

PATROLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS

SEU BIBLIOTHECA UNIVERSALIS, INTEGRÆ, UNIFORMIS, COMMODA, ŒCONOMICA,
OMNIUM SS. PATRUM, DOCTORUM SCRIPTORUMQUE ECCLESIASTICORUM,

SIVE LATINORUM, SIVE GRÆCORUM,

*QUI AB ÆVO APOSTOLICO AD ÆTATEM INNOCENTII III (ANNO 1216) PRO LATINIS
ET AD CONCILII FLORENTINI TEMPORA (ANNO 1439) PRO GRÆCIS FLORUERUNT :*

RECUSIO CHRONOLOGICA

OMNIUM QUÆ EXSTITERÛT MONUMENTORUM CATHOLICÆ TRADITIONIS PER QUINDECIM PRIORA
ECCLESIE SÆCULA ET AMPLIUS,

JUXTA EDITIONES ACCURATISSIMAS, INTER SE CUMQUE NONNULLIS CODICIBUS MANUSCRIPTIS COLLATAS, PERQUAM
DILIGENTER CASTIGATA; DISSERTATIONIBUS, COMMENTARIIS, VARIISQUE LECTIIONIBUS CONTINENTER ILLUSTRATA;
OMNIBUS OPERIBUS POST AMPLISSIMAS EDITIONES QUÆ TRIBUS NOVISSIMIS SÆCULIS DEBENTUR ABSOLUTAS
DETECTIS AUCTA; INDICIBUS PARTICULARIBUS ANALYTICIS, SINGULOS SIVE TOMOS SIVE AUCTORES ALICUJUS
MOMENTI SUBSEQUENTIBUS, DONATA; CAPITULIS INTRA IPSUM TEXTUM RITE DISPOSITIS, NECNON ET
TITULIS SINGULARUM PAGINARUM MARGINEM SUPERIOREM DISTINGUENTIBUS SUBJECTAMQUE MATE-
RIAM SIGNIFICANTIBUS, ADORNATA; OPERIBUS CUM DUBIIS, TUM APOCRYPHIS, ALIQUA VERO
AUCTORITATE IN ORDINE AD TRADITIONEM ECCLESIASTICAM POLLENTIBUS, AMPLIFICATA;

DUCENTIS ET AMPLIUS LOCUPLETATA INDICIBUS; AUCTORUM SICUT ET OPERUM, ALPHABETICIS, CHRONOLOGICIS,
STATISTICIS, SYNTHETICIS, ANALYTICIS, ANALOGICIS, IN QUODQUE RELIGIONIS PUNCTUM, DOGMATICUM, MORALE,
LITURGICUM, CANONICUM, DISCIPLINARE, HISTORICUM, ET CUNCTA ALIA SINE ulla EXCEPTIONE; SED PRÆ-
SERTIM DUOBUS INDICIBUS IMMENSIS ET GENERALIBUS, ALTERO SCILICET RERUM, QUO CONSULTO,
QUIDQUID NON SOLUM TALIS TALISVE PATER, VERUM ETIAM UNUSQUISQUE PATRUM, NE UNO QUIDEM
OMISSO, IN QUODLIBET THEMA SCRIPSERIT, UNO INTUITU CONSPICIATUR; ALTERO SCRIPTURÆ

SACRÆ, EX QUO LECTORI COMPERIRE SIT OBVIUM QUINAM PATRES ET IN QUIBUS OPERUM
SUORUM LOCIS SINGULOS SINGULORUM LIBRORUM S. SCRIPTURÆ VERSUS, A PRIMO
GENESEOS USQUE AD NOVISSIMUM APOCALYPSIS, COMMENTATI SINT.

EDITIO ACCURATISSIMA, CÆTERISQUE OMNIBUS FACILE ANTEPONENDA, SI PERPENDANTUR CHARACTERUM NITIDITAS
QUARTÆ QUALITAS, INTEGRITAS TEXTUS, PERFECTIO CORRECTIONIS, OPERUM RECUSORUM TUM VARIETAS, TUM
NUMERUS, FORMA VOLUMINUM PERQUAM COMMODA SIBIQUE IN TOTO PATROLOGIÆ DECURSU CONSTANTER
SIMILIS, PRÆTÛM EXIGUITAS, PRÆSERTIMQUE ISTA COLLECTIO, UNA, METHODICA ET CHRONOLOGICA
SEXCENTORUM FRAGMENTORUM OPUSCULORUMQUE HACTENUS HIC ILLIC SPARSORUM, PRIMUM AUTEM
IN NOSTRA BIBLIOTHECA, EX OPERIBUS ET MSS. AD OMNES ÆTATES, LOCOS, LINGUAS FORMASQUE
PERTINENTIBUS COADUNATORUM.

SERIES GRÆCA

IN QUA PRODEBUNT PATRES, DOCTORES SCRIPTORESQUE ECCLESIE GRÆCÆ
A S. BARNABA USQUE AD CONCILII FLORENTINI TEMPORA;

ACCURANTE J.-P. MIGNE,

Bibliothecæ Cleri universæ,

SIVE CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE

PATROLOGIÆ GRÆCÆ TOMUS CXVII.

LEO DIACONUS. ALII.

PARISIIS

APUD GARNIER FRATRES, EDITORES ET J.-P. MIGNE SUCCESSORES,

IN VIA DICTA: AVENUE DU MAINE, 208.

1894

30

Glichy. — Ex typis PAUL DUPONT, 12, via dicta Bas-d'Asnières. 240.12.93.

BRLO
P4
v. 117

TRADITIO CATHOLICA.

SÆCULUM X. ANNI 977-990.

ΛΕΟΝΤΟΣ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ.

LEONIS DIACONI

HISTORIA

E RECENSIONE

CAROLI BENEDICTI HASII

INSTITUTI FRANGÆ ACAD. INSCRIPT. SOCIJ, ETC.

PRÆMITTITUR

MENOLOGIUM GRÆCORUM

BASILII PORPHYROGENITI IMPERATORIS JUSSU EDITUM.

ACCEDUNT

*HIPPOLYTI THEBANI, GEORGIDIS MONACHI, IGNATHI DIACONI, NILI CUJUSDAM,
CHRISTOPHORI PROTOASECRETIS, MICHAELIS HAMARTOLI, ANONYMI,*

SCRIPTA QUÆ SUPERSUNT.

ACCURANTE ET DENUO RECOGNOSCENTE J.-P. MIGNE,

Bibliothecæ Cleri Universæ,

SIVE CURSUUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

TOMUS UNICUS.

PARISIIS

APUD GARNIER FRATRES, EDITORES ET J.-P. MIGNE SUCCESSORES

IN VIA DICTA : AVENUE DU MAINE, 208.

1894

TRADITIO CATHOLICA.

SÆCULUM X. ANNI 977-990.

ELENCHUS

AUCTORUM ET OPERUM QUI IN HOC TOMO CXVII CONTINENTUR

BASILIVS PORPHYROGENITVS IMP.

Menologium Basilianum, ex editione cardinalis Albani. col. 9
Basilii imp. novellæ Constitutiones. 613

LEO DIACONVS CALOENSIS.

*Præfatio D. Caroli Benedicti Hasii, Instituti Franciæ Academiæ Inscriptionum
socii, etc., ad Leonem Diaconum.* 686
Leonis Diaconi Historiæ libri decem. 685

ANONYMVS.

De velitatione bellica Nicephori Augusti, ex editione D. Caroli Benedicti Hasii post
Leonem Diaconum. 925
Excerpta ex historiis Arabum de expeditionibus Syriacis Nicephori Phocæ et Joannis
Tzimiscis, ex editione Christiani Lassenii. 1007

HYPPOLYTUS THEBANVS.

Fragmenta ab Andrea Gallandio collecta. 1025

GEORGIDES MONACHVS.

Gnomologium. 1057

IGNATIUS DIACONVS.

Drama de primi parentis lapsu. 1163
Versus ad Paulum discipulum suum. 1173
Iambi alphabetici. 1175

NILVS.

Versus alphabetici. 1177

CHRISTOPHORVS PROTOASECRETIS.

Exhortatio duplex ad Israelitas. 1179

MICHAEL HAMARTOLVS.

Epistola ad Tyri præsulem. 1185

ANONYMVS.

Versus politici catanuctici juxta alphabetum ex parte animæ dolentis ad Salvatorem. 1186

SUIDAS.

Indices tres Lexicon Suidæ compendiose representantes. 1193

256423

Универсальный фонд

SANCTISSIMO DOMINŌ NOSTRO

BENEDICTO XIII PONTIFICI MAXIMO

ANNIBAL TITULI SANCTI CLEMENTIS PRESBYTER CARDINALIS ALBANUS

S. R. E. CAMERARIUS, ET BASILICÆ VATICANÆ ARCHIPRESBYTER,

PERENNEM FELICITATEM.

Basilianum Menologium, cujus alteram semestrem partem Clemens undecimus Sanctitatis Tuæ decessor in ipso adolescentiæ flore ex Græco vetustissimo codice monasterii Cryptæ Ferratæ descriptam ab interitu vindicatam Latinitate donaverat, tuis, BEATISSIME PATER, auspiciis in publicam eruditorum hominum utilitatem evulgatur. Et jure quidem meritoque. Ipsa enim sanctorum Acta in magni imperatoris usum jam olim collecta, tuum sibi nomen præscribere gestiunt, tibi que gratulari videntur, quod summus Ecclesiæ magister ex hac innocentis ac sanctitatis disciplina prodieris; quodque ab ineunte ætate sacris rebus addictus, iisque exercendis toto fere vitæ spatio occupatus, inter maximas apostolicæ dignitatis curas hanc præcipuo loco habeas, aliosque habere peroptes, ut sacræ antiquitatis cognoscendæ illustrandæque studium in dies augeatur. Neque vero casu accidisse existimo, ut opus jamdudum absolutum, preloque multis ante annis destinatum, nunc tandem typis Urbinatibus, quos summa beneficentia complexus es, in lucem prodire potuerit cum octo spectatissimi Ecclesiæ nostræ Romanæ alumni, virtutibus atque miraculis insignes, sapientissimo Beatitudinis Tuæ judicio in sanctorum canonem relati sunt. Hoc enim Græcam Ecclesiam decebat, ut matrem filia sequeretur; quæque novos sanctos, quos proferat, non habet, antiquos saltem ex toto Oriente in unum volumen collectos exhiberet, simulque testaretur, feracissimas fuisse sanctorum omnis ætatis, ordinis, atque conditionis orientales terras, cum Romano pontifici parerent, perque operarios idoneos colerentur. Quo igitur patrocinio, sanctissime Pater, hanc expectatissimam editionem complectere, in qua dum decessoris tui Clementis undecimi primos studiorum fructus publici juris facimus, tua plane studia repræsentamus, qui a puero religionis litterarumque exercitationibus animum applicuisti. Hoc insuper enixis assiduisque precibus Deum Optimum Maximum rogamus, ut Græcorum Ecclesiam cum Romana matre sua conjungens, in eum statum Benedicto XIII pontifice maximo illam restituat, qui Benedicto septimo sedente tum erat, cum Basilius Porphyrogenitus imperator Menologium istud in suum usum describendam curavit.

TYPOGRAPHUS CANDIDO LECTORI *.

Menologium Basiliæ Porphyrogeniti imperatoris jussu descriptum, pictisque sanctorum imaginibus ornatum, qua parte vicos temporum, barbariæ neglectum, et communia librorum fata vitare poluit, Constantinopoli ad Ludovicum Sfortiam Mediolani ducem allatum fuit: deinde apud Sfondratorum gentem servatum, et a Paulo S. Cæciliæ Cardinali Sfondrato sibi dono datum, Paulus V pontifex maximus bibliothecæ apostolicæ Vaticanæ addixit: idem summis eruditorum hominum laudibus celebratum, et votis expetitum, nunc demum in publicam lucem prodit.

Dolebant quidem docti viri tandiu latere præstantissimum codicem, quo nihil esset ad excitandam Christianam pietatem, ad confirmandam orthodoxæ religionis veritatem, ad ecclesiasticam antiquitatem sacrarumque rerum historiam illustrandam conducibilis; nihil denique nostra ætate gratius litteratis hominibus ad ejusmodi studia cum insigni Ecclesiæ sacræque criticæ fructu certatim incumbentibus, Enimvero curiosis piisque eorum studiis satisfacere utcumque conati sunt de ecclesiastica Græcorum eruditione optime meriti Leo Allatius, et Petrus Arcudius. Ille enim in *Dissert. de libris ecclesiasticis Græcorum*, § 12, codicis ætatem, præstantiam fortunamque scripto persecutus est. Arcudius vero eundem Latine vertit, ejusque interpretationem apud Ferdinandum Ughellum *Italiae Sacræ* tom. VI typis impressam legimus. Verum Allatius scri-

* Prodiit editio Menologii Urbini MDCCXXVII, 3 vol. fol., miro typorum splendore ornata.

plis suis exposita codicis raritate, curiosorum desiderium auxit; et Arculii interpretatio haud satis accurata, Græci textus necessitatem lectoribus ostendit; in hujus præsertim ætatis et criticæ artis luce, quæ ex interpretationibus ad consulendas, textus magis accenditur. Itaque cardinalis Joseph Maria Thomasius, morum sanctitate et sacra eruditione deleberimus, cum ejus thesauri pretium optime nosset, curas suas ad illum vulgandum contulit: quod assiduis votis optaverat; fecissetque, nisi virum eximium in clericorum regularium ordine tunc agentem, voluntate institutoque pauperem, impensarum magnitudo deterrensset. Codicis enim dignitatem supra cæteras laudes commendant quadringentæ ac triginta imagines ab illustribus Basiliani ævi artificibus minio depictæ, quæ sanctorum martyrum, confessorum, sacerdotum, monachorum, virginum, mulierum, tortorum, tyrannorum, judicum, vestes, arma, sedes, ornatus; necnon ædium, templorum, tribunalium, structuram, formam, apparatus, oculis exhibent: in quibus ære incidendis et excipiendis non modica vis auri fuisset impendenda.

Sed Clementi XI, pontifici maximo, hæc laus reservabatur, ut publicam rem faceret, quæ hæctenus magnorum principum fuerant pretiosa cimelia: cujus providentia codicem quovis auro cariorem, vetustate tamen jam fatiscentem, et picturis prope fugientibus obsolescentem, in pristinum ornatum restituit; cujus sumptibus tabulæ omnes exceptæ fuissent, nisi mors intercessisset. Inchoato operi supremam manum imposuere ejusdem successores Innocentius, et Benedictus XIII, quorum ille dum præclarum antiquitatis monumentum munificentia sua complectitur, in vivis esse desiit; hic non tabulas modo perfecit, sed elegantissimos etiam Græcos typos ad procurandam editionem liberaliter suppeditavit.

Illud tamen supererat, ut jactura alterius partis, quæ jam olim misero intercidit, ad integritatem optatissimi operis utcumque resarciretur; et adjectis ex aliquo non inferioris ævi manuscripto codice sex posterioribus mensibus, sanctorum si minus tabulas, Vitas saltem per integrum anni circulum digestas, absolutumque Menologii corpus acciperent sacrarum rerum studiosi. Hoc autem subsidium a domestica etiam Clementis XI manuscriptorum bibliotheca, lectissimis omnium linguarum monumentis locupletissima, imo vero ab ipsis illius schedis, atque a primis adeo ejus pueritiæ exercitationibus impetravimus. Is enim vix annum ætatis decimum septimum egressus, ex vetustis codicibus monasterii Cryptæ Ferratæ alteram illam Basiliani Menologii partem, quam periisso litterati viri dolebant, a se inventam, sua manu Græce descriperat, et accuratissima interpretatione Latinam fecerat: quam etsi modestia ejus plane singularis diuturnis tenebris oppresit, publica tamen utilitas diutius latere non patitur. Mutilo igitur operi semestrem alteram partem illius diligentia conservatam Latineque redditam adjungimus; ut partim ab interitu creptum, partim e tenebris erutum, partim Latinitate donatum, immortalis ejus nomini posteritas acceptum referat.

Bollandiani socii eruditissimæ adolescentis laboribus aliquot collectionis suæ menses locupletarunt, Græca sanctorum gesta ad calcem Martii, Aprilis, Maii, et Julii, ex commentariis Albanis adjicientes. Etsi autem Latinas eorumdem mensium, simul et Junii atque Augusti, interpretationes idem Clemens XI confecit; in ipsius tamen schedis, quæ supersunt, Aprilis tantum et Maius integri; Martii priores viginti; Junii ac Julii aliquot dies Latine versi, propriaque ejus manu exarati conspiciuntur: reliqui quorsum cesserint, quove fato aut delitescant aut interierint, incompertum. Monachi Baciliani Cryptæ Ferratæ Augustum mensem, qui ex Albano apographo exciderat, aliquot foliis mutilum, ex eodem autographo Græce, recentioribusque Menologiis Græce supplentes. Latinam ejusdem versionem adornarunt. Cæteros Martii, Junii ac Julii dies e Græco sermone Latinos fecit P.) Petrus Benedictus e Societate Jesu, Syrus Maronita, vir Latinis, Græcis, Hebraicis, Syriacis, Arabicisque literis excoltissimus, qui ejusdem Clementis XI jussu, martyrum etiam Persarum historiam ab antiquissimo Syro scriptore exaratam, aliorumque sanctorum res gestas in præstantissimis codicibus Syriacis descriptas, quos idem pontifex ex Orientis latebris eductos, una cum pluribus aliis linguarum orientalium selectis manuscriptis, in bibliotheca Vaticana ad communem utilitatem dedicavit, in Latinum sermonem convertit, easdemque typis propemodum edendas expectamus.

Quam vero Petri Arculii nomine Ughellus vulgavit priorem semestrem Menologii partem, a cl. v. Josepho Simonio Assemano sacros, basilicæ Vaticanæ presbytero beneficiato, qui eosdem codices orientales in bibliotheca Clementino-Vaticana recensuit, castigatam novaque propemodum interpretatione donatam edimus: a Græco enim textu quam longissime distabat, quemadmodum facta collatione perspicuum redditur: multa siquidem ab interprete perperam adjecta vel prætermissa; quædam alio prorsus, quam textus patitur, sensu exposita; corrupta alicubi sanctorum etiam nomina; ubique demum paraphrasim potius, quam fidelem versionem cernere est: adeo, ut genuinum Arculii viri Græce Latineque doctissimi fetum esse, eruditi vix crederent, nisi Ughellus id affirmaret.

In altera semestri parte, quam, ut supra dictum est, Clementi XI debemus, avulsis ob codicis vetustatem nonnullis foliis, dies aliquot desiderantur: nimirum Junii IX, X, XI, Augusti IV, XIII, XIV, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI. Eos ex Menæis excusis descriptos Latineque versos adjicimus.

Sanctorum imagines, ut in autographo Vaticano conspiciuntur, sic ad vivum ære incisæ damus: sunt enim pretiosa antiquitatis momenta, etsi ab arte pingendi nonnihil recedunt, Pictorum autem nomina,

quæ ad marginem singularum imaginum in eodem autographo exstant hæc sunt : *Pantaleo Simeon, Michael Blachernita, Georgius, Menas, Simeon Blachernita, Michael parvus, Nestor*. Eandem in hujus editionis margine quadringentes ac trigesies repetero, nullius operæ pretium duximus.

Menologio præmittimus testimonia virorum illustrium de utraque ejus parte : ex quibus constat primo Basilium imperatorem, cui Menologium tribuitur, non Macedonem esse, qui anno Christi 886 imperium tenebat, ut card. Baronius existimavit ; sed Porphyrogenitum, qui sæculo integro posterior Macedone fuit : quod Allatius et Ughellus demonstrant. Secundo, semestrem alteram partem, cujus initium a mense Martio ducitur, quamque Bollandiani socii in monasterio Cryptæ Ferratæ repertam dicunt, a Joanne Francisco Albano iis Græce Latineque transmissam fuisse ante annum Christi 1668 quo mensem Martium ex Basiliano Menologio edidere, quemadmodum Joannes Ciampinus in Diario anni 1676 testatur,

Subjungimus Græcam Petri Possini e Soc. Jesu ad eundem Joannem Franciscum Albanum epistolam scriptam die 26 Decembris anni 1661, ex qua palam fit, præclarum adolescentem ineunte anno ætatis terfidecimo (natus enim fuit mense Julio anni 1649) in Græcæ linguæ studio usque adeo profecisse, ut non solum pure emendateque, sed elegantier etiam ornateque litteras ea lingua conscribere.

Ut opus in duas partes divideretur, Græcus textus in binas semestres distributus postulare videbatur. Verum quia priorem partem quadringentæ ac triginta sanctorum imagines duplo majorem posteriore efficiunt ; Menologium in tres partiri necesse fuit, quarum pars prima Septembrem, Octobrem ac Novembrem ; altera Decembrem, Januarium et Februarium ; tertia reliquos sex anni menses complectitur.

Illis fruire, amice Lector ; editionemque eminentissimo ac reverendissimo domino Annibali tit. S. Clementis presbytero cardinali Albano S. R. E. camerario, et basilicæ Vaticanæ archipresbytero, Clementis XI fratris filio de republica litteraria optime merenti, acceptam refero, cujus consilio, studio, sumptibus in tuum commodum cedit.

DE MENOLOGIO BASILII IMPERATORIS

VIRORUM ILLUSTRIORUM TESTIMONIA.

Card. Baronius ad annum 886 de Basilio Macedone imp.

Ad eundem Basilium rursus spectat (ne quid prætermittatur antiquitatis) quod scribendum curavit, et augendum Græcorum Menologium ; quod etiam exornavit imaginibus, quibus singulorum exprimerentur certamina. In cujus fronte ejusmodi scriptum invenimus iambis versibus epigramma in scripto codice Vincentii Pinelli Patavio ad nos Ferrariam, cum illic essemus cum pontifice, misso.

Basilius imperator hujus climatis

In pace præstans, atque rebus bellicis.

Et pellibus pactum, sequens ex ordine

Pulchras fereas imagines ut sideras.

Exstat autographum ipsius Basili volumen imaginibus magni pretii decoratum per dies singulos, singulosque sanctos, de quibus mentio habetur in versibus. Vidimus et legimus nobis concessum a Paulo Sfondrato Sanctæ Cæcilie cardinali, nepote felicis memoriæ Gregorii papæ decimi quarti.

Leo Allatius in dissertatione de Libris Ecclesiasticis Græcorum, § 12.

Menologia non alia sunt (et erit duodecimus liber) quam quæ Latinus *Martyrologia* vel *Kalendaria* dixerit, nec aliud in illis habetur nisi vel sanctorum vitæ quolibet die per totum annum summatis expositæ, vel quorum vitæ non habentur commemoratio, nullaque ibi aut officii ordinandi, aut recitandi series continetur. Verum est tamen sæpissime Menologiorum horum partem, eamque non minimam in Menæis inter Canones post odam sextam esse digestam, ut sice alterius libri ope, qui officium in ecclesia aut domi recitat, habeat unde celebrantiorum sanctorum historiolas et commemoraciones legati. Hoc Menologium apud Græcos non unum est, sed pro opportunitate temporis variam quoque faciem induit ; aliud quippe est quod nobis Latine tantum ex versione cardinalis Sirleti, Canisius in Antiquis Lectionibus representavit : aliud quod separatim hinc inde manuscriptum adhuc in bibliothecis, et Barberina potissimum, quod et antiquissimum est, asseratur : quæ nec omnia sibi invicem respondent : aliud quod in Menæis Græcorum insertum est : aliud quod post divinas Horas, Evangelium, Apostolum, aliosque libros legitur. Menologium ex Menæis Græcorum erutum, et in linguam Græcorum vernaculam versum a Maximo Margunio Cytherorum episcopo edidit Antonius Pinellus Venetiis anno 1529, in-4.

Baronius, anno Domini 886, refert Basilium Macedonem imperatorem Græcorum Menologium scribendum curasse et augendum, atque etiam imaginibus exornasse, quibus singulorum sanctorum exprimerentur certamina : cujus ipsam autographum vidimus, et legimus concessum nobis a Paulo Sfondrato S. Cæcilie cardinali, nepote Gregorii papæ XIV. Menologium hoc, auro gemmisque pretiosius

Constantinopoli ad Ludovicum Sfortiam satis munifice advectum, Ludovico vita functo, Joannes Baptista Francisci Sfondrati, cardinalis parens, avusque Nicolai Sfondrati cardinalis, in arbitrio ac potestate habuit, quemadmodum monumenta alia, maximæque æstimationis scripturas ejusdem Ludovici, apud quem Baptistæ auctoritas plurimum pollebat, ut ex diversis legationibus, quas ille ob gravissima negotia apud omnes fere principes Christianos, Innocentium nempe VIII, Carolum Galliæ, Ferdinandum et Elisabetham Hispaniarum, Ferdinandum Neapolis et Siciliæ regem, et tandem rempublicam Venetam, ubi et mortem obiit, colligere possumus. Postmodum a Paulo Sfondrato cardinali dono acceptum Paulus V in bibliothecam Vaticanam invenit, et præfixa incipitiōne significavit.

Paulus V pontifex maximus hunc librum Constantinopoli ad Ludovicum Sfortiam Mediolani duce[m] allatum, deinde servatum apud Sfondratorum familiam a Paulo S. Cæciliæ cardinali Sfondrato sibi dono datum, in bibliothecam Vaticanam inferri fussit anno 1615 pontificatus xi.

Liber unam tantum Menologii partem, quando sex tantum mensibus, Septembre, Octobre, Novembre, Decembre, Januario, et Februario absolvitur, continet. Altera quibusnam caveis addicta lateat, incertum est, et utinam non communem sortem librorum passa, igne vel ferro, vel impiorum aut otiosorum hominum manibus, elementorum etiam injuria, in luce esse desierit. Scriptus est in folio grandi pergamento aßabre perpolito, licet ætate jam victa aliquantulum subluriðo, forma quasi quadrata, characteribus elegantissimis, nusquam pro illius atramenti facultate, quod nigrum non tingit, nigricantibus. Capitales quas vocant litteras, auro efformantur, singularum pagellarum pars superior nominis sanctorum illius diei repræsentat, alterius dimidia scripta compendio sanctorum gesta, altera imaginibus coloribusque non indiligenter, et pro eo tempore satis eleganter, sub oculos ponit. Picturam recentiores miniaturam vocant: neque enim oleo, sed aqua gummiq[ue] colores temperantur. Imagines non ab una manu promanant, ideoque nec unius omnes conditionis, sed una altera concinnior, accuratior, et ad artem accommodatior excellit, et ne ἀδίσποτοι palarent, pictor quilibet imagini a se depictæ in margine libri nomen expressit. Pictorum nomina sunt, *Pantaleo, Michael Blachernita, Georgius, Simeon, Michael parvus, Menas, Nestor, Simeon Blachernita*. Imagines ita disponuntur, ut una alteri adversæ non respondeat, sed litteris et sanctorum Vilis: quare nunc superiorem partem paginæ, quando alterius superior pars scriptionem refert, nunc inferiorem, quando alterius inferior describita est.

Quando liber nunc scriptus sit, divinare non possumus: abhinc tamen anno 662 scriptum, videntur iudicare qui operi præsiguntur iambi. Hi vero sunt.

Ἐνταῦθα νῦν σκόπησον ὀρθῶς ὁ βλέπων, etc.

Ex versione Joannis Argoli.

*Considera probe oculis hic, o qui aspicias,
Ex rebus optimis opus certe optimum,
Dei, inquam, opus pulcherrimum mentem impetens
Visu creata cuncta delectans merito,
Ut namque supra rex poli summi artifex
Cælum choreis condecorans clarum igneis,
Quod pellis instar vocis explicuit sono,
Munus irradiat sapiente providentia;
Infraque ut ipsum moribus splendens paribus
Terræ plagas lotius, et rex purpuræ
Basilium, filiusque duplici potens
Fama, triumphis scilicet, sermonibus, etc.*

Et hoc est Menologium Baronio visum, nec abnuo; studio, jussuque Basilli imperatoris descriptum, exornatumque imaginibus, nisi aliunde edoctus fuero, non credam, quemadmodum et Basilium hunc Macedonem fuisse: ex iambis enim hic Basilium Porphyrogenneta asseritur: ἕναξ ὄλης γῆς, ἥλιος τῆς πορφύρας βασιλεῖος, τὸ θρέμμα τῆς ἀλουργίδος, *Imperator terræ universæ, sol purpuræ Basilium et alumnus*. Id de Macedone dici non potest, cum neque Porphyrogenneta fuerit, nec imperator patre natus sit, neque adultus. Zonaras in Constantino Duca, Τὴν μὲν βασιλείαν αὐτοῦ καταλείπει τρισὶν υἱέσιν, etc. *Imperatorem tribus filijs reliquit, quorum duos, Michaelē et Andronicum Eudocia privato adhuc, Constantinum vero imperanti pepererat, cum et ipsa Augusta appellata esset. Unde hic solus Porphyrogenitus fuit, ac statim præ cæteris imperii insignibus adornatus*. Ex eo nempe Porphyro genitorum nomen emersit, ut qui imperante patre nasceretur, sive in thalamo Porphyræ dicto, sive purpura obvoluti, Porphyrogennetæ dicerentur. Herodianus hist. lib. 1, de Commodo Marci imperatoris filio: Ἐδωκε δὲ μετ' ἐκείνου, etc. *Nunc ne post Marcum patrem vobis fortuna principem dedit, non quidem ascititium, quales ante me fuerunt, neque veluti acquisito imperio glorientem, quippe unus ego vobis natus, educatusque in aula, non quidem privatis obvolutus fasciis, statim me ut ex alvo prodieram, imperatoria purpura suscepit, simulque sol hominem me vidit, et principem*. Et Themistius orat. 8, de Valentino Gratiani imperatoris fratre: Πρῶτος γὰρ δὴ τῶς τῆς εὐδαίμονος οἰκίας ἐπαργαυῶθης ἐν ἀλουργίδι, *Primus autem tunc inclytæ domus purpureis obvolutus est fasciis*. Dicitur tamen de Basilio Juniore, qui circa annum Domini 977, cum Constantino Porphyrogenneta imperium tenuit.

Ferdinandus Ughellus, Italix sacræ tom. VI, pag. 1049 et seq.

Menologium Græcorum jussu Basilii Junioris imp. Constantinopolitani ante annum Sal. 984 conscriptum, et ad fidem membranacei codicis Vaticani a Petro Arcudio Corcyrensi V. C, Latine versum, nunc primum edidit Ferdinandus Ughellus (*Anno scilicet 1659*).

Liber iste Græcus, cujus hic versio Latina habetur, jussu olim Basilii Porphyrogennetæ Junioris imp. ante fere annos 684 conscriptus fuit, ipsorumque, quorum in eo elogiis celebrantur, divorum imaginibus ornatus, asservatur in Vaticana pontificis maximi bibliotheca: de quo vir cl. et eruditissimus Leo Allatius in *dissert. prim. de lib. Eccl. Græcorum* scribit in hæc verba: « Menologium hoc auro gemmisque pretiosius, Constantinopoli ad Ludovolum Sfortiam satis munifice advectum. » *Cætera ut supra apud Allatium usque ad finem. Pergit Ughellus:*

Hæc Leo. Sed quod magis arguit Menologium hoc scriptum fuisse Basilii Junioris jussu, est, quod in eo fit mentio ad 17 Kalend. Januarii sanctæ Theophanonis, uxoris primæ Leonis imperatoris, Basilii Macedonis filii, aliorumque sanctorum, qui longe post Basilium Macedonem vixerunt. Cæterum cum penes me esset ipsa Arcudii versio originalis, placuit in gratiam rerum ecclesiasticarum amatorum hic eam exhibere, Tu interim, candide Lector, utere et vale.

Bollandiani socii in Actis sanctorum tom, I Martii, pag. 861.

Integre habere curavimus præclariora duo Menologia; quorum unum ex collegio societatis nostræ Claromontano Parisiis accepimus mutuo; alterum partim ex mss. monasterii Cryptæ Ferratæ in Latio; partim ex Bibliothecæ Vaticanæ codice transcribi jussimus. Atque hoc postremum illud est, cujus primam partem elegantissime descriptam a Paulo S. Cæcilie cardinali Sfondrato, Paulo V, pontifici maximo, dono datum, et a Petro Arcudio Latine redditum, *Italix sacræ tom, IV*, sublexit Ferdinandus Ughellus: questus alteram latere incertum quibusnam in caveis, aut communi forte librorum sorte, igne aut ferro, vel impiorum aut otiosorum hominum, vel elementorum injuria destitisse. Verum non latitantem in caveis; sed ad divini officii usum tot quot ipsa complectitur mensibus a Martio ad Septembris initium servientem, reperimus in prænominato monachorum Basilianorum monasterio: non quidem pari characterum elegantia et picturarum ad singulas paginas deliciis exornatam (qualem in Vaticano esse, sicut audivimus, legimusque, sic et vidimus), sed antiquitate fide nihilo inferiorem, eundemque Basilii imperatoris titulum præferentem: ut hanc Vaticanæ illius partis si non germanam alteram, ab eadem manu velut utero prognatam, certe genitam ex patre atque auctore eodem, tum cæteris iudiciis, tum styli perfectissima similitudine, nihil hæsitantes crederemus. Ex hac igitur mensem primum, id est, Martium hic damus in specimen Menologiorum cæterorum omnium. Est enim cæteris quæ vidimus omnibus illustrior hæc collectio, auctoritatisque majoris; eo quod non privato alicujus arbitrio compilata, sed in publico Ecclesiarum Constantinopolitanarum usu fuisse videatur: cum jussu Basilii imperatoris Porphyrogeniti ante annum salutis 984, esse exarata cognoscatur. An prima in hoc genere? non audentes divinando asserere: nedum definire, quanto sit Menologiorum usus in Ecclesia Græca sæculo jam nominato anterior, etc.

Synaxarium ex Menologio jussu Basilii imperatoris collecto, cujus sex postremi menses exstant manuscripti in monasterio Cryptæ Ferratæ in Latio, etc.

Joannes Ciampinus, in libro cui titulus, Il Giornale de' Lettèrati, editio Romæ anno 1676, in primo Diario mensis Aprilis ejusdem anni, cum Acta sanctorum Aprilis collecta et illustrata a Godefrido Henschenio, et Daniele Popebrochio Soc. Jesu retulisset, de Græcorum Menologio hæc subjungit pag. 8:

Ma sopra tutto, a questo proposito non è da tacersi come in quest' opera si rapporta per estensum l'originale Greco del mese di Aprile di un antichissimo Menologio trovato nel monasterio di Grotta Ferrata. Contiene questo i Santi di soli sei mesi, cominciando da Marzo fino a tutto Agosto; ma la mancanza de'gl' altri sei non toglie, anzi accresce il preggio del ms., poiche nella Vaticana si conservano a punto quegli' altri sei mesi, che mancano per rendere l'anno intiero, fatti scrivere d'all' imperadore Basilio Porphyrogenito Juniore, e traslatati dal Greco da Pietro Arcudio. Non si era di tutta questa nuova parte havuto per l'addietro notizia veruna: onde Monsignor Leone Allazio la crede del tutto smarrita, e l'Ughelli, nel fine del sesto tomo dell' Italia Sacra, ove rapporta la traduzione delli sei mesi del Menologio Vaticano, si duole anch' esse dello smarrimento di si bella memoria. Molto perciò si deve al Signor canonico GIOV. FRANCESCO ALBANI, poiche egli trasmise agl' autori la tralazione Latina di quest' ultimo ms. et attesta essere in tutto somigliante, nel carattere, nella forma e nella frase, al Vaticano.

Petri Possini e Soc. Jesu Epistola Græca ad Joannem Franciscum Albanum scripta Romæ die 26 Dec 1661.

Εὐγενεὶ καὶ Φιλομούσῳ μειρακίῳ Ἰωάννη Φραγκίσκῳ
τῷ Ἀλβάνῳ, Πέτρος Ηοσσίνος ἐκ τῆς ἑταιρείας
τοῦ Ἰησοῦ, χαίρειν καὶ εὖ πράττειν.

Θαυμάζω σε τῆς εὐφυλίας καὶ φιλοπονίας, αἵς
ἐγκείμενος εἰς μελέτην τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς
τόσων προβίδηκας, ὥστε οὐ καθαρῶς καὶ ἀμέμπτως

*Nobili ac studioso adolescentulo Joanni Francisco
Albano, Petrus Possimus Soc, Jesu S. P. D.*

Admiror egregiam indolem ac solertiam, qua in
Græcæ linguæ studium incumbens usque ad
profecisti, ut non solum pure emendateque, sed et

ganter etiam ornateque litteras ea lingua conscribas. Qua de re ita tibi gratulor, ut de amicorum felicitate et recte factis convenit gratulari. Moneo quoque et hortor, ne a tam præclaris initiis absistas, neque illustrium parentum spem bonam fallas; sed longanimitate et laboris patientia ad gloriæ, quam appetis, verticem evadas. Novum annum, quem propediem, Deo dante, iniri sumus, felicissimum tibi adprecor. Et quoniam veteri more solemne est circa Januarias Kalendas munera mittere, pro munusculo aureum hoc Gregorii Nazianzeni tetrastichon mitto:

*Sermone inertis præstat elinguis labor.
Nam nemo rebus gestis absque claruit,
Sed absque verbis multos facta sublevant,
Non est loquentis, verum agentis gratia.*

Vale, amicissimum caput.

Romæ vii Kal. Januar. MDCLXI.

A μόνον, ἀλλὰ κοσμίως τε καὶ καλλιγράφως ἐπιστέλλειν ἐκέλευε τῇ διαλέκτῳ. Ἐγὼ γοῦν ἐπὶ τῷ γε συνήδομαι, ὅσα πρέπει συνίδεσθαι ἀνδραγαθήμασι καὶ προτερήμασι τῶν φίλων· παραινῶ δὲ ἅμα καὶ παρακαλῶ μὴ ἀτελεῖς καταλιμπάνειν οὕτω λαμπράς ἀρχάς· μὴδ' ἀπατῶν χρηστάς ἐλπίδας τῶν σεμνῶν γονέων· ἀλλ' εἰς τῆσδε τῆς ἐρασθείσης σοὶ δόξης φθάνει τὴν κορυφὴν διὰ μακροθυμίας καὶ φερπενοίας. Εὐχόμεθα σοὶ εὐτυχέστατον τὸν νέον ἐνιαυτὸν οὐ μὲθ' ὕστερον, Θεοῦ γε δόντος, ἐπιβήσομεν· καὶ ὡς ἐστὶ πάλα νόμιμον δῶρα πέμπειν τοῖς φίλοις ἀμφὶ τὴν νομηνίαν τοῦ Ἰανουαρίου, ξενίου δίκην χρυσοῦν Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ προσάγω τετράστιχον.

B Ἄφωνον ἔργον κρεῖσσον ἀπράκτου λόγου. Βίου μὲν οὐδεὶς πώποθ' ὑψώθη δίχρα, Λόγου δὲ πολλοὶ τοῦ καλῶς ψοφομένου· Οὐ γὰρ λαλοῦντων, εὐ βιούντων δ' ἡ χάρις.

Ἐβῶσο, φιλαττη κεφαλῇ.

Ῥώμηθεν, ἕκτη φθίνοντος Δεκεμβρίου, ἔτει αχζά.

MENOLOGII GRÆCORUM

PARS PRIMA

A MENSE SEPTEMBRI AD NOVEMBREM.

1 Hic nunc specta recte qui vides,
Optimum opus ex optimis rebus :
Opus Dei pulcherrimum, in stuporem rapiens
[mentes :

Opus delectans omnem merito creaturam.
Supra enim ipse, ut Deus et Dominus,
Astrorum choreis depingens cælum,
Quod, tanquam pellem, extendit verbo,
Mundum illustrat sapientissima providentia
Qui autem hunc modis exprimit,
Rex totius terræ, sol purpuræ,
Basilium fasciarum alumnus,
Præstantissimus in utroque; tropæis, et verbis;
Tanquam alterum certe cælum, faciens librum,
Ex pellibus extensum, uti se habet natura,
Ferentem, velut luminaria, venustas figuras,
Primum quidem ipsius Dei hominis Verbi;
Deinde Matris, quæ sine semine genuit;
Sapientumque, prophetarum, angelorum, archan-
[gelorum ;

2 Orthodoxorum omnem laetificat mentem :
Delectat simul omnem jucunditate visum.
Sed quos quidem effluxit coloribus
Inveniat auxiliatores omnes in negotiis,
Conatumque adiutores, commilitones in pugna.

C Ἐνταῦτα νῦν σκόπησον ὀρθῶς ὁ βλέπων,
Ἄριστον ἔργον ἐξ ἀρίστων πραγμάτων.
Ἐργον Θεοῦ κάλλιστον ἐκπληττον φρένας·

Ἐργον τὸ τερπου πᾶσαν εἰκότως κτίειν.
Ἄνω γὰρ αὐτὸς, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης,
Ἄστρον χορείαις ζωγραφήσας τὸν πόλον,
Ὅν, ὅσα δεξέριον ἐξέτεινε τῷ λύγῳ,
Κόσμον δαδουχεῖ πανσόφῳ προμηθίᾳ·
Ὅ δὲ τοῦτον εἰκονίζων τοῖς τρόποις,
Ἄναξ ὄλης τῆς γῆς, ἥλιος τῆς πορφύρας,
Βασιλεῖος, τὸ θρέμμα τῆς ἀλουργίδος.
Κράτιστος, ἄμφοιν, καὶ τροπαίοις καὶ λόγοις,
Ὡς ἄλλον ὄντως οὐρανὸν τεύξας βίβλον,
Ἐκ δεξέριον ταθεῖσαν, ὡς ἔχει φύσις,
Φέρουσαν ὡς φωστῆρας ὠραίους τύπους·
D Πρῶτον μὲν αὐτοῦ τοῦ Θεοκνηρώπου Λόγου,
Ἐπειτα Μητρὸς τῆς τεκούσσης ἀσπύρωσ·
Λοφῶν, προφητῶν, ἀγγέλων, ἀρχαγγελων,

Τῶν ὀρθοδόξων πᾶσαν εὐφραίνει φρενα·
Τερπεὶ δὲ πᾶσαν τερπνότητι καὶ θέαν.
Ἄλλ' οὐσπερ εἰκότισεν ἐκ τῶν χρωμάτων,
Εὐροὶ βοηθοὺς πάντας ἐκ τῶν πραγμάτων,
Κράτους συνεργούς, συμμάχους ἐν ταῖς μάχαις,

Παθῶν λυτρωτὰς, φαρμακευτὰς τῶν νόσων·

Ἐν τῇ κρίσει πλεον δὲ πρὸς τὸν Δεσπότην
Θερμοὺς μεσίτας, προξένους καὶ τῆς ἄνω
Δόξης ἀφράστους, καὶ Θεοῦ σκηπτουχίας

ΜΗΝΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩ.

ΕΝ Τῇ ΠΡΩΤῃ

Ἀρχῇ τῆς Ἰνδίκτου.

Τὴν Ἰνδικτον ἑορτάζει ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἀπὸ
τῶν ἀρχαίων παραλαβοῦσα, διὰ τὸ νομίζεσθαι
ἀρχὴν εἶναι τοῦ χρόνου ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας.
Ἐπειδὴ Ἰνδικτον λέγουσιν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀρχὴν.
καὶ τὸν ὀρισμὸν. Ὅστιν οὖν καὶ ἡ πρώτη ἡμέρα
τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ὀρισμὸς καὶ ἀρχὴ τοῦ ἔτους. **B**
Ἐπεὶ δὲ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν βουληθεὶς
ἐπευλογῆσαι τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου, μᾶλλον δὲ ἔτος
τὸν χρόνον, ὃν αὐτὸς πρὸ τῶν αἰώνων ἐποίησεν,
εἰσῆλθεν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων· καὶ
ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἰσαΐου τοῦ προφήτου. Καὶ
ἀνοίξας αὐτὸ, εὗρε τὸν τόπον ὅπου ἦν γεγραμμέ-
νον· Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ, οὐ εἴνεκεν ἔχριστέ-
με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπεσταλκὲ μὲ· κη-
ρῦξαι ἀχμαλώτοις ἀφῆσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλε-
ψιν· καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν. Καὶ ἀπο-
δοὸς τὸ βιβλίον τῷ ὑπηρέτῃ, ἐκάθισεν. Ἐκτοτε
ἐχαρίσατο ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς τὴν ἁγίαν ἑορτὴν
ταύτην, ἣν καὶ προθύμως ἑορτάζοντες εὐχαριστοῦ-
μεν αὐτῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ
Στυλῆτου. **C**

Ὁ ἅγιος Συμεὼν ἐγένετο ἀπὸ Ἀντιοχείας· νέος
δὲ ὢν, προσετάγη παρὰ τῶν γονεῶν αὐτοῦ βόσκειν
πρόβατα. Ἀργήσας δὲ ποτε διὰ τὸν χειμῶνα, τοῦ
μὴ βόσκειν τὰ πρόβατα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ εὐξασθαι. Καὶ κατὰ συγκυ-
ρίαν, ἤκουσε τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου ἀναγιγνωσκομένου·
Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν
ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· καὶ ἀφῆκε γονεῖς καὶ
πάντα. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν λαύρον, τὴν λεγομένην
μὲνδραν, καὶ ἐγένετο μοναχὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας
Λεοντος τοῦ Μεγάλου. Ὅπου καὶ τὸ πρῶτον ἀγωνι-
σάμενος, καὶ πάντας τοὺς μοναχοὺς ἐν πάσαις ἀφε-
ταῖς νικήσας, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ δι' ἐγκρατείας **D**
καταξηράνας· καὶ γὰρ ἐνήστεισεν ἡμέρας τεσσα-
ράκοντα, τὰς μὲν εἰκοσὶν ἰσταμένους, τὰς δὲ εἴκοσι
καθεζόμενος, διὰ τὸν κόπον. Ὑστερον ἀνῆλθεν ἐπὶ
στόλον· καὶ μυρία θαύματα ποιήσας, καὶ μεγας
γενόμενος εἰς πάντας ἀνθρώπους, καὶ πολλοὺς
τῶν ἀπίστων βαπτίσας, καὶ τεσσαρακονταεπτά ἔτη
τὸν Θεὸν θεραπεύσας ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἡ πόλιμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο μὲν υἱὸς τοῦ Ναυῆ, διὰ-

⁴ Isa. Lxi, 1. ³ Matth. v 3.

A Pravorum affectuum frenatores, morborum cura-
[tores,

In iudicio autem maxime apud Dominum
Fervidos mediatores, conciliatoresque supernæ
Gloriæ occultos, et divini imperii

MENSE SEPTEMBRI.

DIE PRIMA

3 Initium Indictionis.

Indictionis festum diem celebrat Dei Ecclesia,
traditione a majoribus accepta, quod ab hac die
existimarent esse temporis principium, cum indi-
ctionem Romani dicant principium, et finem. Est
igitur dies primus mensis Septembris, anni totius
principium et finis. Sed postquam Christus Deus
nostri volens benedicere principium temporis, vel
potius totum tempus, quod ipse ante sæcula fece-
rat, ingressus est synagogam Judæorum, traditus-
que est ei liber Isaiæ prophetæ, eoque aperto in-
venit locum ubi scriptum erat: *Spiritus Domini
super me: propterea unxit me, evangelizare pauperi-
bus misit me, prædicare captivis remissionem, et
cæcis visum, vocare annum Domini acceptabilem* 1: et
reddens librum ministro, sedit; ex eo tempore
nobis Christianis sacratam hanc celebritatem lar-
gitus est, quam alacri animo peragentes, gratias
eidem habemus.

Eodem die.

4 Memoria sancti Patris nostri Simeonis Stylitæ.

Sancto Simeoni patria fuit Antiochia. Cum au-
tem adolescens esset, jussus est a parentibus pas-
cere oves. Nactus vero aliquando vacuum ac libe-
rum otium, quod per hyemem oves pascere non
licebat, ingressus ecclesiam Dei, ut oraret, contigit
ut audiret illam sancti Evangelii lectionem: *Beati
pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum celo-
rum* 2. Et statim valedicens parentibus, ac cæteris
omnibus, abiit in lauram, quæ etiam mandra dice-
batur: monachusque effectus est imperatore Leone
Magno: ubi primum acerrime decertavit, et mo-
nachos omnes omni virtutum genere superavit,
Tanta autem continentia corpus suum coercens,
aridum illud effecit: etenim quadraginta continuos
dies, viginti quidem stando, reliquos vero sedendo,
laboris studio, jejunabat. Demum in columnam
ascendit, et innumera miracula patravit. Cumque
apud omnes magnus ac celebris evasisset, multos-
que infidelium baptizasset, et quadraginta septem
annos Deo serviisset, in pace decessit.

Eodem die.

5 Dormitio Josue filii Nave.

Hic Josue filius quidem Nave fuit, successor a

tem Moysis Hebræorum legislatoris, vir fortis, rei- que militaris peritus. Nam Hiericho munitam alienigenarum urbem expugnavit, Jordanemque fluvium per siccum transivit una cum populo, et arca Dei. Michaellem etiam cœlestis exercitus principem ense præ manibus tenentem vidit: quo statim cognito, abjectis propriis armis, illius pedibus advolutus: Quid, inquit, imperas servo tuo? Adhæc cum prælio dimicaret cum alienigenis, solque ad occasum appropinquaret, ipse vero vincendi desiderio teneretur, maximam in Deo spem habens, imperavit soli ut staret: stetitque sol: neque prius occidit, quam hostes fortissime in fugam vertit. Cum igitur exercitui præfuisset, populumque Israeliticum ex eremo recte eductum, in terram promissionis, quæ est Hierosolyma, duxisset, perque annos viginti septem judicasset, mortuus est atque honorifice in eadem terra a populo suo sepultus.

Eodem die

● *Certamen sanctarum quadraginta virginum, et Ammonis earum magistri.*

Quadraginta harum virginum et martyrum cœlus patriam habuit Adrianopolim Macædoniæ; doctorem autem fidei Ammonem diaconum, a quo ea quæ ad cœlorum regnum pertinent, didicerunt. Ob eam autem causam a præside ejusdem urbis comprehensæ, multa suppliciorum genera perpessæ sunt, quod idola adorare recusarent. Deinde adductæ Berœam, ut sacrificarent, cum ibi Deum orarent, precibus suis effecerunt, ut sublatus in aera sacerdos idolorum concideret, et statim interiret. Post hæc sanctus Ammon suspenditur, et in lateribus scalpitur, nudoque capite cadentem cassidem induere compellitur: et una cum virginibus ad Licinium tyrannum mittitur, qui adversus illos sententiam mortis pronuntiavit. Et decem quidem earum igne consumptæ sunt: octo cum magistro suo decollatæ: decem in ore, et corde gladio transfixæ decesserunt: sex minutatim concisæ: sex denique injecto in os cadanti ferro extinctæ sunt.

EODEM MENSE.

Die secunda

† *Certamen sancti magni martyris Mamantis.*

Mamas celeberrimus martyr Aureliano Romanorum Cesare claruit. Cum autem orphanus relictus fuisset, parentibus in carcere ob Christianam fidem extinctis, a quadam religiosa senatorii ordinis matrona educatus est. Cum vero ad ætatis maturitatem pervenisset, cogereque ab idolorum cultoribus sacrificare idolis, nulla unquam ratione ad id adduci potuit; sed a divino angelo in montem deportatus, ibi cervæ lacte alebatur, solusque continuis ad Deum precibus vitam traducebat. Post autem aliquanto cum illius fama longe lateque emanaret, iterum comprehensus, a præside Cæsareæ compellitur idola adorare. Id aversatus ille, in

Α δοχος δὲ Μωϋσέως τοῦ νομοθέτου τῶν Ἑβραίων· ἀνὴρ ἀνδρείος καὶ στρατηγικός. Καὶ γὰρ τὴν Ἱεριχὴν, πόλιν οὖσαν ἰσχυρὰν τῶν ἀλλοφύλων, παρέλαβε· καὶ τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην διὰ ξηρᾶς διεπέρασε μετὰ τοῦ λαοῦ, καὶ τῆς κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸν ἀρχιστρατήγον Μιχαὴλ ἐθεάσατο κρατοῦντα ῥομφαίαν, καὶ γυνώσκας αὐτὸν, ἐβρίψε τὰ ἴδια ὄπλα, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, εἰπὼν· Τί προστάσεις τῷ σὺ οἰκῆτῃ; Πολεμῶν δὲ πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ τοῦ ἡλίου πρὸς δύσιν ὄντος, ἔχων ἐπιουμίαν τοῦ νικῆσαι αὐτοὺς, ἐθάρρῃσεν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶπεν· Στήτω ὁ ἥλιος· καὶ εὐθὺς ἑστάθη ὁ ἥλιος, καὶ οὐκ ἔδυνεν, ἕως ἔρραψε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ κατὰ κράτος. Στρατηγήσας δὲ τοῦ λαοῦ, καὶ διαγαγὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐρήμου καλῶς, καὶ ἀπαγαγὼν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ἧτις ἐστὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ κρίνας τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ εἰκοσι καὶ ἑπτὰ ἔτη, ἐτελεύτησε. καὶ ἐτάφη ἐντίμως ἐν αὐτῇ τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου λαοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων γεσσαράκοντα παρθένων, καὶ Ἀμμῶν τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Τῶν τεσσαράκοντα τούτων παρθένων καὶ μαρτύρων τὸ πλῆθος ἐγένετο ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως τῆς Μακεδονίας. Διδάσκαλον δὲ ἔχουσαι τῆς πίστεως Ἀμμῶν τὸν διάκονον, ἔμαθον ὑπ' αὐτοῦ τὰ περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· διὰ τοῦτο καὶ ἐκρατήθησαν παρὰ τοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως ἀρχοντος. Καὶ πολλὰ ἐτιμωρήθησαν διὰ τὸ μὴ προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Εἶτα ἤχθησαν εἰς Θεροίην, τοῦ θύσαι. Ἐνθα προσσηύξαντο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν ἀέρα ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, καὶ πεσὼν ἀπέθανε. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐκρεμάσθη ὁ ἅγιος Ἀμμῶν, καὶ ἐξέσθη τὰς πλευρὰς. Καὶ κασσίδα πεπυρωμένην ἐδέξατο κατὰ καφαλῆς. Εἶτα παρεπέμφθη μετὰ τῶν παρθένων Λικινίῳ τῷ τυράννῳ. Ὁ δὲ ἔδωκεν ἀποφραῖν κατ' αὐτῶν. Καὶ αἱ μὲν δέκα διὰ πυρὸς ἐτελειώθησαν· αἱ δὲ ὀκτώ μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ αἱ δέκα ξίφει κατὰ τοῦ στόματος, καὶ τῆς καρδίας δεξάμεναι, ἐτελεύτησαν. Αἱ δὲ ἕξ ὑπὸ μαχαίρων κατεκόπησαν. Καὶ αἱ ἕξ σίδηρα πεπυρωμένα κατὰ στόματος λαβοῦσαι, ἀπεθανον.

MHNI TQ AYTO.

B'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μαρμαντος.

Δ Μάρμας ὁ περιδότης μάρτυς, ἦν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ Καίσαρος Ῥωμαίων. Ὀρφανὸς δὲ καταλειφθεὶς, τῶν γονεῶν αὐτοῦ τελευτησάντων ἐν φυλακῇ, διὰ τὸν Χριστὸν, ἀνετρέφη παρὰ ματρῶνας τινὸς εὐσεβοῦς συγκλητικῆς. Γενόμενος δὲ τῆς ἐννόμου ηλικίας, ἠναγκάζετο θύειν τοῖς εἰδώλοις παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν. Μὴ πεισθεὶς δὲ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀγγέλου ἀναβιβασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, τὰς ἐλάφους ἀμέλγων διετρεφετο. Καὶ μόνος τῷ Θεῷ προσευχόμενος διατέλει. Εἶτα πάλιν κρατηθεὶς (πολλῇ γὰρ ἐγένετο ἡ περὶ αὐτὸν φήμη), ἠναγκάσθη ὑπὸ τοῦ τῆς Καισαρείας ἀρχοντος προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπίεση, εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ ἐξελοῦν ἀβλαβῆς, καὶ

θηριομαχίας, και μηδὲν ἀδικηθεὶς, τέλος κοντα-
ριῶν πληγείς, και βασιλεύων τὰ ἔντερα αὐτοῦ ταῖς
ἰδίαις χερσίν (ἐξεχύθησαν γὰρ ὑπὸ τῆς πληγῆς ἐκ
τῆς κοιλίας αὐτοῦ), ἐξῆλθε τῆς πόλεως Καισαρείας·
και μετὰ εὐχαριστίας παρέδωκε Κυρίῳ τῷ Θεῷ τὴν
ἀγίαν και μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν. Καὶ ἐταφη ἐν τῇ
αὐτῇ πόλει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ
πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Νη-
στευτοῦ.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ ἐπικληθεὶς
Νηστευτῆς ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰπῆρης
δὲ ἐπὶ Ἰουστίνου και Τιβερίου και Μαυρικίου τῶν
βασιλέων. Χαράκτης δὲ ὦν τὴν τέχνην, διὰ τὴν πολ-
λὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, πατριάρχης γέγονε τῆς αὐτῆς
μεγαλοπόλεως· ἐγένετο δὲ φιλόπτωχος, και ἐλεη-
μων, και συμπαθής. Ἀλλὰ και πολλὰ θαύματα
ἐποίησε· και γὰρ διὰ προσευχῆς βαρβαρικὸν λαὸν
ἐκ τῆς Μακεδονίας ἀπέδιωξε, και μεγάλου θανάτου
τὴν πόλιν ἐβύβαστο, και πολλοὺς νοσοῦντας ἐθερά-
πεισε, και δαιμονίωντας ἴασατο, και λόγους ψυχ-
ωφελείας, ὡς ὁ μέγας Χρυσόστομος Ἰωάννης, συνεγρά-
ψατο, Ποιμένας δὲ τὸν λαὸν αὐτοῦ ὁσίως και φιλο-
θείως, και τὴν ἱερὰν Ἐκκλησίαν καλῶς διακυβερνή-
σας ἐπὶ ἔτη δέκα και τρία και μῆνας πέντε, και
εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν, ἐν εἰρήνῃ τὴν μακαρίαν και
ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν παραδούς τῷ Κυρίῳ, ἐτάφη,
ὁποῦδεῖγμα ἀπολιπὼν πᾶσιν ἀνθρώποις τὸν ἐλάρετον
αὐτοῦ βίον, και τὰ λοιπὰ κατορθώματα.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Γ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, ἐπισκό-
που Νικομηδείας.

Ἀνθιμος ὁ Ἱερομάρτυς ἦν μὲν ἐπίσκοπος Νικο-
μηδείας ἐπὶ τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ και Μαξι-
μιανοῦ· διὰ δὲ τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν
κρυπτόμενος ἐν τῷ ὄρει, καταμηνύεται τῷ Μαξι-
μιανῷ. Καὶ κρατηθεὶς, πρῶτα μὲν λίθοις τὸν αὐχένα
συντρίβεται. Ἐπειτα δὲ σιδηραῖς πεπωρακτωμένοις
τοὺς ἀστραγάλους διατρυπάται. Ἐἵτα πάλιν εἰς
δοτρακα δέξια τίθεται, βράβδοις τυπτόμενος ἀκαν-
θίνοις, και ὁποδήματα σιδηρὰ πυρακτωθέντα περι-
βάλλεται μέχρι τῶν μηρῶν. Καὶ μετὰ τοῦτο δε-
σμεῖται ἐπὶ τροχοῦ, και ὑπὸ λαμπάδων καίεται, D
Ὅτω δὲ πικρῶς βασανιζομένου τοῦ ἁγίου, ἐπῆλθον
ἄγγελοι θεῖοι, αὐτῷ μὲν τὰς κολάσεις και τὰς βα-
σάνους εὐκόλως ποιοῦντες, τοὺς δὲ δημίους τοὺς
τιμωροῦντας αὐτὸν ἀοράτως τύπτοντες. Καὶ λοιπὸν
ἀποφάσει τοῦ Μαξιμιανοῦ τίμνεται τὴν κεφαλὴν
μαχαίρῃ. Ἐτις καίεται μὲν ἐν Νικομηδείῃ, θαυματ-
ουργεῖ δὲ ἄλλοτε πολλὰ, και δὴ και τῶν τριχῶν πα-
ράδοξον ἔκφυσι.

Τοῦ αὐτῆς ἡμέρῃ.

Ἀθλησις τῆς ἁγίας παρθένου και μάρτυρος Βασι-
λισσῆς.

Βασίλισσα ἡ μάρτυς ἦν μὲν ἐπὶ τῶν χρόνων

A ignem conjicitur : atque inde egressus illæsus, ad
bestias damnatur : a quibus cum nullam noxam
accepisset, tandem hastili transverberatur, et vis-
cera ejus in terram ob gravissimum vulnus effun-
duntur : quæ ipse propriis manibus præferens, ex
urbe Cæsarea egreditur, et cum gratiarum actione
sanctam beatam animam suam Domino Deo
tradidit, et in eadem urbe sepultus est.

Eodem die.

8 Memoria sancti Patris nostri Joannis patriarchæ
Constantinopolitani, cognomento Jejunatoris.

Sanctus Pater noster Joannes cognomento Jeju-
nator natus est Constantinopoli : vixit autem
temporibus Justini, Tiberii, et Mauricii imperato-
B rum. Hic primum quidem statuariam artem exer-
cuit : deinde ob multas et egregias ipsius virtutes
patriarcha ejusdem magnæ urbis renuntiat est.
Fuit autem pauperum amator, misericors, et mi-
serator : sed et multa miracula patravit. Nam pre-
cibus suis barbaras gentes ex Macedonia fugavit,
urbemque gravissima peste liberavit, et multos in-
firmos curavit, obsessosque a dæmonibus sanavit.
Orationes denique animæ utilissimas, instar magni
Joannis Chrysostomi, conscripsit. Cum vero popu-
lum suum sancte pieque rexisset, sacramque Ec-
clesiam annis tredecim, mensibus quinque optime
gubernasset, atque ad summam senectutem perve-
nisset, in pace beatam sanctamque animam suam
Domino tradidit, et sepultus fuit ; ornatam virtuti-
bus vitam suam, et reliqua a se præclare gesta in
C exemplum cunctis relinquens.

EODEM MENSE.

Die tertia.

9 Certamen sacrosancti martyris Anthimi, episcopi
Nicomedis.

Anthimus sacer martyr fuit Nicomedis episco-
pus temporibus Diocletiani et Maximiani. Propter
motam autem in Christianos persecutionem cum se
in montis ejusdam latebras addidisset, Maximiano
proditus, ejusque jussu comprehensus, primum
quidem saxis in cervice contunditur : deinde can-
denti ferro ejus tali perforantur : postea super acu-
tis testulis impositus, virgis spineis cæditur. Ad
hæc calceamentis ferreis candentibus usque ad
femora induitur : mox rotæ alligatus, facibus adu-
ratur. Sed cum ita immaniter sanctus vir torque-
retur, supervenerunt divini angeli, qui sicut ei
supplicia cruciatusque leniebant, ita lictores, qui
ipsum exoruciabant, invisibiliter cædebant. Tandem
Maximiani sententia caput ei gladio amputatum
fuit, quod in urbe Nicomedia positum, cum multa
alia miracula facit, cum capillos subinde nascentes
admirabiliter emittit.

Eodem die.

10 Certamen sanctæ virginis et martyris Basilissæ

Basilissa martyr fuit temporibus Diocletian

autem prope urbem Nicomediam domicilium haberet, nonumque ætatis suæ annum ageret, tanquam Christiana delata, Alexandro præsidi sistitur: et Christum confidenti animo professa, primum quidem colaphis cæditur; deinde nudata, virgis percutitur, talisque perforatur. Mox inverso capite in ligno suspensa, catenis constricta, picis, sulphuris, ac plumbi fumo torquetur. Post hæc in ignem coniecta, duobusque leonibus objecta, cum nullam noxam passa fuisset, præsidi persuasit, ut in Christum crederet. Et ille quidem vitam recte traducens, in pace decessit. At hæc egressa ex urbe, cum siti- ret, oravit, et manantibus e terra aquis sitim depul- lit. Deinde stans supra petram, et orans, finem vivendi fecit: ibique sepulta, omnibus fidelibus per aquas e terra erumpentes singulis diebus curatio- nes admirabiliter præstat.

Eodem die.

11 *Certamen sacrosancti martyris Aristionis, epi- scopi Alexandriæ.*

Sanctus martyr Aristion fuit Alexandriæ episcopus Docebat autem summa cum libertate, et prædicabat Domini nostri Jesu Christi in carne adventum, æter- numque ejus regnum: ad hæc felicitatem et gau- dium regni cælorum; et quod hæc hominum gloria, et dignitates, et divitiæ, corruptioni obnoxie sunt, et evanescent; illa vero bona incorruptibilia sunt, eaque vita immortalis. Hæc docens, cum multis Græcorum persuaderet, eosque ad Deum converteret atque baptizaret, captus sistitur Alexandriæ præ- fecto: confessusque Christum, igni traditur: atque ita in camino, velut tres illi sancti pueri, laudans et magnificans Deum, beatum optatumque finem accepit, incorruptibilis vitæ coronam adeptus, et pretiosæ quidem ejus reliquiæ terræ commendatæ sunt; sancta vero ipsius anima ad cælos ascendens, una cum sanctis lætatur.

λείψανον παρεδόθη τῇ γῆ. Ἡ δὲ ἀγία αὐτοῦ ψυχή ἀνελοῦσα ἐν οὐρανοῖς, μετὰ τῶν ἀγίων εὐ- φραίνεται.

EODEM MENSE.

Die quarta.

12 *Certamen sacrosancti martyris Babylæ, patriar- chæ Antiocheni, et puerorum sociorum ejus.*

Sacrosanctus Christi martyr Babylas, Numeriano Romanorum imperatore, Antiochiæ magnæ patriar- cha fuit. Cum autem ipse Numerianus templum Dei ingredi vellet, obviam illi factus ad portam ecclesiæ, prohibuit, ne ingrederetur, quod idolorum cultor esset. Quare confusus imperator, simul et vehementi ira percitus, jussit illum sibi postero die sisti: quem cum ad Christum negandum inducere non posset, quin potius ipse ab eo redargueretur, mandavit illius collo immane ferri pondus imponi, perque mediam civitatem ipsum circumduci. Tum vero ait ei: Per deos, Babyla, decet te iste torques.

Α Διοκλητιανοῦ· εἶχε δὲ τὴν οἴκησιν πλησίον τῆς πό- λεως Νικουμηδείας, ἐννεά ἐτῶν ὑπάρχουσα. Διαβλη- θεῖσα δὲ ὡς Χριστιανή, παρεστη Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἄρχοντι. Καὶ μετὰ παύρησις ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν, πρῶτα μὲν τύπεται κατὰ τοῦ προσώπου, καὶ γυμνωθεῖσα ῥαβδίζεται. Ἔτα τρυπᾶται τοὺς ἀστραγάλους. Καὶ κρεμασθεῖσα κατὰ κεφαλῆς ἐπὶ ξύλου, δεδεμένη ἀλύσει, μετὰ πίστεως, καὶ τεα- φίου, καὶ μολύβδου καπνίζεται. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐμβληθεῖσα εἰς πῦρ, καὶ δυσὶ λεουσι παραδοθεῖσα, καὶ διαμείνας ἀβλαβῆς, ἐπεισε τὸν ἄρχοντα πι- στεῦσαι εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ αὐτὸς μὲν καλῶς βιώ- σας ἐν εἰρήνῃ ἐτελεύτησεν. Αὐτὴ δὲ ἐξελοῦσα τῆς πόλεως, καὶ δὶψήσασα, ἤψατο. Καὶ ἐξηλθεν ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπιεν. Ἐτα σῶσα ἐπάνω πετρας, καὶ εὐξαμένη ἐτελεύτησεν. Ἐνθα δὴ καὶ ἐτάφη, ἰάματα πᾶσι τοῖς πιστοῖς καθεκάστην, διὰ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναβλυσάντων ὑδάτων, παραδόξως παρ- ἔχουσα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀριστίωνος, ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀριστίων ὑπῆρχε μὲν ἐπίσκο- πος Ἀλεξανδρείας· ἐδίδασκε δὲ παύρησις, καὶ ἐνή- ρυτε τὴν τοῦ Δεσπότητος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἕνσαρκον παρουσίαν, καὶ τὴν αἰώνιον αὐτοῦ βα- σιλείαν, ἐτι δὲ μακαριότητα καὶ χαρὰν τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, καὶ ὡς ἡ μὲν τῶν ἀνθρώπων ἐναῦθα δόξα, καὶ τὰ ἀξιώματα, καὶ ὁ πλοῦτος ἐν φθορᾷ ὑπάρχουσι, καὶ ἀφανίζονται· ἀδιάφρατα δὲ τὰ ἐκείνων ἀγαθὰ, καὶ ἡ ζωὴ ἀθάνατος. Οὕτω δι- δάσκων, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πείθων, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστρέφων, καὶ βαπτίζων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας ἄρχοντος. Καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, παρεδόθη πυρὶ. Καὶ οὕτως ἐν τῇ καμίνῳ, ὡπερ οἱ τρεῖς ἅγιοι παῖδες, δοξάζων, καὶ μεγαλύνων τὸν Θεόν, τὸ μακάριον καὶ πο- θούμενον τέλος ἐδέξατο, ἀπολαβὼν τὸν στεφανόν τῆς ἀφθαρτοῦ ζωῆς. Καὶ τὸ μὲν τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἀνελοῦσα ἐν οὐρανοῖς, μετὰ τῶν ἀγίων εὐ- φραίνεται.

MINI TQ AITQ.

Δ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βαβύλου, πατριάρχου Ἀντιοχείας, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ νηπίων.

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Βαβύλας πα- τριάρχης ἦν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἐπὶ Νουμε- ριανοῦ τοῦ Ῥωμαίων βασιλεως. Θέλοντα δὲ εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Νουμεριανόν, ὑπαντήσας εἰς τὴν πύλην τῆς ἐκκλησίας, ἐκώλυσε τοῦ εἰσελθεῖν, διὰ τὸ ὑπαρχειν αὐτὸν εἰδωλολάτρη. Ὅθεν αἰσχυν- θεὶς ὁ βασιλεὺς καὶ ὀργισθεὶς, ἔγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀβυρὸν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ καταναγκάσας ἀρνήσα- σθαι τὸν Χριστόν καὶ μὴ πείσας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλεγχεθεὶς ὅπ' αὐτοῦ, ἐκέλευσε περιτεθῆναι τῷ τρα- χήλῳ αὐτοῦ σιδηρὰ βαρῆα, καὶ διὰ τῆς μέσης ἄγε- σθαι· καὶ λέγει αὐτῷ· Μὰ τοὺς θεοὺς, Βαβύλα, πρί-

πει σοι ὁ κλοιός. Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅτω μοι πρέπει, βασιλεῦ, ὡς οὐδὲ σοὶ τὸ διάδημα. Τότε ἀπεφάνητο ὁ Νουμριανός κατ' αὐτοῦ, καὶ τῶν διδασκομένων ὅπ' αὐτοῦ παιδίων. Τότε λαβόντες στυγροὺς οἱ στρατιῶται, ἀπέσφαξαν. Καὶ οὕτως ἐτάφη ὁ ἅγιος παρὰ εὐλαδῶν Χριστιανῶν, ἔξω τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, μετὰ τῶν περικειμένων αὐτῷ κλοιῶν οὓς διὰ Χριστὸν ἐφόρεσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοδώρου, Ὁκεανοῦ, Ἀμιανοῦ, καὶ Ἰουλιανοῦ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὁπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως. Κραθηθέντες δὲ καὶ ἐρωθηθέντες, ὡμολόγησαν τὸν Δεσπότην Χριστόν. Καὶ διὰ τοῦτο κρεμασθέντες ἐξέσθησαν μέχρις ὀστέων. Ἐπειτα ἐνεβλήθησαν εἰς λουτρὸν ἐκपुरωδῶν ἰσχυρῶς, καὶ σφραγισθὲν τῇ σφραγίδι τοῦ βασιλέως, διὰ τὸ μὴ ἐξελεῖν αὐτοὺς ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀποθανεῖν ἐν αὐτῷ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἀδλαβεῖς, ἡσφαλισμένων καὶ ἐσφραγισμένων τῶν θυρῶν. Καὶ πάλιν κρατηθέντες, ἀπάγονται ἔξω τῆς πόλεως ἐν ἐρήμῳ τόπῳ τοῦ πικρῶς φονευθῆναι. Αἰτησάμενοι δὲ ὦραν προσευχῆς χαρίσασθαι αὐτοῖς τοὺς δημίους, καὶ τυχόντες τῆς αἰτήσεως, στάντες ἐπὶ πολὺ προσηύξαντο τῷ Θεῷ, ὅπερ τῆς οἰκουμενικῆς καταστάσεως, καὶ τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν· καὶ ἠὲ χαρίστησαν αὐτῷ, ὅτι ἠξιώθησαν τοῦ μαρτυρησαί δι' αὐτόν. Καὶ οὕτω κατακοπέντες πάντα τὰ μέλη, καὶ τὰ σκέλη συντριβέντες, ἐνεβλήθησαν εἰς πῦρ, καὶ οὕτως ἐτελεσθῆσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἑρμιόνης, θυγατρὸς τοῦ ἁγίου Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.

Ἡ ἁγία μάρτυς Ἑρμιόνη ὁπῆρχε μὲν ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως, ἦν δὲ θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου. Ἦν δὲ αὐτῇ ἀδελφὴ καλουμένη Εὐτυχίς. Καὶ παρεγένοντο αἱ δύο εἰς Ἐφεσον, προσκυνῆσαι τὸν Θεολόγον Ἰωάννην, καὶ οὐχ εὖρον αὐτόν· μετετίθη γὰρ ἦδη. Ἐλθὼν δὲ καὶ Τραϊανός ὁ βασιλεὺς εἰς Ἐφεσον, πρὸς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, εὖρε τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Ἑρμιόνης μέγα ἐπ' εὐσεβείᾳ· καὶ γὰρ ἦν προφητεύουσα· καὶ κρατήσας αὐτήν, καὶ καταναγκάσας ἀρνησασθαι τὸν Χριστόν, ὡς οὐκ ἔπεισε, κελεύει τύπεσθαι αὐτήν κατὰ τοῦ προσώπου. Ἐπιφανείς δὲ ὁ Κύριος, ἐνίσχυσεν αὐτήν καρτερεῖν πρὸς τὰς βασάνους. Μετὰ ταῦτα δὲ προφητεύουσα περὶ Τραϊανοῦ, ὅτι νικήσει τοὺς Ἡέρσας, τότε μὲν ἀπέλυθη. Μετὰ δὲ Τραϊανὸν κρατήσας τῆς βασιλείας ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Ἀδριανός, κατεσχεν αὐτήν. Καὶ καταναγκάσας ἀρνησασθαι μὲν τὸν Χριστόν, θῆσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πείσας, προσέταξεν ἀποκεφαλίσθηναι. Σηρανησιῶν δὲ τῶν χειρῶν τῶν δημίων, ἐπίστευσαν, καὶ σὸν αὐτῇ ἀποκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μωσῆος τοῦ νομοθέτου

Μωσῆς ὁ προσήτης καὶ νομοθέτης γεγονεν υἱος

A Cui Babylas: Sic me decet, o imperator, ut te dedecet diadema. Tunc Numerianus sententiam pronuntiavit adversus eum, et adversus pueros, qui ab eo instituebantur. Cum illos igitur accepissent milites, jugularunt. Atque ita sauctus a piis Christianis sepultus est extra urbem Antiochiæ una cum circumpositis ipsi catenis, quas propter Christum pertulerat.

Eodem die

13 Certamen sanctorum martyrum Theodori, Oceani, Amiani et Juliani.

B Hi sancti martyres florere Maximiano imperatore. Comprehensi autem, et interrogati, cum Christum Dominum confiterentur, suspensi, deperique ad ossa fuere: deinde in ferventissimum balneum, sigillo imperatoris obsignatum ne inde exire possent sed interire id cogentur, detrusi. Sed angelus Domini eos illæsos, foribus e pessulo firmatis et obsignatis, eduxit. Rursus autem capti, abducuntur extra urbem in desertum locum, ut truculenter interficerentur: ubi petita, et impetrata a carnificibus ad orandum hora, stantes multum precati sunt Deum, primum quidem pro totius orbis constitutione, sanctarumque Ecclesiarum tranquillitate: deinde gratias eidem egerunt, quod digni habitii essent, qui martyrium pro ipso subirent. Atque ita præcis singulis membris, cruribusque confractis, in ignem injecti, finem vivendi fecerunt.

C

Eodem die

14 Certamen sanctæ martyris Hermiones, filie sancti Philippi apostoli.

D Sancta martyr Hermione, filia Philippi apostoli, floruit Trajano imperatore. Habuit autem sororem nomine Eutychem, cum qua Ephesum perrexit, ut Joannem Theologum adorarent: non tamen inveniunt eum: translatus enim jam fuerat. Venit autem et Trajanus imperator Ephesum ad Persicam expeditionem, audivitque nomen Hermiones percelebre ac venerandum, eo quod prophético esset afflata spiritu. Comprehensam igitur cum a Christi cultu abducere non posset, jubet illi alapas incuti: cui Dominus apparens, addidit animum, confirmavitque, ut tormenta fortiter perferret. Sed paulo post a Trajano dimittitur, quod ei prædixisset fore ut de Persis triumpharet. Adrianus vero, gener et successor Trajani, comprehensam iterum cogit Christum abnegare, idolisque sacrificare. Quod cum illa facere renuisset, jussit amputari ejus caput. Arescentibus vero carnificum manibus, ipsi etiam in Christum crediderunt, atque una cum illa capite plexi sunt.

Eodem die.

15 Memoria sancti Moysis legislatoris

Moyses propheta et legislator patre Heb

In Ægypto est. Hunc, cum Pharaon rex Ægypti præcepisset, ut Hebræorum gentis masculi quidem infantes interirentur, feminæ vero servarentur, mater fiscella inclusum in fluvium projecit. Sed cum Pharaonis filia, ut lavaretur, ad flumen venisset, fiscellam conspicata, et infantem in illa plorantem, eum in filium sibi adoptavit, instituendumque omni Ægyptiorum scientia curavit. Adulto apparuit Deus, mandavitque ut Hebræorum populum ex Ægypto educeret. Cum igitur populum eduxisset, mareque medium scidisset, perque aridam transiisset, petram etiam virga percutiens, aquas inde elicuisse, quadraginta demum annos militiæ præfuisse, annis ante Christi resurrectionem mille quadragentis octoginta quinque mortuus est, sepultusque in quodam eremi monte a Michaele magno militiæ Dei principe.

EODEM MENSE.

Die quinta

16 Memoria sancti prophetæ Zachariæ patris Joannis Baptistæ.

Zacharias sacerdos, pater Joannis Præcursoris, sacerdotis et ipse filius, ingressus templum, ut thus adoleret, cum vidisset angelum Dei stantem juxta altare thymiamatis, sibi prædicentem fore, ut conciperetur, et nasceretur sibi filius Joannes Baptista, neque ejus voci fidem adhiberet, surdus illico et mutus redditus est, quod nato Joanne soluta sunt ejus linguæ vincula. Audiens autem mater Joannis Herodem Judæorum regem cogitasse infantes Bethlehemitas trucidare, ut Dominus noster Jesus Christus una cum cæteris occideretur, sexto ab ejus nativitate mense Joannem in specu trans Jordanem abdidit. Herodes vero quæsito, et non invento puero, Zachariam ejus patrem in medio altaris. quo sibi metuens confugerat, jugulari jussit, atque ejus sanguine templum aspergi. Jugulatus est igitur, ejusque cadaver de prærupta rupe abjecerunt. Reliquias propinqui ejus collegere, atque in sepulcrum patrum intulere.

Eodem die

17. Certamen sancti martyris Abdias.

Sanctus mactyr Abdias, natione Persa, professione Christianus, cum daret omnem operam ut doceret omnes, atque adhortationibus suis ad veram Salvatoris nostri Jesu Christi fidem suscipiendam induceret, captus a magorum principe, jubetur abjurato Christo solem et ignem adorare: hos enim tanquam deos Persæ colebant. Quod ille execratus asperis malorum punicatorum virgis in ventre, lumbisque cæditur. Atque ita a mane ad meridiem verberatus et cruciatus, succollantibus lictoribus in domum suam semivivus deportatur: et paulo post

Α ἰνὸς τῶν Ἑβραίων, γεννηθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐπει δὲ πρόσταγμα ἦν τοῦ Φαραῶ βασιλέως Αἰγύπτου, τὰ μὲν θηλυκὰ τῶν Ἑβραίων βρεφῶν περιποιεῖσθαι, τὰ δὲ ἀρσενικὰ φονεῦσθαι, ἐπέβαλεν εἰς συρτάριον ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἔβριψεν εἰς ποταμὸν. Κατέβη δὲ ἡ θυγάτηρ Φαραῶ λούσασθαι εἰς τὸν ποταμὸν. Καὶ ἰδοῦσα τὸ συρτάριον, καὶ τὸ παιδίον ἐν αὐτῷ κλαῖον, ἀνελάβετο αὐτὸ εἰς οὐδόν. Καὶ ἐδίδαξεν αὐτῇ πᾶσαν σοφίαν Αἰγυπτίων. Αὐξηθέντι δὲ αὐτῇ ἐφάνη ὁ Θεὸς, καὶ προσέταξεν ἐξαγαγεῖν τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς Αἰγύπτου· Ἐξαγαγὼν οὖν τὸν λαόν, καὶ πολλὰ σημεῖα καὶ τέρατα ποιήσας, καὶ θάλασσαν τεμῶν, καὶ διὰ ξηρᾶς περάσας, καὶ πέτρων τῇ ῥάβδῳ κρούσας, καὶ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς ἀναβλῦσαι ποιήσας, καὶ τεσσαράκοντὰ ἔτη στρατηγήσας, πρὸ ἐτῶν χιλίων τεσσαρακροσίων ὀδηκονταπέντε τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως ἐτελεύτησε. Καὶ ἐτάφη ἐν ὄρει τινὶ τῆς ἐρήμου παρὰ Μιχαὴλ τοῦ μεγάλου ἀρχιστρατήγου τοῦ Θεοῦ.

MHNI TΩ ΑΥΤΩ.

Ε'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ζαχαρίου, τοῦ πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ζαχαρίας ὁ ἱερεὺς, ὁ Πατὴρ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὑπῆρχε μὲν καὶ αὐτὸς οὐδὲ ἱερέως εἰσέλθων δὲ ἐν τῷ ναῷ τοῦ θυμιασαι, εἶδεν ἄγγελον Θεοῦ ἐστῶτα πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος, καὶ μηνύοντα αὐτῷ τὴν σύλληψιν καὶ γέννησιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ· ἀπιστήσας δὲ, κωφὸς καὶ ἄλαλος γέγονε. Μετὰ δὲ τὸ γεννηθῆναι τὸν Ἰωάννην, ἐλάλησεν. Ἀκούσασα δὲ ἡ μήτηρ Ἰωάννου, ὅτι μέλλει Ἡρώδης ὁ τῶν Ἰουδαίων βασιλεὺς φονεῦσιν τὰ ἐν Βηθλεὲμ βρέφη, βουλόμενος καὶ σὺν αὐτοῖς φονεῦσιν καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τότε μετὰ μῆνας ἕξ τῆς αὐτοῦ κνήσεως, ἔκρυψεν αὐτὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Ἐπιζητήσας δὲ τοῦτον ὁ Ἡρώδης, καὶ μὲ εὐρῶν, προσέταξε σφαγῆναι τὸν πατέρα αὐτοῦ Ζαχαρίαν μέσον τοῦ θυσιαστηρίου, ὅτι ἐκεῖ προσέφυγε φοβηθεὶς, καὶ κέθηται τὸ αἷμα αὐτοῦ εἰς τὸν ναόν. Ἐσφαγῆ οὖν, καὶ ἔβριψαν αὐτὸν ἐν τῷ κρημνῷ. Οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτοῦ ἀναλαβόμενοι τὸ λεψανον αὐτοῦ, κατέθεντο ἐν τῷ τάφῳ τῶν πατέρων αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Δηλθεις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀβδίου.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀβδίου ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Περσῶν· Χριστιανὸς δὲ ὑπάρχων, ἐδίδασκε πάντας, καὶ διὰ παραινέσεως ἔπειθε προσέρχεσθαι τῇ ἀληθινῇ πίστει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κρατηθεὶς δὲ διὰ τοῦτο παρὰ τοῦ ἀρχόντου τῶν μάγων, καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστόν, προσκυνῆσαι δὲ τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πυρὶ (ταῦτα γὰρ εἶχον ὡς θεοὺς οἱ Ἕρσαι), καὶ μὴ πεισθεὶς, τύπτεται κατὰ τῆς κοιλίας, καὶ τῶν ψυῶν μετὰ ῥαβδίων βότνων ἀκαθάρτων. Καὶ οὕτως, ἀπὸ πρωίας ζωὸς μεσημβρίας, τυπτόμενος, καὶ τομωρού-

μενος, ἀπῆλθε βασταζόμενος ὑπὸ δημίων, καὶ ἐτέθη Ἀ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὡσπερ νεκρός. Καὶ μετὰ μικρὸν παρέδωκε τῷ Κυρίῳ τὴν ἀγίαν καὶ μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, χαίρων καὶ ἀγαλλιωμένος μέχρι τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτυρήσῃ καὶ ἀποθανεῖν ἠξιώθη. Μετὰ δὲ τοῦτο, τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον λαβόντες τινὲς τῶν Χριστιανῶν, κατέθεντο ἐν τάφῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐθελήσῃς τῶν ἀγίων μαρτύρων Θουβαθλ, καὶ Βαβαίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος, καὶ πολυάθλος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θουβαθλ, καὶ Βαβαία ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ. Χριστιανοὶ ὄντες, καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μετὰ παρρησίας ὁμολογοῦντες Θεὸν ἀληθινὸν εἶναι, καὶ Κύριον τοῦ παντός κόσμου, καὶ Δημιουργὸν καὶ βρονοτήν· καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων ἐπιστρέφοντας, καὶ πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν ἐπιστρέφοντας καὶ βαπτίζοντας, ἐκρατήθησαν παρὰ τῶν δυσσεβῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ τὰ πολλὰ παρ' αὐτῶν τυφθίντες, καὶ βασανισθέντες, τελευταῖον ὁ μὲν ἅγιος Θουβαθλ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς, καὶ δεθεὶς ἐσχίσθη εἰς μέσον μετὰ σιδηροῦ πρίονος· καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν. Ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Βαβαία, γυμνωθεῖσα πρότερον, καὶ τυφθεῖσα ἰσχυρῶς, καὶ ξεσθεῖσα μέχρις ὁσίων, ἕστερον μετὰ τοῦ κονταρίου κατὰ τοῦ τραχήλου πληγὴν δεξαμένη, ἀποσφάζεται. Τελειωθέντων δὲ οὕτως ἀμφοτέρων, τὰ σώματα αὐτῶν ἀνελόμενοι ἐντίμως εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ζ'

Ἡ ἀνάμνησιν τοῦ ἐν Χώναις θαύματος τοῦ μεγάλου ἀρχιστρατήγου τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τῇ καλουμένῃ νῦν μὲν τῶν Χωνῶν πόλει, πρότερον δὲ Κωλασσιάνων, ὑπῆρχε ἀνὴρ τις ὄνομα Ἀρχιππος, εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Οὗτος προσκαθεζόμενος ἐν τῷ ὕδατι, τῷ διὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ μεγάλου ἀρχιστρατήγου ἀναβρῦνonti, καὶ διὰ τὰ γενόμενα διὰ τοῦ ὕδατος θαύματα, πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφων καὶ βαπτίζων, ἐκίνησε πρὸς φθόνον τοὺς Ἑλληνας, μὴ φέροντας βλέπειν τὰ παράδοξα θαύματα. Βρῦχοντες οὖν τοὺς ὁδόντας κατὰ τοῦ σκεπτοῦ ἀγιάσματος, καὶ τοῦ ὁσίου Ἀρχιππου, συναθρόντες ἀπειρα πληθῆ, καὶ δέσαντες δύο μεγάλους ποταμούς, καὶ μίξαντες ἀμφοτέρους, ἀπέλυσαν εὐθέως τοῦ καταστρέψαι τὸν ναόν, καὶ τὸ ἀγίασμα, καὶ τὸν Ἀρχιππον. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Ἀρχιππος τοῦ βρυγμοῦ τῶν ὕδατων, παρεκάλεισε τὸν ἀρχιστράτηγον βοθηθῆσαι. Καὶ εὐθέως φανείς ἔκρουσε τὴν πέτραν μετὰ τῆς ῥάβδου, ἧς κατεῖχε, καὶ ἐχώνευσε τὰ ὕδατα ἐν αὐτῇ. Καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος ἔκτοτε Χώναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐθελήσῃς τῶν ἀγίων μαρτύρων Εὐδόξου, Ῥωμύλου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Εὐδόξιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ

Domino sanctam beatamque animam suam tradidit, summam animi ad extremum usque spiritum præferens lætitiā, quod dignus habitus esset, qui pro Domini nostri Jesu Christi nomine martyrium mortemque subiret. Post hæc pretiosas ejus reliquias Christiani accipientes, sepulcro condidere.

Eodem die

18 Certamen sanctorum martyrum Thuthaelis, et Babææ sororis ejus.

Sanctus, multorumque certaminum Christi martyr Thuthael, Babæaque ejus soror, cum Christiani essent, et summa dicendi libertate Dominum nostrum Jesum Christum esse verum Deum mundi-que totius Dominum, creatorem et gubernatorem, profiterentur, Græcosque multos ab idolorum errore abductos ad veram fidem traducerent et baptizarent; retenti ab impiis idololatri, ab iis gravissime cæsi, multisque tormentis vexati sunt. Tandem Thuthael in ligno suspensus, et vinctus, serra ferrea secatur medius, atque ita animam emisit. Ejus autem soror Babæa primum nudata, flagrisque durissime cæsa, tum scalpata usque ad ossa, denique hastili in cervice percussa, jugulatur. Quorum corpora qui ab eis Christianam fidem edoctierant, occulte sublata, sepelierunt honorifice ad gloriam Domini nostri Jesu Christi.

EODEM MENSE.

Die sexta

19 Memoria miraculi apud Chonas a magno Dei archistratego editi

In ea urbe, quæ nunc Chonæ, olim autem Colasæ dicebatur, vir quidam pius ac timens Deum, nomine Archippus, habitabat apud eum locum, unde magni archistrategi opera emanarant aquæ: ubi cum innumeris, quæ per aquam edebantur, miraculis multos infideles converteret ac baptizaret, Græcorum invidiam concitavit, non ferentium admiranda illa prodigia videre. Immani itaque rabie in lustralem aquam, et sanctum Archippum inflammati, coacta innumera operarum manu, duobusque magnis in unum corrivatis fluminibus, rapidam fluentis aquæ molem in eum locum immiserunt, ut templum simul, et lustralem illam aquam, et Archippum convellerent. Ut vero sensit Archippus irruentis aquæ murmur, imploravit archistrategi auxilium: qui statim adfuit, et virga, quam præ manibus habebat, percussa petra, repentino ejusdem petræ hiatus aquas obruit: et ex eo tempore locus ille Chonæ vocatus est.

Eodem die

20 Certamen sanctorum martyrum Eudoxii, Romuli, et sociorum.

Eudoxius Christi martyr Trajano Ro-

imperatore comes ordine fuit, multisque militum millibus in Gallia imperavit. Romulus autem, aulæ imperatoris præpositus, auctor fuit eidem Trajano, ut in Galliam mitteret, qui Christianos milites diis immolare compellerent. Quo peracto, cum milites ad id faciendum induci nequirent, in Melitinam Armeniæ urbem relegati sunt. Post hæc Romulus pœnitentia ductus, cum in Christum credidisset, Trajanumque objurgasset, capite plexus est. Deinde cum imperio potitus esset Maximianus, edixissetque Christianos interfici, mandavit per litteras et Melitinæ præfecto, ut Christi cultores occideret. Quare Eudoxium comitem, ejusque socios milites comprehensos, quod idola adorare nollent, primum quidem multis suppliciis vexavit, demum capite obruncavit.

Eodem die

¶ *Certamen sanctorum Fausti presbyteri, Abibi diaconi et sociorum.*

Sancti martyres Faustus et Abibus, Decio imperatore, hic diaconus, ille presbyter Ecclesiæ Alexandrinæ fuerunt, quo tempore et Fabianus Romæ patriarcha, et Alexander Hierosolymorum, pro Christo martyrium subiere. Retenti igitur ab Alexandriæ præfecto, graviterque torti, quod a Christo deficere nollent, in carcerem trudentur. Rursusque inde educti, compelluntur sacra idolis facere. Sed tantum abfuit, ut ad id faciendum animum inducerent, ut præfectum etiam redarguerent, et idolorum errorem vanitatemque contemnerent. Quamobrem sanctis viris numero tredecim abscissa capita sunt. Sed sanctæ illorum animæ Christi Dei nostri manibus commendatæ, pro nobis Christianis incessanter intercedunt, et fidelibus imperatoribus nostris adversus inimicos robur ac vires addunt ad gloriam Christi, pro quo sanguinem fuderunt.

EODEM MENSE.

Die septima

¶ *Certamen sancti martyris Sozontis.*

Sozon martyr, ex regione Lyciæ oriundus fuit. Cum autem aliquando in quercum ingentem incidisset, apud quam erat aqua, appendissetque de arbore tres sagittas et arcum, sui ipsius monumenta; is locus precibus sancti viri divinarum curationum munus accepit. Docebat autem Græcos, et baptizabat eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Post hæc ingressus idolorum templum, avulsam auream idoli manum, contritamque divisit pauperibus. Cujus rei auctor cum quæreretur, multique comprehenderentur, sanctus vir ultro se Maximo præsidii obtulit, confessus veram Christi, Dei que nostri fidem. Quamobrem soleæ ferreæ ad pedum plantas acutis clavis affliguntur, quibus incedens, summis laudibus Deum efferebat. Deinde suspensus de arbore, ad necem usque cœsus est,

A Τραϊανου βασιλέως Ῥωμαίων, κόμης τὴν τάξιν. Ἐλθὼν δὲ ὅψ' ἑαυτοῦ στρατιώτας μυρίους, καὶ χιλίους, διέτριβεν ἐν Γαλλίᾳ τῇ χώρᾳ. Ῥωμύλος δὲ ὁ πραιπόσιτος τοῦ βασιλέως συνεβούλευσεν αὐτῷ ἀποστεῖλαι εἰς τὴν Γαλλίαν χώραν, καὶ καταναγκάσαι τοὺς στρατιώτας, Χριστιανοὺς ὄντας, θῦσαι τοῖς θεοῖς. Καὶ τοῦτου γενομένου, οὐκ ἐπαίσθησαν θῦσαι· καὶ διὰ τοῦτο ἐξωρίσθησαν εἰς Μελιτινὴν πόλιν τῆς Ἀρμενίας. Εἶτα μεταμεληθεὶς ὁ Ῥωμύλος, καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, καὶ τὸν Τραϊανὸν ἐλέγξας, ἀπεκεφαλίσθη. Μετὰ δὲ ταῦτα κρατήσας τῆς βασιλείας Μαξιμιανός, καὶ κελεύσας φονεῦσθαι τοὺς Χριστιανούς, προστάξῃ διὰ γραμμάτων καὶ τῷ τῆς Μελιτινῆς ἄρχοντι τοὺς τὸν Χριστὸν προσκυνοῦντας ἀνελεῖν. Ὅθεν κρατήσας Εὐδόξιον τὸν κόμητα, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ στρατιώτας, καὶ καταναγκάσας προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πείσας, πολλὰ βασανίσας ἀπεκεφάλισεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Φαύστου πρεσβυτέρου, Ἀβίβου διακόνου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Φαῦστος, καὶ Ἄβιβος ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ὁ μὲν πρεσβύτερος, ὁ δὲ διάκονος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας. Ὅτε καὶ Φαβιανὸς ὁ πατριάρχης Ῥώμης, καὶ Ἀλέξανδρος Ἱεροσολύμων ὑπὲρ Χριστοῦ ἠμαρτύρησαν. Κρατηθέντες δὲ παρὰ τοῦ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἄρχοντος, καὶ πολλὰ βασανισθέντες, διὰ τὸ μὴ ἀνήσασθαι τὸν Χριστὸν, εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθησαν. Καὶ κάλιν ἐκβληθέντες κατηναγκάζοντο θῦειν τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθέντες δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐλέγξαντες τὸν ἄρχοντα, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην καὶ ματαιότητα ἀτιμάσαντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, τὸν ἀριθμὸν ὑπάρχοντες δέκα καὶ τρεῖς. Καὶ τὰς μὲν ἁγίας αὐτῶν ψυχὰς παρέθεντο εἰς χεῖρας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἵπὲρ δὲ ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ἀκαταπαύστως πρεσβεύουσι, καὶ τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν κατὰ τῶν πολεμίων ἰσχυρῶς ἐνισχύουσιν, εἰς δόξαν Χριστοῦ, δι' ὃν τὸ αἷμα ἐξέχευεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Z'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σώζοντος.

Μάρτυς ὁ Σώζων ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Λυκίας, ποιμὴν προβάτων γενόμενος. Ἀπελθὼν δὲ ποτε εἰς ὄρυν μεγάλην, ἐθα τὴν ὕδωρ, ἀπίπεν, ἐν αὐτῇ τρεῖς σαγίτας καὶ τὸ τῶνον αὐτοῦ εἰς μνημόσυον· καὶ διὰ προσευχῆς αὐτοῦ ἰδέξατο ὁ τόπος ἱαμάτων θείων χαρίσματα. Ἐδίδασκε δὲ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐδάπτειzen εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἶτα εἰσηλθὼν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ ἀφείλετο τὴν χρυσῆν χεῖρα τοῦ εἰδώλου, καὶ συντρίψας αὐτὴν διέδωκε τοῖς πτωχοῖς. Ἐτέρων οὖν κρατομένων διὰ τὴν χεῖρα τοῦ εἰδώλου, αὐτόματος ἐλθὼν ὁ ἅγιος, παρέδωκεν ἑαυτὸν Μαξιμῷ τῷ ἄρχοντι. Καὶ ὁμολογήσας τὴν ἀληθινὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὑποδέεται ὑποδήματα σιδηρὰ μετὰ ἤλων δέξων; καὶ φορῶν αὐτὰ περιπάτει, δοξάζων τὸν Θεόν. Εἶτα κρεμα-

σθεις εις δένδρον, και τυφθεις, έτελειώθη. Καί έν- **A** atque ejus corpus in caminum ignis injectum.
εβλήθη τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς κάμινον πυρός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐψυχίου.

Εὐψύχιος ὁ μάρτυρς ὑπέρχεν ἀπὸ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλείῳς Ῥωμαίων. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ πατρὸς τελευταίην βασιλείαν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Καισαρείας. Ἐῖτα διαβληθεὶς παρὰ τιῶν, ὅτι Χριστιανὸς ἔστιν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Καισαρείας ἄρχοντος, καὶ εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξελευθὼν τῆς φυλακῆς, καὶ πωλήσας τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ, πρῶτον μὲν δέδωκεν ἐξ αὐτῶν τοῖς κατηγόροις, ὡς προξένοις γενομένοις αὐτῷ τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας. Ἔπειτα τὰ λοιπὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς διεσκόρπισε, καὶ διένειμεν. Καὶ πάλιν κρατηθεὶς, παρέστη τῷ ἄρχοντι, καὶ καταναγκάσθη θύειν τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθεὶς, πρῶτον μὲν κρεμάσθη ἐπὶ ξύλου, καὶ ζέεται ἐπὶ τοσοῦτον, ἕως ἐφάνη πάντα τὰ ἔνθεν τῶν σπλάγγων αὐτοῦ. Ἐῖτα ἀπὸ τοῦ ξύλου καταβίβασθαις, μετὰ τοῦ ξίφους πληγείας, ἐτελειώθη, παραδούς τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓῷ.

II.

Τὸ γενέσιον τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Παρθένου Μαρίας.

Ποιήσαντος τοῦ δημιουργοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς, καὶ εἰς τὸ γνωρίζειν μόνον αὐτόν, καὶ ποιεῖν τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἐφθόνησεν ὁ διάβολος. Καὶ πρῶτον μὲν παρέπεισε τὸν Ἀδάμ παραβῆναι, ἀπατηθῆντα διὰ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Ἐῤῥας. Ἔπειτα ἐπέειπε καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους καταλιπεῖν τὸν Θεόν, καὶ προσκυνεῖν τὰ ἄψυχα εἰδῶλα. Ἐβλήσας οὖν ὁ Θεὸς τὸ πλάσμα αὐτοῦ ἔδωκε νόμον καὶ προφήτας. Ἀλλὰ μηδὲν τούτων ὠφελήσαντων, ἐβουλήθη ἀποστελεῖν τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, καὶ Λόγον, ἀναλαμβάνειν ἀνθρώπου μορφήν, καὶ λυτρώσασθαι τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ διαβόλου. Διὰ τοῦτο ὑπονομῆσα γεννηθῆναι τὴν μέλλουσαν γεννησάσθαι σαρκὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Μαρίαν, τὴν ἄχραντον Θεοτόκον, ἐξ ἁγίου γονέων Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης. Οἷς καὶ ὑπέσχετο προσευχομένοις ὁ Θεός, δοῦναι κερπὸν κοιλίας. Ὅθεν καὶ καλεῖται Γενέσιον ἡ παροῦσα ἑορτή. Ἦν ἑορτάζοντες ἐτησίως εὐχαριστοῦμεν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓῷ.

Θ'

Μνήμη τῶν ἁγίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τῶν γονέων τῆς Θεοτόκου.

Ἐν τῷ λαῷ τῶν Ἰουδαίων ἦν τις ἀνθρωπος, Ἰωακείμ καλούμενος, δίκαιος καὶ πλούσιος, καὶ κατὰ ἑορτὴν ἐχώριζεν ἐκ τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ μοίρας δύο. Καὶ τὴν μὲν μίαν μοῖραν ἐδίδου τοῖς πτωχοῖς· τὴν δὲ ἑτέραν τῷ Θεῷ. Ἦν δὲ ἄτεκνος. Ἐν μῆτρί οὖν τῶν ἑορτῶν προσέφερε τὰ δῶρα αὐτοῦ τῷ Θεῷ, καὶ διότι οὐκ εἶχε παῖδιν, ὠνειδίσθη παρὰ Ἰουδαίου τινός, εἰπόντος πρὸς αὐτόν, ὅτι Οὐ πρέπει σοι δῶρα προσφέρειν τῷ Θεῷ μεθ' ἡμῶν, διότι ὑπάρχεις ἄτεκνος. Ἐλυπήθη δὲ Ἰωακείμ, καὶ οὐχ ὑπέστρεφεν εἰς τὸν

Eodem die

23 *Certamen sancti martyris Eupsychii.*

Eupsychius martyr ex Cæsarea Cappadociæ fuit Adriano Romanorum imperatore. Mortuo patre baptizatur a Cæsareæ episcopo: delatusque a quibusdam, quod Christianus esset, a Cæsareæ præside comprehenditur, et in carcerem detruditur. Unde egressus, divenditis facultatibus suis, partem quidem dedit accusatoribus, utpote qui sibi regni cælestis auctores concilliatoresque fuissent; partem vero pauperibus distribuit. Iterum autem comprehensus, et coram præside adductus, cum compelleretur idolis sacrificare, nec ad id induci posset, de ligno suspensus, usque adeo depectitur, ut omnia illius viscera conspicerentur. Deinde e ligno depositus, gladioque cæsus, spiritum Domino tradidit.

EODEM MENSE.

Die octava

24 *Nativitates sanctissimæ Dominæ nostræ Deiparæ et Virginitis Mariæ.*

Cum rerum omnium opifex Deus homines creasset, ut opera bona exercerent, utque ipsum solum cognoscerent, seque ad illius voluntatem plane conformarent, invidit diabolus: primum quidem Adam per uxorem Evam deceptum impulit, ut præceptum violaret: auctor etiam fuit reliquis mortalibus, ut neglecto Deo, idola animo carentia adorarent. Misertus itaque Deus figmenti sui, legem dedit et prophetas. Verum cum hæc nihil proficerent, decrevit mittere Filium suum et Verbum, qui formam hominis assumeret, hominesque de manu diaboli liberaret. Eam igitur ob causam disposuit, ut nasceretur, quæ in carne Filium suum paritura erat, Maria impolluta Deipara ex sanctis parentibus Joachim et Anna, quibus orantibus promiserat Deus se fructum ventris daturum. Hinc diei huic festo inditum nomen est Nativitas, quam nos quotannis celebrantes, Domino Deo nostro gratias agimus.

EODEM MENSE.

Die nona

25 *Commemoratio sanctorum Joachim, et Annæ, parentum Deiparæ.*

In Judæorum populo erat vir quidam nomine Joachim, justus et dives: qui festis diebus facultates suas in duas partes dividens, alteram pauperibus erogabat, alteram vero Deo offerebat. Erat autem sine liberis. Quodam igitur festo cum munera Deo offerret, quod nullum filium haberet, exceptus est probro a Judæo quodam, negante fas esse ei, qui liberis careret, una cum cæteris dona Deo offerre. Attulit ea res tantam Joachimo molestiam, ut in domum suam redire noluerit; sed in desertum

locum secedens, quadraginta diebus jejunaverit, Deum precans ut fructum ventris sibi concederet. Nec minus Anna domi orabat. Cum igitur illos exaudisset Deus, misit angelum, qui promisit eis natiuitatem sanctæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque Virginis Mariæ. Quod et contingit pro salute totius generis humani.

Eodem die

26 *Certamen sancti martyris Severiani.*

Severianus martyr, patria Sebastenus, Licinio imperante, miles fuit. Cum autem quadraginta martyres comprehensi fuissent, et in carcerem pro Christo detrusi, eos adivit, et ad perferendum martyrium hortabatur. Cognitus autem, captusque, sistitur Lysiæ duci: cumque Christum libere confiteretur, erroremque argueret, ipsique Lysiæ constanter se opponeret, suspensus, nervis bubulis cæditur, in lateribus dilaniatur, facibusque aduritur. Post hæc de alto muro suspenditur, vinctus funibus, pedibus ingentium saxorum mole oneratis, manibusque post tergum revinctis; diuque suspensus, verberibus cæditur, quoad nervi saxorum mole luxati sunt, ac membra dissoluta. Interim Deo gratias agens atque orans, inter gravissima tormenta decessit, in manus Dei spiritum commendans.

EODEM MENSE.

Die decima

27 *Commemoratio sancti Baripsabbæ.*

Quo tempore Judæi per invidiam Dominum nostrum Jesum Christum cruci affixere, Jacobus quidam astans cruci, cum vidisset militem lancea latus Domini perforasse, et inde sanguinem et aquam prodiisse, accurrens, cucurbita pretiosum sanguinem excepit, atque apud se occultavit, illumque sub extremum vitæ suæ tempus duobus eremitis reliquit. Atque ita per manus deinceps traditus post multas ætates pervenit in potestatem cujusdam pii monachi, Baripsabbæ nomine, qui per illum plures curationes peragebat. Antequam autem decederet, sanctum sanguinem una cum cucurbita accipiens, totam urbem regionemque illam obambulabat, frequentia perpetrans miracula. Qua re animadversa, quidam Deum minime timentes in eam spem venerunt, ut si, Baripsabba interfecto, potirentur ipsi cucurbita cum pretioso sanguine, magnam inde quæstum essent facturi. Igitur noctu illum adorti interficiunt. Et cucurbitam quidem acceperunt; sed nihil eorum, quæ sperabant, invenerunt. Ille vero ita trucidatus, spiritum reddidit.

Eodem die

28 *Certamen sanctarum martyrum et sororum Menodora, Nymphodora et Metrodora.*

Menodora, Nymphodora, et Metrodora sorores martyres, ex regione Bithyniæ, Maximiano impe-

οίκον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἐρημον, ἐνήστευσεν ἡμέρας τεσσαράκοντα παρακαλῶν τὸν Θεὸν, δοῦναι αὐτῷ καρπὸν κοιλίας. Προσηύχeto δὲ καὶ ἡ Ἄννα ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς τὰ ὅμοια. Καὶ ἰσακούσας αὐτῶν ὁ Θεὸς, ἀπέστειλεν ἄγγελον, καὶ ὄπισθε αὐτοῖς τὴν γέννησιν τῆς ἁγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ὅπου καὶ γέγονεν, ὅπου σωτηρίας ὄλου τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σευηριανοῦ.

Σευηριανὸς ὁ μάρτυς ὁπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Σιδασταίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δικινίου στρατεύμενος. Ὅτε δὲ ἐκρατήθησαν οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες, καὶ ἀπεκλείσθησαν ἐν τῇ φυλακῇ διὰ τὸν Χριστὸν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτούς, καὶ παρεκάλει πρὸς τὸ μαρτύριον. Διαγνωθεὶς δὲ ἐκρατήθη, καὶ παρῆσθη τῷ κριτηρίῳ Λυσίου τοῦ δουκός. Καὶ ὁμολογήσας παρῆρησι τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν πλάνην ἐλέγξας, καὶ τῷ Λυσίᾳ ἀντιταξάμενος, κρεμασθεὶς, ἐτύφθη μετὰ βουλεύρων, καὶ ξεσθεὶς τὰς πλευράς, καὶ λαμπάσι καταφλεχθεὶς ἐκρεμάσθη ἐπὶ τείχους ὑψηλοῦ, σχοινίοις δεθεὶς καὶ ἐδεσμηθῆς τοὺς πόδας λίθοις μεγάλοις, δεδεμένος καὶ τὰς χεῖρας ὀπίσω. Ἐπὶ πολὺ δὲ κρεμάμενος, καὶ ταῖς πληγαῖς δαπνῶμενος, καὶ τῷ βάρει τῶν λίθων τὰ νεῦρα διατεινόμενος, καὶ κοπτόμενος ἠυχάρισται τῷ Θεῷ, καὶ προσηύχeto. Καὶ οὕτω πικρῶς βασανισθεὶς ἐτελεύτησεν, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παραθέμενος.

ΜΗΝΙ ΣΦ ΑΙΤΩ.

Γ'

C

Μνήμη τοῦ ἁγίου Βαριψαββᾶ.

Κατὰ τὸν καιρὸν ὅτε οἱ Ἰουδαῖοι, διὰ φθόνον, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐσταύρωσαν, ἦν τις Ἰσχυὸς ὄνομα, παρσετὼς τῷ σταυρῷ. Ὅστις ἰδὼν τὸν στρατιώτην, τὸν ἐκαινήσαντα μετὰ τοῦ κονταρίου τὴν πλευρὰν τοῦ Κυρίου, τὴν ἐκβλύσαν αἷμα καὶ ὕδωρ, δραμῶν ἔλαβε καλόκυνθαν, καὶ ἐδέξατο ἐν αὐτῇ τὸ τίμιον αἷμα, καὶ κατέχευε κρύφα. Καὶ τελευτῶν κατέλιπεν αὐτὸ δύο ἔρημίταις ἀνθρώποις. Καὶ κατὰ γενεὰν ἦλθεν εἰς ἄνθρωπον εὐλαβῆ μοναχὸν, ὀνόματι Βαριψαββᾶν, τὸν δεῖ αὐτοῦ πολλὰς ἰάσεις ἐπιτελέσαντα. Πρὸ δὲ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, λαβὼν πύτό τὸ ἅγιον αἷμα, μετὰ τῆς κολοκύνθης, περιέπιται κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν θυματουργῶν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν τινες τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενοι, καὶ νομίσαντες, ὅτι, εἰν αὐτὸν φονεύσασιν, καὶ λαβῶσαι τὴν κολοκύνθαν μετὰ τοῦ τιμίου αἵματος, κερδήσουσι χρήματα πολλὰ, νυκτὸς ἀπελθόντες ἀπέκτειναν. Καὶ ἔλαβον τὴν κολοκύνθαν, μηδὲν, ὡν ἤλπισαν, εὐρόντες. Καὶ οὕτω, θανόν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

D

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἀγαθῶν Μηνωδώρας, Νυμφωδώρας, καὶ Μητροδώρας.

Ἡ μάρτυς Μηνωδώρα, μετὰ Νυμφωδώρας καὶ Μητροδώρας τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὁπῆρχεν ἐπὶ τῆς βα-

σιλείας Μαξιμιανού, ἐκ τῆς χώρας Βιθυνίας, κατοικούσα ἐν τοῖς πυθλοῖς, ἔνθα τὰ θερμὰ ἐξέρχονται ὕδατα. Τὸν Χριστὸν δὲ ἀγαπῶσα, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τοὺς Ἑλλήνας διδάσκουσα, ἐκρατήθησαν, παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἀρχοντος. Καὶ ἐρωτηθεῖσαι, ὁμολόγησαν τὸν Χριστὸν. Διὰ τοῦτο τύπτεται πρῶτον ἡ πρώτη ἀδελφὴ Μηνοδώρα· καὶ βράβδιος συντρίβεται τὰ σκέλη αὐτῆς. Καὶ οὕτω προσευχομένη ἐτελειώθη. Προσέταξε δὲ ὁ ἀρχων τεθῆναι τὸ λείψανον αὐτῆς ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων ἀδελῶν, πρὸς τὸ ἐκφοδῆσαι· καὶ εἶπε πρὸς αὐτάς· Θύσατε τοῖς θεοῖς ἵνα μὴ τὰ ὅμοια τῇ ἀδελφῇ ὑμῶν πάθῃτε. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισαν, ἐκέλευσε τοῖς δημίοις καὶ αὐτὰς φονεῦσαι. Καὶ εὐθέως λαβόντες οἱ δῆμιοι μοχλοὺς σιδηροῦς, συνέτριψαν πάντα τὰ μέλη αὐτῶν. Καὶ οὕτω τελειωθεῖσαι, ἐτάφησαν πλησίον τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἰσσεῖς ἐπιτελοῦσαι.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΑ'

Ἐθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Διοδώρου καὶ Διδύμου.

Διοδωρος, καὶ Δίδυμος, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς πόλεως Λαοδικείας τῆς Συρίας. Χριστιανοὶ δὲ ὄντες, ἐδίδασκον πάντας ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφοντες, ἐβάπτιζον. Διαβληθέντες δὲ παρὰ τῶν δυσσεβῶν Ἑλλήνων τῷ τῆς Λαοδικείας ἀρχοντι, παρίστησαν τῷ κριτηρίῳ αὐτοῦ. Καὶ ἐρωτηθέντες, καὶ ἑαυτοὺς Χριστιανούς ὁμολογήσαντες, ἰσχυρῶς ἐτύφθησαν. Ἐπὶ πολὺ δὲ τιμωρηθέντες, καὶ τὸν Χριστὸν μὴ ἀρνησάμενοι, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην ἀνδρείως ἐλέγξαντες, καὶ τὸν ἀρχοντα, ὡς παράνομον, καὶ κακῶς πράττοντα ὀνειδίσαντες, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐμπτύσαντες, ὡς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καταλιπόντα, καὶ ψευδεῖν εἰδώλοις προσκείμενον· εὐχαριστοῦντες, καὶ τῷ Χριστῷ προσευχόμενοι, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις ἀπέθανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἰας, τῆς ἐν Περσίδι μαρτυρησῆσης.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Ἰα ὑπῆρχεν ἀπὸ Κάστρου Ῥωμαϊκοῦ πλησίον διακειμένου τῆς χώρας Περσίδος· ὑπὸ δὲ Σαβωρίου τοῦ βασιλέως Ἡερῶν ἐκρατήθη αἰχμάλωτος μετὰ χιλιάδων ἐννέα Χριστιανῶν. Καὶ διαγινωθεῖσα, ὅτι τὸν Χριστὸν σέβεται, κρεδὸθη τοῖς ἀρχιμάγοις, ἐπὶ τῷ τιμωρηθῆναι. Οἷπαις ἀναγκάσαντες αὐτὴν ἀρνησασθαι τὸν Χριστὸν, οὐ μόνον οὐκ ἔπεισαν, ἀλλὰ καὶ κατεγέλασθησαν ὑπ' αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνεδλόθη εἰς φυλακὴν, χρόνον ὀλόκληρον τῷ λιμῷ καταπονουμένη. Εἶτα ἐκβληθεῖσα τῆς φυλακῆς, ἐτύφθη μετὰ βράβδιων ῥοίων ἀκαθάρτων, καὶ πάλιν ἀποκλεισθεῖσα ἐπὶ δεκαπέντε μῆνας, παρίστη τῷ κριτηρίῳ τῶν ἀρχιμάγων. Καὶ δεθεῖσα σχοινίοις λεπτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς μηρούς καὶ τὰ σκέλη συνεσφίχθη ὑπὸ στυρακίου· ὥς τὰ ὅσα αὐτῆς τρισμὸν ἐποίησαν. Καὶ πάλιν ἐτύφθη διὰ λωρῶν ὠμοδύρων τὰς ψῆας καὶ τὴν κοιλίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα εὐχαριστοῦσα, διὰ ξίφους ἐτέμθη τὴν κεφαλὴν,

ΠΑΤΗΟΛ. GR. CXVII.

rante, fuerunt. Habitabant autem in Pythiis, ubi calidæ prodeunt aquæ Cum vero Christum diligenter, atque in ejus nomine Græcos edocerent, comprehensæ a regionis præside atque interrogatæ, Christum professæ sunt. Quamobrem Menodora, sororum natu maxima, primum virgis cæditur, ejusque crura contunduntur : atque ita orans, decessit. Cujus reliquias jussit præses coram aliis sororibus apponi, ut terrorem illis incuteret : hortabaturque ut diis sacra facerent, ne eadem quæ soror, paterentur. Sed cum nihil dicendo efficeret, præcepit lictoribus ut et ipsas occiderent. Qui arreptis statim ferreis vectibus, omnia earum membra contuderunt. Atque ita martyrium consummantes, sepultæ sunt prope calidas aquas, multis sanitatem restituentes.

EODEM MENSE.

Die undecima

29 Certamen sanctorum martyrum Diodori, et Didymi.

Diodorus et Didymus, Christi martyres, ex urbe Syriæ Laodicea fuerunt. Cum autem Christiani essent, docebant omnes in nomine Domini Dei nostri, qui fecit cælum et terram, et omnia quæ in eis sunt : multosque infidelium convertentes, baptizabant. Delati igitur ab impiis Græcis ad Laodiceæ præsidem, ad illius tribunal producuntur : interrogatique, cum se ipsos Christianos profiterentur, acriter vapularunt ; diuque torti, cum non solum Christum non abnegarent, sed idolorum etiam imposturam constanter reprehenderent, præsidemque ut impium et iniquum traducerent, inque ejus os exspuerent, quod, verum Deum deserens, falsorum idolorum cultor esset ; in ipsis cruciatibus gratias agentes, Christumque precantes, mortui sunt.

Eodem die

30 Certamen sanctæ martyris Iæ, quæ in Perside martyrium subiit.

Ia Christi martyr ex Castro Romano fuit, quod juxta regionem Persidis situm est. A Sapore autem Persarum rege una cum novem millibus Christianorum captiva abducta, Christumque colere deprehensa, traditur magorum principibus, ut torqueretur. A quibus cum deficere a Christo compelleretur, non modo ad id induci non potuit, sed potius eos derisit. Quamobrem in carcerem detruditur, ubi per annum integrum fame macerata est. Deinde e custodia educta, horrentibus malorum puniceorum virgis cæditur, et rursus custodiæ traditur quindecim mensium spatio. Postea tribunali principum magorum sistitur ; ejusque manus, femora et crura hastili tenuibus adeo funibus astricta sunt, donec crepitum et stridorem illius ossa edidere. Ad hæc nervis bubulis in lumbis et ventre cæditur. Deum gratias agens, gladio decollatur.

Eodem die

31 Commemoratio sancta Theodora Alexandrina.

Sancta Theodora floruit imperatore Zenone. Hæc forma insigni, et locupletum parentum filia, nupsit viro pio ac timentuli Deum. Dives autem quidam cum a diabolo commotus arderet illius amore, adhibita lena, factus est voti sui compos. Post commissum peccatum Theodora, cum facti illam pœniteret, neque ignominiam perferre posset, exuta muliebri stola, induit virilem pauperis habitum, ingressaque virorum monasterium, seipsam Theodorum nominavit: cum interim vir ejus in luctu perpetuo ac squalore propter illam jaceret: quæ tantas dæmonum tentationes pertulit, tamque grave adversus illos certamen suscepit, ut non solum peccati labem eluerit; sed multorum etiam miraculorum dono digna a Deo habita fuerit. Putantes autem monachi illam virum esse (omnem enim operam adhibuerat, ut lateret), dum eam post obitum abluerent, feminam invenerunt, Deum laudibus efferentes.

EODEM MENSE.

Die duodecima

32 Certamen sacrosancti martyris Autonomi.

Socrosanctus martyr Autonomus, Diocletiano imperatore, episcopus in Italia fuit. Ob motam autem in Christianos persecutionem relicta Italia in Bithyniam profectus, a Cornelio quodam Christiano exceptus est: ubi cum templum nomini Michaelis archistrategi excitasset, atque in eo Cornelium episcopum ordinasset, abiit Claudiopolim, ibique verbum Dei prædicabat. Reversus autem, ut Cornelium inviseret, cum in archistrategi Michaeli templo liturgiam celebraret in furorem concitavit Græcos, inique ferentes Christum ab eo, neglectis idolis, adorari. Quamobrem observato tempore, quo sacris operabatur, insiluere in ecclesiam: atque iis, qui circa ipsum erant, gladiis ac furtibus in fugam versis, sanctum virum in ipso altari cradeliter necarunt, qui spiritum Domino tradidit. αὐτῷ τῷ θυσιαστηρίῳ τὸν ἅγιον ὡμῶς, καὶ ἀπανθρώπως ἐφόνευσαν, καὶ παρέδωκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ.

Eodem die

33 Certamen sacrosancti martyris Cornuti.

Sacrosanctus martyr Cornutus ex urbe Iconio fuit, presbyter pius, ac timens Deum. Mota autem in Christianos persecutione, cum Iconii præses crudelis, atque omnis humanitatis expers missus fuisset, ut Christianos ibi versantes torqueret, ceteris omnibus metu dilapsis, Cornutus, ab omnibus destitutus, obviam præsidii processit: interrogatusque, cum audacter Christum confiteretur, et seipsum perfectum Christianum prædicaret, idolorum autem imposturam redargueret, ipsumque præsidem irrideret, comprehensus est: pedibusque tenui fune adstrictis, per urbis Iconii plateas et vicus usque adeo raptatur, donec ejus sanguis,

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμην τῆς ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἡ ὁσία Θεοδώρα ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ζήνωνος, ὡραία τῆν ὄψιν, καὶ πλούσιον γονίον θυγάτηρ, ἔχουσα ἄνδρα εὐλαβῆ, καὶ φοβούμενον τὸν Θεόν. Ἄνθρ δὲ τις πλούσιος, ὑπὸ τοῦ διάβολου κενηθεὶς, ἐπεθύμησεν αὐτῆς, καὶ χρησάμενος γυναίφ τινὶ τῶν πρὸς ταῦτα ἐπιτιθείων, ἐκλήρωσε τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὴν ἁμαρτίαν μεταμεληθεῖσα ἡ Θεοδώρα, καὶ μὴ φέρουσα τὸ δνειδος, ἐξεδύσατο τὴν στολὴν αὐτῆς, καὶ ἐνεδύσατο ἱμάτια ἀνδρείᾳ πανυχρᾶ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἀνδρείον μοναστήριον, μετονομασάσα ἐαυτὴν Θεόδωρον. Ὁ δὲ ἀνθρ αὐτῆς δι' αὐτὴν, ἦν θρηγῶν καὶ κοπιόμενος. Τουσούτους δὲ πειρασμούς ὑπίστη παρῆ τῶν δαιμόνων, καὶ τοιούτους ἀγῶνας ἐπεδείξατο, ὡς μὴ μόνον τοῦ ἁμαρτήματος λυτρωθῆναι, ἀλλὰ καὶ θλίμμάτων ἀξιωθῆναι πολλῶν. Νομίζοντες δὲ οἱ μοναχοὶ, ὅτι ἀνθρ ἔστιν (ἰσχυρότατος γὰρ λαθεῖν), μετὰ τελευταίην ἀπολούουσαν, εὔρον αὐτὴν κατὰ φύσιν γυναῖκα, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεόν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

IB'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Αὐτονόμου.

Αὐτόνομος ὁ ἱερομάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, ἐπίσκοπος γενόμενος Ἰταλίας. Διὰ δὲ τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, καταλιπὼν τὴν Ἰταλίαν, κατέλαβε τὴν Βιθυνίαν. Καὶ ὁπλίθη παρὰ Κορνηλίου τινὸς Χριστιανοῦ. Κτίσας δὲ ναὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ, καὶ χειροτονήσας ἐν αὐτῷ ἐπίσκοπον τὸν Κορνηλίον, ἀπῆλθεν εἰς Κλαυδίον πόλιν, διδάσκων καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὑποστρέψας δὲ, καὶ τὸν Κορνηλίον ἐπισκεψάμενος, καὶ κειτοουργῶν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ, εἰς μανίαν ἐκίνησε τοὺς Ἑλληνας, μὴ φέροντας βλέπειν τὸν μὲν Χριστὸν προσκυνουμένον ὑπ' αὐτοῦ, τὰ δὲ εἰδῶλα καταφρονούμενα. Καὶ ἐπιτηρήσαντες τὸν καιρὸν, ὅτε ἐλειτούργει, ἐσεπῆδησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν μετὰ μαχαίρων καὶ ξύλων εἰς φυγὴν τρίψαντες, ἐν

D

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κορνοῦτου.

Κορνοῦτος ὁ ἱερομάρτυς ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἰκονίου, πρεσβύτερος εὐλαβῆς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Διωγμοῦ δὲ γενομένου κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἀπασγάλη ὁ ἄρχων τοῦ Ἰκονίου ὡμῶς καὶ ἀπάνθρωπος εἰς τὸ βασανίσαι τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς· καὶ πάντων φυγόντων διὰ τὸν φόβον, ὁ Κορνοῦτος μόνος καταλειφθεὶς, ὑπήντησε τῷ ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπ' αὐοῦ, θαρσαλέως τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε, καὶ ἑαυτὸν Χριστιανὸν τέλειον ἀνεκήρυξεν, ἐλέγξας καὶ τῶν εἰδώλων τὴν ἀπάτην, καὶ τὸν ἄρχοντα μυκτηρίσας. Διὰ τοῦτο κρατηθεὶς, καὶ δεθεὶς τοὺς πόδας σχοινοῖς λεπτοῖς, σφραγεται κατὰ τὰς πλάτας, καὶ ῥύμας τῆς πόλεως Ἰκονίου, ὥς τὸ αἶμα

αὐτοῦ ἔββουσε ποταμιῶν ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ θεοὶ ἄνθρωποι νεκροὶ ἠυχαρίσται τῷ Θεῷ προσευχόμενοι. Καὶ οὖνο τιμωρηθεὶς ἐπιπολῆ, καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς τὸν Χριστὸν ἐπικαλούμενος, προστάζει τοῦ ἄρχοντος, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, παραθήμενος τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐπισημασθε τὸ ἅγιον μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Τοῦτον τὸν ἅγιον μάρτυρα Θεόδωρον, Χριστιανὸν ὄντα εὐλαβῆ καὶ ἠνάεστον, παρῆρσις κηρύττοντα τὸν Χριστὸν, καὶ Θεὸν ὁμολογῶντα τοῦ παντός Δημιουργόν, ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων δῆμος, εἰδωλολάτραι ὄντες, συναχθέντες ἐκράτησαν αὐτόν, καὶ ἐτίμωρῆσαντο ἰσχυρῶς. Καὶ πλιέξαντες στέφανον ἀκάνθινον, περιέθηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ μετὰ Β βαβδῶν ἐτυπτον, καὶ εἰς τὴν πόλιν δέσμιον περιῆγον, χλευάζοντες αὐτόν καὶ γελῶντες. Μετὰ τοῦτο ἔβριψαν ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἄβρα δὲ γαλήνης τοῦτον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς σῶον διέσωσε. Καὶ πάλιν κρατηθεὶς, δεδεμένος παρέστη τῷ ἄρχοντι. Καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ μὴ πεισθεὶς, αὐτὸς ἑδασάνισθη. Καὶ δαξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, κατεδικάσθη παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἀποκεφαλίσθηναι. Καὶ ἀπγαγόντες αὐτόν οἱ στρασιῶται εἰς τὸν τόπον τῶν καταδύλων, ἀπεκεφάλισαν. Καὶ οὕτω τελειωθεὶς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.
II'

Ἐπισημασθε τῶν ἁγίων μαρτύρων Μακροβίου, Γορδιανοῦ, καὶ τῆς συνοδοῦς αὐτῶν.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὁπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικιννίου· ὁ μὲν Μακρόβιος ἀπὸ Καππαδοκίας, ὁ δὲ Γορδιανὸς ἀπὸ Παφλαγονίας. Νεοὶ δὲ ὄντες τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀνδρείοι καὶ σώφρονες, ἦσαν τεταγμένοι δουλεύειν εἰς τὴν τοῦ βασιλείως τράπεζαν, καὶ ἀγαπώμενοι παρ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸ τοῦ προσώπου κάλλος. Ἄλλὰ διαγινώσκοντες εἶναι Χριστιανοί, καὶ ποτὲ μὲν διὰ παρακλήσεως, ποτὲ δὲ δι' ἀπειλῆς ἀναγκαζόμενοι τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι, καὶ μὴ πεισθέντες, ἐξωρίσθησαν εἰς τὴν χώραν Σκυθίας. Καὶ φθάσαντες ἐκεῖ, εὔρον τοὺς ἁγίους Ζωτικόν, Λουκιανόν, καὶ Ἡλὶ ἀγωνιζομένους, ἀθλοῦντας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν. Καὶ μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, ὁ μὲν Ζωτικὸς καὶ ὁ Λουκιανὸς ξίφει D ἐτελειώθησαν. Αὐτοὶ δὲ, μετὰ τοῦ Ἡλίου, τῇ φυλακῇ παρεπέμθησαν. Καὶ ὁ μὲν ἀπεκεφαλίσθη· Μακρόβιος δὲ καὶ Γορδιανὸς πυρὶ ἐτελειώθησαν. Ὁ δὲ Οὐαλεριανὸς ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν ἁγίων θρηνῶν ἐπέπνευσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐπισημασθε τὸ ἅγιον Ἱερομάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικιννίου ἦν διωγμὸς μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ἰγγύς δὲ Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας ὁπῆρχε πρεσβύτερος εὐλαβῆς ἄνθρωπος Ἰουλιανός. Διὰ δὲ τὸν διωγμὸν ἔφυγε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς

fluvii instar, in terram efflueret, cum interim semivivus gratias ageret, Deoque preces offerret. Atque ita diu tortus, Christumque ad extremum usque spiritum invocans, postremo præsidis jussu capite plexus, animam Deo commendavit.

Eodem die

34 *Certamen sancti martyris Theodori Alexandrini.*

Hunc sanctum martyrem Theodorum, Christianum pium ac virtute præditum, cum libere Christum prædicaret, eumque Deum ac rerum omnium Conditorerem assereret, Alexandrinus populus, idolorum superstitioni addictus, in unum coactus, captum acriter excruciauit. Deinde spineam coronam plectens, capiti ejus imposuit; et virgis cæsum, per urbem vinculum circumduxit, ludibrio et sannis expositum. Post hæc in mare demersum, levissimus ventus in terram ejecit incolumem. Rursusque comprehensus, præfecto vincitus sistitur: qui cum illum a Christi fide avertere non posset, iterum tormentis subjecit, gloriam Deo in ipsis cruciatibus dantem, ejusque nomini gratias agentem. Postremo præfecti sententia capite damnatus, et a militibus ad supplicii locum abductus, decollatus fuit. Atque ita martyrio defunctus, spiritum tradidit.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

35 *Certamen sanctorum martyrum Macrobiani, Gordiani, et sociorum.*

Hi sancti martyres Lycinio imperatore claruerunt: et Macrobius quidem ex Cappadocia ortum duxit; Gordianus vero ex Paphlagonia. Cum autem florenti essent ætate, et fortitudine, sapientiaque præditi, id muneris obibant, ut ad imperatoris mensam ministrarent; et ab illo ob virtutem suam, et egregiam corporis formam maxime diligebantur. Sed fidei Christianæ accusati, cum nec adhortationibus, nec minis ad Christum abnegandum induci possent, relegantur in Scythiam. Quo deportati, invenerunt sanctos Zoticum, Lucianum, et Heli fortissime pro Christi confessione pugnantes. Post multos autem cruciatibus, Zoticus quidem, et Lucianus capite plexi sunt: ipsi vero una cum Heli in carcerem detrusi. Atque ille quidem decollatus est: Macrobius autem, et Gordianus in ignem conjecti occubere; Valerianus vero ad sepulcrum sanctorum plorans, spiritum emisit.

Eodem die

36 *Certamen sacrosancti martyris Juliani Ancyrae in Galatia.*

Lycinio imperatore magna persecutio adversus Christianos mota est. Erat autem prope Ancyram Galatiæ presbyter pius, nomine Julianus, qui tandæ persecutionis causa in densum monte

ζετο αὐτὰ κλαίουσα. Ἐἶτα τεθεὶς ὑποκάτω συκῆς ἄγριας, καὶ τυφθεὶς ἰσχυρῶς, παρέδωκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Μετὰ δὲ θάνατον αὐτοῦ, ἐγένετο καρποφόρος ἡ συκῆ.

MHNI TΩ AYTO.

IE'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

Ὁ ἔνδοξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικήτας ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, Γότθος τὸ γένος, εὐγενῆς ἐν τοῖς Γότθοις, καὶ πλούσιος· ὑπὸ δὲ Θεοφίλου τοῦ ὁσιωτάτου ἐπισκόπου Γοτθίας ἐδιδάχθη πίστιν. Τῶν δὲ Γότθων εἰς δύο μέρη διαχωρισθέντων, καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς μέρους ἕνα ἔχοντος ἄρχοντα, τοῦ δὲ ἄλλου ἕτερον, προσέφυγε τοῦ ἑνὸς μέρους ὁ ἄρχων τῷ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων ἐστρατεύσας δὲ ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦ ἑτέρου ἄρχοντος τῶν Γότθων, ἐνίκησεν αὐτόν, καὶ ὕπεταξε τοὺς Γότθους· καὶ ἀπὸ τότε ἐπληθύνθη τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν ἐν αὐτοῖς· πρῶτον ἔντος τοῦ ἁγίου Νικήτα, καὶ διδάσκοντος παρῆρσι τὸν λαὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Μετὰ δὲ τὴν ὑποστροφὴν τοῦ βασιλέως μαίνετες οἱ ἄπιστοι τῶν Γότθων, ἐκίνησαν διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐβασάνισαν διαφόρως· τὸν δὲ ἅγιον Νικήταν πολλὰ τιμωρήσαντες πυρὶ παρέδωκαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλοθείου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Φιλόθεος ὁ Θαυματουργὸς ὑπῆρχε μὲν ἀπὸ τοῦ θέματος Ὀψικίου· ἦν δὲ πρεσβύτερος· πολλὰ δὲ τὸν Θεὸν ἀπὸ νέας ἡλικίας θεραπεύσας, νηστεύων, ἀγρυπνῶν, προσευχόμενος, τὸν πλοῦτον αὐτοῦ σκορπιζῶν εἰς τοὺς πένοντας, ἐν θρήνῳ καὶ κλαυθμῷ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ διαύγων, διὰ τὸ ἔνοσεν τὰς ἐκαίθην τῶν ἀμαρτωλῶν κολάσεις, καὶ τὴν γένναν τοῦ πυρός· καὶ τὸν ἀκοίμητον σκώληκα· καὶ πολλοὺς ἐπιστηρίζων, καὶ ὠφελῶν διὰ τῆς αὐτοῦ διδασκαλίας, καὶ ἀμίμπτως τῷ Θεῷ λειτουργῶν, ἐδέξατο χαρίσματα θαυματουργίας, δαίμονας ἐκβάλλειν, ἀσθενοῦντας θεραπεύειν, λεπροὺς καθαρίζειν, ὕετους ἐν ταῖς ἀβροχίαις κατάργειν· ποιεῖ γὰρ ὁ Κύριος τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούει· Οὕτω δὲ θαυματουργῶν, καὶ τοῖς προσερχομένοις αὐτῷ ἐτοιμῶς τὰς αἰτήσεις παρέχων, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. Καὶ ταφεὶς βρούει παραδόξως ἐκ τῶν τιμῶν ὀστέων αὐτοῦ ἰς σπον ἔλαιον μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ κῆτῃ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου καὶ Ἀσκληπιόδοτης.

Οὗτοι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ τοῦ διώκτου τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχοντες ἀπὸ Μαρκεσιανουπόλεως τῆς Θράκης. Διδάσκοντες δὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ κατὰ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ πορευόμενοι νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μεταφέροντες, ἐκρατήθησαν παρὰ τοῦ τῆς Θράκης στρατηγοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐτύφθησαν βάβδους, καὶ

A cœditur, donec spiritum Domino tradidit. Post ejus autem mortem cœpit esse ficus fructifera.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

39 *Certamen sancti magni martyris Nicetæ.*

Nicetas præclarus Christi martyr fuit imperante Constantino Magno, genere Gotthus, nobilitate ac divitiis inter populares suos florens, a Theophilo religiosissimo Gotthiæ episcopo fidem edoctus. Cum autem in duas factiones tota Gotthorum gens scissa fuisset, atque utraque suum sibi principem creasset; confugit alter principum ad Romanorum imperatorem: qui cum suscepta in contrariæ factionis tyrannum expeditione, insignem ex eo reportasset victoriam, Gotthosque subegisset, ex eo tempore genus Christianorum inter Gotthos multiplicatum est. Horum primus sanctus Nicetas fuit, qui et summa libertate Christianam fidem populo annuntiabat. Sed postquam reversus est imperator, Gotthi infideles furore perciti, commota in Christianos persecutione, alios quidem aliter torsere; Nicetam autem multiplicibus suppliciis excruciatum igni tradidere.

Eodem die

40 *Commemoratio sancti Patris nostri Philothei Thaumaturgi.*

Philotheus Thaumaturgus, sectator Opsicii, presbyter fuit, magnusque Dei ab adolescentia cultor: quippe qui jejuniis et orationibus assidue vacaret; divitias suas pauperibus distribueret; et luctu fle-tuque dies suos traduceret, secum reputando gravissimas in altero sæculo peccatorum pœnas, gehennam ignis, atque pervigilem vermem. Cum igitur multos confirmaret, suaque doctrina juvaret, atque inculcate liturgiam Deo offerret, accepit donum miraculorum, ut scilicet dæmonese jiceret, infirmos curaret, leprosos mundaret, pluvias in maxima siccitate adduceret: Deus enim voluntatem timentium se facit, precesque eorum exaudit. Hæc admiranda opera perpetrans, et accedentium ad se postulatis annuens, in pace decessit. Et ex pretiosis illius ossibus in sepulcro conditis manet mirum in modum salutare oleum in hunc usque diem.

Eodem die

41 *Certamen sanctorum martyrum Maximi, Theodoti et Asclepiodotes.*

Isti, imperante Maximiano Christianorum persecutore, ex Marcianopoli Thraciæ urbe fuerunt. Cum autem verbum Dei docerent, et in omnibus ejus præceptis die ac nocte incederent, multosque ab idolorum errore ad Dominum nostrum Jesum Christum converterent, comprehensi a copiarum Thraciæ duce, cæsi primum virgis, depexique sunt, donec ossa eorum apparerent. Deinde præc:

nibus, pedibus, ac auribus, tanquam mortui in terram abjecti sunt. Post hæc plaustris impositi Adrianopolim vehuntur: ubi rursus a copiarum duce impellebantur idolis saltem verbo sacrificare. At illi non modo id facere detrectarunt, sed potius idola ridentes, asserebant deos gentium esse dæmonia, atque una cum cultoribus suis execrandos. Quare capite damnati occubuerunt. Sed et una cum ipsis Asclepiodote, eorumdem affinis, martyrio defuncta est.

Eodem die

42 *Commemoratio sanctissimi Martini papæ Romæ.*

Sanctus Pater noster et confessor Martinus, Constante Heraclii nepote imperatore, antiquæ Romæ papa fuit. Cum vero Constans iste hæreticus monothelita esset, eandemque hæresim Paulus Constantinopolitanus patriarcha sequeretur, id resciscens Martinus papa, tum imperatorem, tum patriarcham per litteras monuit, ut monothelitarum hæresim adjurarent. Sed cum nihil effecisset, convocata Romæ synodo, anathemate damnavit et hæresim, et eos, qui huic addicti essent. Id ubi cognovit imperator, Martinum Constantinopolim accersit, polliceturque se omnia, quæcumque vellet, facturum esse, cum tamen per simulationem et fraudem hæc ageret. Veniens ergo sanctus, cum summa ignominia accipitur ab imperatore, et a patriarcha, bonisque mulctatus, in tenebrosos carcerem conjicitur. Deinde in urbem Chersonam relegatus, ibique multa gravia passus, decessit.

Eodem die

43 *Certamen sancti martyris Porphyrii.*

Porphyrius martyr, imperatore Juliano Apostata, claruit, quem mensæ accumbentem jocis ac salibus, mimicam artem exercens, delectare consueverat. Cum autem animadvertisset illum, ejurato Domino nostro Jesu Christo, idola colere, eaque pro diis habere, divino zelo accensus, vehementer eum objurgavit coram universo senatu, prævaricatorem, impium ac scelestum appellans, atque ingratum in Deum, qui tanta ipsi beneficia et imperium contulerat. Quare exandescens Julianus, variis eum prius acerbisque tormentis crudeliter excruciauit; totum deinde illius corpus flagellis cædendo adeo laceravit, ut ossa nudarentur. Postremo præcepit lictoribus ut eum decollarent. Qua accepta sententia, vinctus ad locum supplicii adductus, et gladio percussus occubuit, pro temporario rege immortalem adeptus, et pro corruptibilibus deliciis æternam felicitatem.

Eodem die

44 *Certamen sanctæ martyris Melitinæ.*

Melitina martyr, Antonino Romanorum Cæsare, ex Marcianopoli Thraciæ urbe fuit. Cum autem Christum prædicaret, comprehensa ab Antiocho

A εξίσθησαν, ἕως ἐφάνη τὰ ὄσα αὐτῶν. Ἐπειτα κοπέντες χεῖρας, πόδας, ὠτία, ἀπεβρίφησαν ἐν τῇ γῆ, ὡσεὶ νεκροί. Καὶ ἀρθέντες ἐπὶ ἀμαξῶν, ἤχθησαν εἰς Ἀδριανουπόλιν. Καὶ πάλιν κτηναγκάσθησαν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ, καὶ λόγῳ θῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ εὐχ ἐπίσθησαν τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐμυκτήρισαν τὰ εἰδῶλα, εἰπόντες, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμονία εἰσι, καὶ ἐπικατάρτοι ὑπάρχουσι καὶ αὐτοὶ, καὶ οἱ σεβόμενοι αὐτοῦς, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Καὶ σὺν αὐτοῖς ἐτελειώθη ἡ μάρτυς Ἀσκληπιοδότῃ καὶ συγγενῆς αὐτῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγιωτάτου Μαρτίνου πάπᾳ Ῥώμης.

Ἄ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ὁμολογητὴς Μαρτίνος ὑπῆρχε πάπας τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ ἐγγόνου Ἡρακλείου. Ἐπεὶ δὲ οὗτος ὁ Κωνσταντίνος ἦν αἰρετικὸς μονοθελήτης, ὁμοίως καὶ Παῦλος ὁ Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχης, μαθὼν περὶ τοῦτου ὁ πάπας Μαρτίνος, ἐδήλωσε διὰ γραμμάτων τῷ βασιλεῖ, καὶ τῷ πατριάρχῃ, ἀρνήσασθαι τὴν τῶν μονοθελητῶν αἵρεσιν. Καὶ μὴ πείσας αὐτοῦς, συνεκάλεσε τὴν ἐν Ῥώμῃ σύνοδον, καὶ ἀνεθεμάτισε τὴν τοιαύτην αἵρεσιν, καὶ τοὺς ταύτῃ προσκειμένους. Εἶτα μετακλιθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως μαθόντος τοῦτου, καὶ δηλώσαντος αὐτῷ ἄλθεῖν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῷ ποιῆσαι πᾶν, εἶτι βούλοιοτο. Τὸ δὲ ἦν δόλος. Ἐβλήθη γὰρ τὸν ἅγιον ἠτίμωσαν ὅτε βασιλεὺς, ὅτε πατριάρχης. Καὶ δημεύσαντες ἀπέκλεισαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. Εἶτα ἐξωρίσθη εἰς Χερσῶνα τὴν πόλιν· καὶ ἐν αὐτῇ C πολλὰ δεινὰ παθὼν, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πορφυρίου.

Πορφύριος ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, τέρπων ἐπὶ τραπέζῃς αὐτοῦ, καὶ ποιῶν ὄσα καὶ οἱ μιμολόγοι. Ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν ἀρνησάμενον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ προσκυνήσαντα τὰ εἰδῶλα, Θεοῦς αὐτοῦ κτησιζόμενον αὐτὰ, ζήλῳ θεῖῳ κινηθεὶς, ἤλεγξεν αὐτὸν ἐνώπιον τῆς συγκλήτου πάσης, παραβάτην αὐτὸν εἰπὼν, καὶ δυσσεβῆ, καὶ παράνομον, καὶ ἀχάριστον τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, καὶ βασιλείας. Ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Ἰουλιανὸς, πρῶτον μὲν ἐτιμωρήσατο αὐτὸν ἀνηλεῶς, ἐν πολλαῖς καὶ πικραῖς βασάνοις. Καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὄλον κατέβηκε, ταῖς μάστιξι τύπτῳ, ἕως ἐγυμνώθη τὰ ὄσα. Εἶτα προσέτεξε τοῖς δημίοις ἀποκεφαλῆσαι αὐτόν. Καὶ οὕτω δεξιόμενος τὴν ἀπόφασιν, ἀπήχθη δέσμιος ἐπὶ τὸν τόπον τῆς σφαγῆς. Καὶ ἔφει πληγῆς, ἐτελειώθη· ἀντὶ τοῦ προσκαίρου βασιλέως, κτησόμενος τὸν ἀθάνατον, καὶ ἀντὶ τῆς φθαρτῆς τρυφῆς, τὴν αἰώνιον ἀπόλαυσιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Μελιτινῆς.

Ἡ μάρτυς Μελιτινὴ ὑπῆρχεν ἀπὸ Μαρκεσιανουπόλεως τῆς Θράκης ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος Ῥωμαίων. Τὸν Χριστὸν δὲ κηρύττουσα, ἐκρατήθη παρὰ

τοῦ Ἀντιόχου τοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως ἄρχοντος. Καὶ ἄμολογῆσασα ἑαυτὴν Χριστιανὴν, ἐτύφθη σφοδρῶς. Εἶτα ἠναγκάσθη εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ θῦσαι. Καὶ εἰσελθοῦσα ἠΐξαστο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσον τὰ εἴδωλα, καὶ συνετριβήσαν. Ἐκ τούτου ἐπιστεύσαν τῷ Χριστῷ Ἕλληνας πολλοί· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ τοῦ ἄρχοντος γυνή. Καὶ πάλιν τυφθεῖσα ἐβρίφη εἰς φυλακὴν. Καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐξελθοῦσα ἐκρεμάσθη γυμνῆ, καὶ ἐξέσθη τὰς πλευράς. Καὶ πάλιν εἰσχυθεῖσα εἰς ἕτερον ναὸν εἰδωλικόν, θῦσαι, ἠΐξαστο· καὶ πεσόντα τὰ εἴδωλα διεσκορπίσθησαν εἰς μικρὰ. Τότε λαβοῦσα τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθη. Τὸ δὲ λείψανον αὐτῆς ἀνελόμενος ἀνὴρ εὐλαβῆς, καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, Ἀκάκιος ὄνομα, καὶ ἀπαγαγὼν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Δήμου καταέθετο.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἰτῷ.

ΙΖ.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων τριῶν παρθένων καὶ ἀδελφῶν, Πίστεως, Ἐλπίδος, Ἀγάπης, καὶ τῆς μητέρος αὐτῶν Σοφίας.

Ἡ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Σοφία, μετὰ τῶν τριῶν αὐτῆς θυγατέρων, ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς χώρας Ἰταλίας. Ἀγαπῶσα δὲ γενέσθαι Χριστιανὴν, παραλαβοῦσα τρεῖς αὐτῆς θυγατέρας, ἐπὶ τῆς Ἀδριανοῦ βασιλείας, ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην, καὶ ἐβαπτίσθη μετ' αὐτῶν βρούφα ὑπὸ τοῦ τῆς Ῥώμης ἐπισκόπου. Καὶ μετὰ τὸ βαπτισθῆναι, ἐδίδασκον καὶ ἄλλους τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πολλοὺς ἐπίστρεφον ἐπὶ τὸν Κύριον· διὰ γυνωσθεῖσαι δὲ ἐκρατήθησαν παρὰ Ἀδριανοῦ, καὶ ἐδασανίσθησαν. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἅγια Πίστις δώδεκα ἐτῶν ὑπάρχουσα, κρεμασθεῖσα, καὶ ξεσθεῖσα, ἀπεκεφαλίσθη. Ἐπειτα ἡ δευτέρα ἀδελφὴ Ἐλπίς, δεκά ἐτῶν οὖσα, βράβδοις τυφθεῖσα, καὶ αὐτὴ ἀπεκεφαλίσθη. Καὶ τρίτη ἡ ἅγια Ἀγάπη ἕννατον χρόνον ἔβρουσα, ἐν καμίνῳ βληθεῖσα, καὶ ἀβλαβῆς ἐξεληθεῖσα, ξίφει κατεκόπη. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Σοφία εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ ἐπὶ πᾶσιν, ἔθαψεν αὐτάς, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ πεσοῦσα καὶ κλαύσασα, ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀγαθοκλίας.

Ἡ μάρτυς Ἀγαθοκλία ὑπῆρχε μὲν Χριστιανὴ· δούλη δὲ Νικολάου τινός, καὶ Παυλίνης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τῶν γεγονότων Χριστιανῶν, καὶ μετὰ ταῦτα καταλιπόντων τὸν Χριστιανισμόν, καὶ τὰ εἴδωλα προσκυνούσων. Ἠναγκάσθη οὖν καὶ ἡ μάρτυς ἀρνησασθαι τὸν Χριστόν, καὶ προσελθεῖν τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πειθομένη, ἐτιμωρεῖτο ἐπὶ χρόνοις ὀκτώ, καθημέραν διαφόροις ἐξεταζομένη βασάνοις· ποτὲ μὲν μετὰ λίθων τραχιῶν τυπτομένη κατὰ τοῦ σπονδύλου, καὶ τοῦ προσώπου. Ποτὲ δὲ μετὰ βράδων κατὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠμων. Μὴ πεισθεῖσα δὲ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, μετὰ σφόδρης σιδηρᾶς συντριβεται, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐκτέμνεται, καὶ εἰς φυλακὴν ἀποκλείεται· παραγγαλίας γενομένης, μὴ δοθῆναι αὐτῇ παρά τινος τροφήν. Κατ' οἰκονομίαν δὲ Θεοῦ θρῆνις ἡ λεγομένη ἀηδὼν, φέρουσα μικρὰ

ejusdem urbis præsidente, confessaque se Christianam esse, gravissime cæditur. Deinde pertracta in idolorum templum, ut immolaret, fuis ad Deum precibus effecit ut idola conciderent et contererentur. Ex quo factum est ut Græcorum multi una cum præsidis uxore in Christum crederent. Quare flagris iterum cæsa, in carcerem detruditur : deinde educta, nudataque suspenditur, et in lateribus scalpitur ; rursusque in alterum idolorum fanum, ut sacrificaret, ducta, Deum precatur, statimque collapsa idola in frustra conteruntur. Quamobrem lata in eam sententia, gladio caput ei amputatum fuit : cuius reliquias Acacius quidam pius ac timens Deum translatas, in insula Lemno condidit.

B

EODEM MENSE.

Die decima sexta

45 Certamen sanctarum trium virginum ac sororum, Fidei, Spei, Charitatis : earumque matris Sophiæ.

Martyr Christi Sophia cum tribus filiabus ex regione Italiæ fuit. Cum autem Christianam fidem amplecti desideraret, assumptis tribus filiabus suis, Adriano imperante, Romam profecta, ab ejusdem urbis episcopo occulte una cum illis baptizata est. Post susceptum baptismum docebant alios quam ipsæ didicerant Christi fidem, multosque ad Dominum convertebant. Quod ubi rescitum est, correptæ ab Adriano, torturæ fuerunt. Et primum quidem sancta Fides duodecimo ætatis anno suspensa, scalptaque obtruncatur. Secundo loco soror ejus Spes decimum annum agens, virgis cæsa, et ipsa capite damnatur. Tertio sancta Charitas nono ætatis anno in fornacem injicitur ; sed educta illæsa, gladio percuitur. At mater earum Sophia gratias Deo de omnibus agens, ad sepulcrum, in quod filias detulerat, advoluta ploransque, animam emisit.

C

Eodem die

46 Certamen sanctæ martyris Agathocliæ.

Martyr Agathoclia, professione Christiana, serva Nicolai cujusdam, Paulinæque ejus uxoris, qui prius Christiani fuerant, deinde a Christo deficientes, idola colebant ; sollicitabatur et ipsa ut Christum abnegaret, et ad idolorum cultum se transferret. Verum cum ad id induci nequiret, annos octo excruciatu fuit, adhibitis per singulos dies diversis tormentis. Nam aliquando asperis saxis in spondylo et facie ; aliquando virgis in capite et humeris cædebat. Sed cum in Christi fide constans permaneret, ferro malleo comminuitur : tum præcisâ lingua, in carcerem conjicitur, proposito interdicto, ne quis ei cibum afferret. Verum, disponente Deo, lusciniæ aviculæ arboreos fructus deferens, illam alebat. Postremo domina ejus ingressa carcerem, candenti vecte ferro eam interemit.

ἀκρόδρα, διέτρεφεν αὐτήν. Ἐτα εἰσελθοῦσα ἡ κυρία αὐτῆς ἐν τῇ φυλακῇ, μετὰ μοχλοῦ σιδηροῦ πεπυρακτωμένον ἀνεῖλεν αὐτήν.

EODEM MENSE.

Die decima septima

47 *Certamen sanctorum martyrum Lucie viduæ, et Geminiani filii ejus spiritualis.*

Lucia martyr, imperante Maximiano, in urbe Roma opibus ac generis nobilitate claruit. Cum autem septuagesimum quintum ætatis annum ageret, trigesimum vero sextum in viduitate explevisset, filiumque suum legitimum, Eutropium nomine, idolorum superstitioni addictum, ad Christi fidem trahere summa contentione studeret; tantum abfuit ut ab errore illum avocaret, ut matrem potius ipse suam ad Maximianum deferret. Quamobrem correpta, cum idolis sacrificare recusaret, in lebetem ferventi plumbo, et pice plenum injicitur. Sed indemnis inde et incolumis egressa, traducta per urbem et circumacta, cæditur. Cui sanctus Geminianus obviam factus, secutusque eam, et paulo post baptizatus, appellatur spiritualis illius filius: atque una cum ipsa in conspectum imperatoris veniens, Christum profletur. Quamobrem ormentis excruciat. Sed a sancto angelo Tauromenium adducti, ibi Geminianus quidem gladio a præside percutitur; Lucia vero in pace obdormivit.

EODEM MENSE.

Die decima octava

48 *Certamen sacrosancti martyris Simeonis, episcopi Hierosolymorum.*

Sacrosanctus martyr Simeon floruit Trajano imperatore, secundus a Jacobo fratre Domini Hierosolymorum episcopus. Erat enim consobrinus et ipsius Domini, et Jacobi, Cleopa patre natus. Hic enim, et Josephus pater Domini secundum carnem appellatus, germani fratres erant. Simeon autem accusatus a Judæis, quod Christum prædicaret, comprehensus a Græcorum præfectis, gravissime cæditur. Deinde multis tormentis subjectus, in carcerem conjicitur, ut fame et squalore conficeretur. Inde eductus, cum nulla ratione adduci posset, ut Christum abnegaret, cruci clavis affixus, mortem occubuit, annos natus centum et viginti: cujus sacrum corpus propinqui terræ commendarunt; felix vero anima in cælum ascendens, una cum sanctis in æternum gaudet in Christo Jesu Domino nostro.

γενῶν αὐτοῦ παρεδόθη τῇ γῆ· ἡ δὲ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ ἀκλιανῶς, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Eodem die

49 *Commemoratio sancti Eumenii, episcopi Cortynæ, thaumaturgi.*

Eumenius thaumaturgus ab adolescentia sua Christianus, summa Deum pietate ac timore colebat. Cum autem dives esset, facultates suas omnes in pauperes erogavit; ipse vero cunctos vitæ suæ dies in jejuniis et orationibus transigebat: adhortationemque illam magni apostoli Pauli diligenter

A

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

IZ'

Ἐπισημασθε τῶν ἁγίων μαρτύρων Λουκίας τῆς χήρας, καὶ Γεμινιανοῦ τοῦ πνευματικοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ἡ μάρτυς Λουκία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει· πλοῦσα μὲν σφόδρα, καὶ περιφανής· χρόνον δὲ οὕσα ἐβδομηκονταπέντε, χηρέυσασα ἔτη τριακονταεξί. Ἐχουσα δὲ υἱὸν γνήσιον, ὀνόματι Εὐτρόπιον, εἰδωλολάτρην, οὐκ ἐδυνάθη πείσαι αὐτὸν προσελθεῖν τῷ Χριστῷ, ἀλλὰ μᾶλλον κατεμηνύθη παρ' αὐτοῦ τῷ Μαξιμιανῷ. Καὶ κρατηθεῖσα, καὶ μὴ πεισθεῖσα θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐνεβλήθη εἰς λέβητα πεπληρωμένῃν μολύβδου, καὶ πίσεως κοχλάζοντα. Καὶ ἐξελθοῦσα ἀδολογῆς, περιήρχειτο τὴν πόλιν τυπτομένη. Συνήντησε δὲ ὁ ἅγιος Γεμινιανός, καὶ ἠκολούθησεν αὐτῇ. Καὶ μετὰ μικρὸν βαπτισθεὶς, ἐκλήθη αὐτῆς υἱὸς πνευματικὸς, καὶ σὺν αὐτῇ ἐλθὼν εἰς πρόσωπον τοῦ βασιλέως, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν, καὶ ἐτιμωρήθη. Ἐτα ὑπὸ ἀγίου ἀγγέλου ἀπήχθησαν εἰς τὸ Ταυρομένιον. Καὶ ὁ μὲν Γεμινιανὸς παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἔφει ἐτελειώθη. Ἡ δὲ Λουκία ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

IH'

Ἐπισημασθε τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Συμεῶν, ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Συμεῶν ὁ ἱερομάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ, δεύτερος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων γενόμενος, μετὰ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου. Ἦν δὲ ἐξ ἀδελφῶν αὐτοῦ τε τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ Ἰακώβου, υἱὸς γεγωνῶς τοῦ Κλεώπα. Οὗτος γὰρ, καὶ Ἰωσήφ ὁ χρηματίας κατὰ σάρκα πατὴρ τοῦ Κυρίου, μᾶλλον δὲ ὀνομασθεὶς, ἀδελφοὶ νόμιμοι ἦσαν. Οὗτος δὲ ὁ Συμεὼν κατηγορηθεὶς παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ὡς κηρύττων τὸν Χριστὸν, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων τῶν Ἑλλήνων, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ πολλὰ βασάνοις ἐξετασθεὶς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν, λιμῷ καὶ κακουχίᾳ δαπανώμενος. Ἐτα τῆς φυλακῆς ἐκβλήθεις, καὶ πάλιν ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, σταυρῷ προσηλωθεὶς, τὸν βίον ἀπέλιπεν, ὑπάρχων ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι. Καὶ τὸ μὲν ἱερὸν σῶμα αὐτοῦ παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ εἰς οὐρανοὺς, μετὰ τῶν ἁγίων εὐφραίνεται

D

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μηνὴ τοῦ ὁσίου Εὐμενίου, ἐπισκόπου Γορτύνης, τοῦ θαυματουργοῦ.

Εὐμένιος ὁ θαυματουργὸς ὑπῆρχεν ἀπὸ νέας ἡλικίας Χριστιανὸς εὐλαβής, καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενος. Πλοῦσιος δὲ ὢν διεσκόπιζεν εἰς τοὺς πτωχοὺς πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ. Αὐτὸς δὲ ἦν νηστεύων, καὶ προσευχόμενος πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ἐκπληρῶν καὶ τὴν τοῦ μεγάλου ἀποστόλου

Ἰαβόλου παραίνεσιν. Καὶ γὰρ ἔχαιρε μετὰ χαϊρόντων, ἅ καὶ ἔκλαιε μετὰ κλαϊόντων. Ἄει δὲ περιέφερον ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ δάκρυον. Ἐίχε δὲ καὶ τοῦτο ἔργον, τὸ μηδέποτε παραδέξασθαι διαβολὴν κατὰ τινος, ἢ κατὰ κριναι ἀνθρώπων. Ἄλλ' εἶποτε καὶ ἤκουσε κατὰ ἀνθρώπου τι πταῖσμα, ἐνόμιζεν, ὅτι αὐτὸς τοῦτο ἐποίησε. Διὰ οὖν τὰ τοιαῦτα αὐτοῦ κατορθώματα ἐκλεγείσθαι παρὰ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, προχειρίσθη ἐπίσκοπος Γορτύνης, τῆς Κρητῶν νήσου. Καὶ ζήσας ἐν τῇ ἀρχιερωσύνῃ χρόνους πολλοὺς, καὶ πολλὸν λαὸν διδάξας τὰ μερὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ θαυμάτων πολλῶν χάριν λαβὼν, ἐκοιμήθη, θαυματουργῶν καὶ μετὰ θάνατον ἕως τοῦ νῦν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀριάδνης.

Ἡ μάρτυς Ἀριάδνη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τῶν βασιλέων· Χριστιανὴ μὲν, δούλη δὲ πλουσίου τινὸς πρώτου τῆς χώρας Φρυγίας. Ἐν μῆσιν δὲ τῶν ἡμερῶν, γενεθλίων γενομένην τοῦ υἱοῦ κυρίου αὐτῆς, ἠναγκάσθη ἐν τῷ νῆπ τῶν εἰδώλων ἀπελθεῖν μετ' αὐτῶν, καὶ συνορτάσαι αὐτοῖς. Μὴ πεισθεῖσα δὲ, ἐτύφθη ἀνιλιῶς, καὶ ἐνεβλήθη εἰς φυλακὴν. Καὶ ἐλμοκτονήθη ἰσχυρῶς. Εἶνα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεῖσα παρεδόθη τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι, ἐπὶ τῷ τιμωρηθῆναι. Καὶ ὅπ' ἐκείνου πάλιν ἀναγκασθεῖσα θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐκρεμάσθη, καὶ τὰς πλευρὰς ἐξέισθη. Ἀπολυθεῖσα δὲ τῆς φυλακῆς, καὶ εὐροῦσα διωρίαν, πρὸς τὸ ὄρος ἐξέδραμε φεύγουσα. Γινόντες δὲ τοῦτο οἱ στρατιῶται, κατεδίωκον αὐτὴν μετὰ ξιφῶν. Καὶ ἰδοῦσα, ὅτι κατασφάζεται, ἠύξατο πρὸς τὸν θεὸν λυτρωθῆναι ἀπ' αὐτῶν. Καὶ σχισθεῖσης πέτρας, προστάγματι θεοῦ, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, τῆς πέτρας πάλιν ἀσφαλίσθεῖσης, καὶ κρυψάσης αὐτὴν ἔσωθεν, ἕως οὕτως εὐχαριστοῦσα ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΘ'

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Τροφίμου, Δορυμέδοντος καὶ Σαββατίου.

Οὗτοι οἱ μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρόβου. Τελουμένου δὲ ἵπποδρομίου εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Ηισιδίας, εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον ὁ Τρόφιμος, καὶ ὁ Σαββάτιος, καὶ ἰδόντες τοὺς Ἕλληνας θύοντας τοῖς εἰδώλοις, ἐστέναξαν ἐκ ψυχῆς, καὶ εἶπον πρὸς τὸν θεόν· Κύριε, δὸς τοῖς πεπλανημένοις ἀνθρώποις τούτοις καταλιπεῖν τὰ εἶδωλα, καὶ γνωρίζειν σε τὸν μόνον θεόν, καὶ τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Τοῦτο δὲ εἰπόντες, καὶ γνωσθέντες Χριστιανοὶ εἶναι, ἐκρατήθησαν παρὰ τοῦ ἄρχοντος. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Τρόφιμος τυφθεῖς, καὶ ξεσθεὶς ἐνεβλήθη εἰς φυλακὴν. Ἐῖτα ἤχθη καὶ ὁ Σαββάτιος, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, βασανιζόμενος καὶ ἐσόμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς ὁ Τρόφιμος, καὶ ὁποθεθεὶς ὑποδήματα σιδηρᾶ, ἀποστάλη τῷ ἄρχοντι τῆς τῶν Συνάδων πόλεως. Καὶ ὅπ' ἐκείνου τιμωρηθεὶς ἀπεκλείσθη. Ὁ δὲ Δορυμέδων ἀπελθὼν πρὸς τὸν Τρόφιμον, ἐγένετο Χριστιανός. Καὶ γνωσθέντες ἀπεκεφαλίσθησαν ἀμφοτέροι.

A implens, gaudebat cum gaudentibus, et flebat cum flentibus, oculosque lacrymis semper conspersos circumferebat. Illud præterea agebat, ut obtreccionibus adversus neminem aures accommodaret, neque ullum ipse condemnaret: imo si cujus forte peccatum audisset, putabat se illum ipsum esse qui peccasset. Ob hæc igitur recte facta, a clero populoque delectus, Gortynæ urbis Cretæ insulæ episcopus ordinatus est. Quo in pontificatu cum multos annos vixisset, multosque populos quæ ad regnum cælorum pertinent docuisset, donumque multorum miraculorum accepisset, obdormivit, miraculis etiam post mortem insignis usque in præsentem diem.

Eodem die

50 Certamen sanctæ martyris Ariadnes.

B Ariadne martyr floruit Adriano et Antonino imperatoribus. Hæc Christiana, et cujusdam opulenti hominis, qui Phrygiæ principatum tenebat, serva, die quadam cum filii heri sui natales celebrarentur, compellitur idolorum fanm una cum illis ingredi, festumque diem agere. Quod cum facere nollet, crudelissime cæditur: deinde carceri tradita, inedia maceratur: inde educta, ad regionis præfectum adducitur, ut torqueretur: a quo iterum impulsâ idolis sacrificare, cum ad id induci nequiret, suspenditur, et in lateribus scalpitur. Mox soluta e carcere, arrepta occasione. ad montem fugam intendit. Quod ubi cognovere milites, insecuti cum gladiis eam sunt. At illa cum sibi nullum patere effugium cerneret, Deum oravit, ut ab illis liberaretur: statimque discissa, divino nutu, petra illam excepit, iterumque clausa et coagmentata, eidem gratias agenti ac decedenti pro sepulcro fuit.

EODEM MENSE.

Die decima nona

51 Certamen sanctorum martyrum Trophimi, Dorymedontis et Sabbatii.

Hi martyres imperatore Probo claruerunt. Cum autem spectacula in hippodromo Antiochiæ Pisidiæ ederentur, ingressi theatrum Trophimus et Sabbatius, videntesque idolis Græcos sacrificare, summo dolore affecti, his verbis Deum precati sunt: Da, Domine, errantibus istis hominibus, ut, relictis idolis, agnoscant te solum, Deum, et unigenitum Filium tuum, et sanctum Spiritum. Hæc cum dixissent, cogniti Christi cultores esse, comprehenduntur a præside. Et primum quidem Trophimus cæsus scalpitusque, in custodiam conjicitur. Postea vero productus et Sabbatius, cum Christum professus fuisset, excruciatu dilaniatusque, spiritum tradidit. Post hæc Trophimus e carcere eductus, ferreisque calceamentis indutus, mittitur ad urbis Synadorum præsidem, a quo etiam tortus, custodiæ traditur. Adit autem Trophimum Dorymedon, et ex ejus congressu Christianus factus est. Cogniti igitur ambo decollati sunt.

Eodem die

52 *Certamen sacrosancti martyris Januarii, episcopi Beneventi, et sociorum ejus.*

Sacrosanctus martyr Januarius una cum sociis Diocletiano imperatore claruit. Erat autem urbis Beneventi episcopus: ob Christi vero confessionem in vincula Puteolis coniectus fuit, una cum Sosio, Proclo, Eutychio, et Acustio diaconis. Timotheus autem regionis praefectus Puteolos profectus, cum sanctum in vinculis reperisset, e carcere eductum, in caminum iniecit. Sed cum inde illaesus et incolumis evasisset, majori furore correptus, praecipit lictoribus, ut nervos pedum ejus praeciderent. Quod supplicii genus cum sanctus fortiter pertulisset, iterum in custodiam conjicitur. Cum autem Festus et Desidrius clerici ex urbe Benevento visitandi eum causa venissent, comprehensi et ipsi, vinculis una cum episcopo et diaconis in carcere constringuntur. Inde educti, et ad bestias damnati, neque ab iis laesi, praefecti jussu, capite plexi sunt.

Eodem die

53 *Certamen sanctorum centum et quinquaginta martyrum, Nili, Pelsi, Heliae, et sociorum ejus.*

Horum sanctorum martyres quidem centum ex Aegypto erant, qui cum Christiani essent, Christumque libere praedicarent, ab idololatriis comprehensi, effosso dextro oculo, praecisisque sinistri pedis articulis et nervis, gladio mutilantur: mox in caminum injecti, vivendi finem faciunt. Quinquaginta autem alii ex Palaestina orti, propter Christum eadem supplicia, ac socii, a regionis praefecto passi, traduntur in carcerem: deinde cum caeteris reis ad metallam damnantur. Postremo ad tribunal ducis producti, cum modo hortationibus, modo minis ad negandum Christum, et sacrificandum idolis stimulantur, nec ad id faciendum induci possent, lata sententia ut flammis traderentur, in succensam ingentem fornacem injecti. gaudentes Deumque glorificantes occubuerunt.

ἀπόφασιν ἰδέξαντο. Ἀναφθεῖσις οὖν καμίνου μεγάλης, καὶ ἐτελειώθησαν.

EODEM MENSE.

Die vicesima

54 *Commemoratio sanctae martyris Christi Susannae.*

Susanna sancta martyr ex regione Palaestinae fuit, sacerdotis idolorum nomine Artemii filia. Mortuis autem parentibus verbum veritatis a Silvano presbytero edocta, baptizatur. Deinde erogatis in pauperes suis facultatibus, mundum relinquens, abiit in monasterium, et monasticum institutum amplexa est, virilem habitum ferens, seque Joannem nominavit, ne a quoquam agnosceretur. Cum autem pro viro haberetur, insimulata fuit a muliere quadam diaboli suggestionem commota, quod rem

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἰαννουαρίου, ἐπισκόπου Βενεβεντοῦ, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Ἰαννουάριος ὁ ἱερομάρτυς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐπίσκοπος γενόμενος τῆς πόλεως Βενεβεντοῦ. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἐν δεσμοῖς καταίχεται ἐν Πατιόλοις, μετὰ Σόεσου, Πρόκλου, Εὐτυχίου, καὶ Ἀκουστίου τῶν διακόνων. Ὁ δὲ ἄρχων τῆς χώρας Τιμόθεος, ἐλθὼν εἰς Ποτιόλους, καὶ εὐρῶν τὸν ἄγιον εἰς τὰ δεσμὰ, ἐξαγαγὼν τῆς φυλακῆς, ἐπέβαλεν εἰς κάμινον. Καὶ ἐξελεθόντα αὐτὸν ἀβλαβῆ ἐκ τῆς καμίνου θεασάμενος, μᾶλλον ἐμάνη. Καὶ προσέειπε τοῖς δημίοις, κόψαι τὰ νεῦρα τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ὑπομένα δὲ καὶ τιμωρίαν ταύτην ὁ ἅγιος, πάλιν ἀπεδόθη τῇ φυλακῇ. Ἐλθόντες δὲ εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἐκ Βενεβεντοῦ δύο κληρικοὶ Φαῖστος, καὶ Δεσιθέριος, ἐκρατήθησαν καὶ αὐτοὶ καὶ συνεδέθησαν τῶ ἐπισκόπῳ, καὶ τοῖς διακόνοις ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐἶτα ἐκβληθέντες, ἰθριτομόχησαν. Καὶ μηδὲν ἀδικηθέντες, προστάξει τοῦ ἀρχοντος, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων πν' μαρτύρων, Νεῖλου, Πηλῆως, Ἡλίας, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Τῶν ἁγίων τούτων μαρτύρων, οἱ μὲν ἐκ τῆς ἁπέρχον ἐκ τῆς Αἰγύπτου, Χριστιανοὶ ὄντες, καὶ τὴν Χριστὸν παρβήσις κηρύττοντες, διὰ τοῦτο κρατηθέντες παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, τοὺς δεξιούς ἐχωρήθησαν ὀφθαλμούς, καὶ τῶν ἀριστερῶν ποδῶν τὰ ἀγκύλας σὺν τοῖς νεύροις ὑπὸ ξίφους διεκόπησαν. Ἐἶτα ἐκβληθέντες εἰς κάμινον, ἐτελειώθησαν. Οἱ δὲ πενήκοντα ἦσαν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, καὶ διὰ τὸν Χριστὸν τὰ ὅμοια τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτοὶ παθόντες παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἀρχοντος, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν, καὶ κατεδικάσθησαν ἐργάζεσθαι μετὰ τῶν λοιπῶν καταδικῶν τὴν ἐργασίαν τῶν μετᾶλλων. Ἐπιπλέον δὲ καὶ αὐτοὶ προσαχθέντες τῶ δουκί, καὶ ποτε μὲν παρακλήσεισι, ποτὲ δὲ ἀπειλαῖς ἀναγκασθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ ὄσσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, τὴν διὰ τοῦ πυρός χαίροντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν, εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ.

D

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Κ'

Μνήμη τῆς ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Σωσάννης.

Σωσάννα ἡ ὁσιομάρτυς, ὤπρην ἐκ τῆς χώρας Παλαιστίνης, θυγάτηρ ἱερέως τῶν εἰδώλων, ὀνόματι Ἀρτεμίου. Μετὰ δὲ τελευταίῃ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ τῆς μητέρας, διδαχθεῖσα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὑπὸ Σιλβανοῦ πρεσβυτέρου, ἐβαπτίσθη. Ἐἶτα τὸν πλοῦτον αὐτῆς διανείματα τοῖς πτωχοῖς, καὶ καταλιπύσα τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, καὶ γέγονε μοναχὴ, περιβαλλομένη σχῆμα ἀνδρείου, καὶ μετονομασθεῖσα Ἰωάννης, πρὸς τὸ μὴ γνωρίζεσθαι. Νεμίζομένη δὲ ἀνὴρ, ἐλοιδορήθη παρὰ γυναικὸς

τινος ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ διαβουλου, ὅτι τὰ ἀνδρὸς εἰς αὐτὴν διεπράξατο· καὶ ἐρευνηθεῖσα παρὰ παρθένου, καὶ εὐρεθείσα φύσει γυνή, ἤσχυεν τὴν κατήγορον. Εἶτα ἀπαλωθεῖσα εἰς Ἐλευθερόπολιν, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκοπου διακόνισσα. Καὶ διὰ τὸ κηρύττειν παρῆρσι τὸν Χριστὸν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἡγεμόνου. Καὶ πολλὰ βασανισθεῖσα, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβλήθεισα πρὸς Κυρίου ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησι τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἐδσταθίου, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεοπίστης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Θεοπίστου καὶ Ἀγαπίου.

Ὁ μεγαλομάρτυρ Ἐδστάθιος ὑπῆρχεν ἐν τῇ Πρώμῃ στρατηλάτης, ἐπὶ Τραϊανῷ τοῦ βασιλέως, λεγόμενος μὲν αὐτὸς Πλακίδα, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Τατιανή. Διὰ δὲ τὴν ἐλεημοσύνην αὐτοῦ ἠθέλησαν ὁ Θεὸς σῶσαι αὐτόν, Κυνηγοῦντι γὰρ αὐτῷ ἐφάνη ὁ Χριστὸς ἐν σχήματι ἐλάφου, ἔχοντος ἐπὶ τῶν κεράτων σταυρὸν ἀμυγοντα ὑπὲρ τὸν ἥλιον· καὶ μέσον εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐξῆλθε φωνὴ ἐκ τοῦ ἐλάφου λέγουσα· Ὁ Πλακίδα, τί με διώκεις; ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Πιστεύσας οὖν αὐτῷ, καὶ Βαπτισθεὶς σὺν τῇ γυναίκί, καὶ τοῖς τέκνοις, καὶ πάσῃ τῇ οἰκίᾳ, τοσοῦτον ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὥστε μὴ μόνον τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἀπολέσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν γυναῖκα ἀχμάλωτον ἰδεῖν, καὶ τὰ παιδία ὑπὸ θηρίων ἀρπαγέντα, καὶ ἑαυτὸν γυμνὸν ἐπὶ ξένης μισθαροῦντα, καὶ τρεφόμενον. Ὁ δὲ Θεὸς πάλιν ἐχάρισατο αὐτῷ καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὸν πλοῦτον. Ζητηθεὶς γὰρ παρὰ τοῦ βασιλέως, ἀπέλαθε τὸ πρότερον ἀξιώμα. Εἶτα διαγνωσθεὶς εἶναι Χριστιανὸς, ἐβλήθη εἰς χαλκοῦν ἴβουον ἐκπυρωθέντα, σὺν τῇ γυναίκί, καὶ τοῖς τέκνοις, καὶ ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΑ΄.

Μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Ἰσακίου, καὶ Μελετίου, ἐπισκόπων τῆς Κύπρου.

Οἱ δεῖοι καὶ μακάριοι Πατέρες Ἰσάκιος καὶ Μελέτιος γεγόνασιν ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, κατὰ ἄλλους καὶ ἄλλους καιροὺς. Ὁ μὲν Ἰσάκιος πρότερον· ὁ δὲ Μελέτιος ὕστερον, εὐλαβεῖς ἀμφοτέροι, καὶ τοῦ Θεοῦ τὸν φόβον ἐν ἑαυτοῖς ἀεὶ περιφέροντες, καὶ τῇ ἀρχιερωσύνῃ καλῶς ἐμπρέποντες, ἀμέμπτως τῷ Θεῷ λειτουργοῦντες, καὶ τοῖς πτωχοῖς προθύμως διανεμόντες πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς, καὶ κατὰ τὸν προφήτην ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεοῦντες, καὶ θανείζοντες οὐ μόνον τὸν ἄρτον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατὰ τὴν διδασχὴν πιστὸν λόγον· χηρῶν προτιτάμενοι, ὀρφανοὺς οἰκτείραντες, ὀλιγοφύλους παραμυθούμενοι, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γινόμενοι, ἵνα πάντας καρδάνωσιν. Οὕτω δὲ βιοῦντες, ἠξιώθησαν καὶ χαρίσματος θαυμάτων, καὶ πολλοὺς καὶ διὰ τῶν ἰάσεων ὠφελήσαντες, ἐν βαθυτάτῳ γῆρα. κατὰ διαφοροὺς, ὡς εἴρηται, καιροὺς ἐν τῇ αὐτῇ τῇ δι' ἔτους ἡμέρᾳ, πρὸς τὸν Θεὸν ἐν ἑκ βρέφους ποθήσαντες ἐθεράπευσαν, ἐξεδήμησαν.

A secum habuisset: et explorata a virgine, inventaque femina, magnum attulit accusanti dedecus. Post hæc Eleutheropolim profecta, ob suam virtutem ab episcopo diaconissa ordinatur. Quæ cum libere Christum prædicaret, correpta a præfecto, multumque torta, et in carcerem detrusa, migravit ad Dominum.

Eodem die

55 Certamen sancti magni martyris Eustathii, et Theopistes uxoris ejus, filiorumque Theopisti et Agapii.

Magnus martyr Eustathius, dux militiæ, Romæ claruit Trajano imperatore, eique prius nomen erat Placidus; uxori vero Tatiana. Ob ejus autem elemosynam voluit Deus illius saluti consulere. Visus est enim venanti Eustathio Christus specie cervi, inter cornua crucem solis radios vincentem habentis, et in medio imaginem Christi: prodiiitque ex cervo vox, inquires: Placide, quid me persequeris? Ego sum Jesus Christus. Credens itaque in illum, baptizatus est una cum uxore, et filiis, totaque domo. Adeo autem a diabolo oppugnatus fuit, ut non solum facultatum suarum jacturam faceret; sed et uxorem captivam duci, filiosque a feris rapi, seipsum autem nudum in terra aliena, sibique mercenaria opera victum parare coactum viderit. At Deus uxorem ei et filios, et divitias restituit. Quæsitus enim ab imperatore, in pristino dignitatis gradu collocatur. Sed postea cognitus Christianus esse, in æneum candentem bovem una cum uxore, et filiis injectus, decessit.

EODEM MENSE

Die vicesima prima

56. Commemoratio sanctorum Patrum nostrorum Isacii et Meletii, episcoporum Cypri.

Sancti beatique Palres Isacius et Meletius diversis temporibus episcopi Ecclesiæ Cypri fuerunt; Isacius quidem prior, Meletius vero posterior: sed pari tamen uterque pietate claruit. Quippe qui timorem Dei semper secum circumferentes, et in pontificatu conspicui, inculpate Deo liturgiam offerebant, omnesque suas facultates promptissimo animo pauperibus distribuebant, tota die juxta illud prophetæ, miserentes, et commodantes non panem solum, sed fidelem etiam in docendo sermonem. Viduarum curam gerebant, orphanos misericordia prosequerentur, jacentes erigebant animos, omnibus omnia fiebant ut omnes lucrifacerent. Cum igitur sic vixissent miraculorum donum promeruerunt; multosque admirabilibus curationibus juvantes, in summa senectute diversis, ut fertur, temporibus, sed tamen eodem anni die ad Deum, quem ab ineunte ætate summo studio coluerant, migrarunt.

Eodem die

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

57 *Certamen sancti martyris Theodori, qui in Perge Pamphyliæ urbe martyrium passus est.*

Theodorus martyr claruit Antonino Romanorum Cæsare, ante sanctum Theodorum, qui Amasææ martyrium subiit, annis septuaginta sex natus. Militavit autem et ipse in tyronum legione, quod et ætate florens, et statura magnus, et forma oris venustus esset. Sed cum idolis sacrificare cogeretur, neglecta terrestri militia, atque imperatore corruptioni obnoxio: Ego, inquit, cælesti regi Christo stipendia facio, ex quo baptizatus sum; terreno autem servire nolo. Quare correptus a præside, cæsusque in fornacem injicitur. Sed cum inde, ne minimum quidem detrimentum passus, exiisset, ea res milites duos, Socratem et Dionysium, miraculi magnitudine attonitos, ad fidem Christi pertraxit: statimque capite damnati sunt una cum Philippa, sancti Theodori matre, quæ paulo ante vivendi filii studio venerat. Theodorus autem, variis primum tormentorum generibus excruciat, novissime in crucem actus, in cælos lætus evolavit.

Eodem die

58 *Certamen sacrosancti martyris et apostoli Quadrati, episcopi Magnesiæ, et sociorum ejus.*

Quadratus, divinus sacromartyr et apostolus Christi, Decio et Valeriano imperatoribus, urbis Magnesiæ episcopus fuit. Cum autem audisset Decium Cæsareæ commorari, profectus Magnesia Nicomediam, ut inclusos carceribus sanctos inviseret, eosque ad subeundum prompto animo pro Christo martyrium adhortaretur, deprehensus fuit a Nicomediæ proconsule: ad cujus tribunal cum reliquis martyribus productus, cum primus ipse imposturas idolorum coargueret, cæteris cæsis, atque iterum in carcerem detrusus, Cæsaream ad Decium adducitur; a quo cum nulla arte posset induci ut Christum abnegaret, quæstioni per varia tormenta subjectus, atque ab omnibus divino beneficio ereptus, tandem in caminum vehementer accensum injicitur. Sed et inde incolumis egressus, jussu imperatoris, capite plexus occubuit.

ἄβλαβῆς ἐξελθὼν, προστάξει τοῦ βασιλέως, τὴν λειώθη.

Eodem die

59 *Certamen sancti martyris Prisci.*

Priscus Christi marty, Dei amore incensus, summaque divini baptismi cupiditate flagrans, posthabita patria impietate, Christianus efficitur. Quare longe lateque pervagatus, Christum libere prædicabat, Christianorum omnium animos ad martyrium subeundum incendens; Græcorum etiam multos a se instructos et ad Christum conversos baptizans. Quæ cum faceret, ab idololatris ad regionis præfectum defertur quod maximis diis contumeliam

ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου, τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Χαμφυλίας μαρτυρήσαντος.

Θεόδωρος ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀντωνίνου Καίσαρος Ῥωμαίων, προγενέστερος τυγχάνων τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, τοῦ ἐν Ἀμασειᾷ μαρτυρήσαντος, ἔτη ἑβδόμηκονταεξί. Ἔστρατεύθη δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τάγμα τῶν τυρώνων, διὰ τὸ νέος εἶναι, καὶ τὴν ἡλικίαν μέγας, καὶ τὸ πρόσωπον εὐμορφος. Ἄλλ' ἀναγκαζόμενος θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καταφρονήσας τῆς ἐπιγείου στρατίας, καὶ τοῦ φαρτοῦ βυτιλέως, καὶ εἰπὼν· Ἐγὼ τῷ ἐπουρανίῳ βασιλεῖ Χριστῷ ἑστρατεύθην, ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθην, καὶ τῷ ἐπὶ γῆς βασιλεῖ δουλεύειν οὐ θέλω· ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἀρχοντος, καὶ τυφθεὶς ἐνεβλήθη εἰς κάμινον· καὶ ἐξῆλθεν ἄβλαβῆς, μὴδὲ τὸ τυχὸν σπάρραγμα ἔχων. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν δύο στρατιῶται, Σωκράτης καὶ Διονύσιος, μὴδὲν βλαβέντα ἐκ τοῦ πυρός, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ· καὶ ἀπέκεφαλίσθησαν σὺν τῇ μητέρι τοῦ ἁγίου καλουμένη μὲν Φιλίππα, πρὸ ὀλίγου ἐλθούσῃ εἰς ἐπισκεψίν τοῦ υἱοῦ. Ἀὐτὸς δὲ πολλαῖς πρότερον βασάνοις ὑποβλήθεις. ὕστερον σταυρῷ προστηλωθεὶς, πρὸς οὐρανοῦς ἀνέδραμε χაίρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος καὶ ἀποστόλου Κοδράτου, ἐπισκόπου Μαγνησίας, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Κόδρατος ὁ θεῖος ἱερομάρτυς καὶ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, τῶν βασιλέων, ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Μαγνησίας. Ἀκούσας δὲ, ὅτι Δέκιος διατρίβει ἐν τῇ πόλει Καισαρείας, παρεγένετο ἀπὸ Μαγνησίας εἰς Νικομηδείαν, πρὸς τὸ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἁγίους. Ἐπισκεπτόμενος δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαλῶν προθύμως μαρτυρεῖν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, διεγνώσθη παρὰ τοῦ τῆς Νικομηδείας ἀνθυπάτου. Καὶ παραστάς τῷ κριτηρίῳ αὐτοῦ, μετὰ τῶν λειπῶν μαρτύρων, πρῶτος ἤλεγξε τὴν τῶν εἰδωλῶν πλάνην. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι τυφθέντες, πάλιν ἐκλείσθησαν· αὐτὸς δὲ παρεπέμθη εἰς Καισάρειαν τῷ Δεκίῳ. Καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, διασβόρις βασάνοις ἐξετασθεὶς, καὶ ἐκ πασῶν, Θεοῦ χάριτι, ῥυθίεις. Ὑστερον εἰς κάμινον ἐνεβλήθη ἰσχυρῶς ἐκκαίεσθαι. Ἄλλὰ καὶ ἐκ ταύτης ἱερὰν αὐτοῦ ἀπετμήθη κεφαλὴν· καὶ οὕτως ἐτε-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πρίσκου.

Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πρίσκος, τὸν Θεὸν ἀγαπῶν, καὶ τὸ θεῖον βάπτισμα ἐπιποθήσας κατέλιπε τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, καὶ γέγονε Χριστιανός. Καὶ διερχόμενος πανταχοῦ ἐκήρυττε παρῆρησά τὸν Χριστόν· θαρσοποιῶν μὲν πάντας τοὺς Χριστιανούς, καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον παρακαλῶν, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων νοθεῶν, καὶ πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπιστρέφων, καὶ βαπτίζων. Οὕτω δὲ ποιῶν, διεβλήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν τῷ τῆς χώρας ἀρχοντι,

εἰπόντων πρὸς αὐτὸν, ὅτι τοὺς μεγίστους θεοὺς ἔνουβρίζει, καὶ τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων καταφρονεῖ, καὶ πάντας ἀναπειθεὶ εἰσεσθαι καὶ προσκυνεῖν θεὸν ἐσταυρωμένον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων, ὠργίσθη σφοδρῶς· καὶ μετὰ κραυγῆς εἶπε τοῖς στρατιώταις· Ἀχθῆται τάχιστα ὁ κακοποιὸς Ἡρίσκος, καὶ τιμωρεῖσθε. Κρατηθεὶς οὖν, ἐτύφθη σφοδρῶς· καὶ κρεμασθεὶς, ἐξέσθη τὰς πλευράς. Καὶ μετὰ ξιφῶν κατεκενήθη. Καὶ τέλος τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς, πρὸς θεὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῷ.

ΚΒ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φωκά, ἐπισκόπου Σινώπης.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς Φωκάς ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανῶ, γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς ἐν Σινώπῃ τῇ πόλει· παῖδιον δὲ ὑπάρχων σδέξατο ἐκ Θεοῦ θαυμάτων χαρίσματα· καὶ γὰρ δαιμόνας ἀπήλασε, νεκροὺς ἤγειρε, καὶ πλοῖα κινδυνεύοντα διέσωσεν. Ἀπελθὼν δὲ ἀπὸ Σινώπης εἰς Ἀμάσειαν τὴν πόλιν, τὰ ὅμοια διεπράξατο. Ἔπειτα παρεγένετο εἰς Ἀμισόν, θαυματουργήσας καὶ ἐκεῖ, καὶ πολλοὺς στηρίξας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. μετὰ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς Σινώπην, ἐπίσκοπος αὐτῆς προχειρίζεται, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας ἐδάπτισεν. Ἔπειτα ἐμηνύθη διὰ περισσεῶς τὴν μεταστάσιν αὐτοῦ. Εἶδε γὰρ κατ' ὄναρ περισσεῶν ἐλθοῦσαν, καὶ καθίσασαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐπιδοῦσαν αὐτῷ στέφανον καὶ εἰπεῖν· Δέξαι, Φωκά, τὸ σύμβολον τοῦ τέλους σου. Καὶ μετὰ μικρὸν ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς, ἐκράτησεν αὐτόν. Καὶ πολλὰ βασάνισας προτερον. ὕστερον ἀπεκεφάλισεν. Εἶτα καὶ πυρὶ παρέδωκεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Ἰωνᾶ.

Ἰωνᾶς ὁ μέγας καὶ ἐνδοξὸς προφήτης, ὑπάρχων ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, καὶ προσταχθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀπευθεῖν εἰς Νινευὴ τὴν πόλιν, καὶ κηρύξει, ὅτι ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευὴ καταστραφήσεται, αὐτὸς γινώσκων, ὅτι φιλόανθρωπός ἐστιν ὁ θεὸς, καὶ συγχωρήσει τοῖς Νινευίταις, ἐὰν μετανοήσωσι· παρακούσας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκβὰς εἰς πλοῖον, ἐπειράτω φυγεῖν. Ἀλλὰ τῷ προσταγμάτι τοῦ Θεοῦ ἀγριωθεῖσα ἡ θάλασσα, ἤθελεν αὐτὸν καταπιεῖν. Κεῖ βυζώντες κλήρους οἱ ναῦται, καὶ γινόντες, ὅτι δι' αὐτὸν κινδυνεύουσι, λαβόντες ἔρριψαν ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ αὐτὴ μὲν ἔπαυσεν· αὐτὸν δὲ κατέπιε κῆτος, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξήγαγεν εἰς τὴν γῆν ἀβλαβῆ. Καὶ τότε ἀπελθὼν εἰς Νινευὴ, ἐποίησε τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ. Εἶτα ὑποστρέψας εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ καὶ παραλαβὼν τὴν ἰδίαν μητέρα, ἀπέπληεν εἰς ξένην χώραν· αἰσχύνην γὰρ ἔχει τὸ κατοικεῖν εἰς τὴν ἰδίαν γῆν, διὰ τὸ ψευθεῖναι τὴν προφητείαν αὐτοῦ. Ὁ γὰρ θεὸς ἠλέησε τοὺς Νινευίτας μετανοήσαντας. Προφητεύσας δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐτελεύτησε.

inferret, et neglectis imperatorum mandatis, auctor omnibus esset ut Deum crucifixum colerent et adorarent. Quamobrem exarsit vehementi iracundia praefectus, ac milites inclamare coepit, ut quamprimum maleficum Priscum abductum torquerent. Correptus igitur gravissime caeditur: deinde suspensus, in lateribus depectitur, punctimque pugionibus lancinatur: postremum capite plexus, migravit ad Deum.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

●● *Certamen sacrosancti Martyris Phocæ, episcopi Sinopes.*

Sacrosanctus Christi martyr Phocas in urbe Sinope natus et educatus, Trajano imperante, claruit. Cum autem adhuc puer esset, donum miraculorum a Deo accepit: nam dæmones fugavit, mortuos suscitavit, et naves in maximo discrimine positas servavit. Profectus vero ex urbe Sinope Amaseam, atque inde Amisum, similia ubique prodigia edidit, et in fide Christi plures confirmavit. Postea Sinopen reversus, ejusdem urbis ordinatur episcopus, multosque Græcorum propter miracula ad Christum conversos baptizavit. Cognovit autem per columbam imminere sibi mortem. Visus enim sibi est per quietem videre columbam capiti suo insidentem, quæ, porrecta sibi corona, sic ipsum alloqueretur: Accipe, Phoca, finis tui symbolum. Igitur paulo post missis a Trajano imperatore lictoribus comprehensus, et gravissime primum tortus, demum abscisso capite in ignem conjectus est.

Eodem die

●● *Commemoratio sancti et gloriosi prophetæ Jonæ.*

Jonas, magnus et gloriosus propheta, ex regione Judæorum fuit: jussusque a Deo in urbem Niniven abire, et prædicare fore ut post triduum Ninive subverteretur, cum bene nosset Deum, qua est in homines clementia, veniam daturum Ninivitis, si pænitentiam agerent, recusato divino mandato, navigium conscendit, fugam meditans. Sed mare divina voluntate sic efferatum est, ut eum devorare voluerit. Quamobrem nautæ per sortes explorantes, illius causa in tanto se versari salutis discrimine, arreptum præcipitem in mare exturbant. Et fluctus quidem maris statim detumuere; Jonam vero cetus devoravit: tertio autem post die, in terram illæsum exposuit. Tunc igitur profectus Niniven, præceptum Dei implevit. Mox in regionem suam regressus, abducta matre alienam terram petiit, cum eum puderet in patria sua versari, quod vaticinium suum falsum fuisset. Nam Deus pænitentium Ninivitarum misertus est. Cumque multa alia prophetasset, decessit.

Eodem die

57 *Certamen sancti martyris Theodori, qui in Perge Pamphyliz urbe martyrium passus est.*

Theodorus martyr claruit Antonino Romanorum Cæsare, ante sanctum Theodorum, qui Amasæ martyrium subiit, annis septuaginta sex natus. Militavit autem et ipse in tyronum legione, quod et ætate florens, et statura magnus, et forma oris venustus esset. Sed cum idolis sacrificare cogeretur, neglecta terrestri militia, atque imperatore corruptioni obnoxio: Ego, inquit, cælesti regi Christo stipendia facio, ex quo baptizatus sum; terreno autem servire nolo. Quare correptus a præside, cæsusque in fornacem injicitur. Sed cum inde, ne minimum quidem detrimentum passus, exiisset, ea res milites duos, Socratem et Dionysium, miraculi magnitudine attonitos, ad fidem Christi pertraxit: statimque capite damnati sunt una cum Philippa, sancti Theodori matre, quæ paulo ante visendi filii studio venerat. Theodorus autem, variis primum tormentorum generibus excruciat, novissime in crucem actus, in cælos lætus evolavit.

Eodem die

58 *Certamen sacrosancti martyris et apostoli Quadrati, episcopi Magnesiz, et sociorum ejus.*

Quadratus, divinus sacromartyr et apostolus Christi, Decio et Valeriano imperatoribus, urbis Magnesiz episcopus fuit. Cum autem audisset Decium Cæsareæ commorari, profectus Magnesia Nicomediam, ut inclusos carceribus sanctos inviseret, eosque ad subeundum prompto animo pro Christo martyrium adhortaretur, deprehensus fuit a Nicomediz proconsule: ad cujus tribunal cum reliquis martyribus productus, cum primus ipse imposturas dolorum coargueret, cæteris cæsis, atque iterum in carcerem detrusis, Cæsaream ad Decium adducitur; a quo cum nulla arte posset induci ut Christum abnegaret, quæstioni per varia tormenta subjectus, atque ab omnibus divino beneficio ereptus, tandem in caminum vehementer accensum injicitur. Sed et inde incolumis egressus, jussu imperatoris, capite plexus occubuit. ἀβλαβής ἐξελθὼν, προστάξει τοῦ βασιλέως, τὴν λειώθη.

Eodem die

59 *Certamen sancti martyris Prisci.*

Priscus Christi marty, Dei amore incensus, summaque divini baptismi cupiditate flagrans, posthabita patria impietate, Christianus efficitur. Quare longe lateque pervagatus, Christum libere prædicabat, Christianorum omnium animos ad martyrium subeundum incendens; Græcorum etiam multos a se instructos et ad Christum conversos baptizans. Quæ cum faceret, ab idololatris ad regionis præfectum defertur quod maximis diis contumeliam

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου, τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Ἡαμφυλίας μαρτυρησαντος.

Θεόδωρος ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀντωνίνου Καίσαρος Ῥωμαίων, προγενέστερος τυγχάνων τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, τοῦ ἐν Ἀμασειᾷ μαρτυρησαντος, ἔτη ἑβδομηκονταεξί. Ἔστρατεύθη δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τάγμα τῶν τυρώνων, διὰ τὸ νέος εἶναι, καὶ τὴν ἡλικίαν μέγας, καὶ τὸ πρόσωπον εὐμορφος. Ἄλλ' ἀναγκαζόμενος θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καταφρονήσας τῆς ἐπιγείου στρατίας, καὶ τοῦ φθαρτοῦ βυτιλέως, καὶ εἰκῶν· Ἐγὼ τῷ ἔπουρανίῳ βασιλεῖ Χριστῷ ἔστρατεύθην, ἀφ' οὗ ἐδαπτίσθην, καὶ τῷ ἐπὶ γῆς βασιλεῖ δουλεύειν οὐ θέλω· ἐκράτηθη παρὰ τοῦ ἀρχόντου, καὶ τυφθεὶς ἐνεβλήθη εἰς κάμινον· καὶ ἐξῆλθεν ἀβλαβής, μὴ δὲ τὸ τυχὸν σπάραγμα ἔχων. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν δύο στρατιῶται, Σωκράτης καὶ Διονύσιος, μὴδὲν βλαβέντα ἐκ τοῦ πυρός, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ· καὶ ἀπέκεφαλίσθησαν σὺν τῇ μητέρι τοῦ ἁγίου καλουμένη μὲν Φιλίππα, πρὸ ὀλίγου ἐλθούσῃ εἰς ἐπισκεψιν τοῦ υἱοῦ. Ἄυτὸς δὲ πολλαῖς πρότερον βασάνοις ὑποβλήθεις. ὕστερον σταυρωτῷ προσηλωθεὶς, πρὸς οὐρανοῦς ἀνέδραμε χαίρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος καὶ ἀποστόλου Κοδράτου, ἐπισκόπου Μαγνησίας, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Κόδρατος ὁ θεῖος ἱερομάρτυς καὶ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, τῶν βασιλέων, ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Μαγνησίας. Ἀκούσας δὲ, ὅτι Δεκίος διατρίβει ἐν τῇ πόλει Καισαρείας, παρεγένετο ἀπὸ Μαγνησίας εἰς Νικομηδείαν, πρὸς τὸ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἁγίους. Ἐπισκεπτόμενος δὲ αὐτούς, καὶ παραλαλῶν προθύμως μαρτυρεῖν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, διεγνώσθη παρὰ τοῦ τῆς Νικομηδείας ἀνθυπάτου. Καὶ παραστάς τῷ κριτηρίῳ αὐτοῦ, μετὰ τῶν λειπῶν μαρτύρων, πρῶτος ἤλεγξε τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι τυφθέντες, πάλιν ἐκλείσθησαν· αὐτὸς δὲ παρεπέμθη εἰς Καισάρειαν τῷ Δεκίῳ. Καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, διασῆρος βασάνοις ἐξετασθεὶς, καὶ ἐκ πασῶν, Θεοῦ χάριτι, ῥυθείς. Ὑστερον εἰς κάμινον ἐνεβλήθη ἰσχυρῶς ἐκκαίσειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ ταύτης ἱερὰν αὐτοῦ ἀπειμῆθη κεφαλὴν· καὶ οὕτως ἐτε-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πρίσκου.

Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πρίσκος, τὸν Θεὸν ἀγαπῶν, καὶ τὸ θεῖον βάπτισμα ἐπιποθήσας κατέλιπε τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, καὶ γέγονε Χριστιανός. Καὶ διερχόμενος πανταχοῦ ἐκήρυττε παρῆσι τὸν Χριστὸν· θαρσοποιῶν μὲν πάντας τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον παρακαλῶν, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων νοθεῶν, καὶ πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπιστρέφων, καὶ βαπτίζων. Οὕτω δὲ ποιῶν, διεβλήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν τῷ τῆς χώρας ἀρχοντι,

εἰκότον πρὸς αὐτὸν, ὅτι τοὺς μεγίστους θεοὺς ἠνοβρίζει, καὶ τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων καταφρονεῖ, καὶ πάντα ἀναπειθεὶ σέβασθαι καὶ προσκυνεῖν Θεὸν ἐσταυρωμένον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων, ὠργίσθη σφοδρῶς· καὶ μετὰ κραυγῆς εἶπε τοῖς στρατιώταις· Ἀχθήτω τάχιον ὁ κακοποιὸς Πρίσκοσ, καὶ τιμωρεῖσθω. Κρατῆθεις οὖν, ἐτύφθη σφοδρῶς· καὶ κρεμασθεὶς, ἐξέσθη τὰς πλευράς. Καὶ μετὰ ξιφῶν κατεκентήθη. Καὶ τέλος τὴν κεφαλὴν ἀποτηθεὶς, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΒ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φωκά, ἐπισκόπου Σινώπης.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυρ Φωκάσ ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανῶ, γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς ἐν Σινώπῃ τῇ πόλει· παιδίον δὲ ὑπάρχων σδέξτετο ἐκ Θεοῦ θαυμάτων χαρίσματα· καὶ γὰρ δαίμονας ἀπήλασε, νεκροὺς ἤγειρε, καὶ πλοῖα κινδυνεύοντα διέσωσεν. Ἀπελθὼν δὲ ἀπὸ Σινώπης εἰς Ἀμάσειαν τὴν πόλιν, τὰ ὅμοια διεπράξατο. Εἶτα παρεγένετο εἰς Ἀμισὸν, θαυματουργήσας καὶ ἐκεῖ, καὶ πολλοὺς στηρίξας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. μετὰ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς Σινώπην, ἐπίσκοπος αὐτῆς προχειρίζεται, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας ἐβάπτισεν. Εἶτα ἐμηνύθη διὰ περισσευῶς τὴν μετάστασιν αὐτοῦ. Εἶδε γὰρ κατ' ὄναρ περιστερὰν ἐλθοῦσαν, καὶ καθίσασαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐπιδοῦσαν αὐτῷ στέφανον καὶ εἶπεν· Δέξαι, Φωκά, τὸ σύμβολον τοῦ τέλους σου. Καὶ μετὰ μικρὸν ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς, ἐκράτησεν αὐτόν. Καὶ πολλὰ βασάνισας προτερον. Ὑστερον ἀπεκεφάλισεν. Εἶτα καὶ πυρὶ παρέδωκεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Ἰωῶ.

Ἰωῶσ ὁ μέγας καὶ ἐνδοξὸς προφήτης, ὑπάρχων ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, καὶ προσταχθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀπευθεῖν εἰς Νινευὴ τὴν πόλιν, καὶ κηρύξει, ὅτι ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευὴ καταστραφήσεται, αὐτὸς γινώσκων, ὅτι φιλόανθρωπὸς ἔστιν ὁ Θεὸς, καὶ συγχωρήσει τοῖς Νινευίταις, ἐὰν μετανοήσωσι· παρακούσας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκβάς εἰς πλοῖον, ἐπειρᾶτο φυγεῖν. Ἀλλὰ τῷ προσταγμάτι τοῦ Θεοῦ ἀγριωθεῖσα ἡ θάλασσα, ἤθελεν αὐτὸν καταπιεῖν. Καὶ βαλόντες κλήρους οἱ ναῦται, καὶ γνόντες, ὅτι δι' αὐτὸν κινδυνεύουσι, λαθόντες ἐβρίψαν ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ αὐτὴ μὲν ἔπαυσεν· αὐτὸν δὲ κτέπει κῆτος, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξήγαγεν εἰς τὴν γῆν ἀβλαβῆ. Καὶ τότε ἀπελθὼν εἰς Νινευὴ, ἐποίησε τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ. Εἶτα ὑποστρέψας εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ καὶ παραλαβὼν τὴν ἰδίαν μητέρα, ἀπῆλθεν εἰς ξένην χώραν· αἰσχύντην γὰρ εἶχε τὸ κατοικεῖν εἰς τὴν ἰδίαν γῆν, διὰ τὸ ψευθεῖναι τὴν προφητείαν αὐτοῦ. Ὁ γὰρ Θεὸς ἠλέησε τοὺς Νινευίτας μετανοήσαντας. Προφητεύσας δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐτελεύτησε.

inferret, et neglectis imperatorum mandatis, auctor omnibus esset ut Deum crucifixum colerent et adorarent. Quamobrem exarsit vehementi iracundia praefectus, ac milites inclamare cepit, ut quamprimum maleficum Priscum abductum torquerent. Correptus igitur gravissime caeditur: deinde suspensus, in lateribus depectitur, punctimque pugionibus lancinatur: postremum capite plexus, migravit ad Deum.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

☉☉ *Certamen sacrosancti Martyris Phocæ, episcopi Sinopes.*

B Sacrosanctus Christi martyr Phocas in urbe Sinope natus et educatus, Trajano imperante, claruit. Cum autem adhuc puer esset, donum miraculorum a Deo accepit: nam dæmones fugavit, mortuos suscitavit, et naves in maximo discrimine positas servavit. Profectus vero ex urbe Sinope Amaseam, atque inde Amisum, similia ubique prodigia edidit, et in fide Christi plures confirmavit. Postea Sinopem reversus, ejusdem urbis ordinatur episcopus, multosque Græcorum propter miracula ad Christum conversos baptizavit. Cognovit autem per columbam imminere sibi mortem. Visus enim sibi est per quietem videre columbam capiti suo insidentem, quæ, porrecta sibi corona, sic ipsum alloqueretur: Accipe, Phoca, finis tui symbolum. Igitur paulo post missis a Trajano imperatore lictoribus comprehensus, et gravissime primum tortus, demum abscisso capite in ignem conjectus est.

Eodem die

☉☉ *Commemoratio sancti et gloriosi prophetae Jonæ.*

Jonas, magnus et gloriosus propheta, ex regione Judæorum fuit: jussusque a Deo in urbem Niniven abire, et prædicare fore ut post triduum Ninive subverteretur, cum bene nosset Deum, qua est in homines clementia, veniam daturum Ninivitis, si pœnitentiam agerent, recusato divino mandato, navigium conscendit, fugam meditans. Sed mare divina voluntate sic efferatum est, ut eum devorare voluerit. Quamobrem nautæ per sortes explorantes, illius causa in tanto se versari salutis discrimine, arreptum præcipitem in mare exturbant. Et fluctus quidem maris statim detumescere; Jonam vero cœtus devoravit: tertio autem post die, in terram illæsum exposuit. Tunc igitur profectus Niniven, præceptum Dei implevit. Mox in regionem suam regressus, abducta matre alienam terram petiit, cum eum puderet in patria sua versari, quod vaticinium suum falsum fuisset. Nam Deus pœnitentium Ninivitarum misertus est. Cumque multa alia prophetasset, decessit.

Eodem die

62 *Commemoratio sancti Jonæ. patris Theodori, et Theophanis confessorum.*

Presbyter fuit hic Jonas, pietate et doctrina insignis, pater autem Theodori beatissimi confessoris, ac Theophanis canonum scriptoris: illius, inquam, Theodori, cujus faciem atramento inussit, et vulneravit Leo Caballinus iconomachus, eo quod illum inducere non potuisset ut cultum adorationemque sanctarum Christi, et ejus, quæ sine semine illum genuit, Deiparæ, omniumque sanctorum ejus imaginum abnegaret. Hic igitur sanctus Jonas, remisso rebus sæculi nuntio, in lauram sancti Sabæ sese recepit, et monachus factus est: tantoque studio seipsum jejuniis, orationibus, perpetuis lacrymis, et fletu exercuit, ut cum omnes in sui admirationem pertraxisset, multis cupiditatem injiceret imitandi exactam ipsius omnique virtute præditam vitam. Quamobrem donum curationum accepit, quo accedentibus ad se profuit. Cum autem hunc in modum vixisset, omnibusque admirandus apparuisset, ad Deum migravit.

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia

63 *Conceptio sanctæ Elisabet, quando concepit sanctum Joannem Baptistam.*

Zacharias, propheta et pater Joannis Baptistæ, sacerdos Dei fuit. Ingressus autem aliquando templum, ut thus adoleret, stantibus extra templum Judæis, cum vidisset Gabrielem angelum Dei stantem a dextris altaris thymiamatis, perterritus est. Angelus vero his eum verbis compellavit: « Ne timeas, Zacharia: exaudita est enim oratio tua, et « uxor tua Elisabeth pariet tibi filium, et vocabis nomen ejus Joannem, et erit tibi gaudium et exultatio, et multi in nativitate ejus gaudebunt. » Zacharias autem, cum se et uxorem suam in ætate processisse cerneret: « Quomodo, inquit, hoc mihi, Domine, fieri poterit? Cui angelus: Ego sum Gabriel, qui asto coram Deo, missusque sum, ut hæc tibi annuntia-rem: et ecce, eris mutus, neque prius loqui poteris, quam natus tibi fuerit filius. » Statimque factus est surdus et mutus, quoad natus est Joannes. μη δυνάμενος λαλεῆσαι, ἕως οὗ γεννηθῆ ὁ υἱός σου. Καὶ διέμεινε κωφός καὶ ἄλαλος, ἕως ἐγενήθη ὁ Ἰωάννης.

Eodem die

64 *Certamen sanctæ martyris Iraisid.*

Irais, Christi martyr, Alexandrina, virgo et sanctimonialis, egressa aliquando ex asceterio, ut ex fonte aquam præfectæ suæ afferret, vidit in navi secus littus maris transeutem urbis præfectum, qui multos secum Christianos ducebat catenis constrictos, presbyteros, diaconos, mulieres sanctas, et virgines: accurrensque, et sciscitata ex virginibus, quam ob causam essent in vinculis, iisque respon-

¹ Luc. I, 13 seqq.

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάνᾳ τοῦ Πατέρος Θεοδώρου καὶ Θεοφάνους τῶν ὁμολογητῶν.

Ἡρεσώτερος ἦν οὗτος ὁ Ἰωάνᾳ, εὐλαβῆς καὶ συν-ετός, πατὴρ Θεοδώρου τοῦ μακαριωτάτου ὁμολογητοῦ, καὶ Θεοφάνους τοῦ ποιητοῦ τῶν κανόνων Θεοδώρου ἐκείνου, οὕτινος τὸ πρόσωπον διὰ μέλανος ἐπέγραψε, καὶ κατεκέντησε Λέων ὁ Καβαλίτης, Βίονομαχος ὢν, διὰ τὸ μὴ πείσαι αὐτὸν ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν καὶ τὸ σέβας τῶν ἁγίων εἰκότων, τοῦτε Χριστοῦ καὶ τῆς ἀσπόρως τεκούσης αὐτὸν Θεοτόκου, καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ πάντων. Καταλιπὼν οὖν τὸν κόσμον ὁ βῆθεις ὁσίος Ἰωάνᾳ, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν τοῦ ἁγίου Σάββα λαύραν, ἐγένετο μοναχός. Καὶ τὴν αὐτὴν ἀσκήσιν ἐπεδείξατο, νηστεύων, προσεχόμενος, ἀεὶ δακρύων, θρηνῶν, ἑαυτὸν δαπανίζων, ὡς ὑπὸ πάντων θαυμάζεσθαι, καὶ πολλοὺς σπουδαζειν μιμεῖσθαι τὸν ἡκριθωμένο καὶ ἐνάρετον βίον αὐτοῦ. Ἐδέξατο δὲ καὶ χριστάματα λαμάτων, δι' ὧν ὠφέλει τοὺς προσερχομένους αὐτῷ. Οὕτω δὲ βιώσας, καὶ θαυμαστός τοῖς πᾶσι φανείς, πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΓ'

Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἐλισάβετ, ὅτε συνέλαβε τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστῆν.

Ζαχαρίας, ὁ προφήτης καὶ πατὴρ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ὑπῆρχεν ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ. Καὶ εἰσελθὼν ποτε ἐν τῷ ναβῷ, τοῦ θυμιάσαι, καὶ τῶν Ἰουδαίων ἱερώτων ἔξω, εἶδε Γαβριὴλ τὸν ἄγγελον τοῦ Θεοῦ ἱστῶμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος, καὶ ἐφοβήθη. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ ἄγγελος, ὅτι ἐταράχθη, εἶπε πρὸς αὐτόν· Μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία, διότι ἐστὶ κούσθη ἡ δέησίς σου. Καὶ ἡ γυνὴ σου Ἐλισάβετ γεννήσει σοι υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην. Καὶ ἔσται χαρὰ σοι, καὶ ἀγαλλίασις· καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαίρησονται. Ὁ δὲ Ζαχαρίας, εἰδὼς ὅτι αὐτὸς μὲν ἔστι γέρον, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ γραῦς, εἶπε· Κύριε, πῶς ἔσται μοι τοῦτο; Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπεστάλην εὐαγγελισσασθαι σοι τοιαῦτα· καὶ ἰδοὺ ἔση σιωπῶν καὶ μηδὲν λαλεῆσαι, ἕως οὗ γεννηθῆ ὁ υἱός σου. Καὶ διέμεινε κωφός καὶ ἄλαλος, ἕως ἐγενήθη ὁ Ἰωάννης.

D

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἰραίδος.

Ἡ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰραΐδα ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, παρθένος οὔσα καὶ μονάζουσα· ἐξεληθούσα δὲ τοῦ ἀσκητηρίου πρὸς τὸ κομίσαι ὑδῶρ ἐκ τῆς πηγῆς τῇ ἡγουμένῃ αὐτῆς, εἶδεν ἐν τῷ πλοίῳ διερχόμενον εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως, ἔχοντα μεθ' ἑαυτοῦ πλῆθος Χριστιανῶν δασμίων, πρεσβυτέρων, διακόνων, ἁγίων παρθένων. Καὶ δραμοῦσα εἶπε πρὸς

τὰς παρθένοισ· Διὰ τί ἐν δεσμοῖς κατέχευεσθαι ; Ἐκείνοι· A
 δὲ ἀποκριθεῖσαι εἶπον· Διὰ τὸν Χριστὸν, ὅπως ὑπὲρ
 αὐτοῦ μαρτυρησώμεθα καὶ σωθώμεθα. Ἀκούουσα δὲ
 ταῦτα Ἰραῖς, παρεκάλει τοὺς θημίλους, καὶ συν-
 ἔδησαν καὶ αὐτὴν, μετὰ τῶν λοιπῶν ἁγίων. Καὶ κα-
 ταλθρόντες οἱ ἅγιοι τὴν Ἀντινούπολιν· καὶ πολλὰ
 τιμωρηθέντες ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος· καὶ μὴ πεισθέντες
 θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ μέχρι θανάτου φυλάξαντες
 τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀκαταφάλλισθησαν ἅπαντες·
 πρώτη μὲν Ἰραῖς, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ

Eodem die

Μνήμη τῶν ἁγίων γυναικῶν Ξανθίππης καὶ
 Πολυξένης.

65 *Commemoratio sanctarum mulierum Xanthippæ
 et Polyxenæ.*

Ἡ ἅγια Ξανθίππη ἦν μὲν ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος B
 Ῥωμαίων· γυνὴ τυγχάνουσα Πρόβου τοῦ τῆς Ἰσπανί-
 ας ἄρχοντος· εἶχε δὲ ἀδελφὴν παρθένον, Πολυξένην
 ὄνομα. Ἀπελθόντι δὲ τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ Παύλῳ εἰς
 τὴν χώραν Ἰσπανίας, καὶ κηρύττοντι τὸν Χριστὸν,
 προσῆλθεν αὐτῷ ἡ Ξανθίππη· καὶ καταχρηθεῖσα ὅτι
 αὐτοῦ τὴν πίστιν, πρῶτον μὲν ἰβαπτίσθη αὐτῇ·
 ἔπειτα ἔπεισε καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς Πρόβον γενέσθαι
 Χριστιανόν. Ὁμοίως καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Πολυξένη
 ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποστόλου τότε. Μετὰ δὲ
 τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ, ἀκούουσα κηρύττειν τὴν
 πίστιν τῆς ἀληθείας Ἀνδρέαν τὸν μῆγαν ἀπόστολον
 ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτόν· Καὶ
 μαθοῦσα τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ τελειώτερον, ἰβαπτίσθη.
 Καὶ πάλιν ὑποστρέψασα εἰς τὴν ἰδίαν χώραν, εὑρε
 τὴν αὐτῆς ἀδελφὴν Ξανθίππην πάσαις ἀρσταῖς δια-
 λάμπουσαν, καὶ μετὰ χαρᾶς ὑποδεξαμένην αὐτήν· C
 Καὶ ἀμφοτέρας πολλοὺς διδάξασαι τὴν τοῦ Χριστοῦ
 πίστιν, ἐτελειώθησαν.

Sancta Xanthippa, Claudio Romanorum Cæsare
 uxor Probi Hispaniæ præfecti, sororem virginem
 nomine Polyxenam habuit. Cum autem sanctus
 Paulus apostolus in regionem Hispaniæ venisset,
 Christumque prædicaret, illum adiit Xanthippa,
 atque ab eo fidem edocta, primum quidem baptizata
 fuit : deinde viro suo Probo persuasit ut Christia-
 nus fieret. Similiter et soror ejus Polyxena edocta
 quidem tunc ab eodem apostolo fuit ; sed post ejus
 discessum, cum audisset Andream magnum aposto-
 lum Patris in Achaia fidem veritatis prædicare,
 profecta ad eum est, ab eoque, postquam perfectius
 quæ ad Christum pertinent, didicisset, baptismum
 suscepit. Mox rediit in regionem suam, ubi reperit
 sororem suam Xanthippam omni virtutum genere
 fulgentem, a qua cum gaudio excepta est. Cumque
 ambæ multos Christi fidem docuissent, finem vi-
 vendi fecerunt.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

EODEM MENSE.

ΚΔ'

Die vicesima quarta

Ἐθελσίς τῆς ἁγίας πρωτομάρτυρος Θεκλής.

66 *Certamen sanctæ protomartyris Theclæ.*

Ἡ πρωτομάρτυς Θεκλα γέγονεν ἐκ τῆς πόλεως
 Ἰκονίου· γυναικὸς τινοῦ θυγάτηρ εὐγανοῦς καὶ
 πλουσίας, Θεοκλίας ὀνόματι. Ἀπελθόντος δὲ εἰς τὸ
 Ἰκόνιον τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου, ἤκουσεν αὐ-
 τοῦ διδάσκοντος τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ
 Ὀνησιφόρου· ἦν δὲ ὅτε ἐπίστευσεν ἐτῶν δέκα καὶ
 ὀκτώ. Ἐξεδόθη δὲ πρὸς γάμον ἀνδρὶ πλουσίῳ, ὀνόματι
 Θαμύριδι· ἀλλὰ καταφρονήσασα μητέρος, ἀνδρός, D
 πλούτου, ἠκολούθησε τῷ ἀποστόλῳ, καὶ μετ' αὐτοῦ
 ἀπαλθοῦσα εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, ἐκδίδο-
 ται θηρίοις ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Ἀλεξάνδρου. Καὶ μη-
 δὲν ἀδικηθεῖσα, προσεδόθη ταύροις. Ἀλλὰ καὶ τοῦ-
 των ῥυθθεῖσα, Θεοῦ χάριτι, πολλοὺς ἐπίστρεψεν ἐπὶ
 τὸν Κύριον· συνεργὸν ἔχουσα Τρύφαιαν τινὰ τὸν
 Θεὸν φοβουμένην, τὴν ὑποδεξαμένην αὐτήν. Ὑπο-
 στρέψασθ δὲ πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, κατέφκησεν
 ἐν ὄρει τινὶ ἐγγὺς Σελευκίας· ἤσυχάζουσα καὶ θαυ-
 ματουργοῦσα. Βοηληθέντων δὲ πονηρῶν ἀνθρώπων
 ἀπαλθεῖν, καὶ μῖαναι αὐτήν, ἐσχίσθη πέτρα, καὶ
 ὑπεδέξατο, ὑπάρχουσα ἐτῶν ἐκατόκοντα.

Thecla protomartyr ex urbe Iconio, mulieris cu-
 jusdam nobilis ac divitis, Theocliæ nomine, filia,
 audivit sanctum apostolum Paulum, cum, Iconium
 profectus, verba Dei in domo Onesiphori doceret.
 Erat autem, cum credidit, annorum decem et octo.
 Collocata vero in matrimonium homini opulento
 Thamyridi, neglecta matre, viro, divitiis, adjunxit
 se Apostolo, cum quo Antiochiam Pisiðia profecta,
 damnatur ab bestiis ab Alexandro præside ; sed
 nulla in re ab his læsa, traditur tauris, a quibus
 etiam Dei beneficio liberata, multos ad Dominum
 convertit, adjuta a Tryphæna, singulari pietate fe-
 mina, quæ illam hospitio exceperat Inde in patriam
 regressa, in monte apud Seleuciam habitavit,
 tranquillam vitam agens, et miraculorum frequen-
 tia illustris. Cum autem nefarii quidam homines
 illuc accedere, eamque violare cogitarent, petra in
 partes discissa exceptit sanctam annos nonaginta
 natam.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

67 *Commemoratio magni ac terribilis terræmotus, quando puer in aerem raptus est.*

Theodosio Magno imperante terræmotus contigit, qualis nunquam mortalium memoria existit. Quare populus universus cum imperatore et patriarcha, relicta urbe, exiit in campum juxta Hebdomum, ibique commorabatur, eo quod terræmotus nunquam cessaret. Dum autem supplicationes ab Hebdomo in campum ad tribunalium flerent, atque illis verbis: *Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis*, hæc adderentur, *Qui crucifixus es pro nobis*, quæ ex hæresi Theopaschitarum erant blasphemantium atque affirmantium divinitatem etiam in cruce passam fuisse; arreptus de media turba repente puer, per aerem ferebatur, Cumque omnes perterriti conclamarent, *Kyrie eleison*, puer tanquam nube delatus, quiete descendit; indictoque silentio, ad populum ait: Angelorum chori ter sanctum hymnum sine illa appendicula, *Qui crucifixus es pro nobis*, concinunt. Hæc cum puer dixisset, statim mortuus concidit, simulque cum hæresi finem habuit terræmotus. Interim omnes obstupuerunt, Deoque gloriam tribuerunt.

Eodem die

68 *Certamen sancti martyris Paphnutii.*

Impii Diocletiani imperatoris crudelitas plurimos Christianorum non solum ex laicis, sed ex monachis effecit martyres: ex quorum numero fuit sanctus Paphnutius, qui ex Ægypto oriundus, abdicato sæculo, maximam vitæ partem in eremis transegit. Sed cum plurimos Græcorum ad Christum converteret, a præfecto ad necem quærebatur. Multis ergo ejus causa comprehensis, jussus ab angelo, præfecto se ultro obtulit, in cujus conspectu Christum professus, catenis ferreis constringitur: tum in equuleum actus, eo usque depectitur, donec illius viscera in terram profluerent. Verum cum rursus, illis ab angelo composite in locum suum restitutis, sanus effectus, multos ad Christi fidem traxisset, mittitur a præfecto, una cum iis qui crediderant, ad Diocletianum imperatorem, a quo palmæ affluxus, decessit: atque uno eodemque die quingenti quadraginta septem martyres decollati fuere.

Eodem die

69 *Commemoratio sanctæ Euphrosynæ, quæ Samaragdus appellata fuit.*

Multæ sunt salutis viæ. Etenim Euphrosyna opulenti hominis filia, cum sibi nuptias parari rescivisset, ipsaque Christi sponsa esse in animum induxisset, confugit ad quendam sanctum senem, a quo sanctimonialis facta est. Cumque timeret, ne a patre cognosceretur, sumpto virili habitu, mutatoque nomine, seipsam Smaragdum appellavit.

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΛΥΤΩ.

ΚΕ'

Η ἀνάμνησις τῶν φόβων τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, καὶ τῆς τοῦ παιδὸς ἐν ἀέρι ἀρπαγῆς.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου σεισμὸς ἐγένετο, οἷος οὐδέποτε γέγονεν. Ἐξ οὗ καὶ πᾶς ὁ λαὸς σὺν τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ πατριάρχῃ ἀφέντες τὴν πόλιν ἐξῆλθον ἐν τῷ κάμπῳ πλησίον τοῦ Ἑβδόμου, καὶ ἕμενον ἔκει. Διότι ἀκράταυτος ἦν ὁ σεισμός. Λιτανεύοντων δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑβδόμου εἰς τὸν κάμπον πρὸς τὸ τριβουνάλιον, καὶ προστιθεμένου εἰς τὸ, Ἄγιος ὁ Θεὸς, ἅγιος Ἰσχυρὸς, ἅγιος ἀθάνατος τοῦ, Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ὅπερ ἦν τῆς τῶν Θεοπασχυντῶν αἰρέσεως βλασφημούντων ὅτι καὶ ἡ θεότης ἔπαθεν ἐν τῷ σταυρῷ· ἐξαίφνης παῖδιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους ἀρπαγὲν, εἰς τὸν ἀέρα ἀναφέρετο. Πάντων δὲ μετὰ φόβου κραζόντων τὸ Κύριε ἐλέησον, κατέβη τὸ παῖδιον, ὡς ὑπὸ νεφέλης ἡσυχῶς καὶ παρεκελεύσατο τῷ λαῷ σιωπήσαι· καὶ εἶπεν, ὅτι οἱ τῶν ἀγγέλων χοροὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ, Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ψάλλουσι τὸν τρισάγιον ὕμνον. Τοῦτο δὲ εἰπόντος τοῦ παιδίου, καὶ παραχρῆμα τελευτήσαντος, ἐπαύσατο σὺν τῇ αἰρέσει καὶ ὁ σεισμός. Καὶ ἐθαύμασαν ἅπαντες, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ὁσιομάρτυρος Παφνουτίου.

Ἡ τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἀμώτης πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν ἀπέδειξε μάρτυρας, οὐ μόνον ἐκ τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μοναχῶν· ὧν εἰς ἦν καὶ ὁ ὁσιος Παφνουτίος. Οὗτος γὰρ ἐξ Αἰγύπτου καταγόμενος, καταλιπὼν τὸν κόσμον, τὸν πλείστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον διέτριβεν ἐν ἐρήμοις. Διὰ δὲ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέφειν πρὸς τὸν Χριστὸν, ἐξηρέετο φονεῦσθαι παρὰ τοῦ ἄρχοντος. Καὶ πολλῶν κρατουμένων δι' αὐτὸν, ὑπὸ θελοῦ ἀγγέλου κελευθεὶς, ἀπελθὼν παρέστη τῷ ἄρχοντι καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, δεσμεῖται σιδήροις. Καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς, ἐξέσθη, ἕως τῆς ἔντερρα αὐτοῦ ἔπeson ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀλλὰ πάλιν γέγονεν ὕψις, ἀγγέλου ταῦτα προσαρμόσαντος τῷ σώματι· ἐκ τούτου πολλοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Καὶ ἰδὼν ὁ ἄρχων, πέμπει αὐτὸν σὺν τοῖς πιστεύουσι πρὸς τὸν βασιλέα Διοκλητιανόν. Καὶ παρ' ἐκείνου ἐπὶ φόνικος σταυρωθεὶς, ἐτελειώθη. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν ἀπεκεφαλίσθησαν πεντακόσιοι μὴ μάρτυρες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῆς ὁσίας Εὐφροσύνης, τῆς μετονομασθείσης Σμαργδου.

Πολλὰ εἰσι τῆς σωτηρίας ὁδοί. Καὶ γὰρ ἡ ὁσία Εὐφροσύνη, θυγάτηρ οὖσα πλουσίου τινός, καὶ πρὸς γάμον μέλλουσα ἐκόθηται, γουόσα τοῦτο, καὶ τοῦ Χριστοῦ νόμῳ θέλουσα εἶναι, προσέδραμεν ἐνὶ τῶν ἁγίων γερόντων, καὶ παρ' ἐκείνου ἐγένετο μοναχῆ. Εἶτα φοθηθεῖσα, ἵνα μὴ γνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἰνδυσάμενη ἀνδρεία ἰμάτια, καὶ μετασχη-

μασθεῖσα εἰς ἄνδρα, καὶ μετονομάσασα ἑαυτὴν **Μ** Σμάρταρον, ἀπῆλθεν εἰς ἀνδρῆτιον μοναστήριον, εἰς δὲ καὶ πρότερον κατὰ συνήθειαν ἀπῆρχετο ὁ πατήρ αὐ-
τῆς. Καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν ἀπερχόμενος, καὶ τῷ
ἡγουμένῳ διηγούμενος τὴν φυγὴν τῆς θυγατέρος,
ἔβλεπε πολλάκις καὶ αὐτὴν περισταμένην τῷ ἡγου-
μένῳ ἐν σχήματι ἀνδρός, καὶ λυπούμενην δῆθεν διὰ
τὴν θυγατέρα αὐτοῦ· ἀλλ' οὐκ ἐγνώριζεν αὐτήν.
Διανύσασα δὲ ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ,
ἡσθῆναι· καὶ προσκαλεσαμένη τὸν πατέρα αὐτῆς,
εἶπεν. Ἐγὼ εἰμι θυγάτηρ σου· καὶ μὴ λυποῦ· καὶ
τοῦτο εἰποῦσα, ἐκοιμήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

Ἡ μετάστασις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ
εὐαγγελιστοῦ.

Ὁ Μέγας ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης
μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν κοιμησιν
τῆς Θεοτόκου, ἦλθεν εἰς Ἐφεσον, εὐαγγελιζόμενος
τὸν Χριστόν. Καὶ διαβληθεὶς Δομετιανῷ τῷ Ῥωμαίων
βασιλεῖ, ἐξωρίσθη εἰς Πάτμον τὴν νῆσον. Ἐνθα καὶ
τὸ ἅγιον ἔγραψεν Εὐαγγέλιον. Μετὰ δὲ τελευτῆν Δο-
μετιανοῦ, ἀνακληθεὶς πάλιν, ἦλθεν εἰς Ἐφεσον. Καὶ
μετὰ τὸ πολλοὺς διδάξει, καὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος
προσαγαγεῖν τῷ Χριστῷ, προέβη τὴν μετάστασιν
αὐτοῦ. Καὶ Κυριακῆς ἡμέρας ἑλθούσης, διδάξας τοὺς
ἀδελφοὺς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ· καὶ παραγγέλλας
αὐτοῖς φυλάττειν πάντα τὰ διδασκόμενα ὅτι αὐτοῦ,
προσέταξε τῷ μαθητῇ αὐτοῦ παραλαβεῖν ἄνδρας
κατέχοντας τὰς πρὸς ὄρυγμα χρείας, καὶ ἀκολου-
θεῖν. Καὶ ἑλθὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἐπέτρεψεν ὀρέξαι
ὄρυγμα βαθὺ σταυροειδές. Καὶ προσευξάμενος καὶ **Κ**
εἰπὼν· Ἐβῆθη ὁμῖν, ἀδελφοί, ἀνεκλήθη ἐν τῷ ὄρυγ-
ματι. Τότε καλύψαντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἀνεχώρη-
σαν. Καὶ μετὰ τοῦτο ἑλθόντες ἰδεῖν αὐτὸν, οὐχ
εὑρον.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

Ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἐπιχάρως.

Ἐπιχάρις ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὁπῆρχεν ἐν τῇ
Ῥώμῃ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκρατήθη δὲ
παρὰ Καισαρίου τοῦ ἐπαρχοῦ. Καὶ ὁμολογήσασα
παρῆρσις τὸν Χριστόν, κρεμάται καὶ ζέεται. Εἶτα
τύπτεται μετὰ σφυρῶν μολυβδίνων ὑπὸ τεσσάρων
στρατιωτῶν· οἵτινες, εὐχομένης αὐτῆς, ὑπὸ ἀγγέλων
ἀνῆρέθησαν. Εἶτα συνεβούλευσα τῷ ἀρχόντι· ὁ συγ-
κάθεδρος αὐτοῦ ἀποκεφαλίσαι αὐτήν, λαβούσης δὲ **Δ**
τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ προσευχομένης αὐτῆς,
ἡ εὐρεθεῖσα ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς πέτρα, ὕδα-
τος ἀνέβλυσε πλήθος. Πληρώσασα δὲ τὴν εὐχὴν, καὶ
κλίνας τὸν αὐχένα, ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ δημίου, καὶ τὸ
μὲν πνεῦμα αὐτῆς ἐναπετέθη εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶν-
τος· Δικαίων γὰρ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ. Τὸ δὲ τίμιον
λεῖψανον αὐτῆς ἐτάφη ἐνὶ ἑμῶς παρὰ Φηλικός τις
συγκλητικὸς, εὐλαβοῦς Χριστιανὸς· βρούον ἰάματα
πᾶσι τοῖς πιστῶς προσερχομένοις αὐτῷ, πᾶσαν νόσον,
καὶ πᾶσαν συμφορὰν καὶ λύπην ἐτοίμως ἀποδιώκων
ἕως τῆς σήμερον.

ΠΑΤΡΟΙ. ΓΑ. CXXVII.

atque in virorum monasterium sese contulit, quod
et pater ejus frequens adire consueverat: postea
vero illuc adveniens, cum monasterii præfecto de
fuga filia sæpe colloquebatur, inspectante et au-
diente plerumque filia, doloremque eadem de cau-
sa præ se ferente, cum interim a patre nunquam
cognosceretur. Cum autem in monasterio annos
decem et octo vixisset, incidit in morbum. Et
accersito patre dixit: Ego sum filia tua, ne con-
tristeris: statimque obdormivit.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

70 *Translatio sancti Joannis Theologi, et evan-
gelistæ.*

B Magnus apostolus et evangelista Joannes, post
Domini ascensionem et Ueiparæ obitum, venit
Ephesum, Christum evangelizans; delatusque ad
Domitianum Romanorum imperatorem, relegatur
in insulam Patmos, ubi sanctum Evangelium con-
scripsit. Functo autem vita Domitiano, revocatus
ab exsilio, rediit Ephesum: ubi cum multos do-
cuisset, perque baptismum ad Christum adduxisset,
translationem suam prænovit. Dominico igitur die
cum fratres magna Dei opera docuisset, eisque,
ut quæ edocti a se fuerant, observarent, præcepis-
set, imperavit discipulo ut, assumptis hominibus,
et quæ ad fodiendum opus essent, paratis instru-
mentis, se consequeretur: abiitque in quemdam
locum, jussitque egesta alte terra fossam in crucis
figuram effodere. Mox oravit, et dixit: Pax vobis,
fratres: et in fovea sese composuit: quo operto,
discipuli discessere. Verum paulo post regressi,
visendi eum studio, nequaquam invenerunt

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

71 *Certamen sanctæ martyris Epicharis.*

Epicharis, Christi martyr, Diocletiano imperatore,
Romæ claruit. Comprehensa autem a Cæsario præ-
fecto, confessaque libere Christum, sublata in
equuleum, excarnificatur: deinde malleis plumbeis
percutitur a quatuor militibus, qui, ea preces fun-
dente, ab angelis interfecti sunt. Consuluit itaque
præfecto assessor, ut in illam ferret capitalem sen-
tentiam. Quod cum fecisset præfectus, cepit orare
Epicharis: statimque petra, quæ subter illius pe-
des jacebat, magnam effudit aquarum vim. Cumque
preces complevisset, inclinata cervice, a lictore
percuta fuit, ejusque spiritus in Dei vivi manus
advolavit: *Justorum enim animæ in manu Dei sunt*:
pretiosæ autem ejus reliquæ honorifice a Felice
quodam senatorio viro pioque Christiano sepultæ,
curationes emittunt omnibus cum fide ad eas acce-
dentibus, omnemque morbum, calamitatem et
ægritudinem ad hanc usque diem statim depellant.

EODEM MENSE.

A

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Die vicesima quinta

ΚΕ'

67 *Commemoratio magni ac terribilis terræmotus, quando puer in aerem raptus est.*

Theodosio Magno imperante terræmotus contigit, qualis nunquam mortalium memoria exstitit. Quare populus universus cum imperatore et patriarcha, relicta urbe, exiit in campum juxta Hebdomum, ibique commorabatur, eo quod terræmotus nunquam cessaret. Dum autem supplicationes ab Hebdomo in campum ad tribunalium fierent, atque illis verbis : *Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis*, hæc adderentur, *Qui crucifixus es pro nobis*, quæ ex hæresi Theopaschitarum erant blasphemantium atque affirmantium divinitatem etiam in cruce passam fuisse ; arreptus de media turba repente puer, per aerem ferebatur, Cumque omnes perterriti conclamarent, *Kyrie eleison*, puer tanquam nube delatus, quiete descendit ; indictoque silentio, ad populum ait : Angelorum chori ter sanctum hymnum sine illa appendicula, *Qui crucifixus es pro nobis*, concinunt. Hæc cum puer dixisset, statim mortuus concidit, simulque cum hæresi finem habuit terræmotus. Interim omnes obstupuerunt, Deoque gloriam tribuerunt.

Eodem die

68 *Certamen sancti martyris Paphnutii.*

Impii Diocletiani imperatoris crudelitas plurimos Christianorum non solum ex laicis, sed ex monachis effecit martyres : ex quorum numero fuit sanctus Paphnutius, qui ex Ægypto oriundus, abdicato sæculo, maximam vitæ partem in eremis transegit. Sed cum plurimos Græcorum ad Christum converteret, a præfecto ad necem quærebatur. Multis ergo ejus causa comprehensis, jussus ab angelo, præfecto se ultro obtulit, in cujus conspectu Christum professus, catenis ferreis constringitur : tum in equulem actus, eo usque depectitur, donec illius viscera in terram profuerent. Verum cum rursus, illis ab angelo composite in locum suum restitutis, sanus effectus, multos ad Christi fidem traxisset, mittitur a præfecto, una cum iis qui crediderant, ad Diocletianum imperatorem, a quo palmæ affixus, decessit : atque uno eodemque die quingenti quadraginta septem martyres decollati fuere.

Eodem die

69 *Commemoratio sanctæ Euphrosynæ, quæ Samaragdus appellata fuit.*

Multæ sunt salutis viæ. Etenim Euphrosyna opulenti hominis filia, cum sibi nuptias parari rescivisset, ipsaque Christi sponsa esse in animum induxisset, confugit ad quemdam sanctum senem, a quo sanctimonialis facta est. Cumque timeret, ne a patre cognosceretur, sumpto virili habitu, mutatoque nomine, seipsam Smaragdum appellavit.

Η ανάμνησις τῶν φόβων τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, καὶ τῆς τοῦ παιδὸς ἐν ἀέρι ἀρπαγῆς.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου σεισμὸς ἐγένετο, οἷος οὐδέποτε γέγονεν. Ἐξ οὗ καὶ πᾶς ὁ λαὸς σὺν τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ πατριάρχῃ ἀφέντες τὴν πόλιν, ἐξῆλθον ἐν τῷ κάμπῳ πλησίον τοῦ Ἐβδόμου, καὶ ἕμενον ἐκεῖ. Διότι ἀκράτῃστος ἦν ὁ σεισμός. Αἰτανουόντων δὲ ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου εἰς τὸν κάμπον πρὸς τὸ τριβουνάλιον, καὶ προσθεθένου εἰς τὸ, Ἄγιος ὁ Θεὸς, ἅγιος ἰσχυρὸς, ἅγιος ἀθάνατος· τοῦ, Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ὅπερ ἦν τῆς τῶν Θεοπασχυντῶν αἰρέσεως βλασφημούντων ὅτι καὶ ἡ θεότης ἔπαθεν ἐν τῷ σταυρῷ· ἐξαφνὺς παιδίον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους ἀρπαγὲν, εἰς τὸν ἀέρα ἀναφέρετο. Πάντων δὲ μετὰ φόβου κραζόντων τὸ Κύριε ἔλιθσον, κατέβη τὸ παιδίον, ὡς ὑπὸ νεφέλης ἠσύχως καὶ παρεκλεύσατο τῷ λαῷ σιωπήσαι· καὶ εἶπεν, ὅτι οἱ τῶν ἀγγέλων χοροὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ, Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ψάλλουσι τὸν τρισάχιον ὕμνον. Τοῦτο δὲ εἰπόντος τοῦ παιδίου, καὶ παραχρῆμα τελευτήσαντος, ἐπάσατο σὺν τῇ αἰρέσει καὶ ὁ σεισμός. Καὶ ἐθαύμασαν ἅπαντες, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλήσις τοῦ ὁσιομάρτυρος Παφνουτίου.

Ἡ τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως Διοκλητιανοῦ ὠμότης πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν ἀπέδειξε μάρτυρας, οὐ μόνον ἐκ τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μοναχῶν· ὧν εἰς τὴν καὶ ὁ ὁσιος Παφνούτιος. Οὗτος γὰρ ἐξ Αἰγύπτου καταγόμενος, καταλιπὼν τὸν κόσμον, τὸν πλείστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον διέτριβεν ἐν ἐρήμοις. Διὰ δὲ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέφειν πρὸς τὸν Χριστὸν, ἐξητίετο φονευθῆναι παρὰ τοῦ ἄρχοντος. Καὶ πολλῶν κρατουμένων δι' αὐτὸν, ὑπὸ θεοῦ ἀγγέλου κελευσθεὶς, ἀπελθὼν παρέστη τῷ ἄρχοντι· καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, δεσμεῖται σιδηροῖς. Καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς, ἐξέσθη, ἕως τῆς ἑντερα αὐτοῦ ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀλλὰ πάλιν γίγνεται ὑγιῆς, ἀγγέλου ταῦτα προσαρμόσαντος τῷ σώματι· ἐκ τούτου πολλοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Καὶ ἰδὼν ὁ ἄρχων, πέμπει αὐτὸν σὺν τοῖς πιστεύουσι πρὸς τὸν βασιλέα Διοκλητιανόν. Καὶ παρ' ἐκείνου ἐπὶ φοινίκῳ σταυρωθεὶς, ἐτελειώθη. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν ἀπεκεφαλίσθησαν πεντακόσιοι μὲν μάρτυρες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῆς ὁσίας Εὐφροσύνης, τῆς μετονομασθείστης Σμαράγδου.

Πολλοὶ εἰσι τῆς σωτηρίας ὁδοί. Καὶ γὰρ ἡ ὁσία Εὐφροσύνη, θυγάτηρ οὕσα πλουσίου τινὸς, καὶ πρὸς γάμον μέλλουσα ἐκόδοθη, γνοῦσα τοῦτο, καὶ τοῦ Χριστοῦ νόμφη θέλουσα εἶναι, προσέδραμεν ἐνὶ τῶν ἁγίων γερόντων, καὶ παρ' ἐκείνου ἐγένετο μοναχῆ. Ἐἶτα φοβηθεῖσα, ἵνα μὴ γνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἐνδυσμαμένη ἀνδρείᾳ ἱμάτια, καὶ μετασχῆ-

μασθεῖσα εἰς ἄνδρα, καὶ μετονομάσασα ἑαυτὴν Ἀ
Σμάρραγον, ἀπέλθεν εἰς ἀνδρῆϊον μοναστήριον, εἰς δ
καὶ πρότερον κατὰ συνήθειαν ἀπήρχετο ὁ πατὴρ αὐ-
τῆς. Καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν ἀπερχόμενος, καὶ τῷ
ἡγουμένῳ διηγούμενος τὴν φυγὴν τῆς θυγατέρος,
ἔβλεπε πολλάκις καὶ αὐτὴν παρισταμένην τῷ ἡγου-
μένῳ ἐν σχήματι ἀνδρός, καὶ λυπούμενην δῆθεν διὰ
τὴν θυγατέρα αὐτοῦ· ἀλλ' οὐκ ἔγνωρίζεν αὐτὴν.
Διανύσασα δὲ ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ,
ἡσθένησε· καὶ προσκαλισαμένη τὸν πατέρα αὐτῆς,
εἶπεν. Ἐγὼ εἰμι θυγάτηρ σου· καὶ μὴ λυποῦ· καὶ
τοῦτο εἰπούσα, ἐκοιμήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

Ἡ μετάστασις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ
εὐαγγελιστοῦ.

Ὁ Μέγας ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης
μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν κοίμησιν
τῆς Θεοτόκου, ἦλθεν εἰς Ἔφεσον, εὐαγγελιζόμενος
τὸν Χριστόν. Καὶ διαβληθεὶς Δομετιανῷ τῷ Ῥωμαίων
βασιλεῖ, ἐξωρίσθη εἰς Πάτμον τὴν νῆσον. Ἐνθα καὶ
τὸ ἅγιον ἔγραψεν Εὐαγγέλιον. Μετὰ δὲ τελευταίῳ Δο-
μετιανοῦ, ἀνακληθεὶς πάλιν, ἦλθεν εἰς Ἔφεσον. Καὶ
μετὰ τὸ πολλοὺς διδάξαι, καὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος
προσαγαγεῖν τῷ Χριστῷ, προέγνω τὴν μετάστασιν
αὐτοῦ. Καὶ Κυριακῆς ἡμέρας ἐλθούσης, διδάξας τοὺς
ἀδελφοὺς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ· καὶ παραγγείλας
αὐτοῖς φυλάττειν πάντα τὰ διδαχθέντα ὅπ' αὐτοῦ,
προσέταξε τῷ μαθητῇ αὐτοῦ παραλαβεῖν ἄνδρας
κατέχοντας τὰς πρὸς ὄργανον χεῖρας, καὶ ἀκολου-
θεῖν. Καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἐπέτρεψεν ὀρῆσαι
ὄργανον βαθὺ σταυροειδές. Καὶ προσευξάμενος καὶ
εἰπὼν· Εἰρήνη ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀνεκλήθη ἐν τῷ ὄργυ-
ματι. Τότε καλύψαντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἀνεχώρη-
σαν. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες ἰδεῖν αὐτὸν, οὐχ
εὔρον.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἐπιχάρως.

Ἐπιχάρις ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὄκηρχεν ἐν τῷ
Ῥώμῃ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκρατήθη δὲ
παρὰ Καισαρίου τοῦ ἐπαρχοῦ. Καὶ ὁμολογήσασα
παβήρησά τὸν Χριστόν, κρεμάται καὶ ζέεται. Εἶτα
τύπεται μετὰ σφυρῶν μολυβδίνων ὑπὸ τεσσάρων
στρατιωτῶν· οἵτινες, εὐχομένης αὐτῆς, ὑπὸ ἀγγέλων
ἀνιρέθησαν. Εἶτα συνεβούλευσε τῷ ἄρχοντι ὁ συγ-
κάθεδρος αὐτοῦ ἀποκεφαλίσαι αὐτὴν, λαβούσης δὲ
τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ προσυχομένης αὐτῆς,
ἡ εὐρεθεῖσα ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς πέτρα, ὕδα-
τος ἀνέβλυσε πληθὺς. Πληρώσασα δὲ τὴν εὐχὴν, καὶ
κλίνας τὸν αὐχένα, ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ δημίου, καὶ τὸ
μὲν πνεῦμα αὐτῆς ἐναπετίθη εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶν-
τος Δικαίων γὰρ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ. Τὸ δὲ τίμιον
λεῖψανον αὐτῆς ἐτάφη ἐντίμως παρὰ Φηλικός τις
συγκλητικὸς, εὐλαβοῦς Χριστιανῷ· βρούον ἱάματα
πᾶσι τοῖς πιστῶς προσερχομένοις αὐτῷ, πᾶσαν ὄσον,
καὶ πᾶσαν συμφορὰν καὶ λύπην ἑτοίμως ἀποδιώκον
ἕως τῆς σήμερον.

PATROL. GR. CXVII.

atque in virorum monasterium sese contulit, quod
et pater ejus frequens adire consueverat: postea
vero illuc adveniens, cum monasterii præfecto de
fuga filia sæpe colloquebatur, inspectante et au-
diente plerumque filia, doloremque eadem de cau-
sa præ se ferente, cum interim a patre nunquam
cognosceretur. Cum autem in monasterio annos
decem et octo vixisset, incidit in morbum. Et
accersito patre dixit: Ego sum filia tua, ne con-
tristeris: statimque obdormivit.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

70 *Translatio sancti Joannis Theologi, et evan-
gelistæ.*

Magnus apostolus et evangelista Joannes, post
Domini ascensionem et Deiparæ obitum, venit
Ephesum, Christum evangelizans; delatusque ad
Domitianum Romanorum imperatorem, relegatur
in insulam Patmos, ubi sanctum Evangelium con-
scripsit. Functo autem vita Domitiano, revocatus
ab exsilio, rediit Ephesum: ubi cum multos do-
cuisset, perque baptismum ad Christum adduxisset,
translationem suam prænovit. Dominico igitur die
cum fratres magna Dei opera docuisset, eisque,
ut quæ edocti a se fuerant, observarent, præcepis-
set, imperavit discipulo ut, assumptis hominibus,
et quæ ad fodiendum opus essent, paratis instru-
mentis, se consequeretur: abiitque in quemdam
locum, jussitque egesta alte terra fossam in crucis
figuram effodere. Mox oravit, et dixit: Pax vobis,
fratres: et in fovea sese composuit: quo oper-
to, discipuli discessere. Verum paulo post regressi,
visendi eum studio, nequaquam invenerunt

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

71 *Certamen sanctæ martyris Epicharis.*

Epicharis, Christi martyr, Diocletiano imperatore,
Romæ claruit. Comprehensa autem a Cæsario præ-
fecto, confessaque libere Christum, sublata in
equuleum, excarnificatur: deinde malleis plumbeis
percutitur a quatuor militibus, qui, ea preces fun-
dente, ab angelis interfecti sunt. Consuluit itaque
præfecto assessor, ut in illam ferret capitale sententiam.
Quod cum fecisset præfectus, cœpit orare
Epicharis: statimque petra, quæ subter illius pe-
des jacebat, magnam effudit aquarum vim. Cumque
preces complevisset, inclinata cervice, a lictore
percuta fuit, ejusque spiritus in Dei vivi manus
advolvit: *Justorum enim animæ in manu Dei sunt*:
pretiosæ autem ejus reliquiæ honorifice a Felice
quodam senatorio viro pioque Christiano sepultæ,
curationes emittunt omnibus cum fide ad eas acce-
dentibus, omnemque morbum, calamitatem et
ægritudinem ad hanc usque diem statim depellunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

67 *Commemoratio magni ac terribilis terræmotus, quando puer in aerem raptus est.*

Theodosio Magno imperante terræmotus contigit, qualis nunquam mortalium memoria exstitit. Quare populus universus cum imperatore et patriarcha, relicta urbe, exiit in campum juxta Hebdomum, ibique commorabatur, eo quod terræmotus nunquam cessaret. Dum autem supplicationes ab Hebdomo in campum ad tribunalium flerent, atque illis verbis : *Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis*, hæc adderentur, *Qui crucifixus es pro nobis*, quæ ex hæresi Theopaschitarum erant blasphemantium atque affirmantium divinitatem etiam in cruce passam fuisse ; arreptus de media turba repente puer, per aerem ferebatur, Cumque omnes perterriti conclamarent, *Kyrie eleison*, puer tanquam nube delatus, quiete descendit ; indicoque silentio, ad populum ait : Angelorum chori ter sanctum hymnum sine illa appendicula, *Qui crucifixus es pro nobis*, concinunt. Hæc cum puer dixisset, statim mortuus concidit, simulque cum hæresi finem habuit terræmotus. Interim omnes obstupuerunt, Deoque gloriam tribuerunt.

Eodem die

68 *Certamen sancti martyris Paphnutii.*

Impii Diocletiani imperatoris crudelitas plurimos Christianorum non solum ex laicis, sed ex monachis effecit martyres : ex quorum numero fuit sanctus Paphnutius, qui ex Ægypto oriundus, abdicato sæculo, maximam vitæ partem in eremis transegit. Sed cum plurimos Græcorum ad Christum converteret, a præfecto ad necem quærebatur. Multis ergo ejus causa comprehensis, jussus ab angelo, præfecto se ultro obtulit, in cujus conspectu Christum professus, catenis ferreis constringitur : tum in equuleum actus, eo usque depectitur, donec illius viscera in terram profuerent. Verum cum rursus, illis ab angelo composite in locum suum restitutis, sanus effectus, multos ad Christi fidem traxisset, mittitur a præfecto, una cum iis qui crediderant, ad Diocletianum imperatorem, a quo palmæ affixus, decessit : atque uno eodemque die quingenti quadraginta septem martyres decollati fuere.

Eodem die

69 *Commemoratio sanctæ Euphrosynæ, quæ Samaragdus appellata fuit.*

Multæ sunt salutis viæ. Etenim Euphrosyna opulenti hominis filia, cum sibi nuptias parari rescivisset, ipsaque Christi sponsa esse in animum induxisset, confugit ad quemdam sanctum senem, a quo sanctimonialis facta est. Cumque timeret, ne a patre cognosceretur, sumpto virili habitu, mutatoque nomine, seipsam Smaragdum appellavit.

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΛΥΤΩ.

ΚΕ'

Η ανάμνησις τῶν φόβων τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, καὶ τῆς τοῦ παιδὸς ἐν ἀέρι ἀρπαγῆς.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου σεισμὸς ἐγένετο, οἷος οὐδέποτε γέγονεν. Ἐξ οὗ καὶ πᾶς ὁ λαὸς σὺν τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ πατριάρχῃ ἀφέντες τὴν πόλιν ἐξῆλθον ἐν τῷ κάμπῳ πλησίον τοῦ Ἑβδόμου, καὶ ἕμενον ἐκεῖ. Διότι ἀκατάκαστος ἦν ὁ σεισμός. Αἰτανευόντων δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑβδόμου εἰς τὸν κάμπον πρὸς τὸ τριβουνάλιον, καὶ προστιθεμένου εἰς τὸ, Ἄγιος ὁ Θεὸς, ἅγιος ἰσχυρὸς, ἅγιος ἀθάνατος· τοῦ, Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ὅπερ ἦν τῆς τῶν Θεοπασχόντων αἰρέσεως βλασφημούντων ὅτι καὶ ἡ θεότης ἔπαθεν ἐν τῷ σταυρῷ· ἐξαφῆς παιδίον ἐκ μέσσοι τοῦ πλήθους ἀρπαγὲν, εἰς τὸν ἀέρα ἀνεφέρετο. Πάντων δὲ μετὰ φόβου κραζόντων τὸ Κύριε ἐλέησον, κατέβη τὸ παιδίον, ὡς ὑπὸ νεφέλης ἡσυχῶς καὶ παρεκελεύσατο τῷ λαῷ σιωπῆσαι· καὶ εἶπεν, ὅτι οἱ τῶν ἀγγέλων χοροὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ, Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ψάλλουσι τὸν τρισάγιον ὕμνον. Τοῦτο δὲ εἰπόντος τοῦ παιδίου, καὶ παραχρῆμα τελευτήσαντος, ἐπαύσατο σὺν τῇ αἰρέσει καὶ ὁ σεισμός. Καὶ ἐθαύμασαν ἅπαντες, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ὁσιομάρτυρος Παφνουτίου.

Ἦ τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως Διοκλητιανοῦ ὠμότης πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν ἀπέδειξε μάρτυρας, οὐ μόνον ἐκ τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μοναχῶν· ὧν εἰς ἦν καὶ ὁ ὁσιος Παφνούτιος. Οὗτος γὰρ ἐξ Αἰγύπτου καταγόμενος, καταλιπὼν τὸν κόσμον, τὸν πλείστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον διέτριβεν ἐν ἐρήμοις. Διὰ δὲ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέφειν πρὸς τὸν Χριστὸν, ἐξητέτο φονεῦσθαι παρὰ τοῦ ἄρχοντος. Καὶ πολλῶν κρατουμένων δι' αὐτὸν, ὑπὸ θεοῦ ἀγγέλου κελευσθεὶς, ἀπελθὼν παρέστη τῷ ἄρχοντι καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, δεσμεῖται σιδήροις. Καὶ ἐπὶ ἔξολω κρεμασθεὶς, ἐξέσθη, ἕως τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀλλὰ πάλιν γέγονεν ὑγιῆς, ἀγγέλου ταῦτα προσαρμόσαντος τῷ σώματι· ἐκ τούτου πολλοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Καὶ ἰδὼν ὁ ἄρχων, πέμπει αὐτὸν σὺν τοῖς πιστεύουσι πρὸς τὸν βασιλέα Διοκλητιανόν. Καὶ παρ' ἐκείνου ἐπὶ φοίνικος σταυρωθεὶς, ἐτελειώθη. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν ἀπεκεφαλίσθησαν πεντακόσιοι μὲν μάρτυρες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῆς ὁσίας Εὐφροσύνης, τῆς μετονομασθείσης Σμαράγδου.

Πολλοὶ εἰσι τῆς σωτηρίας ὁδοί. Καὶ γὰρ ἡ ὁσία Εὐφροσύνη, θγατήρ οὖσα πλουσίου τινός, καὶ πρὸς γάμον μέλλουσα ἐκδοθῆναι, γνοῦσα τοῦτο, καὶ τοῦ Χριστοῦ νόμῳ θέλουσα εἶναι, προσέδραμεν ἐνὶ τῶν ἁγίων γερόντων, καὶ παρ' ἐκείνου ἐγένετο μοναχῆ. Ἐῖτα φοβηθεῖσα, ἵνα μὴ γνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἐνδυσάμενῃ ἀνδρεῖα ἱμάτια, καὶ μετασχῆ-

μασθεῖσα εἰς ἄνδρα, καὶ μετονομάσασα ἑαυτὴν Ἀ Σμάραγδον, ἀπῆλθεν εἰς ἀνδρείον μοναστήριον, εἰς δὲ καὶ πρότερον κατὰ συνήθειαν ἀπῆρχετο ὁ πατὴρ αὐ- τῆς. Καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν ἀπερχόμενος, καὶ τῶν ἡγουμένων διηγούμενος τὴν φυγὴν τῆς θυγατέρος, ἔβλεπε πολλάκις καὶ αὐτὴν παρισταμένην τῶν ἡγου- μένων ἐν σχήματι ἀνδρός, καὶ λυπούμενην δῆθεν διὰ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ· ἄλλ' οὐκ ἐγνώριζεν αὐτήν. Διανύσασα δὲ ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, ἠσθένησεν· καὶ προσκαλεσαμένη τὸν πατέρα αὐτῆς, εἶπεν. Ἐγὼ εἰμι θυγάτηρ σου· καὶ μὴ λυποῦ· καὶ τοῦτο εἰπούσα, ἐκοιμήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

Ἡ μετέστας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ εὐαγγελιστοῦ.

Ὁ Μέγας ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν κοιμῆσιν τῆς Θεοτόκου, ἦλθεν εἰς Ἔφεσον, εὐαγγελιζόμενος τὸν Χριστόν. Καὶ διαβληθεὶς Δομετιανῶν τῶν Ῥωμαίων βασιλεῶν, ἐξωρίσθη εἰς Πάτμον τὴν νῆσον. Ἐνθα καὶ τὸ ἅγιον ἔγραψεν Εὐαγγέλιον. Μετὰ δὲ τελευταίῳ Δο- μετιανῶν, ἀνακληθεὶς πάλιν, ἦλθεν εἰς Ἔφεσον. Καὶ μετὰ τὸ πολλοὺς διδάξαι, καὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος προσαγαγεῖν τῶν Χριστῶν, προέγνω τὴν μετέσταςιν αὐτοῦ. Καὶ Κυριακῆς ἡμέρας ἑλθούσης, διδάξας τοὺς ἀδελφοὺς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ· καὶ παραγγέλλας αὐτοῖς φυλάττειν πάντα τὰ διδασκόμενα ἐκ αὐτοῦ, προστάξας τῶν μαθητῶν αὐτοῦ παραλαβεῖν ἄνδρας κατέχοντας τὰς πρὸς ὄρυγμα χεῖρας, καὶ ἀκολου- θεῖν. Καὶ ἑλθὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἐπέτρεψεν ὀρέξαι ὄρυγμα βαθύ σταυροειδές. Καὶ προσευξάμενος καὶ εἰπὼν· Ἐξήρῃ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀνεκλήθη ἐν τῶ ὄρυγ- ματι. Τότε καλύψαντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἀνεχώρη- σαν. Καὶ μετὰ τοῦτο ἑλθόντες ἰδεῖν αὐτὸν, οὐκ εὑρον.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

Ἡ ἄθλιος τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἐπιχάρως.

Ἐπιχάρις ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὤκνησεν ἐν τῷ Ῥώμῃ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκρατήθη δὲ παρὰ Καισαρίου τοῦ ἐπάρχου. Καὶ ὁμολογήσασα παθήσασα τὸν Χριστόν, κρεμάται καὶ ζήταται. Ἐτα τύπεται μετὰ σφυρῶν μολυβδίνων ὑπὸ τεσσάρων στρατιωτῶν· οἵτινες, εὐχομένης αὐτῆς, ὑπὸ ἀγγέλων ἀνῆρέθησαν. Ἐτα συνεβούλευσε τῶν ἄρχοντι ὁ συγ- κάθεδρος αὐτοῦ ἀποκαταλίσαι αὐτήν, λαβοῦσης δὲ τὴν διὰ ζήφους ἀπόφασιν, καὶ προσευχομένης αὐτῆς, ἡ εὐρεθεῖσα ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς πέτρα, ὕδα- τος ἀνέβλυσε πληθὺς. Πληρώσασα δὲ τὴν εὐχὴν, καὶ κλίνας τὸν αὐχένα, ἐπέληξεν ὑπὸ τοῦ δημίου, καὶ τὸ μὲν πνεῦμα αὐτῆς ἐναπέτεθη εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶν- τος Δικαίων γὰρ ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ. Τὸ δὲ τίμιον λείψανον αὐτῆς ἐτάφη ἐνείμως παρὰ Φηλικὸς τινος συγγλητικοῦ, εὐλαβοῦς Χριστιανῶν· βρῶν ἱάματα πᾶσι τοῖς πιστῶς προσερχομένοις αὐτῶν, πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν συμφορὰν καὶ λύπην ἐτοίμως ἀποδιώκον· ἕως τῆς σήμερον.

PATROL. GR. CXVII.

atque in virorum monasterium sese contulit, quod et pater ejus frequens adire consueverat: postea vero illuc adveniens, cum monasterii præfecto de fuga filia sæpe colloquebatur, inspectante et au- diente plerumque filia, doloremque eadem de cau- sa præ se ferente, cum interim a patre nunquam cognosceretur. Cum autem in monasterio annos decem et octo vixisset, incidit in morbum. Et accersito patre dixit: Ego sum filia tua, ne con- tristeris: statimque obdormivit.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

70 *Translatio sancti Joannis Theologi, et evan- gelistæ.*

Magnus apostolus et evangelista Joannes, post Domini ascensionem et Deiparæ obitum, venit Ephesum, Christum evangelizans; delatusque ad Domitianum Romanorum imperatorem, relegatur in insulam Patmos, ubi sanctum Evangelium con- scripsit. Functo autem vita Domitiano, revocatus ab exsilio, rediit Ephesum: ubi cum multos do- cuisset, perque baptismum ad Christum adduxisset, translationem suam prænovit. Dominico igitur die cum fratres magna Dei opera docuisset, eisque, ut quæ edocti a se fuerant, observarent, præcepis- set, imperavit discipulo ut, assumptis hominibus, et quæ ad fodiendum opus essent, paratis instru- mentis, se consequeretur: abiitque in quemdam locum, jussitque egesta alte terra fossam in crucis figuram effodere. Mox oravit, et dixit: Pax vobis, fratres: et in fovea sese composuit: quo aperto, discipuli discessere. Verum paulo post regressi, visendi eum studio, nequaquam invenerunt

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

71 *Certamen sanctæ martyris Epicharis.*

Epicharis, Christi martyr, Diocletiano imperatore, Romæ claruit. Comprehensa autem a Cæsario præ- fecto, confessaque libere Christum, sublata in equuleum, excarnificatur: deinde malleis plumbeis percutitur a quatuor militibus, qui, ea preces fun- dente, ab angelis interfecti sunt. Consuluit itaque præfecto assessor, ut in illam ferret capitale sen- tentiam. Quod cum fecisset præfectus, cepit orare Epicharis: statimque petra, quæ subter illius pe- des jacebat, magnam effudit aquarum vim. Cum præces complevisset, inclinata cervice, a litore percussa fuit, ejusque spiritus in Dei vivi man- us advolvit: *Justorum enim animæ in manibus Dei sancti*: pretiosæ autem ejus reliquiæ hauriuntur a Felice quodam senatorio viro pioque Christiano, qui san- curationes emittunt omnibus cæcis et aliis in- dentibus, omnemque morbum, quem Deus voluit, agritudinem ad hanc usque diem curat.

Eodem die

77 *Quintum sanctorum martyrum Ripsimias, Gaiana, et sociorum.*

Ripsimias martyr, et Gaiana, in regione Armenia uirgines et sanctimoniales fuerunt: et Gaiana quidem anus; Ripsimias uero adolescentula, generis nobilitate, et eximia corporis specie clara. Quamobrem Tiridates, cognita illius pulchritudine, impotenti captus amore, comprehensam ad nefandum adigebat amplexum. Sed factus, Christi uirtute, voti sui impos, morsore jacuit, tanquam mortuus. Sanctam autem fugientem associuti milites, Christum abjurare impellunt. Quod cum illa facere detrectaret, discissis ejus uerbis, ligatisque post tergum manibus, linguam ei praecidunt, oculos effodiunt, et corpus in ignem injiciunt. Paulo post gladio cæsa reddidit animam: et cum ea septuaginta uiri Christiani, et triginta duæ feminæ interempti sunt. At sancta Gaiana, detracta prius e corpore toto pelle, contusisque saxo ossibus, capite damnatur.

MENSE OCTOBRI.

Die prima

78 *Certamen sacrosancti martyris et apostoli Ananias, episcopi Damasci.*

Ananias, Christi martyr et apostolus, discipulus magnorum apostolorum Petri et Andreæ, ordinatus est ab iisdem urbis Damasci episcopus. Cum autem in eadem urbe versaretur, audissetque Paulum, tum Ecclesiæ Christi persecutorem, venire Hierosolymis ut se comprehenderet, fugam parabat. Sed apparens illi Dominus, imperavit ut consisteret, et Paulum baptizaret, eique visum restitueret: cæcus enim in itinere factus fuerat, cum lumen ei circumfulsit, voxque e lumine prodiit, dicens: Saul, quid me persequeris? Ego sum Jesus Christus; sed uade ad Ananiam, et baptizare, et visum recipies. Cum igitur Ananias mandatum Domini impleuisset, Saulum baptizauit, mutato nomine Paulum eum appellans. Postea comprehensus ab idololatriis, ad Lucianum praefectum adducitur, a quo cæcus primus, deinde in lateribus deplexus, postremo extra urbem ejectus, lapidibus obrutus est: eumque uivere desisset, in eadem urbe Damasco sepultus fuit.

Eodem die

82 *Certamen sancti martyris Michaelis, et sociorum triginta sex monachorum.*

Sanctus Michael cum sociis triginta sex monachis, Constantino et Irene imperantibus, solitariam vitam agebat in monasterio Sebastæ urbi proximo. Cum uero Alim Saracenorum ameras incursionem in illam regionem faceret, captos sanctos compellebat Christum abnegare, et superstitionem Aga-

A Tῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλις τῶν ἁγίων μαρτύρων, Ῥιψιμίας, Γαϊανῆς, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Ἡ μάρτυς Ῥιψιμία σὺν τῇ Γαϊανῇ, ὑπῆρχον παρθένου καὶ μονάζουσαι ἐν τῇ χώρᾳ Ἀρμενίας. Καὶ ἡ μὲν Γαϊανὴ ἦν γραῦς· ἡ δὲ Ῥιψιμία νεὰ εὐγενῆς καὶ εὐμορφος. Μαθῶν δὲ περὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς ὁ Τηριδάτης, ἐγένετο ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς καὶ ἀπουτείας, καὶ κρατήσας αὐτήν, ἐδιέλετο πρὸς ἀθέμιτον μίξιν. Μὴ περιγεσόμενος δὲ αὐτῆς, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει, λυπηθεὶς ἔκειτο, ὥσει νεκρῶ. Ἐκφυγοῦσαν δὲ τὴν ἁγίαν ἐπιδιώξαντες οἱ στρατιῶται, καὶ φθῶσαντες, ἀνάγκασαν ἀρνήσασθαι τὸν Ἰησοῦν. Καὶ μὴ πισθεύσας, διέβρῆξαν αὐτῆς τὰ ἰμάτια. Καὶ τὰς χεῖρας ὀπίσω δῆσαντες, τὴν γλῶσσαν ἀπέτμηον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυσαν, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς εἰς πῦρ ἐβάβαλον· εἶτα κατὰ μὲν τῶν τοῖς ξίφεσι κοπτομένην παρέδωκε τὴν ψυχήν. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἀπέθανον ἄνδρες Χριστιανοὶ ἐβδομήκοντα, καὶ γυναῖκες τριακονταδύο. Ἦ δὲ ἁγία Γαϊανὴ τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἔλου ἐκδαρῆσα, καὶ λίθος τι ὁστὴ συντριβείσα, οὕτως ἀπειμῆθη τὴν κεφαλὴν.

MHNI OKTOBRIQ

Ἐν τῇ πρώτῃ

Ἄθλις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος καὶ ἀποστόλου Ἀνανίου, ἐπισκόπου Δαμασκού.

Ἀνανίας, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς καὶ ἀπόστολος, ὑπῆρχε μὲν μαθητὴς τῶν μεγάλων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἀνδρέου· ἐχειροτονήθη δὲ παρ' αὐτῶν ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Δαμασκού. Διατρίβων δὲ ἐν αὐτῇ πόλει καὶ μαθῶν, ὅτι Παῦλος ὁ τότε διώκων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, κτερίζεται ἀπὸ Ἰεροσολύμων, πρὸς τὸ κρατῆσαι αὐτὸν, ἐβουλήθη φωνεῖν. Ἄλλ' ὁ Κύριος ἐμφανισθεὶς αὐτῷ, προστάξιν μὴ φογεῖν, ἀλλὰ περιμῆναι, καὶ βαπτίσει αὐτὸν, ὅπως ἀναβλέψῃ. Ἐτυφλώθη γὰρ κατὰ τὴν ὁδόν, ὡς ἐπιλάμπαντος αὐτῷ· καὶ φωνῆς ἐξαλλοῦσας ἐκ τῆς φωτός, καὶ εἰποῦσας· Σαῦλα, τί με διώκεις; ἐπεμίμην Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀλλ' ἀπελθὼν πρὸς Ἀνανίαν, βαπτίσθητι, καὶ ἀναβλέψεις. Ποιήσας οὖν τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου ὁ Ἀνανίας, ἐβάπτισεν τὸν Σαῦλον, μετονομάσας αὐτὸν Παῦλον. Ἐἶτα κρατήσας παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, προσήχθη Ἀουκιανῷ τῷ ἑργαρίῳ. Καὶ τυφθεὶς, καὶ τὰς πλευρὰς ζευθεὶς, ἐτίμω ἐβλήθη εἰς τὴν πόλιν Δαμασκῶν.

Tῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μιχαὴλ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 36 μοναχῶν.

Ἦ ἁγιος Μιχαὴλ μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ τριαντητῶν μοναχῶν, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης· ἠτύχασε δὲ ἐν μοναστηρίῳ πλησίον Σεβαστουπόλεως. Ἐκταπεινῶσας δὲ ὁ Ἄλις ὁ ἄμυρτος τῶν Σαρακηνῶν κατὰ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐπράτησε τοὺς ἁγίους· καὶ ζυγῶσαν ἀρνήσασθαι

* Act. ix, 4.

τὸν Χριστὸν καὶ μαγαρίσαι. Οἱ δὲ ὄσιοι Πατέρες οὐκ ἐπέσθησαν, ἀλλ' ἀντίστησαν αὐτῷ, ἐμπύσαντες καὶ εἰπόντες· Οὐ φοβούμεθα τὰς βασανούς, οὐδὲ τὸ θέλημα ὁμῶν προΐομεν, ὑπαρχόντων ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλὰ καταπατοῦμεν τὴν ὁμῶν ἀδελότητα, κραταίουμενοι τῇ δυνάμει τοῦ Δεσπότητος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ σταθεῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν Μιχαὴλ, ὁ ὀσιώτατος ἡγούμενος, παρεκάλειτο πολλὰ τοὺς μοναχοὺς, τοῦ μὴ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν. Καὶ οὕτως πάντες προθυμηθέντες, καὶ στηριχθέντες τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ, κλίναντες προθύμως τοὺς τραχήλους, ἀπεκεφαλίσθησαν. Καὶ Ἰσλατος πάντων ὁ πανόσιος Μιχαὴλ, ξίφει πληγίει, ἐταλειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Ῥωμανοῦ τοῦ κοιητοῦ τῶν κοντακίων.

Ὁ ὄσιος Ῥωμανός, ὑπῆρχε μὲν ἀπὸ Συρίας, διάκονος τυγγάνων τῆς ἐν Βηρυτῇ ἀγίας Ἐκκλησίας· Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀναστάσιου τοῦ βασιλέως, ἀπῆλθε, καὶ κατέμενε ἐν τῷ ναῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὰ Κύρου, ὅπου καὶ τὸ χάρισμα τῶν κοντακίων ἐδέξατο. Ἐν ἀδελείᾳ γὰρ διάγων, καὶ διανυκτερεύων, καὶ λιτανεύων ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλαχερνῶν, ὁπίστρεψε πάλιν εἰς τὰ Κύρου. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν νυκτῶν, κοιμωμένῳ αὐτῷ, ἐφάνη καθ' ὕπνου ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, καὶ ἐπέδωκε τόμον χάριτος, καὶ εἶπε· Λάβε τὸν χάρτην, καὶ κατάφαγέ αὐτόν. Ἐνόμισεν οὖν ὁ ἅγιος ἀνοῖξαι τὸ στόμα, καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην. Ἦ δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Χριστουγέννων. Καὶ εὐθέως ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐθαύμαζε, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἐτα ἀναβὰς εἰς τὸν ἡμῶνα, ἤρξατο τοῦ ψάλλειν· Ἦ παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τέκτει. Μοιήσας δὲ καὶ ἑτέρων ἑορτῶν κοντάκια, ὡς περὶ τὰ χίλια, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δομνίνου.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Δομνίνος, ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, Χριστιανὸς εὐλαβής, καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενος· Τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασιλεῖα κτίζοντος ἐν Θεσσαλονίᾳ, διαγνώσθεις ὡς Χριστιανός, ἐκράτηθη, καὶ παρέστη αὐτῷ. Καὶ εἶπεν ὁ Μαξιμιανός μετ' ὀργῆς πρὸς αὐτόν· Πῶς ἔμοῖ ἐνταῦθα παρόντος, οὐ τολμᾷς Χριστιανὸν σεαυτὸν ἀνακηρύττειν καὶ τοὺς θεοὺς ἀποστρεφόμενος, ἕταρον Θεὸν ὁμολογεῖν; Ἄλλὰ θύσον αὐτοῖς, εἰ βούλει ζῆσαι. Τοῦ δὲ ἁγίου εἰπόντος, Ἐνα Θεὸν γινώσκω καὶ αὐτὸν προσκυνεῖν, καὶ σέβασθαι· τῶν δὲ νομιζομένων θεῶν καταφρονεῖν χρῆ [να] πάντα Χριστιανὸν· προστάξεν ὁ Μαξιμιανός τοῖς στρατιώταις, μάλιστα καταβαίνειν τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς δὲ ἔβλεπεν αὐτὸν ἀμετάθετον τὴν γινώμην ἔχοντα πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐκέλευσεν ἀπενεχθέντα τῆς πόλεως ἔξω συντριβῆναι τὰ σκέλη. Καὶ οὕτως συνθλασθεὶς, ἐπὶ ἡμέρας ἑκατέρησεν ζῶν, μὴ μετασχὼν τροφῆς. Καὶ μέχρ' ἔτιλους εὐχαριστῶν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

renicam amplecti. At sancti Patres non solum non sunt assensi, sed in illum etiam conspuentes, responderunt: Nullum nobis tormenta terrorem incutiant, neque vestris mandatis obtemperabimus, qui hostes crucis Christi estis; sed vestram impietatem proculcamus, spem nostram in virtute Domini nostri Jesu Christi collocantes. Tum vero Michael sanctissimus hegumenus in medio eorum constitit, monachosque, ut in Christi confessione constantes essent, plurimum hortabatur. Quare omnes, illius doctrina confirmati et animati, porrecta promptissime cervice obtruncati sunt: omniumque postremus religiosissimus Michael gladio percussus, vitam finivit.

Eodem die

§§ Commemoratio sancti Romani scriptoris contaciorum.

Sanctus Romanus fuit ex Syria, sanctae Ecclesiae Beryti diaconus. Constantinopolim autem temporibus Anastasii imperatoris profectus, commoratus est in templo sanctissimae Dei Genitricis in aedibus Cyri: ubi etiam contaciorum donum accepit. Cum enim summa Deum pietate coleret, in oratione pernocians, pervigilium Blasphernarum agere solebat, et ad Cyri aedes regredi. Quadam igitur nocte dormienti ei apparuit in somnis sanctissima Deipara, chartaeque tomum tradidit, inquit: Accipe chartam, et devora eam. Videbatur autem sibi sanctus aperire os, et chartam devorare. Erat vero festum sancti Natalis Christi. Itaque statim excitatus e somno, admiratione plenus, Deum glorificavit. Deinde consensu ambone psallere coepit: *Virgo parit nobis hodie supersubstantialem*. Cumque aliorum etiam festorum contacia ad mille scripsisset, migravit ad Dominum.

Eodem die

§§ Certamen sancti martyris Domini.

Sanctus martyr Dominus fuit ex urbe Thessalonica, Christianus pius, Deumque timens. Cum autem Maximianus regiam Thessalonicae aedificaret, cognitus Christianus esse, corripitur, eique sistitur: cui Maximianus vehementi ira accensus: Audes, inquit, me hic praesente, Christianum in ipsum profiteri, deosque aversatus, alium Deum colere? Verum sacrificia illis, si saluti tuae consultum velis. Ad haec sanctus: Unum, inquit, Deum cognoscere oportet, cumque adorare ac venerari; caeteros autem, qui putantur, deos contemnere, omnem Christianum decet. Tum Maximianus praecipit militibus ut flagris os ejus percuterent. Cumque eum adhuc in fide Domini nostri Jesu Christi constantem cerneret, jussit extra urbem abducto crura confringi. Atque ita confractus, septem adhuc dies superstes fuit, nullo sumpto cibo: et ad extremum usque gratias agens, spiritum reddidit.

EODEM MENSE.

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Die secunda

B

84 *Certamen sanctorum Cypriani et Justinæ.*

Cyprianus, sapiens pontifex, Decio imperante, Antiochiæ Syriæ natus, primum philosophus erat, et magicis artibus apprime eruditus: sed postea Christianus hac ratione factus est. Justinam virginem in eadem urbe, quæ ab Optato episcopo baptizata fuerat, Græcus quidam, Idas dictus, ardentem amabat. Sed cum voti sui compos fieri non posset, confugit ad Cyprianum, rogans eum ut magicis artibus Justinam ad sibi consentiendum induceret. Cum vero Cyprianus fornicationis dæmones ad sollicitandam virginem tertio destinasset, ejus tamen animus expugnare nequivit, quæ fundendis ad Deum precibus semper intenta erat. Sed ipse potius a postremo, quem miserat, dæmone correptus, intellexit, vanam ac futilem esse magicam artem. Quamobrem combustis libris, baptizatus est: eumque in virtute progressum fecit, ut episcopus ordinatus fuerit, multosque Christi fidem docuerit. Tandem una cum Justina comprehensa a Damasci præfecto, pro Christo decollatus est.

Eodem die

85 *Certamen sancti Patris nostri Theophili confessoris.*

Sancti Pater noster Christianique confessor Theophilus, monachus fuit pius Deumque timens, imperante Leone Isauro; quem cum videret in id summo studio incumbere, ut sacras imagines subverteret, omnesque ad Iconomachorum hæresim traheret; divino zelo accensus, adiit eum: atque confidenti animo objurgavit, prævaricatorem eum, Antichristi præcursorem, fideique orthodoxæ desertorem inclamando. Quare in iram et indignationem illum excitans, primum quidem gravissime cæditur: deinde in carcerem includitur, ut inedia corpus conficeretur. Postea e custodia eductus, cum rursus impelleretur ut sanctorum imaginum cultum et adorationem ejuraret, nec ad id induci posset, in exilium pulsus est, in quo multas ærumnas plurimasque molestias perpessus, et pro omnibus Deum glorificans, ejusque sancto nomini gratias agens, ad Christum lætus migravit.

EODEM MENSE.

Die tertia

85 *Certamen sacrosancti martyris Dionysii Areopagitæ, Athenarum episcopi.*

Magnus Dionysius in urbe Athenarum unus ex iis, qui gloria, divitiis, et sapientia excellabant, in eo, quem Areopagum vocant, causarum judex erat. Cum vero sanctus apostolus Paulus Athenas profectus, Christum prædicaret, uti erat acri ingenio, veritatem facile intellexit, et in Christum credidit: baptizatusque, Athenarum episcopus ordinatur, multosque Græcorum docuit, et ad Deum conversos

Ἄθλις τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Κυπριανὸς ὁ σοφὸς ἱεράρχης, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας. Ἦν δὲ φιλόσοφος καὶ μάγος τέλειος. Ἄλλ' ὕστερον γέγονε Χριστιανὸς ἀπὸ ὑποθέσεως τοιαύτης· Ἰαθίνος τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, Ἰουστίνῃ, ὄνομα, βαπτισθεῖσα παρὰ Ὀπτάτου τοῦ ἐπισκόπου. Ἀντί· δέ τις Ἑλλήν, Ἰδας καλούμενος, ἐπεθύμησεν αὐτῆς καὶ μὴ τυχὼν τῆς ἐπιθυμίας, προσέδραμε τῷ Κυπριανῷ, παρακαλῶν αὐτὸν, διὰ μαγείας κείσασθαι τὴν Ἰουστίναν, ὑπακοῦσαι αὐτῷ. Ἀποστειλάς δὲ· Κυπριανὸς ἐκ τρίτου δαίμονας τῆς πορνείας πρὸς τὴν παρθένον, καὶ μὴ πείσας αὐτὴν προσευχομένην, τῷ Θεῷ διαπαντός, ἐδαίμονίσθη αὐτός· τοῦ ἐσχατοῦ δαίμονος στραφέντος, καὶ εἰσελθόντος εἰς αὐτόν. Καὶ συνιδὼν, ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ ἡ μαγικὴ τέχνη, ἔκαστα τὰ βιβλία αὐτοῦ καὶ ἐβαπτίσθη. Καὶ τοσοῦτοι ἐγένετο ἐνάρετος, ὡς καὶ ἐπίσκοπος γενέσθαι, καὶ πολλοὺς διδάξει τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Ὑστερον δὲ κρητηθεὶς μετὰ τῆς Ἰουστίνης παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκοῦ ἄρχοντος, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀπεκεφαλίσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἄθλις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Ὁ δαίος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητῆς τοῦ Χριστοῦ Θεοφίλος, ἦν μοναχὸς εὐλαβῆς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου. Ὡς ἰδὼν σπουδάζοντα καταστρέφαι τὰς ἁγίας εἰκόνας, καὶ πάντας πρὸς τὴν εἰκονομάχων αἵρεσιν ἐπιστρέφαι, ζήλω φειψὶς κινήθει ἐστάθη ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ μετὰ παρρησίας ἤλεγξεν αὐτόν, παρανομοῦν αὐτὸν εἰπὼν, καὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ πρόδρομον, καὶ ἀρνητὴν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Εἰς θυμὸν οὖν καὶ ὄργην κινήσας αὐτόν, πρῶτον μὲν ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθη, καὶ ὑπὸ λιμῷ τὸ σῶμα καταδαπανήθη. Ἐἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβλήθει, καὶ πάλιν ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὴν τῶν ἁγίων εἰκότων προσκύνησιν καὶ τὸ σέβας, καὶ μὴ πεισθεὶς, εἰς ἔξοριαν ἀποστέλλεται. Καὶ ἐκεῖ πολλοὺς πειραμοὺς ὑπομείνας, καὶ μυρία δεινὰ παθὼν, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Θεὸν δοξάζων, καὶ τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ εὐχαριστῶν, πρὸς Χριστὸν χαίρων ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ

Ἄθλις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ὁ μέγας Διονύσιος ὑπῆρχε μὲν ἐν Ἀθῆνῃ τῇ πόλει εἰς τῶν ἐνδόξων, καὶ πλουσίων, καὶ σοφῶν ἔκρινε δὲ εἰς τὸν λεγόμενον Ἄρειον πάγον τὰς δίκας. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἀθήνας, καὶ κηρύττοντος τὸν Χριστὸν, ταχὺς ὤν τὴν σύνεσιν, ἐπέγνω τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐπίστευσεν εἰς Χριστόν. Καὶ βαπτισθεὶς, χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν· διδάσκων πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων,

καὶ πρὸς Θεὸν ἐπιστρέφων, καὶ βαπτίζων. Ἔμαθε δὲ καὶ τὰ ἀπόρρητα μυστήρια τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τοῦ ἀγίου Ἱεροθέου τοῦ ἐπισκόπου. Καὶ συνεγράψατο βιβλία πολλὰ περὶ τῶν ἰπουρανίων δυνάμεων. Διαβληθεὶς δὲ τῶ τῶν Ἀθηνῶν ἄρχοντι παρὰ τῶν ειδωλολατρῶν, ἐκραθῆθη μετὰ δύο μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πολλὰ τιμωρηθέντες, πρῶτος μὲν αὐτὸς ἀπεκεφαλίσθη. Καὶ δεξιόμενος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ταῖς οἰκείαις χερσὶ, περιεπάτησε μίλια δύο. Καὶ οὐ πρότερον ἔθηκεν, αὐτὴν, ἕως συνήνησε γυναικὶ Χριστιανῇ, καὶ ἐπέδωκεν αὐτήν. Ἔπειτα ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ οἱ δύο μαθηταὶ αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΡΤῷ

Δ'

Ἀθλησὶς τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀδαυκτοῦ καὶ Καλλισθένης τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς.

Ἀδαυκτος ὁ μάρτυς, ὁπῆρχε μὲν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐφέσου. ἐπέιχε δὲ τὴν τοῦ δουκὸς ἀξίαν, ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ βασιλέως, ἕξων καὶ θυγατέρα παρθένον καὶ εὐμορφοτάτην, Καλλισθένην ὀνόματι. Ἀκούσας δὲ ὁ Μαξιμίνος περὶ αὐτῆς, ἀπέστειλεν ἔλθειν αὐτήν πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς ἔκρυπεν αὐτήν, φυγαδύσας εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Μαξιμίνος, καὶ ὀργισθεὶς, ἐκράτησε τὸν Ἀδαυκτον προφάσει τοῦ Χριστιανισμοῦ· καὶ δεμύσας, ἐξώρισεν εἰς Μεσοποταμίαν, γράψας τῶ τῆς Μεσοποταμίας ἄρχοντι, ἀναγκάσαι μὲν αὐτὸν θῆσαι τοῖς εἰδώλοις· μὴ παιθόμενον δὲ, φονεῦσαι. Ὁ δὲ ἄρχων μὴ πείσας αὐτόν, ἀπεκεφάλισεν. Εἶτα ἐτάφη παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγατρὸς. Τῆς δὲ βασιλείας κρατήσαντος Λικιννίου, προσήλθεν ἡ Καλλισθένη τῇ βασιλίῳ, καὶ διηγήσατο πάντα. Καὶ τῆς βασιλίδος προστάξει μετεκόμισε τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὸ λείψανον εἰς Ἐφεσον. Εἶτα καὶ αὐτὴ κελῶς βιώσασα] ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἀθλησὶς τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πέτρου ἐπισκόπου Καπετωλῆων.

Ἐλλὴν ὁπῆρχεν οὗτος ὁ Πέτρος· ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας ἐγύσατο, πιστεύσας ἐβαπτίσθη μετὰ τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν τέκνων, καὶ ὄλου τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Εἶτα ἀναγνούς, καὶ μαθὼν τὴν θείαν Γραφήν, τῆς τῶν Καπετωλῶν ἐκκλησίας προεχειρίσθη ἐπίσκοπος. Πολλοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων διδάσκων, καὶ πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέφων, διωγμοῦ δὲ κινηθέντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐκραθῆθη παρὰ τῶν ειδωλολατρῶν· καὶ σφοδρῶς τυφθεὶς, καὶ ἀλύσει δεθεὶς, παρεδόθη τῶ ἄρχοντι. Ὁ δὲ ἄρχων μὴ πείσας αὐτόν, θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξε, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξέτεμε, καὶ τὰ ὠτία ἀπέκοψε, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας ἐνευροκόπησε. Μετὰ δὲ τὸ ποιῆσαι ταύτας τὰς τιμωρίας σκαυρὸν εὐτρεπίσας, ἐκρέμασε τὸν ἄγιον, εὐχόμενον πρὸς τὸν Θεόν, καὶ λέγοντα. Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Ἐπὶ δὲ ἐμπέοντα, ἦλθον οἱ στρατιῶται, καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτόν· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

^b Act. vii, 59.

A baptizavit. Didicit etiam arcana Dei mysteria a sancto Hierotheo episcopo, et multos libros de cœlestibus virtutibus conscripsit. Delatus autem ad Athenarum præfectum ab idolatris, comprehenditur cum duobus discipulis: cumque multa tormenta subiissent, primus quidem ipse decollatur, qui suis manibus caput ad duo milliaria sustulit, nec prius deposuit, quam Christianæ feminæ obviam factus, illud ei tradidit. Postea et duo ejus discipuli capite obruncati sunt.

EODEM MENSE.

Die quarta

B 57 Certamen sanctorum martyrum Adaucti et Callisthenes ejus filie.

Adauctus martyr ex urbe Epheso oriundus, ducis dignitate temporibus Maximini imperatoris ornatus, filiam virginem ac venustissimam habuit Callisthenem nomine: cujus forma captus Maximinus, jussit eam ad se adduci. At pater cum illam occultasset, in Orientis partes amandavit. Quod ubi Maximinus intellexit, furore percitus, Adauctum obtenta Christianæ fidei causa correptum, et proscriptum, in Mesopotamiam relegavit, cum mandatis ad Mesopotamiæ præfectum, ut eum ad sacrificandum idolis compelleret; secus facientem, interimeret. Adauctus igitur, in sententia perseverans, capite damnatus est a præfecto, sepultusque ab uxore et filia. Sed cum rerum potitus esset Licinius, adiit Callisthene Augustam, a qua, re omni, uti se habuerat, exposita, impetravit, ut patris reliquias Ephesum transferret; ubi ipsa cum vitam recte traduxisset, decessit.

Eodem die

58 Certamen sacrosancti martyris Petri, episcopi Capiteolorum.

Græcus erat hic Petrus: sed ubi primum Christi doctrinam degustavit, credidit, baptizatusque fuit cum uxore, liberis, totaque familia. Deinde divinam Scripturam legens ac discens, Capiteolorum Ecclesiæ episcopus renuntiatur. Cum vero multos Græcorum docendo ad Christum convertisset, mota adversus Christianos persecutione, ab idolatris captus gravissime cœditur; catenisque constrictus, ad præsidem adducitur: qui cum eum ad sacrificandum idolis inducere nequiret, eruit ei oculos, linguam præcidit, aures amputavit, manuum pedumque nervos succidit. Post hos cruciatus, in præparatam crucem sanctum egit orantem ad Deum ac dicentem: Domine, ne statuas illis hoc peccatum. Tandem adhuc spiranti milites caput obruncaverunt: atque ita vitam finivit.

Eodem die

80 *Dormitio sancti Patris nostri Pauli simplicis.*

Paulus cognomento ac moribus Simplex, agricola fuit. Cum autem uxorem forma quidem corporis venustam, at perditis moribus duxisset, rediretque aliquando ex agro domum, uxorem cum adultero peccantem deprehendit. Quare, relicta domo ac pueris suis, recessit in solitudinem; profectusque ad magnum Antonium, petebat ut monachum se initiaret: cujus senectutem intuitus Antonius: Sexaginta, inquit, annorum senex laboribus ac molestiis nequaquam par est. Cui Paulus: Siquid mihi imperaveris, faciam. Antonius igitur periculo facto, cum eum ad omnia sustinenda paratum invenisset, totondit, et monachum fecit, ædificatamque seorsim in altero specu cellulam ei tradidit: ubi tanto studio se ipsum in omni virtutum genere excoluit, ut miracula patrare meruerit: a juvene enim dæmonium habente, qui ad Antonium venerat, illo tum absente, Paulus dæmonium fugavit. Post hæc vita functus est.

Eodem die

81 *Certamen sacrosancti martyris Dionysii patriarchæ Alexandrini.*

Sanctus Pater noster Dionysius claruit tempore Valeriani et Gallieni imperatorum. Cum autem persecutio in Christianos omnes, præcipue vero in episcopos, mota esset (quod imperatores existimarent, si episcopi retinerentur, cæteros Christianos nullo negotio sub potestate casuros), comprehensus ab Alexandriæ præfecto sanctus Dionysius, compulsusque Christum abnegare et idolis sacrificare, cum ad id induci nulla ratione posset, in interiorem Ægyptum relegatur, ut omnis videndi illius facultas amicis admiretur. Quo in exilio cum fide Christi ad se accedentes imbuere non cessaret, non lapidibus solum ab idololatriis petitis, variisque tormentorum generibus excruciatu fuit; sed in locum etiam horridiorem incultioremque rursus præfecti jussu deportatur, ubi, plurimis toleratis molestiis, sacrum demum caput gladio ei amputatur.

Eodem die

82 *Certamen sanctorum martyrum et diaconorum Gaii, Fausti, Eusebii et Chæremonis.*

Discipuli fuerunt hi diaconi et martyres, sacrosancti martyris Dionysii: et Gaius quidem, ac Faustus exilii illius comites, post multos cruciatus et ærumnas martyrio defuncti sunt. Eusebius autem, et Chæremon, postquam magister et antistes eorum damnatus exsilio est, divina adjuti virtute, eos qui in vinculis erant, sanctos adibant, eisque ministrabant: sanctorum etiam martyrum reliquias colligentes sepeliebant: atque ita perstitere usque ad Declii imperatoris tempora, nequaquam se subducentes, sed maxima Christum libertate contentes, salutaremque illius incarnationem omnibus prædi-

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐκοίμησις τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ.

Ἡαῦλος ὁ ἐπικληθεὶς διὰ τὸν τρόπον Ἀπλοῦς, ὑπῆρχε μὲν γεωργός, συνεζεύχθη δὲ γυναίκα ὠραία τὴν μορφήν, ἀλλὰ κακοτρόπη τὴν γνώμην. Ἐλθὼν δὲ ποτε ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, εὗρε τὴν γυναῖκα μετὰ μοιχοῦ ἁμαρτάνουσαν. Καὶ καταλυπὼν καὶ τὸν οἶκον, καὶ τὰ παιδία αὐτοῦ, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, παρεκάλει ποιῆσαι αὐτὸν μοναχόν. Ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὸν γέροντά, εἶπεν· Ἐξήκοντα ἐτῶν γέροντα κυρασμοὺς ὑπομένειν οὐ δύναται. Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ἔτι μοι εἴπης, ποιῶ. Καὶ ἀποπειράσας αὐτὸν, εὗρεν, ὅτι πάντα ὑπομένει. Καὶ ἐκούρευσεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησε μοναχόν. Καὶ κτίσας κελλίον κατ' ἴδιον εἰς ἕτερον σπήλαιον, δέδωκε μῆναιν ἐκεῖ. Οὕτω οἱ ἠγωνίσαστο εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ τοῦ θαυματουργοῦ ἀξιοῦσθαι. Νεανίσκου γὰρ τινος ἔχοντος δαίμονα πρὸς Ἀντώνιον ἐλθόντος, τοῦ Ἀντωνίου παρασηρήσαντος, ἐξέβαλεν αὐτόν. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιλιώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Διονυσίου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος, ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαλλιανοῦ τῶν βασιλέων. Διωγμοῦ δὲ κινήθεντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, κίλιστα δὲ κατὰ τῶν ἐπισκόπων, νομισάντων τὴν βασιλείαν, ὅτι ἴδον οἱ ἐπίσκοποι παρασταλῶσιν, εὐκίλως τοὺς λοιποὺς Χριστιανούς ὑποχειρῶς ποίησοσι· κρατήσας δὲ τῆς Ἀλεξανδρείας ἄρχων τὸν ἅγιον Διονύσιον, καὶ πολλὰ καταναγκάσας, ἐνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ κείσας, ἐξώρισεν εἰς τὴν ἐνδοτέραν Λίγυκτον, προστάξας μὴ βλίπεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τινος τῶν φίλων αὐτοῦ. Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὴν ἔφοριαν, καὶ διδάσκων τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν τοὺς προσερχομένους αὐτῷ, οὐ μόνον ἐλιθάσθη παρὰ τῶν εἰδωλοτρῶν, καὶ διαφόρους ἐδασανίσθη, ἀλλ' ἐξωρίσθη πάλιν παρὰ τοῦ ἄρχοντος εἰς τραχύτερον τόπον καὶ ἀόκητον. Ἔβηθα πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομένοντας, τέλος τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν διὰ ξίφους ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ διακόνων, Γαίου, Φαύστου, Εὐσεβίου, καὶ Χαϊρήμονος.

Μαθηταὶ ὑπῆρχον οὗτοι οἱ διάκονοι καὶ μάρτυρες τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Διονυσίου. Καὶ ὁ μὲν Γάιος καὶ ὁ Φαῦστος σὺν αὐτῷ ἐξωρισθέντες, καὶ πολλὰ βασανισθέντες, καὶ ταλαιπωρηθέντες, εὐδὲ μαρτυρίου τέλος ἐγέναντο. Ὁ δὲ Εὐσεβίος καὶ ὁ Χαϊρήμων, μετὰ τὴν τοῦ διδασκάλου αὐτῶν καὶ ἀρχιερέως ἔφοριαν, ὑπὸ Θεοῦ δυναμωθέντες, καὶ τοὺς ἐν φυλακαῖς ἁγίους ἐπισκεπτόμενοι, καὶ θεραπεύοντες, καὶ τὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων λείψανα περιστελλόντες καὶ θάπτοντες, διήρκεσαν ἕως τῆς βασιλείας Δεκίου, μὴ ὑποστέλλεσθαι τὸ εὐαγγέλιον, ἀλλὰ παρβήσις ὁμολογούντες τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν

αὐτοῦ σωτήριον ἐκνευρώθησαν τοῖς πᾶσι ἀνακρή-
τοντας· διὰ τοῦτο κρατηθέντες καὶ ἀποστὰς παρὰ τῶν
εἰδωλολατρῶν, καὶ δεθέντες ἀλύσει σιδηραῖς, τῇ τῆς
Ἀλεξανδρείας παρέδόθησαν ἄρχοντι. Καὶ πολλαῖς
βασάνοις ὑποβληθέντες, τέλος δὲ μὲν Εὐσέβιος ἐπὶ
ξύλου κρεμασθεὶς, καὶ ξεσθεὶς ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Χαι-
ρήμων ῥάβδοις τυκτόμενος ἐξέκνευσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἱεράρχου
Ἱεροθέου.

Ἱερόθεος δὲ μέγας ἱεράρχης ὑπῆρχε μὲν εἰς τῶν
ἐννέα βουλευτῶν ἐν Ἀθήναις τῇ πόλει, διδάσκαλος
δὲ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου. Διδαχθεὶς δὲ τὰ περὶ τοῦ
Χριστοῦ παρὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ἠκολούθει
αὐτοῖς, καὶ συνεδοξολόγει, ἐξοδίους ὕμνους συμ-
πλέκων καὶ φάλλον ἐν τῇ κοιμῆσει τῆς ἁγίας ὑπερ-
ενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου
Μαρίας, καὶ διαπρέπων ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων
κατὰ πάντα. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἔφθασε σοφίας, καὶ
γνώσεως Θεοῦ, ὥς καὶ τὸν ἅγιον Λιονύσιον, μετὰ τὸ
πιστεῦσαι εἰς Χριστὸν ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀποστόλου
Παύλου, τῇ δυνάμει καὶ συνεργίᾳ τοῦ παναγίου
Πνεύματος, διδάξει τὰ περὶ τῶν οὐρανίων δυνάμεων,
καὶ τῶν ἀγγελικῶν τάξεων, καὶ πάντες τοῦ οὐρανοῦ
κόσμου. Συνεγράψατο δὲ καὶ ἄλλας βιβλίους πολλὰς
περὶ μυστηρίων μεγάλων διαγορευούσας. Βιώσας
δὲ τὸν ὅλον τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον ἐν εὐλαδίᾳ καὶ
ἀρετῇ, καὶ τὸν Θεὸν πολλὰ θεραπεύσας, καὶ διὰ
ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Δομητίου τοῦ Πέρσου.

Ὁ ἅγιος Δομήτιος ὑπῆρχεν ἐπὶ Κωνσταντίνου
τοῦ Μεγάλου ἐκ τῆς χάρας Περούν ἐδιδάχθη δὲ
ὑπὸ Χριστιανοῦ τινος τῶν εὐσεβείων, καὶ βαπτι-
σθεὶς καὶ γενεὶς καὶ πλούτου, ἀπῆλθεν εἰς τὸ
μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σεργίου καὶ Βάκχου, πλη-
σίον Θεοδοσιουπόλεως· καὶ ἐγένετο μοναχός. Ἐν ᾧ
καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ χειροτονεῖσθαι διακόνος·
καὶ λειτουργοῦντος τοῦ ἀρχιμανδρίτου, κρατῶν τὸ
βικιστήριον πλησίον τῆς ἁγίας τραπέζης, ὅρῃ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν εἰδει περιστερᾶς περιπετόμενον
ἐπὶ τὰ ἅγια ὄψρα, καὶ ἐπικαθ' ἑμὴν αὐταῖς. Τοσοῦ-
τον γὰρ εἶχε καθαρὰν τὴν ψυχὴν, ὥς καὶ τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον σωματωιδεῶς θεωρεῖν, καὶ ὅτ' αὐτοῦ φω-
τίζεσθαι τὴν διάνοισιν. Βουληθέντος δὲ τοῦ ἀρχιμαν-
δρίτου χειροτενεῖσθαι αὐτὸν καὶ πρεσβύτερον, φυγὼν,
ἀπῆλθεν ἐν τινὶ σπηλαίῳ. Ἐνθα πολλοὺς τῶν προσ-
ερχομένων αὐτῷ διδάσκων ὡφελει. Καὶ μεθ' ὧν
τοῦτο Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ἀποστειλίας ἐλιθοβό-
λησεν αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀμουῦ τοῦ Ἀγυπτίου.

Ἀμουῦν ὁ θεοφόρος ἐν ἀσκητοῖς μὲν ἐγένετο θαυ-
μαστός· ὑπῆρχε δὲ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, φιλομόνυχος
ὧν ἀπὸ νεότητος κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς Μαξιμιανοῦ
τοῦ βραβύλου, ἀναχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον· καὶ
ἐκελθὼν καταμένων ἡσάχαζεν, ἐν μόνῳ ἱματίῳ

caute. Quamobrem comprehensi et ipsi ab idolo-
latriis, et catenis ferreis constricti, Alexandriae præ-
fecto sistuntur; et varie torti, tandem Eusebius in
equuleum actus, depexusque, decessit; Charemon
vero virgis caecus exspiravit.

Eodem die

● Commemoratio sancti Patris nostri Hierothei
pontificis.

Hierotheus, magnus pontifex, fuit unus ex novem
virorum numero qui Athenis senatores erant, ma-
gister Dionysii Arcopagiæ: Christi autem fide a
sanctis apostolis imbutus, eosque secutus, una cum
ipsis res divinas celebrabat, exodios hymnos com-
ponens, et concinens in dormitione sanctæ et glo-
riosissimæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque
Virginis Mariæ. Cumque in apostolorum oculis ho-
nestissime versaretur, eo sapientiæ et cognitionis
divinæ processit, ut sanctum Dionysium, quem
magnus apostolus Paulus ad Christi fidem converte-
rat, virrute, adjunctaque opera sanctissimi Spiritus
de cœlestibus virtutibus, atque angelicis ordinibus
deque universo cœlesti orbe docuerit. Cumque to-
tum vitæ suæ tempus in pietate et virtute com-
sumpsisset, multumque Deo serviasset, multaque
idcirco dona promeruisset, in pace requievit.

τοῦτο καὶ χαρισμάτων πολλῶν ἐξιώθεις, τελειωθείς,

C

Eodem die

● Certamen sancti Domitii Persæ.

Sanctus Domitius Persæ, Constantino Magno im-
perante, pietatem a Christiano quodam edoctus, et
baptizatus, relictis parentibus et divitiis, sese in
sanctorum Sergii et Bacchi monasterium Theodo-
siopoli proximum recepit: ubi monachus primum
factus est; tum ob egregias animi dotes diaconus
ordinatus. Cum vero liturgiam aliquando archi-
mandrita celebrasset, Domitius, qui flabellum prope
sacram mensam præ manibus tenebat, vidit Spiritum
sanctum sub columbæ specie sacra dona cir-
cumvolitantem, et super ipais insidentem: sic enim
puram animam habebat, ut et sanctum Spiritum in
forma corporea cerneret, mensque ejus ab eodem
illustraretur. Cum autem et presbyterum eum archi-
mandrita ordinare vellet, fugam arripuit, et in
speluncam se abdidit: ubi cum multos eorum,
qui ad se accedebant, docendo juvasset, Julianus
apostata, re cognita, misit qui lapidibus eum ob-
ruerent.

Eodem die

● Commemoratio sancti Amun Egyptii.

Amun theophorus, inter inætas admirabilis, ex
Egypto ortum dimit, monasticæ vitæ ab adolescen-
tia sua studiosus. Cum autem Maximianus imperator
rerum potiretur, abijt in eremum, quiete solus
agens, unoque pallio contentus, quod noctes dies

que gestabat, herbisque pro cibo utens, quas tel-
lus sponte sua ferebat. Vixit autem usque ad An-
tonii Magni certamina qui cum aliquando sedens,
fratres utilia animæ verba doceret, vidit beatam
Amun animam e corpore egressam, angelorum ma-
nibus in cælum efferrī: et statim exurgens, Deum
glorificabat. Rogatus autem ab iis qui aderant,
quod viderat, indicavit. Illi igitur notata hora pro-
fecti in Ægyptum, post decem dies comperere, ea-
dem hora, qua dixerat Antonius, sanctum Amum
obdormiisse.

EODEM MENSE.

Die quinta

●5 *Certamen sanctæ martyris Mamelchthæ.*

Sancta Mamelchta ex Perside fuit, templi quidem
Dianæ sacerdos, sed sororem Christianam habens.
Cum autem in somnis vidisset angelum Dei sibi
Christianorum mysteria ostendentem, excitata cum
terrore de somno, rem omnem sorori aperuit: a
qua ad episcopum adducitur. Episcopus vero, intel-
lecto visionis symbolo, Christianam, inquit, opor-
tet te fieri. Statimque illam, sororis manibus de
sacro fonte susceptam, baptizavit. Quare vehementi
furore correpti gentiles, multis excruciatam tor-
mentis, lapidibusque obrutam interfecere, splen-
dida adhuc sacri baptismatis veste indutam, atque
in profundissimum lacum demersere: unde vix a
Christianis extracta est. Adiit autem Persarum re-
gem episcopus, impetravitque, ut, everso Dianæ
templo, ecclesiam sanctæ martyris nomine exci-
taret: quod cum ædificasset, pretiosas ejus reli-
quas ibi deposuit,

Eodem die

●6 *Certamen sanctæ martyris Charitinæ.*

Charitina Christi martyr fuit temporibus Diocle-
tiani imperatoris, et Domitii comitis, serva Claudii
cujusdam: de qua cum ad comitem rumor venis-
set, scripsit hic ad illius dominum, ut ea ad se
mitteretur, propterea quod de ea tanquam Chri-
stiana haberi quæstionem oporteret. Tum dominus
mærore affectus et sacco indutus, sortem illius
deplorabat. Illa vero dominum suum consolabatur:
Ne te afflictus, inquiens, domine mi: ego enim reli-
quias meas pro meis tuisque peccatis tradam. Cui
ille: Memento mei apud cœlestem regem. Igitur
missa ad comitem, seque ipsam Christianam pro-
fessa, primum capite raso, et cadenti carbone
consperso: deinde ingenti e collo ejus appenso la-
pide, in mare demersa, aquam maris pro baptismo
habuit. Unde egressa, ad conspectum comitis ven-
nit, animosque adstantium rei magnitudine attoni-
tos reddidit: postremo evulsis dentibus, præcisit-
que manum ac pedum digitis, vitam finivit.

EODEM MENSE.

Die sexta

●7 *Certamen sancti Thomæ apostoli.*

Post Domini nostri Jesu Caristi ascensionem, cum

φίλων νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ τρεφόμενος ἐκ τῶν
φουμένων βοτανῶν. Διήρκεσε δὲ ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι
τῶν ἀγνῶνων τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου· ἐξ οὗ καὶ τὴν
μακαρίας ψυχῆς τοῦ Ἀμοῦν τοῦ σώματος ἐξελθού-
σης, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀναφερομένης, καθελζόμενος
ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, καὶ διδάσκων τινὰς τῶν ἀδελφῶν
ψυχωφελῆ ῥήματα, ἰδὼν τὴν ψυχὴν, ἐξαίφνης ἐπι-
στάς, ἔβλεπεν αὐτὴν ὀφικευομένην ὑπὸ ἀγγέλων·
καὶ ἰδοῦσα τὸν Θεόν. Ἐρωτήσαντες δὲ οἱ παρόντες
καὶ μαθόντες τὸ πρᾶγμα, ἠκρίβωσαν τὴν ὥραν, καὶ
ἀπελθόντες εἰς Αἴγυπτον, μετὰ δεκάτην ἡμέραν
εὔρον, ὅτι ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος Ἀμοῦν κατ' ἐκείνην τὴν
ὥραν, ἣν εἶπεν Ἀντώνιος.

MUNI Τῶ ΑΥΤῶ.

E

Ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Μαιμέλχθης.
Ἡ ἁγία Μαιμέχθα ὄπῃρχε μὲν ἐκ Περσίδος,
ἰέρεια δὲ τοῦ ναοῦ Ἀρτέμιδος, ἔχουσα καὶ ἀδελφί-
Christianῆν. Κατενεχθεῖσα δὲ εἰς ὕπνον, εἶδεν ἄγγε-
λον Θεοῦ δεικνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν Χριστι-
ανῶν. Καὶ ἀναστᾶσα ἐμφοβος, διηγείται τῇ ἀδελφῇ
Ἢ δὲ ἄγει αὐτὴν πρὸς τὸν ἐπίσκοπον. Καὶ μαθὼν
ἐπίσκοπος δὲ τῆς ἀπαστάσεως εἶπεν αὐτῇ, ὅτι Ὁρι-
λεῖς Χριστιανὴ γενέσθαι· ἦν εὐθέως ἐβάπτισται, καὶ
ἰδέξατο αὐτὴν ἡ ἰδία ἀδελφὴ. Ὅθεν μανέντες οἱ
Ἕλληγες, ἐτιμωρήσαντο αὐτὴν, καὶ ἀπέκτειναν ἐν
λίθοις, ἔτι τὰ ἐμφώτια τοῦ ἁγίου βαπτίσματος πε-
βεβλημένην. Καὶ ἔβριψαν εἰς λάκκον βαθύτατον·
οὗ Χριστιανοὶ μόλις αὐτὴν ἀνήγαγον. Προσελθὼν
τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ὁ ἐπίσκοπος, καὶ αἰτήσας
ἔλαβεν ἔξουσίαν τοῦ καταλύσαι μὲν τὸν ναὸν τῆς
Ἀρτέμιδος, οἰκοδομησάι δὲ ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι
τῆς ἁγίας μάρτυρος· ἣν καὶ κτίσας, ἐν αὐτῇ τῇ
τίμιον αὐτῆς ἀπέθετο λειψάνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Χαριτίνης.

Ἡ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Χαριτίνη, ὄπῃρχεν ἐπὶ
Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ Δομητιοῦ κόμητος,
δούλη οὖσα Κλαυδίου τινός. Περὶ ἧς ὁ κόμητης ἀκού-
σας, γράφει τῷ κυρίῳ αὐτῆς ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὴν
αὐτὴν εἰς ἔξετασιν ὡς Χριστιανὴν ὀπάρχουσαν. Ὁ
δὲ κύριος αὐτῆς λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος
ἔθρῆναι αὐτὴν. Ἡ δὲ παρεμυθεῖτο αὐτόν, λέγουσα·
Μὴ λυποῦ, χυρίε μου. Τὰ γὰρ λειψανά μου, ὅπερ
τῶν ἐμῶν καὶ τῶν σῶν παραπτωμάτων δίδωμι. Ὅ
δὲ εἶπεν· Μέμνησέ μου ἐπὶ τοῦ ἐπουρανίου βασι-
λέως. Τότε ἀπεστάλη τῷ κόμητι· καὶ Χριστιανὴν
ἐαυτὴν ὁμολογήσασα, ξυρίζεται τὴν κεφαλὴν· καὶ
ζέουσαν ἀθρακίαν καταπάσσειται. Ἐῖτα δεσμεῖται
λίθῳ βαρεῖ, καὶ βίπτεται ἐν τῇ θαλάσῃ. Καὶ ἰδέξατο
τὸ ὕδωρ εἰς βάπτισμα· καὶ ἐξελθοῦσα, ἐνεφανίσθη
τῷ κόμητι. Καὶ ἰδόντες αὐτὴν οἱ περιστῶτες,
ἰθαύμασαν. Τότε τοῖς ὀδόντας ἐκρίζωθεῖσα, καὶ τῶν
χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς δακτύλους ἀποκοπεῖσα,
ἐτελειώθη.

MUNI Τῶ ΑΥΤῶ.

E.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ, ἕκαστος τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἀπελθὼν εἰς τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ χώραν, ἐδίδασκεν. Ἐλαχε δὲ καὶ τῷ ἁγίῳ Θωμᾷ ἡ τῶν Ἰνδῶν χώρα. Καὶ ἀπελθὼν ἐν αὐτῇ, ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Πιστουσάσης δὲ διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰνδῶν, μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, τῷ Χριστῷ, διεγνώθη ὁ Θωμᾶς, καὶ τῇ τοῦ βασιλέως προστάξει, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν, μετὰ καὶ ἑτέρων δεσμωτῶν. Δόντες δὲ χρήματα τοῖς στρατιώταις ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἄλλοι οὐκ ὀλίγοι, εἰσῆλθον πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἐβαπτίσθησαν. Καὶ μετὰ χρόνον ἱκανὸν ἐξ αὐτῶν ἐχειροτονηθήσαν πρεσβύτεροι, καὶ διάκονοι. Καὶ ἐδίδασκον ἐπὶ τῷ ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ ὀργισθεὶς, ἐξήγαγε τὸν ἀπόστολον προστάξας ἀποκτείναι. Ἀναγαγόντες οὖν εἰς τὸ ἀπέκτειναν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα τοῦ ὁμολογητοῦ.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Νικήτας καὶ ὁμολογητῆς τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχε συγγενῆς Εἰρήνης τῆς βασιλείσης, ἥτις προσελάβετο αὐτὸν, οὐ διὰ τὴν συγγένειαν μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. Οὕτως γὰρ ἠγωνίσαστο καὶ ἐγένετο ἐνάρετος, ὡς καὶ ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν ἱερᾷ συνόδῳ τὸ δεύτερον, ἐκ προσώπου τῆς δεσποίνης ἐξαποσταλῆναι, καὶ θεοαρέστως ἐν αὐτῇ διαπρέψαι. Ἐχων δὲ πολλὴν ἱκανότητα, τιμηθεὶς πατριάρχης, προεχειρίσθη, στρατηγὸς Σικελίας. Καὶ καλῶς ἐν αὐτῇ πράξας, καὶ χήρας καὶ ὀρφανοὺς ἐλεήσας, ὑπέστρεψεν. Εὐρύων δὲ κρατήσαντα τῆς βασιλείας τὸν Εἰκονομάχον Λέοντα τὸν Ἀρμένιον, καταλιπὼν ἀξίωμα, πλοῦτον καὶ πᾶσαν δόξαν τοῦ κόσμου γέγονε μοναχός. Καὶ μαθὼν περὶ αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς, καὶ θέλων αὐτὸν τιμωρήσασθαι, ἐμήνυσεν αὐτῷ, ἀποστεῖλαι τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτήρος, ὅπως κατακαύσῃ αὐτήν. Μὴ πεισθέντα δὲ τοῦτο ποιῆσαι, ἐξώρισε, καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ πολλὰ πειρασθεὶς, ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Ζ'

Ἀθλοισι τῶν ἁγίων μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάχχου.

Σέργιος καὶ Βάχχος οἱ ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ βασιλέως, ὠραῖοι τὸ εἶδος, καὶ τῷ βασιλεῖ περιβλεπτοί. Ὁ μὲν Σέργιος πριμικέριος ὁ δὲ Βάχχος δεύτερος αὐτοῦ. Ἀμφότεροι δὲ εὐλαβεῖς, καὶ σεβόμενοι τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο καὶ διαβληθέντες τῷ βασιλεῖ, ἠναγκάζοντο θῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ καταδεξάμενοι, πρῶτον μὲν ἀφῆρησαν τῶν ἀξιωμάτων αὐτῶν, καὶ τῶν μανικίων. Καὶ τὴν ἀνδρικήν ἐκδυθέντες στολὴν, ἐνεδύθησαν ἱμάτια γυναικεῖα δημοῦμονοι μίσην τῆς πόλεως. Ἐπειτα ἐπέμψθησαν πρὸς τὸν τῆς Ἀγουουσιουπόλεως ἄρχοντα, ἐπὶ τῷ παρ' ἐκείνου τιμωρηθῆναι. Κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν περιεπάτει ἔμπροσθεν αὐτῶν ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ὁδηγῶν αὐτούς. Ἐἶτα πα-

apostolorum singuli in eam, quæ sorte sibi obvenerat, regionem profecti, docerent, obtigit sancto Thomæ Indorum regio, ubi Christum prædicavit. Cum autem ad Christi fidem uxorem regis Indorum ejusque filium convertisset, defertur ad regem, qui Thomam in carcerem cum aliis vinctis detrudi jussit. Corruptis autem pecunia militibus, regis filius cum matre, atque aliis non paucis, carcerem ingressi, ab eo baptizati sunt; et post idoneum tempus ordinati fuere ex his presbyteri, et diaconi, qui in nomine Christi docebant Quod ubi rex intellexit, iratus, eductum e carcere apostolum, et militibus traditum, jussit occidi. Abductum itaque sanctum in montem, lancea transverberantes, interfecerunt. τῆς φυλακῆς, καὶ παραδοὺς αὐτὸν στρατιώταις, ὄρος τὸν ἅγιον, μετὰ τῶν κονταρίων πλήξαντες

Eodem die

●● Commemoratio sancti Patris nostri Nicetæ confessoris.

Sanctus Pater noster Christique confessor Nicetas, Irenes Augustæ propinquus, ei non tam ob propinquitatem, quam ob suam virtutem acceptus erat. Sic enim in certaminibus ac virtutum exercitationibus excelluit, ut ad sanctam Nicænam secundam synodum, imperatricis legatus, missus fuerit; quo in munere egregie et insigniter, ut Deo placitum est, se gessit. Erat enim ad omnia præclare gerenda maxime idoneus. Quare patriatus honore cumulatus, Siciliæ strategus declaratur: qua etiam provincia optime administrata, multa præcipue erga viduas et pupillos benignitate usus domum rediit. Verum quia imperio potitus erat Leo Armenus Iconomachus, remisso dignitati, divitiis, omnique mundanæ gloriæ nuntio, monachus efficitur. Quod cum imperator rescivisset, volens illum tormentis subjicere, imperavit ut Servatoris imaginem mitteret, quo illum combureret. Sed cum id facere detrectaret, illum relegavit: qui in exsilio multis confectus ærumnis, decessit.

EODEM MENSE.

Die septima

●● Certamen sanctorum martyrum Sergii et Bacchi.

Sergius et Bacchus, gloriosi Christi martyres, Maximiano imperatore claruere, egregia corporis forma præditi, et spectabili apud eumdem imperatorem loco. Sergius enim primicerius erat, et Bacchus ab ipso secundus: uterque autem pius, et Christum colens. Quamobrem delati ad imperatorem, idolis sacrificare compelluntur. Sed cum ad id adduci nequirent, primum quidem dignitate, torque, et virili toga spoliantur: deinde muliebri stola induti, perque urbem circumducti, mittuntur ad Augustopoleos præfectum, ut ab eo torquerentur. In itinere vero præbait illis angelus Dei. Perducti igitur ad præfectum, Bacchus prior certamine in ipsi tormentis mortuus est: deinde Sergius

ceamentis ferreis, quas ad pedes acutis clavibus affixa erant indutus, et currere coactus, gladio vitam finivit.

Eodem die

100 *Certamen sanctæ martiris Pelagiæ.*

Pelagia martyr ex urbe Tarso fuit temporibus Diocletiani imperatoris. Cum autem Clinus episcopus multos ex Græcis baptizaret, ipsa vidit per quietem episcopum se ad baptismum adhortantem. Quare petita a matre venia, ut nutricem sibi convenire liceret, adiit episcopum, et baptizata est; traditaque post baptismum sua, quam episcopus in pauperes erogaret, maximi pretii stola, rediit ad matrem, quæ filiam in vii ac sordida veste conspicata, ea nequaquam admissa, in fletum erupit, et properans, filio Diocletiani, qui sibi Pelagiam desponderat uxorem, indicavit illam ad Christianorum sacra transiisse. Quod cum audisset adolescens dolore percussus, sibi manum intulit. Quamobrem Diocletianus ejus pater, ira adversus sanctam accensus, correptam jussit bovisæneo subjecto igne includi et cremari.

EODEM MENSE.

Die octava

101 *Commemoratio alterius sanctæ Pelagiæ virginis Antiochenæ.*

Sancta Pelagia, Numeriano imperante, in urbe Syriae Antiochia summo loco nata est; quam ubi urbis præfectus Christianam esse didicit, mittit milites, qui eam comprehenderent. Cum igitur milites abiissent, et domum ejus circumquaque obsedissent, ut illam raperent; id sancta conspicata, rogavit, ut paululum exspectarent, donec vestibus induta descenderet. Illis vero annuentibus, Pelagia erecto corpore, atque ad orientem in eo, ubi orare consueverat, loco conversa, manibus oculisque in cælum sublatis, diutius precata Deum est, ne in militum potestatem veniret, sed antequam comprehenderetur, casta et pura ad ipsum migraret. Hæc cum dixisset, seque ipsam honeste composuisset, spiritum Domino tradidit. Præfectus vero una cum suis, ea re cognita, obstupuit, et miratus est.

Eodem die

102 *Commemoratio sanctæ Pelagiæ quondam meretricis.*

Sanctissimus Antiochiæ magnæ patriarcha cogit aliquando subditorum sibi episcoporum concilium ob quoddam ecclesiasticum negotium. In eorum numero fuit et Nonnus sanctus episcopus qui cum populum doceret, et Pelagiam meretrix cum toto suo ornatu præteriret, lapidibus pretiosis, margaritis, atque auro onusta, luxuriosoque totius corporis culta: adhæc tanta unguentorum copia

ραστάντες τῶ ἔρχοντι, πρῶτος ὁ Βάνχος ἀγωνισάμενος ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Σέργιος ὑποδήμασι σιδηροῖς μετὰ ἡλίων ὄξινων τοῦς πόδας καθηλωθεὶς, καὶ τρέχειν ἀναγκασθεὶς, ξίφει ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐπισημασθεὶς τῆς ἁγίας μάρτυρος Πελαγίας.

Πελαγία ἡ μάρτυς ἐπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ. Κλίνου δὲ τοῦ ἐπισκόπου πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων βαπτίζοντος, ἡ ἁγία Πελαγία ὄρε κατ' ὄναρ χαρακτηρεῖται τοῦ ἐπισκόπου παρακαλοῦντα αὐτὴν πρὸς τὸ βάπτισμα καὶ ἀτήσασα τὴν μητέρα, ὡς δὴ πρὸς τὴν τροφὸν ἀπελευθερῆναι, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, καὶ ἐβαπτίσθη. Καὶ μετὰ τὸ βασιτισθῆναι, δίδωκε τῶ ἐπισκόπῳ τὴν πολυτίμον αὐτῆς στολὴν δοῦναι τοῖς πτωχοῖς. Μετὰ ταῦτα ἀπελευθερῆσα πρὸς τὴν μητέρα, οὐκ ἐδέχθη παρ' αὐτῆς. Ἄλλ' ἰδοῦσα αὐτῆς τὴν ταπεινὴν στολὴν, ἔκλαιε, καὶ δραμοῦσα, ἀνήγγειλε τῶ υἱῷ Διοκλητιανοῦ, τῶ θέλοντι αὐτὴν εἰς γυναῖκα, εἰποῦσα, ὅτι γέγονε Χριστιανὴ ἡ Πελαγία. Ὁ δὲ ἀκούσας, καὶ λυπηθεὶς, τῶ ἰδίῳ ξίφει ἑαυτὸν ἀνέειλεν. Ὅργισθεὶς δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Διοκλητιανὸς κατὰ τῆς ἁγίας, καὶ ἀρατῆσας αὐτὴν, ἐπέβαλεν εἰς χαλκοῦν βουὴν ἐκπωρωθέντα, καὶ ἔκασσε.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Η'

Μνήμη ἑτέρας ἁγίας Πελαγίας τῆς παρθένου, τῆς ἐν Ἄντιοχείᾳ.

Ἡ ἁγία Πελαγία, ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως ἀπὸ Ἄντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἐνδόξου. Μαθὼν δὲ ὁ ἄρχων τῆς πόλεως, ὅτι Χριστιανὴ ἔστιν, ἀπέστειλε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτὴν. Οἱ δὲ ἀπελθόντες περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βουλόμενοι τοῦ ἀρπάσαι αὐτὴν. Μαθοῦσα δὲ τοῦτο ἡ ἁγία, παρακάλεσε μικρὸν περιμειναι, ἕως ἂν ἐνδυσασμένη κατέβη. Τῶν δὲ πεισθέντων ἐπὶ τῇ ὀκνοῦσῃ, ἐκείνη σταθεῖσα πρὸς ἀνατολὰς ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ εἶθε προσεύχεσθαι, ἀνατείνας τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρσασα εἰς τὸν οὐρανόν, προσήυξατο ἐπιπολὺ πρὸς τὸν θεόν, μὴ παραδοθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸ τοῦ κρατηθῆναι, πρὸς αὐτὸν ἀπελευθερῆναι ἀγνή καὶ καθαρὰ. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, καὶ σεμνῶς περιστείλασα ἑαυτὴν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ ἄρχων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, ἐξεπλήγη, καὶ ἐθαύμασεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῆς ἁγίας Πελαγίας τῆς ἀπὸ δεσφιδίων.

Ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας προσεκαλέσατο ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους, διὰ τινὰ χρεῖαν ἐκκλησιαστικὴν. Ἐν οἷς ἦν καὶ Νόννος ὁ δεσπότης ἐπίσκοπος. Τούτου δὲ τοῦ Νόννου διδάσκοντος τὸν λαόν, γυνὴ τις πόρνη, ὄνομα Πελαγία, διήρχετο μετὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῆς, κοσμομένη λίθοις, καὶ μαργαρίταις, καὶ χρυσῶν, καὶ τῇ λοιπῇ φαντασίᾳ ὡς καὶ τὴν ἀέρα πληροῦσθαι

μόρου. Τῶν ἄλλων οὖν ἐπισκόπων ἀποστρεφάντων Α τοὺς ὀφθαλμοὺς, μόνος ὁ Νόννος ἔβλεπον αὐτὴν ἐτε-
νώς. Ἔϊτα κλαύσας, εἶπεν, ὅτι: Ταύτην ὁ Θεὸς μέλλει
προσαθεῖσθαι, φιλόανθρωπος ὢν. Καὶ μετὰ τοῦτο
πάλιν διδάσκοντος τοῦ ἐπισκόπου, ἤκροατο καὶ ἡ
Πελαγία μετὰ τοῦ λαοῦ. Καὶ οὕτως κατενόγη, ὡς
καὶ βαπτισθῆναι, καὶ δοῦναι τοῖς πτωχοῖς πάντα
τὸν πλοῦτον αὐτῆς. Ἔϊτα ἀπελθοῦσα εἰς Ἱεροσόλυμα
καὶ γενομένη μοναχῆ, τοσαύτην ἔσχε πρὸς Θεὸν παρ-
ρήσιον, ὡς καὶ θαύματα πολλὰ ποιῆσαι, καὶ οὕτως
τελειωθῆναι.

ΜΗΝΙ Τῷ ΛΥΤῷ.

Θ'

Ἀθληταί τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἰουδεντίου καὶ
Μαξίμου.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες Ἰουδεντίος καὶ Μά-
ξιμος, ὑπῆρχον ἐπὶ τῶν χρόνων Ἰουλιανοῦ τοῦ
Παραβάτου, ἑνοπλοὶ πεζοὶ, περιπατοῦντες ἐν-
ώπιον αὐτοῦ, καὶ ἀγαπώμενοι παρ' αὐτοῦ διὰ τὴν
ἀνδρείαν αὐτῶν διατριβόντος δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς
Συρίας, καὶ προστάξαντος μianθῆναι τὰς πηγὰς,
καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὰ πωλούμενα βρώματα τῶν
αἵματι τῶν θουσιῶν, ὅπως οἱ γενομένοι αὐτῶν, καὶ
μὴ θέλοντες μετέχωσι τῆς θουσίας τῶν εἰδώλων
ὄρωντας οἱ ἅγιοι, ἐστέναζον δακρῶντες. Ἔϊτα καὶ
ἐπὶ τραπέζης καθήμενοι καὶ ἐσθιοντες, θερμότερον
ἔκλαυσαν, καὶ εἶπον πρὸς τὸν Θεόν. Ἴνα τί, Κύριε,
παρέδωκας ἡμᾶς βασιλεῖ ἀποστάτῃ καὶ παρανόμῳ
παρὰ πάντα τὰ ἔθνη; Ταῦτά τις τῶν ὁμοεραπίζων
ἀκούσας, κατεμήνυσε τῶν Ἰουλιανῶν. Ὁ δὲ ὀργισθεὶς,
εὐθέως ἀποστείλας ἤγαγε τοὺς ἁγίους ἐνώπιον αὐτοῦ.
Καὶ πολλὰς αὐτοῦ καὶ χυλίστας βασανίας πρότερον
ὀποβαλῶν, καὶ μὴ παύσας ἀνήσασθαι τὸν Χριστὸν,
ὕστερον τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπέτεμε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τῆς ὁσίας Ποπλίας τῆς διακόνου.

Καὶ ἡ ἁγία Ποπλία ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ὑπῆρχε τοῦ
Παραβάτου, εὐγενῆς μὲν οὖσα, διάκονος δὲ τῆς ἐν
Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας Ἐκκλησίας καὶ περιβόητος
μὲν εἰς ἀρετὴν πρὸς ὀλίγον δὲ προσομιλήσασα γάμφῳ,
καὶ γεννήσασα Ἰωάννην τὸν ἀγμώτατον πρεσβύτερον.
ἔχουσα δὲ χορὸν παρθένων, ἐδοξολογεῖ τὸν
Θεόν. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ
στιχολογούσης τὸν ψαλμὸν τὸν λέγοντα: Τὰ εἶδωλα
τῶν ἔθνῶν ἀργύριον, καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν
ἀνθρώπων· ἑμοῖοι αὐτοῖς γίνονται οἱ ποιοῦντες. Ἐ
αὐτὰ, καὶ πάντες οἱ παποιθότες ἐπ' αὐτοῖς! διήρ-
χτο ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ἀκούσας προσέταξε σιγῆσαι.
Ἡ δὲ Ποπλία μᾶλλον μείζονα ἔφαλλε. Τότε ὀργι-
σθεὶς, ὁ Παραβάτης, καὶ ἀγαγὼν αὐτὴν ἐνώπιον αὐ-
τοῦ, προσέταξε τοῖς στρατιώταις τόπταιν αὐτὴν κατὰ
τοῦ προσώπου. Ἡ δὲ ἁγία ἐλέγξασα τὴν ἀθείαν
αὐτοῦ, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, συνήθως
ψάλλουσα, καὶ δοξολογοῦσα τὸν Θεὸν μετὰ τῶν
λοιπῶν παρθένων. Ἔϊτα καλῶς βίωσασα, ἐν εἰρήνῃ
εἰτελειώθη.

¹ Psal. cxxii, 4.

perfusa, ut aer odoris fragrantia inficeretur: cæteris
episcopis oculos ab ea avertentibus, ipse solus
intentos in eam oculos defixit Nonnus: mox in
lacrymas erupit inquit: Hanc etiam Deus, qua
est in homines clementia, suscipiet. Quare cum
Nonnus docere, uti instituerat, pergeret, audivit
et Pelagia una cum populo; sicque compuncta
est, ut et baptizaretur, et omnes divitias suas in
pauperes erogaret. Deinde Hierosolyma profecta,
et monasticum institutum amplexa, tantam apud
Deum fiduciam nacta est ut et multa miracula
fecerit. Atque ita migravit ad Dominum.

EODEM MENSE.

Die nona

103 Certamen sanctorum martyrum Juventini, et
Maximi.

Christi martyres Juventinus et Maximus claruere
temporibus Juliani apostatæ, cui etiam iter facienti
pedites armati præcurrere soliti erant, cujusque
benevolentiam ob suam fortitudinem sibi concilia-
rant. Cum autem in urbe Syriæ Antiochia versa-
rentur, imperassetque ille victimarum sanguine
fontes, fluvios, venalesque cibos pollui et sædari,
ut qui ea degustassent, vel invitati, sacrificii idolo-
rum participes essent; sibi temperare sancti non
potuerunt, quin ingemiscerent, et lacrymarentur.
Cumque ad mensam accubissent, tum vero vehe-
mentius complorantes dixerunt: Cur nos, Deus, tra-
didisti imperatori apostatæ et prævaricatori præ
cæteris gentibus? Exceptit hæc verba qui proxime
assidebat, et detulit ad Julianum: qui, ira escan-
descens, statim sanctos ad se perductus, multisque
ac diris tormentis excruciatos, cum ad abnegan-
dum Christum illos inducere nequiret, capite
obtruncari mandavit.

Eodem die

104 Commemoratio sanctæ Publicæ diaconissæ.

Sancta quoque Publica temporibus Juliani apo-
statæ fuit, et nobili genere nata, et in Ecclesia
Antiochiæ Syriæ diaconissa; virtutibus quidem
celebris, quæque exiguo temporis spatio matrimo-
nii lege copulata, sanctissimum presbyterum Joan-
nem genuerat: chorum autem virginum habens,
hymnos Deo concinebat. Quadam autem die, cum
illius Psalmi verba magna voce caneret: « Simu-
e laora gentium argentum et aurum, opera ma-
num hominum; similes illis fiunt, qui faciunt
ea et omnes qui confidunt in eis »; præteriens
Julianus, idque audiens, tacere jussit. Sed tantum
abfuit, ut Publica taceret, ut majori etiam vocis
contentione psalleret. Quamobrem iratus Apostata,
ad se adductæ faciem cædi a militibus mandavit.
Illa vero objugata ejus impietate domum re-
gressa, more suo psallebat, et laudes Deo cum
reliquis virginibus celebrabat. Demum cum optime
vitam traduxisset, in pace decessit.

Eodem die

105 *Certamen sancti Dorothei, archiepiscopi Tyri.*

Dorotheus, vis celeberrimus, episcopus Tyri, qui universas Scripturarum historias callebat, cum persecutionis vitandae causa fugisset, post Diocletiani et Licinii mortem Tyrum rediit, et sanctam Dei Ecclesiam ad Juliani Apostatae tempora gubernavit. Sed cum Julianum occulte, non palam caedes Christianorum per praefectos suos perpetrare didicisset, Tyro discedens, in Thraciae regionem se recepit: non tamen ibi idololatrarum manus effugere potuit. Comprehensus enim a Juliani praefectis, et multis suppliciis excruciat, in ipsis tormentis, annos centum et septem natus, pro Christi confessione oblit, et beatam Christo animam tradidit, multa non medioeris utilitatis scripta relinquens.

αὐταῖς ταῖς βασάνοις, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐπέθανε· καὶ παρήθετο τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Χριστῷ, πολλὰ καὶ ψυχωφελῆ συγγράμματα πρότερον συνθείς, καὶ καταλιπὼν.

Eodem die

106 *Certamen sancti apostoli Jacobi Alphæi.*

Jacobus, Christi apostolus, filius Alphæi, et frater Matthæi publicani et evangelistæ, verbum Christi prædicabat, et ea quæ ad æternum illius regnum spectant, omnes ad ipsum accedentes, Judæos et Græcos, docebat, magnamque hominum turbam in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti baptizabat. Quod Judæi indigne ferentes, ejus interficiendi consilium ceperunt. Quare in unum locum coacti, comprehensum, multisque tormentis dire et crudeliter excruciatum, postremo virgis cæsum interemere; cum interim sanctus ad extremum spiritum laudes Domino nostro Jesu Christo tribueret, et gratias sancto ejus nomini ageret, quod illius ope et cooperatione diabolus, voluntatisque ejus ministros confudisset, atque vicisset. Et reddita hunc in modum beata anima, sepultus fuit.

EODEM MENSE.

Die decima

107 *Certamen sanctorum martyrum Eulampii et Eulampie.*

Eulampius Christi martyr, et Eulampia ejus soror, Nicomedienses, Maximiano imperatore, ut persecutionem devitarent, in montem se cum multis aliis Christianis abdidere. Profectus vero Eulampius in urbem ad annonam emendam, cum proposita in foro imperatoria edicta vidisset et legeret, comprehensus ab idolorum cultoribus, sistitur imperatori; et pertractus in idolorum templum, ut immolaret, precatus est Christum: collapsusque ad terram, et contritis idolis, torqueri cepit. Quod ubi cognovit Eulampia soror, descendit de monte, et in media turba fratrem complexa, sociam se certaminis illi adjunxit. In ferventem igitur cacabam ambo conjecti, et incolumes egressi,

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Δωροθέου, ἀρχιεπισκόπου πόλεως Τύρου.

Δωροθέος, ὁ δοξιδίμος ἀνὴρ, ἐπίσκοπος γέγονε τῆς πόλεως Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν. Καὶ ἦν μὲν φρονὴν διὰ τὸν διωγμὸν. Μετὰ τὴν τελευταίην διωκτικῶν καὶ Λικινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, διακούρνα τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Καὶ ἐπειδὴ οὐ φανερώς, ἀλλὰ κρυπτικῶς τὸ πρότερον διὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ ἐφόνευσεν ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀκούσας ὁ ἅγιος Δωροθέος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου, καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῆς Θρᾷκης. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τὸν ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν θάνατον διέφυγεν. Κρατήθεις γὰρ παρὰ τῶν Ἰουλιανῶν ἀρχόντων, καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας, καίτοι γέρον ὢν, καὶ ἐκπυρρὸν ἐπὶ τῶν ὑπάρχων, ἐπέθανε· καὶ παρήθετο τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Χριστῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου.

Ἰακώβος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος, ὑπῆρχε μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου· ἀδελφὸς δὲ Ματθαίου τοῦ τελώνου καὶ εὐαγγελιστοῦ. Κηρύττων δὲ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, καὶ διδάσκων τὰ περὶ τῆς αἰωνίου βασιλείας αὐτοῦ πάντα τοὺς προσερχομένους αὐτῷ, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας, καὶ πολλοὺς βαπτίζων διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μὴ φέροντες οἱ Ἰουδαῖοι, βουλὴν ποιήσαντες, καὶ ἐπισυναχθέντες, καὶ κρατήσαντες αὐτόν, καὶ πολλὰ τιμωρήσαντες ὡμῶς καὶ ἀπανθρώπως, τελευταῖον βάνδοις πληζάντας ἐφόνευσαν, δοξάζοντα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς· καὶ εὐχαριστοῦντα τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, τῷ βοηθῆσαντι, καὶ συνεργήσαντι αὐτῷ, εἰς τὸ κατασχεῖναι, καὶ νικῆσαι τὸν διόβολον, καὶ τοὺς ποιοῦντας τὰ θελήματα αὐτοῦ. Καὶ οὕτω παραδοὺς τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, ἐτάφη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

I'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Εὐλάμπιος ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ Εὐλαμπία ἡ αὐτοῦ ἀδελφή, ὑπῆρχον ἐκ τῆς πόλεως Νικομηδείας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ· διὰ δὲ τὸν διωγμὸν κατεκρύπτοντο, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει. Κατελθὼν δὲ ὁ Εὐλάμπιος εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸ ἀγοράσαι τροφάς, καὶ ἰδὼν γράμματα προτεθειμένα εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν βασιλικῶν διατάξων· καὶ ταῦτα σταθείς καὶ ἀναγινώσκων, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ παρέστη τῷ βασιλεῖ. Καὶ ἀναγκασθεὶς εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ θῦσαι, εἰσελθὼν προσήξατο τῷ Χριστῷ· καὶ πρὸς τὰ εἶδωλα συντριβήσων. Βασανισθὲν δὲ αὐτοῦ διὰ τοῦτο, μασσοῦσα ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Εὐλαμπία τὸ γινόμενον, κατῆλθεν ἐκ τοῦ

δρους, και περιεπλάκη τῶ ἀδελφῶ μέσον τοῦ ὄχλου, **A** miraculo rei ducentos milites ad Christi fidem και συνηγωνίζετο αὐτῶ· ὅθεν ἐμβληθέντες εἰς λίβητα κοχλάζοντα, ἐξήλθον ἀβλαβεῖς. Καὶ ἰδόντες τὸ θαῦμα διακόσιοι στρατιῶται, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῶ, και σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασσιανοῦ.

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασσιανὸς, ἦν ἐξ Ἀνατολῶν τῆς Σύρων χώρας. Ἐπὶ δὲ Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ γνωρίσας αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἐτίμα αὐτὸν ὡς πατέρα τοσοῦτον, ὅτι και τὸν ναὸν ἔκτισεν ἐπὶ τῶ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅστις μέχρι τῆς σήμερον ὑπάρχει. Τοιοῦτος δὲ ἦν ψυχωφελῶν και διδακτικὸς, ὡς πολλοὺς πείθειν τὸν κόσμον καταλιμπάνειν και μοναχοὺς γίνεσθαι. Ἐξ ὧν ἦν και ἡ ἀγία Ματρώνα. Ἐκληθῆνθη γὰρ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ μέχρι τριακοσίων. Ἀλλὰ και θαύματα πολλὰ ἐποίησε· και τοὺς εἰς πταίσματα περιπεσόντας μεγάλα και εἰς ἀπόγνωσιν ἐρχομένους, συμπαθῆς ὧν, τῶν τοῦ διαβόλου χειρῶν ἐλυτροῦτο, και διὰ μετανοίας προσέφερε τῶ φιλανθρώπων Θεῶ. Ἦν δὲ και προορατικὸς, και προλέγων τὰ μέλλοντα, ὠφέλει πολλοὺς. Οὕτω δὲ βιώσας, ἐν βαρυτάτῃ γῆρῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, και ἐταφη πρὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῶ δηλωθέντι αὐτοῦ ναῶ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ ἀσκητοῦ.

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰακώβος ἐν ἀσκηταῖς μέγας ἐγένετο· νικήσας μὲν τὸν διάβολον, και νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, και περιπεσὼν, ἀλλὰ πάλιν νικήσας αὐτὸν γενναϊότερον. Οἰκήσας γὰρ ἐν σπηλαίῳ, και ἡσυχάσας ἔτη δεκαπέντε ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ἕξουσίαν τοῦ διώκειν τοὺς δαίμονας. Θίλων δὲ αὐτὸν ὁ διάβολος ρίψαι εἰς πορνείαν και φονον, εἰσῆλθεν εἰς θυγατέρα πλουσίου τινὸς, και παρεσκύασεν αὐτὴν ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἄγιον. Ἐρευνησάντες οὖν οἱ γονεῖς τῆς κόρης, και εὐρόντες τὸ σπήλαιον, ἀπήγαγον αὐτὴν πρὸς αὐτὸν, και παρεκάλεσαν θεραπεῦσαι· ὁ δὲ εὐξάμενος, ἐξήλασεν ἐκ τῆς κόρης τὸν δαίμονα. Καὶ φοβηθέντες οἱ γονεῖς αὐτῆς, μήπως εἰσέλθῃ πάλιν εἰς αὐτὴν ὁ δαίμων, ἀφήκαν ἐκεῖ, ἕως οὗ τελείως ὑγιάνῃ. Ἐφθειρεν οὖν τὴν κόρην ὁ ἀκητής· εἶτα ἐφόνευσε· και φοβηθεὶς, ἔφυγε. Καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν μεταμεληθεὶς, εἰσῆλθεν εἰς τάφον κλαίων· και τοσοῦτον ἐκαθαρίσθη τῆς ἀμαρτίας, ὡς ἐν ἀβροχίῃ δι' εὐχῆς ὅτεδὸν καταγαγεῖν· και οὕτω τελειωθῆναι.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΑ'

Μνήμη τῶν ἁγίων Ζηναΐδος και Φιλονίλλης τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς..

Ἡ ὁσία Ζηναΐς μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλονίλλης, ὑπῆρχεν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, συγγενῆς οὖσα τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου. Με-

Eodem die

108 *Commemoratio sancti Patris nostri Bassiani.*

Sanctus Pater noster Bassianus, ex orientali Syrorum regione oriundus, Marciano pio imperatore, Constantinopolim profectus, ob virtutem suam imperatori statim innotuit, qui non modo eum tanquam patrem colebat, sed et ædes illius nomine, quæ ad hunc usque diem exstant, ædificavit. Fuit enim ad docendum appositissimus, ut multis persuaderet, relicto sæculo monasticam vitam agere: in quorum numero fuit sancta Matrona: crevitque discipulorum ejus numerus usque ad trecentos. Ad hæc multa miracula patravit. Præterea si quis in gravissimum aliquod peccatum lapsus esset, et idcirco de sua salute desperaret, vir sanctus pari cum eo dolore suscepto, non prius conatu desistebat, quam lapsum e diaboli manibus ereptum, per pœnitentiam ad Deum clementissimum adduceret. Insuper prophetiæ dono illustris, cum futura prædiceret, multis profuit. Exacta per hunc modum vita, confectus senio migravit ad Dominum, et a discipulis suis in ædibus, quæ ejus nomen præferunt, sepultus est.

Eodem die

109 *Commemoratio sancti Patris nostri Jacobi ascetæ.*

Sanctus Pater noster Jacobus magnus asceta, cum sæpe victoriam de diabolo retulisset, victus et ipse aliquando, tamen iterum eum eo congressus, superior e prælio discessit. Nam cum in spelunca annos quindecim tranquille egisset, dataque ipsi esset a Deo fugandorum dæmonum potestas, commotus invidia dæmon, sanctum virum in stuprum et homicidium pellexit. Ingressus enim cujusdam divitis filiam, suggessit ut Jacobum imploreret. Perscrutati igitur parentes puellæ speluncam, ductam ad sanctum filiam, rogarunt, ut liberaret: qui, adhibita prece, propulsi ab ea dæmonem. Parentes vero veriti ne iterum a dæmonio corriperetur, ibi eam reliquerunt, quoad libera omnino redderetur. At asceta vitia vitia puellam, et occidit. Quare timore percussus, in fugam se conjecit. Sed in via pœnitentia ductus, effususque in lacrymas, in sepulcrum se abdidit: ubi peccatum sic expiavit, ut in magna siccitate imbrem de cælo imtraverit. Atque item finem vivendi fecit.

EODEM MENSE.

Die undecima

110 *Commemoratio sanctarum Zenaidis et Philonillæ sororum.*

Sancta Zenais cum sorore Philonilla, ex urbe Tarso fuit, sanguinis propinquitate sancto apostolo Paulo conjuncta. Et primum quidem medicinam

professa, deinde ab ipso apostolo fide Christi imbuta, valedixit arti, divitiis, et sorori; atque in remoto montis antro solitariam vitam agens, soli Deo, sibi que vacabat, herbis tantum, quas prope speluncam tellus ipsa ferebat, famem sustentans: ad quas legendas aliquando egressa, pressit imprudens acutissimum clavum ligneum, diaboli opera humi defixum, indignissime ferentis, quod multi occulte ad eam ventitantes, ad Christi fidem traducerentur. Quæ cum dolori impar consedisset, ut e pede clavum tolleret, spiritum Domino tradidit. Philonilla autem domi consistens, eum non minori, quam soror, studio ad virtutem contendisset, magnoque semper cultu Deum prosecuta esset, in pace obdormivit,

Eodem die

111 *Commemoratio sancti apostoli Philippi, de quo fit mentio in Actibus sanctorum apostolorum.*

Philippus, Christi apostolus ex septem diaconorum numero, cum in urbe Joppe Christum prædicaret, jussus est a Spiritu sancto Gazam petere: quo in itinere obviam factus Candaci eunucho, reginæ Æthiopum præfecto, quadrigæ insidenti, prophetamque Isaiam legenti, accedens propius, quæsit, num quæ legeret intelligeret. Cui ille: Qui possum, inquit, assequi sine duce et sine interprete? Elatusque in currum Philippus, illo quem eunuchus legebat, loco exposito, fide Christi eum instituit. Cumque ad aquam venissent, ait Philippo eunuchus: Edce aqua; quid prohibet me baptizari? Desiliens itaque ex curru, baptizatus est, neque amplius vidit Philippum: raptus enim fuit: sed reliquum iter lætus conficere perrexit. Philippus vero, Thrallis in Asia episcopus factus, vivere desiit.

EODEM MENSE.

Die duodecima

112 *Commemoratio sanctæ septimæ synodi trecentorum sexaginta septem sanctorum Patrum.*

Sancta optima œcumenica synodus Nicææ secundo habita est Constantino et Irene ejus matre imperantibus, et Tarasio sanctissimo ac divino Patre nostro patriarcha Constantinopolitano. Cum autem sancti Patres numero trecenti sexaginta septem, jussu imperatoris, adversus Iconomachos convenissent, conscripto anathemate, quo omnes hæreses et hæresiarchas, simulque Iconomachos damnarunt, omnes uno ore conclamavere: Quisquis sacras imagines non colit, alienus est ab orthodoxorum fide: honor autem, qui imagini habetur, in prototypo, ut ait magnus Basilus, recidit: qui adorat et honorat imaginem, adorat in ea et honorat eam, quem imago refert, hypostasim. Quæ cum decrevissent, orthodoxamque fidem scri-

113 *ἤρχετο τὴν ἱατρικὴν τέχνην. Ἄλλὰ μαθητευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, κατέλιπε καὶ τὴν τέχνην, καὶ πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς, καὶ τὴν ἀδελφὴν. Καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄρος, καὶ εὐρουσα σπηλαίον, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ ἡσύχασε, τῷ Θεῷ μόνῃ καὶ ἑαυτῇ προσέχουσα, καὶ τρεφομένη ἐκ τῶν παραφουμένων τῷ σπηλαίῳ βοτανῶν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐξελθούσα τοῦ σπηλαίου πρὸς τὸ συναγαγεῖν βοτάνας, ἐπέπεσον ἕλον ξύλου ὀξύτατον ὑπὸ τῆς τοῦ διαβόλου συνεργίας, μὴ φροντος βλέπειν τοὺς καθεκαστην πρὸς αὐτὴν ἔρχομένους κρύφα, καὶ πιστεύοντας δι' αὐτῆς τῷ Χριστῷ. Καὶ περιαλγῆς γενομένη, καὶ καθίσασα ἐκβαλεῖν τὸν ἕλον, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ. Ἡ δὲ Φιλονίλλα ἐν τῷ οἴκῳ μὲν καθεζομένη, μηδὲν δὲ τῆς ἀδελφῆς εἰς ἀρετὴν ἀπολειφθεῖσα, ἀλλὰ τὴν Θεὸν πολλὰ θεραπεύασα, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.*

B

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Φιλίππου, τοῦ ἐν ταῖς Ἱερῶσι τῶν ἁγίων ἀποστόλων.

Φίλιππος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος ὑπῆρχε μὲν εἰς τῶν ἐπὶ τὰ διακόσια. Ὦν δὲ ἐν τῇ πόλει Ἰόππῃ κηρύττων τὸν Χριστόν. Τῇ δὲ παρακελεύσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πορευόμενος ἀπὸ τῆς Ἰόππης πρὸς Γάζαν τὴν πόλιν, συνήντησε τῷ τῆς βασιλείου τῶν Αἰθίοπων δυνάστῃ, εὐνούχῳ μὲν ὑπάρχοντι, Κανδάκῃ δὲ λεγομένῳ, ἐπὶ ἄρματος ἵππων καταζομένῳ, καὶ ἀναγινώσκοντι τὸν προφήτην Ἰσαίαν· καὶ προσελθὼν ἠρώτησεν αὐτὸν· « Ἄρα γινώσκεις, ἃ ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ εἶπε· Ἦὼς ἂν δυναίμην, ἐὰν μὴ τις ὀδηγήσῃ με; » Καὶ εὐθὺς ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἄρματος, καὶ διηρημήνευσεν αὐτῷ ἅπαν ἀνεγίνωσκε, καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Καὶ εὐρόντας ὕδωρ, λέγει ὁ εὐνούχος τῷ Φιλίππῳ· « Ἰδοὺ ὕδωρ, τί κωλύει με βαπτισθῆναι; » Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἐβαπτίσθη. Τὸν δὲ Φίλιππον οὐκ ἔτι ἴδεν· ἠρπάγη γάρ· ἀλλ' ἐπορεύετο τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων. Μετὰ ταῦτα ὁ Φίλιππος ἐν Θράκῃ τῆς Ἀσίας ἐπίσκοπος γενόμενος, ἐτελειώθη.

C

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΒ'

Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἁγίας ἐβδόμης συνόδου τῶν τῆς ἁγίων Πατέρων.

Ἡ ἁγία ἐβδόμη καὶ οἰκουμένη ὁμόδοξος ἐγένετο ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῆς αὐτοῦ μητέρος· ὑπάρχοντος πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ταρασίου, τοῦ ἁγιοτάτου, καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν. Ὅντας δὲ οἱ ἄγιοι Πατέρες τὸν ἀριθμὸν τριακόσιοι ἐξηκονταεπτά, συνῆλθον καλεῖσθαι τοῦ βασιλέως κατὰ τῶν Εἰκονομάχων. Καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἵρεσιν, καὶ τοὺς τῶν αἵρέσεων ἀρχηγούς· εἶτα καὶ τοὺς Εἰκονομάχους· ἅπαντας πάντας ὁμοφρόνως εἰπόντας· ὅτι Ὁ τὰς ἁγίας εἰκόνας μὴ προσκυνῶν, ἀλλότριός ἐστι τῆς τῶν ὀρθοδόξων πίστεως· καὶ ὅτι ἡ εἰκόνας τιμῆ, ὡς ὁ μέγας Ἰησοῦ Βασιλείος, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, Ὁ γὰρ προσκυνῶν τὴν εἰκόνα καὶ τιμῶν, προκυνεῖ ἐν αὐτῇ καὶ τιμῆ τοῦ

ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. Καὶ οὕτω διαταξάμενοι, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐγγράφως βεβαιώσαντες, καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως τιμηθέντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπισκοπὴν ἀπελύθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου

Οἱ τρεῖς πολυάθλοι μάρτυρες, Πρόβος, Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Χριστιανοὶ δὲ ὄντες, καὶ τὸν Χριστὸν ὀμολογοῦντες, ἐκρατήθησαν παρὰ τοῦ τῆς Κιλικίας ἄρχοντος. Καὶ πρῶτος μὲν συντριβθεὶς τὸ πρόσωπον ὁ Τάραχος, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Δεύτερος δὲ τυφθεὶς ὁ Πρόβος, καὶ σιδηροδεθεὶς παρεδόθη καὶ αὐτὸς τῇ φυλακῇ. Καὶ τρίτος ὁ ἅγιος Ἀνδρόνικος τυφθεὶς, καὶ τοὺς μηροὺς ξίφει χαραχθεὶς, καὶ τὰς πλευρὰς ξισθεὶς, καὶ μετὰ τοῦ ἄλλοτος ἀνατριβεῖς ἐνεβλήθη μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν αὐτὴν φυλακὴν. Ἐἶτα ἀπὸ Κιλικίας δεθέντες ἤχθησαν εἰς Μοφουστίαν. Καὶ μὴ πεισθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, πάλιν ἐδασανίσθησαν. Ὁ μὲν Τάραχος τὸ στόμα συνθλασθεὶς, καὶ τὴν κεφαλὴν ξυρισθεὶς. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος τὴν γαστέρα βάρβοις τυφθεὶς. Ὁ δὲ Πρόβος μετὰ σουβλίων πεπυρωμένων τὰς μασχάλας, καὶ τὰ ψῶα κατακαίει. Καὶ πλείονας τούτων βασάνους ὑπομείναντες, ὕστερον ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς παρθένου.

Ἡ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστασία, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐζλαριανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης. Ἦν δὲ μονάζουσα, μετὰ καὶ ἐτέρων παρθένων, ἐν μοναστηρίῳ τινί. Διεβλήθη οὖν τῷ ἄρχοντι. Ὁ δὲ ἀποστειλάς, ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ· καὶ σταθεῖτα ἔμπροσθεν τοῦ ἄρχοντος, καὶ ἐρωτηθεῖσα, ὠμολόγησε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τύπεται εἰς τὸ πρόσωπον· καὶ γυμνοῦται· καὶ ὑπὸ πυρὸς κατακαίεται· ἐπιβραϊνομένων ἐπάνω αὐτῆς πίσης καὶ ἐλαίου καὶ θαψίου. Ἐἶτα κρεμάται ἐν τῷ ξύλῳ. Καὶ στρεφομένου τοῦ στυρακίου, ἐτριζον τὰ ὀστά αὐτῆς. Ἐἶτα ἀποτίμνεται τοὺς δύο αὐτῆς μασθοὺς, καὶ τοὺς δνυχας ἀνασπᾶται. Καὶ μετὰ ταῦτα κόπτεται τὰς δύο χεῖρας. Ἐἶτα τοὺς δύο πόδας· καὶ ἐκρίζουται τοὺς ὀδόντας· καὶ ἐτέρας τιμωρίας πολλὰς ὑπομείνασα, τελευταῖον τὸ διὰ ξίφους δέχεται τέλος. Καὶ οὕτως παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Δομνίνης.

Ἡ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δομνίνα ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ Βασιλείως ἐκ τῆς Ἀναζάρβου πόλεως· ἐκρατήθη δὲ, ὡς Χριστιανὴ, παρὰ δημίῳ Ἑλλήνων. Καὶ παρέστη τῷ κριτηρίῳ Λυσίου τοῦ δουκός. Καὶ ὀμολόγησασα μετὰ παρβύσιας ἐνώπιον πάντων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεὸν ἀληθινὸν αὐτὸν εἰπούσα, καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων θεοὺς ψευδεῖς ἀποδείξασα, καὶ λίθους καὶ ξύλα, καὶ σαθρὰν ὄλην· τύπεται

PATROL. GR. CXVII.

pto firmassent, atque honorifice accepti ab imperatore essent, in suum quisque episcopatum sese recepit.

Eodem die

113 *Certamen sanctorum martyrum Probi, Tarachi, et Andronici.*

Probus, Tarachus et Andronicus, tres pluribus insignes certaminibus martyres, Diocletiano imperatore, quod Christiani essent, Christumque profiterentur, comprehensi a Ciliciæ præfecto, primus quidem Tarachus colaphis contusus in carcerem conjicitur. Deinde Probus virgis cæsus, ferreisque catenis constrictus, custodiæ traditur. Tertio sanctus Andronicus cum vapulasset, ejusque femora gladio lancinata essent, et latera excarnificata, sale aspersus, in eundem cum reliquis carcerem includitur. Post hæc a Cilicia Mopsuestiam ducti, cum a Christi confessione dimoveri non possent, rursus excruciat, Tarachus quidem ore contuso, et capite abraso; Andronicus autem cæso scipionibus ventre; Probus vero ustulatis candentibus subulis axillis lumbisque; multis demum aliis cruciatibus omnes vexati, capite plectuntur.

Eodem die

114 *Certamen sanctæ martyris Anastasiæ virginis.*

Anastasia Christi martyr, Decio et Valeriano imperatoribus, ex urbe Roma fuit, monasticam vitam cum aliis virginibus in quodam monasterio agens. Quare ad præfectum delata, ejus jussu collari ferreo constricta ad ipsum adducitur: ad cujus conspectum cum stetisset, quod interrogata, Christi nomen confessa esset, colaphis cæditur: tum nudata, subjecto igne amburitur, liquata pice, oleo ac sulphure superinfusis. Mox in equuleum sublata ossa omnia, converso hastili, confringuntur. Post hæc ambæ mamillæ ei abscinduntur, ungues extrahuntur, utraque manus amputatur, ac dentes evelluntur. Tandem post multos alios cruciatus, gladio finem accipit: atque ita spiritam suam Domino tradidit.

Eodem die

115 *Certamen sanctæ martyris Domninae.*

Domnina Christi martyr, Diocletiano imperatore, in urbe Anazarbo nata, quod Christiana esset, a lictoribus Græcis comprehensa, sistitur Lysiæ ducis tribunali. Cumque Domini nostri Jesu Christi nomen libere coram omnibus profiteretur, illum affirmans verum Deum esse, universique Conditorem, falsos autem Græcorum deos, lapides esse ostendens, et ligna, et putrem materiam, crudelissime cæditur, pedesque illius candentibus subulis aduruntur:

Deinde in carcerem esse, ubi Soli iterum quatuordecim dies, et hinc iterum verberatur: ad hunc singulorum dierum scriptura includitur: in hoc diei cursibus ubi solus dicitur, pro quo qui cum spiritu sancto, beatorum spiritum reddidit, ubi iterum quatuordecim dies in sepulcro illatus

EODEM MENSE.

Die decima tertia

122 Certamen sanctorum martyrum Carpi, Papyli, et Agathonice.

Sancti martyres Carpus et Papyrus Decio imperatore floruerunt. Et sanctus quidem Carpus episcopus Thyatirorum fuit; Papyrus autem diaconus. Comprehensi autem ab Asiæ præfecto, interrogati quæ Christi Domini nomen in conspectu omnium confessi sunt: jussique idolis immolare, imperata facere recusarunt. Quare alligatos ad equos, usque ad Sardes urbem præ se egit, et raptavit præfectus, in equuleo in equuleum actos excarnificari mandavit. Agathodorus autem sanctorum servus, illos prosecutus, tandiu torquetur, donec expiravit. Porro Carpus cum in equuleo subrideret, rogatus a præfecto, cujus causa id faceret, respondit, se exhilaratum esse, quod gloriam Dei vidisset. Igitur de equuleo depositi, in ignem conjiciuntur. Agathonica autem Papyli soror, quæ tum aderat, in rogam ardentem sua sponte gaudens insilit: et ambo animas Domino tradidere.

Eodem die

123 Certamen sancti martyris Florentii.

Florentius martyr ex urbe Thessalonica fuit. Cum autem Christianus esset, honestique studiosissimus, probra et convicia maxime omnium in Græcorum deos jactabat, vanamque eorum superstitionem anathematizabat; veram autem Christi fidem omnino edocebat, Christianosque confirmabat et cohortabatur ad explendam Dei voluntatem. Cujus rei causa comprehensus a regionis præfecto, interrogatusque, in illius conspectu confessus est, Dominum nostrum Jesum Christum esse solum Deum; Græcorum vero deos, ligna esse, lapides, aurum, argentum, æs et ferrum, idola animæ sensusque experta. Quæ cum dixisset, concitato in iram præfecto, variis tormentis excruciat. Deinde in equuleum clatus scalpitur. Demum in ardentissimum rogam luctus, orans et gratias Deo agens, finem luctus accepit.

EODEM MENSE.

Die decima quarta

124 Certamen sanctorum martyrum Nazarii, Geruasii, Protasii et Celsi.

Hi sancti Romæ claruerunt, Nerone imperante.

Α ἀνηλώσ, καὶ μετὰ σουβλίων πεπυρωμένων διακαίεται. Εἶτα εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται. Ὡς ἔπειτα δὲ πάλιν εἰς δευτέραν ἐξέτασιν, τότε μετὰ βραδίων ἰσχυρῶς καὶ ἐξερροῦται διὰ τῶν λαδῶν τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν. Καὶ πάλιν ῥίπνεται εἰς φυλακὴν. Καὶ ἐν αὐτῇ οὖσα, εὐχαριστοῦσα, προσευχομένη, παρέθετο τῷ Θεῷ, ὡς ἔπειτα ἐμάρτύρησε, τὴν μακαρίαν αὐτῆς ψυχὴν. Τὸ λείψανον αὐτῆς ἐτάφη ἐντίμως.

MHNI TΩ ΑΥΤΩ.

ΙΓ'.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων, Κάρπου, Πάπλου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς Ἀγαθοδώρου καὶ Ἀγαθονίκης.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Κάρπος καὶ Πάπυλος ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως. Καὶ ὁ μὲν ἅγιος Κάρπος ἐπίσκοπος ἦν Θυατείρων· ὁ δὲ Πάπυλος διακόνος κρατηθέντες οὖν παρὰ τοῦ ἀρχοντος τῆς Ἀσίας ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων τὸ ἄνωγον τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Καὶ καταναγκασθέντες ἐπὶ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, προσέβησαν ἵπποις, καὶ περιεπάτουν ἐμπροσθεν τοῦ ἀρχοντος σφύρομενοι πρὸς τὰς Σάρδεις, καὶ ἐπὶ ξύλων ἐζέοντο. Ὁ δὲ Ἀγαθόδωρος, δοῦλος τῶν ἁγίων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, βασιανθεῖα ἐκλειώθη. Κρεμώμενος δὲ ὁ ἅγιος Κάρπος, καὶ εἰπόντος τοῦ ἀρχοντος: Τίνος χάριν ἐγένετο; Κάρπε· ἀπεκρίθη: Εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐχάρην. Καταβιβασθέντες δὲ ἀπὸ τῶν ξύλων, ἐβλήθησαν εἰς τὸ πῦρ. Καὶ παρούσα ἡ ἀδελφή Παπύλου Ἀγαθονίκη, εἰσῆλθε χαίρουσα ἀπὸ τοῦ πύρου εἰς τὴν κάμινον· καὶ παρέδωκεν ἀμφοτέροις τὰς ψυχὰς τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φλωρεντίου.

Ὁ μάρτυς Φλωρέντιος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης· Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ ζήλωτης καλοῦ, ὑβρίζε καὶ διέβαλλεν ἐπὶ πάντων τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὴν θρησκείαν αὐτῶν ἀνετίθει· ἐδίδασκε δὲ πάντας τὴν ἀληθινὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐστίριζε τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐκείλοι, πρὸς τὸ ποιεῖν τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ αὐτῶν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἀρχοντος. Καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶναι μόνον Θεόν· καὶ ὅτι δὲ τῶν Ἑλλήνων θεοὺς ξύλα ὑπάρχειν, καὶ λίθοι καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ χαλκόν, καὶ αἰθέρας, καὶ ἑδῶλα ἄψυχα καὶ ἀνασθητα. Καὶ ταῦτα εἰπὼν καὶ εἰς ὀργὴν κινήσας τὸν ἀρχοντα, τιμωρεῖται ἐκ τῶν ἰδίων φόρων. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ζέεται ἐκ πυρᾶς ἀναφθεσίως μεγάλης, ἐμβάλλεται εἰς αὐτὸν τῶν χαίρων. Καὶ ἐν αὐτῇ προσευχόμενος, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ ἐτελειώθη.

MHNI TΩ ΑΥΤΩ.

ΙΔ'.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Πρωτασίου, καὶ Κελσίου

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Νέρωνος τοῦ βασι

λέως ἐν τῇ Ῥώμῃ· ἦν δὲ ὁ Ναζάριος υἱὸς Ἀφρικανοῦ καὶ Περπετούας, τῶν βαπτισθέντων παρὰ τοῦ ἁγίου Πέτρου. Αὐτὸς δὲ βαπτισθεὶς ὑπὸ Λίνου πατριάρχου Ῥώμης. Καὶ ὑπάρχων χρόνων ἑξοσι, ἀπῆλθεν εἰς τὰς πόλεις Ἰταλίας, καὶ ἐκήρυσσε τὸν Χριστόν. Εἶτα ἦλθεν εἰς πόλιν τινὰ, ἔνθα κατέλαβε Πρωτάσιον, καὶ Γερβάσιον ὄντας εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος. Τυφθεὶς δὲ, καὶ τῆς πόλεως ἐκδιωχθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς ἑτέραν πόλιν, καὶ προσλαμβάνει Κέλσιον τριῶν χρόνων ὄντα. Εἶτα τὴν πόλιν Μεδιολάνων καταλαβὼν, εὐρίσκει πάλιν ἐν τῇ φυλακῇ τοὺς ἁγίους Γερβάσιον καὶ Πρωτάσιον. Καὶ κρατηθεὶς, παραπέμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ τοῦ ἄρχοντος. Καὶ πάλιν εἰς Μεδιόλανα ὑποστρέψας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα τοῖς λοιποῖς ἁγίοις, καὶ τῷ παιδίῳ Κελσίῳ, ὁ ἄρχωντι χρόνων ἑνέα καὶ μηνῶν ἑπτὰ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΕ'

Ἐθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκιανοῦ.

Λουκιανὸς ὁ μάρτυρ ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Μετὰ δὲ θάνατον τῶν γονέων, δοὺς τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ πτωχοῖς, προσεῖχε τῇ ἀναγνώσει τῶν θείων Γραφῶν. Καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπίστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Καταλιπὼν δὲ τὴν Ἀντιόχειαν, κατέλαβε τὴν Νικομήδειαν, ἔνθα ὁ Διοκλητιανὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἐφόνευεν. Καὶ ἐπεὶ πολλοὺς εὗρε διὰ φόβον τὸν Χριστιανισμὸν βουλομένους ἀρνήσασθαι, θρσσοποιήσας, ἐπίσει μαρτυρήσας. Τσοῦτον δὲ γέγονε δι' ἀρετῆς Θεῷ ὁμοιος, ὥστε τὴν πόλιν περιέρχασθαι, καὶ παρ' ὧν μὲν θέλει, βλέπεσθαι, παρ' ὧν δὲ μὴ θέλει, μὴ ὀρᾶσθαι. Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Διοκλητιανὸς, καὶ φοβηθεὶς εἰς πρόσωπον αὐτὸν ἀγαγεῖν, μήποτε παρ' αὐτοῦ ἐλεγχθῆ, κρεμάσας βῆλον συνέτυχεν αὐτῷ, καὶ ἰδὼν τὸ τῆς γυμνῆς αὐτοῦ ἀμετάθετον, καταδικάζει αὐτὸν λιμοκτονηθῆναι· ἐπὶ πολλὰς δὲ τὰς ἡμέρας μὴ μεταλαβὼν τροφῆς, ἐν τῇ φυλακῇ ἐτελειώθη. Καὶ ἐβρίφη ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σαβίνου τοῦ ἐπισκόπου.

Ὁ Μακάριος Σαβίνος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ κατάστασιν, ἐγένετο πρότερον ἐπίσκοπος. Εἶτα, τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου καταλιπὼν, διὰ τὸ τῆς ἰσυχίας καλόν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων ἐν ταῖς ἐρήμοις· καὶ τσοῦτον ἠγωνίσαστο πρὸς ἀρετὴν, νηστείας, καὶ ἀγρυπνίας, καὶ ἀσκήσεων ἑαυτὸν ἐπιδοῦς, ὡς καὶ θαυμάτων ἐξιωθῆναι πολλῶν νόσους ἀπελαύνειν, λεπροὺς καθαρίζειν, δαίμονας διώκειν, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πολλοὺς δὲ ὠφελήσας, καὶ πρὸς ἀρετὴν ἐπιδοῦναι ποιήσας, διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ· καὶ γὰρ πολλοὶ προσήλθοντο αὐτῷ χάριν ὠφελείας· καὶ πείσας ἀφαίρειν καὶ γονεῖς, καὶ ἀδελφοὺς, καὶ οἰκείους, καὶ τῷ μοναχικῷ βίῳ προσελθεῖν, καὶ Χριστῷ δουλεύειν, καὶ θεραπεύειν αὐτὸν διὰ καθάρσεως, καὶ τῆς τῶν ἐντολῶν

Fuit autem Nazarius Africani et Perpetuæ filius, qui a sancto Petro baptizati sunt : ipse vero a Lino patriarcha Romano baptizatus, cum annum vicesimum ageret, urbes Italiæ peragrabat, Christum prædicans. Mox in civitatem quamdam profectus, reperit Gervasium et Protasium in vincula ob Christi fidem a regionis præfecto conjectos. Cæsus igitur, atque ab urbe expulsus, in aliam concessit ; adjunctoque sibi Celso trium annorum puero, Mediolanum abiit, ubi iterum sanctos Gervasium et Protasium in carcere invenit : retentusque, Romam a præfecto mittitur. Verum Mediolanum regressus, capite plectitur una cum reliquis sanctis, et puero Celso annum tunc nonum et mensem septimum agente.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

119 *Certamen sancti martyris Luciani.*

Lucianus martyr Antiochiæ Syriæ natus, imperatore Diocletiano, mortuis parentibus, distributis in pauperes facultatibus suis, divinarum Scripturarum lectioni totum se dedit, multosque Græcorum ad Dominum convertit. Relicta autem Antiochia Nicomediam petiit, ubi Diocletiano per cædes in Christianos debacchante, plurimos, quos metu tormentorum adactos defectionem a Christiana fide moliri deprehendit, confirmavit, persuasitque eis, ut martyrium subirent. Adeo autem ob virtutes suas Deo similis effectus est, ut cum urbe obiret, a quibus vellet conspiceretur, a quibus vero nollet, nequam videretur. Qua re comperta, Diocletianus veritus, ne si illum ad se acciret, ab eo objurgaretur, sumpto velo convenit Lucianum : cujus animum cum nullis artibus a sententia dimovere potuisset, inedia eum confici jussit. Igitur cum nullum per multos dies cibum degustasset, in carcere decessit, ac in mare projectus fuit.

Eodem die

120 *Commemoratio sancti Patris nostri Sabini episcopi.*

Beatus Sabinus propter eximias virtutes, et honestissimos mores primum quidem episcopus ordinatus fuit. Sed postea cum sæculares tumultus, quietis studio, fastidiret, in eremum procul ab omni hominum consuetudine profectus, ea contentione comparandis virtutibus incubuit, seipsam jejuniis, vigiliis, et exercitationibus dando, ut meruerit multa miracula edere, morbos depellere, leprosos mundare, dæmones fugare, et futura prænuntiare. Cum autem multis profuisset, et ad se accedentes doctrina sua ad virtutes eo provexisset, ut relictis parentibus, fratribus, et domo, vitam monasticam professi, Christo servirent, eique in puritate. et mandatorum custodia famularentur ; in pace decessit, sacrum quidem spiritum Domino, præter

ματιον· ἤξειν τὸν Κύριον ἐπὶ γῆς ἀνθρώποις συναστρεφόμενον. Καὶ ἔδωκε τέρας ὅτι ὅτε δύνῃ ὁ ἥλιος ἐν Σηλώμ, καὶ μερισθῆ ἡ δρῦς, ἡ ἐν Σιλωάμ, εἰς δώδεκα μέρη, γενηθήσονται δώδεκα δρῦες· τουτέστιν, ὅτε σταυρώσουσι τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης Χριστὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ θανῶν, δύνῃ, διαμοιρισθήσονται αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ γενηθήσονται δώδεκα δρῦες· ἧτοι οἱ δώδεκα ἀπόστολοι· καὶ διδάξουσι πάντα τὰ ἔθνη πιστεύειν εἰς τὸν Χριστόν. Ταῦτα προφητεύσας, ἐν εἰρήνῃ τελειωθείς, ἐτάφη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Διαμανοῦ, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Ἀνθιμου, Λεοντίου καὶ Εὐπρεπίου.

Τρεῖς εἰσὶν αἱ συζυγαὶ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Διαμανοῦ, ἀμφοτέρων καὶ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι καλουμένων, καὶ τὴν ἱατρικὴν τέχνην μετρηχόμενων, καὶ τὴν προσηγορίαν τῆς ἀναργυρίας ἔχόντων. Οἱ μὲν γὰρ ἦσαν υἱοὶ Θεοδότῃς γυναικὸς εὐλαβοῦς. Ἐν εἰρήνῃ κοιμηθέντες καὶ κτεταθέντες ἐν τόπῳ καλουμένῳ Φερεμάν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ διηγῶντες ἔχοντες διδάσκαλον φθονερόν· ὅστις μετὰ δόλου ἀναγαγὼν αὐτοὺς εἰς ὄρος, ὡς δῆθεν βοτάνας συνάξοντας, λίθοις φονεύει. Οἱ δὲ ὦν καὶ ἡ παρούσα ἄθλησις, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Ἀραβίας· περιερχόμενοι δὲ κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐθεράπευον ἀναργύρων τοὺς ἀσθενούντας. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ παραγέγοντο ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Κιλικίας, καὶ κρατηθέντες παρέστησαν Λυσίᾳ τῷ δουκί· ὅστις καὶ διαφόρως τιμωρήσας αὐτοὺς, ὕστερον ἀπεκαθάλας, σὺν τοῖς ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς τρισὶν ἀδελφοῖς, Ἀνθίμῳ, Λεοντίῳ, καὶ Εὐπρεπίῳ.

ΜΒΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΗ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Λουκά.

Λουκάς ὁ εὐαγγελιστὴς ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης· ἱατρὸς τὴν τέχνην, καὶ ζωγράφος. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Θήβας τῆς Μακεδονίας ἐπὶ Τιβερίου τοῦ βασιλέως, διὰ τὸν διωγμὸν, ἐνέτυχε τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ Παύλῳ· καὶ ὡς ὑπάρχων εἰς τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων, ἠκολούθησεν αὐτῷ, καὶ σὺν αὐτῷ ἐκήρυσσε τὸν Χριστόν. Καὶ συνήργει εἰς τὴν τοῦ κηρύγματος, καὶ τοῦ εὐαγγελίου διακονίαν προθύμῳ γνώμῃ. Συνεγράψατο δὲ πρότερον τὸ κατ' αὐτὸν ἅγιον εὐαγγέλιον, πρὸς Θεόφιλον τινὰ ἡγεμόνα, πιστεύσαντα εἰς τὸν Χριστόν ὑπαγορεύσαντο αὐτῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου· ἔπειτα ἐξέθηκε τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων, πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον. Καὶ ταῦτα πράξας, ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε τῷ Θεῷ. Τὸ δὲ ἱερὸν καὶ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐτάφη μὲν πρότερον ἐν Θήβαις· ὕστερον δὲ ἀνακομισθὲν ἀπὸ Θηβῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατετίθη ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

ΜΠΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΘ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Σαδῶθ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἑκατὸν εἰκοσι ἁγίων.

Σαδῶθ ὁ μάρτυρ ὑπῆρχεν ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως

A terra cum hominibus conversaturus. Aliud præterea ostentum dedit : Occidet, inquit, sol in Selom ; dissectaque in duodecim partes arbore in Siloe, nascentur duodecim arbores : hoc est, cum in crucem egerint Judæi Christum Solem justitiæ, et hic mortuus fuerit, solque radios suos condiderit, dividuntur duodecim tribus Israel in omnes gentes, orienturque duodecim arbores, qui sunt duodecim apostoli, convertentque omnes gentes ad Christi fidem. Hæc cum prophetasset, in pace decessit, et sepultus est.

Eodem die

124 Certamen sanctorum Anargyrorum Cosmæ et Damiani, fratrumque eorum Anthimi, Leontii et Euprepit.

B Tria sunt sanctorum Anargyrorum paria, qui et iisdem Cosmæ et Damiani nominibus appellati fuerunt, et medicinæ artem tractaverunt, et Anargyrorum cognomen habuerunt. Fuere enim alii Theodotæ religiosissimæ filii, qui in pace decedentes, in loco Phereman dicto sepulti sunt. Alii cum Romæ degerent, præceptorem invidum habentes, per dolum ab eo in montem, quasi ad legendas herbas, deducti, lapidibus obruti sunt. Alii, quorum certamina enarrare instituimus, Arabes fuere, qui terrarum orbem peragrantes, gratis et sine pretio ægrotos curabant. Diocletiani vero temporibus in Ciliciam profecti, et comprehensi, sistuntur Lysiæ duci : a quo variis tormentis excruciat, capite demum plexi sunt, una cum tribus, qui eos prosequantur, fratribus, Anthimo, Leontia, et Euprepio.

EODEM MENSE.

Die decima octava

125 Commemoratio sancti apostoli et evangelistæ Lucæ.

D Lucas evangelista in Antiochia magna ortus, professione medicus, et pictor, cum Thebas Macedonia, Tiberio imperatore, ob persecutionem venisset, congressus collocutusque cum sancto apostolo Paulo, ut qui ex septuaginta apostolorum numero erat, eidem apostolo se socium adjunxit, et una cum ipso Christum prædicavit ; promptoque animo in prædicationem, et Evangelii ministerium eidem cooperatus est. Conscripsit autem primo sanctum, quod ejus nomen præfert, Evangelium ad Theophilum quemdam Præfectum, qui in Christum crediderat, dictante sibi sancto Petro apostolo : deinde apostolorum Acta ad eundem Theophilum. Post hæc in pace animam Deo tradidit. Sacræ vero et pretiosæ ejus reliquiæ Thebis primum sepultæ, postmodum inde Constantinopolim translatae, in Sanctorum Apostolorum templo conditæ fuerunt.

EODEM MENSE.

Die decima nona

126 Certamen sancti martyris Sadoth, et sanctorum centum viginti sociorum.

Sadoth martyr, Sapore Persarum rege, claruit

Christianæ autem fidei causa comprehensus, ad ductusque ad eundem regem cum ignem adorare nollet, gravissime cæditur: tum cule a fronte ad pedes inusta, deque ejus pelle loro digiti latitudine detracto, iterum bubulis nervis laceratus, super spinas, ligna, et saxa acutissima nudus pertrahitur. Deinde digitis articulatim dissectis, in cochleam hastili cogitur. Præterea candentibus subulis in reliquo corpore fodicatur. Mox inverso capite suspenditur, eique lingua præciditur. Cujus constantiam homines mille ducenti septuaginta conspicati, in eam opinionem venere, nisi magnarum rerum spem haberet, eum tanta perferre non posse. Quamobrem Christi fidem amplexi, in vincula conjiciuntur. Sadoth vero gratias Deo agens, una cum centum viginti sanctis capite plectitur.

Eodem die

127 *Commemoratio sancti Patris nostri Amphilo chii, episcopi Iconii.*

Hic non mortalis cujusquam, sed sanctorum angelorum manibus ordinatus Iconii episcopus, commilito sanctorum Patrum Basilii Magni, Gregorii Theologi, et Gregorii Nysseni, adversus Arium, Eunomium, et horum similes hæreticos in acie stetit; qui cum ad Theodosii magni tempora vixisset, atque ab eo ad coercendas Arianorum in urbi bus synaxes lectus esset, tunc quidem supersedit, quod imperator vereretur, ne ea res magnos excitaret tumultus. Sed postea cum quadam de causa imperatorem Theodosium convenisset, illumque solum, Arcadio filio, qui prope assidebat, prætermisso, adorasset, rogatus, quam ob rem id faceret, respondit: Quemadmodum tu imperator, indigne fers, si non idem filio, qui tibi, honor habeatur; sic et Deo Patri injuriam fieri scito, si quis Filium et Verbum contumelia afficit. Quibus verbis movit adeo imperatorem, ut de illius sententia ac voluntate rem confecerit. Hunc in modum transacta cum pietate vita, ad Dominum migravit.

Eodem die

128 *Commemoratio sancti et gloriosi prophetæ Joelis.*

Hic fuit ex Judææ regione. Voluntatem autem Domini exsequens, prophetiæ donum accepit. Et alia quidem multa, sed longe plura de Christo prophetavit, quod scilicet ex Virgine nasciturus esset. Sed et de Spiritu sancto vaticinatus est, quem sancti duodecim apostoli in magno Pentecostes festo acceperunt, inquires: *Hæc dicit Dominus: Et erit in novissimis diebus, effundam de Spiritu meo super omnem carnem, et prophetabunt filii vestri, et filia vestra.* Quod et contigit: nam cum in superiore domus parte sederent sancti Apostoli, in die Pentecostes, hora tertia diei, descendit Spiritus sanctus in specie linguarum ignearum, conseditque super singulos eorum, deditque eis varia dona:

Α Περσῶν· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν κρατηθεὶς· καὶ προσαχθεὶς αὐτῷ· καὶ μὴ πεισθεὶς λατρεύειν τῷ κυρίῳ, τύπτεται ἀνηλεῶς· καὶ λαράσεται τὸ δέρμα αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τῶν ποδῶν. Καὶ ἐκδέρεται ἀπὸ τοῦ δέρματος αὐτοῦ ἡ ψυχή· καὶ κτύλου τὸ πλάτος. Καὶ πάλιν τύπτεται μετὰ βρωμίων. Καὶ ἐπὶ ἀκανθῶν, καὶ ξύλων, καὶ ἄλλων ὀξέων σύρεται γυμνός. Εἶτα τέμνεται τοὺς ἑστέλους κατ' ἄρμόν. Καὶ ἐμβληθεὶς εἰς κοχλίαν διὰ πύραυλον κατασφίγγεται. Καὶ μετὰ ταῦτα σουβλίεται πυρωμένοις τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα κατακνετεῖται ἐκ κρημασθεῖς κατὰ κεφαλῆς, τὴν γλῶσσαν ἐκτείνεται. Καὶ ἰδόντες τὴν καρτερίαν αὐτοῦ χίλιοι διακρίθησαν ἑβδομήκοντα ἄνδρες, καὶ ἐνόησαντες ὅτι, ἐπειδὴ εἶχε μεγάλας ἐλπίδας, οὐκ ἂν τοιαῦτα ὑπέμενον ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ παρεδόθησαν τῷ φυλακῇ. Αὐτὸς δὲ, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, τὴν κεφαλήν ἀπετμήθη, σὺν ἑτέροις ἀγίοις ἑκατὸν εἰκοσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου, ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Οὗτος προχειρίζεται ἐπίσκοπος Ἰκονίου, ἐν ἀγίῳ ἀγγέλῳ, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρός. Συναρτήτης δὲ γενόμενος τῶν ἀγίων Πατέρων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, κατὰ τῶν αἰρετικῶν παρετάξατο, ἅμα καὶ Εὐνομίου, καὶ τῶν ὁμοίων. Παρετάθη ἐν ζωῇ αὐτοῦ μέχρι Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Ὅτε ἀπέβη, ἤβησε κωλύσαι τῶν Ἀρειανῶν τὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκδηλοῦσιν ἐπινοίας. Βαρὺ δὲ νομίσαντος τοῦτο τοῦ βασιλέως, διὰ τὴν ταραχὴν, τότε μὲν ἠσούχασεν. Ὅτε δὲ κατὰ τινὰ χρεῖαν εἰσελθὼν πρὸς τὸν βασιλέα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρκάδιον ἰδὼν τῷ πατρὶ σπυριζόμενον, τὸν μὲν Θεοδοσίον προσεκύνησε· τὸν δὲ παραῆλθον. Τοῦ δὲ βασιλέως ἐπιπόντος· Ἰνα τί τὸν υἱόν μου παρέδραμες; ἔφη· Ἰνώθι, βασιλεῦ, ὅτι ἐπισὺ ἠγανάκτησας τοῦ υἱοῦ παραβλεπομένου, καὶ ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου ἐκτελέζοντος. Ὅθεν πεισθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐποίησε τὸ ἀγίῳ θέλημα. Οὕτω δὲ ζήσας εὐσεβῶς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Ἰωῆλ

Οὗτος ὑπῆρχε ἐκ τῆς Ἰουδαίας Χώρας· ποιῶν τὸ θέλημα Κυρίου, ἔλαθε προφητείας χάρις προφητεύουσε δὲ καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ, πλείονα περὶ τοῦ Χριστοῦ· ὅτι μέλλει γεννηθῆναι ἐκ Παρθένου· ἔτι δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, ὃν ἔδωκεν οἱ ἅγιοι δώδεκα ἀπόστολοι ἐν τῇ μεσορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς· εἰπών· Ὅτι τάδε λέγει Κύριος· Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἑσχαταῖς ἡμέραις ἐκλεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σὰν γῆν. Καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν· καὶ αἱ θύραι ὑμῶν. Ὁ δὲ καὶ γέγονε. Καθεζομένων τῶν ἀποστόλων ἐν τῷ ὑπερώῳ οἰκῆματός τῆς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς, ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας κατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν εἶδει πυρῶν ἰδόντων

των· και ἐκάθισεν ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν· και δέ-
 δωκεν αὐτοῖς χαρίσματα διάφορα, και προφητείας.
 Και οὐ μόνον ἐκείνοις, ἀλλὰ και τοῖς μετέπειτα.
 Ταῦτα δὲ προφητεύσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, και
 ἐτάφη ἐν τῇ ἰδίᾳ γῆ.

MHNI TΩ AYTO.

Κ'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Κορνηλίου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Κορνηλιος ὁ ἑκατοντάρχης, ὄπῃρχεν ἀπὸ Καισα-
 ρείας τῆς Χαλιαστίνης, ἑκατὸν στρατιωτῶν ἄρχων,
 ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἁγίων ἀποστόλων· ὅστις και
 πρῶτος ἐξ ἔθνῶν ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ· ἰδὼν γὰρ ὁ
 Θεὸς τὰς ἐλεημοσύνας αὐτοῦ, ἃς ἐποίει εἰς τοὺς
 πτωχοὺς, προσεδέξατο αὐτόν. Καὶ δι' ἁγγέλου παρ-
 οεκέλευσεν αὐτὸν βαπτισθῆναι παρὰ τοῦ ἁγίου Πέ-
 τρου. Βίτα χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Σκαμάνδρου. **B**
 Ἐν ἧ και κηρύττων τὸν Χριστόν, ἐκρατήθη παρὰ
 Δημητρίου τοῦ ἄρχοντος. Καὶ κατηναγκάσθη εἰσελ-
 θεῖν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, και θῆσαι ἄμα τῷ λαῷ,
 και τῇ γυναίκε αὐτοῦ, και τῷ υἱῷ· ἀπελθόντος δὲ και
 προσευξαμένου πρὸς τὸν Θεόν, ἐγένετο σεισμός, και
 ἐπεσον σὰ εἰδῶλα, και ὁ ναός· και συνεκάλυψε τὸν
 οἶκον τοῦ ἄρχοντος, και τὴν γυναῖκα· και ἐβόων ζῶν-
 τες κάτωθεν ὅτι Μέγας ὁ Θεός. Κορνηλίῳ παρεκά-
 λασε δὲ αὐτὸν ὁ ἄρχων, και προσηύξατο· και ἐξῆλ-
 θον. Καὶ ἐπίστευσαν, ὅ τε ἄρχων, και ἡ γυνὴ αὐτοῦ,
 και υἱός, και ἄνδρες σοζ'. και οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἐτε-
 λειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀρτεμίου τοῦ θαυ-
 ματουργοῦ. **C**

Ἀρτέμιος ὁ πολύθαλος ὄπῃρχεν, ἐπὶ τῆς βασι-
 λείας Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, δούξ Ἀλεξανδρείας
 τῆς Αἰγύπτου· ἐν τοῖς πατρικίσις διακρέψας ἀπὸ
 Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου βασιλέως· ἀκούσας δὲ
 ὅτι Ἰουλιανὸς ἐν Ἀντιοχείᾳ τιμωρεῖ τοὺς Χριστιανούς.
 παρεγένετο πρὸς αὐτόν, τὴν παρανομίαν αὐτοῦ δι-
 ελέγγων. Τύπτεται οὖν παρ' αὐτοῦ βουνοῦρις· και
 τριβόλοισις ὀξέσι τὰ ψυὰ ξέεται· και ὀγκίνοις τὰς πλευ-
 ρὰς, και τὰ βλέφαρα κατακνεύεται. Καὶ ὑπὸ λιθο-
 ξῶν πέτρας διακοπίσης, μέσον ἐμβάλλεται. Καὶ
 τῶν δύο μερῶν συναρμοσθέντων, συγκρατηθεὶς ἔν-
 δον, τὴν ἀφόρητον ὑπέστη τιμωρίαν· ἐκβλήθέντων
 αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, και τῶν ἐντέρων κάτω συνελα-
 θέντων. Ἐπεὶ δὲ, μετὰ τοσαύτας τιμωρίας, οὐκ ἐπέ-
 σθη τοῖς λόγοις τοῦ τυράννου, τὴν διὰ ξίφους δέχε-
 ται τελευταίην. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἀνεκομί-
 σθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρέχον ἰάματα τοῖς
 πιστῶς αὐτῷ προσερχομένοις.

MHNI TΩ AYTO.

ΚΑ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Δασίου, Γαίου και
 Ζωτικῶ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὄπῃρχον ἐν Νικομηδείᾳ
 τῇ πόλει. Δημοτελοῦς δὲ τοῖς εἰδώλοισις ἑορτῆς γενο-
 μένης παβήσιασάμενοι, τὰ ἐπὶ τῶν βωμῶν κεί-
 μενα κατέστρεψαν· και εὐσεβήσαντες, ὡς ἀσεβεῖς
 παρὰ τῶν ἀφρόνων ἀσεβῶν ἐλογίσθησαν. Ὅταν κρα-

nec illis solum, sed et iis, qui ipsis successere.
 Cumque hæc Joel prophetasset, in pace obdormi-
 vit, sepultusque est in terra sua.

EODEM MENSE.

De vicesima

120 Commemoratio sancti Cornelii centurionis.

Cornelius centurio ex Cæsarea Palæstinæ fuit,
 centum militum princeps, temporibus sanctorum
 apostolorum : qui omnium gentilium primus in
 Christum credidit. Deus enim videns eleemosynas,
 quas pauperibus faciebat, acceptum eum habuit, et
 per angelum monuit, ut a sancto Petro baptizaretur.
 Deinde episcopus Scamandri ordinatus, cum fidem
 Christi disseminaret, comprehensus a Dometrio
 præside, compulsusque idolorum templum ingredi,
 atqui ibi una cum populo, et uxore, et filio immo-
 lare, oravit ad Deum. Et statim facto terræ motu,
 collapsoque cum idolis templo, uxor et filius præ-
 sidis obruti fuerunt : quibus sub ruina vociferanti-
 bus, et magnum esse Cornelii Deum inclamantibus,
 rogatus a præside Cornelius, precibus a Deo impe-
 travit, ut inde incolumes evaderent. Quamobrem
 Demetrius cum uxore, et filio, et aliis ducentis
 septuaginta septem in Christum credidit. Ipse vero
 Cornelius in pace quievit.

Eodem die

121 Certamen sancti martyris Artemii thaumaturgi.

Artemius multis certaminibus clarus, Juliano
 Apostata imperante, dux Alexandriæ Ægypti, et in
 patriciorum numerum a Constantino Magno impe-
 ratore ascriptus, cognita Juliani crudelitate,
 quam in Christianos Antiochiæ exercebat, eum
 adiiit : et impietate ejus objugata, nervis bubulis
 cæditur : tum lumbis illius acutis tribulis laceratis,
 lateribusque ac palpebris uncis lancinatis, medio
 saxo a lapicida dissecto includitur. Deinde coag-
 mentalis iterum partibus compressus, intolerabiles
 exilientibus oculis, diffusisque intestinis cruciatus
 pertulit : qui cum a proposito pietatis studio verbis
 tyranni deduci non posset, gladio trucidatus finem
 accepit. Ejus reliquię Constantinopolim translatae,
 ibique depositæ, sanitatem eis, qui cum fide ad
 ipsum accedunt, restituunt. **D**

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

122 Certamen sanctorum martyrum Dasii, Gaii et Zotici.

Illi sancti martyres in urbe Nicomedia claruere.
 Cum autem publicus idolorum festus dies ageretur,
 fidenter pieque ea, quæ super altaribus posita erant,
 evertentes, a stultis infidelibus impie fecisse existi-
 mati sunt. Quare injectis catenis ad judicem ra-

piuntur : a quo quæcunque excogitari potueret tormenta, experti sunt, durissima verbera, equuleum, plagas, dissecta flagellis latera, carnes cilicinis pannis laniatas. Quæ omnia cum non solum negligerent; sed etiam idolorum vanitatem objurgarent, et magna voce Christum solum verum Deum esse testarentur, saxis de collo appensis, in gurgitem injecti, sagittis confossi sunt : ibique martyrii finem consecuti, gratias Christo regi sæculorum usque ad mortem agebant, quod digni ab eo habiti essent, pro ipso mortem oppetere.

Ξαντοῦ εὐχαριστοῦντες Χριστῷ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων μέχρι θανάτου, ὅτι ἡξιώθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιθανεῖν.

Eodem die

1122 *Commemoratio sancti Patris nostri Hilarionis, presbyteri et anachoretæ.*

Sanctus Hilarion Gazæ Palæstinæ natus, Constantino Magno imperatore claruit. Alexandriam autem Ægypti studiorum causa profectus, Dei beneficio duo consecutus est, ut et litteras, et ea etiam, quæ ad Christi fidem spectant, perdisceret. Quare baptizatus, cognita Antonii Magni disciplina ac institutione, illum adiit, ejusque discipulus factus, virtutis opera per aliquot annos ab eo didicit. Mox in patriam reversus, cum parentes jam e vita discessissent, facultates suas omnes pauperibus distribuit : sumptoque cilicio et melote, eremum petiit, ubi solitariam vitam agens, miraculorum gratiam accepit. Volens autem hominum vitare frequentiam, ob quietis amore modo hunc modo illum locum sæpe mutabat. Cumque octoginta annos vixisset, quorum septuaginta in monastica disciplina exegerat, migravit ad Dominum.

EODEM MENSE

Die vicesima secunda

1123 *Commemoratio sancti et apostolorum æqualis Patris nostri Abercii, episcopi Hierapolis.*

Sanctus Pater noster Abercius Marco imperatore floruit, episcopus Hierapolis a sanctis apostolis ordinatus, celeberrimus miraculorum patrator. Cum vellet autem dæmon eum tentare, ingressus imperatoris filiam effecit, ut illa sanctum quæreret, ut ab illo sanaretur. Accitus itaque per litteras ab imperatore, Romam venit. Imperavit autem servo, ut in unum eumdemque utrem acetum, garum, et oleum immitteret, ex quibus si quid sibi sanctus depromi jussisset, separatim ac proprie singula; at si servus sibi sumere furtim ausus esset, promise sue fluebant. Romam igitur cum pervenisset, imperatoris filia liberata, dæmoni imperavit, ut lapideam aram, quæ in conspectu jacebat, Hierapolim deferret. Tu, inquit, tanti itineris Romam usque mihi auctor fuisti : ego vero præcipio tibi, ut lapidem tollas, et sepulcro meo superimponas. Quod et

Α τηθέντες παρέστησαν τῷ δικάζοντι. Ὁ δὲ πᾶσι πείραν αὐτοῖς βασάνων προσήγαγε· καὶ γὰρ ἐπέθηκε αὐτοῖς ἀνηλεῶς· καὶ ἐπὶ ξύλων ἐκρέμασε· καὶ παράγας ἐνεποίησε· καὶ τὰς πλευρὰς αὐτῶν ταῖς ματαῖς διεβρόχησε· καὶ τρυχίνοις ὑφάσμασι τὰς στήθας αὐτῶν κατέβησε· καὶ ἐπεὶ ἐώρα καταφρονούντων μὲν τῶν βασάνων, ἐλέγχοντας δὲ τὴν τῶν εἰδώλων ματαιότητα· μεγάλη δὲ τῇ φωνῇ κρύπτοντας τὸν Χριστὸν Θεὸν μόνον εἶναι ἀληθινόν, λίθους μεγάλους τοῖς τραχήλοις αὐτῶν περιβείς, εἰς τὸν βυθὸν κενήκοντισεν· ἔνθα καὶ τὸ τέλος τῆς μαρτυρίας ἐπέθανε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος, τοῦ δευτέρου γενομένου καὶ ἀναχωρητοῦ τῆς ἐκείνου.

Ὁ ὁσιος Ἰλαρίων ὁπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἐκ τῆς πόλεως τῆς Παλαιστίνης· ἐπιθυμίᾳ δὲ τοῦ μαθεῖν γραμματα, παρεγένετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου. Καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀμφοτέρων ἔλαβε τὴν γλῶσσαν, τῶν τε γραμμάτων, καὶ τῶν εἰς τὴν Χριστιανιστίνην ἀρμοζόντων. Ἐἶτα ἐβαπτίσθη. Καὶ ἄλλα περὶ τῆς πολιτείας τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ἐπὶ τὸν αὐτὸν, καὶ γέγονεν αὐτοῦ μαθητῆς, μαθεῖν ἐπὶ τινα χρόνον τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα· ὑποστρέψας ἔπειτα ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ εὐρῶν ἀπέκτησας, τὸν πλοῦτον αὐτοῦ πάντα διέδωκε τῶν πτωχοῖς· καὶ φορέσας ἱμάτιον τρύχινον, καὶ ὄντως προβάτου, καταλαμβάνει τὴν ἔρημον. Καὶ κατὰ μόνάσας, ἐδέξατο χάριν θαυμάτων· θέλων δὲ εὐγεῖν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἡσυχίαν, ἀπήρτησεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον συχνότερον. Ζήσας δὲ ἑξήκοντα, καὶ πληρώσας ἐν τῇ μοναδικῇ πολιτεῖα ἑβδομήκοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

MHNI TQ AYTO.

KB.

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἱσχυροῦ Πατρὸς ἡμῶν Ἀβερκίου, ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀβέρκιος ἦν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου, ἐπίσκοπος γενόμενος Ἱεραπόλεως παρὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Ἦν δὲ καὶ θαυματουργὸς περιβόητος. Θέλων δὲ αὐτὸν ὁ δαίμων πειρασῆσαι, εἰσῆλθεν εἰς τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα· καὶ ἐζήτησε τὸν ἅγιον ἵνα θεραπεύσῃ αὐτήν. Διὸ διὰ γραμμάτων βασιλικῶν πρὸς τὴν Πρώμην ὤρμησεν. Προσέταξε δὲ τῷ ὑπουργῷ αὐτοῦ βαλεῖν εἰς ἀκτὴν ἕνα ὄξος, καὶ γάρον, καὶ ἔλαιον· καὶ ὅτε μὲν αὐτὸς αὐτῶν τι ἐζήτησεν, ἐζήρχετο κενωρισμένον ἐν ἕσποντον. Ὅτε δὲ ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ ἠβουλήθη λάθρα βαλεῖν, ἐζήρχοντα μεμιγμένα. Κατελθὼν δὲ εἰς τὴν Πρώμην, τὴν μὲν θυγατέρα τοῦ βασιλέως ἔλαστο· τῷ δὲ ἁγίῳ μόνῳ δὲ προσέταξε τὸν πλησίον κείμενον βωμὸν, λίαν μέγαν ὄντα, ἀγαγεῖν εἰς Ἱεράπολιν. Ὅτι σὺ μὲν πρὸς ἐμεὺ ἐσεύσασάς με κοπιᾶσαι εἰς Πρώμην· ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ τάττω σοὶ ἀναγεῖν τὸν λίθον, καὶ θεῖναι ἐπάνω τῷ βωμῷ.

αφου μου. Ὁ και γέγυνε. Βιώσας δὲ ἐν δαιότητι τὸ Α
λοιπὸν τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀλεξάνδρου,
καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἡρακλείου, Ἄννης, Θεοδό-
της καὶ Γλυκερίας.

Ἀλέξανδρος ὁ ἱερομάρτυς, ἐπίσκοπος ὢν, καὶ
παρβρῆσις τὸν Χριστὸν κηρύττων, καὶ τῇ διδασκα-
λίᾳ αὐτοῦ πολλοὺς ἐκ τε τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῶν Ἑλ-
λῆνων πρὸς τὴν πίστιν ἐπιστρέφων, καὶ βαπτίζων,
ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος· καὶ πολλὰ
τιμωρηθεὶς, καὶ ξεσθεὶς, καὶ καταναγκασθεὶς θῦσαι
τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπίσθη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν
αὐτοῦ στρατιώτης τις, Ἡράκλειος τοῦνομα, ἐπίστευσε
τῷ Χριστῷ. Καὶ πλείστα τιμωρηθεὶς καὶ αὐτὸς ἀ-
εμνήθη τὴν κεφαλὴν. Θαυματουργήσας δὲ μετὰ τοῦτο
ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος· καὶ γὰρ ἰάθη τὰς πληγὰς τῆ τοῦ
Χριστοῦ ἐπισκέψει· ἐπεπάσατο πρὸς τὴν τῶν
Χριστιανῶν πίστιν καὶ γυναῖκας τρεῖς Ἄνναν,
Θεοδότην καὶ Γλυκερίαν· αἵτινες σταθεῖσαι ἐνώπιον
τοῦ ἄρχοντος, ἤλεγξαν αὐτὸν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων
θρησκείαν ψευδῆ ἀπεκάλεσαν. Τότε θυμωθεὶς ὁ ἄρ-
χων, πρῶτον μὲν ἀπεκεφάλισε τὸν ἅγιον Ἀλέξανδρον·
ἐπειτα βασάνισας τὰς ἁγίας, ἀπέτεμε καὶ αὐτῶν τὰς
κεφαλὰς, καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

MUNI TQ AYTO.

KΓ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος καὶ ἀποστόλου
Ἰακώβου, ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος πρῶτος ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσο-
λύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου χειροτονηθεὶς.
Καὶ πρῶτος τὴν θείαν λειτουργίαν ἔγραψε παρὰ τοῦ
Χριστοῦ αὐτὴν διδάχθεὶς. Ἄλλ' ὕστερον συντομω-
τέραν αὐτὴν ἐπλήθυνε ὁ Μέγας Βασιλεὺς, εἶτα ὁ
Χρυσόστομος, διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν.
Πολλοὺς δὲ διδάσκων ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐκ τῶν
Ἰουδαίων καὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων αὐ-
τοῦς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὄργην ἐκίνησέ τοὺς Ἰου-
δαίους. Συναχθέντες οὖν καὶ κρατήσαντες αὐτὸν,
ἐξέψαψαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἱεροῦ, καὶ αὐτὸν ἀπέ-
κτειναν. Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι ἀδελφόςθεος, φέρεται
λόγος τοιοῦτος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνήστορος Ἰω-
σὴφ μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, τοῖς
ἐκ τῆς προτέρας γυναίκης, καὶ θυλομένῳ μερίδα
ποιήσασθαι καὶ τῷ τῆς ἁγίας Παρθένου Γίψ, καὶ
Θεῖ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο· ὁ δὲ Ἰάκωβος,
παραλαβὼν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτοῦ μερίδα συγκληρονόμον,
ἐκλήθη οὐ μόνον ἀδελφόςθεος, ἀλλὰ καὶ δι-
καίος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοδότης, καὶ Σω-
κράτους πρεσβυτέρου.

Ἡ ἁγία Θεοδότη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ
βασιλέως, εὐγενῶν μὲν γονέων ὑπάρχουσα, οὔσα δὲ ἐκ
τῆς χώρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ δὲ τινὶ ἀπει-
θοῦσα, καὶ ἡσυχάζουσα διεγνώσθη. Καὶ κρατηθεῖσα
παρὰ τοῦ ἄρχοντος διὰ τὸν Χριστὸν, ἐν δευτέρῳ
κρεμασθεῖσα ξέεται· καὶ εἰς φούρνον ἐκπυρωθέντα

contigit. Sanctus vero cum reliquum vitæ suæ
tempus sanctissime traduxisset, ad Dominum mi-
gravit.

Eodem die

134 *Certamen sacrosancti martyris Alexandri et
sociorum Heraclii, Annæ, Theodotæ et Glyceriæ.*

Alexander sacer martyr cum episcopus esset, et
libere Christum prædicans, multos Judæorum Græ-
corumque ad Christi fidem traductos baptizaret,
retentus a regionis præfecto, direque tortus et
dilanatus, cum idolis sacrificare compelleretur,
nulla arte ad id induci potuit. Cujus constantiam
miles quidam, Heraclius nomine, admiratus, in
Christum credidit : quare et ipse multis tormentis
excruciat, capite plectitur. Alexander vero, mult-
is editis miraculis ; quippe qui Christi opera a
plagis sanatus fuerat, tres etiam feminas ad Chri-
sti fidem pertraxit, Annam, Theodotam et Glyce-
riam, quæ in conspectu præfecti oblatæ, ipsum
objurgarunt, et idolorum superstitionem falsam
appellarunt. Quamobrem ira excandescens præfec-
tus, caput Alexandro primum amputari jubet ;
deinde sanctas suppliciis vexatas capitis damnavit.
Atque ita finem habuere.

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia

135 *Certamen sacrosancti martyris et apostoli
Jacobi, fratris Domini.*

Sanctus Jacobus primus Hierosolymorum episco-
pus ab ipso Christo ordinatus, primus et ab eodem
edoctus, divinam Liturgiam conscripsit, quam
postea Basilius magnus, et post hunc Chrysostomus
hominum infirmitati consulentes, concisorem red-
didere. Jacobus autem cum multis Judæorum
Græcorumque docendo ad Dominum converteret,
Judæos ad iracundiam adeo excitavit, ut coacti in
unum comprehenderint cum, atque e templi fasti-
gio deturbatum necaverint. Cur autem Dei frater
dicatur, hic fertur ex traditione sermo. Cum
Joseph sponsus terras suas ex priore conjuge filiis
divideret, velletque partem sanctæ Virginis filio
et Deo tradere, alii quidem minime assensere ;
Jacobus vero in suam illum partem cohæredem
accipiens, non modo Dei frater, verum etiam
justus est inde appellatus.

Eodem die

136 *Certamen sanctorum martyrum Theodotæ, et
Socratis presbyteri.*

Sancta Theodota, Alexandro imperatore, nobilibus
parentibus nata, ex regione Ponti fuit. Cum autem
quietis studio in quoddam monasterium sese abdi-
disset, ob Christi fidem delata ad præfectum ejus-
que jussu comprehensa, et in equuleum sem-
atque iterum sublata scalpitur. Deinde in ard-

... sed Christi beneficio
 ... a prefecto Byzantium, mox Ancy-
 ... publica dæmoniiis festum
 ... idolaque colerent, Socrates
 ... Dominique nostri Jesu Christi
 ... hostiarum aras erexit:
 ... spiritum tradidit, Sancta
 ... Theodota iussa idolis immolare, cum imperata
 ... facere recusasset, in sartagine ferventis olei ple-
 ... sed cum inde illæsa divinitus
 ... gladio ipsa quoque vitam finivit.

Eodem die

127 *Commemoratio manifestationis sanctorum sep-
tem puerorum Ephesi.*

Hi sancti Maximilianus, Jamblicus, Martinianus,
 Dionysius, Joannes, Constantinus et Antoninus,
 imperante Decio, Ephesi claruere. Ob Christi au-
 tem confessionem comprehensi, et ad imperatorem
 producti, cum tempus ad deliberandum petiissent,
 idque impetrassent, in montem quemdam profu-
 gientes, in speluncam sese abdidere, ibique obdor-
 mierunt, obstruso speluncæ aditu. Trecentesimo
 autem septuagesimo secundo post anno, Theodosio
 juniore imperante, cum hæretici dogma movissent,
 negando resurrectionem, eaque res imperatorem
 maxime sollicitum haberet, Deus, ut in omnium
 animis certam resurrectionis fidem confirmaret,
 aperta spelunca voluit eos vivos excitare: ex qui-
 bus Jamblichus sumpto Decii nummo descendit in
 urbem ad coemendos cibos, ut qui hesternæ die
 dormiisset: sed cognitus, adductusque ad episco-
 pum, rem omnem, uti se habuerat, exposuit. Igitur
 cum testatam resurrectionem fecissent, iterum
 mortui, in speluncam illati sunt.

Eodem die

128 *Commemoratio sancti Patris nostri Ignatii pa-
triarchæ Constantinopolitani.*

Sanctus Pater noster Ignatius filius Michaelis
 imperatoris, frater Theophili, et nepos Nicephori
 imperatorum, eunuchus primum, deinde monachus
 factus, præfuit monasterio Archangeli, quod olim
 Orientis, nunc autem Satyri cognomen habet. Pos-
 tea creatus patriarcha Constantinopolitanus, cum
 præfuisset undecim annos et menses quinque, a
 Michæle imperatore deturbatur, subrogato in ejus
 locum Photio, monacho prius facto: qui et ipse
 postea ejectus fuit a Basilio imperatore, restituto
 in suam sedem Ignatio, quam cum annis undecim
 occupasset, iterum depositus est, suffecto ei sancto
 Stephano Basilii imperatoris filio. Sanctus vero
 Ignatius in Satyri monasterium secedens, vita pie
 religioseque traducta, in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die vicesima quarta

129 *Certamen sancti martyris Arethæ, et sociorum.*

Hic Negræ urbis in Æthiopia princeps fuit tem-

ἐμβάλλεται. Τῇ Χριστοῦ δὲ χάριτι τὸ ἴδιον ἰσχυρία
 ἄγεται παρὰ τὸ ἔργοντος ἐπὶ τὸ Βαβυλωνίον. Ἐν
 ἐν Ἀγαύρῃ ἔνθα ὁ πρῶτος Σαυαράτης, τῶν Ἐθιο-
 νίων πάνδημον ἰορτὴν τελούτων τοῖς δαίμοσι, π
 προσκαυόντων τοῖς εἰδώλοις, ἐβλαβήσθη, καὶ τὸν
 ἱερὸν ἑμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁμολογῶν, ἕλκος κενεῖται
 καὶ τὸν βωμὸν καταστρέφας τῶν θυσιασίων, ἐπέβη, π
 κεφαλῆν. Καὶ οὕτω παρίδωκε τὸ πνεῦμα. Ἡ δὲ ἡ
 Θεοδότη, ἀναγκασθεῖσα θύσαι τοὺς εἰδώλους, καὶ
 κεισθεῖσα, ἐνεβλήθη εἰς τήγανον μετὰ χοχλίονα
 ἑλαίου. Καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι τοῦ τήγανου βυ-
 θούσα ἀβλαβής, διὰ ξίφους ἐτελειώθη καὶ αὐτή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἡ ἀνάμνησις τῆς φανερώσεως τῶν ἁγίων ἐπὶ τῆς
τῶν ἐν Ἐφέσῃ.

Οἱ τοὶ ἅγιοι, Μαξιμιλιανός, Ἰάμβλιχος, Μα-
 τινιανός, Διονύσιος, Ἰωάννης, Κωνσταντῖνος, κα
 Ἄντωνίνος, ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐ
 Ἐφέσῃ. Διὰ δὲ τὸν Χριστὸν κρατηθέντες, προσήχθη-
 σαν τῷ βασιλεῖ. Καὶ καιρὸν αἰτησάμενοι τοῦ πα-
 φασθαι, ἔτυχον τούτου. Ἐἶτα φυγόντες ἀνήλθον ἄ
 ὄρει τινὶ. καὶ εἰσῆλθον εἰς σπήλαιον, καὶ ἐν τῇ
 κοιμήθησαν. Ἐἶτα ἀνεφράγη τοῦ σπηλαίου ἡ εἰσοδὸς
 καὶ τριακοσίων ὀβ' ἐτῶν παρελθόντων, ἐπὶ τῆς βα-
 σιλέως Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, δόγμα ἐκινήθη καὶ
 τῶν αἰρετικῶν, λεγόντων μὴ εἶναι ἀνάστασιν. Ἐ
 τοῦ βασιλέως περὶ ταύτης φροντίζοντος, θέλωσι
 Θεὸς πληροφροῦσαι πάντας, ὅτι ἔστιν ἀνάστασις
 εὐδόκησεν ἀνοιγῆναι τὸ σπήλαιον, καὶ ἀναστῆ
 ζῶντας. Ἐξ ὧν Ἰάμβλιχος, λαβὼν νόμισμα ἐκ
 ἐπὶ τοῦ Δεκίου, καὶ κατελθὼν ἐν τῇ πόλει, ἀγορί-
 τροφὴν, ὡς ἤδη χθὲς κοιμηθεὶς, ἐπεγνώσθη π
 ἀρχεὶς πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, ἀνεδίδαξε πᾶσαν τὴν
 ἀλήθειαν. Ἐγένοντο οὖν μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως
 Καὶ πάλιν θανόντες, ἐτέθησαν ἐν τῷ σπηλαίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου πα-
τριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος γέγονε μὲν
 υἱὸς Μιχαὴλ τοῦ βασιλέως, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου, κα
 ἔκγονος Νικηφόρου τῶν βασιλέων. Εὐνοῦχος δι-
 γωνός, εἶτα καὶ μοναχός, γέγονε καὶ ἡγούμενος τῆς
 μονῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου, τοῦ τότε μὲν ἐπιλεγόμενου
 ἀνατέλλοντος, νῦν δὲ Σατύρου. Ἐἶτα προεχειρίσθη
 καὶ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκράτησεν
 ἔτη ἕνδεκα, μῆνας πέντε. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐ-
 βλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ πατριάρχῃ
 ποιήσαντος Φώτιον γενόμενον πρότερον μοναχόν.
 Ἐἶτα ἐβλήθη καὶ αὐτός ὑπὸ Βασιλείου βασιλέως
 καὶ ἀντικατίστη Ἰγνάτιος πάλιν καὶ ἐπισκόπησεν
 ἔτη ἕνδεκα καὶ πάλιν ἐβλήθη. καὶ ἐγένετο πα-
 τριάρχης Στέφανος ὁ ἐν ἁγίοις υἱὸς Βασιλείου βασι-
 λέως. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰγνάτιος ἀπελθὼν ἐν τῷ τοῦ Σα-
 τύρου μοναστηρίῳ, καὶ καλῶς βιώσας, ἐν εἰρήνῃ
 ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤῴ.

ΚΔ'.

Ἐπιμνησθεὶς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς
συνουδίας αὐτοῦ.

Ὁστος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγρᾶς ἐν Αἰθιοπία

ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου τῆς μὲν Αἰθιοπίας βασιλεύοντος Ἐλεσβαῦν τοῦ χριστιανικωτάτου τῶν δὲ Ὀμηριτῶν, Ἑβραίου τινός. Ἦ δὲ τοιαύτη χώρα παρὰ μὲν τῇ θείᾳ Γραφῇ λέγεται Σαβᾶ· παρὰ δὲ Ἑλλησιν, εὐδαίμων Ἀραβία. Τοῦ δὲ Ἐλεσβαῦ τὸν Ἑβραῖον ὑποτάξατος, καὶ φύλακας ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ καταστήσαντος, ἐπαναστῆς ὁ Ἑβραῖος ἀνείλεν αὐτούς, καὶ πρὸς τὴν Νεγρᾶν πόλιν ἐξέδραμεν. Ἦντινα ἐπολιόρχησεν, οὐ δυνάμει, ἀλλ' ἐπιτορκίαις. Ὅθεν τοὺς ἐν αὐτῇ Χριστιανούς πάντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας ἐφόνευσεν. Ἐνθα ὁ ἅγιος Ἀράθας γέρων ὢν, καὶ μὴ δυνάμενος περιπατῆσαι, ἔκειτο. Ἰξ οὐ δευτῆρον αὐτὸν ἀποκεφαλίσαι, ὑπὸ ἐτέρων ἐδαστάζετο. Ἀχθεῖς οὖν ἀπεκεφαλίσθη, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν, τῶν ἐν τῇ πόλει Νεγρᾶ· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πρόκλου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ορόκλος, εὐλαβὴς ὢν, καὶ σοφός, καὶ ἀνάρετος, ἐχειροτονήθη παρὰ τοῦ ἁγίου Σισινίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπος Κυζίκου. Ἀπεκθῶν δὲ, καὶ μὴ δεχθεὶς παρὰ τῶν ἐκεῖ κληρικῶν, αἰρετικῶν ὄντων, ὑπέστραψεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸν μεταξύ σχολάζων χρόνον, καὶ προσέχων ἑαυτῷ τε καὶ τῇ ἀναγνώσει. Τελευτήσαντος δὲ Μαξιμιανοῦ τοῦ πατριάρχου, ἔτι τοῦ λειψάνου αὐτοῦ κειμένου ἐν τῷ λερατεῖ τῆς ἀγιοτάτης τοῦ Θεοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, προχειρίζεται πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· καὶ ἐνθρονίζεται κατ' αὐτὴν τὴν μεγάλην ἑβδομάδα ἐν τῇ ἁγίᾳ πέμπτῃ τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ καλῶς πολιτευσάμενος καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, καὶ πολλοὺς διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ὠφελήσας, ἐπεσκόπησεν ἔτη δώδεκα καὶ μῆνας τρεῖς, καὶ τελειώθηκε, ἀνεπαύσατο.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΙΤῷ.

ΚΒ'.

Ἄθλιος τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ νοταρίων Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Οὗτοι μαθηταὶ καὶ νοταριοὶ ὑπῆρχον τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ, πατριάρχου γεγονότος Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου. Ἐπεὶ οὖν ὁ ἐν ἁγίοις Παῦλος παρ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, διὰ τὸ μὴ καταδέχεσθαι τὴν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν, ἣ κοινωρίαν, ἀλλὰ τούτους ἀποκηρύττειν, ὑπερόριος ἐν Ἀρμενίᾳ γέγονεν, ἔνθα καὶ τὸ μυχρὸν ἐδέξατο τέλος, ἀποπνιγείς ἀπὸ τῶν Ἀρειανῶν διὰ τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν· καὶ οὗτοι τὰ ὁμοια φρονούντες τῷ διδασκαλῷ, τοὺς Ἀρειανούς ἤλεγχον, καὶ ἐκρατήθησαν παρὰ Φιλίππου τοῦ ἐπάρχου, Ἀρειανοῦ ὄντος, καὶ κολλὰ τιμωρηθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, λιμῶν καὶ σκότει βρσανζόμενοι· ἐκβληθέντες δὲ τῆς φυλακῆς, ἠναγκάζοντο συνελθεῖν εἰς τὴν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν· καὶ μὴ πεισθίντες, ἀπάγονται ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ τεύχους, καὶ σφάζονται μετὰ μαχαίρων· ἔνθα καὶ τὰ λείψανα αὐτῶν κατετίθησαν.

A poribus Justini imperatoris. Æthiopiæ autem regnum tenente Elesbaano eximio Christianæ religionis cultore, Homeritis, quorum regio in Scripturis sacris Saba, a Græcis autem Felix Arabia dicitur, Hebræus quidam imperabat. Elesbaanus vero superato Hebræo, urbem ejus præsidis firmaverat. At Hebræus, cæso repente præsidio, ad urbem Negram contendit, quam cum non vi, sed perjuriis cepisset, Christianos omnes ibi repertos, viros et feminas, trucidavit. Sanctus autem Arethas cum senio confectus jaceret, neque per se ambulare posset, succollantibus aliis ad cædem delatus est. Quare gratias Deo agens, decollatus fuit una cum reliquis Christianis in urbe Negra repertis, atque ita finem vitæ accepit.

B

Eodem die

140 *Commemoratio sancti Patris nostri Procli, Patriarchæ Constantinopolitani.*

Sanctus Pater noster Proclus, pietate, sapientia, et virtute insignis, a Sisinio patriarcha Constantinopolitano episcopus Cyzici creatus, neque a clericis Clycicenis, quippe qui hæretici erant, receptus, Constantinopolim rediit, ibique dies egit, sibi ipsi, et lectioni vacans. Defuncto autem Maximiano patriarcha, cum ejus reliquiæ adhuc in sanctissimæ et Magnæ Dei Ecclesiæ sacrario jacerent, in ejus locum patriarcha Constantinopolitanus electus, in throno collocatur in majori hebdomada, feria quinta salutaris passionis Domini nostri Jesu Christi. Cumque post ordinationem præclare se gessisset, multisque doctrina sua profuisset, exactis in episcopatu annis duodecim ac tribus mensibus, in pace quievit.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

141 *Certamen sanctorum martyrum et notariorum Marciani et Martyrii.*

Hi discipuli, et notarii fuere sancti Pauli confessoris et patriarchæ Constantinopolitani, temporibus Constantii imperatoris. Postquam autem sanctus Paulus ab eodem imperatore, quod ab Ariatorum hæresi abhorrens, nullam cum iis communionem jungere voluisset, in Armeniam relegatus fuit, ibique beatum vitæ finem accepit, ab Arianis ob orthodoxam confessionem strangulatus; Marcianus et Martyrius vestigiis magistri inhærentes, quod Arianos objurgarent, a Philippo præfecto Ariano comprehensi, diuque torti, in tenebrico-cum carcerem includuntur, ut fame ac tenebris conficerentur. Inde eductos compellebant Arianam hæresium amplecti: in proposito autem persistentes, ad muri summitatem adductos, gladiis jugularunt: ubi et eorum reliquiæ depositæ sunt.

εὐλαβῆς, καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενος, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυροῦντας, ζῶντας μὲν θαρσοποιῶν πρὸς τὸ μαρτύριον, τελειωθέντας δὲ ἀγαπῶν καὶ τιμῶν, λαβῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας, τὰ τίμια λείψανα τῶν ἁγίων, μετακομίσας εἰς Θάσον τὴν νῆσον, κατέθετο ἐν-τίμως· καὶ βρῶσιν μέχρι τῆς σήμερον ἰάματα τοῖς πιστοῖς· ἐκλείτο δὲ ὁ μετακομίσας αὐτὰ πιστὸς ἀνὴρ Τερεντιανός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλήσις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νέστορος.

Ὁ μάρτυς Νήστωρ ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονικῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ. Χριστιανὸς δὲ ὢν, ἀπῆρλετο πρὸς τὸν ἅγιον Δημήτριον, ἐν ᾧ ἐκαθέζετο τόπῳ, καὶ ἐδίδασκεν, καὶ ἐμάνθανεν ἀκριβέστερον παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Πρατυχόντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ, καὶ ἰπποδρομίαν ἐπιτελοῦντος, καὶ τινα ἔχοντος ἄνδρα ἔθνηκόν, Λύαιον ὀνόματι, μονομάχον, ὑπερμεγέθη καὶ ἰσχυρόν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀνθισταμένων αὐτῷ ἀναιροῦντα ἐν τῷ θεάτρῳ· ἰδὼν ὁ ἅγιος Νέστωρ ἐπλήσθη θαύκου ζήλου· καὶ ἐπεὶ ἤκουσε τοῦ Μαξιμιανοῦ λέγοντος· Ἐἴ τις θέλει, πολεμησάτω, καὶ νικησάτω Λύαιον· τρέχει πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ βουλευέται αὐτῷ περὶ τούτου. Καὶ παρ' ἐκείνου στήριχθεὶς, καὶ δυναμωθείς τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνείλε ξίφει τὸν Λύαιον. Θυμωθείς οὖν ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦτο, ἀπεκεφάλισε τὸν Νέστορα. Καὶ οὕτως ἐτελειώθη, νικήσας τὸν διάβολον, καὶ τὸν Λύαιον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου σεισμοῦ.

Τῷ εἰλοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ἰνδικτιῶνος ἐνάτης, μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, εἰκάδι ἕκτῃ, ἐν τῇ μηνίῳ τοῦ ἁγίου Λημητρίου, ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ φοβερὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ κατίπεσον πάντα τὰ οἰκήματα, καὶ αἱ ἐκκλησίαι, καὶ πολλοὶ ἀπέθανον συγχωσθέντες τῇ συμπτώσει. Ὅθεν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ τοιοῦτου φοβεροῦ σεισμοῦ ἐορτάζοντες, λιτανεύομεν, καὶ ἀπερχόμεθα ἐν τῷ τῆς παναχράντου ὑπερνόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας μεγάλῃ καὶ ἱερῷ ναφί τῷ ἐν Βλαχέρναις, ἱκετεύοντες καὶ δυσωποῦντες αὐτὴν ἐκτενωῶς· καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς ἀσπύρω καὶ ἀφθόρω γέννηθέντα δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς Κύριον ἁμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν παρακαλοῦντες ῥύσασθαι ἡμᾶς τῆς δικαίας αὐτοῦ καθ' ἡμῶν κινουμένης ὀργῆς. Ἐκ τότε οὖν μεμνημένοι τῆς τοιαύτης ἀνάγκης, εὐχαρίστως ἐορτάζομεν ἐτησίως τὴν παρούσαν ἑορτήν, εὐχόμενοι μὴ τοιαύτη περιπέσειν ἀπειλή.

MBNI TQ AYTO.

KZ

Ἀθλήσις τῆς ἁγίας μάρτυρος Καπετωλίνης, καὶ Ἐρωτηίδος τῆς οἰκτιρίας αὐτῆς.

Ἡ μάρτυς Καπετωλίνα ἦν μὲν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως· ὑπῆρχε δὲ ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκίας· εὐγενῆς γένου. Κρατηθεῖσα δὲ, καὶ παραστᾶσα τῷ ἄρχοντι, ἠρωτήθη ὑπόμα, καὶ πόλιν, καὶ γονεῖς.

timens, qui viventibus martyribus animum ab subeundum martyrium addere, defunctis vero amorem honoremque exhibere consueverat eorum pretiosas reliquias ex Asia in Thasum insulam translatas, honorifice deposuit, ubi curationes ad hanc diem fidelibus fundunt.

Eodem die

145 Certamen sancti martyris Nestoris.

Nestor martyr, Thessalonicæ claruit temporibus Maximiani imperatoris. Christianus cum esset, frequenter sanctum Demetrium adibat, ubicunque is moraretur, ab eoque veritatis verbo accuratius institutus, docebat. Cum autem Thessalonicæ Maximianus adesset, et circenses ludi committerentur, gladia oremque gentilem, Lyæum nomine, portentosa corporis proceritate et fortitudine in theatrum produxisset, qui omnes in certamen descendere auses interficiebat; sanctus Nestor zelo divino accensus, ut audivit Maximianum dicentem. Si quis vult, congregiatur cum Lyæo, eumque vincat; re cum sancto Demetrio communicata, ab eo confirmatus, et virtute Domini nostri Jesu Christi auctus in arenam descendit, Lyæumque gladio sustulit. Quamobrem commotus vehementer imperator, Nestorem decollari jussit. Atque ita finem habuit, de diabolo simul et de Lyæo triumphans.

Eodem die

146 Commemoratio magni terræmotus.

Anno vigesimo quarto Leonis Isauri imperatoris indictione nona, mense Octobri, die vigesima sexta in festo sancti Demetrii, Constantinopolis magno et horrendo terræmotu concussa est, ut ædibus omnibus, ecclesiisque corrudentibus, innumerabilis mortalium multitudo extincta fuerit. Quapropter tremendi hujus terræmotus recordationem agentes supplicationem instituímus, procedentes ad immaculatæ et gloriosissimæ Dominæ nostræ Deiparæ, semperque Virginis Mariæ augustam et sacram ædem, quæ in Blachernis est; supplicantes, impenseque precantes tum ipsam, tum qui sine semine et corruptione pro nobis peccatoribus ex ea natus est, Dominum nostrum Jesum Christum rogantes, ut istam in nos iram suam remittat. Exinde quotannis hujus tribulationis memores, cum gratiarum actione solemnem hunc diem celebramus, orantes, ne in hujusmodi flagellum incidamus.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

147 Certamen sanctæ martyris Capitolinæ, et Eroteidis ejus ancillæ.

Capitolina martyr, Diocletiano imperatore, ex Cappadociæ regione fuit, genere clarissima. Comprehensa autem, et ad præfectum adducta, de patria, parentibus et nomine interrogata: Ego, In-

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.
ΚΘ'.

A

EODEM MENSE.

Die vicesima nona.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραμίου.

150 *Commemoratio sancti Patris nostri Abramii.*

Ὁ ὁσιος Ἀβράμιος ἦν μὲν Χριστιανῶν υἱός. Συνεζεύχθη δὲ ἀβουλήτως γυναίκι. Διὰ δὲ τὸν Χριστὸν καταλιπὼν αὐτὴν, καὶ ἀναχωρήσας, ἀπέκλεισεν αὐτὸν εἰς μικρὸν οἶκημα χρόνους πολλούς. Εἶτα χειροτονεῖται πρεσβύτερος. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ ἰδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ καταλιπόντος παιδίον θηλυκόν, ὅσκι χρόνων ἑπτὰ, ἀνελάβετο αὐτὸ ὁ ἄγιος· καὶ ἐλησίον τοῦ καλλίου αὐτοῦ εἰς ἕτερον καλλίον ἀπέκλεισεν. Ἐν τῷ εἰκοστῷ δὲ χρόνῳ τῆς ἡλικίας αὐτῆς, συνέβη φθόνῳ τοῦ δαίμονος περιπεσεῖν αὐτὴν πορνεῖα· εἶτα καὶ ἐν πανδοχείῳ ἀπελθεῖν μετὰ πορνῶν. Γνοὺς δὲ ὁ ἄγιος, καὶ στρατιώτου σχῆμα φορέσας, καὶ τοῦ καλλίου αὐτοῦ ἐξελθὼν, καὶ ἐπιθάλασσον, τοῦ πτώματος ταύτην ἐξήρπασε, καὶ τῷ οἴῳ καλλίῳ ἀποκατέστησε. Καὶ τοιαύτην μετάνοιαν πεδείξατο, ὡς καὶ σημεῖα ποιῆσαι, καὶ οὕτω ταπειωθῆναι. Ἐκοιμήθη δὲ καὶ ὁ ὁσιος Ἀβράμιος ἐν αὐτῇ γῆρᾳ.

Sanctus Abramius Christianis parentibus natus, uxore, quam invitus duxerat, propter Christum dimissa, solitudinis studio sese in angustam domunculam abdidit ubi complures annos commoratus, presbyter ordinatur. Cumque e vita excessisset frater, relicta puella annos septem ingressa, illam sanctus secum abductam in altera suæ propinqua cellula inclusit. Quæ cum vicesimum ætatis annum ageret, diaboli invidia in fornicationem lapsa est, et in meritorio etiam hospitio eum meretricibus habitabat. Quod ubi rescivit sanctus, sumpto militari habitu e cella egressus, et conscenso equo, a lapsu illam retraxit, et in propriam cellulam reduxit, quæ tantam ac talem pœnitentiam exhibuit, ut et prodigia fecerit; atque ita vitam finivit. Sanctus vero Abramius in summa senectute obdormivit.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Eodem die

Ἀλλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Κλαυδίου, Ἀστερίου, Νέωνος καὶ Θεονίλλης.

151 *Certamen sanctorum martyrum Claudii, Asterii, Neonis et Theonillæ.*

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ Λυσίου ἡγεμόνος τῆς Κιλικίας· νέοι μὲν τὴν ἡλικίαν, ἀδελφοὶ δὲ νόμιμοι. Μητρουιάν οὖν ἔχοντες, καὶ τὴν γονικὴν αὐτῶν ὑπαρξίν ζητούντες, ἀπῆλθον ἐν Μοφοεσίᾳ τῇ πόλει, δικάσασθαι ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος. Ἦ δὲ μητρουιά μὴ θέλουσά τι ἀποδοῦναι αὐτοῖς, διέβαλλεν αὐτοὺς ὡς Χριστιανούς. Καὶ κρατηθέντες καὶ ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν τὸ ἴνομα τοῦ Χριστοῦ παρῆρσι. Ὅθεν εἰσαχθέντες ἐν εἰς θέατρῳ, καὶ γυμνοὶ κρεμασθέντες, ἐτιμωρήθησαν, καὶ ἐξέσησαν ἰσχυρῶς. Εἶτα μετὰ πολλὰς πικρὰς, καὶ διαφόρους βλασάνους, δήσαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται εἰς μίαν ἄλυσιν, ἀπήγαγον ἐξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως· καὶ ἐπὶ ξύλων κρεμάσαντες, καὶ ἦλοις προσηλώσαντες ἐφόνευσαν. Εἶτα προσήχθη καὶ ἡ ἁγία Θεονίλλα· καὶ κρεμασθεῖσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῶν τριχῶν, καὶ τυπτομένη βέβδους ἐπὶ Κυρίῳ.

Hi, Diocletiano imperatore, et Lysia Ciliciæ præfecto, ætate juvenes, et germani fratres, novercam habentes, in urbem Mopsuestiam profecti sunt, ut facultates paternas recuperarent, et lite ac iudicio coram præfecto persequerentur. At noverca, ne quid illis daret, detulit eos ut Christianos. Quare comprehensi et interrogati, Christi nomen libere confessi sunt. Unde in theatrum perducti, nudatique in equuleum rapiuntur, fustibusque torquentur, et acerbissime depeccuntur. Tum multis aliis suppliciiis crudeliter vexati, una omnes a militibus constructi catena, et extra urbis mœnia ducti, lignis suspensi, et clavis confixi, mortem occubuere. Post hos sancta Theonilla adducta, et in sublime capillis sublata, virgis per multas horas cœditur, donec spiritum Domino reddidit.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.
Α'.

EODEM MENSE.

Die tricesima

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἐπιμάχου.

152 *Certamen sancti martyris Epimachi.*

Ἐπίμαχος ὁ μάρτυς, ἦν μὲν ἀντὶ ἰδιώτης, ὠραῖος δὲ τῇ ὄψει, ὑπάρχων ἐκ χώρας Αἰγύπτου. Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ θεωρῶν τὸν τῆς χώρας ἄρχοντα βασανίζοντα τοὺς ἁγίους μάρτυρας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐλυπεῖτο. Ἐν μίᾳ οὖν τῶν ἡμερῶν, καταναγκάζοντος τοῦ ἄρχοντος τοὺς ἁγίους ὕσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ τοῦ βωμοῦ προκειμένου, ζήλου, θεϊκοῦ πλησθεὶς ὁ Ἐπίμαχος, ὤρμησε καταστρέψαι τὸν βωμόν. Ὅθεν κρατηθεὶς παρεδόθη τῇ φυλακῇ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ παρεκάλει τοὺς ἁγίους, προθύμως ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρεῖν. Ἐκβληθέντων δὲ τῶν ἁγίων τῆς φυλακῆς, καὶ τὸν ἄρχοντα ἐλεγχάντων, ἠρώτησεν ὁ ἄρχων, ὅτι πόθεν ἐκτέθησαν τὴν παρῆρσιαν. Καὶ

Epimachus martyr, vir litterarum expertus et ignarus, sed facie liberali et decora, ex Ægypti regione fuit. Christianus autem cum esset, et præfectum regionis videret in sanctos martyres tormentis in urbe Alexandriæ debacchari, ægerrime id tulit. Quamobrem quadam die, cum præfectus sanctos ad idolorum sacrificia compelleret, et ara coram proposita esset, Epimachus divino zelo inflammatus, impetu facto oram subvertit. Unde comprehensus custodiæ traditur. Sed nec in vinculis finem faciebat sanctos cohortandi ad subeundum fortiter pro Christo martyrium. Educti igitur sancti de carcere cum præfectum objurgarent

terrogavit ille, unde tantos sibi animos sumpsissent. Cumque cognovisset, hujus rei auctorem Epimachum fuisse, in sublime correptum dilaniari jussit: cujus sanguis cum in alterum exstinctum oculum subjectæ cujusdam puellæ, quæ unum oculum habens, sanctum intuebatur, ejusque fatum deplorabat, defluxisset, lucem illi protinus restituit. Quare furore percitus præfectum, et decollari mandavit, atque ita vitam finivit.

Eodem die

153 Certamen sanctæ martyris Eutropiæ.

Eutropia martyr Alexandriæ Ægypti nata, cum ingens martyrum numerus in eadem urbe in vinculis esset, eorum miserta, nunc quidem præsens ipsa illos visitabat, nunc vero per alios iis necessarios sumptus suppeditabat. Quamobrem delata ad Apellianum præfectum, comprehensa in carcerem detruditur. Inde educta, tribunali ejus sistitur: et Christum professa, in equuleum agitur, et facibus aduritur: quo in tormento elata tortores voce inclamans, aiebat: Magnam mihi refrigerationem affert, quam infunditis, aqua. Flammæ quippe velut aquas censebat, affirmabatque, terribilem se intueri virum Filio Dei similem, quem etiam milites, et quotquot aderant, viderant. Hæc dicens, et gratias Christo agens, pro quo hujusmodi cruciatus libenter perferebat, beatam illi animam reddidit.

EODEM MENSE.

Die tricesima prima

154 Certamen sacrosancti martyris Zenobii, et Zenobiæ sororis ejus.

Zenobius martyr, Diocletiano imperatore, Zenodoto et Thecla Christianis parentibus natus, sororem Zenobiam habuit. Cum autem ætate simul, et Dei cognitione, atque pietate proficeret, episcopus urbis Ægææ, ubi natus fuerat, ordinatur. Multas vero in Christi nomine curationes faciebat, ut vel eos, qui medicis insanabiles erant morbos curaret, Comprehensus itaque, Lysiæ præfecto sistitur. Quod ubi rescivit Zenobia soror, seipsam sponte obtulit. Igitur primum cæsi, et lecto ferreo candenti impositi; deinde in ferventem lebetem pice plenum injecti, atque ex his omnibus tormentis divina gratia erepti, compelluntur iterum, qua erat præfectus dementia, impuris dæmoniis sacrificare. Sed cum in proposito permanerent, gladio finem acceperunt: atque ita martyrium consummarunt.

Eodem die.

155 Commemoratio sanctorum apostolorum Stachys, Ampliæ, Urbani, et sociorum.

Sanctus apostolus Stachys ab Andrea sanctissimo apostolo episcopus Byzantii ordinatur, cum ecclesiam Argyropoli ædificasset, in qua Chiristianorum duo millia conveniebant, eosque Stachys docebat. Tenuit autem episcopatum ad annos sexdecim, et

Α μθών, δεῖ ἐκ τοῦ Ἐπιμάχου, κρεμάσας αὐτὸν ἐν Ἰσταμίνης δὲ κάτωθεν μονοβάλλμου κόρυς, ἰσχυρῶς βλέπουσας αὐτὸν, καὶ θρηγύσης, ἐπέταξεν εἰς τοὺς ἐσθεσμένον αὐτῆς ὀφθαλμὸν, καὶ εὐθὺς ἐβλεψε. Καὶ θυμωθεὶς ὁ ἄρχων, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

restituit. Quare furore percitus præfectum, et

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Εὐτροπίας.

Ἡ μάρτυς Εὐτροπία ἦν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας Αἰγύπτου. Ἐπεὶ δὲ πληθὺν μαρτύρων ἐν τῇ πόλει τῆς αὐτῆς πόλεως ἀποπέκλειστο, ἐλεοῦσα αὐτοὺς ποτὲ μὲν ἀπήρχετο, καὶ ἐπισκέπτετο, ποτὲ δὲ ἐπέταξεν αὐτοῖς τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Οὕτω δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ διεδλήθη τῷ ἡγεμόνι Ἀπελλιανῷ. Ὁ δὲ κρατῶν αὐτὴν ἐπέκλειστο εἰς φυλακὴν. Ἔπειτα ἐκβαλὼν αὐτὴν παρέστησε τῷ βήματι αὐτοῦ· καὶ ὁμολογήσασα Χριστὸν ἐκρέμασε, καὶ λαμπάσι κατέκαιεν. Ἐκαιομένη ἔδρα πρὸς τοὺς τιμωροῦντας δημίους ἔλεγε· Μεγάλη ἡ ψυχρότης τοῦ ὕδατος τούτου, καὶ μοι ἐπιγέετε. Τὰς γὰρ φλόγας, ὡς ὕδωρ ἐλατῶν καὶ διεθεβαιούτο ὄρῃν ἄνδρα φοβερόν· δυνάμει τοῦ Θεοῦ ὄντινα καὶ οἱ στρατιῶται ἐβλεπόμενοι πάντες οἱ παροστώτες. Τοιαῦτα λέγουσα, κίβητο ἰσχυρῶς Χριστῷ, δεῖ ὄν τὰς τοιαύτας ἀλγηδάνας· καὶ θύμωκεν ὑπέμεινε, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν καρδίαν αὐτῆς ψυχὴν.

C

ΜΙΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΛΑ΄.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου, καὶ ἀδελφῆς αὐτοῦ Ζηνοβίας.

Ὁ μάρτυς Ζηνοβίος ὑπήρχε μὲν ἐπὶ τῆς πόλεως Αἰγυπτιακοῦ υἱὸς Ζηνοδότου καὶ Θεοκλιανῶν Χριστιανῶν ὑπαρχόντων. Ἔχεν δὲ καὶ ἀδελφὴν Λουμένην Ζηνοβίαν. Προκόψας δὲ εἰς ἡλικίαν, εἰς τὴν κατὰ Θεὸν γνῶσιν καὶ εὐσεβείαν, ἐπιποσ προχειρίζεται τῆς Αἰγυπτίων πόλεως, ἐν ᾗ ἐγεννήθη. Πλειστάς δὲ ἰάσεις ἐπετελεῖ ἐν τῷ ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ τὰ παρὰ τῶν λατρῶν ἀπερριμμένα πάθη θεραπεύειν. Οὕτως γραττηθεὶς παρὰ τῷ ἡγεμόνι Λυσίᾳ. Καὶ μαθοῦσα τοῦτο ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ζηνοβία ἐπέδωκεν ἑαυτὴν ἐκουσίως. Τότε αὐτὸν οὖν, καὶ ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πεπυρακτωγῶν ἐφαπλοῦνται· καὶ εἰς λέθητα ζέοντα καὶ γέρας πίσεως ἐμβάλλονται. Ἐυσθέντες δὲ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι τῶν τοιοῦτων βασάνων, πάλιν ἀναγκάζονται τοῖς ἀκαθάρτοις δαίμοσιν, ἀπονοίξαι τοῦ ζωντος. Μὴ πεισθέντες δὲ, τὴν διὰ ξίφους ἐδέχθησαν τελευτήν. Καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων Στάχος, Ἀμπλίου, Οὐρβανοῦ, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Ὁ ἅγιος ἀπίστολος Στάχος, ἐπίσκοπος προχρηματίζεται τοῦ Βυζαντινοῦ παρὰ Ἀνδρέου τοῦ ἀγίου ἀποστόλου, κτίσαντος ἐκκλησίαν πέραν ἐν Ἀργυροπόλει· ἐν ᾗ καὶ συνυθροίζοντο Χριστιανοί, τῶν ἁγίων δισχίλιοι. Καὶ διδάσκων αὐτοὺς, ἐκράτ

Ἐτη δεκαεὶς· Καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Ὁ δὲ Ἀ in pace obdormivit. Amplius autem episcopus Ulyssipoleos, quæ est in Macedonia, a Græcis interemptus est. Urbanus vero Macedoniæ episcopus et ipse a Judæis et Græcis una cum pluribus aliis occisus: atque ita uno eodemque die contigit, ut alii alia ratione in diversis locis, et gentibus, ac civitatibus excruciatii ab iis, qui Deum ignorabant, Græcis et gentibus, felices Domino animas tradiderint: quorum pretiosæ reliquię Constantinopolim 156 postea translatae, in eo, qui Fons dicitur, loco depositæ fuerunt.

Ἐπισκοπος τῆς Ὀδυσσουπόλεως ἐγένετο, ρας Μακεδονίας, ἀνααιρεθεὶς ὑπὸ Ἑλλήνων. Ὁ δὲ ρβανὸς ἐπίσκοπος Μακεδονίας ἐγένετο, φονευθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τε Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων μετὰ καί ριων πολλῶν. Καὶ οὕτως ἐν ἡμέρᾳ μίᾳ οὕτω μβάντος, διαφόρως βρασιανισθέντες ἐν διαφόροις ποίς, καὶ ἔθνεσι, καὶ πόλεσι παρὰ τῶν μὴ γινω- ζντων τὸν Θεὸν Ἑλλήνων τε καὶ ἰθνῶν, παρέδω- τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ. Τὰ δὲ αια λείψανα αὐτῶν ὑπερον μετακομισθέντα ἐν νισταντινουπόλει, ἐτίθησαν ἐν ταῖς λεγομέναις γγαῖς.

ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ.

Ἐν τῇ πρώτῃ

κοιμησις τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, τῶν υἱῶν τῆς ἁγίας Θεοδότης.

Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς, οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, ὁπῆρ- ν υιοὶ γυναικὸς τινος Χριστιανῆς, ὀνόματι Θεοδό- ρς· διδαχθέντες μὲν παρ' αὐτῆς τὴν ὀρθὴν πίστιν. εἰ τὰ ἱερὰ γράμματα· παρὰ δὲ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἦν ἱατρικὴν τέχνην. Καὶ ἱατρῶν οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ κτῆνη, μισθὸν παρὰ τινος μὴ λαμβάνοντες. Ὑθεράπευσαν δὲ καὶ γυναικὰ τινὰ ὀνόματι Παλλα- ἴαν. Ἦτις κρύφα προσδραμοῦσα τῷ ἁγίῳ Δαμιανῷ, προσέφερεν ὡς τρία. Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ ἅγιος Ἰοσμᾶς, παρήγγειλε, μὴ μεθῆναι τὸ λείψανον Δαμια- οῦ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐκοιμήθη δὲ πρό- ρρον ὁ ἅγιος Κοσμᾶς· καὶ μετὰ ταῦτα τελευτήσαντος Δαμιανοῦ, διελογίζετο ὁ λαὸς, ποῦ θάψει αὐτόν. Καὶ C εἰς φωνὴν κάμηλος δραμοῦσα ἢ κλασθεῖσα παρὰ τοῦ ἱαδύλου, καὶ ἱαθεῖσα παρὰ τῶν ἁγίων, ἐλάλησεν ἰνθρωπίνῃ φωνῇ, τεθῆναι τὸ λείψανον μετὰ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, ὅτι οὐκ εἰς μισθὸν ἔλαβε τὰ ὡά, ἔλλὰ διὰ τὸν ὄρκον. Καὶ οὕτως ἐτίθησαν ἀμφο- εροί.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν Κυριαίνης καὶ Ἰουλιανῆς.

Κυριαίνῃ ἢ μάρτυς ὁπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας· ἥτις ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῆς αὐτῆς πόλεως κρατηθεῖσα, καὶ πολλὰ ἀναγκασθεῖσα ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ ὅσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, ξυρίζεται τὴν κεφαλὴν σὺν ταῖς ὀφρῦσιν· καὶ πιττάκιοι ὕδρων γέ- μον περιτίθεται ἐν τῷ μετώπῳ· ὄνφ τε ἐπιδαβασθεῖσα, μετὰ ναρθηκίων ὑπὸ σχολητῶν παίδων ἐτύπνεντο· καὶ ὑπὸ μίμων, καὶ ἀτάκτων στρατιωτῶν τὴν Ταρ- οὸν πόλιν γυμνὴ περιήγετο. Εὐξαιμένη δὲ μὴ ὀρᾶσθαι γυμνῇ, ὑπὸ θείας χάριτος ἐκπατάθη. Καὶ οὐκ ἔβλέ- πτο τοῖς εἰδωλοτάτραις. Μετὰ δὲ τὸ οὕτως τιμω- ρηθῆναι ἀχθεῖσα ἐν πόλει Ῥαιδεστῷ, μετὰ καὶ ἐτέ- ρας γυναικὸς Χριστιανῆς, Ἰουλιανῆς καλουμένης, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως ὑπαρχούσης, κυρὶ προ- εδόθη. Καὶ ἀμφοτέραι ἐν τῇ καμίνῳ ὀξάζουσαι τοῦ θεοῦ, καὶ εὐχαριστοῦσαι αὐτῷ, τὰς μακαρίας αὐτῶν ἀφήκαν ψυχὰς.

PATROL. GR. CXVII.

MENSE NOVEMBRI

Die prima

157 *Dormitio sanctorum Anargyrorum Cosmæ et Damiani, filiorum sanctæ Theodotæ.*

Cosmas et Damianus, sancti Anargyri, fuere filii cujusdam Christianæ mulieris, nomine Theodotæ: a qua rectam fidem, sacrasque litteras, medicam autem artem a sancto Spiritu edocti, curandis non hominibus tantum, sed et jumentis operam suam nulla mercede adhibebant. Cum vero femi- nam quamdam nomine Palladium curassent, hæc ad sanctum Damianum clam accedens, tria illi ova obtulit. Quod ubi rescivit sanctus Cosmas, præcepit, ne Damiani reliquias 158 prope se post mor- tem collocarent. Mortuo igitur prius Cosma, deinde Damiano, deliberante populo, ubinam sepeliendus esset Damianus, repente camelus, qui a dæmone confractus, sanatus a sanctis fuerat, voce humana edixit, Damiani reliquias eodem, quo Cosmas, sepulcro condi debere, cum non mercedis loco, sed juramento adactus ova accepisset. Atque ita ambo simul sepulti fuere.

Eodem die

159 *Certamen sanctorum mulierum martyrum Cyriænæ et Julianæ.*

Cyriænæ martyr, Maximiano imperatore, ex Tarso Ciliciæ urbe fuit. A præfecto autem ejusdem urbis comprehensa, cum variis modis cogeretur Christum abnegare, et idolis sacrificare, constan- tissima in proposito permansit. Quamobrem tonso capite et superciliis, fronteque pitacico contumeliis pleno obducta, asino imposita, ab otiosis pueris cædebatur ferulis, atque a mimis et petulantibus militibus nuda per urbem Tarsum circumducebatur. Quæ cum orasset, ne nuda conspiceretur, divino beneficio oblecta, idololatrarum oculos fallebat. Post hos cruciatus in urbem Rhædestum adducta una cum altera Christiana muliere, Juliana nomine, quæ ex eadem urbe erat, inque ignem injecta, ambæ in camino Deum glorificantes, eique gratias agentes, beatas animas reddidere.

5

Eodem die

160 *Certamen sanctorum martyrum Joannis, episcopi, et Jacob, presbyter, cognomento Zelotæ.*

Hi, Sapore Persarum rege, in Perside verbum fidei docebant, multosque ab idolis ad Dominum convertebant. Quadam autem die cum Joannes episcopus in somnis vidisset carnificem coronam, quam in ensis capulo circumferabat, capiti suo imponentem, sibique hæc dicentem: Accipe, o episcope, quam tantopere expetisti coronam. Paucis post diebus comprehenditur ab infidelibus ipse, et Jacobus presbyter: qui variis primum cruciatibus tentati, gladio deinde cæsi, occubuerunt gratias Domino Deo nostro ad extremum agentes quod digni fuissent mortem pro ipso oppetere. Atque ita episcopo accidit, quod in somnis viderat, incorruptibilis vitæ coronam consecuto. A fidelibus autem piisque viris in eodem loco honorifice sepulti sunt.

EODEM MENSE.

Die secunda

161 *Certamen sanctorum martyrum Acindyni, Pegasii, Aphthonii, Anempodisti, Elpidephori, et sociorum.*

Horum sanctorum Acindynus quidem, Pegasius, et Anempodistus, Constantino Magno imperatore, ex regione Persarum fuerunt. Cum autem in cellulis suis degerent, verbum Dei docebant. Quamobrem a Sapore, Persarum rege, comprehensi, cruciatibus subjecti fuere: quem cum precibus mutum reddidissent, restituta postea linguæ facultate, in lebetes ferventi plumbo plenos injiciuntur; sed incolumes inde egressi, Aphthonium militem rei miraculo vehementer commotum ad Christi fidem traxere, qui statim extra mœnia eductus, et capite obruncatus est. Illi vero, bubulo sacco insuti, in mare projecti sunt; quos sanctus Aphthonius una cum angelis apparens, in continentem eduxit: et quia naufragium evaserant, militibus, qui illos in mare præcipites egerant, manus præciduntur. Elpidephorus autem, senatorii ordinis vir, his miraculis impulsus, regem objurgavit; et cum eo credere septies mille homines, qui omnes capite damnati sunt. Qui vero reliqui fuere viginti octo viri, una cum Saporis matre, quæ Christi fidem amplexa fuerat, igni absumpti sunt.

Eodem die

162 *Certamen sanctorum martyrum Attici, Eudoxii, Agapii, et sociorum.*

Isti sancti milites fuere in urbe Sebaste temporibus Licinii imperatoris: qui id omnes consilii cepere, ut cum omnibus militibus in fide Christi manerent. Quare a Marcello duce cruciati, in carcerem detruduntur. Inde eductis tergum, et renes nervis crudelissime lacerantur, dentesque evelluntur. Cum autem torquerentur, conversus dux ad sanctum Carterium: Tu solus, inquit, ausus es po-

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἰωάννου, ἐπισκοπῶν, καὶ Ἰακώβου, πρεσβυτέρου, τοῦ ἐπισημομένου Ζηλωτοῦ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἐν Περσίδι διδάσκοντες τὸν λόγον τῆς πίστεως καὶ πολλοὺς ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τῶν εἰδωλων ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν ἐθεύσθη ὁ ἐπίσκοπος Ἰωάννης καθ' ὑπνους ἄνδρα τινὰ δήμεν, καὶ ἔχοντα σπαθίον ὑπὲρ ἐν τῷ ἄκρῳ εἶχε στέφανον, ὅστις δήμενος δραμῶν ἐπὶ τὸν ἐπίσκοπον, ἐπέβη ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ τὸν στέφανον, εἰπὼν ἄσθενης ἐπίσκοπε, στέφανον, ὃ ἐπεθύμησας· καὶ ἡμέρας ἑκατὴν παρὰ τῶν ἀπίστων κατέβη· καὶ Ἰάκωβος ὁ πρεσβύτερος. Καὶ πολλὰ τιμωθέντες πρότερον, καὶ διαφόροις βασάνοις προκλιθεύσαντες, ὕστερον διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν, κριστοῦντες Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν μέχρι θανάτου· ὑπὲρ αὐτοῦ θανεῖν ἠξιώθησαν. Καὶ ἀπέβη τῷ ἐκκοπῆ τὰ τοῦ ὄνειρου, ἀπολαθόντι τὸν στέφανον ἀφάρτου ζωῆς· ἐτάφησαν δὲ ἐντίμως ἐν τῷ ὑπὸ πιστῶν καὶ εὐλαβῶν ἀνδρῶν.

B

ΜΗΝΙ Τῷ Αἰτῷ.

B

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων, Ἀκίνδυνος, Πηγάσιου, Ἀφθονίου, Ἀνεμοπόδιστου, Ἐλπίδελφου καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

C

Τούτων τῶν ἁγίων ὁ μὲν Ἀκίνδυνος, Πηγάσιος καὶ Ἀνεμοπόδιστος ὑπῆρχον ἐπὶ τοῦ μεγάλου σταυροῦ ἐκ τῆς χώρας Περσῶν ἐν ἰδιᾷ ἐκείνῳ· καὶ πολλοὺς ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τῶν εἰδωλων ἐπὶ τὸν Κύριον. Καὶ κρατηθέντες ὑπὸ Σαβωρίου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐβασανίζοντο· ἀλλὰ διὰ προσευχῆς αὐτῶν ποιοῦσι τὸν βασιλέα, καὶ πάλιν θεραπεύουσι. Ἐπειὴ ἐνεδλίθησαν εἰς λεβήτας γέμοντας μολύβδου καὶ κοχλάζοντας, καὶ ἐξῆλθον ἀβλαβεῖς. Ἀφθόνιος στρατιώτης ὢν, ἰδὼν τὸ θαῦμα ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐξω τειχῶν ἀπεκεφαλίσθη. Ἐἶτα ἐμάχονται εἰς θυλάκους βοείους, καὶ βλίπτονται εἰς ἕλασσαν. Καὶ φανεῖς ὁ ἅγιος Ἀφθόνιος συν ἄγγελοις ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Καὶ διότι ἐξῆλθον χειροκοποῦνται οἱ βλίπτοντες αὐτοὺς στρατιώται· καὶ δὲ συγκλητικὸς Ἐλπίδελφος ἰδὼν, ἀνέστη τῷ βασιλεῖ, καὶ σὺν αὐτῷ ἐπίστευσαν ἑκατονταχίον ἄνδρες, καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν· ὑπελειφθησαν ἕτεροι κη', μετὰ τῆς μητέρας Σαβωρίου πιστευσάντων καὶ κυρῶν παρεδόθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀττικῶν, Εὐδοξίου, Ἀγαπίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

D

Οὗτοι οἱ ἅγιοι, στρατιώται ὑπῆρχον ἐν τῇ πόλει Σεβαστείᾳ ἐπὶ Λικιννίου τοῦ βασιλέως. Οἵτινες συνεβούλευον πάσῃ τῇ στρατιᾷ ἐμμένειν τῇ πίστει τῷ Χριστοῦ. Διὸ βασανίζονται ὑπὸ Μαρκελλοῦ τοῦ ὄνοματός. Ἐἶτα ἐμβάλλονται εἰς φυλακὴν. Ἐκβληθέντες δὲ τύπτονται κατὰ νότου καὶ κοιτίας βουνοῦ ὠμοῖς. Ἐἶτα ἐκρίζονται τοὺς ὀδόντας. Τιμωρομένων δὲ ἔλεγεν ὁ δούξ πρὸς τὸν ἅγιον Κερτίριον

Εὐ μόνος ἀπέστησας τὸν λαὸν τῆς τοῦ βασιλέως Ἀ-
 πύλου ἀπὸ τῆς πίστεως; Ὁ δὲ ἔλεγεν, ὅτι Οὐ συνεδοούλευσα τῷ
 ἐπαναστῆναι τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ προσελθεῖν τῷ
 ἀπὸ βασιλεῖ Χριστῷ. Μετὰ ταῦτα ἄγεται Στυ-
 ριος καὶ ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν· καὶ αὐθις Τω-
 βίλας καὶ Νικοπολιτιανός· καὶ κατακρίνονται ξύ-
 λων στυγερῶν. Καὶ μετὰ ταύτην τὴν βίασαν,
 ἐτέρως πλείονας ἀλγηδόνας ὑπομείναντες, μετὰ
 ἄλλων πολλῶν, τῶν πιστευσάντων εἰς Χριστόν,
 ἰς τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἀπόφασιν ἔλαβον. Καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Γ'

Λησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀκεψιμά, ἐπι-
 κόπου, Ἰωσήφ, πρεσβυτέρου, καὶ Ἀιθαλά,
 διακόνου.

καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐν Περσίδι ἐμαρτύρησαν ὑπὸ Β
 Ἰωρρίου τοῦ τυράννου, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Με-
 νου, βασιλέως Ῥωμαίων. Ἦν οὖν ὁ ἅγιος Ἀκε-
 ψιμάς ἐπίσκοπος λευκὸς τὴν τρίχα, γέρον γυνώων·
 ἡ δὲ ὁδοῦ ἄνευ, συνεισὼς ἔτι ἔχων τὸ σῶμα, εὐ-
 χησθεὶς καὶ ὄρθιος, περιουσίαν κακῆτιμῶν πολλῶν.
 ἐτηθεὶς δὲ μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ παραστάς τῷ
 ἡμίμα, καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τῷ Ἠλίῳ καὶ
 Ἀρει, ἀλλὰ μάλλον ἐξυβρίσας εἰς αὐτοὺς, τό-
 τετα ἰσχυρῶς καὶ δεσμεῖται. Ἔττα ἄγεται Ἰωσήφ,
 τῆς αὐτῆς χώρας ὑπάρχων, καὶ αὐτὸς γηραιός.
 ἰ ἀντιστάς τῷ ἡμίμα, τύπτεται, καὶ μαστί-
 ται, ὡς διακοπῆναι τὰς σάρκας αὐτοῦ μέχρι τῶν
 ὠν, καὶ συνδεσμεῖται τῷ ἁγίῳ Ἀκεψιμά. Ἔττα
 εταὶ καὶ Ἀιθαλάς, καὶ δεσμεῖται τὰς χεῖρας
 ἐπὶ τὰ γόνατα· καὶ ἐξαρθροῦται πάσας τὰς τοῦ
 ἡμματος ἄρμονίας. Μετὰ ταῦτα ὁ μὲν Ἀκεψιμάς C
 πτόμενος ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Ἰωσήφ κατὰ κεφαλῆς
 ἡμασθεὶς ἐλιθοβολήθη, ὁ δὲ Ἀιθαλάς καὶ αὐτὸς
 ἐπὶ κεφαλῆς κρεμασθεὶς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἐν ἡμέρᾳ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννικίου τοῦ
 θαυματουργοῦ.

Ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν Ἰωαννίκιος ὑπῆρχεν ἐκ
 τῆς χώρας Βιθυνίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταν-
 τίνου τοῦ Καβαλλίνου. Διὰ δὲ τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ,
 στρατεύθη εἰς τὴν τῶν ἰσχυρῶν στρατεῖαν,
 καὶ ἠνδραγάθει ἐν πᾶσι πολέμοις, κατακόπτων τοῦ
 ἰσχυρῶν Βουλγάρων ἔθνος. Ἐν μίᾳ δὲ πολέμου γενο-
 μένῳ, ἰδὼν πολλοὺς τῶν συστρατιωτῶν σφαγίντας,
 καὶ λυπηθεὶς, κατέλιπε τὴν στρατεῖαν. Καὶ κα-
 τέλιπε τὸ τοῦ Ὀλύμπου ὄρος, καὶ ἠσύχαζεν. Ἔττα γυν-
 ρισθεὶς παρὰ συστρατιωτῶν τινῶν, φυγῶν ἀπῆλθεν
 ἐν τῷ τῆς Λυκίας ὄρει· ἐν ᾧ πολλὰ θαύματα ποιή-
 σας, δι' ἀποκαλύψεως ἔλθεν εἰς τὴν μονὴν Ἐρι-
 στίης· καὶ γίνεται μοναχός· καὶ ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος
 μεταβαίνων, ἰθαυματουργεῖ· καὶ δαίμονας ἐφυγά-
 δειεν, ἐδίξαστο δὲ καὶ προορατικῶς Χαρίσματα. Καὶ
 βασιλέων μὲν ἀλλαγὰς προεῖπε, καὶ πατριαρχῶν.
 Ἐξ οὗ καὶ μετὰ τὸ γενέσθαι τὸν ἅγιον Μεθόδιον
 πατριάρχην, παρὶ οὗ προσφῆτισε, μετὰ τρίτην ἡμέ-
 ραν ἐκοιμήθη.

EODEM MENSE.

Die tertia.

163 Certamen sanctorum martyrum Acep-
 simæ, episcopi, Josephi, presbyteri, et Aithalæ
 diaconi.

Isti quoque sancti in Perside martyrium subie-
 runt a Sapore tyranno, temporibus Constantini Ma-
 gni, Romanorum imperatoris. Erat autem Acep-
 simas episcopus veneranda canitie (quippe qui octo-
 gesimum annum ageret), corpore adhuc firmo, pro-
 ceroque et recto: ad hæc opibus affluens. Compre-
 hensus autem cum sociis, sistitur magorum prin-
 cipi: cumque adduci non posset, ut Soli et Marti
 sacrificaret, quin potius illos contumeliis afficeret,
 gravissime cæsus in vincula rapitur. Postea addu-
 ctus Joseph, qui ex eadem regione erat, et ipse se-
 nex, quod archimago contradixisset, fustibus us-
 que adeo percutitur, ut concisis fæde carnibus ossa
 nudarentur: deinde in carcerem truditur una cum
 sancto Acepstima. Post hos et Aithalas productur, re-
 vincitque ad genua manibus, ita membra singula
 luxantur, ut tota corporis compages dissolveretur.
 Tandem Acepstimas inter flagra exspiravit; Joseph,
 inverso capite suspensus, lapidibus obrutus est;
 Aithalas vero et ipse capite inverso suspensus,
 spiritum tradidit.

Eodem die

164 Commemoratio sancti Patris Joannicii thau-
 maturgi.

Magnus pater noster Joannicius ex Bithyniæ re-
 gione fuit temporibus Constantini Caballini impe-
 ratoris. Cum autem in ea, quæ excubitorum dici-
 tur, militia stipendia faciens, et in omnibus aliis
 bellis fortiter se gessisset, Bulgarorumque gentem
 concidisset, videns aliquando in quodam prælio
 magnam commilitonum suorum multitudinem tru-
 cidatam, tantum animo dolorem concepit, ut statim
 abdicata militia, Olympum montem conscendens,
 solitariam vitam amplexus fuerit. Sed cognitus
 forte a commilitone quodam, in Lyciæ montem
 concessit, ubi cum multa miracula edidisset, di-
 vina revelatione admonitus, in Eristæ monaste-
 rium sese recepit, et monachus factus est. Tum e
 monte in montem recedens, ubique prodigia patra-
 bat, et dæmones fugabat. Sed et prophetiæ donum
 accepit, et imperatorum patriarcharumque succes-
 siones prædixit. Tertio demum post die, quam
 sanctus Methodius patriarcha, uti prænuntiaverat
 ordinatus est, in Domino obdormivit.

EODEM MENSE.

Die quarta

105 *Certamen sancti martyris Porphyrii.*

Porphyrius martyr, Aureliano imperatore, fuit ex urbe Epheso, egregius scenicorum ludorum actor, cujus ludicra arte delectatus Alexander Cæsareensium comes, secum Cæsaream illum adduxit. Agebatur forte festus dæmonum dies summa ludorum celebritate, in quibus et Christianorum ritus per jocum representabatur. Productus igitur Porphyrius, ut ab eo, qui scilicet episcopi personam induerat, baptizaretur, allata aqua, nudus illam ingreditur, falso interim episcopo, Christianorum ritu, dicente: In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti, baptizatur Porphyrius. Quo facto adfuere angeli, qui induto stola alba Porphyrio, cum facibus psallebant, dicentes: Quicumque in Christo baptizati estis, Christum induistis, Alleluia. Eo miraculo commoti plurimi, in Dominum credidere. Comes vero rubore suffusus discessit: et sequenti die Porphyrium prætento magicæ artis crimine decollari iussit.

Eodem die

106 *Commemoratio sanctorum apostolorum de numero septuaginta, Patrobæ, Hermæ, Lini, Gaii, et Philologi.*

Hi omnes fuere apostoli ex numero septuaginta discipulorum. Et Patrobæ quidem, cujus mentionem in suis Epistolis Paulus magnus facit, episcopus Puteolorum factus, multos ad Christi fidem tractos baptizavit. Hermas autem, de quo etiam Paulus apostolus in Epistola ad Romanos meminit, Philippopoleos episcopus fuit. Porro Linus post sanctissimum apostolum Petrum magnæ Romæ episcopus est nuncupatus. Gaius vero, cujus idem apostolus mentionem iniecit, post sanctum Timotheum episcopus Ephesiorum renuntiatur. Denique Philologus, de quo idem apostolus meminit, Sinopis episcopus creatus fuit ab Andrea primum omnium apostolorum vocato. Episcopatum itaque in memoratis civitatibus gerentes, cum multas molestias atque vexationes pro verbo pietatis tulissent, multosque populos docendo ad Christum pertraxissent, decesserunt.

EODEM MENSE.

Die quinta

107 *Certamen sanctorum Galactionis et Epistemes.*

Sanctus Galaction ex urbe Emesa fuit, Onuprii monachi prædicatione natus, a quo et parentes ejus baptizati fuerant. Cum autem post matris obitum dedisset illi pater uxorem, nomine Epistemen, formosissimam, sed adhuc infidelem, nuptiis celebratis, adiit quidem Galaction uxorem, sed nulla ratione adduci potuit, ut ad osculum eam admitteret; cujus rei causam ab ea rogatus, Quia, inquit,

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Δ'

"Αθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πορφυρίου.

Πορφυρίου ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ βασιλείᾳ Ἀρηλιανοῦς ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, εἰς ἣν τῆς ἡλικίας, καὶ ἐν τῇ ὀρχηστικῇ εὐδοκίμων. Τούτου παιγνίους τερφεῖς ὁ τῆς Καισαρέων κόμης ἄνδρος, προσελάβετο αὐτὸν, καὶ ἤγαγεν εἰς Ἐφείαν. Ἐορτῆς δὲ τοῖς δαίμοσι τελουμέντης, καὶ παιγνίων γινομένων, διεπαίζοντο καὶ οἱ ἁγίον ἁγίων τύποι. Καὶ προσήχθη Πορφυρίου, καὶ δῆθεν εἰς τύπον ἐπισκόπου σχηματισθέντος πισθῆναι ἐνεχθέντος οὖν ὕδατος, γυμνωθεὶς ἔθεν ἐν αὐτῷ τοῦ ψευδοεπισκόπου, ὡς οἱ ἁγίον ἁγίων, λέγοντος, Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βαπτίζεται Πορφυρίου. Καὶ τούτου γενομένου, ἤλθον οἱ ἄγγελοι καὶ ἐπέστολῃν λευκῆν τὸν Πορφυρίου, μετὰ λαμπρότητων. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, ἐνεδύσασθε, Ἀλληλούια. Ἰδόντες οὖν τὸ θεῖον ἔργον ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ὁ δὲ κόμης σχυρθεὶς, ὑπεχώρησε καὶ τῇ ἐπαύριον ἀγῶνισαί, καὶ ὡς γόητα διαβαλὼν, ἀπεκεφάλισεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ὀκτὼ Ἐρμῆ, Λίνου, Γαίου, καὶ Φιλολόγου.

Οὗτοι πάντες ὑπῆρχον ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ἁγίων καὶ ἀποστόλων. Καὶ ὁ μὲν Πατρόβης καὶ ὁ μέγας Βαῦλος ἐν ταῖς ἐαυτοῦ Ἐπιστολαῖς μνηταί, ἐπίσκοπος Πουσίλων ἐγένετο, πολλοὺς ἐπίστευσας, καὶ προσαγαγῶν τῷ Χριστῷ. Ὁ δὲ Ἐπίστολος οὐ καὶ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς μέγας ἀπόστολος μνηταί ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ, ἐπίσκοπος Φιλοποπόλεως ἐγένετο. Ὁ δὲ Λίνος μετὰ Πέτρον ἁγίωτατον ἀπόστολον, τῆς μεγάλης Ῥώμης ἐπίσκοπος ἐκλήματι. Ὁ δὲ Γάιος, οὐ καὶ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος μνηταί, μετὰ τὸν ἅγιον Τιμόθεον ἐπίσκοπος ἐφέσου ἐγένετο. Ὁ δὲ Φιλόλογος, καὶ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος μνηταί, ἐπίσκοπος Σινωπῆς ἐγένετο ὑπὸ Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου ἀποστόλων. Καὶ ἐπισκοπήσαντες ἐν ταῖς ὀκτώδε πόλεσι, καὶ πλείστους πειρασμοὺς, καὶ θλίψεις τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον ὑπομείναντες, καὶ πολλὰ διδάξαντες, καὶ τῷ Χριστῷ προσαγαγόντες ἐτελειώθησαν.

D

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Ε'

"Αθλησις τῶν ἁγίων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης.

Ὁ ἅγιος Γαλακτίων ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, γεννηθεὶς ἐκ προβήσεως μοναχοῦ τινος Ἐφριου, τοῦ καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ βαπτίσαντος. Λευτεράσσης δὲ τῆς μητέρος, ὁ πατὴρ ἐμνηστεύθη αὐτῷ γυναῖκα πάνου ὠραίαν, ὀνόματι Ἐπιστήμη, ἣτι ἀπίστον οὖσαν. Καὶ μετὰ τὸν γάμον ἀπερχόμενος ὁ Γαλακτίων πρὸς αὐτήν, οὐκ ἠπάξαστο ἄλλο ἔρωτησάσης δὲ ἐκείνης, Διὰ τί οὕτω ποιεῖς; αὐτὴ

ἵτι οὐχ ὑπάρχεις Χριστιανή. Ἡ δὲ ἀκούσασα, λέως συνέθετο γενέσθαι Χριστιανή. Πρεσβυτέρου μὴ ὄντος διὰ τὸν διωγμὸν, ἔδραπέσθη παρὰ τοῦ λακτίωνος. Ἐῖτα συνέθετο ἀλλήλοις, καὶ διένει-
ν τὸν πλοῦτον αὐτῶν τοῖς πένησι, καὶ ἀνῆλθον ἄρος, καὶ ἐμόνασαν ἰδίως εἰς μοναστήρια. Ἐγένετο δὲ διωγμὸς τότε κατὰ τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἰθὺν ὁ τῆς χώρας ἄρχων περὶ αὐτῶν, ἀπέστειλε ἰ ἐκράτησε τὸν Γαλακτίωνα. Καὶ τούτου συρο-
νον, ἔσθασεν αὐτὸν ἡ Ἐπιστήμη, καὶ συνεκρα-
θη· καὶ παρὰ τοῦ ἀρχοντος κοπίντες χεῖρας καὶ
δας, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Δομνίνου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Θεοτίμου, Τιμοθέου, Φιλοθέου, Δωροθέου, Καρτερίου, καὶ Σιλβανού.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ βασιλέως, δι-
σκοπῶντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· καὶ πολλοὺς τῶν
πιστῶν ἐπιστρέφοντες ἐπὶ τὸν Κύριον, διεβλήθησαν
ἐπὶ Μαξιμίνῳ· καὶ κρατηθέντες, ἐτιμωρήθησαν
χυρῶς. Ἐῖτα καταδικάσθησαν ταλαιπωρεῖσθαι ἐν
τῷ χαλκῷ μεταλλοῖ. Καὶ μετὰ χρόνον πολλὸν
ἐβλήθησαν τοῦ χαλκείου, καὶ παραστάντες τῷ πα-
νόμῳ βήματι, καὶ καταναγκασθέντες θῦσαι τοῖς
ἰδωλοῖς, καὶ μὴ πεισθέντες, ἐκρεμάσθησαν, καὶ
ἰέσθησαν ἀνηλεῶς. Ὅρων δὲ τὴν καρτερίαν αὐ-
τῶν Πάμφιλός τις ἀνὴρ, καὶ λογιζάμενος, ὅτι, εἴ μὴ
ἴχον οὗτοι μεγάλας καὶ βεβασίας τὰς ἐλπίδας, οὐκ
ἔτοιαύτας τιμωρίας ὑπέμενον, ἐπίστευσε τῷ Χρι-
στῷ· καὶ σὺν αὐτῷ γυναῖκες παρθέναι τρεῖς. Καὶ
οὗτου γενομένου, αἰσχυρθεὶς ὁ Μαξιμίνος, ἔδωκεν
πάσασιν κατ' αὐτῶν. Καὶ πάντες ἀποκεφαλίσθη-
ναι, παρέδωκαν τῷ Κυρίῳ τὰς ἀγίας καὶ μακαρίας
ἐκτῶν ψυχάς.

MUNI TQ ΛΙΤΩ.

ζ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ,
πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Οὗτος ὑπῆρχε ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, νοτάριος
Ἀλεξάνδρου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου, καὶ διάκονος
ἦς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας· ὃν οἱ ὀρ-
γόδοξοι μετὰ τελευταίην Ἀλεξάνδρου προχειρίζονται
πατριάρχην. Κωνσταντῖος δὲ ὁ βασιλεὺς, Ἀρειανὸς
ὢν, ὑποστρέψας ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἐκβάλλει τοῦ θρό-
νου, καὶ ἀντ' ἐκείνου προχειρίσατο Εὐστάθιον τὸν
Νικομηδείας. Ὁ δὲ καταλαμβάνει τὴν Ῥώμην, ἐ-
ρῶν καὶ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ἐκβεβλημένον τοῦ
οἴκειου θρόνου· καὶ διὰ γραμμῶν τοῦ βασιλέως
Κωνσταντος ἀπολαμβάνουσι τοὺς οἴκειους θρόνους.
Καὶ πάλιν ἐκβάλλονται παρὰ Κωνσταντίου συμβουλή
τῶν Ἀρειανῶν. Τότε γράφει Κώνστας πρὸς τὸν
ἀδελφὸν Κωνσταντίον, ὅτι, Εἴ μὴ ἀπολάβοιεν τοὺς θρό-
νους αὐτῶν, ἐλεύσομαι μετὰ ὀπλων κατὰ σοῦ. Ἀπ-
έλαβεν οὖν τὸν θρόνον ὁ Παῦλος τὸ τρίτον. Καὶ μετὰ
θάνατον Κωνσταντος, ἐξορίζεται εἰς Κούκουσον τῆς
Ἀρμενίας. Καὶ ἀποκλεισθεὶς ἐν οἰκῆματι, λειτουρ-
γῶν ἀπεκνήγη παρὰ τῶν Ἀρειανῶν, μετὰ τοῦ ἰδίου
ωμοφορίου.

Christiana non es. Quare statim Christianam se fu-
turam pollicetur. Sed cum nulla presbyteri facultas
propter persecutionem daretur, ab ipso Galactione
baptizata est. Deinde ex composito distributis in
pauperes facultatibus, uterque in montem secessit,
atque in monasterium separatim se recepit. Com-
mola autem in Christianos persecutione, ad regionis
præfectum delati sunt. Dum igitur Galaction com-
prehensus ad præfectum trahitur, Episteme asse-
cuta eum est, et simul eum illo retenta. Deinde
ambo, præcisis manibus ac pedibus, decollati
fuere.

Eodem die.

168 Certamen sancti Domnini, et sociorum Theo-
tими, Timothei, Philothei, Dorothei, Carterii, et
Slivani.

Isti Maximino imperatore claruere. Cum autem
verbum Dei docerent, multosque infidelium ad
Dominum converterent, delati ad Maximinum,
et comprehensi, gravissimisque tormentis excru-
ciati, damnantur ad metalla. Post multum vero
tempus ergastulo educti, sistuntur iniquo tribunali:
cumque induci nequirent, ut idolis immolarent, in
equuleum acti, crudelissime excarnificantur: quo-
rum constantiam Pamphilus quidam conspicatus,
secumque reputans, nisi firma maximarum rerum
spe nixos, non posse illos tantis suppliciis pares
esse, in Christum credidit, una cum tribus virgi-
nibus. Quare pudore suffusus Maximinus, pronun-
tiavit, ut omnes capite plecterentur: qui decollati,
sanctas ac beatas animas suas Domino tradide-
runt.

EODEM MENSE.

Die sexta

169 Certamen sancti Pauli confessoris, patriarchæ
Constantinopolitani.

Hic ex urbe Thessalonica fuit, sanctissimi patri-
archæ Alexandri notarius, et Constantinopolitanæ
Ecclesiæ diaconus: qui Alexandro vita functo ab
orthodoxis patriarcha renuntiatus, a Constantio,
Ariano imperatore, ab Antiochia reverso, e throno
dejicitur, in ejus locum suffecto Eusebio Nicome-
diensi. Paulus autem Romam profectus, reperit ibi
Athanasium e propria sede exturbatum. Sed per
litteras Constantis imperatoris in suum uterque
thronum restituitur. Iis vero rursus Arianorum opera
a Constantio ejectis, Constans ad Constantium fra-
trem scripsit, nisi ambo in pristinum dignitatis
gradum restituerentur, se bellum ei indicturum.
Tertio igitur Paulus thronum suum recepit. Verum
post Constantis mortem in Cucusum, Armeniæ ur-
bem, relegatus, dum in ædicula inclusus liturgiā
celebraret, suo omophorio ab Arianis suffocatus
est.

Eodem die

170 Commemoratio pulveris, sive cineris, aut stactes de caelo lapsae.

Extremis Leonis magni imperatoris, cognomento Bessi, temporibus, hora diei sexta, obductum atris nubibus caelum, quale solet esse imminentibus maximis imbribus, ardentem quaque versus faciem praefereus, igni omnia correpturum esse videbatur, ut etiamsi ex huiusmodi nubibus pluvia deferretur, igni tamen ac flamma, non secus ac olim Sodoma, omnia esset incensura. Sed cum sacerdotes omnes ac pii homines cum lacrymis ad templa confugerent, Deumque et immaculatam Deiparam supplices deprecarentur; qui non vult mortem peccatorum clementissimus Dominus, poenam clementia temperans, imperavit nubibus, ut admirabilem pluviam emitterent. A vespere igitur ad mediam noctem pluit. Quae autem defluebat, stacte erat fervens instar carbonum quae plantas omnes adussit: quae vero in tegulas decidit, ad hominis spithamam excrevit.

EODEM MENSE.

Die septima

171 Certamen sanctorum martyrum Antonii, et parentum ejus, Melasippi et Casinae,

Hi, Juliano apostata tyrannidem exercente, in urbe Ancyra erant. Comprehensi autem ab ipso sunt. Et Antonio quidem in carcerem coniecto, parentes ejus in equuleum suspensi, dilaniantur, atque igni aduruntur: et Casinae mamillae, Melasippo autem crura abscinduntur. Productus vero Antonius, cum vidisset parentes suspensos, eorum membra humi jacentia exosculatus, seipsum sanguine de illis distillante unxit. Illi vero ita suspensi ad Dominum migrarunt. Tum Antonius, qui annum decimum tertium agebat, in faciem Apostatae exspiciens, suspenditur et ipse, ac discernitur, ejusque tali terebrantur, et caput raditur. Deinde ad Agrippinum ducem missus, atque ab eo in furnum injectus, cum illaesus prodidisset, quadraginta pueros rei magnitudine commotos ad Christi fidem pertraxit: qui omnes una cum eodem exoptatum finem, gladio, caesi, acceperunt.

Eodem die

172 Certamen sancti Hieronis, sociorumque duorum ac triginta, qui in urbe Melitina martyrium subierunt.

Sancti martyres Hieron, Nicander, Hesychius, et alii triginta socii, Maximiano et Diocletiano impiis imperatoribus, in urbe Armeniae Melitina claruerunt. Cum autem in omnes Christianos universim per caedes saeviretur, detenti et ipsi a Melitinae praefecto, multis suppliciis tentati sunt, num a Christi cultu ad idolorum superstitionem traduci possent. Sed cum non solum id facere recusarent, sed magna etiam voce Christum verum Deum, et caeli terraeque, a: omnium quae in eis sunt, opificem esse

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἐπὶ ἀνάμνησις τῆς πεσοῦτης ἐξ οὐρανοῦ κόνης, ἢ τέφρας, ἢ στακτῆς.

Ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου βασιλέως, τοῦ ἐπιγομένου Βέσσου, περὶ τὰ τελευταία τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὡρᾶ ἕκτη τῆς ἡμέρας, γέγονε συναρπάζουσαν, καὶ τὴν συνήθη τῶν ὀμβροφόρων νεφελῶν λανθάνειν εἰς πυρώδη θάλασσαν μεταβαλῶν, ἰδοὺς τὰ καταπλέγειν ὡς νομίζειν ἅπαντας, ὡς εἰ καὶ κατανεχθεῖν ἐκ τοιοῦτων νεφῶν, πάντως ἐπιπέσει καὶ φλόξ, κατακαίου ὡς κάλαϊ τὰ Σόδομα. τῶν δὲ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν εὐλαβῶν μετὰ τὴν προσφυγόντων ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ τὸν θεὸν τὴν πνίχρατον θεοτόκον δυσωπούντων, ὁ μὲν τὸν θάνατον τῶν ἀμαρτωλῶν οὐκ ἀνθρώπων ἐκκαρτίως τῇ τιμωρίᾳ τῆν ἀγαθότητα, ἐκέλευσε νεφέλαις βρέχειν ὑπερὸν παράδοξον. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρης ἤρξατο, καὶ μέχρι μεσονυκτίου ἔειχε. Τὸ δὲ κατερχόμενον ἦν στακτὴ ζέουσα ὡς ἄνθρωπος ἦτις καὶ κατέκαυσε πάντα τὰ φυτὰ, ἐκί τῶν μων θεθεῖσα ὡς ἀνδρὸς σπιθάμη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Z.

Ἀθληταὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀντωνίου, καὶ γονέων αὐτοῦ, Μελασίππου καὶ Κασίνας.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς τυραννίδος Ἰουλιανοῦ Παρβατοῦ, ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πόλει ἐκρατήθησαν παρ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος εἰς οὐκίαν βιάλλεται, οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ κρεμασθέντες ἐπὶ καὶ πυρὶ κατεκαίοντο. Εἶτα ἡ μὲν Κασίνα ἐπὶ τοὺς μαστοὺς, ὁ δὲ Μελασίππος τοὺς πόδας τῶν γονάτων. Ἀχθεῖς δὲ καὶ ὁ Ἀντώνιος, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ κρεμαζμένους, καὶ τὰ ἑαυτοῦ μέλη αὐτῶν ἐπὶ γῆς κείμενα, κατεφλίχθη καὶ λαθῶν ἀπὸ τοῦ ἀπιστάζοντος αἵματος, ἔλαυσε ἑαυτὸν. Κρεμαζόμενοι δὲ οἱ γονεῖς αὐτοῦ πρός ἡμᾶς ἐξεδήμνησαν. Ὁ δὲ Ἀντώνιος χρόνων δαπάνῃ ὑπάρχων, ἐμπύσας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πειρᾶ κρεμασθεῖς βέβηται, καὶ τρυπᾶται τοὺς ἀστράγαλους καὶ ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν. Εἶτα πέμπεται ἄνω πίνθη τῷ δουκί. Καὶ εἰς φούρνον βληθεὶς, ἐκί ὑγιῆς. Ἰδόντα δὲ αὐτὸν παῖδια τεσσαράκοντα ἐπιστευσαν, καὶ σὺν αὐτῷ προθύμως τὸ διὰ τοῦ ἐπιπέσει τέλος ἐδέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

D

Ἀθληταὶ τοῦ ἁγίου Ἰερωνοῦ, καὶ τῶν συνεισέτι τριηκονταδύο μαρτύρων, τῶν ἐν Μελιτινῇ μαρτυρούντων.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες, Ἰερων, Νίκανδρος, Ἡσυχίος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς ἑτεροὶ τριᾶκοντα, ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ, καὶ Διοκλητιανοῦ τῶν παρανόμων βασιλέων ἐν Μελιτινῇ πόλει τῆς Ἀρμενίας, ἀποκτείνονται δὲ καθολικοῦ γενομένου κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐκπαύσεως ἀντιπροσέθεντων, ἐκρατήθησαν καὶ ἐπὶ πύργῳ τοῦ τῆς Μελιτινῆς ἡγεμόνος. Καὶ πολλὰ κωμωδία ἀνέστησαν τὸν Χριστὸν, καὶ θεογονοῦ ἀκαθάρτους εἰδώλους, καὶ μὴ πισθόντας τοῦτο πιστεύουσαι, ἀλλὰ μάλλον μεγάλη τῇ φωνῇ τὸν Χριστὸν

ολογήσαντες, Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν καὶ δημιουργὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτοῖς, πρῶτον γυμνωθέντες ἐτύφθησαν, ἕως ἐφάνη πάντα τὰ λάγχα αὐτῶν, ἔπειτα ἀπεκλείσθησαν ἐν τῇ φυκῇ πάσης ἐπιμελείας ἑσπερημίνοι. Καὶ μετὰ τὸ λαίπυρηθῆναι ἰκανῶς, ἐκβλήθέντες τῆς φυλακῆς, ἰ πάλιν ἀναγκασθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ ἰ πεισθέντες, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπατημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Θλησις τῶν ἀγίων μαρτύρων Λυκτου, Ταυρίωνος, καὶ Θεσσαλονίκης.

Ἡ μάρτυς Θεσσαλονίκη ὑπῆρχε θυγάτηρ Κλέωνός νος, ἱερέως τῶν εἰδώλων. Χριστιανὴ δὲ γεννηθεῖσα, ἀγκάσθη παρὰ τοῦ πατρός ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Μὴ πεισθεῖσα δὲ, γυμνωθεῖσα τύπεται σφοδρῶς, καὶ ξύλοις τὰς πλευρὰς συντριβεται. Ἔτα ἐκώκεται τῆς πατρικῆς οὔσιας, καὶ μικρὸν κτήμα κβούσα ἐκ τῆς μητρικῆς κληρονομίας, ἐκὶ κατωκείοντες δὲ τὸ γινόμενον ἄνδρες δύο Χριστιανοὶ εὐλαεῖς, Αὐκτος καὶ Ταυρίων καλούμενοι, ἠγανάκτησαν κτὰ τοῦ Κλέωνος. Ὁ δὲ διέβαλεν αὐτοὺς τῷ τῆς ὥρας ἀρχοντι. Καὶ κρατηθέντες τύπτονται. Ἔτα ἰσοβολοῦνται, καὶ εἰς πῦρ ἐμβάλλονται. Καὶ ἐξελόντες κατατοξεύονται. Καὶ αὖθις εἰς λίμνην ριτοῦται· καὶ ἐξελθόντες ἀποκεφαλίζονται. Ἡ δὲ Θεσσαλονίκη μετὰ ταῦτα τὸν Χριστὸν ὁμολογεῖν μὴ αἰύσασα, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. Τὸ δὲ τίμιον αὐτῆς εἰψανον κατετέθη ἐν Ἀμφιπόλει, μετὰ τῶν λοιπῶν ἰγίων ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς.

ΜΙΝΙ ΤΩ ΑΥΤΑ.

Η'

Σύναξις τῶν ἀρχαγγέλων.

Βουληθεὶς ὁ πανάγαθος καὶ ὁ φιάνθρωπος Θεὸς οὔτων τὸν κόσμον δημιουργῆσαι, πρότεσον ἐνενόησε ἰας οὐρανίους δυνάμεις καὶ τοὺς ἀγίους ἀγγέλους· καὶ τὸ ἐνόημα γέγονεν ἔργον. Εἰς δὲ τῶν ταξιαρχῶν, ὁ τότε μὲν Σαβαὴλ καλούμενος, μετὰ δὲ τῆν ἰκπιωσιν ὀνομασθεὶς Διάβολος, ὑπερφηανευσάμενος, καὶ ἑαυτὸν νομίσας Θεόν, ἐξέπρεσε τῆς ἀξίας αὐτοῦ, διφείς ἐκ τῶν οὐρανῶν, μετὰ τοῦ ὄπ' αὐτὸν τάγματος· ὑπάρχων δὲ ἐτέρας ἀγγελικῆς τάξεως ἀρχιστράτηγος ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ, καὶ ἰδὼν πεσόντα τὸν ἀποστάτην, συνήγαγε τοὺς τῶν ἀγγέλων χοροὺς. Καὶ εἰπὼν· Προσέχωμεν, ὕμνησε μετὰ φωνῆς τὸν τῶν ὕλων Θεόν, ὡσανεὶ λέγων, ὅτι, Προσέχωμεν ἡμεῖς, οἱ κτιστοὶ γεγονότες, καὶ τῷ μεγάλῳ καὶ μόνῳ Θεῷ παριστάμενοι, τί πεπόνθησιν οἱ μεθ' ἡμῶν μέχρι τοῦ νῦν φῶς ὄντες, καὶ ἄρει γενόμενοι σκότος. Ἢ τοιαύτη οὖν συγκρότησις ὀνομασθη σύναξις, τουτέστι προσοχή, ὁμόνοια, καὶ ἔνωσις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῆς ὁσίας Μαρτῶνης.

Αὐτὴ ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Μεγάλου· ὑπῆρχε δὲ ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Συναφθεῖσα δὲ ἀνδρὶ, καὶ γεννήσασα μίαν θυγατέρα, ἔρχεται ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τοῦ οἰκείου ἀνδρός, δεκαπέντε οὔσα ἐτῶν. Καὶ γενομένη συνήθης παρθένῳ

A confiterentur, primum quidem nudati tamdiu caduntur, dum omnia eorum viscera paterent : mox in carcerem conjecti, omnique prorsus cura destituti, tandem post longos cruciatus e custodia educti, cum rursus impellerentur idolis sacrificare, nec ad id flecti possent, gladio cæsi sunt.

Eodem die

173 Certamen sanctorum martyrum Aucti, Taurionis, et Thessalonicae.

Thessalonica martyr Cleonis cujusdam sacerdotis idolorum filia, Christi fide imbuta, compellebatur a patre abnegare Christum. Quod eum facere detrectaret, flagris nuda gravissime caeditur, ejusque latera fustibus contunduntur. Deinde bonis paternis exhæres facta, in prædiolo, quod sibi ex materna hæreditate obvenerat, habitabat. Id ubi cognovere Christiani duo, Auctus et Taurion, graviter Cleoni succensuere. Quamobrem ab eo ad regionis præfectum delati, et comprehensi vapulant : tum lapidibus petiti, in ignem conjiciuntur. Mox in stagnum projecti, cum incolumes etiam evasisissent, capite plectuntur. Thessalonica autem cum nunquam Christum profiteri postea destitisset, in pace quievit : cujus pretiosæ reliquiæ Amphipoli honorifice ac decentissime cum reliquis sanctis conditæ fuere.

EODEM MENSE.

Die octava

174 Archangelorum synaxis.

Cum mundum hunc optimus ac clementissimus Deus condere voluisset, primum omnium cælestes virtutes sanctosque angelos cogitavit. Cogitatum in factum prodiit. Eorum ducum unus, cui tum quidem Sabael, at post lapsum Diaboli nomen fuit, elatione animi correptus, cum seipsum Deum existimasset, e sua dignitate excidit, et una cum ordine, cui præerat, de cælis dejectus est. At Michael archangelus, qui alium angelorum ordinem ductabat, ut vidit desertoris casum, coactis in unum angelorum choris, Attendamus, inquit : simulque rerum omnium Deum in hanc fere sententiam laudavit : Attendamus nos, qui e nihilo educti sumus, et magno atque uni Deo astamus, quid passi fuerint, qui nobiscum lux hactenus, nunc autem facti sunt tenebræ. Hujusmodi igitur angelorum conspiratio appellata est synaxis, hoc est, attentio, concordia, et unio.

Eodem die

175 Commemoratio sanctæ Matronæ.

Hæc Leone Magno imperante ex Perge Pamphylia urbe fuit. Cum autem ex viro suo filiam suscepisset, eum eodem Constantinopolim venit, decimum quintum ætatis suæ annum agens. Ibi Eugenia virginis consuetudine fruens, ejus vitæ rationem

imitata, nunquam ab ecclesiis Dei discedebat: imo A ardentiore, quam illa, erga Deum studio incensa, cum aliquando vocem illam divini Evangelii audisset: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me: filiam feminæ cuidam piæ educandam tradidit; relictoque viro, et sumpto virili habitu, sese in sancti Bassiani monasterium recepit, monasticam vitam amplexa. Verum ubi cognita est femina esse, a sancto viro Hierosolyma mittitur; unde post aliquot annos Constantinopolim reversa, solitariam agens vitam, decessit.

EODEM MENSE.

Die nona

176 *Certamen sancti martyris Alexandri Thessalonicensis.*

Alexander martyr, Maximiano imperatore, comprehensus, cogebatur idolis sacra facere: quod facinus execratus, divinoque zelo inflammatus, facto in sacrificiorum mensam impetu, eam pede pulsans evertit, victimasque effudit. Quare vehementer commotus Maximianus pronuntiavit, ut extremo afficeretur supplicio. Cum igitur districto spiculator gladio collum sancti viri peteret, repente stupore percussus est. Cui imperator: Quid stas, inquit, et quare mandatum non exsequeris? Ille vero: Ego visionem videns, magno sum percussus metu. Sed cum sanctus ad orandum horam petisset atque impetrasset, tum demum, postquam oravit, a spiculatore percussus fuit: cujus animam a quatuor angelis sublime ferri conspicatus Maximianus, permisit, ut ejus reliquiæ in urbe Thessalonica sepulcro inferrentur.

Eodem die

177 *Certamen sancti martyris Antonini.*

Antoninus martyr ex regione Syrorum fuit, lapidicinam artem exercens. Cum autem videret Græcos fanum idolorum ingressos, idolisque sacrificantes, hortabatur eos, ut ab ea superstitione recederent. Sed cum nihil dicendo efficeret, id ægre ferens, eremum petiit; nactusque anachoretam quemdam Dei servum, Theotimum nomine, biennio apud eum mansit. Ejus postea accepta benedictione, in patriam ad populum præstigiis dæmonum seductum reversus, offendit eos festum dæmonii diem agere: ingressusque fanum, idola omnia comminuit. Quamobrem comprehensus gravissime cæditur. Deinde Apameam Syriæ profectus, cum a sanctissimo episcopo impetrasset, ut sanctæ Trinitati templum conderet, jactaque jam essent fundamenta, indigenæ noctu hominem aggressi, membratim conciderunt: et hunc in modum spiritum Deo reddidit.

Eodem die.

178 *Certamen sancti martyris Orestis.*

Orestes martyr Tyanis in Cappadocia natus, con-

τινι, ὀνόματι Εὐγενίᾳ, καὶ τὴν αὐτῆς ζηλωσάσα καὶ ληψίαν, οὐκ ἀφίστατο τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ κυρίου. Ἐχούσα δὲ τὸν πρὸς Θεὸν ἔρωτα αὐτῆς θυμωμένη καὶ ἀκούσασα τοῦ θείου Εὐαγγελίου. Ὅστις ἐπὶ ὀπίσω μου ἴλθειν, λέγοντος, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω με. τὴν μὲν θυγατέρα παρέδωκε γυναικί τινι εὐσεβῆ παρ' ἐκείνης ἀνατρέφεσθαι· τὸν δὲ ἄνδρα κτηνοπούσα, καὶ στολὴν ἀνδρικήν ἐνδυσχάμενη, ἀπέβη εἰς τὴν μονὴν τοῦ ὁσίου Βασσιανοῦ, καὶ ἔζησε μοναχῆ. Εἶτα γνωθεῖσα γυνὴ εἶναι, πέμψθη Ἱεροσόλυμα παρὰ τοῦ ὁσίου. Καὶ μετὰ χρόνον ἔλθοῦσα πάλιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔζησε ἡσυχάσασα, ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

Θ'

B Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἀλεξάνδρος ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανῶν τοῦ βασιλεῦς καὶ κρατηθεὶς, ἠναγκάσθη θύσαι εἰδώλοις. Ὁ δὲ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ μάλλον θεῶν κινήσει, καὶ ἰδὼν τὴν τράπεζαν τῶν θυσῶν κτηνῶν, ὤρμησε, καὶ τῷ ποδὶ κρούσας, ἀνέτρεψεν αὐτήν, καὶ τὰς θυσίας ἐξέχευε. Καὶ ὀργισθεὶς ὁ Μαξιμιανὸς ἔδωκε τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν τοῦ διὰ ξίφους θανατεῖν. Καὶ λαβὼν αὐτὸν ὁ σπεκουλάτωρ, ἐπέβαλε τὸ ξίφος, πρὸς τὸ ἀποκεφαλίσαι, ἵστατο πληγμένον. Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτὸν ἔστηκας, καὶ οὐ πληροῖς τὸ προσταχθὲν σοὶ εἶπῃ· Ὅπτασίαν θεωρῶ, καὶ εἰμὶ ἔντρομος. Ἀντιμενος δὲ ὁ ἅγιος ὤραν προσευχῆς, καὶ ἠύξατο· καὶ εὐθὺς ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ σπεκουλάτου. Εἶδε δὲ ὁ βασιλεὺς τέσσαρας ἀγγέλους ὄψαι τὴν ψυχὴν τοῦ ἁγίου. Καὶ διὰ τοῦτο δέδωκε τῶν τεταραμένοις, θάψαι τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν πόλει Θεσσαλονίκης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀντωνίνου.

Ἀντωνίνος ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς τῶν Σικελίας χώρας, λιθοτόμος τῆς τέχνης. Ἰδὼν δὲ τοὺς ἔθνηνας ἀπερχομένους εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, ἠθύνοντας τοῖς εἰδώλοις, παρήνευσεν αὐτοῖς ἀποστῆναι ἀπὸ αὐτῶν. Ὡς δὲ οὐκ εἰσηκρόσθη, λυπηθεὶς ἀνέβη εἰς ἔρημον τόπον· καὶ εὗρσκει δοῦλον τοῦ ἁναχωρητῆν, ὀδύματι θεοτίμον, καὶ σὺν αὐτῷ ἐτρεῖς ἔτη δύο, καὶ λαβὼν τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, ἔλθῃ πάλιν πρὸς τὸν πεπλανημένον λαὸν τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Καὶ εὐρὼν αὐτοὺς ἑορτὴν ἐπιτελοῦντας δαίμοσιν, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, συνέστη παντὰ τὰ εἰδώλα. Εἶτα κρατηθεὶς, καὶ τῷ ἰσχυρῶς, ἀπῆλθεν εἰς Ἀπάμειαν τῆς Συρίας. δεηθεὶς τοῦ ὁσιωτάτου ἐπισκόπου λαβεῖν ἔξω τοῦ κτίσαι ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριᾶδος ἤρξατο κτίζειν. Καὶ τοῦτο μαθόντες οἱ συγχωροφάνες αὐτοῦ, νυκτὸς ἐπιτεθέντες, τοῖς ξίφεσι μελέτε κατέκοψαν. Καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ θεῷ παρὶθ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ὀρίστου.

Ὁ μάρτυς Ὀρίστης ἦν ἐκ τῆς πόλεως Τυανῶν

καὶ Καππαδοκίας· καταφρονῶν δὲ τῶν εἰδώλων, τὸν Χριστὸν παύρησις κηρύττων· ἐκρατήθη καὶ Μαξίμου, ὑπὸ Διοκλητιανοῦ νεωστὶ προχειρινοτος ἡγεμόνος τῆς χώρας. Καὶ καταναγκασθεὶς ὑπεκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, τύπτεται μετὰ βραβείων ἰσχυρῶς, ἕως ἐπάνη τὰ ἴσωθεν ὑπελάγχων αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὸ τυφθῆναι, ἀπθῆ εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ πάλιν καταναγκάσθαι προσκυνῆσαι αὐτοῖς. Ὁ δὲ, τὸν Χριστὸν ἐπικαθήμενος, καὶ ἐμφυθῆσας εἰς τὰ εἶδωλα, συνετριψεν αὐτὰ, καὶ ἐλέπτυνεν, ὡσεὶ κονιορτόν. Καὶ τότε μεδόθη τῇ φυλακῇ. Καὶ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ἐκβλήθη εἰς τὴν φυλακῆς, παρέτη τῷ Μαξίμῳ καὶ πάλιν ἐγκάσθη θύειν. Καὶ μὴ πεισθεὶς, ἤλοις μακροῖς ὑπέθη τοὺς ἀστραγάλους. Καὶ προσδεθεὶς ἀγρίῳ κυνὶ μετὰ ἀλύσεων τρέχοντι, συρεὶς μίλια εἰκοσιτέσσαρα ἀπὸ τῆς πόλεως Τυάδων, παρίδωκε τὸ ἔσμα.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Γ

ἰλησις τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ο', Ολυμπᾶ, Ῥωδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Ἐράστου, καὶ Κονάρτου.

Τῶν μὲν ἁγίων τούτων ἀποστόλων, ὁ μὲν Ὀλυμπας καὶ ὁ Ῥωδίων, ἀκολουθοῦντες τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ Πέτρῳ, ἀμφοτέρω ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει ὑπὸ ρωνος τὰ κεφαλὰς ἀπειμῆθησαν. Ὁ δὲ Σωσίτρος, οὕτινος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ ἅγιος ἀπύστολος μέμνηται Παῦλος, ἐπίσκοπος οὐλοῦ γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη· ὁ δὲ Τερτίος, ὁ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους γράψας Ἐπιστολὴν, ὑπὸ τοῦ ἁγίου Παύλου ἐκδοθεῖσαν, μετὰ Σωσίτρον δεύτερος ἐπίσκοπος Ἰκονίου γενόμενος, ὡς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ὁ δὲ Ἐραστός, οὗ καὶ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ Ἐπιστολῇ μέμνηται ὁ ἅγιος Πῦρρον οἰκονόμος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας γενόμενος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος Πανεδός, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Κονάρτος, ἐπίσκοπος τῆς λεως Βηρυτοῦ γενόμενος, καὶ πολλὰ παθὼν ὑπὲρ εὐσεβείας, κλειστός τε τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, τέλει βίου ἐχρήσατο.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Δ

θησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου, καὶ Στεφανίδος.

Ὁ μὲν ἅγιος μεγαλομάρτυς Μηνᾶς ὁπῆρχεν ἐπὶ ἐξιμηνίου τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Αἰγυπτίων χώρας, στρατιώτης ὢν τοῦ Νουμερίου, ἐν Κοτυαίῳ, καὶ Φρυγίας. Γνωσθεὶς δὲ Χριστιανὸς εἶναι, τύπτεται ὑποδρωῶς, καὶ ζίσταται. Καὶ μετὰ ταῦτα πυρὶ καφλίγεται· καὶ σύρεται ἐπάνω τριβύλων ὀξέων. Ἐκ τῆν διὰ ξίφους δέχεται τελευτην. Ὁ δὲ ἅγιος κτωρ ὁπῆρχεν ἐπὶ Ἀντωνίνου βασιλέως, καὶ Σεστιανῶ δουκὸς ἐν Ἰταλίᾳ. Κρατηθεὶς δὲ καὶ ἀγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πειθεὶς, ἐξαρθροῦται τοὺς δακτύλους, καὶ βάλλεται· κίμινον. Ἐἴτα ποτίζεται δηλητήριον φάρμακα καὶ μάγου· καὶ μηδὲν ἀδικηθεὶς ποιεὶ τὸν μάγον πιστιανόν. Ὁρυχθεὶς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν κ-

empto idolorum cultu Christum libere prædicabat. Comprehensus igitur a Maximo, qui recens a Diocletiano Cappadociæ præfectus fuerat, compulsus idola adorare, cum recusasset, virgis pessime usque adeo percussus est, ut viscera ejus nudarentur. Postea in templum idolorum ductus, iterumque ea colere coactus, Christi nomine invocato, cum in idola insufflasset, in tenuissimum ea pulverem rediguit. Tum vero in carcerem detruditur; atque inde septimo post die eductus, sistitur Maximo: a quo rursus ad sacrificandum sollicitatus, nec tamen ad id faciendum inductus, trajectis per talos ingentibus clavis, indomito equo catenis alligatus, extra urbem Tyanorum per viginti quatuor millia passuum raptatus, spiritum tradidit.

EODEM MENSE.

Die decima

170 Certamen sanctorum apostolorum ex septuaginta, Olympas, Rhodionis, Sosipatri, Tertii, Erasti, et Quartii.

Ex his sanctis apostolis Olympas quidem, et Rhodion sanctum apostolum Petrum secuti, ambo Romæ a Nerone capitis damnati, mortem oppetiere. Sosipater autem, cujus in Epistola ad Romanos sanctus apostolus Paulus meminit, Iconii episcopus factus, in pace quievit. Porro Tertius, cujus opera sanctus Paulus in scribenda ad Romanos Epistola usus fuit, secundus post Sosipatrum renuntiatum Iconii episcopus, ad Dominum migravit. Erastus vero, cujus in eadem Epistola idem apostolus mentionem facit, primum Hierosolymitanæ Ecclesiæ æconomus, deinde Paneadis episcopus creatus, in pace decessit. Quartus denique Beryti urbis episcopus factus, postquam multa pro pietate perperussisset, plurimosque Græcorum ad Dominum convertisset, vita functus est.

EODEM MENSE.

Die undecima

180 Certamen sanctorum martyrum Menæ, Victoris, Vincentii, et Stephanidis.

Sanctus magnus martyr Menas, Maximiano imperatore, ex Ægypto fuit. Cumque in Cotyæo Phrygiæ urbe sub Numerio mereret, fidei Christianæ causa dirissime verberatur, et excarnificatur. Deinde igni ambustus, ac super acutas testulas pertractus, gladio percussus occubuit. Sanctus autem Victor Antonino imperatore ac Sebastianiano Italiæ duce elaruit. Comprehensus vero, Christumque ejurare compulsus, cum nulla ratione ad id induci posset, luxatis digitorum articulis, in fornacem projicitur: deinde lethali pharmaco, quod sibi a mago porrectum fuerat, exhausto, nulloque prorsus damno affectus, magum ad Christum convertit: erutis demum oculis, capite p-

ctitur. Ea res inspectantem sanctam Stephanidem A movit, ut summam sancti felicitatem efferret ac prædicaret. Quamobrem comprehensa, atque ad duas palmas, quæ in unum contortæ fuerant, alligata, præcisis repente vinculis, in duas partes scinditur. Eodem die sanctus Vincentius in urbe Augusta, quod Christianus esset, retentus, ad ejusdem urbis præfecto capite damnatus, e vita excessit.

Eodem die.

151 *Commemoratio sancti Patris nostri Theodori, præfecti celeberrimi monasterii Studitarum.*

Iste Constantino Caballino imperatore Constanti- nopoli natus, scientiis omnibus instructus, Irene imperante in Saccudionis monasterium secessit, a B divino Platone monachus factus, et a Tarasio patriarcha presbyter ordinatus. Cum autem tricesimum ætatis annum ageret, ejusdem monasterii præfectus creatus est. Sed cum imperatoris adultarium indigne ferret, Thessalonicam relegatur: postea ab Irene imperatrice revocatus, ob excursions, quas Saraceni faciebant, in regiam urbem migravit, et monasterium Studii gubernandum suscepit. Verum a Nicephoro imperatore, qui in Bulgaria periit, eadem de causa rursus solum vertere cogitur Tandem ob sacras imagines a Leone Iconomacho iterum relegatus, cum multa fortiter pro pietate subiisset certamina, hymnosque in Deum scripsisset, in extrema senectute migravit ad Dominum.

EODEM MENSE.

Die duodecima.

152 *Commemoratio sancti Patris nostri Martini, Franciæ episcopi.*

Hic Juliano imperatore ex Roma fuit, dux militum primum, deinde conspecta instructa hostium multitudine, vehementi metu corripitur. Sed cum nudum pauperem parte chlamydis, quam gestabat, texisset, eadem nocte Dominus veste pauperis indutus apparuit ei, dicens: Ne timeas: sicut enim tu nudum me nequaquam despexisti, ita et ego ero tecum, et victoriam ex tuis hostibus reportabis. Cum itaque vicisset, atque ab imperatore benigne D acceptus fuisset, gratias Deo agens, monachus efficitur. Post septem annos cum omnem sacræ Scripturæ scientiam assidua meditatione consecutus esset, Franciæ episcopus ordinatur. Porro multa edidit miracula: inter cætera cum offendisset aliquando feneratorem impediens quominus mortuus quidam humaretur, quod eum certam sibi pecuniæ summam debere diceret; contra vero mortui uxor contenderet, omnem illi pecuniam solutam esse; precibus ad Deum fuis sanctus mortuum ad vitam revocavit, et sycophantam mendacii arguit. Tandem aliis plurimis patris I lis, e vita decessit.

φαλήν ἀποτίμεται. Ἦ δὲ ἅγια Στεφανία, ἐξ ταῦτα, καὶ μακαρίσασα τὸν ἅγιον, ἐκρηγῆθη. δεθεῖσα δύο φοινίξιν ἐπικλινθεῖσιν ἄλλήλων, ἀπολυθεῖσα, διεμερίσθη εἰς δύο. Ὁ δὲ ἅγιος Βασίλειος ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ κρατηθεὶς, ὡς Ἰπποκράτης ἐν Αὐγουστῆ τῇ πόλει, παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπιτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀπετεμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, ἡγουμένου τῆς εὐαγγεστάτης μονῆς τῶν Στουδιτῶν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Καλοῦ ἦν οὗτος ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς, καὶ δὲ γυνῶσιν τῶν μαθημάτων ἐκμαθὼν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σακκουδιῶν ὑπὸ τοῦ θελοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος γέγονε μοναχὸς παρὰ Ταρασίου πατριάρχου χειροτονεῖται κληρικός. Ἔπειτα, τριακονταετῆς ὢν, γίνεται καὶ ἡγουμὸς τῆς ὑπὲρ αὐτὸν μονῆς. Ἐξωρίσθη δὲ εἰς ὅπισθεν κληρὸν, διὰ τὸ μὴ συνθέσθαι τῇ μοιχείᾳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀνεκλήθη πάλιν παρὰ τῆς βασιλεύσης. Ἐπειὶ καὶ διὰ τὴν τῶν Σαρακηνῶν ἐφοδὸν, τὴν βασιλεύς καταλαμβάνει, καὶ πάλιν ἐξορίζεται παρὰ Νικηλαίου βασιλέως τοῦ σφαγέντος ἐν Βουλγαρίᾳ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει. Ἔπειτα ἐξορίζεται διὰ τὰς ἀγνοίας ἐπὶ Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου. Καὶ πολλὰ ἔργα θεῖα ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, καὶ ἀγωνιστῶν ἐπέτελε. Ἐπειὶ ὁ ἅγιος ἐν βῆθρα C πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΒ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου, ἐπισκόπου Φραγγίας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν Ῥώμῃ, στρατηλάτης πρότερον ὑπάρχων. Ἐπειὶ ἐν πολέμῳ ἰδὼν πλῆθος ἄπειρον, ἐδεῖται βερασάμενος πτωχῶν γυμνῶν, κόψας τὸ ἑμὸν χλαμύδος αὐτοῦ, δέδωκεν αὐτῷ. Καὶ τῇ αὐτῇ παρέρσθη αὐτῷ ὁ Κύριος ἐν εἶδει τοῦ πτωχοῦ, Μὴ θύμει: ὡς περὶ σὺ γυμνὸν οὐ παροιδεῖς με, ἀλλὰ καὶ γὰρ ἐσομαί μετὰ σοῦ, καὶ νικήσεις τοὺς ἐναντίους σου. Νικήσας οὖν, καὶ ἀποδεχθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως, εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, γέγονε μοναχός. Ἐπειὶ δὲ διανύσας χρόνον, καὶ πᾶσαν Γραζιανίαν ἐπισκοπῆς, χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Φραγγίας. Καὶ θαυμάσια πολλά. Ἐν μίᾳ γὰρ εἶδε δανειστὴν κεραικὸν, καὶ μὴ συγχωροῦντα ταφῆναι, ἀλλὰ ἔλεγε, ὅτι, Ἄριστόν μοι οὗτος χρυσίον, καὶ τῆς ἐπιτοῦ θανόντος λεγούσης, ἦτι, Ἐπληρώθη πρός τὸν Θεὸν ὁ ἅγιος ἀνάστης τὸν νεκρὸν, καὶ ἐδείξε κοφάντην ψευδόμενον. Ποιήσας δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

A

Eodem die.

ἡμῆ τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ
Ἐλεημένου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Κύπριος ἦν οὗτος τὸ γένος, υἱὸς Ἐπιφανίου τοῦ
τε τῆς νήσου ἄρχοντος. Γοναίαι δὲ προσομιλήσας
τὰ βούλησιν τοῦ πατρὸς, καὶ τέκνων πατὴρ γε-
νῶς, ἐπέειπεν τὸν βίον ἀπέλιπον ἢ τε γυνὴ καὶ τὰ
ἑαυτοῦ, πᾶσαν τὴν ἐφείσιν αὐτοῦ πρὸς Θεοῦ
ἐσκειαν ἔτρεψε, καὶ διὰ λαμπρότητα βίου ὑπὸ
ὀκλειῶν τοῦ βασιλέως, αἰτησαμένου τοῦ δήμου
ν Ἀλεξανδρείαν αὐτὸν, πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
ὀρίσται, κανονικῶς τὴν χειροτονίαν δεξάμενος.
κρῆψας δὲ ἐν τῇ ἀρχιερωδύνῃ ἔτη πολλά, καὶ
ῥα ποιήσας θαύματα, καὶ τοῖς δεομένοις ἀφθόως
ρηγύσας τὰ πρὸς τὴν χρείαν, καὶ διὰ τὴν πολλὴν
ἐημοσύνην, τὴν τοῦ Ἐλεημονος ἐπίκλησιν λαβὼν,
πᾶσιν ἀδέσιμος καταστάς, ὡς ἡ περὶ αὐτὸν βί-
ος κατὰ πλάτος δηλοῖ, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων
ιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, ἐν γῆρᾳ βαθεῖ τὴν γῆν
εἰς, πρὸς οὐρανὸν ἀνέδραμε χαίρων.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΓ'

ἀνάμνησις τῆς ἐξορίας τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἐπιτελεῖται ἡ μνήμη αὐτῆ νῦν ἀντὶ τῆς κοιμῆ-
ως αὐτοῦ, διὰ τὸ ταύτην ἐν τῇ ὄψῳσι τοῦ τιμίου
μβάλειν Σταυροῦ. Οὗτος δὲ ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πό-
ως Ἀντιοχείας τῆς Συρίας. Εὐθὺς οὖν ἐν ἀρχῇ τοῦ
ου πολλὴν περὶ τοῦς λόγους ἐκτήσατο ἔρωτα. Καὶ
τῆλθεν ἐν τάχει πᾶσαν γραφὴν Ἑλλήνων τε καὶ
ιστιανῶν. Καὶ δι' ἀρετὴν παρὰ μὲν Μελετίου
τριάρχου Ἀντιοχείας γίνεται νηρικὸς, παρὰ δὲ
αβιανοῦ διάκονος καὶ πρεσβύτερος. Πᾶσαν δὲ τὴν
ἴαν ἐρμηνεύσας Γραφὴν, ἐπεὶ Νεκτάριος ὁ τῆς
υσταντινουπόλεως πατριάρχης τὸν βίον ἀπέλιπε,
φω τῶν ἐπισκόπων, καὶ τῇ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου
οστάξει, ἐκ τῆς Ἀντιοχείας μεταπεμφθεὶς, ἀρχιε-
ὸς τῆς βασιλίδος καθίσταται πόλεως. Τὴν πλεον-
ῶν δὲ ἐλέγχων, προσέκρουσε τῇ βασιλίδι Εὐδοξίᾳ,
ὅτι, ἐκεῖνης ἀδίκως ἐξορισθεὶς ἐν Κουκουσῶ
Ἐρμενίας, ἐκεῖ τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

θλήσις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μ(ι)η, ἐπισκόπου,
καὶ μαθητῶν αὐτοῦ Ἐδὸρη, πάπα, καὶ Σεβὸν, D
διακονοῦ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Περσίδος· ὁ δὲ ἅγιος Μ(ι)ης
ρατιγὸς τὸ πρότερον ἦν καταλιπὼν δὲ τὸ στρα-
γιεῖν, καὶ τῷ Θεῷ δουλεύσας, προχειρίσθη ἐπί-
σκοπος ἐν πόλει Περσικῇ, ἔνθα ὁ προφήτης Δανιὴλ
ὀπτασίας ἐθεάτατο. Διωχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἀπί-
ων ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα, εἶτα εἰς
λεξάνδρειαν πρὸς τὸν μακάριον Ἀντώνιον. Καὶ
θις ὑπέστρεψεν ἐν Ηεραίδι. Ἐνθα παρὰ Μισθο-
ρη τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ξίφει
τὰ κρῆδία πληγείας, τελειοῦται, διὰ τὸ μὴ θῆσαι
Ἠλίω καὶ τῷ Πυρί. Ἐτι δὲ ἐμπνέων ἔφη πρὸς

183 *Commemoratio sancti Patris nostri Joannis
Eleemosynarii, patriarchæ Alexandriæ.*

Hic genere Cyprius erat, Epiphanii tum insulæ
prætoris filius. Uxore autem, quam de parentum
auctoritate duxerat, et filiis, quibus auctus fuerat,
defunctis, omnem suam curam in id unum contulit,
ut Deo placeret. Ob ejus igitur vitæ splendorem
populus Alexandrinus ab Heraclio imperatore po-
stulavit, ut Alexandriæ patriarcha per canonicam
manuum impositionem crearetur. Quo in pontifica-
tu cum multos annos egisset, et innumera mira-
cula patrasset, ex eo, quod egentibus quæ necessa-
ria erant, copiose suppeditaret, propter multam
illius eleemosynam, Eleemosynarii cognomen me-
rito tulit. Tandem venerabilis omnibus factus, quem-
admodum scriptus de eo liber late ostendit, multis
infidelium ad Dominum conversis in profunda
senectute relictis terris ad cælum lætus evolavit.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

184 *Commemoratio exsiliit sancti Patris nostri
Joannis Chrysostomi.*

Exsiliit Chrysostomi commemoratio, non autem
dormitionis ejus nunc celebratur, eam ob causam,
quod hæc in idem tempus inciderit, quo pretiosæ
Crucis exaltatio recolitur. Hic igitur Antiochiæ
Syræ natus, ab ineunte ætate plurimum studii ad
dicendum adhibuit, et brevi Græcorum Christiano-
rumque eruditionem consecutus est. Quamobrem
singularem ejus virtutem admiratus Meletius, pa-
triarcha Antiochiæ, illum in clericorum ordinem
legit, Flavianus vero diaconum et presbyterum
ordinavit. Cum vero totam Scripturam sacram
exposuisset, in Nectarii defuncti locum, episcopo-
rum suffragio, et Arcadii imperatoris jussu, Con-
stantinopolitanus patriarcha electus, Antiochia in
regiam urbem transmittitur, ibique pontifex con-
stituitur. Sed cum Eudoxiæ imperatricis animum
a se alienasset, quod ejus avaritiam objurgasset,
ab ea in oppidum Armeniæ Cucusum iniquissime
relegatus, ibi decessit.

Eodem die

185 *Certamen sanctorum martyrum Milis, episcopi,
et dispulorum ejus Eboræ, papæ, et Seboæ,
diaconi.*

Hi ex Perside fuerunt. Sanctus vero Miles sti-
pendia belli merens, postea militiæ munere abdi-
cato, cum se totum Dei servitio addixisset, episco-
pus in ea Persidis urbe ordinatur, ubi Daniel
propheta visiones vidit. Sed inde ab infidelibus
ejectus, Hierosolyma venit: deinde Alexandriam
ad beatum Antonium: demum in Persidem rever-
sus, a Mistophare regulo, ejusque fratre gladio in
corde trajicitur, quod Soli et Igni sacrificare no-
luisset: quibus ille dum adhuc animam ageret,
prædixit fore ut die sequenti mutuis regulus et

frater vulneribus eadem, qua ipse cæsus fuerat, hora conciderent. Quare vehementius commoti, discipulos ejus tamdiu fustibus contudere, dum animas Domino traderent. Postridie autem, juxta sancti prædictionem, fratres in furias acti, mutuis sese vulneribus confecerere.

Eodem die.

186 *Certamen sanctorum martyrum Antonini, Nicephori, Germani, et sociorum.*

Antoninus martyr provectus jam ætate; Nicephorus autem, et Germanus adolescentes, comprehensi a regionis præfecto, cum idolis sacrificare nollent, imo Christam confiterentur, in urbe Cæsarea capite plectuntur. Virgo autem quædam, Manetho nomine, Scythopolitana, comprehensa et ipsa, per totam urbem nuda traducitur: deinde diversis in locis gravissimis suppliciis excruciat, et ab omnibus Dei beneficio erepta, et incolumis evadens, cum multa miracula patrasset, plurimosque infidelium verbo Dei instructos ad Dominum convertisset, demum igni damnata, in ardentissimam fornacem, orans et gratias agens, ingreditur: ibique per multas horas in oratione perseverans, sacrum tandem spiritum in manus Dei viventis tradidit.

EODEM MENSE.

Die decima quarta.

187 *Dormitio sancti Patris nostri Hypatii thaurmaturgi, episcopi Gangrorum.*

Hic unus fuit ex trecentis decem et octo Patribus, qui ad Nicenam synodum, Constantino Magno imperatore, adversus delirantem Arium convenerunt. Et plura quidem miracula edidit; sed illud in primis memorabile est, quod cum portentosæ magnitudinis draco in ærarium imperiale irrepsisset, omnesque ab ingressu propulsaret, accersitus ab imperatore, fuis precibus, illum interfecit: jussit enim rogum in foro accendi, et draconem ex ærario eductum, virgæque summitati, quam Hypatius tenebat, mordicus inhærentem, atque sequentem, in ignem injecit. Hinc imperator in ipsius ærarii aditu imaginem sancti accurate depingi mandavit. Hypatius vero ad Ecclesiam suam reversus, Novatianorum hæreticorum insidiis interimitur: nam a muliere quadam saxo in ejus caput projecto, hujus vitæ ergastulo liberatus, ad cæleste regnum avolat.

Eodem die.

188 *Commemoratio sancti apostoli Philippi, unius ex duodecim apostolis.*

Philippus, ex duodecim apostolis unus, Bethsaidæ in Galilæa natus, post Domini ascensionem, multis miraculis editis, Trajano imperatore, Hierapolim

τὸν βασιλικόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐπὶ ἁγίᾳ κατὰ τήνδε τὴν ὥραν ὅτι ἀλλήλων πορεύθησαν. Ταῦτα εἰπόντος, ὀργισθέντες ὁ τε βασιλικὸς καὶ ἀδελφὸς αὐτοῦ μετὰ ξύλων τύποντες ἐνηλίου: καὶ μαθητὰς τοῦ ἁγίου ἐφόρευσαν. Καὶ οὕτως πικρὰν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ. Κατὰ ἐκείνην πρόρρησιν τοῦ ἁγίου μανέντες οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀλλήλων, ἀλλήλους ἐφόρευσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθληταὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀντωνίνου, Nicephori Γερμανοῦ, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Ἀντωνίνος ὁ μάρτυς ὀπῆρχε τὴν ἡλικίαν ἐπισημῶς, ὁ δὲ Νικήφορος καὶ ὁ Γερμανὸς ἐκρατηθέντες δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας ἔρχοντος, καταναγκασθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ εὐσθέτες, ἀλλ' ὁμολογοῦντες τὸν Χριστὸν, τὰς πύλας ἐν Καισαρείᾳ ἀπέμνηθησαν. Παρθένος ἡ Μανεθὼ λεγομένη, ὀπῆρχεν ἐκ Συκουπόλεως ἐκρατηθεῖσα, καὶ ἀνά πᾶσαν τὴν πόλιν θρηματώσα γυνὴ, εἶτα τιμωρηθεῖσα ἐν διαφόροις πικραῖς βασάνοις, καὶ ἐκ πάντων θεοῦ ῥυσθεῖσα, καὶ ἀβλαβῆς διαμείνωσα, μυστήρια ματουργήσασα, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων πείσασα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιστρέψαντες τὸ Κύριον, τελευταῖον κατεκρίθη κυρὴ τῆς καὶ τῆς καμίνου ἀναφθεῖσης, εὐξαμένη, καὶ ἐπιστήσασα, εἰσηλθεν ἐν αὐτῇ· καὶ ἐν τῇ καμίνῳ πολλαῖς ταῖς ὥραις προσευχομένη, τὸ ἅγιον παρέθετο πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος.

MENI TQ AYTO

C

ΙΔ'

Ἡ κοίμησις τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱππαίου θαυματουργοῦ, ἐπισκόπου Γανγρῶν.

Οὗτος ὀπῆρχεν εἰς ἐκ τῶν τριακοσίων ἐπισημῶν Πατέρων, τὸν ἐν Νικαίᾳ συναλεθόντων ἀδελφῶν Ἀρείου τοῦ μαισιόφρονος, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ Μεγάλου. Ἐποίησε δὲ θαύματα πολλά, ἐξ ὧν ἐν ὑπάρχει καὶ τοῦτο· Δράκοντος μὲν ἐν τῷ ταμείῳ τῶν βασιλικῶν χρημάτων ποθὲν κρύσαντος, καὶ εἰσελθεῖν μὴ συγχωροῦντος, προσεκλήθη παρὰ τοῦ βασιλέως· καὶ ποιήσας εὐχὰς ἐθανάτωσεν αὐτὸν προστάξας ἐν τῷ φόρῳ γυμνασίῳ πυρᾶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ταμείου τὸν δράκοντα ἐκταράξας τὸ ἄκρον τοῦ βῆδδίου αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα θοῦντα, καὶ βαλῶν ἐν αὐτῇ, καὶ κατακαύσαντα ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ταμείου ὁ βασιλεὺς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου ἐζωγράφησεν. Ὑποστρέψαντα δὲ εἰς τὴν πόλιν Ἐκκλησίαν ἐφόρευον οἱ αἰρετικοὶ Νουαννοὶ· γυνὴ γὰρ βίψασα λίθον κατὰ κεφαλῆς αὐτοῦ τῆς ἐνθάδε μὲν ζωῆς ἀπέλλαξε, προεξήνησε δὲ ἐν βασιλείᾳ οὐρανῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Φιλίππου, ἑνὸς τῶν δώδεκα ἀποστόλων.

Φιλίππος ὁ εἰς τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ἦν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἀπὸ Βηθσαιδᾶ. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάληψιν Κυρίου πολλὰ θαύματα ποιήσας, ἐπὶ Τραϊανῶν

σειλέως παρεγένετο και εἰς Ἱεράπολιν, μετὰ τῶν Ἀπαθουαίων αὐτοῦ, και Μαριάμνης τῆς ἀδελφῆς τοῦ, και Βαρθολομαίου τοῦ ἀποστόλου, διδάσκων ἐν λόγον τοῦ Χριστοῦ, και πειθων τοὺς ἀπίστους εὐσεβεῖν ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν ειδώλων. Ἐἶχον γὰρ εὐσεβῆ Θεὸν τὴν ἔχιδναν. Ἐν οἷς ἦν και Νικάνορα, γυνὴ τοῦ ἀνθυπάτου, τοῦ και τιμωρήσαντος αὐτούς. Ἐἴτα κτελεῖται ὁ Βαρθολομαῖος και ὁ Φίλιππος κατὰ κελεύθου ἀπὸ τοῦ τέλους. Κρεμαμένον δὲ τοῦ Φίλιππου, και προσευχομένου, ἐξαίφνης ἠνοίχθη ἡ γῆ, εἰ κατέπιε τοὺς ἀθέους, και τὸν ἀνθύπατον, και τὴν ἔχιδναν, και τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς. Ἐἴτα διὰ Χριστοῦ ἀνήχθησαν, πλὴν τοῦ ἀνθυπάτου και τῆς ἔχιδνης. Ἐλύθη δὲ και Βαρθολομαῖος, και ἡ Μαριάμνη τῶν δεσμών. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΕ'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν Γουρία, Σαμωνᾶ, και Ἀβιβίου, μαρτυρησάντων ἐν Ἐδέσῃ τῆ πόλει.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀντωνίνου δουκός. Καὶ διαβληθέντες, ὡς τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ Χριστιανούς θεραπεύοντες, παρίστησαν Γουρίας, και Σαμωνᾶς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως ντες, και ἐν τάξει ἱερῶν ὑπάρχοντες. Μὴ πεισθέντες οὐκ ἔβουλησαν τοῖς ειδώλοις, κρεμῶνται ἕκαστος ἐπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ πέντε ὥραις. Ἐἴτα κατεβλήθησαν, και ἐπιμύοντες τὴν ὁμολογίαν, πάλιν κρεμῶνται ἀπὸ τῶν ποδῶν. Ἐἴτα ἐν λάκκῳ σκοτεινῷ μύροντες βάλονται, και μετὰ τοῦτο τὰς κεφαλὰς ποτιμύονται. Ὁ δὲ ἅγιος Ἀβιβίος, διάκονος ὢν, μαρτύρησεν ἐπὶ Λικινίου, διαβληθείς, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν περιερχόμενος, ὑπαναγίνωσκε τοῖς ἀπίστοις τὰς ἱερὰς βίβλους, ἐπιστηρίξων αὐτούς. Ὅθεν, προστάξει τοῦ παρανόμου και δυσσεβοῦς βασιλέως, εἰς κάμινον φρυγάνοις πολλοῖς ἀναφθεῖραν ἐμβλήθει, χαίρων ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δημητρίου τοῦ εἰς Δαβουδὴν μαρτυρησαντος.

Ὁ μάρτυς Δημήτριος ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανῶν και Μαξιμίνου τῶν βασιλέων, ἀπὸ χωρίου Δαβουδῆ καλουμένου. Ὅστις διαβληθείς ὑπὸ τῶν ειδωλολατρῶν, ὡς Χριστιανός, ἐκρατήθη ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Πουπάλου. Καὶ ἐρωτηθείς, ἀνεκήρυξε παρρησια τὴν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν πίστιν. Καὶ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἐνεύματος συνεργούμενος, ἐδίδασκε τοὺς παρεστῶτας, περὶ τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, και τῆς ἀβρότου οικονομίας, και τῆς ὅλης ἀγαθότητος αὐτοῦ, και φιλανθρωπίας, εἴτα τὰ περὶ τῶν ειδώλων ὁπατῆλὰ σβάσματα, και ὅτι κωφὰ εἰσι και αὐτὰ, και οἱ σεβόμενοι αὐτὰ. Διὸ εἰς ὄργην και θυμὸν κινήσας τὸν ἡγεμόνα, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτεμθεὶς, ἐτελειώθη, ἀπολαθὼν οὐράνιον στέφανον παρὰ Χριστοῦ, ὃν ποθήσας ἐμαρτύρησε· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐτάφη παρὰ πιστῶν, και εὐλαβῶν ἀνθρώπων, βρούον ἱμάτια τοῖς προσερχομένοις αὐτῷ.

profectus est cum septem filiabus suis, et Mariamna sorore sua, atque Bartholomæo apostolo, docens verbum Christi, et infideles ab idolorum seductione abducens: viperam enim tanquam Deum colebant, e quibus et Nicanora erat proconsulis uxor. Quare cum proconsulis jussu Bartholomæus, et Philippus excruciati fuissent, et sublimibus e muro pedibus penderent, orante Philippo, repentino terræ hiatus omnes athei una cum proconsule, vipera, ejusque sacerdotibus hausti sunt. Deinde Christi beneficio omnes, præter præconsulem et viperam, in apertum evasere: solutoque Bartholomæo et Mariamna, Philippus vita functus est.

B

EODEM MENSE.

Die decima quinta.

180 Certamen sanctorum confessorum Gurie, Samonæ, et Abibi, qui in urbe Edessa martyrium subiere.

Isti Diocletiano imperatore, et Antonino duce claruerunt. Delati autem, quod Christianos in custodia inclusos curarent, Gurias, inquam, et Samonas, qui ex eadem urbe erant, et in ordine sacerdotum censebatur, coram duce adducti, neque idolis sacrificare volentes, sublimes ex altera tantum manu horis quinque pependere. Deinde depositi, cum in confessione persisterent, iterum inverso capite suspenduntur. Postea in tenebricosum lacum conjecti, gladio demum cæsi sunt. At sanctus Abibus diaconus, Licinio imperatore, martyrium subiit: accusatus enim, quod vicos peragrans, sacrarum litterarum lectione infideles confirmaret ejusdem impii et iniqui imperatoris jussu in caninum aridis virgultis accensus injectus, vitam lætus finivit.

Eodem die.

190 Certamen sancti martyris Demetrii, qui apud Dabudenum martyrio functus est.

Demetrius martyr, Maximiano et Maximino imperatoribus, ex vico, quem Dabudenum vocant, ortum habuit. Accusatus vero ab idololatriæ, quod Christianus esset, a Publico præfecto corripitur, et questione adhibita, non modo fidem Christi Dei nostri libere confessus est; sed etiam Spiritu sancto cooperante apud circumstantes de incarnatione Domini nostri Jesu Christi, deque ineffabili ejus dispensatione, ac bonitate et clementia disseiuit, adjiciens vanissimum esse idolorum cultum, quando et ipsa, et qui ea colerent, cæci essent. Quare vehementi iracundia commotus præfectus, jussit eum gladio obtruncari: qui expellit a Christo coronam cælestem accepit. Pretiosæ ejus reliquiæ a fidelibus piisque viris sepulcro conditæ, curationes accedentibus ad illas emittunt.

Eodem die

101 *Cædes sancti Jacobi, fratris sancti Joannis Theologi.*

Jacobus apostolus ex duodecim apostolis unus, frater fuit sancti Joannis Theologi, filius Zebedæi ex Galilæa: quos videns Dominus una cum Zebedæo eorum patre secus stagnum Genezaret retia reficientes (erant enim piscatores), vocavit eos; et statim relictis omnibus, et patre, secuti sunt eum, ejusque disciplinæ sese tradidere. Post Domini autem ascensionem, et Deiparæ dormitionem, Joannes quidem Ephesum abiit, prædicationis munere ibi fungens; Jacobus vero relictis Hierosolymis, duodecim tribus Israel percurrens, Dominum nostrum Jesum Christum ubique annuntiabat. Quamobrem ab Herode tetrarcha in Cæsarea, Palæstinæ urbe, comprehensus, ejusque jussu gladio cæsus, in cælum avolavit: ubi cum Christo Domino præceptore suo, Deoque nostro clementissimo regnat.

EODEM MENSE.

Die decima sexta.

102 *Commemoratio sancti apostoli et evangelistæ Matthæi.*

Matthæus apostolus ex duodecim apostolorum numero fuit, publicanus, ac frater Jacobi cognomento Alphæi. Eum Dominus ad telonium sedentem conspicatus, vocavit, ut se sequeretur: ac statim sequentem, in suorum discipulorum numero ascripsit. Octavo post Christi ascensionem anno afflatus sancti Spiritus, sanctum Evangelium ejus nomine prænotatum conscripsit, sanctæque Hierosolymorum Ecclesiæ tradidit. Deinde multis gentium provinciis peragratis, verbum Christi disseminans, ad anthropophagos usque penetravit, apud quos multa tormenta perpessus, tandem creato illic relictoque episcopo Platone, Hierapolis Syriæ concessit: ubi plurimis Christiana fide imbutis atque baptizatis, vivendi finem fecit.

καὶ καταλιπὼν ἐκεῖσε, ἀπέβηεν εἰς Ἱεράπολιν τῆς Συρίας· κακεῖ διδάξας πολλοὺς τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ καὶ βαπτίζας, τελειοῦται.

Eodem die.

103 *Certamen sancti martyris Barlaam.*

Barlaam martyr Antiochiæ Syriæ natus, ætate senex, ob Christi confessionem ad præfectum adductus, cum idolis sacrificare detrectaret, nervis bubulis gravissime cæditur, deinde unguibus evulsis, iterum admotus altari, explicata per vim manu, ignem simul cum thure excipere compulsus est. Existimabat enim præfectus, eum excussis ad aram una cum thure carbonibus, visum iri victimas diis obtulisse. At ille constans et immutabilis stetit, quovis ære ferroque duriores dextram tenens, donec subjecta caro igni absumpta in terram decidit, perforata ejus manu; cum interim ipse averso ab ara vultu semper esset, et manum comburi mallet,

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἡ σφαγὴ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἱωάννου τοῦ Θεολόγου.

Ἰάκωβος ὁ ἀπόστολος ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῶν ἐξ ἀποστόλων· ἦν δὲ ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου, υἱὸς Ζεβεδαίου τοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ, καταστὰς τὰ δίκτυα αὐτῶν, ὡς ἀλιεῖς, ἐκάλεσεν αὐτούς· καὶ εὐθέως ἀφέντες ἅπαντα, καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ, καὶ ἦσαν παρ' αὐτοῦ θηρευόμενοι. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, ὁ μὲν Ἰωάννης ἐλάβε τὴν Ἐφεσον, διδάσκων ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ Ἰακώβος ὑπολειφθεὶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὰς ἐπιφυλάξας τοῦ Ἰσραὴλ διελθὼν, εὐαγγελίζομενος τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐκρατήθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης· καὶ ὑπ' αὐτοῦ σφαγείς ἐν μαχαίρᾳ, ὡς μετὰ τὸν οὐρανὸν, συμβασιλεύσων τῷ Κυρίῳ διδασκάλῳ Χριστῷ, τῷ φιλανθρώπῳ Θεῷ ἡμῶν.

MONI TQ ΛΥΤΩ.

ΙΖ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ ἐυαγγελιστοῦ Ματθαίου.

Ματθαῖος ὁ ἀπόστολος ὑπῆρχε μὲν καὶ ἐκ τῶν δωδεκα ἀποστόλων εἰς τὴν δὲ τελώνης, υἱὸς Ἰακώβου τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀλφαίου· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐπὶ τῷ τελωνίῳ ἰδὼν ὁ Κύριος ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ ἐλάλησεν ἐλθεῖν ὀπίσω αὐτοῦ· καὶ ἀποστὰς αὐτὸν ἀκολούθησαντα, ἐποίησε καὶ αὐτὸν μαθητῆν· ὅστις μετὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἐπιβίωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὄκτω παρέλευσιν, συνεγράψατο τὸ κατὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἅγιον εὐαγγέλιον Ἑβραϊδὶ διαλέκτῳ· καὶ παρέδωκεν αὐτὸ τῇ Ἱεροσολύμοις ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἐἶτα ἀπέβη ἐκ τῆς πόλεως πολλὰς ἔθνῶν χώρας, διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀνθρωποκτόνους ἔθνη τινες λέγουσιν ἀνθρωποφάγους· ἐν οἷς πολλὰ φησὶν ἰσχυρισθεῖς, καὶ ἐπίσκοπον ποιήσας Πλάτωνα λεγόμενον.

C

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλιος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βαρλαάμ.

Βαρλαάμ ὁ μάρτυς ὑπήρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας Συρίας· γέρον δὲ τὴν ἡλικίαν ὑπάρχων, διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν προσήχθη τῷ ἄρχοντι. Καὶ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, τύπτεται μετὰ νεύρων, καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκρίζουται. Ἐἶτα τῷ ἄρχοντι προσαχθεὶς, βιαίως ἠπλώθη τὴν χεῖρα, καὶ πῦρ ἐπέπεσε ἐπὶ αὐτῇ καὶ λίθων τὸν δέχεται. Ἐνόμισε γὰρ ὁ ἄρχων ὅτι τί τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τοῦ λίθων τοῦ πῦρος ἐπιβρίψαι, δόξει θυσίαν προσαγαγεῖν τοῖς θεοῖς· δὲ ἀνένδοτος ἴστατο καὶ ἄτρεπτος, εὐτονιέστερος ἢ χαλκοῦ, καὶ σιδήρου φανείσης τῆς δεξιᾶς· ὡς ὑποκειμένην σάρκα τὸ πῦρ δαπανῆσαν, εἰς τὴν ἐξέπεσε, διατρυπηθεὶς αὐτοῦ τῆς χειρὸς.

του γινομένου, οὐδὲ ὄλωσ ἀπεστράφη πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἤρετίσαστο κατακλιθῆναι τὴν χεῖρα, ἣ ἀνον τῷ βωμῷ ἐμβαλεῖν. Καὶ οὕτω μετὰ γενου καὶ στεφάνου φρονήματος παρέδωκε τὴν μακαρίου αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῷ.

ΙΖ'

ἡμερῆ τοῦ ἐν ἁγίοις Μαρτῶς ἡμῶν Γρηγορίου, ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ὁὗτος ἦν ἐπ' Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, υἱὸς ἱερῶν Ἑλλήνων· αὐτὸς δὲ γεγονὼς Χριστιανός, τὸ τῆς πίστεως μυστήριον διδάχθεις διὰ ὀπτασίας παρὰ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τοῦ θεοῦ Ἰωάννου, ἔλαβε καὶ τὸ τῶν θαυματουργιῶν ρίσμα, καὶ ἐκλήθη Θαυματουργός, ποιῶν θαύματα ἅλλα, ἐξ ὧν εἰσι καὶ ταῦτα. Εἰς γὰρ Ἀλεξάνδρειαν ἐλθὼν, καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ πόρνης, ἐπιπέμπει τῇ δαίμονα· καὶ πάλιν ἵαται. Εἶτα μὴ παρὼν ἐν Ἰασηῖ, ὁμοίως διὰ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, χειροτονεῖται σκοπὸς ὑπὸ Φαιδίμου τοῦ Ἀμασειᾶς. Λίθον δὲ γὰρ ποιήσας περιπατήσας, ἐδάπτισε τὸν προσεμῶν τῶν εἰδώλων. Ἀδελφῶν δὲ δύο διὰ λίμνην χοιμένων, ἐξήρανε αὐτὴν· καὶ τὴν βλάβον πῆξας, ἤγειρε ποταμόν· ἦτις καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα· ἢ ἄλλα μυρία ποιήσας, ἐν τῷ μέλλειν ἐκδημεῖν χαρίσται τῷ Θεῷ, ὅτι ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει τοσοῦτους Ἰουδαίους κατέλιπεν, ὅσους εὖρεν ἀπίστους, καὶ τὴν ἑτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῷ.

ΙΗ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πλάτωνος.

Πλάτων ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀγκύρας τῆς Ἰλατίας, ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀντιόχου. Ἄδὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἐκρατήθη παρὰ γριπκίνου τοῦ ἡγεμόνος, ἔτι νέος τὴν ἡλικίαν· ἢ μὴ πεισθεὶς θῆσθαι τοῖς εἰδώλοις, τύπτεται ὑπὸ ἰδέκα στρατιωτῶν μετὰ βλάβων· καὶ πάλιν ἰλωθεὶς ἐπὶ κραβάτου σιδηροῦ πεπυρακτωμένου, ἐδίξεται· καὶ σφαίραις σιδηραῖς πεπυρακτωμέναις ἐμασχάλας καὶ τὰς πλευρὰς καταφλέγεται· ὥστε ἢ τὴν φλόγα διὰ τῶν βίνων αὐτοῦ σὺν καπνῷ ἐξεργμένην ὄρᾶσθαι. Εἶτα ἐλωροτομήθη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν πτερυγῶν τὰς ψύας αὐτοῦ. Ἐξ ὧν εἰδὼν ὁ ἅγιος ἕνα λῶρον, ἀπέβριψεν εἰς τὸ πρόσωπον Ἀγριπκίνου, διελέγχων αὐτοῦ τὴν ὁμολογήσασθαι. Ἐτα ἐμβάλλεται εἰς φυλακὴν, καὶ νηστεύει ἡμέρας ἐπτά. Τοῖς δὲ προσάγουσιν αὐτῷ ἄρτον, καὶ λένουσιν, ὅτι Φάγε, καὶ χλευάζουσιν, ἀπεκρίνατο· ἢ μὴ τρέφει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ μου. Καὶ πάλιν πεπεφασθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ῥωμανοῦ καὶ τοῦ σὺν αὐτῷ νηπίου.

Ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ παρανόμου καὶ οὗτος ἐμαρτύρησε. Καθ' ὁδὸν γὰρ συναντήσας τῷ ἐπάρχῳ σκληροκλήτῳ εἰς τὸν τῶν εἰδώλων ἀπερχομένῳ ναόν,

quam thus ad aram projicere, atque ita generoso firmoque animo beatam animam Domino tradidit.

EODEM MENSE.

Die decima septima.

104 *Commemoratio sancti Patris nostri Gregorii Thaumaturgi, episcopi Neocæsareæ.*

Hic Aureliano imperatore Noruit, Græcorum parentum filius; ipse autem Christianus, si-deique mysterium a sanctissima Deipara et Joanne Theologo per visionem edoctus, accepit et donum miraculorum, unde Thaumaturgi cognomen adeptus est ob multa miracula, quæ patravit, ex quibus hæc memorantur. Profectus aliquando Alexandriam, in scortum, quod de se obloqueretur, dæmonem immisit, sed paulo post etiam fugavit. A Phædimio Amasæ episcopo, ordinatur episcopus, cum Amasæ non adesset; tanta erat virtutum illius opinio. Saxum ingens alio transtulit: eoque signo idolorum æditiuum ad fidem conversum baptizavit. Paludem, causam rixarum inter duos fratres, exsiccavit. Fluvium defixo in terram baculo, qui et in magnam excrevit arborem, coercuit. Cumque innumera alia portenta edidisset, migraturus ad Dominum, gratias illi agebat, quod tot relinqueret in sua urbe, Christianos quot infideles invenerat: atque hunc in modum decessit.

EODEM MENSE.

Die decima octava.

105 *Certamen sancti martyris Platonis.*

Plato martyr Ancyre Galatiæ natus, frater sancti martyris Antiochi, adhuc adolescens ab Agrippino præfecto ob Christi confessionem comprehensus, cum idolis sacra facere nollet, virgis cæditur a duodecim militibus: deinde super candens ferreum grabatum extensus, iterum fustibus percutitur: tum ferreis pilis candentibus axillas circum et latera aduritur, ut flamma fumo permista ex illius naribus erumperet. Mox dissecta ente interciduntur a capite per lumbos ad talos usque lora, quorum unum in Agrippini faciem, objurgata illius crudelitate, contorsit. Post hæc carceri includitur: unde, cum post octo dierum inedia suaderetur, ut cibum sumeret, simulque irrideretur: Verbum, inquit, Christi mei me alit. Rursus itaque e custodia eductus, excruciatuque, caput licitori amputandum lætus porrexit.

ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς, καὶ βαρυσθεὶς, λαίρων

Eodem die

106 *Certamen sancti martyris Romani, et socii infantis.*

Hic impio Maximiano imperante martyrismus subiit. Obviam enim factus Asclepiadi præfecto tum, cum idolorum fanum ingrederetur, zelo accensus, ca-

natus est hominem ab hujusmodi proposito avertere, asserens idola nequaquam deos esse, sed unum esse Christianorum Deum. Quare colaphis cæsus, in equuleum rapitur et depectitur: qui dum torqueretur, pergebat dicere, unum esse Deum Christianorum, quem vel infantes agnoscunt. Productus itaque sancti jussu ad redarguendum præfectum infans, et interrogatus a præfecto, quemnam Deum coleret: Eum, inquit, quem Christiani colunt et adorant; seque ita a matre edoctum. Verberibus igitur exceptus infans præsentem matrem, aquam poposcit, qua sitim depellere. Cui mater: Ne bibas, ait, fili, ex hac aqua, sed vade, et ex aqua vivente bibe. Et hunc in modum decollatus est. Romanus vero post excisam linguam rursus expedit loquens, in carcerem detruditur, ibique Maximiani jussu suffocatus, martyrii coronam adeptus est.

EODEM MENSE.

Die decima nona.

107 Certamen sancti martyris Aza thaumaturgi.

Isto ortum duxit ex Isaurorum regione, sub impio Licinio militans. Relicta autem militia, in eremum profectus, monasticam vitam suscepit, orationibus ac vigiliis sese exercens. Hinc multis miraculis et curationibus insignis fuit. Verum venatoribus montem indagine lustrantibus inventus, ad Diocletianum defertur. Misit itaque Diocletianus milites, qui correptum Azam suo sisterent tribunali: quorum ille centum quinquaginta, eum aridam ingressi viam, sitim qua conficiebantur, educta repente per orationem aqua extinxissent, ad fidem convertit. Quamobrem in eos omnes incensus ira Diocletianus, tradidit Aquilino præfecto, ut de illis supplicium sumeret. Aza ergo de sublimi per capillos appensus, unguibus ferreis excarnificatur: deinde in fornacem ardentem injectus, cum illæsus intactusque inde evasisset, eoque signo præfecti uxorem ac filiam ad Christi fidem traduxisset, una cum his, ac militibus omnibus, ab irato præfecto capite plectuntur.

Eodem die.

108 Commemoratio sancti prophetae Abdia.

Sanctus propheta Abdias ex terra Sichem in regione Palæstinæ fuit, servus Achab Hebræorum regis. Cum autem idem Hebræorum rex Achab ad sanctum gloriosum magnumque prophetam Eliam duos quinquagenarios misisset, qui illum de monte ad ipsum regem accerserent, lapsusque de cælo Eliæ precibus ignis illos cum sua cohorte consumpsisset, misit et hunc tertium, qui Eliam vocaret atque ad ipsum adduceret. At iste ubi in conspectum prophetae venit, ad ejus pedes prolapsus, orare cœpit, ut sibi parceret, neque igni comburi sineret. Tum vero propheta ad rem descendit. Abdias autem relicto rege secutus Eliam, ejus-

Α ζηλώσει, ἐπειράθη κωλύσαι αὐτόν, εἰπὼν, ὅτι οὐκ εἰσὶ τὰ εἰδωλα θεοί, ἀλλ' εἷς θεὸς ὁ τῶν Χριστιανῶν. Ὅθεν τύπτεται εἰς τὸ στόμα. Καὶ κρεμασθεὶς ῥίπτεται. Ζεῶμενος δὲ ἔλεγεν, ὅτι, ἢ θεὸς ὁ τῶν Χριστιανῶν, ἢ καὶ τὰ νήκια ἐπίστανται. Ἡνέχθη δὲ καὶ παιδίον προστάζει τοῦ ἁγίου εἰς ἔλεγχον τοῦ ἐπαρχοῦ. Καὶ ἔφη πρὸς αὐτὸ ἐπαρχος· Πεῖον θεὸν σέβεις; τὸ δὲ εἶπεν· Ὁ δουλεύουσιν οἱ Χριστιανοί, καὶ πιστεύουσι· καὶ τοῦτο εἰδὼ δάχθην ὑπὸ τῆς μητέρας μου. Εἶτα τυπτόμενον τὸ παιδίον, τῆς μητέρας παρεστώσης, εἰδήθησε, καὶ ἐζήτησε τὸ ὕδωρ. Ἡ δὲ μήτηρ εἶπε· Μὴ κέρως, τέκνον, ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου· ἀλλ' ἄπαλε, πῶς ἐκ τοῦ ζώντος ὕδατος· καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθη. Ὁ δὲ ἅγιος, ἐκτμηθεὶς τὴν γλῶσσαν, καὶ πάλιν λαλῶν, ἐνεβλήθη εἰς φυλακὴν, καὶ τῇ προστάξει τοῦ Μαξιμιανοῦ ἐν αὐτῇ ἀποκνιγείς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανου ἔλαβεν.

MUNI TQ AYTO.

10'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Ἀζῆ.

Ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἰσαύρων οὗτος γενόμενος ἰστρατευθὴ παρὰ Λικινίου τοῦ δυσσεβοῦς. Κιταίων δὲ τὴν στρατείαν, ἀπελθὼν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἐμόνασε, σχολάζων εὐχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις· ἐπὶ πολλὰς ἰάσεις καὶ θαυμάτων ἐνεργείας ἐξετάκωνηγετῶν δὲ διὰ θῆραν ἀποσταλέντων ἐν τῇ κεντρῶν ὁ ἄγιος τῶν Διοκλητιανῶν γίνεται. Ὁ ἡνέχθη στρατιώτης, καὶ κρατήσας αὐτόν, περιέστη τῷ βήματι αὐτοῦ, σὺν τοῖς ἑκατὸν πενήκοντα στρατιώταις, πιστεύουσαι καὶ αὐτοῖς. Διὰ γὰρ προσευχῆς ὕδωρ κατὰ τὴν ὁδόν, ἀνδρον οὔσαν, ἔξαγαγὼν, καὶ ποτίσας αὐτούς, ἐπισπάσατο πρὸς τὴν πίστιν. Ὅργισθεὶς δὲ Διοκλητιανὸς, παρέδωκεν αὐτούς τιμωρηθῆναι Ἀκυλίῳ τῷ ἐπαρχῷ. Ὁ δὲ ἐκ τριχῶν κρεμάσας τὸν ἅγιον, καὶ μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων ξέσας, ἐνέβαλεν εἰς κάμινον πυρός. Καὶ ἰδοῦσα αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ ἐπαρχοῦ, μετὰ τῆς θυγατρὸς, ἀβλαβῆ ἐξελθόντα, ἐπιστευσαν. Ὅργισθεὶς δὲ ὁ ἐπαρχος ἀπεκεφάλισεν αὐτά, καὶ τοὺς στρατιώτας, καὶ τὸν ἅγιον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀβδίου.

Ὁ ἅγιος προφήτης Ἀβδίου ἐγένετο ἐκ τῆς γῆς Συχὲμ, χώρας τῆς Παλαιστίνης. Ἐδούλευσε δὲ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑβραίων Ἀχαάβ. Ὅτε δὲ ἀπίστειλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων ὁ Ἀχαάβ, πρὸς τὸν ἅγιον Ἥλιον τὸν ἐνδοξόν καὶ μέγαν προφήτην, τοὺς δύο πενήκοντάρχους, εἶπεν αὐτῷ, κατελεθεὶν ἀπὸ τοῦ ὄρου πρὸς αὐτόν, καὶ διὰ προσευχῆς τοῦ προφήτου κατεκλήσαν μετὰ τοῦ λαοῦ ἐκτυῶν, πεισύντες πυρὸς ἐξ οὐρανοῦ καὶ καταφαγόντος αὐτούς, ἀπίστειλε καὶ τοῦτον τρίτον, ἵνα καλίστη αὐτόν, καὶ ἀγάγη πρὸς αὐτόν. Καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὸν προφήτην ἔπασεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ εἰδήθη αὐτῷ ἵνα μὴ κατακαῖ· καὶ οὐ κατακλήθη. Τότε ἤλθε πρὸς τὸν

λέα ὁ προφήτης. Καὶ ἀπὸ τότε καταλιπὼν βασιλεία ὁ Ἀβδίου, ἠκολούθει τῷ ἁγίῳ Ἑλλίᾳ, γενόμενος αὐτοῦ μαθητής, καὶ προφητεύσας λέα, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ τάφῳ τῶν πατέρων αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῷ

Κ'

ἄγιοι τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δασίου τοῦ ἐν Δοροστόλῳ.

Ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον ἔθος ἦν τοῖς Ἑλλήσι. Κρόνῳ ἐπετέλουμ ἑορτὴν ἐτησίως. Πρὸ τριάκοντα ἐτησίων τῆς τοιαύτης μυστήριος ἑορτῆς, λέγοντο ἕνα τινὰ τῶν στρατιωτῶν, νέον καὶ δῆ. Καὶ εὐτρέπιζον πρὸς θυσίαν, ἐνδύοντες ἑαυτοὺς ἐν ἱμάτια βασιλικᾷ, καὶ προτρέποντες ἀποπληθύνοντες πᾶσαν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ὡς μετὰ τριάκοντα ἔτη μὲν ἐλατύνοντες ἐπὶ τῷ βωμῷ τοῦ Δασίου. Ἐλθόντος δὲ τοῦ κλήρου καὶ ἐπὶ Δάσιον στρατιώτην, καὶ τῶν συστρατιωτῶν περιστάσαντων αὐτῷ καὶ πρὸς τὰ δμοια ἐκδιζομένων, ἐκείνος θῆναι λογισμῶν χρησάμενος, ἐσκόπησε τὸ συμφέρον, ὅτι Μέλῳ θανεῖν κρείττον μοι ἔστιν, ὡς πικρῶν, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ μου ἀποθανεῖν. Ὅθεν ἀστὸς τῷ τοῦ ἄρχοντος βήματι, Διοκλητιανοῦ Μαξιμιανοῦ τούτου μαθόντων, καὶ προσταξάντων, πολλὰ τιμωρησάντων, τελευταίον τὴν διὰ ξίφους ἀπέκτετε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἄγιοι τῶν ἁγίων τῶν ἐν Περσίδι μαρτυρησάντων Νηρηᾶ, ἐπισκόπου, καὶ Ἰωσήφ, μαθητοῦ αὐτοῦ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι κατέκοντο ἐν Περσίδι, ἐπιμελόμενοι τῆς, καὶ φοβούμενοι τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, τὸν ποιῆσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ πορευόμενοι κατὰ ἐντολὰς αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Νηρηᾶς, γιγνόμενος ἐπίσκοπος ἐδίδασκε τὸν λαὸν τὴν εὐσέβειαν, πολλοὺς μαθητὰς ποιησάμενος ἐν οἷς ἦν Ἰωσήφ, ὁ ὕστερον διὰ πολλὴν ἀρετὴν προορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Νηρηᾶ ἐπίσκοπος. Ὅτε δὲ, διὰ ἐπιστρέφειν τὸν λαὸν ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπὶ τὴν ἀρετήν, ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν ἀθέων Περσῶν, ὅτε μὲν Νηρηᾶς ἐτῶν ὀγδοήκοντα, ὁ δὲ Ἰωσήφ ὀγδοήκοντα ἕξ. Παραστάντες οὖν τῷ βασιλεῖ, ἔλεγον αὐτῷ, ὅτι Εἰ δύνασαι, βασιλεῦ, μετὰ τὸ θαυμάσιον ἡμᾶς ἐπτάκις ἀναστῆσαι, οὐδὲ οὕτως ἡμᾶς ἰσχυροῦς ἀποδείκνυοντες, μηδὲν εἶναι τὰ ἄλλα, μήτε τὸν ἥλιον ἢ τὸ πῦρ θεοῦ, ἀλλὰ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἄγιοι τῶν ἁγίων Ἰωάννου, Σαβωρίου καὶ Ἰσαακίου, τῶν ἐπισκόπων, καὶ Δαπίου καὶ Ἰσαακίου, τῶν πρεσβυτέρων.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐν Περσίδι ἐτύγγανον ἐπιποιοῦντες χρηματίζοντες. Ἐπεὶ δὲ τὸν λαὸν ἐδίδασκον, ἐπὶ τὴν πλάνην τῶν Περσῶν καταλύσαι σπουδάζοντες, ἐλόγων ἰσχυρῶν ἀποδείκνυοντες, μηδὲν εἶναι τὰ ἄλλα, μήτε τὸν ἥλιον ἢ τὸ πῦρ θεοῦ, ἀλλὰ

A que disciplinæ se tradidit. Cumque multa prophetasset, obiit, et in sepulcrum patrum suorum illatus est.

EODEM MENSE.

Die vicesima

199 Certamen sancti martyris Dasii in urbe Dorostolo.

In hac urbe mos iste Græcorum erat, ut triginta ante diebus, quam Saturnalia celebrarent, unum aliquem ex militibus insigni forma adolescentem deligerent, quem victimam Saturno destinabant. Hunc regio cultu indutum hortabantur; ut genio indulgeret, omnesque suas cupiditates expleret: quippe qui post tricesimam diem ad Saturni aram seipsum esset immolaturus. Lectus igitur sorte Dasius miles, apud circumstantes commilitones, qui eum ad rem hujusmodi compellebant, optima ratione usus, oblatamque sibi occasionem arripiens. Quando, inquit, moriendum mihi est, præstat sane mihi, ut Christiano, pro Christo meo mortem oppetere. Quamobrem Diocletiani et Maximiani jussu ad præfecti tribunal productus, multisque tormentis excruciat, tandem gladio cæsus est.

Eodem die

200 Certamen sanctorum Nersæ, episcopi, et Josephi, ejus discipuli, qui in Perside martyrium subiere.

C Isti sancti in Perside habitabant, singulari virtute præditi, Deumque verum timentes, qui fecit cælum, et terram, et mare, et omnia quæ in eis sunt, et secundum ejus mandata ambulantes. Et Nersas quidem primum episcopus fuit, et populum ad pietatem hortando, complures discipulos fecit, in quibus fuit et Joseph, qui postea ab eodem Nersa ob insignes virtutes episcopus est ordinatus. Cum igitur ab atheis Persis, quod populum ab errore ad virtutem converterent, comprehensi sunt, tunc Nersas octoginta annorum erat, et Joseph octoginta quinque. Adducti vero ad regem: Si, inquit, o rex, nos septies occisos ad vitam revocaveris, non poteris tamen ab amore Christi abducere. Hæc cum dixissent, accepta gladii sententia alacri animo occubuere.

201 Certamen sanctorum Joannis, Saborii et Isaacii, episcoporum, Dapii et Isaacii, presbyterorum.

Isti quoque sancti in Perside episcopi munus suum diligenter obibant, populum docentes, errorem Persarum depellere satagentes, vehementique oratione demonstrantes, nequaquam deos idola, solem et ignem, sed opera, et famulantur

Deo tantum, sed etiam hominibus; ad nostrum enim ministerium hæc facta esse, unumque Deum illa produxisse. Delati ergo ad regem sunt; qui, furore percitus, missis militibus illos comprehendi jussit. Vinciti autem, et ad ejus tribunal adducti, nudatique, virgis cæduntur, atque depectuntur. Cumque Dominum nostrum Jesum Christum non modo non abnegarent, verum etiam Deum verum, cumque erroris Persarum eversorem profiterentur, tyranni jussu, extra urbem, una cum sancto Onam asceta, lapidibus obruti sunt.

Eodem die

202 Certamen sanctorum Boethazat Eunuchi, et Sasannis, et sociorum virorum ac mulierum.

Isti etiam in eadem impia, et idololatriæ dedita iniquorum Persarum regione claruere. Et Boethazat quidem a prima ætate Christianus, correptus, cum Soli Ignique sacrificare nollet, jussu regis Persarum, una cum sanctis, post multa tormenta et cruciatus interemptus fuit. In horum numero Thecla et Anna sanctimoniales, et plures aliæ feminæ, plurima pro Christo perpressæ, cum vehementius impii regis immanitatem et stultitiam redarguisent, capite plexæ sunt. Similiter et tres virgines gladio cæsæ occubuerunt: ex quorum sanguine enata ficus, curationum donum fidelibus dedit, morbum omnem languoremque depellens, donec athei et impii Manichæi ob divinorum, quæ edebantur, miraculorum frequentiam invidia stimulati, illam succiderunt.

Eodem die

203 Commemoratio sancti Gregorii Decapolitæ.

Gregorius Decapolita ex Decapoli in Isauriæ provincia fuit temporibus impiorum Iconomachorum. Ubi autem adolescentiam attigit, paratas sibi a parentibus nuptias vitaturus, monachus fit, et in speluncam subit dæmonum frequentia infestam, a quibus verberatus, oratione tandem illos inde exturbavit. Sed per visum a Deo monitus, relicta spelunca, cæpit terrarum orbem peragrare. Cum igitur Syracusas Siciliæ urbem venisset in quadam muri civitatis turri habitavit, ubi et plurima edidit. Mox Thessalonicam petiit, deinde Byzantium. Illic aliquanto post, juxta visionem divini Simeonis ibidem pietatis causa vinciti, cum quo abunde versatus est, ac de anima philosophatus, migravit ad Dominum.

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

204 Ingressus Deiparæ, cum ad templum præsentata fuit et in Sancta sanctorum introducta.

Post admirabilem sanctorum Joachim et Annæ

κτίσματα καὶ δοῦλα, οὐ μόνον τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων (διὰ γὰρ ἡμετέραν ὑπακοήν σκον ταῦτα γενέσθαι, εἰς δὲ μόνος θεὸς ἡ παραγωγὴν), διεβλήθησαν τῷ βασιλεῖ. Ὁ θυμὸς τοῦ μεγάλου καὶ ὀργῆς, πέμψας, σπερματικῶς ἐκράτησεν αὐτούς. Οἵτινες δέσμοι περιεβλήθησαν αὐτοῦ. Καὶ γυμνωθέντες, διαφόρως ἐστίζοντο, καὶ κατεξαινότο. Ἐπὶ δὲ τῶν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν οὐ μόνον οὐκ ἔκρινον, ἀλλὰ καὶ θεὸν ἀληθινόν, καὶ τῆς τῶν Περσῶν καταλυτῆν ἀνωμολόγουν, προσταξεί τοῦ βασιλεως, τῆς πόλεως ἐξω, σὺν τῷ ἁγίῳ Ἀνάμ τῷ ἐπιεβόλοισιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων Βοηθαζάτ τοῦ Εὐνοῦχου, Σασάνου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἁγίων ἀνδρῶν γυναικῶν.

Ὁμοίως καὶ οὗτοι ἐν τῇ δυσσεβείᾳ καὶ ἐν δόλῳ χώρα τῶν παρανόμων Περσῶν ἐτίθησαν. ὁ μὲν Βοηθαζάτ Χριστιανὸς ἐκ βρέφους ἐκείνην τῆσιν, καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τῷ Ἡλίῳ καὶ Πυρὶ, προσταξεί τοῦ Περσῶν βασιλεως, ἵνα ἀγίοις, μετὰ πολλὰς βασάνους καὶ τιμωρίας, ἀποθάνωσιν καὶ γυναῖκες ἁγίαι ἀσκήτριαι, καὶ Ἄννα, καὶ ἕτεραι πολλαὶ, πλεῖστα ὑπὲρ ἐκπαθεῖν, καὶ στερόνως ἐλέγξαντες τὴν ἀνομιαν τοῦ δυσσεβοῦς βασιλεως, καὶ παραφροσύνην ἀπαλάσθησαν. Ὅμοίως καὶ τρεῖς παρθέναι, ἁγίαι κατεκόπησαν. Ὅπου δὲ ἐβρέβυσεν τὸ σπέρμα τῶν, συκὴ ἀναβλαστήσασα, λαμμάτων χάριτος τοῖς πιστοῖς, θεραπεύουσα πᾶσαν νόσον, καὶ μαλακίαν. Ὑστερον δὲ φρονήσαντες τὴν ἀνομιαν θαυμάτων ἐνεργείᾳ οἱ ἄθεοι καὶ ἀσεβεῖς Μωυσοῦ ἐξέκοψαν τὴν τοιαύτην συκὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Γρηγόριος ὁ Δεκαπολίτης, ὑπῆρχεν ἐκ τῆσιν ἡλικίας Ἰσχυρίας Δεκαπόλεως, ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων. Εἰς ἡλικίαν δὲ ἐλθὼν, ἀπολιθῆντων τῶν γυνέων πρὸς γάμον ἐκδοῦναι ἐπιθυμῶν, ἐφυγὼν γέγονε μοναχός. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς σπηλεὴν ἐν ᾗ δαίμονες πολλοὶ κατέκοντο. Οἱ καὶ τὸν ἅγιον, τελευταῖον διὰ προσευχῆς αὐτοῦ ἐκδιέβησαν. Ἐἶτα ὑπὸ θείας ὀπτασίας τὸ σπέρμα ἀφείκει, καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἀπερχόμενος, ἀνήγγησεν εἰς Συράκουσας, πόλιν τῆς Σικελίας, ἵνα ἴθω ἐν εἰς ἕνα τῶν πύργων τοῦ τείχους, ἐν ᾗ ἔκειτο πολλὰ καθ' ἑκάστην ἐπετελεῖ. Ἐἶτα ἀπὸ Θεσσαλονίκης, εἶτα εἰς τὸ Βυζάντιον, κατὰ τὴν ἐπιτομήν τοῦ θεοῦ Συμεῶνος ἐκεῖσε δεσμώτου ὄντος, ἐπέσειε εὐσέβειαν. Ὡς τὶν καὶ διατρέψας ἱκανῶς, καὶ περὶ ψυχῆς συμφιλοσοφῆσας, μετ' ὀλίγον πρὸς ἰερὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΙΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΑ'

Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ὅτε προσηνήθη ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἁγία τῶν ἁγίων.

Μετὰ τὸν παράδοξον τόκον τῶν ἁγίων Ἰωάννου

Ἄννης, πληρωθέντος διητοῦς χρόνου ἀπὸ τῆς Ἀ τῆς γεννήσεως τῆς ἐνδόξου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρ-
ου Μαρίας εἶπεν Ἰωακείμ τῇ γυναικί· αὐτοῦ
νη. Ἀπαγάγωμεν αὐτὴν ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καθ-
ύπεσχόμεθα. Καὶ εἶπεν Ἄννα· Μείνωμεν τὸ
σον ἔτος· μήποτε ζητήσῃ πατέρα, ἢ μητέρα, καὶ
κατευθυνθήσεται ἐνώπιον Κυρίου. Καὶ μετὰ τρία
, εἶπεν Ἰωακείμ· Καλίσσωμεν τὰς θυγατέρας
, Ἐβραίων τὰς ἀμιάντους, καὶ λαβέτωσαν ἀνά
πάδα, καὶ ἔστωσαν αἱ λιμπάδες καλούμεναι· μή-
ε στραφῇ ἡ παις εἰς τὰ ἀπίσω, καὶ αἰχμαλωτι-
ῆ διάνοια αὐτῆς ἐν ναῷ Κυρίου. Καὶ ἐποίησαν
ως. Καὶ ἰδέξατο αὐτὴν Ζαχαρίας καὶ εἶπεν αὐτῇ·
γαλῶναι Κύριος τὸ ὄνομά σου. Καὶ ἐγάθισεν αὐ-
ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ ἦν τρε-
ῖνη ὑπὸ ἀγγέλου, ἕως ἐγένετο ἑτῶν δώδεκα.
φθάσαντος τοῦ καιροῦ τῆς μνηστειας, παρέλα-
αὐτὴν Ἰωσήφ ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων ἐν ναῷ
λου.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῳ.
ΚΒ'

ἡλις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μάρκου καὶ
Στεφάνου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ παρανόμου Διοκλητιανοῦ
οὔτοι οἱ ἅγιοι τὸν τῆς ἀθνασίας ὑπὲρ τοῦ
στοῦ διήθλησαν ἀγῶνα· Ἰπάρχοντες γὰρ ἐκ
πόλεως Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας, καὶ παντα-
ῖ παβήσιαι τοῖς προσερχομένοις τὸν τῆς ἀλη-
ας λόγον κηρύττοντες, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν
ῖθινὸν ὁμολογοῦντες, καὶ Κύριον τοῦ παντός, δι-
χθήσαν Μάγνη τῷ ἡγεμόνι, καὶ κρατηθέντες, C
πλαῖστα βραναισθέντες, καὶ μὴ πεισθέντες ἀρ-
σθαι τὸν Χριστὸν, συνεδέθησαν τῷ μετὰ τῶν
ων μαρτύρων τῶν λεγομένων Καλυπτηνῶν ὡς
τηρι ἐκλάμποντι, Μάρκῳ καὶ αὐτῷ καλουμένῳ.
διαφόρως συναβλήσαντες αὐτῷ, καὶ πολλὰ τι-
ρηθέντες, καὶ μὴ πεισθέντες θῦσαι τοῖς ἀκα-
τοις δαίμοσιν, ἀπεμαθήσαν τὰς τιμὰς αὐτῶν
καλὰς προστάξει τοῦ Μάγνου, καὶ κατετίθησαν
τῇ χώρῃ τῆς Πισιδίας, ἐξ ἧς καὶ ἐγένοντο.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῳ.
ΚΓ'

ἡλις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀρχίππου, μαθη-
τοῦ Παύλου τοῦ ἀποστόλου, καὶ Φιλήμονος
τοῦ στρατιώτου.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Νέρωνος τοῦ βασιλέως. Μα-
ται δὲ γεγονότες τοῦ ἁγίου Παύλου, ἐμαρτύρησαν
Χώναις, πόλει τῆς Φρυγίας, ἧτις ἐστὶ πλησίον
αοδειας. Ἐορτῆς γὰρ ἀγομένης τῆ μυσσαρῆ Ἀρ-
μιδι, ἐν τῷ ταύτης ναῷ, τῷ ἐν Χώναις, παρὰ
ν πεπλανημένον Ἑλλήνων, οὔτοι οἱ ἅγιοι τὴν δοξο-
λογίαν ἀνέπεμπον τῷ Θεῷ ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ ἐκκλη-
τῃ, μετὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἐτα ἐπιθήμενοι αὐτοῖς
εἰδωλολάτραι, τῶν μὲν λοιπῶν φυγόντων, μόνου
Ἀρχίππου καὶ Φιλήμονος, καὶ Ἀμφίας ὀπομει-
ντων, κρατήσαντες αὐτοὺς, ἤγαγον πρὸς Ἀνδρο-
εία τὸν σιτοφύλακα Ἐπίσου. Ὑπύεται οὖν παρ'
τοῦ δ' Ἀρχίππου· καὶ μὴ πεσθεῖς θῦσαι τοῖς εἰ-

partum, secundus a venerabili gloriosæ Deiparæ,
semperque Virginis Mariæ nativitate jam exhibat an-
nus, cum Joachim uxori suæ Annæ dixit : Duca-
mus eam in templum Domini, quemadmodum polli-
citi sumus. Cui Anna: Tertium prius annum expleat
ne forte, parentum desiderio, non dirigatur in
conspectu Domini. Post tertium igitur annum ait
Joachim : Accersamus immaculatas Hebræorum
puellas, quæ accensas lampades præferant, ne ad
ea, quæ retro sunt, se convertat puella, sed mens
ejus tota in templo Domini mancipetur. Atque ita
fecerunt. Excipiens igitur puellam Zacharias, in-
quit : Magnificet Dominus nomen tuum : simulque
eram in altaris gradu collocavit. Et nutriebatur ab
angelo, donec annum duodecimum attigit. Cum-
que tempus desponsationis advenisset, accepit
eam Joseph a pontificibus in templo Domini.

EODEM MENSE,

Die vicesima secunda

205 *Certamen sanctorum martyrum Marci et
Stephani.*

Imperante impio Diocletiano, hi sancti in ago-
nem immortalitatis pro Christo descenderunt. Erant
autem ex Antiochia Pisiidiæ urbe ; qui cum summa
passim libertate eos, qui se conveniebant, verbo
veritatis instituerent, Christumque verum Deum
omniumque Dominum profiterentur, delati ad
Magnum præfectum, et correpti, tormentis subji-
ciuntur. Cumque nulla ratione suaderi possent ut
Christum abnegarent, cum altero cognomine Marco,
qui inter sanctos martyres Calyntenos appellatos
velut sidus emicabat, vinculis constricti, acerbissi-
mis omnis generis cruciatibus vexantur. Verum
in Christi fide perseverantes, adduci non potuere,
ut impuris dæmoniis immolarent, Quamobrem
sacris ipsorum capitibus, Magni jussu, obtrunca-
tis, in eadem, in qua nati erant, Pisiidiæ regione
sepulti fuere.

EODEM

Die vicesima tertia

206 *Certamen sanctorum martyrum Archippi, di-
scipuli Pauli apostoli, et Philemonis militis.*

Hi, Nerone imperante, discipuli fuerunt sancti
Pauli, et Chonis in Phrygia haud proci a Laodicæa
urbe, martyrium subierunt. Cum enim festus abomi-
nandæ Dianæ dies in ejusdem templo Chonis a su-
perstitiosis Græcis ageretur, isti Sancti in sanctissima
ecclesia simul cum Christianis laudes Deo decanta-
bant. Quare facto ab idololâtris in illos impetu, cæteri-
isque in fugam conversis, Archippus, Philemon, et
Amphias soli constitere. Vinciti igitur ad Androcleon,
rei frumentariæ Ephesi præfectum, perducuntur; et
Archippus quidem flagellis, ejus jussu, cæditur:
cumque idolis sacrificare recusaret, in foveam in-
jectus, atque aggere ad umbilicum usque obrutus

puerorum stylis confoditur, demum lapidatur. A Philemon autem fustibus eo usque confunditur, dum animam efflavit.

EODEM MENSE.

Die vicesima quarta

207 *Certamen sanctæ martyris Cæcilie, et sanctorum sociorum Valeriani et Tiburtii.*

Cæcilia, martyr Romæ, locupletibus parentibus nata, Valeriano in matrimonium collocata, hunc ad Christi fidem ob angeli apparitionem, quem ipsi monstraverat, traduxit. Valerianus autem Tiburtium fratrem induxit, ut baptismum susciperet. Quos omnes Urbanus urbis episcopus docuit. Porro Tiburtius eam gratiam promeruit, ut quotidie angelorum aspectu et colloquio frueretur. Sed cum et ipse et Valerianus corpora martyrum sepelirent, ad præfectum urbis delati, tormentisque subjecti, Maximo Cubiculario traduntur, a quo veneranda eorum capita abscissa sunt: ipsum tamen cubicularium Maximum ad Christi fidem postea pertraxerunt, qui et præfecti jussu excruciatum vitam finivit. At vero Cæcilia in balneum ardentissimum conjecta, cum triduum ibi illæsa mansisset, capite plexa est.

Eodem die

208 *Certamen sancti Patris nostri sacromartyris Sisinnii, episcopi Cyzici.*

Sacrosanctus martyr Sisinnius, Diocletiano imperatore, Cyzici episcopus, Græcorum multitudinem a superstitione ad Dominum convertens, in ejus nomine baptizabat; fideles vero confirmabat, suisque monitis firmiores reddebat. Sed et eos qui ob Christi nomen comprehensi, et in carceres inclusi erant, aut tormentis subjecti, visitabat, curabat, et ad martyrium fortiter subeundum impellebat. Quare delatus ad Diocletianum, comprehenditur: et in carcerem gravissime cæditur: mox suspensus a seculis dilaniatus, custodiæ traditur: ubi a seculis eundem siti et sexcentis aliis tormentis torquatus est. Postea eductus, atque ut

Eodem die

209 *Certamen sancti Gregorii episcopi Agrigentanorum.*

... imperante, Chariton et ... præbessimi homines, in ... Horum filius fuit ... baptismatis fonte ... clericum fecit. ... sacra loca invi-

δύλοις, εἰς βόθρον ἐμβάλλεται, καὶ χώνεται τοῦ ὀφθαλοῦ. Καὶ ὑπὸ παιδῶν σχολῆων κατεπακνευθεὶς ὅλον τὸ σῶμα πρότερον, ὑπερθεβολήθη. εἶτα καὶ ὁ ἅγιος Φιλίμων μετὰ τυφθαῖς ἀντλεῶς, τελειοῦται.

ΜΗΝΙ Τῷ Αὐτῷ.

ΚΔ'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Κικιλίας, μετὰ τὴν αὐτῇ ἁγίων Βαλεριανοῦ καὶ Τιβούρτιου.

Ἡ μάρτυς Κικιλία ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως μὴς πλουσίων γονέων θυγάτηρ. Μετὰ τὴν Βαλεριανῷ, τοῦτον ἐπὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἤγαγεν, ἐξ ἐπιφανείας ἀγγέλου, ὃν καὶ ἐκεῖ αὐτῇ. Ὁ δὲ Βαλεριανὸς ἐπέσειε βαπτισθῆναι τὸν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Οἱ τρεῖς ἐπίσκοποι Ὁρόβρινον ἐπίσκοπον τῆς πόλεως. Τότε ἤξιώθη χάριτος ὁ Τιβούρτιος, ὡς καὶ ἀπὸ ἐκείνου ἐκάστην προσομιλεῖν. Οὗτος τὰ σῶματα τῶν ἀθλούντων μαρτύρων θάπτων, μετὰ τὸ ἔκφυγον, διαβάλλεται τῷ ἐπάρχῳ τῆς πόλεως. Ἐκεῖ αὐτοῦ τιμωροῦντες, παρεδόθησαν Μαξιμῷ, κληρῷ καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς τιμὰς αὐτῶν ἔλαβον κεφαλὰς, ἐπισπασάμενοι καὶ τὸ κλῆριον Μάξιμον εἰς τὴν πίστιν. Ὅστις ἐκεῖ ἐπάρχῳ τιμωρούμενος, ἐτελειώθη. Ἡ δὲ εἰς λουτρὸν ἐκπυρωθὲν ἐμβληθεῖσα, καὶ τὰς τῆς διανύσασα, καὶ μὴδὲν βλαθεῖσα, ἐτελειώθη φάλην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν ἱερομοναχοῦ Σισινίου, ἐπίσκοπου Κυζίκου.

Ὁ ἅγιος ἱερομόναχος Σισίνιος ὑπῆρχεν ἐκ κληρικῶν τοῦ βασιλείου, ἐπίσκοπος Κυζίκου. Ὅστων δὲ τὰ πλεῖστα τῶν ἑλλήνων τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ ἐπιστρέφων ἀπὸ τῆς παγίτης πλάνης τῶν εἰδώλων ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τοὺς δὲ πιστοὺς σκληρὰ ἰδραϊότερος ποίων ταῖς παραινέσεσιν, ἐκ τῶν κρατουμένων διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ φυλακῆς ὄντας καὶ βασάνοις ἐπισκεπτόμενος θεραπεύων, καὶ ἐπαλείφων πρὸς τὸ μαρτυρῆσαι ἐβλήθη τῷ Διοκλητιανῷ καὶ κρατηθεὶς, ὑπερμαστιγοῦται, καὶ τύπτεται ἰσχυρῶς. Καὶ ὅσταν, ξέεται τὰς πλευράς. Ἐπειτα περὶ φυλακῆς, καὶ λιμῆς προσπαλαίει καὶ δίψης, ὅσταν μωριαῖς θλίψεσιν. εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκείνου καὶ πάλιν ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, ὅσταν μὴ πεισθεὶς, τὴν διὰ ξίφους χαίρων ἐδέξατο τὸ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, ἐπισκόπου Ἀκραγαντίνων πόλεως.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανῶν τοῦ ἁγίου Χαρίτων τις καὶ Θεοδότῃ ἢ σύμβιος αὐτοῦ, ἢ ἄνθρωποι, ὑπῆρχον ἐν τῇ πόλει Ἀκραγαντίνων ἐγεννήθη Γρηγόριος οὗτος. Ὁν ἐκ τοῦ βαπτίσματος δεξάμενος ὁ ἐπίσκοπος, ὅσταν εἶτα καὶ κληρικὸν πεποίηκεν. Ὅσταν καὶ ἑστῶν γενόμενος, ἀπῆλθε προσκυνήσων τοὺς

ους, καὶ γίνεται διάκονος ὑπὸ Μακαρίου, ἐπι-
του Ἱεροσολύμων. Ἐἵτα ὑπέστρεψεν εἰς τὸ Βυ-
βιον· εἵτα εἰς Ῥώμην· ἐν ἧ καὶ προσχειρίζεται
ἐκκοπος Ἀλγρηαντίνων. Ὅθεν φθονήσαντες αὐτῷ
ἴνους, καὶ Κρισκεντίνος, μυρίους πειρασμούς
γαγον. Καὶ θαυματουργήσας διαφόρως, Θεοῦ
εἰς, κατήσχυνεν αὐτούς, καὶ μέλανας ἐποίησεν,
ε καὶ μέχρι τῆς σήμερον οὕτω φαίνεσθαι κατὰ
ἴαν. Καὶ οὕτω παραλαβὼν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ
ἑα ἔργασάμενος θαύματα, ἐν βαθυτάτῃ γῆρᾳ τὸν
ἀπέλειπεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΕ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κλήμεντος,
ἐπισκόπου Ῥώμης.

Κλήμης ὁ σοφώτατος ὑπῆρχε μαθητὴς καὶ διά-
κος τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Ἀπὸ κινδύνου γάρ
ἵστατος ποτὲ διασωθεὶς, καὶ τῷ ἀποστόλῳ Πέτρῳ
ἰχθῶν, ὑπ' ἐκείνου διδάσκεται τὴν εἰς Χριστὸν
θειαν, ἐπιστάμενος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γῶσιν.
Ὡς δὲ τοῦ Εὐαγγελίου γεγονώς, καὶ τὰς τῶν
πύλων Διατάξεις συγγράψάμενος, κατέστη καὶ
μὴς ἐπίσκοπος. Ἀλλὰ, παρὰ Τραϊανοῦ βασιλέως
ἰσθηθεὶς, τιμωρεῖται. Ἐἵτα ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλα-
ε παραπέμπεται. Ἐν ἧ καὶ ἐν τοίῳ τινὶ ἀπο-
ῖεται ἀναφραγεῖσθαι τῆς αὐτοῦ θύρας ἐκ λίθων.
εν καὶ ὀσπρίοις μόνοις ἀνετρέφετο. Οὕτω δὲ στε-
μενας, τῆλει βίου ἐχρήσατο. Ὑστερον δὲ, ὡς
η, πιστὶ τινες ἀναλαβόμενοι τὸ τίμιον αὐτοῦ
μανον, ἀπεκόμισαν ἐν Χερσῶνι· ὅπερ ἐναπεβ-
η τῇ θαλάσῃ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, μυρία
στοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἀλεξ-
ανδρείας.

Πέτρος ὁ Ἱερομάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ
ἰ βασιλέως ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. Κρατηθεὶς
ἔμελλεν ἀποκεφαλίσθῃναι. Καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ
ετικὸς Ἄρειος, ὃν εἶχεν ὁ ἅγιος ἔξω τῆς Ἐκκλη-
ε, ἤλθε συγχώρησιν αἰτούμενος. Τὸν δὲ ἅγιον
ερον μὴ συγχωρῆσαι αὐτῷ, ἀλλ' εἰπεῖν, ὄναρ
ἴν, τὸν Κύριον αὐτὸν ἐν σχήματι νεανίσκου, πε-
εῖμενον χιτῶνα διεβρόγγυμένον ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι
δῶν, καὶ, ὅτι ἐρωτήσαντα, Κύριε, τίς σου τὸν
εῖωνα διεβρόγγυει; ἀκούσαι, ὅτι Ἄρειος, ἀλλὰ τοῦ-
ν εἰς κοινωνίαν μὴ δέξῃ. Ἄρειος γάρ οὔτε ἐν τῷ
ν αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι συγχωρηθήσεται.
δῆλου δὲ ὁ διεβρόγγυμένος χιτῶν τὴν εἰς τὴν ἁγίαν
μάδα διαίρεσιν τῆς τοῦ Ἀρείου βλασφημίας. Ταῦτα
πῶν, καὶ τὸν διάδοχον αὐτοῦ φανερόν ἐξ ὀνόματος
ἰήσας, ὁμοίως καὶ τὸν ἐκείνου, ἠκολούθησε τοῖς
μίοις. Καὶ κατὰ τὴν τοῦ Μαξιμιανοῦ πρόσταξιν,
ν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μερκουρίου.

Ὁ μάρτυς Μερκούριος γέγονεν ἐπὶ Δεκίου καὶ
ιλεριανοῦ τῶν βασιλέων, ἐκ τῆς Ἀνατολῆς στρα-

anus creatur: hinc Byzantium, deinde Romam pro-
fectus, hic demum Agrigentinarum episcopus or-
dinatur. Unde invidia moti Sabinus et Crescentinus,
maximum ei facessebant negotium, quorum tamen
insolentiam multis editis divina gratia miraculis
compressit, eosque nigros reddidit, ita ut ad hanc
diem eorum posteritas ita appareat. Atque Eccle-
siam hac ratione recipiens, patrisque innumeris
prodigiis, in extrema senectute vita functus est.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

210 Certamen sacrosancti martyris Clementis, Romæ
episcopi.

Clemens sapientissimus sanctorum apostolorum
discipulus et successor, naufragio et fluctibus ali-
quando ereptus, et cum Petro apostolo congressus,
ab eo Christi veritatem edoctus est, cum jam Græcorum
scientiam teneret. Factus autem Evangelii præco,
apostolicarum Constitutionum scriptor, episcopus
Romæ constituitur Sed a Traiano imperatore
comprehensus, tortusque, Ancyram Galatiæ
relegatur: ubi pariete inclusus obstructa lapidibus
janua, atque legumine tantum sustentatus, in hoc
squalore et angustia e vita excessit: cujus pretiosæ
reliquiæ, ut fertur, a fidelibus quibusdam sublatæ,
Chersonam transferuntur, quæ in profundum maria
ab idololatris projectæ innumera miracula in hanc
usque diem ad Christi gloriam operantur.

θαύματα ἐνεργοῦν μέχρι καὶ σήμερον εἰς δόξαν

Eodem die

211 Certamen sacrosancti martyris Petri Alexan-
drini.

Petrus sacromartyr, Maximiano imperatore epi-
scopus Alexandriæ, comprehensus, mortique addi-
ctus, exspectabat qui eum decollaret. Quod ubi
rescivit hæreticus Arius, quem sanctus extra Eccle-
siam eiecerat, ad eum accessit, veniam petiturus.
Cui sanctus Petrus nequaquam veniam dedit, sed
respondit, apparuisse sibi noctu Dominum specie
adolescentis, veste a capite ad pedes usque discissa
circumdatum, et sciscitanti: Domine, quis tuam
vestimentum scidit? dixisse: Arius, quem ad com-
munionem noli admittere; Arius enim neque in hoc
sæculo, neque in futuro veniam consecuturus est.
Discissa autem vestis significabat divisionem per
Arii blasphemiam in sanctam Trinitatem inductam.
Quæ cum dixisset, successoremque suum expresso
nomine palam instituisset, ac similiter alterum,
qui huic foret sufficiens, designasset, lictores
secutus, Maximiani jussu capite plexus fuit.

Eodem die

212 Certamen sancti martyris Mercurii.

Mercurius martyr, Decio ac Valeriano imperato-
ribus, in Orientali militans exercitu, cum fortiter

aliquando ab angelo adjutus rem gessisset, dux A militum ab imperatoribus declaratur. Sed Christum diligens, Christianam fidem suscepit. Quod ubi rescivit imperator, ægre tulit. Comprehensum itaque, ad quatuor palos humi alligari jussit, et gladiis membratim concidi, ignemque accensum ei supponi: qui ex nimio sanguine exstinctus est. Post hæc alligato ad collum ingenti saxo, in equuleum inverso capite rapitur: detractaque ænea forcipe cute, vinctus Cæsaream Cappadociæ ducitur: ubi abscisso capite sepultus quiescit, curationes fidelibus omnibus ad hanc usque diem præbens.

ῥιαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἀπεκελεύσασαν. Ὁκοῦ καὶ παρέχον μέχρι τῆς σήμερον.

Eodem die

213 *Certamen sanctæ magnæ martyris Æcaterinæ.*

Æcaterina martyr, Alexandrina, reguli cujusdam divitis ac nobilis filia, forma et ingenio præstantissima, cum Græcas litteras didicisset, philosophicis etiam scientiis se addixit, et linguas gentium omnium calluit. Cum vero festus aliquando dies idolis ageretur a Græcis videretque animalium multitudinem jugulari, id ægre ferens adiit Maximinum imperatorem, et cum illo disseruit, inquires: Quare Deo vivo relicto, inanimata idola colis? Maximinus igitur retentam acerbissime excruciauit. Deinde accersitis undique quinquaginta oratoribus: Disceptate, inquit, cum Æcaterina, eamque convincite: nisi enim illam conviceritis, vos omnes flammis tradam. Illi vero se superatos esse videntes, baptizati sunt, atque ita igni conflagrarunt. Æcaterina autem capite obruncata est.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

214 *Gommemoratio sancti Patris nostri Alypii.*

Sanctus Pater noster Alypius Heraclio imperatore decertavit. Fuit autem ex Adrianopoli Paphlagoniæ. Antequam vero nasceretur, ejus mater somnium hujusmodi vidit: Videbatur sibi gestare in ulnis insignis formæ agnum, in cujus cornibus hærent accensi cerei: ex quo intellexit, nasciturum puerum, virtutibus clarum fore: quod et contigit. Clericus enim, deinde diaconus ordinatus, misso D rebus hujus sæculi nuntio, columnam ascendit: et stylita factus, sub dio nudus stetit, multis interim miraculis illustratus, et a dæmonibus sæpe impugnatus. Ipse vero quoad potuit, in pedes erectus orabat. Sed lapide a dæmonibus petitus, incidit in lateris morbum, quo cum annis tredecim laborasset, e vita excessit, annos natus centum et octo.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

215 *Certamen sancti, multisque certaminibus clari martyris Jacobi Persæ.*

Jacobus multis certaminibus insignis martyr ex

τιώτης ὢν, Ἀνδραγαθήσας δὲ ποτε κατὰ τὸν ἐξάρων, ἐνδυναμωθείς ὑπὸ ἀγγέλου, πρὸς στρατηλάτην παρὰ τῶν βασιλέων. Ἐγένετο ὁ Χριστὸν, ἐγένετο Χριστιανός. Καὶ τοῦτο μὲν βασιλεὺς ἐκικράνη, καὶ κρατήσας αὐτὸν ἐκί τὴν γῆν εἰς τέσσαρας πάλους· καὶ μετὰ χειρῶν κατέκοπτε τὰ μέλη αὐτοῦ· καὶ αὐτοῦ ἔφε πῦρ. Καὶ ἀπὸ τοῦ πολλοῦ αἵματος ἔσθη τὸ πῦρ· καὶ μετὰ τοῦτο προσέθηκε εἰς τράχηλον αὐτοῦ λίθον βαρῦν, καὶ ἐπέπεσε κατὰ κεφαλῆς. Εἶτα ἔδειραν αὐτὸν μετὰ βίβων χαλκῶν, καὶ δέσαντες ἀπήγαγον εἰς ἐπέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἰάματα κἄτι τοῖς

B

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἄθλοισι τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Ἀλεξάνδρινæ.

Ἡ μάρτυς Αἰκατερίνα ἐγένετο ἀπὸ Ἀλεξάνδρειας, θυγάτηρ βασιλέως τινὸς, πλοῦτος ἐνδοξοῦ· εὐμορφος πάνυ. Εὐφυῆς δὲ ὑπερῆμαθεν Ἑλληνικὰ γράμματα, καὶ ἐγένετο ἡλαβούσα καὶ γλώσσας πάντων τῶν ἔθνων. Ἐλεῖτο δὲ ἑορτῇ τοῖς εἰδώλοις παρὰ τῶν Ἑλλήνων θεωρούσα τὰ ἴδια σφαζόμενα, ἐλυπήθη· καὶ ἐπιεῖς εἰς τὸν βασιλέα Μαξιμίνον, καὶ ἐφιλονέησεν εἰποῦσα, ὅτι διὰ τί ἐγκατέλιπες Θεὸν ζῶντα, προσκυνεῖς εἰδώλοις ἀψύχοις; Ἐκεῖνος δὲ ἐπεῖσε αὐτῇ, καὶ ἐτιμωρήσατο ἰσχυρώς. Καὶ μετὰ ἔφερον ὁ βασιλεὺς πενήτην ῥήτορα, καὶ αὐτοῖς, ὅτι Διαλέθητε πρὸς τὴν Αἰκατερίνην· πείσαστε αὐτήν· ἐὰν γὰρ μὴ νικήσητε αὐτήν, ἡμεῖς κατακύσωμεν πῦρ. Ἐκεῖνοι δὲ ἰδόντες, ἐκλήθησαν, ἐβαπτίσθησαν, καὶ οὕτως ἐκάτησαν· φασίθη δὲ καὶ αὐτῇ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΖ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλύπιου.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀλύπιος, ἦρθε ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου. Ἐγένετο ὁ Ἀδριανουπόλιως τῆς Παφλαγονίας. Πρὸ τοῦ γενέσθαι δὲ αὐτόν, εἶδεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ὄνειρον· ὅτι εἶδεν, ὅτι ἐβάσταζεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀρνίου ὠμαῖον, ἔχον εἰς τὰ κέρατα αὐτοῦ ἄπτοντα· καὶ ἐκ τούτου ἐνενόησεν, ὅτι τὸ παιδίον μέλλει γενῆσαι, ἐνάρετον γενήσεται· ὁ καὶ γένετο. Γεννηθεὶς γὰρ ἐγένετο κληρικὸς· εἶτα ἐπένο· καὶ ἀφῆκε τὸν κόσμον· καὶ ἀνήλθεν εἰς ἔρημον· καὶ ἐγένετο στυλίτης· ἄσκητος, γυμνὸς ἱστῆρος· καὶ πολλὰ θαύματα ποιῶν, ἐπεβουλεύθη ὑπὸ δαιμόνων. Ἐκεῖνος δὲ, ἕως οὗ ἐδύνατο, προσήλυτος ὄρθος ἱστάμενος· ὅτε δὲ μετὰ λίθου ἀπολύθη ἐβλάβη παρὰ τῶν δαιμόνων, κατέπεσεν ἐπὶ πλεῖστη δεκαετία, ἕως ἐτελεύτησεν, ὑπάρχων ἡλικίας ἑκατὸν ὀκτώ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΖ

Ἄθλοισι τοῦ ἁγίου καὶ πολυάθλου μάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου.

Ὁ πολυάθλος μάρτυς Ἰάκωβος ἐγένετο ἐκ

·, ἐπὶ Θεοδοσίου, βασιλέως Ῥωμαίων ἀνδρείος ἄνδρος, ἐπιμαῖτο παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων. Ὡν δὲ πρότερον Χριστιανός, καὶ γυναῖκα ἑλληνιστιανὴν, καὶ μητέρα καὶ πατέρα ὁμοίως Ῥωμαίους· ὁμοίως, διὰ τὴν τοῦ βασιλέως τιμὴν, ἵστατο τὸν Χριστὸν, καὶ προσεκύνει τῷ Ἠλίῳ καὶ Πυρί, καὶ ἔσεβεν αὐτὰ ὡς θεούς. Μαθοῦσα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυνὴ, ἔγραψαν πρὸς αὐτὸν μετὰ λύπης, καὶ ἔπεισαν αὐτὸν πάλιν γενέσθαι Χριστιανόν. Τότε διαγνώσθεις παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ κρατηθεὶς, πικρότατον ὑπέστη θάνατον. ἔπειτα γὰρ ἐν ἑνὶ μίλῳ, καὶ μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐμαχαιρῶν, ἕως κατελείφθη μόνον τὸ σῆμα ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς κοιλίας. Καὶ κατὰ μίαν ἡμέραν ἠύχαριστε τῷ Θεῷ. Καὶ οὕτως κελεύσει βασιλέως, μετὰ μαχαίρας ἐκόπη καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΗ'

ἡμεῖς τοῦ ὁσιομάρτυρος Στεφάνου τοῦ Νέου, αὐτῶν τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων Πέτρου καὶ Ἀνδρέου.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς, ὁ ἐπιλεγόμενος Καβαλίνος, αἰρετικὸς ὢν, καὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας μισῶν, ἔπερὶ τούτων τῶν ἀγίων, Στεφάνου, Πέτρου, Ἀνδρέου, ὅτι οὐ ποιοῦσι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀλλὰ σκυνοῦσι τὰς εἰκόνας, καὶ ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν εἰκονομάχον. Καὶ ἀποστείλας ἐπίσεν αὐτοὺς καὶ ἐτιμήσατο πρῶτον Ἰσχυρῶς. Εἶτα τὸν μὲν ἅγιον Στέφانون προσέταξε δεθῆναι μετὰ σχοινοῦ καὶ σύρειν ἐκ τῆς πόλεως. Καὶ σκρόμενον τοῦτον λατρίως ἐμάχον, ἐπλήξε κατὰ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ἵσθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἰς δύο, καὶ ἐτελεύτησε ἐτάφη ἐν τόπῳ, ἐν ᾧ καὶ κατακείται. Ὁμοίως ὁ ὁσίος Ἀνδρέας, καὶ αὐτὸς δεθεὶς καὶ συρόμενος, ἐτελεύτησεν. Ὁ δὲ ἅγιος Πέτρος, πρῶτον ἐκλεισθεὶς εἰς φυλακὴν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐκβλήθει, καὶ τυπτομενος, παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἡμεῖς τῶν ἀγίων, τῶν σὺν τῷ ἁγίῳ Στεφάνῳ Πέτρῳ καὶ Νέῳ, ὑπὲρ τῶν ἀγίων εἰκόνων μαρτυρησάντων.

Πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν τότε ὀρθοδόξων, ὄντων, καταξάμενοι τῷ βίῳ, γενόμενοι μοναχοί. Τούτους τοιοῦτους δὲ ὁ παράνομος βασιλεὺς τιμωρησάμενος, ἐφόβησε. Καὶ γὰρ τὸν ἕνα, Βασίλειον καλούμενον, ἐκφλώσας, εἶτα τὴν προσκύνειν τῶν ἀγίων εἰκόνων ἐλοῦντα ἀκούσας, λακτίσας, ἐξήνεγκε τὰ ἔντερα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐξορισθεὶς μετὰ ὁδόνης ἐτελεύτησεν. Ἄλλος ἐγκλειστος ἐν τῷ σωσθενίῳ βίνοκοπηθεὶς, ἐν Χερσῶνι ἐξωρίσθη, καὶ μέλλων φρονεῖν, ἤγειρεν εἰς Χαζαρίαν, ἐν ᾗ καὶ ἐπίσκοπος ἐγένετο, αὐτὸν ὑπερῶς ἐτελείωθη. Ἄλλος δὲ Στέφανος ὀνόματι ἐς Σουθίαν ἐξορισθεὶς, καὶ πολλοὺς ὠφελήσας, ὁσὺς ἐσχε τοῦ βίου. Ὁμοίως καὶ Γρηγόριος δύο σὺν ἄλλοις ἄλλοις ἐξορισθέντες, ἀπέθανον. Ἄλλὰ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ λεγαταρίων, εἰς Δαφνουσίαν ἐξορισθεὶς, αὐτῇ τῇ τοῦ βασιλεύοντος κελεύσει δερρόμενος κατὰ ἄρῳον συκῶς, τὸν βίον ἀπέλιπεν.

Perside fuit, Theodosio Romanorum imperatore. Is ob egregiam animi virtutem generisque nobilitatem in summo apud Persarum regem honore habebatur. Erat autem Christianus, et Christianam uxorem habebat; matrem insuper, patremque Christianos; sed ob regis honorem, ejurato Christo. Solem Ignemque tanquam deos adoravit. Quod ubi mater, et uxor cognovere, dolore affectæ, per litteras illum induxere, ut ad Christianam fidem rediret. Quare cognitus a rege, ejusque jussu eomprehensus, acerbissimam mortem sustinuit. Membra enim ei singula, partesque corporis gladio præciduntur, donec solum corpus cum capite, ac ventre superesset, cum interim ipse ad unamquamque sectionem gratias Deo ageret. Demum ejusdem regis jussu, trunco caput amputatur.

EODEM MENSE.

Die vicesima octava

216 *Certamen sancti martyris Stephani Junioris, et sociorum Petri et Andreæ.*

Constantinus, cognomento Caballinus, imperator hæreticus et sacrarum imaginum adversarius, cum didicisset hos sanctos Stephanum, Petrum, et Andream, neglecto suo imperio, imagines adorare, seque ab iis hæreticum appellari, comprehensus jussit primum gravissime excruciaci: deinde sanctum Stephanum funiculis alligatum, media urbe raptari: qui dum raptaretur, a quodam in capite fuste percussus, contuso ac in duas partes dissecto capite interiit, atque in eo loco, ubi nunc jacet, sepultus fuit. Similiter et sanctus Andreas vincetus, raptatusque, e vita excessit. At sanctus Petrus in carcerem prius conjectus, deinde eductus, tandiu flagellis cæditur, donec spiritum Deo tradidit.

Eodem die

217 *Certamen sanctorum, qui cum sancto Stephano juniore pro sacris imaginibus martyrium subierunt.*

Fuere tunc complures milites orthodoxi, qui misso hujus vitæ rebus nuntio, monachi freti sunt. Eos impissimus imperator durissimis tormentis vexatos interfecit. Nam Basilio oculos effodit, eique adhuc de sacrarum imaginum cultu loquenti calce impacto intestina dirupit: deinde relegatum, e vita abire coegit. Alius equuleo inclusus, naribus præcisus, Chersonam relegatur: unde fuga salutis eonsulens, in Chazariam sese proripuit, ubi episcopus factus, postea decessit. Alius Stephanus nomine, in Sogdiam ejectus, cum ibi plurimis profuisset, vivendi finem fecit. Similiter et Gregorii duo cum aliis quamplurimis vertere solum coacti, obiire. Sed Joannes exlegatarius, Daphnusiam expulsus, stalis temporibus, imperatoris jussu, frequentissime cæsus, vita perfectus est.

Eodem die

218 Certamen sancti martyris Irenarchi.

Irenarchus martyr Sebastensis, ab adolescentia lictoris officium ad multandos sanctos martyres præstabat. Sed cum videret abreptas ad quæstionem a Maximo, Sebastes præfecto, temporibus Diocletiani imperatoris, Christianas mulieres multo fortiores esse, quam sexus muliebris ferre posset, editisque miraculis tyrannum confundere; divina Christi gratia illuminatus, sumpto animo Christum aperte confessus, seipsum etiam Christianum prædicavit. Et primum quidem præsidis jussu in lacum injicitur: deinde cum ex eo incolumis evasisset, in ardentem fornacem immittitur; unde etiam sine ullo detrimento egressus, capite plectitur, et spiritus quidem ejus in cælos evolavit; reliquæ vero in terra sepultæ jacent.

EODEM MENSE.

Die vicesima nona

219 Commemoratio sancti Patris nostri Joannis Damasceni.

Hic Leone Isauro, ejusque filio Constantino imperatoribus, floruit in urbe Damasco, genere, nobilitate ac fide clarus, patre virtutibus insigni natus; omnemque Græcorum disciplinam, necnon divinas Scripturas assecutus. Ob Christi autem fidem patriis opibus derelictis, monachus factus est una cum Cosma, cujus plures exstant hymni, qui in sanctis festis, ac præcipue in magna sancti Paschatis hebdomada decantantur. Sanctus vero Joannes multa verborum ubertate sententiarumque gravitate, atque sacræ Scripturæ auctoritate hæresim Iconomachorum confundens, sæpe carcere, sæpe ærumnis ab hæreticis imperatoribus multatus, vexatusque, in optima confessione decessit, et a discipulo suo sepultus fuit.

Eodem die

220 Certamen sancti martyris Philomeni.

Philomenus martyr, Aureliano imperatore, ex regione Lycaoniæ, negotia exercens, advehendis frumentis Ancyrae in Galatia operam dabat. Quod autem Christianus esset, apud præfectum Ancyrae delatus, ejus tribunali sistitur. Cumque Christum omnium Deum Dominum profiteretur, primum quidem ferreis clavis pedibus manibusque confixis, in equuleum raptus, scorpionibus laceratur; deinde e ligno depositus, in ardentem fornacem conjicitur: sed nullo, Dei virtute, damno affectus, pedibus iterum, manibus, et capite clavis trajectis, triginta stadia cursu conficere compellitur, donec cursu et labore confectus, beatam animam suam Deo tradidit, pro quo martyrrium subiit.

λιποψυχίας ἀπὸ τοῦ πολλοῦ δρόμου, καὶ τοῦ τοσοῦτου θεῖου, δι' ὃν ἐμαρτυρήσεν.

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

"Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εἰρηναρίου.

Εἰρηναριος ὁ μάρτυς ἐγένετο ἀπὸ τῆς Σεβαστείας. Νεὸς δὲ ὢν τὴν ἡλικίαν, ἡλικίας τὰς ἑκατὸν ὑπῆρχε, καὶ τιμωρουμένων τῶν μαρτύρων, αὐτὸς καθυπουργεῖ. Ἐξεταζομένων γυναικῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, παρὰ Μαξίμου ἄρχοντος τῆς Σεβαστείας φωτίζεται τὴν ψυχὴν ὁ Εἰρηναριος ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ὧν ἐβόλεπε τὰς γυναῖκας ὑπὲρ φύσιν ἀνδρικομένας, καὶ κατψυχῶν τὸν τύραννον, ἐπὶ τοῖς παρ' αὐτῶν γινομένοις ἔργοις. "Ὅθεν παρῆρσις ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἐπὶ τὸν ἀνακηρύξας Χριστιανὸν, πρῶτον μὲν ἄρχοντος προστάξει ἀπεβρίφη ἐν τῇ λίμνῃ ἑκ τῆς λίμνης ζῶν ἐξελθὼν, εἰς κάμινον ἐμβαλθεὶς πυρός. Καὶ ἐκ ταύτης διασωθεὶς παραδόξως, ἐπιβλήσθη. Καὶ τὸ μὲν πνεῦμα αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοῖς: τὸ δὲ λείψανον ἀπεδόθη τῇ γῆ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΘ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λεωνῶν Ἰσαύρου, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ ἐκ τῆς πόλεως Δαμασκοῦ γένους περιετὸν ἐνδόξου καὶ πιστοῦ. Ἐτυχε δὲ φιλαρίτου πατρὸς καὶ ἐξεπαίδευσθαι πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν σοφίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν θείαν Γραφήν. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ πίστιν τὸν πατρικὸν πλοῦτον κατέλιπε γέγονε μοναχός, μετὰ καὶ Κοσμά, οὗτος ὁ ἁγίος λόγος τῶν ἐν ταῖς ἀγίαις ἑορταῖς ποιημάτων μελωδιῶν, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἁγίᾳ μεγάλῃ ἐπισημῶν περὶ τοῦ Πάσχα. Ὁ οὖν ὁσίος Ἰωάννης, τῶν λόγων αὐτοῦ δυνάμει, καὶ ταῖς ἐκ τῶν ἁγίων ἀποδείξεισι, κατήσχυσε τὴν τῶν Εἰκονομαχῶν ἡσυχίαν. Ὅθεν καὶ διαφόρως ἐξορισθεὶς παρὰ τῶν βασιλέων, καὶ φυλακαῖς παραδοθεὶς, καὶ αὐταῖς τῇ κκουχίᾳ ταλαιπωρηθεὶς, ἐν καλῇ ἡσυχίᾳ ἐτελειώθη, ταφεὶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

"Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φιλομένου.

Φιλούμενος ὁ μάρτυς ἦν ἐπὶ Λύρηλιανῶν τοῦ αἰλέως, ἀπὸ χώρας τῆς Λυκαονίας, πραγματευόμενος, καὶ σίτον κομίζων ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἀφροδισίας τῆς Γαλατίας. Χριστιανὸς δὲ ὢν, διαβάλλεται ἄρχοντι Ἀγκύρας. Καὶ παραστὰς τῷ κρονοῦ αὐτοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, θεῶν τὸν παντός, καὶ Κύριον, πρῶτον μὲν ἐπὶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἑλοῖς σιδηροῖς, καὶ συνίεται. Ἐπειτα κρεμασθεὶς, μετὰ τοῦ σπυροῦ ξέεται, καὶ τοῦ ξύλου ἀποκταδιεβασθεὶς, εἰς τὸν ἕκτορον ἡμέραν ἐμβάλλεται. Ἐκ τούτου οὖν τοῦ θεοῦ δυνάμει, ἀβλαστῶς διαφυλάχθεὶς, καθύπερθε τοὺς πόδας, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν φωνήν: καὶ ἐπὶ τρεῖς ἑκατὸν σταδίου ἐλάσεται ἰσχύος, τὴν μακρῶν αὐτοῦ ψυχὴν παρέδωκεν

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

A

EODEM MENSE.

Die tricesima

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου
Ἀνδρέου, ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Πέτρου.

Ὦτος, ἀδελφός γνήσιος ὑπάρχων τοῦ μεγάλου
στόλου Πέτρου, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκήρυξεν εἰς πᾶσαν τὴν παρ-
ον τῆς Βιθυνίας, καὶ τοῦ Πόντου, καὶ τῆς Θρᾷ-
ας, καὶ τῆς Σκυθίας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπῆλθεν ἐν
αστουπόλει τῇ μεγάλῃ ἐν ἣ παρεμβάλλουσιν ὁ
ἰός, καὶ ὁ Φάσις οἱ ποταμοί. Οὕτινος Φάσιδος
τεροὶ οἱ Αἰθίοπες κατοικοῦσιν. Εἶτα ἀπῆλθεν ἐν
ραϊς τῆς Ἀχαΐας εἰς Πελοπόννησον. Καὶ ἐσταυ-
ρη ὑπὸ Αἰγεάτου τοῦ ἀνθυπάτου· καὶ οὕτως
λειώθη. Τὸ δὲ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον τότε μὲν
ἐν Ἡάτραις τῆς Ἀχαΐας· ὕστερον δὲ ἀνακομι-
σθεὶς, προστάξει τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, παρὰ
ἁγίου Ἀρτεμίου ἐν Κωνσταντινουπόλει κατετίθη,
ἀ τῶν ἁγίων ἀποστόλων Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου,
ἐ τὴν ἱερὰν τράπεζαν τῶν ἁγίων ἀποστόλων,
ὡν ἱαμάτων Χάριν.

221 *Certamen sancti et clarissimi apostoli Andreae,
fratris magni Petri.*

Hic germanus magni apostoli Petri frater, post
ascensionem Domini nostri Jesu Christi, prædicavit
in tota maritima ora Bithyniæ, Ponti, Thraciæ, et
Scythiæ: deinde magnam Sebastopolim lustravit,
quam fluvii duo interscindunt, Psarus, et Phasis,
cujus sunt accolæ inferiores Æthiopes. Postremo
Patras Achaiæ in Peloponnesum migravit, ubi ab
Ægea proconsule in crucem sublatus est: atque
ita mortem obiit. Sacræ vero ejus reliquiæ tunc
Constantini imperatoris jussu a sancto Artemio,
una cum sanctis apostolis Luca et Timotheo, Con-
stantinopolim translatae, sub sacra apostolorum
mensa conditæ fuerunt, gratiam curationum emittentes.

MENOLOGII GRÆCORUM

PARS SECUNDA

A MENSE DECEMBRI AD FEBRUARIUM.

ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ

C

MEMSE DECEMBRI.

Ἐν τῇ πρώτῃ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου, καὶ ἐνδόξου προφήτου Ναούμ.
Ὁ μέγας καὶ ἐνδοξος προφήτης Ναούμ ἐγένετο
ἀπὸ τῆς φυλῆς Συμεων καὶ, τῆς χώρας τῶν
Ἰουδαίων. Εὐλαστῆς δὲ ὢν, ἐδέξατο παρὰ Θεοῦ προ-
φητείας χάρισμα· καὶ προεφήτευσεν κατὰ Νινευῆ
τῆς πόλεως. μετὰ τὸ προφητεῦσαι κατ' αὐτῆς πρό-
βρον τὸν Ἰωνᾶν. Καὶ εἶπεν, ὅτι Μέλλει ἡ Νι-
ουῆ ὑπὸ ὑδάτων γλυκῶν καὶ πυρὸς ἀφανισθῆναι.
καὶ γέγονε· τῇ γὰρ κελεύσει τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς
μαρτίας αὐτῶν ἡ περιέχουσα τὴν Νινευῆ λίμνη,
ἰσχυροῦ γενομένου, κατεπόντισεν αὐτήν. Καὶ πῦρ ἐκ
ἧς ἐρήμου ἐπελθὼν, τὰ ἐναπομείναν μέρη αὐτῆς
πέταυσε. Καὶ μετὰ τὸ προφητεῦσαι πάντα ταῦτα,
πέθανε, καὶ ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἐτάφη τὸ
εἶψανον αὐτοῦ ἐντίμως ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Ἦν δὲ ὅτε
τελεύτησεν, ἑτῶν τεσσαράκοντα καὶ πέντε. Εἶχε δὲ
ἐνεῖον μὲν στρογγύλον· ἰσχνὸν πρόσωπον, ἀπλᾶς
γῶν ἐπιμήκη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀνανίου.

Ἀνανίας ὁ μάρτυς ἐγένετο μὲν ἀπὸ τῆς Χώρας

Die prima

1 *Commemoratio sancti et gloriosi prophetæ Nahum.*

Magnus et gloriosus propheta Nahum de tribu
Simeon, ex regione Judææ, fuit, vir singulari in
Deum pietate. Cum autem prophetiæ donum a Deo
accepisset, prophetavit adversus Niniven urbem,
post Jonam prophetam, dicens: Ninive dulcibus
aquis ignique subvertetur. Quod et contigit: divino
enim jussu propter eorum peccata stagnum, quod
urbem ipsam ambibat, terræmotu facto, illam sub-
mersit, et ignis ab eremo irruens reliquias ejus
penitus absumpsit. Postquam 2 autem hæc omnia
prædixisset, decessit, ejusque corpus a propinquis
in terra sua honorifice conditum fuit. Cum vero
obiit, annos quadraginta quinque agebat. Erat
autem mento rotundo, facie gracili, tenui capillo,
capite subcalvo ac procero.

Eodem die

3 *Certamen sancti martyris Ananiae.*

Ananias martyr ex Persidis regione fuit, laicus

quidem, sed Christianus : atque idcirco a Persis comprehensus, acerbissimis tormentis excruciatu est, et ad necem flagris concisus, ut vix respiraret. Sublatis tandem oculis ita eos, qui aderant, allocutus est: Consurgite, et Deum orate: ecce enim video scalam cælum attingentem, et super eam homines igneos, mihi dicentes: Veni nobiscum, et ducemus te in urbem lætitiæ, hilaritatis, lucisque plenam. Quibus in verbis exspiravit: et sancta quidem illius anima in supernam, quam viderat, civitatem advolavit: at corpus in Perside conditum expectat tremendam, et extremam resurrectionem, quando una cum omnibus resurget, et immortalis Christi Dei nostri regno perfruetur.

καὶ αὐτὸ μέλλει ἀναστῆναι μετὰ πάντων, καὶ ἀπολαύσαι τῆς ἀθανάτου βασιλείας Χριστοῦ τῶν ἡμῶν.

EODEM MENSE.

Die secunda

4 *Commemoratio sancti ac beati Philareti Eleemosynarii.*

Imperante religiosissima Irene claruit iste; ex regione Paphlagoniæ ortus, opibus quidem satis amplis, quas sibi ipsi laborando comparaverat; sed postea diabolica invidia ad inopiam redactus, non tamen idcirco eleemosynæ oblitus. Ex uno autem beneficentiæ ejus exemplo palam fiet, quam incredibili fuerit in pauperes liberalitate. Aberravit aliquando vicini sui bos: qui Philaretum adiit, invenitque eum in agello suo junctis sub jugo bobus sementem facientem. At Philaretus hominem mærore confectum videns, soluto eique tradito altero bove, ipse jugum cum altero subiens, domum rediit. Quam virtutem Deus remuneraturus, effecit, ut imperatrix Mariam illius filiam Constantino filio suo in matrimonium collocaret. Quo factum est, ut ejus familia ditata fuerit. Ipse vero propensior in pauperes factus, et usque ad senectutem florens, obiit, et in Criseos monasterio sepultus est.

Eodem die

5 *Commemoratio sancti prophetæ Habacuc.*

Iste ex tribu Simeon fuit de regione Judææ: prophetavit autem de captivitate, et eversione Jerusalem Hebræorum urbis, deque cæde ac servitute populi. Cum vero Nabuchodonosor Persarum rex contra Jerusalem venisset, ad exteras terras fugit; et simul ac Persæ recessere, et qui remanserant Judæi in Ægyptum descenderunt, rediit et ipse in terram suam, et messoribus agelli ministrabat: quibus cum aliquando prandium afferret, domesticis suis ait: Ego longum in eo iter: si vero longiorem moram traxero, messoribus vos cibum deferte. His dictis ab angelo Babylonem sublatus est, quæ aberat mille passuum bis centum sexaginta quinque: deditque cibum Danieli prophetæ in lacu incluso: et rursus domum delatus, alterum messoribus prandium attulit, re nemini indi-

B

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΙΤΩ.

B.

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ μακαρίου Φιλάρτου Ἐλεήμονος.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης τῆς ἐπιγεγένονεν οὗτος, ἀπὸ τῆς χώρας Παφλαγονίας οἰσὸς δὲ ὢν ἐκ τοῦ κλημάτων αὐτοῦ, ὑπὸ φθονοῦ τοῦ ἐπιπύχουσε μὲν τῆς δὲ ἐλεημοσύνης ἐλάθετο. Ἀπὸ ἐνός δὲ πράγματος, ὃ ἐδείχθη αὐτὸν εἰς πάντα ἐλεήμονα. Ἀπὸ τοῦ γείτονος αὐτοῦ ὁ βοῦς, καὶ ἀπῆλθεν ὁ δὲ γείτονος, καὶ εὗρεν αὐτὸν ἐν τῷ χωρῆσπιρίοντα μετὰ τοῦ ζευγαρίου αὐτοῦ καὶ τὸν λυπούμενον, ἔλυσεν τὸ ἕν βοῦδιον, καὶ αὐτῷ. Καὶ αὐτὸς ὑπερῆλθε τὸν ζυγὸν μετὰ βοῦδιου, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. ὁ Θεὸς τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ἐποίησε τὴν εὐκαίαν καὶ ἐπῆρε τὴν ἐκγόνην αὐτοῦ Μαρτὶν τὸν υἱὸν αὐτῆς Κωνσταντίνου. Καὶ ἀπὸ τῆς τῆσεν ἡ γενεὰ αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ἐλεῶν τοὺς καὶ βρογέυων μέχρι γῆρας, ἀπέθανε, καὶ ἐτῆ μὴ τῆς Κρίσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀμβακούμ.

Καὶ οὗτος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Συμεὼν ἦ ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων. Προφήτευσεν δὲ τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ καταστροφῆς τῆς Ἰερουσαλὴμ, πόλεως τῶν Ἑβραίων, καὶ τῆς σαρδηνίου δουλείας τοῦ λαοῦ. Ὅτε δὲ Ναβουχοδονοσορ, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἦλθε κατὰ τῆς Ἰερουσαλὴμ, ἐφυγε καὶ ἀπῆλθεν εἰς ξένην γῆν. Ὡς δὲ ἐβίβησαν οἱ Πέρσαι, καὶ οἱ ἀπομαίναντες Ἰουδαῖοι ἐβίβησαν εἰς Ἀἴγυπτον, ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αὐτοῦ καὶ ἐδοῦλεν θεριαταῖς τοῦ χωρῆ. Ἐλαθε δὲ τὸ ἄριστον ἀπαγαγεῖν τοῖς θεριαταῖς εἶπε τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ. Ἐγὼ ὑπάγω μακρόν ἐξ ἡμερῶν, κομίσασθε τροφήν τοῖς θεριαταῖς. Ταῦτα ἐπέων, ὑπὸ ἀγγέλου ἀπῆλθεν εἰς Βαβυλῶνα μίλια διακόσια ἐξήκονταπέντε, καὶ ἐδοῦκε τὴν τροφήν τῷ προφῆτῃ Δανιήλ, ἐγκεκλεισμένῳ ἐν τῷ λάκκῳ.

Καὶ πάλιν ἔφρασε, καὶ ἀπεκόμισε τοῖς ἑσπε-
 ῖτερον ἀρίστον, μηδενὶ εἰπὼν τὸ γεγονός. Προ-
 σας δὲ καὶ ἕτερα πολλά, ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀβίου.

ὁ τῆς βασιλείας Λικινίου τοῦ βασιλέως, ὁ-
 οὔτος διάκονος, καὶ διδάσκαλος τῆς τοῦ Χριστοῦ
 ησίας, διδάσκων πάντας τοὺς προσερχομένους
 τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Τοῦτο μαθὼν ὁ βασι-
 καὶ ὀργισθεὶς, ἀποστείλας, ἐκράτησεν αὐτὸν,
 βασάνισεν. Ἐἶτα ἀνάσας κάμινον μεγάλην, ἐν
 ἐνέβαλεν. Ἐν ἧ καὶ ψάλλον καὶ εὐχαριστῶν δ-
 , τὸ τέλος ἰδέξατο. Ὅν οἱ Χριστιανοὶ κρύφα λα-
 ς, καὶ μετὰ μύρων καὶ θυμιμάτων ἀλείψαντες,
 λμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ψόδαῖς πνευματικαῖς κατ-
 Β μετὰ τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν Γουρία καὶ Σα-
 , τῶν τὸν θαῦμα ποιησάντων τῆς κόρης, ἦν
 ρος ἀπατήσας, καὶ πλανήσας δι' ὄρκων ἔχειν
 ἰκα, πεποιτήκε δούλῳ, εἶτα καὶ ἐς τάφον ζώ-
 νένβαλεν· ἀλλ' οὗτοι οἱ ἅγιοι, ἐπειδὴ ἠντιφώ-
 ν αὐτὴν (εἰς γὰρ τὸν ναὸν τούτων ὤμοσεν ὁ Γότθος, καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν κύρην), ἐλυτρώσαντο αὐτὴν τοῦ
 σου.

ΜΟΝΙ Τῷ ΑΙΤῷ.

Γ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου
 ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἄνθρωποι, καὶ
 ἰστα οἱ Ἕλληνας, καὶ, ἄπιστοι, πικροὶ καὶ δύσ- C
 ρι καὶ ὤμοι ἐγένοντο εἰς τοὺς ἁγίους, καὶ διὰ
 ο καὶ πολλοὺς μάρτυρας ἀπειργάσαντο. Ἐξ ὧν
 ἰν μαρτύρων ἐγένετο καὶ οὗτος ὁ ἅγιος Θεόδω-
 Μαθόντες γὰρ ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων λαός, ὅτι
 ς ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁμολογεῖ τὸν Χριστὸν, καὶ
 ἰσει εἰς αὐτὸν, καὶ διδάσκει τοὺς Ἕλληνας ἔχειν
 ὄν Θεόν, μετὰ πικρίας συνένδραμον πρὸς αὐτόν·
 πιάσαντες αὐτὸν, πρῶτον μὲν ἐτιμωρήσαντο
 ορῶς. Ἐπειτα πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν,
 ἐφάνωσαν αὐτόν· καὶ ἐτυπτον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
 οῦ, καὶ διεγλύτω καὶ ἐνεπαύετο. Ἐἶτα δεθεὶς
 ἰφη ἐν τῇ θαλάσσῃ. Καὶ ἐξ αὐτῆς ὑγιῆς ἐξεληθὼν,
 προστάξει τοῦ ἀρχόντου, ἀπεκεφαλίσθη. Καὶ τὸ
 ἰερόν καὶ μακάριον αὐτοῦ πνεῦμα ἀνῆλθεν εἰς
 ς οὐρανούς· τὸ δὲ τίμιον λείψανον κατετέθη ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ἀλεξανδρείας, παρέχον τοῖς πρόσερχομένοις
 ἰφ ἰάματα ἕως τοῦ νῦν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Σο-
 φονίου.

Καὶ οὗτος ὁ ἅγιος, καὶ ἐνδοξος προφήτης Σοφο-
 ς ἐκ τοῦ γένους ἦν τοῦ Συμεών, τοῦ υἱοῦ τοῦ
 τριάρχου Ἰακώβ, ἀδελφοῦ δὲ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ
 γκαίου. Ποιῶν δὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ
 βούλόμενος ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ, ἰδέξατο προ-
 τεῖλας χαρῖσμα, καὶ προεφήτευσε περὶ τῆς
 ὤσπεως, καὶ ἔρημώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ
 ρι τοῦ τέλους, καὶ περὶ τῆς καταλύσεως τῶν
 οδαίων· καὶ ὅτι ἐξολοθρευθέντων τῶν Ἑβραίων,
 ἰσεται περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ ἐξ ἰθῶν· καὶ

A cata. Cum vero et alia multa prædixisset, diem
 obiit, et sepultus est.

Eodem die

Ⓒ *Certamen sancti martyris Abibi.*

Licinio imperatore fuit iste diaconus, Christique
 Ecclesiæ doctor : qui cum omnes ad se accedentes
 verbo veritatis instrueret, ad imperatorem delatus,
 ejusque jussu retentus, supplicii subijcitur. Deinde
 in magnam fornacem ardentem injectus, ibi psal-
 lens, et gratias Deo agens, finem accepit : quem
 furtim Christiani sublatus, unguentisque ac thy-
 miamatis delibutum, cum psalmis, hymnis, et
 canticis spiritualibus sepelierunt cum sanctis con-
 fessoribus Guria et Samona, eo miraculo insigni-
 bus, quod puella, cui Gothus quidam jurata in
 templo eorumdem sanctorum fide suas nuptias
 sponponderat, mox deceptam et in servitutem re-
 ductam, vivam insuper in sepulcrum injecerat, a
 morte servarunt.

EODEM MENSE.

Die tertia

Ⓙ *Certamen sancti magni martyris Theodori, episcopi
 Alexandrini.*

Alexandriæ Ægypti populus, et præcipue Græci
 ac infideles, adversus sanctos sævi et crudeles fuere.
 Quare plurimos in ea urbe martyres effecerunt :
 ex quorum numero sanctus iste Theodorus, quod
 Christum confiteretur, et in ipsum crederet, quod-
 que Græcos doceret, eundem pro Deo habere, facto
 in eum impetu, comprehensus, crudelissime dila-
 niatur : deinde contexta spinis corona capiti ejus
 imposita, oculisque graviter contusis, scommatis
 per jocum et contemptum irridetur : tum vinculus
 in mare projicitur : sed inde incolumis evadens,
 jussu præfecti decollatur : cujus sacer beatusque
 spiritus cælos ascendit ; at pretiosæ reliquiæ in
 eadem urbe Alexandriæ depositæ, accedentibus ad
 ipsas usque in præsentem diem curationes emit-
 tunt.

D

Eodem die

Ⓢ *Commemoratio sancti et gloriosi prophetæ So-
 phoniæ.*

Iste sanctus et gloriosus propheta Sophonias, ex
 tribu Simeon, filii patriarchæ Jacob, fratrisque
 pulcherrimi Joseph, omnia Dei mandata implens,
 et in præceptis ejus ambulans, prophetiæ donum
 accepit. Prophetavit autem de eversione, et desola-
 tione Jerusalem, deque exterminatione Judæorum ;
 quodque, Hebræis omnino rejectis, peculiaris Dei po-
 pulus ex gentibus eligendus esset, cum summo im-
 piorum dedecore et probro, summaque justorum gloria
 et honore ; quod demum Christus Dominus om-

spiritus iudex rexque futurus, unicuique secundum opera ejus retributurus sit. Hæc itaque cum Sophonias prædixisset, mortuus est, ejusque corpus domi suæ depositum exspectat extremam resurrectionem. Joanni Theologo effigie ac lineamentis corporis erat simillimus, nisi quod hic mentum paulo rotundius habebat.

Eodem die

● *Commemoratio sancti Theoduli.*

Sanctus Theodulus ex Cypro insula, a pueritia remisso rebus hujus sæculi nuntio, Christum ex tota anima complexus, monachus efficitur: tantoque paupertatis Christi, humilitatisque studio tenebatur, ut loco mollis straguli, saxi uteretur, iisque impositus somnum caperet. Sic igitur multa continentia, humique cubitu corpus macerans, multa alia spiritualia dona accepit; tum illud potissimum, ut omnium hominum cogitationes introspeceret. Quare si quis illi aliter atque sentiret proloqueretur, objurgabat eum, et quidquid is animo conceperat, exponebat. Quin etiam stultitiam simulans, uniuscujusque opera reprehendebat, ad poenitentiam peccatores convertens. Cumque ita vixisset, multosque moribus atque doctrina servasset, iu pace decessit, ejusque reliquiæ in Cypro depositæ, curationes effundunt.

EODEM MENSE.

Die quarta

10 *Certamen sanctæ Barbaræ, martyris.*

Sancta Barbara, martyr, ex Oriente fuit, filia Dioscori cujusdam gentilis, temporibus impii imperatoris Maximiani. Veritus autem ejus pater, ne filia ob eximiam formam raperetur, in altissimâ turri a se excitata illam inclusit, deditque ei idola, quæ coleret. Verum illa contritis idolis, Christi amore incensa, illum adorabat. Unde etiam cum balneum patris ædificari, unamque in eo fenestram fieri fabris mandasset, ipsa post patris discessum, e turri prospiciens, tres aperiri fenestras jussit in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Cognita igitur a patre, quod Christiana esset, præfecto torquenda traditur. Deinde arrepta fugæ occasione, in montem se proripuit: quam pater ipse contento cursu assecutus, propriis manibus decollavit; sed cum e monte descendere, de lapso e cælo igne conflagravit. εὐρών, οὐκ εἰς χερσὶν ἀπεκεφάλισα. Καταρχόμενος δὲ κατελθόντος.

EODEM MENSE

Die quinta

11 *Commemoratio sancti Patris nostri Sabæ.*

Theodosio Juniore imperante claruit hic sanctus Saba, ex regione Cappadociæ, Joanne et Sophia natus. A prima autem ætate parentibus, et mundo valedicens, abiit, et monachus factus est. Sed majorum certaminum, majorisque virtutis studio incensus,

ἔσται αἰσχρὴν μὲν τῶν ἀσεβῶν, ὡς ἐκαίων· καὶ γενήσεται κριτὴς καὶ βασιλεὺς παντοῦς Χριστὸς ὁ Κύριος, καὶ ἀνταποδώσει κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Οὗτος μετὰ τὸ προφητεῦσαι, ἀποθνήσκων, ἐτάφη ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ κατάκειται τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἐκείνῃ τῇ τελευταίᾳ ἀνάστασιν. Ἦν δὲ ὁμοιος καὶ Θεολόγος· μικρὸν τὸ γένειον στρογγυλώτερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Θεοδούλου.

Ὁ ὁσιος Θεόδουλος γέγονεν ἀπὸ Κύπρου τῆς παιδιόθεν δὲ τὸν κόσμον καταλιπὼν, καὶ τὸν ἀγαπήσας ἀπὸ ψυχῆς, ἐγένετο μοναχός. καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐγάπησε, καὶ τὴν εὐπείθειαν, καὶ τὴν ἀκραιμωσίην, ὥστε ἀντὶ στρωμάτων λίθους ἔχειν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαναπαύεσθαι, καὶ καταδαπανῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πικρῆς κρατείας καὶ τῆς λαμεινίας ἐδέξαστο καὶ μαρτυρικῆς. Καὶ πρῶτον χάρισμα τὸ πνεῦματικόν. Καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων τοὺς λογισμούς· Ἐπεὶ τις προσήλθεν αὐτῷ, ἀλλὰ ἀντὶ ἄλλων λίθων ἔλεγε αὐτῷ· σχηματισάμενος δὲ ἐαυτὸν ἠλεγχεν ἐκάστου τὰς πράξεις, καὶ ἐπέταξε μετάνοιαν. Οὕτω βιώσας, καὶ πολλοὺς σώσας τῷ τρόπῳ, καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἐνέστη ἔθανε. Καὶ ἐτέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῷ βύσσῳ ἰάματα.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Δ'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Βαρβάρας.

Ἡ ἁγία μάρτυς Βαρβάρα ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἁγίας, θυγατρὸς Διοσκόρου τινὸς Ἑλλήνος, βασιλεῖος τοῦ παρὰ τὸν παρὰ τὸν βασιλεῖος. Ὁ δὲ πατήρ διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν εὐμορφον, ἵνα μὴ ἀρπίζῃ τὴν, ἐποίησε πύργον ὑψηλόν, καὶ ἀπέκλεισε ἐν αὐτῷ· καὶ ἔδωκεν αὐτῇ καὶ εἰδωλὰ, ὡς τὴν κωνῆ. Ἐκείνη δὲ, τὰ εἰδωλὰ συντρίψασα, καὶ ἐστὼν ἐπόθει, καὶ ἐσέβετο. Ἐξ οὗ καὶ λουτρώσας τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ διαταξαμένου τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὰς μίαν θυρίδα ποιῆσαι, ὑποχωρήσαντα ἐκείνη ἀπὸ τοῦ πύργου παρακύψασα, τρεῖς ἡμέρας διετάρχετο γενέσθαι, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Διαπερὸν παρὰ τὸν πατῆρα ὡς Χριστιανὴ, παρεβλήθη ἄρχοντι, καὶ ἐτιμωρήθη. Ἐἶτα φυγοῦσα, ἀπὸ τοῦ ὄρους. Καὶ καταδραμὼν αὐτὴν ὁ πατήρ αὐτῆς ἐκ τοῦ ὄρους, κατεκάη ὑπὸ πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Ε'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάβα.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ νεο οὗτος ὁ ἅγιος Σάβας, ἀπὸ τῆς χώρας Παδοκίας, υἱὸς Ἰωάννου καὶ Σοφίας· μικρὸν ἔτι τὴν ἡλικίαν, καταλιπὼν καὶ τοὺς γονεῖς καὶ τὸν κόσμον, ἀπελθὼν, ἐγένετο μοναχός. Ἐπιθυμῶν

όνων ἀγώνων, καὶ μείζονος ἀρετῆς, ἀπῆλθε καὶ ἄν μέγαν Εὐθύμιον. Καὶ παρ' ἐκείνου πέμπεται ὁ κάτω μοναστήριον, πρὸς τὸν ἅγιον Θεόκτιστον. τοσοῦτον ἠγωνίσαστο εἰς ἀρετὴν, ὥστε μὴ μόνον ταί πάντας τοὺς μονάζοντας, ἀλλὰ καὶ γνώριγενέσθαι τοῖς βασιλεῦσιν Ἀναστασίῳ καὶ Ἰουστινῶ. Καὶ γὰρ καὶ εἰς αὐτοὺς ἀπεστάλη μεσίτης ἰ τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων. Πολλοὺς δὲ ἕξας τὴν ἀρετὴν, καὶ πολλὰ μοναστήρια συστηνός, καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα ἐργασάμενος, ὡς Ἰδιῶρ τῆς γῆς ἐξαγαγεῖν, ὀδοιτρονταπίντε ἐτῶν μενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΙΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ζ

μη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικωλάου, ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.

ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ετο οὗτος ὁ μέγας ἀρχιερεὺς καὶ θαυματουργὸς κοπος εἰς τὰ Μύρα Λυκίας· πρότερον γενόμεμοναρχός, καὶ πολλὰ ἀγωνισάμενος εἰς ἀρετὴν. εἰ δὲ ἐπίσκοπος προεχειρίσθη, πολλὰ θαύματα ἔσεν· ἠλευθέρωσε δὲ καὶ τρεῖς ἀνδρας ἐκ τοῦ ἴτου· ἐλοιδορήθησαν γὰρ οὗτοι, καὶ ἐδέθησαν, ἐμελλον ἀποκεραλιζεσθαι. Ἄλλ' αὐτὸς ἔδραμε, ἐκράτησε τὸ σπαθιον, καὶ ἐπῆρεν αὐτὸ ἐκ τῶν ὤων τοῦ δημίου, καὶ ἀπέλυσε αὐτούς. Καὶ ἄλλοτε ἐν ἐλοιδορήθησαν ἄλλοι τρεῖς εἰς τὸν βασιλέα Κωνσταντίνου ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου Ἀδλαβίου, ὡς ἐπίδου, καὶ ἀπεκλείσθησαν εἰς τὸ πραιτώριον. Καὶ ὅτε ἄλλον ἀποκεραλισθῆναι, παρεκάλεσαν τὸν ἅγιον ὄλαον. Καὶ ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ὀνείρω παρήγγειλε τῷ βασιλεῖ, καὶ τῷ ἐπαρχῶ, καὶ ἄπαν αὐτούς. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ποιήσας, ἐν ἴνῃ ἐτελείωθη.

ΜΙΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ζ'

ζμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμβροσίου, ἐπισκόπου Μεδιολάνων.

Ἀμβρόσιος ὁ θαυμαστός ἐγένετο ἐκ τῆς πόλεως ἰμης, συγκλητικὸς, ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν υἱῶν τοῦ γαλου Κωνσταντίνου, Κωνσταντίνου καὶ Κωνσταντίνου. Διὰ δὲ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην, ἐπίσκοπος, ἐγένετο Μεδιολάνων· καὶ διήρκεσεν ἐς τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου. Ζῆλον δὲ ὤν θεϊκὸν, καὶ ἐλευθέρων ψυχῶν, ὅτε εἶδε τὸν Μέν Θεοδόσιον πικρανθέντα, καὶ ἀποστειλάντα στρατον, καὶ σφάξαντα τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ λαόν, ἐπειδὴ ταισαν εἰς τὸν βασιλέα, εἶτα ἐλθόντα εἰς τὴν ἑορῶν τῶν Χριστοῦ γέννων, ἵνα εἰσοδεσθῆ, καὶ εὐξήνη, καὶ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐκώλυεν αὐτὸν, καὶ οὐκ ἀφήκεν εἰσελθεῖν εἰς τὸ βῆμα, πῶν, ὅτι Φονέας, καὶ μάλιστα τοσοῦτων ὀμοφύλων ριστιανῶν, ἢ Ἰκκλησία τοῦ Θεοῦ οὐ δέχεται. Τὸν δὲ ἴον ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐτίμησε, καὶ ὑπὸ ὤρησεν, εἰπὼν, ὅτι Ἄληθῶς ἀρχιερεὺς ἐστί. Πολλὰ καὶ ἄλλα μνήμης ἕξια ποιήσας, θανὼν ἐτέφη.

ad magnum Euthymium se contulit, a quo in monasterium inferius ad sanctum Theoctistum missus ea contentione virtutes persecutus est, ut non solum monachos omnes superaverit, sed etiam nominis celebritatem apud imperatores Anastasium, et Justinianum sibi comparaverit: etenim ad illos ab Hierosolymorum patriarchis tanquam mediator missus fuit. Qui cum multos virtutibus imbuisset, et multa monasteria contruxisset, plurima etiam miracula edidisset, e quibus hoc unum memoratur, quod e terra aquam eduxit, annos natus octoginta quinque, ad Dominum migravit.

EODEM MENSE.

Die sexta

12 *Commemoratio sancti patris nostri Nicolai, archiepiscopi Myræ in Lycia.*

Constantino Magno imperatore floruit iste magnus pontifex et Thaumaturgus episcopus in Myra Lyciæ urbe: et primum quidem monasticam agens vitam, toto animo in virtutes contendit. Deinde episcopus ordinatus, multa miracula patravit. Tres enim homines a morte liberavit, qui falso delati, et in vincula conjecti, ad supplicium ducebantur: sed accurrens ille, gladioque jam cervicibus imminente, e carnificis manibus erepto, eos solvit. Totidem alii conjurationis in Constantinum imperatorem a præfecto Abladio falso insimulati, et in prætorio inclusi, cum capite plectendi essent, sanctum Nicolaum invocarunt: qui per quietem Constantinopolim adveniens, imperatori, et præfecto præcepit, ut illos dimitterent. Tandem post multa alia miracula in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die septima

13 *Commemoratio sancti Patris nostri Ambrosii, episcopi Mediolani.*

Ambrosius admirabilis ex urbe Roma fuit senatorii ordinis, temporibus Constantii, et Constantis filiorum Constantini Magni. Ob multas autem ipsius virtutes atque justitiam episcopus Mediolanensis factus, vixit usque ad tempora Theodosii Magni. Cum vero divino zelo incensus esset, animumque liberum haberet, Theodosium Magnum quod vehementer commotus exercitum misisset, ac Thessalonicensem populum, qui in ipse imperatorem pecaverat trucidari jussisset, in festo natalis Christi templum ingredi volentem, ut oraret sacraque mysteria perciperet, ingressu templi prohibuit: Ecclesia Dei, inquit, non admittit homicidas, ac eos præsertim, qui ejusdem secum gentis Christianos trucidarent. At imperator sanctum admiratus, simulque honore persecutus, recessit, Ambrosium verum esse episcopum affirmans. Ille vero, cum multa alia memoratu digna fecisset, obiit; sepultusque fuit.

EODEM MENSE.

Die octava

14 *Certamen sancti martyris Athenodori.*

Istes sanctus e Mesopotamia Syriæ fuit, monachus pius Deumque timens, temporibus Diocletiani imperatoris. Delatus autem ab idolatris, quod Christum pro Deo haberet, comprehenditur ab Eleusio præside, et, ad duas columnas funibus alligatus, ardentibus facibus aduritur. Tum ferreos candentes globulos illius axillis subjiunt, eumque super ingentem laminam igneam, amplitudine januæ parvam, extendunt: mox bove æneo subjecta flamma includunt. Ille vero angelico ministerio ab iis omnibus liberatus, octoginta viros ad Christi fidem pertractat, Christianos effecit. Præcepit itaque præfectus, ut decollaretur. Cumque carnifex districto gladio cervici immineret, manus quæ gladium tenebat, repente ab humero avulsa, una cum ense in terram decidit. Quare nemo alius ad ipsum accedere ausus est. Sanctus vero vivendi finem fecit.

EODEM MENSE.

Die nona

15 *Conceptio sanctæ Annæ, matris Deiparæ.*

Dominus et Deus noster cum animatum sibi templum domumque sanctam in suum habitaculum præparare vellet, misit angelum suum ad Joachim et Annam justos, ex quibus suam secundum carnem Matrem procedere destinaverat, et prænuntiavit conceptionem infecundæ ac sterilis. ut Virginis fecunditati fidem faceret. Concepta est igitur, nataque sancta Virgo Maria, non, ut quidam aiunt, septimestris, aut sine viri opera, sed exactis novem integris mensibus, ex promissione quidem, at tamen ex viri conjunctione: solus enim Dominus et Deus noster Jesus Christus sine viro, ac sine commistione et semine ex sancta Virgine natus est, modo quodam ipsi soli noto, nobis autem ineffabili et inexplicabili; cumque perfectus Deus esset, omnia sibi quæ ad carnis æconomiam pertinent, perfecte assumpsit, prout humanam naturam ab initio condidit atque effinxit.

Eodem die

16 *Commemoratio sancti Patris nostri Joannis, episcopi, qui postea in lauram sancti Sabæ secessit.*

Joannes Christi servus Nicopoli Armeniæ natus, mortuis parentibus Marciano imperante, erogatis in pauperes facultatibus suis, monachus factus est. Ob suam autem virtutem a Sebasto archiepiscopo ordinatus Coloniae episcopus, exactis in episcopatu decem annis, eo abdicato, Hierosolyma profectus est, et in lauram sancti Sabæ secessit: ubi adeo in virtutibus profecit, ut aliquando deambulans et itineris labore defatigatus, divina arreptus virtute, ad cellam suam, quæ mille passuum quinque ab-

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

B'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀθηνοδωροῦ.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἐγένετο ἀπὸ Μεσοποταμίας Συρίας, μοναχὸς εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος Θεόν, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ δὲ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅτι τὸν Χριστὸν ἐκράτηθη παρὰ Ἐλευσίου ἀρχόντος· καὶ ἐξ ἰσχυρίων, μέσον δύο στόλιων, ὑπὸ κτηρίων κατακλή. Ἔπειτα σιδηρᾶ στρογγύλα περιέσπει ἔβαλον εἰς τὰς μασχάλας αὐτοῦ. Καὶ μετὰ ἐπώρωσαν πέταλον χαλκοῦν μέγα, ἵσον ἡ κήλωσαν αὐτὸν ἐπ' αὐτῷ. Καὶ αὖθις ἐν βόθρῳ πυρακτωθέντι ἐμβάλλεται. Λυτρωθεὶς δὲ ἐκ τούτων ὑπὸ Θεοῦ ἀγγέλων, ἐπισκοπῶν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἀγοδήκοντα ἄνδρας, καὶ πάντας Χριστιανούς. Προσέταξε δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος φασίην αὐτὸν, καὶ τοῦ δημίου τὸ τιμώσαντος, καὶ θέλοντος αὐτὸν ἀποκερατῆσαι αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὤμου κοπεῖσα, ἡ κρηπίδα θλίον, μετὰ τοῦ σπαθίου ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν. δὲ μὴ τολμήσαντος ἐγγίσει αὐτῷ, αὐτὸς ἐκ

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

B'

Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης τῆς μητρός Θεοτόκου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς, θέλων ἵκανοποιῆσαι τὸν ἄγγελον αὐτοῦ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοῦ καίους Ἰσαακίμ καὶ Ἄνναν, ἐξ ὧν ἠθέλησε εἶναι τὴν κατὰ σάρκα Μητέρα αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν σύλληψιν τῆς ἀγόρευσι καὶ στεύρας, ἡ τῆς Παρθένου τὴν γέννησιν. Ὅθεν συνεκλήθη Ἡαρθένου Μαρία, καὶ ἐγεννήθη, οὐχί, ὡς οἱ ἄλλοι, ὅτι ἐπὶ τῶν μηνῶν, ἢ ὅτι χωρὶς αὐτοῦ τελείως ἐννέα μηνῶν ἐγεννήθη. καὶ ἐξ ἡμερῶν, ἐκ συναφείας δὲ ἀνδρός. Μόνος γὰρ ἡμῶν καὶ Θεὸς Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἄνθρωπος ἡμῶν χωρὶς συναφείας καὶ σπορᾶς ἐγεννήθη ἐκ Παρθένου, ἀπορρήτως καὶ ἀνεμνηνεύτως, ἐκείνος μόνος· καὶ τέλειος ὑπάρχων Θεός, αὐτοῦ τῆς κατὰ σάρκα οἰκονομίας τέλειος βετο· καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώπων φύσιν ἔλαβεν, καὶ ἔπλασε τὸ καταγράς.

D

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου μένου πρότερον ἐπισκόπου, εἶτα ἡσυχαστοῦ τοῦ ἁγίου Σάβα.

Ἰωάννης, ὁ τοῦ Χριστοῦ θεράπων, ἐκ Νικοπόλεως τῆς Ἀρμενίας. Μετὰ δὲ τὴν γενέαν αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαρκανίου τὸν πλοῦτον αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἐβίβλητος διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ἐποίησεν ἐπισκοπὴν Κολωνείας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστοῦ ἐπισκόπησεν ἔτη δέκα. Ἔπειτα ἀφῆκε τὴν ἐκείνου, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὴν λαύραν τοῦ ἁγίου Σάβα. Τοσοῦτον ὁ ἐνάρετος, ὅτι ποτὲ περιπατῶν, καὶ κοπιῶν

υνάμεως Θεοῦ, καὶ εὐρέθη ἔξαφνης εἰς τὸ Ἀ
 υτοῦ, τῆς ἐν μέσῳ ὁδοῦ ἐχούσης μίλια
 Ἄλλὰ καὶ ὅτε ἤλθον οἱ Πέρσαι κατὰ τῆς χώ-
 είνης, καὶ ἀπῆλθον καὶ εἰς τὴν λαύραν, ἐτυ-
 σαν, καὶ οὐκ ἐβλεπον τὸ κελλίον αὐτοῦ· ἦτή-
 ῃ τὸν Θεὸν ἰδεῖν, πῶς χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ
 ὄματος, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ. Ζήσας δὲ τὰ πάντα
 ατὸν τέσσαρα ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἡ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδμηκοντα,
 θένους, Ἀπολλῶ, Κηφᾶ, Τυχικοῦ, Ἐπαφροδι-
 Καίσαρος, καὶ Ὀνησιφόρου.

των τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ὁ μὲν Σωσθίνης,
 ς ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος μέμνηται, ἐπί-
 Κολιφῶνος ἐγένετο· ὁ δὲ Ἀπολλῶ, οὔτινος
 τοῦ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Β
 θίους πρώτη ἐπιτολῇ, ἐπίσκοπος Καισαρείας
 ο. Ὁ δὲ Τυχικός, οὗ καὶ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς ἀπό-
 ; μέμνηται, δεύτερος ἐπίσκοπος μετὰ Σωσθέ-
 ολοφῶνος ἐγένετο· ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος, οὔτινος
 τοῦ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος μέμνηται, ἐπίσκοπος
 ἰκῆς ἐγένετο· ὁ δὲ Καίσαρ, οὗ καὶ αὐτοῦ
 ὁστόλος μέμνηται, ἐπίσκοπος Κορῶνης γέγο-
 ῦτοι πάντες καλῶς πολιτευσάμενοι, καὶ ὁσίως
 ἰναντες, καὶ κυβερνήσαντες τὰς λαχούσας αὐ-
 Ἐκκλησίας, καὶ τὸν λαόν, καὶ πολλοὺς πειρα-
 ; καὶ βρασάνους ὑπομείναντες ὑπὲρ Χριστοῦ
 τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐτελειώθησαν, παραδόντες
 ἡσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παταπίου.

ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Πατάπιος ἦν ἀπὸ Θηβῶν
 Ἰγύπτου γενόμενος δὲ μοναχὸς, ἀπῆλθεν εἰς
 ἔρημον· καὶ ἡσύχασε πολλοὺς χρόνους· εἶτα
 ἔρημον καταλιπὼν, παρεγένετο εἰς Κωνσταν-
 πολιν, ἔνθα πολλὰ κατεργάσατο θαύματα·
 οὓς ἀναβλέψαι διὰ προσευτῆς ἐποίησε, καὶ
 πικρὸν διὰ χρίσεως ἁγίου ἐλαίου ἰθεράπευσε·
 ερον ἔχοντα καρκίνον ἰάσατο, ὅπερ, ὡς οἱ λα-
 λέγουσιν, ἔστι πάθος ἀνάτον. Καὶ δαίμονας
 ἰνον ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τόπων πολλῶν
 τοντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀπήλασε, καὶ εἰδίωξε.
 ἴλλα πολλὰ θαύματα ἐποίησε μνήμης καὶ συγ-
 ῆς ἄξια. Τοιοῦτος δὲ γενόμενος, καὶ παρὰ βα- D
 ον καὶ πατριαρχῶν τιμώμενος, καὶ ὑπὸ πάντων
 ἡν ἀρετὴν αὐτοῦ ἀγαπώμενος, ἐν εἰρήνῃ τέλος
 πρὸντος βίου εἰδέξατο, καὶ παρέδωκε τὴν μακα-
 αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ
 ανον κατετέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

νήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου, ἐπι-
 σκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου.

ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Σωφρόνιος ἐγένετο ἀπὸ
 Κύπρου τῆς μεγάλης νήσου, Χριστιανῶν καὶ
 ἰδῶν γονέων υἱός. Ἦν δὲ δι' εὐφύιαν πολυμαθής,
 οὓς ἐπιμελῶς τὴν ἁγίαν Γραφὴν, καὶ μελετή-
 τὰ λόγια Κυρίου νοκτῆς καὶ ἡμέρας. Τοσοῦτον
 γένετο ἀνάρετος, καὶ εὐλαβής, ὥστε καὶ μεγάλ-

erat, temporis momento deferretur. Sed cum Persæ
 excursiones in illam regionem facerent, et ad lau-
 ram pervenissent, excæcati sunt, nec cellam illius
 videre potuerunt. Rogavit autem Deum, ut videret,
 quomodo anima e corpore excederet; votique
 compos factus est. Cum vero annos quatuor supra
 centum vixisset, migravit ad Dominum.

Eodem die

17 *Commemoratio sanctorum apostolorum ex septuaginta, Sosthenis, Apollo, Cephæ, Tychici, Epaphroditii, Cæsaris, et Onesiphori.*

Ex his sanctis apostolis Sosthenes quidem, cujus
 sanctus apostolus Paulus meminit, episcopus Colo-
 phonis fuit; Apollo autem, cujus mentionem facit
 idem apostolus in prima ad Corinthios Epistola,
 episcopus Cæsareæ; Tychicus vero, de quo idem
 Paulus, Sostheni in episcopatu Colophonis succes-
 sit; Epaphroditus, quem idem apostolus laudat,
 Adriacensem Ecclesiam episcopus rexit; Cæsar de-
 mum, cujus idem Paulus meminit, Coronensis
 episcopus fuit. Qui omnes vita recte transacta,
 easque, quæ sibi obtigerant, Ecclesias et populum
 sancte religioseque gubernantes atque pascentes,
 multas ærumnas ac formenta pro Christo ab ido-
 latriæ passi decesserunt, animas suas Domino tra-
 dentes, pro quo prompto animo cæsi sunt.

τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ οὗ προθύμως

Eodem die

18 *Commemoratio sancti Patris nostri Patapii.*

Sanctus pater noster Patapius Thebis in Ægypto
 natus, sumpto monachorum instituto, in eremum
 secessit, ubi diu quietam vitam egit. Postea relicta
 eremo Constantinopolim profectus, plurima patra-
 vit miracula: cæcis enim visum precibus adhi-
 bitis restituit: intercute aqua laborantem, oleo
 sancto ungens curavit: quemdam cancro, morbo,
 ut medici aiunt, immedicabili, correptum liberavit:
 dæmones non solum ab humanis corporibus, sed a
 multis etiam locis, ubi hominibus nocebant, expul-
 sit fugavitque: multa denique alia memoratu digna
 prodigia fecit. Cumque talis tantusque esset, atque
 in summo honore ab imperatoribus et patriarchis
 ob suas virtutes haberetur, in pace finem præsentis
 vitæ accepit, beatam animam suam Domino tra-
 dens; pretiosæ vero ejus reliquiæ Constantinopoli
 quiescunt.

Eodem die

19 *Commemoratio sancti Patris nostri Sophronii, episcopi Constantiæ Cypri.*

Sanctus Pater noster Sophronius in Cypro ma-
 gna insula Christianis piisque parentibus natus,
 felicitate ingenii multas scientias assecutus, sacræ-
 que Scripturam versans, in eloquiis Domini noctu
 diuque meditabatur. Eo autem virtutis pietatisque
 processit, ut et multorum donorum dignus f

et plurima ediderit miracula. Quare post Damiani sanctissimi Cypri archiepiscopi obitum, totius populi episcoporumque suffragiis ordinatur sanctissimæ Ecclesiæ Cypri archiepiscopus. Suscepto autem Ecclesiæ regimine, pauperum ducem, orphanorum adiutorem, viduarum defensorum, male affectorum liberatorem, nodorum tegmen se præstitit. Per hunc modum cum totam vitæ suæ tempus sine offensione et sine labe traduxisset, Deique mandata pro viribus implevisset, in profunda senectute ad Dominum migravit.

EODEM MENSE.

Die decima

20 *Certamen sanctorum martyrum Menæ, Heracogenis, et Eugraphi.*

Sanctus martyr Menas temporibus Maximiani imperatoris fuit. Cum autem in urbe Alexandria res quædam in disceptationem, questionemque vocarentur, missus est ab imperatore ad iurgia componenda, utis qui sapientia et eloquentia plurimum posset. Alexandriam itaque profectus, sublata sedataque omni controversia, Christianos promptiores erectioresque reddidit, eosque, qui morbo aliquo laborarent, curavit. Quod ubi cognovit imperator, misit Hermogenem præfectum, qui omni tormentorum genere studeret sanctum Menam a Christiana fide abducere. At ille Menæ oculos primum effodit, deinde linguam præcidit. Sed cum sanitati restitutum illum cerneret, credidit et ipse Hermogenes, et a sancto Mena baptizatus, mox ab illis, qui convenerant episcopis, ordinatus est episcopus. Id vero cum imperatori renuntiatum esset, venit ipse, eoque cum Eugrapho suo notario fidem amplius gravissime excruciatos, gladio demum cædi iussit.

Eodem die

21 *Certamen sancti nullisque certaminibus clari Gemelli Paphlagonis.*

Iste sanctus ex regione Paphlagoniæ fuit. Cum autem audisset, Julianum Apostatam Ancyræ in Galatia esse, adiit eum, exprobravitque ei, quod apostata esset, Christianique inimicus. Quamobrem indignatus Julianus, torquere Gemellum cœpit: et primum ferrea et candente zona constrictum, multoque perfusum sanguine, secum in urbem Edesam duxit; ubi subulis candentibus humeros illius perforavit: tum clavis ferreis in capite defixis, extensum humi sanctum, ex quatuor partibus alligavit, pellemque a pedibus usque ad caput detraxit. Demum in crucem egit, manibus pedibusque clavis conflixit: atque ita vir sanctus Deo ad extremum spiritum gratias agens, decessit.

ἀπὸ τῶν ποδῶν ἕως τῆς κεφαλῆς. Καὶ μετὰ ταῦτα σταυρωθεὶς, καὶ ἤλοις τοὺς πόδας καὶ τὴν ἰσχυρίαν, ἐτελειώθη εὐχαριστῶν τῷ θεῷ μέχρι τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς.

EODEM MENSE.

Die undecima

22 *Certamen sanctorum martyrum Aithalæ et Apsæi.*

Isti sancti ex regione Persarum fuere: et Aitha-

λαὸν Ἰαυερπῶν ἐξελθόντα, καὶ πάλιν ἀποστῆναι. Δὲ καὶ μετὰ θάνατον Ἰαυερπῶν τῶν ἰσχυρικῶν Κίτρων, ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ἐπὶ τῆς ἐν Κίτρων ἀγροτικῆς ἑκκλησίας ἐπὶ τῆν ἑκκλησίαν, ἐγένετο πόντος ἡμετέρων βασιλέως, Ἰωάννου προστάτης, ἐπιτολῆρατικῆς, γρηγοῦν σέβαστος. Οὕτως δὲ ἐπὶ αὐτοῦ ἀπόστολος καὶ ἑμμετῆς τοῦ καὶ πάσης τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ καὶ ἑμμετῆς τοῦ βασιλέως γρηγοῦν σέβαστος.

MΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Ἀθλοῖς τῶν ἁγίων μαρτύρων Μηνῆ, Ἡρακογενί, καὶ Εὐγράφου.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Μηνῆς ἦν ἐκ τῆς Ἡρακλείας. Ἐγένετο δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῶν πραγμάτων, καὶ ἀπεστάλη πρὸς τὸν βασιλέα, ἵνα λύσῃ τὴν φιλονεικίαν, ὡς συνέβαινε. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κενόχρως διέβηκε, καὶ τοὺς Χριστιανούς εὐσεβῶς ἐκόλλησε, καὶ πολλοὺς τῶν ἀσθενῶν ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐπιτολῆρας γέννη τὸν ἐπαρλόν, ἵνα βασανίσῃ τὸν ἅγιον καὶ μεταστῆσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἁγίων πίστεως. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἐτόλμωσε τὴν ἰσχυρίαν τῆν γλῶσσαν αὐτοῦ ἐκοψεν. Ὡς δὲ εἶδον τὸν ἅγιον ἀποστῆναι, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς, καὶ τοῦ ἁγίου Μηνῆ ἰδρακτίσθη: παρὰ δὲ τῶν ἁγίων ἐπισκόπων ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος. Ὁ δὲ βασιλεὺς, αὐτὸς ἀπελθὼν ἐτιμωρήθη ἅμα τῷ νοταρίῳ αὐτοῦ Εὐγράφῳ κτετακόσως τέλος μαχαίραις κατακόψας αὐτοὺς ἀνέβη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλοῖς τοῦ ἁγίου καὶ πολυάθλου Πάπυ Παφλαγονός.

Ἐκ τῆς χώρας Παφλαγονίας ἦν οὗτος καὶ ἀκούσας διὰ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἦν ἐν τῆς Γαλατίας, ἀπέβη πρὸς αὐτὸν θεὸς ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἐκέλευσε αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τότε ἐπιβλήθη ἰσχυρίαν, καὶ ἤρξατο τιμωρεῖν αὐτόν. Καὶ πρὸς τὸν ἅγιον ἐξέβησε αὐτὸν μετὰ σιδηρᾶς ζώνης πικρῆς. Καὶ καίόμενος, καὶ τὸ αἷμα ὡς ἕλαιον ἔβησαν παραβάτης περιπατοῦντι. Καὶ ὅτε ἔφθασαν εἰς πόλιν, πάλιν ἐπύρωσε σουβλίαν, καὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ καὶ μετὰ τοῦτο ἐπὶ σιδηροῦς καὶ κατέπηξεν αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν τοῦ ἁγίου. Εἶτα ἤπλωσε αὐτὸν ἐπὶ τῆν ἑκκλησίαν ἐκ τεσσάρων, καὶ ἐξέδειρε τὸ δεξιὸν ἄκρον αὐτοῦ.

MΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΑ΄.

Ἀθλοῖς τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀιθαλαῖ καὶ Ἀψαί.

Ἐκ τῆς χώρας τῶν Περσῶν ἐγένοντο

Ὁ δὲ Αἰθαλᾶς ἱερεὺς τῶν εἰδώλων ὑπάρχων ἄσκει τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀπὸ αἰτίας ἧς· Ἡσθίνης καὶ ἐνεθυμήθη ἀπελθεῖν εἰς ἰσκόπον τῶν Χριστιανῶν, ἵνα θραυπευθῆ. Καὶ ὕψιαν. Εἶτα ἀπήρξατο εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν, ὅς συγγενεῖς αὐτοῦ διδῶν γενέσθαι χριστιανῶν. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ ἄρχων, ἐπέλασεν αὐτὸν· ψας τὰ ὠτία αὐτοῦ, ἐπέλασεν εἰς φυλακὴν. Ὁ ψας ἄψεις ὑπῆρχε διάκονος καὶ κρατηθεὶς καὶ ὡς, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, τιμωρεῖται ὡς. Εἶτα παραπέμπεται τῷ ἀρχιμάγῳ μετὰ τοῦ Ἀειθαλά. Ὁ δὲ ἀρχιμάγος εἰσάγει αὐτοὺς τὸν βασιλέα. Καὶ ἠρωτήθησαν παρόντος τοῦ ἀγοῦ, καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ κατηναγασάν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν. Καὶ ἰδὼν αὐτοὺς λέως ὅτι οὐκ ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, ἀπεκεφάλισεν αὐτούς. Καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἡ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου τοῦ ἐν τῷ Ἀνάπλῳ.

Ὁς ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ οὐ· ἐγένετο δὲ ἀπὸ Μεσοποταμίας τῆς Συλλενταίτης δὲ γενόμενος, ἀπέβλεπεν ἐν μοναστηρίῳ καὶ ἐγένετο μοναχός· Καὶ μετὰ τοῦτο παρο καὶ πρὸς τὸν μέγαν Συμεὼν τὸν Στυλίτην· ἰλογηθῆ παρ' ἐκείνου· ἐκ Θεοῦ δὲ ἀποκλύθη ἦλθεν ἐν τῷ Ἀνάπλῳ. Καὶ ἀπέκλεισεν ἐαυτὸν ἐν τῶν εἰδώλων, πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνων τῶν δαιμόνων. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀνήλθεν ἰονο, καὶ ἐγένετο στυλίτης, καὶ οὔτε ψύχος, καὶ κῦμα, οὔτε ἄνεμος ἐνίκησεν αὐτὸν τὴν καρτερίαν· Ἐποίησεν οὖν πολλὰ θαύματα· καὶ προσέτιπε μπρησμοὺς τῆς πόλεως καὶ μεταλλαγὰς· ἴθη δὲ παρὰ πάντων· καὶ τοσοῦτον ἐγένετο πτός, ὡς καὶ τὸν βασιλέα Λέοντα πρὸς αὐτὸν εσθαι χάριν εὐχῆς. Καὶ παρ' ἐκείνου πολλὰ ἰχὴν ὠφελίσσθαι, καὶ φιλόδωρον γίνεσθαι ταλοῦσιν. Οὕτω δὲ διώσας ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

IB'

ἡ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμιθούντος τῆς Κύπρου.

Ὁσιος Πάτερ ἡμῶν Σπυρίδων, ἐγένετο ἐπὶ ταντίου τοῦ βασιλέως, τὸν τρόπον ἀπλοῦς, ἀρδίαν ταπεινός· Ἐποίμανε δὲ πρόβατα. Καὶ ἐκ λαβῶν, καὶ θυγατέρα γεννήσας, ἐπέλκεινη νεν, ἐγένετο ἐπίσκοπος· γέγονε δὲ καὶ θαυρογός· Καὶ γὰρ ἐν ἀβροχίᾳ προσήύξατο καὶ ἰ. Καὶ ἀπὸ λιμοῦ εὐθηνίαν ἐποίησε, καὶ ὄφιν αλεν εἰς χρυσοῦν· καὶ πάλιν τὸν χρυσοῦν μετὰ ἦναν ἐνέλυρον, καὶ δανεῖσασθαι τὸν πτωχόν, καὶ ἰ, μετεποίησεν εἰς ὄφιν, καὶ ἀπέλυσε· καὶ ποταμὸν ντα ἔστησεν· ἦλθε δὲ εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον· ἀτήσχυσε τοὺς αἰρετικούς· γυνὴ δὲ τις ἔδωκε ἰγατρὶ αὐτοῦ παρακαταθήκην· εἶτα ἀπέθανεν ἀτηρ αὐτοῦ, καὶ μὴ εὐρίσκομένης τῆς παραθήκης, ἠρώτησεν ὁ γέρον τὴν νεκρὰν, καὶ

PATROL. GR. CXVII.

las quidem idolorum sacerdos fidem Christi hunc in modum cognovit. Cum morbo laboraret, decrevit episcopum Christianorum adire, ut curaretur: quo facto statim convaluit: tum in patriam rediit ut propinquos ad Christianam religionem traheret. Quod ubi cognovit præfectus, comprehensum, auribusque mutilatum, in carcerem detruit. Sanctus vero Apsæus diaconus comprehensus et ipse, Christumque professus, postquam acerbissime excruciatu fuisset, mittitur ad magorum principem una cum sancto Aithala. At magorum princeps illos ad regem intromisit: quo præsentē, cum a rege interrogarentur atque adigerentur Christum abnegare, nec tamen ad id induci possent, capite obtruncati sinierunt.

Eodem die

23 Commemoratio sancti Patris nostri Danielis Stylitæ in Anaplo.

Hic in Mesopotamia Syriæ natus, Leone magno imperatore, cum annos quinque ageret, in monasterium profectus, monachus factus est. Postea perrexit ad magnum Simeonem Stylitam, qui et Danieli benedixit. Tum ex divina revelatione in Anaplum profectus, se in idolorum fano inclusit, multis molestiis a dæmonibus affectus. Postremo conscensa columna factus est Stylita: cujus constantiam, atque animi firmitatem nulla frigiditas, nulla æstus, nulla ventorum vis frangere unquam potuit. Multa igitur miracula patravit, Urbisque incendia mutationesque prædixit, et omnibus charus fuit, atque ita admirabilis, ut Leo imperator ad eum accederet, ut ejus preces deposceret, a quo multa alia animæ utilia didicit, tum illud in primis, ut misericordem se erga delinquentes præberet. Hunc in modum exacta vita decessit.

EODEM MENSE.

Die duodecima

24 Commemoratio sancti Patris nostri Spyridionis episcopi Trimiθuntis in Cypro.

Sanctus Pater noster Spiridion, Constantino imperatore, vir moribus simplex, corde demissus, oves pascebat. Defuncta uxore, ex qua filiam susceperat, episcopus ordinatus, insignis miraculorum patrator fuit: nam in maxima siccitate, precibus suis pluviam impetravit: in summa rei frumentariæ caritate, annonæ abundantiam intulit: serpentem in aurum convertit, rursusque aurum, postquam pauper eo oppignerato alimenta sibi comparavit, ad pristinam serpentis naturam revocavit, atque dimisit: flumen rapidissimum consistere fecit. Interfuit et Concilio Nicæno, et hæreticos confudit. Mulier quædam ejus filię depositum tradiderat: eaque exstincta, cum quæreret depositum, interrogavit sanctus senex quædam

quod conprehensus... dicitur... dicitur... dicitur...

Synthesi... antem... Romanam... excelleret... docens... afflictiōis... compelleret... lns, comprehenditur... qua libere... acerbitate... Christum... supplicia, sacro... mam suam Domino... πολλὰς τὰς τιμωρίας... ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

EODEM MENSE

Die decima octava

26 Certamen sanctorum Eustratii et Augustini, Augustini, Eugeni. Mactur et cetera

Quo tempore Maximianus, et Diocletianus... ratores persecutionem aduersus Christianos... runt, sanctus Eustratius a Leontia... sus, pluribusque cruciationis affectus... terreis cum acutis clavis illius pedibus... tur ambulare, cum interim virgibus... tibus autem acerbissime tortus decollatur... caput cum diu latuisset, tandem in arbore... est, cornice super eam stante, et sarrita... faciente. Sed et sanctus Mardarius innumera... nectus tormentis, nihil aliud in ore habebat... Christianus sum. Perforatis itaque talia... capite suspensus, posterioribus ejus... latis, vivendi finem fecit. Porro sanctus Eugenus... lingua, et ambabus manibus mutilatis, postquam... crura virgis contracta essent, expiravit. At sanctus... Orestes detecta, quam occultam gestabat... prehensus, et super grabato ferreo candente... impositus, ad Dominum migravit, Sanctus vero... Eustratius post plura supplicia in caminum... ctus, decessit.

Eodem die

27 Certamen sanctæ Lucie virginis.

Lucia martyr Syracusis in magna Siciliæ insula... aucta... sanguinis profluvio laborantem ad... Catana... duxit, ut a sancta martyre Agatha... Azathæ... Azatha et Lucie... Lucie prædixit, fore ut... domum re... pauperibus distribuerunt. Sed... servare studebat, ab eo, qui illam... uxorem videbat, ad

EODEM MENSE

Die...

26 Certamen...

Quo tempore Maximianus, et Diocletianus... ratores persecutionem aduersus Christianos... runt, sanctus Eustratius a Leontia... sus, pluribusque cruciationis affectus... terreis cum acutis clavis illius pedibus... tur ambulare, cum interim virgibus... tibus autem acerbissime tortus decollatur... caput cum diu latuisset, tandem in arbore... est, cornice super eam stante, et sarrita... faciente. Sed et sanctus Mardarius innumera... nectus tormentis, nihil aliud in ore habebat... Christianus sum. Perforatis itaque talia... capite suspensus, posterioribus ejus... latis, vivendi finem fecit. Porro sanctus Eugenus... lingua, et ambabus manibus mutilatis, postquam... crura virgis contracta essent, expiravit. At sanctus... Orestes detecta, quam occultam gestabat... prehensus, et super grabato ferreo candente... impositus, ad Dominum migravit, Sanctus vero... Eustratius post plura supplicia in caminum... ctus, decessit.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας

Ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας Λουκίας... Ἡ μάρτυς Λουκία, ἐγένετο ἐκ τῆς... γάλλος... ἀθροίσαντες τὸ τῆς αἱμορροίας... δοῦσα αὐτὴν ἀπὸ τῆς... παρακαλέσθαι τὴν ἁγίαν μάρτυρα... ραπέυσθαι αὐτήν. Ἡ δὲ ἁγία μάρτυς... τὴν μητέρα τῆς Λουκίας ἐπισκέψατο... αὐτῆς προεφῆτησαν, ὅτι μελλοῦσε μαρτυρεῖν... Χριστοῦ. Ὑποκατάσταται δέδοικας τὸν οἶκον

τον αὐτῶν ἔδωκαν τοῖς πτωχοῖς· ἐπεὶ δὲ εἰν ἐσπούδαζεν, ὁ βιαζόμενος αὐτὴν πρὸς κατεμήνουσε τῷ ἄρχοντι τῆς πόλεως. Καὶ ἠναγκάζετο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. καὶ ἐπέθετο, ἐκέλευσεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ πορτήριον ἀπενεχθῆναι. Ἄλλ' ἔμεινε Θεοῦ χάριτι καὶ ἐν τῷ τοιοῦτῳ τόπῳ τοῦ Θεοῦ φυλάττουμένην. Εἶτα ἀνῆψαν μεγάλην κάμινον, καὶ ἐν αὐτῇ εἰς τὴν πυράν. Καὶ μὴ ἀδικηκεφαλίσθη παρ' αὐτῶν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΑ'

ς τῶν ἁγίων μαρτύρων Θύρσου, καὶ Λευκίου.

Δεκίου τοῦ βασιλέως Κομβρίκιος ὁ ἡγεμὼν μέγαν ἐκίνησε κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐν τοῖς Νικομηδείαις, χύνων τὰ τῶν Χριστιανῶν καθ' ἑκάστην ὡς ὕδωρ. Λυπηθεὶς δὲ ὁ Λεῦσιτιανὸς ὑπάρχων, καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, εἰς τὸν ἡγεμόνα, λέγων· Κύων ἀκόρυσσε, εἰ ἐκχέεις τὸ τῶν ἀνθρώπων αἷμα ὡσπερ κταναγκάζων αὐτοὺς προσκυνεῖν λίθους καὶ ὄχη καὶ ἀναίσθητα; Ὅργισθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν, ἐν αὐτὸν καὶ ἔξεσε τὰς σάρκας αὐτοῦ. Εἶτα ἔτισεν αὐτόν. Καὶ ὑπήντησε τῷ ἡγεμόνι ὁ ἄρχος, καὶ ὠνειδίσεν αὐτῷ, ὡς ἐπιχαίροντι μασί τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκρατήθη καὶ καὶ ἐδέθη χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐξεκέντηθη ῥαλαμοῦς, καὶ συνετριβή τὰ σκέλη· εἶτα ἵνα σχισθῆ μέσον μετὰ τοῦ πρίονος· καὶ ὁ σχισθῆναι, καὶ διχοτομηθῆναι, παρέδωκε τὴν ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ς τῶν ἁγίων μαρτύρων Φιλήμονος, Ἀπολλωνίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

οἱ ἅγιοι ἐγένοντο ἀπὸ Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου, κλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ἦσαν δὲ ἅπαντες ταπεινοί. Ἐπεὶ δὲ ἐκρατήθησαν, εἰς ἐξ αὐτῶν ἦεν Ἀπολλώνιος, κληρικὸς ὢν, ἔδωκε νόμον τῷ φυλάττοντι αὐτοὺς Φιλήμονι τῷ κισθαρίστῳ καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν φορέσει τὰ ἱμάτια καὶ ἀντὶ αὐτοῦ προσκυνῆσαι καὶ θῆσαι τοῖς ἰσχυροῖς. Ὁ δὲ Φιλήμων φορέσας τὰ ἱμάτια τοῦ κισθαρίστου, ὅτε ἀπῆλθε θῆσαι, ὠμολόγησε τὸν Θεόν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν, μὴ γνωρίσας αὐτόν, εἶπεν· Πῶς οὖν ἔγνωσάν σου τὸν κισθαρίστην Φιλήμονα, ἵνα κισθαρίστη μετὰ τῶν πεισθῆναι τοὺς Χριστιανούς θῆσαι. Καὶ γνωρίσθεὶς ὁ Φιλήμων ἐτιμωρήθη μετὰ τῶν ἄλλων παρὰ τοῦ ἡγεμόνος. Ὑστερον δὲ ἐπίστευσε ἡγεμὼν, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, καὶ μαθὼν ὁ Διοκλητιανὸς ἐτιμωρήσατο αὐτόν, μετὰ καὶ τοῦ τινος πλουσίου. Εἶτα δεσμώσας πάντας βαλὼν εἰς σάκκους, ἔβριψεν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἀρβριανοῦ κσιτῶν προσικτόρων.

τὰ βρασιάναι τοὺς ἁγίους διαφόροις βασάν-

A praefectum delata est. Comprehensa itaque, cum Christum abnegare compelleretur, nec ad id faciendum adduci posset, jussit praefectus eam ad lupanar duci: sed divino praesidio pura intactaque in eo loco mansit, Deo illam custodiente. Postremo in accensam ingentem fornacem injecta, atque inde sine ullo detrimento egressa, ab ipsis decollata fuit.

EODEM MENSE.

Die decima quarta.

28 Certamen sanctorum martyrum Thyrsi, et Leucii.

B Decio imperante, cum Combricius praefectus, magna adversus Christianos mota persecutione, in partibus Nicomediae sanguinem Christianorum in dies velut aquam effunderet, aegre id ferens Leucius vir Christianus Deumque timens, adit praefectum, et, Canis inexplebilis, inquit, usquequo hominum sanguinem velut aquam effundes, compellens illos adorare lapides et ligna, animo sensuque carentia? Ad haec excanduit praefectus, raptumque in equuleum, et excarnificatum decollari jussit. Thyrsus vero obviam factus eidem praefecto, exprobravit, quod multo mortalium sanguine exhausto, nondum tamen animum suum explesset. Quare et hunc comprehensum, manibus, pedibusque revinctis, oculis transfixis, cruribusque contusis, mandavit serra medium secari. Sed antequam scinderetur, inque duas partes divideretur, animam tradidit.

Eodem die

29 Certamen sanctorum martyrum Philemonis, Apollonii, et sociorum.

Isti sancti, Diocletiano imperante, ex Thebis Aegypti urbe orti, sex et triginta numero fuerunt. Cum autem comprehensi fuissent, unus ex eis, Apollonius nomine, clericus, data Philemoni citharistae eorum custodi pecunia, rogavit, ut sumptis suis vestibus iret, ac pro se idola coleret, iisque sacrificaret. Sed Philemon sumptis Apollonii vestibus, dum sacra facturus iret, Christum confessus est. Quare praefectus hujus rei ignarus: Vocate, ait, citharistam Philemonem, ut citharam pulsans vobum suavitate delinitos Christianos ad sacrificandum idolis inducat. Agnitus igitur Philemon, a praefecto una cum aliis torquetur: demum praefectus ipse eum omnibus suis fidem Christi suscepit. Quod ubi rescivit Diocletianus, cruciari illum jussit cum Arriano quodam opulento homine: postremo vinetos omnes, et sacco inclusos, in mare projici mandavit.

Eodem die

30 Inventio reliquiarum sancti Arriani, et prolektorum.

Postquam variis suppliciorum generibus in san-

res. Bisactianus animadvertisset, demisit sanctum **A** **Arrianum** catenis constrictum in altissimam fossam. Multaque illam terræ aggere obstruxit: sedensque pro tribunali, cœpit per jocum milites compellere, et dicere: Videamus, an Christus **Arriani** veniat, eumque ex hac fovea educat. Vix autem sese in regiam receperat, et accubuerat, cum lapidem, et catenas, quas gestarat **Arrianus**, e lectulo suspensas, **Arrianum**que ipsum in eo jacentem vidit. Quare perterritus imperator, ratus ipsum esse magnum, et eum, et milites, qui cum ipso crederant, in mare projecit: quorum reliquias saccis quinque insutas delphines in **Alexandriæ** littus depor tarunt, quæ ab **Arriani** servis cognitæ, honorifice in urbe **Alexandria** repositæ fuere.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

31 Certamen sacrosancti martyris **Eleutherii**.

Sacrosanctus martyr **Eleutherius** ex magna urbe **Roma** fuit, patre a pueritia orbatus; ab **Anthia** autem matre fidem **Christi** edoctus, quam illa a magno apostolo **Paulo** acceperat. Eum **Anicetus** episcopus suscepit, **Christianum**que litteris institutum, clericum fecit. Mox diaconus et presbyter ordinatur, deinde **Illyrici** episcopus. **Adriano** autem imperante comprehensus, et gravissime tortus, in ardentem furnum præfecti jussu detruditur. Sed cum eum inde incolumen evasisse cerneret præfectus, credit et ipse, et in furnum ingressus, ex eo illæsus exiit. Tum vero præfectus decollatur una cum cæteris omnibus, qui in **Christum** crederant. Sanctus autem **Eleutherius** a carnificibus gladio concisus, spiritum tradidit.

ἄλλοι: ἐπίστευσαν. Ὁ δὲ ἅγιος Ἐλευθέριος κατεκόπη τοῖς πνεῦμα.

EODEM MENSE.

Die decima sexta

32 Certamen sancti martyris **Marini**.

Macrini imperatoris temporibus vixit iste nobilis senator. Cum autem florenti adhuc ætate esset, **Christianæ** fidei causa comprehensus, adigebatur sacra idolis facere. Quod facinus execratus, in equuleo suspenditur, et gladiis discerpitur. Mox igni aduritur, in sartaginem ardentem injicitur, et in ferventem lebetem immittitur. Sed **Dei** beneficio ex his omnibus incolumis evadens, ad bestias, emissis in eum leonibus et ursis, damnatur: nulloque ab eis accepto damno, sanum idolorum ingredi compellitur, ut sacrificet. At ille ad imperatorem ait: Eamus ad templum idolorum. Quo dicto lætatus imperator, abiit cum toto populo. Sanctus vero oravit, dejectaque orando simulacra contrivit. Tunc indignatus imperator, jussit illum capite plecti: atque ita spiritum **Domino** tradidit, pro quo martyrium alacriter subiit.

νοὺς ὁ Διακλητιανὸς, ἐνέβριθε καὶ τὸν ἅγιον εἰς βαθὺν βόθρον τῆς γῆς δελεῖται. Πασα τὸν βόθρον μετὰ τοῦ χώματος ἐκέκασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐπέτερε τοὺς στρατιώτας, λέγων· Ἴδωμεν εἰ ἔλθει ὁ Χρῆστος Ἀρριανοῦ, καὶ ἐβάλῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ βόθρου. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ βασίλεια, ἐδραμεν ἐν νηὶ αὐτοῦ, καὶ βλέπει τὰ σίδερα, καὶ τὴν ἔφορον· ὁ Ἀρριανὸς, κρεμώμενα εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Ἀρριανὸν κείμενον ἐπ' αὐτῆς· καὶ ὑπολαβὼν αὐτὸν μάγον εἶναι· τότε ἔβριθε τῇ θαλάσῃ μετὰ τῶν συμπεπιστευμένων· τρωτῶν. Καὶ οἱ δελφίνες λαβόντες αὐτὸν κέντε σάκκος ἐμβληθέντα ἐξήγαγον εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξάνδρειας. Καὶ γνωρίσαντες αὐτὸν οἱ ἄγγελοι Ἀρριανοῦ κατέθηκαν αὐτὰ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ.

B

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΕ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου.

Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Ἐλευθέριος ἦν ἐκ τῆς γαλοπόλεως Ῥώμης. Νεὸς ἦν τὴν ἡλικίαν ἐγένετο ἐκ πατρὸς ὀρφανός· μητέρα δὲ ἦν Ἀνθία, πατρ' ἐκείνης ἐδοξάθη τὴν πίστιν, προδιδαχθείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Παύλου τοῦ ἀποστόλου. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος τούτων δεξιόμενος, τὰ τῶν Χριστιανῶν ἔμαθε, καὶ ἐκοίτησε κληρικόν· εἶτα ἐκείνην διάκονος καὶ πρεσβύτερος, εἶτα ἐπίσκοπος Ῥωμῶν· ἐκίθη δὲ Ἀδριανοῦ βασιλέως κρεμώμενος ἐκ τῆς θαλάσσης. Εἶτα ἐναποβρίβηται ἐκ τῆς θαλάσσης, διατάξας τοῦ ἐπαρχοῦ. Καὶ ὁ ἐπαρχος, ὅτι ἐξήλθεν ὕγιος, ἐπίσταται καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐξήλθεν εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ὁ μὲν ἐπαρχος ἀποκεφαλίσθη σκαθίος ὑπὸ τῶν θημιῶν, καὶ οὕτως ἀπέθανεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΖ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μαρτίνου.

Ἐκ τῆς βασιλείας Μαρτίνου τοῦ βασιλέως οὗτος εὐγενὴς δὲ ὑπάρχων, ἐγένετο ὁ ἅγιος Μαρτίνος. Ἐκείνην ἡλικίαν, ἐκράτησε ἁγίου. Καὶ ἠναγκάσθητο θῆσαι τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐν τοῖς ποταμοῖς, καὶ μετὰ τὸ ἐξέσθαι. Εἶτα ἐτίθη, ἐκίθη τοῦ πυρός, ὅτι εἰς τὸν οὐρανόν κινήσων, καὶ πόθος εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκείνην τούτων, τῇ τῷ θεῷ ἐξήλθεν ὕγιος. Εἶτα ἀπελθὼν ἐπ' αὐτὸν λέοντες καὶ ἄρκτοι· καὶ αὐτῶν ἐξέσθη καζόμενος δὲ ἀπελθὼν εἰς τὸν οὐρανόν καὶ θῆσαι, εἶτα πρὸς τὸν βασιλέα· Ἄφες τὸν οὐρανόν τῶν εἰδωλῶν. Ἐχίρη δὲ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας καὶ ἀπελθὼν μετὰ τοῦ λαοῦ κινήσθη καὶ κινήσθη τὰ εἰδωλά, καὶ οὕτως ἀπέθανεν. Τότε κινήσθη ὁ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸν, καὶ οὕτως παρέδωκε τὸ πνεῦμα Κυρίῳ, ὃν προθύμως ἐμαρτύρησε.

D

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

A

Eodem die

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀγγαίου.

ἔγένετο ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευὶ ἔγεν-
εις Βαβυλῶνα ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας· ὅτε
οἱ ἀπήχθησαν οἱ Ἰουδαῖοι παρὰ τῶν Μερ-
τῆν αὐτῆν Βαβυλῶνα, τοῦ Θεοῦ τοῦτο συγ-
γρος διὰ τὰ εἰς αὐτὸν ἀμαρτήματα τοῦ λαοῦ.

ὦν, ἦλθεν ἀπὸ Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλήμ·
εφῆτευσε μετὰ Ζαχαρίου ἔτη τριακονταεξ-
ον δὲ οὗτοι οἱ προφῆται ὁ τε Ἀγγαῖος καὶ ὁ
εὐαγγελιστὴς τῆν ἐνανθρώπησιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη τετρα-
κονταεξ· ὁ δὲ Ἀγγαῖος φανερώς περὶ
ἱεροσολῶν τοῦ λαοῦ προεφῆτευσε. Καὶ εἶδεν
ἡν καὶ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἰε-
μ. Καὶ ἕτερα πολλά προσιπῶν ἀπέθανε·
ρη πλησίον τοῦ τάφου τῶν ἱερῶν ἐνδόξως
λοπρεπῶς, ὡς ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐκ
τικοῦ γένους κατήγετο. Ἐπῆρχε δὲ πολιὸς
αἰσθητῶν, στρογγύλον ἔχων τὸ γένειον· τιμωμένος
των δι' ἀρετῆν, ὡς Θεοῦ ἐνδοξος καὶ μέγας
ἴσ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

τῆς μακαρίας Θεοφανούς, γυναικὸς Λέοντος
κοιδίμου καὶ σοφωτάτου βασιλέως ἡμῶν
Ἰουλιανοῦ.

Ἐκαρία δέσποινα Θεοφανῶν, ὁπῆρχε τῆς
κωνσταντινουπόλεως καὶ θρόνου καὶ βασίλισσα·
γὰρ θυγάτηρ Κωνσταντίνου ἰλλουστρίου,
ἰς βασιλείων τριῶν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς ἑκα-
ρινα, ἦν δὲ καὶ αὐτὴ στείρα, καὶ ἄγονος, ὡς
καὶ ἡ Ἄννα ἡ μήτηρ τοῦ προφήτου Σαμουὴλ.
ὡς ἀπερχομένη, καὶ παρακαλοῦσα, μετὰ
πρὸς τὴν ἁγίαν δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον, τὴν
Θεοφανῶν καὶ γεννήσασα ἐξέθρεψεν ἐναρτέ-
ξασα αὐτὴν καὶ γράμματα, καὶ ἐπεὶ Βασι-
λεὺς βασιλεὺς γυναικα ἐβουλεύσατο
ἵνα ὑπὲρ αὐτοῦ Λέοντι τῷ σοφωτάτῳ βασιλεῖ,
αὐτὴν κρείττονα μὴ εὐρών, δίδωκεν αὐτῷ
Στεφανίαν δὲ καὶ βασιλεῖσσαν, ὅμως τῶν
ἰουδαίων ἐπελάθετο· ἀλλὰ τῆς συνήθους ἔχομένη
καὶ ἐλεημοσύνης, ἐθεράπευε τὸν Θεὸν τὸν αὐτῆ
μενον τὴν βασιλεῖαν οὐράνῳ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ

τῆς μνήμης τῶν ἁγίων Πατέρων, Ἀβραάμ,
Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ.

τοῦτων τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν ὁ μέγας
ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Γενέσεως, ἀκριβῶς ἔγρα-
ψεν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐξ αὐτῆς τῆς βίβλου δι-
εβλήθησαν. Οὗτος ἀπὸ Χαλδαίας γέγονεν, ἀστρονό-
μος· εἶχε δὲ πατέρα εἰδωλολάτρη. Αὐτὸς
ἐνοήσας, ὅτι οὐδὲ ἐν ἐκ τῶν εἰδώλων ἐστὶ
ἀπαύσιμος αὐτὰ, ἤκουσε παρὰ τοῦ ἀληθινοῦ
Θεοῦ· Ἀβραάμ, ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς
γενέσεως σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου,
καὶ εἰς γῆν, ἣν ἐγὼ σοι δεῖξω. » Ἀφῆκεν οὖν
καὶ ἀνελάθετο τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σάραν,

33 *Commemoratio sancti prophetæ Aggæi.*

Hic ex tribu Levi fuit, Babylone in captivitate
natus, cum Judæi a Persis in urbem Babylonem,
captivi abducli sunt, Deo id permittente ob ea,
quæ in ipsum populus ille admiserat scelera. A
prima autem ætate Babylone Hierosolyma venit,
prophetavitque una cum Zacharia annos sex et
triginta. Ambo isti prophetæ, Aggæus, scilicet, et
Zacharias, incarnationem Christi antecesserunt
annis quadringentis et septuaginta. Et Aggæus
quidem apertissime prædixit reditum populi, vidit-
que ipse jacta jam templi Hierosolymitani funda-
menta. Cumque alia multa prophetasset, mortuus
est, et sepultus apud sepulcrum sacerdotum cum
pompa et honore, quemadmodum et illi, cum et
ipse ex genere sacerdotali esset. Erat autem Ag-
gæus canis capillis, mento rotundo, ob virtutes
suas ab omnibus in summa existimatione habitus,
velut insignis et magnus Dei propheta.

Eodem die

34 *Commemoratio Beatæ Theophanus uxoris Leo-
nis clarissimi ac sapientissimi imperatoris no-
stri.*

Beata domina Theophano Constantinopolitanæ
urbis et alumna et imperatrix, Constantini illustris
viri, ac cum tribus imperatoribus propinquitate
conjuncti filia, matrem habuit Annam, quæ ster-
tilis erat, et infecunda, ut Anna illa Samuelis
prophetæ mater. Sed cum assiduis una cum viro
suis precibus sanctam dominam nostram Deiparam,
quæ in æde Bassi colitur, sollicitaret, concepit san-
ctam Theophano, genitamque ingenue educavit, et
liberalibus disciplinis instituit. Cum vero Basilius
celebris imperator filio suo Leoni sapientissimo
imperator uxorem quæreret, hac meliorem non
inveniens, illam ei in matrimonium collocavit. Co-
ronata itaque, et imperatrix declarata, non tamen
pauperum curam abjecit; sed consuetas virtutes
et eleemosynæ studium retinens, Deo inservivit, a
quo cæleste regnum consecuta est.

EODEM MENSE

Die dominica

D 35 *Quando occurrit commemoratio sanctorum Pa-
trum Abraham, Isaac, et Jacob.*

De his sanctis patribus nostris magnus Moyses
in *Geneseos* libro accurate scripsit. Nos tamen ex
eodem libro pauca de iisdem dicemus. Abraham ex
Chaldæa fuit, astronomiæ peritissimus, patre ido-
lolatra natus: cum autem cognovisset nullam in
idolis esse divinitatem, atque idcirco simulacra
combussisset, audivit Deum verum sibi dicentem:
« Abraham, egredere de terra tua, et de cognatione
tua, et de domo patris tui, et veni in terram quam
monstravero tibi. » Qui statim omnibus valere
jussis, assumptaque uxore sua Sara, et Lot fratris

illius, quem videns est, sequens Deum, eumque A
 cuiusmodi fuerat modo, ejusque mandata exci-
 piens. Quam ob rem Isaacum jam senex. Quem
 Dominus praecepit, ut illum immolaret: videns
 eius obedientiam, a caede Isaaci abstinere
 iussit. Isaac autem genuit Jacob. Quorum memo-
 riam facimus ante nativitatem Christi, quod ex iis
 Christus secundum carnem natus est.

EODEM MENSE

Die decima septima

36 Certamen sanctorum trium puerorum, Ananiae, Azariae, et Misaelis.

Sancti tres pueri ex urbe Jerusalem fuere, filii Ezechiae regis Judaeorum, qui ausus est dicere Deo, se custodisse quae placita erant in conspectu ejus; cumque ad mortem aegrotaret, et poenitentiam age- ret, vitam sibi ad quindecim annos prorogari impetravit. Isti igitur, expugnatis a Nabuchodonosor Assyriorum rege Hierosolymis, abducti sunt Babylonem captivi: ubi ob virtutem facti sunt principes regionis illius. Sed postea recusantes statuum a- ream, quam rex fecerat, adorare, in caminum in- jecti fuerunt, quos descendens angelus incolumet servavit. Quamobrem rex et pueros honoravit, et Deum caeli magnum confessus est. Sed cum rex al- ter successisset, videns tres sanctos pueros in Deum credentes, mandavit illos decollari: cumque decol- larentur, alter alterius caput excepit, et postremus Daniel amputatum Ananiae caput suscepit: atque ita vitam finierunt.

Eodem die

37 Certamen sancti Danielis prophetae.

Iste sanctus Daniel eamdem cum tribus pueris captivitatis fortunam passus, Hierosolymis Babylo- nem abiit. Prophetavit autem annis sexaginta, Christique nativitatem antecessit annis quadrin- gentis sexaginta, vir continens, et jejunans, nul- lumque cibum praeter legumina degustans. Quare Dei amorem sibi conciliavit, a quo missus angelus, occulta illum mysteria edocuit. Somnia itaque regis solvit ac interpretatus est, deque singularum gen- tium regnis, Medorum, scilicet, Assyriorum, Per- sarum, Macedonum, et Romanorum, prophetavit; quodque omnia regna dissolvenda forent, et Roma- norum, Christianorumque imperium obtenturum, Christo in aeternum regnante. Demissus autem in lacum leonum, illaesus inde evasit, et a rege Bal- thasare filii loco honoratus. Postremo ab Attico rege cum tribus pueris decollatus fuit.

Eodem die

38 Certamen sancti martyris Bacchi Junioris.

Ex regione Palaestinae fuit iste, Irene et Constantino imperantibus, Christianos parentes, proavos- que habens, sed ejus pater a daemionibus seductus ad impuram Saracenorum sectam transiit, et Ha-

καὶ τὸ ἀνεψιὸν αὐτοῦ Λῶν, καὶ ἱεροκλα-
 λουθῶν τῷ Θεῷ, βλέπων αὐτὸν ὡς ἱερο-
 προστασσόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐγέννηται δὲ
 ἐν γῆρα. Καὶ δοκιμάζων αὐτὸν ὁ Θεός·
 σφάζει αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὑπακούοντα·
 Ὁ δὲ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ὁ δὲ
 ἐπιτελοῦμεν, πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως·
 νηθῆναι κατὰ σάρκα τὸν Χριστὸν ἐκ αὐτῶν.

MIHNI TO AYTQ.

IZ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων τριῶν παιδῶν, Ἰ
 Ἀζαρία, καὶ Μισαήλ.

Οἱ ἅγιοι τρεῖς παῖδες ἐγένοντο ἀπὸ τῆς πόλεως, υἱοὶ Ἐζεκιῶ τοῦ βασιλέως. Ὅστις Ἐζεκιῶς ἐτόλμησεν εἰπεῖν τῷ Θεῷ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἀσθενήσας νάτου, εἶτα μετανοήσας, ἔλαβε προσθήκη καπέντε. Τῆς δὲ Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίων Ναβουχοδονόσορ πολιορκηθῆναι· αἰχμάλωτοι εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ διὰ αὐτῶν, ἐγένοντο ἄρχοντες τῆς χώρας ἡμῶν, μὴ πεισθέντες προσκυνησάσαι τὴν χρυσοῦ ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς, ἐνεβλήθησαν εἰς αὐτὸν κατέθη ἄγγελος, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἐτίμησε καὶ τοὺς παῖδας· καὶ τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ μέγαν εἶπαι. Ἦσιν αὐτοῦ ἕτερος, καὶ εὐρών τοὺς ἁγίους· πιστεύοντας εἰς τὸν Θεὸν, ἀποκεφαλίσθη προσέταξε. Καὶ δεξάμενος ἕτερος τοῦ εὐρώ φάλην, ἔσχατος δὲ ὁ Δανιήλ τοῦ Ἀναθῆσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Δανιήλ τοῦ

Οὗτος ὁ ἅγιος Δανιήλ μετὰ τῶν ἄλλων ἡχμαλωτισθῆ. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνα· καὶ προεφήτευσεν ἔτη ἑξήκοντα. Ἐγέννητο δὲ ἀνὴρ σώφρων· μὴ γευόμενος τροφῆς ἄλλης, εἰ μὴ τοῦτο ἡγαπήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰδὼς αὐτὸν τὰ ἀπόκρυφα· ὁ δὲ εὐρών τοῦ βασιλέως ἔλυσε, καὶ ἔπερὶ τῶν βασιλείων ἐκάστου ἔθνους, Ἰερουσαλὴμ, Περσῶν, Μακεδόνων, Ῥωμαίων· καὶ ὅτι καταλυθήσονται πάντα καὶ κρατήσει ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων Χριστιανῶν, αὐτοῦ Χριστοῦ βασιλείας αἰῶνος. Ἐβλήθη δὲ εἰς λάκκον τῶν ἐξῆλθεν ὑγίης· καὶ ἐτίμηθη Ἰσαακ τοῦ βασιλέως Βαλτάσαρ. Ἔσχατος δὲ ὁ Ἀττικῶ βασιλέως μετὰ τῶν τριῶν παιδῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βάχχε

Ἐκ τῆς χώρας τῆς Παλαιστίνης ἐπί τῆς βασιλείας Εἰρήνης καὶ Κωνσταντίνου· οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐκ προγόνων Χριστιανῶν αὐτοῦ ὑπὸ δαιμόνων πλανηθεῖς

ιηνῶν μετετέθη αίσχρην πίστιν καὶ ἐμαγά-
 'Ἐποίησε δὲ παιδία ἑπτὰ· καὶ ἀνέτρεφεν
 ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ κακῇ πίστει· εἶτα ἀπέθανε.
 κατελείφθησαν τὰ παιδία μετὰ τῆς μητέρος
 . 'Ἐξ ὧν ὁ εἰς Γελάσιον καλούμενος, τὸ
 ὄλυμα κατέλαβεν. Εἶτα ἤλθεν εἰς τὴν λαύραν
 γίου Σάββα, καὶ γίνεται μοναχός. Βάχχος ὀνο-
 ις. Καλῶς πολιτευσάμενος, ἀπεισάλη παρὰ
 γουμένου φυγεῖν, ἵνα μὴ νοηθῆ, ὅτι Σαρακηνὸν
 ττις. Καὶ ἔλθων εἰς τὰ οἰκεῖα, τοὺς μὲν πάντε-
 οὺς ἐδάπτισεν· ὁ εἰς δὲ μὴ βαπτισθείς, ἔλοι-
 ιαν εἰς τὸν Βάχχον εἰς τὸν ἀμηρῶν. Καὶ ὁ
 ἄς ἀπεκεφάλισεν αὐτόν. Καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΗ'

η τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν, καὶ ἱεράρχου Β
 Φλώρου.

ὁ τῆς βασιλείας 'Ιουστινίου τοῦ Νέου, καὶ Τιβε-
 καὶ Μαυριαίου ἦν οὗτος ὁ ἅγιος Φλώρος· ἔχων
 α Φλώρον καὶ αὐτὸν καλούμενον, καὶ μητέρα
 ζομένην Εὐφηρίαν· ἐβίβαν δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς
 καὶ τὴν τῶν 'Ελλήνων γραφὴν, καὶ τὴν τῶν
 ιανῶν· εἶτα ἐγένετο νοτάριος τῶν βασιλείων·
 πατρικίος. Καὶ λαβὼν γυναῖκα, ἐποίησε καὶ
 ις. 'Αποθανούσης δὲ καὶ τῆς γυναίκος, καὶ τῶν
 ὦν ἐκ τῆς λοιμικῆς νόσου, αὐτὸς λυπηθεὶς, κα-
 ἤν εὐρών, ἵνα σωθῆ, ἀπῆλθεν εἰς ἓν τῶν κτη-
 ν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀνάκλιφ, καὶ ἐκαθήσθη. Εἶτα διὰ
 ιολλήν ἀρετὴν αὐτοῦ ἐπίσκοπος προχειρίζεται
 οῦ. 'Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ 'Αμισῷ ἀπλθῶν, καὶ καλῶς
 ταπιστευθὲν αὐτῷ ποίμενιον ποιμάντας καὶ διδάξας
 κὸν ὀρθῶς περιπατεῖν καὶ ὀρθοδόξους, καὶ ποιεῖν
 εοῦ τὰ θελήματα καὶ τὰς ἐντολάς, ἐκοιμήθη·
 ιτουργῶν ἕως τῆς σήμερον ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΘ'

σις τῶν ἁγίων μάρτυρων Πρόμου, 'Αρεως,
 καὶ 'Ἠλία.

οι μὲν Αἰγύπτιοι ὑπῆρχον τὸ γένος, Χριστιανοὶ
 ἦλον δὲ ἔχοντες θεῖόν, ἀπῆρχοντα εἰς τὰς
 ἄς, καὶ ἐπισκέπτοντο τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ
 ντας ἁγίους μάρτυρας, καὶ ἐθεράπευον.
 .ον δὲ καὶ εἰς τὴν χώραν τῆς Κιλικίας, καὶ
 ντες εἰσελθεῖν εἰς 'Ασκάλωνα τὴν πόλιν, ἐρχ-
 ιαν εἰς τὴν πόλιν παρὰ τῶν φυλάκων, ἀν-
 βαρδάρων καὶ ἀγρίων, νομισάντων, ὅτι προ-
 εἰσι. Καὶ παρεδόθησαν τῷ ἄρχοντι Φιρμιλιανῷ.
 δῆ δὲ παρέστησαν αὐτῷ, καὶ ἐρωτηθέντες Χρι-
 οὺς ἐκυτοῦς ὡμολόγησαν, τιμωροῦνται καὶ βασ-
 αι ἰσχυρῶς. Καὶ ὁ μὲν 'Αρης πρότερον μυρίοις
 οἰς τιμωρηθεὶς, ὑστερὸν διὰ πυρὸς ἐτελειώθη·
 ἅγιος Πρόμος, καὶ αὐτὸς πολλὰ ἐξετασθεὶς,
 ὶον Χριστὸν μὴ ἀρνησάμενος, ἀπεκεφαλίσθη.
 τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἅγιος 'Ἠλίας πολλὰ βρασινοθεὶς
 τῆν κεφαλὴν ἀπετημήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

σις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τιμοθέου τοῦ δια-
 κόνου.

όθεος ὁ ἱερομάρτυς ὑπῆρχε μὲν ἐν Μαυριτα-

A garenicæ superstitioni addictus, septem pueris, quos
 susceperat, eadem prava fide imbutis, interiit, re-
 lictis pueris cum eorum matre: ex quibus Gelasius
 Hierosolyma profectus, lauram Sancti Sabæ petiit,
 et monachus factus est, assumpto Bacchi nomine.
 Cumque sancte vixisset, a monasterii præfecto di-
 missus fuit, ne rescirent Saraceni, quod illum
 baptizasset. Qui domum reversus, quinque fratres
 baptizavit. Sed qui unus eorum Baptismum susci-
 pere recusaverat, ad Ameram Bacchum detulit.
 Ameras autem illum decollari iussit, atque ita de-
 cessit.

EODEM MENSE.

Die decima octava.

39 Commemoratio sancti Patris nostri Flori
 pontificis.

Temporibus Justini Junioris, Tiberii, et Mauricii
 imperatorum, claruit iste sanctus Florus, patre
 itidem Floro, et matre Euphemia natus, a quibus
 tum Græcorum, tum Christianorum disciplinis
 institutus, notarius imperatorum factus est: deinde
 in patriciorum ordinem cooptatus, uxorem duxit,
 filiosque procreavit. Sed uxore, ac filiis peste con-
 sumptis, ipse contristatus, occasionem consulendi
 salutis suæ arripiens, sese in quemdam agrum
 suum, qui in Anaplo erat, recepit. Deinde ob vitæ
 sanctitatem episcopus Amisi ordinatus, cum ibi
 creditum sibi gregem recte gubernasset, popu-
 lumque optimos mores, rectamque fidem docuis-
 set, atque ad explenda Dei mandata excitasset,
 obdormivit, miraculis ex ejus sepulcro usque in
 præsentem diem manantibus.

EODEM MENSE.

Die decima nona

40 Certamen sanctorum martyrum Promi, Arei et
 Eliæ.

Isti genere quidem Ægyptii, sed professione
 Christiani, divino zelo incensi, eos qui in carceri-
 bus pro Christo detinebantur, sanctos martyres
 adibant, eisque quæ ad tuendam vitam necessaria
 erant, suppeditabant. Profecti igitur in Ciliciam,
 Ascalonam postea urbem ingressuri, a portæ custo-
 dibus, barbaro hominum agrestique genere, com-
 prehenduntur tanquam proditores, et ad Firmilian-
 um præsidem adducti, ab eoque interrogati,
 Christianos se esse professi sunt. Quare flagris
 sævissime cæduntur: et Areus quidem innumeris
 primum tormentis excruciat, igni demum traditus
 decessit. Sanctus vero Promus pluribus tentatus,
 semperque in Christi fide constans, capite plexus
 est. Postremo sanctus Elias multifariam tortus,
 gladio et ipse capite obruncatus fuit.

Eodem die

41 Certamen sancti martyris Timothei diaconi.

Timotheus sacromartyr in Mauritaniæ regione

filio. peregre profectus est, sequens Deum, eumque videns quo poterat modo, ejusque mandata excipiens. Genuit autem Isaacum jam senex. Quem tentans Deus. præcepit, ut illum immolaret: vidensque ejus obedientiam, a cæde Isaaci abstinere jussit. Isaac autem genuit Jacob. Quorum memoriam facimus ante nativitatem Christi, quod ex iis Christus secundum carnem natus est.

EODEM MENSE

Die decima septima

36 Certamen sanctorum trium puerorum, Ananiz, Azariæ, et Misaelis.

Sancti tres pueri ex urbe Jerusalem fuere, filii Ezechiæ regis Judæorum, qui ausus est dicere Deo, se custodisse quæ placita erant in conspectu ejus; cumque ad mortem ægrotaret, et pœnitentiam ageret, vitam sibi ad quindecim annos prorogari impetravit. Isti igitur, expugnatis a Nabuchodonosor Assyriorum rege Hierosolymis, abducti sunt Babylonem captivi: ubi ob virtutem facti sunt principes regionis illius. Sed postea recusantes statum aream, quam rex fecerat, adorare, in caminum injecti fuerunt, quos descendens angelus incolumet servavit. Quamobrem rex et pueros honoravit, es Deum cæli magnum confessus est. Sed cum rex alter successisset, videns tres sanctos pueros in Deum credentes, mandavit illos decollari: cumque decolarentur, alter alterius caput excepit, et postremus Danieli amputatum Ananiz caput suscepit: atque ita vitam finierunt.

Eodem die

37 Certamen sancti Danielis prophetæ.

Iste sanctus Daniel eadem cum tribus pueris captivitatis fortunam passus, Hierosolymis Babylonem abiit. Prophetavit autem annis sexaginta, Christianique nativitatem antecessit annis quadringentis sexaginta, vir continens, et jejunans, nullumque cibum præter legumina degustans. Quare Dei amorem sibi conciliavit, a quo missus angelus, occulta illum mysteria edocuit. Somnia itaque regis solvit ac interpretatus est, deque singularum gentium regnis, Medorum, scilicet, Assyriorum, Persarum, Macedonum, et Romanorum, prophetavit; quodque omnia regna dissolvenda forent, et Romanorum, Christianorumque imperium obtenturum, Christo in æternum regnante. Demissus autem in lacum leonum, illæsus inde evasit, et a rege Balthasare filii loco honoratus. Postremo ab Attico rege cum tribus pueris decollatus fuit.

Eodem die

38 Certamen sancti martini

Ex regione Palæstinae fr
tino imperantib
que habens, sed
ad impuram Sa

καὶ τὸ ἀνεψιὸν αὐτοῦ Λῶν, καὶ ἐξεντευσον ἐκ
λουθῶν τῷ Θεῷ, βλέπων αὐτὸν ὡς ἴδόντο, κα
προστασσομένου ὑπ' αὐτοῦ. Ἐγέννησε δὲ τὸν Ἰσακ
ἐν γῆρα. Καὶ δοκιμάζων αὐτὸν ὁ Θεὸς, προσπάξ
σφάζει αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὑπακούοντα, ἐκόλωσε.
Ὁ δὲ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ἐν τῇ μητρὶ
ἐπιτελουμένων, πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, διὰ τὸ π
νηθῆναι κατὰ σάρκα τὸν Χριστὸν ἐξ αὐτῶν.

MIINI TQ AITQ.

IZ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων τριῶν παιδῶν, Ἀνανία,
Ἀζαρία, καὶ Μισαήλ.

Οἱ ἅγιοι τρεῖς παῖδες ἐγένοντο ἀπὸ Ἱερουσαλήμ
τῆς πόλεως, υἱοὶ Ἐζεκιῶ τοῦ βασιλέως Ἰουδαίας.
Ὅστις Ἐζεκιῶς ἐτόλμησεν εἰπεῖν τῷ Θεῷ, εὐχόμενος
τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἀσθενήσας μέχρι θανάτου,
εἶτα μετανοήσας, ἔλαβε προσθήκην ἐπιπέμπουσαν
καπέυτε. Τῆς δὲ Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τοῦ βασιλέως
Ἀσσυρίων Ναβουχοδονόσορ πολιορκηθείσης, ἐπὶ τῶν
αἰχμαλώτων εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ διὰ τὴν ἐπιπέμπουσαν
αὐτῶν, ἐγένοντο ἄρχοντες τῆς χώρας ἐκείνης. Ἐπειδὴ
μὴ πεισθέντες προσκυῖναι τὴν χρυσοῦν εἰκόνα, ἐπέκοιψον
ὁ βασιλεὺς, ἐνεβλήθησαν εἰς κάμινον. Ἐκείθεν ἐπέπεσε
κατὰ τὸν αἶμα, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ὁ ἅγιος. Ἐπειδὴ
βασιλεὺς ἐτίμησε καὶ τοὺς παῖδας· καὶ ὡμολόγησαν
καὶ τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ μέγαν εἶναι. Ἦλθεν δὲ ἕτερος
βασιλεὺς ἕτερος, καὶ εὐρών τοὺς ἁγίους τρεῖς παῖδας
πιστεύοντας εἰς τὸν Θεόν, ἀποκεφαλίσθηναι ἐπιπέμπουσαν
προστάξαι. Καὶ δεξιόμενος ἕτερος τοῦ ἐπιπέμπουσαν
φρατῆν, ἔσχατος δὲ ὁ Δανιήλ τοῦ Ἀνανία, ἐπέπεσε
θησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Δανιήλ τοῦ προφήτου.

Οὗτος ὁ ἅγιος Δανιήλ μετὰ τῶν τριῶν παῖδων ἐπέπεσε
ἠχμαλωτισθῆ. Καὶ ἀπέληθεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῶν
Βαβυλωνίων· καὶ προσέφητευσεν ἔτη ἐξήκοντα. Ἐπειδὴ
ἔλαβε δὲ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη τετρακκισίων
ἐξήκοντα. Ἐγένετο δὲ ἀνὴρ σώφρων καὶ νηπιῶν, καὶ
μὴ γευόμενος τροφῆς ἄλλης, εἰ μὴ ὅσπερ ἴσχυον
τοῦτο ἠγαπήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπεστάλη ἠγίαστος
λο, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰ ἀπόκρυφα. Ὅθεν καὶ τὸν
ὄνειρους τοῦ βασιλέως ἔλυσε, καὶ ἠρμήνευσεν ἐπιπέμπουσαν
περὶ τῶν βασιλείων ἑκάστου ἔθνους, Μήδων, Βαβυλωνίων,
Περσῶν, Μακεδόνων, Ῥωμαίων, πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπιπέμπουσαν
καὶ ὅτι καταλυθήσονται πᾶσαι αἱ βασιλείαι τῆς γῆς, καὶ
Χριστιανῶν, αὐτοῦ Χριστοῦ βασιλεύοντος ἐπιπέμπουσαν
αἰῶνος. Ἐβλήθη δὲ εἰς λάκκον τῶν λέόντων ἐπιπέμπουσαν
ἐξῆλθεν ὑγιής· καὶ ἐτιμήθη ἴσα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ
βασιλέως Βαλτάσαρ. Ἐσχατὸν δὲ ἀποκεφαλίσθη ἐπιπέμπουσαν
Ἀττικῶν βασιλέως μετὰ τῶν τριῶν παιδῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βάκχου τοῦ Νιγηρίου.

Ὁ ἅγιος Βάκχος ὁ Νιγηρίου μαρτύρου Βάκχου τοῦ Νιγηρίου
ἦς Παλαιστίνης ὑπῆρχεν ὁ ἅγιος Βάκχος ὁ Νιγηρίου
ἦς καὶ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Κωνσταντινουπόλεως
προγόνων Χριστιανοῦ ἁγίου Βάκχου τοῦ Νιγηρίου
ἦς πλανηθεὶς πρὸς τὴν ἄστυ.

Σαρακηνῶν μετετέθη αἰσχρὰν πίστιν καὶ ἐμαγά-
ρισε. Ἐποίησε δὲ παιδία ἐπίτᾳ· καὶ ἀνέτρεφεν
αὐτὰ ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ κακῇ πίστει· εἶτα ἀπέθωνε.
Καὶ κατελείφθησαν τὰ παιδία μετὰ τῆς μητέρος
αὐτῶν. Ἐξ ὧν ὁ εἰς Γαλάτιον καλούμενος, τὸ
Ἱεροσόλυμα κατέλαβεν. Εἶτα ἦλθεν εἰς τὴν λαύραν
τοῦ ἁγίου Σάββα, καὶ γίνεται μοναχὸς. Βάχχος ὀνο-
μασθεῖς. Καλῶς πολιτευσάμενος, ἀπεστάλη παρὰ
τοῦ ἡγουμένου φυγεῖν, ἵνα μὴ νοηθῇ, ὅτι Σαρακηνὸν
ἐπδάπτισε. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὰ οικεῖα, τοὺς μὲν πέντε
ἀδελφοὺς ἰδάπτισεν· ὁ εἰς δὲ μὴ βαπτισθεὶς, ἐλοι-
δῶρησεν εἰς τὸν Βάχχον εἰς τὸν ἀμηρᾶν. Καὶ ὁ
ἀμηρᾶς ἀπεκαθάρισεν αὐτόν. Καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΗ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν, καὶ ἱεράρχου Β
Φλώρου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ Νέου, καὶ Τιβε-
ρίου, καὶ Μαυρικίου ἦν οὗτος ὁ ἅγιος Φλώρος· ἔχων
πατέρα Φλώρον καὶ αὐτὸν καλούμενον, καὶ μητέρα
ὀνομαζομένην Εὐφηρίαν· ἐδίδαξαν δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς
αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων γραφὴν, καὶ τὴν τῶν
Χριστιανῶν· εἶτα ἐγένετο νοτάριος τῶν βασιλείων·
εἶτα πατρικίος. Καὶ λαβὼν γυναῖκα, ἐποίησε καὶ
παιδας. Ἀποθανούσης δὲ καὶ τῆς γυναίκος, καὶ τῶν
παιδίων ἐκ τῆς λοιμικῆς νόσου, αὐτὸς λυπηθεὶς, καὶ
ἀφορμὴν εὐρών, ἵνα σωθῇ, ἀπῆλθεν εἰς ἓν τῶν κτη-
μάτων αὐτοῦ ἐν τῷ ἀνάκλῳ, καὶ ἐκαθίσθη. Εἶτα διὰ
τὴν πολλὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ἐπίσκοπος προχειρίζεται
Ἀμιτοῦ. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Ἀμιτοῦ ἀπελθὼν, καὶ καλῶς
τὸ καταπιστευθὲν αὐτῷ ποιμενιον ποιμάννας καὶ διδάξας
τὸν λαὸν ὀρθῶς περιπατεῖν καὶ ὀρθοδόξους, καὶ ποιεῖν
τοῦ Θεοῦ τὰ θελήματα καὶ τὰς ἐντολάς, ἐκοιμήθη·
θαυματουργῶν ἕως τῆς σήμερον ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΘ'

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μάρτυρων Ἠρόμου, Ἄρεως,
καὶ Ἐλία.

Οὗτοι μὲν Αἰγύπτιοι ὀπῆρχον τὸ γένος, Χριστιανοὶ
δὲ. Ζῆλον δὲ ἔχοντες θεϊκόν, ἀπῆρχοντα εἰς τὰς
φυλακὰς, καὶ ἐπεσκέπτοντο τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ
ἀθλοῦντας ἁγίους μάρτυρας, καὶ ἐθεράπευον.
Ἀπῆλθον δὲ καὶ εἰς τὴν χώραν τῆς Κιλικίας, καὶ
μέλλοντες εἰσελθεῖν εἰς Ἀσκάλωνα τὴν πόλιν, ἐκρη-
θῆσαν εἰς τὴν πύλην παρὰ τῶν φυλάκων, ἀν-
δρῶν βαρβάρων καὶ ἀγρίων, νομισάντων, ὅτι προ-
δότες εἰσι. Καὶ παρεδόθησαν τῷ ἄρχοντι Φιρμιλιανῷ.
Ἐπειδὴ δὲ παρέστησαν αὐτῷ, καὶ ἐρωτηθέντες Χρι-
στιανούς ἐκυτοῦς ὡμολόγησαν, τιμωροῦνται καὶ βασα-
νίζονται ἰσχυρῶς. Καὶ ὁ μὲν Ἄρης πρότερον μυριοῖς
βασάνοις τιμωρηθεὶς, ὕστερον διὰ πυρὸς ἐτελειώθη·
ὁ δὲ ἅγιος Ἠρόμος, καὶ αὐτὸς πολλὰ ἐξετασθεὶς,
καὶ τὸν Χριστὸν μὴ ἀρνυσάμενος, ἀπεκαθαρίσθη.
Μετὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἅγιος Ἐλίᾳς πικρὰ βασανισθεὶς
ἔφηε τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τιμοθέου τοῦ δια-
κόνου.

Τιμόθεος ὁ ἱερομάρτυς ὀπῆρχε μὲν ἐν Μαυριτα-

A garenicæ superstitioni addictus, septem pueris, quos
susceperat, eadem prava fide imbutis, interiit, re-
lictis pueris cum eorum matre: ex quibus Gelasius
Hierosolyma profectus, lauram Sancti Sabæ petiit,
et monachus factus est, assumpto Bacchi nomine.
Cumque sancte vixisset, a monasterii profecto di-
missus fuit, ne rescirent Saraceni, quod illum
baptizasset. Qui domum reversus, quinque fratres
baptizavit. Sed qui unus eorum Baptismum susci-
pere recusaverat, ad Ameram Bacchum detulit.
Ameras autem illum decollari jussit, atque ita de-
cessit.

EODEM MENSE.

Die decima octava.

39 Commemoratio sancti Patris nostri Flori
pontificis.

Temporibus Justini Junioris, Tiberii, et Mauricii
imperatorum, claruit iste sanctus Florus, patre
itidem Floro, et matre Euphemia natus, a quibus
tum Græcorum, tum Christianorum disciplinis
institutus, notarius imperatorum factus est: deinde
in patriciorum ordinem cooptatus, uxorem duxit,
filiosque procreavit. Sed uxore, ac filii peste con-
sumptis, ipse contristatus, occasionem consulendi
saluti suæ arripiens, sese in quemdam agrum
suum, qui in Anaplo erat, recepit. Deinde ob vitæ
sanctitatem episcopus Amisi ordinatus, cum ibi
creditum sibi gregem recte gubernasset, popu-
lumque optimos mores, rectamque fidem docuis-
set, atque ad explenda Dei mandata excitasset,
obdormivit, miraculis ex ejus sepulcro usque in
præsentem diem manantibus.

EODEM MENSE.

Die decima nona

40 Certamen sanctorum martyrum Promi, Arei et
Eliæ.

Isti genere quidem Ægyptii, sed professione
Christiani, divino zelo incensi, eos qui in carceri-
bus pro Christo detinebantur, sanctos martyres
adibant, eisque quæ ad tuendam vitam necessaria
erant, suppeditabant. Profecti igitur in Ciliciam,
Ascalonam postea urbem ingressuri, a portæ custo-
dibus, barbaro hominum agrestique genere, com-
prehenduntur tanquam proditores, et ad Firmilia-
num præsidem adducti, ab eoque interrogati,
Christianos se esse professi sunt. Quare flagris
sævissime cæduntur: et Areus quidem innumeris
primum tormentis excruciat, igni demum traditus
decessit. Sanctus vero Promus pluribus tentatus,
semperque in Christi fide constans, capite plexus
est. Postremo sanctus Elias multifariam tortus,
gladio et ipse capite obruncatus fuit.

Eodem die

41 Certamen sancti martyris Timothei diaconi.

Timotheus sacromartyr in Mauritanie regione

ortus, atque ab ejusdem loci episcopo diaconus illius Ecclesiae ordinatus, cum Christi fidem, caelorumque regnum populum doceret, multosque baptizaret, Græcorumque errorem falsitatis convinceret, comprehenditur ab idololatra regionis praefecto: multumque tortus et excruciatu, in carcerem conjicitur, fame sitique conficiendus. Cumque induci nequiret, ut, Christo ejurato, impuris daemoniis sacrificaret, in succensum ingentem rogam injicitur: ubi cum gratiarum actione psallens, et orans, spiritum Domino tradit. Pretiosam autem ejus reliquiam in ipsa Mauritaniae regione a fidelibus piisque viris ad gloriam Christi Dei nostri depositam fuerunt.

κατετέθησαν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ Μαυριτανίας, ὑπὸ πιστῶν καὶ ὑλαδῶν ἀνδρῶν, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Eodem die

42 *Certamen sancti Polyucti Cæsarensis.*

Polyuctus martyr Cæsareæ claruit. Quod autem Christianus esset, Christumque prædicans, ejus fide omnes imbueret, pluresque Græcorum ab errore ad pietatem traduceret, apud præfectum Cæsareæ delatus, ab eo missis militibus comprehenditur, et in custodiam detruditur, addito ad carceris custodem mandato, ut ipsum arcte custodiret. Cum vero præfectus a publicis negotiis vacaret, misit qui sanctum e carcere eductum suo tribunali sisteret: aggressusque eum ad Christum ejurandum, et idolis sacrificandum inducere, cum operam perdidisset, primum quidem jussit totum illius corpus unguibus ferreis excarnificari, tum dentes ei evelli: postremo in succensam ingentem fornacem illum projici: ubi gaudens et lætus spiritum Domino tradidit.

EODEM MENSE.

Die vicesima

43 *Certamen sacrosancti martyris Ignatii patriarchæ Antiochiæ magnæ.*

Trajanus imperator suscepta in Parthos expeditione, cum in urbe Syriæ Antiochia versaretur, cognovit multos Græcorum a sancto Iguatio Christianos fieri. Misit ergo, et comprehendit eum, et in carcerem detrasit: mox e custodia eductum, mandavit Romam perducere, ut a bestiis devoraretur. Quare decuriæ militum traditur, Romam deportandus: a quibus itinere pessime acceptus. Romam tandem adducitur, ac Senatui sistitur. At Senatus de imperatoris mandato illum ad bestias damnavit. Id autem et sanctus optaverat, Deum rogans, ut a bestiis devoraretur, ac velut panis mundus Deo appareret; quod et contigit. Fuit Ignatius sanctorum apostolorum successor, et sancti Joannis Theologi discipulus.

ἡνίκα τῇ χώρᾳ ἐχειροτονήθη δὲ παρὰ τοῦ ἐπισκοποῦ διάκονος τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐκκλησίας. Διδάσκων δὲ τὸν λαὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς βαπτίζων, καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων πλάνην ὡς ἐκ διαβάλλων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος, εἰδωλολάτρου ὄντος. Καὶ πολλὰ τιμωρήθη: καὶ βασανισθεὶς, καὶ ἐν φυλακαῖς ἀποκλεισθεὶς, ἐπιμύθη καὶ διέπει ταλαιπωρηθεὶς καὶ μὴ πισθεὶς ἐνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς ἀσπίδοι, δαίμοσι, τέλος, γενομένης πυρᾶς μεγάλης, ἐνεβλήθη: Ἐνθα καὶ εἰσελθὼν, καὶ εὐχαριστήσας πάντων, καὶ προσευχόμενος, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ. Τὰ δὲ ὑπολειφθέντα εἰς μίαν λείψανον ἐτίθη.

B

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

"Αθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυεύκτου τοῦ Καισαρείᾳ.

Ὁ μάρτυς Πολύευκτος ὑπῆρχεν ἐν Καισαρείᾳ Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ τὸν Χριστὸν κηρύττων, πάντας διδάσκων τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπιστρέφων εἰς εὐσέβειαν, ἐλοιδορήθη εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως Καισαρείας. Ὁ δὲ ἄρχων ἀποστείλας στρατιᾶς ἐκράτησεν αὐτὸν, καὶ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, ταπεινὰς τῶν δεσμοφύλακων ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ εὐκαίρῃσεν ἀπὸ τῶν πραγμάτων, πέμψας εἰς φυλακὴν, ἤγαγε τὸν ἅγιον ἔμπροσθεν αὐτοῦ, κατηνάγκασεν αὐτὸν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὁ δὲ μὴ πισθεὶς, πρῶτον ἐξέταται ὅλον τὸ σῶμα μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων. Ἐκρίζουται τοὺς ὀδόντας, καὶ τότε γενομένης πυρᾶς μεγάλης, ἐνεβλήθη εἰς αὐτὴν χιρίων, καὶ ἐπὶ λόμον καὶ οὕτως παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ.

C

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

K

"Αθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου πατριάρχου τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας.

Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς ἀπῆρχετο πρὸς τὸ πολεμεῖν τοὺς Πάρθους. Καὶ διερχόμενος εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας ἔμαθε περὶ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, καὶ πολλοῦς τῶν Ἑλλήνων ποιεῖ Χριστιανούς. Καὶ ἀποστείλας, εὐθὺς ἐκράτησεν αὐτόν, καὶ ἀπέλαμψε. Ἐἶτα ἐκβαλὼν κατεδίκασεν αὐτὸν ἀπελευθεῖν εἰς Ῥώμην, ἵνα καταφάγωσιν αὐτὸν τὰ θηρία. Ὅθεν παρέδωκεν αὐτὸν δέκα στρατιώταις, ἵνα ἀπαγορεύωσιν αὐτόν εἰς Ῥώμην, οἵτινες κατὰ τὴν ὁδὸν πολλὰ καὶ ἐνεδειξάντο εἰς αὐτόν. Καὶ τελευταῖον ἀπαγορεύοντες εἰς Ῥώμην, παρέδωκαν τῇ συγκλήτῳ. Ἡ δὲ συγκλήτος, κατὰ τὴν γραφὴν τοῦ βασιλέως, παρέδωκεν αὐτὸν θηρίοις: τοῦτο γὰρ ηὔχετο καὶ ὁ ἅγιος ἐν θηρίων βρωθῆναι, ἵνα ὡς ἄρτος καθαρὸς φανῆται Θεῷ. Ὅπερ καὶ γέγονεν. Ἦν δὲ διάδοχος ὁ ἅγιος τῶν ἁγίων ἀποστόλων, μαθητὴς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

A

Eodem die.

Ἐπιθλις τῶν ἁγίων μαρτυρῶν Εὐγενίου, καὶ Μακαρίου.

44 *Certamen sanctorum martyrum Eugentii, et Macarii*

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἤλθον οὗτοι οἱ ἅγιοι, καὶ ἔστησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀσεβέστατε καὶ παράνομε, διὰ τί κατέλιπες τὸν ἀληθινὸν Θεόν, καὶ προσῆλθες τοῖς ἐκκαθάρτοις δαίμοσιν; Ὁ δὲ πικρανθεὶς, ἐνέβαλεν αὐτοῖς εἰς λάκκον, ὅπου ἦσαν ἔρπετά πολλά, ὄφεις καὶ κτώληκας, καὶ λοιπὰ εἶδη θηρίων. Καὶ διαφυλαχθέντας ἐξ αὐτῶν ἀβλαβεῖς, δεσμῶν παρέπεμψεν εἰς τὴν χώραν τῆς Μαυριτανίας εἰς πόλιν λεγομένην Ἀνδηδόνα. Ἀλλὰ τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐκεῖνη ἀνθρώπους εἰδωλολάτρους ὄντας καταφωτίσαντες, καὶ διάφορα ποιήσαντες θαύματα, καὶ ἔσχατον πάντων τῶν ἐν τῷ ὄρει καταμένοντα δράκοντα, καὶ πολλοὺς καταβλάπτοντα, διὰ προσευχῆς ἀποκτείναντες, πολλοὺς ἔπεισαν πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Εἶτα ἐν ἀνέσει διάγοντες, κατὰ διαφόρους καιροῦς, ἐν εἰρήνῃ τὰς αὐτῶν παρέδωκαν ψυχὰς, ἀπολαβόντες τὸν ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ στέφανον.

Imperante Juliano Apostata, venerunt hi sancti, et coram illo stantes dixerunt: Impie et inique, cur verum Deum deseruisti, et ad impuros demones te adjunxisti? Quibus verbis ille excandescens, in lacum eos projici jussit, multis serpentibus ac variis ferarum speciebus plenum. Sed cum inde illasi evasissent, victos in regionem Mauritaniae relegavit in urbem Andedonem: ubi incolas idololatrias illuminarunt, diversa miracula patrant: ac novissime draconem, qui in monte manebat, multisque damnum inferebat, precibus interficientes, complures ad Christi fidem traduxerunt. Postremo quietam et tranquillam vitam degentes, diversis temporibus in pace animas suas tradiderunt, coronam pro Christi confessione recipientes.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Eodem die

Ἐπιθλις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βονιφατίου.

45 *Certamen sancti martyris Bonifacii.*

Οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ δούλος ὑπῆρχε γυναικὸς τινος ὀνόματι Ἀγλαΐδος, θυγατρὸς Ἀκακίου τοῦ ἀνθυπάτου Ρώμης. Ὅμως δὲ δούλος ὢν, τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ συνεφάρετο εἰς σωματικὴν μίξιν. Ἦν δὲ μέθυσος, ἀλλὰ ἐλεήμων ὁμοίως καὶ ἡ κυρία αὐτοῦ καὶ ἐλεήμων καὶ φιλομάρτυς. Ἐν μίξῳ οὖν τῶν ἡμερῶν εἶπε τῷ Βονιφατίῳ· Εἰ ἤθελες, εἶχες ἀπελθεῖν εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπου μαρτυροῦσιν οἱ ἅγιοι, καὶ κομίζεται λείψανα ἁγίων, ἵνα ἔχωμεν αὐτὰ εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν. Ὁ δὲ Βονιφατίος λέγων εἶπεν· Ἐὰν φέρω τὸ ἐμὸν λείψανον, τί; Ἡ δὲ γελάσασα, καὶ μέθυσον αὐτὸν εἰποῦσα, ἀπίστευε. Καὶ ἀπελθὼν μετὰ δούλων δώδεκα, καὶ χρυσοῦ πολλοῦ εἰς Κιλικίαν, ὅπου ἔδασανίζοντο οἱ ἅγιοι, ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Καὶ βασανισθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ὀνακομισθὲν παρὰ τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ἀπεδόθη τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἐτάφη παρ' αὐτῆς ἐντίμω.

Hic, Diocletiano imperatore, servus Aglaidis filiae Acacii proconsulis Romae fuit, simulque heræ suæ consuetudine concubituque, velut ebrius, fruebatur. Erant tamen ambo animo in pauperes propensissimo; ac præsertim Aglais summo martyres amore prosequabatur. Quadam igitur die dixit Bonifacio, ut, si ita videretur, iret in Orientem, ubi sancti martyrium subibant, indeque sanctorum reliquias deferret, quas apud se ad animæ salutem retineret. Cui Bonifacius: Quid? si meas ipse reliquias deferam? Risit ad hæc Aglais, eumque ebrium compellans dimisit. Ille igitur cum duodecim servis multoque auro in Ciliciam profectus, ubi sancti torquebantur, ultro se præfecto sistens, Christum professus est. Quare acerbissime tortus, decollatur: cujus reliquiae ab ejus conservis translatae, dominæque ipsius traditæ, honorifice ab eadem sepultæ sunt.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΔΙΤΩ.

EODEM MENSE.

ΚΑ'

Die vicesima prima

Ἐπιθλις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἰουλιανῆς.

46 *Certamen sanctæ martyris Julianæ.*

Ἰουλιανῆ ἡ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἀμὲν τῆς πόλεως Νικομηδείας. Πλουσίω δὲ ὄντων τῶν γονέων αὐτῆς, ἐμνηστεύθη Ἐλευσίῳ τῷ συγλητικῷ, ὅστις ἐβούλετο ποιῆσαι τὸν γάμον. Ἀλλ' ἡ ἁγία οὐ κατεδέξατο, εἰποῦσα, Ἐὰν μὴ γένηται τῆς πόλεως ἑπαρχος, ἄνδρα αὐτὸν οὐκ ἔχω. Ἀλλὰ καὶ τούτου γενομένου, πάλιν εἶπεν, ὅτι Ἐὰν μὴ γένηται Χριστιανός, οὐ λαμβάνω αὐτόν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἐλυπήθη, καὶ κατηνάγκασε μᾶλλον αὐτὴν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ λαβεῖν τὸν ἄνδρα αὐτῆς. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισε, τότε παρέδωκε κατὰ τοὺς νόμους εἰς ἔξτασιν καὶ βάσανον τῷ μνηστῆρι αὐτῆς, καὶ ἐπάρχη. Ὁ δὲ ἑπαρ-

Juliana martyr, Maximiano imperatore, ex urbe Nicomedia fuit, locupletibus parentibus nata. Cum autem Eleusio senatorii ordinis viro desponsa esset, jamque nuptiæ a sponso adornarentur, Juliana negabat se eum velle, nisi urbis præfecturam adipisceretur: quam cum ille assecutus esset, rursus ait Juliana: Nisi Christianus fiat, me nequaquam ducet uxorem. Quamobrem pater id ægre ferens, cœpit sollicitare filiam, ut a Christo desciceret, viroque suo nuberet. Recusantem tradidit sponso suo et præfecto, ut ex legibus quæstioni tormentisque subiceretur. Præfectus igitur totum ejus corpus e capillis suspensum lacerari jussit, cutemque

capitis detrahi : mox illam in ignem injici ; demum A decollari cum multis aliis, qui ejus causa fidem suscep-
erant.

Eodem die

47 Certamen sancti martyris Themistoclis.

Sanctus iste Themistocles, Decio imperatore, ex regione Lyciæ, oves pascebat in eo monte, ubi persecutionis vitandæ causa sanctus Dioscorides latebat. Cumque milites missi a regionis præfecto ad comprehendendum sanctum Dioscoridem, hunc non invenissent, inciderunt in Themistoclem oves pascentem, eumque de Dioscoride interrogarunt. At ille, qui probe noverat, ubi is lateret, non tamen voluit illum prodere, sed seipsum pro eo tradidit, confessus se Christianum esse. Quare vinculis constructus, ad præfectum adducitur : Christumque coram ipso professus, supinus humi sternitur, ac tandiu in ventre cæditur, dum in duas partes scinderetur, et intestina diffluerent. Deinde in equuleum actus, et postea depositus, super ferreis tribulis raptatur : atque ita spiritum Domino tradidit.

Eodem die.

48 Commemoratio sancti Patris nostri Philogonii ex causidico episcopi.

Sanctus iste Philogonius ab infantia pietatis cultor, adulta deinde ætate uxorem duxit, filiumque procreavit : factusque advocatus, si quem injuste oppressum laborantemque vidisset, suscepta ejus causa injuriam propulsabat. Mortua vero uxore, ob excellentissimam virtutem suam atque justitiæ amorem, ex advocato suffragiis totius populi et episcoporum ordinatur episcopus, virtutumque omnium recteque factorum splendore lumen solis superavit. Fuit autem et sapientia, et doctrina admirabilis. Multa enim tunc erat morum corruptela, cessante nuper persecutione, et hæresi initium ducente. Sed hanc divino beneficio coercuit. Cumque creditum sibi gregem optime rexisset, vitamque angelicam in terra duxisset, in pace quievit, animam suam Domino tradens.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda.

49 Certamen sanctæ martyris Anastasiæ, et sanctarum sociarum mulierum.

Anastasia martyr, Diocletiano imperatore, Romæ claruit, divitibus ac nobiles parentibus nata, atque a matre fidem Christi edocta, a Chrysogono vero Christianorum doctore sacris litteris instituta. Virum autem duxerat, Publium nomine, divitem quidem, sed ethnicum. Quod igitur Christianus non esset, eum Anastasia oderat, nec ullam ei corporis sui potestatem faciebat : erat autem benigna et liberali in pauperes, eosque, qui in vinculis deti-

αχος ἔξεναν ὄλον τὸ σῶμα αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν ἐκρέμασε. Καὶ ἐξέδειρε τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Εἶτα ἐνέβαλεν εἰς πῦρ· καὶ τέλος ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν μετὰ καὶ ἄλλων τῶν δι' αὐτὴν πιστευσάντων.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλοισι τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεμιστοκλέους.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου ἦν οὗτος ὁ ἅγιος Θεμιστοκλής, ἀπὸ τῆς χώρας Λυκίας. Ἔβοσκε δὲ πρόβατα ἐν τῷ ὄρει, οὗπου ἐκρύπτετο ὁ ἅγιος Διοσκορίδης, διὰ τὸν διωγμὸν. Ἀπεστάλησαν δὲ στρατιῶται παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος, ἵνα πιάσωσι τὸν ἅγιον Διοσκορίδην. Καὶ μὴ εὐρίσκοντες ἐκεῖνον, εὗρον τὸν Θεμιστοκλέα βόσκοντα τὰ πρόβατα, καὶ ἠρώτησαν περὶ τοῦ Διοσκορίδου. Ἐκεῖνος δὲ γινώσκων, ὅπου κρύπτεται, ὁμῶς οὐκ ἠθέλησεν ὁμολογήσαι αὐτὸν. Ἐαυτὸν δὲ ἀντ' ἐκεῖνον παρέδωκεν, ὁμολογήσας Χριστιανὸν εἶναι. Καὶ δεθεὶς παρεδόθη τῷ ἄρχοντι καὶ τὸν Χριστὸν κηρύξας ἐνώπιον αὐτοῦ, ἠελώθη ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐτυφθῆ κατὰ τῆς κοιλίας, ἕως τοῦ διαβραχίονος ἐσχίσθη εἰς δύο· καὶ τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξεχύθησαν. Εἶτα ἐκρεμάθη ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ καταβιβάσθεις, σύρεται ἐπάνω τριβόλων σιδήρειων. Καὶ οὕτως συρόμενος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτῆς Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλογονίου γεννομένου, ἀπὸ δικολογοῦ, ἐπισκόπου.

Οὗτος ὁ ἅγιος Φιλογόνιος, νηπιόθεν εὐλαβήσθη τὸν Κυρίον, καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν, ἔλαβε καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα. Εἶτα ἐγένετο συνήγορος ἐπὶ τοῦ δήμου, ὅτε εὗρισκεν ἀδικούμενον ἄνθρωπον, κατακρινόμενον, ἐδικάζετο ὑπὲρ ἐκεῖνου, καὶ ἐξεδίκεται αὐτῷ. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐτελεύτησεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος δὲ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἀντὶ συνηγόρου, παρὰ τοῦ λαοῦ παντὸς καὶ τῶν ἐπισκόπων ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος. Καὶ ἔλαμψεν εἰς ἀρετὴν καὶ τὰ λοιπὰ κατορθώματα ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ἐγένετο δὲ θαυμαστός καὶ ἐπίσκοπος καὶ ἐπὶ διδασκαλίᾳ. πολλὴ γὰρ ἦν τότε ἡ δυσπιστία νεωστὶ τοῦ διωγμοῦ παυσαμένου, καὶ τῆς αἵρεσις ἀρεξάμενης. Ἀλλὰ καὶ ἡ αἵρεσις, Θεοῦ χάριτι, ἐπὶ τούτου κατελύθη. Οὕτως καλῶς ποιμάννας τὸ ἐπίσκοπον αὐτῷ ποίμνιον, καὶ βίον ζήσας ἐπὶ τῆς ἀγγέλου, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο, δοὺς τὴν ψυχὴν αὐτῆς Κυρίῳ.

D

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

KB'

Ἀθλοισι τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀναστασίας καὶ τῶν σὺν αὐτῇ ἁγίων γυναικῶν.

Ἦ μάρτυς Ἀναστασία ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανῆ βασιλείᾳ ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει, θυγάτηρ πλουσίου καὶ εὐγενῶν γονέων. Καὶ ὑπὸ μὲν τῆς μητέρος μαθήσθη τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· ὑπὸ δὲ Χρυσόγονου, τοῦ Χριστιανῶν διδασκάλου, τὰ ἱερὰ γράμματα. Ἐλθὼν δὲ ἄνδρα Πόπλιον λεγόμενον, πλούσιον μὲν, ἔλλην δέ. Ὄθεν καὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι Χριστιανὸν, ἐμίσησεν αὐτὸν, καὶ οὐ συνήρχετο αὐτῷ εἰς συνάφειαν. Παιδὸν δὲ τοῦ πτωχοῦ, καὶ ἐπισκέπτετο τοὺς ἐν φυλακῇ.

Διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς φυλακὴν ἀποβρίπτεται. Ἐπὶ δὲ ἐκεῖνος ἀπέθανεν, ἐξελευσάμενος τῆς φυλακῆς, πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς ἔδωκε τοῖς πτωχοῖς, καὶ πάλιν ἐδοῦλε τοῖς ἀγίοις, καὶ τελειωθὲν ἔθαπτε, πολλοὺς δὲ καὶ πρὸς τὸ μαρτυρῆσαι προθυμοποιεῖν. Παρὰ διαφόρων δὲ ἀρχόντων βασανισθεῖσα, καὶ ἐν θαλάσῃ ἀποβρίψαισα, πυρὶ παρεδόθη. Καὶ τοῦ πυρὸς ἐξελευσάμενη, μετὰ τῶν σὺν αὐτῇ γυναικῶν ἀπεκεφαλίσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Καπίτωνος ἐπισκόπου Χερσῶνος.

Οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ἀπεστάλη ἐπίσκοπος εἰς Χερσῶνα, τελευταῖαν τοῦ Αἰθιῶν τοῦ ἐπισκόπου. Καὶ καταλαβὼν τὴν πόλιν ἐκεῖνην, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐδίδασκε τὸν λαόν. Ἦν δὲ ναὸς ἐν τῇ Χερσῶνι, τοῦ Παρθενίου εἰδώλου λεγόμενος. Καὶ βουλόμενος αὐτὸν καταλῆσαι, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ναὸν κτίσαι ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, ἐποίησε καμίνοιο ἀσπίστους, ἐπὶ τῷ ἐπιχειρῆσαι κτιζεῖν. Ἐμάνησαν δὲ οἱ Ἕλληνας, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐπιλονοῦντο τὸν ἅγιον, ὡς καταλυτὴν τοῦ ἑαυτῶν θεοῦ. Καὶ περιέστησαν αὐτὸν, εἰπόντες ὅτι, Ἐὰν εἰσέλθῃς εἰς μίαν τῶν καμίνων, καὶ ἐξέλθῃς ἀβλαβῆς, οὐ μόνον πιστεύσομεν πάντες, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία ἡμῶν ἐμβαλοῦμεν εἰς κάμιον. Κιτῆλθε δὲ ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὴν κάμιον, καὶ ἐξῆλθεν ὑγιής. Καὶ ἰδόντες οἱ εἰδωλολάτραι, ἐπίστευσαν ἅπαντες τῷ Χριστῷ· καὶ τότε κατέλυσαν τῶν εἰδώλων τὸν ναόν. Πολλὰ δὲ ποιήσας ὁ ἅγιος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Χρυσόγονου.

Χρυσόγονος ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς μεγαλόπολεως Ῥώμης ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλείας· ἀνὴρ θεοσεβής, καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, διδάσκαλος γενόμενος εἰς τε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ εἰς τὰ ἱερὰ γραμματα, τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀναστασίας. Διωγμῶ δὲ κινήθη, ἐκράτηθη, καὶ εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθη. Ὅτε καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἡ ἁγία Ἀναστασία, ἵνα εὐξῆται ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ εἰ μὴν γένηται ἀνὴρ αὐτῆς Χριστιανός, σιωπῇ· εἰ δὲ οὐ πεισθῇ, ἵνα ἀποθάνῃ, καὶ μὴ τὸν πλοῦτον αὐτῆς δαπανῆσθαι μετὰ εἰδωλολατρῶν, ἀλλὰ κατακενώσθαι αὐτὸν ἡ ἁγία εἰς τοὺς ἁγίους, καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὅπερ καὶ ἐγένετο· τότε ἡ ἁγία ἄδειαν λαβοῦσα, ἐρόγυσε πάντα ὅσα εἶχε τοῦ πτωχοῦ· καὶ ἐνδυσάμενη πενιχρὰν στολὴν, περιήρχετο καὶ δέηκονε τοῖς ἀγίοις ἐν ταῖς φυλακαῖς. Ὅτε καὶ ὁ Διοκλητιανὸς ἐν Νίκαιᾳ διατριβῶν, ἔγραψεν εἰς Ῥώμην, πάντας ἀποθανεῖν τοὺς Χριστιανούς, τὸν δὲ Χρυσόγονον εἰς Νίκαιαν ἀχθῆναι δέσμιον· καὶ ἀχθὲντα ἀπεκεφάλισεν αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων γυναικῶν Βιρήνης, Ἀγάπης, καὶ Χιονίας.

Κατὰ τὸν καιρὸν δὲ Χρυσόγονος ὁ μάρτυς ὑπὸ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν κεφαλὴν ἀπεκεμήθη, πλησίον τῆς λιμνῆς,

A nebantur, visitabat. Quamobrem in carcerem a viro suo detruditur. Sed mortuo eo dimissa, omnibus facultatibus suis in pauperes distributis, sedulam sanctis operam dabat, martyrio defunctos sepeliebat multosque ad perferendum martyrium impellebat. Quare a multis diverso tempore praefectis occurens, ciala, deinde in mare, postea in ignem injecta, sed incolumis inde evadens, tandem una cum iis, quae secum orant, mulieribus decollatur.

Eodem die.

50 Commemoratio sacrasancti martyris Capitonis episcopi Chersonæ.

Hic Theodosio Magno imperatore post Aetherii episcopi obitum episcopus Chersonam mittitur, quo ubi pervenit, Christi fidem populum docere cœpit. Erat autem in urbe Chersona fanum Parthenio idolo nuncupatum, quod cum destruere vellet, ejusque loco templum sancto apostolo Petro excitare, fornaces ad præparandam ædificii materiam accendit. A Græci et Judæi furore correpti, postquam sancto diu contradixissent, tanquam deorum suorum destructori, tandem ad eum convenientes, dixerunt: Si unam ex fornacibus ingressus fueris, et incolumis inde evaseris, non modo credemus omnes, sed filios etiam nostros in caminum projiciemus. Ingressus igitur caminum episcopus. egressusque illæsus, effecit, ut omnes idololatræ in Christum crederent, fanumque idolorum everterent. Cumque alia patrasset, in pace ad Dominum migravit.

C

Eodem die.

51 Certamen sancti martyris Chrysogoni.

Chrysogonus martyr ex magna urbe Roma fuit Diocletiano imperatore, vir pius Deumque timens, qui sanctam martyrem Anastasiam et fidem in Christum, et sacras litteras docuit. Commota autem persecutione, captus, in carcerem conjicitur. Tum vero ad eum scripsit sancta Anastasia, ut pro ipsa Deum oraret, ut si vir suus futurus esset Christianus, viveret; sin minus, moreretur, ne opes suas cum idololatræ consumeret, sed eas ipsa in sanctorum pauperumque sumptus expenderet. Quod et contigit: factaque voti compos, omnibus facultatibus in pauperes erogatis, sumptaque pauperis stola, circumibat, et ministrabat sanctis in carcere detentis. Quo tempore Diocletianus ex urbe Nicæa, ubi morabatur, litteras Romam dedit, ut Christiani omnes interficerentur, Chrysogonus vero ad se victus Nicæam duceretur: adductum autem decollari jussit.

D

Eodem die.

52 Certamen sanctorum mulierum Irenes, Agapes, et Chionie.

Quo tempore Chrysogonus martyr, Diocletiani imperatoris jussu, ob Christi confessionem capite plexus est juxta paludem apud quam habitabant

sanctæ tres sorores Agape, Chionia, et Irene, una cum Zebo quodam Dei seruo; apparuit idem Chrysogonus in somnijs Zebo, dicens, fore ut sancta Anastasia ceterasq; subiret cum sanctis tribus sororibus, quæ citra nonum diem agonem martyrii præsentantur essent. Quæ cum audisset sancta Anastasia, sanctum Chrysogonum secuta, convenit sanctas illas, easque complexa est, et serviebat eis. Id vero ubi rescivit Diocletianus, comprehensas tradidit regionis præfecto: a quo tortæ, rursus alteri præfecto, Sisinnio nomine, traduntur: qui sanctas quidem Agapen, et Chioniam igni consumi jussit: sanctam vero Irenem quidam miles gladio confecit.

Eodem die

53 Certamen sanctæ martyris Theodotæ et filiorum ejus.

Theodota martyr in Bithynia nata, celebri Anastasiæ fama commota, eam adiit, et cum ea versata est simul cum filiis suis: cujus conjugium cum peteret Leucadius præfectus, et illa recusaret, volens eum fugere, rogavit, ut paulisper expectaret, se mox voluntati ejus obsecuturam. Expectante itaque præfecto, ipsa, erogatis in pauperes facultatibus, sanctis ministrabat. Diocletianus vero cum cognovisset carceres et ergastula Christianis plena esse, edixit ut omnes nocte una, alii igne, alii aqua, alii ferro tollerentur. Quamobrem Leucadius tradidit sanctam Theodotam cum filiis Nicetio Bithyniæ præfecto, ut eos torqueret: qui eum ab Evodo Theodotæ primogenito objurgaretur, ira excandescens, ingentem fornacem ascendi jussit, inque eam projici Theodotam cum filiis. ἐλεγχοίς ὑπὸ Εὐώδου τοῦ πρώτου υἱοῦ αὐτῆς ὠργίσθη. καὶ εἰς αὐτῆς κλιδίαι αὐτῆς.

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia.

54 Certamen sanctorum decem martyrum in Creta.

Isti, Decio imperatore, ex insula Cretæ fuere, non tamen ex eadem civitate, sed ex diversis ejusdem regionis locis. Et ex metropoli quidem Gortyna quinque ortum duxere, Theodulus, Saturninus, Euporus, Gelasius. Eunicianus: ex Gnoso vero Zoticus: ex Epinio Leomenes Pontius: ex Panormo Agathopus: ex Cydonia Basilides: et ex Heraclea Evarestus. Qui comprehensib infidelibus, præfecto insulæ traduntur: at ille populo imperavit, ut victos ad aras idolorum circumducerent, et nisi immolarent, gravissime eos, ut cuique libuisset, torquerent. Triginta itaque dierum spatio circumducuntur, illuduntur, verberantur, lapidantur, per stercora raptantur: demum præfecto pro tribunali sedente, coram eo decollantur, ad extremum spiritum gratias Deo agentes.

ἐν ἣ κατέμενον αἱ ἅγιαι τρεῖς ἀδελφαί, Ἁγία Χιονία, καὶ Εἰρήνη, μετὰ Ζωΐλου τινὸς δούλου τοῦ Θεοῦ, ἐφάνη ἑ Χρυσόγονος τῷ Ζωΐλῳ κατὰ τὸν ὕπνου λέγων αὐτῷ, ὅτι Μέλλει: ἡ ἅγια Ἀναστασία συναγωνίσασθαι ταῖς ἁγίαις τρισὶν ἀδελφαῖς, μετὰ τῆς αἰνότητος ἐννέα ἡμερῶν τελεῖν τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ ἅγια Ἀναστασία, ἠκολούθησεν τῷ ἁγίῳ Χρυσόγονῳ, καὶ ἐπιστῆθεν εἰς τὰς ἁγίας καὶ ἡσπάσατο αὐτάς, καὶ ἐδούλευεν αὐταῖς. Καταμαθὼν ὁ Διοκλητιανός, ἐκράτησεν αὐτάς, καὶ παρ᾽ ἐδώκε τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι, καὶ ἐτιμωρήθησαν αὐτοῦ, καὶ πάλιν παρεδόθησαν ἄλλῳ ἄρχοντι λεγόμενῳ Σισιννίῳ. Καὶ ὁ ἄρχων, τὴν μὲν ἁγίαν Ἀγίαν, καὶ τὴν ἁγίαν Χιονίαν πυρὶ παρέδωκε, τὴν δὲ ἁγίαν Εἰρήνην ἐκ τῶν στρατιωτῶν εἰς μετὰ σταθμῶν ἐπέδρευσεν.

B ἐπέδρευσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐθνησίς τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδότης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Θεοδότῃ ἡ μάρτυς ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς χώρας Βιθυνίας. Ἀκούσασα δὲ περὶ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτήν, καὶ διετριβε μετ' αὐτῆς, ἐπι τοῖς τέκνοις αὐτῆς. Πρότερον δὲ ἡ ἅγια αὐτῆς ἐζητεῖτο πρὸς γάμον ὑπὸ Λευκαδίου τοῦ ἄρχοντος. Ἄλλ' οὐκ ἐπέθετο δῆμος θέλουσα αὐτὸν ἐκπερὶ ἐμίγρυσεν αὐτῷ μικρὸν ἀναμῆναι αὐτήν, καὶ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ. Τοῦ δὲ ἄρχοντος ἀναμῆντος, αὐτὴ τὸν πλοῦτον αὐτῆς δοῦσα πτωχοῖς, ἐπέδρευε τοῖς ἁγίοις. Ἀκούσας δὲ Διοκλητιανός ἐπέσει αἱ φυλακαὶ καὶ τὰ ἐργαστήρια γέμουσι ὁ Χριστιανῶν, ἐκέλευσε πάντας ἐν μιᾷ νυκτὶ φεθῆναι, τοὺς μὲν διὰ πυρὸς, τοὺς δὲ δι' ὕδατος, καὶ διὰ ξίφους. Τότε ὁ Λευκάδιος παρέδωκε τὴν ἁγίαν Θεοδότην, καὶ τὰ παιδιά αὐτῆς Νικητίῳ τῷ ἄρχοντι Βιθυνίας, ἵνα βασανίσῃ αὐτούς. Καὶ ὁ Νικητίῳ. Καὶ ἀνάψας μεγάλην κἀμινον, ἔκασον καὶ αὐτῶν κλιδίαι αὐτῆς.

C

MHNI TΩ ΑΙΤΩ.

ΚΓ'.

Ἐθνησίς τῶν ἁγίων δέκα μαρτύρων τῶν ἐκ Κρήτης.

Οὗτοι ἦσαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κρήτης, οὐκ ἀπὸ μιᾶς πόλεως, ἀλλ' ἐκ διαφόρων τῆς χώρας μερῶν καὶ ἀπὸ μὲν τῆς μητροπόλεως Γορτύνης ἦσαν πέντε, Θεόδουλος, Σατουρνίνος, Εὐπορος, Γελάσιος, Εὐνικιανός: ἀπὸ δὲ Κνωσοῦ Ζωτικός: ἀπὸ δὲ τοῦ Ἐκινεῖου Λεομένης Βόντιος: ἀπὸ δὲ τοῦ Πανόρμου Ἀγαθόπος: ἀπὸ δὲ Κυδωνίας Βασίλειδος: καὶ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείου Εὐάρατος. Οἱ κρατηθέντες παρὰ τῶν ἀπίστων, τῷ τῆς νήσου ἄρχοντι παρεδόθησαν: ἕκαστος δὲ τῷ κληθεὶ τοῦ λατοῦ προσέταξεν δῆσαι αὐτούς, καὶ περιάγειν εἰς τὰ βωμοὺς τῶν εἰδώλων, καὶ εἰ μὴ θύσωσιν, ἰσχυρῶς ὡς θέλουσιν, αὐτούς τιμωρήσασθαι. Ἐπὶ τρισὶν δὲ ἡμέραις περιελαυνόμενοι, καὶ ζῶπνοι, τυπόμενοι λιθοβολούμενοι, κατὰ τῆς ἐκ κοπρίας συρμῆς ὑπερον τοῦ ἄρχοντος προκαθίσαντος, ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπεκεφαλίσθησαν, εὐχαριστοῦντες μέχρι τοῦ τέλους τῷ Θεῷ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΔ'

Αθλησις τῆς ἁγίας μαρτυρός Εὐγενίας, καὶ τῶν
σὺν αὐτῇ.

Ἐπι τῆς βασιλείας Κομόδου, ἦν ἡ ἁγία Εὐγενία, θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ ἐπαρχοῦ Ῥώμης· τοῦ δὲ πατέρος αὐτῆς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀποσταλέντος παρὰ Κομόδου, ἵνα γένηται καὶ ἐκεῖ ἐπαρχος, ἐπεὶ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ τὰ παιδιά ἀπῆλθον, ἀπῆλθε καὶ ἡ ἁγία Εὐγενία· καὶ ἐκεῖ ἔμαθε πᾶσαν γραφὴν Ἑλληνικὴν καὶ Χριστιανικὴν. Ἐπεὶ δὲ τὰ βιβλία ἤρεύνα, ἐνέτυχε καὶ ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου· καὶ ἐξ αὐτῶν γενομένη Χριστιανῆ, ἔμαθε πᾶσαν ἀρετὴν. Εἶτα ἀφῆκε τὴν πατρικὴν δόξαν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, καὶ ὁδοποιήθη, καὶ γέγονε μοναχὴ, ἀλλ' ἐν σχήματι ἀνδρείου· καὶ γὰρ ἑαυτὴν εὐνοῦχον ἔλεγεν εἶνα. Τῷ χρόνῳ δὲ διαγνωθεῖσα, καὶ ἀναγνωριθεῖσα Φιλίππῳ τῷ πατρὶ αὐτῆς, ἐποίησε καὶ ἐκεῖνον Χριστιανόν, ὁμοίως καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς συγγενεῖς. Μιὰ μικρὸν δὲ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ μετὰ ταῦτα ἅπαντες τὸ διὰ μαρτυρίου τέλος ἐδέξαντο.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΕ'

Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀχράντου γεννησεως τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἰδὼν ὁ φιλόβρωπος Θεὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννόμενον, ἐσπλαγχνίσθη. Καὶ ἀποστείλας τὸν ἄγγελον αὐτοῦ Γαβριὴλ, εἶπε τῇ Θεοτόκῳ· Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Καὶ εὐθέως συνελήφθη ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς ἐν τῇ ὀχράντῳ μήτρᾳ αὐτῆς· καὶ πληρωθέντων τῶν ἐννέα μηνῶν ἀπὸ τῆς συλλήψεως, ἐξῆλθεν ὀρισμὸς παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Καὶ ἀπεστάλη Κυρίνιος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς Βηθλεὲμ, ποιῆσαι ἀπογραφὴν. Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ὁ φύλαξ τῆς Παρθένου σὺν αὐτῇ, ἀπογραφῆναι εἰς Βηθλεὲμ. Καὶ ἐπεὶ ἔμαλλε τεκεῖν ἡ Παρθένος, μὴ εὐρίσκουσα ἐλπίμα διὰ τὸν πολὺν λαόν, εἰσῆλθεν εἰς πενιχρὸν σπήλαιον· καὶ ἐκεῖ ἔτεκεν ἀφθόρως τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· καὶ ἐσπαργάνωσεν, ὡς βρέφος, τὸν τῶν ἀπάντων Κτίστην, καὶ ἔθηκεν ἐν τῇ τῶν ἀλόγων φάτνῃ, ὡς μέλλοντα βύσασθαι ἡμᾶς τῆς ἀλογίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἡ τῶν Μάγων προσκύνησις.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις ἐγένετό τις μάντις λεγόμενος Βαλαάμ, ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρᾳ· καὶ μαντευσάμενος καὶ ἄλλα πολλὰ, εἶπε καὶ τοῦτο· Ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ καὶ θραύσει τοὺς υἱοὺς Μωάβ. Ἐβλόντες οὖν οἱ ἄλλοι μάντις καὶ μάγοι τὴν τοιαύτην προφητείαν κατὰ διαδοχὴν, ἐδίδασκον πάντας τοὺς τῶν Περσῶν μάντις· καὶ περιῆλθε καὶ εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα Μάγους ὁμοῦ καὶ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, τρεῖς ὄντας, καὶ παρετήρουν, πότε ἴδωσι τὸν ἀστέρα τοιοῦτον. Ὡς ἀστρόνομοι δὲ ἰδόντες τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀστέρα, οὐκ ἐποίησαν τὴν πορείαν, ὡς οἱ λοιποὶ ἀστέρες, ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ δύναι, ἀλλ' ὡς

Α

EODEM MENSE.

Die vicesima quarta

55 *Certamen sanctæ martyris Eugenæ, et sociorum.*

Sancta Eugenia, Commodo imperatore, Philippi præfecti Romæ filia, cum ejus pater Alexandriam a Commodo, ut illius urbis præfectus esset, mitteretur, secumque uxorem et filios duceret, abiit et ipsa, ibique Græcorum Christianorumque litteras omnes didicit. Cumque Scripturas evolvisset, incidit in Epistolas sancti apostoli Pauli, quarum lectione Christianam fidem amplectens, virtutum omnium exercitationi se tradidit. Tum patri splendore relicto sumptoque virili habitu in monasterium secessit, ibique baptizata, monasticum institutum suscepit, cum se eunuchum dixisset. Postea ad Philippum patrem delata, et ab illo agnita, eundem cum matre, ac propinquis ad Christi fidem traduxit. Paulo post pater episcopus fit; ac tandem omnes martyrio coronantur.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta.

56 *Commemoratio immaculatæ Nativitatis Domini nostri Jesu Christi.*

Clementissimus Deus cum genus humanum tyrannide diaboli oppressum cerneret, misertus ejus, misit angelum suum Gabrielem, qui Deiparæ dixit: *Ave gratia plena, Dominus tecum.* Statimque in purissimo ejus utero conceptus est Dominus ac Deus noster. Exactis autem a Cæsare Augusto, ut describeretur lotus orbis. Missusque est Cyrinus Hierosolyma in Bethlehem, ut descriptionem faceret. Ascendit autem et Joseph Virginis custos una cum illa in Bethlehem, ut describeretur. Cumque Virgo paritura esset, nec haberet in diversorio locum ob affluentem undique multitudinem, angustam subiit speluncam, ibique incorrupte peperit Dominum nostrum Jesum Christum, ac velut infantem fasciis involvit omnium Conditorem, et in animalium irrationalium præsepi collocavit eum, qui nos ab irrationalitate liberaturus erat.

Eodem die

57 *Magorum adoratio.*

In diebus illis fuit vates, Balaam nomine, in regione Persarum: qui cum multa alia vaticinatus fuisset, hoc etiam prædixit: *Orietur stella ex Jacob, et conteret filios Moab.* Quam prophetiam alii vates et magi per manus traditam accipientes, ad omnes Persarum vates illam traduxere: donec pervenit ad tres illos Magos simul et Persarum reges, qui sedulo observabant stellæ hujus apparitionem, Cum autem periti astronomi essent, videntes Christi stellam diversum a reliquis stellis cursum tenere, quippe quæ non ab ortu in occasum, sed in meridiem tenderet, cognoverunt, magni Regis ortum

D

illam significare. Quare stellam ducem secuti, invenerunt Christum Dominum, et procidentes adoraverunt eum, et obtulerunt ei munera, aurum, thus, et myrrham : monitique ab angelo, in regionem suam cum gaudio reversi sunt.

Eodem die

58 *Joseph sponsus et custos Virginis ab angelo Dei admonetur.*

Herodes Judæorum rex cum didicisset ex Magis, natum esse magnum regem, qui orbem universum subacturus esset, vocatis Magis dixit : Ite, et diligenter investigate de puero : et cum inveneritis, renuntiate mihi, ut et ego veniens adorem eum. Hoc autem dicebat, ut cognosceret, ubi esset, et mitteret ad interficiendum eum. Deinde convocatis scribis, interrogavit, ubi secundum Scripturam Christus nasceretur. At illi dixerunt : In Bethlehem Judææ. Tum milites suos misit, ut interficerent pueros omnes in Bethlehem a bimatu et infra, secundum tempus, quod exquisierat a Magis. Quare missus a Deo angelus dixit Josepho : *Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et fuge in Ægyptum.* Joseph autem id executus, accepit puerum, et matrem ejus, et abiit in Ægyptum.

Ἀίγυπτον. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἐποίησεν οὕτως, καὶ παραλαβὼν τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἀπέβη εἰς Αἴγυπτον.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta.

59 *Deipura in Ægyptum fugit.*

In Ægyptum Deipara fugit cum infante, et Josepho, duabus ex causis : tum ut impleretur, quod dictum est a propheta : *Ex Ægypto vocavi Filium meum* ; tum etiam ut hæreticorum omnium os obstruatur. Nisi enim infans fugisset, sed comprehensus fuit, et occisus, nullus certe saluti hominum relictus fuisset locus. Si vero neque gladio, neque alio supplicii genere extingui potuisset, ut dispensationem impleret, multi existimassent, phantastice, non vere eum carnem humanam assumpsisse : Si carnem haberet (inquiunt), gladio certe concideretur : cum nullo prætextu ausi sunt infelices hæretici dicere, eum phantastice natum fuisse. Quare fugit in Ægyptum, ut et idola Ægyptiorum confringeret, et toti mundo salutem afferret, secundum tempus, quo cruci affligendus, et resurrecturus esset.

EODEM MENSE.

Die vigesima septima

60 *Certamen gloriosi Protomartyris, et Archidiaconi Stephani.*

Stephanus protomartyr sanctorum apostolorum discipulus post Domini nostri Jesu Christi Ascensionem ordinatus est cum aliis sex, ut fidelibus ad mensas ministraret. Cum esset autem plenus fide et sapientia, faciebat prodigia et signa magna in

Ἀ πρὸς μεσημέριαν, ἔγνωσαν, ὅτι γέννησιν τοῦ μεγάλου Βασιλέως δηλοῦν, καὶ ἠκολούθησαν τῷ ἀστέρι, καὶ εὗρον Χριστὸν τὸν Κύριον. Καὶ πεσόντες προσκύνησαν αὐτῷ· καὶ προσήνεγκαν δῶρα, χρυσόν, καὶ ἰσθάνον καὶ σμύρναν, καὶ οὕτως, τῇ προστασίᾳ τοῦ ἀγγέλου, ὑπέστρεψαν μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν χώραν τῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἰωσήφ ὁ μνηστὴρ καὶ φύλαξ τῆς Παρθένου ἠγγέλου ματιζόμενος ὑπὸ τοῦ θείου ἀγγέλου.

Μαθὼν Ἡρώδης ὁ τῶν Ἰουδαίων ἀρχηγὸς καὶ Μάγων, ὅτι Βασιλεὺς ἐγεννήθη μέγας, ὅστις μέλλει τὸν δῶλον κόσμον ὑποτάξαι, προσκαλάσαστο τοὺς Μάγους, καὶ εἶπεν· Ἀπελθόντες ἀκριβῶς ἔξετε περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὶ δὲ εὔρητε, ἀπαγγείλατε μοι, ὅπως καὶ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτόν. Ἐπὶ δὲ εἶπεν, ἵνα μάθη, ὅπου ἐστίν, ὅπως ἀποστείλῃ καὶ φονεύσῃ αὐτόν. Ἐἶτα προσκαλεσάμενος τοὺς γραμματεῖς, ἠρώτησε· Ποῦ λέγει ἡ Γραφή τὸν Χριστὸν γεννηθῆναι. Οἱ δὲ εἶπον· Ἐν Βηθλέεμ τῆς Ἰουδαίας. Τότε ἀπέστειλε τὰ στρατεύματα καὶ φονεῦσαι πάντας τοὺς παῖδας, τοὺς ἐν Βηθλέεμ καὶ ἐπιχώριους καὶ κατοικητικούς, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἔταξε παρὰ τῶν Μάγων. Διὰ τοῦτο ἀπέστειλε καὶ Ἰωσήφ ὁ Μάγος ἐκ Θεοῦ, καὶ εἶπε Ἰωσήφ· Ἐγερθεὶς παρὰ τὸ παιδίον, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φέρετε αὐτὰ εἰς Αἴγυπτον.

C

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

KZ.

Ἡ Θεοτόκος φεύγουσα εἰς Αἴγυπτον.

Εἰς Αἴγυπτον φεύγει ἡ Θεοτόκος, μετὰ τοῦ παιδίου καὶ τοῦ Ἰωσήφ, διὰ δύο προφάσεις. Ἡ πρώτη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ προφήτου, ὅτι Ἐξ Αἴγυπτου ἐκάλεσα τὸν Υἱόν μου καὶ ἵνα ἐμπραγῇ πᾶν πρὸς τὴν αἰρετικῶν. Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐφυγεν, ἀλλ' ἐκέρθη τὸ βρέφος, εἰ μὲν ἐφονεύθη, ἐνεποδίζετο ἡ πίστις τῶν ἰσραηλῶν σωτηρία· εἰ δὲ οὐκ ἐφονεύθη, μήτε ὑπὸ σπαθίου κοπτόμενον, μήτε ὑπὸ ἄλλου τινὸς ξίφους ἀλλῆς τιμωρίας, διὰ τὸ πληρῶσαι τὴν οἰκονομίαν, ἣν εἶχε τοῖς πολλοῖς, ὅτι κατὰ φαντασίαν ἐγένετο οὐ κατὰ ἀλήθειαν ἐφόρεσε τὴν ἀνθρωπίνην σαρκαίαν. Ἐγὼ γὰρ ἐφόρει σάρκα, φρεσίν, ἐκόπτετο ἂν ὑπὸ σπαθίου· ὅπουγε καὶ προφάσεως μὴ γενομένη ἐτόλμησαν οἱ ἄθλιοι αἰρετικοὶ τοῦτο εἰπεῖν, κατὰ φαντασίαν ἐγεννήθη· διὰ τοῦτο φεύγει εἰς Αἴγυπτον, ἵνα καὶ τὰ ἐκεῖσε συντριψῇ εἰδωλα, καὶ οἰκουμένην δλῆν σώσῃ, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς σωτηρίας σταυρώσεως, καὶ τῆς ἀναστάσεως.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

KZ

Ἀθλησις τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου Πρωτομάρτυρος, καὶ ἀρχidiaconi Στεφάνου.

Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς ἐγένετο μαθητὴς τῶν ἁγίων ἀποστόλων· μετὰ δὲ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προεχειρίσθη μετὰ καὶ ἄλλων εἰς τὸ διασσοεῖν τοὺς πιστοὺς ἐν ταῖς τραπέζαις. Ὑπάρχων δὲ πλήρης πίστεως, καὶ σοφίας, ἐν

σημεία και τέρατα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ, διδάσκων αὐτοὺς και εὐαγγελιζόμενος τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ. Γενομένης δὲ ζητήσεως παρὰ τῶν Λιβερίτων και τῶν Κυρηναίων, συνέστησαν ἐπὶ Στεφάνῳ, συζητοῦντες αὐτῷ· και νικηθέντες, ὠργίσθησαν διαλεχθέντες και διδάξαντος τοῦ ἁγίου Στεφάνου πολλὰ ἀπὸ τῶν θείων Γραφῶν. Καὶ θυμωθέντες, ἤρξαντο τρίξιν τοὺς ὀδόντας, και λιθοβολεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ λιθοβολούμενος, θεία τὰ γόνατα, προσήχετο λέγων· Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς, και τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἱστῶτα ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμειως τοῦ Πατρὸς, και προσκαλούμενον αὐτόν, και οὕτως ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΒ΄

Ἄθλησις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Οὗτος ἐγένετο ἀπὸ Συρίας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θεοφάνους τοῦ ποιητοῦ τῶν κανόνων. Μονάσας δὲ πρότερον ἐν τῇ λαύρῃ τοῦ ἁγίου Σάββα, και πολλὰ ἀγωνισάμενος εἰς ἀρετὴν, ὕστερον ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου. Καὶ καταναγκασθεὶς ἀνήσασαι τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, και μὴ πεισθεὶς, εἰς ἐξορίαν ἐκπέμπεται, πρότερον κατακωντηθεὶς, και καταγραφεὶς τὸ τίμιον αὐτοῦ πρόσωπον διὰ βελόνης και μέλανος, και ὡς εἰς τῶν κακούργων και φευγόντων δούλων καθυβρισθεὶς· διότι ἐπαρρησιάζατο ὑπὲρ τοῦ δικαίου, και οὐκ ἠθέλησεν ἀνήσασθαι τὴν τιμὴν, και τὸ σέβας τῶν ἁγίων και σεπτῶν εἰκόνων· ἀλλὰ μέχρι τέλους ἀνιστῆναι ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς ὁμολογίας. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἀπελθὼν, πολλὰ πάλιν ἀγωνισάμενος και πολλοὺς τῶν ὀρθοδόξων στηρίξας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Οὗτος ὑπῆρχε τῆς αὐτῆς Κωνσταντινουπόλεως και γέννημα, και θρέμμα. Ἐγένετο δὲ πρότερον διὰ τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ πρεσβύτερος τῆς ἀγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας· οὐ μόνον δὲ πρεσβύτερος, ἀλλὰ και συγκελλος, και σκευοφύλαξ. Τοσοῦτον γὰρ ἐτιμᾶτο παρὰ τε τοῖς βασιλεῦσι, και τῷ πατριάρχῳ, και τῇ συγκλήτῃ, και τῇ συνόδῳ πάσῃ· ἦν γὰρ συνετὸς, και γνωστικός, και ἐλεήμων, και συμπαιθεὶς, και πάντα τὰ Θεῷ ἀρέσκοντα ἐν ἐσωτῶ περιφέρων. Διὰ ταῦτα δὲ τοῦ πρὸ αὐτοῦ πατριάρχου Κωνσταντίνου τελευτήσαντος, ψήφῃ τοῦ βασιλέως, και τῆς συγκλήτου, και τῶν ἐπισκόπων, και τοῦ λαοῦ παντὸς, προχειρίζεται πατριάρχης τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ καλῶς ποιμάνας τὸ ποίμνιον αὐτοῦ, και κυβερνήσας τὴν ἀγίαν· Ἐκκλησίαν ὀρθοδόξως Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἰνδῆ, και Δόμνας.

Ἡ μάρτυς Δόμνα ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν πόλει Νικομηδείας, ἰέρεια τοῦ ἐν τῷ

populo, docens eos, et Christum evangelizans. Facta autem a Libertinis, et Cyrenensibus quaestione, constituerunt Stephanum, et disputabant cum eo. Sed ab eo victi, in furorem acti sunt, quod eos redarguisset, et allatis sacrarum Scripturarum testimoniis convicisset. Stridentes itaque dentibus in eum, lapides jaciebant. At ille cum lapidaretur, positus genibus orabat, dicens: *Domine, ne statuas illis hoc peccatum.* Et cum hoc dixisset, vidit caelos apertos, et Filium Dei stantem a dextris virtutis Patris, et se compellantem: atque ita decesait.

B

EODEM MENSE.

Die vicesima octava

61 *Certamen sancti Patris nostri Theodori Graptæ.*

Hic fuit ex Syria una cum fratre suo Theophane Canonum scriptore. Et primum quidem in Laura sancti Sabæ monasticam vitam amplexus, virtutibus excolendis totum se addixit. Deinde Constantino-polim profectus Theophilo Iconomacho imperante, cum sanctarum imaginum cultum ejurare detrectaret, acubus perfossus, atramentoque in facie notatus, ac veluti maleficus et fugitivus servus contumelia affectus, in exsilium ejicitur, quod pro justitia libere decertans, honorem venerationemque sacrarum imaginum abnegare nollet, sed ad extremum spiritum pro vera confessione persisteret. In exsilio autem cum multa rursus certamina subiisset, pluresque orthodoxorum confirmasset, ad Dominum migravit.

C

Eodem die

62 *Commemoratio sancti Patris nostri Theodori archiepiscopi Constantinopolitani.*

Hic Constantinopoli natus et educatus, primum ob suam probitatem presbyter, Syncellus, et Scévophylax fuit sanctissimæ magnæ ecclesiæ, atque in summo honore habitus ab imperatoribus, patriarcha, senatu, universaque synodo: prudens enim erat, sapiens, eleemosynarius, compatiens, et omnia, quæ Deo placent, in seipso circumferens. Quamobrem defuncto Constantino patriarcha, suffragiis imperatoris, senatus, et episcoporum, totiusque populi, ordinatur throni Constantinopolitani patriarcha. Cumque gregem suum optime gubernasset, sanctamque ecclesiam orthodoxe religioseque annis duobus ac mensibus tribus rexisset, migravit ad Dominum.

και θεαρέτως ἐπὶ ἔτη δύο, και μῆνας τρεῖς, πρὸς

Eodem die

63 *Certamen sanctorum martyrum Indis, et Domnæ.*

Domna martyr, Maximiano imperatore, in urbe Nicomedia fuit, sacerdos duodecim deorum in Pa-

latio. Sed cum forte in Acta sanctorum apostolorum et sancti Pauli Epistolas incidisset, earum lectione animo illuminata, veramque fidem discens, in Christum credidit, et a Cyrillo Nicomediae episcopo baptizata fuit, una cum Inde eunuchō, et aliis compluribus. Tum vero si quid a Palatio accipiebat, in pauperes illud erogare cœpit. Quod cum rescivisset eunuchorum princeps, accingeretque se ad eam torquendam, simulavit illa dementiam. Quamobrem ut sanaretur, missa est ad episcopum, et inter Christianos versabatur. Sed Maximianus a castris reversus, percontatusque de Domna, cum illam non reperisset, ira exandescens, jussit Christianos omnes interfici. Tunc sancta Domna sumpto virili habitu, Sanctorum reliquias noctu sublata sepelebat. Demum agnita capite plexa fuit.

Eodem die

64 *Certamen sanctorum viginti millium martyrum.*

Maximianus imperator, confecto feliciter, quod adversus Æthiopes gesserat, bello, volens epinicia idolis celebrare, edixit, ut undequaque omnes convenirent, idola adoraturi. Cum autem in sancto Natalis Christi festo ecclesia Christianorum plena populo esset, summa cum lætitia festum diem Christiani celebrabant, nec induci poterant, ut inde exirent, et impura dæmonia colerent. Quod ubi rescivit Maximianus, præcepit, ut circa ecclesiam apposita undequaque sarmenta comburerentur, et Christiani conflagrarent. Tum vero episcopus Catechumenos omnes baptizavit, sacrisque operatus, purissima mysteria cunctis porrexit: atque ita subjecto igni hominum viginti millia concremata sunt, excepto episcopo, qui Dei beneficio servatus est, ut alios juvaret, ac baptizaret.

Eodem die

65 *Certamen sanctorum, qui ex cœtu et ex rogo sanctorum martyrum superfuerunt.*

Hæc cum impurus Maximianus fecisset, imperavit ut ii etiam, qui extra rogam reliqui erant, Christiani interficerentur. Igitur sanctus Indes, et Gorgonius, et Petrus, alligatis ad collum saxis, in mare demersi sunt. Zenon copiarum dux, contusis saxo oculis ac dentibus, una cum Dorotheo præposito, capite plectitur; Mardonius igni comburitur; Mygdonius in foveam injicitur; Glycerius presbyter flammis traditur; Theophilus diaconus præcisâ lingua in campo lapidatur: compluresque alii eodem die martyrii coronam acceperunt. Quorum omnium sacras reliquias in unum collectas sancta Domna sepelivit: deinde navigio impositas, honesto loco abscondidit. Quare ad Maximianum delata, ejusdem jussu primum capite plectitur, mox igni comburitur.

παλατίῳ δωδεκαθέῳ. Ἐνούχουσα δὲ ταῖς Παύλου ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ παρ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σωθεῖσα, καὶ τὴν ἄληθῆ πίστιν μαθεύουσα, ἐπιστήθη ἰσχυρῶς καὶ βαπτίζεται παρὰ Κυρίλλου ἐπισκόπου Νικομηδείας, ἅμα Ἰνδῆ τῷ εὐνούχῳ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς. Καὶ ἀπὸ τότε εἴ τι ἐλάμβανεν ἀπὸ πατρὸς ἐδίδου τοῖς πτωχοῖς. Διαγνωθεῖσα δὲ παρὰ τὸν ἀρχιεπισκόπου, καὶ μέλλουσα τιμωρεῖσθαι, ἐπεισέτατο παραφροσύνην, καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸν ἐπίσκοπον, ἵνα θεραπευθῆ· καὶ ἦν μετὰ τῶν ἁγίων ἁγιασμένων. Ὁ δὲ Μαξιμιανὸς, ὑποστρέψας ἀπὸ τῆς ἐξορίας, ἐξήγει τὴν Δόμναν. Καὶ μὴ εἰδὼς τὴν κράνθη, καὶ προσέταξεν ἀποθανεῖν πάντας τοὺς Χριστιανούς. Τότε ἡ ἁγία Δόμνα ἐνδυσμένη ἰσχυρῶς ἑσθίοντα, ἀνελαμβάνετο τῶν ἁγίων λείψανα, καὶ ἔθαπτε. Καὶ γνωσθεῖσα, ἀπεκαταλύθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων δυσμυρίων μαρτύρων.

Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἐπιπέδου ὑποστρέψαντος πολέμου μετὰ νίκης, καὶ ἐπισημομένου ἐπὶ νίκῃ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐμύνηται ταχέως συνελθεῖν ἅπαντας εἰς τὴν προσκυνητὴν εἰδώλων τῆς δὲ ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν μούσης τοῦ λαοῦ (ἦν γὰρ ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων τοῦ στοῦ γέννησις), ἑορτάζοντες οἱ Χριστιανοί, ἵνα καὶ οὐκ ἐπέισθησαν ἐξελεῖν τῆς ἐκκλησίας προσκυνησάμενοι τοῖς ἀκαθάρτοις δαίμοσι. Καὶ μετὰ τοῦτο ὁ Μαξιμιανὸς, προσέταξε κύκλῳ τῆς ἐπιπέδου τεθῆναι φρύγανα, καὶ ἐξαφθῆναι, καὶ κατακαύεσθαι τοὺς Χριστιανούς. Καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ ἐπίσκοπος ἐδάπτισε πάντας τοὺς κατηχουμένους· καὶ ἐκείνη τῆς ἡμέρας, μεσῶν ἡμερῶν τῶν ἀχράντων μαρτύρων. Καὶ οὕτως ἀναχθέντων τῶν φρυγάνων, ἐτελείθη ἅπαντες δυσμύριοι ὄντες. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Θεοφίλιος διεφυλάχθη, ἵνα καὶ ἕτερούς ὠφελῆται βαπτίσῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἀπὸ τῆς συγχλήτου, καὶ τῶν ἐξ ἐπιπέδου πυρᾶς ὑπολειφθέντων ἁγίων μαρτύρων.

Ταῦτα πράξας ὁ μιαιφάνης Μαξιμιανὸς, προσέταξε καὶ τοὺς ἐξ ἐπιπέδου πυρᾶς ὑπολειφθέντας Χριστιανούς φονεῦσθαι. Φονεύονται δὲ ὁ ἅγιος Ἰνδῆς καὶ Πέτρος, καὶ Πέτρος, λίθοις προσδεθέντες, καὶ ὁ ἅγιος Λάσσης ῥιπέντες. Ὁ δὲ στρατηγὸς Ζήνων, συνήγαγε τὴν ὄψιν καὶ τοὺς ὀδόντας μετὰ λίθων, σὺν Δαυίδ τῷ πραιποσίτῳ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Μαρτυρῶν πυρὶ φλέγεται· Μυγδώνιος εἰς βόθρον ἐμπίπτει· Γλυκέριος ὁ πρεσβύτερος πυρὶ τελεῖται· Θεόφιλος ὁ διάκονος τὴν γλῶτταν ἐκμηθεῖται, ἐκείνη τῆς ἡμέρας λιθοβολεῖται· καὶ ἕτεροι πολλοὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸν τῆς μαρτυρίας ἐδέξαντο στέφανον. Τοῦτων πάντων τὰ ἅγια λείψανα ἡ ἁγία Δόμνα συνάγουσα ἐνεταφάσεν. Εἶτα ἐν πλοίῳ ἐνήθεισά, ἐν ἐπιτελείῃ κρύψασα τόπων, διεβλήθη τῷ Μαξιμιανῷ καὶ τῇ προστάξει ἐκείνου, πρῶτον μὲν ἀπεμύθη τὴν κεφαλὴν, εἶτα καὶ πυρὶ κατεκαύθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΓΤΩ.
ΚΘ'

A

'Η ἀνάφρασις τῶν ἐν τῇ Βηθλεὲμ ἀγίων νηπίων.

Προστάξας ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων Ἡρώδης τοῖς ἀγοῖς, τοῦ ὑποστρέψαι, καὶ διαναγγεῖλαι αὐτῶν ἐπὶ τοῦ γεννηθέντος βασιλέως, ὃν ὁ ἀστέρ, ᾧ ἔκοιτο, ἐμήνυεν, ὅπως σὺν ἐκείνοις προσκυνήσῃ αὐτῶν. Καὶ τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος αὐτοῖς, μὴ ἀναίμψαι πρὸς Ἡρώδην, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀναχωρεῖν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· καὶ τοῦτο ποιησάντων, ὡν, ὅτι ἐνεπαύθη ὁπ' αὐτῶν, ἐπικράνηθ'· καὶ ἐπείσαστο ἀκριβῶς τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστῆρος. Καὶ ἀποστειλάς στρατιώτας, ἐφόνευσε πάντας ὡς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ, ἀπὸ διετούς, καὶ κατωτέρω. Τοῦτο θέμενος ἐν τῇ διανοίᾳ, ὅτι εἰ πάντας ὡς παῖδας φονεύσει, πάντως ἀποθνήσκει ὁ μίλλων ἰσχυροῦς, καὶ οὐκ ἐπιβουλεύσει αὐτῶν. Ἄλλ' εἰς ἀπὸ ἐκείνου ὁ παράφρων· μὴ εἰδὼς, ὅτι Θεοῦ οὐκ ἄνθρωπος ἐμποδίσαι οὐ δύναται. Ὅθεν ἐκείνοις ἐν προεξένησε βασιλείαν οὐρανῶν, αὐτοῦ δὲ κόλασιν ὧν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

νήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκελλοῦ μονῆς τῶν Ἀνομιήτων.

Οὗτος ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρκελλος, ὑπέρχεν ἐκ πόλεως Ἀπαμείας τῆς Συρίας ἀπὸ ἐνδόξου ἰνοῦς καὶ περιφανοῦς. Ἐμαθε δὲ πᾶσαν γνῶσιν αἰ ἐπιστομῆν. Ἐἶτα κατέλιπε τὸν κόσμον, καὶ τὸν κόν τὸν πατρικόν, καὶ παραγένετο εἰς Ἐφεσον. καὶ εἰς μοναστήριον εἰσελθὼν, καλῶς ἐμόνασεν. Ἐἶτα παρεγένετο πρὸς τὸν ὁσιον Ἀλεξάνδρον ὄντα τῇ μονῇ τῶν Ἀνομιήτων, μαθὼν περὶ τῆς ἐνθέου ἰσχυροῦς αὐτοῦ ἀρετῆς. Καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ μονῇ ἡ διαγωγὴν ποιησάμενος, καὶ πάντας ὑπερβαλὼν ἀρετῆν, μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἰακώβου ὡς μετὰ Ἀλεξάνδρον ἡγεμονεύσαντος, ἐγένετο ἡγεμόνος. Τοσοῦτον δὲ ἡγωνίσαστο εἰς ἀρετῆν, ὡς καὶ χάρμα θαυματουργίας διέφασθαι παρὰ Θεοῦ· ἀλλὰ καὶ σφοδραῖος ὄθεν πολλῶν θαυμάτων ἐπιδειξάμενος δύναιμι, καὶ τοῖς βασιλεῦσι, καὶ παντὶ τῶ λαῷ τίμιος νεὶς, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΓΤΩ.

A

'Αθλησις τῆς ἀγίας μάρτυρος Ἀνυσίας.

'Η ἀγία μάρτυς Ἀνυσία ὑπέρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ αἰδέως ἐκ πόλεως Θεσσαλονικῆς, γενεῖς ἔχουσα σεβείας, καὶ πιστοῦς καὶ πλουσίους. Ἀλλὰ ἐκείνων ἰοθανόντων, ὑπελείφη ἡ ἀγία καταμόνος, διὰ βίου ἐπράξως εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἐργῶν, κατὰ τὸ ἔθος, ἀπερχομένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν, συνήντησεν αὐτῇ στρατιώτης τις τῶν ἐδωλῶν οσκυντήρης. Καὶ κρατήσας αὐτήν, ἠνάγκασεν ελθεῖν, καὶ θῆσαι τοῖς εἰδώλοις· ὅς δὲ οὐκ ἔπεισε ἡ ἀγία, ἰσχυρῶς ἀντεχομένην, καὶ ἐμπύσασσεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, θυμωθεὶς κατὰ τῆς πλευρῆς αὐτῆς διελαύνει τὸ σπαθίον. Καὶ δεξαμένη τὴν ὄψον καὶ πικρὰν ταύτην πληγὴν ἡ ἀγία, εὐθέως σεν ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀλλὰ καὶ πεποῦσα, τῆς πρὸς Θεὸν εὐχαριστίας τε καὶ εὐχῆς οὐκ ἀφίστατο. Καὶ οὕτως ἡ ἀγία ταῖς ἀρεταῖς ποιοῦσα, παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῷ Κυρίῳ.

ΠΑΤΡΟΛ. GR. CXVII.

EODEM MENSE.

Die vicesima nona

86 *Cædes sanctorum infantium Bethlehem.*

Cum Herodes Judæorum rex Magis præcepisset ut redirent, et renuntiarent sibi de nato rege, quem Stella illa, quam sequebantur, monstraverat, ut ipse cum iis adoraret eum: cumque angelus dixisset eis, ne reverterentur ad Herodem, sed per aliam viam irent in regionem suam, idque ipsi fecissent; videns ille, quod irrisus fuisset ab eis, ira excanduit: et exquirens diligenter tempus, quo Stella apparuerat, missis militibus interfecit omnes pueros Bethlehemi a bimatu et infra, eo consilio, ut cæteris interemptis pueris is quoque exstingeretur, qui regnaturus erat, nec sibi insidias strueret. Sed frustra laboravit insanus, nesciens divinum consilium ab homine impediri non posse. Quare illis quidem cælestis regnum, ipse vero sibi æterna supplicia comparavit.

Eodem die

87 *Commemoratio sancti Patris nostri Marcelli abbatis monasterii Acemetarum.*

Sanctus Pater noster Marcellus Apameæ in Syria honesto et illustri genere natus, atque omnibus scientiis instructus, mundo paternaque domo valere jussis, Ephesus profectus, in monasterium sese recepit, et monasticam vitam amplexus est. Tum sanctum Alexandrum adiit in monasterio Acemetarum agentem, cujus sanctitatis fama percrebuerat: in eoque monasterio versatus, monachos omnes virtutibus antecelluit: ubi post Alexandri ejusque successoris Jacobi obitum abbas electus, ea contentione virtutes excoluit, ut et miraculorum, et prophetiæ donum a Deo accepit. Quare multis patris prodigiis, imperatoribus, populoque universo honorabilis, in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die tricesima

88 *Certamen sanctæ martyris Anysis.*

Sancta martyr Anysia, Maximiano imperatore, ex urbe Thessalonica, piis, fidelibus, divitiisque parentibus nata, post illorum obitum sola derelicta, vita moribusque Deo gratias agebat. Quadam autem die, cum de more ecclesiam adiret, obviam ei factus miles idolorum cultor, comprehensam compellebat abire, idolisque sacrificare. Reluctantem vero, et in ejus os conspuentem, iratus miles rejectis gladio lateribus, gravique inflicto vulnere in terram dejecit. At illa sic dejecta, Deum orare, eique gratias agere non cessabat: atque hunc in modum per plures horas faciens, spiritum Domino tradidit.

Eodem die

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

● Certamen sancti apostoli Timonis, unius ex septem diaconis.

Ἀθλητὶς τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Τίμωνος ἐπὶ τῶν ἐπτὰ διακόνων.

Timon Christi apostolus unus ex septuaginta discipulis, ordinatus est a sanctis apostolis diaconus, ut mensis eorum, qui ad Christum accederent, et baptizarentur, ministraret una cum aliis sex diaconis, in quorum numero erat magnus Stephanus protomartyr. Sed postea ab iisdem sanctis apostolis creatus Bostrorum in Arabia episcopus, cum in nomine Domini nostri Jesu Christi veri Dei doceret, multisque Græcorum verbis et miraculis persuaderet, ut relicta vana idolorum superstitione sibi a majoribus tradita veram fidem susciperent, petitus insidiis Judæorum ægre ferentium nomen Christi tam libere prædicari, ab impiis idololatris comprehenditur, variisque tormentis excruciat: mox in caminum injicitur: unde incolumis evadens, 70 atque aliquando superstes, ad Christum lætus migravit.

Τίμων ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος ὑπῆρχε μίσις ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων, προχειρισθεὶς ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀποστόλων εἰς τὸ διακονεῖν τραπεζαῖαις τῶν προσερχομένων τῷ Χριστῷ, βαπτιζομένων, μετὰ τῶν ἄλλων ἕξ διακόνων, ἦν καὶ ὁ μέγας Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς ἄλλων ἐγένετο καὶ ἐπίσκοπος, ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων, τῆς πόλεως Βόστρων, χώρας τῆς Ἀραβίας. Καὶ διδάσκων ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λόγου πεῖθων τῶν Ἑλλήνων λόγοις καὶ θαύμασι, μὲν πατροπαράδοτον αὐτῶν θρησκείαν καταλείπει, ἐπιστρέφει δὲ ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν πίστιν, εδουλεύθη ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν εἰδωλοτρῶν, ὑποβολαῖς τῶν φθονεῶν Ἰουδαίων, μὴ ἀκούειν τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα παρρησιαστικῶς. Καὶ κρατηθεὶς καὶ διαφόρως βασανισθεὶς, καὶ ὄλεθρον ἐπιβουλεύων, πρὸς Χριστὸν ἐβλήθη.

ἕστερον εἰς κάμινον ἐνεβλήθη. Καὶ τῆς καμίνου ἐξελθὼν ἀβλαβῆς.

Β

EODEM MENSE.

Die tricesima prima

71 Commemoratio sanctæ Melaniæ Romanæ.

MHNI Τῷ ΑΥΤῷ.

ΛΑ'

Μνήμη τῆς ὁσίας Μελάνης τῆς Ῥωμαίας.

Cum Theodosius Magnus terrestre regnum cum cælesti commutasset, atque ad immortalem ipse regem migrasset, novæ quidem Romæ, subjectæque ei ditioni, ejusdem jussu, Arcadius filiorum ejus natu major imperavit; veteris autem Romæ, subditarumque regionum imperium Honorius natu minor tenuit. His imperatoribus sancta Melania floruit in urbe Roma, generis nobilitate, opibus, ac forma insignis, atque eam ob causam a multis in uxorem expetita, cum tamen illa a nuptiis abhorreret. Quam cum invitam parentes cuidam in matrimonium collocassent, illa, priusquam coirent, sponsum timorem Dei docens, tantum dicendo profecit, ut is mundum voluptatesque despiciens, monachus fieret: ipsa vero distributa in pauperes, 72 quam a parentibus acceperat, ingenti opum copia, monasticam vitam amplexa est: atque ita certamen certavit, ut et miracula ediderit. Edificato demum ad canendas Deo laudes monasterio, decessit.

Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου τῆς ἐπὶ γῆς βασιλείας οὐρανῶν ἀνταλλαξαμένου, καὶ πρὸς τὸν ἄνω ἐκδημήσαντος βασιλείᾳ, τῆς μὲν νέας Ῥωμαίας τῆς ὑπὲρ αὐτὴν ἐπικρατείας, προστάξαι ἐπιβασίλευσεν Ἀρκάδιος ὁ πρῶτος υἱὸς αὐτοῦ καλαϊᾶς Ῥώμης, καὶ τῆς ὑπὲρ ἐκείνην χώρας Ὀνώριος ὁ δεύτερος υἱὸς αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτων ὁσία Μελάνη ἐν τῇ πόλει Ῥώμῃ, εὐγενῆς καὶ κάλλους καὶ εὐμορφος. διὸ καὶ ζητούμενη πρὸς πολλῶν, αὐτὴ μὲν οὐκ ἤθελεν ἄμωσ ἐπιγόνειον συνεζεύχθαι ἀνδρὶ καὶ μὴ θέλουσα. Ὁ τῆς συναφείας τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον διδάξασα τὸν κόσμον καὶ ἰδὼναι καταφρονῆσαι, καὶ μοναχόν. Ὁμοίως καὶ αὐτὴ σαρκοπίσσα πρὸς πλοῦτον, ὃν ἐκ τῶν γονέων ἔλαβεν, ἀναρτίθεται, εἰς τοὺς πένθητας, γέγονε μοναχὴ. Καὶ ἠγωνίσασα, ὡς καὶ θαύματα ποιῆσαι. Ἐπίστα καὶ μοναστήριον εἰς Θεοῦ δοξολογίαν, ἐτελείουσα.

MENSE JANUARIO.

Die prima

73 Commemoratio sanctæ Circumcisionis Domini ac Dei nostri Jesu Christi.

MHNI ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ.

Ἐν τῇ πρώτῃ

Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἁγίας Περιτομῆς τοῦ Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Deus ac Dominus noster, cui corda hominum patent, quique futura prænoscit, ut Incarnationis et dispensationis suæ fidem faceret, ne quis hæreticorum dicere posset, eum phantastice genitum fuisse, non vere nostram carnem assumpsisse, quemadmodum multi hæreticorum ausi sunt asserere; atque etiam ut omnem cavilland' occasionem Judæis adi-

Θεὸς ὁ Θεὸς καὶ Κύριος ἡμῶν, ὡς τὰς ψυχὰς τῶν ἐνθρώπων ἐπιστάμενος, καὶ τὰ μέλλοντα πάντα, τὴν οἰκονομίαν πιστώσασθαι τῆς ἐνανθρωπήσεως αὐτοῦ, ἵνα μή τις ἐκ τῶν αἰρετικῶν ἐπιφύσει, ὅτι κατὰ φαντασίαν ἐγεννήθη, καὶ ὅτι ἀλλήθειαν τὴν ἡμετέραν ἀνελάβετο σάρκα. ὅτι πολλοὶ ἐτόλμησαν τῶν αἰρετικῶν εἰπεῖν ἡμῶν

λύση πασαν πρόφασιν τῶν Ἰουδαίων, τοῦ μὴ ἄμε-
ρειν, ὅτι οὐκ ἐπολιτεύσατο κατὰ τὸ ἔθος ἐκείνων
τὴν διαταγὴν, πληροὶ πάντα τοῦ νόμου. Καί
τὰς ἡμέρας ὀκτώ τῆς αὐτοῦ ἀχράντου ἐκ παρθένου
νήσεως, ἠθέλησεν, ὡς βρέφος, ἀπελθεῖν εἰς τὸν
τον, ἐν ᾧ ἔθος εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι περιτέμνεσθαι·
περιτέμνηται, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς,
κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, πρὸ τοῦ συλληθῆναι
ὄν ἐν τῇ ἀφθόρῳ μήτρῳ τῆς Θεοτόκου. Καὶ πάλιν
πλῶν μετὰ τῶν γονέων, ἀνετρέφετο ἀνθρωπο-
πῶς, προκόπτων σοφίᾳ, ἡλικίᾳ, καὶ χάριτι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἡμῆς τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου ἀρχιε-
πισκόπου Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βασίλειος, ἦν ἐπὶ τῆς
Πατρὸς Οὐάλεντος· ὄντινα Οὐάλεντος τὰ Ἀρείου τοῦ
εἰρηνοῦ φρονούντος, παρβήσιασάμενος ἤλεγξε, καὶ
ἔπεισε παρ' ὀλίγον τὴν αἵρεσιν ἀρνήσασθαι εἰ μὴ αἰ-
νόμενον αὐτὸν ἔβλεπεν· ὁμοίως εἰ καὶ τὴν αἵρεσιν τε-
ως οὐκ ἠρνήσατο, τῶς καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ προσέλαθε,
συργουόντος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ δῶρα προσ-
εβίβη. Ἦν δὲ ὁ Μέγας Βασίλειος υἱὸς Βασιλείου,
ἀπὸ τοῦ Πόντου, καὶ Ἐμμελίᾳ τῆς ἀπὸ τῆς
Καππαδοκίας. Ὅστις ἐν σοφίᾳ, καὶ γνώσει, πάντας
τοὺς παλαιούς καὶ τοὺς νέους ἐνίκησε. Κατεξέλι-
ν δὲ τοσοῦτον ἐγένετο εὐλαβῆς, ὡς καὶ ἀρχιερεὺς
εἶναι τοῦ θρόνου Καισαρείας ὅπου καὶ πολλοὺς
νας ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὑπομείνας, καὶ
ἐπιλέξας καὶ ἐπάρχους καταπέμψας, καὶ τῶν αἵρε-
σιν τὰ στόματα φράξας τοῖς λόγοις, καὶ βιβλία
ἴσα συγγραφάμενος, καὶ μυρία θαύματα ἐργασά-
μενος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδέχησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

ἡμῶν τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοπέμπτου, καὶ
Θεοδότου.

Λέγει.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἰτω

Β'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βασιλείου.

Ὁ μάρτυς Βασίλειος, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας
Juliano τοῦ Παράβατου· ἐγένετο δὲ ἀπὸ Ἀγκύρας
Γαλατίας· διὰ δὲ τὸ τὸν Χριστὸν σέβασθαι, καὶ
ἐκράτηθη καὶ παρέστη τῷ ἡγεμόνι Σα-
νιάνῳ. Καὶ πάλιν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐφωτίθει, εἰ
εὖε τῷ Χριστῷ, μεγάλη φωνὴ ἐξείπε, μὴ εἶναι
ἄλλον, πλὴν αὐτοῦ. Ὅθεν ἐκρεμάσθη, καὶ
ἐκ τῆς Ἰσχυρῶς· ἀπὸ δὲ Ἀγκύρας δέσμιος ἐπέμψθη
ἐν Κωνσταντινουπόλιν. Καὶ πάλιν ἐδασσάνθη παρὰ
ἐπάρχου Ἰσχυρῶς. Ἐἶτα ἐνεβλήθη εἰς κάμινον
καὶ ἐξήλθεν ὕγιος. Καὶ τότε ἀπεστάλη εἰς
καρδίαν, ἵνα θηριομαχῆσθαι· Ἐκεῖσε δὲ ἀπελθὼν
μείνας ἔσθη εἰς τὸ θέατρον ἐν ἡμέρᾳ ἰκποδρο-
μίας, καὶ τότε ἀπελύθη ἀγρία λέαινα λιμώξασα
ἐροῦν, ἵνα καταφάγῃ αὐτόν. Ἰδὼν δὲ ὁ ἅγιος τὸ
ὄν ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν, ἤρξατο προσεύχεσθαι.
προσερχόμενος, συγχωρήσει Θεοῦ, ἐβρώθη ὑπὸ
θηρίου· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

amet, ne dicerent ipsum a consuetudine et insti-
tutis eorum deflexisse; implevit omnem legem; et
post dies octo, quam immaculate ex Virgine natus
est, voluit, ut infans, in eum locum deferri, ubi
Judæi circumcidi consueverant: et circumcisus est
vocalumque nomen ejus Jesus, quod ab angelo vo-
catum fuerat, antequam in incorrupto Deiparæ utero
conciiperetur, reversusque cum parentibus, educatus
est, ut hominem decet; et proficiebat sapientia,
ætate, et gratia.

Eodem die

**75 Commemoratio sancti Patris Basilii archiepi-
scopi Cæsareæ Cappadociæ.**

Sanctus Pater noster Basilius Valente impera-
tore claruit. Et hunc quidem Valentem Ariana
hæresi laborantem summa cum libertate coarguit,
ac propemodum ad abjiciendam hæresim induxis-
set, nisi illum palinodiam canere puduisset. Sed
etsi errorem omnino non ejuravit, ecclesiam tamen
adibat, dum Basilius Magnus Liturgiam celebrabat,
ac dona offerebat. Fuit autem Basilius Magnus Basilii
Pontici, et Emmeliæ Cappadocis filius, vir sapien-
tia ac scientia adeo instructus. ut et veteres omnes,
et recentiores facile superaverit; pietate vero adeo
excelluit, ut throni Cæsareæ archiepiscopus factus
fuerit, ubi plura certamina pro orthodoxa fide
sustinens, imperatores et præfectos obstupescit,
et hæreticorum os sermonibus obstruxit. Tandem
cum multos libros composuisset, innumeraque
prodigia edidisset, in pace ad Dominum migravit.

Eodem die

**76 Certamen sanctorum martyrum Theopempti et
Theodotæ.**

Deest.

EODEM MENSE.

Die secunda

77 Certamen sancti martyris Basilii.

Basilius martyr Juliano Apostata imperatore, ex
Ancyra Galatiæ fuit. Quod Christum autem coleret,
ac confiteretur, comprehensus, ad Saturninum, præ-
fectum, perducitur: et iterum coram eo interroga-
vit, an in Christum crederet, magna voce exclama-
vit, nullum esse alium Deum præter ipsum. Quare
sensusus, crudelissime depectitur. Deinde vinc-
tus, ex urbe Ancyra Constantinopolim mittitur: ubi
gravissimis tormentis a præfecto excruciat, in
fornacem ignis injicitur. Sed incolumis inde eva-
dens, Cæsaream perducitur, pugnaturus cum bes-
tiis. Ibi itaque in medium theatrum, quo die ludi
circenses celebrabantur, vinc-
tus producitur. Tum
ferox læna, fame prius confecta, solvitur, ut illum
devoraret. Sanctus vero videns feram in se irruen-
tem, orare cœpit: oransque, a læna, Deo permit-
tente, devoratus, vivendi finem fecit.

Eodem die

A

Ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ

28 *Commemoratio sancti Patris nostri Silvestri Papæ Romæ.*

Silvester sapientia ac virtute clarus, post Melchias episcopi obitum ordinatur veteris Romæ episcopus. Cum autem Ecclesiam regendam suscepisset, et magnum sacrumque Christianorum regimen pasceret, multa subiit certamina, et plurima præcavit miracula. Constantinum Magnum, qui primus imperatorum Christianorum fuit, ad fidem Christi adduxit, sacroque baptismate lepram corporis eius, simulque animæ sordes mundavit, cum sancti Apostoli Petrus et Paulus illi apparuissent; auctorque eidem fuit, ut destructis idolorum dæmonumque fanis, templa nomini Christi Deique nostri, Deiparæ, sanctorum apostolorum, ac martyrum excitaret. Sed et Byzantium usque secutus imperatorem, complures salutari doctrina imbuit. Atque ita in profunda senectute ad Dominum lætus migravit.

EODEM MENSE.

Die tertia

29 *Certamen sancti martyris Gordii.*

Licinius imperante claruit sanctus Gordius, Cæsares in Cappadocia natus, ordine comes, centurie militum præfectus. Sed cum impiorum Græcorum libertatem, et blasphemias in Christum nullo modo ferre posset, abdicato militiæ munere. Fluxique ac evanescentis sæculi gloria, in montem secessit, et in eremo consedit: ubi inter feras versatus, soli Deo orando vacabat. Verum Christi desiderio vehementer accensus, et quodam impetu in superstitionem raptus, hæc secum ipse dicebat: Vadam in urbem, et martyrium pro Christi mei nomine subibo, ut vitam adipiscar æternam. Igitur cum circenses ludi maxima populi frequentia Cæsares ederentur, in medium prodiit, magnaque voce ait: Non quæsitus ultro advenio, meque Christianum profiteor atque inanimata detestor idola, quæ jam inde a pueritia exsecratus sum. Quibus verbis commotus præfectus, iussit eum capite plecti.

Eodem die

30 *Commemoratio sancti et gloriosi prophætæ Malachias.*

Malachias propheta, postquam populus Judæorum e captivitate regressus esset, in Judææ regione natus, ex tribu Levi fuit. Adhuc juvenis, eam vitæ rationem et institutum tenebat, quæ Deo placerent: quare a Judæis Angelus appellatus est: erat enim decoro aspectu. Sed et quæcumque prædicebat, ab angelo statim confirmabantur, et vera esse ostendebantur: angelus enim cum ipso loquebatur multique vocem ejus audiebant, cum in prophetam inciderent: verumtamen id iis tantum contingebat qui digni essent: peccatores autem neque eum vi-

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σιλβέστρου Πάπης Ῥώμης.

Σιλβέστρος ὁ σοφὸς διὰ πολλὴν ἀρετὴν, μετελευτήσατο: Μελιτιάδην τὸν ἐπίσκοπον, γυροῦν τῆς πρεσβυτείας Ῥώμης ἐπίσκοπος. Τὴν ἐκείνου δὲ ἐγγχορισθεὶς καὶ τὸ μέγα καὶ ἱερὸν κείμενον Χριστιανῶν, πολλοὺς ἀγῶνας ὑπέμεινε, καὶ τὸ θάύματα ἐποίησε, καὶ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον πρῶτον ἐν Χριστιανοῖς βασιλεύσαντα, πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν ἀγάγησε, καὶ τῷ ἁγίῳ βαπτισμῷ τὴν τοῦ σώματος λέπραν, καὶ τὰ τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἀπεκαθήρα, καὶ παρεκώσθη τὰ μὲν εἰδωλεῖα τῶν δαιμόνων καταστρέφειν, δὲ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, Θεοτόκου, καὶ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ τῶν ἁγίων κτίσει. Ἄλλὰ καὶ μέχρι τοῦ Βυζαντινοῦ λούθησε τῷ βασιλεῖ, πολλοὺς τὰ πρὸς σωτηρίαν δόξαιων. Καὶ οὕτως ἐν βαθαί γήρᾳ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

MUNI TO AYTO.

Γ

Ἐπιθυμία τοῦ ἁγίου μάρτυρος Γορδίου.

Ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλέως ἐγένετο ἁγιότης ὁ ἁγιὸς, ἀπὸ τῆς Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας τὴν ταξίν, ἔχων ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας ἐκείνων τῶν δυσσεβῶν Ἑλλήνων παρρησίαν, καὶ τὴν ἐναντίον βλασφημίας μὴ φέρων ὄρεον, κατέλιπε τὴν ταξίν, καὶ τὴν προσκαιρον δόξαν, καὶ ἀπέβη εἰς ἕρημον, καὶ κατέφυκε τὴν ἔρημον. μετὰ τῶν ἐρημιτῶν στρεφόμενος, καὶ τῷ Θεῷ μόνῃ προσευχόμενος τοῦ Χριστοῦ ὁ πόθος ἀνέβη αὐτὸν, καὶ κινήσας ὁρμήσας, εἶπε πρὸς ἐαυτὸν. Ἀπέλωπον τὴν ταξίν, καὶ μαρτυρήσω ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ μου, ἵνα κερδήσω τὴν ζωὴν αἰώνιον. Ἐπιποδομίας ἔχων ἐν Καισαρείᾳ, καὶ τοῦ λαοῦ ὄλου ἐπέβη, καὶ ἐδόξασεν εἰς τὸ μέσον. Εὐρήνην ζητοῦν, καὶ ἰδοὺ πιστεύω Χριστῷ, καὶ ἠὲ ἄψυχα εἰδῶλα, ὡς καὶ ἀπὸ νεότητος. Καὶ τὸν πῶν, καὶ τὸν ἄρχοντα κινήσας εἰς θυμὸν, ἐκείνην κεφαλὴν.

Ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Μελχίας.

Μαλαχίας ὁ προφήτης μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αἰχμάλωτας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων, ἐκ τῆς Ἰουδαίας χώρας. Ἦν δὲ ἐκ τῆς φυλῆς Λευί, καὶ νεὸς δὲ ὑπάρχων τὴν ἡλικίαν, ἐκτίσαστο θεῖαρεστον, καὶ βίον ἐνάρετον. Καὶ διὰ τούτου παρὰ τῶν Ἰουδαίων Ἀγγεῖλος. Ἦν γὰρ τὸ ἑρμηνεύειν. Ἄλλὰ καὶ ὅσα αὐτὸς προσηγορεύσει ἔλεγεν, εὐθίως ὁ ἄγγελος ἐπέβεβαίου, καὶ ἀλάτῃ. Ἐλάλει γὰρ μετ' αὐτοῦ ὁ ἄγγελος φωνῆς τοῦ ἀγγέλου πολλοὶ ἤκουον, ὅτι συνέβαινε αὐτῷ ἄλλὰ μόνοι οἱ ἄγιοι ἤκουον.

μαρτωλοὶ οὕτως θεώρουσιν αὐτὸν, οὕτως τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἔκουσιν. Τότε δὲ προφήτευσεν ὁ προφήτης, ἐν αἷς ἡμέραις τῆς ἀναρχίας, ὡς γέγραπται ἐν τῇ βίβλῳ τῶν Κριτῶν· πολλὰ δὲ προφητεύσας, ἀπέθανε· αἱ δὲ ἀθήνη μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ. Ἦν δὲ, ὡς εἶπομον, εὐπρεπῆς, στρογγύλον ἔχων τὸ ῥόσωπον, πλατεῖαν τὴν κεφαλὴν.

MHNI TΩ ΔΥΤΩ.

Δ'.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεογένους ἐπισκόπου Παρίου.

Θεογένης ὁ ἱερομάρτυς, ἦν ἐπίσκοπος τοῦ Παρίου· κί κρατηθεὶς παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἀρχοντος, ἠναγίστα στρατεύεσθαι. Ὁ δὲ Χριστιανὸν ἑαυτὸν εἶναι εἶπαι, καὶ δοῦλον Χριστοῦ καὶ στρατιώτην. Ἦν ἐδίθη εἰς τέσσαρας πάλους, ἐκ τῶν χειρῶν, ἐκ τῶν ποδῶν, καὶ ἐτύπτετο ὑπὸ δακτῶν δημίων μετὰ λων τραχέων. Τοῦ δὲ λεγομένου Ὀπτιάνου περριμμένου, καὶ ὑβρίζοντος αὐτὸν, προεφίχουσαν ὁ ἰός παρὶ αὐτοῦ, ὅτι ταχέως μέλλει καταλαμβάνειν τὸν ἀπώλεια· ὁ καὶ ἐγένετο. Ἐν δὲ τῇ νυκτὶ εὐα- τῶ τῷ ἁγίῳ ὁ Κύριος, προσέταξεν αὐτῷ, μὴ λα- ρῖν, μηδὲ φαγεῖν βρώματα ἀπὸ χειρὸς τῶν Ἑλλή- νων. Καὶ ἦν ψάλλων πετὰ ἀγγέλων ἐν τῇ φυλακῇ. τα ἐκβλήθεις τῆς φυλακῆς, ἐβίβη ἐν τῇ θαλάσῃ, ἡ ἐτελειώθη. Οἱ δὲ, βίβησαντες αὐτὸν, μετανοή- ντες, ἐλθόντες ἐν τῇ πόλει, ἔβαπτίσθησαν, καὶ τ' αὐτῶν ὄχλος πολὺς. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐβίβη ἔξω τῆς θαλάσσης τὸ λείψανον αὐτοῦ· καὶ δόντες αὐτὸ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἔφασαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεοκίμπτου καὶ Θεωνά μάρτυρος.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· κινη- ντος δὲ διωγμοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, πρῶτος ἐκαίνο τοῦ διωγμοῦ τὸν Χριστὸν ὠμολόγησε, καὶ ἐν τῆς ἀθλήσεως ἐδίεξο στέφανον· κρατηθεὶς γὰρ, ἐβλήθη εἰς φοῦρνον ἐκπυρωθέντα. Καὶ ὑγιῆς ἐξε- ἴεν, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐξορῦττεται. Ὁ δὲ Θεωνᾶς, ἴγος ὢν, ἐπότισεν αὐτὸν δηλητήριον φάρμακον τῆ ροσπέξει τοῦ βασιλέως, ἵνα ἀποθῆν. Καὶ ὡς εἶδεν ἴτον μηδὲν ἀδικηθέντα, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ. ἔτα ὠργίσθη ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπεκεφάλισε τὸν γιον Θεόπεμπτον. Ἦν δὲ Θεωνᾶν ἐνέβαλεν εἰς ὄρυ- μα βόθρου. Καὶ προσέταξε τοῖς δημίσις ἐπιθεῖναι πᾶνω χῶμα, καὶ καταπατεῖν. Καὶ τοῦτου γενομένου, πεπνίγη καὶ αὐτὸς ἐν τῷ βῆθιντι τόπῳ· καὶ παρ- ὄωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ· δι' ὃν μφότεροι οἱ ἅγιοι, μετὰ πολλῆς προθυμίας, τὸ ζῖον αἶμα ἔχουσαν, καὶ τὸν κόσμον ἠρνήσαντο, καὶ τὰ ν κόσμη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων Ζωσίμου μοναχοῦ, καὶ Ἀθανασίου κομνηνερησιῦ μάρτυρησάντων ἐν Κιλικίῃ.

Ὁ ἅγιος Ζώσιμος ὁπῆρχεν ἀπὸ Κιλικίας, τὴν νημον μετὰ τῶν θηρίων οἰκῶν. Κρατηθεὶς δὲ παρὰ ομετιανοῦ τοῦ ἀρχοντος, καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνή-

debant, neque vocem ejus audiebant. Incidit au- tem Malachias propheta in id tempus, quo nullus erat Judæorum princeps, quemadmodum scriptum est in libro Judicum. Cum vero multa prædixisset, mortuus est, et sepultus cum patribus suis in agro. Erat autem, ut præfati sumus, egregia forma, rotunda facie, capite lato.

EODEM MENSE.

Die quarta

81 *Certamen sacrosancti martyris Theogenis episcopi Parii.*

Theogenes sacromartyr Parii episcopus, com- prehensus a regionis præfecto, militare compelle- batur; quod ille detrectans, asserbat se Christia- num esse, Christianique servum et militem. Quare manibus pedibusque ad quatuor palos alligatis, ab octo carnificibus asperis virgis cæditur. Pertrans- eunte autem Optione, ac Theogenem contumeliis afficiente, prædixit sanctus fore ut ille brevi mo- reretur. Quod et contigit. Noctu vero cum Domi- nus sancto appareret, præcepit ei, ne cibum de manu Græcorum caperet. In carcere itaque cum angelis psallebat. Deinde e custodia eductus, in mare projicitur, ibique vivendi finem fecit. Qui vero eum demerserant, pænitentia ducti, in urbem venientes cum turba plurima baptizati sunt. Ejus reliquias tertio post die e mari in litus ejecta, discipull sepelierunt.

Eodem die

82 *Certamen sancti martyris Theopempti, et Theonæ martyris.*

Hic temporibus Diocletiani imperatoris floruit. Cum autem adversus Christianos persecutio mota fuisset, primus omnium in eadem persecutione Christum professus, martyrii coronam accepit: nam comprehensus in ardentem furnum injicitur; sed inde illæsus evadens, effosso oculorum altero, poculum a Theona mago, jussu imperatoris, veneno infectum exhaurire cogitur, ut sic interiret. Verum cum Theonas illum nullo damno affectum vidisset, in Christum credidit. Tum ira exandescens impe- rator, sanctum Theopemptum decollari mandavit; Theonam vero in altissimam foveam demitti, et congesto a lictoribus aggere obrui. Quod cum factum esset, suffocatus in eo loco beatam animam suam Deo tradidit, pro quo uterque sanctus alacri animo proprium sanguinem profundens, mundum et quæ in eo sunt, abnegavit.

Eodem die

83 *Certamen sanctorum Zosimi monachi, et Athanasii commentariensis, qui in Cilicia martyrium passi sunt.*

Sanctus Zosimus Cilix eremum cum feris coluit. Comprehensus autem a Domitiano præfecto, cum cogereetur Christum abnegare, et idolis sacrificare,

EODEM MENSE.

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΙΤΩ.

Die nona

Θ'

● Certamen sancti martyris Polyucti.

Decio et Valeriano imperatoribus claruit iste sanctus Melitinae in Armenia natus, et in eadem regione miles. Cum autem saeva adversus Christianos persecutio mola esset, iique in dies caederentur, qui in Christum negare detrectabant; ea re comperta sanctus Polyuctus, Christum quidem palam et publice Deum professus est; idolorum autem sanum ingressus, omnia idola comminuit. Comprehensus ergo, praefecti jussu caedebatur: cumque praefectus socer ejus esset, eum hortabatur, ut Christo abjurato, salutis suae consulere. At ille compellans Nearchum amicum suum: Vidi, inquit, in somnis Christum meum venientem, et pretiosum mihi sagum afferentem. Verumtamen memento mei, amice. Aderat ejus uxor, eumque monabat, ut in fide Christi constans esset. Quare gratias agens decollatus est.

Eodem die

● Commemoratio sacrosancti martyris, et confessoris Theoctisti.

Deest.

Eodem die

● Commemoratio sancti et gloriosi prophetae Achias.

Iste sanctus et gloriosus propheta Achias fuit ex Soloim ex civitate Eli, ubi olim fuerant Judaeorum tabernacula. Praelexit autem de Salomone propheta ac rege, quod praevicaturus esset, Dominumque offensurus: cujus verbis fidem eventus fecit. Jeroboamum etiam reprehendit, quod cum dolo ambularet coram Deo. Praeterea in visione par boum vidit, qui populum conculcabant et protrebant, sacerdotesque insectabantur: prophetavitque fore ut populum Judaeorum a gentibus conculcaretur, in captivitate abduceretur, fame conficeretur, sacerdotes praeter timore fugam arripere, et multis ærumnis vexarentur. Haec, et plura alia praedixit, et mortuus est, sepultusque prope quercum in Silom.

EODEM MENSE.

D

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΙΤΩ.

Die decima

Γ'

● Commemoratatio sancti Gregorii Nysae episcopi.

Casilii magni Caesareae Cappadociae episcopi germanus frater fuit iste sanctus Gregorius. sapientia ac virtute insignis, eoque tempore episcopus Nysae creatus est, quo multi haeretici orthodoxos oppugnabant. Sanctus igitur nunc ex sanctarum Scripturarum testimoniis coram disputando, nunc scribendo, illos omnes superavit. haeresimque exterminavit: cumque secundae synodo, quae Constantino poli acta est, interesset, tanta usus est sermonis facundia, ut haeticorum ora obstruxerit, et orthodoxos summo gaudio affecerit. Inde ad ecclesiam

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυεύκτου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Βαλεριανοῦ ἦν ὁ σὺν αὐτοῖς ἐπισημῶς ἐπισημασθεὶς ἁγιὸς Πολυεύκτος, ἀπὸ Μελιτινῆς τῆς Ἀρμενίας στρατευόμενος πρῶτον ἐν τῇ τοιαύτῃ χώρῃ. Ἐπειὶ δὲ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν μέγας, καὶ τῆς ἡμέρας ἐσφάζοντο οἱ τὸν Χριστὸν μὴ ἀρνούμενοι. Μεθῶν δὲ τοῦτο ὁ ἁγιὸς Πολυεύκτος, τὸν μὲν ἑαυτὸν εἰς τὸ φανερὸν Θεὸν ὡμολόγησεν, εἰς δὲ τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων εἰσελάθων, πάντα τὰ εἴδωλα ἐτρέψεν. Καὶ τότε κρατηθεὶς παρὰ τοῦ ἐργαζομένου ἐκολάζετο. Ὁ δὲ ἄρχων ἦν πανταρῶς αὐτοῦ, καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, ἵνα ἀποθάνῃ. Ὁ δὲ οὐκ ἐπέσθη, ἀλλὰ εἶπε πρὸς τὸν φιλὸν αὐτοῦ Νέαρχον, ὅτι Ἐθεώρουν τὸν Χριστὸν ἐλθόντα ἐν ὑπνῷ, καὶ φορέσαντά μοι χλαμίδα ἐκείνην. Ἄλλὰ μείνησο μου, φίλε. Ἢ δὲ γυνὴ αὐτοῦ παρεκάλει αὐτὸν, ἐμμένειν τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ. ταῦτα μετ' εὐχαριστίας ἐτέμθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Μνήμη Θεοκτιστοῦ ἱερομάρτυρος, καὶ ὁμολογητοῦ.

Δείπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Ἀχίας.

Οὗτος ὁ ἁγιὸς καὶ ἐνδοξὸς προφήτης Ἀχίας ἦν ἐκ τῆς πόλεως Ἰερουσαλὴμ, ἐκ τῆς πόλεως Ἰερουσαλὴμ, ἐκ τῆς πόλεως Ἰερουσαλὴμ. Ὁ δὲ σκηνὴ τῶν Ἰουδαίων κατὰ τὸ ἀρχαῖον. Ὁ δὲ προφήτης εἶπε περὶ Σολομῶντος τοῦ καὶ βασιλέως, ὅτι μέλλει πταίσει καὶ κρούσει τῷ Κυρίῳ. Καὶ, καθὼς εἶπεν, καὶ ἐγένετο. Ἡμεῖς δὲ καὶ τὸν Ἰερουσαλὴμ, ὅτι μετὰ θόλου ἐπορεύετο ἐνώπιον Κυρίου καὶ ἐν ὀπταίᾳ ζεῦγος βοῶν, ὅτι κατεπέτασε τὸν λαόν, καὶ συνέτριψε, καὶ τῶν ἱερῶν κατέτριψε. Προεφήτευσεν, ὅτι μέλλει ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων ἐθνῶν καταπατηθῆναι, καὶ ἀχμαλωτισθῆναι, ὑπὸ λιμοῦ διαφραθῆναι, καὶ οἱ ἱερεῖς ὑπὸ τοῦ φόβου φυγεῖν, καὶ πολλὰ τιμωρηθῆναι ταῦτα δὲ ἐπέτευσας, καὶ ἄλλα πλείστα, ἀπέθανε, καὶ ἐταφύθη ἐγγὺς τῆς θύρας, ἐν τῇ λεγομένῃ Σηλώμ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΙΤΩ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης.

Τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἐπισκόπου Καισάρειας τῆς Καππαδοκίας ἦν οὗτος ὁ ἁγιὸς Γρηγόριος. φῶς γνήσιος ὑπῆρχε δὲ σοφὸς καὶ ἐνάρετος. καὶ ἐγένετο εἰς Νύσσην ἐπίσκοπος. Κατὰ καιρὸν ἐκεῖνον ἐγένοντο πολλοὶ αἱρετικοί, καὶ λέγουσι τοὺς ὀρθοδόξους· ἀλλ' οὗτος ὁ ἁγιὸς διαλεγόμενος αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἁγίων Γραφῶν, γράφων, πάντας ἐνίκησε, καὶ τὴν αἵρεσιν ἤγειρεν. Εὐθετῆς δὲ καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίαν ἐπέβη, οὕτως διὰ λόγου ἠνδραγαθήσας ἐμὲν τῶν ἁγίων τικῶν τὰ στόματα, τοὺς δὲ

ζῆλους χαρᾶς πληρῶσαι. Ἐξελθὼν δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ καὶ τὸ ποίμνιον, καὶ καλῶς ἐκθρέψας ὑπὸ καὶ ποιμένας, καὶ πολλὰς βίβλους θεοπνεύστους καὶ ψυχωφελεῖς συγγραφεύμενος, ἐν τιμῇ πολιᾷ καὶ κληῖ γῆρα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε χαίρων καὶ γαλλόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἰνῆμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δομητιανοῦ ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

Ἐπι τῆς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ Μικροῦ γεγενῆσθαι οὗτος ὁ ἅγιος, υἱὸς γονέων Χριστιανῶν εὐλαβῶν καὶ πλουσίων. Ἐδιδάχθη δὲ παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ ἄσπασιν παιδείαις τῶν τε ἐξω γραμμάτων, καὶ τῆς εἰσῆς Γραφῆς. Ἐλαβε δὲ καὶ γυναῖκα εὐλαβῆ καὶ ἱστῆν. Ἀλλὰ ταχέως ἐκείνης ἀποθνήσκουσας, αὐτὸς πρὸς ἀρετὴν καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἐξεδωκεν ἑαυτόν. Καὶ οὕτως ἐγένετο ἐνάρετος, ὡς καὶ ἐπίσκοπος γενέσθαι Μελιτινῆς. Τοσοῦτον δὲ λέγουσιν αὐτὸν ἐριθόητον γενέσθαι, ὡς καὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν πρὸς ἀγάπην ἐλκύσαι, καὶ ἀγαγεῖν εἰς τὴν δούλιον τοῦ Ῥωμαίων βασιλεῖς Μαυρικίου. Ἐγραψε ἄρ ὁ Πέρσης πρὸς τὸν Ῥωμαῖον, ὅτι Ἐάν ἀποτελεῖς Δομητιανὸν καὶ πληροφρήση με, γίνομαι οὐ μόνον φίλος, ἀλλὰ καὶ δούλος. Καὶ τούτου γενομένου, ἐχάρη πᾶσα ἡ πόλις, καὶ ὅλος ὁ κόσμος. Ἰσπελθὼν δὲ ἐν τῇ πόλει ὁ ἅγιος, ἐτελεύτησε· τὸ δὲ εἶψιν αὐτοῦ ἀνεκομίσθη εἰς Μελιτινὴν, πολλὰς ἀσεις τελοῦν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἰνῆμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν πρεσβυτέρου καὶ ὁκονόμου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Μαρκεσιανοῦ.

Οἱ πρόγονοι τοῦ μακαρίου Μαρκεσιανοῦ ἀπὸ τῆς μεγάλης Ῥώμης παρεγένοντο εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οὗτος δὲ ἐγένετο ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἁγιωτάτου Μαρκεσιανοῦ, καὶ τῆς εὐσεβεστάτης Πουλχερίας· πλοῦσιος δὲ καὶ εὐλαβῆς ὢν, πολλοὺς ναοὺς καὶ μεγάλους ἐκτίσεν, ἔχων καὶ τὸν βασιλεῖα συνεργόν. Καὶ γὰρ ἐκτίσεν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, τὴν ἐν τοῖς Δομνίου ἱεροδολοῖς. Τὸν δὲ τοιοῦτον ναὸν διέσωσε διὰ πρᾶσυχῆς καὶ ἀπὸ ἐμπρησμοῦ, τῶν ὄντων γύρωθεν πάντων κείνων. Τοσοῦτον δὲ ἦν ἐλεῆμων, ὡς ἐν μιᾷ λιτανείῳ, πτωχῶ ζήτησαντι, μηδὲν ἔχων δοῦναι, ἐκβελῶν δέδωκε τὸ ἱμάτιον, ἧπερ ἐφόρει· αὐτὸς δὲ κατελείφθη γυμνός, μετὰ μόνης τῆς ἱερατικῆς στολῆς· καὶ ἐφαίνετο τῷ κληρῶν χρυσῆν στολὴν φέρων. Ποιήσας δὲ καὶ θαύματα πολλὰ, καὶ νεκρὸν ἀναστήσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἰνῆμη τῆς ὁσίας Δομνικῆς.

Ἡ ἁγία Δομνικὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, καὶ διήρκασεν ἡ ζωὴ αὐτῆς ἕως τῆς βασιλείας Λιόντος, καὶ Ζήνωνος. Ἐγένετο δὲ ἐκ τῆς πόλεως Καρθαγίνης. Ἀλλὰ καταλιπούσας τὴν ἰδίαν πόλιν καὶ παραγενομένη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐξ ἀποκαλύψεως ὑπέδεχθη παρὰ Νεκταρίου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ὅς οὐ μόνον εἰσα-

A suam reversus, postquam gregem suum optime rexisset, multosque animarum salutare libros divino afflatus numine scripsisset, in veneranda canitie, et optima senectute ad Dominum lætus et gaudens emigravit.

Eodem die

●3 Commemoratio sancti Patris nostri Domitiani episcopi Melitinæ.

Justino Juniore imperante claruit iste sanctus, Christianis, piis, divitibusque parentibus natus, atque ab iisdem omnibus tum profanis litteris, tum sacris disciplinis abunde instructus. Piam autem fidelemque uxorem duxit: sed illa paulo post defuncta, totum se ad colendam pietatem Deique timorem contulit: atque in virtutibus adeo profecit, ut et Melitinæ episcopus fieret. Ferunt illum tantam nominis celebritatem fuisse consecutum, ut Persarum regem ad amicitiam pertraxerit, et ad servitutem Mauricii Romanorum imperatoris. Scripsit enim rex Persarum ad imperatorem Romanorum: Si Domitianum, inquit, miseris, meque is persuaserit, ipse non modo tibi amicus fiam, sed et servus. Quod cum contigisset, urbi, et universo orbi gaudium fuit. Domitianus vero urbem ingressus, decessit: cujus reliquiæ Melitinam translatae, multas curationes perficiunt.

Eodem die

●4 Commemoratio sancti Patris nostri Marciani presbyteri et œonomi magnæ Ecclesiæ.

Beati Marciani majores ex magna Roma Constantinopolim advenerunt. Hic autem sanctissimo Marciano, et religiosissima Pulcheria imperantibus claruit: cumque dives esset et pius, multas ac magnas ecclesias, adnitente etiam imperatore, excitavit: nam et Sanctæ Irenes ecclesiam condidit, et Sanctæ Anastasiæ ædem in Domini promontorio, quam etiam ab incendio precibus suis servavit, cum cætera omnia, quæ circa ipsam erant, comburerentur. Fuit autem tanta in pauperes benignitate, ut cum aliquando divinis precibus vacaret, quærenti pauperi, quando nihil aliud ad manum habebat, pallium quod gestabat, dedit: ipse vero nudus cum sola sacra stola remansens, auream stolam gestare clero visus est. Cum vero multa miracula edidisset, et mortuum ad vitam revocasset, in pace obdormivit.

Eodem die

●5 Commemoratio sanctæ Domnicæ.

Sancta Domnica Theodosio Magno imperatore nata, vixit usque ad tempora Leonis et Zenonis imperatorum. Fuit autem ex urbe Carthagine; sed relicta patria Constantinopolim profecta, Dei monitu excepta a Nectario sanctissimo patriarcha Constantinopolitano, qui non solum collocavit eam in monasterio; quod ipsa in honorem Sancti

prophetæ Zachariæ instauravit ; sed etiam diacōnissam ordinavit. Post hæc tanta virtutes contentione excult, ut et miraculorum donum a Deo acceperit ; et prophetico etiam spiritu ditata, de imp ratoribus, patriarchis, aliisque compluribus prophetavit. Hunc in modum vitam traducens, et ob multas virtutes suas in summo honore apud imperatores, et patriarchas habita, in pace obdormivit.

EODEM MENSE.

Die undecima

●● Certamen sancti martyris Petri.

Sanctus martyr Petrus in pago Anea apud Eleutheropolim natus, corpore robusto, sed fide in Christum robustior, ab adolescentia senilem prudentiam præ se ferebat, cum doceret omnes ab idolis secedere, et ad Christum solum verum Deum minimumque servatorem accedere. Quæ cum de illo accepisset Eleutheropolis præses, missis satellitibus comprehensum compellebat Christum ejurare : sed cum ad id illum inducere nequiret, præcepit ut in ardentem fornacem ignis injiceretur : in quam immissus sanctus, per multas horas gratias agens, Deumque pro totius mundi, sanctarumque ecclesiarum tranquillitate orans, decessit.

αὐτῆ ἐπὶ πολλαῖς ταῖς ὥραις εὐχαριστῶν, καὶ προσευχόμενος τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης καταστάντων τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν, ἐτελειώθη.

Eodem die

●● Commemoratio sancti Patris nostri Theodosii Cœnobiarchæ.

Sanctus Pater noster Theodosius, cognomento Cœnobiarcha, ex Cappadocia piis parentibus natus, monasticam vitam amplexus, primum quidem Antiochiam abiit ad sanctum Simeonem Stylitam, cujus benedictione accepta, Hierosolyma petiit : inde in eremum secessit, ubi triginta annorum spatio præter caricas et herbas nullum alium cibum sumpsit. Tum plura miracula patravit, et multa condidit monasteria : dæmones oratione fugavit : in summa rei frumentariæ caritate granum quod unum in monasterii horreo repererat, benedicens, totum horreum frumento implevit. Ob hæc igitur, aliaque plurima prodigia imperatoribus notus, totique mundo ob virtutes suas celebris, tandem in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die duodecima

●● Certamen sanctæ martyris Tatianæ.

Tatiana martyr temporibus Alexandri imperatoris ex antiqua Roma fuit, patre divite ac nobili, ac tertium præfecto nata. Cum autem diaconissa esset, fidem Christi populum docendo, multos ab idolis avocabat. Quare ad imperatorem delata, missisque satellitibus comprehensa, coram ipso sistitur : qui illam secum in fanum idolorum ad-

Α ἦγα ἐν αὐτῇ ἐς μοναστήριον, ὅπου ἡ ἁγία ἐσπεύασεν εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου προφήτου Ζαχαρίας ἀλλὰ καὶ διάκονον ἔχειροτόνησεν. Καὶ μετὰ τὴν τοσαῦτα ἡγωνίατο εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ θαυμαστικῶς χάρισμα λαβεῖν παρὰ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐπειρατικῶν ἀποκαλύψεων ἠξιώθη, καὶ περὶ βασιλευσίων προσφύτευσεν, καὶ περὶ πατριάρχων, καὶ περὶ ἀποστόλων πολλῶν. Καὶ οὕτως ἀγωνισαμένη, καὶ τιμῆς παρὰ βασιλέων διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς ἀρετὴν, ἔμεινε καὶ παρὰ πατριάρχων, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

IA'

Ἐθελθεις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πέτρου.

Ἐγένετο ἀπὸ γυναικὸς ἁγίας ἡ ἁγία ἐσπεύασεν εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου προφήτου Ζαχαρίας ἀλλὰ καὶ διάκονον ἔχειροτόνησεν. Καὶ μετὰ τὴν τοσαῦτα ἡγωνίατο εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ θαυμαστικῶς χάρισμα λαβεῖν παρὰ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐπειρατικῶν ἀποκαλύψεων ἠξιώθη, καὶ περὶ βασιλευσίων προσφύτευσεν, καὶ περὶ πατριάρχων, καὶ περὶ ἀποστόλων πολλῶν. Καὶ οὕτως ἀγωνισαμένη, καὶ τιμῆς παρὰ βασιλέων διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς ἀρετὴν, ἔμεινε καὶ παρὰ πατριάρχων, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

C

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου Κονοβιάρχου.

Θεοδόσιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς Κωνοβιάρχης, ἦν ἀπὸ τῆς χώρας Καππαδοκίας ἀπὸ γυναικὸς ἁγίας ἡ ἁγία ἐσπεύασεν εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου προφήτου Ζαχαρίας ἀλλὰ καὶ διάκονον ἔχειροτόνησεν. Καὶ μετὰ τὴν τοσαῦτα ἡγωνίατο εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ θαυμαστικῶς χάρισμα λαβεῖν παρὰ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐπειρατικῶν ἀποκαλύψεων ἠξιώθη, καὶ περὶ βασιλευσίων προσφύτευσεν, καὶ περὶ πατριάρχων, καὶ περὶ ἀποστόλων πολλῶν. Καὶ οὕτως ἀγωνισαμένη, καὶ τιμῆς παρὰ βασιλέων διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς ἀρετὴν, ἔμεινε καὶ παρὰ πατριάρχων, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

IB'

Ἀθλθεις τῆς ἁγίας μάρτυρος Τατιανῆς.

Ἡ μάρτυς Τατιανὴ ὄπισθεν ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς Ῥώμης, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου, τέρου πλουσίου καὶ εὐγενοῦς θυγάτηρ, ἐκ τῆς γυναικὸς ἁγίας ἡ ἁγία ἐσπεύασεν εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου προφήτου Ζαχαρίας ἀλλὰ καὶ διάκονον ἔχειροτόνησεν. Καὶ μετὰ τὴν τοσαῦτα ἡγωνίατο εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ θαυμαστικῶς χάρισμα λαβεῖν παρὰ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐπειρατικῶν ἀποκαλύψεων ἠξιώθη, καὶ περὶ βασιλευσίων προσφύτευσεν, καὶ περὶ πατριάρχων, καὶ περὶ ἀποστόλων πολλῶν. Καὶ οὕτως ἀγωνισαμένη, καὶ τιμῆς παρὰ βασιλέων διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς ἀρετὴν, ἔμεινε καὶ παρὰ πατριάρχων, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

ράτησεν αὐτήν, καὶ ἤγαγεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ τήνχρασεν αὐτήν, ἐσελθεῖν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὄν τῶν εἰδώλων, καὶ προσκυνῆσαι. Ἦ δὲ ἅγια τειλοῦσα, διὰ προσευχῆς συνέτριψε τὰ εἶδωλα, καὶ γῆν ἐξέτριψεν. Ἐἵτα τύπεται κατὰ τοῦ προσποῦ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύσσειται· καὶ κρεμαῖσα ξίεται, καὶ ξυρᾶται τῆν κεφαλῆν. Ἐἵτα πυρὶ κρεδόθη. Καὶ ὕγις ἐξελοῦσα, θηριομαχεῖ· καὶ τῶν φαλῆν ἀπετμήθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μεορτίου.

Οὗτος στρατιώτης ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλη-
 ανοῦ, ἀνδραγαθῶν κατὰ τῶν Βαρβάρων ἐν τοῖς
 ἰλέμοις, καὶ ἀγαπώμενος καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως,
 καὶ παρὰ τῶν συστρατιῶτων. Διαγνωσθεὶς δὲ ὅτι
 ἰστανός ἐστι, καὶ κρατηθεὶς, καὶ δεθείς, ἤχθη
 ὡπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ πρῶτον μὲν ἐκδέταί
 ν στρατιωτικὴν πανοπλίαν, καὶ τῆν ζώνην τοῦ
 ἰώματος. Ἐἵτα ἐδίθη ἐκ τεσσάρων, καὶ ἐτύπτετο
 ἡλεῶς. Ἐπὶ πολκαῖς δὲ ταῖς ὥραις τυπτομένου
 τοῦ, οὐδὲ μία ἀνεπίμπετο αὐτοῦ φωνή. Ὁ δὲ
 ἰσιλεὺς θεωρῶν αὐτόν, πῶς ὑπομένει τὰς μάστι-
 γας, καὶ τὰς τοσαύτας πληγὰς, ἐθαύμαζε. Καὶ πρὸς
 ὅς παρεστῶτας στρατιώτας ἔλεγε, Ποταπὸς στρα-
 τῶτης κακῶς ἀποθνήσκει! Ὡς δὲ οὐχ ἡδύσκοτο
 ποσ ὕγις εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἀφείθη· καὶ ἀπερ-
 φη ἐν τῆ φυλακῇ· καὶ ψάλλων, καὶ προσευχόμε-
 γς, μετὰ ὀκτώ ἡμέρας ἐτελεύτησε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ὁμολογητοῦ. **C**

Λείπει.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑἴΤῶ.

ΙΓ'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἑρμούλου καὶ Στρατονίκου.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασι-
 ῶς. Καὶ ὁ μὲν ἅγιος Ἑρμούλος ἦν διάκονος τῆς
 κκλησίας Χριστοῦ· διαφρίδων δὲ ὁ Λικίνιος ἐν τῷ
 ποταμῷ Δούναβι, καὶ ἀκούσας περὶ τοῦ ἁγίου
 Ἑρμούλου, ἐπάσεν αὐτὸν, καὶ μετὰ σιδηρῶν βρα-
 χίων ἐτιμωσάσκει αὐτόν. Ἐἵτα ἀπέκλεισεν εἰς φυλα-
 ῆν, παρῆγειλας Στρατονίκῃ τῷ στρατιώτῃ φυλάτ-
 ῆν αὐτόν. Ἐλθόντος δὲ ἀγγίλου, καὶ παρμυθου-
 ῆνος τὸν ἅγιον Ἑρμούλον, ἐθεώρει ἐκ τῆς θυρίδος
 ῆς φυλακῆς ὁ Στρατονίκος, καὶ ἐπίστευσε καθ'
 ἑαυτὸν τῷ Χριστῷ καὶ ἐγένετο φίλος τοῦ Ἑρμούλου. **D**
 Ἐκβλήθεσις δὲ τῆς φυλακῆς ὁ Ἑρμούλος, ἠντηκάζετο
 ροσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθεὶς, τύ-
 πεται μετὰ βραχίων. Ἐἵτα μετὰ ὀνύχων ἀπὸ τοῦ δι-
 κησεν τῆν κοιλίαν αὐτοῦ καὶ τῆν καρδίαν. Ὅρων δὲ
 Στρατονίκος ἔκλυσε· καὶ γνωσθεὶς ἐτιμωρήθη.
 αὶ ἀμφοτέροι βίφιντες ἐν τῷ ποταμῷ Δούναβι,
 τελειώθησαν.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑἴΤῶ.

ΙΔ'

Ἀθλησις τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ Σινῶ ὄρει τελειωθέντων.

Ἀπὸ διαφόρων τόπων καὶ χωρίων οἱ ἅγιοι οὗτοι

ductam, adorare idola compellebat. Sancta vero
 orans, idola ad terram dejecit comminuitque.
 Quamobrem in facie cæditur, oculisque effossis in
 equuleum acta dilaniatur, et ad:cutem capite ton-
 detur. Tum in ignem proposita, sed nihil læsa, bestiis
 exponitur: a quibus erepta, capite demum, impe-
 ratoris jussu, plectitur.

θηρίων λυτρωθεῖσα, τῆ προστάξει τοῦ βασιλέως τῆν

Eodem die

●● Certamen sancti martyris Meortii.

Hic Diocletiano imperatore miles fuit, et ob na-
 vatam egregie adversus barbaros operam, impe-
 ratori æque ac commilitonibus charus; Christianæ
 tamen fidei causa comprehensus, vinculus perducitur
 ad imperatorem. Ac primum quidem armis milita-
 ribus, et cingulo dignitatis exuitur. Tum ex qua-
 tuor partibus alligatus, gravissime cæditur: cum-
 que per multas horas verberaretur, nullam prorsus
 vocem emittebat, ita ut imperator videns, quo modo
 flagella plagasque perferret, obstupuerit, et astan-
 tibus militibus dixerit: En qualis miles quam
 misere moritur! Cum igitur nullus esset in toto
 ejus corpore sine vulnere locus, dimissus est, et in
 carcerem detrusus: ubi psallens, et orans, octavo
 post die decessit.

Eodem die

●●● Certamen sancti Athanasii confessoris.

Deest.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

101 Certamen sanctorum martyrum Hermylis et Stratonicis.

Isti sancti Licinio imperatore claruerunt. Et
 sanctus quidem Hermylus diaconus erat Ecclesiæ
 Christi, cujus famam cum Licinius, qui apud Da-
 nubium fluvium morabatur, audisset, comprehendi
 jussit, virgisque ferreis contusum, in carcere
 Stratonicis militi custodiendum tradidit. Stratoni-
 cus vero cum ex fenestra carceris angelum sancto
 assidentem, eumque consolantem vidisset, ultro
 Christi fidem suscepit, et Hermylis amicum se ad-
 junxit. Eductus autem e custodia Hermylus, cum
 ad colendum idola frustra tentatus fuisset, iterum
 virgis cæditur, et unguis aquilinis in ventre, et
 corde discerpitur: quod videns Stratonicus, a
 lacrymis sibi temperare non potuit. Quare cognitus
 et ipse excruciat. Ambo denique in Danubium
 fluvium demersi, vitam finierunt.

EODEM MENSE.

Die decima quarta

102 Certamen sanctorum Patrum nostrorum, qui in monte Sinai cæsi sunt.

Ex diversis lucis terrisque isti sancti fuerunt.

Sæculum autem, et propinquos, opesque abdicantes in montem Sina se receperunt, ibique monachi facti sunt, Deo soli servientes, et agrestibus herbis pro cibo utentes : in quorum numero erat sanctus Nilus olim Constantinopoli præfectus, vir sapiens et pius, qui abdicata propter Christum sæculi gloria ac divitiis, pauperibus monachis socium se adjunxit. Sed diaboli invidia adversus sanctos Patres concitavit agreste et ferox Blemiorum genus, quod Arabia usque in Ægyptum mare Erythræum accoluit. Hi spe ingentis prædæ inducti, in monachos incursionem fecere : sed cum nihil præter storeas et cilicia patrum invenissent, in furorem versi, innocentes viros jugularunt. Atque hunc in modum sancti illi decessere.

Eodem die

103 *Commemoratio sanctorum Patrum, qui in eodem monte Sinai a Blemis Diocletiano imperatore occisi sunt.*

Isti Diocletiano imperatore, et Petro Alexandria archiepiscopo in monte Sinai asceticam vitam ducebant. Exeuntes autem Saraceni ex incultis desertisque locis post ducis illorum obitum, multos Ascetas interfecerunt : cæteris autem sese in munitionem recipientibus, nocte visa est Saracenis flamma ignis totum montem comburens, quæ cælum ipsum attingebat : tantum autem terrore illos perculit, ut abjectis armis in fugam sese conjecerint. Qui vero primum ex Ascetis cæsi sunt, erant numero triginta octo, diversas plagas in corpore infictas habentes : ex his duo vivi inter jacentes reperti, Sabas, et Isaias. Qui autem ceciderant, alli capite truncati sunt, alii detracta ex aliquo membro pelle alii per medium cæsi : quos omnes sepelierunt duo illi monachi, qui hæc de illis memoriæ prodiderunt.

Eodem die

104 *Commemoratio sanctorum trium et triginta Patrum, qui in Raitho occisi sunt a Blemis qui ibi habitabant, ubi erant duodecim fontes, et septuaginta palmæ.*

Blemyi trecenti transmisere aliquando magnis navibus Æthiopicum mare, navigioque, quod forte oblatum conscenderant, ad Pharanitarum regionem appulso, Pharanitas, qui illis occurrerant, vicere, interfecit centum quadraginta septem viris ; abductisque mulieribus et pueris, abiere in castrum, ubi sancti Patres ecclesiam habebant, ejusque januam obserantes, sese in illam receperant, mortem expectantes. Ingressi itaque barbari, cum nullam ibi prædā reperissent, cæsis omnibus, ad navim cum captiva multitudine redierunt : quam cum non invenirent (interea enim illam in mare demerserant qui a Barbaris angariati fuerant, fugamque arripuerant), furiis agitati, captivos omnes trucidarunt : deinde et ipsi trucidati sunt.

γὰρ πλοῖον οἱ ἀγγαρευθέντες ἐδύθησαν, καὶ ἔφυγον, καὶ αὐτοί.

Ἀπάρχοντας, ἀφήκαν τὸν κόσμον, καὶ συγγενεῖς πλοῦτον· καὶ ἀπῆλθον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινῆ, καὶ ἐγένοντο μοναχοί, δουλοῦντες μόνῳ τῷ θεῷ, καὶ τρεφόμενοι ἀπὸ βοτανῶν ἀγρίων. Μὲτὰ τούτων τῶν ἁγίων ἦν καὶ ὁ ἅγιος Νεῖλος, ὁ γενόμενος ἐκ τοῦ ἑσῆος ἐς Κωνσταντινούπολιν, ἀνὴρ σοφὸς καὶ εὐσεβής. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς διὰ τὸν Χριστὸν ἀπέθετο τὸν δόξαν, καὶ τὸν πλοῦτον, καὶ ἐγένετο εἰς τῶν ἁγίων μοναχῶν. Ἀλλὰ ὁ διάβολος φθονήσας, ἐπέθετο τὸ ἄγριον ἔθνος τῶν Βλεμίων κατὰ τῶν ἁγίων Πατέρων. Οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ ἀπὸ Ἀραβίας ἕως Ἀιγύπτου κατοικοῦντες τὴν θάλασσαν Ἐρυθρῶν. Καὶ ἐλθόντες εὐρεῖν πλοῦτον, ἤλθαν κουρεῦσαι τοὺς μοναχοὺς, καὶ οὐδὲν εὗρον, εἰ μὴ μιάθια μόνα, καὶ τοὺς ἁγίους τρυφήναι φοροῦντας, ἐμάνθησαν, καὶ κατέσφαξαν τοὺς, μηδὲν ἀδικούντας· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν τῷ ὄρει σφαγέντων ὑπὸ τῶν Βλεμίων ἐπὶ ἀσπίδι βασιλείως.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐν τοῖς γρόνοις Διοκλητιανῶν βασιλείως, καὶ Πέτρου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξάνδρου ἡσυχάζοντες καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ Σινῆ ὄρει. Ἐβίβαν δὲ οἱ κατοικοῦντες τὴν ἔρημον Σαρακηνοὶ, ἐκ τῆς νότου τοῦ φυλάρχου αὐτῶν, πολλοὺς ἐξόντων ἀσκητῶν. Τῶν δὲ λοιπῶν φυγόντων εἰς τὸ ὄρος ἐβίβαν τοὺς Σαρακηνοὺς διὰ τῆς νυκτὸς φλόξ ἐκ τοῦ κατακαίουσα ὄλον τὸ ὄρος. Ἡ δὲ φλόξ ἀνέβη εἰς τὸ οὐρανὸν. Καὶ ἰδόντες οἱ Σαρακηνοὶ ἐβίβαν καὶ βίβαντες τὰ δπλα αὐτῶν ἔφυγον ἐκ τῶν πρῶτον σφαγέντες, ἦσαν τριακονταοκτὼ, ἐκ τῶν πλεονάζοντων ἐν τοῖς σώμασι αὐτῶν. Ἡ δὲ εὐρέθησαν δύο ζῶντες, Σάβας, καὶ Ἰσαίας, καὶ ἐβίβαντες, οἱ μὲν τὰς κεφαλὰς ἀπέκοψαν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους ἐκράσαντο τὸ δέμα· ἄλλοι μὲσον ἐκόπησαν· οὕς ἔθαψαν οἱ μοναχοί, οἱ καὶ τὰ περὶ αὐτῶν εἰπόντες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Ραίθῳ σφαγέντων ὑπὸ Βλεμίων τῶν κατοικούντων, οἱ εἰσιν αἱ ἰβὴ πηγαὶ καὶ τὰ ὄρεα δένδρα τῶν ἁγίων.

Βλεμίων τριακοσίων ἐπιβάντων ξόλοις μετὰ καὶ περασάντων τὸ πέλγος τῆς Ἀθιοπίας, ἐλθόντων εἰς τόπον, καὶ εὐρόντων πλοῖον, καὶ ἐβίβαντες εἰς αὐτὸ, καὶ διαπερασάντων εἰς τὴν γῆν τῶν Φαρανιτῶν, ἐξῆλθον οἱ Φαρανῖται εἰς συνάντησιν αὐτῶν· καὶ ἐνίκηθησαν ὑπὸ τῶν Βλεμίων, ἐσφάγησαν ἄνδρες ἑκατὸν τεσσαρακονταεπτὰ. Οἱ Βλέμιες ἐπάραντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα τῶν Φαρανιτῶν, ἀπῆλθον εἰς τὸ κάστρον, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, καὶ ἡσφάλισον ὄρεον οἱ ἅγιοι, καὶ προσέφυγον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐκδέχοντο τὸν θάνατον. Καὶ ἐλθόντες οἱ Βλέμιες καὶ ἄλλοι ζῆτοῦντες, καὶ μὴ εὐρόντες, ἐβίβαντες. Καὶ λαβόντες τὴν ἀγχαλωσίαν, ἀπέβησαν πρὸς τὸ περᾶσαι· καὶ μὴ εὐρόντες τὸ πλοῖον,

ἐμάνθησαν, καὶ ἐσφαξαν τὴν ἀγχαλωσίαν ἐσφάγησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδούλου.

Οὗτος ὄπῃρην υἱὸς Νεΐλου τοῦ σοφοῦ, τοῦ ἰγόντος μὲν ἐπάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καταπίοντος δὲ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου, καὶ ἀπειθόντος τῷ ᾧ ἔρει Σινῆ καὶ μονάσταντος μετὰ τοῦ υἱοῦ. Τῶν ὅδε ὄπαρχόντων ἐκεῖ, καὶ τὴν ἀσκητικὴν πολιεῖαν διανούτων, ἐξείφνης ἐπιπεσοντων τῶν Βαρβάρων, καὶ ἀρξαμένων κατασφάζειν τοὺς ἁγίους Πατέρας, ὁ μὲν Νεῖλος φθονήθη φυγεῖν· ὁ δὲ υἱὸς οὗτοῦ Θεοδούλος ἐκρατήθη αἰχμάλωτος μετὰ ἄλλου υἱοῦ. Καὶ δεθέντες ἐσύροντο· ἐπλήκυσαν δὲ ἱ Βάρβαροι, καὶ ἐβούλοντο σφάζαι τοὺς νέους, καὶ ἔβηται τῷ πρὸ τοῦ ἡλίου ἀνατίλλοντι ἀστρῷ. Καὶ ὁ ἐν εἰς ἔφυγεν· οἱ δὲ Βάρβαροι κοιμηθέντες, τοῦ ἡλίου ἀνατίλλοντος, καὶ τοῦ ἀστρου κρυβίντος, οὐκ σφάζαν τὸν Θεοδούλον. Βουλόμενοι δὲ πωλῆσαι, ὄσο ἰόνους χρυσίνους ἐλάμβανον. Καὶ γυμνώσας ὁ εἰς ὁ ξίφος, ἔβητε σφάζει. Τότε ἡγγήρασαν αὐτὸν ὁ πίσκοπος, καὶ ἀπέλυσε· καὶ καλῶς βιώσας, κοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἰνὴμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ κτισσαντος τὴν μονὴν τοῦ Χηνολάκκου·

Οὗτος ὄπῃρην ἀπὸ Ἀνατολῆς, εὐγενῆς, καὶ λαοσίος, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν, ἐγένετο μοναχός. καὶ ἀπέλθεν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐκήρυξε τῶν μεγάλων Πατέρων τὰ μοναστήρια, ἀκνήτων πᾶσαν κρετήν. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ἰσχυροῦ τοῦ Ἰσαύρου, κατέλαβη τὴν Κωνσταντινουπόλιν, καὶ ὑπεδίστατο αὐτὸν Γερμανός ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης, καὶ ἐδώρησατο αὐτῷ τὸν τόπον, ἐνθα ὄν ἡ τοῦ Χηνολάκκου μονὴ ὑπάρχει. Καὶ ἔκτισε μοναστήριον· καὶ συνέγαγεν ἀνδρας εὐλαβεῖς εἰς θεοῦ δοξολογίαν, καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς πᾶσαν ἀρετήν, καὶ ὑπέθηκε, πῶς ἀρέσουσι τῷ Θεῷ. Ἐδίδασκε δὲ καὶ τοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐρχομένους πρὸς αὐτόν, καὶ ἔλεγε· Ἀδελφοί, τοῦ Θεοῦ μὴ ἐπιλανθάνεσθε, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος παρελθεται, καὶ οὐδὲν ἐστι. Καὶ ἄλλα πολλὰ διδάξας, καὶ καλῶς ποιμάνας τὸ ποιμνιον αὐτοῦ, ἐν εἰρήνῃ παρεδῶκε τῷ Θεῷ τὴν ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

Αἰώνια.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΕ'

Ποίμνησις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Θεσσαίου.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου· ἐγένετο δὲ ἀπὸ Αἰγύπτου πόλεως Θηβῶν. Εἶχε δὲ γαμβρόν· καὶ ἤθουλήθη ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ προδώσειν αὐτόν, ὡς Ἰουδαῖον, εἰς τὸν ἀρχοντα, ἵνα κληρονομήσῃ τὸ μέρος τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ· καὶ προμαθὼν τοῦτο, φυγὼν ἀπέλθεν εἰς τὸ ἕρος τῆς ἐρήμου. Καὶ κατ' ὀλίγον εἰσερχόμενος πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, εὗρε σπύλαιον, καὶ ἐστῆλθεν ἐν αὐτῷ. Καὶ ἐνεδύετο ἐκ τῶν ὑερμάτων φοινίκων, σφρόδιπτων

A

Eodem die

105 Commemoratio sancti Patris nostri Theoduli.

Hic patrem habuit Nilum sapientem, qui Constantinopoli praefectus fuerat, deinde abdicata saeculi gloria, in montem Sinai profectus, monasticum institutum cum filio suscepit. Cum autem ambo in eo loco morarentur, vitamque asceticam ducerent, irruentibus repente Barbaris, sanctosque Patres trucidare incipientibus, Nilus quidem fugam arripuit, filius vero Theodulus cum altero adolescente captus est, vincclusque trahebatur: quos cum Barbari mactare, et Lucifero astro immolare decrevisent, alter fuga sibi consuluit; Barbari vero somno oppressi, sole jam orto, et astro illo occultato, a Theodulo eadem abstinuere, venalem eum exponentes. Sed cum duo tantum nummi aurei pro ejus pretio oblati fuissent, districto gladio Theodulum jugulare volebant, cum episcopus emptum in libertatem vindicavit: ille autem traducta sanctissimo vita, obdormivit.

Eodem die

106 Commemoratio sancti Patris nostri Stephani conditoris monasterii Chenolaci.

Iste in Oriente illustri loco natus, relictus opibus, monachus factus, in eremum Jordanis secessit, et sanctorum Patrum monasteria obeundo, ex singulis virtutes omnes discibat. Leone autem Isaurο imperante, Constantinopolim se contulit, exceptusque a Germano sanctissimo patriarcha, eum locum ab ipso accepit, ubi nunc monasterium Chenolaci est: quod cum Stephanus condidisset, pios viros ad canendas Deo laudes congregavit; omnique eos virtutum genere imbuebat, docens quomodo Deo placerent. Eos autem, qui singulis diebus ipsum adibant, monebat, inquires: Fratres, nolite Dei oblivisci: hoc autem scitote, mundum hunc caducum esse et fugacem. Huc et alia docens, cum gregem suum optime rexisset, in pace animam Deo reddidit.

Eodem die

107 Commemoratio sancti Athanasii.

Beati.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

108 Dormitio sancti Patris nostri Pauli Thebæi.

Hic Decio imperatore floruit, Thebis in Aegypto natus. Habuit autem cognatum, qui cum vellet ipsum tanquam Christianum praesidi tradere, ut partem substantiae ejus haereditate caperet: Paulus id praenoscens, sese in deserti montem subito proripuit indeque interiora eremi paulatim penetravit, donec speluncam invenit, ubi consedit. Erat ei vestitus ex foliis palmæ, ab ipso consulis; victus autem ex fructibus ejusdem. Cum vellet autem

vita ejus institutum ad hominum utilitatem patefacere, illuc adduxit Antonium magnum, qui existimabat, neminem alium interiora eremi, præter ipsum, penetrasse. Ubi igitur is Paulum vidit, obstupuit: cumque simul colloquium miscerent, corvus panem integrum eis detulit. Antonius vero reversus, ut pallium ei afferret, mortuum eum reperit, Deumque glorificavit.

Eodem die

109 *Commemoratio sancti Patris nostri Joannis Calybitæ, qui aureum Evangelium habebat.*

Joannes Calybita, Constantinopoli Eutropio patricio ac Theodora natus, cum puer esset, rogavit parentes, ut, quando cæteri condiscipuli Evangelia haberent, quæ legerent, sibi quoque turpe esset non habere, curarent etiam sibi eum librum. Compararunt itaque ei parentes pretiosum Evangeliorum codicem, auro, gemmis, margaritisque ornatum, quingentorum aureorum pretio. Relicta autem doctrinarum schola, Joannes cum quodam monacho monasterium Acemetarum adiit; ibique monasticam vitam amplexus, certamen suum optime certabat. Sed non habens diabolus, unde eum aggrediretur, injecit Joanni summum videndi parentes desiderium. Non tamen hoc illi e sententia cessit: quin potius a Joanne victus, superatusque fuit: nam ille, re cum cœnobii præfecto communicata, in-visit quidem domum, et parentes; sed extra januam sibi tugurium construens, ibi ut mendicus mansit usque ad obitum. Tum vero ex aureo Evangeliorum libro cognitus est.

Eodem die

110 *Certamen sanctæ Charitinæ.*

Charitina martyr Claudiani cujusdam Christiani pique hominis serva, temporibus Diocletiani imperatoris, et Domitiani comitis, delata, quod Christum coleret, comprehenditur, et comiti sistitur. Christum autem confessa, seque Christianam esse professa, gravissime cæditur: deinde abraso capiti ferventes guttæ, acerrimumque acetum perfunditur: mox latera ejus facibus aduruntur: demum vincita in mare demergitur. Sed divinitus erepta, et sana e mari evadens, stetit coram comite, qui ea visa obstupuit, præcepitque rotam fieri, eique sanctam alligatam, subjectis carbonibus comburi. Quod cum factum esset, cruciata est Charitina. Tum dentes illi evulsi sunt, quæ gravissimo dolore, et intolerabili labore contacta, spiritum Deo tradidit. γενομένου, ἐτιμωρεῖτο ἡ ἀγία. Ἐῖτα ἐξέβριζώθη τοὺς ὀδόντας, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ὀδύνης καὶ τοῦ ἀφορπύου παρίδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ.

EODEM MENSE.

Die decima sexta

111 *Adoratio sanctæ catenæ sancti apostoli Petri, qua propter Christum ab Herodæ rege vinculus fuit, et in custodiam conjectus.*

Cum Herodes rex comprehensum Jacobum sancti

Α αὐτά· καὶ ἐτρέφετο ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν. Θίω δὲ ὁ Θεὸς φανερωῖαι τὸν βίον αὐτοῦ εἰς ὠφέλιον ἀπήγαγεν ἐκεῖ τὸν μέγαν Ἀντώνιον, ὑποκρίσας ὅτι βιθύτερον αὐτοῦ ἄλλος οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἔρμυον. Ἀλλὰ εὐρών αὐτὸν, ἐπαύμασεν. Ἀρτίων δὲ συντυγχάνειν, ἔλθε κόραξ βασιλεῦς τῶν ὀλόκλητρον, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς. Στραφεῖς δὲ Ἀντώνιον φέρη αὐτῶν ἱμάτιον, εὗρεν αὐτὸν τελευτησάντα, ἰδοῦσαε τὸν Θεόν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Κάλυβιτου οὗ ἦν τὸ χρυσοῦν Εὐαγγέλιον.

Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης, ἦν ἐν Κωνσταντινουπόλει υἱὸς Εὐτρόπιου τοῦ συγκλητικῆς, καὶ Θεοδόρου. Ἀρχῆ δὲ τῆς ηλικίας, ἤτήσατο τοὺς γονεῖς εἰς λέγων, ὅτι Πάντες ὁ συμμαθηταὶ μου, ἔγω δὲ μὴ ἔγω Εὐαγγέλια ἀναγινώσκουσιν· ἐγὼ δὲ μὴ ἔγω ἐντρέπομαι. Διὰ τοῦτο ἐποίησαν αὐτῷ οἱ γονεῖς τοῦ Εὐαγγέλιον πολυτίμον ἀπὸ χρυσοῦ, καὶ λίθων τιμίων, καὶ μαργαριτῶν, ἄξιον νομισμάτων πικροσίων. Καταλίπων δὲ τὴν τῶν μαθημάτων σχολὴν μετὰ μοναχοῦ τινος, τὴν τῶν Ἀχοιμητῶν κλίμα βάνει μονῆν. Καὶ ἐν αὐτῇ γίνεται μοναχὸς καὶ ἠγωνίσαστο καλῶς. Ἀλλὰ μὴ ἔχων ὁ διάβολος ἰδοῦ τι ποιήσει αὐτῷ, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἰδεῖν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ. Ὅμως εἰ καὶ ἠπείθετο ἀλλ' ἐνίκησε τὸν διάβολον. Μετὰ γὰρ γυναικὸς ἠγουμένου ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ τὸν γονεῖς αὐτοῦ ἐθεώρει· αὐτὸς δὲ καλύβην ἐκπέσειν ἐξω τοῦ πυλῶνος, ἔκειτο ἐκεῖ ὡς πτωχὸς, ἕως λειώθη. Καὶ τότε ἀνεγνωρίσθη ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ

Ἀθληταὶ τῆς ἀγίας Χαριτίνης.

Ἡ μάρτυς Χαριτίνη ὑπῆρχε δούλη Κλαυδίου βασιλεῖος Διοκλητιανοῦ καὶ Δοματιανοῦ κόμητος διαβληθεῖσα, ὅτι τὸν Χριστὸν σέβεται, ἐκπέσειν καὶ παρῆστη ἐνώπιον τοῦ κόμητος. Καὶ ὁμολογῆσαι τὸν Χριστὸν, καὶ ὅτι Χριστιανὴ ἐστίν, τὴν ἰσχυρῶς. Ἐῖτα ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν, καὶ σπινθῆρας καταπάσσειται. Καὶ δέχεται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὄξος δριμύτατον· καὶ μετὰ λαμπάδων πλευρὰς καταφλέγεται. Ἐῖτα δευθεῖσα ἀπεβίβη τῆ θαλάσσης. Παρὰ δὲ διασωθεῖσα, καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξελευθεῖσα, παρῆστη τῷ κόμητι. ἰδὼν αὐτὴν ὁ κόμητις, ἐξεπλάγη· καὶ προσέειπεν ἴδωμεν πρὸς τὸν Χριστὸν, καὶ δεῖξαι τὴν ἀγίαν ἐπιθυμίαν ὑπο τὸν τροχὸν τεθῆναι πυρὸς ἀνθρακας. Καὶ το

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΓΤΩ.

ΙΓ'

Ἡ προσκύνησις τῆς ἀγίας ἀλύσεως τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ἣν ἐφόρεσεν ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ βασιλεῖος διὰ Χριστὸν, καὶ ἐσλήθη ἐν φυλακῇ.

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὁ βασιλεὺς Ἡρῶ

ἴτησεν Ἰάκιωδον τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου, καὶ μετὰ μηχανίας ἔφαξεν αὐτόν. Ἰάκωβ, οἱ ἀπαδείξαντο τὸ γενόμενον οἱ Ἰουδαῖοι, ἴτησε καὶ τὸν ἄγιον Πέτρον. Καὶ δόξας αὐτὸν ἅ δὲ ἀλύσειον, ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, βουλόμενος εὐεῖναι. Ἀλλὰ ἄγγελος Θεοῦ ἀπελθὼν ἐν τῇ φυκῇ, ἔλυεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀλύσειων. Καὶ ἀνοίξας τῆς νυκτὸς τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἀπέλυσεν αὐτόν. Καὶ οὕτως ἐξήφυγε τὰς χεῖρας τοῦ Ἡρώδου· ἐς δὲ τῶν πιστῶν τὰς ἀλύσεις εὐρόντες καὶ τινας αὐτὰς διὰ τὸν ἄγιον, κατὰ διαδοχὴν διεφύλαν. Καὶ ὕστερον παρὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλείων Κωνσταντινούπολιν εἰσῆχθησαν. Καὶ κατετέθησαν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου τῷ πλῆσιον ὄντι τῆς ἑκείνης Σοφίας. Καὶ ἀπὸ τότε ἕως τῆς σήμερον τιμνται, καὶ προσκυνῶνται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἔθλησις τοῦ ὁσιομάρτυρος Πανσοφίου.

Ἰανσόφιος ὁ ὁσιομάρτυς ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀλεξανδρίας, υἱὸς Νεῖλου τοῦ ἀνθυπάτου. Ἐπεμλήθη δὲ οὗ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ εἰδὼς αὐτὸν πᾶσαν ἐφῆν. Μετὰ δὲ τῆν τοῦ πατρὸς τελευτήν, πάντα πλοῦτον αὐτοῦ δούς τοῖς πτωχοῖς, ἀπῆλθεν εἰς Ἐρημόν· καὶ ἐποίησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ χρόνους ἑσπετὰ τῷ Θεῷ προσευχόμενος. Τινὲς δὲ τῶν ἰερῶν καὶ χαιρεκᾶκων ἀνθρώπων, ἐλοιδορήσαν ὄντες εἰς τὸν ἄρχοντα Ἀλεξανδρείας Αὐγουσταλίον, ἵσταλέντα παρὰ Δεκίου εἰς τὸ φονεῦσιν τοὺς ἰστιανούς. Καὶ ἀποστείλας Αὐγουστάλιος ἔδωκεν αὐτὸν καὶ ἤγαγεν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ κατήγγαλξεν αὐτὸν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ προσκυνῆσαι εἰδώλους. Ὡς δὲ οὐκ ἐπεισεν, ἔτυψεν αὐτὸν ὑρῶς μετὰ βᾶδίων. Ἐπὶ πολὺ δὲ τυπτόμενος, ἐξάρσεται τῷ Θεῷ καὶ προσεύχεται. Τὰ δὲ εἶδωλα καταρῶμενος, ἔλεγεν, οἱ οὐδὲν εἶσεν. Καὶ οὕτω τυπτόμενος βασανιζόμενος, ἐτελεύτησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἔθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δάνακτος τοῦ ἀναγνώστου.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Δάναξ ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς χώρας Ἰλλυρικοῦ τόπου Δυλῶνος καλουμένου, ἀναγνώης ὢν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, καὶ ὑπαναγνώσκων ἱερὰ βιβλία τῷ λαῷ τῶν Χριστιανῶν. Ἐν δὲ ταῖς ἑραῖς ἐκαίναις συναχθέντες ἄγριοι καὶ τινες, καὶ ἄστοι, καὶ ἐν τοῖς τόποις ἐκαίναις ἀπειθόντες, ἄλλοις τῶν Χριστιανῶν ἐφόνευσαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἵνα ἐλαθὼν τὰ ἱερὰ σκευὴ τῆς ἐκκλησίας, διεσώθη ἐς τόπον ὄχυρον ἀπέχοντα ἀπὸ Δυλῶνος μίλια πέντε εἰς θάλασσαν. Καὶ κατελθόντες διὰ σχοινίων πρὸς τὸν οἶκον οἱ πολέμιοι, ἠνάγκασον θῆναι τῷ Διονύσιῳ, λέγοντες, οἱ αὐτὸς δημιουργεῖ τὸν οἶνον. Ὁ δὲ ἅγιος ἀλογεῖ τὸν Χριστόν, λέγων, οἱ οὗτός ἐστιν ὁ τὸν σμῦν καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ποιήσας· ὁ δὲ Διονύσιος οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ εἶδωλον κωφόν, καὶ ἄλαλον· οὐδὲ ὁρμιθίντες κατέκοψαν αὐτὸν μετὰ τῶν ξιφῶν, ἐκράτουν, καὶ ἐβρίψαν ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ οὕτως ἐλειώθη.

Joannis Theologi fratrem gladio interfecit, videns rem gratam se fecisse Judæis, apprehendit et sanctum Petrum, quem catenis duabus vinctum misit in carcerem, volens illum occidere. Sed angelus Dei astitit in carcere, solvitque eum a catenis, et aperlis noctu carceris portis, dimisit illum : atque ita de manibus Herodis ereptus est. Catenæ vero a quibusdam fidelibus inventæ, et propter sanctum Petrum in honore habitæ, per manus ad posterum servatæ sunt : ac postremo Constantinopolim a religiosis imperatoribus allatæ in templo Sancti Petri apud ædem Sanctæ Sophiæ repositæ sunt : unde ad hanc usque diem a Christianis in honorem Petri apostoli coluntur, et in summa veneratione habentur.

Eodem die

112 Certamen sancti martyris Pansophii.

Sanctus martyr Pansophius Alexandriæ Nilo proconsule natus, atque ab eo omnibus liberalibus disciplinis summa cura imbutus, mortuo patre, distributis in pauperes facultatibus eremum petiit, ibique septem et viginti annos orando transegit. Accusatus autem a quibusdam improbis ac perditis hominibus ad Augustalium Alexandriæ præfectum, qui a Decio ad delendum Christianos missus fuerat, ejusdem Augustalij jussu vinctus ad ipsius tribunal perducitur : a quo cum compelleretur Christum abnegare idolisque sacrificare, nec ad id induci posset, fustibus gravissime cæditur, cum interea gratias Deo ageret, et oraret, idolisque imprecaretur, ac dicere ea nihil esse. Atque hunc in modum inter verbera et cruciatus expiravit.

Eodem die

113 Certamen sancti martyris Danaetis lectoris.

Sanctus martyr Danax Aulonæ in Illyrico natus, sanctæ Ecclesiæ lector, sacros libros Christiano populo legebat. Accidit autem, ut collecta agrestium, infideliumque populorum manus in regionem illam invadens, in Christianos per ea tempora debaccharetur. Sanctus igitur Danax sumptis sacris ecclesiæ vasis, in munitum quemdam locum ab Aulona passuum millibus quinque dissitum mari imminentem confugit. Sed illi per funes ad ipsum demissi, compellebant, ut Baccho sacrificaret, aientes illum esse vini auctorem. Ille contra Christum confessus aiebat eum esse et mundi et omnium quæ in mundo sunt factorem ; Bacchum vero non deum esse, sed surdum mutumque idolum. Quare indignati, gladiis, quos tenebant, cæsum mare in projecerunt : atque hanc vitæ exitum habuit.

EODEM MENSE.

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Die decima septima

IZ

114 *Commemoratio sancti Patris nostri Antonii magni.*

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

Antonius magnus Ægyptius, Ascetarum maximus, divitibus parentibus natus, adolescens abdicatis omnibus abiit, et monasticam vitam suscepit. A dæmonibus verberatus, fuscus ad Deum precibus, a plagis curatus est. Omnes dæmonum virtutes superavit. Sic autem eorum stratagemata novit contuditque, ut nemo alius. Cumque in jejuniis multis, in humi cubationibus, et in orationibus assiduus esset, nihil unquam de pristina contentione remisit. Quare prædictionis donum miraculorumque promeruit: sed et justorum, et peccatorum animas agnovit, illas quidem ad Deum sublatis videns, has vero in infernum dejectas. Floruit autem Constantini Magni temporibus, de que Arii hæresi prophetauit. Habuit instituti sui multos discipulos, suarumque exercitationum successores, in quibus fuere Athanasius magnus, Paulus Thebæus, et magnus Hilarion. Cumque annos nonaginta quinque vixisset, obiit, atque in ignoto loco a duobus discipulis suis sepultus fuit.

Ὁ μέγας Ἀντώνιος ὁ Αἰγύπτιος ἐν ἀσκηταῖς μέγας ἐγένετο. Πλουσίων γὰρ γονέων ὑπάρτων, καὶ νέως ὢν, ἀφῆκε ἅπαντα, καὶ ἀπαλθῶν, ἐμύπησε τυφθεὶς δὲ παρὰ τῶν δαιμόνων, καὶ προσεζήτησε τῷ Θεῷ, τὰς πληγὰς λάθη. Πάσας δὲ τὰς δυνάμεις τῶν δαιμόνων ἐνίκησεν. Οὕτως γὰρ ἔγνω τὰς τουρουγίας αὐτῶν καὶ ἤλεξεν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἡστέαις δὲ πολλαῖς καὶ ξηροκοιταῖς καὶ προσομιαῖς προσκαρτερήσας ὁ ἅγιος ἀδιαλείπτως, οὐκ ἐπίβηκεν. Καὶ προγνώσκεισιν διὰ τοῦτο ἤξειώθη, καὶ ἐμείων πολλῶν. Ἀλλὰ καὶ δικαίων καὶ ἀμαρτωλῶν ψυχὰς ἐπεγίνωσκε, τὰς μὲν πρὸς Θεὸν ἀναστρέφοντας, τὰς δὲ πρὸς ἕθνη καταγομένας. Οὗτος ἐστὶν ὁ μέγας Κωνσταντίνου ἦν ἀγωνιζόμενος: καὶ πρὸς τῆς Ἀρείου δὲ αἰρέσεως προσεφύτασεν. Ἐπίσημοι δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ πολλοὶ καὶ διάδοχοι τῆς ὁπίσης αὐτοῦ: ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Παῦλος ὁ θεβαιοὺς, ὁ μέγας Ἰλαρίων. Ζήσας δὲ χρόνους ἐνενήκοντα καὶ πέντε ἐτελεύτησε: καὶ ἐτάφη παρὰ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τόπῳ ἀγνώστῳ.

Eodem die

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

115 *Certamen sanctorum trium puerorum Speusippi, Elasippi et Belesippi, et sociorum.*

Ἀθλοισι τῶν ἁγίων τριῶν παίδων Σπεύπου, Ἐλασίππου, Βελεσίππου, καὶ τῶν ἐκείνων αὐτοῖς.

Tergemini fratres fuere hi tres ex uno eodemque ventre nati, patria Cappadoces, equitatores insignes, equorumque domitores. Cumque aliquando instructa mensa Jovi sacrificarent, aviamque Neonillam Christianam ad convivium invitassent, ea de Christo disserente, fidem Christi susceperunt, edocti, deos gentium saxa esse et ligna animo carentia, quæ certum hominibus exitium afferrent: statimque surgentes, idola contrivere. Quod ubi rescivere Palmanus, Hermogenes et Codratus eorum domini, omnia prius frustra experti, ut illos a proposito avocarent, in ingentem succensum caminum conjectos combussere. Junilla autem femina quædam secum puerum tenens, illum projecit, Christianam se professæ; statimque decollata fuit una cum Neonilla martyrum avia. Turbo demum notarius, cum ea quæ reliqua fuerant idola, accurrens subvertisset, Christianam se prostens, capite obruncatur.

Αὐτάδελφοι ὑπῆρχον οἱ τρεῖς οὗτοι: ἀπὸ ἐκείνου δὲ καὶ ὁμοῦ γεννηθέντες ἐκ μιᾶς κοιλίας τρεῖς ἦσαν δὲ ἱππηλάται ἀριστοὶ, γυμνάζοντες κίρκους. Ἐν μίᾳ δὲ ἐτοιμάσαντες τράπεζαν, ἐβίβαν. Καὶ προσκαλεσάμενοι τὴν μάμμην αὐτῆς Νεονίλλαν, εἰς τὸ συμφαγεῖν αὐτοῖς, ἤκουσαν αὐτῆς Χριστιανῆς οὔσης περὶ τοῦ Χριστοῦ, κήρυξεν αὐτοῖς, μαρτυρῶντες ὅτι τῶν ἰδίων οἱ θεοὶ ἄφηρητοί, καὶ ξύλα εἰσὶ, καὶ ἀγροῦσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπόλλειαν: καὶ εὐθίως ἀναστάντες, συνέτριψαν τὰ ἰδία. Ὡς δὲ ἤλθον οἱ κύριοι αὐτῶν Παλμῆς, καὶ Ἐρμωγόντης, καὶ Κοδράτος, ἐπειρώοντο μὴ πείσει πτότους. Ὡς δὲ οὐκ ἐπεισαν, ἀνάψαντες αὐτοῖς μεγάλην, ἐπέβαλον αὐτούς. Καὶ οὕτως ἐπεσάν. Ἰουνίλλα δὲ τις γυνὴ κρατοῦσα περὶ βίβασα αὐτὸ, ὡμολόγησεν αὐτὴν Χριστιανῆν, καὶ εὐθίως ἀπεκεφαλίσθη μετὰ Νεονίλλης τῆς μάμμης αὐτῆς. Τούτων δὲ ὁ νοτάριος δραμῶν αὐτῶν ἐστρεψε τὰ ὑπολειφθέντα εἶδωλα, λέγων, ὅτι Χριστὸς εἰμι: καὶ ἀπεκεφαλίσθη καὶ αὐτός.

EODEM MENSE.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Die decima octava

III

116 *Commemoratio sanctorum Patrum nostrorum Athanasii et Cyrilli.*

Μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου.

Sanctus Athanasius Constantino Magno imperatore claruit. Cum autem Ecclesiæ Alexandrinæ archidiaconus esset, ab Alexandro archiepiscopo ad concilium Nicænum missus, sic in synodo effulsit, ut Arium confuderit. Mortuo sancto Alexandro, in ejus locum patriarcha Alexandrinæ suffectus, multa

Ὁ μὲν ἅγιος Ἀθανάσιος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Παρεγένετο δὲ ἐπὶ Ἀλεξανδρείας, ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον, ἀρχιεπίσκοπος ὢν. Καὶ διέπρεψεν εἰς τὴν σύνοδον, καὶ σχύνας τὸν Ἀριον. Μετὰ δὲ θάνατον τοῦ ἁγίου

Ἀλεξάνδρου, Πατριάρχης γέγονεν Ἀλεξανδρείας. Α καὶ διὰ τὴν ὀρθοδοξὸν πίστιν πολλὰ πειραθεὶς, καὶ διωχθεὶς, καὶ φυγῶν, καὶ ἐξορισθεὶς, καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ δύο χρόνους ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισάμενος, κοιμηθεὶς ἐτελειώθη. Ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος ὑπῆρχεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ἀνεψιδὸς Θεοψίλου πατριάρχου τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας· οὗτος ἐγένετο καὶ διάδοχος· παρεγένετο δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον, ἐπὶ καθάρσεσι τοῦ δυσσεβοῦς Νεστορίου, τὰ πρώτα ῥέρον ἐν ἐπισκόποις. Εἶτα ἐν πολλοῖς καὶ ἄλλοις κατορθώμασι διαλάμψας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἀπολαβὼν τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῆς ὁσίας Εὐσεβίας τῆς μετονομασθείσης Ξένης.

Ἡ ἅγια Εὐσεβία ἡ μετονομασθεῖσα Ξένη, γέγονεν ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης, εὐγενὴς καὶ εὐμορφος καὶ πλουσία. Τῶν δὲ γονέων αὐτῆς βουλευθέντων πρὸς γάμον αὐτὴν ἐκδοῦναι, καὶ πάντων ἑτοιμαθέντων, ἐξ αὐτοῦ τοῦ παστοῦ μετὰ δύο δουρίδων ἰποφυγοῦσα, καὶ εἰς πλοῖον εἰσελθοῦσα, ἀπέπλευσεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκ τοῦ πλοίου δὲ ἐξέλθοῦσα κατέμενεν εἰς οἶκημα πενήχρον, διαπρῶσα διὰ τὴν ὑπαίκαιαν ἀσθένειαν, ποῦ ἀπέλθοι· ἀλλ' ἐπεμψεν αὐτῇ ὁ Θεὸς ἄνθρωπον μονάζοντα Παῦλον ὀνόματι. Καὶ ἐκεῖνος ὠδήγησεν αὐτὴν πρὸς σωτηρίαν. Ἀνελάβετο γὰρ αὐτάς, καὶ ἤγαγεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν εἰς Μύλασσαν πλησίον Καρίας. Καὶ ἐκτίσεν ἐκκλησίαν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου· καὶ ἀποκατίστησεν αὐτάς ἐκεῖ. Καὶ ἰσοῦτον ἠγωνίσαστο ἡ ἅγια, ὡς καὶ πολλῶν θαυμάτων ἀξιωθῆναι· καὶ οὕτω βιώσασα τέλει βίου χρῆσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἐθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδούλης.

Θεοδούλη ἡ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ἀναζάρβου πόλεως ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐκρατήθη παρὰ Πελαγίου ἄρχοντος τῆς Ἀναζάρβου. Καὶ βασανίσθη ἰσχυρῶς· καὶ βασανίζομένη ἰθυμαοῦργησε· καὶ θαυματουργήσασα ἐπισπάσατο πολλοὺς καὶ ἔπεισε προσελθεῖν τῷ Χριστῷ, καὶ γενέσθαι Χριστιανούς. Ἐξ ὧν ἦσαν ὁ Κομενταρίσιος, καὶ βοηθὸς Ἐλλάδιος, οἵτινες καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέμψθησαν. Ἡ δὲ ἅγια ὑπὸ σουδλίων πυρωθέντων διετροπήθη, καὶ κατεκῆ τοῦς μαστοῦς. Εἶτα ἀπὸ τῶν τριχῶν ἐκρμάσθη ἐν κυπαρίσσω· καὶ τοὺς ῥόδας μετὰ τῶν καρπίων καθηλώθη. Καὶ ἐκρέματο πρὸς πολὺ· καὶ μετὰ ταῦτα λυθεῖσα καὶ εἰς κάμινον πυρὸς ἰσχυρῶς ἐκκαίεσεν, μετὰ καὶ ἑτέρων ἁγίων ἐμβληθεῖσα, ἐπὶ πολὺ προσευξαμένη, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτείνασα, καὶ εὐχαριστήσασα, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν τῷ Θεῷ,

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓῶ.

10'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδότου ἐπισκόπου Κυρηναίας τῆς Κύπρου.

Οὗτος ἐν ἐπὶ Λικιννίου τοῦ βασιλεως καὶ Σαβίνου γεμόνας τῆς Κυπρίων νήσου. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθεὶς, προσήχθη τῷ ἡγεμόνι

ΠΑΤΡΟΛ. GR. CXVII.

pro fide orthodoxa pertulit, persecutiones passus fugiens, et in exsilium pulsus: cumque quadraginta duorum annorum spatio pro Christo decertasset, tandem obdormivit. Sanctus vero Cyrillus, Theodosio juniore imperante, Theophili patriarchæ nepos et in eadem Alexandrina sede successor, ad synodum Ephesinam adversus impium Nestorium congregatam profectus, primas inter episcopos tenuit: multisque aliis recte factis clarus, ad Dominum migravit, vitam recipiens æternam.

Eodem die

117 *Commemoratio sanctæ Eusebiæ, cognomento Xenæ.*

B

Sancta Eusebia, cognomento Xena, id est, Hospita, ex urbe Roma fuit, genere, forma opipusque insignis. Cum autem parentes vellent eam in matrimonium collocare, omniaque ad celebrandas nuptias parata essent, arrepta occulte fuga cum duabus ancillis navim conscendit: qua Alexandriam delata, angustam domum subiit, incerta ob infirmitatem muliebrem, quonam se reciperet. Sed misit ad illam Deus Paulum quemdam monachum, qui se salutis ducem et præbuit; atque in patriam suam Mylassam Cariæ proximam adductas in ecclesia sancti protomartyris Stephani, quam ipse extruxerat, collocavit. Ibi igitur sanctissimam vitam Eusebia traducens, donum etiam miraculorum promeruit. Cumque hunc in modum vixisset, decessit.

Eodem die

118 *Certamen sanctæ martyris Theodulæ.*

Theodula martyr, Diocletiano imperatore, Anazarbi nata, ob Christi fidem professionemque a Pelagio Anazarbi præfecto comprehensa, gravissime cæditur: cumque inter cruciatus miracula patret, complures ad Christi fidem traxit, ex quibus fuit Commentariensis, et Helladius adjutor, qui capite plexi sunt. At Theodulæ primum subulis candentibus mamillæ perforantur et amburuntur: mox capillis in cypresso suspensæ pedes aculeatis surculis configuntur: atque ita suspensa diu mansit. Postea soluta, in caminum ignis vehementer accensum immittitur cum aliis sanctis: ubi diu orans, manusque extendens, et gratias agens, sanctam animam Deo reddidit.

EODEM MENSE.

Die decima nona

119 *Certamen sancti martyris Theopoti episcopi Cynriæ in Cypro.*

Iste Licinio imperatore, et Sabino insulæ Cypri præfecto, ob Christi confessionem comprehensus et ad eundem Sabinum præfectum adductus, nec

bubulis durissime cœditur : in equuleum suspensus, excarnificatur. Mox super ferreum grabatum subjecta flamma extenditur. Sed divino beneficio ex igne admirabiliter servatus, ferreis calceis iisque clavis acutis confixis calceatus, currere compellitur. Demum carceri inclusus, tandiu in vinculis fuit, quoad cessante. Constantini Magni Romanorum imperatoris edicto, persecutione, solutus, ecclesiæ suæ regimini incubuit, verbum Domini nostri Jesu Christi deposito omni metu, docens. Cumque biennium vixisset, multosque ad pietatem convertisset, migravit ad Dominum, et a religiosis discipulis suis honorifice sepultus fuit.

Eodem die

120 *Certamen sanctæ martyris Euphrasie.*

Sancta martyr Euphrasia, Maximiano imperatore ex urbe Nicomedia fuit, pari et generis et morum laude commendata. Comprehensa autem, et idolis sacrificare compulsâ, cum id facere detrectaret, barbaro et agresti homini violanda traditur : quæ verita ne sibi vis inferretur, hujuscemodi artificium excogitavit. Si me, inquit ad illum, dimiseris, dabo tibi pharmacum, quod si gestaveris, nec gladius, nec aliud quidpiam tibi nocebit, aut vulnus infligere poterit ; sed ab hastis, ensibus, telisque incolumis et illæsus servaberis. Cui ille : Hoc equidem discere vellem, mihi que persuaderi. Tum Euphrasia, extento statim collo : Percute, inquit, gladio : nec enim poteris caput mihi amputare. Qui adhibita illius verbis fide, gladio eam percussit, et caput a cervicibus abscidit. Atque ita ab eo erepta est.

Eodem die

121 *Commemoratio sanctorum Patrum nostrorum Macarii Romani, et alterius Macarii Egyptii.*

Sanctus Macarius Romanus a patre invitus uxorem ducere coactus, ea relicta, fugam arripere, suæque salutis consulere constituit. Quare angelus Dei statim eum assumens, ducem se illi præbuit, et ad Paradisum usque perducens, in loco viginti miliaribus ab eo dissito collocavit : ubi tres illum monachi invenerunt, Theophilus, Sergius, et Hyginus, quibus exposuit quæcunque viderat admirabilia et stupenda. Tandem decrepita ætate migravit ad Dominum. Alter vero sanctus Macarius, statura pusillus, ex Alexandria Ægypti fuit : qui abdicato sæculo cretum petens, monasticum institutum a quodam sancto sene accepit : atque in virtutibus, mandata Dei diligenter observando, sic refulsit, ut in dæmones potestatem haberet, eosque oculariter videret, et increparet. Cumque alia plurima miracula ad Christi gloriam edidisset, in pace gaudens requievit.

Α Σαβίνῳ, καὶ τύπτεται μετὰ βουνύρων ἐν ἰσχυρῶς. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ἔσται σάρκας. Καὶ ἐπὶ πυρωθέντος σιδήρου κρεβάται ἀπλοῦται. Παρούξως δὲ τῆ τοῦ Θεοῦ χάριτι λαθροθεὶς ἐκ τοῦ πυρός, ὑπεδόθη σιδήρῳ ὑποδύματα ἡλων, δέξεν, καὶ ἡναγκάσθη τρέχειν. Εἶτα ἐκκλείσθη ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ ἐπεὶ ἐπαύσατο ὁ πόντος τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς, προστάζει τοῦ Μαρτυρολογίου Κωνσταντίνου τότε τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλεῦς κρατήσαντος ἀπελύθη καὶ αὐτὸς τῆς φυλακῆς ἣν διατρέβων ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκκλησίᾳ, ἀσθεὺς ἐκ σκῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν Κύριον καὶ ζήσας ἔτη δύο, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εὐαγγελίᾳ ἐπιστρέψας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· καὶ ἐπὶ ἐντίμῳ ὑπὸ τῶν αὐτοῦ εὐλαβῶν μαθητῶν.

B

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Εὐφρασίας.

Ἡ ἁγία μάρτυς Εὐφρασία ἐγένετο ἐκ τῆς πόλεως Νικομηδείας, ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ πλουσίῳ καὶ τρόπου σώφρονος καὶ ἀγαθοῦ. Ἐκείνη θεοσεβὴ καὶ ἀναγκασθεῖσα θυσατο τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ μὴ πεισθεῖσα, παρεδόθη πρὸς τὸ μισθῆναι αὐτῇ βαρβάρῳ καὶ ἀγροίκῳ. Ἰδοῦσα δὲ τὴν ἀντιλήμνησαντὸς τι τοιοῦτον. Εἶπε γὰρ πρὸς αὐτὸν ὅτι Ἐὰν ἀφήσεις με, ἔχω σοὶ δοῦναι φαρμακίον, ἃν βλάψῃς, οὔτε ξίφος, οὔτε ἄλλο τι καταβλήσῃ τρώσει σε, ἀλλ' ἔχεις διαφυλάττεσθαι ἐπὶ κονταρίῳ καὶ τῶν σπαθίων, καὶ παντὸς ἐπιβουλῆς. Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι Ἰθὺλον τοῦτο μῆτις πληροφρονηθῆναι· ἐκείνη δὲ τὸν ἴδιον τράχηλον τείνασα, εἶπεν· Κροῦσον μετὰ τοῦ σπαθίου, εὐδυνήσω με ἀποκεφαλίσαι. Ἐκεῖνος δὲ πιστῶς ἀληθῆ λέγει, ἐκρούσε μετὰ τοῦ σπαθίου, καὶ κεφαλίσαι· καὶ οὕτως ἐβρόύθη ἐξ αὐτοῦ.

C

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Μακαρίου Ῥωμαίου, καὶ ἑτέρου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Ὁ μὲν ἅγιος Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος, ὡς καὶ πατὴρ γυναικὶ συζευχθεὶς, καὶ μὴ θέλων, κενώσας αὐτὴν, ἠγάπησε φυγεῖν καὶ σωθῆναι. καὶ εὐθὺς παραλαβὼν αὐτὸν ἄγγελος Θεοῦ, ὡς αὐτόν· ὡς καὶ εἰς τὸν παράδεισον ἀπαγαγεῖν αὐτὸν· καὶ κατοικήσῃ ἐκεῖ· ἐνθα καὶ εὐαγγελίζων αὐτὸν τρεῖς μοναχοὶ, Θεόφιλος Σέργιος, καὶ Ἰγνίνος. Οἷς καὶ διηγήσατο θαύματα παράδοξα τέρατα, ἅπερ ἐθεόσχετο. Εἶτα ἐν βαρυτέρῳ τῆς πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ὁ δὲ ἕτερος ὁσίων Μακαρίου, ὁ καὶ κολοβὸν τὴν ἡλικίαν, ἐγένετο ἀπὸ τῆς ξανδρείας τῆς Αἰγύπτου. Καταλιπὼν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐρῆμον, καταλαβὼν, ἐγένετο μοναχὸς ὁ ἁγίου τινὸς γέροντος. Καὶ οὕτω διέλαμψεν εἰς ἀπὸ πάντας τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ κατορθώσας, ὡς κατὰ δαιμόνων ἐξουσίαν λαβεῖν, καὶ θεωρεῖν αἰετὸν ὀφθαλμοφανῶς, καὶ ἐπιτιμῆν αὐτοῖς. Καὶ ἄλλα θαύματα οὐκ ὀλίγα ποιήσας, εἰς δόξαν Χριστοῦ χαίρων ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

ΜΗΝΙ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Κ'.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Οὐαλεριανοῦ, Κανδίδου,
'Ακύλα καὶ Εὐγενίου.

Οὗτοι ἤθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· τοῦ γὰρ ἡγεμόνος Ἀγρικολάου, καὶ Λυσίου τοῦ λουκῆς τοὺς Χριστιανούς φονευόντων, ἐν τῇ Σεβαστείᾳ μὲν τοὺς ἁγίους τεσσαράκοντα, ἐν τῇ Νικοπόλει δὲ τοὺς ἁγίους τεσσαράκονταπέντε· ἤλθόν τινες λέγοντες, ὅτι, ἐν τοῖς ὄρεσι Τραπεζοῦντος, κρύπτονται τινὲς Χριστιανοί. Καὶ ἀποσταλας ὁ Λυσίας, κράτησεν αὐτούς. Καὶ δῆσας μετὰ σχοινίων, ἐτυψεν ἰφειδῶς· καὶ βρέξας ἐν ἐλαίῳ κανδηλαύρας, καὶ ἐνάψας, ἔκαιεν αὐτούς. Τότε ὁ ἅγιος Εὐγένιος ἰσελθὼν, μετὰ τοῦ ἡγεμόνος, εἰς τὸν ναὸν τῶν ἰδωλῶν, καὶ μέγα στενάξας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὑξάμενος, συνέτριψε τὰ εἰδώλα. Καὶ τότε πολλοὶ πίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Εἶτα ὁ μὲν ἅγιος Κανδίδος, καὶ Ἀκύλας, καὶ Οὐαλεριανὸς ἀπεκεφαλίσθησαν. Ὁ δὲ ἅγιος Εὐγένιος ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς, ἢ ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ διαφόρως τιμωρηθεὶς, καὶ εἰς τὸν βῆλα βληθεὶς καὶ διασωθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἑν τούτῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Βάσσου, Εὐσεβίου,
Εὐτυχίου καὶ Βασιλίδου.

Καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐπὶ τοῦ παρανόμου βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐμαρτύρησαν. Πρῶτοι γὰρ ὄντες τοῦ παλατίου, καὶ πλούσιοι καὶ ἑνδοξοί, καὶ ἰδόντες τὸν ἴγιον Θεόπεμπτον τὸν ἐπίσκοπον μαρτυροῦντα, καὶ βασανιζόμενον, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Καὶ ὕσαντες τὰς ζώνας αὐτῶν, ἐβρίψαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, Χριστιανούς ἑαυτούς λέγοντες. Τότε προσέταξεν ὁ βασιλεὺς, εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἀγαγεῖν ἅ τὰ χρήματα αὐτῶν, καὶ δοῦναι ἑτέροις. Οἱ δὲ ἐποίησαν τοῦτο μετὰ προθυμίας. Βόθρου δὲ ὀρυχθέντος, ἰσῆλθεν ὁ ἅγιος Βάσσος ὑπὸ τοῦ στήθους, καὶ τὰς εἰσάρας ἔκκοπείς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ ἅγιος Εὐσεβίος, μέτρον δύο σῶλων, κατὰ κεφαλῆς κρεμασθεὶς, καὶ μετὰ πελέκεων κατακοπήσις ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Εὐτύχιος εἰς τέσσαρας πάλους δεθεὶς πόδας καὶ χεῖρας, ἐτρίσθη εἰς τρία· καὶ οὕτως ἐκοιμήθη· ὁ δὲ ἅγιος Βασιλίδης τῆν κοιλίαν, μετὰ μαχαίρας, εἰς ὅσον διαβήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἰννᾶ, Ῥημᾶ καὶ
Πιννᾶ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐγένοντο ἀπὸ Σκυθίας, ἐκ τοῦ βορείου μέρους μαθηταὶ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου. Καὶ διδάσκοντες ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, πολλοὺς τῶν βαρβάρων ἐπιστρέφοντες ἐπὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν, ἐδίπτιζον. Διὰ τοῦτο δὲ κρατηθέντες παρὰ τοῦ τῶν Βαρβάρων ἄρχοντος, καὶ πολλὰ ἀναγκαζθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ θῆσαι τοῖς ἰδωλοῖς, οὐκ ἐπέισθησαν. Καὶ γνομένου χειμῶνος ἰαρυτάτου, καὶ τῶν ποταμῶν παγέντων ἀπὸ τοῦ κρύου, ὡς καὶ ἐπάνω τοῦ χρυστάλλου περιπατεῖς κτλ μόνον ἀνθρώπους, ἀλλὰ διερχομαὶ καὶ τοὺς

EODEM MENSE.

Die vicesima

122 *Certamen sanctorum martyrum Valeriani, Candidi, Aquilæ et Eugenii.*

Isti Diocletiano imperatore certarunt. Cum enim Agricolaus præfectus, et Lysias dux Christianos interficerent, Sebaste quidam sanctos quadraginta, Nicopoli vero sanctos quadraginta quinque; accesserunt ad eos quidam dicentes: In Trapezuntis montibus nonnulli Christiani latent. Misit itaque Lysias qui eos comprehenderent: vinculosque funibus, gravissime cædi jussit. Tum sebo oblitos et perfusus, supposita flamma combussit. Tunc sanctus Eugenius cum præfecto fanum idolorum ingressus, atque in lacrymas effusus, impetravit a Deo, ut idola comminuerentur. Quo portento multi in Christum credere. Post hæc sanctus Candidus, Aquila, et Valerianus capite plexi sunt: sanctus vero Eugenius in equuleum actus, in carcerem conjectus, variis tormentis excruciat, et in ignem immisus atque inde incolumis evadens, tandem decollatus est.

Eodem die

123 *Certamen sanctorum martyrum Bassi, Eusebii Eutychii et Basilidis.*

Isti quoque sancti temporibus impii Diocletiani imperatoris martyrium subierunt. Cum enim primi in palatio essent, opibusque et gloria præcellerent videntes sancti Theopempti in perferendo martyrio atque cruciatibus constantiam crediderunt in Christum: solutisque cingulis, et ante imperatorem projectis, se Christianos professi sunt. Tunc præcepit imperator, ut si ex animo id dicerent, irent, et pecuniam suam omnem aliis traderent, qui promptissimo animo id executi sunt. Tum sanctus Bassus in altam foveam demissus, terraque usque ad pectus obrutus, præcisus manibus, spiritum Domino tradidit; Eusebius vero inter duas columnas inverso capite suspensus, securi intercisis obiit. Eutychius autem manibus pedibusque ad quatuor palos alligatus in tres partes descripsit obdormivit. Demum Basilides gladio dissecto per medium ventre, ad Dominum migravit.

Eodem die

124 *Certamen sanctorum martyrum Innæ, Rimæ et Pinnæ.*

Isti sancti ex Scythia fuere ex boreali regione, discipuli sancti Andreae apostoli; qui eum in Christi nomine docerent, multos Barbarorum ad rectam fidem conversos baptizarunt. Quamobrem comprehensi a Barbarorum principe, cum induci nequiverent, ut ejurato Christo idolis sacrificarent; tum cum brumali tempore horrent omnia, et flumina gelu concreta consistunt ut super glaciem non hominibus tantum, sed equis etiam et curtilibus pateat via; tignis ingentibus, perinde ac si radicantes arbores essent, in gelu confixis sanctos alli-

gari jussit. Fluctuante igitur unda, et glaciem paulatim augente et ad collum usque sanctorum ascendente, acerrimo frigoris dolore confecti, beatas animas Domino tradiderunt.
 σαντος ἕως τοῦ τραχήλου τῶν ἁγίων, ἀπο τῆς πολλῆς μακρυίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ.

Eodem die

125 Commemoratio sancti Patris nostri Euthymii presbyteri et magistri eremi.

Euthymius magnus, Gratiano imperatore, Melitinae in Armenia, Paulo et Dionysia natus est: qui cum steriles essent, a Deo didicerunt fore, ut filium gignerent, quo nascente totus mundus, universaeque Ecclesiae bono animo essent; quamobrem cum puer natus est, Euthymium illum, hoc est, bono hilarique animo praeditum, appellarunt. Cumque adolevisset, clericus primum ab ejus loci episcopo ordinatus est; deinde presbyter, et caenobiorum exarchus. Mox Hierosolyma profectus in speluncam sancti Theoctisti secessit, ibique tranquillam vitam egit: eoque in virtutum exercitationibus processit, ut summa sanctitatis opinione Saracenus singulis diebus ad Christi fidem traheret, eosque cum familiis suis baptizaret, Plurimis etiam miraculis clarus fuit: cumque aliquando liturgiam celebraret, visus est igneae columnae speciem induisse. Demum nonagesimo septimo aetatis anno, id bona senectute ad Dominum migravit, Leone magno imperatore.

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

126 Certamen sancti martyris Neophyti.

Neophylus Christi martyr, Diocletiano, imperatore, ex Nicæa Bithyniae urbe fuit, Christianus parentibus Theodoro et Florentia natus. Adhuc puer gratia Dei plenus, miracula patrabat. Cum enim scholam adiret cum suis condiscipulis, orabat, eosque nutriebat. Quocumque autem se conferret, sequebatur eum columba, et humana voce cum ipso colloquebatur: quam cum mater vidisset cum puero colloquentem, praetimore exanimata concidit. At sanctus illam precibus ad vitam a morte revocavit. Montem Olympum frequenter conscendens, ibi orationi vacabat. Quare delatus ad Decium praefectum, ejusque jussu comprehensus, flagris crudelissime caeditur; mox in fornacem ardentem immisus sed inde incolumis evadens, ad bestias damnatur: cumque ab iis illaesus permaneret, gladio tandem ab uno ex iis, qui praefecto assidebant, cæsus est.

Eodem die

127 Commemoratio sancti Zosimi episcopi Syracusæ.

Sanctus Pater noster Zosimus in Sicilia fidelibus suis, divitibusque parentibus natus est, qui a magno monasterio sanctam Luciam virginis possessionem habebat. Cumque in lucem editus fuisset,

Α Ἰππους καὶ τὰς ἀμάξας, πρήξαντες ἐπὶ τῷ σταλάλου ξύλα μεγάλα, ὡς ἀποτόβριζα δένδρα, καὶ ὄγσαν ἐκεῖ τοὺς ἁγίους. Καὶ τοῦ ὕδατος καταβύθου καὶ κρύσταλλα ἐπαυξάνοντος κατ' ὀλίγον, καὶ δριμύτητος καὶ τῆς ὀδύνης τοῦ κρύου, περιέκειτο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθύμιου ἐπισκόπου ὁσίου γενομένου, καὶ καθηγητοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Εὐθύμιος ὁ μέγας ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Γρατιανοῦ ἀπὸ Μελιτινῆς πόλεως Ἀρμενίας, υἱὸς Παύλου καὶ Διονυσίας· οἵτινες καὶ ἄτεκνοι ὄντες, ὡς ἐλάλησάν, ὅτι παιδίον γεννήσουσι, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν γεννήσει αὐτοῦ εὐθύμιος, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν γεννήσει αὐτοῦ εὐθύμιος, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν γεννήσει αὐτοῦ εὐθύμιος. Αὐξήσας ἄρα ἐκείνους κληρικός παρὰ τοῦ ἐκείσε ἐπισκόπου, ἵνα προεβύτερος, καὶ ἐξάρχος τῶν μοναστηρίων ἐπέστη, ἀπέβη εἰς Ἱερουσόλυμα· καὶ ἐν τῷ σταλάλλῳ τοῦ θεοκτίστου ἠσύχασεν· τοσοῦτον δὲ ἤμαρ ὥστε, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, παρακαλεῖται Σαρακηνούς καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσεγγίζειν Χριστῷ καὶ βαπτίζεσθαι, μετὰ παντός τοῦ ἡμετέρου αὐτῶν. Πολλὰ δὲ θαύματα εἰργάσατο καὶ λαοὺς ἐφάνη, ὡς στόλος κυρός. Ἐπάρχων δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου.

C

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ

ΚΑ'

Ἄθλιος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νεοφύτου.

Νεόφυτος ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε ἐκ πόλεως Νικαίας τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῆς πόλεως Διοκλητιανοῦ, υἱὸς γονίων Χριστιανῶν, θεοφιλῶν καὶ Φλωρεντίας. Παιδίον δὲ ὢν, ὁμοῦς γὰρ ἐκπεπληρωτο, καὶ ἰσχυροποιήθη. Εἰς γὰρ τὸ πνεῦμα ἀπερχόμενος, μετὰ τῶν συσκολιτῶν, προσήκειν διέτρεφεν αὐτούς. Ἠκολούθει δὲ αὐτῷ πάντοτε, καὶ φωνῇ ἀνθρωπίνῃ συνετίγγαστο· ἔξ οὗ καὶ ἀκούσασθαι ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου τῆς ἁγίας ἀνθρωπίνης διαλεγόμενης αὐτῷ, ὅτι φόβου ἀπίθανεν· ἀλλ' ὁ ἅγιος αὐτῇ, προσεγγίζων ἀνέπειπεν. Ἀνέρχετο δὲ εἰς τὸ ὄρος σαρδηνίου Ὀλύμπου, καὶ ἠσύχασε. Καὶ μαθὼν τὰ πνευματικά, ὁ ἡγεμὼν Δίκιος, ἀποστασίας, καὶ κρατήσεως ἐτύφην ἰσχυρῶς. Εἶτα εἰς φούρνου πυρωθέντα βάλειν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ φούρνου σωθεὶς ἐξῆλθε μάρτυς· καὶ τῶν θηρίων λυτρωθεὶς, ἀπεστράφη εἰς τὸν ἐνὸς τῶν κρείστικῶν τῶν ἀρχόντων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Ζωσίμου ἐπισκόπου ὁσίου γενομένου, καὶ καθηγητοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Ζώσιμος ὁ ἐν ἁγίοις Πάτερ ἡμῶν, ἕγεν ἐκ Σικελίας, υἱὸς γονίων πιστῶν καὶ εὐλαβῶν, καὶ αὐταρχικῶν ζώντων. Οἵτινες εἶχον κτήμα ἐπὶ τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Λουκίας τῆς παρθένου.

γεννήθη ὁ Ζώσιμος, ἐδόθη δῶρον ὑπὸ τῶν γονέων ἢ ἀγία Λουκία. Καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ μονῇ, ἐγένετο τρομομάρτιος τῆς τιμίας ἀντίτης Ἁγίας. Καὶ ποτε ἀπὸ τῶν πρὸς τοὺς γονεῖς, οὐ συνεχωρήθη μικρὸν μετ' αὐτῶν διατριψαί· ἀλλ' εὐθὺς ἀνταπεστάλη πρὸς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας, εἰπόντων τῶν γονέων αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν, ἵτι Ἐκαὶ ὀφείλεις εἶναι, ὅπου καὶ ὑπεσγόμεθα· ριζώνοντα δὲ ἐστὶ ποιήσας ἐν τῇ μονῇ. ἐγένετο καὶ γινόμενος αὐτῆς. Εἶτα γέγονε καὶ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Συρακούσης ὑπὸ Θεοδώρου πάπα Ῥώμης· ἐνόμος δὲ ἐπίσκοπος, οὐκ ἠμέλησε τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ πολλοὺς διδάξας περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ περὶ κρῖσεως καὶ ἀνταποδόσεως, καὶ καλῶς διακυβερνήσας τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ἐκκλησίαν, πενήκοντα χρόνων ὢν, τέλει βίου ἐχρήσατο.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΒ'.

Ἀθλησις τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Τιμοθέου ἐπισκόπου Ἐφέσου, μαθητοῦ τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Παύλου.

Τιμόθεος, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος, ἐγένετο ἐκ τῆς πόλεως Ἀσύτρας· ἦν δὲ υἱὸς μὲν Ἑλλήνος, μητρὸς δὲ Ἰουδαίας· ἐγένετο δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ γίνου ἀποστόλου Παύλου, καὶ περιπατῶν μετ' αὐτοῦ διδάσκειν. Εἶτα ἐποίησεν αὐτὸν πρῶτον ἐπίσκοπον Ἐφέσου ὁ ἅγιος Παῦλος, ἐπὶ τῆς βασιλείας Νέρωνος, ροῦ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου. Ὁ γὰρ Θεόδωρος ὑστερον ἦλθεν εἰς Ἐφεσον, μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς ἀγίας Θεοτόκου· ὁ δὲ ἅγιος Τιμόθεος ἐδίδασκε ὃν λαὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Ἐν μίῃ δὲ τῶν μερῶν, ἰδὼν τοὺς Ἑλληνας ἑορτὴν μιανὰν ἐπιτεοῦντας τοῖς εἰδώλοις, ἅμα γυναῖξί καὶ ἀνδράσι, καὶ ἄσμενα ἐργαζομένους, καταλθὼν πρὸς αὐτοὺς, καὶ παρακαλῶν ἀποστῆναι τῆς κακίας, οὐκ ἔπεισεν ὅτους, ἀλλὰ μάλλον ἐφρονέθη παρ' αὐτῶν, μετὰ ὧν βαβδίων, ὧν ἐκράτουν, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐμβόλοις τῆς πόλεως, ἐν οἷς καὶ ἔταφη τὸ τίμιον αὐτοῦ εἶψανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Βικεντίου δίκωνου.

Ἀπὸ Αὐγουστοπόλεως ἦν οὗτος, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανῶν καὶ Δομετιανοῦ ἡγεμόνος· ἐκράθη δὲ μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Οὐλαρίου, καὶ ἤχθη εἰς πόλιν λεγομένην Βικεντίαν, καὶ τῇ φυλακῇ παρεδόθη. Ἰτα ἀχθεὶς πρὸς Δομετιανὸν, μετὰ βαβδίων τύπτει, καὶ διὰ σιθῆρων ξίσται. Καὶ αὖθις ἐπὶ πολλῷ πρειασθεῖς, διὰ λαμπάδων πυρὸς τὰς πλευρὰς καταρλέγεται καὶ σιθῆραις σουβλαίς, πυρωθείσας καταεντεῖται. Παραλυθέντων δὲ τῶν δτιμίων, καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος ὑγιῶς καταστάντος Θεοῦ χάριτι, λεταβληθεὶς ὁ τύραννος, ἤρξατο κολακχεῖν αὐτὸν, καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτόν· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀπολύσω σε, καὶ οὐ φονεύσω. Θέλησον οὖν ἀρνῆσασθαι τὸν Χριστὸν σου, καὶ προσκυνῆσαι τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ ἅγιος μηδὲ ἰνεχόμενος ἀκούειν αὐτοῦ βλασφημοῦντος, προσευξάμενος τῷ Θεῷ, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λειψανον ἔταφη ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ παρὰ πιστῶν καὶ εὐλαβῶν ἀνδρῶν.

A ab iis sanctæ Lucie oblatu, et in eodem monasterio educatus. ædituus sacre illius thecæ factus est : qui si quando parentes visitaturus adibat, longam cum eis moram trahere haudquaquam permittebatur : sed statim ad templum sanctæ remittebatur, aientibus ad eum parentibus, quod ibi eum esse oporteret, ubi ab ipsis dicitur fuerat. Cum autem triginta annos in monasterio egisset, eidem præfectus fuit. Postea Syracusæ urbis episcopus a Theodoro Romano pontifice ordinatus, populum nequaquam neglexit ; sed multos de vita æterna, deque judicio ac retributione docens, creditamque sibi Ecclesiam optime gubernans, vita functus est, annos quinquaginta natus.

B

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

128 *Certamen sancti apostoli Timothei episcopi Ephesi, discipuli sancti apostoli Pauli.*

Timotheus Christi apostolus, Lystris patre Græco, matre Judæa natus, sancti apostoli Pauli discipulus, prædicationisque illius comes, ab eodem sancto Paulo, temporibus Neronis imperatoris, primus Ephesi episcopus ante sanctum Joannem Theologum ordinatus est : Theologus enim post sanctæ Deiparæ dormitionem venit Ephesum. Sanctus vero Timotheus cum Christi fide populum imbueret, videns aliquando Græcos abominabilem idolis festum diem celebrantes, promiscue mares ac feminas indigna patrare, accurrens ad illos, monensque, ut a pravitate desisterent, tantum abfuit, ut quidquam profecerit, ut potius ab iis interfectus fuerit scipionibus, quos præ manibus tenebant, in ipso civitatis aditu, ubi et pretiosæ ipsius reliquiæ sepultæ sunt.

C

Eodem die

129 *Certamen sancti martyris Vincentii diaconi.*

Ex Augusta urbe fuit iste, Diocletiano imperatore, et Domitiano præside. Comprehensus autem cum Valerio episcopo, et in Valentiam urbem adductus, custodiæ traditur Unde eductus, Domitiano sistitur ; et verberibus cæsus, ferreis unguis excarnificatur, in equuleum diu suppensus : mox facibus ignis in lateribus exustus, subulis ferreis candentibus perfoditur. Cum autem carnifices defatigati essent, et sanctus martyr Dei beneficio sanus et incolumis consisteret, mutato consilio tyrannus cæpit illum blanditiis delinire, inquiens : Ecce, ego te absolutum dimittam, nec morti tradam, dum Christum tuum negare velis, deosque adorare. Sed sanctus ne audire quidem blasphemias illius ferens, in oratione spiritum Deo tradidit : cujus pretiosæ reliquiæ in eodem loco a fidelibus piisque viris sepultæ sunt.

D

Eodem die

130 Certamen sancti martyris Anastasii Persæ.

Hic ex Perside fuit, Romanis Heraclio imperante, Persis autem Chosroe Maguntini filio : cumque magns esset, et in tyronum numero in militia ascriptus, quo tempore Persæ excursionem facta in sancta loca, asportatoque una cum reliqua præda retioso Dominicæ crucis ligno, in vulgus disseminabant, venisse in eorum ditionem Christianorum Deum : existimabant enim pretiosam crucem Deum esse propter ea, quæ per illam fiebant prodigia : commotus hisce vocibus Anastasius, re diligenter perpensa, didicit totam Christi dispensationem ejusque fidem amplexus est. Et primum quidem cum Persis Chalcedonem venit; ibique Dei timore plenius imbutus, abdicata militia et mundo, Hieropolim, deinde Hierosolyma concessit: baptizatusque, in laura sancti Sabæ fit monachus. Postea desiderio perferendi pro Christo martyrii flagrans, in patriam rediit: et comprehensus a Persis, multisque tormentis excruciat, capite plexus est.

Eodem die

131 Translatio pretiosarum Reliquiarum ejusdem sancti martyris Anastasii Persæ.

Cum Heraclius imperator in Persidem movisset, et Chosroes rex cæsus fuisset, monachus quidam ex monasterio Martyris videns imperatoris agmen, gavisus est, eosque tanquam Christianos secutus: iis vero redeuntibus rediit et ipse ad suum Abbatem, eique retulit colobium martyris Anastasii, narravitque ei, a dæmone oppressum in Perside eo colobio indutum liberatum fuisse. Et Heraclius quidem vicesimo imperii sui anno pretiosum Crucis lignum Hierosolyma retulit. Episcopus autem quidam a catholico archiepiscopo in Romanorum terras missus, sancti reliquias Casaream detulit; relictaque ibi particula, reliquum apud se habuit. Pretiosum vero martyris caput, et imago, a fidelibus in magna et antiqua Roma coluntur.

Eodem die

132 Certamen sanctorum Manuelis, Georgii, Leonis, et sociorum, qui ab impiis Bulgaris occisi sunt, imperante Leone Armeno.

Leone Armeno imperatore Crumus Bulgarorum princeps cum ingenti populi multitudine Adrianopolim Thraciæ venit: eaque jure belli capta, simul etiam sanctissimum Manuelem episcopum comprehendit, cui primum ab humeris manus præcidit: deinde dissectum gladio medium, feris devorandum tradidit. Quare ob hanc impietatem excæcatus, a proprio populo odio habitus est, et ab eodem funibus strangulatus. Suffectus in Bulgarorum principatum impiissimus Tzocus, captivos Christianos omnes, duces, presbyteros, diaconos et laicos, in

A

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

Οὗτος ἦν ἐκ Περσίδος, βασιλευόντων, Ρωμαίων μὲν Ἡρακλείου, Περσῶν δὲ Χοσρόου υἱοῦ Μαρτινίου. Ὑπάρχων δὲ καὶ αὐτὸς μέγος συνηρότης τῇ τῶν τυρῶνων στρατείᾳ. Καταδραμόντων δὲ τῶν Περσῶν τῶν ἁγίων τόπων, καὶ λαβόντων ἐν ταῖς αἰχμαλώτοις καὶ τὸ τίμιον ξύλον, ἐφημίξατο αὐτῶν, ὅτι ὁ τῶν Χριστιανῶν Θεὸς ἔλαβεν ἐκ τῶν χωρῶν αὐτῶν. Θεὸς γὰρ ἐνομιζέτο ὁ τίμιος σταυρὸς διὰ τὰ ὅτι αὐτοῦ τελούμενα θαύματα. Ζήτησεν ὁ Ἀναστάσιος περὶ αὐτοῦ, ἔμαθε πᾶσαν τὴν ὁμολομίαν, καὶ ἐπίστεισε τῷ Χριστῷ. Καὶ ἦλθε πρῶτον μετὰ τῶν Περσῶν, εἰς Χαλκηδῶνα καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον εἰς νοῦν λαβὼν, κατέλιπε τὴν στρατείαν τὴν δόξαν τοῦ κόσμου, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἱερσολίμην, εἶτα εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ βαπτίζεται, καὶ γίνεται μοναχὸς ἐν τῇ λαύρᾳ τοῦ ἁγίου Σάβα. Καὶ ἐστὶν μῆνας τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι, ἀπέλασεν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν καὶ κρατηθεὶς παρὰ τῶν Περσῶν, καὶ τιμωρηθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν τιμίων λειψάνων τοῦ αὐτοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

Τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου ἀπελθόντος ἐν τῇ Ἰσίδῳ, καὶ τοῦ Χοσρόου ἀποθανόντος, μοναχὸς τῆς μονῆς τοῦ Μάρτυρος, ἰδὼν τὸν στρατὸν τοῦ βασιλέως, ἐχάρη, καὶ ἦν μετ' αὐτῶν, ὡς Χριστὸς ὑπαρχόντων. Καὶ ὑποστραφόντων αὐτῶν, ἔλαβε αὐτὸς εἰς τὸν ἡγούμενον αὐτοῦ. Καὶ ἀπῆλθε αὐτῷ καὶ τὸ κολόδιον τοῦ μάρτυρος καὶ ὄρησεν αὐτῷ, ὅτι ἐν Περσίδι δαιμονιώντα περιβαλλόμενος ἴασατο. Καὶ ὁ μὲν Ἡρακλεῖος ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεκόμισεν εἰς Ἱερουσαλήμ τὸ τίμιον ξύλον. Ἐπίσκοπος δὲ τις ἀποσταλέως τοῦ καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τὰ Ρωμαῖα μέρη, ἀνελάβετο τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου καὶ ἐπέστειλεν εἰς Καισάρειαν. Καὶ ἐκαὶ δόντες τὴν μεμερίδα, τὸ λοιπὸν κατέσχον. Ἡ δὲ τιμία κεφαλή τοῦ μάρτυρος, καὶ ἡ εἰκὼν προσκυνεῖται παρὰ τῶν πιστῶν ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ παλαιᾷ Ῥώμῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἀθλησις τῶν ἁγίων Μανουήλ, Γεωργίου, Λεοντος, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ἀθέων Βουλγάρων σφαγέντων, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λεοντος τοῦ Ἀρμενίου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λεοντος τοῦ Ἀρμενίου, Κρὺμος ὁ τῶν Βουλγάρων ἄρχων, μετὰ λαοῦ πολλοῦ ἀπελθὼν εἰς Ἀδριανουπόλιν τῆς Θράκης, ἐκράτησε αὐτῆς, νόμῳ πολέμου. Καὶ μετὰ τῆς πόλεως ἐπέσχε καὶ τὸν ἁγιώτατον ἐπίσκοπον Μανουήλ. Καὶ τὰ χεῖρας αὐτοῦ ἀποκόψας ἀπὸ τῶν ὤμων πρῶτον ἔπειτα μέσον μετὰ τοῦ σπαθίου κόψας, ἐβίβησε τὸν θηρόεις βρῶμα. Καὶ διὰ τὴν ἀμαρτίαν τυροβολοῦ ἐμισγῆθαι παρὰ τοῦ οικείου λαοῦ, καὶ παρ' αὐτοῦ μετὰ σχοινίων ἀπεπνίγη. Διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν τῶν Βουλγάρων Τζόκος ὁ ἀθεώτατος, συνηγάγει αὐ-

ἰ τοὺς κρατῆρας Χριστιανοὺς, στρατηγοὺς, ἰσχυροτέρους, διακόνους, καὶ λαϊκοὺς, καὶ κατηγόρουσεν ἀρνῆσασθαι τὸν Χριστιανισμόν. Οὐπω γὰρ οἱ Βουλγαροὶ Χριστιανοί· καὶ μὴ πεισθέντας, οὐ μὲν ἀπεκεφάλισε, τοὺς δὲ διαφόρως τιμωροῦσάσιν καὶ ἀνηλεῶς, ἐφόνευσεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΓ'

Θλῆσις τοῦ ἁγίου καὶ πολυέθλου Κλήμεντος ἐπισκόπου Ἀγκύρας τῆς Γαλατῶν Ἐπαρχίας.

Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐγένετο ὁ ἅγιος ἡμῆς ἀπὸ Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας, πατήρ μὲν ἄλλος, μητήρ δὲ Χριστιανῆς, Εὐφροσύνης ὀνόματι, ἥτις καὶ προφήτευσεν περὶ αὐτοῦ, ὅτι μέλλει ἐρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι. Καὶ μετὰ τελευταίην αὐτοῦ ἀνεστράφη παρὰ γυναικὸς πλουσίας Σοφίας ὀνόματι. Καὶ γίνεται μοναχός, εἶτα διάκονος, εἶτα ἰσχυρότερος· καὶ μετὰ τοῦτο ἐπίσκοπος, χρόνων ἔρχων εἰκοσι. Βαπτίζων δὲ τὰ τῶν Ἑλλήνων παιδία, ἐκρατήθη παρὰ Δομετιανοῦ τοῦ Βικαρίου, καὶ μωρήθη ἐν Ἀγκύρᾳ· εἶτα εἰς Ῥώμην παρὰ Διοκλητιανοῦ· εἶτα εἰς Νικομήδειαν παρὰ Μαξιμιανοῦ, καὶ παρὰ Ἀγριππίνου· καὶ πάλιν εἰς Ἀγκυραν· αἰ εἰς Ἀμισόν· εἶτα εἰς Ταρσόν· καὶ πάλιν εἰς Ἀγκυραν· ἔνθα καὶ εἰς φυλακὴν βληθεὶς, καὶ ἐν τῇ λειτουργίᾳ, ἀποσφάζεται ἅμα Χριστοφόρῳ, καὶ Χαρίτωνι τοῖς διακόνοις παρὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Ῥχοντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Θλῆσις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθᾶγγελου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ παιδίων.

Ὁστος τοῦ ἁγίου Κλήμεντος ἐν Ῥώμῃ ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ πολλῶν καὶ ἄλλων ὑπαρχόντων ἀποκεκλειμένων ἐξ ὧν ἦν καὶ ὁ ἅγιος Ἀγαθάγγελος, εἶδεν ἄγγελον ὀνόματι Θεοῦ σταλέντα ὁ αὐτὸς Ἀγαθάγγελος, ἐλθόντα καὶ ἐπιδόντα τῷ ἁγίῳ Κλήμεντι ἄρτον ἰσχυρόν, καὶ ὑπογράσαντα. Καὶ ἐπίστευσεν μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸν Χριστόν. Ἐμασε δὲ τοῦτο ὁ Διοκλητιανός, καὶ ἀπεκεφάλισεν πάντας. Ἦδυνήθη δὲ γαῖν ὁ ἅγιος Ἀγαθάγγελος· καὶ μέλλοτος τοῦ ἁγίου Κλήμεντος εἰς τὸ πλοῖον ἐμβῆναι, καὶ πλεῦσαι εἰς Νικομήδειαν, προλαθὼν ὁ Ἀγαθάγγελος, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ πλοῖον, περιέμενεν αὐτόν. Ἰδὼν δὲ τὸν ὁ ἅγιος Κλήμης, ἐχάρη, καὶ ἀγαθοῦ ἀγγέλου παρουσίαν ἐνόησε. Καὶ ἠκολούθει αὐτῷ, ἕως ἔφθασεν εἰς Ἀγκυραν πρὸς Λούκιον. Καὶ ἐκαὶ περὶ ἀλλοθῆ παρὰ Λουκίου, μετὰ τῶν παιδίων, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ ἁγίου Κλήμεντι Χριστῷ πιστευσάντων.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΔ'

Θλῆσις τῶν ἁγίων μαρτύρων Παύλου, Πausiriou καὶ Θεοδοσιανός.

Ὅστοι ὄντηρον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, ἐπὶ Ἀρβίνου ἄρχοντος ἐν Κλεοπατρίδι· ὄντων δὲ ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα, καταλιπόντες τὸν κόσμον, ἐβουλόθησαν μοναχοί. Ἐτα κρατῆρας παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ἐβασανίζοντο. Ὑπῆρχον δὲ ὅτων, ὅτι ἐκρα-

A unum collectos, compulit christianam fidem ejurare: nondum enim Christi fide imbuti erant Bulgari. Cumque id facere uolent, alios quidem decollari jussit, alios aliis tormentis excruciatos miserabiliter interfecit.

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia

133 *Certamen sancti, multisque agonibus insignis Clementis episcopi Ancyrae in Galatia.*

Diocletiano et Maximiano imperatoribus sanctus Clemens ex Ancyra Galatiæ fuit, patre gentili, matre Christiana, Euphrosyna nomine, natus, quæ etiam de filio prædixit fore ut pro Christo martyrium obiret. Post matris mortem a Sophia femina opulenta educatus, monachus sit; deinde diaconus, et presbyter: demum episcopus ordinatur, annos viginti natus. Cum autem pueros Græcorum baptizaret, a Domitiano Vicario comprehensus, Ancyrae torquetur, Romæ deinde a Diocletiano: postea Nicomedis a Maximiano et Agrippino; et rursus Ancyrae: mox Amisi, et Tarsi: tandem Ancyram reductus, et carceri inclusus, cum ibi liturgiam celebraret, ab Alexandro præfecto una cum Christophoro et Charitone diaconis jugulatur.

Eodem die

134 *Certamen sancti martyris Agathangeli et sociorum martyrum virorum, mulierum, ac puorum.*

Cum sanctus Clemens Romæ in custodia una cum multis aliis esset, Agathangelus, qui in eorum numero erat, vidit angelum a Deo missum ad sanctum Clementem, eique pane ac viro porrectis abeuntem. Ea re commotus, Christi fidem cum aliis pluribus suscepit. Quod ubi rescivit Diocletianus, omnes capite obtruncavit. Sanctus vero Agathangelus, etsi fugere potuisset, attamen cum cognovisset sanctum Clementem conscensa navi Nicomediam delatum iri, illum antevertit, conscendensque navim, ipsum præstolebatur: cujus aspectu sanctus Clemens perinde lætatus est, ac si bonum angelum vidisset. Agathangelus igitur Clementem secutus est, donec Ancyram ad Lucium pervenit: ibique a Lucio cum pueris, viris, ac mulieribus, qui a cum ipso et sancto Clemente in Christum crediderant, capite plexus fuit.

EODEM MENSE.

Die vicesima quarta

135 *Certamen sanctorum martyrum Pauli, Pausirii et Theodotiomis.*

Isti Diocletiano imperatore, et Arriano præfecto, in urbe Cleopatriæ nati, fratres secundum carnem fuerunt, et abdicato sæculo, monasticam amplexi sunt vitam. Postea a præfecto comprehensi, tormentis subjiciuntur. Et Paulus quidem, quo tem-

pore correpti sunt, annum agebat tricesimumseptimum : Pausirius vero vicesimum quintum. At Theodotion, relicto monastico instituto, latrociniiis sese addixerat. Cum vero accepisset, fratres retentos fuisse, videndi illos desiderio venit : verum cum videret illos tormentis subjectos, non ausus est propius accedere, sed procul ex edito loco prospiciens, secum ipse reputabat qualem fratres sui hæreditatem essent percepturi. Accurrens itaque, seque Christianum professus, præfectum manu arreptum de tribunali dejecit. Quamobrem statim decollatus fuit. Paulus vero et Pausirius in fluvium projecti, occubuerunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

126 *Commemoratio sancti Patris nostri Gregorii Theologi.*

Gregorius magnus Theologus, Nazianzi in Capadocia Gregorio et Nonna natus, Constantio Constantini Magni filio imperatore claruit, vixitque usque ad Theodosii Magni tempora. Qui ex revelatione natus, et educatus, studiorum causa, Cæsaream primum, deinde Alexandriam, postremo Athenas petiit : cumque scientiis incumberet, advenit et magnus Basilius, et ambo ad virtutes litterasque comparandas simul enixi, postea in patriam reversi sunt. Et Gregorius quidem Sazimorum episcopus factus est : deinde Nazianzi in gravescentis jam senectute patris munus tum docendi, tum liturgiam celebrandi studiose supplevit. Post hæc ob Arianorum hæresim Byzantium profectus, orthodoxos sermonibus confirmavit, atque etiam Constantinopolis patriarcha renuntiatus est. Sed paulo post cum seipsum patriarchatu abdicasset, in villam suam se recipiens, honestissimo otio vitam finivit.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

127 *Commemoratio terribilis, magni, et admirabilis terræmotus.*

Extremis temporibus imperatoris Theodosii Minoris, Arcadii et Eudoxiæ filii, mense Januario, die vicesima sexta contigit Constantinopoli horribilis terræmotus, qualis nunquam ah urbe condita usque ad eam diem factus fuerat, ita ut et muri, et maxima urbis pars corruerit. Eodem terræmotu concussæ sunt et aliæ civitates Thraciæ, et Mædoniæ, et Bithyniæ : duravitque ad tres menses. Quare Theodosius imperator cum patriarcha, et clero, populoque universo, nudis incedens pedibus, et vim lacrymarum profundens, supplicatione publica instituta, ad Deum aiebat : Libera nos, Domine, a justa ira tua, et ab omnibus delictis nostris propter pœnitentiam ; commovisti enim terram, et conturbasti eam propter peccata nostra, injiciens timorem in cordibus nostris, ut glorificemus te, qui solus benignus es et clemens. Exinde igitur terræmotus hujus memoria celebratur.

τήθησαν, ὁ μὲν Παῦλος τριῶνταεπτά· ὁ δὲ Πάυριος εἰκοσιπέντα. Ὁ δὲ Θεοδοσίω καταλειπὸν μοναχικὴν κατάστασιν, ἐγένετο ληστής. Ἐπιήκουσεν, ὅτι ἐκρατήθησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἵνα ἴδωσιν αὐτούς. Καὶ ἰδὼν αὐτοὺς βασανιζομένους, αἰσίστα μὲν οὐκ ἐτόλμησεν· εἰς τόπον δὲ ὑψηλὸν βῆς, καὶ θεωρῶν, ἐλογίζετο καθ' ἑαυτὸν, ὅτι Πάυρος ἐπιτύχουσι κληρονομίας οἱ ἀδελφοὶ μου· καὶ ἑαυτὸς ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανόν. Καὶ κρατήσας ἄρχοντας, ἐβύβησεν ἀπὸ τοῦ θρόνου· καὶ εὐλαβῶς κεφαλίσθη. Παῦλος δὲ καὶ Πάυσιριος βίβησαν εἰς ποταμῶν, ἐτελειώθησαν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῷ.

ΚΕ'

B Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Θεολόγου.

Γρηγόριος ὁ μέγας Θεολόγος, ἐγένετο ἐν χώρᾳ Καππαδοκίας, πόλει Ναζιανζοῦ, οἱς Γρηγορίου καὶ Νόννας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· καὶ διήρξατο ἐπὶ τῆς βῆσιλειας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Γενεθὲν δὲ ἐξ ἀποκαλύψεως, καὶ ἀνατραφεὶς, διὰ ματρὸς ἐπιθυμίας, παρεγένετο εἰς Καισάρειαν· εἰς Ἀλεξάνδρειαν· εἶτα εἰς Ἀθήνας· Μθησκόμενος αὐτοῦ, παρεγένετο καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, ἐργαζόμενος ἀμφοτέροις εἰς ἀρετὴν καὶ μακαρίαν. Ἐἶτα ὑπέστρεψαν εἰς τὴν οὐκαίαν πατρίδα, ἐργαζόμενος ἐπίσκοπος Σαζίμων. Ἐἶτα τοῦ πατρὸς ἐργασάμενος, ἐδίδασκεν ἀντὶ ἐκείνου, καὶ ἕνεκα τῆς Ναζιανζόν. Καὶ διὰ τὴν τῶν Ἀρειανῶν εἰσηλθὲν εἰς τὸ Βυζάντιον· καὶ ἐστρέψας εἰς δόξου διὰ λόγων, καὶ γέγονε πατριάρχης τινουπόλειως. Ἐἶτα παραιτησάμενος, ἑστῆσιν ἰδίῳ κτήματι, καὶ ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῷ.

ΚΖ'

C Ἡ ἀνάμνησις τῶν φῶν τοῦ μεγάλου καὶ δόξου σεισμοῦ.

Εἰς τὰ τελευταῖα τῆς βασιλείας τοῦ Μαρτυροῦ τοῦ Ἀραδίου καὶ Εὐδοξίας, μηνὸς Ἰαννουαρίου, εἰκαδὶ ἔκτη, ἐγένετο ἐν Κωνσταντινῶν σεισμὸς φοβερός, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀπ' ὧν ἤ πόλις μέχρι τότε, ὥστε καὶ τὰ τεῖχη καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως. Ὁ σεισμὸς καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Θράκης, καὶ τῆς Μæδοῦνίας, καὶ τῆς Βιθυνίας κατέστρεψε, καὶ ἐκράτησε μῆνας τρεῖς. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος μετὰ τοῦ Πατριάρχου, καὶ τοῦ κληρικοῦ, καὶ λαοῦ παντὸς, ἀνυπόδευτος μετὰ θαυρῶν λιπῶν τὸν Θεόν, ἔλεγε· Ὁ Θεὸς ἡμῶν, Κύριε δικαίας σου ὀργῆς, καὶ τῶν παραπτωμάτων διὰ τῆς μετανοίας· ἐσάλυσας γὰρ τὴν ἡμετέραν συνετάραξας διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· ἐκφοβὸν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, τοῦ δοξάζειν μόνον ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον· σκεπτετο οὐ ζῆτι ἡ τοιαύτη ἀνάμνησις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ.

ἡμέρη τοῦ ὁσίου Ξενοφῶντος καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννου.

Ξενοφῶν ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν ἦν συγκαλητικὸς Κωνσταντινουπόλει, θεοσεβὴς καὶ ἐλεῆμων καὶ κριός, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ἔχων. Ἦν δὲ καὶ ἔνδοξος ἢ πλούσιος σφόδρα, γενήσας δὲ δύο παιδας Ἀρκαδίον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἀναθρέψας αὐτοὺς ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, ἀπέστειλεν εἰς Βηρυτὸν πόλιν, ἵνα μάθωσι τοὺς νόμους. Ἔρχε γὰρ τότε τοιαύτη πόλις παντοίων μαθημάτων βιβλιοθήκη. Ἐπει δὲ κατὰ θάλασσαν ἐναυάγησαν οἱ υἱοὶ τοῦ, μαθὼν τοῦτο παρὰ τινος τῶν δούλων αὐτοῦ, ἤλθε μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτῶν ἀναστῆσιν. Καὶ εὐρών αὐτοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκ τῆς ἰλάσεως ἐκβρασθέντας, καὶ μοναχοὺς γενομένους, ἢ ἀναγνωρίσας, ἐνεδύθη καὶ αὐτὸς, καὶ ἡ γυνὴ τοῦ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Καὶ ἐπὶ τοσοῦτον νοήκοψαν εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ θαύματα ἐκτελεῖν ταξίωθῆναι· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν ἐν Κυρίῳ, ἰτά τῶν υἱῶν αὐτῶν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ'.

ἰθλῆσις τῶν ἀγίων μαρτύρων Ἀνανίου Πρεσβυτέρου, Πέτρου, κλειδοφύλακος, καὶ ἐτέρων ἑπτὰ στρατιωτῶν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως, καὶ λαζάρου ἡγεμόνος. Ὄτινι Μαξιμῷ παραστὰς ὁ γιος Ἀνανίας, ὠμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανὸν εἶναι, καὶ στυλιταίους τὰ εἰδῶλα, ἐκδυθεὶς τύπτεται γυμνῶς μετὰ βράβδιων· καὶ τὰ ψῆα ξίεται διὰ σουλίων πυρωθέντων, καὶ μετὰ ὄχρου καὶ ἀλατος, καὶ συγίνων ὑφασμάτων κατατρίβεται. Ἔτῃα προσήυτο, καὶ ἔπασεν ὁ ναὸς καὶ τὰ εἰδῶλα. Ἔτῃα ἐνεβλήθη ἐς φυλακὴν, καὶ διέμεινεν ἄτροφος ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας· καὶ ἐτρέφετο παρὰ Χριστοῦ τροφῇ οὐρανίῃ. Καὶ τοῦτο ἰδὼν Πέτρος ὁ κλειδοφύλαξ προσέειπεν ὅτι, καὶ ἰδὼν Πέτρος ὁ κλειδοφύλαξ προσέειπεν ὅτι, καὶ ἰδὼν Πέτρος ὁ κλειδοφύλαξ προσέειπεν ὅτι, λθεν ἕτερος ἡγεμὼν Μαξιμίνος ὀνόματι, καὶ ἰσσησεν ἐπὶ τροχοῦ τοὺς ἀγίους· εἰτα ἔθηκεν κί ἐσχάρας· ἀλλ' ἐψυχράθη τὸ πῦρ· καὶ ἰδόντες οἱ ἰμαρῶντες αὐτοὺς ἑπτὰ στρατιῶται, ἐπίστευσαν· αἱ σὺν αὐτοῖς ἐν τῇ θαλάσῃ ὑπὸ τῶν δεινῶν ῥιπέντες, ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἡ ἀνακριθὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου.

Ἐξορισθεὶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπῆλθεν εἰς Κώμανα τῆς Ἀρμενίας, ὅπου κατὰκειται τὸ λειψάνον τοῦ ἀγίου Βασιλείου, ὅστις καὶ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Μὴ φοβοῦ, ἀδελφε· Ἰωάννη· σύριον γὰρ ἄμα ἐσόμεθα· ἐφάνη δὲ καὶ τῷ προσμοναζῶν λέγων. Ἐντρέπῃσιν τόπον τῷ μεγαλομάρτυρι Ἰωάννη· ἐρχεται γὰρ. Ἀλλάξας οὖν λευκὴν στολὴν καὶ λειτουργήσας, καὶ εἰπὼν τὸ ῥῆμα, ὃ πάντοτε ἔλεγε· Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, καὶ κατετίθη πλησίον τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βασιλείου. Μετὰ δὲ τριάνοντα

A Eodem die

138 Commemoratio sancti Xenophontis, et conjugis ejus, ac filiorum Arcadii et Joannis.

Sanctus pater noster Xenophon, vir senatorii ordinis Constantinopoli, pius, in pauperes benignus, justus, omnibusque virtutibus exornatus, gloriaque ac divitiis excellens, duos suscepit filios Arcadium et Joannem, quos bonis moribus educatos, ac timore Domini imbutos, in urbem Berytium misit, ut juri operam darent: erant enim tunc temporis in ea urbe scientiarum omnium bibliothecæ. Verum cum filii naufragium passi fuissent, idque pater ex quodam servo cognovisset, cœpit cum uxore terras omnes obire, ut eos inveniret: quos cum Hierosolymis reperisset e mari ejectos, et monasticum institutum professos, eosque agnovisset, ipse etiam ejusque uxor habitu monachorum sumpto, ita se in ea vivendi ratione virtutibus excoluere, ut et miracula patrare meruerint: atque hunc in modum una cum filiiis in Domino decesserunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

139 Certamen sanctorum martyrum Ananias presbyteri, Petri clavium custodis, et aliorum septem militum.

Isti claruerunt Diocletiano imperatore, et Maximo præfecto, quem cum sanctus Ananias adiisset, seque Christianum professus, probris idola affecisset, nudatus, flagris gravissimè cœditur. Tum circa lumbos subulis candentibus perfoditur; et aceto, sale ac panno cilicino perfricatur et atteritur. Cumque orasset, et fanum cum idolis corruisset, in carcerem detruditur: ubi septem diebus sine cibo mansit. Sed cum illum cœdesti cibo a Christo nutriri vidisset Petrus clavium carceris custos, abiciens se ad ejus pedes, baptizatus est. Cumque præfecto alter, Maximus nomine, successisset, rotæ alligatos sanctos, craticulæ ardenti imposuit Verum refrigerentem ignem intuiti septem milites, qui sanctos torquebant, Christi fidem susceperunt de una cum iis a lictoribus in mare projecti, vitam finierunt.

Eodem die

D 140 Translatio reliquiarum sancti Patris nostri Joannis Chrysostomi.

Sanctus Joannes Chrysostomus in exsilium actus, Comanam Armeniæ concessit, ubi sancti Basilisci reliquiæ jacent: qui apprensus ei dixit: Ne timeas, frater Joannes: cras enim simul erimus. Idem sanctus ædituo apprensus: Præpara, inquit, locum adventanti magno martyri Joanni. Igitur Joannes stola alba indutus, cum liturgiam celebrasset, in iis verbis, quæ semper habebat in ore: Gloria Deo pro omnibus, tradidit spiritum, depositusque fuit prope sepulcrum sancti martyris Basilisci. Tricesimo autem tertio post anno, auctore Proclo patriar-

cha, misit Theodosius qui Joannis reliquias referent. Sed cum urna reserari non posset, mærore affectus imperator, scripsit epistolam ad sanctum, qua illum precabatur, ut adveniret: statim exauditus est. Pretiosæ igitur reliquię Constantinopolim translatur, in templo Sanctorum Apostolorum honorificè conditæ sunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima octava

141 *Commemoratio sancti Patris nostri Ephraem Syri.*

Iste fuit ex Oriente, genere Syrus, patria Edessenus, Christianis parentibus natus: vixitque a Constantini Magni temporibus usque ad imperium Valentis. Cum autem infans esset, viderunt in somnis parentes ejus prodire ex ejus lingua vitem, quæ totam terram impletet, et volucres cœli adventare, et ex ejus fructibus decerpere. Vitis autem significabat scientiam, quam habiturus erat. Sic vero in virtutibus excelluit, ut multis profuerit. Cumque ad Basilium magnum in urbem Cæsaream venisset, ab eo presbyter ordinatus est, simulque Græce loqui cœpit, cum antea Syriace loqueretur. Qui postea cum libros animæ utiles composuisset, multosque docuisset, in profunda senectute, gratias agens, ad Deum migravit.

EODEM MENSE.

Die vicesima nona

142 *Translatio reliquiarum sacrosancti martyris Ignatii patriarchæ Antiocheni.*

Beatus Ignatius theophorus a Trajano imperatore Antiochia Romam missus propter Christi confessionem, cum bestiis pugnavit, a leonibus, senatu universo in theatro consistente et spectante, suffocatus: id quod sanctus precibus a Deo impetraverat: dicebat enim: Etsi oporteret me a bestiis consumi, non tamen Christum meum dimittere; sed cupio denubus bestiarum moli, ut mundus panis Deo meo veniar. Cum igitur unnuis in eum leonibus suffocatus est, etatæ a Christianis ipsius reliquię, et cum pompa atque honore Roma Antiochiam translata, tota urbe obviam prodeunte cum cereis, psalmis, hymnis, et canticis spiritualibus; in eadem urbe honorifico et magnificentissimo sepulcro condita fuere in ejusdem tutelam et presidium.

Eodem die

143 *Certamen sanctorum martyrum Sarbelli sacerdotis, et Hæcæ sororis ejus.*

Isti Trajano imperatore claruerunt. Et sanctus quidam Sarbelus sacerdos idolorum erat: cumque festus dies dæmonis ageretur, imparas victimas de more perficiebat. Sed objugatus a Barsimmo Edessæ episcopo, probrisque lacessitus, quod multorum esset auctor perditionis et interitus; divino beneficio pœnitentia ductus, adhibita piscopi ver-

Α τρεῖς χρόνους, διὰ ὑπομνήσεων Ἡρόδου, ἀποστῆλαι θρασυτατος ἄγειν τὸ λείψανον, τῆς λίβρακο ἐλυπήθη. Τότε γράσει ἀπιστολήσιν, παρακληθῆναι ἔλθειν, καὶ θον αὐτὸν τὸ τίμιον λείψανον, ἐπιναφ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

MUNI TO AYT

KH'

Μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Σύρου.

Ὁστος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀνατολῶ ἀπὸ πόλεως Καίσαρος, γενέων Χρ ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου το Οὐάλαντος. Ὅτε δὲ ἦν παιδίον, εἶδεν κατ' ὄναρ ἄμπλον ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ πύκνωσεν πᾶσαν τὴν γῆν, πεπνῆσά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔτραψεν αὐτῆς. Ἦ οὐ ἄμπλος ἰσχύου το σεσθαί γυνῶν κατῶ. Καὶ τούτῳ τῆν περιδόντος, ὡς πολλοὺς ὡς καὶ πρὸς τὸν μέγαν Βασίλειον ἰροτονήθη ἐπ' ἐκείνου πρεσβύτε χειροτονηθῆναι, ἐλάλησεν ἄλλημ ριστὶ λαλῶν. Ἐπειτα συγγράψας λεία, καὶ πολλοὺς διηκουσ καὶ ε τάτῃ γῆρα εὐχαριστῶν πρὸς Θεὸν

MUNI TO AYT

KH'

Ἦ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ Ἱγνατίου πατριάρχου Ἀντοχίας. Ὁ Μακρίτος Ἱγνάτιος ὁ Θεσσαλὸς τοῦ βασιλέως, ἀπὸ Ἀντιόχειας παρεσθῆς, τῆς πρὸς Χριστὸν ἑκακο ριομάχησεν, ὑπὸ λέόντων ἀποκτείνου τοῦ πάσης ἰσχύος ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἐπερ ἦν οὐκ προσευχῆς τῷ ἁγίῳ. Ἐν οἷῃ καὶ ὑπὸ θηρίων ἀναλασσομαι τὸν Χριστὸν μου, ἀλλ' ἐπέκ τῶν θηρίων ἀλθῆναι, ἵνα κατασσομαι. Ὅτε οὐ ἐπεκλήθησεν ἐπ' αὐτὸν ἀπέπεσαν αὐτόν, ἤρθη τὸ λείψ τῶν Νοτιστιανῶν καὶ μετὰ τιμῆς ἀνεκομισθῆναι εἰς Ἀντιόχειαν, τῆς ἀπεκτενησσομαι μετὰ κερῶν καὶ θυψαλίμοις καὶ ὕμνοις καὶ ψόδοις ποθεμένης ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, ἐνείμα πῶς εἰς φυλακῆριον αὐτῆς καὶ ἀπο

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἄθλασις τῶν ἁγίων μακτόρων Σαρβελίου καὶ Ἡκῆς αὐτοῦ Βαρσίμου.

Ὁστος ὑπῆρχον ἐπὶ Τραϊανῶ τὸ δὲ ὅσιος Σαβήλιος ἱερεὺς τῶν εἰδωλῶν, αὐτὸς καὶ ἡμεῖς τὰς μισαὶς θουσίαις. Ἐλεγεθεὶς μοῦ τοῦ ἐπισκόπου Ἡούσσε, καὶ γινόμενος τοῖς πολλοῖς εἴτιος ἐπὶ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι. Καὶ τότε λέγει

μαίς προσέβη τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει, μετὰ ἁδελφῆς Βαββαίας· καὶ βαπτίζονται ὑπὸ ἐπισκόπου. Ἰδὼν δὲ ταῦτα ὁ Λυσίας, ἐκράτησεν ὁν, καὶ ἤρξατο τιμωρεῖν. Καὶ πρῶτον μὲν τύπη μετὰ βιβδίων· ἔπειτα σπαθίζεται, καὶ τὸ σωπον ξίεται, καὶ πυρὶ καταπλήγεται. Ἔπειτα ἐνεβλήθη εἰς δύο ξύλα μέσον, καὶ ἐκρίζετο ὑπὸ τῶν ἰσίων· καὶ τέλος ἀπεκεφαλίσθη. Ὁμοίως καὶ ἡ ἡμετέρα αὐτοῦ πλείστα πρότερον βασανισθεῖσα, ὕστερ ἀπεκεφαλίσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἡμετέρας τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἰππολύτου πάπα, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἰ ἱερὰ συνοδία τοῦ ἱερομάρτυρος Ἰππολύτου ῥχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κλαυδίου, ἡγεμονεύοντος Βικαρίου. Καὶ ἡ μὲν Κενσωρῖνος μάλιστα ὦν, τῷ βασιλεῖ ἀγαπώμενος, ὅμως εἰσέβη τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ἐξεδίκει· ἀλλὰ λοιδορηθεὶς ἀπεκρίθη ἐν τῇ ἡλιακῇ· ἔνθα θυμωτοῦρας, καὶ νεκρὸν ἀναστήσας, ἐπέσειε πάντας τοὺς πτωχὰς πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Οἵτινες προστάτου τυράννου ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ σὺν αὐτοῖς ἐκπρία Χρυσῆ, καὶ ὁ ταύτης ὄπουργός Σαβίνος. Τα μαθὼν ὁ πάπας Ἰππόλυτος, καὶ ζήλων θεῶν, ἦλθε κατὰ πρόσωπον, καὶ ἡλεγε τὸν τύρον. Ὁ δὲ ὑπερήσας τῷ θυμῷ, πρότερον μὲν ῥῶς αὐτὸν ἐδασάοισεν, μετὰ τῶν ἀκολουθούντων ἢ πρεσβυτέρων, καὶ διακόνων, καὶ τοῦ ἐπισκόπου. Ἐπειτα δῆσας αὐτῶν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἰς λίθους βαρεῖς, τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐνέβη· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν,

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Α'

ἡμετέρας τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βαρσιμαίου τοῦ ἐπισκόπου τοῦ βαπτισάντος τὸν ἅγιον Σάρβηλον.

Ἰ ἅγιος ἱερομάρτυς Βαρσιμαῖος, ὡς προεγράφη, ἦκουσ ἦν τῆς ἐν Ἐδίσσῃ ἐκκλησίας, διδάσκων τὸν λαόν· τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων ἀπὸ τῆς κλάτων εἰδώλων, καὶ βαπτίζων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τίνας δὲ πολλοὺς, εἶδε καὶ Σάρβηλον τὸν ἱερέα εἰδώλων θύοντα τοῖς εἰδώλοις, καὶ ὠνείδισεν, καὶ ἐλάλησεν αὐτὸν, ἰπῶν, ὅτι Σὺ μόνος διαστρέφεις τὸν λαόν. Κατανυγέντος δὲ ἐκείνου, καὶ βαπτισθέντος παρὰ τοῦ ἐπισκόπου, καὶ μαρτυρήσαντος ὑπὲρ Χριστοῦ, μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Βαββαίας, ἠρώσθη ὁ ἐπίσκοπος, καὶ παρέστη τῷ ἡγεμόνι ἰσίων· καὶ ἐτύφθη σφοδρῶς. Ἔπειτα παυσάμενος μετὰ τοῦ διωγμοῦ, ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς· καὶ ἐν τῇ γενόμενος ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Θεῷ συνήθεως διὰ τῆς ἀρετῆς εὐαρεστήσας, ἐτελειώθη, ἀπολαρών αἰώνιον ζωὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἡμετέρας τοῦ ἁγίου Θεοφίλου τοῦ Νέου.

ἡμετέρας ὑπῆρχεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Κιρίνης τῶν ὀρθοδόξων βασιλέων, εἰς τῆς συγχλήτου, στρατηγός δὲ ἀπο-

A bis fide, Christianam religionem amplectitur una cum sorore Babba, et ab eodem episcopo baptizantur. Quod ubi Lysias rescivit, comprehensum eum torquere cepit: et primum quidem virgis caedi imperavit: deinde scalpro laniari, in facie excarnificari, igne comburi; duobusque lignis inclusum, a lictoribus medium secari: demum capite plecti. Similiter et soror ejus, multis antea tormentis excruciata, tandem decollata fuit.

Eodem die

144 Certamen sacrosancti martyris Hippolyti papa, et sociorum ejus.

Sacer Hippolyti sacromartyris coetus claruit Claudio imperatore, et Vicario praefecto. Cum autem Censorius militum magister esset, et imperatori charus, Christum simul colebat, et Christianos vindicabat. Quare accusatus, in carcerem detruditur: ubi prodigiis et signis, praecipue autem mortuo ad vitam revocato, milites omnes ad Christi fidem pertraxit, qui tyranni jussu decollati sunt, in quibus fuit beata Chryse, ejusque servus Sabinus. Id ubi rescivit Hippolytus papa, divino zelo incensus tyrannum adiit, et acerrime reprehendit: qui ira exandescens, primum quidem acerbissime Hippolytum torqueri jussit, ejusque comites praesbyteros, diaconos, et episcopum: deinde alligatis ad manus pedesque gravissimis saxis, in profundum mare illos projectit: atque hunc in modum vitam finierunt.

EODEM MENSE

Die tricesima

145 Certamen sancti martyris Barsimæi episcopi, qui sanctum Sarbelum baptizavit.

Sacrosanctus martyr Barsimæus, ut supra dictum est, Edessensæ ecclesiae episcopus erat, Graecorumque gentem docens, ab idolis errore conversos baptizabat in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Cumque multos baptizaret, vidit Sarbelum idolorum sacerdotem idolis sacrificantem: quem increpans, probrisque et conviciis afficiens, quod unus universum populum perveteret, ad poenitentiam et compunctionem adduxit, et baptizavit. Sarbelo autem cum sorore Babba pro Christo martyrium passo, delatus episcopus, et ad Lysiam praesidem adductus, gravissimè vulpavit. Sed cessante aliquandiu persecutione, dimissus e carcere et ad propriam ecclesiam regem incubens, cum de more per omnes virtutes Deo se gratum exhibuisset, decessit, vitam recipiens æternam.

Eodem die

146 Certamen sancti Theophili Junioris.

Iste, Constantino et Irene orthodoxis imperatoribus, Constantinopolim patriam nactus, ordinis senatorii vir, ab imperatoribus dux exercitus ad

finēs Cibyræotarum missus, ubi primum Saracenorum classis in conspectu fuit, instruxit se ad pugnam. Habebat autem tres alios socios copiarum duces. Cumque ipse primus cum suo dromone, facto in Barbaros impetu, fortissime pugnasset, cæteri duces gloriæ ejus invidentes, arrepta fuga, solum eum reliquerunt. Circumventum itaque Barbari capiunt, domumque reversi, in carcerem includunt: unde quarto post anno eductus, cum sollicitaretur, ut Christiana fide ejurata Hagarenicam superstitionem susciperet, nec ad id induci posset, capite plexus vivendi finem fecit.

EODEM MENSE.

Die tricesima prima

147 *Certamen sanctorum thaumaturgorum Cyri et Joannis.*

Isti Diocletiano imperatore claruerunt. Et sanctus quidem Cyrus patria Alexandrinus, et professione medicus, cum sine ulla mercede artem suam exerceret, simul Christi fidem docebat. Quare delatus ad urbis præfectum, timore percussus, profugit in Arabiam; et monasticam vitam amplexus, in loco mari proximo consedit. Sanctus autem Joannes Hierosolyma profectus, cum de miraculis sancti Cyri certior factus fuisset, eum adiit, et vitæ rationem cum eo junxit. Cum vero Christiana quædam Athanasia nomine, ejusque tres filii, Theodota, Theoctista, et Rudoxia, comprehensæ a præfecto torquendæ essent; veriti ne illa, ut femina, deficeret in tormentis, accedunt, eamque confirmant. Quare comprehensi, post multos cruciatus capite plexi sunt.

Eodem die

148 *Certamen sancti martyris Victorini, et sex sociorum.*

Decio imperatore fuerunt isti ex urbe Corintho: comprehensi autem, et Tersio proconsuli traditi, gravissime torti sunt, Victorinus enim eruto oculo dextro, manibusque et pedibus abscissis, in ingenti mortario marmoreo confusus, decesit. Victor præcisa lingua eadem ratione in mortario contunditur. Nicephorus tandiu premitur, donec sanguis e naribus erumperet: deinde per capillos suspensus, tandem in eodem mortario conciditur, quoad animam efflaret. Claudianus mutilatis manibus ac pedibus, et suspensus, ex hac vita discessit. Diordus igne consumptus est. Sarapion inverso capite suspensus decollatur. Papias denique manibus pedibusque amputatis, saxo alligatus, in profundum dejicitur.

Eodem die

149 *Certamen sanctæ martyris Tryphænæ.*

Tryphæna Christi martyr ex urbe Cyzico fuit, Anastasii patricii, sed gentilis, et Socratæ Christianæ filia, Christiana et ipsa. Cum autem festus

σταλαίς ὑπὸ τῶν βασιλείων εἰς τὸ θῆμα τῶν Κεραίων, στόλου Σαρακηνοῦ φηνός, πρὸς τὸ πολεμῆσαι. Ἔχων δὲ συμπολιτευόμενος ἄλλους τρεῖς στρατηγούς, ὁμῶς πρώτος ἐξελθὼν μετὰ τοῦ ἰδίου δρόμωνος· καὶ εἰσέλθῃ μετὰ βαρβάρων, καὶ ἠνδραγίθισεν. Ἰδόντες δὲ οἱ στρατηγοὶ, ἐξήθθησαν· καὶ ἐνεργῶς φυγόντες, ἐκινῶν αὐτὸν μόνον. Τότε περικυλώσαντες οἱ βασιλεῖς ἐκράτησαν αὐτὸν· καὶ ὑποστρέψαντες, ἔβαλον αὐτὸν εἰς φυλακὴν. Καὶ μετὰ τεσσαρὰ ἔτη, ἐβαλοῦνται τὸν, κατηνάγκασαν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστιανισμὸν καὶ μαγαρίσαι. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισαν, ἀπέκτενον αὐτόν· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ΑΑ'

Ἄθλησις τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Κύρου καὶ Ἰωάννου.

Οὗτοι ἐπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ ὁ μὲν ἅγιος Κύρος ἦν ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρειας ἰατρός τὴν τέχνην. Ἰατροῦν δὲ δωρεάν, ἢ πρὸς ἐδίδοσκε καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Διαβλήθη δὲ τῷ τῆς πόλεως ἄρχοντι, καὶ φοβηθεὶς ἐπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ γίνεται μοναχός. Καὶ ἐκείνην πλησίον θαλάσσης, καταψήσεν ἐκεῖ. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης ἀπελθὼν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ περὶ θαυματουργιῶν τοῦ ἁγίου Κύρου, ἀπέκτετο ἦμ μετ' αὐτοῦ. Κρατηθεὶς δὲ γυναικὸς καὶ σιαντῆς, ὀνόματι Ἀθανασίας, μετὰ τῶν τριῶν τῆς θυγατέρων, Θεοδότης, Θεοκτίστης, καὶ ἑξήκοντα πρὸς τὸν ἄρχοντος, καὶ μελλούσης βασιλεῖς φοβηθέντες οἱ ἅγιοι, ἵνα μὴ, ὡς γυνή, δελεηθῶν, καὶ ἐθαρσοποιῶν αὐτήν. Διὰ τοῦτο, μετὰ πολλὰς βασάνους καὶ τιμωρίας, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Οὐικτωρίνου καὶ τῶν αὐτῶν ἑξ ἁγίων.

Ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐπῆρχον οὗτοι αὐτοῦ Κορίνθου. Κρατηθέντες δὲ παρεδόθησαν τῷ τῆς πόλεως ἄρχοντι, καὶ ἐβασανίσθησαν ἰσχυρῶς. Ὁ γὰρ Οὐικτωρίνος τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἔκτετο· καὶ χεῖρας καὶ πόδας ἀποκοπέει, καὶ εἰς τὴν βλάτθῃσι λιθίνῃ μεγάλῃ, καὶ συντριβείῃ, ἐπίπεσεν. Οὐικτωρ δὲ τὴν γλῶσσαν ἐκτεμήσας, ἐπέστειλεν ἑξ ἑσθλῶν συνθλασθεῖς, ἐτελειώθη. Νικησάσας δὲ τὸν πρὸς αὐτῷ, ἕως οὗ ἐξέβη αἷμα ἐκ τῆς βίβης αὐτοῦ· καὶ ἐκ τριχῶν κρεμασθεῖς, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐμβλήθη, καὶ τυπτήθη, παρῆθῃκε τὸ πᾶν. Ὁ δὲ Κλαυδιανὸς κοπέει χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἀπέκτετο, ἀπίστη τοῦ βίου. Ὁ δὲ Διδώρος καὶ ἄλλοι ἀπέκεφαλίσθη. Παπίας δὲ μετὰ τὸ κοπέει χεῖρας καὶ πόδας, λίθῳ προσέθετο, εἰς βυθὸν βίβηκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Τρυφαινῆς.

Τρυφαινα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἐπῆρχε τῆς πόλεως Κυζίκου. Ἦν δὲ θυγάτηρ Ἀναστασίου συγλητικῆς ἑλληνῆς, καὶ Σοκρατίας Χριστιανῆς.

ιστιανῆ δὲ οὖσα, ἔορτις ἐπιτελουμένης τοῖς εἰλοῖς, ζήλω θείῳ κινηθεῖσα, καὶ εἰς μέσον τοῦ λαοῦ ἐλθοῦσα, τὰ αἰσχροῦ τῶν ἐλλήνων διέπτυσε, καὶ ὡς βλέποντες αὐτὰ καθύβρισεν· ἐδίδαξέ τε τὰ ν' εὐδωλα ἀρνήσασθαι, προσελθεῖν δὲ Χριστῷ καὶ πισθεῖναι. Διὰ τοῦτο τῇ προσταξεί τοῦ ἡγεμόνος ἰσραεῖου κρατηθεῖσα, ἐνεβλήθη εἰς κάμινον. Καὶ ὡς καμίνου ῥυθεισα, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου, κατω μένων σιδηρῶν ἤλων ὀξέων. Καὶ ἀπολυθεῖσα τοῦ λου, ἔπεσεν ἐπάνω τῶν ἤλων, καὶ ὠδυνήθη ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶς. Εἶτα ἀπολυθέντων ἐπ' αὐτῆν θηρίων ἐφόρων· τὰ μὲν ἄλλα οὐ προσέγγισαν αὐτῇ· εἰς ταῦρος δραμῶν, καὶ διακρατίσας αὐτὴν, διέσχισεν· μέσον· καὶ εὐθέως ἀφῆκε τὴν ψυχὴν· καὶ οὕτως ἀπὸ τῶν πιστῶν.

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ.

Ἐν τῇ πρώτῃ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τρύφωνος.

Τρύφων ὁ μάρτυς ὁπῆρχεν ἀπὸ τῆς χώρας Φρυγίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Γορδιανοῦ. Μικρὸς δὲ ὢν τὴν παιάν, ἔδοσκε χθῆνας· ἀλλ' ὁμως καὶ τὰς χθῆνας σκων, ἀρετῆς ἐπεμελείτο· καὶ διὰ τῆς τῶν ἰστοῦν ἐργασίας, μεγάλας ἰθεράπευε τὸν Θεόν. Διὰ ὅτο ἐδέξατο χαρίσματα ἰαμάτων· καὶ ἰθεράπευε ἴσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν· ἴασατο δὲ καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως δαίμονα ἔχουσαν· καὶ ἐδείξε τοῖς παροῦσι τὸν δαίμονα μορφῆν ἔχοντα κύρου κυνός, καὶ ἐξομολογούμενον τὰς κακὰς πράξεις αὐτοῦ· ὅτε καὶ πολλοὺς ἐπεισε πιστεῦσαι Ἰησοῦ Χριστῷ· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Δεκίου ἐκρατήθη ἱερά· Ἀκυλίνο τοῦ ἐπάρχου, καὶ ἔχθη δέσμιος εἰς καίαν. Καὶ πρῶτον μὲν προσθεῖς ἱπποῖς ἀγροῖς πρεταὶ κατὰ δυσδιάτων τόπων, ὥρα λειμῶνος. Πειτα γυμνὸς ἐπάνω σιδηρῶν ἤλων τίθεται. Εἶτα διὰ λαμπάδων πυρὸς κατακαίει τὰς πλευράς, τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

νήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδ·μιανοῦ μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Αὐξεντίου.

Ὁ ὁσιος καὶ μέγας Πάτερ ἡμῶν Βενδ·μιανὸς ἔνετο μαθητῆς τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου, ὃ ἐν τῷ ὄρει ἡσυχάζαντος, τοῦ διακειμένου μὲν λησιον Χαλκηδόνος, ὀνομαζομένου δὲ τῆς Ὀξείας, οὐλεῖσας αὐτῷ πολλὰ καὶ ὑποταγείς, ὡς πρέπει γίοις, καὶ κληρονομήσας τὴν ἀγίαν εὐχὴν ἐκείνου. Ἰολλὰ δὲ ἀγωνιζόμενος εἰς ἀρετὴν, οὐκ ἤρκεσθη οὐτοῖς, ἀλλὰ μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἁγίου, ἐδρῶν ἡκούφον πέτραν, πλησίον τῆς μάνδρας τοῦ ἁγίου, καὶ ἐπικτίσας ἐκ τῶν δύο μερῶν τῆς πέτρας, καὶ τοιγὰς μικρὸν καλλίον, ἀπέκλεισεν ἑαυτὸν ἐκεῖ. καὶ ποιήσας ἀγωνιζόμενος ἔτη τεσσαρακονταδύο. Ἐδίδετο δὲ καὶ χαρίσματα ἰαμάτων, καὶ ἔατο τοὺς προσερχομένους αὐτῷ ἀσθενοῦντας, καὶ κατὰ ψυχὴν, καὶ κατὰ σῶμα. Ἐπέμεινε δὲ καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ἐκ ὧν δαιμόνιον προγνοῦς δὲ τὸν αὐτοῦ θάνατον, διηγήσατο τὸν βίον τοῦ ἁγίου Αὐξεντίου τῷ μέλλοντι αὐτῷ υγιεῖσθαι συγγραφεῖ· καὶ οὕτω κλίνας τὰ γόνατα ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα.

A dies idolis celebraretur, divino zelo commota, in medium populum prosiliens, exsecranda gentilium sacra consputavit. eorumque spectatores contumeliis affecit, docens, idolis ejuratis ad Christi fidem transeundum esse et suscipiendum baptismum. Quare Cæsarii præfecti jussu comprehensa, in caminum injicitur. Sed inde erepta, in equuleum rapitur, defixis humi acutissimis clavis ferreis; solutaque repente, et super clavos delapsa. gravissimo dolore afficitur. Deinde immissa in eam variæ bestiæ; quarum aliis propius accedere non audentibus, taurus adactis in præcordia 150 cornibus, mediam scidit: et statim spiritum tradidit: cujus corpus a fidelibus sepultum fuit.

B

MENSE FEBRUARIO.

Die prima

151 Certamen sancti martyris Tryphonis.

Tryphon martyr in Phrygia, Gordiano imperatore, natus, adhuc puer anseres pascebat; sed simul virtutibus comparandis operam dabat Deique mandata diligenter exsequebatur: unde curatio num donum accepit, ut nullum esset morbi genus, quod non curaret. Sanavit autem et imperatoris filiam a dæmone oppressam, ipsumque dæmonem in specie nigerrimi canis ostensum compulit, ut suas præstigias et dolos patefaceret: quæ res multos ad Christi fidem traduxit. Post hæc Decio imperante, captus ab Aquilino præfecto, Nicæam vinculus perducitur: ubi ad equos indomitos alligatus, per 152 in via hiberno tempore raptatur: deinde nudus super acutos clavos volutatur: demum facibus circa latera ustulatus, capite plectitur.

λαμπάδων πυρὸς κατακαίει τὰς πλευράς, τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη.

Eodem die

153 Commemoratio sancti Patris nostri Bendimiani, discipuli sancti Auxentii.

Sanctus et magnus Pater noster Bendimianus sancti Patris nostri Auxentii, qui in monte Chalcædoni proximo, Oxia appellato, solitariam vitam agebat, discipulus, sedulum magistro se ministrum, ut sanctos decet, semper exhibuit; ejusque sanctorum precum hæres factus. egregiam comparandis virtutibus operam navavit: neque his contentus, post sancti obitum, apud mandram ejusdem inter montium angustias petram nactus, ex utroque ejusdem latere exiguam cellulam superstruxit; atque in ea se ipsum includens, per annos quadraginta duos certavit. Accepit autem et curationum donum, et accedentium ad se tam animi, quam corporis morbos sanabat. Multas præterea a dæmonibus tentationes pertulit. Cumque mortis suæ præsciis, scriptori cuidam, quam litteris commendaret, sancti Auxentii vitam enarrasset, inclinatis genibus tradidit spiritum.

EODEM MENSE.

Die secunda

154 *Occursus Domini nostri Jesu Christi, cum eum Simeon senex in ulnas suas accepit.*

Dominus noster Jesus Christus suam æconomiam secundum carnem confirmaturus, quod mirum vere factus esset homo, cum cætera omnia, quæ lege Judaica sancita erant, implevisset, hoc etiam non prætermittens, servare voluit quod in more apud Judæos erat. Quadragesimo enim die omnem Hebræorum masculum adducebant parentes in templum cum duabus turturibus, aut duobus pullis columbarum, ut benedictionem acciperet. Hoc igitur et Dominus noster Jesus Christus præstitit : et una cum vera matre sua Deipara Maria, et Josepho opinione tantum patre, venit in templum Dei, et a Simeone justo exceptus est : qui cum eum in ulnas suas accepisset, dixit : Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum, in pace : quia viderunt oculi mei salutare tuum. Similiter et Anna Prophetissa confessa est, et gratias Deo egit, quod populum suum visitasset. Hac igitur de causa hæc sancta festivitas celebratur.

Eodem die

155 *Certamen sanctorum Perpetuæ, Satyri, Resucati, Saturnini, Secundi et Felicitatis.*

Perpetua Christi martyr ex regione Africae, ob Christi confessionem comprehensa ab ethnicis, ad provinciam præfectum una cum reliquis sanctis adducitur. Habebat autem sancta infantem adhuc lactentem, et fratrem nomine Dinocratem. Igitur postquam a præfecto torti sunt, in custodiam conjiciuntur : ubi vidit sancta in somnis sealam æneam terræ defixam, cælosque attingentem, et in ejus extremitatibus infixas omnes tormentorum species; ad ejus vero calcem draconem ascendentes detrahere conantem; sanctum autem Satyrum ascendentem, et ad se conversum, hæc dicentem : Mater mea Perpetua, te exspecto. Frater vero ejus in altero carcere inclusus, vidit Satyrum ad pelvim aquæ stantem, et ex ea haurientem atque bibentem : ex quo eum mortuum esse intellexit. Mane igitur Perpetua et Felicitas a ferocibus juvenis cornu transverberatæ mortem oppetiere : cæteri vero jugulati sunt.

EODEM MENSE.

Die tertia

156 *Commemoratio sancti et justi Simeonis, qui Dominum in ulnas suas accepit, et Annæ prophetissæ.*

Simeon senex, justus et pius, et ab omni malo seipsum abstinens, cum templum frequens adiret, Deumque oraret, ut mundi misertus, homines a diabolo liberaret; audivit ab angelo, se non prius moriturum, quam videret Christum Domini, qui universo orbi salutem allaturus esset. Similiter et

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

B

Ἡ ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου τῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξέξατο αὐτὸν Συμεῶν ὁ πρεσβύτερος ἐν ταῖς αἰγυῖαις αὐτοῦ.

Ἴνα βεβαιώσῃ τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἠθρωπος ἐγένετο, πάντα τὰ τοῦ Ἰουδαίου νόμου ἐπλήρωσας, οὐδὲ τοῦτο παρέλειπεν· ἀλλ' ἐποίησε, καὶ ἦν ἕθος τοῖς Ἰουδαίοις· μετὰ γὰρ τεσσαράκοντα ἡμερας, πᾶν παιδίον τῶν Ἑβραίων ἔφερον οἱ γὰρ εἰς τὸ ἱερόν, μετὰ δύο τρυγῶνων, ἢ δύο νεοσσῶν τῶν ριστερῶν, τοῦ εὐλογεῖσθαι. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐποίησε. Καὶ παρὰ τῆς ἀλήθειαν μητέρος αὐτοῦ Μαρίας τῆς Θεοτόκου, τοῦ νομιζομένου πατρὸς Ἰωσήφ, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ· καὶ ὑπεδέχθη παρὰ Συμεῶν τοῦ δικαίου· ὅς ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκύλας αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥηθὲν σου, ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἄννα, προφητὶς ἀνθημολογησάσα καὶ εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ, τὴν σκεψαμένην τὸν λαὸν αὐτοῦ. Ἐκτοτε οὖν ἐπιπέσει ἡ τοιαύτη ἀγία ἑορτή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων Περπετούας, Σατύρου, Ρεσκατοῦ, Σατορνίου, Σεκούδου καὶ Φελικιτάτης.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Περπετούα, ἦν ἀπὸ τῆς χώρας Ἀφρικῆς· ἐπέει δὲ τὸν Χριστὸν ἐμπαρρησιασθεῖσα παρὰ τῶν Ἑλλήνων, προσέχθη τῆς χώρας ἄρχοντι, μετὰ τῶν λοιπῶν ἁγίων. Ἐπειὴ ἡ ἀγία βρέφος ὑπομάζιον, καὶ ἀδελφὸς ὄνομα κρᾶτης. Τιμωροῦνται οὖν παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐμβάλλοντα εἰς φυλακὴν. Καὶ θεωρεῖ ἡ τιμωρὸν σκάλαν χαλκῆν φηθούσαν ἀπὸ γῆς ἐκτεταμένην, ἔχουσαν εἰς τὰ δύο μέρη ἐμπεπηγμένα τὰ τῶν κολαστηρίων εἶδη, καὶ δράκοντα ἐκτετατὸν σκάλαν κωλύοντα τοὺς ἀναβάνοντας, καὶ τὸν Σάτυρον ἀναδάναν, καὶ στραφέντα πρὸς αὐτὴν λέγοντο· Μητέρα μου Περπετούα, περιμένω αὐτὸν καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἐν ἑτέρῳ φυλακῇ· καὶ εἶπεν περὶ αὐτοῦ, ὅτι παρίστατο λεκάνῃ ὕδατος· καὶ εἶπεν τῶν ἐπιπέτων ἐξ αὐτῆς· καὶ ἔγνων, ὅτι ἐπέει καὶ τὸ πρῶτ' αὐτῆς μὲν μετὰ Φηλικιτάτης ὑπὸ τῶν ἁγίων κρατισθεῖσαι ἀπέθανον· αἱ δὲ ἑτέρες ἐσφράγησαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Συμεῶν τοῦ ἐξῆς τὸν Κύριον ἐν ταῖς ἀγκύλαις αὐτοῦ, καὶ Ἄννης προφήτιδος.

Ὁ πρεσβύτερος Συμεῶν, ἦν δίκαιος καὶ ἐν ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς κακοῦ, προσεδρεύων τῷ ἱερῷ, καὶ παρακαλῶν τὸν Θεόν, ἵνα εὖ ἐκκόσμησεν αὐτοῦ, καὶ λυτρώσεται τοὺς ἄνθρωπον τοῦ διαβόλου, ἔκρουσε παρὰ τοῦ Ἀγγέλου, μὴ θανατεῖν, ἕως οὗ ἶδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, τὸν μὲν

ῶσαι τὴν οἰκουμένην. Ὁμοίως καὶ Ἄννα ἡ προ-
 φητικὴ προσευχομένη, ἐξεδίχαστο καὶ αὐτὴ τοιαύτην
 ὄξαν· πληρωθέντων δὲ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ
 τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἤρχοντο οἱ γονεῖς τὸ
 παιδίον Ἴησοῦν εἰς τὸ Ἱερὸν, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ
 ὁμοῦ Καὶ κρατήσας αὐτὸν ὁ Συμεὼν εἰς τὰς ἀγκά-
 ας αὐτοῦ, εἶπε· Νῦν ἀπολείβεις τὸν δοῦλόν σου, Δί-
 στωτα κατὰ τὸ βῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλ-
 μοί μου τὸ σωτήριόν σου. Καὶ προφητεύσας περὶ
 οὗ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, καὶ περὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ
 τῆς Θεοτόκου, ὅτι λυπηθήσεται Ἰδοῦσα τὸν Ἰησοῦν ἐν
 τῷ σταυρῷ, ἐκοιμήθη. Ὁμοίως καὶ ἡ Ἄννα εὐχαρισ-
 σασα τέλος ἔσχε τοῦ βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

ἰθλήσις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀδριανῷ καὶ Εὐβούλου
 μαρτυρησάντων ἐν Καισαρείᾳ.

Ἀδριανὸς καὶ Εὐβούλος οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες,
 ἴνοντο ἀπὸ χώρας Βανείας ἐκονομαζομένης. Εἶχον
 πόθον, ὡς Χριστιανοὶ καὶ εὐλαβεῖς, πρὸς τοὺς
 ἄρτους, καὶ τοὺς ὁμολογητὰς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ
 ἅ τοῦτο ἀπῆλθον εἰς Καισαρείαν, ἵνα ἐπισκέψω-
 νται τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς κολαζομένους ἁγίους. Καὶ
 τελεθόντες ἐπισκέπτοντο αὐτοὺς, καὶ παραμυθού-
 ντο· ἰσοθυμοποιοῦν. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔλληνας ἐδί-
 σκον τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς ἐξ αὐ-
 τῶν ἐδάπτισον. Καὶ διαγνωσθέντες, ἐκρατήθησαν,
 ἵτι παρεδόθησαν Φιρμιλιανῷ τῷ ἄρχοντι. Καὶ ἐτύφ-
 ρισαν ἰσχυρῶς· καὶ τὰς πλευράς μετὰ πυρὸς κατε-
 ῆσαν. Ἐἶτα ἀπελύθησαν ἐπὶ αὐτοὺς λέοντες, καὶ οὐκ
 ἴκνησαν αὐτούς· ἀλλ' ἀπελθόντες οἱ λικοντες, καὶ προ-
 νήσαντες αὐτοὺς, ἔλαβον τοὺς πόδας αὐτῶν· τότε
 ρισθεὶς ὁ ἄρχων, καὶ τῷ θυμῷ ὑπερξίσας, ἀπεκίφα-
 ῖεν αὐτούς· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

ΜΥΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Δ'

λήσις τῶν ἁγίων μαρτύρων, Παπία, Διοδώρου καὶ
 Κλαυδιανοῦ.

Παπίας, Διοδώρος, καὶ Κλαυδιανὸς οἱ σεπτοὶ μάρ-
 τες τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασι-
 ρεῖς, ἐκ τῆς πόλεως Ἀτταλείας, τῆς Παμφύλων
 ῤαχίας. Βόσκοντες δὲ εἰς τὴν ἰδίαν χώραν κτήνη-
 ρορα, ὁμοῦ Χριστιανοὶ ἦσαν, καὶ ἐδίδοσκον περὶ
 Χριστοῦ τοὺς ἔλληνας, καὶ ἐπίστερον πολλοὺς
 εἰς αὐτόν. Διαβληθέντες δὲ, ἐκρατήθησαν ὑπὸ
 πλίου τοῦ ἀρχόντος τῆς Παμφυλλίας. Καὶ ἐρωτη-
 ῖες, ὁμολόγησαν παρρησιαζόμενοι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ,
 ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐδίδοξαν, ὅτι αὐτὸς
 ὁ ποιητὴς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν
 πύξιν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ πλὴν αὐτοῦ
 οὐ θεὸς οὐκ ἔστι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν, καὶ
 ὤσας, ἐτιμωρήσατο αὐτοὺς ἰσχυρῶς. Ὡς δὲ οὐκ
 ἔσεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, ξίφει τὰς κεφαλὰς
 ὡς ἀπέτεμα· καὶ οὕτω τελειωθέντες, ἐτίθησαν ὑπὸ
 Χριστιανῶν ἐν τῷ μῶ, εἰς ὄξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
 ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

ἡμέρη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ
 Πελοπονησίου.

ἰος ὁ ἅγιος Αἰγύπτιος ἐγένετο ἀπὸ πόλεως Πε-

A Anna prophetissa orans, idem oraculum accepit
 Cum igitur quadraginta dies a nativitate Christi
 impleti fuissent, puerumque Jesum parentes in
 templum adduxissent, secundum præscriptum le-
 gis, accipiens eum Simeon in ulnas suas, dixit :
 Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum
 verbum tuum, in pace : quia viderunt oculi mei
 salutare tuum. Cumque prophetasset de Christi
 morte, deque cruce, et Deipara. quæ Jesum in cruce
 pendentem visura esset et mærore conficienda,
 obdormivit. Similiter et Anna gratias Deo agens,
 finem vivendi fecit.

Eodem die

**157 Certamen sanctorum martyrum Adriani et
 Eubuli, qui Cæsareæ martyrium passi sunt.**

Adrianus et Eubulus, Christi martyres, in ea,
 quam Baneam dicunt, regione nati, cum Chri-
 stiani pique essent, summo erga martyres Chri-
 stique confessores studio affecti, Cæsaream petie-
 runt, ut sanctos carceribus inclusos visitarent :
 quo cum pervenissent, eos visitantes consolabantur
 et confortabant : sed et gentiles Christi verbum
 docentes, multos ex eis baptizabant. Quare delati
 et comprehensi, Firmiliano præfecto traduntur :
 cujus jussu primum gravissime cæduntur : et faci-
 bus in lateribus exusti, ad leones damnantur. Sed
 cum nullam iis noxam leones intulissent, quin po-
 tius coram eis procidentes, illorum pedes lambe-
 rent, vehementi incitatus ira præfectus, eos de-
 collari mandavit, atque ita vitam finierunt.

EODEM MENSE.

Die quarta

**158 Certamen sanctorum martyrum Papiæ, Diodori
 et Claudiani.**

Papias, Diodorus et Claudianus, venerabiles
 Christi martyres, Decio imperatore, ex urbe Attalia
 in regione Pamphylia fuerunt. Pascentes autem in
 propria regione diversa animalia, simul etiam Chri-
 stiani erant, verbumque Christi gentiles docebant,
 quorum plurimos ad ipsum convertebant. Quare
 delati, et a Publio Pamphylia præfecto compre-
 hensi, atque interrogati, magna libertate nomen
 Christi veri Dei nostri confessi sunt, docentes,
 ipsum esse qui fecit cælum, et terram, et mare, et
 omnia quæ in eis sunt, nec esse alium Deum, et
 præter ipsum Quibus auditis excandescens præfectus
 gravissime eos excruciauit : cumque ad
 abnegandum Christum inducere nequiret, gladio
 capita amputari jussit : quorum corpora a Chri-
 stianis honorifice sepulta sunt ad gloriam Christi
 Dei nostri.

Eodem die

**160 Commemoratio sancti Patris nostri Isidori
 Pelusiotæ.**

Iste sanctus Ægyptius ex urbe Pelusio, nobili

plisque parentibus natus, Theophili, et Cyrilli Alexandriae episcoporum propinquus, sacris profanisque litteris optime instructus est; sed Dei amorem saeculo proponens, parentibus, opibus et gloria abdicatis, in montem non procul a Pelusio accessit: ubi monachus factus, vitamque tranquillam agris, omnem operam suam nunc precibus, nunc librorum commentationi dabat, orbem niversum epistolis suis illuminans, omnesque sacras Scripturas iis exponens. Cumque multos direxisset, ut virtutibus claros effecisset (non enim privatos tantum epistolarum suarum doctrinis juvabat, sed etiam principes, et episcopos, et imperatores: decies autem mille epistolas conscripsit), vita sanctissime transacta obdormivit.

Eodem die

161 Certamen sacrosancti martyris Abramii Persæ.

Abramius sacromartyr, ejusdam urbis in Perside episcopus, Sapore Persarum potius tyranno, quam rege, accusatus a Magis, qui ignem solemque colebant, quod in Christum crederet eumque adoraret, comprehenditur, ferreisque catenis vinctus, ad principem magorum adducitur; a quo compulsus Christum ejurare, et creaturas, solem scilicet ignemque adorare (hos enim deorum loco seducti Persæ habebant): cum ad id induci non posset, innumeris tormentis subjicitur, ad quorum singula Christum invocans, aiebat; Domine Jesu Christe Deus, adjuva me servum tuum, quia in te confidit anima mea. Postquam autem a tormentis ereptus esset, in carcerem detruditur: unde rursus eductus, tortusque, demum gratias Deo agens, decollatur.

EODEM MENSE

Die quinta

162 Certamen sanctæ Agathæ martyris.

Martyr Christi Agatha Panormi in Sicilia nata, forma, pietate, divitiis, Deique timore clara, temerariis impii imperatoris Decii comprehensa, et ad profanum provinciam adducta, Aphrodisiæ mulieribus traditur, ut illecebris delinita induceretur ad Christum ejurandum, et colenda idola: sed cum ad id succederi non posset, quin potius pro Christo mortem optaret, gravissime creditur, eique mamillarum una abscinditur. Sed in carcerem conjectæ noctu sanctus Petrus apostolus apparens, amputatam manillam, Dei gratia, sanam restituit. Tum e carcere educta, super minutas testulas raptatur, et amburitur: atque ab his omnibus, Christi virtute, liberata, iterum in custodiam includitur: ubi Deo gratias agens, et orans, decessit.

Ἦς δὲ ἐκ τούτων παντων, τῆ τοῦ Χριστοῦ θανάτου, ὑπὸ τῆς διεφυλαχθῆ, πάλιν καὶ ἐκὶ εὐχαριστοῦσα τῷ θεῷ, καὶ προσευχομένη, ἐτελειώθη.

Λουσιῶν λεγαμένης, οὐδὲ νέων συγγενεῖς δὲ ἔχων τοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκείνον τὰ ἱερὰ γράμματα τῆ τῆς ἐξῆς, καὶ ἐγένετο σοφὸς πλείον τοῦ κόσμου, κατέλιπον, καὶ ὄραν. Καὶ κατέλιπε μενον τοῦ Πελοουσιῶν, ὃ καὶ Ἰουχαζῶν, καὶ τῶν τὰς βίβλους ἐκμαλετῶν, τῆ τῶν ἐπιστολῶν κατεφώτι: τῶν ἐρμηνεύσας, καὶ πολ. ρέτους ἐργασάμενος: οὐ μὴ δια τῆς διδασκαλίας τῶν ἐ ἄρχοντας, καὶ ἐπισκόπου Βηλιτάδης γράψας ἐπιστολὴ ἐκοιμήθη.

Τῆ αὐτῆ

Ἀθλητικὸς τοῦ ἁγίου ἱεροῦ Πέρ

Ἀβράμιος ὁ ἱερομάρτυρ πόλεως τῶν ἐν Περσίῳ, τυράννου μάλλον, ἢ βασι: διαδληθῆς παρὰ τῶν τῶν πων Μάγων, ὅτι τῷ Χρ σέβεται, ἐκρατήθη. Καὶ προσήχθη τῷ Ἀρχιμάγῳ, ἀνήσασθαι τὸν Χριστόν, κτισματι, τῷ τῆς, καὶ τῶς θεοῦς οἱ πεπλανημένοι: μωρίας ὑπεβλήθη τιμωρία ἐπεκλείετο τὸν Χριστόν, Χρῆστε, ὁ θεός, βοήθει μοι πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου: καὶ ἀπεκλείετο ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἐκβαλλόμενος, ἐστασνίζετο εὐχαριστῶν, ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΗΝΙ ΤΙ

Ε

Ἀθλητικὸς τῆς ἁγίας

Ἡ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πόλεως Πανόρμου τῆς ἐν καὶ ὠραία: ἦν δὲ καὶ π τὸν θεόν φοβουμένη. Ἐπὶ τὸν ἀνόμιμον δεσίου κρατη: μὲν προσήχεται: καὶ ἡ γυναικί, ἵνα μετὰ πρῶτη σθαι τὸν Χριστόν, καὶ π ὡς δὲ οὐκ ἐπέστη, ἀλλὰ Χριστοῦ ἀποθανεῖν, τύπτει τῶν μαρτύων ἐκκόπεται: διὰ τῆς νεκρῆς ὁ ἅγιος Ἰ χρίστε, τὸν ἐκκοπίνετε μοι ἐξελεθοῦσα τῆς φυλακῆς, ἡ καὶ αἴρεται: καὶ μετὰ τα

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ζ.

Θλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἐμέσῃ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἐμέσης τῆς πόλεως. Νίος δὲ ἔμαθε τὴν ἱατρικὴν τέχνην, καὶ ἰατροὺς καὶ ἰεράπευε τοὺς ἀσθενοῦντας. Καὶ τῇ προφάσει τοῦ πρᾶβειν, ἐδίδασκεν αὐτοὺς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ ἐβάπτιζεν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, κρατηθέντων ἰσὶ τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὸ βασανισθῆναι, Σιλβανοῦ ὁ ἐπισκόπου, καὶ Λουκᾶ διακόνου, καὶ Μωκίου νηγνώστου, κατὰ τοὺς καιροὺς Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ εἰς φυλακὴν ἀποκλεισθέντων, καὶ παδικασθέντων καταβρωθῆναι ὑπὸ θηρίων ἰδὼν ἅγιος Ἰουλιανὸς τὸ γινόμενον, καὶ ζηλώσας ἑλπίστο. Ὅτε δὲ εἶδεν αὐτοὺς τῆς φυλακῆς ἐξεληθέντας, καὶ δεδωμένους, καὶ συρομένους πρὸς τὰ θηρία, ἦρπασεν αὐτοὺς, καὶ ἀβήρησας κατεφίλησεν τοὺς, καὶ ἠῤῥατο αὐτοῖς. Τότε καὶ αὐτὸς κρατηθεὶς, συνεδέθη αὐτοῖς· καὶ καθηλωθεὶς καρπῶν, χεῖρας, πόδας, σπηλαίῳ τινὶ εἰσελθὼν, ἐτελεύτησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Θλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Φαύστης, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Εὐιλασίου καὶ Μαξίμου.

Φαῦστα, ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ αξιμειανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου γάτρῃ γονέων πλουσίων καὶ εὐσεβῶν. Ἀλλὰ λευτησάντων ἐκεῖνων, αὐτὴν ὡς νέα καὶ πλουσία καὶ ἡγάπησε τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐν παρθενίᾳ, καὶ νηστείᾳ, καὶ ἀγρυπνίᾳ καὶ ἐλεημοσύνῃ πρὸς τοὺς πένητας διήγε, καὶ τὸν Θεὸν ἐθεράπευεν. Ἀνίωσθε δὲ καὶ τὴν ἁγίαν Γραφήν. Διὰ τοῦτο ἡ μὴ αὐτῆς μέχρι τοῦ βασιλέως ἠκούσθη· καὶ ἐστάλη πρὸς αὐτὴν Εὐιλάσιος ὁ ἄρχων, τοῦ πεῖσι αὐτὴν θῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὅς δὲ εἶδεν αὐτὴν ὑπατουργήσασαν, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ. Τότε ἐστάλη Μαξίμος ὁ ὑπαρχος, βασανίσαι Φαῦσταν καὶ Εὐιλάσιον· καὶ ἐποίησε χαλκεῖον καυχλάζοντα, καὶ ἐπέβαλεν ἐκαστὸν τοὺς ἁγίους, ὡς δὲ εἶδεν, οὐκ ἔβουλονται, πιστεύσασα καὶ αὐτὸς τῷ Χριστῷ, εἰσῆλθεν ἑσπόμενος εἰς χαλκεῖον· καὶ οὕτως οἱ τρεῖς ἐτελεύτησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Θλησις τῶν ἁγίων Σιλβανοῦ ἐπισκόπου, Λουκᾶ διακόνου, καὶ Μωκίου τοῦ ἀναγνώστου.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐπὶ τῆς βασιλείας ὑπῆρχον Νουμεινοῦ, ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἐμεσηνῶν· καὶ ὁ μὲν ἅγιος Σιλβανὸς ἐπίσκοπος ἦν τῆς αὐτῆς πόλεως· ὁ δὲ Λουκᾶς διάκονος· ὁ δὲ Μωκίος ἀναγνώστης· οἱ τρεῖς διδάσκοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν ἐσπόμενον Ἰῶν Θεοῦ, καὶ Θεὸν ἀληθινὸν ὁμολογοῦντες, ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ παρεδόθησαν τῷ ἄρχοντι· καὶ ἐρωτηθέντες, καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁμολογήσαντες τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότης ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐδασάνισθησαν ἰσχυρῶς· καὶ ἐλαττόφασιν, ὅπως θηρίοις παραδοθῶσιν εἰς βρωμίας. Ὅτε καὶ συρομένων αὐτῶν, προσδραμὼν ὁ ἅγιος Ἰουλιανὸς, ὡς ἐπ' αὐτῶν βαπτισθεὶς, κατεφίλησεν

EODEM MENSE

Die sexta.

163 *Certamen sancti martyris Juliani Emeseni.*

Iste ex urbe Emesa fuit: medicam autem artem a puero edoctus, ægrotos curabat; eaque medendi occasione usus, Christi fidem illos edocebat, et baptizabat. Cum vero aliquando Silvanus episcopus, Lucas diaconus, et Mocius lector, Numeriano imperatore, ab ethnicis comprehensi, torti, et in vincula coniecti, inde demum educti, ad bestias damnarentur; videns hæc sanctus Julianus, zeloque incensus, ægre id tulit, cumque in e carcere ad bestias raperentur, accurrens, sanctos libere osculatus, rogavit, ut socium se sibi adjungerent. Quare comprehensus et ipse, et una cum iis vinctus, clavis capiti, manibus, pedibusque confixis, in speluncam quamdam ingressus decessit.

Eodem die

164 *Certamen sanctæ martyris Faustæ, et sociorum ejus Evilasii et Maximi.*

Fausta Christi martyr, Maximiano imperatore, ex Cyzico urbe snit, divitum piorumque parentum filia; iis mortuis, cum adolescens, et opulenta esset, sæculi tamen voluptates spernens, in virginitate, jejunio, vigiliis, et eleemosynis dies transigebat, Deo inserviens, sacrorumque librorum lectioni intenta. Quamobrem cum illius fama ad imperatorem pervenisset, misit ad illam Evilasium prætorem, qui ei persuaderet idolis immolare; ubi vero patrata ab illa miracula Evilasius vidit, in Christum credidit. Tunc mittitur Maximus prætor, ut Faustam, et Evilasium torqueret, qui in ferventem lebetem æneum sanctos coniecit; sed cum eos illæsos cerneret, suscepta et ipse Christi fide, ultro seipsum in lebetem demisit; atque per hunc modum omnes consumpti sunt.

Eodem die

165 *Certamen sanctorum Silvani episcopi, Lucæ diaconi, et Mocii lectoris.*

Isti sancti, Numeriano imperatore, ex regione Emesenorum fuere: et sanctus quidem Silvanus ejusdem urbis episcopus, Lucas vero diaconus, et Mocius lector: qui cum verbum Dei docerent, Christumque Dei Filium ac verum Deum profitebantur, ab ethnicis capti, et præfecto traditi, interrogatique ab illo, et nomen Domini nostri Jesu Christi coram eodem professi, acerbissime torti sunt. Mox accepta sententia, ut feris dilaniandi traderentur, cum ad supplicium raperentur, accurrens sanctus Julianus, qui eorum opera baptizatus fuerat, eosque osculatus, rogavit, ut una cum iis martyrio fungeretur. At sancti in theatrum pro

deuntes, immissis in eos feris, gratias Deo agentes, vitam finireunt.

αὐτοὺς, καὶ ἐπήρξατο αὐρίων. Οἱ δὲ ἅγιοι ἀπελευθέρωσαν, ἐτελειώθησαν.

Eodem die

Τῇ αὐτῇ

186 Commemoratio sancti Fausti episcopi.

Μνήμη τοῦ ἁγίου

Deest.

Αὐτῆς

Eodem die

Τῇ αὐτῇ

187 Commemoratio sancti Patris nostri Bucoli episcopi Smyrnae, discipuli Joannis Theologi.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις ἐπισκόπου Σμύρνης, μ. Θεολόγου.

Sanctus Pater noster Bucolus ab ineunte aetate annuam suam operam in id contulit ut pius esset, Deumque timeret: cujus studium ubi cognovit sanctus Joannes Theologus, suscepit eum, fecitque eum discipulum: et una cum illo versatus est, dum Ephesi fuit. Videns autem illum virtute praeditum, omnibusque spiritualibus operibus resurgentem atque perfectum, Smyrnae episcopum creavit: qui sancto Spiritu duce multos infidelium ab errore conversos, et ad unum Deum adductos baptizavit. Sic autem excelluit, ut et futura praedixit. Quare sanctum Polycarpum sibi successorum prophetico spiritu praenoscens, adhuc vivens illum ordinavit, et episcopum in suum locum pastoremque constituit. Mortuus vero et sepultus, plantam e tumulo suo germinare fecit, quae multas curationes efficit.

Βουκόλος, ὁ ἐν ἁγίοις ἡλικίας ἐπορεύσας γενέσθην τον θεόν. Καὶ ἀκούσας τον Θεόν. Καὶ ἀκούσας τον Θεόν, προσεῖπεν αὐτοῦ μαθητῆν, καὶ ἦν ἐν Ἐφῆσῳ. Καὶ ὡς πᾶσι τοῖς πνευματικαῖς τετελειωμένον, ἐποίησεν καὶ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος κολλῆσαι τῶν ἀπίστων ἀποκαὶ βαπτίσας, τῷ ἀληθίνῳ δε ἐγένετο μέγας, ὡς καὶ πρῶτον καὶ προλέγειν. Καὶ γὰρ προγονοῦς τὸν ἅγιον Πολύκαρπον, ἐτι ζῶν αὐτὸς ἔχει ἐστήσεν ἐπίσκοπον ἀντ' αὐτοῦ καὶ ἀποθανῶν, καὶ ταπεινῶσαι ἐπέστησεν τοῦ τάφου αὐτοῦ

188 EODEM MENSE.

Die septima

C

Certamen sanctorum trium millium martyrum, qui Nicomediae martyrium passi sunt.

Ἔθλη τῶν ἁγίων χιλίων Νικομηδείων μαρτυρῶν

Isti subditi fuerunt quatuor protectoribus, qui a Diocletiano imperatore missi, sanctam Petrum Alexandriae archiepiscopum comprehensum decollarunt: tum ad Christi fidem conversi una cum omnibus suis, post sancti Petri mortem, ipsi etiam pro Christo passi sunt. Videntes autem pro Christo suos dominos mori, tristes, et zelo incensi, assumptis uxoris suis, et liberis, omnibusque propinquis venerunt Nicomediam: et in conspectu imperatoris exclamaverunt, dicentes: Nos etiam Christiani sumus. Quod ubi audivit Diocletianus, turbatus et ira exardescens, primum quidem blanditiis illos inducere conatus est, ut Christum abnegarent. Verum cum nihil profecisset, praecipit militibus, ut gladiis illos coram se conderent.

Ὅσοι δοῦλοι ὑπῆρχον τῶν ἀποσταλόντων παρὰ τοῦ καὶ κρατηθέντων τον ἁγίου πον Ἀλεξάνδρειας, καὶ ἀπιστευσάντων τῷ Χριστῷ πᾶσι, μετὰ τελευτῆν τοῦ ἁγίου ἄποθανον καὶ αὐτῶν ὑπερῶν ἀπέθανον ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ λυπηθέντες, καὶ ζηλώσαντες ναίειν ἑαυτῶν, καὶ τὰ πνευματικὰ, καὶ ἔθλη μαρτυρῶν Νικομηδείων, κερζόντες, ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἐσμεν καὶ κατὰ νόμον, ἐταράχθη, καὶ μεν, διὰ κολακτικῆς ἐπιχειροῦσας στρατιωτικῆς, καὶ μετὰ αὐτῶν

Eodem die

Τῇ αὐτῇ

189 Commemoratio sancti Parthenii episcopi Lampsaci.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Παρθένιου ἐπισκόπου Λαμψακίου

Sanctus Pater noster Parthenius, Constantino Magno imperatore, filius Christophori diaconi ecclesiae Melitopolitanae litterarum quidem expertus fuit, sed summa tamen pietate et virtute praeditus. Piscatoriam autem agens vitam, captos pisces mendi-

Παρθένιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τοῦ σπουδαίου διακόνου τῆς ἐν Λαμψακίᾳ ἐκείνου μεν ἀπειρος, ἐπὶ Πλάτῳ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις

τοῖς ζητοῦσι. Τοσαύτη δὲ τις ἦν κρυπτομένη **A** cis distribuebat. Hæc in ipso latens virtus meruit, ut donum a Dei acciperet dæmones effugandi, et morbos curandi. Cumque postea etiam litteras didicisset, presbyter a Philippo Melitopolitano episcopo ordinatur, deinde episcopus Lampzaci ab archolio Cyzici Metropoli. Multa autem miracula patravit: nam oculum cujusdam a tauro cornu effossum restituit; et morbum, quem cancrum vocant curavit; et hominem sub plastro proculcatum, ad vitam revocavit. Cumque alia plurima prodigia edidisset, propheticum etiam spiritu clarus, in pace decessit.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

τῆ τοῦ ἁγίου Ἀριωνος ἐπισκόπου Κυπρου-
Λείπει.

MHNI TΩ AYTO

Π'

τῆ τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Ζαχαρίου
ἐνός τῶν ἐξ' προφητῶν.

τοῦ ὁ προφήτης ἐγεννήθη μὲν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς
αἰας. Ἦλθε δὲ εἰς γῆν Χαλδαίων, γέροντων ἤδη
μενος· καὶ ἐκεῖ πολλὰ προεφήτευσεν, καὶ τέρατα
ἐν εἰς ἀπόδειξιν καὶ σημεῖα. Οὗτος εἶπε τῷ
λαῖ Ἰωσεδεκ, ὅτι Γεννησεις υἱόν, καὶ ἐν Ἱερου-
σαλεμοῦσι· ὁμοίως καὶ τὸν Σαλαθιήλ εὐλό-
γησεν ἐπὶ υἱῷ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξέθηκε Ζοροβάβ-
βαλ· καὶ ἐπὶ Κύρου τοῦ βασιλέως σημεῖον προφη-
τικόν· ἔδωκεν εἰς νίκην· καὶ περὶ τῆς λειτουργίας
αὐτοῦ προηγήρευσεν, ἣν ποιήσει ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ
τέλους ἐθνῶν, καὶ περὶ προφητειῶν, καὶ Ἱερου-
σαλεμοῦ τῶν Ἰουδαίων, ὅτι καταργηθήσονται· καὶ
τοῦ ναοῦ, ὅτι καταλυθήσεται· καὶ περὶ τῆς
ουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὅτι καταλύσει πᾶσαν εἰδω-
λολατρειάν, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας. Ταῦτα
προφητεύσας, καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐν γῆρᾳ βαθεῖ
νε· καὶ ἐτάφη ἐν τριμῶς, σὺνεγγυς τοῦ τάφου
Ἀγγαίου τοῦ προφήτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

τῆ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ
στρατηλάτου τοῦ ἐν Εὐχαΐτοις.

μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης ἦν
αἰκινίου τοῦ βασιλέως, τὴν μὲν οἰκίαν ἔχων ἐν
Εὐχαΐτοις, διατρίβων δὲ εἰς Ἑράκλειαν το-
ου ἀνὴρ λόγιος καὶ εὐμορφος, καὶ συνετὸς τος-
δ **D** θ, ὡς καὶ τὸν βασιλέα ἐπισημαίνει ἰδεῖν αὐτόν.
Ἔλεγε γάρ, ὅτι ὀρσιώτατός ἐστι καὶ ἀνδρείος, πλὴν
σοφῆ τὸν Χριστόν. Καὶ ἀπέστειλε καλῶν αὐτὸν
ἐκ κομιθῆς. Ὁ δὲ εἶπε πρὸς τοὺς ἀποσταλέν-
τας Μάλλον πρέπει, ἵνα ἔλθῃ ὡς ὁ βασιλεὺς, καὶ
ἦ καὶ τοὺς χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς αὐτοῦ θεοῦς,
καὶ λέγει προσάγαγεῖν θυσίας. Ὁ δὲ Αἰκίνιος ἀκού-
μετὰ χαρᾶς τοῦτο ἐποίησε. Καὶ μαθὼν, ὅτι
καὶ ὁ Αἰκίνιος, ἐπικαθεσθεὶς ἵππῳ, ὑπήντησεν
αὐτῷ, καὶ προπύοντες ἐτίμησε, ὡς βασιλέα. Ὁ δὲ
καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, παρεκάλεε τὸν ἄγιον
τοῖς θεοῖς· ὁ δὲ ἤτήσατο λαβεῖν αὐτοὺς καὶ

Eodem die

B 170 *Commemoratio sancti Arionis episcopi Cypri.*
Deest.

EODEM MENSE.

Die octava

C 171 *Commemoratio sancti et gloriosi prophetæ*
Zachariæ unius ex sexdecim prophetis,

Iste propheta in regione Judææ natus, in terram
Chaldæorum venit jam provecta ætate, ibique multa
prædixit, et signa atque portenta in eorum, quæ
vaticinabatur, demonstrationem dedit. Hic dixit
Josedecho principi, quod filium suscepturus esset,
qui Hierosolymis sacerdotio fungeretur. Item Sala-
thieli in filio benedixit, cui et Zorobabelis nomen
imposuit. De Cyro quoque rege signum prophetiæ
dedit in victoriam; deque sui ipsius liturgia pro-
phetavit, qua esset Hierosolymis functurus. Deni-
que de gentium sine, deque prophetiis et sacerdotio
Judæorum, quod essent exitum habitura: deque
futuro templi excidio: et de Christi adventu, qui
esset idolorum cultum omnino deleturus, et in
æternum regnaturus. Hæc et plurima alia prædixit:
et in extrema senectute obiit, sepultusque fuit
honorifice prope sepulcrum Aggæi prophetæ.

Eodem die

D 172 *Certamen sancti magni martyris Theodori*
militum ducis in Euchaitis.

Magnus martyr Theodorus militum dux, Licinio
imperatore, claruit: et domicilium quidem in Eu-
chaitis nactus, Heracleæ tamen in Ponto versabatur,
vir eloquentia, forma ac prudentia adeo insignis,
ut imperator videndi illum desiderio flagraverit:
noverat enim cum formosum esse ac fortem; sed
tamen Christi cultorem. Misit igitur qui eum Ni-
comediam accerserent. At ille ad nuntios: Quin
potius docet, inquit, ut huc imperator adveniat,
secumque advehat deos suos aureos et argen-
teos, quibus victimas immolari præcipit. Quod ubi
rescivit Licinius, gaudio affectus id fecit. Theodorus
vero, cognito Licinii adventu, vectus equo, obviam
ei processit, et qui imperatori decebat, eo illum
honore prosecutus est. Ingressus igitur urbem
imperator, sanctum hortabatur, ut sacra diis face-

ret. At Theodorus rogavit, ut sibi liceret eos prius domum advehere, quo illos ibi coleret. Acceptos autem comminuit, et in pauperes erogavit. Quam obrem multis primum tormentis cruciatus, demum capite plexus est: cujus pretiosæ reliquiæ translatae, in Euchaitis depositæ sunt.

Eodem die

173 Commemoratio sancti Patris nostri Theodosii.

Sanctissimus Pater noster Theodosius Antiochiæ in Syria nobilibus ac divitibus parentibus natus, abdicatis parentibus, gloria, opibus, et mundo, in quemdam Ciliciæ montem secessit, exstructoque in parva profundi saxi caverna in mare vergente tugurio, ibi concedit, jejuniis, humi cubationibus, vigiliis, et orationibus toto animo addictus, corpusque suum extenuans. Indumentum ejus erat ex hirsutis setis: sed et ferreas laminas in collo, manibus, et medio corpore gestabat. Cumque talis tantusque esset, eam a Deo gratiam, et apud eum fiduciam iniiit, ut et multa miracula faceret: aquam enim ex arida petra eduxit, et periclitantes in mari servavit. Tandem ob Isaurorum excursionem Antiochiam profectus, occubuit.

ὕδωρ ἀναβλῦσαι πεποίηκε· καὶ ἐν θαλάσῃ κινδυνεύοντας τὴν ἔφοδον τῶν Ἰσαύρων, ἐτελειώθη.

Eodem die

174 Certamen sanctarum martyrum Marthæ, et Mariæ germanarum sororum, et Lycarionis monachi.

Sancta Christi martyr Martha, ejusque soror Maria, virgines erant piæ Deumque timentes. Cum autem provinciam præfectus secus domum, ubi manebant, pertransiret, e fenestra prospicientes, Christianas sese professæ sunt. At præfectus virentem earum ætatem intuitus: Salvas, inquit omnino vos esse vellem; sed nisi diis sacrificaveritis, male peribitis. Cui sanctæ: Mors non est, inquit, sed vita, pro Christo mori. Eadem dixit et Lycarion adolescens monachus, qui cum virginibus virtute certabat, adjecitque Græcorum deos simulacra inania esse, eorumque cultores miseros et infelices. Iratus igitur præfectus præcepit militibus ut eos interficerent: qui sanctas quidem in crucem actas gladiis confecere; monachum autem Lycarionem decollarunt. Atque hunc in modum vita functi, animas suas Domino tradiderunt.

Eodem die

175 Certamen sancti martyris Philadelphii.

Deest.

EODEM MENSE.

Die nona

176 Certamen sancti martyris Nicephori.

Gloriosus Christi martyr Nicephorus, Valeriano et Gallieno imperatoribus, cum privatam vitam ageret, utebatur familiariter Saprício quodam eccle-

θεραπεύεται πρῶτον ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἔτριψε, καὶ ἔδωκε τοῖς πτωχοῖς. Καὶ διὰ τούτων αὐτὸν βασανισθεὶς πρότερον, ὑστερον ἀπεκεφάλισθη: τὸ τιμιον αὐτοῦ λείψανον ἀνακομισθὲν ἐτέθη ἐν Λαχαίτοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου.

Θεοδόσιος, ὁ ὁσιώτατος Πατὴρ ἡμῶν ἠγάπητος Ἰεροσολιμῶν, ἄντιοχείας τῆς Συρίας, υἱὸς γονέων ἐπίσημων πλουσίων. Ἀλλὰ καταλιπὼν καὶ γονεῖς, καὶ τὸν πλοῦτον, καὶ τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ κείμενον τῇ Κιλικίᾳ ὄρος· καὶ εὐρὴν πέτρῳ θειᾷν ἔχουσαν σκέπην μικρὰν, πρὸς θέλωσαν ἐκκλίνουσαν, κατέφυκεν ἐκεῖ. Εἶτα καὶ μικρὸν σκον κτίσας, κατέμενε, νηστείας καὶ γυμναστικῆς καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχαίς αὐτὸν ἐκείνῳ καταδραπῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ. Ἦν δὲ τὸ ἔσθλα τοῦ ἐκ τριχῶν τραχειῶν. Ἀλλὰ καὶ σκληρὰ ἔσθλα τῆς αὐτοῦ τραχηδῶς ἐδάσταζε, καὶ ἐν ταῖς γυμναστικαῖς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σώματος. Τοιοῦτος γενόμενος, ἐτύχε χάριτος, καὶ παύσεως πρὸς τὸν θῆλον, καὶ θαύματα πολλὰ ἐποίησεν. Ἐκ πέτρῳ γὰρ πολλοὺς διέσωσεν· ἀπελθὼν δὲ εἰς Ἀντιόχειαν

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μάρθᾳ καὶ Μαρίας γνησίων ἀδελφῶν, καὶ Λυκαρίων μοναχοῦ.

Ἡ ἁγία μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μάρθα, καὶ αὐτῆς Μαρία, ἦσαν παρθένου εὐλαβεῖς καὶ φοβούμεναι. Διερχομένου δὲ τοῦ τῆς πρὸς τοὺς εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα κατέμενον, ἀπέβησαν προκυψασαί, Χριστιανὰς ἑαυτὰς ἀπεικασαί· ἰδὼν δὲ ἄρχων τὸ νέον τῆς ἡλικίας αὐτῶν, καὶ αὐτάς· Ἐλεῶ μὲν ὑμᾶς φρονεῦσαι· ἀλλὰ ἐπιθύσητε τοῖς θεοῖς, κακῶς ἀπολείσθε. Αἱ γυναῖκες εἶπον, μὴ εἶναι θάνατον τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ νεῖν, ἀλλὰ ζωὴν. Ὁμοίως καὶ νέος τις πρὸς αὐτάς· Λυκαρίων ὄνομα, ὁ μετὰ τῶν παρθένων ἐπὶ τὴν ἀγωνισθόμενος, τὰ ὁμοία εἶπεν, καὶ τὴν εὐσεβῆσαν εὐσεβῆσαν εὐσεβῆσαν, καὶ τὴν κυνουῦντας αὐτὰ ἀθλίους. Τότε ὀργισθεὶς ὁ ἀρχὸς προσέταξε τοῖς στρατιώταις ἀποκτείνειν αὐτάς· τὰς μὲν ἁγίας ἐσταύρωσαν, καὶ τοὺς ἁγίους ἀπεκεφάλισαν· τὸν δὲ ὁσιον Λυκαρίων ἀπεκεφάλισαν οὕτως ἐτελειώθησαν, καὶ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φιλαδέλφου.

Δεῖται.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Θ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νικηφόρου. Νικηφόρος ὁ ἐνδοξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἦν ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ, καὶ Γαλλιανοῦ, τῶν ἰδιώτης τὴν τάξιν. Εἶχε δὲ φίλον, Σαπρίκιον

ν, πρεσβύτερον τῆς τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίας, ἀπὸ διαβολικῆς ἐνεργείας ἐμίσησε τὸν ἅγιον Ἰφὸρον, καὶ ἐμνησικαΐει. Ἐγένετο δὲ διωγμὸς, κρατηθεὶς ὁ Σαπρίκιος παρὰ τῶν εἰδωλοτρῶν ῥαζέτο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Πέμπας δὲ πρὸς τὸν μεσίτας ὁ ἅγιος Νικηφόρος, παρεκάλει συγῆσαι αὐτῷ, πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν. Ὁ δὲ Σαπρίκιος οὐνεχώρησε. Καὶ ὅτε εἶδεν αὐτὸν συρόμενον ὑπὸ δριμύτων, πρὸς τὸ ἀποκεφαλίσθηναι, δραμῶν ἐν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρακαλῶν συγχωρησάτω. Καὶ οὐδὲ οἴτως ἔπεισε τὸν ἄθλιον. Τότε ἀπέφη αὐτὸν ὁ Θεός. Ταυσαθεὶς γὰρ τὸν τράχηλον, ἰδὼν τὸ ζήφος γυμνωθῆναι, εἶπε τοῖς δημοῖσι· τί με καὶ θύω τοῖς εἰδώλοις; δραμῶν δὲ ὁ Νικηφόρος ὑπέθηκε τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον Σαπρίκιου, καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὑπὲρ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

τῆς Μαρκεσιανῆς ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαργίου ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Παγκρατίου ἐπισκόπου ταυρομενίου.

Τοῦ μαθηταὶ ἐγένοντο τοῦ ἁγίου ἀποστόλου οὐ· ὁ μὲν γὰρ πατὴρ τοῦ ἁγίου Παγκρατίου, οὗ Χριστοῦ περιπατοῦντος σωματικῶς ἐπὶ τῆς καὶ θαυματουργοῦντος, ἀκούσας, ἀπῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας εἰς Ἱερουσαλήμ, μετὰ τοῦ Παγκρατίου, ἰδεῖν αὐτόν. Καὶ γινόμενος γνώριμος τῷ ἁγίῳ, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθει αὐτῷ. Καὶ προχειρισθεὶς ὑπὸ αὐτοῦ ἐπίσκοπος ταυρομενίου, καὶ διδάσκων ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἐφρονέθη κρύφα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Μαρκεσιανὸς ὁμοίως χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος Σικελίας, καὶ τοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰώθη· ὁ δὲ Φιλαργίος τῆς Κύπρου καταστάς ἱερεὺς, καὶ διδάσκων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ὀνόματι Χριστοῦ, πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν δαιμόνων καὶ τῶν μὴ φοβουμένων τὸν Κύριον πονηρῶν ἀπίστων ἀνθρώπων ὑπομείνας, εὐχαριστῶν τῷ μὲχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς, ἐτελεύτησε.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΔΥΤΩ.

Γ

τῶν ἁγίων Χαραλάμπους, Πορφυρίου, Δαύκτου, καὶ τριῶν γυναικῶν.

Χαραλάμπης ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρ ὑπῆρχεν ἐν γησίᾳ τῇ πόλει, ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν. Διδάσκων δὲ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἡγεμόνου Λουκιανοῦ. Καὶ ἐξεδύθη τὴν ἱερατικὴν στολήν· εἶτα ἐξεδάρη ὅλον τὸ δέρμα τοῦ σώματος. Ἐπεὶ δὲ ἐβλέπεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν καρτερινῶς, θυμωθεὶς, οἰκειάει χερσὶν ἐπεχειρεῖ ξεῖν τὸν ἄθλιον. Καὶ παραυτίκα ἐκόπησαν αἱ χεῖρες αὐτοῦ· προσευξάμενος ὁ ἅγιος, ὄγιτῃ αὐτὸν ἐποίησε. Καὶ ἰδόντες Πορφόριος ὁ δριμύτης καὶ Δαύκτος, ἤρπαιον τὰ εἰδῶλα, καὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Ἐπειὶ οὖν καὶ γυναῖκες τρεῖς ἐκ τῶν παρισταμένων, θεασάμεναι τὸ θαῦμα, ὡμολόγησαν τὸν Χριστόν, καὶ ἐκρατήθησαν, καὶ ἰσχυρῶς ἐβασανίσθησαν.

Asiæ Christianorum presbytero, qui postea diabolico instinctu sanctum Nicephorum oderat, nec ulla ratione reconciliari ei volebat. Commota autem persecutione, cum Sapricius ab idololatriæ comprehensus compelleretur idolis immolare, misit ad eum mediatores sanctus Nicephorus, rogans, ut sibi parceret antequam martyrio fungeretur. At Sapricius ei veniam dare noluit. Cumque videret eum ad supplicium a lictoribus trahi, accurrens, pedibus Sapricii advolutus, etiam atque etiam orabat, ut sibi parceret. Sed neque sic miserum movere potuit. Quare a Deo repudiatus, cum jam extento collo districtum carnificis gladium vidisset, ad lictores conversus: Dimittite me, inquit, et idolis immolabo. Procurrit ergo sanctus Nicephorus, et collum suum loco Sapricii supponens, capite pro Christo obtruncatus est.

Eodem die

Commemoratio Marciani episcopi Siciliae, Philargii episcopi Cypri et Pancratii episcopi Tauromenii.

Isti discipuli fuere sancti Petri apostoli. Nam sancti Pancratii pater, cum adhuc Christus in corpore in terris ageret, et miracula patraret, ejus fama commotus, ex urbe Antiochia Hierosolyma venit una cum Pancratio, ut eum videret. Cumque se in amicitiam sancti Petri insinuasset, post Christi ascensionem, secutus est eum, et ab ipso ordinatus est Tauromenii episcopus; et cum in Christi nomine doceret, clam ab infidelibus interfectus est. Item Marcianus episcopus Siciliae factus, postquam multos infidelium ad Dominum convertisset, decessit. Philargius vero Cypri episcopus constitutus, cum et ipse in nomine Christi doceret, multas molestias a dæmonibus atque impiis et infidelibus hominibus passus, ad extremum usque spiritum gratias agens, obiit.

EODEM MENSE

Die decima

Certamen sanctorum Charalampi, Porphyrii, Dauti, et trium mulierum.

Charalampus Christi martyr in urbe Magnesia Christianorum sacerdos, cum viam veritatis doceret, a Luciano præfecto comprehensus, sacra stola exiit: deinde detracta toto corpore pelle, cum videret eum præfectus constanti animo isthæc perferentem, ira incensus, propriis manibus conatus est sanctum dilaniare. Sed statim manibus ejus avulsis, sanum eum et incolumem sanctus precibus suis effecit. Quod ubi viderunt Porphyrius lictor et Dautus, ejurata idolorum superstitione in Christum credere: similiter et tres mulieres, quæ ibi astabant, miraculo commotæ, Christumque confessæ, comprehenduntur, dirisque tormentis acruciantur. Etsi enim præfectus sanitati restitutus est,

in sua tamen infidelitate permanens, crudelissime A
omnes decollavit.

EODEM MENSE.

Die undecima

179 *Certamen sacrosancti martyris Blasii, et san-*
ctarum sociarum mulierum.

Iste Licinii imperatoris temporibus Sebastes episcopus, vilandæ persecutionis causa in cujusdam montis speluncam se abdidit: et ibi ferocem belluarum naturam benedictione mansuetam effecit. Cumque esset medicæ artis peritus, multas curationes faciebat, miraculorum gratiam a Deo accipiens. Comprehensus autem, et ad Agricolaum præfectum ductus, Christique nomen professus, virgis cæditur: deinde in equuleum actus, dilaniatur. Postea cum in carcerem abduceretur, septem mulieres eum consecutæ, Christianasque se esse professæ, statim capite plexæ sunt. Sanctus vero Blasius primo quidem in profundum lacum projectus, sed inde ad terram siccis pedibus evadens, capite plexus est una cum duobus infantibus, qui simul cum ipso in vinculis erant.

Eodem die

180 *Inventio pretiosarum reliquiarum sancti prophætæ Zachariæ.*

Deest.

Eodem die

180 *Commemoratio Theodoræ Augustæ, quæ ortho-*
doxiam constituit.

Beata Theodora Augusta Theophili imperatoris Iconomachi uxor fuit; non tamen hæretica, ut vir ejus erat. Ille enim sanctum Methodium patriarcham Constantinopolitanum relegaverat, eique Joannem Leconomantem patriarcham suffecerat, sacris imaginibus igni consumptis: ipsa vero etsi aperte non auderet sacras imagines adorare, occulte tamen in cubiculo suo illas habebat, noctuque orabat, ac Deum deprecabatur, ut tandem aliquando orthodoxorum miseretur. Genuit autem filium, Michaellem nomine, eumque orthodoxam fidem edocuit. Igitur post viri sui obitum, statim revocato sancto Methodio, et sancta Synodo congregata, Iconomachos anathematizavit, et Joannem e throno exturbavit, atque in ecclesia sacras imagines restituit. Demum decessit, postquam imperium filio suo Michaeli reliquisset,

EODEM MENSE.

Die duodecima

182 *Commemoratio sancti Patris nostri Antonii*
archiepiscopi Constantinopolitani.

Antonius cognomento Blacheas, piis, divitibus, senatorioque ordine claris parentibus natus, quinto ætatis anno munia pontificum exercere tentabat: non enim instar puerorum ad ludicra currebat;

Εἶ γὰρ καὶ ἰσθῆ, ὁ ἡγεμὼν, ἀλλ' ὁμοῦ ἐπέστησε τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ, καὶ μετὰ πολλῆς ὀργῆς ἐφόβητος ἀπεκεφάλισεν ἅπαντας.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

IA'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βλασίου, καὶ τῶν αὐτῶν ἁγίων γυναικῶν.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς καιροὺς Δικινίου τοῦ βασιλέως ἐπίσκοπος Σεβαστείας διὰ δὲ τὸν ἐπίσκοπον ἐκρίπτετο εἰς ἓν τῶν ἐν ὄρει σπηλαίων ὄρων τὰ ἄγρια ζῶα ἡμεροῦμενα χειροῦθη ἐγένετο τῆς εὐλογίας τοῦ ἁγίου. Ἐκέρχων δὲ καὶ τῆς ἐπιπέτης τέχνης ἔμπειρος, πολλὰς ἰώσεις ἐπέτελε τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν παρὰ τοῦ Κυρίου ἰσθῆ. Οὗτος κρατηθεὶς ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμῶνα Δικινίου καὶ ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐπιτεταί μετὰ βλάβου κρεμασθεὶς ἔκειτο. Ἐπαγομένου αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ, ἠκολούθη αὐτῶ γυναικῆς ἑπτὰ, Χριστιανῆς ἑσπῆς ὄνομασσαι, καὶ εὐθὺς ἀπεκεφαλίσθησαν. Ὁ δὲ ἁγίος Βλάσιος, πρῶτον μὲν ἐν τῷ βυθῷ τῆς λίμνης ἔκειτο καὶ ὡς διὰ ξηρᾶς πρὸς τὴν γῆν ἔβη, καὶ ταῦτα ἀπετεμάθη τὴν κεφαλὴν, μετὰ τῶν δύο βλαπτῶν ὄντων μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἡ εὐρεσις τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου προφήτου Ζαχαρίου.

Λείπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη Θεοδώρας τῆς βασιλίσσης τῆς κατὰ τὴν ὀρθοδοξίαν.

Ἡ μκαρία Θεοδώρα, ἡ βασίλισσα, ἑγενετο Θεοφίλου βασιλέως τοῦ Ἐικονομάχου οὐκ ἠρετικῆ, ὡπερ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ἐκεῖνος μὲν τὸ ἅγιον Μεθόδιον τὸν πατριάρχην Κωνσταντινῆς ἐξώρισε, καὶ ἀντ' ἐκείνου ἐποίησε πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Ἀσκάνωμαντιν, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνas κατέκαυσεν. Ἐκεῖνη δὲ εἰ καὶ φανερώς οὐκ ἐπίπροσκυνεῖν τὰς ἁγίας εἰκόνας, ὁμοῦ εἶχεν αὐτὰς κρυμμένας ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτῆς· καὶ τῆς ἁγίας ἰστοῦ προσευχομένη, καὶ παρακαλοῦσα τὸν θεόν, ἐποίησε ἔλεος μετὰ τῶν ὀρθοδόξων. Ἐγενετο ἕκαστον ὀνόματι Μιχαὴλ, καὶ ἐδίδασκε καὶ αὐτὸν ὀρθοδόξως. Μετὰ δὲ τελευτήν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἤγαγε τὸ ἅγιον Μεθόδιον· καὶ συνήγαγε τὴν ἱερὰν σύνωσιν καὶ ἀνέθεμάτισε τοὺς Ἐικονομάχους, καὶ τὸν ἱερόν νηον κατέβιβασε τοῦ θρόνου, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνas ἐσήγαγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐἶτα ἐτελεύτησε ἐταλιπούσα τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτῆς Μιχαὴλ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

IB'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου ἐπίσκοπου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀντώνιος, ὁ ἐπιλεγόμενος Βλαχέας, εἶχε πνεύμα εὐσεβείας καὶ πλουσίους, καὶ περιδοθέντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κλήτην· πάντες δὲ ἐτῶν ὑπάρχων, τὰ τῶν ἱερῶν ἐπειράτο ἐπιτελεῖν. Οὐ γὰρ, ὡς οἱ νέοι, εἰς τὰ ἐπιτελεῖν.

νία ἔτρεχεν· ἔδυσχέρανε δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, οἷα τὸ ἴον τῆς ἡλικίας. Μετὰ δὲ τελευταίην ἡσείνης, ἐδόθη πατρὸς τοῦ πατρὸς εἰς μοναστήριον, καὶ ἐγένετο μοναχός. Καὶ προκόψας εἰς ἀνδρας, ἐγένετο καὶ πρεσβύτερος, καὶ μὴ βουλόμενος, διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἰρετήν. Ἰδὼν δὲ ὁ πανήρ αὐτοῦ οὕτως αὐτὸν προκόπτοντα, ἐγένετο καὶ αὐτὸς μοναχός, ὑπ' ἡκαίμου ἐνουσάμενος τὸ ἅγιον σχῆμα· καὶ γίνεται ὁ σαρκικός πατήρ, πνευματικός υἱός. Τοσοῦτον δὲ ἐγένετο ἐλεηλιων, ὡς ποτε παρερχόμενος δέξασθαι χρυσοῦ πολλοῦ ἀπόδεσμον, καὶ ἀκοῦσαι, ὅτι λάβε τοῦτο, καὶ δὸς τωχοῖς· καὶ τῆς μὲν φωνῆς ἀκοῦσαι, τὸν δὲ ἐπιόντα τὸ χρυσοῖον μὴ ἰδεῖν. Τοιοῦτος δὲ ὢν, ψήφω τοῦ ασιλέως, καὶ τῆς συνόδου, γίνεται πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἰνῆμη τῆς ἑσπίας Μαρίας τῆς μετονομασθεῖσας Μαρίνου.

Ἡ ἅγια Μαρία θέλουσα λαθεῖν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὕσαι τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν, ἤλλαξε τὴν γυναικίαν στολὴν, καὶ ἐνδουσαμένη ἀνδρεῖα ἱμάτια, καὶ μετονομάσα ἑαυτὴν Μαρῖνον ἀντὶ Μαρίας, μετὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς Εὐγένιου, εἰσῆλθεν ἐν μοναστηρίῳ, καὶ ἀπεκρίτο· καὶ ἐδούλευσ μετὰ τῶν ὑποτακτικῶν ἀδελφῶν εἰς μοναχοῖς, ἅμα τῷ πατέρι αὐτῆς, ἀγνοουμένη ἰρὰ τῶν μοναχῶν, ὅτι γυνὴ ἦν· ἐν μῆ ὄν μείνασα τῷ πανδοχείῳ, διαβάλλεται, ὡς διαφθεύρασα τὴν τοῦ νοδοχῆος θυγατέρα. Καὶ καταβραμένη τὸ δνειδος, οὐκ εἰργάσατο, ἀμαρτίαν ὁμολογεῖ ποιῆσαι. Καὶ ὅ πυλῶνος ἐκβλήθεισα, τρεῖς χρόνους ἔξω ταλαιριεῖται, ἐκτρέφουσα τὸ παιδίον, ὅπερ οὐκ ἔσπει· Ἐδέχθη δὲ εἰς τὴν μονὴν, καὶ ἠγολοῦθει αὐτῇ παιδίον ἄρσεν ὑπάρχον. Μετὰ δὲ τελευταίην αὐτῆς, ἐκαλύφθη τὰ κατ' αὐτήν. Καὶ ἡ τοῦ πανδοχῆως ἄτηρ, ὑπὸ δαίμονος ἐλαυνόμενη, ἰδὼσα ὑπὸ στρατου τινὸς διαφθαρήναι καὶ οὐχ ὑπὸ τοῦ Μαρίνου· θυμιάσαντες πάντες, ἐδόξαν τὸν Θεόν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΛΥΤΩ.

ΙΓ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

Ὁ ἅγιος Μαρτινιανὸς ἦν ἀπὸ Καισαρείας τῆς λικιστινῆς· γενόμενος δὲ μοναχός, ἡσύχαζεν ἐν ὄρεσι. Καὶ πληρώσαντος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀσκητικῇ λειψία ἔτη εἰκοσιπέντε, ἐπειράσθη ὑπὸ τοῦ διαβόου. Ἰποβλήθεισα γὰρ ὑπὸ πονηρῶν ἀνθρώπων πόρτις, καὶ πενιχρὰ φορέσασα ἱμάτια, ἀπῆλθε πρὸς τὸν νυκτός, ὡς δῆθεν ἀπυλῆσασα τὴν ὁδόν, καὶ βα ἀνοίξει τὸ κελλίον καὶ δέξασθαι αὐτήν, ἵνα μὴ ωθῆ ὑπὸ θηρίων· ὅτε δὲ εἰσῆλθε διὰ νυκτός φορέσασα τὴν πορνικὴν στολὴν, ἦν ἐβάσταζε, λόγοις ρυνοῖς καταχαυνώσασα τὸν ἅγιον, ἐξεκαλεῖτο ὁς μίξιν. Ὁ δὲ πρὸ τοῦ διαπράξασθαι, τι, μενοψήσας, καὶ ἀνάψας φρόγαν, εἰσῆλθε μέσον ἑσφλογός, καὶ ἔλεγε πρὸς ἑαυτόν· Ταπεινὴ Μαρτιανῆ, εἰ δύνασαι τὸ τῆς κολάσεως πῦρ ὑπομεῖναι, ἴησον καὶ τὴν ἀμαρτίαν. Καὶ οὕτω κατακαεῖς

A etsi ægre id ferret ejus mater propter immaturam pueri ætatem. Mortua autem matre, monasterio a patre traditus, monachus fit. Cumque ad virilem ætatem processisset, vel invitus, presbyter ordinatur, ob insignem ipsius virtutem. Videns autem pater tantos filii progressus, ipse etiam monachus fieri valuit, monasticum a filio habitum assumens, ut cujus in carne pater erat, filius in spiritu esset. Tanta vero in pauperes beneficentia claruit, ut cum aliquando pertransiret, magnum auri pondus acceperit, audieritque quemdam sibi dicentem : Accipe hoc, et da pauperibus : et vocem quidem audivit, porrigentem autem aurum non vidit. Cumque talis tantusque esset, imperatoris, et synodi suffragio creatur patriarcha Constantinopolitans.

B Atque hunc in modum vita functus est.

Eodem die

183 Commemoratio sanctæ Mariæ, quæ mutato nomine Martinus dicta est.

Sancta Maria volens latere hominibus, et animam suam servare, mutata muliebri stola, virilem habitum sumpsit, seque ipsam pro Maria Marinum appellavit ; unaque cum patre Eugenio monasterium ingressa, et tonsa fuit : ibique monachis, una cum subjectis fratribus et patre inserviebat cum illius sexum monachi ignorarent. Verum cum aliquando in hospitio versaretur, accusatur porinde ac si stuprum filii hospitis inlulisset. Tulit illa æquissimo animo infamiam, et quod non patrarat peccatum, confessa est se fecisse. Quare extra monasterii fores ejecta, tres annos ibi in ærumnis egit, puerum enutriens, quasi illius pater esset. Deinde in monasterium cum puero admissa, paulo post ex hac vita decessit, et res, uti gesta fuerat, patuit : nam hospitis filia a dæmonio correpta, clamabat, a milite quodam, non a Marino se vitiatam fuisse. Quare obstupefacti omnes, glorificaverunt Deum.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

184 Commemoratio sancti Patris nostri Martiniani.

Sanctus Martinianus Cæsareæ in Palæstina natus, monasticam vitam suscipiens, in montes secessit : cumque annos viginti quinque in religiosa exercitatione gisset, a diabolo tentatus fuit. Nam meretrix quædam a perditis hominibus subornata, ac vili veste induta, noctu ad ipsum venit, quasi a via aberrasset, et clamare cœpit, ut cellam aperiret, ipsamque admitteret, ne a feris dilaniaretur : cumque ingressa fuisset, stolam meretriciam noctu gerens, multis verborum lenociniis delinire animum sancti viri satagebat, atque ad sædam libidinem pelliceret. Verum ille antequam quidquam perficeret : respiciens, succensis sarmentis, in mediam se flammam coniecit, sibi ipse dicens : Infelix Martiniane, si potes ignis pœnam perferre, committe peccatum. Atque ita ambustus, impud'

eam feminam impulit, ut ad continentiam conversa, salutis suae consuleret. Ipse vero inde fugiens, et in scopulum medio positum mari profectus, ibi iterum tentatus, iterumque victor existens, ad Dominum migravit.

Eodem die

185 Certamen sanctorum Aquilae, et Priscillae.

Sanctus Aquila scenofactoriam primum exercebat artem, ethnicus quidem, sed propensissimo semper in pauperes animo, ut lucrum, quod ex opere manuum comparabat, in pauperes divideret. Cumque famam apostoli Pauli Christum praedicantis audisset, eum adiit una cum uxore sua Priscilla, tanquam ejusdem artis professorem: erat enim et ipse scenofactoriae artis: edoctique ab eo verbum veritatis, baptizati sunt, seque illi comites et ministros, quocumque pergeret, adjunxerunt, easdem cum eo molestias et incommoda subeuntes. Quamobrem vehementer dilexit eas magnus Apostolus ob illorum virtutem, fidemque in Christum, ita ut eorum mentionem fecerit in suis Epistolis. Post mortem vero Apostoli, cum Christum profiteri non desisterent, correpti ab idololatris, post multa tormenta decollati sunt.

Eodem die

186 Commemoratio sancti Eulogii episcopi Alexandriae.

Sanctissimus et magnus Pater noster Eulogius Alexandriae episcopus fuit. Heraclio imperatore, ante sanctum Joannem Eleemosynarium: ob suas autem virtutes, et eam, quam apud Deum inierat gratiam, multa miracula edidit, in quibus hoc commemorandum videtur. Nam cum sanctissimus archiepiscopus Leo epistolam conscripsisset, qua statuta synodi Chalcedonensis commendabat, eamque sanctus Eulogius legisset, non modo illam laudavit, et suscepit; sed columnam etiam orthodoxae appellavit, omnibusque praedicavit. Volens autem Deus utrique pontifici honorem facere, misit angelum utrique pontifici honorem facere, misit angelum suum, qui in figura et specie archidiaconi sancti Leonis, gratias ageret sancto Eulogio, quod memoratam epistolam excepisset. Sanctus vero postquam cum illo, tanquam homine, colloquium miscuisset, angelo ex ipsius aspectu sese subducente, cognovit eum Dei angelum esse, Deumque glorificavit. Tandem in multis Deo serviens, decessit.

187-188 Eodem die

Commemoratio sancti Patris nostri Joannis episcopi Polybuti.

Deest.

EODEM MENSE.

Die decima quarta

Sanctus Paternoster Auxentius Theodosio Juniore imperante, in oriente natus, cum scholaris digni-

Α έπεισε και την γυναίκα σωφρονήσαι, και αυτήν και φυγών, άπελθών εις πέτραν μέσον της θαλάσσης, πάλιν έπειράσθη· και ούτω πειραζόμενος και πάλιν πρός Θεόν εξεδύμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἀκύλα και Πρισιλλῆς.

Ο ἅγιος Ἀκύλας σκυτοτόμος μὲν ἦν τῆν πρότερον· Ἐλλῆν δὲ ὑπάρχων, ὁμοίως τῆς ἑσπέρης σύνης και τῆς πρός τοὺς πτωχοὺς συμπαιδείας ἐπελαθάνετο· ἄλλ' εἰς ἐκέρδησεν ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἐμέριξεν αὐτὸ μετὰ τῶν πτωχῶν· αὐτὸς δὲ περὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου κηρύττοντος Χριστὸν, ἀπῆλθε πρός αὐτὸν, μετὰ τῆς γυναίκα αὐτοῦ Πρισιλλῆς, ὡς εἰς ὁμοτέχων σπουδῆν γὰρ ἦν και αὐτός· και διδασκόμενος ὑπ' αὐτοῦ λόγον τῆς ἀληθείας, ἐβαπτίσθησαν. Καὶ ἦσαν ἐκείνοι αὐτῶν· και κατὰ πᾶσαν πόλιν και γὰρ ἀκολουθοῦντες, και συκινδυνεύοντες ἐν πάσι και σμοῖσι. Τοσοῦτον δὲ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ μέγας ἁπόστολος διὰ τῆν ἀρετῆν αὐτῶν και τῆν πρός Χριστὸν πίστιν, ὡς και μνημονοῦειν αὐτῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς· μετὰ δὲ θάνατον τοῦ Ἀποστόλου Χριστὸν ὁμολογεῖν μὴ παυσάμενοι, ἐκατήσθησαν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, και πολλὰ βασανιστῆσαν ἀπέκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Εὐλογίου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρίας.

Εὐλόγιος, ὁ ἁγιώτατος και μέγας Πάτρις ἐπίσκοπος ἦν τῆς πόλεως Ἀλεξανδρίας· βασιλείας Ἡρακλείου, πρό τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐλετήμονος. Ἐποίησε δὲ και διὰ τῆν ἀρετήν και τῆν πρός Θεὸν οἰκειώσιν, θαύματα ποιεῖν ἐν ἑστί· και τοῦτο· Τοῦ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Λέοντος συγγράφαντος ἐπιστολῆν συνιστάσαν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἀναγνούς αὐτὴν ὁ ἅγιος Εὐλόγιος, οὐ μόνον ἐκῆνεσε και ἀπεδέξατο, αὐτὸς στήλην αὐτῆς ὁρθοδόξιας καλέσας, τοῖς τῶν ἐκέρηξεν. Ὁ δὲ Θεὸς θέλων θεραπεύσαι ἡμᾶς τοὺς ἀρχιερεῖς, ἐκπέμφεν ἄγγελον, ὡς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ ἁγίου Λέοντος, εὐχαριστῶν τῷ ἁγίῳ Εὐλόγιῳ ὑπὲρ οὗ ἀπεδέξατο τῆν ἐπιστολῆν· ὁ δὲ ἅγιος διαλέγεται αὐτῶν, καὶ ὁμοίως, ἕως ἄρτινος ἐγένετο ἄγγελος· ἀπ' αὐτοῦ και γινούς ὅτι ἄγγελος Θεοῦ ἦν, ἐδόξατο αὐτῶν· και τοῦ λοιποῦ ἐν πολλοῖς Θεὸν θεραπεύσας· καὶ ἐκατήσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἐπισκόπου Πολυβούτου.

Deest.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΙΤῷ.

ΙΔ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀββεντίου Ἀββέντιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν, ἦν ἐπίσκοπος βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγαροῦ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς.

ἀρχων δὲ σχολάριος τὴν ἀξίαν, κατέλιπε τὸν ἅγιον. Καὶ γενόμενος μοναχὸς, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄρος, τὸ λεγόμενον τῆς Ὁρείας, πλησίον Χαλκηδόνος, ἢ ἡσύχασε· καὶ ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθη τὸ ὄρος, τοῦ ἁγίου Δύξεντιου. Ἦν δὲ τὴν ἀσκησιν καρτερικώτατος, τὴν πίστιν ὀρθοδόξοτατος· πολλὰ ἀγωνισάμενος τὰ τῆς ἀρέσεως τοῦ κύτουλούς καὶ τοῦ Νσοτορίου, ἢ ἀποδεξάμενος τὴν ἐν Χαλκηδόνι τετάρτην σύνονον. Ἐγένετο δὲ καὶ τοῖς βασιλεῦσιν αἰδέσιμος· καὶ ἰκπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ πάντων, διὰ τὴν πολλὴν τοῦ ἀρετῆν. Ἠξιώθη δὲ καὶ θαυμάτων πολλῶν, καὶ σορατικῶν χαρισμάτων. Καὶ τιμωρίας μελλούσης θεῖν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ σοεῖπε, καὶ διὰ προσευχῆς ἔπαυσεν. Οὕτω δὲ βιώσας, ἐκοιμήθη· καὶ κατετέθη ἐν τῷ ὕπ' αὐτοῦ κτισθέντι ναστηρίῳ, ὅπερ τῆς Τριχηναρίας ὠνομάζετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου Φιλήμονος ἐπισκόπου Γάζης.

Λείπει.

MHNI TΩ AYTO.

IE'

Ἰθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ὁνησίμου μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ ἅγιος Ὁνήσιμος, ἐγένετο μαθητῆς τοῦ ἁγίου ποστόλου Παύλου· δούλος γὰρ ὑπάρχων Ῥωμαίου τινὸς ὀνόματι Φιλήμονος, κατέλιπε τὸν ἴδιον ὄριον, καὶ προσέδραμε τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ, καὶ γένητο αὐτοῦ μαθητῆς· καὶ βαπτισθεὶς ὅπ' αὐτοῦ, δούλευεν αὐτῷ. Διὰ τοῦτο καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν ἐκλήμονα ὁ ἅγιος Παῦλος ἐπιστολήν, παρακαλῶν ἵνα ὑπὲρ τοῦ Ὁνησίμου. Καὶ μετὰ τελευταίην τοῦ ἁγίου Παύλου, ἐκρατήθη παρὰ Τερτύλλου τοῦ τῆς ὤμης ὑπάρχου. Καὶ ἀχθεὶς ἐν Ποτιόλοις, διὰ τὰς ἀδίδων τύπτεται σφοδρῶς, ὡς δε οὐκ ἐπέθετο ὀνησασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ προσκυνησαι τοῖς δώλοισ, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας ἔλεγεν, ὅτι Πιστεύω εἰς Χριστὸν, τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, εἰς θυμὸν ἐκίνησε τὸν Τέρτυλλον, καὶ συντριβεὶς τὰ σκέλη κατὰ ἐπιτόν, πρὸς Κύριον, ὃν ἐπόθει, ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Παφνουτίου, καὶ τῆς ἁγίας Εὐφροσύνης τῆς θυγατέρος αὐτοῦ.

Λείπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μαίωρος.

Οὗτος ἐστρατεύετο ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαξιμιανοῦ. Καὶ διαγνωσθεὶς, ὅτι Χριστιανός ἐστι, κρατηθεὶς ἐν Γάζῃ τῇ πόλει ἠακάζετο θύειν τοῖς εἰδώλοισ. Ὡς δὲ οὐκ ἐπέθετο, ἰλλὰ μᾶλλον μεγάλην τῆ φωνῆν ἔλεγεν, ὅτι Τῷ Χριστῷ μου πιστεύω, καταφρονῶ τῶν ἀψύχων εἰδώλων, εἰς ὄργην πλείονα τοῦς κρατοῦντας ἐκίνησεν. Καὶ ἐκλωθεὶς ἐπὶ τὴν γῆν, τύπτεται ἰσχυρῶς ἅπαν τὸ πῶμα, καὶ καταξάινεται, τριακονταεξ στρατιωτῶν ἀλαγέντων ἐν τῷ τύπτεσθαι αὐτόν· καὶ ἀρθεὶς μισθάνης, ὡς μηδέ ἀνθρώπων ὁμοιάζειν ἐκ τοῦ αἵματος καὶ τῶν πλεγῶν, ἐβρίφη ἐν τῇ φυλακῇ, ἰδόνον ἐμπνένων. Καὶ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ἐκβληθεὶς

tate esset, abdicato sæculo monachus factus, in montem Oxiam Chalcedoni proximum secessit, qui de ejus nomine mons Auxentii postea dictus est, ibique tranquillam asceticamque vitam agens, pro fide orthodoxa, quam firmissime tenebat, adversus hæresim Eutyichis, et Nestorii plurimum decertavit, quartam synodum Chalcedone coactam propugnans. Magna fuit insuper apud imperatores existimatione; et omnes illum ob insignem ipsius virtutem amore ac honore prosequerantur. Sed et miraculorum donum, et prophetiæ gratiam accepit, prædixitque flagella, quæ Deus ob peccata nostra immissurus erat, eaque precibus suis avertit et sedavit. Cumque ita vixisset, obdormivit, et sepultus fuit in monasterio Trichenaria appellato, quod ipse exstruxerat.

Eodem die

189 Certamen sancti Philemonis episcopi Gazæ. Deest.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

190 Certamen sacrosancti martyris Onesimi discipuli sancti apostoli Pauli

Sanctus Onesimus sancti apostoli Pauli discipulus, Philemonis civis Romani servus, relicto hero, Paulum apostolum secutus est, ejusque discipulus factus, et ab eo baptizatus, ministrabat ei. Quare sanctus Paulus ad Philemonem Epistolam scripsit, rogans eum pro Onesimo. Post mortem vero sancti Pauli, a Tertullo Romæ præfecto comprehensus, ductusque Puteolos, flagris gravissime cæditur: cumque a Christo ad idolorum cultum desciscere nollet, quin potius fidendi animo diceret se credere in Christum factorem cœli, et terræ, et maris, et omnium quæ in eis sunt, ad iram Tertullum concitans, contusis minutim cruribus, ad Dominum, quem dilexerat migravit.

Eodem die

191 Commemoratio sancti Paphnutii, et sanctæ Euphrosynæ ejus filiæ.

Deest.

Eodem die

192 Certamen sancti martyris Majoris

Iste Diocletiani et Maximiani imperatorum temporibus militabat. Delatus autem, quod Christianus esset, in urbe Gaza comprehensus adigebatur idolis immolare: sed cum ad id induci non posset, quia potius magna voce diceret: Credo in Christum meum, et idola animo carentia contemno, ad vehementiorem iram eos qui ipsum comprehenderant concitavit: et humi extensus, a triginta sex militibus sibi vicissim succedentibus gravissime cæditur, totoque corpore laceratur. Tum semivivus sublatus, ita ut figuram hominis præ sanguine, et plagis vix haberet, in carcerem detruditur vix spiritum ducens: unde post septem dies eductus, rur-

ausque tortus,neo volens Christum ejurare, impio tyrannorum jussu ad præscriptum locum tractus, et orans decollatus est.

Α τῆς φυλακῆς, πάλιν ἐτιμωρεῖτο· καὶ μὴ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, τῷ ἀθέῳ προστάντων τυράννων, ἀχθεὶς εἰς τὸν ὀρισθέντα τόπον, καὶ σευξάμενος, ἀπεκεφαλίσθη.

EODEM MENSE.

Die decima sexta

103 Certamen sanctorum martyrum Pamphii, Valentis, et sociorum.

Isti Christianæ fidei causa, sexto persecutionis impii Diocletiani imperatoris anno, cum ex diversis civitatibus, institutis et dignitatibus essent, hunc in modum comprehensi sunt. Cum Cæsaream peterent, urbisque portam ingressuri essent, a portæ custodibus interrogati, quinam essent, et cujus rei gratia venirent, mentiri nescientes, Christianos se esse, et patriam se habere supernam Jerusalem, responderunt. Statim itaque vinculis constricti, Firmilianus præfecto traduntur. Et sanctus quidem Elias, Jeremias, Isaias, Samuel, et Daniel, post multos cruciatus, decollati sunt. Pamphius autem, et Seleucius, et Valens, et Paulus, custodiæ primum traditi, demum et ipsi capite plexi sunt.

MUNI Τῶ ΑΥΤῶ.

ΙΖ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Παμφίου, Οὐάλλου καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Οὗτοι Χριστιανοὶ ὄντες ἐκρατήθησαν ἐν τῷ ἔτει τοῦ κατὰ Διοκλητιανὸν τὸν παράνομον διωγμοῦ, ἐκ διαφόρων ὑπάρχοντες πόλεων, καὶ τηδευμάτων, καὶ ἀξιωματῶν· ἐκρατήθησαν δὲ ἅπλῃ Ἐρχοντο πρὸς Καισάρειαν, καὶ ὅτι ἐμίλησαν πύλας τῆς πόλεως εἰσελθεῖν, ἤρωτήθησαν καὶ φυλακτόντων τὰς πύλας, ὅτι τίνας ἐστέ, καὶ ποίαν χρεῖαν εἰσήλαθετε ὧδε; Οἱ δὲ φεύσαντες μὴ δότες, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀπακάλεσαν, καὶ εἶπον τὴν ἄνω ἔχειν Ἱερουσαλήμ. Καὶ εὐφρανόμενοι ἀλύσει, παρεδόθησαν Φιρμιλιανῷ ἀρχόντι. Καὶ ὁ μὲν ἅγιος Πίλιος σὺν Ἱεραμίου Ἡσαΐα, καὶ Σαμουὴλ, καὶ Δανιὴλ, μετὰ πολλῶν τιμωρίας, ἀπεκεφαλίσθησαν· ὁ δὲ Πάμφιος, Σέλευκος καὶ Οὐάλλης, καὶ Παῦλος εἰς φυλακὴν ἰσχυροὺς πρῶτον, ὕστερον καὶ αὐτοὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Πορφυρίου Ἰουλιανῆ καὶ Θεοδούλου.

Καὶ οὗτοι οἱ ἕγχοι ἐκ τῆς τοιαύτης ἡμετέρας τῶν ἁγίων Παμφίου, καὶ Οὐάλλοντος, καὶ τῶν ἄλλων καὶ ὁ μὲν ἅγιος Πορφυρίου δούλος ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Παμφίου, καὶ ἐπιζητήτων τὸ λείψανον αὐτοῦ, τοῦ ἐβρίβη, ἵνα θάψῃ αὐτό. ἔκρησε ἀναφθεῖστος καμίνου μεγάλης, ἐνεβλήθη καὶ καὶ ἐτελεύτησεν. Ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος Ἰουλιανῆ καταφιλῶν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων, ἐπέπεσε δεθεὶς ἐνεβλήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κάμινον καὶ ἁριστῶν τῷ θεῷ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν Ὁ δὲ Θεόδουλος θρηγῶν τὴν στήρην τῆς συνοδίας καὶ καὶ τὸν θεὸν παρακαλῶν, ἵνα πάσῃ ὁ παρὰ γυμὸς, ὁ κατὰ τῶν δούλων αὐτοῦ κινήθῃ, ἔσπασεν. Καὶ κρατήσας, πρῶτον μὲν ἐτιμωρήθη ἵνα ἔκπετα ἐπὶ σταυροῦ γυμνός, κρεμασθεὶς, καὶ μετὰ σιδηροῦς ἔλκος λείρας καὶ κόδας καθλωπείας, καλλῆς εὐχαριστίας παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Συνέθροισις καὶ μνήμη τῶν ἐν Μαρτίῳ λειψάνων, τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ Μαρτίνου ἐπισκόπου.

104 Collectio et commemoratio reliquiarum sanctorum martyrum in urbe Martyropoli, et Martini episcopi.

Maruthas sanctissimus episcopus a Theodosio magno Romanorum imperatore ad regem Persarum legatus, et apocrisarius missus, honorifice a Persis ob eam quam de illius virtute habebant, existimationem exceptus est; præsertim vero quod regis filiam a demone oppressam precibus curasset. Cuiusque illi magnificentiam auri summam offerrent, non aliud Sanctus petiit, quam, ut reliquias martyrum, qui in Perside passi fuerant, tolleret, et in unum locum colligeret. Anno vero Persarum rege, urbem

Μαρτοῦθῆς ὁ ἁγιώτατος ἐπίσκοπος ὢν, ἐπὶ κατὰ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου βασιλέως τῶν κρησεντικῶν, καὶ ἀποκριταρίου πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Διὰ τὴν ἐπιτηδεύσασθαι τὴν ἐκείνου θυγατέρα οἱ Πέρσαι, καὶ ὑπεδέξαντο, καὶ μάλιστα τὸν βασιλέα φιλῶντα ἐκείνου ἔχοντα, διὰ τὴν χάριν ἐθεοκρίσθη καὶ πολλῶν χρημάτων ἐξ αὐτοῦ, αὐτὸς εἰς τὴν πόλιν ἤχρησεν. εἰ μὴ λείψανα τῶν ἐν τῇ Μαρτίῳ μαρτύρων, καὶ τῶν ἐν τῷ τόπῳ. Καὶ ἐκτελεσθεὶς ὁ Δίσιος. Τῆ

ιν ἐπ' ἀνόματι τῶν μαρτύρων, καὶ ὠνόμασεν αὐ-
 τὸν Μαρτυρόπολιν, ἥτις νῦν λέγεται Μεφερχῆς· καὶ
 ἔθετο ἐν αὐτῇ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων.
 ὄνοις δὲ ὑστερον καὶ αὐτὸς ὁ ἅγιος Μαρουθᾶς,
 γχωρήσει Θεοῦ, νοσήσας, παρέδωκε τὸ πνεῦμα
 ἡμετέραν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν τῶν λειψάνων
 ἀθροισιν ἐποιήσατο· μεθ' ὧν καὶ κατετίθη τὸ τίμιον
 τοῦ λείψανου.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

IZ'

Ἰησις τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ
 τύρωνος.

Ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὁ τύρων, ἦν ἐπὶ
 βασιλείας Μαξιμιανῶ καὶ Μαξιμίνου τῶν πι-
 ὦν διωκτῶν, νεωστὶ στρατευθεὶς εἰς τὸ τάγμα, τὸ
 ὄνομα Τυρωνάτων, καὶ τελῶν ὑπὸ Κρίγγα τῷ
 κρινοσίτῳ. Ὑπαρχων δὲ ἔκπερ τῆς ἐνορίας Ἀμα-
 σε, καὶ ἀκούων πολλοὺς βασανιζομένους διὰ τὸν
 πτόν, ἐζήλωσε, καὶ ἤθελε καὶ αὐτὸς μαρτυρῆσαι.
 τελεθόμενος δὲ πρὸς τὸν Κρίγγαν εἰς Ἀμάσειαν,
 ἰδὼν, ὅτι δράκων παμμεγέθης ἐστὶ πλησίον Εὐ-
 βίτων, ἐλογίσαστο καθ' ἑαυτὸν, ὡς εἰ τὸν δράκοντα
 εὖσω, λέγων, νικήσω καὶ τὸν διάβολον. Ὅπερ
 ἐποίησε. Καὶ ἀπελθὼν εἰς Ἀμάσειαν, ἐνώπιον
 Κρίγγα ὠμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ ἐκπλα-
 σθεὶς, ἔδωκεν αὐτῷ καιρὸν τοῦ σπέσασθαι. Ὁ δὲ ἅγιος
 τῆς νυκτὸς ἐνέπρησε τὸν ναὸν τῶν εἰδωλῶν· καὶ
 ἰσθεὶς ὁ Κρίγγας κατεδίκασεν αὐτὸν πυρὶ καῆναι,
 ἡκεῖνος ἔκαυσε τὸν ναόν. Ἐμβληθεὶς οὖν εἰς κάμη-
 λόν, ἤγωνίζετο. Καὶ ἰδὼν τὸν Κλεόνικον τὸν ἴδιον
 τοῦ πλησίον ἐστῶτα, εἶπε· Κλεόνικε, περιμένω σε·
 οὕτως ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἀνάμνησις τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἁγίου
 Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, παραγενόμενος ὁ
 ἅγιος Φίλιππος, μετὰ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ
 Μαρίας τῆς γνησίας αὐτοῦ ἀδελφῆς εἰς Ἰσραήλ,
 καὶ διὰ τὸ κηρύττειν τὸν Λόγον τοῦ Χριστοῦ, κρη-
 σθηθεὶς καὶ τελειωθεὶς, ἤξιστο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ
 ἐζώσθησαν, τῆς γῆς χαινούσης, καὶ ὑποδείξαμέ-
 νους αὐτοὺς, τὸν ἀνθρώπον, καὶ τὸν ὑπ' αὐτὸν λαόν.
 ὁ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες παρεκάλεσαν τὸν ἅγιον Βαρ-
 θολομαίον, καὶ τὴν ἁγίαν Μαρίας τῆς γνησίας αὐτοῦ
 ἀδελφῆς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ καταποντισθῶσι, ἐδου-
 λώσωνται αὐτοὶ τὸν ἅγιον Φίλιππον, καὶ οὐκ ἐπὶ
 ἐπὶ τὸν αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ τοὺς καταποντισθῆναι
 ἐξήγγαγε· τὸν δὲ ἀνθρώπον, καὶ τὴν ἑξιδίαν
 ἡμετέραν τότε ἀπελύθησαν ὁ Βαρθολομαῖος καὶ
 Μαρίας τῆς γνησίας αὐτοῦ ἀδελφῆς εἰς Ἰνδλίαν
 Εὐδαίμονα, σταυρωθεὶς τελευτεῖται. Ἡ δὲ ἁγία
 Μαρίας ἀπελυθῆσα εἰς Λυκαονίαν, καὶ κηρύττουσα
 τὸν Χριστόν, ἐν εἰρήνῃ ἀπέθανεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Ἰησις τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξιβίου ἐπισκό-
 που τῆς πόλεως Κύπρου.

Ἰησις ἐγένετο ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, εἰς τῶν
 ἡμετέραν. Ἀκολουθήσας δὲ τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ

A *nomini martyrum exstructam, Martyropolim appel-*
lavit, quæ nunc Mepherke dicitur, in quam sancto-
rum martyrum reliquias intulit. Multo demum post
tempore et ipse sanctus Maruthas, Deo volente,
morbo correptus, eo ipso die spiritum tradidit, quo
sanctorum reliquias in eum locum congesserat,
cum quibus et pretiosæ ipsius reliquiæ depositæ
fuerunt.

EODEM EENSE.

Die decima septima

196 *Commemoratio sancti magni martyris Theodori tyronis.*

Sanctus magnus martyr Theodorus tyro, Maxi-
 miano et Maximino acerbissimis Christianorum
 persecutoribus, adolescens militavit in ea, quam
 Tyronum dicunt, legione, professus postea sub
 Cringa præposito. Cum autem in Amasæ sinitibus
 esset, audiretque multos pro Christo pati, zelo in-
 census, voluit et ipse martyrium subire. Ad Crin-
 gam itaque Amasæam profectus, cum cognovisset
 draconem portentosæ magnitudinis esse apud Eu-
 chaitas, secum reputabat, si draconem interfecisset,
 omnino se superaturum etiam diabolum: quod et
 præstitit. Ingressus autem Amasæam, Cringam adiit,
 Christumque professus, flagris cæditur. Deinde
 tempore ad deliberandum ei dato, sanctus noctu
 idolorum fanum incendit. Quare indignatus Crin-
 gas, Theodorum flammis adjudicavit, quibus fanum
 combusserat. In fornacem itaque injectus, agonem
 suum conficiebat: et videns Cleonicum amicum
 C suum prope astantem, ait: Cleonice, te exspecto:
 atque ita consumptus est.

Eodem die

197 *Commemoratio sanctæ Mariamne sororis sancti Philippi apostoli.*

Post Christi ascensionem sanctus Philippus una
 cum sancto Bartholomæo, et Mariamna sorore sua
 germana, Hierapolim venit: ibique propter fidei
 prædicationem suspensus, decessit, oravitque, et
 aperta terra absorptus est proconsul cum subjecto
 sibi populo. Tum consternati cæteri rogare cœper-
 unt sanctum Bartholomæum, et sanctam Maria-
 mnam, qui et ipsi pendebant, ne una cum aliis
 demergerentur: quorum precibus motus sanctus
 Philippus, non modo eos incolumes servavit, sed
 D illos etiam, quos terra hauserat, eduxit, solum pro-
 consulem, et viperam sub terra relinquentem. Tunc
 soluti sunt Bartholomæus, et Mariamna: et Bartho-
 lomæus quidem in Indiam Felicem profectus ibi-
 que cruci affixus, decessit; sancta vero Mariamna
 Lycaoniam petens, Christumque prædicans, in pace
 occubuit.

Eodem die

198 *Commemoratio sancti Patris nostri Auxibii episcopi Cypri*

Iste fuit ex antiqua Roma ethnicorum unus: se
 sanctum apostolum et evangelistam Marcum secu-

tus, et verbum veritatis ab eo edoctus, atque baptizatus, diaconus primum, deinde presbyter, deum Soliorum in Cypro episcopus ordinatus est. Igitur illuc profectus, et ecclesiam suscipiens, non mensis, et voluptatibus, ut nonnulli faciunt, seipsum addixit, sed vigiliis, orationibus, humi cubationibus, et jejuniis, Deum nocte dieque orans, ut populi sui misertus, persecutionem a tyrannis adversus Christianos concitatum sedaret, utque omnes rectam fidem cognoscerent, et impietatem abnegarent. Hæc faciens, multosque ad Deum vivum convertens, innumeris patris miraculis, in pace ad Deum migravit, gaudens in æternum cum cæteris sanctis.

Eodem die

199 Commemoratio sancti Patris nostri Flaviani archiepiscopi Constantinopolitani.

Sanctus Pater noster Flavianus sanctæ Constantinopolitanæ ecclesiæ presbyter, ob insignem vitæ integritatem, Deo volente, imperatoris et senatus suffragio, ejusdem ecclesiæ patriarcha ordinatur. Qui cum creditum sibi gregem optime pasceret, populumque virtutibus institueret, Dei permissu, ab hæretico Dioscoro ejusque asseclis deponitur, cum patriarchatum tenuisset annum unum, et menses decem; atque in exsilium ejicitur: ubi multas diversasque ærumnas pro orthodoxa fide perferens, et fame, siti, innumerisque malis vexatus, cum non cessaret Deo gratias agere, diesque ac nocte in oratione transigeret, tandem ad Deum gaudens migravit.

νος. Καὶ οὕτω πειραζόμενος ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου ἐδήμησεν.

EODEM MENSE.

Die decima octava

200 Commemoratio sancti Patris nostri Agapeti Thaumaturgi, episcopi Synai.

Sanctus Pater noster Agapetus, Diocletiano et Maximiano Herculeo imperatoribus, ex regione Cappadociæ fuit, Christianis parentibus natus. Qui cum in monasterium abiisset, monachus factus, præfecto monasterii ob vitæ integritatem apprime charus, sacras litteras edocetur. Miraculorum vero gratiam a Deo accipiens, ingentem draconem non procul a monasterio homines et jumenta conficientem, precibus occidit. Cujus fama commotus Licinius, quod scilicet robustus et fortis esset, invitum et reluctantem militiæ ascripsit. Sed eo mortuo, et imperante Constantino Magno, ab episcopo Synai presbyter, eoque defuncto episcopus Synai ordinatur. Cumque plurima miracula edidisset, in pace vitam finivit.

Eodem die

201 Commemoratio sancti Patris nostri Leonis papæ magnæ Romæ.

Admirabilis iste Pater noster Leo ob multas vir-

Α Μάρκῳ καὶ εὐαγγελιστῇ, καὶ διδάχθεις παρ' αὐτῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἐβαπτίσθη καὶ ἐχρημάτισθη διάκονος· εἶτα πρεσβύτερος, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπέσπερος Σολίων τῆς πόλεως Κύπρου· ὅπου καὶ ἐπέβη καὶ τὴν ἐκκλησίαν παραλαβὼν, οὐ πρὸς τρεῖς ἐξέιδωκεν ἑαυτὸν καὶ τρυφᾶς, ὡσπερ τινὲς, ἀλλ' ἐτὶ ἀγρυπνίας, προσευχᾶς, πρὸς ξηροκοτίας, κτηνηστειας, παρακαλῶν τὸν Θεὸν νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἵνα ἐλεήσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ στήσῃ τὸν τῶν τῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν· καὶ ἵνα πάντες τὸ ὀρθῶς πιστεύειν, ἀρνησάμενοι τὴν ἐπίσημον Οὕτω ποιῶν, καὶ πολλοὺς ἐπιστρέψας πρὸς τὸ ζῶντα, καὶ μυρίων θαυμάτων ἀξιώθεις, ἐπὶ τὸ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν, εὐφραϊνόμενος αἰωνίως, τοῖς λοιποῖς ἁγίοις.

B

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανου.

Φλαβιανὸς ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν ὑπερχρῆσθη Κωνσταντινουπόλει ἁγίας ἐκκλησίας πρεσβύτερος καὶ διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, θελήσει καὶ ψήφῳ τοῦ βασιλέως, καὶ τῆς συγκλήτου, προνοεῖται πατριάρχης τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ τὴν καταπιστευθεῖσαν αὐτῷ ποιήσῃν διοίκησιν, τὸν λαὸν τὰ πρὸς ἀρετὴν διδάσκων, καὶ ἐκτὸς συγχωρήσει Θεοῦ, ἐκβάλλεται· παρὰ τοῦ ἐπισκοπῆς Διοσκορού, καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, κρητίζονται πατριαρχίας χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας δύο, καὶ ἔξορίαν παραπέμπεται. Ὅπου θλίψεις πολλὰς διαφόρους ὑπομείνας, καὶ κακώσεις μυρίας ὑπέμεινας, καὶ λιμὸν, καὶ δίψαν, ὁμοῦς εὐλαβῶς Θεῷ οὐκ ἔπαύετο, νυκτὸς καὶ ἡμέρας προσευχόμενος, ἀσθενήσας, πρὸς τὸν Θεὸν προσηύχεται.

MHNH TO AYTO.

IH'

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ ἁγιοπατρὸς ἐπισκόπου Συναίου.

Ὁ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν ἁγιοπατὴρ ὁπῆρχος βασιλείας Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Τηβαίου, ἀπὸ χώρας τῆς Καππαδοκίας, Χριστιανῶν υἱός. Ἀπέβη δὲ εἰς μοναστήριον ἐγένετο μοναχός. Ἐπατήθη δὲ παρὰ τοῦ ἡγεμένου διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ ἐδέχθη τὰ ἐπὶ γράμματα· λαβὼν δὲ παρὰ Θεοῦ καὶ μάλιστα χάρισμα, δράκοντα μέγαν πλησίον τοῦ μοναστηρίου φανέντα, καὶ ἀφανίζοντα καὶ ἀνθρώπων κτήνη, διὰ προσευχῆς ἐθανάτωσε. Περὶ τοῦτον θῶν ὁ Λικίνιος, ὅτι ἀνδρεῖός ἐστιν, ἀπιστεῖλας γεν αὐτόν, καὶ μὴ βουλόμενος ἐπιστρέψαι ἐκείνου μὲν τελευτήσαντος, ἐπὶ τοῦ μεγάλου λέως Κωνσταντινοῦ, παρὰ τοῦ ἐπισκόπου χειροτονεῖται πρεσβύτερος· καὶ μετὰ θάνατον ἐπισκόπου, γίνεται ἐπίσκοπος Συναίου καὶ θαύματα ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλειπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λεόντος τοῦ μεγάλου Ῥώμης.

Ὁ θαυμάσιος οὗτος Πατὴρ ἡμῶν Λεωνί,

ἄλλην αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην καὶ καθάρ-
 ρια, ἐπίσκοπος προχειρίζεται τῆς μεγάλης Ῥώ-
 ης, καὶ διεπράξατο μὲν καὶ ἀλλὰ πολλὰ ἀξία τῆς
 αἰνίου ἀρετῆς, ἐξαιρέτως δὲ τὸ περὶ τῆς ὀρθῆς
 ἰστωσεως· κατὰ γὰρ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον σύνοδος
 νεκροτήθη ἐν Χαλκηδόνι ἑξακοσίων τριάκοντα
 ατέρων, κατὰ τῶν αἰρετικῶν, τῶν λεγόντων ἐπι-
 ριστοῦ μίαν φύσιν. Καὶ ἐπεὶ ἰδογμάτισαν τὴν
 ἀλήθειαν, οἱ δὲ αἰρετικοὶ οὐκ ἐπέιθοντο, πᾶσιν
 ῥεσεν, ἵνα ὁ εἰς τὴν Λέων ὁ ἀγιώτατος πάπας
 ἴμης, θελήσῃσι. Παρακληθεὶς οὖν ὑπὸ τῶν Πα-
 τρων, καὶ τὸν Θεὸν δυσωπήσας, ἔγραψεν ἐπιστολὴν
 μνηνεύουσαν τὴν ἀλήθειαν, ἣν ὀρθοδοξίας στήλην
 νόμασαν, δύο φύσεις ἐπὶ Χριστοῦ κηρύττουσαν· ὁ
 μέγας Λέων καὶ τὸ μετὰ ταῦτα καλῶς βιώσας,
 εἰρήνην ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῶ Αἴτω.

ΙΘ'

ἰθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μαξίμου καὶ
 Θεοδότου.

Μάξιμος καὶ Θεόδοτος, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες,
 ῥιπατοῦντες κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, μετὰ
 ἐβήσεις ἐκήρυττον τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν Χριστὸν
 μολόγουν Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, καὶ Κύριον τοῦ
 κόσμου, καὶ δημιουργὸν τοῦ κόσμου· τὰ δὲ εἰδῶλα
 κρῶν ἔργα, καὶ τέχνης πλάσματα, διὰ λίθων καὶ
 ἄλων κατασκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐκρατήθησαν
 πρὸ τῶν εἰδωλοπατρῶν, καὶ παρεδόθησαν τῷ ἄρ-
 οντι τῆς χώρας, καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐβασανίσθησαν
 χυρῶς, ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν καταναγκαζόμε-
 νι, καὶ προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐκ ἐπέ-
 ντο, ἐσύροντο δέσμοι ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ
 ηριομάχουν. Ἐἵτα ἐξίσθησαν μετὰ σιδηρῶν ὀνύ-
 σων, καὶ τέλος καμίνου μεγάλης ἀφθείσης, ἐνεβλή-
 σαν χαίροντες εἰς αὐτὴν· καὶ εὐχαριστοῦντες, παρέδωκαν
 τὰς ἀγίας καὶ μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ
 ῥίφῃ.

ΜΗΝΙ Τῶ Αἴτω.

Κ'

θλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σαδῶχ ἐπισκόπου καὶ
 τῶν σὺν αὐτῷ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε ἁγίων.

Ὁ ἅγιος Σαδῶχ ἦν ἐπίσκοπος ἐν Περσίδι· δι-
 σκων δὲ τὸν λαὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ
 ἄλλοις πείθων προσέρχεσθαι τῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ
 ῥίφῃ, εἰς θυμὸν καὶ μεγάλῃν πικρίαν ἐκίνησε τοὺς
 ῥολάτρας Μάγους. Καὶ βουλομένων ἐκείνων
 τοσταίλαι, καὶ κρατῆσαι τὸν ἅγιον, ὄρᾳ καὶ ὕπνου
 ἐν πρὸ αὐτοῦ ἐπίσκοπον τὸν ἱερομάρτυρα Συμεῶν,
 πάμενον εἰς μακρὰν σκάλαν, καὶ καλοῦντα αὐτὸν
 νελεῖν πρὸς αὐτὸν, λέγοντα, ὅτι Καλεῖ σε ὁ Βασι-
 εὺς τῶν βασιλευόντων· τούτο δὲ ἐδήλου τὴν διὰ τοῦ
 ἀρτυρίου ἀνάβασιν. Ἔως δὲ ταῦτα διηγείτο ὁ
 γιος, ἀποστειλάντες οἱ Μάγοι ἐκράτησαν αὐτὸν
 εἰς τοὺς σὺν αὐτῷ ὄντας Χριστιανούς, καὶ ἔβαλον
 εἰς φυλακὴν· καὶ ἀναγγελλάντες περὶ αὐτῶν Σα-
 οριφῷ τῷ βασιλεῖ Περσῶν, ἐξέβαλον αὐτοὺς τῆς
 λακῆς, καὶ ἐτιμωρήσαντο ἰσχυρῶς, καὶ τελευταῖον
 τεκεφάλισαν ἅπαντας.

A tutes suas et continentiam atque puritatem episco-
 pus magnæ Romæ ordinatus, multa quidem alia
 virtutibus suis digna gessit; sed præcipue in iis,
 quæ ad rectam fidem pertinent, refulsit. Coacta
 enim Chalcedonensi synodo sexcentorum triginta
 Patrum adversus eorum hæresim, qui unam in
 Christo naturam dicebant, cum ii veritatem præ-
 dicarent, nec tamen hæretici illis acquiescere vel-
 lent, placuit omnibus, ut quidquid Leo sanctissimus
 Romæ papa dixisset, id ratum firmumque ha-
 beretur. Rogatus itaque a Patribus, Deumque pre-
 catus, conscripsit epistolam, in qua veritatem ex-
 ponens, duas in Christo naturas prædicabat, quam
 orthodoxiæ columnam appellarunt. Post hæc ma-
 gnus Leo transacta sanctissime vita, in pace quie-
 vit.

B

EODEM MENSE.

Die decima nona

202 Certamen sanctorum martyrum, Maximi et
 Theodoti.

Maximus et Theodotus Christi martyres cum
 civitates omnes regionesque obirent, libere verita-
 tem prædicantes, Christum Deum verum esse,
 omniumque Dominum, et mundi factorem profite-
 bantur; idola autem opera manuum, artisque si-
 gmenta ex lapidibus et lignis fabrefacta. Quare ab
 idolatris comprehensi, præfecto regionis traduntur
 a quo gravissime excruciati, cum adigerentur
 Christum abnegare et idola colere, nec id facere
 vellent, vincti ab urbe in aliam pertrahuntur, et
 feris exponuntur: mox unguibus ferreis depexi ac
 demum in ardentem ignis fornacem injecti, læti
 et gratias agentes, sanctas ac beatas animas suas
 Domino tradiderunt.

C

EODEM MENSE

Die vicesima

203 Certamen sancti martyris Sadoch episcopi, et
 sociorum centum viginti octo sociorum.

Sanctus Sadoch in Perside episcopus, quod po-
 pulum Christi fidem doceret, multosque ad vivum
 verumque Deum adduceret, ad iram et indignationem
 Magos ignis cultores commovit: quibus volentibus
 satellites ad capiendum sanctum mittere, vidit
 idem sanctus in somnis sanctum martyrem Simeonem,
 suum in episcopatu decessorem, insidentem
 longæ scalæ, ipsumque, ut ad se veniret, compellantem,
 atque dicentem: Rex regum vocat te; quod significabat
 ipsius ascensum per martyrium. Cumque ista narraret
 Sanctus, qui missi fuerant Magi, comprehenderunt
 ipsum una cum sociis Christianis, et in vincula con-
 jiciunt, causam eorum ad Saporem Persarum regem referentes:
 qui illos ex carcere eductos, ac gravissime tortos, pos-
 tremo decollavit.

Eodem die

204 *Commemoratio sancti Patris nostri Sophronii episcopi.*

Deest.

Eodem die.

205 *Commemoratio sancti Patris nostri Leonis episcopi Catanæ in Sicilia.*

Sanctus Pater noster Leo thaumaturgus, ex urbe Ravenna fuit. nobilium ac divitum parentum filius: sacris autem litteris oppido instractus, ac singulari virtute præditus, ut et miracula patraret, ecclesiæ Ravennatis presbyter ordinatur: deinde Catanæ metropoleos episcopus. Sic vero adversus hæreticos pugnavit, ut omnes convicerit et confuderit, non ratiociniis tantum, sed demonstrationibus etiam ex Scriptura petitis. Thaumaturgus autem fuit: nam Heliodoram magicis artibus multos decipientem, seque omnia posse gloriantem, ut vel ipsum ignem contemneret, precibus igne combussit. Hujus sancti fama permoti Romanorum imperatores, accitum rogarunt, ut pro se preces Deo offerret; cumque id ab eo impetrasset, honorifice ipsum dirisere. Cum vero ille ad suam ecclesiam rediret, migravit ad Dominum.

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

206 *Commemoratio sancti Patris nostri Agathonis episcopi Romæ.*

Iste sanctus Pater noster ac thaumaturgus Agatho ex Italia fuit, christianis piisque parentibus natus atque ab iis summo studio omnibus a Deo inspiratis Scripturis eruditus, ex quibus tantum utilitatis, compunctionisque cordis percepit, ut mortuis parentibus congestas facultates suas omnes die uno convocatis pauperibus diviserit, ipse vero in monasterium secedens, et monastico habitu indutus, totum se divino cultui mancipaverit, die nocteque pro mundi salute orans. Sic autem in virtutibus profecit, ut et donum miraculorum acceperit. Quoniam vero virtus latere non potest, papa etiam Romæ factus est: cumque in episcopali dignitate optime se gessisset, multisque sui ipsius vitam tanquam exemplum imitandum reliquisset, obdormivit.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

207 *Commemoratio sancti Patris nostri Atanasii Confessoris.*

Deest.

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia

208 *Certamen sacrosancti martyris Polycarpi episcopi Smyrnæ.*

Polycarpus sanctissimus Joannis Theologi, apostoli, et evangelistæ discipulus, Smyrnæ episcopus in demortui sacratissimi Bucoli episcopi locum

A

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ
Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου ἐπισκόπου.

Λεῖπει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λεόντος ἐπισκόπου Κατάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ.

Ὁ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Λεὼν ὁ θαυματουργὸς γενετο ἀπὸ τῆς πόλεως Ῥαβέννης, εὐγενῶν καὶ ἁγίων γονέων υἱός· καὶ μαθὼν τὴν ἱερὰν πᾶσαι φῆν, καὶ γενόμενος ἐνάρετος, ὡς καὶ θαύματα χειροτονεῖται πρεσβύτερος τῆς ἐν Ῥαβέννῃ ἐκείνης. Εἶτα γίνεται καὶ ἐπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Κατάνης. Τοσοῦτον δὲ ἠγωνίσατο κατὰ τῶν ἐσθίων, ὡς νικῆσαι πάντας, καὶ κατασχῆσαι ἐκείνους ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ Γραφικαῖς δεῖξαι. Ἐν τῇ θαυματουργίᾳ· καὶ γὰρ τὸν μάγον Ἰλιόδη πολλοὺς ταῖς μαγείαις πλανῶντα, διὰ πρῶτον πυρὶ κατέκαυσεν, καυχησάμενον πάντα δύνασθαι μηδὲ πῦρ φοβεῖσθαι. Περὶ τοῦτου τοῦ ἁγίου καὶ βασιλεῖς Ῥωμαίων ἀκούσαντες, ἐθαύμασαν, προσκαλεσάμενοι αὐτόν, ἤξουσιν εὐχῆσαι αὐτῶν· καὶ τυχόντες τῶν ἐκείνου εὐχῶν, τιμῆς ἀπέλυσαν· ἀπελθόντα δὲ εἰς τὴν ἰδίαν εἰςίαν προσελάβετο ὁ Κύριος.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΑ'

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος ἐπισκόπου Ῥώμης.

Καὶ οὗτος ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Ἀγάθων ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο, υἱὸς ἁγίων γονέων, εὐλαδῶν καὶ εὐτεβῶν. Οἱ δὲ γενετοὶ φιλοπονήσαντες ἐδίδασκαν αὐτόν πᾶσαι θεοπνευστον καὶ ὠφέλιμον. Τοσοῦτον γὰρ κατενόησε τῆς θείας Γραφῆς, καὶ κατενόησε, ὡς καὶ ἀποθανεῖν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, συναγαγεῖν ἐκείνους πλοῦτον αὐτοῦ, καὶ προσκαλεσάσθαι πτωχούς, καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ διασκορπίσαι αὐτόν. Αὐτὸς δὲ ἐκεῖ καὶ γενόμενος ἐν ἡσυχίᾳ εἰς μοναστήριον, καὶ μοναχικὸν σχῆμα φορέσας, ἐδοῦλε τῇ θεῷ, καὶ ἡμέρας ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσευχόμενος. Τοσοῦτον δὲ ἠγωνίσατο εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ τὸ χεῖρον λαβεῖν τοῦ θαυματουργεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἠέτι λαθάνει, γέγονε καὶ πάσας Ῥώμης· καὶ ἐκεῖ διακρέψας ἐν τῇ ἐπισκοπικῇ ἀξιώματι, καὶ ἐκεῖ Ἀγάθων ὑπόδειγμα τὸν ἑαυτοῦ βίον λιπῶν, ἐκείνους

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΒ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἐπισκόπου Ῥώμης.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΓ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου ἐπισκόπου Σμύρνης.

Πολύκαρπος ὁ ἀγιώτατος μαθητὴς ἦν τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ θεολογικοῦ· χειροτονεῖται δὲ ἐπίσκοπος εἰς Σμύρναν μετὰ

πῆσαι Βουκόλον τὸν ἱερώτατον ἐπίσκοπον· καὶ ἄτι ζῶν ὁ Βουκόλος προεφίετσε περὶ αὐτοῦ, Α
 Ἄυτὸς μέλλει γενέσθαι δεῦτερος ἐπίσκοπος ἰέρης. Ἰπάρχοντος δὲ διωγμοῦ κατὰ τῶν Χρι-
 ανῶν παρὰ Δεκίου τοῦ βασιλέως, ἐκρατήθη, καὶ οσῆθη τῷ ἀνθυπάτῳ, καὶ μετὰ πολλὰς βασάνους λειώθη· ἐποίησε δὲ θαύματα πολλὰ· καὶ γὰρ πρὸ
 ἰ χειροτονηθῆναι, τῆς ἀναθρεψασῆς αὐτὸν γυ-
 κὸς τὰς ἀποθήκας προσευζάμενος ἐγένισε παντὸς
 κροῦ, τὰς πρότερον κενωθεῖσας εἰς τὴν τῶν δεο-
 νων χρεῖαν· καὶ μετὰ τὸ χειροτονηθῆναι, μέγαν
 κρησινὸν διὰ προσευχῆς ἔστησε· καὶ ἀβροχίας
 ομένης, ὑπερὸν κατήγαγε, καὶ ἄλλα πολλὰ παρὰ
 ἰα Θεοῦ χάριτι ποιήσας, ἐκοιμήθη θαυματουργῶν
 ε τοῦ νῦν.

MUNI TQ AITQ.
KΔ'

ἀνάμνησις τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

Ὅτε ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ Πρώδου ὁ ἅγιος Ἰωάννης
 ῥόδρομος, ἐναπετέθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἰς ἀγγεῖον
 ῥάκιον, καὶ ἐκρόθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πρώδου·
 ἂ δὲ χρόνους πολλοὺς, δυοὶ μοναχοῖς ἀπελοβοῦσιν
 Ἰεροσόλυμα, τοῦ προσκυνῆσαι τὸν τοῦ Κυρίου
 ον, ἐφάνη κατ' ὄναρ ὁ ἅγιος Ἰωάννης μηνύων
 οῖς, ποῦ κεῖται ἡ τιμία κεφαλὴ αὐτοῦ. Καὶ εὐ-
 ες αὐτὴν, εἶχον ἐν τιμῇ· ἐξ αὐτῶν δὲ ἀνελάβετο
 ἰν κεραμεὺς τις, καὶ ἤγαγεν εἰς τὴν Ἐμεσηνῶν
 ἰν. Ὅτε δὲ ἐτελεύτησε, κατέλιπεν αὐτὴν τῇ διὰ
 φῆ· καὶ ἔκτοτε κατὰ διὰδοχὴν περιῆλθεν εἰς
 λούς. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Μιχαήλ, τοῦ ποιή-
 ος τὴν ὀρθοδοξίαν, καὶ Ἰγνατίου πατριάρχου,
 ομίσθη Θεοῦ χάριτι· εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ
 ἐτέθη μετὰ μεγάλης τιμῆς ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ τὰ
 ἂ πάντα ἅγια, καὶ τὰ τῶν ἁγίων λείψανα, εἰς
 ἡν καὶ ἀσφάλειαν αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ἡσις τοῦ ἁγίου Ῥηγίνου ἐπισκόπου Σκο-
 πέλων.

Ἄγιος Ἰερομάρτυς Ῥηγίνος, ἐγένετο ἀπὸ τῆς
 ἰας Ἑλλάδος, γονίων Χριστιανῶν υἱός. Καὶ μα-
 ὕπ' αὐτῶν τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὰ ἱερὰ Γράμ-
 ε, ἐγένετο ἀνάρετος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν·
 διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν πολλὴν εὐσέβειαν
 ἰ τοῦ κατὰ τὸν τόπον ἐπισκόπου γίνεται διάκο-
 τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἐκκλησίας· εἶτα πρεσβύτερος·
 καὶ ἐπίσκοπος Σκοπέλων. Τοσοῦτον δὲ γέγονεν
 ρετὴν περιβόητος, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ
 ἰον προσκληθῆναι, καὶ παραγενέσθαι, καὶ πάσας
 εἰρέσεις διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ, καὶ τῆς παύρη-
 ἀφανίσαι· εἶτα ὀποστρεφίαι εἰς τὴν ἰδίαν ἐπι-
 ἰν. Καὶ μετὰ τοῦτο διωγμοῦ κινήθητος κατὰ
 Χριστιανῶν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀρχοντος καὶ μετὰ τὸ πολλὰ βασανισθῆναι, καὶ τιμωρηθῆναι,
 ἰφους τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετεμήθη.

MUNI TQ AITQ.
ΚΕ'

σις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀλεξάνδρου μαρτυρή-
 σαντος ἐν τῇ Θράκῃ
 ς ἦν ἐκ Ποτιόλων, μίας τῶν εἰς Ῥώμην πό-

ordinatus est : etenim Bucolus dum adhuc viveret,
 de eo prædixerat fore ut esset alter Smyrnæ epi-
 scopus. Commota autem a Decio imperatore adver-
 sus Christianos persecutione, comprehensus, et ad
 proconsulem adductus, post multos cruciatus oc-
 cubuit. Plurima vero miracula edidit : etenim
 priusquam ordinaretur, exhaustum nutricis suæ
 penu bonorum omnium copia ad egentium utilita-
 tem, fuis ad Deum precibus replevit. Postquam
 autem ordinatus est, magnum incendium oratione
 exstinxit : et siccitatis tempore imbrem impetravit.
 Cumque alia plurima portenta, Dei gratia, fecisset,
 obdormivit, miraculorum dono ad hunc diem illu-
 stratus.

B

EODEM MENSE

Die vicesima quarta

209 *Commemoratio inventionis pretiosi capitis Præcursoris.*

Cum sanctus Joannes Præcursor ab Herode decollatus est, inclusum ejus caput in vase fictili, in ejusdem Herodis domo latuit. Post multos autem annos monachis duobus Hierosolyma ad sepulcrum Domini adorandum profectis apparuit in somnis sanctus Joannes, indicans eis, ubi pretiosum ipsius caput jaceret : quod cum reperissent, in magno honore habuere. Ex iis id receptum sigulus quidam in Emesenorum civitatem detulit. Ab hoc postea, cum moreretur, sorori ipsius relictum est ; et deinceps per manus plurimorum traditum, in ea urbe permansit, quoad temporibus Michaelis imperatoris qui orthodoxiam restituit, et Ignatii patriarchæ, Constantinopolim, Dei gratia, translatum fuit, ibique honorificentissimi me depositum, sicut et cætera omnia sanctorum lipsana, in ejusdem urbis præsidium et firmitatem.

Eodem die

210 *Certamen sancti Rhegini episcopi Scopulorum.*

Sacrosanctus martyr Rheginus ex regione Græciæ fuit, Christianorum parentum filius, a quibus pietatem et sacras litteras edoctus, virtutibus, ac timore Dei præditus evasit. Quare ob insignem ipsius pietatem ab ejus loci episcopo diaconus in ecclesia Græciæ ordinatus est ; deinde presbyter, demum Scopulorum episcopus. Eam autem virtutum famam sibi comparavit, ut ad Sardicensem synodum vocatus, in ea hæreses omnes dicendo retuderit. Postea ad suum episcopatum regressus, excitata adversus Christianos persecutione, a Græciæ præfecto comprehensus, post multos cruciatus, capite plexus est.

D

EODEM MENSE

Die vicesima quinta

211 *Certamen sancti martyris Alexandri, qui in Thracia martyrium subiit.*

Iste ex Puteolis fuit, quæ urbs est apud Romam.

temporibus Maximiani imperatoris, et Tiberiani præfecti. Comprehensus autem a præfecto, et idola adorare compulsus, tantum abfuit, ut ea coleret, ut potius contumeliis tam idola, quam præfectum oneraret, inquit : Et vana illa sunt, et vanus es ipse, miser et infelix, qui in ea credis. Quamobrem vincis pendens manibus, appensisque ad pedes saxi, torquetur : deinde solutus, et Carthaginem ductus, rursus in equuleum agitur et depectitur. Inde Marcianopolim tractus, facibus in facie arditur. Demum cum multos alios cruciatus fortiter ut Christi martyri, pertulisset, in Thracia decollatur, coronam incorruptibilem vitamque æternam a Christo Deo nostro recipiens.

Eodem die

202 *Commemoratio sancti Patris nostri Tarasii archiepiscopi Constantinopolitani.*

Sanctus Pater noster Terasius Constantinopoli natus et educatus, dignitate a Secretis erat: sed ob rerum cognitionem, multamque virtutem patriarcha Constantinopolitanus ordinatus est: qui et sanctarum imaginum cultum propugnavit, et opera sua id effecit, ut Romanum imperium ad sanctorum apostolorum traditiones, et ad septem œcumenicarum synodorum decreta accederet, et omnes ecclesiæ cum orthodoxis conjungerentur. Hunc itaque in modum religiose vixit, ab imperatoribus in honore habitus; ædificatoque ultra freti angustias monasterio, ac multis monachis in ipso constitutis, liberalitate in pauperes insignis, cum ecclesiam annis viginti duobus et mensibus duobus optime rexisset, in pace quievit, et in suo monasterio sepultus fuit.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

203 *Commemoratio sancti Porphyrii episcopi Gazæ.*

Sanctus Porphyrius Thessaloniciæ divitibus parentibus natus, iis ac opibus relictis, in Ægyptum secedens, Archadio et Honorio imperatoribus, monachus factus est. Deinde Hierosolymam petens, Judæis Græcisque auctor erat, ut Christo se adjungerent, cum iterum scalprum gereret, et pelles consereret, eaque arte seipsum, et pauperes sustentaret. Tum a Praylo patriarcha Hierosolymitano presbyter ordinatur: demum Gazensium precibus a Joanne Cæsaresæ Philippi archiepiscopo episcopus Gazæ consecratur: qui cum plurima miracula edidisset, multos Græcorum Judæorumque baptizavit, omnibusque idolorum fanis eversis, ecclesias sanctorum excitavit, atque hunc in modum transacta sanctissime vita, ad Deum migravit, vitam æternam hæreditate capiens.

λεως, ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ Τιβερίου ἡγεμόνος. Κρατηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, ἐκάλυπτο προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὁ δὲ ἐναντίον τοῦ προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις, μᾶλλον καὶ αὐτὰ, καὶ τὸν ἡγεμόνα, εἰπὼν πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτὰ μάταια εἰσι, καὶ σὺ ὁ πιστεύων εἰς ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος. Διὰ τοῦτο ἰδέθη ἐκ χειρῶν, καὶ ἐκρεμάσθη. Καὶ εἰς τοὺς πόδας προσεδέθη λίθος βαρὺς· καὶ μετὰ τοῦτο λυθὲς ἀπαχθεὶς ἐν Καρθαγίνῃ, πάλιν κρεμασθεὶς ἐξήκει. Καὶ πάλιν ἀχθεὶς εἰς Μαρκιανούπολιν, μετὰ ἡμερῶν πυρὸς τὸ πρόσωπον καίεται· καὶ ἄλλας τιμωρίας καὶ τιμωρίας ἀνδρείως, ὡς Χριστοῦ, ὑπομείνας, ἐν τῇ θρόνῳ ἀπελθὼν, ἐκλίθη, ἀπολαβὼν στέφανον ἀφθαρτον, καὶ ζωιον παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

B Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ
Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Ταράσιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν ἐγένετο Κωνσταντινουπόλεως καὶ γέννημα καὶ θρέμμα Ἀζιαν ἀσηκρητίς· ἀλλὰ διὰ τὴν γνώσιν καὶ τὴν τὴν αὐτοῦ χειροτονεῖται πατριάρχῃς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅστις καὶ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκότων ἐκείνων ἐκείνων ἐδογματίσας· καὶ δι' αὐτοῦ ἡ βασιλεὺς ἐκείνη καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐξουσία πρὸς τὰς παραδόξους ἁγίων ἀποστόλων, καὶ τῶν ἐπτὰ οὐρανῶν ἐκείνων ἐκείνων ἐπανήλθε, καὶ πᾶσαι αἱ ἐκείνων ἐκείνων ὁρθόδοξοις συνηνώθησαν. Ζήσας δὲ οὕτως καὶ τοῖς βασιλεῦσι τίμιος γενόμενος, καὶ ἔργον ἐν τῷ πέραν τοῦ στενοῦ οἰκοδομῆσαι πλῆθος μοναστῶν συστησάμενος, καὶ τοῖς ἐκείνων ἐκείνων ἔτη εἴκοσι δύο, καὶ μῆνας δύο, ἐν εἰρήνῃ καὶ κατετέθη ἐν τῷ αὐτῷ μοναστηρίῳ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΕΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Πορφυρίου ἐπισκόπου Γαζῆς.

Ὁ ἅγιος Πορφύριος ἐγένετο ἀπὸ τῆς πόλεως σαλονίκης, υἱὸς γονέων πλουσίων· καταλιπὼν γονεῖς, καὶ πλοῦτον, ἐπὶ βασιλείας Ἀρκαδίου Ὀνωρίου, ἀπῆλθεν εἰς Ἀἴγυπτον, καὶ ἐγένετο ἁγὸς. Ἐἶτα ἐλθὼν εἰς Ἱερσόλυμα, ἐποίησεν καὶ ἑλληνας προσέρχασθαι τῷ Χριστῷ, καὶ μεταχειριζόμενος, καὶ δέρματα ράπτων, ἡρώων καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς πένητας. Ἐἶτα ἠτονεῖται πρεσβύτερος ὑπὸ Πραύλου πατρὸς Ἱερουσολύμων. Καὶ τῶν Γαζαίων ζητησάντων χειροτονεῖται ἐπίσκοπος ὑπὸ Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Φιλίππου. Καὶ πλείους ἐποίησας, πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰουδαίων ἐδάπτισεν· καὶ πάντας τοὺς ναοὺς τῶν εἰδωλῶν ταστρέψας, ἐκκλησίας ἁγίων ἔκτισεν, καὶ ὁσίων βιώσας πρὸς Θεὸν ἐξειδήμησας, κληρονομήσας τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

[νήμη τοῦ ὁσίου Στεφάνου τοῦ αὐστησαμένου τὸ γηροκομείον τοῦ Ἀρματίου.

Δείπει.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

νήμη Προκοπίου, καὶ Βασιλείου, τῶν ὁμολογητῶν, τῶν συνάβλων, καὶ συμμαθητῶν.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰνομέλου. Καταλιπόντες δὲ τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν ἴσμφ, ἐγένοντο μοναχοί· καὶ καλῶς ἀσκήσαντες ὀρθρον, ὑστερον τῆς αἰρέσεως τῆς κατὰ τῶν ἁγίων κόνων κινήσεως, σπουδαίως ἀντίστησαν τοῖς εἰνομάχοις. Ὅθεν καὶ κρατηθέντες, καὶ πολλὰ τιμωρηθέντες, οὐκ ἐνέδωκαν· ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐκήρυττον μέχρι θανάτου. Διὸ καὶ ἐξέσθη ὁ ἅγιος Βασίλειος τὸ σῶμα πᾶν καὶ τὸν τράχηλον, καὶ τῇ φυλακῇ ἰρεδόθη. Ἀπεκλείσθη δὲ καὶ ὁ ἅγιος Π. οκόπιος· ὃ δὲ τυράννου τελευτήσαντος, ἀπελύθησαν· καὶ τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, τῆς ὁμοίας ἐπιμελουῦτο πωγῆς, καὶ πολλοὺς πρὸς ἀρετὴν ἐπαλείφοντες, ἢ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐπανέγοντες, ἐν διαίροις κειροῖς, ἕκαστος πρὸς τὸν Θεόν, ἐν ἐκ βρέις ἐπόθησαν, ἐξεδήμησαν· ἀγαθὸν ὑπόδειγμα καλιπόντες πολλοῖς τὸν ἐνάρετον βίον αὐτῶν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΗ'.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νέστορος.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Νέστωρ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δακίου τοῦ παρανόμου καὶ ἀδικωτάτου βασιως, καὶ Ποπλίου ἡγεμόνος ἐκ τῆς πόλεως Πέργης ἡ Παμφυλίας· Χριστιανῶν δὲ γονέων ὑπάρχων, καὶ ὅπ' αὐτῶν τὰ ἱερὰ γράμματα μαθὼν, ἐπέταμιζε τοὺς Ἑλληνας ἐκ τῶν θείων Γράφων, καὶ ἄλλους ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐπιστρέφων ἐδάπτειζεν. Διαηθεῖς δὲ ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἄρχοντος Εἰρηναρχου, ἢ ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα· καὶ ὁμολογήσας ἐνώπιον τοῦ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν καὶ δημιουργὸν ὃ κόσμου, πρῶτον μὲν τύπεται ἰσχυρῶς· ἔπειτα καὶ τελευταῖον, ὡς οὐκ ἐπειθετο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, προσηλοῦται σταυρῷ. Καὶ κρεμύμενος ἴδασκε τοὺς παρεστῶτας τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας· καὶ ὅστω διδάσκων τοὺς παρεστῶτας καταφρονεῖν τῆς παύσης, ζωῆς ἐξέπνευσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θαλαλαίου, Οὔτος ἐγένετο μὲν ἀπὸ Κιλικίας· τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν ἀγαπήσας, τὴν πόλιν κατέλαβε Γαβάν· καὶ εὐρῶν τόπον τινὰ πλησίον τῆς πόλεως, ὅστις ἢ οικητήριον ἦν δαιμόνων, ἐν αὐτῷ ἔκτισε μικρὰν ἰάν· καὶ τοὺς δαίμονας ἀποδιώξας, ἐν τῇ αὐτῇ ἰά τὸν Θεὸν ἰπέτευς, νηστειαίς, καὶ ἀγρυπναιαίς, ἢ ξηροκοιτῆσι, καὶ κακουχίαις σαρκὸς ἑαυτῶν· ἀδχαπανῶν. Ἰδόντες δὲ οἱ δαίμονες τὴν ἀρετὴν οὐ, ἐπειρήθησαν ἐκφοδῆσαι αὐτόν· οὐκ ἠδυνήσαν δὲ· διὰ γὰρ προσευχῆς ἰποῖαι αὐτοὺς ἀφάνες, καὶ τότε ἐμάνησαν· καὶ ἤρξαντο ἀνασπῆν τὰ ἴρα, τὰς ἐλαίας, καὶ τὰς σικκᾶς, ἐπὶ δὲ οὐδὲ εἰς

A

Eodem die

214 *Commemoratio sancti Stephani, qui condidit valetudinarium Armatii.*

Deest.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

215 *Commemoratio Procopii et Basilii confessorum, et condiscipulorum, qui una martyrium subierunt.*

Isti Leone Iconomacho imperatore claruerunt: qui, mundo mundanisque rebus valedicentes, monachi facti sunt: cumque prius asceticam vitam diligenter excoluissent, excitata postea adversus sacras imagines hæresi, Iconomachis fortiter sese opposuerunt. Quare comprehensi, multisque cruciatibus vexati, cum nihil de pristini animi sententia remitterent, sed usque ad extremum spiritum veritatem prædicarent; Basilius quidem toto corpore et collo excarnificatus, custodiæ traditur, in quam et sanctus Procopius detrusus est. Sed mortuo tyranno e vinculis educti, ad pristina studia rediere, multosque ad virtutem excitantes et ad orthodoxam fidem revocantes, tandem diversis temporibus ad Deum, quem ab ineunte ætate amaverant, migrarunt, vitam suam optimum cæteris virtutum exemplum relinquentes.

EODEM MENSE.

Die vicesima octava

216 *Certamen sancti Nestoris.*

Sanctus martyr Nestor, Decio impio et iniquo imperatore, et Publico præfecto, Perge in Pamphylia Christianis parentibus natus, ab iis sacras litteras edoctus, Græcorum os sacræ Scripturæ testimonii obstruens, complures ad Deum conversos baptizavit. Quare delatus, et ab Irenarcho præstare comprehensus, præfecto sistitur: cumque coram eo Christum verum Deum, mundique opificem confessus esset, primum flagris acerbissime cæditur, deinde excarnificatur; demum cum Christum ejurare nollet, in crucem agitur: ibique pendens, et astantes viam veritatis vitæque præsentis contemptum docens, obdormivit.

ὅστω διδάσκων τοὺς παρεστῶτας καταφρονεῖν τῆς παύσης, ζωῆς ἐξέπνευσεν.

D

Eodem die

217 *Commemoratio sancti Patris nostri Thalelæi.*

Iste ex Cilicia fuit: qui, asceticæ vitæ studio in urbem Gabalorum profectus in loco quodam urbi proximo, quod dæmonum habitaculum erat, cellulam ædificavit: fugatisque dæmonibus, Deum ibi colebat, jejuniis, vigiliis, humi cubationibus, et carnis maceratione seipsum afflicans. Videntes autem dæmones tantos illius in virtute progressus, conati sunt timorem ei injicere: sed cum operam perderent, nam oratione Thalelæi evanescere cogebantur, furore perciti, arbore, oleas, et ficus sursum trahere cœperunt. Cumque sanctus nihil hisce moveretur, nocturno tempore cum clamor

ac tumultu ipsum aggrediebantur : verum cum nihil efficerent, victi discessere. Ipse vero, exstructa sibi angustiore cellula, in eam se includens, totum vitæ suæ tempus traduxit.

Eodem die

218 *Commemoratio sanctorum mulierum Maranæ et Cyræ.*

Istæ sanctæ in urbe Ciliciæ Berœa natæ, genere, patria, opibusque relictis, non procul a Berœa cellulam construxere: eamque ingressæ, obstructa cæno lapidibusque janua, per fenestellæ angustias porrectum parcissime cibum cum aqua admittebant. Adventantes autem ad illas feminas, ad virtutes excitabant. Magno etiam ferri pondere totum corpus onerabant; et solo Pentecostes die cum mulieribus loquebantur, totum reliquum annum in silentio transigentes. Semel tantum per quadraginta dies comedebant et bibebant. Cumque hunc modum pie religioseque vixissent, miraculorum etiam donum meruere: nam cæcis visum restituerunt, dæmoniacos curarunt, claudis incessus facultatem dederunt atque ita mortuæ sunt.

Eodem die

219 *Commemoratio sanctæ Dominæ.*

Santa Dominina in Cyro urbe piis divitibusque parentibus nata, ab incunte ætate Dei amore flammans, totam se religiosis exercitationibus addixit: et in tugurio, quod ex arundinibus domi contiguum extruxerat, se inclusit: ubi diu noctuque pro toto orbe, pro ecclesiis, pro orthodoxis imperatoribus, pro exercitu, pro republica, denique pro sua ipsius salute Deum orabat. Vitam lente macerata et modica aqua sustentabat. Cumque ita instar angelorum vixisset extenuato laboribus corpore, ad Deum, quem amaverat, læta migravit, æternorum bonorum fruitionem recipiens.

σῶμα τοῖς πόνοις νεκρώσασθαι, καὶ τοῖς ἀγγέλοις συνδιαιωμένη· καὶ πρὸ μεταστάσεως χαίρουσα, πρὸ ἐπόθησεν, ἐξεδήμησεν, ἀπολαβοῦσα τῶν αἰώνων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν.

Α τοῦτο παρεκίνησαν τὸν ἅγιον, διὰ τῆς νεκρῶν φωνῶν καὶ θορύβων ἐπήλθον αὐτῶν. Καὶ ἀνύσαντες, ὑπεχώρησαν· αὐτὸς δὲ ἐγκαίτερον ποιήσας, καὶ εἰσελθὼν ἐν αὐτῶν, τὸν ὄλον βίον διέτελεσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Μνήμη τῶν ἁγίων γυναικῶν Μαρᾶς καὶ Κυρίας.

Αἱ ἅγαι αὗται ἐγένοντο ἐκ τῆς πόλεως τῆς Κιλικίας. Καταλιποῦσαι δὲ καὶ γένος καὶ τριῖδα, καὶ πλοῦτον, ἀπήλθον πλησίον Βερῆς· ἔκτισεν κελλίον μικρὸν, καὶ εἰσελθοῦσαι ἐκεῖ, τίσαν τὴν θύραν μετὰ πηλοῦ καὶ λίθων. Καὶ θυρίδα μικρὰν, ἀφ' ἧς τροφὴν μικρὰν καὶ ὀλίγον ἐλάμβανον. Καὶ ταῖς προσερχομέναις γυναιξίν συνετύγγανον, διδάσκουσαι αὐτάς τὴν ἀρετὴν. Ἐφόρουσαν δὲ καὶ σιδηρὰ βαρῆα τοῦ σώματος. Καὶ διελέγοντο ταῖς γυναῖξιν ἡμέρας μόνη τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸν δὲ ὄλον ἐν ἡσυχίᾳ διήγον. Ἦσθιον δὲ καὶ ἔπειτα σαράκοντα ἡμέρας μίαν. Οὕτω δὲ καλῶς καὶ ῥίστεως βίωσασαι, ἡξιώθησαν καὶ χρησιμὰ ματουργίας· καὶ γὰρ τυφλοὺς ἀναβλῖψαι ἐκ αὐτῶν καὶ δαιμονίωντας ἐθεράπευσαν, καὶ χυλοὺς κερθῶς ἐχαρίσαντο· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

Μνήμη τῆς ὁσίας Δομνίνης.

Ἡ ἅγια Δομνίνα ἐγένετο ἐκ τῆς πόλεως Ἰωνῶν εὐσεβῶν καὶ πλουσίων θυγάτηρ· τε δὲ τὸν Θεὸν ἐκ βρέφους, καὶ ἐξέδωκεν ἑαυτὴν τοῦς τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνας. Καὶ πλησίον αὐτῆς μέρος τι ἐκλεξαμένη, ἐποίησε κελίον καλᾶμω· καὶ ἐν ἐκείνῃ καταμένουσα, μετὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, τὸν Θεὸν ὡς ἐκ εὐσεβῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν, ὡς ἐκ τῶν βασιλέων, ὡς ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὡς ἐκ τῶν τελευταίων εὐχῶν ἐποιεῖτο ὡς ἐκ τῆς ὁσίας δὲ τροφῆ αὐτῆς ἦν φακὴ βεβραγμένη καὶ ὀλίγον ὕδωρ. Οὕτως ἀγγελικῶς βίωσασαι.

MENOLOGII GRÆCORUM

PARS TERTIA

A MENSE MARTIO AD AUGUSTUM.

MENSE MARTIO.

Die prima.

1 *Certamen sanctæ martyris Eudociæ Samaritanæ.*

Sancta Christi martyr Eudocia ex civitate Sa-

D

MHNI MARTIO.

Ἐν τῇ πρώτῃ

Ἄθλιος τῆς ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας τῆς Ἰσραηλιτῶν.

Ἡ ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Εὐδοκία ἐκ τῆς

Σαμαρείας τῆς πόλεως, ἣν δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰανου, ἐν ἀκολασίᾳ τὸ πρῶτον βιοῦσα, καὶ πολ-
 ῖς ἐραστὰς τῇ εὐμορφίᾳ τοῦ προσώπου ἔχουσα,
 ἢ καὶ πλοῦτον συνήθροισεν ἄπειρον. Ἄλλ' ὕστε-
 ρὸν ὑπὸ Γερμανοῦ τινος μοναχοῦ τὸν περὶ μετανοίας
 ὡν διδαχθεῖσα, κατενύγη. Ἔπειτα καὶ ὀπτασίαν
 ἴσα, προσῆλθε Θεοδοτῷ τῷ ἐπισκόπῳ, καὶ ἐβά-
 ρθη. Ἡ δὲ ὀπτασία ἦν τοιαύτη· Ἐθεώρει ἄγγελον
 ἰ χειραγωγοῦντα αὐτὴν τρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ
 οὐς ἄγγέλους συγκαίροντας· μέλανα δὲ τινα
 χοντα καὶ λέγοντα, ἀδικεῖσθαι μεγάλα, ὅτι γέ-
 νη ἡ Εὐδοκία Χριστιανή. Διὰ τοῦτο διένειμεν τὸν
 ὕτον αὐτῆς τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἐγένετο μοναχή.
 διαβληθεῖσα παρὰ τῶν αὐτῆς ἐραστῶν, παρίστη
 ἠλιανῷ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἐτιμωρήθη. Ἀλλὰ τὸν
 αὐτὸν τεθνηκότα διὰ προσευχῆς ἀταστήσασα,
 σὺν αὐτὸν πιστεύσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ τότε μὲν
 λύθη. Ἰστέρον δὲ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ τῆς
 ἰας ἄρχοντος, ἀπικεφαλίσθη.
 deret. Ac tunc quidem absoluta fuit, postea
 ka est.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Νέστορος καὶ
 Τριβιμαίου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου τοῦ δυσσεβοῦς ὑπῆρ-
 οῦτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες Νέστωρ καὶ Τριβίμαιος
 τῆς πόλεως Πέργης, χώρας τῶν Κιβυρραίωντων.
 ἰ δὲ χριστιανοὶ οὐκ ἔχοντες τὸν Χριστὸν ἐκήρυττον
 ῆσις, κατεμνησθήσαν τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι.
 ἰ ἐθῆς ἀποστείλας πλῆθος στρατιωτῶν, ἤγαγεν
 οὐς δεδμημένους, καὶ παρίστη τῷ κριτηρίῳ
 τοῦ, προθεῖς ἐνώπιον αὐτῶν πάντα τὰ τῶν βασι-
 ῆρων ὄργανα. Ἀλλὰ θεωρῶν καταφρονοῦντας
 τῶν ἀπειλῶν, ὁμολογοῦντας δὲ μεγάλη φωνῇ τὸν
 στόν, γυμνώσας ἔκυψεν ἀρειδῶς βουεῦραις ξη-
 . Ἔπειτα κρεμάσας ἔξεν, ἕως ἐφάνησαν τὰ ἔντερα
 ὦν. Ἰδὼν δὲ αὐτοὺς τὴν γνώμην ἀμετάθετον
 τας εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, κα-
 θάσας ἀπὸ τῶν ξόλων, προσέταξε τοῖς δημοῖς,
 αἰραῖς τὰς τιμίας αὐτῶν κεφαλὰς ἀποστελεῖν.
 οὕτως εὐχαρίστως τελειωθέντας προτελάβετο ὁ
 ιος.

MENI TO AYTO.

IA'.

*Ἀθλήσις τῆς ὁσίας μάρτυρος Ἀντωνίνης.

Ἰντωνίνα, ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐκ τῆς πό-
 ρς Νικαίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανου· Χρι-
 ἰνὴ δὲ ὑπάρχουσα, φανερὰ ἐγένετο τῷ Μαξιμιανῷ
 λθόντι εἰς Νίκαιαν. Καὶ παραστάσα αὐτῷ, ὁμο-
 ῆσε παῖρῆσίᾳ τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ἔβασαν-
 , καὶ κατηναγκάσθη ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χρι-
 , θυσαὶ δὲ τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐκ ἐπέστη, τῇ
 ακῇ παρίπεμφοθῆ Ἔπειτα τῆς φυλακῆς ἐκβλη-
 α, καὶ καταναγκασθεῖσα τὸν Χριστόν ἀρνήσα-
 , καὶ μὴ καταδεχάμενη, ἐκρεμάσθη, καὶ ἐξέσθη
 πλευράς. Ὅρων δὲ αὐτὴν ὁ Μαξιμιανὸς στηλι-
 ουσεν μὲν τὴν πλάνην, κηρύττουσαν δε τὴν ἀλή-
 , προσέταξε τοῖς δημοῖς ἐκδύσαι αὐτὴν καὶ
 ἢ γυμνήν. Μελλόντων δὲ τῶν δημίων ἀπεισεῖν

maris oriunda, imperante Trajano, primo quidem
 luxuriosam vitam traduxit, ac propter eximiam
 formæ venustatem multos habuit amatores, a qui-
 bus immensas opes collegit. At postea cum mo-
 nachi cujusdam nomine Germani de penitentia
 sermonem audisset, corde compuncta est; deinde
 per visionem etiam impulsam, ad Theodotum episcopum
 accessit, et ab eo baptizata fuit. Erat
 autem visio ejusmodi. Videbat angelum Dei, qui
 eam manu ad cælum ducebat, aliosque angelos
 gratulantes: simul vero nigrum quemdam fre-
 mentem, dicentemque, sibi magnam illatam fuisse
 injuriam, eo quod Eudocia Christiana evasisset.
 Quapropter illa divitias suas pauperibus distri-
 buit, ac monasticam vitam amplexa est. Verum ab
 ipsis suis amatoribus delata, stetit coram Aureliano
 imperatore, ac cruciatibus subjecta fuit. Sed cum
 ejus filium defunctum oratione ad Deum fusa ad
 vitam revocasset, illum induxit ut in Christum
 vero a regionis præside comprehensa, capite

*Et Certamen sanctorum martyrum Nestoris et Tri-
 bimæi.*

Imperante impio Decio, sancti martyres Nestor
 et Tribimæus ex urbe Perge regionis Cibyræota-
 rum, eo quod Christiani essent, et Christum libere
 audacterque prædicarent, apud præsidem regionis
 delati fuerunt. Hic vero confestim missa militum
 multitudo, victos eos adduci jussit, et coram
 tribunali suo sisti, omniaque tormentorum instru-
 menta in eorum conspectu exhiberi. Sed cum illos
 conspiceret et suas minas contemnere et Chri-
 stum magna voce confiteri, præcepit eos denudari,
 exsiccatis boum nervis crudeliter cædi, ac deinde
 suspensos lacerari, quousque eorum viscera appa-
 rerent. Cæterum videns illos suum erga Dominum
 nostrum Jesum Christum animum habere immu-
 tabilem, e ligno depositos lictoribus tradidit, a
 quibus veneranda illorum capita gladiis abscissa
 fuerunt: atque ita martyrio cum gratiarum actione
 consumptos Dominus suscepit.

EODEM MENSE.

Die secunda.

Certamen sanctæ Antoninæ martyris.

Antonina Christi martyr fuit ex civitate Nicæa
 sub imperio Maximiani. Cum autem Christiana
 esset, talem se manifestavit eidem Maximiano, cum
 is Nicæam venisset: ad ejus siquidem conspectum
 adducta, libere confessa est Christum. Quare tor-
 mentis excruciatam fuit, ut ita cogeret Christum
 abnegare ac idolis sacrificare. Cum autem nullatenus
 ad id induci potuisset, in carcerem conjecta
 fuit. Deinde e carcere educta, Christumque abne-
 gare iterum compulsam, cum nequiquam assensisset,
 ex alto suspendi jussa est, ac in lateribus dila-
 niari. Verum cum Maximianus videret eam errori
 quidem irridentem, veritati autem præconium
 perhibentem, præcepit lictoribus, ut illam vestibus

spoliarent, et nudam cæderent. Sed cum in ipsam A
lictores manus injicere vellent, advenerunt angeli,
eam quidem custodientes, illos vero castigantes.
Deinde ignitæ craticulæ imposita, incolumis evasit.
Postremo sacco inclusa, in Nicææ paludem pro-
jecta fuit, atque ita martyrium consummavit.

Eodem die

Dormitio Parmenæ apostoli.

Sanctus hic apostolus Parmenas cum sanctorum
apostolorum discipulus esset, inter Septuaginta
annumeratus est, atque una cum aliis sex diaco-
nis electus ac designatus ad ministrandum mensis
eorum, qui ad Christum accedebant et baptiza-
bantur, quemadmodum in Actis apostolorum scribit
sanctus Lucas, dicens : *Et elegerunt* (videlicet
sancti apostoli) *Stephanum, virum plenum fide et*
Spiritu sancto, et Philippum, et Prochorum, et Ni-
canorem, et Timonem, et Nicolaum advenam Antio-
chenum, et Parmenam. Sic igitur ministrans Par-
menas, et operam suam sanctorum indigentibus
fideliter religioseque navans, ac Deo ejusque disci-
pulis et apostolis placens, morbo correptus, et sub
oculis apostolorum vita functus, ad Christum,
quem concupiverat, migravit, coronam immar-
censibilem ac regnum immortale consecutus.

Et certamen sancti Quinti Thaumaturgi : ac
dormitio sanctorum Andronici et Athanasii :
necnon memoria sancti Troadii, et sancti sacro-
martyris Porphyrii Gazæ, et Theodreti presbyteri
Antiocheni : ac demum certamen sancti sacromar-
tyris Theodoti Cyriniæ episcopi.

EODEM MENSE.

Die tertia

▲ *Certamen sanctorum martyrum Eutropii, Cleonici,*
et Basilisci.

Erant hi temporibus Maximiani, commilitones
et cognati sancti Theodori. Adducti autem ad præ-
sidem tanquam Christiani, diris verberibus excepti
fuerunt, adeo ut tortores ipsi ob tormentorum
vehementiam lassissimi deficerent. Martyres vero, cum
Dominus una cum sancto magno martyre Theo-
doro illis apparuisset, incolumes effecti sunt. Unde D
præses, mutato consilio, conatus est blanditiis
sanctum Cleonicum a Christi fide avertere, dona
et honores ei promittens. Ast ille subridens,
idolorum impotentiam ludibrio exposuit. Dum enim
iis sacrificium fieret, ipse precibus suis simula-
crum Dianæ dejecit. Quare picem et bitumen tribus
in lebetibus fervefactum, effuderunt super sanctos
martyres : qui tamen salvi et illæsi servati sunt ;
tortores vero conflagrarunt. Deinde Cleonicus et
Eutropius, in crucem acti, martyrium consumma-
runt ; Basiliscus autem in carcerem conjectus,
post aliquod tempus et ipse vita functus est.

Α αὐτῆς, ἦλθον ἄγγελοι φυλάττοντες τὴν αἰτή-
λάζοντες δὲ ἐκείνους. Ἔτα ἐτίθη ἐπὶ ἰσθμῶν τα-
τωθείσης, διέμεινεν ἀβυσσῆς. Ἔτα ἐβλήθη
σάκκον, ἐβρίφη ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Νικαίας καὶ
ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἡ κοίμησις Παρμενᾶ τοῦ ἀποστόλου.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παρμενᾶς, μετὰ
τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τοῖς Ἑβδομήκοντα ἡμέ-
μητο. Ἐξελέγη δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξ ἑπτά
προεχειρίσθη εἰς τὸ διακονεῖν ταῖς ἐκεί-
προσερχομένων τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζου-
καθὼς ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐ-
B γράφει Λουκᾶς, λέγων· Καὶ ἐξελέξαντο (ἦσαν
οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι) Στέφανον, ἄνδρα πλι-
στεως καὶ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιπ-
Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τιμόνα, καὶ
λαὸν προσήλυτον, καὶ Παρμενᾶν. Διαιτῶν
οὗτος ὁ Παρμενᾶς, καὶ ταῖς χρείαις καθου-
μενος τῶν ἁγίων πιστῶς τε καὶ θεοφιλῶς, π-
σκων καὶ τῷ Θεῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς π-
στόλοις, εἶτα νοσήσας, ἐπ' ὄψεσι τῶν ἐπι-
τελευτήσας, πρὸς Χριστὸν, ὃν ἐπόθηεν, ἐξ-
σεν, ἀπολαβὼν στέφανον ἄφθαρτον καὶ μα-
ἄθνατον.

Καὶ ἐβλήθη τὸ ἅγιον Κοῖντον τοῦ ἁμαρ-
τοῦ. Καὶ ἡ κοίμησις τῶν ἁγίων Ἀνδρονί-
Ἀθανασίας. Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Τροά-
τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πορφυρίου ἐξ
θεοδώρητου πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας. Ἡ
τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεοδοῦτου ἐπι-
ρινίας.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Γ'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Εὐτροπίου
νίκου, καὶ Βασιλίσκου.

Οὗτοι ἐπήρχον ἐπὶ τῶν χρόνων Μαξιμιανῶ
τιῶνται τυγχάνοντες, συγγενεῖς τοῦ ἁγίου
προσάγονται ὡς Χριστιανοὶ τῷ ἡγεμόνι π-
ται ἰσχυρῶς. Ὅθεν οἱ μὲν τύπτοντες ἐ-
διὰ τὸ σύντονον τῆς βασάνου. Οἱ δὲ μάρ-
φανέντος αὐτοῖς τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ ἁγ-
λομάρτυρος Θεοδώρου, γεγονάσιν ἕντις. Ὁ
μὴν μεταμελόμενος, ἐκολάκευεν τὸν ἁγί-
νικον, μεταθεσθαι ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ
δῶρα καὶ τιμὰς ὑπισχνόμενος. Ὁ δὲ γὰρ
εὐχλεύασα τὴν τῶν εἰδώλων ἀσθένειαν. Ὁ
ἐπιτελουμένης, διὰ προσευχῆς τὸ ἔδανον
τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐκκαΐσαν οὖν πίσαν κ-
τον εἰς τρεῖς λίθους ἐπέχεον ἐπὶ τοὺς ἁγ-
αὐτοὶ μὲν σώοι διεφυλάχθησαν. Οἱ δὲ δόμ-
κάσαν. Ἔτα σταυροῦνται Κλεόνικος καὶ Ε-
καὶ ἐτελειώθησαν. Ὁ δὲ Βασιλίσκος ἐν τῇ
βλῆθεις, μετὰ χρόνον τινα καὶ αὐτὸς ἐτελεί-

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Α

EODEM MENSE.

Die quarta

Memoria sancti Patris nostri Gerasimi.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου. Ἰρράσιμος ὁ θαυματουργὸς τῶν κέσμων καταλιγέρονος, γέγονε μοναχός. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν ἐνδοτέ-
 ῆρημον τῆς Χώρας Θεβαίδος, ἡσύχαζεν, ἐκτελῶν
 τοῦ Θεοῦ προστάγματα. Τοσοῦτον δὲ τὴν πρὸς
 οἰκείωσιν ἐκτέτατο, ὥς φυλάξας τὸ κατ'
 να, καὶ καθομοίωσιν τῶν ἁγίων, ὅτι καὶ τῶν
 ἁγίων θηρίων κατῆρχε, καὶ θαύματα πολλὰ ἔποιε.
 ἤσατο δὲ καὶ ὀπουργὸν καὶ ὄνον εἰς τὸ ὕδροφο-
 ρο, διὰ τὸ μακρὰν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ ἀπέχειν. Ἀλλὰ
 λέοντι ἐκ τοῦ ὄρους καταλθόντι αὐτῷ ἐπὶ τὸ θε-
 ευθῆναι τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ὑπὲρ ξύλου πλη-
 α, μετὰ τὸ θεραπευθῆναι, προσέταξεν, τὸν ὄνον
 νομάς ἄγειν καὶ βόσκειν. Ἐβλινεν οὖν αὐτὸν ἐκ
 σχοινοῦ, καὶ ἔβασκε. Καὶ ποτε κοιμημένου τοῦ
 τος, διερχομενοὶ ἔμποροι ἀναλάβοντο τὸν ὄνον.
 ὑποπτεθεὶς ὁ λέων φαγεῖν αὐτὸν, κατεδικάσθη
 ἐκείνου ὕδροφορεῖν. Καὶ ἔποιε οὕτως μέχρι τῆς
 σῆς τοῦ γέροντος. Τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ ἔπι-
 ανε καὶ αὐτὸς τῷ τάφῳ αὐτοῦ.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου.

ἄρκος ὁ ὁσιος φιλόπονος ἐν πᾶσι γενόμενος, τῇ
 ἰτῆ τῶν θείων Γραφῶν ἐπέδωκεν ἑαυτὸν, καὶ
 τὸ ἄκρον προήλθεν τῆς ἀρετῆς. Σημεῖα δὲ φα-
 οῖ τε παρ' αὐτοῦ συγγραφέντες ὠφελείας λόγοι,
 ἡ τῶν θαυμάτων ἐνέργεια. Ἦσυχάζοντι γάρ
 προσέβλεπεν αὐτῷ ὕψινα. τὸ ἑαυτῆς τέκνον ἔχουσα
 λὸν, καὶ σχήματι ταπεινῷ ὡσανεὶ ἰδίετο ἐλεῆσαι
 τύφλωσιν τοῦ τέκνου αὐτῆς. Ὁ δὲ γνοὺς ἔπτω-
 ρεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς
 ἴς. Μετὰ ἡμέρας δὲ πάλιν ἰλθοῦσα ἡ ὕψινα,
 σῆγαγε δέρμα κριοῦ μεγάλου τῷ ἁγίῳ, τῆς
 εἰας ἀντιμίσθην. Ὁ δὲ οὐ πρότερον λαβεῖν κατ-
 ατο, ἕως τὸ θηρίον ὑπέσχετο μηκέτι πρόδατα
 ἰτων βλάπτειν. Ὁ δὲ περὶ τὰ ἄλογα τοιοῦτος,
 κπὸς ἂν ἦν πρὸς ἀνθρώπους; οὕτω γὰρ ἦν κα-
 ρε, ὡς τὸν πρεσβύτερον τῆς μονῆς λέγειν, μηδέ-
 ε αὐτὸν μεταδοῦναι κοινωσίας τῷ Μάρκῳ, ἀλλὰ
 α ἀγγέλου παρίλκεν αὐτῷ ταύτην. Ἐκατὸν δὲ
 νων γεγονώς, ἐτελειώθη.

nionem præbuisse, sed angeli manu porrectam
 est.

καὶ Ἀθληταῖς τῶν ἁγίων μαρτύρων Παύλου, καὶ
 Λιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ Στρατονίκου ἐν
 λυματίδι.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Ε

Ἀθληταῖς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἐδολογίου.

Ἰδολόγιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ, μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς
 ας Παλαιστίνης, υἱὸς πλουσίων γονέων, εἰδωλολα-
 ν δὲ. Αὐτὸς δὲ, πιστεύσας τῷ Χριστῷ, καὶ βα-
 σθεῖς, μετὰ θάνατον τῶν γονέων αὐτοῦ, διασκορ-
 ρας τὸν πλοῦτον αὐτοῦ πολλὴν ὄντα εἰς τοὺς κίνη-
 α, καὶ ἐκὼν διὰ Κίριον πτωχεύσας, περιήρχετο
 ἀ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, διδάσκων τοὺς ἀπίστους

et monachus : cumque in sæculo interiorem re-
 gionis Thebaidis secessisset, quietam vitam am-
 plexus est, explens mandata Dei. Tantam autem
 apud Deum familiaritatem consecutus est, ut, ima-
 ginem et similitudinem sanctorum in seipso repræ-
 sentans, et feris imperaret, et plura miracula
 patraret. Habuit autem et asinum ad portandam
 aquam sibi subservientem, quod illa a loco longius
 abesset. Quin et leoni, qui ex monte descenderat,
 ipsumque adierat, oculi sui ligno percussi curatio-
 nem petiturus, postquam illum curasset, præcepit,
 ut asinum ad pascua duceret. Quare capistro illum
 trahens, pascebat. Cum vero aliquando leone dor-
 miente illac pertranseuntes negotiatores asinum
 abstulissent, suspicatus Gerasimus leonem illum
 devorasse, ad aquam pro eo convehendam dam-
 navit : quod et ille facere perrexit usque ad obitum
 senis. Cum autem is vita functus fuisset, ipse
 etiam super ejus tumulum exanimatus concidit.

Et memoria sancti Patris nostri Marci.

Sanctus Marcus laboris in omnibus amantissimus
 erat, simulque totum se divinarum Scripturarum
 meditationi dabat ; unde ad summum virtutis cul-
 men pervenit. Clara hujus rei signa sunt tum libri
 utilitatis pleni ab ipso de virtute conscripti, tum
 miraculorum ab eodem patratum gratia. Cum
 enim aliquando quietam in secessu vitam ageret,
 accessit ad illum hyæna, apportans catulum suum
 cæcum, supplicique gestu ipsum rogavit ut cæci-
 tatis partus sui miseretur. Quod ille animadver-
 tens, cum in ejus oculos conspuisset, sanos effecit.
 Hyæna postridie revertens, ingentis arietis pellem
 in sanitatis collatæ remunerationem sancto attulit :
 quam is non prius accipere voluit, quam fera pro-
 mitteret, se nunquam pauperum ovibus insidiaturam.
 Quod si erga irrationalia animalia talem
 ostendit affectum, qualem censendus est habuisse
 erga homines ? Tanta autem inerat ei mundities, ut
 presbyter loci affirmaret, se nunquam Marco com-
 ei fuisse. Demum centesimo ætatis anno vita fun-

Et certamen sanctorum martyrum Pauli, soror-
 risque ejus Julianæ : et Stratonicæ in urbe Ptole-
 maide.

EODEM MENSE.

Die quinta

Certamen sancti martyris Eulogii.

Eulogius Christi martyr erat ex regione Pa-
 læstinæ, parentum quidem divitum, sed idolola-
 trarum filius : ipse vero, Christi fidem amplexus,
 baptizatusque, post parentum obitum divitias sibi
 quamplurimas relictas in pauperes distribuit, et
 libenter propter Dominum mendicando victitans,
 per omnem civitatem regionemque circumibat.

fideles verbum Christi docens, mulosque ex iis A convertens, et baptizans in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Quod cum faceret, ab idololatriis apud principem regionis proditus est, comprehensusque, eidem B sistitur: interrogatus vero, libere Christum confessus est. Quare vestibus exutus, ac siccis boum nervis crudeliter verberatus, compulsusque Christum abnegare, et idolis sacrificare, cum obsequi noluisset, principis jussu, sacro capite abscisso, in eodem loco sepultus est.

Et memoria sancti Patris nostri Gregorii episcopi Constantiæ in Cypro: nec non memoria Hesychii ascetæ.

EODEM MENSE.

Die sexta

Certamen sancti martyris Cononis in Isauria

Sanctus iste Conon temporibus sanctorum apostolorum, erat ex regione Isauriæ oriundus. Cum autem Christianus esset, feminæ quam duxerat, antequam convenirent, persuasit ut ambo virginitatem servarent: quare cum illa perinde ac soreore versatus est. Ducem porro salutis habuit archistratogam Michaellem, qui et illum baptizavit, et sanctæ Trinitatis nomen edocuit, divinaque eidem mysteria tradidit, et ad finem usque ipsi adfuit; stupenda insuper miracula patranda virtutem illi contulit. Conon itaque parentes suos baptizavit, ex quibus Nestor ipsius pater pro Christo martyrium subiit. Sed et adversarios suos Græcos, et affirmantes præter idola nullum esse Deum, convicit persuasitque ut alta voce Christum confiterentur, atque dicerent: Unus est Cononis Deus. Dæmonas quoque subegit: et alii quidem ab illo agrestibus addicti sunt locis, alii vero doliis inclusi. Postremo a præside comprehensus, et quæstioni subjectus, sed a populo accurrente liberatus, cum biennium supervixisset, vitam consummavit.

Et certamen sancti martyris Cononis hortulani.

Hic Decio imperante ex Nazareth Galiliæ oriundus erat. In regionem vero Pamphylia profectus, exiguum terræ locum excolens, et in hortum convertens, ex plantatis ibi oleribus victum sibi, ac hospitibus pauperibus parabat. Erat autem moribus simplex adeo, ut cum adessent, qui ipsum C comprehenderent, et ad præsidem adducerent, ut tormentis subiceretur, quod Christianus esset, eumque cum ludibrio salutarent, ipse salutationem rependerit: cumque dicerent, quod præsens vocasset eum, responderit: Quid enim opus est illi opera mea, præsertim cum Christianus sim? Vincit autem, et ad præsidem adductus, cum compelleretur ut idolis sacrificaret, altum ingemuit, et præsidi ait: Utinam, o præses, et tu idola abnegares, et ad Christum accederes. Ergo spondylis perforatis, clavisque ferreis confixus, ante currum compulsus currere, vitam consummavit.

τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν στρίφων, καὶ βαπτίζων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ποιῶν κατεμνήθη παρὰ τῶν εἰδωλοτρῶν τῶν χωρῶν ἄρχοντι. Καὶ κρατηθεὶς παρέστη ἐνώπιον αὐτοῦ ἐρωτηθεὶς ὡμολογήσει παρρησιαί. Καὶ ἐτόθη σφοδρῶς βουνεύροις ξηροῖς. Καὶ ἐκείνη ἄρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῆκα ἰδεῖν εἰδώλοισι. Ὡς δὲ οὐκ ἐπέστη, προσέειπεν αὐτῷ, τὴν ἰσρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετιμήθη, καὶ αὐτῷ τῷ τόπῳ.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου. Καὶ μνήμη Ἡσυχίου ἀσκητοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ζ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κόνωνος τῆς Ἰσαυρίας.

Ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἐγγίων ἀποστόλων ἦν ὁ ἅγιος Κόνων, ἐκ τῆς Χώρας Ἰσαυρίας. Ἐνώπιον δὲ ὧν συνεζεύχθη γυναικί: ἀλλὰ κρῖν ἦν θεῖν αὐτῇ, πείσας παρθενεύειν συνην ἀδελφῇ. Ὁδηγεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ καὶ βαπτίσαντος αὐτόν, καὶ τὸ τῆς ἁγίας οὐδοῦ ὄνομα διδάξαντος, καὶ τῶν θείων μυστηρίων αὐτῷ μεταδόντος, καὶ μέχρι τέλους συνήκει τῶν παραδόξων θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν πραγματοποιῶν. Ἐδάπτισε δὲ καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νέστωρ ὑπὲρ Χριστοῦ ἠμαρτάνθη. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθισταμένους αὐτῷ ἔλιπε λέγοντας μὴ εἶναι ἕτερον Θεὸν πλὴν τοῦ Θεοῦ. Ἐπεισε καὶ παρεσκευάσεν ὁμολογήσει μάρτυρον τὸν Χριστὸν, καὶ εἰπεῖν Ἐἴς Θεὸς ὁ Κόνων: ἔταξε δὲ καὶ τοὺς δαίμονας: καὶ οἱ μάρτυρες τοὺς ἀγρούς: οἱ δὲ ἐνεκλείσθησαν εἰς τὰς κρατηθείς παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐτιμωρεῖται ἡμῶν ὁ λαὸς, ἐλυτρώσατο αὐτόν. Καὶ ζῆσαι αὐτὸν ἐτελειώθη.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κόνωνος τῆς Ἰσαυρίας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου ἐκ Ναζαρεθ Γαλιλαίας. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῆς Ἰσαυρίας, καὶ τόπον μικρὸν ἐκλαδόμενος, μεταπέμπει εἰς κῆπον, καὶ φυτευῶν λάχανα, ἐξ αὐτῶν ἐκτρέφει καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς ξένοις πένησι τροφήν. Ὁ δὲ ἄρχων τὸν τρόπον ἀπλοῦς, ὡς καὶ τοὺς μέλλοντας ἐκράτησαι, καὶ ἀγαγεῖν εἰς τὸν ἄρχοντα ἐπὶ τῆς κρήνης ἵσταναι διὰ τὸ εἶναι Χριστιανόν, ὡς ἐν τῷ ἀσπαζομένους ἀντασπάσασθαι, καὶ εἰπόναι: Καλεῖ σε ὁ ἡγεμὼν, ἀποκρίνασθαι, Ποῖαν γὰρ ἔχεις ἐμοῦ χρεῖαν ἔχει, μάλιστα ὑπάρχοντος Κυρίου; Δεθεὶς οὖν καὶ ἀχθεὶς, παρέστη τῷ ἡγεμῶνι καὶ ποστραπεῖς θῆσαι τοῖς εἰδώλοισι, βαθὺ σπασθὲν εἶπε πρὸς τὸν ἡγεμῶνα: Ἐἴθε, ὦ ἡγεμὼν, ἐπιτρέψαι μοι ἀρνήσασθαι τὰ εἰδωλα καὶ προσελθεῖν τῷ Χριστῷ. Τότε τρυπηθεὶς τοὺς ἀστραγάλους καὶ τοὺς ἦλοις καθηλωθεὶς, καὶ τρέχειν ἔμπροσθεν ἐπὶ τῶν ἰσρῶν ἀναγκασθεὶς, ἐτελειώθη.

βλησις τῶν ἀγίων μβ' μαρτύρων τῶν ἐν Ἀ
Ἀμωρίῳ κρατηθέντων, ἐν Συρίᾳ δὲ ἀναι-
ντων.

Ἡ τῆς βασιλείας Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου,
πρὸς Μιχαὴλ υἱοῦ Θεοδώρου τῆς ποιήσεως
ῥοδοξίαν, ἦσαν οὗτοι οἱ ἄγιοι, στρατηγοὶ καὶ
ἄλλοι ὄντες, πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς. Κατ' ἐκείνον
καιρὸν ἐξελθὼν τῆς Συρίας ὁ ἀμηνᾶς μετὰ
ἐναριθμητοῦ κατὰ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν τῆς
ἰσῆς ἐπικρατείας, ἀπεστάλησαν παρὰ τοῦ
ἰσῆος φυλάξαι τὴν πόλιν Ἀμορίου. Καὶ ἰδόντες
ἦθος τῶν Σαρακηνῶν ἄπειρον, εἰσῆλθον ἰσῆ-
ἰστρου ἀγωνιζόμενοι καρτερῶς. Ἄλλα συγχω-
θεοῦ τοῦ παιδεύοντος τοὺς πταίοντας, τοῦ
ου πολιορκηθέντος, τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος ἀπ-
η. Αὐτοὶ δὲ δεχθέντες ἀπήλθον εἰς Συρίαν, B
πεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν. Καὶ μετὰ τὸ πολλὰ
πικρῶς ἔσθηναι, ἐκβλήθησαν τῆς φυλακῆς, ἠναγ-
ισαν μαγαρίσαι. Καὶ μὴ πεισθέντες, ἔλαβον
ισιν τοῦ ἀποκεφαλίσθηναι. Καὶ προθυμοποιή-
αὐτοὺς Κωνσταντῖνος, σὺν αὐτοῖς ἀπεκαφα-

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

Ζ

οῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ τῆς Πρου-
σίας.

Ὁ τοῦ ἐπίσκοπος ἦν τῆς ἐν Προυσιᾷ ἁγίας Ἐκ-
ίας κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυσσεβῶν Εἰκονο-
ων. Καὶ ἰδὼν τοὺς ἄφρονες κατὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ
λησίας μαινομένους, καὶ πᾶσαν ἀνατρέποντας
ὧν ἀκρίβειαν καὶ τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐκτυπώ-
τῶν σεπτῶν εἰκόνων ἀφανίζοντας, καὶ ἀπα-
ιντας μὲν αὐτὰς ἐκ τῶν ἁγίων ναῶν, ζωγρα-
ας δὲ ἀντ' αὐτῶν εἶδη θηρίων, καὶ ὀρνέων, καὶ
ῶν· καὶ θεῶν Πατέρων παραδόσεις ἀνατρέ-
ας, θεοὺς ῥήμασιν, ὡς βέλεσι κατκτόντισιν, ὡς
μαχητῆς, διωγμοὺς, καὶ ἐξορίας, καὶ σκληρα-
ας ἀιρετιστάμενος ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων,
ας τοῦ Χριστοῦ καὶ θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς παν-
ἀρχάντου αὐτοῦ Μητέριος τῆς ἐνδόξου Δεσπο-
μῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μάριας, τῶν
ῶν ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ὅθεν
οὐς πειρασμοὺς ἐν πολλοῖς ὑπομείνας χρόνους,
ἔχρι τέλους καλῶς ἀνδρισάμενος, πρὸς Κύριον
μην.

Ἡ μνήμη τῶν ἐν ἁγίοις Ἀρκαδίου καὶ Νέστο-
ἐπισκόπων ; Τριμηθοῦντος τῆς Κύπρου· καὶ
ῶν τῶν ἁγίων Εὐδούλου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ
οῦ, καὶ τοῦ θεοῦ Δομητίου· καὶ τῶν ἁγίων μαρ-
ων ἐπὶ τῶν ἐν Χερσῶνι.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

Π

Ἡ μνήμη τοῦ θεοῦ καὶ ὁμολογητοῦ Θεοφυλάκτου,
ἐπισκόπου Νικομηδείας.

Ὁ Θεοφύλακτος, ὁ θεῖος ἱεράρχης, ὁπῆρχε μὲν ἐν
ἀνατολικῶν μερῶν· εἰς Κωνσταντινοπόλιν δὲ
ἐν, ἰδοὺς Ταρασίῳ τῷ ἀγιωτάτῳ τότε πρωτο-

*Et certamen sanctorum LXII martyrum Amorii
captorum, et in Syria occisorum.*

Imperante Theophilo Iconomacho patre Mi-
chaelis filii Theodoræ, quæ, restitutis imaginibus
orthodoxiam celebravit, fuerunt hi sancti duces
et tribuni, viri opulenti et nobiles : qui, illo tem-
pore quo venit ex Syria ameras cum innumero
populo in partes orientales Romani imperii, missi
sunt ab imperatore ad urbem Amorii propugnatio-
nem : videntes autem infinitam Saracenorum mul-
titudinem, castrum ingressi, illud fortiter defen-
derunt. Sed permittente Deo, qui delinquentes
corripit, castro vi intercepto, multitudo civium
mactata est : ipsi vero comprehensi, in Syriam
abducti, et in carcerem conclusi sunt : plurimasque
ærumnas perpessi, e carcere educti, et vi, ut præ-
stigias eorum amplecterentur, coacti. Verum con-
stanter id recusantes, acceperunt sententiam, qua
capite deberent plecti. Cumque Constantinus ma-
gnopere socios animasset, cum iis capite plexus
est.

EODEM MENSE.

Die septima

S Sancti Pauli confessoris in Prusia.

Hic cum episcopus esset ejus, quæ in Prusia est,
sanctæ Ecclesiæ, temporibus impiorum Iconoma-
chorum, videretque insanos adversus Christi Eccle-
sias debacchari, omnemque legum observationem
evertere, formasque et repræsentationes veneran-
darum imaginum delere, ipsas quidem ex ædium
sacrarum adytis penitus exterminando ; earum
vero loco substituendo depictas terarum, volucrum
serpentiumque effigies, posthabitis divinorum Pa-
trum traditionibus ; divinis eos verbis, tanquam
jaculis, impetere non desiit Dei pugil invictus,
persecutiones, exsilia, ærumnas gravissimas susti-
nere gaudens propter sanctas imagines Christi Dei
nostri, atque sanctissimæ et intemeratæ Matris
ejus gloriosæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque
Virginis Mariæ, nec non deiformium angelorum,
atque sanctorum omnium. Plurimam igitur vexa-
tionem multorum annorum decursu tolerans, atque
ad extremum vitæ spiritum generose decertans, ad
Dominum migravit.

Et memoria sanctorum Arcadii et Nestoris, epi-
scoporum Trimethuntis Cypri : et certamen sancto-
rum Eubuli et Juliani medici, et sancti Dometii :
nec non sanctorum septem martyrum in Chersonia.

EODEM MENSE.

Die octava

*Memoria sancti confessoris Theophylacti episcopi
Nicomediæ.*

Theophylactus, divinus pontifex, in partibus Ori-
entis natus, Constantinopolim veniens, sanctissimo
Tarasio ministravit, cum ille adhuc primus a se-

cretis esset: postea vero patriarcha ordinatus, A monachum ipsum fecit una cum Michaele, qui Synadorum episcopus postremo creatus est, eosque in patriarchio probe educavit: Theophylactum autem episcopum Nicomediae ordinavit. Ubi vero Tarasius in humanis esse desiit, eique sanctus Nicephorus in patriarchatu successit, Leone Armeno imperium capessente, atque adversus sacras imagines sese instruente, accersens sanctus Nicephorus una cum reliquis episcopis etiam sanctum Theophylactum, et palatium ingrediens, acriter reprehendit impium sanctisque imaginibus adversantem imperatorem. Tunc patriarcha quidem in Thusum insulam relegatus est; alii vero in alia loca deportati; Theophylactus autem in Strobilum, ubi vitam consummavit.

Et memoria sancti Arcadii Cyprii, ac certamen Eubuli et Juliani.

Sanctus Arcadius erat ex insula Cypro oriundus, monasticam vitam a puero amplexus, et obrectam vivendi methodum Deo gratissimus, Constantino Magno imperatores palaestram auspicatus. Multis profuit non solum exemplo vitae suae et virtutibus, sed etiam doctrina et adhortationibus. Ex his erant Eubulus et Julianus, qui frequentius ad eum veniebant, sermonibusque ejus confortati, in via virtutis procedebant: postea vero imperante impio Juliano Apostata, ab idololatris, qui ab imperatore potestatem accerbant contra Christianos libere insurgendi, capti fuerunt, et tandem post durissimos cruciatus capite plexi sunt. Quæ ubi sanctus Arcadius intellexit, contristatus quidem est: sed Deo, qui omnia ita ordinat, gratias egit. Perseverans autem in eodem loco ubi hactenus consederat, inter orationes lacrymis plurimis perfusus, vitam finivit.

Et certamen sanctorum in Cherson episcoporum Basilei, Eugentii, Agathodori, et reliquorum.

Imperante Diocletiano, Hermon Hierosolymorum episcopus allegavit episcopos, Ephræm quidem in Turciam, Basileum vero in Chersonem: qui cum ibi Christum prædicaret, verberibus exceptus est, atque urbe ejectus. Cum vero principis filium a morte ad vitam revocasset, rursus accersitus, principem ipsum aliosque plurimos baptizavit. Sed qui in sua infidelitate manserant, funibus alligatum tandiu a pedibus raptarunt, donec vitam finivit. Post ejus mortem venerunt Eugenius, Agathodorus, Capeton, et Elpidius, qui, cum Christum prædicarent, ab insurgentibus in illos Græcis occisi sunt. Post hæc missus fuit Hierosolymis Ætherius, qui, cum feritatem populi cerneret, Magnum Constantinum adivit, Byzantii tum imperantem, cumque rogavit ut idololatras ex urbe Cherson eicerentur: quod et ex animi sententia contigit. Cumque ecclesias condidisset, iterumque imperatorem, ut gratias ageret adisset, in Chersonem regressus, et sacra secum deferens, in reditu in fluvium Danaprin projectus, vitam ibi finivit.

σηκρίτη υπάρχουντι. Ἐπει δὲ πατριάρχης κερυρίσθη, ἐποίησεν αὐτὸν μοναχόν, μετὰ Μιχαήλ ὑστερον γεγονότος ἐπισκόπου Συνάδων, καὶ τῷ Πατριαρχεῖω εὐκτηρίοις ἐνέταξεν ἕνα ἐκ τῶν ἐπισκόπων Νικομηδείας ἐχειροτόνησεν. Ἰσαίαντος δὲ Ταρασίου, γέγονε πατριάρχης ὁ Νικηφόρος. Κρατήσαντος δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρμενίου, καὶ κατὰ τῶν ἁγίων εἰδώτων μεσαντος, παραλαβὼν ὁ ἅγιος Νικηφόρος τὸν Θεοφύλακτον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισκόπους, ἦλθεν ἐν τῷ παλατίῳ, καὶ ἤλεγξεν κακίαν τῶν καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀρνούμενον. Τότε ὁ πατριάρχης ἐξωρίσθη εἰς Θάσον τὴν νῆσον. Οἱ λοιποὶ, ἄλλος ἀλλαχοῦ· Θεοφύλακτος δὲ εἰς Στροβίλον ἐν ἧ καὶ ἐτελεύτησεν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἀρκαδίου τοῦ Κυρίου τῆς Ἐθελθης Εὐβούλου, καὶ Ἰουλιανῶ.

Ὁ ὁσιος Ἀρχάδιος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, μοναχὸς ἐκ βρέφους γινόμενος, καὶ Θεῷ διὰ πολιτείας εὐαρστέησας. Ἀγωνισθεὶς τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, εἰς τοὺς ὤφελών, οὐ μόνον διὰ βίου καὶ ἐπεισὶ καὶ διδασκαλίαις καὶ παραινέσεως· ἔξ ἡν ἴατο Εὐβούλος, καὶ Ἰουλιανός. Οἱ τινες συγκαταρατὸν αὐτὸν ἀπερχόμενοι, καὶ στηριζόμενοι τῷ αὐτοῦ ἐπιμέλῳ τῆς ἀρετῆς. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ δυσσεβοῦς καὶ Ηραβάρτου Ἰουλιανῶ, κατετύπησεν ὑπὸ τῶν εἰδωλοκρατῶν, παρῆρησις ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς τοῦ βασιλέως ἐξουσίας κατὰ τῶν ἐκείνων, καὶ βασανισθέντες ἰσχυρῶς, ἀπέκλεισε. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ ὁσιος Ἀρκαδιος, κλιμακῶν, εὐχαριστήσας δὲ τῷ Θεῷ, τῷ οὐρανοῦ προσευχόμενος ἐν τῷ τόπῳ ἐν ᾧ κειτο, καὶ δάκρυσι πολλοῖς περιγεόμενος, ἐτελεύτησεν.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκόπων καὶ Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου, καὶ λοιπῶν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, Ἐρμῆνι σολύμων ἐπίσκοπος ἀπέστειλεν ἐπιστάτας μὲν Τουρκίαν Ἐφραῖμ, εἰς δὲ Χερσῶνα ἐκείνην τὸν Χριστὸν κηρύττων, τυφθεὶς ἰσχυρῶς ἔγειρας δὲ τὸν υἱὸν τοῦ ἄρχοντος ἐκ τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν ἐκείνων, καὶ τὸν ἄρχοντα πάλιν προσεκληθῆναι, βαπτίσας καὶ τὸν ἄρχοντα ἑτέρους πολλοὺς. Οἱ δὲ ἄπιστοι μανίτικῶς ἐκείνην τὸν σκοινίους ἀπὸ τῶν ποδῶν. Καὶ σφοδρῶς λεύτησεν. Μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευτήν, ἔβησαν Εὐγένιος, Ἀγαθόδωρος, Καπήτων, καὶ ἕτεροι ἐκ τῶν ἐκείνων τὸν Χριστὸν. Καὶ συστάτες οἱ ἐκείνην ἀπέκτειναν αὐτοὺς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπέκτειναν Ἱεροσολύμων Αἰθέριος· καὶ ἰδὼν τὸ ἄγριον, προσῆλθεν τῷ Μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ Βυζαντίῳ τότε βασιλεύοντι, καὶ ἤτησεν αὐτὸν καὶ ἐδίωχθησεν ἐκ τῆς Χερσῶνος οἱ εἰδωλοκράταις δὲ ἐκκλησίας, πάλιν προσῆλθεν τῷ εὐχαριστῶν. Καὶ ἱερὰ λαβὼν παρ' αὐτοῦ, ἐκείνην τὴν πόλιν ἐκείνην. Καὶ ἐν τῷ ἐπανέρχεται, βίβη εἰς τὸν Δανάριν ποταμὸν, καὶ ἐκεῖ ἐτελεύτησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Θ'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ τεσσαράκοντα μάρτυρες, ἐκ δια-
ρων τόπων ὑπάρχοντες, ἐν ἐπιτάγματι ἑστρατεύ-
σο ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικινίου. Διὰ δὲ τὸ εἶναι
ιστιανοὶ, κρατηθέντες ὑπὸ Ἀγρικολάου ἡγεμόνος,
ρόντος καὶ τοῦ δουκὸς, ἠναγκάζοντο θῦσαι τοῖς
ἰώλοις. Καὶ μὴ πειθόμενοι, λίθοις τὰ στόματα συν-
οίθησαν. Ἔτα ἐν ὥρᾳ χειμερινῇ γυμνοὶ ἐπὶ τῆς
μηνὸς τῷ κρύει παγωθείσης, καὶ κρουσταλωθείσης
τεδινάσθησαν ἴστασθαι δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἐνθα
ὅς λιποψυχήσαντος, καὶ πρὸς τὸ πλησίον λουτρὸν
αμύντος, καὶ τῇ θερμῇ διαλυθέντος, ὁ φυλάττων
τοὺς καπικλάριος, ἰδὼν ἐξ οὐρανοῦ σεφάνους κατ-
χομένους ἐπὶ τοὺς τριάκοντα ἑννέα μάρτυρας, καὶ
εὐστάφανον περιτεύοντα, ὃς ἦν τοῦ διαλυθέντος,
δοσάμενος προσεδράμη τοῖς ἁγίοις, καὶ ἐπίστευσε
Ἰησοῦ Χριστῷ. Τῷ δὲ πρώτῳ, ὡς ἐφάνησαν οἱ μὲν θανέν-
τες, οἱ δὲ ἔτι ἔμπνέοντες, ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἀχθέντες,
ἐπὶ τὰ σκέλη θλασθέντες, ἐπὶ ἀμαξῶν ἐτίθησαν,
ἐβρίβησαν ἐν τῷ ποταμῷ· καὶ οὕτως ἐτελειώ-
σαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Ι'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Κοδράτου, Κυ-
πριανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, διωγμοῦ κινήθεντος,
ὅντες οἱ Χριστιανοὶ, οἱ μὲν κρατούμενοι ἀπεσφά-
ντο, οἱ δὲ φεύγοντες ἐν τοῖς ὄρεσιν κατεκρύπτοντο,
ἐκ καιροῦ. Φυγοῦσα δὲ καὶ ἡ μήτηρ Κοδράτου, ἐκ τῆς
λευκῆς ὑπάπχουσα Κορινθίων, ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ὄρος,
καὶ κατεκρύπτετο. Ἐπαὶ δὲ ἦν ἔφκουος, ἐγέννησεν υἱόν,
ὀνόμαζα αὐτὸν Κοδράτον. ἔβλα ὀλίγον ἐπιβίωσασα,
ἀπέθανε, καταλιπούσα τὸν υἱὸν βρέφος. Ὅστις
ἔφετο ὑπὸ τῶν νεφῶν συνισταμένων ἐπ' αὐτόν, καὶ
εὐζώντων αὐτόν. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐγνώρι-
σαν αὐτόν τινες ἡδὴ νεανίσκον γενόμενον· καὶ ἀπήρ-
ντο πρὸς αὐτόν· ὧν ἦσαν Κυπριανός, Διονύσιος,
νεκτος, Παῦλος καὶ Κρίσκης. Ἦρχε δὲ πάντων ὁ
Κοδράτος, καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν.
τὰ δὲ τίνα χρόνον ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν διαβλή-
τες τῷ ἄρχοντι, καὶ κρατηθέντες, ἤχθησαν εἰς
Κορινθὸν· καὶ βασανισθέντες, καὶ μέγχι τέλους
τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρύττοντες, τὰς κεφαλὰς ἀπε-
οίθησαν.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Διονυσίου.

Διονύσιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχεν μὲν εἰς
τὴν γνωρισέντων τὸν ἅγιον Κοδράτον, καὶ πρὸς
τὸν ἀπερχομένων. Κατεμηνύθη δὲ τῷ ἄρχοντι τῆς
ὀλεως Κορίνθου, ὅτι τὸ μὲν πρόσταγμα τῶν βασι-
λέων οὐ πειθαρχεῖ, καὶ τῶν μεγίστων θεῶν κατα-
σορεῖ· ἕτερον δὲ τίνα κηρύττει Θεὸν ἑσταυρωμέ-
νον, λέγων ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν,
καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν
τοῖς, ὁ καὶ μέλλων ἐλθεῖν ἐξ οὐρανοῦ μετὰ δόξης
καὶ αἰ ζώντας καὶ νεκρούς, καὶ ἀποδοῦναι ἑκάστῳ
κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὅθεν κρητηθεὶς καὶ δευθεὶς

Α

EODEM MENSE

Die nona

Certamen sanctorum martyrum Sebaſtes.

Quadraginta Christi martyres ex diversis oriundi
locis Licinio imperante in exercitu militabant.
Quod autem Christiani essent, sub Agricolaο prae-
side, praesente etiam duce, comprehensi, et idolis
sacrificare coacti, cum id facere recusarent, ipso-
rum ora lapidibus contusa fuere. Deinde hiemis
tempore in rigenti congelatoque stagno nudi per-
noctare jussi sunt. Ibi cum unus, cui animus ad
frigus ferendum defecerat, in proximum balneum
desiliens, calore necatus fuisset, janitor qui illos
custodiebat, videns coronas super novem ac triginta
martyres descendentes, unamque coronam super-
esse. quae exincti militis fuerat, detractis vesti-
bus ad sanctos procurrens, in Christum credidit.
Ut dies illuxit, cum hi quidem exanimati, illi vero
adhuc spirantes apparuissent, ad ripam perducti,
fractis ipsorum cruribus, postremo plaustris im-
positi, in profluentem projecti sunt, atque ita mar-
tyrium consummarunt.

EODEM MENSE

Die decima

*Certamen sanctorum martyrum Codrati, Cy-
priani, et sociorum.*

Imperante Decio cum persecutio mota fuisset,
Christiani omnes aut capti mactabantur, aut fu-
gientes in montibus ad tempus abscondebantur.
Tunc etiam mater Codrati ex urbe Corinthiorum
oriunda, fuga elapsa, venit in montem, et in lateris
degit: et quia praegnans erat, peperit filium, quem
Codratum nominavit, nec diu postea vixit, relicto
filio adhuc infante mortua. Nutriebatur autem ille
a nubibus supra ipsum coeuntibus, et aquam affe-
rentibus, potumque ei praebentibus. Procedente
vero tempore cum aetatem juvenilem attigisset,
cognoverunt eum aliqui, et ad eum accesserunt, ex
quibus erant Cyprianus, Dionysius, Anectus, Pau-
las, et Crescens: quos omnes regebat sanctus
Codratus, et veritatem docebat. Post aliquod dein
tempus ab idolorum cultoribus traditi sunt praesidi,
et vincti Corinthum adducti; ac dein tormentis
subjecti, cum usque ad finem Christum praedica-
rent, capite plexi sunt.

Et certamen sancti martyris Dionysii.

Dionysius, Christi martyr, unus ex illis fuit, qui
sanctum Codratum cognoverunt, et ad eum acces-
serunt. Proditus vero, ad praesidem urbis Corinthi
adductus est, quod mandato imperatorum non
obediret, ac magnos deos contemneret; aliam ve-
ro deum crucifixum praedicaret, dicens. hunc esse,
qui fecit caelum et terram, et mare. et omnia quae
in eis sunt, quique e caelo venturus esset cum
gloria, ut judicaret vivos et mortuos, et redderet
unicuique secundum opera sua. Quare comprehen-
sus, et vinculis constrictus, stetit coram praeside,

et urgebatur modo blanditis, modo minis Christum negare, et idolis sacrificare: sed priori proposito adhærens, et Christum magna voce confitens, gladio interemptus, martyrium consummavit.

EODEM MENSE.

Die undecima

12 Certamen sancti sacramartyris Pionii.

Sanctus iste imperante Decio presbyter erat in sancta Smyrnæ Ecclesia. Cum autem Judæos Græcosque reprehenderet, iisque ex Scripturis demonstraret unum esse verum Deum omnium factorem, et unigenitum ejus Filium Jesum Christum, et Spiritum sanctum: adjiceretque, ab eodem peccatores omnes et infideles cruciatibus subjiciendos fore, ignique sempiterno addicendos, idque exemplo ignis Sodomitici, ejusque qui in Sicilia erumpit, ostenderet; una cum aliis Christianis comprehensus ab idolarum cultoribus, primum quidem vinculis constrictus, Polemoni idolorum sacerdoti urbisque Smyrnæ principi traditus fuit: deinde ab iis ad regionis præsidem adductus, hujus jussu durissimis verberibus affectus, et in equuleum suspensus est, lampadibus ignis latera ustulatus. Postremo ex equuleo depositus, et in ardentem fornacem injectus, in oratione martyrium consummavit.

Et memoria sancti Patris nostri Sophronii, archiepiscopi Hierosolymorum.

Sanctus Pater noster Sophronius ex urbe Damasco in provincia Phœnicis originem traxit, piorum ac temperantium parentum filius. Cum vero præstanti præditus esset ingenio, universam Græcorum et Christianorum scriptam doctrinam didicit. Magni deinde Theodosii mandram delegit, in qua universam evoluit Scripturam. Posthæc Alexandriam profectus est, amplioris eruditionis comparandæ studio ductus. Propter doctrinam itaque, et eximiam ipsius virtutem episcopus Hierosolymorum factus est. Sancta deinde civitate capta, rursus Alexandrinam ad sanctum Joannem Eleemosynarium abiit, eoque vita functo, iterum Hierosolyma regressus est. Cum autem plures libros composisset, diversorumque sanctorum encomia persecutus fuisset, et vitam sanctæ Mariæ humanæ naturæ viribus majorem conscripsisset, gregem quoque Ecclesiæ Dei optime duxisset et gubernasset, ad Domenum, quem optaverat, in pace migravit.

EODEM MENSE.

Die duodecima

13 Memoria sancti Patris nostri Theophanis, confessoris in magno Agro.

Sanctus Pater noster Theophanes, nobilibus atque locupletibus parentibus natus patre defuncto, a matre educatus fuit. Annorum duodecim factus, puellæ desponsus est, quam cum suis adhortationibus ad servandam virginitatem indu-

α δλόσει, παρίστη τῷ ἀρχοντι, καὶ καταπαύει ποτὲ μὲν κολακείαις, ποτὲ δὲ ἀπειλαῖς ἐργασθεύει Χριστὸν, καὶ θύσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ τὸς τρεῖς ἐνστάσεως ἐχόμενος, καὶ Χριστὸν ὁραλὸν γάλλῃ φωνῇ, ἀπεσφάγη μαχαίρῃ, καὶ οὕτως λαιώθη.

MUNI TO AYTO.

IA

Ἄθλιος τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πιονίου.

Καὶ οὗτος ὁ ἅγιος ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς α' πρεσβύτερος τῆς ἐν Σμύρνῃ ἁγίας Ἐκκλησίας ἁγίων δὲ Ἰουδαίους καὶ Ἑλλήνας, καὶ πᾶσαν ἀπὸ τῶν Γραφῶν, ὅτι εἰς μόνος ἐστὶ θεὸς ἐπὶ ὃ τὰ πάντα ποιήσας, καὶ ὁ μονογενὴς υἱὸς Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κτ'ιθεὶς ἀπὶ πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἵπτα αὐτοῦ τιμωρηθήσονται, καὶ πῦρ ἀσπίδων παύονται, καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ Σοδομιτικῆ καὶ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ἀνερχομένου ἐκρήτων τῶν εἰδωλολατρῶν μετὰ καὶ ἑτέρων ἁγίων. Καὶ πρῶτον μὲν παρεδόθη δεδεμένος ἄλλοι μωνι τῷ τῶν εἰδωλῶν ἱερεῖ, καὶ τῷ τῆς πόλεως ἄρχοντι. Ἐπειτα παρ' ἐκτίνων προσήλθε Χώρας ἡγεμόνι. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐτυφεν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμάσας, λαμπάσι πυρὸς ἐκ αὐτοῦ κατέφλεξεν. Ἐἶτα ἀπὸ τοῦ ξύλου καὶ κάμινον ἀνάψας μεγάλην, ἐπέβαλε ἐπὶ αὐτὴν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐν αὐτῇ προσευχόμενος

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ἱεροσολιμίτου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Σωφρόνιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἠ ἀπὸ τῆς χώρας Φοινίκης, πόλεως δὲ ἀναστροφῶν καὶ σωφρόνων γονέων υἱός. Ἐπὶ ἔμαθεν πᾶσαν Ἑλληνικὴν καὶ Χριστιανικὴν. Ἐἶτα τὴν μάδραν τοῦ μεγάλου Θεοδώρου, ἐν ἧ πᾶσαν διήλθε Γραφήν. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρειαν ἀπέλθε, πλείονος γνώσεως διὰ δὲ τὴν γνῶσιν, καὶ τὴν ὑπερβάλλου ἀρετὴν ἐπισκοπὸς Ἱεροσολύμων γίνεσθαι ἁγίας πόλεως πολιτοκρηθείσης, πάλιν ἀνδρείαν πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν ἀπέρχεται, καὶ μετὰ τελευταίαν ἐκείνου Ἱεροσόλυμα ὑποστρέφει. Πολλὰς δὲ βίβλους ψάμενος, καὶ διαφόρους ἁγίους ἐργασθεύει τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον διήγημα ὁσίας Μαρίας, καὶ καλῶς τὸ ποίημα Ἑκκλησιαστικῆς χειραγωγίας καὶ ἰσχύος, ἐν Κυρίῳ, ὃν ἐδόθησεν, ἐξεδήμησεν.

MUNI TO AYTO.

IB

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνη τοῦ ἐν τῷ μεγάλῳ ἁγίου.

Θεοφάνης ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν, ὁπτινῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων. Τελευταίον πατρός, ἦν ἀνατρεφόμενος παρὰ τῆς νόμου δὲ δεδουκασίας, συνεζύχθη γυναῖκα αὐτῆν διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ

ἐκηρεν αὐτὴν ἐν τῇ τῆς Πριγκίπου μονῇ. Αὐτὸς διανείμας τὸν πλοῦτον τοῖς πένησιν, ἀπελθὼν ἐγένετο μοναχὸς ἐν τῷ τῆς Σιγριανῆς ὄρει διακειμένην ναστηρίῳ. Κρατήσας δὲ βασιλείας Λέων ὁ Ἀρμένιος. Εἰκονομάχος ὢν, ἤκουσε περὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ἱεροῦ Θεοφάνους, καὶ προστείλας ἤγγαγεν αὐτὸν ἐν τῇ σιλευούσῃ, καταναγκάζων συνελθεῖν τῇ αἰρέσει τοῦ. Μὴ πείσας δὲ, πρῶτον μὲν ἀπέκλεισεν εἰς λακίην. Ἔπειτα τῆς φυλακῆς ἐκβαλὼν, καὶ κάλιον ταναγκάσας ἀνήσασθαι τὴν τῶν σκεπῶν εἰκόνων οσκύνησιν, ἐπεὶ ἑώρα μηδὲ ὄλιως ἀνεγόμενον ὕπο ἀκοῦσαι, ἐξώρισεν εἰς Σαμοθράκην· ἔνθα καὶ ἐλθὼντα τὸν ἅγιον, καὶ ὀλίγον ἐπιβιώσαντα, προσέβητο ὁ Κύριος.

Ἡ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Πάπα Ῥώμης·

Ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας ὑπῆρχεν οὕτως ἅγιος Γρηγόριος, μοναχὸς ἐν μοναστηρίῳ πλησίον ἡμῶν· ἦν δὲ πάνυ ἐνάρετος· καταζαίρετον δὲ ἡμῶν. Δοκιμάζων δὲ αὐτὸν ὁ Θεὸς, ἀπέστειλεν εἰδὼν πρὸς αὐτὸν ἐν σχήματι ναυαγῆσαντος· εὗρεν αὐτὸν πρόθυμον πρὸς τὸ δεῦναι· πενήτων γὰρ νομίσματα δίδωκε τῷ αἰτήσαντι, εἴτα καὶ τρίτον ἔταρα, ἕως ἐκένωσεν τὸ ἐν τῇ μονῇ σικκίον τοῦ χρυσοῦ. Καὶ γενόμενος ἄρχιερεὺς Ῥώμης, συνεκάλει καθ' ἡμέραν δώδεκα πτωχοῦς· καὶ ἔδωκε αὐτοῖς μόνον καὶ τρισκαίδεκατος, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν εἰπὼν τὸ αὐτοῦ ὄνομα, ἤκουσεν, ὅτι καστόν· καὶ οὕτως ἐσιώπησεν συνοήσας, ὅτι ἄγγελος Θεοῦ ἐστίν. Γενόμενος δὲ πάσης παιδείας Γραφῆς ἔμπειρος, πολλὰ συγγράμματα καταπέπεν ὑπαγορευθέντα μὲν Ῥωμαϊστὶ, ἑρμηνευθέντα δὲ Ἑλληνιστὶ. Ζήσας δὲ οὕτως, καὶ θαύματα ἔργασάμενος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήσαντο.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῷ.

ΙΓ'.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλεξάνδρος ὁ ἅγιος καὶ ἑυδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐν τοῖς καιροῖς τοῦ διωγμοῦ, καὶ ἐν τῷ σκότειον κλάνῃ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὡσπερ πολυφωτός ἦρ ἐν εὐσθείᾳ διέλαμπεν ἐν Πύδνῃ τῇ πόλει, μανίαν τῶν δυσσεβῶν διελέγχων, καὶ τὸν Χριστὸν φανερώς κηρύττων, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων τρέφων πρὸς αὐτὸν καὶ βαπτίζων. Ὡς δὲ ἴδον ὅτι ἐκείνους εἰς ὀργὴν ἐκίνησε. καθ' ἑαυτοῦ τοὺς εἰδωλολάτρους τὴν παβήρησιν αὐτοῦ καὶ τὸ ἰσχυρὸν λόγου μὴ ὑπομείναντες. Ὅθεν ἐπισυναχθέντες αὐτοῦ, καὶ κρατήσαντες αὐτὸν, ἐτιμωρήσαντο αὐτὸν ὡς ἐπύσαν αὐτὸν ἀπειθῶς, καταναγκάσαντες αὐτὸν θῦσαι τοῖς ἀνόητοις θεοῖς. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, κατεδύσαν αὐτὸν ἀποκεφαλίσθηναι. Καὶ ἐκχαριστῶν τῷ Θεῷ, τὴν κεφαλὴν ἐκτεμήσας, ἔδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ. Τὸ μίσην αὐτοῦ λείψανον ἐλάμβανον τινες τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ περισεύσαντες θύσαν.

xisset, in monasterio Principis totondit. Ipse vero, distributo in pauperes patrimonio, ad monasterium in monte Sigrianæ positum profectus, ibidem monachum induit. Cum autem Leo Armenus Iconomachus imperium tenuisset, sancti Theophanis virtutem intelligens, ad urbem regiam illum venire jussit instititque ut hæresi ipsius assentiretur. Quod cum haudquaquam persuasisset, primam quidem custodiæ illam includi mandavit: post e carcere eductum rursus urgebat ut venerandarum imaginum cultum ejuraret: animadvertensque, illum nec tolerare velle quæ dicebantur, in Samothraciam relegavit. Quo profectus sanctus, cum parum supervixisset, a Domino assumptus est.

Et commemoratio sancti Patris nostri Gregorii, papæ Romæ.

Justiniano imperante iste sanctus Gregorius in monasterio prope Romam monachum egit. Cum autem virtutibus omnibus, ac præcipue misericordia in pauperes præditus esset, illum probaturus Deus, angelum sub naufragi specie ad eum misit, ipsumque ad dandum paratissimum, reperit: quinquaginta namque nummos petenti continuo numeravit, deinde sex, postremo tres alios, donec auri, quod in monasterio habebat, crumenam exhausit. Factus autem pontifex Romanus, cum duodecim quotidie pauperes convocare soleret, quadam die ipsi soli tertius decimus apparuit qui rogatus, ut sum proderet nomen, respondit, hoc esse admirabile. Quare ille conticuit, intelligens Dei angelum esse. Cum autem in omnibus doctrinis et Scripturis esset versatus, complures lucubrations reliquit Latino sermone compositas, in Græcum post 14 conversas. Vita itaque hunc in modum traducta, et variis patris miraculis, in pace ad Dominum migravit.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

Certamen sancti martyris Alexandri.

Sanctus et gloriosus Christi martyr Alexander temporibus persecutionis, et inter tenebras erroris idolatrarum, velut splendidissimum sidus pietate refulsit in urbe Pydna. Cum autem impiorum insaniam redargueret, Christumque palam prædicaret, et ex Græcis complures ad illam traductos baptizaret, paganorum iram in se commovit, qui ejus libertatem, atque in dicendo vim ægre sustinebant. Facta itaque conspuratione, illum comprehenderrunt, sævæque subjectum quæstioni, atque durissime cæsum, urgebant ut diis mente carentibus immolaret. Cum autem nihil profecissent, decollari illum jubent. Atque hunc in modum Deo gratias agens, capite plexus, beatum spiritum Domino tradidit: pretiosas autem ejus reliquias religiosi quidam Christiani colligentes et componentes, se pelierunt.

Et certamen sancti martyris Sabini.

Sabinus, Christi martyr, ex regione Ægyptii fuit: propter incumbentem vero persecutionis sævitiam sæculum deserens, secessit, et extra civitatem se abdidit in exiguam domunculam. Cum autem magna Christianorum multitudo ab idolorum cultoribus comprehenderetur, Sabinus etiam quæsitus est, nec inventus, haud levi infideles dolore affecit. Tunc mendicus quidam solitus ad Sabinum accedere, ab eoque accipere victui necessaria, idolatris dixit: Quid dabitis mihi, et ostendam vobis quem quæritis Sabinum? Dederunt autem ei nummos duos, eumque secuti, irruerunt in domunculam, atque comprehensum Sabinum vinctumque adduxerunt ad præsidem. Dixit porro ad eum præses: Quare contemnens edictum imperatorum, magnosque deos, ignotum quemdam deum prædicas? **1b** Respondit Sabinus: Quia hunc quem prædico Deum, præ omnibus confiteri, eique credere te oportet. Itaque post tormenta in fluvium projectus, vitam finivit.

EODEM MENSE.

Die decima quarta

Commemoratio sancti Patris nostri Euschemonis episcopi Lampsaci,

Sanctus Pater noster Christique confessor Euschemon, a puero probe honesteque educatus, factus est Deo amicus; atque in virum evadens, sacrarium fuit sanctissimi Spiritus. Angelicam deinde amplexus vitam, orthodoxam studiose sectatus est fidem: ac demum ad hierarchici culmen erectus honoris, spirituali impletus est gratia: et divino succensus zelo. Iconomachorum hæresim repressit ac fregit. Miracula quoque multa ac magna patravit: atque inter alia infantem mortuum, sibi a matre lacrymabunda deportatum, ad vitam, fusa ad Deum oratione, revocavit. Feris animalibus terribilis factus. solo jussu ab agris, quibus noxam inferebant, ea repulit. Custodiæ denique traditus ab eo, qui tunc imperium obtinebat, hæretico imperatore, velut sacrarum imaginum cultor, ipsos custodes suos fecit orthodoxæ fidei esse cultores, sua doctrina persuasos. Quare in exilium ejectus, vitam finivit.

Et certamen sanctorum martyrum Satyri, Saturnili, Reucati, Perpetuæ et Felicitatis, quæ Romæ martyrium subierunt: necnon Alexandri in Pydna.

EODEM MENSE

Die decima quinta

1c *Certamen sanctorum martyrum Timolai, Agapii, et sociorum.*

Sancti isti, multorumque certaminum martyres Christi, Diocletiano imperatore, vixerunt. Agapius quidem ex urbe Gaza, Timolaus vero ex Ponto Euxino, Dionysius, et alter Dionysius ex urbe Tripoli Phœnicis, Romulus Dispolitianorum Ecclesiæ subdiaconus. Illic accessere duo Alexandri ex Ægypto. Hi fervente persecutione, Christi amo-

A Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σαβίνου. Σαβίνος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Αἰγύπτου· διὰ δὲ τὴν ἐπιχειμένην ἀπὸ τοῦ διωγμοῦ καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀνεχώρησε καὶ ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως κατεκώπητο ἐν σπηλαιῶνι μικρῷ. Πολλῶν δὲ κρατουμένων Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐζητεῖτο καὶ ὁ Σαβίνος, καὶ μὴ εὐρισκόμενος, ἐλόπει τοὺς ἀπίστους. Τότε καὶ ἐλθὼν εἰς πτωχὸς, ὁ πρὸς αὐτὸν ἀπερχόμενος, λαμβάνων τροφήν, εἶπε τοῖς εἰδωλολάτραις· τί δίδοτε, κἀγὼ ὑποδείξω ὑμῖν ὃν ζητεῖτε Σαβίνον; καὶ δὲδωκεν αὐτῶν νομίσματα δύο. Καὶ ἀκολούθησεν αὐτῷ καὶ ἐπιστάντες τῷ οἰκήματι, ἐκπαύσαντες τὸν Σαβίνον; καὶ δῆσαντες ἤγαγον πρὸς τὸν ἄρχοντα. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ ἄρχων· διὰ τί, καταρῆμα τοῦ προστάγματος τῶν βασιλέων, καὶ τῶν μεγάλων θεῶν, ἔτερρον θεὸν κηρύττεται ἀγνωρίστον; Ὁ δὲ ἔφη, ὅτι Μαῖλλον ὃν ἐγὼ κηρύττω θεόν, οὐδεὶς οὐκ ἔγνωσεν, καὶ πιστεῦσαι αὐτῷ τιμωρὸν ἐβρίφη ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ ἐτελειώθη.

MHNI TΩ ΑΥΤΩ.

ΙΔ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσχήμονος, ἐπισκόπου Λαμψάκου.

C Εὐσχήμων ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν καὶ ὁμολογῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐκ βρέφους καλῶς καὶ ἁγίως αὐξηθεὶς, φίλος γέγονε τοῦ Χριστοῦ· καὶ εἰς τὸ τέλειον φθάσας, ναὸς ὑπῆρξε τοῦ παντῆρος Θεοῦ, τὸν ἀγγελικὸν βλὸν ἐλόμενος· καὶ τῆς πίστεως πλῆθυνσις ἐρατισάμενος. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιχειρήσασθαι ματικῆς. Καὶ ζήλω θεῶν πορωθεὶς, τὴν ἑνομαχῶν κτελέσεν ἀρεσιν. Ἐποίησε ἔργα πολλὰ καὶ παράδοξα. Τεθνηκὸς γὰρ ἐκ βασιταζόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ κλεισθὸς ἐξάμενος τῷ θεῷ, πρὸς ζωὴν ἐπανήγαγε πνευματικῶν ἀγρίοις φοβερός γέγονε. Προστάξαι γὰρ αὐτὰ ἀπεδίωκε τοὺς ἀγροὺς καταβάλλοντα. Πηλακῆ δὲ παραδοθεὶς παρὰ τοῦ κρατοῦντος ἐκ τῶν βασιλέων, ὡς προσκυνητῆς τῶν ἁγίων εἰκότων, κληρονομήσας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τοὺς αὐτὸν πορνεύσαντας τῇ παρ' αὐνοῦ διδασκαλίᾳ πεποιθῶν· ἐξορίαν δὲ ἀποσταλεὶς ἐτελειώθη.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Σατύρου, Σατυρίλου, Ρεουκάτου, Περπετουᾶς, καὶ Φελικίτης ἐν τῇ Ῥώμῃ μαρτυρησάντων. Καὶ Ἀλεξάνδρου ἐν Πύδνῃ.

MHNI TΩ ΑΥΤΩ.

ΙΕ'

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Τιμολάου, Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι καὶ πολυάθλοιοι τοῦ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· μὲν Ἀγαπίος ἀπὸ Γάζης τῆς πόλεως· ὁ δὲ Τιμολάου ἐκ τοῦ Εὐξίνου Πόντου· Διονύσιος ἄλλος ἕτερος Διονύσιος ἐκ Τριπόλεως τῆς Φοινίκης· Ἄλλος μὲν ἄλλος δὲ ἦν ὑποδιάκονος τῆς Διοσκοιλιανῶν Ἐκκλησίας Πλησίον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἄθληται.

τινες, διωγμοῦ ὄντος, διὰ τὸν πρὸς Χριστὸν πό-
ν ὄσαντες τὰς ἑαυτῶν Χεῖρας, αὐτόματοι προσ-
θεν τῷ τότε βασιζοντι Χριστιανούς ἡγεμόνι
ς Καισαρίων πόλεως. Καὶ σταθέντες ἐμπροσθεν
τοῦ, Χριστιανούς ἑαυτοὺς ἀμολόγησαν. Ὁ δὲ
γεμῶν, πλείστα τούτους παρακαλέσας, καὶ ἀναγ-
ίας θῆσαι, καὶ δῶρα καὶ τιμὰς αὐτοῖς δοῦναι
ισχυόμενος ἔπακούσασιν, καὶ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ θέλημα
θεῖν κίσασιν μὴ δυνηθεῖς, ἐτιμωρήσατο ἰσχυρῶς.
εἰ μετὰ τὰς τιμωρίας, ζῆφει τούτων ἀποτέμνει τὰς
ραλὰς, καὶ οὕτω παρέδωκεν τὰς ἀγίας ψυχὰς αὐ-
ὸν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Νικάνδρου

Νικάνδρος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν καὶ αὐ-
ς ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Ἐίχε δὲ ἔργον
ἐπαντὸς τὸ ἐπισκέπτεσθαι τοὺς ἐν φυλακῆς ἀγίους,
ἢ θεραπεύειν, καὶ ἐπιχορηγεῖν αὐτοῖς τὴν ἀναγ-
λαν τροφῆν· ἔτι δὲ καὶ θάπτειν τὰ λείψανα αὐ-
ων. Ἰδὼν οὖν καὶ τούτων τῶν ἀγίων τὰ λείψανα
ἰμμένα οὕτω καὶ ἀνεπιμέλητα, ἐπεὶ ἐν ἡμέρᾳ
ς ἐτόλμα προσγγίσει αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς
ατηθῆ, ἐν νυκτὶ ἀπελθὼν, ἀνείλεν αὐτὰ ἐν καθ'
καὶ κατέθετο ἐν ἐνὶ τόπῳ. Θεασθεῖς οὖν ὑπὸ τι-
ς τῶν εἰδωλοατρῶν, διεδλήθη τῷ ἄρχοντι.
εἰ κρατηθεῖς εὐθύς, ἐτιμωρεῖτο, καὶ Χριστὸν
νεῖσθαι ἠναγκαζέτο. Ὁ δὲ πρὸς τὸ μὴ ἀρνήσα-
αι αὐτὸν, καὶ Θεὸν μᾶλλον ἐκήρυττεν ἀληθινόν, καὶ
μιουργὸν τοῦ παντός. Ὅθεν εἰς ὄργην κινήσας
ν ἄρχοντα, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευταίην, καὶ
τω τελειωθείς, ἀπέλαβε στέφανον αἰώνιον, καὶ
ἦν μακαρίαν καὶ ἀτελεύτητον.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Νικάνδρου. Καὶ
ἡμῆ τοῦ οὐραίου Ἰωάννου τοῦ ἐν Ῥουφιναναῖς.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῷ.

ΙΖ.

Ἄθλησις τοῦ ἀγίου Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

Ἰουλιανὸς, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἠπῆρχεν ἐκ τῆς
αζάρβου πόλεως, υἱὸς βουλευτοῦ τινος Ἑλλήνος,
τέρα ἔχων Χριστιανῆν· ἥτις καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν
ἱερὰ Γράμματα. Καὶ μετὰ τὸ γενέσθαι δέκα καὶ
τῷ ἑτῶν, προσήχθη ἐν Αἰγίᾳ τῇ πόλει Μαρκανῶ
ἡγεμόνι παρὰ τῶν εἰδωλοατρῶν. Καὶ ἀναγκα-
εις θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπέστη. Διὸ ἀνοίξαν-
οἱ δῆμιοι μετὰ βίας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐγχείουσιν
ιον καὶ κρέας τῶν εἰδωλοθύτων. Ἐἴτα ἐμβάλλεται
; φυλακῆν, καὶ ἄγεται ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Καὶ ἐρωτη-
ῖσα παρὶ αὐτοῦ, ἠτήσατο τὸν υἱὸν αὐτῆς δοθῆναι
τῇ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, πρὸς τὸ βουλεύσασθαι μετ'
τοῦ. Καὶ τούτου γενομένου, πάλιν ἄγονται εἰς
ῖτασιν, καὶ εἶπον μὴ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν.
θεν τὴν μὲν μητέρα αὐτοῦ ἀπέλυσαν διατεμόντες
; πτέρνας αὐτῆς· τὸν δὲ ἅγιον Ἰουλιανὸν ἐμβάλ-
ντες εἰς σάκκον γέμοντα ἕρπετῶν λοβόλων, καὶ
μμου, ἐβρίψαν ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἐξεβρίφη δὲ τὸ
ψανον αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· καὶ ἐτάφη, παρὰ
ναϊκὸς χῆρας τινὸς εὐλαβοῦς.

re successi, proprias vincientes manus, Cæsareæ
præsidi, Christianos eodem tempore torquenti,
sponte sese obtulerunt, et coram ipso stantes, Chri-
stianos se esse confessi sunt. Præses vero cum
pluribus eos adhortaretur, compelleretur ut sac-
rificarent, munera honoresque, si parissent, ipsis
se daturum spondens; cumque ad suam volunta-
tem eos trahere non posset, atrocibus tormentis
subjecit: postque cruciatus, jussit illorum capita
gladio abscindi: atque ita sanctas suas animas
Domino tradidere.

Et certamen sancti martyris Nicandri.

Nicander, Christi martyr, floruit et ipse Diocle-
tiano imperatore. Adhibebat autem continuo ope-
ram invisendi sanctos carceri inclusos, iisque mi-
nistrandi et necessarium victum procurandi, nec-
non eorum reliquias sepeliendi. Videns ergo hu-
jusmodi sanctorum reliquias ita dispersas et negle-
ctas, eum non auderet ad eas die accedere, ne et
ipse comprehenderetur, noctu adveniens, eas au-
ferebat alias post alias, et uno eodemque loco
collocabat. Deprehensus igitur ab aliquo ex idolola-
tris, proditusque præsidi, ac statim comprehensus,
tormentis subjectus fuit, et Christum abnegare
compulsus. Ipse vero noluit eum abnegare, sed po-
tius Deum verum esse et universorum conditorem
prædicabat. Quapropter cum præsidem ad iracun-
diam commovisset, gladio cursum vitæ finivit: et
sic defunctus, accepit æternam coronam, et beatam
ac fine carentem vitam.

Et certamen sancti Apostoli Nicandri: et com-
memoratio sancti Joannis in Rufinianis.

EODEM MENSE.

Die decima sexta.

¶ *Certamen sancti Juliani in Cilicia.*

Julianus, Christi martyr, erat ex urbe Anazarbo,
filius cujusdam senatoris Græci, matrem habens
Christianam, quæ et ipsum sacras Litteras docuit.
Cum autem annum decimum octavum ageret, in
urbem Ægasad Marcianum præsidem ab idololatriis
adductus, et ad sacrificandum compulsus, noluit
obedire. Quapropter lictores, violenter os ejus ape-
rientes, vinum et carnem idolis oblata infuderunt.
Deinde in carcerem conjectus est, et mater ejus
adducta: quæ de illo interrogata, petiit sibi filium
suum concedi per tres dies, quibus posset cum
illo deliberare. Quo facto, rursum in quæstionem
adducuntur: et cum dixissent se nequaquam
Christum abnegaturos esse, matrem quidem cal-
caneis perforatis dimiserunt, sanctum vero Julia-
num in saccum injicientes serpentibus venenatis et
arena plenum. in mare projecerunt: ex quo ejus
reliquiæ Alexandriam ejectæ, a religiosa quadam
vidua sepultæ sunt.

Et commemoratio sancti apostoli Aristobuli ex septuaginta.

Aristobulus, divinus Christi apostolus, fuit ex septuaginta discipulis. Post gloriosam autem et salutiferam ascensionem magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, secutus est sanctum apostolum Paulum, magnum orbis doctorem, in omnem civitatem et regionem, ministrans et serviens illi, ut genuinus et fidus discipulus. Cum vero ille episcopos ordinaret, et ad docendam veram fidem, et Christum prædicandum in omnem regionem mitteret, ordinavit et ipsum, misitque in regionem Britannorum, qui tunc erant homines infideles, feroces, et crudeles. Ad quos ubi primum accessit, et Christum prædicavit, verberibus aliquando exceptus, aliquando secundum profluentem tractus subinde ludibrio expositus est. Interim multis persuasit ut ad Christum accederent, et baptisarentur. Unde 18 cum ecclesiam constituisset, in eaque presbyteros et diaconos ordinasset, vitam consummavit.

Et certamen sanctorum martyrum Menigni et Romani.

Sanctus Menignus vixit imperante Decio, oriundus ex civitate Paro, arte fullo, et labore manuum sibi victum comparans, ministrabat Christianis ob persecutionem in carceres coniectis. Desiderabat autem et ipse pro Christo martyrimum subire, idque precibus efflagitabat. Quare audivit vocem sibi dicentem: Menigne, veni ad me, et invenies gratiam coram me. Accessit ergo ad judicem, et Christianum se esse confessus est. Quamobrem verberibus exceptus, gladioque digitis manuum et pedum abscissis, capite plexus fuit. Venerandæ autem ejus reliquiæ in urbe sepultæ, præbent sanitatem omnibus fidelibus usque in hodiernum diem. Romanus autem cum Ecclesiæ Cæsareæ Palæstinæ diaconus esset, Christianique fidem populum doceret, comprehensus, multisque tormentis excruciatus, eodem die gladio cæsus finem accepit.

Et certamen sancti martyris Papæ: et sanctæ martyris Euphrasiæ: necnon commemoratio sancti Alexandri papæ Romæ; et sanctorum Trophimi et Thalli,

EODEM MENSE.

Die decima septima.

Commemoratio sancti Alexii, viri Dei.

Fuit hic ex urbe Roma, Euphemiani patricii filius, a quo uxorem ducere compulsus, cum celebratis nuptiis conversari eum cum sponsa oporteret, tradito eidem nuptiali annulo, domo discessit: et Edessam urbem profectus, per decem et octo annos apud ecclesiam mansit. Ex ipsius autem virtute agnitus, se subduxit: Romamque repetens, proprias ædes intravit, ubi ignotus, apud januam se continuit, patrem matremque spectans, et a famulis suis ludibrio habitus: 10 parentibus insuper, et casta ipsius uxore dolentibus, perpetuoque

Α Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀριστοβούλου, ἐνὸς τῶν Ο΄.

Ἀριστόβουλος, ὁ Θεῖος ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα μαθητῶν. Μετὰ τὴν ἐνδοξὸν καὶ σωτήριον ἀνάληψιν τοῦ κυρίου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθησεν τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ Παύλῳ, τῷ μεγάλῳ διδάσκοντι τῆς οἰκουμένης, εἰς πᾶσαν πόλιν διακονῶντας, καὶ δουλεύων αὐτῷ, ὡς γνήσιος καὶ πιστὸς μαθητής. Ἐπεὶ δὲ εἰς πᾶσαν χώραν χειροτονῶν ἐπισκόπους, ἐπὶ τῷ διδάσκειν τὴν ἑλληνικὴν καὶ κηρύττειν τὸν Χριστὸν, χειροτονήσας καὶ ἐκεῖ ἐπεμψεν εἰς τὴν χώραν τῶν Βρετανῶν, ἐπὶ ὑπαρχόντων, καὶ ἁγίων, καὶ ὁμῶν ἀφ᾽ ὧν. Ἄλλ' ὁμῶς ἀπελεύθων, καὶ τὸν Χριστὸν κηρύττων, καὶ ποτὲ μὲν τυπτόμενος, ποτὲ δὲ κατὰ τὰ ἔθνη συρρόμενος, ἄλλοτε δὲ χλευαζόμενος, πολλοὺς ἐκεῖ προσελθὼν τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτισθῆναι. Ὁρῶν τὴν ἐκκλησίαν συστησάμενος, καὶ πρεσβυτέρους, καὶ διακόνους ἐν αὐτῇ καταστήσας, ἐτελειώθη.

Καὶ ἔβληθις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μενίγνου, καὶ Ῥωμανοῦ.

Ὁ μὲν ἅγιος Μένιγνος ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς ἐκείνης ἀρχαίας Δακλίου, ἐκ τῆς πόλεως Παρίου. Ἐνεκα τῆς καὶ τοῦ ἐργοχειροῦ αὐτοῦ τροφᾶς ποριζόμενος, καὶ τοῖς διὰ τὸν διωγμὸν εἰς φυλακὰς ἀποκαλυπόμενος Χριστιανοῖς. Ἐπιθύμει δὲ καὶ αὐτὸς μαρτυρῆσαι ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ παρακάλει ὑπὲρ τούτου. Διὰ τὴν αὐτῷ φωνὴν λέγουσα· Μένιγνε, ἔλθε πρὸς με ἐρήσεις χάριν ἐνώπιόν μου. Παραστάς ὁπότε ἔβληθι, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, ἐπὶ τῷ Καὶ μαχαίρᾳ κοπήεις τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν, ἀπεκαφαλίσθη. Τὸ δὲ τίμιον εἶδος αὐτοῦ ταφῆν ἐν τῇ πόλει, παρέχει ἰάματα πιστοῖς μέχρι τῆς σήμερον. Ὁ δὲ Ῥωμανός τις ὢν τῆς ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἑκείνης, καὶ τὸν λαὸν διδάσκων τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐπὶ τῇ θῆθι, καὶ πολλὰ βασανισθεὶς, κατ' αὐτὴν τῆσιν τὸ διὰ ξίφους ἐδέξατο τέλος.

Καὶ ἔβληθις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πάπα, καὶ ἁγίας μάρτυρος Εὐφρασίας. Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου, πάπα Ῥώμης, καὶ τῶν ἁγίων μου καὶ Θάλλου.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΖ'

Δ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Οὗτος ἦν ἀπὸ τῆς Ῥώμης, υἱὸς Εὐφρατίου πατρικίου, ὅς καὶ πρὸς γάμον ἐβέβαιον αὐτῷ γάμου δὲ γενομένου, κατὰ τὸν καιρὸν, κατ' ὅσον τῇ νόμῳ προσομιλήσας, δοὺς αὐτῷ τὸν ἀρετῆς δακτύλιον, ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, καὶ τὴν πόλιν ἐξῆς καταλαβὼν, προσέμεινε τῇ ἐκκλησίᾳ ἕτη ἑκατὸν ὀκτώ. Γνωσθεὶς δὲ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ἐκλήθη καὶ πάλιν ἀπέληθεν εἰς Ῥώμην καὶ κατεστάθη ἰδίῳ οἴκῳ, καὶ ἀγνοηθεὶς τῷ πολῶνι προσκρούει, βλέπων τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ἑαυτοῦ, ἀποκρίσας ὑπὸ τῶν δοῦλων αὐτοῦ, καίτοι πῶν γονέων

ἦς σώφρονος αὐτοῦ γυναικῶς λυκουμένων καὶ Αἰ illius causa plorantibus. Instante autem obitu, chartam deposcens, universa quæ ipsum spectabant, conscripsit, illam post obitum manu tenens : quam cum Honorius imperator accepisset, cunctis audientibus legit. Tum vero ejus acta patuerunt. Illius itaque sanctæ reliquiæ in templo Sancti Petri apostoli conditæ fuerant.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μαρίνου.

Μαρίνος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, Χριστιανὸς ὢν, καὶ ὄρων τοὺς εἰδωλολάτρας θύοντας, οὐ μόνον ἄλογα ἴσα, τετράποδα, καὶ πετεινά, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους, ἠήλωσε· καὶ ἰορτῆς γενομένης τοῖς ἀψύχοις εἰδώλοις, δραμῶν κατέστρεψε τὸν βωμὸν, καὶ τὰ θύματα τεσπάτησεν, τοὺς τε δυσσεβεῖς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων ἐθύβρισε, καὶ ἑαυτὸν Χριστιανὸν ὠμολόγησεν, πῶν ὅτι, Πιστεύω εἰς Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἡ μονογενῆ, τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Τότε ἠρισθέντες οἱ εἰδωλολάτραι, ἐκράτησαν αὐτὸν, καὶ ὡττον μὲν ἐτιμωρήσαντο, ὁ μὲν βροχάλας τύπτων, δὲ λίθων συντριβῶν τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τοὺς ὀδόντας, ἄλλοις σύρων ἐκ τῶν τριχῶν. Ἐπειτα δῆσαντες τὸν, παρέδωκαν τῷ τῆς χώρας ἐκείνης ἄρχοντι· ὁ δ' ἐκείνου τυφθεὶς ἀνηλεῶς βουνοῦροις κρητοῖς, καὶ κρημασθεῖς καὶ ξεσθεῖς τὰς πλευράς, τέλος ξίφει ἡ κεφαλὴν ἀπεκνήθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

II'

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἱεροσολύμων.

Οὗτος ὑπῆρχεν υἱὸς γονέων εὐσεβῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου. Ἐπεὶ δὲ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Ἰσκόπος Μάξιμος τέλει βίου ἐχρήσατο, οὗτος ἀντ' αὐτοῦ τῆς ἐπισκοπικῆς χάριτος ἠξιώθη, τῶν ἀποβλητικῶν δογματικῶν προθύμως ὑπερμαχῶν. Ἀκάκιος δὲ Ἀρειανὸς ὢν, καὶ τὸν ἐν Καισαρείᾳ τῆς λαοιστίνης θρόνον ἐπέχων, καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Σαρδικῇ ὁδοῦ καθαιρεθείς, ἐκεῖ γνώριμος ἦν τῷ βασιλεῖ, ἴθην ἔχων τὴν ἐξουσίαν, τὸν Κύριλλον τοῦ θρόνου κελεῖν. Ὁ δὲ εἰς Ταρσὸν ἀπελθὼν τῷ θαυμασίῳ ἦν Σιλβανῷ. Καὶ εἰς Σελεύκειαν συγκροτηθεὶς ὁδοῦ, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐξέδραμεν ὁ ἄκκιος, καὶ ἐκείσε τὸν βασιλεῖα ὑπεροβίᾳ καταδικάσαι Κύριλλον. Μετὰ δὲ τελευτῆν Κωνσταντίνου, τῆς φιλείας κρατήσας Ἰουλιανὸς, θέλων ἐπισπάσασθαι τὰς εἰς εὐνοίαν, ἐβόύσατο μετὰ πάντων καὶ τὸν Κυρίλλον, καὶ τῷ ἰδίῳ θρόνῳ κατέστησεν. Καὶ οὖν τὸ ποιμνιον ἰθύνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήσαν.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων ἐπέκτα γυναικῶν τῶν ἐν Ἀμισῷ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ δυσσεβοῦς Μαξιμιανοῦ, γμοῦ κινήθηεντος μεγάλου, πᾶσα ἡλικία τῶν ῥώπων τῶν ὁμολογούντων τὸν Χριστὸν, διὰ βαρύνων διαφόρων καὶ ποικίλων θανάτων ἐξεκρίτετο. εἰ οὖν καὶ ἐν Ἀμισῷ τῇ πόλει πᾶς ὁ τὸν Χριστὸν κηρύττων ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τῆς αὐτῆς πόλεως,

Et certamen sancti Marini martyris.

Marinus, Christi martyr, cum Christianus esset, et a paganis non modo irrationalia animantia, quadrupedes, et aves, verum etiam homines immolari videret, zelo incensus, et in medium prosiliens, cum festum inanimis idolis ageretur. altare subvertit, victimas conculcavit, impiosque idolorum sacrificulos contumelia affect : seque Christianum confessus : Credo, ait, in Christum Filium Dei Unigenitum, factorem cœli et terræ, maris, et omnium quæ in eis sunt. Quamobrem ad iram concitati idololatræ, ipsum comprehenderunt : et primum quidem ipsi per se illum cruciarunt : hic quidem fuste cœdens, ille vero lapide os ejus et dentes contundens, alius capillos vellicans : deinde vero vinculis constrictum, præsi illius regionis tradidere, cujus jussu aridis bubulis nervis miserime cœsus, mox suspensus, et latera ustulatus, postremo decollatus est.

EODEM MENSE.

Die decima octava.

☉ Commemoratio sancti Patris nostri Cyrilli Hierosolymitani.

Iste piis parentibus natus est imperante Constantio. Maximo autem Hierosolymorum episcopo vita functo, episcopatus gratia dignus effectus, illique substitutus, pro dogmatibus apostolicis alacriter decertavit. Sed Acacius Arianus, qui Cæsareæ Palæstinæ thronum obtinebat, atque a synodo Sardicensi segregatus fuerat, cum imperatori esset notus, potestate ab eodem accepta. Cyrillum e sua sede dejecit. Is vero Tarsum concedens, una cum admirabili Silvano commoratus est. Coacta post Seleuciæ synodo, Constantinopolim Acacius advolans, imperatori persuasit ut Cyrillum exsilio multaret. Mortuo Constantio, cum imperium obtinisset Julianus, velletque universos sibi benevolos reddere, una cum cæteris etiam Cyrillum exsilio liberatum propriæ sedi restituit. Cum ergo gregem bene gubernasset, ad Dominum migravit.

Et certamen sanctorum septem mulierum Amisi.

Imperante impio Maximiano cum magna persecutio commota fuisset, omnes homines cujusvis ætatis, qui Christum confiterentur, diversis cruciatibus et variis mortis generibus occidebantur. Cum ergo etiam in urbe Amiso quisquis Christum prædicabat Deum, ab ejusdem urbis præside idololatra

interficeretur, septem mulieres Christianæ zelo incensæ, coram ipso astantes, Christianas se esse professæ sunt, eumque libere reprehendentes, et crudelem atque injustum, veritatisque inimicum appellantes, ad iram concitarunt. Quare primum extensæ, virgis cæsæ sunt: deinde mamillæ illis ferro abscissæ: mox suspensæ, tandiu dilaceratæ sunt, usquedum earum intestina apparent: postremo in ingentem fornacem ignis vehementer accensam injectæ, ¶ in eadem psallentes et orantes, Deo animas tradiderunt.

EODEM MENSE.

Die decima nona.

Certamen sanctorum Patrum, qui ab Æthiopicibus in monasterio Sancti Sabæ interfecti sunt.

Sancti isti Patres ex diversis locis congregati, et in monasterio Sancti Patris nostri Sabæ commorantes, in exercitatione et pulchro regimine Deo serviebant. At generis humani invidus hostis diabolus, tum maxime hominibus virtute præstantibus infestus, adversus illos excitavit atheos Æthiopas, ut qui copiosas opes se illic reperturos sperarent. Verum cum irruptione facta nihil invenissent, iram in eos effundentes, alios quidem obruncarunt, alios vero dissecuerunt: aliorum manus præciderunt, atque aliorum pedes: alios confoderunt, eorum intestina effundentes: alios denique variis modis interfecerunt. At illi de more gratias agentes et orantes, beatas animas suas per hunc modum Deo tradidere, accipientes vitam æternam regni cœlorum, propter quam diuturnas vitæ asceticæ pugnæ, et martyrium laboriosi certaminis sustinuerant.

EODEM MENSE.

Die vicesima.

Certamen sanctæ Photinæ Samaritanæ, et Sociorum.

Sancta Photina, quæ et Samaritana, cum qua et Dominus ad puteum est collocutus, Neronis temporibus vixit. Post obitum sanctorum apostolorum Petri et Pauli, una cum filio suo Jose in urbe Aricæ Carthagine mansit, Christum prædicans. At filius ejus Victor adversus Avars re bene gesta, factus est copiarum ductor, jussusque ¶ Christianos Galilææ necare. Cum vero illos non occideret, sed potius doceret omnes quæ ad Christum spectant, atque Sebastiano Christianam fidem persuasisset, comprehensus est, et vinculus, una cum reliquis adductus, et imperatori oblatum est. Hic aliorum oculos effodit, alios carceri inclusit, alios vero in ligno suspendit: aliis corium detraxit, aliis virilia abscidit. Photidem vero duabus arboribus summa vi inclinatis alligavit, easque dissolvens, ipsam in duas partes scidit. Reliqui capite plexi sunt. At Photina in carcere finem vivendi fecit.

Α ειδωλολάτρου ὄντος, ἐφρονέετο, ἐπὶ γυναίκα Ἰασιανῆ ζηλώσασα, ἐστήσαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ Χριστιανὰς ἑαυτὰς ὠμολόγησαν, αὐτὸν τε ἑξῆς παρῆρησις ὠμὸν καὶ ἄδικον ἀποκαλίσσασα, καὶ τῆς τῆς ἀληθείας. Ταῦτα εἰπούσαι, καὶ εἰς ὄργην ἐκείνην αὐτὸν, πρῶτον μὲν ἐπιθεῖσαι, ἐπορεύθη μετὰ ραβδίων. Ἐπειτα τοὺς μαστοὺς ἔφηρι ἔκτεσαν. Καὶ τρίτον κρεμασθεῖσαι ἐξέστησαν τοῦτο ἕως ἐφάνησαν τὰ ἔντερα αὐτῶν. Καὶ τελευταίως κάμινον πυρὸς μεγάλην ἰσχυρῶς ἐκκαίσαν ἐθεῖσαι, ἐν αὐτῇ φάλλουσαι καὶ προσυχώμασι Θεῷ, παρέδωκαν τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΘ'

Β Ἄθλησις τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἀναφανέντων ὑπὸ τῶν Αἰθιοπίων ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάβα.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐκ διαφορῶν τόπων ἀχθέντες, καὶ τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάβα ἐκκομισθέντες, ἐν ἀσκήσει καὶ καλῇ πολιτείᾳ τὸν ἐξουσιαστικόν ἔθεσαν. Ἄλλ' ὁ βασκαίνων, καὶ φθόνος τῶν τῶν ἀνθρώπων διάβολος, καὶ μάλιστα τοῖς ἐκείνων ἐξηγείρειν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ἀθέτους Αἰθιοπίας ἐκείνων πλοῦτου περιουσίας εὐρεῖν. Ὡς δὲ ἀπίστος οὐδὲν εὐρον, τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐξέχον ἐκείνων τοὺς μὲν ἀποκεφαλίσαντες, τοὺς δὲ διχοτομήσαντες τῶν δὲ χεῖρας, τῶν δὲ πόδας ἀποκόψαντες, καὶ κατακέντησαντες, καὶ τὰ ἔντερα αὐτῶν ἐκείνων καὶ διαφόρους ἀνελόντες. Καὶ οὕτω συνηκρίσαντες ἑαυτοὺς, καὶ προσυχώμασι, παρέδωκαν τὰς καρδίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ, ἀπολύσαντες αἰώνιον ζωὴν τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας: τοὺς τε μακροὺς τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνας μαρτύριον τῆς ἐπιπόνου ἀθλήσεως προσηγορεύσαντες.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Κ'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, τῆς καὶ Ἰουδαίας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Ἡ ἁγία Φωτεινή, ἡ καὶ Σαμαρεῖτις, ἡμετέριος ἐπί τῇ πηγῇ συνέτυχε, ἦν ἐν τοῖς χρόνοις τῆς Νέρας. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ὕπηρχε σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς ἁγίας Καρθαγίνης πόλει τῆς Ἀφρικῆς, κηρύττων Χριστόν. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς Βίκτωρ κατὰ τῶν ἁγίων ἀνδραγαθήσας, γέγονε στρατηλάτης καὶ ἐτάγη τοὺς ἐν Γαλιλαίᾳ Χριστιανοὺς φονεῖν. Ἢ δὲ οὐκ ἐφόνευεν, ἀλλ' ἐθίδασκε μᾶλλον πάντα τὰ Χριστοῦ, καὶ Σεβαστιανὸν πείσας πιστεύσαι ἑαυτῷ παρασταλεῖς ἤχθη δέσμιος μετὰ τῶν λοιπῶν παρῆρησις τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ τῶν μὲν τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐξώρυσσε, τοὺς δὲ εἰς φυλακὴν ἐπέβαλεν, ἀλλὰ ξύλων ἐκρέμασε τῶν δὲ τὸ δέριμα ἐξέδαψε, τὰ αἰδοῖα ἀπέκοψε τὴν Φωτίδα δὲ, δύο δὲ ὀφθαλμοὺς προσέθηκε, καὶ ἀπολύσας αὐτὰ διέλασε εἰς Οἶον. Οἱ δὲ λοιποὶ ἀπεκεφαλίσθησαν. Ἢ δὲ Φωτεινὴ ἐν φυλακῇ ἐτελειώθη.

ii μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ **A** *Et commemoratio sancti Pa'ris nostri Thomæ patriarchæ Constantinopolitani.*

Θωμᾶς ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν, διὰ τῆς ὑπερ-
λλουσαν αὐτοῦ ἀρετῆν, καὶ τὴν ἀκραν σύνεσιν καὶ
ἀξθειαν, διάκονος προχειρίζεται τῆς μεγάλης
κλησίας, καὶ σακελλάριος, ὑπὸ τοῦ ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν καὶ ἐν θαύμασι μεγίστου Ἰωάννου τοῦ ἐπικα-
υμένου Νηστευτοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αἰδι-
ου καὶ μακαρίου Μαυρικίου. Καὶ μετὰ τελευτῆν
τοῦ τε τοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν ἐπισκοπί-
ου τοῦ Κυριακοῦ, προχειρίζεται πατριάρχης Κων-
σταντινουπόλεως, καὶ ἐπισκόπησεν ἑτὶ τρία, μῆνας
ο' πολλὰ κατὰ τῶν αἰρέσεων ἀγωνισάμενος, καὶ
ὡς αἰρετικούς κατασιχθνας, καὶ τὰ ὀρθόδοξα δόγ-
ματα κρατώντας, καὶ τὸ ποιμνιον ποιμάνας καλῶς,
καὶ θεαρέστως, καὶ τοῖς εὐσεβεῖσι βασιλεῦσι καλῶς **B**
διέξως, καὶ τῇ ἑσυχλήτῳ, καὶ παντὶ τῶν ἱερτικῶν
γμᾶτι καταφανείς, αἰδέσιμος, μετὰ ταῦτα ἀρβύ-
λας, πρὸς οὐρανὸν ἀνέδραμε χαίρων, ὡς εὐχῶς,
ἀγαλλώμενος.

ΜΗΝΙ' ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΑ'

ἡμῆ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενεδίκτου ἀρ-
χιμανδρίτου Ῥώμης.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ῥωμαίων πόλεως, Εὐλο-
μένος ὀνομαζόμενος. Μικρὸς δὲ ὢν, καταλιπὼν
τὴν οἰκίαν, καὶ γονεῖς, ἐξῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον
τῆς ἀνατρεφούσης αὐτὸν γραδῆ, καὶ ἡσύχατο,
καὶ εὐχόμενος ἔλαβε χάρισματά ἱερέων ἀπὸ τοῦ
οἴου. Πρῶτον μὲν γὰρ ἡγούμενος γινόμενος τῆ
ροκλήσει τῶν μοναχῶν, καὶ διὰ τὴν ἀκριβείαν **C**
τῆς ἐγκρατείας μισθούς παρ' αὐτῶν, ἐπεβουλεύθη
λητηρίῳ φαρμάκῳ. Καὶ λαθῶν τὸ ποτήριον ἰσφρά-
εν, καὶ διελύθη ὡς ἄλας ὁ ὕδατος. Ἐπειτα καὶ
λα θαύματα πλείστα ἐποίησε. Μέλλοντος δὲ πρὸς
ριον ἐκδημεῖν, μοναχοὶ τινες δύο εὐλαθεῖς ἔδοξαν
ἰ ὕπνου ἰδεῖν ὁδὸν πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς ἀνα-
ρουσαν, ὑπερρωμένων ἱματίοις πολυτελέτι, καὶ
μπάδας ἀναπτομένας ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ. Καὶ
ἐπίσταντες, τίνας ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἤκουσαν παρὰ
κροφύρου ἀνδρὸς, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ὁδὸς Βενεδί-
κου τοῦ εὐλογημένου. Καὶ οὕτω τελειωθείς ἀνῆλθεν
οὐρανούς.

ii μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰακώβου τοῦ Νέου ἐπισκό-
που γεγονότος.

Ἰακώβος ὁ ὁσιος, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὸν ἀσκη- **D**
κὸν ἐλάμενος βίον, καὶ μοναχὸς γινόμενος, καὶ
στεῖφ καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ τῇ λοιπῇ κακοπαθείᾳ,
καὶ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν, καὶ ταῖς συχναῖς
ἰδὸς Θεοῦ εὐχαῖς πρότερον ἐκυστὸν ἐκκαθάρας. Μετὰ
ἕτα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἀξιοῦται. Ἐπὶ
ἐν χρόνων δὲ τῶν δυσσεβῶν Ἐκονομάχων, κατα-
γκασθεῖς ὑπ' ἐκείνων πλείστα, τὴν τῶν ἁγίων
καὶ σεπτῶν εἰκόνων ἀρνύσασθαι προσκίνησιν, καὶ
ἡ πεισθεῖς, πολλοὺς παρασμούς ὑπέμεινε, καὶ
ἐξίας ἀνεκτίστους ὄπισθεν, καὶ λιμὸν, καὶ δίψην,
καὶ ἕτερα πλείονα, ἄπερ εἰς αὐτὸν οἱ δυσσεβεῖς ἐπα-
ρουν, ἐκκέρθησεν. Ἐἴτα ἐν αὐταῖς πολλαῖς βασά-

Sanctus Pater noster Thomas, propter excellen-
tem suam virtutem et summam prudentiam ac
religionem, diaconus magnæ ecclesiæ ordinatur, et
sacellarius a sancto Patre nostro et in miraculis
patrandis maximo Joanne cognomento Jejunatore,
imperante celebri et beato Mauricio. Post obitum
autem hujus Joannis, ejusque in episcopatu suc-
cessoris Cyriaci, ordinatur patriarcha Constanti-
nopolitanus, eum episcopatum gessit annos tres,
menses duos. Cum vero plurimum contra hæreses
decertasset, ipsosque hæreticos pudore perfudisset,
orthodoxam quoque doctrinam stabiliisset, et gre-
gem suum bene et ad Dei beneplacitum rexisset,
necnon pios imperatores præclare instruxisset, ac
senatui, totique sacerdotali ordini venerandus
apparuisset, adversa valetudine correptus, ad cœ-
los gaudens et exsultans, uti æquum erat, advo-
lavit.

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

23 *Commemoratio sancti Patris nostri Benedicti archimandritæ Romæ.*

Ex Romanorum urbe prodiit hic appellatus Be-
nedictus. Puer domum et parentes deserens, soli-
tudinem cum nutrice, affecta jam ætate femina,
ingressus, quietam vitam amplexus est, et orans,
gratiam curationum a Deo accepit. Primum enim
monachis sponte invitantibus abbas creatus, mox
eisdem ob exactam abstinentiam exosus factus,
insidiis est appetitus: sed oblata venefica potione,
cum acceptum poculum signasset, vitrum, salis
adinstar, solutum fuit. Post et plurima alia mira-
cula patravit. Cum autem esset ad Dominum mi-
graturus, duo religiosi monachi visi sunt sibi in
somnia, viam ad cælum a terra tendentem pretiosis
substratam palliis, et accensis utrinque lampadibus
splendentem cernere: sciscitantibus autem. cu-
jusnam esset ea via, visus est vir candido amictu
ornatus respondisse: Hæc est via Benedicti. At-
que per hunc modum vita functus, abiit in cælum.

Et commemoratio sancti Jacobi Junioris episcopi.

Jacobus ex teneris unguiculis asceticam vitam
elegit: ac monachus factus, primum quidem jeju-
niis, vigiliis, atque aliis afflictationibus, ac potis-
simum sacrarum Scripturarum meditationibus, et
continuis ad Deum precibus seipsum expurgavit:
mox vero ad dignitatem episcopalem est elevatus.
Sed cum impiorum Iconomachorum temporibus
sollicitatus plurimum ab iis fuisset, ut cultum sa-
crarum et venerandarum imaginum abnegaret,
idque facere detrectasset, multas subivit tentatio-
nes, intolerabilia passus exsilia, et famem, et alia
et alia plurima, quæ adversus eum impij animi
concupiebant. Postremo his aliisque multis, et

riis tormentis, et afflictationibus attritus, beatam animam suam in manus Dei tradidit, pro quo cum usque ad mortem generose decertasset, regnum cœleste assecutus, cum illo in æternum exsultat.

Et commemoratio sancti Berylli episcopi Catanæ.

Sanctus Pater noster Beryllus ex Antiochia Syriæ oriundus, sancti Petri apostoli discipulus factus, ab eo episcopus Catanæ in Sicilia ordinatus est. Qui cum præclare gregem rexisset, et in pascua salutaria deduxisset, multosque ex infidelibus ad Christi fidem adduxisset, dono plurimorum miraculorum dignus effectus est, ex quibus unum hic commemorari oportet. Fons erat circa illum locum amarissimam habens aquam, quam fuis ad Deum precibus in dulcem potum transmavit. Quod cum vidisset quidam Græcus idololatriæ acerrime addictus, Christo credidit, et cum eo plures alii. Cum vero alia, eaque non pauca miracula perpetrasset, et ad profundam senectutem pervenisset, ad Dominum migravit, æternam ab eo vitam consecutus. At venerabiles ejus reliquiæ in illa insula honorifice conditæ, omnibus, qui cum fide ad ipsas accedunt, sanitatem usque in hodiernum diem conferunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

Commemoratio sancti Artemonis episcopi Seleuciæ.

Beatus Artemon Seleuciam patriam habuit et civitatem, utpote qui in ea natus atque educatus fuerit. Cum autem beatus Paulus illuc venisset, factus est ejus discipulus: postmodum episcopus ejusdem urbis Seleuciæ, et populi doctor, atque veritatis præco. Quare editis plurimis miraculis, non paucos ex idolorum cultoribus ab errore ad Dominum conversos, per divinum, et augustissimum, atque salutarem baptismum Christianos fecit. Post hæc pie, atque ut Deo placebat, commissum sibi gregem regens, et Ecclesiam gubernans, omnibus egentibus factus est salutis portus, viduarum defensor, orphanorum protector, mendicorum et pauperum dux. His itaque se exercens operibus, et Deo per omnia deserviens, ad eum lætus in profunda senectute migravit, sempiternam vitam consecutus.

Et certamen sacrosancti martyris Basilii presbyteri Ancyranorum Ecclesiæ.

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia

Certamen sacrosancti martyris Niconis, et centum nona, in novem sociorum martyrum.

Hic temporibus Quintiani præfecti fuit, Neapolitana ex regione oriundus, matre Christiana, patre vero Græco natus. Cum autem militaret, et periculosum certamen instaret, graviter ingemiscens,

νοικ, και τοις διαφόροις πειρασμοίς, τὴν καρδίαν αὐτοῦ ψυχῆν εἰς χεῖρας παρεῖθε τοῦ Θεοῦ, ἐπιμέχρι θανάτου προθύμως αγωνισάμενος, εὐλαίαν ἔλαβεν οὐραῶν σὺν αὐτῷ ἀγαλλιώμενος εἰς αἰῶνας.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Βηρύλλου ἐπισκοπῆς Κατάνης.

Βήρυλλος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν ὑπ᾿ ἄρῳ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας. Γεγονώς δὲ μαθητὴς τοῦ ἁγίου Μέτρου ἀποστόλου, παρ' αὐτοῦ χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ. Ὅστις καὶ ποιμένας τὸ ποίμνιον, καὶ ἐπὶ νομᾶς ὁδοιγρίας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων πρὸς τὴν Χριστοῦ πίστιν ἀγαγὼν, ἤξιώθη καὶ θαυματουργιστῶν· ἐξ ὧν ἐνὸς ἀναγκαῖον ἐπιμνησθῆναι ἔστιν ἡν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον, πικρὸν ἔργον ἐποίησεν, ἀλλὰ προσευζάμενος τῷ Θεῷ, εἰς γλυκύτητα ἐβαλε ποιότητα. Καὶ ἰδὼν τοῦτο Ἕλληνας εἰδωλολάτρης, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἐν ταῖς ἕτεροι πολλοί. Καὶ ἕτερα δὲ οὐκ ὀλίγα θαύματα ἐποίησεν, εἰς βαθὺ γῆρας ἰθῶν, πρὸς Κύριον ἐμνησεν, ἀπολαβὼν ὑπ' αὐτοῦ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Καὶ τίμιον αὐτοῦ λείψανον κατατέθη ἐν τῇ κτίσει ἡμῶν, ἰμάτια παρέχων πᾶσι τοῖς πιστῶς ἐπισημασμένοις αὐτῷ μέχρι τῆς σήμερον.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΒ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀρτέμιωνος ἐπισκοπῆς Λευκείας.

Ἀρτέμιων ὁ μακάριος τὴν Σελεύκειαν ἐκ πατρίδα καὶ πόλιν, ὡς ἐν αὐτῇ καὶ γενεὰ ἀνατραφεῖς. Τοῦ δὲ μακαρίου Παύλου τοῦ καταλαβόντος, ἐγένετο ἐκείνου μαθητὴς, καὶ ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως Σελευκείας. Καὶ λόγος τοῦ λαοῦ, καὶ κήρυξ τῆς ἀληθείας, καὶ δὲ πολλὰ ποιήσας, οὐκ ὀλίγους τῶν εἰσῶντων ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπιστρέψας πρὸς τὸν Κύριον, ἠστανόους διὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ πανσέπτου, καὶ κεραιώδους βαπτίσματος ἐποίησε. Καὶ μετὰ εὐσεβῶς καὶ θαρσύντως τὴν ἐγχειρησάμενος ποιμνὴν ἰθύνων, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν διακονῶν πᾶσι τοῖς χρεῖαν ἔχουσι λιμὴν σωτηρίας, καὶ προστάτης, ὄρφανῶν ἀντιλήπτιω, πτωχῶν ἐν νήτων χορηγός. Ἐν τούτοις δὲ πολιτευθείς, ἐπὶ πάντα Θεὸν θεραπεύσας, ἐν γῆρα βαθεῖ τῆς ἐξεδόγησε χαίρων ἀπολαβὼν ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ ἀθλήσας τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασίλειου πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν Ἐκκλησίας.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΓ'

Ἀθλήσας τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Νίκωνος τῶν σὺν αὐτῷ ἑκατὸν ἐνενηήκοντα μαρτύρων.

Ὁστος ὑπ᾿ ἄρῳ κατὰ τοὺς καιροὺς Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῆς χώρας τῶν Νεαπολιτῶν, καὶ μετὰ Χριστιανῆς, πατὴρ δὲ Ἕλληνας. Στρατὸς δὲ, καὶ εἰς ἀνάγκην πολέμου εὐρεθείς, ἐπὶ

στενάζει, και ειπών· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς τῆς μητέρας μου, βοήθει μοι, ἠνδραγαθήσων ἰσχυρῶς. Ἐῖτα ὑποστρέψας· και συναξάμενος τῇ μητρὶ, κατέλαθεν ὑπὸ ἀγγέλου ἐπιφανείας τὸ ὄρος τοῦ Γάνου· και εὐρών ἐπίσκοπον ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, και ἔμεινεν ἐκεῖ δέκα ἔτη, και χειροτονεῖται ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσκοπος. Ἐῖτα παράδωκεν αὐτῷ και μοναχοὺς τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν ἐνενήκοντα ἑννέα· και οὕτως ἐτελειώθη. Αὐτὸς δὲ γνοὺς δι' ἀποκαλίμωσ, ὅτι μίλλει ὑπὸ τῶν ἰδῶν ἀφανισθῆναι τὸ ἶρος, παραλαβὼν τοὺς μοναχοὺς, ἀπέλθων εἰς Μυτιλήνην, εἶτα εἰς Ἴταλιαν. Ἐνθα και εὐρούσας ἰαυτὸν ἠ μήτηρ αὐτοῦ, και ἀσπασαμένη παραυτίκα τελευτήσεν. Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὸ Ταυρομενίου ὄρος, ἀτῶκει μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Και ἀποστείλας ἄρχων, και κρατήσας αὐτοὺς, ἀπακράλισεν.

Και ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δομετίου.

Δομέτιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρ ἦν μὲν ἐπὶ τυραννίδος Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ἐκ τῆς χώρας Ἰρυγίας. Ὁρῶν δὲ τοὺς προκειμένους τῷ τυράνῳ πολλοὺς ὄντας, και καθ' ἑκάστην προσεθεμένους, και θρουμένους μὲν τὸν Χριστὸν, προσκυνοῦντας δὲ οἷς εἰδώλοις, ἰδυτῶρει, και ἠγανάκτει, και λύπη ὀλλῆ συνειχέτο. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν, ἱππορομαίεσ ἐπιτελουμένης, και θυσίας προσφερομένης οἷς ἀκροθάρτοις δαίμοσι, οὐχ ὑκέμεινεν· ἀλλὰ ζηώσας ζήλῳ θεϊκῷ, ἔστη μέσων τοῦ θεάτρου, και ἐγλήψ φωνῆ τὸν τε ἀποστάτην Ἰουλιανὸν ἀνεθεμάσας, και τούς εἰδωλολατροῦντας διέπτυσας, και τοὺς εὐδωνόμους θεοὺς ἐγλήψασεν. Κρατηθεῖς οὖν, και θοεῖς ἀσφαλῶς, παρεδόθη τῷ ἄρχοντι, και πολλὰς ἰσάνους ὑποστὰς, ἀπακρίσθη εἰς φυλακὴν. Και τὰ ὀλίγιας ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκδήθησας, και κενγκασθεῖς ἀνήσασθη τὸν Χριστὸν, και μὴ κειεῖς, ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετυήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῷ.

ΚΔ'

Θλησις τῶν ἁγίων τριάκοντα πέντε μαρτύρων τῶν ἐν Καισαρείᾳ.

Και οὗτοι οἱ ἅγιοι τριάκοντα πέντε μάρτυρες τοῦ ἰστοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ὑπάρχοντες, εἰδὴ δόγμα κατεπίμψθη παρὰ τοῦ αὐτοῦσ και ἰρχνόμου Ἰουλιανοῦ, κελεύοντος τὸν μὲν Χριστὸν εἰεῖσθαι, τοὺς δὲ ἑλλήνων θεοὺς προσκυνεῖσθαι, μονον οὐκ ἐπεῖσθησαν τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλὰ και ἰβήσαστᾶμένοι μεγάλη φωνῆ ἀνά πᾶσαν τὴν πόλιν ριόντες ἔλεγον· Χριστὸς μὲν ὄνος ὡς θεὸς ἀληθὸς τιμάσθω τε και σεβέσθω· θεοὶ δὲ οἱ τὸν οὐνὸν και τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολίεσθωσιν μετὰ ἰν σεβομένων αὐτοῦς. Κρατηθέντες οὖν ὑπὸ τῶν ἰωλολατρῶν, παρεδόθησαν φυλακῇ, και καταμηνέντες τῷ ἀποστάτῃ τοῦ Χριστοῦ Ἰουλιανῷ, παραειψ προστάξει ἐκείνου τὰς κεφαλὰς προθύμως ἰτμήθησιν, ἀναθρμόντες πρὸς Χριστὸν, ὃν ἐκ ἰφους ἐπιποθήσαντες οὐκ ἠρήσαντο, και ἔλαδων και ἀθανασίας.

A ait : Domine Jesu Christe, Deus matris meae, adjuva me : atque ita viro forti digna facinora edidit. Postea reversus. cum de proposito suo matrem certiore fecisset, ab angelo sibi apparente edoctus, ad Gani montem profectus est. Ibi in spelunca episcopum nactus, ab eoque baptizatus, decennium mansit ac demum episcopus ab eodem ordinatus fuit. Posthæc monachis numero centum nonaginta novem præfectus ab eodem fuit. Sic autem finem vivendi fecit. Cum enim divina revelatione cognovisset, a gentilibus montem esse vastandum, acceptis monachis, Mitylenen discessit, inde in Italiam : ubi cum matrem invisisset, atque demortuæ funus curasset, in Tauromenii montem transiit, ibique cum discipulis suis habitavit. Mittens autem præses, eosque comprehendens, decollavit.

B

Et certamen sancti martyris Dometii.

Dometius Christi martyr, tyrannidem exercente Juliano Apostata, fuit ex Phrygia oriundus : qui cum videret multos esse, qui tyranno adhærent, et quotidie Christo renuntiantes, idola adorarent, vehementer indoluit, et anxius est animo, gravique mœrore contristatus. Igitur quadam die cum equestres ludi agerentur, et impuris dæmonibus offerrentur sacrificia, non potuit seipsum continere, quin divino zelo inflammatus. in medium theatrum prodiret, et magna voce Julianum quidem apostatam diris devoveret, idolorum vero cultores despuens, falso dictos deos subsannaret. Quapropter comprehensus, durisque vinculis constrictus, præsi traditur : multisque tormentis toleratis, in carcerem detruditur. Unde paucis post diebus eductus, sollicitatusque Christum abnegare, cum id facere detrectasset, sacrum ei caput gladio amputatum est.

EODEM MENSE.

Die vicesima quarta.

Certamen sanctorum triginta quinque martyrum Cæsareæ.

Hi quoque sancti triginta quinque martyres Christi Cæsareæ in Palæstina claruerunt : qui postquam decretum, quo omnes jubebantur Christum abnegare, et deos gentilium adorare, ab impio et scelerato Juliano promulgatum est, non solum non potuerunt adduci ut id facerent, sed etiam ingenua libertate assumpta, per universam urbem circumeuntes, magna voce dicebant : Christus ut verus Deus, solus honoretur et adoretur : dii vero, qui cælum et terram non fecerunt, pereant cum omnibus qui illos venerantur. Comprehen-si igitur ab idololâtris, et carceri inclusi, ac delati apud apostatam Christique abnegatorem impium Julianum. hujus mandato capitibus abscissis alacriter ad Christum avolarunt, quem ab infantia decurrarant, ac nunquam negaverant : atque ita mium immortalitatis sunt consecuti.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

27 Annuntiatio sanctissimæ Deiparæ.

Hominum amator ac misericors Deus noster, qui semper sollicitam humani generis curam gerit, cum contemplaretur hominem, manuum suarum figmentum, a diabolo in servitutem redactum, voluit Filium suum unigenitum, Dominum nostrum Jesum Christum, mittere, qui illum ex diaboli manibus eriperet. Cum autem id vellet ignorari non solum a Satano, sed etiam ab ipsis cœlestibus virtutibus, uni archangelorum glorioso Gabrieli hoc arcanum commisit. Effecit autem per suam providentiam, ut sancta Virgo pura et immaculata nasceretur, quæ tanti boni digna foret. Gabriel ergo venit in urbem Nazaret appellatam, illique dixit: *Ave, gratia plena, Dominus tecum.* Illa vere ait: *Quomodo fiet mihi istud? Cui ille: Spiritus sanctus, inquit, superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Tum illa: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Quo dicto Filium et Verbum Dei supernaturali modo concepit: et tunc omnia mysteria Dei Verbi, ut hominem decet, pro nostra salute impleta sunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

Certamen sanctorum, qui in Gothia martyrium subierunt.

Hi fuerunt, Vinguricho Gotthorum principe: Valentiniano, Valente ac Gratiano Romanis imperatoribus. Cum autem omnes in ecclesia Christianorum psallerent, Deoque laudes canerent, mitens Vingurichus, ecclesiam incendit, simulque eos combussit. Tunc etiam contigit hominem quemdam Christianum, qui ad eandem ecclesiam oblationem ferebat, comprehendi: Christumque consistentem, in ignem projici, oblationisque loco Christo fieri. Horum autem reliquias collegit uxor alterius ejusdem principis gentis Gotthorum, Christiana atque orthodoxa, cum presbyteris laicisque: et suas facultates filio derelinquens, de loco in locum circumvit, donec in terram Romanorum venit, et cum ea filia ejus. Deinde in propriam regionem regressa est, relinquens filiae suae reliquias: quæ Cyzicum abiens, partem ipsarum civitati tradidit, atque ita finem vivendi fecit.

Et certamen sanctorum martyrum Philemonis et Domni.

Philemon et Domnus, Christi martyres, erant ex urbe Roma oriundi. Tempore autem persecutionis abeuntes in provinciam Italiam, predicabant Christum, et multos ex infidelibus doctrina sua ab idololorum errore convertentes ad Domini nostri Jesu Christi fidem, baptizabant. Quapropter cum in finem idololatriæ concitassent, comprehensit vincu-

Luc. 1, 28-38.

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ ΚΕ'

Ο εὐαγγελισμὸς τῆς ὑπερπλάς Θεοτόκου.

Ο φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεὸς ἡμῶν, ὁ τότε φροντίζων τοῦ γίνουσι τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ πλαστοῦργημα τὸν ἄνθρωπον καταδουλούμενον ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ἠδούληθη ἐκποστεῖλαι τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ τὸν ἕκτον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐκλυτρώσασθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ διαβόλου χειρῶν. Ἐπει δὲ ἠθέλησεν οὐ μόνον οὐ μόνον τὸν Σατανάν, ἀλλὰ καὶ σάτας τὰς ἐκτίους δυνάμεις, ἐνὶ τῶν ἀρχαγγέλων, Γαβριὴλ ἐνδόξῳ, θαρβύει τὸ μυστήριον. Προοικονομεί τὸ νηθῆναι καὶ τὴν ἁγίαν Μαρθίνον ἀγνὴν καὶ πρᾶν, ὡς ἄξιαν οὖσαν τοιοῦτου καλοῦ. Καὶ ὁ ἁγὸς ὁ Γαβριὴλ εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ, λέγει καὶ Χαίρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ἡ εἶπε· Καὶ πῶς ἔσται μοι τοῦτο; ὁ δὲ ἐπεὶ ἁγίον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ἁγίου ἐπισκιάσει σοι. Καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγὼ δούλη καὶ γέννητό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου. Καὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ συνέλαβε τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ ἁγίου καὶ ἔκτοτε ἐτελέσθη πάντα τὰ μυστήρια τοῦ ἁγίου Λόγου ἀνθρωποκρεπῶς εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΖ

Ἀθλοισι τῶν ἐν Γοθία μαρτυρησάντων ἁγίων.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Οὐγγουρίχου ἀρχιεπισκόπου Γότθων, Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Οὐαλεντος, πῶσιτιανοῦ βρασιλιῶν Ῥωμαίων. Παλλόντων ἅπαντες ἐν τῇ τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίᾳ, καὶ τὸν ἐξολογούντων, ἀποστείλας Οὐγγουρίχος, καὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ κατέκαυσεν αὐτούς. Ἐκείνη καὶ τὸν ἀνθρωπὸν τινα Χριστιανὸν ἐκποκομίζοντα τῇ ἐκκλησίᾳ κρατηθῆναι, καὶ τὸν ἐξολογῶντα ἐμβληθῆναι εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἀποποφορᾶς γενέσθαι τῷ Χριστῷ. Τούτων τὰ ἁγία συνέγαγεν ἡ σύμβουλος τοῦ ἐτέρου ἀρχιεπισκόπου τῶν Γότθων, Χριστιανὴ οὖσα καὶ ἁγία μετὰ πρεσβυτέρων καὶ λαϊκῶν. Καὶ κατακαίτην ἐξουσίαν τῷ υἱῷ αὐτῆς, τόπον ἐκείνου ἐκχομένη, ἦλθεν ἕως τῆς γῆς Ῥωμαίων, καὶ ἔστη τῆρ αὐτῆς μετ' αὐτῆς. Εἶτα πάλιν ἀπῆλθεν εἰς ἰδίαν χώραν, κατακαίουσα τῇ θυγατρὶ τὰ κείνη ἅγια εἰς Κύριον ἀπελευθῶσα, δίδουσα ἕως ἁπῶν ῥίδα τῇ πόλει, καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

Καὶ ἔθλοισι τῶν ἁγίων μαρτύρων Φιλήμωνος, καὶ Δόμνου.

Φιλήμων, καὶ Δόμνος, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ῥώμης· ἐπὶ δὲ τῶν κατὰ διωγμῶ ἀπελευθόντες ἐν τῇ χώρῃ τῆς Ἰταλίας ῥυττον τὸν Χριστὸν, καὶ πολλοὺς τῶν εἰσποιοῦντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν εἰδωλοστροφίοντες ἐπὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἔβαπτιζον. Διὰ τοῦτο εἰς ἐργὴν κατέστησαν.

τοὺς εἰδωλοτάτας, ἐκρατήθησαν, καὶ δεθίντες ἄλυσεν, παρεδόθησαν τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι. Ὁ δὲ ἄρχων ἰδὼν αὐτοὺς, πρῶτον μὲν διὰ κολακείας ἐπαίρητο μεθιστάναι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, τιμὰς ὑπισχνούμενος αὐτοῖς, καὶ δῶρα πολλοῦ ἔβια. Ἐπειτα, ὡς εἶδεν αὐτοὺς πάντα μὲν εἰς οὐδὲν λογιζομένους, μόνον δὲ Χριστὸν ἐπικαλουμένους, γυμνώσας καὶ ἀπλώσας ἐπὶ τὴν γῆν ἐκ τεσσάρων, ἔτυπεν ἀπειδῶς, ἀναγκάζων θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισαν, ἀπέκλεισεν εἰς φυλακὴν, ἐπὶ τῆς φυλακῆς ἐκβαλὼν, καὶ πάλιν τιμωρησάμενος αὐτοὺς ἀπενθρώπως, ἀπεκράτισεν.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Καλλίνικου, καὶ Βασιλίσσης.

Καλλίνικος, καὶ Βασιλίσσα, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου ἐκ τῆς χώρας Γαλατίας· πλουσία δὲ οὖσα ἡ Βασιλίσσα, δίδου χρήματα τῷ Καλλίνικῳ, ἀπέρχεσθαι εἰς τὰς κυλακάς, καὶ παρέχειν τοῖς ἀποκλείστοις Χριστιανοῖς πρὸς διατροφήν, ὅπως εὐχωνται ὑπὲρ αὐτῆς, προθυμοποιεῖν τε αὐτοὺς εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ μὴ κκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσιν. Ἐν μίᾳ οὖν τῶν ἡμερῶν ρατηθεῖς ὁ Καλλίνικος, καὶ ἐρωτηθεὶς, τίνας εἴη, θρησκείας] μὴ εἰδὼς ψεύδεσθαι, ὁμολόγησεν. Ὅθεν ἰσθαίς, παρεδόθη τῷ ἄρχοντι. Κρατηθεῖσα δὲ καὶ ἡ γῆρα Βασιλίσσα, παρέστη τῷ κριτηρίῳ. Καὶ ἀμφοῖροι τὸν Χριστὸν παρήρησα ὁμολογήσαντες, διαφόροις βασάνοις πρότερον καθυβεβλήθησαν, ἀναγκάζομενοι ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθέντες δὲ, ἔβια τὰς ἱερὰς αὐτῶν εφελάς ἀπετήθησαν, καλῶς νικήσαντες τὸν διάβολον, καὶ ἀπολαβόντες βασιλείαν οὐρανῶν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ.

Ἰθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Φιλητοῦ συγκλητικῆ καὶ Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικός, καὶ τῶν τέκνων.

Ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλείᾳ ὑπῆρχον οὗτοι. Κρατηθεὶς οὖν ὁ μακάριος Φιλητὸς, παρέστη τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ βασιλεὺς μὴ δυνηθεὶς ἀντιστῆναι τῇ τοῦ μάρτυρος σοφίᾳ, παρέδωκεν αὐτὸν Ἀμφιλοχίῳ τῷ οὐκί· ὃς παρατυκὰ ἀφοτίρους κρεμάσας ἐπὶ ξύλων ἔβεν. Εἶτα εἰς φυλακὴν ἐμβάλλει ἄμα Κρονίδην ἰομενταρησίῳ πιστεύσαντι. Τῇ δὲ νυκτὶ ψαλλόντων, καὶ εὐχόμενων, ἦλθον ἄγγελοι παραθαβύροντες αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Καὶ ἐπὶ τὴν αὖριον παλαστάντων τῶν ἁγίων, ἔφη ὁ τύραννος. Πολλὰ ὑμῖν ἰπύκεινται τιμωρίαί. Εἶτα ἐμβάλλει ἐν λίθῃ: χαλῶν ἐκπυρωθέντι, γέμοντι ἑλαίῳ καὶ ῥητίνῃς. Καὶ τοιήσαντες τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον, ἐψύχραναν τὸν λίθον. Καὶ ἰδὼν ὁ δοῦξ, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἐνέβηλεν ἐπιτὸν ἐν τῷ λίθῃ: εἰπὼν· Κύριε, βοήθει μοι. Τότε ἦλθε φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ἦκουσα τῆς δεησέως σου, ἀνέβη πρὸς μὲ χαίρων. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς διαφραγαθίντας αὐτοὺς ὀγιεῖς, ἀνεχώρησεν· οὗτοι δὲ εὐξέμενοι ἐτελειώθησαν.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μανουῆλ, καὶ Θεοδοσίου.

Μανουῆλ καὶ Θεοδοσιος οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες,

lis constricti praesidi provinciae traditi sunt. Praeses autem cum illos vidisset, primum quidem assentationibus conabatur eos a fide Christi abducere, honores et pretiosa dona promittens: postea vero, cum videret eos omnia nihili facere. et solum Christum invocare vestibus exui mandavit, et extendi ex quatuor partibus in terram, ac crudeliter caedi, ut cogerentur idolis sacrificare. Sed cum neque id eis persuasisset, in carcerem illos detrusit: inde vero eductos, atque iterum saevissimis tormentis cruciatos, capitibus abscissis interemit.

Et certamen sanctorum martyrum Callinici et Basilissae.

Callinicus et Basilissa, Christi martyres, impetrante Decio, vivebant in provincia Galatiae. Cum autem Basilissa divitiis abundaret, dabat pecuniam Callinico, ut abiret ad carceres, Christianisque inclusis victum subministraret, ut pro se orarent: ut scilicet et ii prompto animo ad martyrium subeundum essent, et in tribulationibus non deficerent. Quadam igitur die comprehensus Callinicus, et cujus esset religionis interrogatus, mentiri nesciens, confessus est. Tum vero vinculus, praesidi traditus fuit. Comprehensa autem et sancta Basilissa, sistitur coram tribunali: et ambo Christum libere confitentem, primum variis tormentis cruciati sunt. ut Christum negare, et idolis sacrificare cogerentur; deinde cum ad id induci non possent, sacra eorum capita gladio abscissa sunt: atque ita egregie diabolus vincentes, caelorum regnum ceperunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

Certamen sanctorum martyrum Phileti senatoris, et uxoris ejus Lydiae ac filiorum.

Fuerunt hi Adriano imperatore. Comprehensus autem beatus Philetus, imperatori sistitur. Imperator vero martyris sapientiae resistere non valens, Amphilochio duci eum tradidit: qui continuo ambos lignis suspensos dilaniavit. Mox in carcerem detrusit una cum Cronide Commentariensi, qui jam crederat. Noctu vero psallentibus et orantibus astiterunt angeli. eosque ad pugnam animarunt. Sequenti die sanctis coram astantibus dixit tyrannus: Multa vobis tormenta parantur. Mox in lebetem aeneum candentem, oleo resinaeque oppletum, eos conjecit. At illi formato crucis signo, lebetis fervorem restinxere. Quod cernens dux, in Christum credidit, seque in lebetem immisit, dicens: Domine, adjuva me. Tunc vox e caelo delapsa est: Orationem tuam audivi: laetus ad me ascende. Illos autem imperator illesos prodiisse intuitus, discessit: ipsi vero orantes, finem vivendi ceperunt.

Et certamen sanctorum martyrum Manuelis, et Theodosii.

Manuel ac Theodosius, Christi martyres.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

27 Annuntiatio sanctissimæ Dei

Hominum amator ac misericors
 qui semper sollicitam humani gene-
 rum contemplaretur hominem, r-
 figmentum, a diabolo in servitū
 luit Filium suum unigenitum,
 Jesum Christum, mittere, qui i-
 nibus eriperet. Cum autem
 solum a Satano, sed etiam
 tutibus, uni archangeloru
 arcanum commisit. Esse
 dentiam, ut sancta Vir-
 seretur, quæ tanti b-
 venit in urbem Naza-
 Ave, gratia plena,
 Quomodo fiet mihi
 ctus, inquit, super
 obumbrabit. tibi
 fiat mihi securu-
 lium et Verbr
 et tunc omni
 decet, pro d

Certamen

Hi fr
 Valent
 ratori
 noru-
 tens
 com
 Chr
 ferr
 in
 fle
 cu
 al
 fr

Et certamen sancti Stephani confessoris.

Stephanus Christi confessor, Leone Armeno im-
 perante, monachus factus, cum virtutibus omnibus
 esset ornatus, etiam præfectus monasterii Trigliæ,
 monachis rogantibus, creatus fuit, ubi plurimos
 suis institutionibus juvit, purosque Deo obtulit.
 Sed postea cum præfatus impius imperator hæresi-
 sim adversus sacras venerandasque imagines mo-
 excitas, sævamque persecutionem contra orthodoxos
 nem sasset, accersitus et ipse adigebatur adoratio-
 orthodoxarum imaginum ejurare, atque adversus
 facturam omniam fidem se subscribere. Quod cum se-
 tud perperandum compellebant, pluribus pri-
 um cruciatibus vexatus, et in custodia detentus,
 exsiliū tandem deportatus est: atque in exsilio
 tum correat. ad Dominum, pro quo multos
 tum osque labores exhausserat, latus migra-

De sancto sacrosancti martyris Codrati.

Sacrosanctus martyr Codratus cum esset episco-
 pus, et ab idolorum cultoribus ab urbe, in qua
 fuerat ordinatus, expulsus fuisset, ipsique inter-
 dicta, in nomine Christi docere, si quidem vellet
 vivere, non modo istud facere non cessavit, ve-
 rum etiam totam urbem circumiens, quotquot ca-
 techumenos reperit, baptizavit: nec Christianos
 duntaxat in custodia detentos, sed etiam infideles
 visitabat: et illos quidem reddebat ad perseveran-
 dam in Christi fide promptiores; hos vero do-
 cendo hortabatur, ut idola desererent, dicens eis:
 Quandoquidem morituri estis, perempti ab illis,
 qui vos in hunc carcerem detruserunt, satura-
 gita, ut pro Christo moriamini, bona quæ illic re-
 posita sunt, consecuturi. Agnitus itaque ab idolola-
 tris, atque captus, post multos cruciatus et ærumnas,
 gladio peremptus est: atque ita vitam finiens, ad
 Christum migravit.

Kai athlisis tou agiou ieromarturoy Kodratou.

Kodratos o ieromarturoy, episokopos on, kai i-
 xheis upo ton eidwlolatron ek tēs polēas, hē
 exchreitontēthē, kai paraggelian deizomenos, mē
 skein epī tē onōmati tou Christou, et bovolon tē
 ou monon ouk epausato touto poiēin, allē kai tē
 polin perierchōmenos, dous eūriste katēgōnē,
 edōpctizē kai tous en phlakais kratoumōn,
 Christianous monon, allē kai apistous epistatōn
 kai tous mēn proethumopoiēi emmēnēin tē e-
 stōn pistei, tous dē diā didaskalias epistatōn
 stasθai tōn eidōlōn, lēgōn autois: 'Eπιθētō
 apothanēin parā tōn apokleitōntōn hūmōn
 phlakē tautē, kēn diā tōn Christōn apothē
 tūxhētē tōn ekēithen agathōn. Γνωσθεis tōn
 tōn eidwlolatrōn, kai kratthēis, meti ka-
 timωρίας kai kakōseis, tē mchaitē apōstē
 oūtw teliωthēis prōs Christōn exēdēmōstē.

Kai athlisis tou doulou Stefanou tou omal-
gētou.

Stefanos o oμολογητής tou Christou, hē tē
 βασιλείας Λέοντος του 'Αρμενίου, μοναχί-
 μος, kai pāsēn ἀρετήν κατορθώσας, δι' ε-
 'Ηγούμενος γωνός της μονής. Τριγλείας, κα-
 κλῆσει τῶν μοναχῶν, πολλούς διὰ της διδασκα-
 αὐτοῦ ἀφέλησε, kai καθαρούς τῶ ἐπιπαι-
 σεν. 'Αλλὰ μετὰ ταῦτα τοῦ βρθέντος δυσσεβείας
 σιλείας ἀρεσιν κινήσαντος κατὰ τῶν ἀγίων, α-
 σιπτῶν εἰκόνων, kai διωγμὸν κατὰ τῶν ὁρίων
 ἀραμένου πικρὸν, προσκληθεῖς kai αὐτὸς, κρη-
 κάστο ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν τῶν ἀγίων
 κόνων, kai ὑπογράψαι κατὰ της ὀρθοδόξου πί-
 Καὶ μὴ πεισθεῖς ταῦτο ποιῆσαι, allē μάλλισ-
 σεθεῖς ἀποκαλέσας τοὺς εἰς τοῦτο αὐτὸν κρη-
 κήσαντες, πᾶσιτα τιμωρηθείς πρότερον, kai
 ζῶντις προσομιλήσας, ἐξωρίσθη. Καὶ ἐν τῇ ἐφε-
 σίσας, πρὸς Κύριον, δι' ὄν τοὺς πολλούς, kai μα-
 πόντους ἐπίστη, χαιρὼν ἐξεδήμησεν.

ΑΤΤΩ.

A

EODEM MENSE.

Die vicissima octava

Β

Ματρώνης τῆς ἀπὸ Θεσσαλονίκης.

32 Certamen sanctae Matronae ad Thessalonied.

Χριστοῦ μάρτυς ἦν ἐκ τῆς πόλεως
 δούλη γυναικὸς Ἰουδαίας, ἀνδρα
 αποκατάλην Θεσσαλονίκης. Ἀκολου-
 ούσα κυρία αὐτῆς μέχρι τῆς συναγωγῆς τῶν
 , ἐκαὶ μὴν οὐκ εἰσέρχεται, ὑπεσπίφουσα
 ρχεται εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίαν,
 προσήχεται. Διαγνωθεῖσα δὲ παρὰ τῆς κυ-
 α αὐτῆς, τύπεται ἰσχυρῶς, καὶ ἀποκαίεται ἐν
 φυλακῇ. Καὶ ἐπὶ πολὺ ἄσπετος διαμένουσα, πάλιν
 ἴσεται, καὶ μαστιγῆται ἀπειθῶς, καὶ καταναγκά-
 ται ἀρνῆσθαι τὸν Χριστόν. Ὡς δὲ οὐκ ἐπίστη,
 ἔλιν βίπταται εἰς φυλακὴν, ἐν ἧ καὶ τὴν ψυχὴν
 τίδωκε τῷ Θεῷ. Ἐς τὸ λείψανον ἀπὸ τοῦ τῆχος
 βίψεν ἡ κυρία αὐτῆς. Ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ ἀναλέ-
 νοι νεκτὸς ἔθαψαν. Ὑποκειν δὲ Ἀλεξανδρὸς ὁ ἐπί-
 οκος εἶδον τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης ἐκκλησίαν
 [σας ἐκ' ὀνόματι τῆς ἁγίας, ἐκαὶ κατήθετο.

B

Et certamen sancti apostoli Herodionis, unum ex Septuaginta.

Herodion Christi apostolus, unus ex septuaginta
 discipulis, sanctos apostolos secutus, illos adherens
 in Christi praedicatione, in omnibus ministrans
 eis, subjectusque tanquam Christi discipulis, et aspi-
 ritus: Qui vult primus omnium esse, fiat omnium
 servus, omniumque minister. Postea vero ab uno
 episcopus urbis Novarum Patrum ordinatus,
 milites Graecorum ad Dominum doctrina sua con-
 vertit. Invidentes autem Judaei, facta in ipsam una
 cum abdicatis conspiratione comprehensam gra-
 vissimis cruciatibus verberant, alii quoque eam ver-
 berantes, alii saxis eam, et confectantes, alii vero
 caput percussantes. Postremo, tanquam in cuneum
 arietem, illum crudeliter verberant, atque in beatam ani-
 mam suam Domino tradunt, pro quo violentam
 mortem sustinuit.

33 Et commemoratis sancti Petri apostoli Evangelii.

Sanctus Pater noster Jesus Christus, qui
 quidem et natus fuit et ex Maria virgine
 Scripturam in summo et in ultimo
 quum ad Deum spectat, et in Hierosolymis
 Hierosolymis secedens, et in deserto
 in eremo duxit, accedens ac
 commemorabantur Patres, et in laboribus
 instar laboriosae apis. Et cum in
 Cum vero fieri non posset, et
 vi adactus ab eo, qui tunc
 episcopus erat, presbyter
 autem sepulcro, aliisque
 Dominus noster Jesus Christus
 sustinuit, permanens, et
 sapientiae: unde et omnem
 tus est, ac dilucide exponit.

D

Ἡ ἑβδμήσις τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἡρωδίου, ἑνὸς τῶν Ὑ.

Ἡρωδίων ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος, ἐπέχθη εἰς
 ἐν ἑβδομηκοντα μαθητῶν. Ἀκολουθῶν ἔτι τοῖς ἁγίοις
 ἀποστόλοις, συνήργει αὐτοῖς εἰς τὸ τοῦ Χριστοῦ
 ῥημα, δουλεύων αὐτοῖς ἐν ἅπασιν, καὶ ὑποτασσά-
 σθαι ὡς Χριστοῦ μαθητῆς τοῦ ἀπέναντος. Ὁ θέλων
 αὐτοῖς πάντων πρῶτος, ἔτι πάντων δούλος, καὶ
 πάντων διάκονος. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐκ' αὐτῶν ἔχει
 ἔσθη ἐπίσκοπος πόλεως Νέων Πατρῶν, καὶ τῶν
 τῶν Ἑλλήνων διδασκῶν ἐπίτροπος ἐπὶ τὸν Κό-
 ν. Φθονήσαντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐπιστάτας
 αὐτὸν μετὰ τῶν ἐδωλοκλήτων, ἐκράτησαν αὐτὸν
 ἐν ἑβδμήσιον ἰσχυρῶς, οἱ μὲν τύπτοντες, οἱ δὲ
 ἰσχυρῶς ἐκτύποντες, ἄλλοι ξύλλαις κατὰ
 κεφαλὴν κτυπῶντες. Ἐπει μάλιστα ἐκράτησαν οἱ
 ῥομοὶ, καὶ ἄγριοι, καὶ αἰμαδόροι θῆρες, ὡς περ
 ἰὸν ἐπίσημον, καὶ οὕτως παρέδωκε τὴν μακαρίαν
 τοῦ ψυχῆν τῷ Κυρίῳ, δι' ἣν τὸν βίαιον ὑπίστη
 ναιον.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἠσυχίου.

Ἠσυχίος ὁ ἐν ἁγίοις Πάτερ ἡμῶν, ὑπῆρχε μὲν
 ἐν Ἰεροσολύμων καὶ γέννημα καὶ θρέμμα, πᾶσαν
 Γραφὴν εἰς ἄκρον ἐκμελέτησε, ἐκλούθησε γνώσιν
 τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ ἀναχωρήσας, καὶ γενόμενος μονα-
 χος, διέτριβεν ἐν ταῖς ἐρήμοις, ἀπερχόμενος πρὸς
 ὅς ἐκαὶ ὁσίους πατέρας, καὶ παρ' ἐκείτου συλλέ-
 νων τὰ ἄλλα τῆς ἀρετῆς, ὡς φιλόπονος μέλισσα.
 καὶ οὐκ ἦν δυνατόν τισι ἀπὸ τῶν λαθῶν ἀρετῆν, βί-
 αμις παρὰ τοῦ τότε ἀρχιερέως τῶν Ἰεροσολύμων,
 μετονομάσθαι πρεσβύτερος. Καὶ προσμένων τῷ τοῦ
 Κυρίου τάφῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις τόποις, ἐν οἷς τὰ ὑπὲρ
 τῶν ἁγίων πάθῃ ὑπέμεινε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
 μετὰς, ἤνθει πηγὰς γνώσεως καὶ σοφίας. Ὅθεν
 ἐπὶ πάντων Γραφῶν ἠρμηνεύσας τε καὶ διεισάφησε, καὶ
 πολλῶν προῖθηκεν ὠφέλειαν. Ἐντεῦθεν γενόμενος
 ἐς πᾶσι περιβόητος, καὶ θαυμαστός, καὶ τὸν Θεὸν

utilitatem proposuit. Qua de causa factus omnibus A celeberrimus et admirabilis, cum perfectissime Deo serviisset, lætus ad eum accurrit.

Et commemoratio sancti Patris nostri Hilarionis, abbatis monasterii Pelecetes : necnon Martini episcopi Arethusiorum : et Cyrilli Diaconi.

EODEM MENSE.

Die vicesima nona

Certamen sanctorum Jonæ et Barachisii.

Imperante Constantino Magno erant isti. Monachi autem cum essent, abierunt in Persidem : et cum ibidem reperirent novem sanctos martyres carceri inclusos, eos ad fortiter certandum animarunt. Quare comprehensi, et ad principes Persarum adducti sunt, a quibus adigebantur Christum abnegare. Sed cum ad id faciendum nequaquam adduci possent, primus Jonas vinculis constringitur secundum legem Persarum : solent enim Persæ, si aliquem verberibus excepturi sunt, illum in terram deponere, ejusque manus ac pedes vinculis alicui ligno astringere. Ille vero, tanquam lapis immotus, plagas accepit, dum asperis virgis cæderetur : quem sanum inventientes, projecerunt foras, et glaciei concretæ 34 per totam noctem exposuerunt. Digitos deinde manuum ac pedum abscindunt ipsumque in cochlea compressum, serra medium secant, et in lacum projiciunt : atque ita finem vivendi fecit. Barachisius autem nudus per spinas tractus, et in cochleam conjectus, cum in ejus guttur

Et commemoratio sancti Acacii confessoris.

Sanctus Pater noster Acacius confessor Christi vixit iniquo Decio imperante. Cum autem Christum prædicaret, ab idololatriis est comprehensus : vinculusque ad Marcianum regionis præfectum adductus fuit, cui astans, nomen Domini confessus est : disseruitque de divinitate, deque Christi dispensatione, et de Cherubim atque Seraphim : Græcorum autem risit deos, eorumque errorem arguit. Quare gravissime tortus in carcerem est conjectus. Commentaria interim de eo ad Decium imperatorem Marcianus transmisit, qui mandavit, ut sanctus absque injuria et cruciati dimitteretur. Hunc in modum dimissus, Christi stigmata in carne sua circumferens, pluresque illuminans, et ad Christi gregem deducens, miraculis et doctrinis oppido clarus, in pace requievit.

Et memoria sancti Patris nostri Eustathii episcopi Bithyniæ.

EODEM MENSE.

Die tricesima

35 *Certamen sancti Marci episcopi Arethusiorum.*

Cum Christiana religio Constantino Magno imperante sese late diffunderet, Marcus Arethusiorum episcopus everso idolorum fano ecclesiam constru-

παντοίως θεραπεύσας, πρὸς αὐτὸν ἐπέβητε ῥων.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίων ἡγουμένου μονῆς τῆς Πελεκητῆς, καὶ Μαρτίνου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων, καὶ Κυρίλλου διακόνου.

MHNI TΩ AYTΩ.

KΘ'

Ἀθλήσεις τῶν ἁγίων Ἰωνᾶ, καὶ Βαραχχίου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἡσυχον οὗτοι· μοναχοὶ δὲ ὄντες ἀπέβησαν εἰς Περσίαν καὶ ἐν αὐτῇ κατακλείστους εὐρόντες τοὺς ἁγίους ἐκ μάρτυρας, παρεθάρβουνον αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἄρχοντας Κρατηθέντες δὲ ἤχθησαν πρὸς τοὺς ἄρχοντας ἐκ Περσῶν, οἳ καὶ κατηνάγκασαν αὐτοὺς ἀρνηθῆναι τὸν Χριστόν. Καὶ μὴ πεισθέντες, δεσμεύονται πρὸς τὸ Ἰωνᾶς νόμῳ περσικῷ. Οἱ γὰρ Πέρσαι, ὅταν ἐμίλλουσιν, εἰς γῆν καθίσαντες, ἐν ἐνὶ βύβῳ ἰσθμῶν καὶ πόδας ἀποδεσμοῦσιν αὐτοῦ· ὁ δὲ ὡς περὶ λίθου ἀκίνητος δέχεται τὰς πληγὰς. Τοῦτον οὖν τριήμερον βράβδους τύψαντες ἔσουρον, καὶ ἐβρίψαν ἐξ ὀπίσθεν αὐτοῦ πᾶσιν δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἐἵτα τέμνεται τὰ ἰκτύλους τῶν χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν, καὶ καταπέγουσιν αὐτὸν ἐν στυρακίῳ· εἶτα πρίζουσι μέσην αὐτοῦ ῥίπτουσιν εἰς λίαν, ἔνθα καὶ ἐτελειώθη. Οὗτοι Βαραχχίσιος σαρκεὶς γυμνὸς ἐν ἀκάνθαις, καὶ ἐν στυρακίῳ βλήθει·ς, καὶ κατὰ τοῦ φέρουσι ἐκ βράβδουσαν ἐπιχυθείς, ἐτελειώθη.

C Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀκακίου τοῦ ὁμολογη-

Ἀκάκιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἰσχυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἦν ἐπὶ Δεκίου τοῦ παρασημασίου κηρύττων δὲ τὸν Χριστόν ἐκπέμπων τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ δεθείς προσήχησεν ἐπὶ τῆς χώρας ὑπάτῳ· καὶ παραστάς ἐκπέμπων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ διεξῆλθε περὶ τῆς πόλεως, καὶ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν Ἰερουδιμῶν, καὶ τῶν Σεραφίμ· ἐστράτευσε καὶ ἐχλεύασε καὶ τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὴν πλάνην αὐτῶν. Ὅθεν βασιαντιθεὶς Ἰσχυρὰς ἐκλάκῃ κατεκλείσθη. Τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ ὁμολογήματα Μαρκιανὸς ἀνήγαγε Δεκίῳ τῷ βασιλεῖ· ὅστις ἐπέταξε ἀπολυθῆναι τὸν ἅγιον ἀνύβριστον, καὶ ἐπέταξε αὐτὸν. Καὶ οὕτως ἀπολυθείς, τὰ στίγματα τῶν περὶ τοῦ περιφέρων ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ σημεῖα τῶν φωτογραφίσεως καὶ ἀγγεῶν εἰς τὴν ποιμνὴν αὐτοῦ ἐν θάψμασι καὶ διδάγμασι κελῶς διέταξε ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐστάθιου ἐπισκόπου Βιθυνίας.

MHNI TΩ AYTΩ.

A'

Ἀθλήσεις τοῦ ἁγίου Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων.

Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου κλητήσαντο Χριστιανισμοῦ, Μάρκος ὁ ἐπίσκοπος Ἀρεθουσίων ἐκπέμπων ναὸν καταβαλὼν, ἐκκλησίαν ἔκτισεν.

ὁ δὲ μίγας ἐτελεύτησε Κωνσταντίνος, Ἰουλιανὸς δὲ Ἀποστάτης, συγχωρήσει Θεοῦ, τῆς βασιλείας ἐράττησεν, ἀναθρόνισαντες οἱ εἰδωλόλατραι, καὶ ὄργῃς ἔχοντες τὸν ἅγιον Μάρκον, ἐράττησαν ὑτὸν, καὶ σχοινοῖς τοὺς πόδας δέσαντες, ἔσυρον ὑπόντες, καὶ τότε μέλιτι καὶ γάρῳ χρίσαντες, κρέμασαν ἐν σχοινοῖς ἐφ' ὕψους, θέρους ὄντος καὶ αὐμῆτος, πρὸς τὸ καταθροῦσθαι ὑπὸ τῶν μελισσῶν. Ὡς δὲ εἶδον αὐτὸν ἀνένδοτον ὄντα, μεταβλήντες ἀπέλυσαν τῆς τιμωρίας αὐτὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ εἶχον ὡς διδάτκαλον, εἰς θαῦμα θίντες τὴν αὐτοῦ καρτερίαν, καὶ συγγνώμην ἐξαιτησάμενοι. Εἶτα εἰβίους, καὶ τὸ ποίμνιον τὸν ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς ἐτῶ καλῶς ἰθύνας, ἐν βαθεύτῳ γῆρα ἀνεπαύτο.

καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων Κυρίλλου διακόνου, καὶ ἑτέρων πολλῶν.

Κύριλλος ὁ διάκονος ἦν ἐν Φοινίκῃ τῇ πόλει· ἐπεὶ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου πολλὰ τῶν εἰδωλῶν συνέτριψε, κρατήθεις ἐπιουλαιανὸν παρὰ τῶν εἰδωλοπτρῶν, βίαιον ὑπέστη νάτον. Τὴν γὰρ γαστέρα αὐτοῦ διαβήσαντες, τὸ γαρ αὐτοῦ κατέφαγον, καὶ τοῦ αἵματος, ὡς κύνες, ἐβρόβησαν, καὶ ππραυτικά ἔπεσον οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, καὶ αἱ γλῶσσαι ἐσάπησαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ φλόγωθησαν. Ὁ δὲ μάρτυρ τελειωθείς ἀνέβη χεῖρ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἐν Ἀσκάλωνι τῇ πόλει, καὶ ἐν Γάζῃ οἱ εἰδωλότραι κρατήσαντες πλῆθος Χριστιανῶν, παρθένων, καικῶν, καὶ μοναζουσῶν, καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν, ἐτάς κοιλίας αὐτῶν μυχθαίρας διασχίσαντες, ἐβακρίθας, καὶ προέθηκαν τοῖς χοίροις εἰς βρώσιν. Ἐτὴ μὲν σώματα τοιαῦτα· ὑπέμεινον τιμωρίας, δὲ ἄγραι αὐτῶν ψυχαὶ ἐναπετίθησαν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ τῆς Κλίμακος.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, δέκα ἕξ χρόνων ὑπάρχων, προσέφερεν ἑαυτὸν Θεῷ ὄψμα ἱερῶτατον, ἐν τῷ Σινάῳ ὄρει ἀνεβθῶν, μετὰ δέκα ἐνιαὶ χρόνους ἐξέβωκεν ἑαυτὸν ἐν ἡσυχίᾳ ἀπὸ σημείων πάντε τοῦ Κυριακοῦ μοναστηρίου ἐν τῷ ὄρει λεγομένῳ τεσσαράκοντα ἔτη πληρώσας τῷ πόθῳ τοῦ Θεοῦ, νηστεύων, καὶ κλαίων, καὶ ἰσχυρόμενος ὑπνοῦ δὲ μετελάμβανεν, ὅσον τὴν νου οὐσίαν τῇ ἀγρυπνίᾳ μὴ λυμψαθῆαι. Οὕτως νυν πάσαν ἀρετὴν ἐξασκήσας, καὶ καλῶς πολιτάμενος, καὶ πάντας τοὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει ἀγωρμένους διὰ τὸν Θεὸν μοναχοὺς νικήσας εἰς ἀρετήν, καὶ μεγίστων ὁρωῶν καὶ θρωῶν ἀξιώθεις ἐκ τοῦ Θεοῦ, πολλοὺς τε λόγους ψυχωφελεῖς συγψας, καὶ βίβλου συνθεῖς, τὴν ὑπονομασθεῖσαν μίμνα, διὰ κατὰ τάξιν τῶν ἀρετῶν ἀνάδασιν, λεύτησεν.

καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων τριάκοντα ὀκτώμάρτυρων.

ἐπι τῆς βασιλείας τοῦ κρανόμενου Ἰουλιανοῦ κείσων οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐπίβουνοι καὶ δυνά

xit. Postquam vero Magnus obiit Constantinus, et Julianus Apostata, Dei permissu, imperium tenuit, confidentiores effecti idololatriæ, antea etiam Marco infensi, ipsum comprehenderunt: alligatisque reste pedibus trahentes verberabant: mox melle et garo unctum, funibusque e sublimi suspensum, fervente æstale et æstu, apibus devorandum exposuerunt. At cum inexpugnabilem et invictum cernerent, mutato consilio, tormentis subtractum, liberum dimiserunt: et deinceps doctoris loco habuerunt, miraculum ejus patientiam arbitrati, veniam etiam facti poscentes. Cum per hunc modum mortem evasisset, et gregem reliquo vitæ suæ tempore bene gubernasset, in profundissima senectute requievit.

B Et certamen sanctorum Cyrilli diaconi et aliorum plurium.

Cyrillus diaconus in quadam Phœnicis urbe fuit: et quoniam etiam ipse tempore Constantini Magni multa idola contriverat, captus Juliano imperante ab idololatriæ violentam sustinuit mortem. Secto namque ejus ventre, hepar vorarunt, cruoremque, canum adinstar, hauserunt: continuoque eorum dentes conciderunt, et linguæ contabuerunt, oculique cæcati sunt. Martyr vero, consummato certamine, in cælum lætus ascendit. Per eos itidem dies in urbibus Ascalone et Gaza idololatræ ingentem Christianorum, virginum, feminarum, monachorum, Deoque sacratorum virorum turbam ceperunt: ferroque dissectis eorumdem ventribus, hordeoque oppletis, porcis vorandos præbuerunt. Et corpora quidem hos tulere cruciatus; sanctæ vero animæ ad manus Dei viventis evolarunt.

36 Et commemoratio sancti Patris nostri Joannis Climaci.

Sanctus Pater noster Joannes Climacus cum sextum decimum annum ageret, ascendit in montem Sina, et seipsum Deo sanctissimum sacrificium obtulit: et post decimum nonum annum solitudini se tradidit, quinto lapide a basilica monasterii, in loco, cui Tholas nomen fuit. Quadraginta annos exegit in amore desiderioque serviendi Deo jejuniis, fletibus et orationibus addictus; somno vero tantum indulsit, ne pervigilio substantia mentis corrumpetur. Hunc in modum cum se in omni virtutum genere exercuisset, vitamque suam optime traduxisset, et omnes monachos, qui in monte illo Deo militabant, longe in virtute superasset, maximis donis, et contemplationibus rerum divinarum a Deo illustratus est. Multos sermones ad animarum utilitatem conscripsit, et librum composuit. Scalam cognominatum, quod virtutum ascensum ex ordine tradat, ac tandem vitam finivit.

Et certamen sanctorum triginta octo martyrum.

Imperante impio Diocletiano militabant sancti isti triginta et octo martyres in regione Cappado-

cum : qui cum gloriosam sanctorum quadraginta Christi martyrum pugnam intellexissent, quomodo devicto diabolo ob præclarum certamen essent coronati, etiam ipsi zelo incensi, projectis coram præside armis, magna voce Christum verum Deum, et se ipsos veros ejus servos confessi sunt. Tum vero comprehensi vestibusque nudati, adeo carnibus percussione virgarum sunt excoiati, ut vix apparerent humanam adhuc speciem habere. Deinde absque ulla de illis cura in carcerem conjecti, pauloque post inde foras extracti, manibus post tergum revinctis, ac capitibus ob alligata collaria aggravatis, ad præsidem adducti sunt : et quod sancto proposito suo generose inhaerent, atque ad gloriosam pro Christo mortem anhelarent, mandato præsidis sunt capite plexi.

37 Et commemoratio sancti Jodæ prophetæ.

Cum Jeroboam, servus Roboam filii Salomonis, una cum decem tribubus defecisset a tribubus Juda et Benjamin, ac rejecto Deo vero fecisset vitulos aureos, eosque cum universo populo suo adoraret; missus est hic propheta, ut eum ex parte Dei reprehenderet. Venit igitur et reprehendit. Jeroboam vero extendit manum, ut eum verberaret; sed conspexit eam aridam. Mox pœnitentia ductus, meruit ut propheta eam sanaret. Quod cum fecisset, adhortatus est, ut panem comederet : sed non potuit ad id eum inducere : quia erat illud a Deo inhibendum. Reverenti vero occurrit ei quidam pseudopropheta, et coegit eum ingredi in domum suam, et panem manducare. Propter quam transgressionem occurrens ei leo in via, occidit eum. Quod ubi scivit pseudopropheta, abiit, et acceptas ejus reliquias sepelivit.

Et commemoratio sancti Patris nostri Joannis patriarchæ Hierosolymorum.

EODEM MENSE.

Die tricesima prima.

Certamen sanctorum martyrum Abdæ episcopi, et Bejamini diaconi.

Hic Theodosio Juniore imperante florebat in Perside. Postquam autem templum ignis evertit, comprehensus est, et ad regem adductus : qui primo quidem magna cum lenitate illum adhortatus est, ut templum reedificaret. Sed cum is fieri id non posse dixisset, misso mandato omnes Christianorum ecclesias destruxit. Hinc vero initium accepit persecutio adversus Christianos, qua omnis fidelium ætas variis tormentis sublata est : quorum primus sanctissimus Abdas gladio vitam finivit. Deinde per annos integros triginta multi claruere martyres, ex quibus **38** erant viri locupletes, qui post varios cruciatibus capite plexi sunt. Tunc etiam Benjamin diaconus, postquam viginti acutas arundines inter ungues infixas accepisset, aliamque in mem-

μάρτυρες ἐν τῇ χῶρῃ Καπκαδόων. Καὶ τὸν σάντες τὴν καλὴν ἔνστασιν τῶν ἁγίων ὑπεκρίθη τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων, καὶ ὅπως ἤγειρεται καὶ σάντες τὸν διάβολον, καὶ στεφνωθέντες, ἐξέσωσεν καὶ αὐτοί, καὶ βίβαντες τὰ ὄκλα ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος, μεγάλη φωνῇ τὸν μὲν Χριστὸν θεὸν ἐκθιὸν ὠμολόγησαν, ταυτοὺς δὲ ἀληθεῖς δούλους αὐτοῦ. Τότε κρατηθέντες, καὶ γυμνωθέντες, τοσοῦτον σίρκας κατεξάνθησαν ταῖς ἐπιφοραῖς τῶν βίβων ὡς μόλις χαρακτηρίζεσθαι ἀνθρώπων ἔχοντες. Ἔπειτα φυλακῇ ἐνακρίβηθησαν ἀνακρίματα, καὶ μετὰ μικρὸν ἰλκυσθέντες ἔξω δεδεδμένοι γαίης τὰ ὀκίσω, καὶ τὰς κεφαλὰς κλινοῖς βαρύνοντες παρίστησαν τῷ ἡγεμόνι : καὶ τῆς καλῆς ἔνστασις εἶναι ἐχόμενοι, καὶ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ διόψοντες ἔχοντες τὸν, προστάξει τοῦ ἡγεμόνος ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἰωδαί.

Ὅτε ἀπιστάτησεν Ἰεροβοὰμ ὁ δούλος τοῦ τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος μετὰ τῶν δέκα φυλῶν, τῶν τοῦ Ἰουδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, καὶ ἀθετήσας τὸν ἰσθμὸν τοῦ θεοῦ, ἐποίησε τὰς χρυσὰς ἐσθλάδας, καὶ ἐκόνησεν αὐτὰς ὡς θεοὺς μετὰ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπιστάτησεν οὗτος ὁ προφήτης ἐκ τοῦ θεοῦ ἔχων αὐτόν. Ἀπελθὼν οὖν ἤλεγξεν. Ὁ δὲ ἰεροβοὰμ ἀπλώσας τὴν χεῖρα τῦψαι αὐτόν, κατέβη ἐκ τῆς ἑλκῆς, καὶ μεταμεληθεὶς ἤξλωσε τὸν προφήτην ἐκπέσαι αὐτήν, καὶ τοῦτο ποιήσας παρεκάλει γαίην ἄρτον. Μὴ κτείνοντα δὲ, τοῦτο γὰρ ἐπιτελεῖν παρὰ τοῦ θεοῦ, ὑπέστρεψεν. Καὶ ποσὶ αὐτῷ ψευδοπροφήτης τις, ἠντήγασεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ φαγεῖν ἄρτον. Καὶ τοιαύτην παράδοσιν συναντήσας αὐτῷ ἐκ δόδον, ἰθανάτωσεν αὐτόν. Καὶ τοῦτο μαθητὴς προφήτης, ἀπελθὼν καὶ λαβὼν τὸ λείψανον ἔθαψεν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τριάρχου Ἱεροσολύμων.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΔΑ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀβδαῖ ἐπισκοπῆς καὶ Βενιαμίν διακόνου.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ ἐν Περσίῃ : καὶ ἐπὶ κατέλυσε τὸν ναὸν τοῦ ἱεροῦ ἐκράτηθη, καὶ προσήχθη τῷ βασιλεῖ. Καὶ εἰ μὲν μετὰ προφύτης παρεκάλει αὐτὸν θουοῦν τὸν ναὸν τοῦ δὲ ἀδύνατον εἶναι λέγοντος, καὶ ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν ἀποστελεῖας καὶ Καὶ λαβόντος ἀργὴν τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ, πᾶσα ἡλικία διαφόροις τιμωρίαις ἐκρίθη, ὡς πρῶτος ξίφει ἐταλειώθη ὁ ἱεραπόστολος. Ἐπειτα ἐν ὅλοις τριάκοντα ἔτεσι πολλοὶ μάρτυρες ἀπέδειχθησαν, ἐξ ὧν ἦσαν ἄνδρες πλούσιοι, καὶ μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους ἀπεκεφαλίσθησαν Βενιαμίν ὁ διάκονος, ὃς καλὰ μόνος ὄψον τῶν ὀνύχων δεξιόμενος, καὶ ἄλλον κάλμον ἐκ τοῦ παιδογόνου μαρτοῦ, καὶ βιβλὸν παρχεῖαν καὶ τὴν

τὰ τῆς ὄρας, τὸ μακάριον αὐτοῦ πνεῦμα κρ-
ιτο.

A brum genitale immissam, virgam quoque crassam
ac nodosam in imam sedem intrusam, beatum
spiritum tradidit.

ΜΗΝΙ ΑΠΡΙΛΙΩ.

MENSE APRILI.

EN Τῆ ΗΡΩΤῆ.

DIE PRIMA.

Μνήμη τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

39 Memoria sanctæ Mariæ Ægyptiacæ.

Ἡ ὁσία μήτηρ ἡμῶν Μαρία πόρνη πρότερον ἦν,
λλὰς ψυχὰς νέων ἀπολίσσασα διὰ τῆς κατὰ μίξιν
νῆς, ἐπὶ χρόνοις δέκα ἑπτὰ ἐν Αἰγύπτῳ τῇ πορ-
ξ προσμείνασα. Ὑστερον ἔδωκεν ἑαυτὴν τῷ Θεῷ
ἰψ τοιοῦτω. Ἀπερχομένων τινῶν εἰς τὰ Ἱερο-
ουμα, προσκυνῶσαι τὸν τίμιον σταυρὸν, ἀπῆλθε
αὐτὴ καὶ ὑπὸ ἀγγέλου κωλυθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς
ναὸν, καὶ προσκυνῶσαι τὸ τίμιον ξύλον, ἐλυπήθη.
ὑποσχομένη δουλεῖσαι τῷ Θεῷ, συνεχωρήθη
εἰσοδόν. Τότε συνταξάμενη τῇ Θεοτόκῳ, διεπί-
ε τὸν Ἰορδάνην, καὶ ἠγωνίσαστο ἐν τῇ ἔρημῳ ἐπι-
νοῖς τεσσαράκοντα ἑπτὰ, μηδένα τῶν ἀνθρώπων
σα. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θείων φανεῶσαι αὐτὴν, παρ-
ύασεν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἔρημον τὸν ὄσιον Ζωσι-
τὸν καὶ τὴν ἐξαγόρευσιν αὐτῆς δεξάμενον. Καὶ
στρέψαντα, καὶ ἀγαγόντα τὴν θείαν κοινωνίαν,
καιωνήσαντα αὐτὴν. (ὅτε καὶ τὸν Ἰορδάνην
ασε ἐπάνω τῶν ὑδάτων) καὶ ὕστερον νεκρὰν
ἵντα αὐτὴν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς γεγραμμένου
έραμον, καὶ θάψαντα αὐτὴν, βοηθῆσαντος τοῦ
ιτος.

Sancta mater nostra Maria meretrix primum fuit,
multas juvenum animas in via voluptatis perdens,
ac per annos septemdecim in Ægypto nefandum
sui corporis quæstum exercendo perseverans.
Postea vero seipsam Deo dedit hunc in modum.
Quibusdam Hierosolyma abeuntibus, ut veneran-
dam crucem adorarent, abiit et ipsa. Sed ab angelo
prohibita templum ingredi, etsacrosanctum lignum
adorare, contristata est. Cum vero Deo se famula-
turam spondisset, ingressum obtinuit. Tunc
jubente Deipara Jordanem transiit, ac per annos
quadraginta septem in eremo decertavit, nullum
unquam hominem videns. Volens autem Deus
illam manifestare, disposuit, ut sanctus Zosimas
eremum ingrederetur, qui ab ea arcanam de rebus
suis narrationem exciperet, regressusque 40 (quip-
pe qui Jordanem supra aquas ambulans trajiciebat),
divinam communionem asferret, eamque ipsi por-
rigeret, rursusque illam conveniens, mortuam in-
veniret, ac ejus nomen in testa conscriptum
legeret, ipsamque adjuvante leone sepeliret.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

EODEM MENSE.

18.

Die secunda.

ιτισ τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀφφιανοῦ καὶ
Αἰδεσίου.

C Certamen sanctorum martyrum Apphiani et Ædesii.

πριανὸς καὶ Αἰδέσιος οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες,
ρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ μητρὸς
ἰδελφοί, ἐκ τῆς Λυδίας δὲ χώρας ὁρμώμενοι.
Ξηρυτὸν δὲ γενόμενοι, ὑπὸ τοῦ μάρτυρος Πάμ-
η, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἰδιδάχθησαν. Ὅθεν
ηθέντες παρίστησαν τῷ τῆς πόλεως ἄρχοντι.
ὁ μὲν Ἀφφιανὸς πρῶτον κηρύξας τὸν Χριστὸν
ησίῳ, πληγὰς κατὰ τοῦ προσώπου ἰδέξαστο. Καὶ
τῶν στρατιωτῶν ποσὴν ἐπὶ γῆς πέσων, κατε-
θη, καὶ ἐπικρεμασθεὶς, ἐκ τῶν λακτισμάτων
θη καὶ διεβέβηθη. Ἐπιμένων δὲ τῇ εἰς Χριστὸν
ογίῳ, τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐναπεβέβηθη, καὶ ἐν
ἔτελειώθη. Ὁ δὲ Αἰδέσιος καταδόκασθεὶς τι-
ῖσθαι ἐν τοῖς τοῦ χαλκοῦ μετάλλοις, ἐπέμφθη
ιλεξάνδρειαν. Καὶ ἐν μίᾳ ἰδῶν τὸν τῆς Ἀλεξαν-
ἄρχοντα, τοῦς ἐκεῖ Χριστιανοὺς τιμωροῦντα,
ὦν ἔπληξεν αὐτὸν μετὰ βλάβου, ὅθεν πολλὰ βα-
θεῖς, καὶ τὸ ὕστερον ἐν τῷ τῆς θαλάσσης πε-
ρίφεις, ἔτελειώθη.

Apphianus et Ædesius, Christi martyres, ex matre
fratres, Maximiano imperante ex Lydiæ regione
ortum duxerunt. Cum autem Berytum venissent,
Christi fidem a Pamphylo martyre edocti sunt.
Under comprehensi, ad præsidem civitatis adducti
fuerunt. Et primum quidem Apphianus palam et
libere Christum prædicans, in facie percussus fuit,
atque in terram corruens, militum pedibus proculca-
tus est: lignoque suspensus, calcium ictibus tumefac-
tus fuit et disruptus. Permanens autem adhuc con-
stanter in Christi confessione, in profundum maris
projectus, ibi vitam absolvit. At vero Ædesius
condemnatus, ut in æreis metallis effodiendis
puniretur, missus est Alexandriam: ubi cum qua-
dam die urbis præsidem vidisset acriter in Chri-
stianos desævientem, accurrens illum virga percus-
sit. Unde multis prius cruciatibus vexatus, in
mare demum demersus, martyrium consummavit.

αὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυκάρπου.

Et certamen sancti martyris Polycarpi.

ὁ οὗτος ὁ ἅγιος Πολύκαρπος ὁ τοῦ Χριστοῦ
ς ἐπὶ τῆς βασιλείας ἦν τοῦ δυσσεβοῦς καὶ
όμου Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξαν-
ς. Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ ζῆλον ἔχων πλὴν
Θεῶν, καὶ θεωρῶν καθυσίστην ἡμέραν τοῦς

Hic etiam sanctus Polycarpus Christi martyr
fuit, imperante impio et iniquo Maximiano, ex civi-
tate Alexandria. Cum vero Christianus esset, et
maximo in Deum zelo flagraret, videretque per
singulos dies Christi fidem constantes comprehen-

di, et multiplicibus tormentis affligi. non potuit id amplius perferre. Unde sedentem pro tribunali præsidentem cernens, hominum sanguinem velut aquas effundentem. coram ipso consistens, redarguit eum, dicens: Quid ita humanam naturam oblivisceris, canis insatiabilis? dum homines, qui tecum ejusdem sunt naturæ, tanquam ligna, gladiis dissocas, eo quod verum Deum prædicant, et idolorum errorem detestantur: ut et ego facio, qui servus Christi sum. Quapropter cum in iram excitasset præsidem, comprehensus, crudeliter excruciatius est: Christumque usque ad vitæ finem in ore ferens, capite obruncatus fuit.

EODEM MENSE.

Die tertia

Certamen sanctæ Theodosiæ Virginis et martyris.

Theodosia Christi martyr fuit ex civitate Tyri. Cum autem decimum octavum suæ ætatis annum ageret, quod Christiana esset, comprehensa. ad præsidem Palæstinæ adducta fuit: et interrogata, Christum confessa est. Quapropter in lateribus et uberibus percussa fuit. Jussa vero Christum negare, et idolis sacrificare, cum ad id suaderi non posset, detrusa est in carcerem: mandatque fuit carceris custodi, ut non modo ipsam diligenter custodiret; sed etiam ne quempiam ad eam visitandam, aut cibum ei afferendum ingredi permitteret, quousque Christum negaret, assertisque diis sacrificaret. At multis jam diebus elapsis, e carcere educta, cum denuo impuris demonibus sacrificare cogeretur, idque nec audire vellet, primum quidem acriter cruciata est: deinde in mare projecta, suum Domino reddidit spiritum.

Et certamen sanctorum mulierum Irene, Agapæ et Chionis.

Irene, Agape, et Chionia Christi martyres fuerunt, imperatore Maximiano, ex civitate Thessalonica. Cum autem ob persecutionem omnia reliquissent, in montem quemdam recesserunt, et ibidem quietam vitam agebant, jejunantes, ac Deo preces assidue offerentes. Verum detectæ ac comprehensæ, ad præsidem adductæ fuerunt: a quo Christum negare jussæ, minime assenserunt. Quapropter Agapen quidem et Chioniam igne sustulit. Irene vero inveniens sacros libros habentem, quos sanctæ mulieres legere consueverant, illos quidem igne combussit, ipsam vero deferri jussit in lupanar, ut ab impudicis pollueretur. Sed Dei gratia protecta, servata est illibata, nemine ad eam accedente audente. Quod cum preses intellexisset, denuo illam coram se adduci jussit, urgens, ut Christum desereret. At cum id facere renuisset, etiam ipsam igni tradidit. Atque ita consummatæ tres Christi martyres, regnum colorum adeptæ sunt.

Α τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας κρατουμένους, καὶ φόροις βραβάνοις ἐξεταζομένους, οὐκ ἔπαυτο ἀλλὰ προκαθήμενον τὸν ἄρχοντα ἰδὼν, καὶ τὴν ἀνθρώπων αἵματα ὕσπερ ὕδατι ἐπιχέοντα, εἰς πρόσωπον αὐτοῦ ἐβλεψεν αὐτὸν εἰπών. Ἡ τοσοῦτον ἐπελάθου τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀκόρεστα, οὗτοι τοὺς ὁμογενεῖς καὶ ὁμοφύλους ἰσχυροὺς κτακόπτεις ὡς ξύλα τοῖς ξίφεσι, ἐπιλάθων ἑαυτὸν κηρύττουσι, καὶ τῆς κλάτης δούλων ἐπιχέουσι, καθὼς καὶ ἐγὼ δοῦλος Ἰσχυροῦ ἀρχόντου; Ὅθεν εἰς ὄργην κινήσας τὸν ἰσχυροῦ τοῦ ἐπιμαρτυρηθέντος ἰσχυροῦ καὶ τὸν κρατοῦστος φέρων μίχρη τίλους, ἀπεκράτηθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Γ'

Β Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδοσίας καρθένου.

Θεοδοσία ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ πόλεως Τύρου, ὀκτώ δὲ καὶ δεκάτον ἔτος ἡλικίας χρόνον ἐπὶ Χριστιανῇ ἦν κατεκτεταμένη ῥόστη τῆς χώρας Παλαιστίνης ἄρχοντος ἐρωτηθεῖσα ὁμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἰσχυροῦ κατὰ τῶν πλευρῶν, καὶ τῶν μαζῶν, ἐπιβλήσασθαι ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ εἰς εἰδωλοῖς. Μὴ πισθεύουσα δὲ, ἀπεκράτηθη ἐκ τῆς λακῆ, παραγγέλλων δεξιμῶν τοῦ δεσποτικῶν μόνον ἀσφαλῶς φυλάττεσθαι αὐτὴν, οὐκ πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς εἰσερχέσθαι τινεσιν. Αὐτὴ τὰ πρὸς βρῶσιν, ἕως οὐ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ θύρα τοῖς λεγομένοις θεοῖς ἐκ πολλῶν ἡμερῶν παράδρομῶν, κλίμα κλίμα φυλακῆς, καὶ ἀναγκασιθεῖσα θῆσαι τοῖς κτηνῶν ἐκίμοσι, καὶ μὴ ἀνασχομένη ἀποδοῦναι τὴν ἀρετὴν ἀπειθεῖς πρότερον, εἴτα βίβηται ἐν ἡμέρᾳ παρὶδωκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα αὐτῆς.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων γυναικῶν, Ἐιρήνης, Ἰρένης καὶ Χιονίας.

Ἐιρήνη, Ἄγινη, καὶ Χιονία, αἱ τῷ ἰσχυροῦ μάρτυρες, ὄντων μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανῶ, ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης εἰς ἰσχυροῦ διαγωγῶν κατέλειπον κίβητα, καὶ ἐνέβησαν εἰς καὶ ἄσχητόν τινα νεκροῦσθαι, καὶ τῆς θύρας κλεισμένης. Ἀλλὰ καταμνησθεῖσαι, ἐκτενήθησαν παρὶστῆσαν τῷ ἄρχοντι καὶ ἐπὶ ἑαυτῶν ἐπέστησαν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, οὐκ ἔπαυτο ἰδὼν τὴν μὲν Ἄγινην, καὶ τὴν Χιονίαν ἐπιλάθων τῆν δὲ Ἐιρήνην ἐπὶ τῶν ἔργων ἐπὶ ἑαυτῶν ἐπὶ ἀναγκαστικῶν αἰσθησῶν, ἐκείνη μὲν κατὰ τὴν ἐξουσίαν δὲ προσέειπεν ἀπαγορεύειν ἑαυτῆς πρὸς τὸ μνησθῆναι ἐπὶ τῶν ἀσχημάτων. Ἀλλὰ κτεταμένη ὡς τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος, ἐπέστησε κατὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν ταλαίφρακτων κρατοῦστος. Τούτου δὲ μνησθῶν ὁ ἰσχυροῦ, πάλιν ἐρωτῶν ἐνέβησαν ἀναγκαστικῶν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, οὐκ ἔπαυτο ἰδὼν τὴν Ἐιρήνην καὶ τὴν Χιονίαν οὕτω ταλαίφρακται εἰ τῆς ἐπιλάθων βασιλείας παύσει.

μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ ὁμολογητοῦ **A** *Et memoria sancti Patris nostri Nicetæ confessoris*
Νικητα.

ἰκότητας, ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμο-
ητής τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχεν τῇ συγχωρήσει
Θεοῦ ἐπὶ βασιλείας τῶν Εἰκονομάχων· πρό-
ρον ἐκ βρέθους κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ
κλιπῶν πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς, ἀδελφάς,
γενεάς, οἰκίαν, πατρίδα πλοῦτον, καὶ αἵρων τὸν
ὕρην αὐτοῦ προθύμως, καὶ ἀκολουθήσας τῷ
σπῷ, καὶ γεγονώς ἄξιος αὐτοῦ μαθητής. Ἀπελ-
γὰρ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Μηδικίου, τοσοῦτον ἤγω-
το πρὸς ἀρετὴν, ὡς ὑπερβαλεῖν πάντας τοὺς
μοναχοῦς. Ἀλλὰ καὶ τοῦ χαρίσματος ἡξιώθη
θαυμάτων· καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τῇ πα-
λῆσει τῶν μοναχῶν ἐγένετο καὶ ἡγούμενος,
καλῶς διακυβέρινα τὸ ποίμνιον. Ἐπαὶ δὲ καιρὸς **B**
λαὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μαρτύριον, ἀποστειλαντες οἱ
ονομάχοι προσεκαίεσαντο αὐτόν, καὶ κατη-
καζον ἀρνήσασθαι τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων
σκύνησιν, συναλθεῖν δὲ τῇ αἵρεσει αὐτῶν. Ὡς δὲ
ἔπεισαν, ἐξορίσας, καὶ λιμοῖς, καὶ ταλαιπωρίαις
βαλόντας, ἀνείλον.

αὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωσήφ τοῦ ποιητοῦ τῶν
κανόνων.

ὁ ὁσιος Ἰωσήφ· ὁ ποιητής τῶν κανόνων,
ρχεν ἐκ τῆς Σικελίας, υἱὸς Πλουτίνου, καὶ Ἀγά-
· Ἀλούσης δὲ τῆς τούτου πατρίδος ὑπὸ τοῦ τῶν
ρων ἔθνους, ἦλθεν εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ ἀπελ-
ἐν τινι μοναστηρίῳ, καὶ γεγονώς μοναχὸς
νίετο, μελετῶν καὶ τὰς θείας Γραφὰς ἐπιμα-
· δι' ὃ χειροτόνηθεις καὶ πρσιούτερος, μετὰ **C**
γορίου τοῦ Δεκαπολίτου εἰς Κωνσταντινούπολιν
εν. Ἀποσταλεὶς δὲ εἰς Ῥώμην διὰ τὴν τῶν
ονομάχων αἵρεσιν, ἐκρατήθη παρὰ τῶν Σαρα-
ῶν, καὶ ἄχθεις εἰ, τὴν Κρήτην, ἀπεκλείσθη εἰς
κατήν. Καὶ μετὰ θάνατον Θεοφίλου τοῦ εἰκονο-
ου ἀπολυθείς τῆς φυλακῆς, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἀγίου
λάου, ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ λοι-
· θεις ἐξωρίσθη εἰς Χερσῶνα. Ἐκείθεν δὲ ἀνα-
· εῖς, πάλιν ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ γέγονε
εξ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας.
ἰσμματα δὲ ἔχων ἐκ Θεοῦ, πολλοὺς ἀγίους κανόνι-
· στας, ἐκοιμήθη.

MUNI TU AYTO.

Δ'

ησις τῶν ἀγίων μαρτύρων Ἀγαθόποδος, καὶ **D**
Θεοδούλου.

γαθόπους ὁ ἱερώτατος διάκονος, καὶ Θεόδουλος
λλαβίστατος ἀναγνώστης, οἱ τοῦ Χριστοῦ
ευρες, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς πόλιως Θεσσαλο-
· ς· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν κρητηθέντες
ἐ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρίστησαν τῷ τῆς πό-
· ς· ἄρχοντι, καὶ κατηναγκάζοντο θῆσαι τοῖς
· λοις. Μὴ πεισθίντες δὲ, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυ-
· ς, καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνη εἶδον ἀμφοτέρου τοιαύτην
· σίαν. Ἐδοξεν πλοῦν ἐπιβῆναι, καὶ πλείων, ἐν
· κλάσει· κλύδωνος δὲ σφοδροῦ γεγονότος, ἰδεῖν
· ελοῖον συντριβέν, καὶ τοὺς ἐμπλέοντας κατα-

Sanctus Pater noster Christique confessor Nice-
tas fuit, Deo sic permittente. Ichonomachis impe-
rium tenentibus. Et primum quidem adhuc puer
juxta Christi præceptum relinquens patrem, ma-
trem, fratres, sorores, cognatos, domum, patriam,
divitias, ac tollens alacriter crucem suam, secutus
est Christum, dignus illius discipulus effectus. Cum
enim in monasterium Medicii se recepisset, ibi-
dem ad virtutem enixe adeo contendit, ut omnibus
qui ibi erant, in monachis antecelleret. Miraculorum
etiam dono dignus est habitus. Ob suam itaque
virtutem, rogatu monachorum, factus est illorum
hegumenus, ac recte præfuit suo gregi. Sed quo-
niam tempus martyrii ejus ingruerat, ablegantur
ab Iconomachis qui cum accerserent ac compel-
lerent, a venerabilium imaginum cultu recedere,
et cum ipsorum hæresi convenire. Cum vero ad id
illum suadere non possent, exsilio, fame, aliisque
ærumnis ipsum subjicientes, sustulerunt.

Et memoria sancti Josephi canonum scriptoris

Sactus Joseph canonum scriptor, fuit ex Sicilia,
filius Plutini et Agathæ. Capta autem ejus patria
ab Afrorum gente, Thessalonicam venit, et ingres-
sus quoddam monasterium, cum ibi monasticæ vitæ
se addixisset, suum certamen certavit, in medita-
tione divinarum Scripturarum sese studiosè exer-
cens. Presbyter proinde ordinatus, cum Gregorio
Decapolita Constantinopolim venit. Missus deinde
Romam propter hæresim Iconomachorum, **43**
comprehensus a Saracenis, captivus in Cretam ab-
ductus fuit, et in carcerem detrusus. Post mortem
vero Theophili Iconomachi e carcere ereptus ope
sancti Nicolai, denuo Constantinopolim rediit:
ubi calumniis et conviciis affectus, relegatus est in
Chersonem. Inde autem revocatus, rursus Bizan-
tium profectus est, et factus fuit custos sacrorum
vasorum Magnæ ecclesiæ. Donis vero Dei illustra-
tus, cum plures sanctos canonibus, seu hymnis,
honorasset, ex hac vita decessit.

EODEM MENSE.

Die quarta

Certamen sanctorum martyrum Agathopodis et
Theoduli.

Agathopoles sacratissimus diaconus, et Theodu-
lus religiosissimus lector, Christi martyres, fue-
runt ex civitate Thessalonica. Comprehensi vero ob
Christi fidem ab idolatris, adducti sunt ad præsidem
civitatis, et compulsi idolis sacrificare. Quod cum
facere recusassent, in carcerem detrusi sunt, in
quo eadem nocte hanc ambo visionem habuerunt.
Videbantur sibi navem conscendere, et in mari
navigare; ingenti autem excitata fluctuum procella,
contritum navigium cernere, et navigantes in mare
demersos; se vero duntaxat sospites evadere, et in

excelsum collem deferri. Portendebat autem ea visio fore ut ipsi in mari mortem oppeterent, indeque cœlos conscenderent. Mane namque cum eos præses e carcere simul eduxisset, jussit ipsos idolis sacrificare. Cum vero ad id induci minime possent, in profundum maris illos demergi mandavit: atque ita martyrium consummarunt.

EODEM MENSE.

Die quinta

44 *Certamen sanctæ martyris Pherbuthæ et sociarum ejus.*

Pherbuta Christi martyr, post certamen et mortem fratris sui Simeonis episcopi, quiete degens in suo habitaculo una cum sorore et ancilla, eos qui ad ipsam accedebant, Christi fidem edocebat. Invidebant autem Judæi, id ægre ferentes: et occasionem nacti, ipsarum cædem hac ratione moliti sunt. Uxor Saporis Persarum regis Judæos protegabat: eo autem tempore infirma valetudine utebatur. Accesserunt proinde Judæi ad ipsam, et calumniati sunt sanctas, hæc aientes: Quia a viro tuo occisus fuit Simeon episcopus, ideo sorores ipsius magicis artibus conantur te perimere. Si autem cupis pristinam recuperare valetudinem, jube eas per medium dissecari, et ipsarum dissecta membra suspendi: tu vero transi per medium illorum, atque ita sospes et incolumnis evades. Hoc igitur peracto, sanctæ Christi martyres cœlorum regnum adeptæ sunt: Regina vero non modo sanitatem non recuperavit; sed etiam gehennam sortita est.

EODEM MENSE.

Die sexta

Memoria sancti Patris nostri Eutychii archiepiscopi Constantinopolitani.

Sanctus Pater noster Eutychius fuit, imperante Justiniano Magno, ex regione Phrygiæ exortus. Præclare autem educatus ab Hesychio presbytero thaumaturgo, ipsius avo, et in sacris litteris assidua meditatione ac studio versatus, ab episcopo Amasæ susceptus est: ac primum monachus, deinde presbyter initiatus, tranquillam egit vitam in monasterio sancti Meleti. Quinto autem concilio congregato a Justiniano, cum episcopus Amasæ infirma valetudine detineretur, missus fuit vice illius Eutychius, qui in concilio ita excelluit, ut patriarcha Menas dixerit: Hic erit meus successor, Atque ita reipsa post mortem illius electus est patriarcha. Cum vero in odium imperatoris incidisset, in exilium pulsus 45 fuit. At post mortem Justiniani suam recepit sedem a Justino et Tiberio. Cum autem jam multa patrasset miracula, impetumque lethalis ac magnæ pestilentiæ precibus cohibuisset, necnon Tiberii mortem prædixisset, sicut etiam antea ejus imperium prædixerat, ex hac vita decessit, in ecclesia sanctorum apostolorum sepultus.

Et certamen sanctorum centum et quinquaginta martyrum in Perside coronatorum.

Sapores impius Persarum rex in Romanorum

Α ποντισθέντας, εαυτούς δὲ μόνους περιωθέντας εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἀνελθόντας. Ἐδύλου δὲ τὴν εἰς τὴν διὰ θαλάσσης αὐτῶν τελείωσιν, καὶ τὴν οὐρανὸν ἀναβασιν. Καὶ γὰρ ἅμα πρῶτ' τῆς αὐτοῦ ἐξαγαγῶν ὁ ἀρχων, ἠνάγκαζε ἕνα εἰδῶλοις· μὴ πεισθέντας δὲ, τῷ βυβῶ τῆς ἡσθης ἐνέβριψε· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

Ε'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Φερβούθης, καὶ συνοδίας αὐτῆς.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρ Φερβούθη μετ' ἄθλησιν καὶ τελείωσιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς τοῦ ἐπισκόπου, ἐν οἰκίῳ ἐσχίζουσα καὶ ἀδελφῆς, καὶ τῆς δούλης αὐτῆς, εἰδίδασκε τὸν ἐρχομένους αὐτῇ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Ἰνουν δὲ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ διεκρίνοντο, καὶ ἠρόφρασιν, ἐφρόνευσαν αὐτὰς τρόπῳ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Σαβῶριου γυναικοποιεῖτο τοὺς Ἰουδαίους. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν ἐκείνων ἡσθήθησε, προσῆλθον αὐτῇ, καὶ εἰδίδου ἁγίας, εἰπόντες οὕτως· Ὅτι διὰ τὸ ἡμεῶν παρὰ τοῦ ἀνόρου σου τὸν ἐπίσκοπον Σαβῶριου ἀδελφί αὐτοῦ καταργήσαντό σε διὰ μαγίας ἀποθνήσκου. Ἀλλὰ εἰ βούλει ὑγιᾶναι, πρὸς τὸν ἐσχισθήτωσαν μέσον, καὶ κρεμασθήτωσαν τὰ μέμματα αὐτῶν, καὶ διαλθε μέσον, καὶ ὑγιᾶναι τοῦτου γενομένου, αἱ μὲν ἁγίας ἀπέλαβον τὴν εὐλείαν τῶν οὐρανῶν· ἡ δὲ βασίλισσα κρεμασθήτω ὑγιᾶναι, ἐκληρονόμησε καὶ τὴν γέννηαν.

C

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ

ζ'

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμεῶν ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Εὐτόχιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἰσχυρὸς τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου τῆς χώρας Φρυγίας. Καλῶς δὲ ἀναπαισθέντος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ θαυματουργοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὄντος, καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα ἐκμαστῆσας, προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Ἄμυσειας. Καὶ γεγονὼς μοναχὸς εἰς τὸν Πηλὸν, ἡσύχαζεν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Μελέτιου. Τῆς δὲ ἐπίπτης Συνόδου παρὰ Ἰουστινιανῶν τετραθέσης, τοῦ Ἄμυσειας ἐπισκόπου ἐβήθη ἀπεσταλῆ ἀντ' ἐκείνου, καὶ διέπρεψεν ἐν τῇ πόλει ὡς καὶ τὸν πατριάρχην Μεγάν εἰπεῖν, ὅτι ἐστὶν ὁ διαδοχὸς μου. Ἐξ οὗ καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου γίνεταί πατριάρχης, καὶ προσεβήθη βασιλεῖ, ἐξορίζεται. Μετὰ θάνατον δὲ Ἰουστινιανῶν ἀπέλαβεν τὸν θρόνον αὐτοῦ παρὰ Ἰουστινιανῶν Τιβερίου· καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, καὶ τοῦ θανατικοῦ δι' εὐχῆς ἀναστασίας ὁρμήσας, Τιβερίου εἰπὼν τὸν θάνατον, ὡς καὶ πρός τὸν βασιλεῖαν, ἐκοιμήθη, ταφῆς ἐν τοῖς ἁγίοις στόλοις.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων ἑνὸς μάρτυρων ἑνὸς Περσίδι τελειωθέντων.

Σαβῶριος ὁ δυσσεβὴς βασιλεὺς Περσῶν, καὶ

πικρατίας τῶν Ῥωμαίων κουργήσας, ἐπὶ Κων-
 σταντινου βασιλείῳ Ῥωμαίων (τοῦ Θεοῦ τοῦτο
 πύργωσαντος, διὰ τὴν, τότε κινηθεῖσαν αἴρεσιν
 τοῦ μεταύφρονος Ἀρείου, τοῦ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλεῖα
 τείσαντος τὰ Ῥομια φρονεῖν, ὑπὸ Εὐσεβίου τοῦ
 τραπιστεύου Ἀρειανοῦ ἔντος) πολλὰ κάστρα, καὶ
 χώρας ἀφάνισας, πολλὴν ἀνελάβετο αἰχμαλωσίαν ἐκ
 τῶν Χριστιανῶν. ὧν οἱ μὲν ἐσφάγησαν, οἱ δὲ κατὰ
 τὴν ὁδὸν ἐτελεύτησαν. Ἐκατὸν δὲ καὶ πεντήκοντα
 ἴσθιοι περιλειφθέντες, ἀπήχθησαν εἰς Περσίδα,
 δεκίμοι ταῖς ἀλύσεσι, καὶ περιδόθησαν τῇ φυλα-
 γῇ, καὶ ἐταλαιπωροῦντο ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἡμέραις πολ-
 αῖς. Εὐκκριθῆσας δὲ ποτε Σαδώριος ἀπὸ τῶν μα-
 τίων πραγμάτων, καὶ ἀνάψας πυρὰν μεγάλην,
 ἐήγαγε τοὺς ἄγιους τῆς φυλακῆς, καὶ ἤναγκασεν
 ρηῖσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι ἐφ' πυρὶ. Ὡς δὲ
 ἐκ ἔπεισεν, ἐπέβαλεν αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ, καὶ οὕτως
 ἐλειώθησαν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Ζ'

νήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου ἐπισκο-
 που Μιτυλήνης.

Γεώργιος ὁ ἐν ἁγίοις καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν,
 θερμώτατος ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἦν υἱὸς
 γενῶν, καὶ πλουσίῳ, καὶ εὐσεβῶν γονέων. ὧν
 μὲν πλοῦτον μισήσας, τὴν δὲ εὐσεβίαν ἀγαπή-
 σας, καὶ εὐγενείας καὶ δόξης καταφρονήσας διὰ τὸν
 υἱὸν Χριστὸν πίθον, ἀπελθὼν ἐν μοναστηρίῳ, ἐγένε-
 το μοναχὸς, ἐν ᾧ καὶ ἄλλας μὲν πολλὰς κατάρθω-
 ν ἀρετὰς, ἐξαιρέτως δὲ τὴν ἐλεημοσύνην. ὅλην
 τὴν ἡμέραν, κατὰ τὸν Δαβὶδ, ἐλεῶν καὶ δε-
 ζῶν οὐκ ἐπαύετο. Διὰ τοῦτο οὖν, παρακλήσει τοῦ
 ἡρώου, τῆς ἐν Μιτυλήνῃ ἐκκλησίας χειροτονεῖται
 ἴσχοπος. τῆς ἴσης ἐλεημοσύνης ἐχόμενος. ἐπὶ καὶ
 τῶν εἰκονομάχων αἵρεσις ἀνεφάνη, ἐκείνης μὲν κα-
 τὰ ἀντίμαχος, τῆς δὲ ὀρθοδόξου ὑπέρμαχος. Ἀ-
 γία δὲ τὰς σεπτὰς εἰκόνας τιμῶν καὶ προσκυνῶν
 τοὺς ἄλλους διδάσκων, πολλὰ δὲ θαύματα ἐργα-
 ζόμενος, πρῶτον εἰ ἀποκαλύψεως καὶ τὴν ἑαυτοῦ
 εὐτην, ἀστέρος θεοῦ ταύτην δηλώσαντος. καὶ
 ὡς πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Julia, sua futuræ mortis ex revelatione, et divino
 que ita ad Dominum migravit.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Καλλιόπιου.

Καλλιόπιος ὁ μάρτυρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς βασι-
 ας ὑπῆρχε τοῦ Μαρξιανοῦ, ἐκ τῆς χώρας μὲν
 μυλίας, υἱὸς δὲ Θεοκλείας τινὸς, Χριστιανῆς
 οὐσίας. Τραφεὶς δὲ παρὰ τῆ μητέρι εὐσεβῶς, καὶ
 ἐς θείας ἐκμελετήσας Γραφαίς, διωγμοῦ ἐπι-
 μένου, ἀπῆλθεν εἰς Πομπηίουπόλιν, καὶ σταθεῖς
 προσθεὶς τοῦ ἡγεμόνος Μαρξίμου ὁμολόγησέ τὸν
 ἱερόν. Δεθεὶς οὖν τὰς χεῖρας ὀπίσω, καὶ τυφθεὶς
 εἰδῶς, ἐβλήθη ἐν τῇ φυλακῇ. συνεισέλθε δὲ καὶ ἡ
 μηρ αὐτοῦ, καὶ ἀπιστολόγηζε τὰ αἵματα αὐτοῦ.
 ἴσα γὰρ παντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς τοῖς πτωχοῖς,
 γλοῦθει ἐφ' υἱῷ. Ἐκβλήθει δὲ τῆς φυλακῆς, κα-
 κήσθη στυρωθῆναι, οὐκ ἐν τῷ πάθει μόνον
 κωνῶν ἐφ' Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις

A ditionem tempore Constantii Romanorum impera-
 toris incursionem faciens (Deo sic permittente, ob
 excitatam hæresim insipientis Arii, qui et ipsi im-
 peratori per Eusebium præpositum Arianum eadem
 secum sentire persuaserat), multaque subvertens
 castra et regiones, plures e Christianis captivos ab-
 duxit: quorum aliqui jugulati fuerunt alii in itinere
 perierunt. Centum vero et quinquaginta solum-
 modo superstites, in Persidem fuerunt deportati,
 catenis constricti, et in carcerem conjecti, ibique
 assiduis ærumnis per plurimos dies afflicti. Cum
 autem aliquando Sapores a vanis negotiis vacaret,
 ingenti lignorum strue accensa, sanctos viros e
 carcere eductos jussit Christum abnegare, et ignem
 adorare. Quod cum facere recusassent, ipsos in
 B ignem projici mandavit: atque ita martyrium
 consummarunt.

EODEM MENSE

Die septima

Memoria sancti Patris nostri Georgii episcopi Mi-
 tylenæ.

Sanctus Paster noster Georgius, divino numine ac
 spiritu afflatus, et fortissimus Christi confessor,
 filius fuit nobilium, divitum ac piorum parentum:
 quorum divitias quidem odio habens, pietatem
 vero amplectens, atque ob Christi desiderium et
 amorem nobilitatem et gloriam contemnens, in
 quoddam monasterium profectus. monasticam iniiit
 C vitam: ubi et alias quidem plures virtutes fe-
 liciter exercuit; sed præcipue eleemosynam. Tota
 enim die juxta illud Davidicum, misereri, et com-
 modare non cessavit. Quapropter unanimi clerici
 suffragio Mitylenensis ecclesiæ episcopus initialus
 fuit eadem quam antea exhibuerat, in eleemosy-
 nis dandis misericordiam retinens. Cum vero postea
 Iconomachorum hæresis exorta fuisset, ejus quidem
 ipse infestissimus hostis fuit; orthodoxæ vero re-
 ligionis propugnator acerrimus. Ipse enim sacras
 imagines colens et adorans, earum cultum etiam
 alios edocuit. Cum autem multa jam patrasset mi-
 sidere illam præmonstrante, certior factus fuit.

D

Et certamen sancti martyris Calliopii.

Calliopius Christi martyr fuit imperante Maxi-
 miano ex regione Pamphylia, filius cujusdam Theo-
 cliæ Christianæ ac divitis. Pie et religiose a matre
 educatus, in assidua divinaram Scripturarum medi-
 tatione versatus est. Excitata autem persecutione,
 Pompeipolim sponte sua discessit: ubi coram Ma-
 ximo præside libere professus est Christum. Mani-
 bus proinde post tergum revinctis, crudeliter ver-
 beratus, in carcerem conjectus fuit, in quem in-
 gressa etiam ipsius mater, sanguinem ejus spon-
 gia abstergebat: distributis enim in pauperes om-
 nibus suis divitiis, secuta fuerat filium. Hic vero
 e carcere eductus, condemnatus est, ut crucifigere-
 tur: nec modo in passione et cruciatibus cons-

fuit Christi, sed etiam in diebus, quibus passus est. A Siquidem quinta feria majoris hebdomadæ erat dies, in qua crucifixus est. Dans autem mater ejus lictoribus quinque nummos aureos, rogavit illos, ne æque ac Christus crucifixus fuit, filium suum crucifigerent; sed verso deorsum capite. Atque ita crucifixus hora tertia diei Parasceves, tradidit spiritum: et in eum irruens ipsius mater, animam similiter emisit.

47 Et certamen sanctorum martyrum Rufini diaconi, et sociorum ejus

Imperante impio Maximino cum gravis adversus Christianos persecutio commota fuisset, quicumque Christum profitebatur, comprehensus ab idolorum cultoribus, et multis tormentis excruciat. demum morti tradebatur. Eo tempore fuit sanctus Rufinus diaconus Ecclesiæ Christi, qui cum multis in Christi nomine edoceret, in vincula conjectus fuit, et in carcerem detrusus. Quædam autem mulier Christiana, nomine Aquilina cum ipsum inviseret, similiter comprehensa fuit: et ambo ad præsidem adducti, variis subjecti sunt tormentis. Cum vero plura patrarent prodigia, id effecerunt, ut ducenti qui aderant milites, Christi fidem amplecterentur. Quapropter in iram statim excandescens præses, jussit cunctos gladio occidi. Unde lictores ad locum supplicii eos victos adduxerunt, et caput singulis amputarunt, Deo usque ad finem gratias agentibus.

EODEM MENSE.

Die octava

Certamen sancti martyris Pausilypi.

Pausilypus Christi martyr fuit imperante impio et iniquo Adriano. Delatus autem, quod Christum coleret, et in ipsius nomine edoceret, comprehensus, et in vincula conjectus, ad imperatorem adductus est: et ante illum stans, interrogatus fuit, an Christum Deum confiteretur. Libera vero animi fiducia ipsum prædicans verum Deum, et creatorem universi, traditur regionis Europæ præfecto, virgisque adeo cæditur, ut trecentæ plagæ crudeliter ei inflingerentur. Hoc autem tormento ereptus, denuo jussus est Christum negare, et idolis sacrificare. Quod cum facere nollet, vinculis constrictus, ad locum supplicii adductus est, ut ibi capite plecteretur. At vinculis in itinere disruptis, fugam arripuit, et ne gladio periret, liberatus est. Cum vero in locum quemdam evasisset, ibi permanens, assiduasque Deo preces offerens, alacri animo functam martyrio animam Deo reddidit, coronam adeptus immarcescibilem et vitam immortalē.

48 Et memoria sancti Patris nostri Cælestini papæ Romæ.

Sanctus Pater noster Cælestinus, imperante Theodosio Juniore, in Romana ecclesia floruit, in omnium virtutum exercitatione, divinarumque Scripturarum meditatione versatus. Post mortem

καὶ γὰρ ἡ μεγάλη πέμπτη ἦν, ὅτε Ἰσακὶ Δουσα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς δημίσις κῆτι γυναικῶν, παρεκάλεισεν αὐτοὺς, μὴ ὁμοίως τῷ Χριστῷ σταυρωσάτω τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ κερταίως σταυρωσάτω ὡς τὴν τρίτην τῆς Παρασκευῆς, κατὰ τὸ πνεῦμα. Καὶ ἐπιπεσοῦσα αὐτῷ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἀφῆκε τὴν ψυχὴν.

Καὶ ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ρουφίνου διακόνου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ παρανόμου Μαρμαρυγίου μεγάλου κατὰ τῶν Χριστιανῶν κτηνὴ πᾶς ὅστις τὸν Χριστὸν ὠμολόγηται, ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κρατούμενος, καὶ πολλὰς βλάβας ὑποβαλλόμενος, τελευταίον θανάτῳ παρεδόθη. Ἦχων δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ ἱερεὺς Ῥουφίνος διάκονος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πολλοὺς διδάσκων ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ ἐκρατήθη, καὶ ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Ἐκεῖ δὲ τις Χριστιανὴ, ἐπισκεπτομένη αὐτὸν, ἔβλεπε καὶ αὐτὴν. Καὶ ἀμφότεροι παραστάντες τῷ ἑαυτῶν καὶ τιμαρτηθέντες, εἰτα θαυματουργήσαντες ἠρῶσαν τοὺς παρεστῶτας διαλοοῦσθαι ἐπιπέσειν τῷ Χριστῷ. Καὶ παρακίνα ἑκάστη ἀρχὼν, προστάξεν ἅπαντας μαχίρας πολεμεῖν. Καὶ ὀφθάντες αὐτοὺς οἱ δῆμοι, ἔστησαν τὸν τόπον τῆς τελειώσεως καὶ ἀπεκλείσεως αὐτῶν, εὐχαριστοῦντας τῷ Θεῷ μέχρι τέλους.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῷ.

Η'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πausilypi.

Πausilyπος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρ, ἔβλεπε τῆς βασιλείας τοῦ παρανόμου καὶ δυσσεβῆ Ἰουλιανου· διγνώσθεις δὲ ὅτι τὸν Χριστὸν ὠμολόγηται διδάσκει ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, κρατήθη ἐκ τῆς βασιλείας. Καὶ παραστὰς αὐτῷ, ἔβλεπε αὐτὸν Χριστὸν ὠμολογεῖν Θεόν. Καὶ παρακίνα αὐτὸν Θεὸν ἀληθῆ, καὶ ποιητὴν τοῦ κόσμου παρεδόθη τῷ τῆς χώρας Εὐρώπης ἐπίσκοπῳ. Τύπτεται βλάβοις ἀπειδίως τριακοσίας φορέων. Ἐκεῖ δὲ τῆς βασάνου, πάλιν ἠμαρτήθη ἐπὶ τὸν Χριστὸν, καὶ ὄψαι τοῖς εἰδώλοισι. Ἐπεισθεῖς, ἰδέθη, καὶ ἀπήγετο εἰς τὸ ἀποκτενεῖν. Καὶ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν δεσμῶν διαβήθη τὸν ποταμὸν αὐτὸν πρὸς τὸ φυγεῖν. Καὶ τοῦ μὴ ἐλυτρωθῆναι εἰς τὸν τόπον δὲ τινα διασωθείς, καὶ τῷ Θεῷ προσευχόμενος, ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ψυχὴν προθύμως τῷ Θεῷ, ἀπολύθην φανὸν ἀμάρταντον, καὶ ζωὴν ἀχώρητον.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ἐκείνου παπᾶ Ῥώμης.

Κελεστίνος ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν, ὅψ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ. ἐν τῇ πόλει Ῥωμαίων, πᾶσαν ἀρετὴν καταρθεῖσας πᾶσαν θείαν Γραφὴν ἐκμελετήσας. Μετὰ τὴν

ἁγίων ἐπισκόπων Ἰννοκεντίου, Βονιφατίου, Ζωσίμου, προχειρίζεται πάσας τῆς μεγάλης ἡμῶν συντρέχων δὲ τῷ βίῳ ὁ λόγος, αἰδέσιμον τὸν τοῖς πᾶσιν ἀπέφαινε καὶ θαυμαστὸν· καὶ ἐν τοῖς μὲν πολλοῖς, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ τῶν ὀρθῶν ματῶν ὑποτυπώσει, καὶ διαλίξει. Καὶ γὰρ σὺν ἁγίῳ Κυρίλλῳ δι' ἐπιστολῆς δογματικῆς πλήρους ὁδοξίας, ἣν ἀπέστειλεν ἐκ Ῥώμης ἐν τῇ συνόδῳ ἐν Ἐφέσῳ, τὸν δυσσεβῆ Νεστόριον καθεῖλε, καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐξήλασεν ἐκκλησίας, βλασφηγίαντα εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ἁγίαν τόκον. Ἐτι δὲ καὶ δι' ἄλλων δογμάτων τὰς τῆς ατολῆς Ἐκκλησίας τῆς τοῦτου λύμης ἤλευθέτην, καὶ πολλοὺς φωτίσας ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Θ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βαδίου τοῦ ἀρχιμμανδρίτου.

ἄδιμος ὁ υἱοῦς ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας σῶν, πλουσίων δὲ γονέων ἰδῶν ὧν τελευτήσαν, ἅπαντα τὸν πλοῦτον σχορπίσας εἰς τοὺς πένας, ἀπελθὼν εἰς μοναστήριον, ἐγένετο μοναχός, καὶ ἀρχιμμανδρίτης. Κημύτων δὲ τὸν Χριστὸν, τοὺς ἐπ' αὐτὸν ἐπιστρέφων ἰθάπτιζε. Καὶ μαθὼν τὸ Σαδώριος, ἠποστείλας ἐκράτησεν αὐτὸν, σὺν ἡ μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀπέκλεισεν αὐτὸν εἰς ἀκλῆν. Καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας προσέταξεν ὁ ἰώριος τοῖς δημίσις ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τῆς φυλακῆς, ἀποκεφαλίσαι. Ἔνα δὲ τῶν δημίλων, Νηρσᾶν μόνον, πρότερον ὄντα Χριστιανὸν, ἀρνησάμενον δὲ Χριστὸν διὰ τὸν φόβον, γυμνοῦντα τὸ ξίφος, τοῦ κεφαλίσαι αὐτοῦ, ἰδὼν ὁ ἅγιος καὶ στεναχθῶς ἄνισα· καὶ ὑπέμνησεν αὐτὸν τῆς μελλούσης ρας τὴν ἀναπόδοσιν. Ὁ δὲ Νηρσᾶς ἀρξάμενος εἰν ἀπὸ τοῦ φόβου, δέδωκε τῷ ἁγίῳ πληγὰς ἄρας· καὶ οὕτω βίῳ πολλῇ παρέδωκε τὸ ἴμα.

αὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι τελειωθέντων.

Ἰσάωριος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ἐστρατεύσας ἐ τῆς τῶν Ῥωμαίων γῆς, κατὰ τὸ πανθηκοστὸν ὁ ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, καὶ νόμου πολέμου ἀνθρώπων πόλιν ἰλῶν, τοὺς ἐν αὐτῇ μὲν στρατας πάντας ἐφόνευσε, τὸν δὲ ἀπόλεμον ὄχλον, γέροντας, γυναῖκας, παῖδια, καὶ τὸν ἐπίσκοπον Ἡλιόδωρον, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ τοὺς κόνους, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ κλήρῳ περιεῆσατο. Μέλλων οὖν τελευτήσῃ ὁ ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος, ἐχειροτόνησεν ἀντ' αὐτοῦ ἐπίσκοπον τῶν πρεσβυτέρων ἕνα. Καὶ τῆς ἐξ ἔθους δοολίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναφερομένης τῷ Θεῷ, ἰλθὼν τις τῶν Περσῶν, εἶπε τῷ Σαδώριῳ, ὅτι Οἱ ἰά σου συγχωρηθέντες ζῆν Χριστιανοί, ἕνα ἐξ ὧν πρῶτον ποιήσαντες, τῆς μὲν θρησκείας ἡμῶν ἀβλασφημοῦσιν, τῆς δὲ σῆς ἐξουσίας καταφροσι. Τότε ἀχθέντες ἠναγκάσθησαν προσκυνῆσαι τῷ φ' μὴ πεισθέντες δὲ, ἅπαντες ἀπεκεφαλίσθησαν.

ΡΑΤΟΙ. GR. CXVII.

A autem sanctorum episcoporum Innocentii, Bonificii et Zosimi, papa magnæ Romæ ordinatur. Cum vero illius vitæ etiam doctrina congrueret, spectabilem se reddidit cunctis, ac mirabilem in multis quidem, sed præcipue in rectorum dogmatum expositione, ac dissertatione. Quippe sancto Cyrillo connitente, per epistolam dogmaticam orthodoxa veritate plenam, quam ex urbe Roma ad synodum Ephesinam misit, impium Nestorium prostravit, ac blasphemantem in Dei Filium et in sanctam Deiparam, ex orthodoxorum ecclesia ejecit. Deinde vero et aliis decretis Orientales Ecclesias hac pestilentissima luce liberavit. Cumque veritatis luce plures illustrasset, in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die nona

Certamen sancti martyris Badimi archimandritæ.

Sanctus Badimus fuit ex regione Persarum, divitum parentum filius, quibus vita functis, cum jam divitias omnes in pauperes erogasset, in monasterium abiit, ibique monachus factus est, deinde et archimandrita. Prædicans autem Christi fidem, multos ad eam adduxit, et baptizavit. Quod cum Sapores Persarum rex intellexisset, eum una cum septem ipsius discipulis comprehendi jussit, et in carcerem detrudi. Ac deinde post quatuor dies tormentibus mandavit, ut ipsos e carcere educerent, et caput eis amputarent. Videns autem sanctus vir unum ex tortoribus, Nersam nomine, qui antea Christianus fuerat, deinde metu tormentorum Christum abnegaverat; hunc, inquam, videns ense denudantem, ut caput ipsis abscinderet, collacrymatus est, et ipsius calamitatem doluit, eique extremæ diei retributionem in memoriam revocavit. Nersas vero præ timore trepidare incipiens, quatuor vulnera sancto viro inflixit: atque ita vi multa spiritum emisit.

Et certamen sanctorum martyrum, qui in Perside martyrium consummarunt.

Sapores Persarum rex anno regni sui quinquagesimo tertio expeditione in Romanorum ditionem suscepta, cum frequentissimam urbem jure belli cepisset, milites omnes qui in ea erant, occidi jussit; gentem vero ad bellum minime idoneam, nimirum senes, mulieres, pueros, Heliodorum episcopum, presbyteros, diaconos, et omnes clericos incolumes servari mandavit. Heliodorus autem episcopus cum se morti proximum præsentiret, in sui locum unum ex presbyteris episcopum ordinavit. Sed cum de more in ecclesia offerretur Deo glorificatio, abiens quidam ex Persis, Saporis hæc renuntiavit: Christiani illi, o Rex, quibus a te vivere permissum fuit, quemdam sibi principem eligentes, nostram quidem religionem reprobant; tuam autem potestatem contemnant. Quapropter ad regem adducti, jussi sunt solem adorare. Quod cum facere recusassent, omnes capite obtruncati fuerunt,

13

Et certamen sancti martyris Euppsychii Cæsariensis. Α Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐψύχου τοῦ Κιαισαρείου.

Euppsychus Christi martyr, imperante Juliano apostata, fuit ex regione Cappadociæ. Inculpatam autem vitam, simplicemque agendi rationem assecutus, maximo Christi desiderio et amore flagrabat. Cum autem vidisset idolorum cultores templum Fortunæ sacrum adeuntes, et ibidem sacrificantes, in quam credens apostata Julianus, victimas quotidie offerre consueverat: zelo divino accensus, alius secum Christiani, socios assumens, templum a fundamentis subvertit, et idola, quæ in ipso erant, contrivit. Cum autem hæc scivisset Julianus, vehementer iratus, illos omnes comprehendijussit: et alios quidem ex ipsis fortunæ bonis orbatos, et variis ærumnis afflictos in exilium ejecit; martyrem vero Euppsychium, utpote perpetrati facinoris auctorem, primo quidem in carcerem 50 detrudivissit; postea vero e carcere eductum, multiplicibus tormentis cruciari. Demum cum Christum negare jussus respuisset, capite truncatus fuit.

BODEM MENSE.

Die decima

Certamen sanctorum quadraginta martyrum, Terentii, Africani, et aliorum.

Terentius Christi martyr cum suis sociis, imperante Decio, ex Africa fuit. Persecutione autem excitata, cum Christiani occiderentur, multi qui fugam antea præ timore arripuerant, comprehensi, jussi sunt sacrificare idolis: cumque non obtemperarent, in carcerem, jussu præsidis Africæ, conjecti fuerunt. Deinde e carcere educti, denuo Christum denegare compulsi sunt, pluribusque tormentis excruciatii. Primum enim cæsi sunt, quousque ipsorum viscera conspicerentur. Postea ignitis subulis in lumbis perforati, et in eorum vulnera acetum cum sale infusum. Quoniam vero precibus ad Deum fuis idola, aras et templa subvertentur; sex quidem et triginta ex illis capite truncati sunt; reliqui vero quatuor, manibus pedibusque ligatis, conjecti sunt in carcerem, ex quo postea educti, etiam ipsi decollati fuerunt.

Et memoria sancti Agabi apostoli.

Agabus Christi apostolus multis quidem celestibus muneribus ob ipsius virtutem ac meritum a Deo ditatus fuit; sed præcipue prophetici spiritus donum obtinuit. Cingulum enim magni apostoli Pauli accipiens, illoque sibi manus et pedes derivatens, prædixit, dicent: hæc dicit Spiritus sanctus: Vitium illum, cujus est hoc cingulum, ita habebunt Judæi Hierosolymis, eumque flagellis cadent. Atque ita, ut prædixerat, evenit. Cum enim monitus Paulus Hierosolyma abisset, non modo ipsum Judæi in vincula conjecerunt, sed et eum occidere conati sunt. Et hæc quidem primum vaticinatus est, postea vero et alia multa prædixit. Cum vero partem orbis terrarum, quæ ipsi obtigerat, 50 doctrina et numeris miraculis illustras-

Εὐψύχιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχε βασιλείας τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ ἀπὸ τῆς τῶν Καππαδοκῶν. Ἀνεπίληπτον ἔβιον, καὶ ἠγίακεκτημένος ἀπλοῦν, εἶχε καὶ πόθον πολλὸν εἰς τὸν. Ὁρῶν δὲ τοὺς εἰδωλολάτραις ἀπερχομένους τὸν ναὸν τῆς λεγομένης Τύχης, καὶ θύοντας, ἐπιστεῦον ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς, θυσίας καὶ στήν προσέφερον, ζήλην θεῖον κινήθει, καὶ Χριστῶν τινῶν προσλαβόμενος, ἀπέλθων κατὰ αὐτὸν ἐκ βαθρῶν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συνέτριψεν ἐκ Μαθῶν δὲ ταῦτα ὁ παραβάτης ὠργίσθη σφόδρα ἀποστείλας ἐκράτησεν ἅπαντας· καὶ τοὺς μὲν τοὺς τῶν ἰδίων στερήσας, κακώσας ποικίλῃ βαλῶν, ἐξώρισε· τὸν δὲ μάρτυρα Εὐψύχον, ἕντιον γένόμενον τοῦ τοιοῦτου δράματος, πρῶτον ἀπέκλεισεν εἰς φυλακὴν· ἔπειτα τῆς φυλακῆς ἐκλήων, καὶ πολλὰ βασάνησας, καὶ καταναγκάσας σαθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πείσας, ἀπέκλει-

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα μάρτυρων, Terentii, Africani, et aliorum.

Terentius, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς μετὰ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ τῆς χώρας Ἀφρικῆς· διωγμοῦ δὲ κινήσει αὐτῶν Χριστιανῶν φονευομένων πολλοὶ ἠγίασαν καὶ ἀναγκασθέντες θῦσαι, καὶ μὴ παροκλήθεισθαι εἰς φυλακὴν παρὰ τοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Ἐἶτα τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, ἀνακάζοντο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, βασανιστῶν ἐξεταζόμενοι. Πρῶτον γὰρ ἐτύφθησαν ἐφάνθησαν τὰ σπλάγχνα αὐτῶν· ἔπειτα πύριον πυρωθεῖσι τὰ ψῆα διετροπήθησαν καὶ ἔρηκται ἐπαγέθησαν. Ἐπει δὲ προσσευξάμενοι, τὰ ἅγια τοὺς βωμοὺς καὶ τοὺς ναοὺς κατέστρεψαν, καὶ τεσσαράκοντα ἕξ ἕβαι τὰς κεφαλὰς ἀπέκλεισθησαν δὲ τίσσας, χεῖρας καὶ πόδας δεξιὰς, ἔβησαν εἰς φυλακὴν, καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, ἀπεκαφαλίσθησαν καὶ αὐτοί.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀγαβῶ.

Ἀγαθὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος, πολλὰ ἄλλων ἀγαθῶν διὰ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ ἐξέωθεῖς, εἰδέξατο καὶ προφητικῶν χάρισμα. Κατὰ τὴν ζῶνταν τοῦ μεγάλου ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸν καὶ αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ προσεφθέξατο εἰπών· ὅτι λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ κυρίου· Τὸν ἀνὴρα, ὃς ἐστὶν ἡ ζῶντα αὐτῆ, οὕτως ἔσονται εἰς Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ μετὰ τὸν καὶ ἑαυτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ θύονται γὰρ τὸν ἄνθρωπον Παύλον εἰς Ἱερουσαλὴμ ὃ μὲν εἰδέξατο οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ οὐκ ἐπίσταται ἀπαγορεύσει. Καὶ ταῦτα μὲν πρότερον εἰπὼν δὲ καὶ ἄλλα κλειστά προφητεύσας, καὶ τὸ ἄγιον πνεῦμα τῆς οὐρανῆς τῆ ἁγιωσύνης αὐτοῦ, καὶ ἀποστόλους θεομαρτυρίας φωνήσας, καὶ εἰς ἑσπέρην

Θεοῦ τὸ καταπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον ἀγαγὼν, τῶν εἰδώλων τὴν θρησκείαν καταβαλὼν καὶ κλύσας, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

MIINI TQ AYTO.

IA'

λησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀντίπα ἐπισκόπου Περγάμων.

Ἰντίπας ὁ τῶν δαιμόνων ἀντίπαλος, ἦν ἐπὶ τῶν νῶν Δομετιανοῦ τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν καιρὸν ἁγίων ἀποστόλων, ὅτε καὶ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης μιστος ὑπῆρχεν εἰς Πάτμον τὴν νῆσον. Ὑπάρχων ἐπίσκοπος Περγάμου, πᾶν γέρον ὢν, ἐκρατήθη ἅ τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν δαιμόνων ἐμφανισάν- αὐτοῦ, καὶ εἰπόντων, μὴ δύνασθαι τὸν τόπον ἰν διὰ τὸν Ἀντίπαν. Διὰ τοῦτο ἀχθεῖς πρὸς τὸν ἀνά, καὶ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χρι- , καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ λον ἐκ παράδειγματος ἐλάττας τὴν πλάνην τῶν λων, φήσας ἀρχαίαν μὲν αὐτὴν εἶναι, κακὴν δὲ γὰρ ὁ ἡγεμῶν τοῦτο προσέθελετο, ὅτι ἀρχαία ἔστιν ἡ τῶν Ἑλλήνων θρησκεία, νέα δὲ ἡ τῶν πικανῶν· καὶ ὁ ἅγιος, ὅτι Κάνν καλαῖος μὲν νεν, ἀλλὰ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ), ἐνεβλήθη ἐν τῷ βοῖ πυρωθῆντι, καὶ ἐτελειώθη.

MHNI TQ AYTO.

IB'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀρτέμιονος.

Ἀρτέμιον ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βα- λίας Διοκλητιανοῦ, πρεσβύτερος ὑπάρχων τῆς ἐν ἱκεῖα ἀγίας ἐκκλησίας· πρὸ ἐνὸς δὲ ἐνιαυτοῦ τελειώσεως αὐτοῦ, ἐισελθὼν ἐν τῷ ναῷ τῶν ἡνῶν μετὰ Σισινίου τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ κατέ- με τὰ εἰδῶλα. Καὶ μαθὼν τοῦτο παρὰ τῶν εἰδω- τρῶν ὁ τῆς χώρας ἄρχων, ἀπέληθε κρατῆσαι τὸν οπον, καὶ νασήσας ἐκινδύνευσεν. Ἐτεκ ἐμήνυσε ἐπισκόπῳ εὔξασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ εἰ τύχη ας, χρυσῆν εἰκόνα ἀναστήσειν αὐτῷ. Ἰγίνας ἀπῆρχετο πρὸς Καισάρειαν, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν ν Ἀρτέμιονα πρεσβύτερον ἐκράτησεν αὐτόν- ἡσας ἔσυρε, καὶ ἀπαγαγὼν εἰς τὴν πόλιν, ἀπέ- εν εἰς φυλακὴν. Ἢτα ἠνέγκασεν ἀρνήσασθαι ριστόν· καὶ μὴ πείσας, μέλην τινὰ τῶν σαρκῶν ὕ ἐκτεμῶν, ὠπτησεν ἐν ἐσχάρα. Καὶ τότε ἐκ- τος λείψτος ἐπὶ τῷ ἐμβληθῆναι αὐτόν, καὶ αι, ἦσαν ἄστοι ὄδο τὸν ἄρχοντα καὶ ἐνέβαλον εἰς D ν· ὁ δὲ ἅγιος ὀλίγον ἐπιβιούς, ἐν εἰρήνῃ ἐτε- θη.

MHNI TQ AYTO.

II'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κρίσκωντος.

Κρίσκος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς ως Μύρων, εὐλαβῆς ὢν καὶ γρηραῖος. Ὅρων δὲ οὐς προσκυνούντας τὰ εἰδῶλα, ἐισελθὼν μέ- αὐτῶν παρῆναι αὐτοῖς, ἀποστήναι μὲν τῆς ης, προσελθεῖν δὲ τῷ Χριστῷ, καὶ σωθῆναι. Ὁ

A set, atque ad Dei cognitionem creditum sibi gregem perduxisset, idolorum cultu subverso ac deturbato, in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die undecima

Certamen sacrosancti martyris Antipae episcopi Pergami.

Antipas dæmonum adversarius, imperante Domitiano, temporibus sanctorum apostolorum claruit. quando et Joannes Theologus in Patmo insula exsulabat. Cum autem Pergami episcopus esset, et valde senex, comprehensus fuit ab idolorum cultoribus, quibus dæmones apparuerant, ac dixerant, locum diu inhabitari non posse propter Antipam. Idcirco adductus ad præsidem, jussus est Christum negare, et idolis sacrificare. Verum cum non assensisset, sed potius exemplo refutaret Græcorum errorem, veterem quidem illam esse dicens, sed matam; (præses namque ei objecerat, Græcorum religionem antiquam esse, illam vero Christianorum novam: et sanctus vir responderat, Cainum quoque antiquum esse, sed tamen fratricidam:) conjectus fuit in bovem æneum candentem, et ibidem martyrium consummavit.

EODEM MENSE.

Die duodecima

Certamen sancti martyris Artemonis.

Artemon Christi martyr, Diocletiano imperatore, presbyter fuit sanctæ Laodiceæ ecclesiæ. Anno autem ante suum obitum, Græcorum fanum una cum episcopo suo Sisinnio ingressus, idola subvertit. Cumque id ab idololatris præses regionis rescivisset, abiit ad episcopum comprehendendum. At morbo correptus, in grave vitæ discrimen adductus est. Rogavit proinde episcopum, ut pro ipso preces offerret. Quod si contingeret ipsum incolumem reddi, aureum simulacrum se ei excitaturum spopondit. Porro sanitatem adeptus, Cæsaream petiit. Cumque in itinere Artemonem presbyterum invenisset, eum comprehendit, et vincum traxit, adduxitque ad civitatem, atque in carcerem detrusit. Deinde conatus est ei persuadere, ut Christum abnegaret. Sed cum ad id illum inducere nequivisset, membra aliquot ex ejus corpore exsecuit, et in craticula assavit. Postea inflammari lebetem jussit, in quem ille immitteretur ac ustularetur. At duæ aquilæ ipsum præsidem repente attolentes, in lebetem injeecerunt. Sanctus vero cum parum supervixisset, in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

Certamen sancti Crescentis martyris,

Crescens Christi martyr fuit ex civitate Myræ, minus pietate, quam senectute venerabilis. Cum autem multos idola colentes cerneret, in medium illorum prosiluit, adhortans illos, ut errorem detestarentur, et ad Christum accederent, atque ita

proprie salutem consulerent. Quo cognito præses illum comprehendit, et coram se adduci iussit; percontatusque est ab eo genus, patriam, et nomen ipsum. Ille vero nihil aliud respondebat, nisi Christianus sum. Præses autem dixit: Externa saltem specie diis sacrificata, corde vero et animo Deum tuum adora. At ille id respuens, magna voce Christum confessus, ac idola rejiciens et contemnens, primum quidem in ligno suspensus, diu multumque deplexus est, et facibus in lateribus ustulatus. 53 Deinde vtro e ligno depositus, de novo idolis sacrificare impellebatur. Quod cum facere detrectasset, in ingentem ignis fornacem injectus, spiritum Deo reddidit.

Et memoria Sancti Patris nostri Basilii Confessoris.

Sanctus Pater noster Basilius ab ineunte ætate Deum dilexit: omnemque virtutem assecutus, Pari episcopus creatus fuit, impiorum iconomachorum temporibus. Quod autem exemplo sancti Pauli divini ac magni apostoli Christi, convenire nolisset cum impia eorum hæresi, qui venerandas Domini nostri Jesu Christi, necnon intermatæ ejus Genitricis gloriosæ Dominiæ nostræ Deiparæ semperque virginis Mariæ, sanctorumque omnium imagines contemnebant; et quod iniquo volumini in orthodoxæ fidei subversionem condito subscribere recusasset, totam vitam suam in persecutionibus, tentationibus, ærumnis atque angustiis traduxit, e loco in locum semper transmigrans et fugiens. Atque ita Patrum institutis adhærens, et pro eis decertans, atque ab hæreticorum conventibus usque ad finem abhorrens, migravit ad Dominum.

Et certamen sancti martyris Eleutherii Persæ.

Eleutherius Christi martyr fuit e regione Persidis oriundus. Cum vero Christianus esset, et Christum diligeret, adiit sanctum Simeonem episcopum, et ab illo perfectius edoctus est verbum veritatis. Deinde in domum suam regressus, etiam ipse alios ad se accedentes edocuit quæ ad Christi dispensationem pertinent: quo pacto nimirum cum Deus esset nullius indigens, voluit homo fieri, ut hominem salvaret, nec propriam essentiam mutavit propter unionem cum humanitate; sed totus permanens Deus, totus factus est homo. Cum igitur ita doceret sanctus Eleutherius, et multos ex infidelibus converteret, ac baptizaret, Persis innotuit, qui ignem adorabant, atque ab his denunciatus est regi. Captus proinde fuit, et ad regem adductus: 54 qui cum eum interrogasset, atque ejus constantiam cognovisset, tradidit ipsum Magorum principibus, mandans illis, ut ei persuaderent Christo renuntiare. Illi vero plurimis ipsum tormentis excruciantes, cum a

A δὲ ἡγεμῶν μαθὼν τοῦτο, ἐκρότησεν αὐτὸν ἀγαθῶν ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἠρώτησε τὴν γέννησιν καὶ ὄνομα. Ὁ δὲ οὐδὲν ἕτερον εἰπὼν, ἔφη, ἐστὶν ἁγιανός εἰμι. Ὁ δὲ ἡγεμῶν ἔφη· ὅσους ἐπιμύθη τοὺς θεοὺς, καὶ προσκύνει κατὰ φύσιν τῶν σου. Ὁ δὲ ἅγιος καὶ καταβεβήμενος, ἀλλὰ μὴ τῆ φωνῇ τὸν Χριστὸν ὁμολογῶν, τὰ ἐν αὐτῷ διελέγχων καὶ ἀτιμάζων, πρῶτον μὴ ἐπέκρεμασθεὶς ἐξέστη ἐπὶ πολὺ, καὶ λαμβάνει κατὰ χεῖρας τὰς πλευράς· ἔπειτα τοῦ ξύλου καταβέβηκε πάλιν ἠναγκάζετο θῆσαι τοὺς εἰδῶλους. Ὁ δὲ ἐπέστη, εἰς κάμινον μεγάλην πυρὸς ἐβλήθη. Ὁσπὶ τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

B Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἐν ἁγίοις Πατῆσι ἡμῶν Βασίλειος, ἐκ τῆς ἀρχῆς τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν κατακτάσας, χειροτονεῖται Πατρὸς ἐπίσκοπος ἐπὶ τῶν χρόνων δυσσεβῶν εἰκονομάχων. Ὅστις κατὰ Πατὸς Θεῖον, καὶ μέγαν ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ, ἐπέπεισθηναὶ συναλθεῖν τῇ δυσσεβεῖ αἵρεσιν τῶν τούτων τὴν πάνσεπτον εἰκόνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς παναχράντου αἰῶνος τῆς Μαρίας, τῆς ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοῦ καὶ ἀειπαρθένου, καὶ πάντων ἁγίων καὶ μετὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων εἰς τὸν ἄδικον τόμον, ἐπέβλησε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὴν ἡμεῖς ἀπέσταν ἐν διωγμοῖσι, καὶ πειρασμοῖσι, καὶ ἐν καὶ στενοχωρίαισι διήνυσεν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβάσεις, καὶ φυγὰς ἀεὶ ποιούμενος ἐν τῶν Πατρικῶν δογματικῶν προοιτημάτων ἐξ ἀκακοδόξων τὰς συνάξεις μισῶν μέχρι τῆς τῶν Θεῶν ἐξεδήμησεν.

C Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου λάρτυρος Ἐλευθερίου Πέρσου.

Ἐλευθέριος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ὑπῆρξε ἐκ τῆς χώρας Περσίδος Χριστιανός δὲ ὢν, καὶ τὸν Θεὸν ἀγαθῶν, ἀπῆρχετο πρὸς τὸν ἅγιον Συμεῶν τὸν ἐπίσκοπον, καὶ παρ' αὐτοῦ τελειώτερον ἐδιδάκτετο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· καὶ ὑποστρέφων εἰς τὸν αὐτοῦ, ἐδίδασκε καὶ αὐτὸς τοὺς προσερχομένους· τὰ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ ὅπως θεῶν ἀπροσδεῖς, ἠθέλησε γενέσθαι ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἄνθρωπον, μὴ τραπέει τὴν οὐσίαν μετὰ τὴν ἀνθρωπότητος ἔνωσιν, ἀλλὰ ὅλος θεὸς ὢν γενόμενος ἄνθρωπος. Διδάσκων δὲ ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος οὕτως, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπέπεισε καὶ βαπτίζων, ἰγνώσθη παρὰ τῶν ἐπιτοῦ Περσῶν. Καὶ καταμνησθεὶς τῷ βασιλεῖ ἐπέειπε καὶ παρέστη αὐτῷ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐρωτήσας αὐτὸν καὶ ἰδὼν αὐτοῦ τὸ ἀμετάθετον, παρέδωκε αὐτὸν τοῖς ἀρχιμάχοις, παραγγέλλας αὐτοῖς, πείσαι αὐτὸν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν· οἱ δὲ πολλὰ βασανισθέντες καὶ μὴ πείσαντες, ἀπεκεφάλισαν αὐτόν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.
ΙΔ'.

A

EODEM MENSE.

Die decima quarta

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Συμεῶν, καὶ
τῆς συνόδου αὐτοῦ.

Συμεῶν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυρ ὑπῆρχεν ἐπὶ βασιλείᾳ Σαβωρίου τοῦ Περσῶν βασιλέως· ὄρων τὰ παράνομα ἔργα τῶν Περσῶν, καὶ μὴ φέρων τὴν τὰς ἐπιταγὰς, ἔγραψε τῷ βασιλεῖ, ὅτι ἡμεῖς λοιπὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὑπάρχοντες, φοροῖ ὁμῶν εἶναι οὐκ ἀνεχόμεθα. Ποίει οὖν δόλαι. Ἀποστείλαντος οὖν τοῦ βασιλέως, ἤχθη μίος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Καὶ εἰσελθὼν, οὐ προσήνησεν, ὡς πρότερον, αὐτόν· καὶ ἐρωτηθεὶς, διὰ οὐ προσεκύνησεν, εἶπεν· Ὅτι εἶχον εἰρήνην, ἴσταν οὗτο· ὅτι δὲ δέσιμος παρεγνόμην, οὐ ἴσκων. Ἐξερχόμενον δὲ αὐτόν πρὸς τὸ ἀποκλεισθῆναι εἰς φυλακὴν, ἰδὼν τὴν πραιπόσιτος, ὁ πρότερον Χριστιανὸς, ἕτερον δὲ ἀρνησάμενος, ἠυλῆθη ἀσπάξασθαι· καὶ μὴ προσδεχθεὶς, ἔφη· Εἰ μὲν ἄνθρωπος ὢν, ἀπεστράφη με, πῶς ὁ Χριστὸς ἀγαπήσει με, ὃν ἠρνησάμην; Καὶ γνοὺς οὗτο ἀσιλεύς, ἀπεκεφάλισεν αὐτόν τε καὶ τὸν ἐπίσκοπον σὺν τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ διακόνοις, καὶ ἑτέροις τὸν πεντήκοντα.

καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φασίχ, καὶ τῆς
θυγατρὸς αὐτοῦ ἀσκητρίας.

Ὅστις ὁ μάρτυρ, ὅτι ἀπεκεφαλίζοντο οἱ περὶ τὸν ἴσον Συμεῶν ἄγιοι μάρτυρες, παρστώσ καὶ θεωρῶν, ἰδὼν ἕνα πρεσβύτερον μέλλοντα ἐκτέμνεσθαι τὴν σαλὴν, φοβηθέντα, καὶ τρομάσαντα, ἔφη αὐτῷ· Μὴ τοῦ κάμμουσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, καὶ ὁ Χριστὸς φωτισαί σε. Ὅθεν διαγνώθεις, ὅτι τὰ Χριστιανῶν φρονεῖ, παρέστη τῷ βασιλεῖ καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πρῶτον ἐκτέμθη τὴν γλῶσσαν· εἶτα ἐκβαρῆς ἀνηλεῶς οὐ τοῦ σώματος τὸ δέρμα, ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν. Ἐπεὶ δὲ καὶ θυγατέρα Χριστιανὴν, ἀσκητρίαν, καὶ πῶν αὐτῆν ὁ βασιλεὺς, κατηνάγκαζεν ἀρνησασθαι μὲν τὸν Χριστόν, ἔπεισε δὲ τῷ ἡλίῳ, καὶ τῷ ρί. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισε, πρῶτον μὲν γυμνώσας τὴν, ἔτυφεν ἀπειδῶς, καὶ λαμπάσι κατέφλεξε· ἔπειτα κρεμάσας ἔξεσε μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων· ἔπειτα φει τὴν ἱερὰν αὐτῆς κεφαλὴν ἀπέτεμεν.

καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων χιλίων μάρτύρων, καὶ
Ἄζατ τοῦ εὐνούχου.

Τῆς σωτηριώδους ἑορτῆς ἐπιστάσης τῆς ἁγίας καὶ ἐγάλης Παρασκευῆς, ἐώρταζον καὶ ἐν Ηερσίδι Χριστιανοὶ, καὶ ἰδοξολογοῦν εὐχαριστοῦντες τῷ Χριστῷ, τῷ δὲ ἡμᾶς ὑπομείναντι τὰ σωτήρια πάθη. βατηθέντος οὖν τοῦ ἁγίου Συμεῶν τοῦ ἐπισκόπου, εἰ ἀναιρεθέντος, καὶ μετ' ἐκείνου φονευθέντων καὶ ἄλλων πολλῶν (καὶ γὰρ ἀπὸ τῆς μεγάλης Παρασκευῆς μέχρι δεκάτης ἡμέρας, πᾶς Χριστιανὸς κρεμνώμενος ἐφονεύετο), ἐκρατήθησαν καὶ οὗτοι οἱ ἄγιοι, καὶ μετ' αὐτῶν Ἄζατ ὁ εὐνούχος, κλοῦστος μὲν ὢν,

Certamen sacrosancti martyris Simeonis, et sociorum ejus.

Simeon sacrosanctus Christi martyr, Sapore Persarum regnum tenente, claruit. Cum autem impia Persarum facinora intueretur, nec illorum onera perferre amplius posset, regi ita rescripsit: Nos servi sumus Jesu Christi Dei nostri, non sustinemus vestri esse vectigales. Fac ergo quod vis. Jubente itaque rege, vinculus adductus fuit coram ipso una cum sociis suis. Cumque ingressus fuisset, ei, prout antea consueverat, venerationis signum nequaquam exhibuit. Interrogatus autem, cur id omisisset, respondit: Cum pacem habebam, regem venerari consueveram; quando autem vinculis accedo, ipsum amplius non veneror. Porro cum eum inde egredientem vidisset, quidam præpositus, qui antea Christianus fuerat, sed postea a Christo defecerat; conatus est ipsum amplecti. Sed a Simeone repulsus, ait: Si Simeon homo cum sit, me despicit, quomodo Christus, quem negavi, me recipiet ac diliget? Hoc comperto rex ipsum præpositum, simulque episcopum, presbyteros, diaconos, aliosque centum et quinquaginta capite obtruncari mandavit.

55 Et certamen sancti martyris Phasic, ejusque filie sanctimonialis.

Hic martyr, cum sancti martyres socii sancti Simeonis decollarentur, eorum martyrio præsens, quemdam ex eis presbyterum, dum caput ei obtruncandum esset, timentem ac trepidantem advertens, ipsi ait: Ne timeas, claude oculos tuos, et Christus te illuminabit. Unde Christianæ religionis assecla cognitus, adductus est coram rege: et ab ipso interrogatus, cum Christi nomen confessus esset, primum quidem ei abscissa fuit lingua: deinde totius corporis pelle crudeliter detracta, animam emisit. Filiam autem habebat Christianam sanctimoniam, quam coram se adductam jussit rex Christo renuntiare, Solique atque Igni sacrificare. Cum vero illa ad id suaderi non pateretur, primum quidem eam denudari mandavit, crudeliter flagellis cædi, facibusque aduri: deinde suspendi, ac ferreis unguiculis dilaniari: sacram demum ipsius cervicem ense abscindi.

Et certamen sanctorum mille martyrum et Azat eunuchi.

Recurrentem sanctæ et magnæ Parasceves salutarem festivitatem etiam ii Christiani, qui in Perside erant, celebrabant, atque gloriosa recordatione recolabant; Christo gratias agentes, quod propter nostram salutem pati dignatus fuerit. Comprehenso autem et occiso sancto Simeone episcopo, et aliis etiam plurimis cum eo interceptis (ab ipso siquidem magnæ Parasceves die per decem usque sequentes dies quicumque comprehendebantur Christiani, occidebantur), hi

etiam sancti tenti fuerunt, et cum ipsis Azates eunuchus, qui dives erat, et in palatio primus, dilectus plurimum, atque in honore habitus a Sapore. Hi itaque coram rege adducti, et ab ipso interrogati, cum Christum animo confidenti professi essent, fuerunt omnes interempti. Pœnitentia autem ductus Sapores ob mortem sancti Azatis, lege cavit, ne quis in posterum Christianus occideretur : et ad aliquod tempus ejusmodi observatum fuit.

¶ *Et certamen sanctorum martyrum Jacobi presbyteri, et Azæ diaconi.*

Isti quoque sancti martyres Jacobus presbyter, et Azes diaconus in Perside fuerunt tempore persecutionis impii Saporis. Cum autem Christum prædicarent, comprehendi eos jussit princeps Magorum, et in carcerem detrudi, ubi fame illos per plures dies afflixit. Posthæc e carcere eductos, coram se adduci mandavit et Christum abnegare impulit. Cum vero non obtemperassent, primum quidem sinapi, et acetum in ipsorum nares injecit : deinde denudatos, et in ligno tota nocte suspensos frigore illos excruciauit. Mane autem adhuc suspensos, et nudos, virgis cædi mandavit, atque iterum in carcerem detrudi. Demum e carcere educti, capite obtruncati sunt. Sed cum ad proximam paludem licitor descendisset, atque ibidem ensem abluisset, ipsius paludis aqua in sanguinem conversa est : atque ita diu permansit, ac demum exaruit.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

Certamen sancti martyris Sabæ Gotthi

Sabas Christi martyr fuit ex regione Gotthorum, Valentiniano imperatore. Cum autem ab adolescentia Christianus esset, non modo cibos idolis immolatos aversatus est ; sed et alios, qui illos gustare volebant, ab iis avertit. Pro illis vero eam, quæ in Christum est, fidem proponens, multos a se conversos baptizavit. Insurgentes proinde in eum idololatræ, vi ipsum ex civitate expulerunt. Post aliquod tempus cum Athanarius Gotthorum princeps persecutionem adversus Christianos excitasset, comprehensus fuit ipse Sabas, ac virgis cæsus. Deinde currus axi alligatus, ad domus trabem suspensus fuit. Cumque cibos idolis immolatos gustare recusasset, ad flumen adductus, grandi ligno ad collum alligato, in illud projectus demersusque fuit, cum sæ ætatis, annum ageret trigesimum primum : atque ita alacriter ad Christum migravit.

¶ *Et certamen sanctorum apostolorum ex Septuaginta, Aristarchi, Padæ, et Trophini.*

Hi tres sancti Christi apostoli Aristarchus, Pudes ac Trophimus, cum essent ex septuaginta apostolis, secuti sunt magnum apostolum Paulum, prædicantes etiam ipsi Christum, ac verbum veritatis edocentes : una cum ipsorum magistro iisdem ærumnis affecti, ejusque in omnibus persecutionibus consortes. Demum Romæ post illius mortem,

καὶ πρῶτος τοῦ παλατίου, ἀγαπώμενος ἔτι καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ. Καὶ περὶ τὰς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ ἐρωτηθέντες ὁμολογῶσαντες τὸν Χριστὸν παρ' ἑαυτῶν ἅπαντες. Μεταμεληθεὶς δὲ ὁ Σαβώριος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἁγίου Ἀζάτ, ἐνομοθέτησεν, ἵνα οὐ μὴ ποτε ἄλλος Χριστιανὸν καὶ ἐφυλάχθη ἕως καιροῦ.

Καὶ ἀθλήσας τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἰακώβου presbyterου, καὶ Ἀζῆ diaconou

Καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἰακώβος presbyter καὶ Ἀζῆς ὁ διάκονος, ἐν Περσίᾳ ὑπετίθησαν τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ τοῦ παρανόμου Σαβώριου, κρητύττοντες δὲ τὸν Χριστὸν κρατήσαντες ὁ ἄρχηγος, ἐβάβαλεν εἰς φυλακὴν, λιμῆ καὶ κολάσεως ἀπολαύσας πολλὰς ἡμέρας. Καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς βαλὼν, καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ἀγωγῶν, κηρύττειν ἀνέβασκεν τὸν Χριστὸν. Μὴ πειθομένους δὲ, τὸ μὲν σίναπι μετὰ ὄξους τοῖς μυκτῆρσιν ἐπέθηκεν, καὶ ἐπειρῶν γυμνῶν αὐτούς, καὶ κρεμῶν ἐπιπέσασθαι ἐκέλευεν αὐτούς, ἐτιμώρει τῷ κρούει. Καὶ ἐπὶ τῷ κρεμωμένους γυμνῶν ἐτυπτε ῥάβδοις, καὶ ἐβλάθησαν εἰς φυλακὴν, καὶ τῆς φυλακῆς καὶ τῆς ἀπεικαλισθῆσαν. Κατελθόντος δὲ τοῦ ἁγίου εἰς τὴν παρακειμένην λίμνην, καὶ τὸ ξίφος αὐτοῦ, μεταβλήθη τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἰς αἷμα, καὶ ἔκεεν ἐπὶ πολὺ· εἶτα ἐξηράνηθη.

MHNI TQ AYTO

IE

C Ἀθλήσας τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σάβας τοῦ ἁγίου.

Σάβας ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μέγας βασιλεὺς Οὐαλεντινιανῶν, ἐκ τῆς Χωραζμίας ἔθνης ἐκ παιδῶν δὲ Χριστιανὸς ὢν, ἀπαστρέφοντα τὰ εἰδωλόθута βρώματα, ἀλλοτρίου βουλομένου αὐτῶν ἀπογεύεσθαι δικαίως καὶ δὲ αὐτῶν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρεκάλει πολλοὺς ἐπιστρέφων ἐβάπτειζεν. Ἐπιστρέψαντες αὐτῷ οἱ εἰδωλολάτραι, βίβη τῆς πόλεως ἐπέβησαν. Μετὰ δὲ χρόνον τινα, Ἀθανασίου τοῦ ἀρχιεπισκόπου Γόθων διωγμὸν κινήσαντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν κρατήσας ἐτύφθη. Εἶτα ἐν τῷ τῆς ἀρχιεπισκόπου προσδεθείς, ἐπὶ τὴν δοκὸν τῆς οἰκίας ἐκρέμασεν. Καὶ ἀπογεύεσθαι τῶν εἰδωλοθούτων μὴ ἐπέβη. Καὶ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, καὶ ῥίφεις, ἐν αὐτῷ ἐπέβη χρόνων ὑπάρχων τριάκοντα καὶ ἑνὸς καὶ προθύμως ἀνέδραμε πρὸς Χριστὸν.

Καὶ ἀθλήσας τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ἁγίων Ἀριστάρχου, Πούδης, καὶ Τροφίμου.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἅγιοι ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, Ἀριστάρχος, Πούδης καὶ Τρόφιμος, ἐκ τῶν ἑκατόντα ἀποστόλων ὑπάρχοντες, ἠκολούθησαν τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ Παύλῳ, κηρύττοντες καὶ αὐτοῖς τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας διδόντες καὶ συγκακοπαθοῦντες τῷ διδασκάλῳ ἐν παντί διωγμοῖς αὐτοῦ· καὶ τέλος ἐν Ῥώμῃ, μετὰ

είνου θάνατον, και τὴν πρὸς Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν πιστὸν ἐκδημίαν, και αὐτοὶ τὰς ἱερὰς αὐτῶν κελὰς ὑπὸ Νέρωνος τοῦ παράφρονος ἀπετμήθησαν. Ὡς γὰρ ὁ τρισμακάριος και πανόλβιος Δωρόθεος Ῥώμῃ γενωνῶς, διὰ Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου ἐν πομνήσεσι καταλέλοιπε· και οὐ μόνον περὶ τούτων, ἀλλὰ και περὶ τῶν λοιπῶν ἀποστόλων, και ἄλλων ἁλῶν ἁγίων, ἀλλὰ και περὶ τῶν ἱερῶν προφητῶν ὄρησαν· ἐγένετο γὰρ ὁ ἅγιος δι' εὐφυῖαν πολλὴν λυμαθῆς, και πολυτίστωρ, ὡς ἄλλος τις.

Και ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν, Βασιλίσσης, και Ἀναστασίας.

Βασίλισσα και Ἀναστασία, αἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἀπὸ τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, εὐγενεῖς, και πλούσιαι, μαθήτριαι δὲ τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Μετὰ δὲ τελευτῆν τούτων, τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα ἀνελόμεναι νυκτὸς και κηδεύσασαι, γινώσθησαν, και καταμηνύθησαν και αὐταὶ τῷ σκεβῆϊ, και παράφρονι Νέρωνι, ὡς Χριστιαναί. Ὁ παραυτίκα ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτάς, και ἀγεν ἐνώπιον αὐτοῦ δεδεμένας ἀλύσει, και κανάγκασεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Μὴ πείσας δὲ τὰς, τότε μὲν ἀπέκλεισεν εἰς φυλακὴν ὑπερὸν φυλακῆς ἐκβαλὼν, ἐτιμωρήσατο αὐτάς διαφόρως. εἰ γὰρ τοὺς μαστοὺς αὐτῶν ἐξέτεμε, και τὰς ὠσπας ἀπέκοψε, και κρεμάσας ἔξεσε, και λαμπάσι τέφλεξε, και τέλος μαχαίραις τὰς τιμίας αὐτῶν ἴτεμε κεφαλὰς.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΖ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λεονίδου, και τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Ἑλλάδος· ὁ μὲν Λεονίδης ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ἰεροῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ πολλοῦ λαοῦ ἱλλων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, και ἑορτάζων, ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, και δεθείς ἤχθη εἰς Κόρινθον. Οἱ δὲ λοιποὶ ἄνδρες τε και γυναῖκες, ἄλλος λαχόντες ὄντες, παρέστησαν τῷ τῆς χώρας ἀρχιεπίτῳ συλληφθέντες και αὐτοὶ δέσμιοι, συνδεθέντες ἁγίῳ Λεονίδῃ, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν. Ἐκ τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, παρέστησαν πάλιν ὑπὸ τῆς Κορίνθου ἀρχοντι, και καταναγκάζοντο ἀρνησθαι μὲν τὸν Χριστόν, ὅσπερ δὲ τοῖς εἰδώλοις. Ἐπει δὲ οὐκ ἐπέσθησαν, ὁ μὲν Λεονίδης κρεμασθεὶς εἰς ξύλου, ἐξέσθη ἀπειθῶς, και λαμπάσι τὰς πλευρὰς καταφλέχθη. Ἐἵτα τοῦ ξύλου καταβιβασθεὶς, ἐκ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης περβύθη.

Και ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἐιρήνης.

Και ἡ ἁγία μάρτυς Ἐιρήνη, κατὰ τὸν τοιοῦτον καιρὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ἐν Ἰδίῳ Ἰκτηρίῳ, μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν τὸν Θεὸν ὑπολογούσα, καταμηνύθη τῷ ἀρχοντι παρὰ τῶν ἰουδαίων εἰδωλολατρῶν· και κρατηθεῖσα ἤχθη ἰδεμένη, και παρέστη αὐτῷ. Και ἑρωτηθεῖσα, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν παρβύσας, Θεὸν αὐτὸν ἀληθινόν

et ad Jesum Christum Deminum nostrum ex hac vita transitum, etiam ipsi, jussu dementis Neronis sacris capitibus obtruncati fuerunt. Hæc autem omnia sanctissimus, ac beatissimus vir Dorotheus Romæ natus, Romano idiomate in suis commentariis scripta reliquit: nec modo de his, sed etiam de reliquis apostolis, et aliis pluribus sanctis, simulque de sacris prophetis historiam conscripsit. Hic siquidem sanctus ob multam ingenii sui felicitatem multiplici doctrina et eruditione quibusvis longe præstitit.

Et certamen sanctarum martyrum mulierum Basilissæ, et Anastasiæ.

Basilissa, et Anastasia Christi martyres fuerunt ex magna urbe Roma, nobiles ad divites, et sanctorum apostolorum discipulæ. Post horum vero mortem, cum venerandas eorum reliquias nocte sustulissent, atque curassent, detectæ fuerunt, et tanquam Christianæ denuntiæ impio et dementi Neroni: qui illico eas comprehendit, et catenis victas coram se adduci mandavit, easque impulit Christum abnegare. At cum id ipsis persuadere non valuisset, præcepit, ut in carcerem detruderentur. Postea vero e carcere eductas, multiplicibus tormentis excruciauit. Nam primum earum ubera excindi et linguas amputari: deinde suspensas dilaniari, et facibus aduri: ac demum veneranda earum capita ensibus obtruncari jussit.

EODEM MENSE.

Die decima sexta.

58 Certamen sancti martyris Leonidis, et sociorum ejus.

Hi sancti martyres ex Græciæ regione fuerunt. Ac Leonides quidem cum in festo Resurrectionis Domini nostri Jesu Christi coram frequenti populo in ecclesia psalleret, festumque ageret, comprehensus fuit ab idololatræ, et victus Corinthi adductus. Reliqui vero viri ac mulieres, qui ex diversis locis erant, provinciæ præsidi oblatus fuerunt. Qui simul vinculis constricti, et sancto Leonidi adjuncti, in carcerem detrusi sunt. Deinde e carcere educti, iterum Corinthi præsidi sistuntur. Cumque ab eo impellerentur Christum negare, et idolis sacrificare, nec ad id induci possent, Leonides quidem ligno suspensus, crudeliter depexus est, facibusque in lateribus ustulatus, deinde e ligno depositus, una cum sanctis sociis suis in profundum maris demersus fuit.

Et certamen sanctæ martyris Irenes.

Sancta quoque martyr Irene eodem sancti Pæschatis tempore, et in eadem regione, cum in propriæ domus oratorio una cum eis, qui tunc secum erant, Christianis Deum glorificaret, ab impiis idololatræ ad præsidem delata est. Comprehensa igitur, vinculisque constricta, coram ipso sistitur: atque interrogata, confidenti animo Christum confessæ

est, verum Deum ipsum promulgans, totiusque terrarum orbis Dominum, et rerum omnium opificem, servatorem ac redemptorem hominum, atque idolorum eversorem. Idcirco flagellis cæsa, in carcerem conjicitur, præside in publicæ curæ negotiis occupato. Cum autem ei postea ad id otium fuisset, e carcere iterum educta, coram eodem adducitur. Et pluribus quidem vexata, crudeliter torquetur: nam lingua ei excinditur, et dentes evelluntur, et caput demum gladio amputatur.

59 Et certamen sancti martyris Adriani.

Adrianus quoque Christi martyr ex illis fuit, qui eo tempore comprehensi, in diversos carceres detrusi fuerunt: Eductus autem e carcere, cum sacrificium falsis diis fieret, Græcique omnes errore abducti sacrificarent, etiam ipse ad aram accedere cogitur, ac thura adolere. Verum non modo id facere recusavit; sed cum strenuus esset ac generosus, in aram insiluit, eamque evertit, et impositas super illa victimas disjecit, ignemque dispersit. Cum proinde præsidem in iram excitasset, et idololatrarum, qui ibi aderant, animum accendisset, comprehensus, crudeliter cæsus fuit: alius siquidem virga ipsum percussit, alius lapide os ejus contrivit, alius ipsum in capite cecidit. Demum in succensam ardentem fornacem eum injecerunt. Atque ita suam sanctam animam Domino tradidit.

EODEM MENSE.

Die decima septima

Certamen sancti martyris Ardalionis.

Fuit hic, imperante Maximiano, mimicam artem exercens. Placuit autem ei, inter alios scenicos ludos, hunc etiam exhibere. Finxit se martyrem esse pro Christo decertantem. Cumque in scena ab eo, qui personam tyranni repræsentabant, suspenderetur ac depecteretur, ipsique a spectatoribus, ejus constantiam collaudantibus, plauderetur, voce magna exclamavit, et silentio indicto conversus ad populum dixit: Ne arbitremini me ludicra agere, sed in veritate pro Christiano me habete: ego enim Christianus sum. Tunc præses facie immutatus, primum quidem ipsum hortatus est, ut sententiam mutaret, ne turpem mortem obiret. Cum vero ille non assentiretur, sed in Christi fide usque ad obitum persistere se velle affirmaret, ingenti lignorum struem accensa, in illius medium injectus, hujusce vitæ suam lætus accepit, tempestivum vulnus diabolo indigne.

60 Et memoria sancti Patris nostri Agapeti pape Romæ.

Sanctus Pater noster Agapetus, Justiniano imperante, in veteri Roma natus, propter religiosam vitam exortationem et reliquas virtutes ad summam pontificatus dignitatem ascendit. Fuit autem et sancti spiritus clarus. Cum enim aliquando ex Roma in Ægyptum, Constantinopolim navigaret,

ἀνακηρύξασα, καὶ Κύριον τοῦ παντός κόσμου, δημιουργόν τῶν ἀπάντων σωτήρα, καὶ ἰσχυρὸν τῶν ἀνθρώπων, καὶ καταλύτην τῶν εἰδώλων. Ἐπιθυθεῖσα ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν, ἀπολωμένη. Ἐρχομένου δὲ δημοσίας φροντίδας. Εὐκαίρως αὐτοῦ, πάλιν ἐκβληθεῖσα τῆς φυλακῆς, καὶ αὐτῷ. Καὶ ἀναγκασθεῖσα, ἰδρασινίσθη ἰσχυρῶς γὰρ τὴν γλώτταν ἐξεκόπη, καὶ τοὺς ἀδόντας ἐξέζωθη, καὶ τέλος ζῆφει τὴν κεφαλὴν ἀκτεμήθη.

Καὶ ἀθλήσεις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀδριανῆ.

Καὶ ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀδριανὸς εἰς τὴν τότε κρατηθέντων, καὶ διαφόροις φυλακῶν ἐπιμαρτυρήσων· καὶ ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς, ἐπιτελουμένης τοῖς ψευδωνύμοις θεοῖς, καὶ τῶν κεκληνημένων Ἑλλήνων θούτων, ἦν καὶ αὐτὸς τῷ βωμῷ προσελθεῖν, καὶ λίσσασθαι. Αὐτὸς δὲ οὐ μόνον οὐκ ἐπέσθη τῷ βωμῷ, ἀλλ' ἀνδρείως ὦν, καὶ γενναῖος, ὁραμὴν ἐπέσθη τῷ βωμῷ, καὶ τὰς ἐπικαιμένους ἐπ' αὐτῷ ἔσχε, καὶ τὸ πῦρ διεσκόρπισεν· εἰς ἄρρηκόν τὸν ἄρχοντα, καὶ τῶν παρεστώτων ἐδάκρυον ἀνάψας τὸ πῦρ, κρατηθεὶς ἐμαρτυρήσων. Ἐπιμαρτυρῶν γὰρ βῆδον ἐκλήτεν αὐτόν, ὃ δὲ λίαν ἐπὶ συνέτριψεν, ἄλλος κατὰ κεφαλῆς ἐπίπεσε. Ἐπίπεσαν καὶ κίμινον μεγάλην, ἐπέβαλον ἐπὶ καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἑσθῆν. Κερίον.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ. ΙΖ.

C Ἀθλήσεις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀρδάλιονος.

Ὅστις ἐπὶ τῆς βασιλείας ἦν Μαξιμιανῶν μολόγων κοίτων ἔδοξεν οὖν αὐτῷ, μιμικῶν καὶ τούτο ποιῆσαι. Ἐπιμαρτυρῶν, ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς δὲ κατὰ τοῦ εἰδωλοῦ τυράννου, οὐκ ἐπέσθη τῷ βωμῷ, ἀλλ' ἀνδρείως ὦν, καὶ γενναῖος, ὁραμὴν ἐπέσθη τῷ βωμῷ, καὶ τὰς ἐπικαιμένους ἐπ' αὐτῷ ἔσχε, καὶ τὸ πῦρ διεσκόρπισεν. εἰς ἄρρηκόν τὸν ἄρχοντα, καὶ τῶν παρεστώτων ἐδάκρυον ἀνάψας τὸ πῦρ, κρατηθεὶς ἐμαρτυρήσων. Ἐπιμαρτυρῶν γὰρ βῆδον ἐκλήτεν αὐτόν, ὃ δὲ λίαν ἐπὶ συνέτριψεν, ἄλλος κατὰ κεφαλῆς ἐπίπεσε. Ἐπίπεσαν καὶ κίμινον μεγάλην, ἐπέβαλον ἐπὶ καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἑσθῆν. Κερίον.

Ἐπιμαρτυρῶν γὰρ βῆδον ἐκλήτεν αὐτόν, ὃ δὲ λίαν ἐπὶ συνέτριψεν, ἄλλος κατὰ κεφαλῆς ἐπίπεσε. Ἐπίπεσαν καὶ κίμινον μεγάλην, ἐπέβαλον ἐπὶ καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἑσθῆν. Κερίον.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πάπης Ῥώμης.

Ἀγαπητὸς ὁ ἐν ἁγίοις Πάπης ἡμῶν, ἦν τῆς βασιλείας Ἰουστινιανῶν, ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης· δι' ἀκρίτου δὲ καὶ λογικῆς ἀρετῆς ἐπὶ ἀρχιερωσύνης προήλαθεν ἀξίωμα. Τὴν ἐπιμαρτυρίαν γὰρ κατὰ κεφαλῆς ἐπέσθη καὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ἐλθὼν

ἰὼν τὸν βασιλεῖα, κατὰ τὴν Ἑλλάδα γενόμενος, καὶ ἄλλων ἄνθρωπον, ἄλλαν ὄντα καὶ ἀκίνητον, κρασας τῆς χειρὸς, ὕγιη ἐποίησεν. Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ ρωσίᾳ γενόμενος πόρτη, καὶ ἐντυχὼν τυφλῷ καθήμενῳ, ἐπιβαλὼν αὐτῷ τὴν χεῖρα, τοῦ βλέπειν ἄριστο. Οὕτω δὲ γέγονεν αἰδίσμιος τῷ βασιλεῖ, εἰ τῇ συγκλήτῃ, ὡς καὶ Ἀνθιμον τὸν Τραπεζοῦντος εἰσκοπον, κακῶς ἐπιβάντα τῷ θρόνῳ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὴν αἴρεσιν ἔχοντα τοῦ Εὐτυχοῦς, διώξαι, καὶ ἄντ' ἐκείνου χειροτονῆσαι τὸν ἁγιώ- των Μηνῶν. Εἶτα νοσήσας ἐτελεύτησεν, καὶ ἐτίθη τῷ ναῶ τῶν ἁγίων ἀποστόλων.

Καὶ μνημη τῆς ἁγίας Ἀνθοῦσης.

Ἡ δόξα Ἀνθοῦσα γέγονε μὲν θυγάτηρ Κωνσταν- του τοῦ Καβαλλίνου· ὅπ' ἐκαίνο δὲ ἀναγκασθεῖσα Β ζευχθῆναι ἀνδρὶ, οὐκ ἐπέισθη· ἀλλὰ μετὰ τελευ- αὐτοῦ εὐρούσα ἄδαιαν, πάντα τὸν πλοῦτον τῆς διασκόρπισεν, τὸν μὲν δοῦσα τοῖς πτωχοῖς, ἡ δὲ παρασχούσα εἰς ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων οδομάς, τὸν δὲ εἰς ἀγορὰν αἰχμαλώτων, τὰ δὲ ὑσά ἱμάτια αὐτῆς εἰς καλλωπισμὸν τῶν ἐκκλη- ῶν. Γέγονε δὲ καὶ πολλῶν ὄρφανῶν μήτηρ· καὶ τὰ ῥιπτούμενα παιδία συνάγουσα, ἀνέτρεφε καὶ εἶδευε· καὶ τὰ μὲν τῷ Θεῷ παρέπεμπεν τελευ- ταντα, τὰ δὲ ζῶντα εἰς γηροκομεία κατέτατε. Ἄλλαις δὲ παρακαλουμένη παρὰ τῆς εὐσεβεστάτης ῥήνης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου, συμ- πλεῖν αὐτοῖς, οὐκ ἐπέισθη· ἀλλὰ γενομένη ναχὴ παρὰ τοῦ ἁγίου Ταρασίου, ἐν τῇ μονῇ τῆς Λενίας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΗ'

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Κοσμᾶ τοῦ ὁμολογητοῦ.

Κοσμᾶς ὁ ἁγιώτατος ἱεράρχης καὶ ὁμολογητῆς Χριστοῦ, γέγονε μὲν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως· βρέθους δὲ τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, ἀφῆκε τὸν μόνον, καὶ ἀπελθὼν ἐγένετο μοναχός. Καὶ δι' ἰσῆσεως καὶ λοιπῆς ἀρετῆς ἐαυτὸν ἐκκαθάρασε, καὶ τοῦ γενόμενος κατοικητήριον, ἐχειροτονήθη Καλκη- ρος ἐπίσκοπος, κατὰ τὸν καιρὸν τῶν δυσσεβῶν ὀνομάχων, ὅθεν καὶ πολλοὺς ἀγῶνας ἐνδείξατο ἕρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἀνεγκαζόμενος γὰρ ὁ τῶν κρατούντων ἀρνήσασθαι τὴν προσκόνησιν ἐν ἁγίων καὶ σεπτῶν, εἰκόνων, καὶ μὴ πειθόμενος, ὤριζετο, καὶ πλείστους ὀπέμεινε πειρασμούς. Ἠ πάλιν ἀνακαλούμενος, καὶ βιαζόμενος συν- ῥθαι τῇ αἰρέσει αὐτῶν, καὶ μηδὲ ἀνεχόμενος αὐ- ν ἐκούσαι, μερῖαις συμφοραῖς περιέπιπτεν, ἅμα ἡ δόξα Ἀδελφῶν, μεθ' οὗ καὶ ἠγωνίζετο· καὶ τω πειραζόμενος, καὶ νικῶν πρὸς Κύριον ἐξεδή- ῖσεν.

Ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Ἰωάννης ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἐξ ἀπαλῶν ῥων τὸν κόσμον μισήσας, καὶ Χριστὸν ἀγα- ῖσας, ἀπελθὼν πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δε-

ac in Græciam venisset, ibique hominem quemdam mutum et præ infirmitate immobilem iuvenisset, manu apprehensum, incolumem reddidit. Deinde cum Auream portam subiret, et in cæcum quemdam ibi sedentem incidisset, manu ei imposita, visum ipsi restituit. Unde apud imperatorem et senatum adeo venerabilis fuit, ut et Anthimum Trapezuntis episcopum. Constantinopolitano throno incubantem, ac Eutychniana hæresi imbutum ejece- rit, et illius loco sanctissimum Menam ordinaverit. Posthæc infirmitate correptus, ex ac vita decessit, et in templo sanctorum Apostolorum sepultus fuit.

Et memoria sanctæ Anthusæ.

Sancta Anthusa filia fuit Constantini Caballini, a quo jussa cuidam viro nubere, non assensit. Verum post illius obitum libertatem adepta, suas omnes divitias distribuit: alias siquidem pauperibus dispersit, alias in ecclesiarum cœnobiorumque constructionem impendit. alias in captivorum redemptionem erogavit, vestes vero aureas, quas ipsa habebat, in ecclesiarum ornamentum convertit. Fuit insuper pluriūm orphanorum mater: pro- jectos enim infantes colligens, eos educabat et instruebat; ac illos quidem, qui moriebantur, Deo commendabat; eos vero, qui vivebant, in senum hospicio collocabat. Sæpius autem vocata a religio- sissima Irene, ejusque filio Constantino, ut una cum ipsis imperaret, constanter recusavit. Demum sanctimonialis facta a sancto Tarasio, in monaste- rio Eumeniæ migravit ad Dominum,

EODEM MENSE.

Die decima octava

☉ *Memoria sancti Cosmæ confessoris.*

Cosmas sanctissimus pontifex et Christi confessor ex urbe Constantinopolitana ortum duxit. Ab ineunte vero ætate Deum amore persecutus, mundum reliquit, et abiens monachus factus est. Cum- que se ipsum religiosis exercitationibus ac reliquis virtutibus expurgasset, Deique domicilium eva- sisset, Chacedonensis episcopus ordinatus fuit, impiorum iconomachorum tempore. Idcirco pro- pter orthodoxam fidem plura sustinuit certamina. Impulsus enim ab iis, qui tunc rerum potiebantur, abnegare cultum sacrarum et venerabilium imagi- num, cum ad id induci nequiret, in exilium ejectus fuit, et plurimas pertulit calamitates. Sed ab exsilio revocatus, et compulsus eorum hæresi consentire, cum ipsos neque audire vellet, multi- plicibus ærumnis subjectus fuit una cum sancto Auxentio, cum quo eadem subivit certamina. At- que ita tentatus ac triumphans, migravit ad Domi- num.

Et memoria sancti Joannis discipuli sancti Gregorii Decapolitæ.

Sanctus Pater noster Jannes a teneris unguiculis mundum odio habuit: et Christum amore com- plexus, ad magnum Gregorium Decapolitam accer-

sit, et ab eo monachus factus, exinde una cum ipso vitæ certamina sustinuit, in omnibus Deo inserviens. Usquo adeo autem in obedientia celebris, in subjectione obsequens, et ad ministeria quæcunque paratissimus fuit, ut magnus Gregorius de ipso maxime gauderet, Deumque glorificaret. Post mortem vero sancti Gregorii ipsiusque ad Deum transitum, abiit in regionem longinquam et incognitam, qui et Dominus peregrinum egerat, atque apud extraneos furat natus, et multa sustinuit. Eeinde sacra loca petens, in beati Charitonis lauram se recepit, ibique seipsum pluribus virtutis exercitationibus addixit. Atque ita cum recte vixisset, in pace ad Deum pacis, quem impense amaverat, emigravit.

● Et certamen sancti martyris Victoris, et sociorum ejus.

Eo tempore, quo impius imperator Diocletianus maximam illam et horribilem persecutionem adversus Christianos excitavit, et comprehensus sanctus multorumque certaminum Christi martyr Georgius multiplicibus subjectus fuit tormentis, ipsosque inter cruciatus longe admirabilia humanisque viribus majora edidit prodigia; multi ea miracula videntes, in Dominum crediderunt: et ex his alii quidem illico capite obruncati sunt, vel igne cremati; alii vero in carceres detrusi, ut postea torquerentur. Inter hos fuerunt sancti isti Christi martyres Victor, Acindynus, Zoticus, Zenon et Severianus: qui cum sanctum Georgium rotæ alligatum, nec ullo modo læsum vidissent, Christi fidem amplexi sunt. Excandescens itaque Diocletianus primum illos diversis suppliciis torqueri jubet: cumque idolis sacrificare recusassent, decolati sunt.

Et memoria sancti Georgii confessoris.

Sanctus quoque confessor Christi Georgius temporibus iconomachorum claruit. Et primum quidem ab infantia Deum amore prosecutus, et monachus factus propter multos labores, et certamina, quæ sustinuit, Spiritus sancti templum evasit. Deinde episcopus Antiechiæ ordinatus, creditum sibi gregem recte gubernavit. Posthæc malo diaboli consilio hæresis iconomachorum emersit, et omnes episcopi per epistolas ab imperatore convocati fuerunt, ut quamprimum Constantinopolim advenirent. Accessit proinde et ipse, regibus obedire studens, juxta sancti Pauli præceptum. At jussus sacrarum imaginum cultum abjurare, cum non assensisset, in exilium pulsus est, in quo plurimis pro orthodoxa fide æruminis toleratis, in pace quievit.

EODEM MENSE.
Die decima nona

● Certamen sancti martyris Christophori, et sociorum ejus.

Hi quoque tres eadem die, qua variis tormentis

Α καπολίτην, καὶ γενόμενος ὑπ' ἐκείνου μοναχῶς, λοιποῦ συνῆν αὐτῷ ἀγωνιζόμενος, καὶ ὁ Θεὸν θεραπεύων. Οὕτω δὲ γέγονεν εἰς ὑπερηβρίθῃτος, καὶ εἰς ὑποταγῆν πιθῆνιος, καὶ ἐπιτάτος θεραπευτῆς, ὡς καὶ τὸν μέγαν Γρηγόριον αὐτῷ χαίρειν, καὶ τὸν Θεὸν δοξάζειν. Μετὰ δὲ τελείωσιν τοῦ ἀγίου Γρηγορίου, καὶ τὴν κρήνην αὐτοῦ ἐκδημίαν, ἀπῆλθεν εἰς χώραν ἐξωτῆν ἄγνωστον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον, καὶ ξένοις τεχθέντα, καὶ ἠγωνίζετο. Εἶτα κρηνοὺς ἀγίους τόπους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν τοῦ μαρτυροῦ Χαρίτωνος λαύραν, καὶ ἐκίδωκεν ἐκεῖν ἐκείνῳ ἀγῶνας ἀρετῆς. Καὶ οὕτω καλῶς βιώσας, ἐπέστρεψε πρὸς τὸν τῆς εἰρήνης, ὅν ὀλικῶς ἠγάπησεν, ὅν Θεόν.

Β Καὶ ἀθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Βικτωρος, καὶ συνοδίας αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε Διοκλητιανὸς ὁ βασιλεὺς τὸν μέγαν ἐκείνον καὶ φοβερῶς διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐκίνησε, καὶ κρηνοὺς ὁ ἅγιος καὶ κολλυβαθὸς μάρτυρ τοῦ Γεωργίου ἐβασανίζετο, καὶ βασανιζόμενος ἠμάρτυρ ἐκ παραδόξου ἐκείνας καὶ ὑπερηβρίθῃτος θαυματουργίας, πολλοὶ ἐπίστευον ἐπὶ τῆς ἐκείνου θαύματα βλέποντες. Καὶ οἱ μὲν κρηνοὺς κεφαλίζοντο, ἢ ἐκείοντο, οἱ δὲ φυλακῆς ἐκείοντο ἐπὶ τὸ τιμωρηθῆναι ὑστερον ἐκείνου ὅσοι οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, Σίμων, Ἰσίδωρος, Ζωτικὸς, Ζήνων, καὶ Σεβηριανὸς ἐκείοντες τὸν ἅγιον Γεωργιον προσδεθέντα ὄντα καὶ μηδὲν ἀδικηθέντα, ἐπίστευσαν τῷ ἁγίῳ ὀργισθέντος Διοκλητιανοῦ, ἐτιμωρηθῆναι αὐτὸν πρότερον. καὶ μὴ κρηνοὺς ὄσσει τῆς ἐκείνου ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Γεωργίου τοῦ ἐκείνου.

Καὶ ὁ ὁσίος Γεωργίος ὁ ὀμολογητῆς τῆς ἐκείνου ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν εἰκονομάχων, κρηνοὺς βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ μοναχῶς ἦν καὶ διὰ κόπων, καὶ ἀγῶνων κολλῶν, καὶ τῷ Πνεύματος γενόμενος. Εἶτα καὶ ἐπίσκοπος ἦν κρηνοὺς Ἀντιοχείας, καὶ καλῶς ἰθύνας τὸ ἐκείνου αὐτῷ κοίμενιον, ἐκείν δὲ τῆς τοῦ διαβόλου συμβουλῆς, ἢ τῶν εἰκονομάχων αἵρεσις ἐκείνου πάντες οἱ ἐπίσκοποι ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐκείνου τῶν κρηνοὺς ἐκείοντο διὰ τῆς κρηνοὺς κολίαν καταλαβεῖν, κρηνοὺς καὶ ἐκείνου βασιλεῦσιν ὑποτίσασθεσι, κατὰ τὴν τοῦ ἁγίου λόου ἐντολήν, καὶ ἀνυπακούειν ἀρνήσασθε τὸν ἅγιον εἰκότων προκύνεσθαι, καὶ μὴ ἐκείνου ἐκείνου καὶ ἐν τῇ ἐκείνου κολίᾳ κρηνοὺς ὑποκρινεσθαι ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὅν ἀνεκείοντο.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓ. 16'

● Ἀθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Χριστοφόρου, καὶ συνοδίας αὐτοῦ.

Καὶ οὗτοι οἱ κρηνοὺς κατ' ἐκείνου τῶν ἁγίων

μαγαλομάρτυρ Γεώργιος ἐβασανίζετο, παρίσταντο ἢ βασιλεῖ, δορυφόροι ὄντες· καὶ ἰδόντες τὰ θαύματα, ρίψαντες οὐ μόνον τὰ ὄπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ὠνας αὐτῶν, ἰσταθήσαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ἠκολούγησαν τὸν Χριστὸν. Καὶ ἀρατῆθῆντες, καὶ λύσει δεθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν· καὶ πὶ τῇ αὐρίον τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, ἤχθησαν ἴσμοιοι, καὶ παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ καταγκάσθησαν πρῶτον μὲν διὰ τῶν ἀπειλῶν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν· ἔπειτα δὲ διὰ μετρίων βασάνων. ὃ δὲ τὴν γνώμην εἶχον ἀμετάθετον πρὸς Χριστὸν, ὑμεισθέντες ἐξέσθησαν, καὶ τὰς πλευρὰς λαμπάσι ἐτεφλέχθησαν· εἶτα εἰς φυλακὴν κατακλείσθησαν. ἅλι μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκδηθέντες, πάλιν ναγκάσθησαν ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, ῥῆσαι ἰ τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθέντες πυρὶ ἐτελειώθησαν.

MIHI TQ ΛΓΤΩ.

Κ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

Θεόδωρος ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ὁ ἐπικληθεὶς Νικηῆς, ἦν Κωνσταντινουπόλιως καὶ γέννημα καὶ ἔμμη. Πλουσίων δὲ γονέων ὑπάρχων υἱὸς, κατέπε καὶ γονεῖς καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ ἀπελθὼν τῇ μονῇ τῇ δι' αὐτὸν καλουμένῃ Τριχινᾶ, ἐγένετο ἰναχός· καὶ τοσαύτη σκληραγωγία ἑαυτὸν ὑπέδωκεν, ὅστε νεκρὸς φαίνεσθαι τοῖς πᾶσι· δι' ὅλης γὰρ κτὸς καὶ ἡμέρας τῷ κρύει, καὶ τῷ παγετῷ προσελαίω, ἴστατο προσευχόμενος, ἔν μόνον ἱμάτιον περιβεβλημένος, κακεῖνο τρίχινον, ἐγένετο ἰ τοῦτο γὰρ καὶ Τριχινᾶς ἐπωνομάσθη. Ἦν δὲ καὶ ἰσώδωτος, καὶ τὴν κεφαλὴν εἶχεν ἀπερικάλυπτον, ἰ ἄσκεπον· ὅθεν καὶ κατὰ δαιμόνων λαθῶν ἐξουιν, πολλὰ θαύματα ἐποίησε, καὶ εἶλε βίου χρημενος τοῦ θαυματουργεῖν οὐκ ἐπαύσατο, ἀλλὰ ῥέχει ἱάματα πᾶσι τοῖς προσερχομένοις αὐτῷ.

ἰ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σινᾶ ἕρους.

Ἀναστάσιος, ὁ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν, καταλαπὼν σταν, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἀλαθῶν, κατὰ τὴν ἐντολὴν τὴν ἐν τῷ ἰερῷ Εὐαγγελίῳ ἠκαλούθησε προθύμως τῷ Χριστῷ, καὶ ἀπαθῶν ἰνετο μοναχὸς ἐν μοναστηρίῳ. Ἐπιθυμῶν δὲ μεννω ἀγώνων, καὶ κλειανὸς ἀρετῆς, παρεγένετο εἰς ἰροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας εἰς τοὺς ἀγίους, καὶ βασιλίους τόπους, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Σινᾶ ἕρος· καὶ ῥῶν ἐκεῖ μονάζοντας ἀγίους, ἔμεινε παρ' ἐκαίνοις, ἰοτατόμενος αὐτοῖς, καὶ δουλεύων προθύμως. ἂ δὲ τὴν ταπεινοφροσύνην αὐτοῦ ἰδέετο, καὶ ἰρισμα γνώσεως, καὶ σοφίας πολλῆς. Ἐξ οὗ καὶ οὐς Πατέρων συνεγράφετο ἀγίων, καὶ ψυχωφελεῖ γους πολλοὺς συνέθηκεν, ἐξ ὧν οἱ πλείους εὐρεσκῶνοι, πρόκεινται τοῖς φιλομαθεῖσιν εἰς σωτηρίαν ἠῶν καὶ ὠφέλειαν· καὶ μετὰ ταῦτα τῷ Θεῷ ῖρεστήσας, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

cruciatu fuit magnus Christi martyr Georgius astabant imperatori, hastas ferentes. At cum prodigia illa vidissent, non modo armis, sed et cingulis suis projectis, ante ipsum imperatorem steterunt, Christum profitentem. Comprehensi proinde, et catenis constricti, in carcerem detrusi fuerunt. Sequenti vero die e carcere educti, et vinculis onusti coram eodem imperatore constituti sunt: ac primum quidem minis, deinde etiam mitioribus tormentis Christum deserere compulsi sunt. Sed cum immutabili in Christum animo persisterent, suspensi depexique fuerunt, facibusque in lateribus ustulati, ac deinde in carcerem iterum conjecti. Posthæc e carcere educti, denuo Christum abnegare, et idolis sacrificare jussi sunt. Nolentes autem obtemperare, in ignem injecti, sinem vivendi faciunt.

EODEM MENSE.

Die vicesima

Memoria sancti Patris nostri Theodori, qui Trichinas cognominatus est.

Sanctus Pater noster Theodorus, cognomento Trichinas, hæc est, Pilosus, Constantinopoli natus et educatus fuit. Cum autem divitum parentum filius esset, illos una cum divitiis et gloria relinquens, in monasterium se recepit, quod ab ipso Trichinæ nomen habuit, ibique monasticam vitam suscepit. Austeritati verousque adeo se ipsum addixit, ut prope mortuus cunctis videretur. Cunctas enim noctes diesque frigori et glaciei oblectando, standoque inter preces transigebat, unica veste indutus, eaque rustica, et ex pilis contexta: atque idcirco Trichinas, id est Pilosus, vocatus fuit. Nudis insuper pedibus absque calceis incedebat, neque caput ullo tegumento opertum habebat. Quapropter etiam in dæmones potestatem accepit, et plurima patravit miracula; imo etiam adhuc curationes præbet omnibus ad ipsum accen-

Et memoria sancti Patris nostri Anastasii Sinaitæ.

Pater noster Anastasius divino Spiritu afflatus, mundam et omnia quæ in eo sunt, relinquens suamque crucem tollens, juxta sacri Evangelii præceptum, alacri animo secutus est Christum, et abiens ad quoddam monasterium, ibidem factus est monachus. Cupiens autem majora subire certamina et perfectiorem adipisci virtutem, Hierosolyma petiit. Cumque sancta ac veneranda loca adorasset, abiit in montem Sinai: ubi cum sanctos viros invenisset monasticam vitam exercentes, apud ipsos permansit, obediens eis, et prompto animo inseruiens. Ob sui vero animi demissionem accepit a Deo donum scientiæ et multiplicis sapientiæ. Unde et sanctorum Patrum vitas conscripsit, et multos ad animarum profectum sermones composuit: quorum plures deinde reperti, discendi studiosis propositi sunt in animarum salutem et utilitatem. Post hæc Deo placens et gratus, in pace decessit

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

Leximus sancte martyris Alexandræ imperatricis.

Alexandra Christi martyr, uxor fuit Diocletiani imperatorum. Cumque etiam ipsa sanctum Georgium vidisset tormentis excruciaci, hastili scilicet in vultu percussam, nec tamen illo modo læsum; deinde rursus ex acutis ferris compositis alligatum, et auxiliis desuper immisso vinculis exsolutum: superque insuper in frustra dissecto, denuo sospitem subditum. et coram imperatore, qui idolis sacrificabat, interpede consistentem, tamque mirabili spectaculo plures ad Christi fidem evocantem, quosdam aliosque extra civitatem decollati sunt, alii vero in carcerem detrusi. Cum hæc, inquam, Alexandra vidisset imperii gloriam abiciens, etiam ipsa in Christum creditur, et coram imperatore se Christianam esse confessæ est. Jubente igitur Diocletiano in carcerem conjecta fuit. Deinde vero lata sententia, ut simul Georgius et Alexandra capitibus obtruncarentur, cum id ipsa didicisset, in carcere pueras ad Deum fundens, animam tradidit.

Et memoris sancti prophete Michæ.

Gloriosus ac magnus propheta Michæ, unus ex veteribus prophetis, fuit ex tribu Ephraim. Cum autem regem Achab redargueret ob plura ac multiplicia ejus scelera, odio quidem ab eo habitus, sed minime interfectus est, eo quod rex Deum timebat, ac propheta virtutem revereret. Adhuc tamen metu percussus, se subdixit, ac diu in montibus commemoratus est, ne crebro præbens sese regi conserpendum eumque redarguens, ad suam eandem perpetrandam illius animam excitaret. Post mortem vero Achab, cum ipsius filium Joram ob scelera delicta æque increparet, nec ille propter suam amentiam æquo animo perferret comprehensum fuit, et in carcerem detrusus: ubi cum longis temporibus intervallo permansisset, ærumnas ac molestias plurimas constanter pertulit. Deinde a præcepto editus, de prærupta rupe præceps actus est a levitibus: et cum animam Deo tradidisset, sepultus fuit.

Et memoris sancti Maximiani patriarchæ Constantinopolitani.

Maximianus Christi pontifex ex antiqua Roma ortum duxit, divitem ac nobilium parentum filius, Cum autem ob negotiam quoddam Roma discessisset, Constantinopolim venit: ubi propter suam bonam indolem, et multiplicem doctrinam, nec non exactam vite rectitudinem, sanctus Constantinopolitana ecclesia presbyter initiatus fuit a Sisinnio celeberrimo patriarcha: cujus probitatem in omnibus plane virtutibus exprimens, in eo instituto perduravit, donec damnatus fuit a Nestorio hæretico, qui sanctissimo Sisinnio successerat. At post ipsius hæretici Nestorii depositionem Maximianus tanquam fidelis et orthodoxus, communi im-

A

ΜΗΝΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. ΚΑ'

Ἀθληταί τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλισσῆς.

Ἀλεξάνδρα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἑστὴν Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἰσοῦσα καὶ ἁγίου Γεωργίου τιμωροῦμενος, μετὰ τοῦ κατὰ τῆς γαστρὸς κληγόντα, καὶ μὴ βλάσφημῶν ἐν τροχῷ ὄξυσι σιδήροις διημοσμήτων πρὸς αὐτὴν καὶ κατὰ τοῦ κατώτερου ἐκπολύοντα, καὶ τὰ εἰς κολλὰ κατατρυφόντα, καὶ πάλιν ὑγιᾶ κατὰ καὶ ἐμφανισθὶν τῇ βασιλεῖ θύοντι τοῖς ἰσίοις καὶ τῇ παραδόξῳ θεάματι κολλοῦς παρακατα Χριστῷ πιστεύοντι, οἵτινες καὶ ἐκκαταλείποντο τῆς πόλεως, οἱ δὲ καὶ ἐκκαταλείφθησαν ἐν οὐκ καταλειπούσας τὴν δόξαν τῆς βασιλείας, ἵσταται αὐτῇ τῷ Χριστῷ, καὶ ὁμολόγησαν ὅτι οὐκ ἐκ σιλαίας ἑαυτῶν Χριστιανῶν. Προστίξαι ὅτι τῷ κλητιανῷ παρεδόθη τῇ φυλακῇ καὶ μετὰ γνηνομένης ἀποφάσεως τοῦ ἀποκαταλείφθη ἡ γιον καὶ Ἀλεξάνδραν, τοῦτο μαρτυροῦν ἐν τῇ καὶ τῇ θεῷ εὐχαρίστησιν, παραδόντα τὴν ψυχὴν.

B

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Μιχαίου.

Ὁ Ἰνδοξος καὶ μέγας προφήτης Μιχαῖς ἦν μὲν εἰς τῶν ὀκτὼ Ἐξ Προφητῶν, ἦν δὲ ἐκ τῆς γῆς Ἐφραΐμ· διετέλχων δὲ τὸν βασιλεῖ Ἀχάβ πολλαῖς, καὶ διαφόροις κερανομίαις, ἑμπεδὸν κατ' αὐτοῦ· οὐκ ἐφοβέτο δὲ, φοβούμενος καὶ αἰδούμενος τὴν ἀρετὴν τοῦ προφήτου, καὶ δειδόμενος ὑπεχώρει, καὶ διετριβέντις τὸ κλειστόν τοῦ χρόνου, ἵνα μὴ συγκαταστήται ἐμφανιζόμενος, καὶ διετέλχων, πρὸς φόβον θυμὸς καθοκλήθη. Μετὰ δὲ τελευταίῃ Ἀχάβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωρὰμ ἐπέταίς ὁμοίαις πρὸς μὴ ὑπομείναντα τὸν ἔλεγχον, ἐκπετῆθη ἐκ κλεισθεῖς εἰς φυλακὴν, καὶ διαμείνας ἱκανῶν ἐπὶ συχόν, ἐταλαιπωρήθη ἱκανῶς. Ἐκ φυλακῆς ἐκόλλησε, ἐβρίθη κατὰ τοῦ κρημνῶν τῶν δημοίων, καὶ παραδούς τὴν ψυχὴν ἡ ἐτάφη.

C

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Μαξιμιανοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Μαξιμιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης, ἦν ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, υἱὸς πλουσίων καὶ ἁγιῶν κατὰ τινὰ δὲ χρεῖαν τὴν Ῥώμην εἰς Κωνσταντινουπόλιν παρεγένετο, καὶ διὰ τὴν καὶ πολυμάθειαν, καὶ τὴν τοῦ βίου κατὰ ἀκρίθειαν, πρεσβύτερος ἐχειροτονήθη τῆς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίας ἁγίας παρὰ Σισινίου ἀοιδίμου πατριάρχου. Καὶ τὴν δοκιμὴν αὐτῶν πάσαις ἀρεταῖς ἐπιδειξάμενος διήρκεσε μὲν καθαιρετικῶς Νεστορίου τοῦ αἰρετικοῦ τοῦ τότε τῶν Σισίνιον διαδεξαμένου. Καὶ μετὰ τὴν ἁρσιν αὐτοῦ τοῦ αἰρετικοῦ Νεστορίου, ἦν βασιλέως, καὶ τοῦ κλήρου, καὶ τοῦ λαοῦ.

D

πιστὸς καὶ ὀρθόδοξος, πατριάρχης προχειρίσθη Ἀπριλίῳ ἡμερῶν καὶ καλῶν καὶ θύσεων τὸ ὕψιστον τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον ποιμένας, καὶ τὴν ἐκκλησίαν τὸς σκηνάλων διατηρήσας, καὶ κρατήσας ἔτη ο, καὶ μῆνας πέντε, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

καὶ ἁθλήσας τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰσαακίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἅγιοι μάρτυρες Ἰσαάκιος, Ἀπολλών, καὶ Κοδρᾶτος, θεράποντες ὑπῆρχον τῆς βασιλείας Λεξάνδρου· καὶ ἰδόντες αὐτὴν καταφρονήσαντες ἐξέλιπον, καὶ βασιλείας φθαρτῆς, καὶ αἰδέας θνητοῦ, καὶ προσδραμοῦσαν τῷ Χριστῷ, οὐκ ἐπίστευσαν ὡς ἀθανάτων καὶ αἰώνιων βασιλείῃ, οὐδὲ αὐτὸν θανοῦσαν, ἐπίστευσαν, καὶ αὐτοὶ τῷ Χριστῷ, καὶ παρβήσιασάμενοι ἤλεγξαν τὸν βασιλέα, ἐρίοντες αὐτὸν εἰπόντες, καὶ ὧμὸν καὶ θηριώδη, καὶ μηδὲ τὴν οἰκίαν γυναῖκα, μεθ' ἧς ἐτέκνωσεν, ἐξέλιπον. Τότε ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς, προσέταξε ἵς δημίους κρατῆσαι αὐτούς, καὶ τῇ φυλακῇ παραῦναι. Καὶ τοῦτου γενομένου, αὐτοῖς δι' ἑλπίδος τῆς κτὸς διελογίετο, πῶς ἂν διάθεοτο τὰ κατ' αὐτῶν ἰργίση γὰρ μεγάλως), καὶ τῇ ἐπαύριον ἀγαθῶν ἰσχυροῦς ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ καταναγκάσας ἀρνῆσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πείσας, ἀπεκεφάλισεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ. ΚΒ'.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Σικαίου.

Θεόδωρος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης, καὶ μέγας τυματούργος, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ τῆς χωρίου δὲ Σικαίου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ παλαιοῦ· ἐγεννήθη δὲ ἐν πανδοχείῃ, ἵς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας, διὰ κάλλους τοῦ προῦπου αὐτῆς, ἐπισπασμένης πρὸς τὴν αὐτοῦ ἰννησιν Κοσμᾶν τινὰ τῶν βασιλικῶν ταχυδρόμων· οὗτος καὶ εἶδεν ἐν ὄνειρῳ, ἀστέρᾳ κατελθεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πεσεῖν ἐπὶ τὴν κοιλίαν αὐτῆς· ἰδὲ οὗτος ὁ ἀστὴρ τὴν εἰς ὑπερὸν ἀρετῆν τοῦ παιδὸς οὐροῦτον γὰρ ἐκ βρέφους ἐγένετο ἑνάρετος, ὡς καὶ ἐν ἁγίῳ Γεώργιῳ φίλον κτήσασθαι, φανερωῖς συλλογῶντα αὐτῷ καὶ συμβαδίζοντα, καὶ ὀδηγοῦντα ἑαυτὸν πρὸς πᾶν ἀγαθόν· ἐξ οὗ καὶ τὰ μυρία ἐκτίητο θαύματα. Γενόμενος δὲ μοναχός, ἐχειροτονήθη αὐτῷ ἐπίσκοπος Ἀναστασιουπόλεως, καὶ διὰ τὰ ὀλλὰ θαύματα περιτόμος φανεῖς, καὶ βασιλευσὶ, αὐτῷ κόνιμῳ παντὶ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξῆμνησεν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ναθαναήλ.

Ναθαναήλ ὁ τοῦ Χριστοῦ φίλος καὶ ἀπόστολος, ἦν ἐν ἀπὸ Κανά πόλεως τῆς Γαλιλαίας, ἐνθα ὁ Χριστὸς ἰ Θεὸς ἡμῶν κληθεὶς εἰς γάμον μετὰ τῆς παναγίας αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ τῶν ἱερῶν μαθητῶν, τὸ ὄντων θαῦμα ἐποίησε, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλὼν. ὁμοσεύχετο δὲ καὶ αὐτὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς νομομαθῆς, τοῦ παρ' ἐκείνων λεγομένου

operatoris, cleri, ac totius populi suffragio, Constantinopolitanus patriarcha electus fuit. Cum vero recte ac religiose gregem Christi gubernasset, et Ecclesiam a scandalis tutam servasset, eique per annos duos, et menses quinque praefuisset, in pace requievit.

Et certamen sancti martyris Isaacii, et sociorum ejus.

Hi tres sancti martyres Isaacius, Apollo, et Codratus famuli fuerunt Alexandrae imperatricis: quam cum vidissent caduca hujus aevi gloria, corruptibili imperio, et mortali imperatore contemptis, ad Christum accurrere, eique tanquam immortalis atque aeterno Regi credere, et pro eo mortem subire; etiam ipsi Christi fidem amplexi sunt: et maxima libertate loquentes, imperatorem increparunt, impium, crudelem ac ferum ipsum appellantes, quod conjugio sibi junctae mulieris, ex qua etiam liberos susceperat, misertus non esset. Unde in iram excitatus imperator lictoribus praecipit, ut eos comprehenderent, ac in carcerem conjicerent. Quo peracto, tota nocte ipse imperator cogitabat, quomodo eos interimeret: (ingenti enim furore adversus illos accensus erat:) ideoque sequenti die eos coram se adduci jussit, et ut Christum abnegarent, compellere conatus est. Sed cum id ipsi suadere non valuisset, capite eos plecti mandavit.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

●7 Memoria sancti Patris nostri Theodori Sicaota.

Theodorus Christi pontifex, ac magnus thaururgus, natus est in regione Galatiae in oppido quod Sicaon appellatur, Justiniano seniore imperante. Genitus vero fuit in taberna diversoria, ubi mater ipsius Maria eximia oris sui pulchritudine ad eum progignendum attraxerat virum quemdam nomine Cosmam, qui inter imperatoris cursores adscriptus erat. Eadem porro ejus mater vidit in somnis sidus e caelo delabi, atque in suum sinum decidere: quod sane sidus futuram pueri virtutem praenuntiabat. Adeo enim ipse ab ineunte aetate virtutis studiosus atque amans fuit, ut sanctum Georgium amicum sibi comparaverit, qui et palam cum eo colloqui, et frequenter convenire, atque ad omne opus bonum ipsum perducere consueverat. Unde innumera edidit miracula. Cum vero monasticam vitam suscepisset, episcopus Anastasiopolis ordinatus est. Demum cum apud imperatores, ac universum terrarum orbem plurimis editis miraculis celebris evasisset, in pace ad Dominum migravit.

Et memoria sancti apostoli Nathanaelis.

Nathanael Christi amicus et apostolus fuit ex Cana civitate Galilaeae, ubi Christus Deus noster ad nuptias vocatus una cum intemerata ejus Genitrice, et sacris discipulis, primum edidit miraculum, aquam in vinum convertens. Expectabat autem et ipse, quod legis peritus esset, adventum Christi qui apud ipsos Messias dicebatur. Qr

die e carcere subactis atque iterum captatus, spiri-
tus. Ita confidit.

Et certamen sancti martyris Soter dicitur.

Sanctus Soteri martyr imperante Aureliano dicitur
militum numero a urbe Roma sumebatur. Cum
autem genere quidem Cottinus esset, religione vero
Christianum, sanctus carceri inclinos invidere, eis-
que sumere manserunt. Ob liberato insuper vita
autem, ac religione circulatoribus, ex obscuro
militum imperibus animo spiritus exiebat. Delin-
tibus autem et compertentibus atque ad imperatorem
abductum, militum militarem, quo cingebatur,
sunt ut projectus, et Christum confessus est. Sus-
cipiens igitur fuit, et filianitas, et facibus ustula-
tum. Ex quibus tormentis cum miraculose sepes
atque incolumis evasisset, viris septuaginta ad
Ducem idem evocavit, qui omnes illico capite ob-
truncati fuerunt. Primum in carcerem coniectus
est, ut cum Christo illi appareret, longe plus
solentis a munitur. Eductus demum e carcere, jus-
susque Christum abnegare ac idolis sacrificare,
cum et facere nollet, sacrum ejus caput gladio
abscissum fuit.

EUGENI MENSE.

Die vicesima sexta

**De certamine sancti martyris Basilei episcopi
Amasee**

Sacrosanctus martyr Basileus, imperante Licin-
io quondam fuit. Amaseus. Martyrium autem
suum ipse a seipso Amasia quaedam uxoris Li-
ciani qua Glaphyra dicebatur, ut pudicitiam stu-
dia servaret, spiritus evitaret, dominus suis consi-
lis cum aspectu amasensium copia occulte in
Cretalibus plagis aufugit: et cum Amaseam venis-
set, ab episcopo Basilio tanquam Christiana excepta
fuit. Cum autem ei rescivisset Licinius, ambos cor-
am se adduci mandavit. Sed Glaphyra, qua jam
satis conatuerat, ab ipsius manibus effugit. Basileus
vero episcopos vinculis Nicomediam adducitur:
cumque imperatorem redarguisset, capite obtun-
catus est, et in mare projectus, seorsim quidem
corpus ejus, seorsim caput. At Dei providentia ipsius
corpus capiti conjunctum est, undisque superna-
tans, in Sinope urbe inventum fuit, ac deinde
Amaseam depositum.

Et certamen sancti martyris Publii.

Sanctus hic Christi martyr Publius miles fuit,
Licinii imperatoris copiis adscriptus, et ab ipso
plurimum dilectus quod in multis belli occasioni-
bus se strenue ac fortiter gessisset. Quando autem
sacrosanctus martyr Basileus ex urbe Amasea vinc-
tus coram Licinio adductus est, eumque genere
redarguit, ac impurorum demonum deceptionem veri
Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, enarravit;
militari balteo, quo erat praecinctus, atque armis
projectis, se Christianum esse professus est, ac

Αὐτὸς ἑαυτὸς ἀπὸ τοῦ Κίριου, ἡμεῖς ἡμεῖς
οὐρανοῦ καὶ ἐκ τῆς αἰῶνος γενεῆς ἰδιότη-
τες ἑαυτοῦ, τῶ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέλαμεν.

Καὶ ἑβδόμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βασίλειου
ἐπιτομὴ.

Βασίλειος ὁ τοῦ Κιριανοῦ μάρτυς ἦν ἐκ τῆς βα-
σιλευσίας τοῦ Κιριανοῦ, τῆς τοῦ στρατηλάτου ἐπιτομῆς
ἐν Ρώμῃ τῆς πόλεως. Τετρακτὰ μὲν τὸ ἔτος τῆς
Χριστιανικῆς ἐστίν, ἐπισημασθέντος τοῦ ἁγίου
ἐπίσκοπος, καὶ ἑβδόμητος ἀλλὰ καὶ βίος αὐτοῦ
καὶ ἀσκήσιος τὸ πνεῦμα ἐκ τῆς αἰῶνος ἐπιτομῆς
ἐκ τῆς πνεύματος. Δοκίμασι δὲ ἐπειρήθη καὶ
πρὸς τὸν βασιλέα. Καὶ ἑμπροσθεν αὐτοῦ ἔκρινεν
προκακῶν ἐστὶν ἡμεῖς, ἀπαλόγηται τὸ ἐκ
Κιριανῶν οὐκ ἔβρισθη, καὶ λαπίαις αὐτοῦ
παρεβλήθη σθεναρῶς, ἑβδόμητος ἑβδόμητος τῆς
ἐκ Κιριανῶν αὐτοῦ ἐπισημασθέντος, οὕτως ἐκ
τῆς κεφαλῆς ἀπεκρίθησαν. Ἐκτε πνεῦμα
ἐπιτομῆς, ἑβδόμη καὶ ἐπισημασθέντος ἀπὸ τοῦ Κιριανῶν
ἐχρησάμενος κλίματι καὶ τῆς γενεῆς ἰδιότη-
τες αὐτοῦ καταναγκασθῆς ἀνησυχῆσαι τὸ Κιριανῶν
θεῶν τοῖς εἰδωλοῖς, καὶ μὴ πνεύματι, ἕκαστος
ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς ἀπεκρίθη.

MHNI TO AYTO.

KZ.

**Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασιλείου
Ἀμασειῶς.**

Βασιλεὺς ὁ ἱερομάρτυρ, ὁπῆρχεν ἐκ τῆς βα-
σιλευσίας τοῦ Κιριανῶν. Ἐπίσκοπος δὲ ἦν Ἀμασειῶν ἱερο-
μάρτυρ, ὁπῆρχεν τοῦτοῦτο. Δοκίμη τις τῆς γενεῆς
κινῶν, Γλαφόρα καλοῦμένη, φερόμενος τοῦ
μυθῶν διὰ σωφροσύνης, τῆ βουλή τῆς πνεύματος
μετὰ χρημάτων πολλῶν, κρέμα πρὸς τὸ
τολῆς μέρη ἔβρισθη, καταλαβοῦσα τὴν πνεύματος
εἰσαν, καὶ ὑποδραχθεῖσα ὡς Χριστιανὴ καὶ
ἐπισκόπου Βασιλείου. Μαρτύρ τὸ τοῦτο ἔκρινεν
καὶ ἀποστείλας, ἀμφοτέρως ἐκείνην τῆς
ἄλλ' ἢ μὲν Γλαφόρα ἔβρη τελευταίως, ἑβδόμη
χειρᾶς αὐτοῦ ὁ δὲ ἐπίσκοπος Βασιλεὺς ἐκ
ἐχρησῆς τῆς Νικομηδείας, καὶ τὸν βασιλέα ἑβ-
δομητῶν ἀπεκρίθη, καὶ ἐβρίθη ἐν τῇ θαλάσῃ,
μὲν τὸ σῶμα αὐτοῦ, χωρὶς δὲ ἡ κεφαλῆ. Πνεῦμα
θεοῦ προεκολληθῆ τὸ σῶμα τῇ κεφαλῇ, καὶ
πλευσάν τὸ βεῦμα, εὐρίθη ἐν Σινώπῃ, οὕτως ἐκ
Ἀμασειῶν.

Καὶ ἑβδόμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ηοσίου

Στρατιωτῆς ἦν οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυρ τοῦ
Ηοσίου, στρατευόμενος ὑπὸ τῶ βασιλεῖ ἑβ-
δομητῶν καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ ἐκείνου, διὰ τὸ πολλὰ
πολλοὺς ἀνδραγαθήσας πολέμοις. Ὅτε ἐκ τῆς
ἔβρισθη ἐξ Ἀμασειῶν ὁ ἅγιος ἱερομάρτυρ Βα-
σιλεὺς καὶ σταθεῖς ἑμπροσθεν τοῦ Λικινίου, ἑβ-
δομητῶν αὐτόν τε καὶ τὴν κλίμα τῶν ἐκ
δακνόμενων, καὶ διεβλήθη τὰ περὶ τῆς οὐρα-
νοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
στοῦ, βίβλας τὰ ὅπλα καὶ τὴν ζώνην, ἦν ἐκ
βλήτο, ἀμολόγησεν αὐτοῦ Χριστιανὸν, καὶ

αυτου Θεου δοϋλον και στρατιωτην. Ὁργισθεις βασιλευς, και αλλοιωσας το προσωπον αυτου ελλω θυμω, πρωτον μιν δια κολακείας εσπου μεταθηναι αυτον της τοιαυτης γνωμης: ως δε πεισεν, ισχυρως βασανισας, μαχαίρα τιν κεραιουτου απετεμεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΖ

Ἰνήμε τῶν ἁγίων ἀποστόλων Σωσιπάτρου και Ἰάσωνος

των, και Σωσιπάτρος γεγόνασι μιν μαθηται ου του ἀποστόλου: ἦν μιν, ὁ μιν Ἰάσων ἀπὸ οὗ της Κιλικίας, ἧς και ἐπίσκοπος ἐγένετο: ὁ σωσιπάτρος ἐκ Νατρῶν της Ἀχαΐας, γενόμενος αὐτὸς ἐπίσκοπος Ἰκονίου. Ἐκί χρόνοις δὲ τισι ἐκλυτων ἐκκλησίας κυβερνήσαντες, ἀπῆλθον εἰς Δύσιν ὠφελῆσαι τινάς. Καὶ καταλαβόντες τὴν Κερκύρων κελουσιν ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὑλῆνος, ὁ της νήσου βασιλεὺς, ἀπέκλεισεν αὐτοὺς φυλακῆν: ἔνθα ἰδόντες αὐτοὺς ἐπὶ ληστοὶ ἐκλεισμένοι ὄντες, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, ως δὲ και ὁ δεσμοφύλαξ Ἄντωνιος, ὅστις και ἐραλίστη. Καὶ καταλόντος πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρα και κατακύσαντος τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ βασιλέως, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἀπελύθησαν οἱ ἅγιοι, και πολὺ φηλῆσαντες ὕστερον ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθησαν. Καὶ ἀθλησις της ἁγίας μάρτυρος Κερκύρας.

εἰτὰ τὸ τελευτῆσαι ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ πυρὸς υἱοὺς Κερκυλίου τοῦ βασιλέως, και τὴν ἐκ αὐτοῦ, και ἀπολυθῆναι τοὺς ἁγίους, ἦσαν αὐτοὺς Καρπιανὸς ὁ της νήσου ἑπαρχος και ἐτιμῶρει προστάξει τοῦ βασιλέως. Προσσεσάκει δὲ ἀπὸ της θυρίδος Κερκύρα ἡ αὐτοῦ θυγάτηρ, και θεωροῦσα τοὺς ἁγίους βασανιζομένους, κλάσει. Καὶ Χριστιανὴν ἑαυτὴν ὁμολογήσασα, τη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς αὐτης. Καὶ ἀναγκασθεῖσα ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, και μὴ κεισθῆναι, ἔπειτα και αὐτὴ τῷ ἐπάρχῳ. Ὁ δὲ ἑπαρχος παρέστη αὐτὴν Ἀἰθίοπι τινι, εἰς τὸ διαφραθῆναι αὐτήν. ἔταξεν δὲ Θεοῦ ἄρκτος ποθὲν ἐλθοῦσα, ἐκώλυσε Ἀἰθίοπα τοῦ ἐπιχειρήματος, και ἐφόλαξε τὴν ἰνον ἀδιάφθορον: ἰδὼν οὖν τὸ θαῦμα ὁ Ἀἰθίοψ, πιστεύσας, μαχαίραις κτεκόπη. Ἡ δὲ ἁγία ἔρα κρεμασθεῖσα, και ὑποκαπνισθεῖσα, και θεῖσα, και λιθοβοληθεῖσα, ἐτελειώθη.

Ἰθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σατορνίου, και της συνοδίας αὐτοῦ.

τοιοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον οἱ πιστεύσαντες ἐν τῇ κῆ τῷ Χριστῷ διὰ της διδασκαλίας τῶν ἁγίων ἰδλων: Ἰάσωνος και Σωσιπάτρου, ἔπειτα λήσασα μετὰ και τῶν πιστευσάντων ὕστερον ὑπὸ της Κερκύρας: και μετὰ τελευτὴν αὐτης ἐκβλήθη: της φυλακῆς οἱ ἐπὶ, και ἀχθέντες ἔξω της νήσου, ἐνεβλήθησαν εἰς λίθητας γέμοντας πίσεως, προῦ, και ἑλαίου, και βράζοντες ἐτελειώθησαν. Ἡ δὲ καταλειφθέντες ἀδελφοί, εἰς νησίδιον τινὸς ὄντος, προσήρχοντο τῷ Θεῷ. Καὶ μαθὼν τοῦτο

ΠΑΤΡΟΛ. GR. CXVII.

caelestis numinis servum et militem. In iram proinde excitatus imperator, ac facie ex templo mutatus, primum quidem illum blanditiis ab hujusmodi mentis sententia amovere conatus est: at cum id assequi nequiret; 73 crudeliter eum excruciarī, atque ense demum caput ei amputari mandavit.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

Memoria sanctorum apostolorum Sosipatri et Jasonis.

Jason; et Sosipater discipuli fuerunt apostoli Pauli. Et Jason quidem natus est Tarsi in Cilicia, cujus etiam civitatis episcopus fuit: Sosipater vero Patris in Achaia natus, episcopus fuit Iconii. Cum autem per aliquot annos ecclesias suas gubernassent, in Occidentem abierunt, ut aliquos juverent. Cumque in Corcyram insulam venissent, sancti Stephani protomartyris nomine ecclesiam construxerunt. Hæc cum Cercylinus insulæ regulus intellexisset, conjici ipsos jussit in carcerem: ubi cum eos vidissent septem latrones, qui ibidem inclusi erant, in Christum crediderunt: similiter et carceris custos Antonius, qui proinde capite obtruncatus fuit. Posthæc cum ignis e cælo delapsus duos reguli filios ejusque uxorem combussisset, vinculis soluti fuerunt sancti viri: qui cum multis profuissent, demum in pace decesserunt.

Et certamen sanctæ martyris Cercyræ.

Postquam delapso e cælo igne Cercylini reguli filii et conjux periissent, ac præfati sancti viri vinculis soluti fuissent, eos comprehendit Carpianus insulæ præses, ac reguli jussu tormentis subjecit. Cum autem ex fenestra prospiceret Cercyra ipsius filia, sanctosque cruciatibus vexari videret, Christi fidem amplexa est, seque Christianam professam, coram patre suo astitit: a quo jussa Christum abnegare, cum non assensisset, tradita etiam ipsa fuit præsidi. At præses eam dedit cuidam Æthiopi, ut ipsam corrumperet. Dei autem nutu ursam aliunde superveniens, ab attentato scelere Æthiopem prohibuit, et virginem incorruptam custodivit. Quo viso prodigio, 74 cum Æthiops ille Christi fidem suscepisset, ense obtruncatus fuit. At sancta Cercyra primum suspensa, et emisso fumo ex supposito igne cruciata, dein sagittis transfixa, ac demum lapidibus obruta, martyrium consummavit.

Et certamen sancti martyris Saturnini et sociorum ejus.

Hi sancti septem latronum principes fuerunt, qui in carcere ob doctrinam sanctorum apostolorum Jasonis et Sosipatri Christo nomen dederunt, ac una cum iis, qui postea Christianam religionem per sanctam Cercyram amplexi sunt, post hujus obitum e carcere educti, ipsi quidem septem extra civitatem abducti, in lebetes pice, cera oleoque repletos atque effervefactos injecti, martyrium consummarunt. Reliqui vero fratres in quamdam parvam insulam deportati, divinis precibus vacabant

14

die e carcere eductus, atque iterum raptatus, spiritum Deo reddidit.

Et certamen sancti martyris Sabae ducis.

Sabas Christi martyr, imperante Aurelio militum munere in urbe Roma fungebatur autem genere quidem Gothus esset, re Christianus, sanctos carceri inclusos que famulari consueverat. Ob illibatorem, ac religiosas exercitationem hominum corporibus malos spiritus autem et comprehensus, atque adductus, balteum militarem coram eo projecit, et Christum pensus igitur fuit, et dilanatus. Ex quibus tormentis, atque incolumis evasisse Christi fidem evocavit, truncati fuerunt. Post est, ubi cum Christum roboris ei concessit. susque Christum ac cum id facere ne abscissum fuit.

Certamen

Sacrosanctio, episcopo subitit hurcinii, quod concilio cum Orienta set, ab e fuit. Cram s fato c vero cum catu cor tan An

L p b s f

Et certamen sancti martyris Batas. Sanctus martyr Batas ex regione Persidis oriundus, fidem Christi a parentibus eductus est. Cum vero trigesimum aetatis suae annum ageret, relictis patre, matre, uxore, liberis, et omnibus quibus affuebat divitiis, abiit, et monasticum institutum suscepit: in quo cum optime sese exercisset, martyrio vitam finire exoptavit. Mota igitur adversus Christianos persecutio, cum reliqui, qui cum ipso erant monachi, ex monasterio aufugissent, ipse solus permansit: ubi comprehensus, praesidi Nisibis traditur, ab eoque compellitur Christum abnegare, solemque et ignem adorare. Quod cum ille facere detractaret, summaque animi fiducia Christum profiteretur, a decem satellitibus ambae ejus manus extensae sunt, humerisque ex nimia violentia disrupti. Deinde cum partes genitales fuenibus essent arcte constrictae, raptatus est, virgibus acriter cecus, gladio vitam finivit.

MESE MAIO.

In prima die mensis Hieronimus propheta.

Hieronimus, electus Dei propheta, fuit ex Judaea in monte Sion Hierosolymorum expugnationem. Quam cum in Arcam legis, et sacra omnia, quae in ea erant, accipiens, in petra abscondit, illos qui ad eum sic allocutus: Migravit Dominus ex Sina in Sion, ac rursus veniet in Sina cum potestate; si tunc me vobis erit adventus ipsius, quando gentes omnes lignum adorabunt. Quam cum dixisset, illico super eam petram, in qua Arcam absconderat, nubes apparuit, locum illum usque in praesentem diem obambrians. Plures deinde a Judaeis sustulit, quod eorum iniquitates redargueret. Cum vero in Aegyptum abiisset, praedixit fore, ut eorum simulacra concuterentur, et conciderent propter Salvatorem puerum ex Virgine in stabulo nasciturum. Ac demum cum in urbe Aegypti Taphnis degeret, lapidibus a populo obrutus, e vita decessit, prope domum Pharaonis sepultus.

B

MHNI MAIO.

En te prima.

Η κοιμησης του αγιου προφητου Ιερουμου

Ιερουμας, ο εκλεκτος προφητης του θεου, εις εκ της Ιουδαϊας χωρας προσεφυγετο εις ερημιας, ετι δε και περι της ελλησικης σαλημ. Διο και ελαβε την κιδωτων του νεφελου εν αυτη θηω παντα, και κρυψας εις τας ερεικας τοις παρεστωσιν. Απεδημυσε κρυφω εις τον ουρανον, και παλιν ελευσεται εν δυναμει και σημειον υμιν εσται της παρουσιου αυτου, όταν ελυον προσκυνησωσι παντα τα εθνη. Εγενετο δε εν τη πετρα, εν η εκρυψε την κιδωτην νεφελου σκιαζουσα τον τοπον ους της ερημιας. Εδασανισθη δε πολλα υπο των Ιουδαϊων ηλεγχεν αυτους επι ταϊς ανομιαϊς αυτων εις Αιγυπτον, προσεφυγεσεν δε εις ερημιας, εδωλα αυτων και συμπασιν δια Σοφιας εκ Παρθενου γεννηθησομενου εν ερημια. δε εν Ταφναις πολει της Αιγυπτου, και κρυψθησθεϊς υπο του λαου, απεθανε, και εταφη εν οικου Φαραω.

Και θηλησις του δσιομαρτυροσ Βατ

Ο αγιοσ Βατασ ην μιν εκ της χωρας ερημιας εκ προγονων την εις Χριστον πιστιν μεταβαλοντασ δε γενόμενος, καταλιπον πατερασ, και τέκνα, και παντα τον πλουτον εστωσ, και εγενετο μοναχοσ. Και ασκησεσ καλωσ, και του δια μαρτυριου τελειωθησ. Ισχυροσ ουν διωγμου κατὰ των Χριστιανων, και οστων συν αυτω μοναχων εκ της μονησ φυγησ. τοσ μονοσ υπεμεινεσ. Ένωσ κρατηθησ, και τω αρχοντι Νισιδεωσ. Καλ παρ' εκεινοσ σθεϊσ αρνησασθαι μιν τον Χριστον, προσκοινησ τω ελιω, και τω πυρι, ουκ επασησ, ελλα και τον Χριστον ωμολογει. Εκταθεισ ουν υπο εστωσ τιωτων εξ εκατερων των χειρων, απο της επιβρισε εξησθρωθη τοουσ ωμουσ. Εστα δεσθεισ επι σπερμογονων μοριων σχοινοϊσ εσπυρετο, και τυπτομενοσ, και μετα ταυτα τυφθεισ παντοσ του σωματοσ, μεταβαλοντασ.

A

EODEM MENSE.

Die secunda

Certamen sauctorum martyrum Hesperii, Zoes et filiorum.

...πίρου, Ζωής, και
...
...των τέκνων αὐτῶν, οἱ
... μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας
... Ἰταλίας, δοῦλοι δὲ πλου-
... οὖν Χριστιανικῶς Κυρια-
... τῶν γονέων αὐτῶν, ἐν μιᾷ
... δουλεύομεν τοῖς ἀσέβει τού-
... Χριστῷ; μήποτε συναπολώμεθα
... ἀκουσάσῃ ἡ μήτηρ, εἶπεν· Ἀντί-
... οράσαντι ἡμῶν τὰ σώματα, και μαρτυ-
... πὲρ Χριστοῦ. Τότε ἀπελθόντες οἱ παῖδες,
... κυρίῳ αὐτῶν· Ἐπεὶ τῶν μὲν σωμάτων
... κύριος ὑπάρχεις, τῶν δὲ ψυχῶν ὁ Δεσπότης
... Χριστὸς, ὁ πάντων Κύριος· ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ
... ἀλλ' ἐκείνῳ δουλεύσομεν. Ἐκπλαγεῖς οὖν ὁ
... αὐτῶν, τότε μὲν ἐπεμφεν αὐτοὺς πρὸς Ἐσπε-
... ὄν πατέρα αὐτῶν, ὄντα ἐν τῇ πόλει Τριτωνίου.
... δὲ ἀγαγὼν τὸν τε πατέρα, και τὴν μητέρα,
... βασανίσας, τέλος φουῆρον ἐκκαύσας, και ἐμβαλὼν
... ἐς, ἐν αὐτῷ ἔκαυσεν.

Sancti martyres Hesperus, et Zoe cum filiis, im-
perante Adriano, erant ex regione Italiae, servi cu-
jusdam divitis. Cum autem Cyriacus, et Theodulus
a parentibus suis Christiane educati essent, die
quadam dixerunt eis : Quare servimus impiis istis,
et non potius Christo, ne pereamus cum illis ? Au-
diens hæc mater ipsorum, dixit : Resistite ei, qui
emit corpora nostra, et martyrium pro Christo
sustinebimus. Tunc abeuntes pueri, domino suo
dixerunt : Corpora quidem nostra tuæ subjiciuntur
potestati ; animarum vero nostrarum dominus est
Jesus Christus, qui omnium dominatur. Amodo
non tibi, sed illi serviemus. Obstupeseens ad hæc
dominus illorum, tunc quidem illos ad Hesperum
patrem misit, in Tritonio urbe versantem :
postea vero patrem matremque accersens, torqueri
illos jussit : demum in fornacem accensam injecit,
flammisque combussit.

κοίμησις τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθα-
νασίου, ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

*Et dormitio sancti Patris nostri Athanasii, episcopi
Alexandriæ.*

Θανάσιος, ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἦν ἐπὶ τῆς
λείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, καὶ Κωνσταν-
τιοῦ αὐτοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, παι-
τὸν Θεὸν ἀγαπῶν, και τῆς ἐκκλησιαστικῆς
... ἀντιποιοῦμενος. Καὶ γὰρ παιδίον ὢν, παρα-
... τοὺς συνηλικιώτας, ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τῆς
... τῆς παρεγένετο. Καὶ ὡς ἐν παιδιᾷ σχηματίσας
... ἐπίσκοπον, και ἐκ τῶν οὖν αὐτῷ προχειρι-
... πρεσβυτέρους και διακόνους, ἐβάπτισα τὰ
... παιδία τῶν Ἑλλήνων και τῶν Ἰουδαίων τῷ
... κλάτῃ τῆς ὕδατι. Θεωρῶν δὲ ταῦτα ἄνωθεν ὁ τῆς
... ἀνδρείας ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος, ἐθαύμαζεν
... οὓς τῷ πνεύματι ὡς μελλόντων εἰσεῖ τὰ πρᾶ-
... προμηνύματα, τοὺς μὲν παῖδας τῷ θείῳ
... ἐπίχριστας ἐτελείωσεν· Ἀθανάσιος δὲ παρ'
... γραμματισθῆις πρότερον, και γενόμενος ἀνα-
... ης, ὕστερον προεχειρίσθη και ἐπίσκοπος· και
... ἐπὲρ τῆς ἰσοσεβείας ἀγωνισάμενος, ἐτελειώθη.

Sanctus Pater noster Athanasius ex urbe Alexan-
dria oriundus, imperantibus Constantino Magno,
ejusque filio Constantio florait. A puero Deum di-
lexit, ordinemque ecclesiasticum imitari studuit.
Nampuer cum esset, cœtaneos assumens, additus
maris accessit, ac veluti pueriliter ipsum episco-
pum simulans, ex iis qui cum ipso erant, alios
quidem presbyteros et diaconos ordinavit ; reliquos
vero Græcorum Judæorumque pueros aqua maris
baptizavit. Hæc Alexander Alexandriæ episcopus
eminus contemplatus, obstupuit : spiritu autem co-
gnescens, ea quæ facta erant, futurorum esse præ-
sagia, pueros quidem divino Chrismate ungens,
perfectit. Athanasius autem litteris primum ab ipso
instructus est : mox lector factus : demum episco-
pus ordinatus. Cum autem multa certamina pro-
prietate subisset, vitam finivit.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

EODEM MENSE

Die tertia

Γ'
...σις τῶν ἁγίων μαρτύρων Τιμοθίου και
Μαύρας.

D Certamen sanctorum martyrum Timothei et Mauræ.

Ισόθεος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἀναγνώ-
τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας· νόμῳ δὲ
... τὴν Μαῦραν εἰς γυναῖκα λαβὼν, ἡμερῶν
... μὴ παρελθουσῶν, ἐκρατῆθη παρὰ τῶν εἰδωλο-
... και θεοεῖς, ἤχθη πρὸς Ἀρρίανδον τὸν ἡγε-
... Θεβαΐδος, και παρεδόθη αὐτῷ. Τότε λέγει
... Φέρε τὰς βίβλους σου, και κῦσον αὐτὸς
... σθέν μου. Τοῦ δὲ ἁγίου μὴ πεισθέντος τοῦτο
... σίδηρα πετυρωμένα ἐνέδωκεν εἰς τὰ ὄτα
... και παρατετακτα εἰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ
... ἐξέπυσεν. Ἐῖτα δεσμεῖται ἐπὶ τροχοῦ τοῦς

Timotheus Christi martyr, sanctissimæ Dei ec-
clesiæ lector fuit. Cum autem conjugii lege Mau-
ram accepisset in uxorem. vix elapsis diebus vi-
ginti, comprehensus est ab idololatriis, et vinctus,
ad Arrianum Thebaidis præsidem adductus, eique
traditus : qui ait ei : Affer libros tuos eosque co-
ram me combure. Cum autem sanctus id facere
renueret, candentibus laminis ferreis in ejus aures
immeris, statim exciderunt pupillæ oculorum ejus.
Deinde rotæ per talos alligatur, lignumque
ori ejus imponitur : et saxo ad collum alligato,

dux erat, consilio, quod adversus Paulum inierant, frustrati (quippe qui Romam profectus fuerat), paratas insidias adversus Jacobum **78** converterunt. Cum igitur ipsum comprehendissent, a Christo eum avertere conati sunt. Deinde supra templi pinnaculum ipsum deferentes : Dic nobis, inquit, elata voce, o juste, quodnam est ostium Jesu ? Ille vero ait : Quid me de Jesu interrogatis ? Ipse enim est, qui in cœlis sedet ad dexteram Patris, et iterum venturus est judicare mundum universum in justitia. Porro illi cum hæc audissent, exclamarunt : heu, heu, etiam Justus erravit : illumque ex templi culmine deorsum præcipitem fullo ligno eum percutiens interemit.

A Παύλου ἐπιβουλῆς ἀποτυχόντες, ἐκείνου πρὸς τὸ μὴ ἀπελθόντος, τρίπονται κατὰ τοῦ Ἰακώβου. Καὶ κρατήσαντες αὐτὸν, ἠνάγκαζον ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν· καὶ ἀγαγόντες ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ, ἔλεγον αὐτῷ. Εἶπε ἡμῖν, δίκαιε, μεγάλη φωνῆ· τίς ἐστὶν ἡ θύρα τοῦ Ἰησοῦ ; Ὁ δὲ εἶπεν ἡμῖν ἐρωτᾶτε περὶ τοῦ Ἰησοῦ ; Αὐτός ἐστιν ὁ ἐν οὐρανοῖς καθήμενος ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, καὶ μέλλων ἔρχεσθαι κρίναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ. Ἐκείνοι εἰπόντες, ὦ, καὶ ὁ δίκαιος πεπλανᾶται, ἐκείνου αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ κατω. Καὶ ἐπιέμποντες πληθεύσας τίς κναφεὺς ξύλου, ἀπέκτεινε.

egerunt : cumque animam adhuc ageret, quidam

MENSE MAIO.

Die prima

Dormitio sancti Hieremias prophetae.

79 Hieremias, electus Dei propheta, fuit ex Judæa regione : et multa quidem vaticinatus est, præsertim vero Hierosolymorum expugnationem. Quapropter Arcam legis, et sacra omnia, quæ in ea erant, accipiens, in petra abscondit, illos qui aderant, sic allocutus : Migravit Dominus ex Sina in cælum, ac rursus veniet in Sina cum potestate ; signumque vobis erit adventus ipsius, quando gentes omnes lignum adorabunt. Quæ cum dixisset, illico super eam petram, in qua Arcam absconderat, nubes apparuit, locum illum usque in præsentem diem obumbrans. Plures deinde ærumnas a Judæis sustulit, quod eorum iniquitates redargueret. Cum vero in Ægyptum abiisset, prædixit fore, ut eorum simulacra concuterentur, et conciderent propter Salvatorem puerum ex Virgine in stabulo **80** nasciturum. Ac demum cum in urbe Ægypti Taphnis degeret, lapidibus a populo obrutus, e vita decessit, prope domum Pharaonis sepultus.

Et certamen sancti martyris Batæ.

Sanctus martyr Batas ex regione Persidis oriundus, fidem Christi a parentibus edoctus est. Cum vero trigesimum ætatis suæ annum ageret, relictis patre, matre, uxore, liberis, et omnibus quibus affuebat divitiis, abiit, et monasticum institutum suscepit : in quo cum optime sese exercuisset, martyrio vitam finire exoptavit. Mota igitur adversus Christianos persecutione, cum reliqui, qui cum ipso erant monachi, ex monasterio aufugissent, ipse solus permansit : ubi comprehensus, præside Nisibis traditur, ab eoque compellitur Christum abnegare, solemque et ignem adorare. Quod cum ille facere detractaret, summaque animi fiducia Christum profiteretur, a decem satellitibus ambæ ejus manus extensæ sunt, humerique ex nimia violentia disrupti. Deinde cum partes genitales funibus essent arcte constrictæ, raptatus est, virgisque percussus. Demum in omnibus corporis membris acriter cæsus, gladio vitam finivit.

B

MHNI MAIO.

Ἐν τῇ πρώτῃ.

Ἐν κοίμησιν τοῦ ἁγίου προφήτου Ἰερουμίου.

C Ἰερουμίας, ὁ ἐκλεκτός προφήτης τοῦ Θεοῦ, ἐπέστη ἐκ τῆς Ἰουδαίας χώρας· προσφύτευσεν δὲ καὶ ἐκείνη μὲν πολλά, ἐτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀλώσεως Ἰερουσαλήμ. Διὸ καὶ ἔλαβε τὴν κιβώτιον τοῦ νόμου, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἅγινα πάντα, καὶ κρύψας εἰς πέτραν, εἶπε τοῖς παρεστῶσιν. Ἀπεδήμησεν Κύριος ἐκ ἐσθλῆς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πάλιν ἐλεύσεται ἐν δυνάμει· καὶ σημεῖον ὑμῖν ἔσται τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ὅταν ξύλον προσκυνήσωσι πάντα τὰ ἔθνη. Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ πέτρᾳ, ἐν ἣ ἐκρύφθη τὴν κιβώτιον, ὡς νεφέλη σκιαζούσα τὸν τόπον ἕως τῆς σήμερας. Ἐβασανίσθη δὲ πολλά ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, οἵτις ἤλεγχον αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν· λαλοῦντες εἰς Αἴγυπτον, προσεφύτευσεν δὲ τοῖς ἀσθενοῦσι διὰ Σωτήρα τοῦτον ἐκ Παρθένου γεννηθισμένου ἐν φάτρει Ἰουδαίας· δὲ ἐν Τάφναις πόλει τῆς Ἀἰγύπτου, καὶ λίθος βλήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ οἴκῳ Φαραώ.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ὁσιομάρτυρος Βατᾶ.

D Ὁ ἅγιος Βατᾶς ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Περσίας ἐκ προγόνων τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μαθεύσας. Ἰσχυρῶς δὲ γενόμενος, καταλιπὼν πατέρα, γυναῖκα, τέκνα, καὶ πάντα τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, ἐπέστη ἐγένετο μοναχός. Καὶ ἀσκήσας καλῶς, ἐπίβηκε καὶ τοῦ διὰ μαρτυρίου τελειωθῆναι. Ἰσχυρῶς οὖν διωγμοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ τῶν τῶν σὺν αὐτῷ μοναχῶν ἐκ τῆς μονῆς φυγόντων, ἑστὸς ὁ μόνος ὑπέμεινε. Ἐνθα κρατηθεὶς, παρὰ τῶν ἄρχοντι Νισίβιδος. Καὶ παρ' ἐκείνου ἠναγκάσθη ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστόν, προσκυνῆσαι τῷ ἡλίῳ, καὶ τῷ πυρὶ, οὐκ ἐπέσθη, ἀλλὰ παρέστη τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε. Ἐκταθεὶς οὖν ὑπὸ δεκά τετρακτῶν ἐξ ἑκατέρων τῶν χειρῶν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς βίας ἐξηθροῦσθη τοὺς ὤμους. Ἐπὶ αὐτῷ δεθεὶς ἐπὶ τῶν σπερμογόνων μορίων σχοινίαις ἐσώριετο, βολεύσασθαι, καὶ μετὰ ταῦτα τυφθεὶς πάντο τε τοῦ σώματος, μεγάλα ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Β'

ἰσις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἑσπέρου, Ζωῆς, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν.

Ἑσπερος, καὶ Ζωὴ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν, οἱ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰαννοῦ, ἐκ τῆς χώρας Ἰταλίας, δούλοι δὲ πλουτινος. Ἀνατραφέντες οὖν Χριστιανικῶς Κυριακαὶ Θεόδουλος ὑπο τῶν γονέων αὐτῶν, ἐν μιᾷ αὐτοῖς· Διὰ τί δουλεύομεν τοῖς ἀσεβέσι τούτοις καὶ οὐ τῷ Χριστῷ; μήποτε συναπολώμεθα ἵς. Τούτων ἀκούσασθ ἡμῶν τὰ σώματα, καὶ μαρτυμεν ὑπὲρ Χριστοῦ. Τότε ἀπελθόντες οἱ παῖδες, τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν· Ἐπεὶ τῶν μὲν σωμάτων κύριος ὑπάρχεις, τῶν δὲ ψυχῶν ὁ Θεοκύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πάντων Κύριος· ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ ἀλλ' ἐκείνῳ δουλεύσομεν. Ἐκπλαγείς οὖν ὁ πατήρ αὐτῶν, τότε μὲν ἐπιμύθη αὐτοὺς πρὸς Ἑσπερόν πατέρα αὐτῶν, ὄντα ἐν τῇ πόλει Τριτωνίου. ὅν δὲ ἀγαγὼν τὸν τε πατέρα, καὶ τὴν μητέρα, βασανίσας, τέλος φοῦρνον ἐκκάσας, καὶ ἐμβαλὼν ὅς, ἐν αὐτῷ ἔκασεν.

κοίμησις τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Ἀθανάσιος, ὁ ἐν ἁγίοις Πατήρ ἡμῶν, ἦν ἐπὶ τῆς θλαίας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, καὶ Κωνσταντινου τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, παιὲν τὸν Θεὸν ἀγαπῶν, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἀντιποιοῦμενος. Καὶ γὰρ παῖδιον ὢν, παραβίων τοὺς συναγωγίους, ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τῆς ἀσπιδος παρεγένετο. Καὶ ὡς ἐν παιδιᾷ σχηματίσας τὸν ἐπίσκοπον, καὶ ἐκ τῶν οὖν αὐτῷ προχειρισένος πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, ἐβάπτισεν τὰ καὶ παιδία τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰουδαίων τῷ βαπτισμῷ ὕδατι. Θεωρῶν δὲ ταῦτα ἄνωθεν ὁ τῆς ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος, ἐθαύμαζεν ἡγεμονίας τῷ πνεύματι ὡς μελλόντων εἰσεῖ τὰ πρακτικὰ προμνημόματα, τοὺς μὲν παῖδας τῷ θεῷ ἰσχυρῶς ἐπίχριστας ἐτελείωσεν· Ἀθανάσιος δὲ παρ' αὐτοῦ γραμματισθεὶς πρότερον, καὶ γενόμενος ἀναστάσης, ὑστερον προχειρίσθη καὶ ἐπίσκοπος· καὶ ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενος, ἐτελείωθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ'

Θλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας.

Τιμοθέος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἀναγωγίος τῆς ἀγιωτικῆς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας· νόμῳ δὲ ἰμοῦ τὴν Μαύραν εἰς γυναῖκα λαβὼν, ἡμερῶν κοσι μὴ παρελθουσῶν, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλοτρῶν καὶ δεθείς, ἐχθρῶς πρὸς Ἀρριανὸν τὸν ἡγεμόνα θεβαίδος, καὶ παρεδόθη αὐτῷ. Τότε λέγει τῷ Φέρε τὰς βίβλους σου, καὶ καύσον αὐτὰς ἐμπροσθέν μου. Τοῦ δὲ ἁγίου μὴ πεισθέντος τοῦτο εἰσεῖσι, εἰδῆρα πεπυρωμένα ἐνέδωκεν εἰς τὰ ὄματα τοῦ καὶ παρατεῖκα αἰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἵραι ξείπσον. Ἐτε δισμεταί: ἐπὶ τροχοῦ τοῦ

A

EODEM MENSE.

Die secunda

Certamen sauctorum martyrum Hesperii, Zoes et filiorum.

Sancti martyres Hesperus, et Zoe cum filiis, imperante Adriano, erant ex regione Italiae, servi cuiusdam divitis. Cum autem Cyriacus, et Theodulus a parentibus suis Christiane educati essent, die quadam dixerunt eis: Quare servimus impiis istis, et non potius Christo, ne pereamus cum illis? Audiens haec mater ipsorum, dixit: Resistite ei, qui emit corpora nostra, et martyrium pro Christo sustinebimus. Tunc abeuntes pueri, domino suo dixerunt: Corpora quidem nostra tuæ subjiciuntur potestati; animarum vero nostrarum dominus est Jesus Christus, qui omnium dominatur. A modo non tibi, sed illi serviemus. Obstupesceus ad haec dominus illorum, tunc quidem illos ad Hesperum patrem misit, qui in Tritonio urbe versantem: postea vero patrem matremque accersens, torqueri illos jussit: demum in fornacem accensam injecit, flammisque combussit.

Et dormitio sancti Patris nostri Athanasii, episcopi Alexandriae.

Sanctus Pater noster Athanasius ex urbe Alexandria oriundus, imperantibus Constantino Magno, ejusque filio Constantio florait. A puero Deum dilexit, ordinemque ecclesiasticum imitari studuit. Nam puer cum esset, comtaneos assumens, additus maris accessit, ac veluti pueriliter seipsum episcopum simulans, ex iis qui cum ipso erant, alios quidem presbyteros et diaconos ordinavit; reliquos vero Graecorum Judaeorumque pueros aqua maris baptizavit. Haec Alexander Alexandriae episcopus eminens contemplatus, obstupuit: spiritu autem cognescens, ea quae facta erant, futurorum esse praesagia, pueros quidem divino Chrismate ungens, perfecit. Athanasius autem litteris primum ab ipso instructus est: mox lector factus: demum episcopus ordinatus. Cum autem multa certamina pietate subiisset, vitam finivit.

EODEM MENSE

Die tertia

D Certamen sanctorum martyrum Timothei et Mauræ.

Timotheus Christi martyr, sanctissimæ Dei ecclesiae lector fuit. Cum autem conjugii lege Mauram accepisset in uxorem. vix elapsis diebus viginti, comprehensus est ab idololatris, et vinculus, ad Arrianum Thebaidis praesidem adductus, eique traditus: qui ait ei: Affer libros tuos eosque coram me combure. Cum autem sanctus id facere renueret, candentibus laminiis ferreis in ejus aures immisiss, statim exciderunt pupillæ oculorum ejus. Deinde rotæ per talos alligatur, lignumque ori ejus imponitur: et saxo ad collum alligato

inverso capite suspenditur. Cumque nihil ei præs- A
ses persuadere potuisset, præcepit conjugii ejus ut
hortaretur eum deficere a Christo. At illa elegit
potius martyrium pati. Quare evelli jussit crines
capitis ejus, ac demum utrumque ad parietem cla-
vis configi : ubi novem dierum spatio perseveran-
tes vitam consummarunt.

Et memoria sancti Patris nostri Petri Thaumaturgi.

Sanctus Pater noster Petrus Constantinopolim
patriam habuit, piorum parentum filius, qui tan-
dem monachi facti sunt. Sic autem in virtute de-
certavit, ut non sit facile explicatu. Non enim so-
lum in vigiliis et meditationibus sacrarum Scriptur-
arum superabat omnes, sed et eleemosyna et in
pauperes commiseratione. Hinc coactus fieri Corin-
thi archiepiscopus, propter animi demissionem, ac
modestiam adduci non potuit, ut consentiret. Or-
dinato igitur fratre ejus Paulo, secutus eum est.
Precibus autem Argivorum, consecratus Argis
episcopus, adeo eleemosynis incubuit, ut singulis
diebus nihil in penu ejus reperire esset, præter
tunicam, quam gerebat : nec ullum ad se venien-
tem pauperem repellebat. Unde multis patris
miraculis, cum Deo serviisset, in pace decessit.

EODEM MENSE.

Die quarta

§§ *Certamen sancti Silvani martyris.,*

Sanctus Christi martyr Silvanus, fuit ex Ga-
æorum regione, primum quidem miles, postea
vero abdicatis pro Christo terreni regis castris,
militiam cœlestis regis Christi suscepit Quare et
sacerdotio dignus habitus, primum presbyter, dein
episcopus ordinatus est. Cum vero commissæ sibi
ecclesiæ regimini assidue incumberet, et multos ea
Græcis sua doctrina ad Dominum converteret,
comprehensus ab idolatris, et coram Cæsareensi
populo in medium productus, crudeliter cæsus est :
deinde suspensus, graviterque dilaniatus, ad æris
metalla effodienda damnatur : ubi cum plures æ-
rumnas sustinuisset, ac Christum non modo pro-
fiteri non cessaret, verum etiam aliis, et maxime
iis, qui cum ipso erant, verum Deum annuntiaret,
una cum aliis quadraginta martyribus, qui ab ipso
edocti fuerant, capite obtruncatus fuit.

*Et certamen sacrosancti martyris Olbiani, et discipu-
lorum ejus.*

Olbianus, divinus sacromartyr, episcopus fuit,
Maximiano imperante, atque Æliano Asiæ præside.
Cum autem quidam idolorum sacerdos, nomine
Agrippinus, sacrificium Junoni offerret, compre-
hensus et ipse, adigebatur sacrificare atque aræ
thus adolere. Verum ille multis argumentis piisque
sermonibus Christianam quidem fidem exaltavit,

ἀστραγάλους αὐτοῦ, καὶ ξύλον ἐμβάλλει εἰς τὸ στόμα
αὐτοῦ· καὶ λίθον τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ προσδέσει,
ἐκρέμασε κατὰ κεφαλῆς. Ὡς δὲ οὐκ ἐπειθὲν αὐτῷ
λέγει τῇ συμβίῳ αὐτοῦ, παραίνεσαι αὐτῷ ἀποστῆναι
τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δὲ μᾶλλον καὶ αὐτῇ ἤρτησε
μαρτυρῆσαι. Ὅθεν ἀνασπῶσι τὰς τρίχας τῆς κα-
λῆς αὐτῆς. Καὶ μετὰ ταῦτα προσηλωθέντες ἀμφο-
ροι τοίχῳ, ἐπὶ ἑννέα ἡμέραις καρτερήσαντες, ἐ-
λειώθησαν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ
Θαυματουργοῦ.

Πέτρος, ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ὁπῆρχε μὴ ἐν
Κωνσταντινουπόλει, γονέων εὐλαβῶν υἱός, καὶ
ὑστερον γεγονότων καὶ μοναχῶν. Καὶ τοσούτοις
ἡγωνίσαστο εἰς ἀρετὴν, ὅσον οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Ὁ
μόνον γὰρ ἀργυρνίξ καὶ μελέτη τῶν θείων Γραφῶν
πάντας ἐνίκησεν, ἀλλὰ καὶ ἐλεημοσύνη, καὶ τῇ ἐπὶ
τούς πίνητας συμπαιδείῃ. Ἐξ οὗ καὶ κταντα-
σθεις γενέσθαι Κυρίνου ἀρχιεπίσκοπος, καὶ
ἐπίσθη, διὰ ταπεινώσιν καὶ εὐλάβειαν. Καὶ χρι-
στονθῆντι Παύλῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, συμπαιδῆ
καὶ παρακλήσει τῶν Ἀργείων ἐλευθερονοῆθαι ἀρχι-
ἐπίσκοπος. Καὶ οὕτως ἐσπούδασεν εἰς ἐλεημοσύνην,
ὡς μηδὲν καθ' ἑκάστην συγχωρεῖν εὐρίσκειν· ἢ
τῷ κελίῳ αὐτοῦ, πλὴν τοῦ χιτῶνος, ὃν ἔφερε, καὶ
μηδὲ ἐκεῖνον φεῖδεσθαι, πτωχοῦ προσληθόντος. Ὡς
πολλὰ θαύματα ποιήσας, καὶ τὸν θεὸν θεραπεύσας,
ἐτ εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Δ'

С "Αθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σιλβανῆ.

Σιλβανός, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς ἦ μὴ ἐν
τῆς τῶν Γαζιῶν χώρας, στρατιώτης ἢ τῆς ἐπι-
δύσεως, ὑστερον διὰ Χριστὸν καταλίπων τὴν ἐπι-
τεύσεσθαι τῷ Τηνίῳ βασιλεῖ, ἐστρατεύθη ἐν ἡνω-
νίῳ βασιλεῖ Χριστῷ. Διὸ καὶ ἱερωςὸντος παρῆναι
γενόμενος προσδύσερος, εἶτα ἐπίσκοπος. Ἐν τῇ τῆ
Χριστοῦ δὲ προσκατεργῶν ἐκκλησίῃ, καὶ τοσούτοις
τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἰαπα-
φωρῶν ἐπὶ τὸν Κύριον, ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν
τρῶν. Καὶ ἀχθεῖς εἰς μέσον τοῦ δήμου τῶν ἱερ-
ρέων, ἐτύφθη ἀπειδῶς. Εἶτα κρεμασθεῖς ἐπὶ
ἰσχυρῶς καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ χαλκῆ
τάλλοις χαλκεύειν κατεδικάσθη. Ἐν οἷς κίβη-
τιμωρηθεῖς, καὶ τὸν Χριστὸν οὐ μόνον ὁμολογῶν
παυσάμενος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις, καὶ μάλιστα τοῖς
μετὰ αὐτοῦ οὖσι θεὸν κηρύττων ἀληθινῶν, μετὰ
ἄλλων τεσσαράκοντα μαρτύρων τῶν ἐπ' αὐτῷ ἐ-
δαχθέντων, ζῆφει τὴν κεφαλὴν ἀπέτμηθη.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ὀλβιανῆ, καὶ
τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Ὀλβιανός, ὁ θεῖος ἱερομάρτυς, ἐπίσκοπος ἦ μὴ ἐν
Μαξιμιανῷ τοῦ βασιλέως, ἡγεμονεύοντος τῆς Ἀσίας
Ἀλιανῷ. Ἀγριππίνου δὲ τινος ἱερῶς ἕως τῶν
εἰδώλων, θυσιῶν ἐπιτελοῦντος τῇ Ἡρῆ, κρημνί-
θηναγάζετο θῦσαι, καὶ λιθικνωτῶν ἐπιβελίῳ ἢ
βωμῶν. Ὁ δὲ πολλὰς ἀντιθέσει καὶ λόγοις εὐφρα-
τὴν μὲν κατὰ Χριστὸν πίστιν ἐξυμνῶν καὶ ἱερο-

ἐ τῶν εἰδώλων θρησκείαν κακίζων, καὶ διαβάλλων πρῶτον μὲν σουβίλοις πεκρωμένοις τὰ σπλάγγα καὶ τὰ ψῦα διακαίεται. Ἐἶτα βάρδοις ἀφειδῶς ἔται, καὶ τῇ φυλακῇ παραδίδοται. Ἐκβληθεὶς ἑστὰ τοῦτο τῆς φυλακῆς, καὶ πάλιν ἀναγκασθεὶς σασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, μὴ πεισθεὶς, μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὴν διὰ τὴν ἀπόφασιν δέχεται. Καὶ ἀναφθεῖσης καμίνου μένης μεγάλης σφόδρα, μετὰ αὐτῶν ἐμβληθεὶς ἐτῆ, ἔτελειώθη.

ἄθλησις τοῦ ὁσίου Νικηφόρου, ἡγουμένου τῆς τοῦ Μηδικίου μονῆς.

ὁ ὁσίος Νικηφόρος ὑπῆρχεν μὲν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἐκονομάχων· ἐκ βρίφους δὲ κοθήσας τὸν τῶν, καὶ ὁρῶν τὴν ἀρεσιν ἀξαναομένην, καταδύων τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ γενόμενος ἀχθὸς, ἀπῆλθεν ἐν τοῖς ἤρεσι, καὶ ἡσύχαζε, προσεχὴς καὶ νηστειαῖς σχολάζων, καὶ θεῶ ὑπὲρ τῆς ὑμενικῆς καταστάσεως προσευχόμενος. Γαληνηῆς δὲ μικρὸν τῆς ἀρέσεως, πολλῇ παρακλήσει μοναχῶν προέστη τῆς τοῦ Μηδικίου μονῆς. Ἦς δὲ κακοῦ ἀναβρίπισθίντος, καὶ τῆς ἀρέσεως ἀβόντος τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως ἀβηθεῖσης, ἰσθίεις τῆς ποιμνῆς ὡς προσκυνετῆς τῶν κενσίων εἰκότων, καὶ ταῖς τῶν ἁγίων πατριαρχῶν οὐλαῖς ἐπόμενος, πικραῖς ἐξορίαῖς καθυποβληθεὶς, σκοτεινοτάτῃ φυλακῇ ἀπεκλείσθη. Ἐκθα καὶ ὡς ἀθλητῆς τὴν ψυχόλεθρον ἀπάτην καταβαλὼν, ὡς Χριστὸν, ἐν ἐπόθησεν, ἐξεδήμησεν.

ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἰλάριος ὁ Θαυματουργός, ἐκ νεαρῆς ἡλικίας μορδὸς γενόμενος, καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐπ' ὤμων ἔμεινος, τῷ σταυρωθῆντι δι' ἡμᾶς Δεσπότη κατηλούθησεν καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ὑποτάξας δι' ἐρατειᾶς, ἐν πίστει ἀρεταῖς τοὺς μοναχοὺς πάντας κησεν. Ἐν σκοτεινοτάτῃ γὰρ οὐκίσκῳ ἑαυτὸν οὐκείσας, καὶ ἔξω θορόβου παντὸς γενόμενος, χμπρόνθη τῇ ἀπαθείᾳ. Διὸ καὶ τῆς ἱερωσύνης τηξιώθη, καὶ τοῦ θαύματα ἐπιτελεῖν ζῶοις γὰρ εἶμα καταδλάπτουσι τὰ φύομενα σπέρματα, καὶ ἐδίωκεν αὐτὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ, καὶ πηγὴν χαλάξης εὐχῆς ἀνίσταίτε, καὶ γῆν διψῶσαν ὕδατοῖς ἐπόσει καὶ ῥοῦν ποτάμιον, ὡς ὁ προφῆτης Ἐλισσαῖος, ἐβῆξεν, καὶ ξηρὰν χεῖρα ἀνθρώπου ἴασατο, καὶ ἰσλῶ τὸ βλίπεν ἔχαρισατο, καὶ ἕτερα θαύματα λείστα ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Ε'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Εἰρήνης.

Εἰρήνη, ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν θυγάτηρ Διενίου βιαιτισκου· εὐμορφος δὲ ὑπάρχουσα, ἀπελείσθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐν πύργῳ ὑψηλῷ, ἰ ἐτῶν οὖσα, μετὰ δοταίδων δέκα καὶ τριῶν· ἐν ᾧ ἰδῆθη ὑπὸ οὐοῦ θεοῦ ἀγγέλου τὰ μυστήρια τοῦ οὐοῦ. Καὶ μετὰ μικρὸν, ἐλθόντος Τιμοθέου μαθητοῦ οὐοῦ ἐν ἀποστόλου Μιάλου, ἐβαπτίσθη ἐπ' ἑκείνου.

A et collaudavit; superstitionem autem idolorum cultum depressit, et damnavit. Quapropter ignitis primum subulis viscera ejus, et lumbi aduruntur: virgis deinde crudeliter verberatur, in carcerem detruditur: postea vero ex carcere eductus, ac denuo compulsus Christum abnegare, et idolis sacrificare, cum id facere recusasset, una cum discipulis suis ad ignem damnatus est: ac proinde ingenti fornace accensa, una cum illis in eam projectus, vitam finivit.

84 Et memoria sancti Nicephori, hegumeni monasterii Medicii.

Sanctus Nicephorus vixit temporibus Iconomachorum. A pueritia cum Christi amore flagraret, hæresimque valde adauctam videret, relicto mundo et omnibus que in eo sunt, monachus factus, secessit in montes, egitque vitam tranquillam, orationibus ac jejuniis vacans, a Deo pro publica mundi quiete preces offerens. Deinde sedata paululum hæresi, monachis enixe rogantibus, monasterio Medicii præfuit. Verum ea lue iterum recrudescente, atque hæresi, Leonis impii imperatoris temporibus, vires resumente, a grege suo expulsus est tanquam venerandarum imaginum cultor, et sanctorum patriarcharum præceptis inhærens: acerbisque ærumnis subjectus, in tenebrosam carcerem detruditur: ubi tanquam fortissimus athleta cum perniciosum animæ illatum errorem deturbasset, ad Christum, quem optaverat, emigravit.

Et memoria sancti Patris nostri Hilarii Thaumaturgi.

Hilarius Thaumaturgus, in primo ætatis flore monachus factus, crucemque suam super humeros bajulans, crucifixum pro nobis Dominum secutus est. Cum autem carnis affectiones continentia subjecisset, in omnibus virtutibus monachus omnes superavit. Nam in obscura domuncula seipsam includens, et procul ab omni strepitu factus, imperturbabili animo claruit. Quamobrem et sacerdotio dignus fuit, et miracula patravit. Animalia enim, quæ nascentibus seminibus nocebant, increpavit, eaque ex agro repulit: et fontem grandinis fuis precibus repressit: sitientem terram imbribus irrigavit: fluenta, instar Elisæi prophetæ, dirupit: aridam cujusdam manum curavit: cæco visum restituit: claudos ambulare fecit: cumque plurima alia miracula perpetrasset, in pace ad Dominum migravit.

EODEM MENSE.

Die quinta

85 Certamen sanctæ Irenes martyris.

Irene Christi martyr, filia fuit Licinii reguli. Cum autem esset formosa, a patre suo inclusa fuit cum tredecim ancillis in excelsa turri, sextum ætatis annum agens. Ibi a divino angelo mysteria Dei edocta, non diu post a Timothæo sancti Pauli apostoli discipulo, qui illuc advenerat, fuit baptizata. Idola vero, quæ pater sibi dederat, ut i'

inverso capite suspenditur. Cum
ses persuadere potuisset, præce
hortaretur eum desicere a Ch
potius martyrium pati. Quar
capitis ejus, ac demum utru
vis configi : ubi novem die
tes vitam consummarunt

Et memoria sancti Pa

Sanctus Pater r
patriam habuit,
dem monachi f
certavit, ut no
lum in vigili
rarum sup
pauperes
thi archi
modest
dinat
Preci
epi
die
tu
v

multorum certaminum victoris.
Aussidus, que sita
Julæ, et Arabis, filius filiorum
Abraham. Antea nomen
Prophetavit autem annos triginta
Christique incarnationem præcessit annis
viginti quinq. Hanc Dei testimo
appellatum, expetivit diabolus, ut affli
Cum autem Deus vellet illum magis glorio
reddere, tradidit eum diabolo : qui non modo
facultatibus ac liberis spoliavit; sed et ip
moribus aggrediens, vulneribus ac plagis undi
circumseptum, in sterquilinum dejecit. Ver
sanctus cum omnes tentationes sustinisset,
et in omnibus Deo gratias egisset, diabolum sum
mo decore affecit. Rursus igitur duplo majores
divitias super terram assecutus, et axorem acci
plens, ac liberos procreans, cum de more gratum
se Deo exhibuisset, vivendi finem fecit.

Et memoria sancti Patris nostri Pachonii.

Sanctus Pater noster Pachonius, persecutionis
tempore comprehensus, in carcerem detrusus fuit.
Cum autem nondum initiatus esset, nec bene dog
ma fidei cognosceret, rogavit Deum, ut se doceret.
Accedens igitur angelus Dei, omni illum veritate
instruxit. Cum vero persecutio cessasset, solitaria
vitam amplexus : atque in virtute profecit, ut an
geli colloquio dignus fuerit, et ab illo ordinem ha
bitumque monachorum didicerit. Ex illo enim for
matum est angelicum solitariae vitæ institutum.
Post hæc plura ad Dei laudem monasteria excita
vit : cumque miracula patrasset, Deoque usque ad
senectutem in omnibus serviisset, gaudens ad ip
sum migravit, æternum in cælis regnum, vitam
que sempiternam ac sine carentem consecutus.

EODEM MENSE.

Die septima

87 Memoria signi crucis, quod in celo apparuit.

Constantio Constantini Magni filio imperante, ac
Cyrillo Hierosolymorum archiepiscopo, in diebus
sanctæ Pentecostes, hora diei tertie apparuit si

ή είδωλα α έδωκεν αυτη ο πατηρ
προσπειν, έβριψε κάτω. Τότε όργισθησεν
αυτησ, προσεδεθη ηπαρ άγριασ επί τ
και αυτη μιν ουδεν ηδικηθη. ό
αυτησ απήθανε, του ηκου δακόντος
αυτουσ απήσαν αυτόν. Τότε έπιστευσε και αυτος τω θε
και η γνη αυτου, και άλλοι ώσει χιλιάδες τρι
και κελιν κραθηθειςα η άγια παρ άμπελασ
του ηγεμόνος, και πολλά τιμωρηθειςα, και με
πισθειςα άρνήσασθαι τον Χριστόν, ξίφει τελευτήσ
ιταρη.

MHNI TO AYTO.

Μνήμη του δικαίου και πολυούλου Ιωδ.

Ιωδ ο μακέριος υπήρχεν εκ της Αυστήδος χω
των όρλων Ιουδαίας, και Άραβιας, των επι
υίων υιός, ως ενιζει πέμπτος από άβραάμ. Πρωτότη
δὲ αυτησ όνομα Ιωάμ και προσήχτευσεν έτη τρι
κοντα και πάντα, προλαβών σάρκασιν του τρι
στού, έτη χιλια έννακόσια εικοσι πάντα. Τω
μαρτυρηθίντα υπό θεου δίκαιον, έβριγηστω ο έπί
λος τιμωρηθειςα. και θέλων ο θεός επί κλειον όρ
σκι, παρέδωκεν αυτόν τω διαβόλω. Ο δὲ διαβό
ού μόνον έγύμνωσος της περιουσίας, και των τιμ
αλλά και αυτόν κλήξας, επί της κοκρίας έλαμωσ
και τραυματίαν έβρίψεν. Άλλ' ο άγιος, πάντα πα
ρασμόν ύπομείνας, και εις πάντα ειχαριστίας ο
θεώ, κατήσχησε τον διάβολον. και κελιν έπιπέ
επί της γης δικλουόν τον κλουτον, και γνησιν
βών, και κειδοποιήσας, και τω θεώ συνήκεν όρ
σήςας, έτελειώθη.

Και μνήμη του όσιου Πατρός ημών Παχώνιου.

Παχώμιος, ο έν άγίοις Πατήρσ ημών, κρημνίσ ό
τῶ καρφ του δωαγμού, έτελειώθη εις ηλικίαν
έτελής δὲ έν, και μη γινώσκων κελως τὸ τίς έστιν
δόγμα, παρακάλει τον θεόν διδάξει αυτόν και έβρι
άγγελος θεου, έδίδασεν αυτόν πάντα την άληθιν
Πιστωμένησ δὲ του δωαγμού, της φυλακής του
θεός, έπέλεθεν έν ταις έτήμοις, και έτήξας α
τουσούτον ύφώθη προς άρατήν, ως άγγιλου έπί
ναι όμιλίας, και παρ' εκείνου μαθείν τὸς τρι
και τὸ σχήμα των μοναχών. Έξ εκείνου γησ
κώθη τὸ άγγελικόν έπαγγελίμα της μοναχίας ο
ταίας. Μετά τούτα δὲ πολλά μοναστήρια έδωκε
εις θεου δοξολογίαν, και θύματα ποιήσας, και
θεόν μέχρι γήρας θεραπεύσας έν πειν, χειρωσ
αυτόν έβριγησεν, απολαβών έν ούρανοσ βασιλ
αίωνιον και ζωήν άβύσσιν και έτελειώθηστω.

MHNI TO AYTO.

Μνήμη του έν ούρανοσ πανότακ σημειου τῶ
σταυρου.

Επί Κωνσταντίου του βασιλέως, τῶ και τῶ
Μεγάλου Κωνσταντίνου, και Ευφύλιου αρχιεπί
του Ιεροσολύμων, έν ταις ήμέραις της ήγας πε

ἡ τρίτη τῆς ἡμέρας, ἐφάνη ὁ τύπος
καὶ ζωοποιῦ σταυροῦ, συνιστῶς ἐκ
τῶν οὐρανῶν, ὁρῶντος παντὸς τοῦ λαοῦ,
ἀνω τοῦ ἁγίου Γολγοθᾶ ἐκτεταμένους, ἔνθα ὁ
κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη, καὶ
ἔζηκον μέχρι τοῦ ἁγίου ἔδρους τῶν Ἐλαιῶν, ὅστις τῇ
λαμπρότητι τῶν μαρμαρυγῶν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας
ἀπέκρυψεν. Ὅθεν πᾶσα ἡλικία τῶν Χριστιανῶν,
νέων τε καὶ γηρόντων, σὺν νηπίοις καὶ θηλάζουσιν,
εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν κατέλαβον· καὶ ἐν
ἀμέτρῳ χαρῆ δόξαν καὶ εὐχαριστίαν μετὰ θερμῆς
κατανύξεως τῷ Θεῷ ἀνέπεμψεν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ
θαύματι. Περὶ τούτου δὲ καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος πρὸς
Κωνσταντῖον ἔγραψεν, ἐπιστηρίζων αὐτὸν ἐν τῇ
ὀρθοδόξῳ πίστει.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου. **B**

Ἀκάκιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐπὶ Μαξιμιαν-
νοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκίας, στρα-
τιώμενος ἐν τῷ τάγματι τῶν σχολῶν. Διαγνωσθεὶς
δὲ, ὅτι Χριστιανὸς ἐστίν, ἐκρατῆθη καὶ προσήχθη
τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν,
ἐτόφθη σφοδρῶς. Εἶτα παραπεμφθεὶς ἑτέρῳ ἄρχοντι,
καὶ συνδεθεὶς καὶ ἄλλοις πολλοῖς δεσμώταις, ἤχθη
εἰς τὸ Βυζάντιον· καὶ δειναῖς μάστιξι καὶ στριβλώ-
σεσι καταθανθεὶς ὅλον τὸ σῶμα, ἀπακλήσθη εἰς
φυλακὴν· ἔνθα ἐπιστάνας θεῖοι ἄγγελοι ἀπεκατί-
στησαν αὐτὸν ὑγιῆ· καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ ἐν τῇ φυ-
λακῇ πάντες οὕτω ταχέως ὑγιάναντα, ἐπίστευσαν
καὶ αὐτοὶ τῷ Χριστῷ, καὶ ἀπεκαταλύθησαν. Εἶτα
τῆς φυλακῆς ἐκβλήθησι, καὶ παραπεμφθεὶς ἑτέρῳ **C**
ἄρχοντι, καὶ πάλιν τιμωρηθεὶς, ἀπεκαταλύθη· καὶ
κατετίθη τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν τόκῳ ἐπιλεγομένῳ
Σταυρίῳ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓΩ.

II

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐπὶ τῆς
ἁγίας κόνης.

Ὁ φιλόφρων καὶ πανάγαθος Θεὸς ἡμῶν, οὐ
μόνον τοὺς ὑπὲρ αὐτὸν ἀγωνισζομένους ἁγίους ἀπὸ τοῦ
μαθητᾶς καὶ ἀποστόλους, προφήτας τε καὶ μάρτυ-
ρας, καὶ πάντας τοὺς εὐαρεστήσαντας αὐτῷ, βασι-
λείας οὐρανῶν, καὶ τῶν αἰωνίων ἡξίωσεν ἀγαθῶν·
ἀλλὰ καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἦδη ἔτριψαν, ἢ ἐτά-
φησαν, πλήρεις χάριτων ἀποδείξας, πολλοῖς ἐλάμ-
πρως θαύμασι. Καὶ γὰρ ὁ τάφος, ἐν ᾧ ὁ μέγας **C**
Ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μέλλων
μεταίτηθαι ἐτάφη, κόνιν ἁγίαν, ἣν οἱ ἐγχώριοι
Μάνα προσαγορεύουσι, ἐπινεύσει Πνεύματος ἁγίου,
κατὰ τὴν ὀρθόην ἡμέραν τοῦ Μαΐου μηνὸς ἐτησίως
ἐξαίφνης ἀναθρόει καὶ ἀναδιδῶσιν· ἣν οἱ προσερχό-
μενοι λαμβάνοντες, λῶνται αὐτῇ εἰς παντοίων
πᾶθῶν ἀπολύτρωσιν, εἰς θεραπείαν ψυχῶν, εἰς ῥῶσιν
σωμάτων, Θεὸν δοξολογοῦντες, καὶ τὸν αὐτοῦ θερά-
ποντα Θεολόγον γεναίροντες.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου
τοῦ Μαγιάου.

Ἀρσένιος, ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐκ

agnum venerandæ virificæque crucis, ex luce in
cælo compactum, vidente universo populo, super
sanctum montem Golgothæ extensum, ubi Dominus
noster Jesus Christus in crucem actus fuit. et pro-
cedens usque ad sanctum montem Oliveti, ita ut
splendoris sui claritate radios solis tegetet. Qua-
mòbrem omnis ætatis Christiani juvenes et senes,
pueri et lactentes, in sanctam Dei ecclesiam con-
venerunt: et incredibili gaudio perfusi, gloriam
gratiarumque actionem cum ferventissima com-
punctione Deo extulerunt pro stupendo miraculo:
de quo et sanctus Cyrillus ad Constantium scripsit,
in fide orthodoxa illum confirmans.

Et certamen sancti martyris Acacti.

Acacius Christi martyr fuit, Maximiano impera-
tore, ex regione Cappadociæ, militiam exercens in
Scholarum cohorte. Cognitus autem ut Christianus,
comprehensus fuit, et adductus ad regionis præsi-
dem: ac Christum confessus, graviter cæditur.
Deinde ad alium præsidem missus, ac vinculus una
cum aliis captivis Byzantium adducitur: flagrisque
crudelibus et tortuosis lignis toto corpore cæsus,
in carcerem detruditur. Ubi accurrentes divini an-
geli, incolumem ipsum reddiderunt. Cum autem
omnes, qui in carcere erant, eum tam repente
sanitati restitutum conspicerent, in Christum et
ipsi crediderunt, ac proinde capite obruncati
sunt. Deinde Acacius e carcere eductus, atque ad
alium præsidem remissus, rursusque excruciatu,
capite obruncatus fuit: et reliquæ ipsius depo-
sitis fuerunt in loco qui Staurium dicitur.

EODEM MENSE.

Die octava

SS Memoria sancti Joannis Theologi ob sanctum
cinerem.

Clementissimus et optimus Deus noster non
modo eos, qui pro ipso decertarunt, sanctos suos
discipulos et apostolos, prophetas quoque ac mar-
tyres, universosque, qui sibi placere, regno cœ-
lesti bonisque sempiternis dignos effecit; sed etiam
loca, in quibus versati sunt, aut sepulti, gratiarum
plena ostendens, multis ea miraculis illustravit.
Etenim sepulcrum, in quo magnus apostolus et
evangelista Joannes, paulo post transferendus, de-
positus fuit, sanctum cinerem, quem incolæ Manna
appellant, Spiritu sancto annuente, octavo mensis
Maii die quotannis extemplo emittit, emanatque:
quem qui accedunt, accipientes, in curationem uni-
versorum morborum, in animarum sanitatem, et
in corporum medelam eo utuntur, Deum laudan-
tes, ejusque servum Theologum venerantes.

Et memoria sancti Patris nostri Arsenii Magni.

Sanctus Pater noster Arsenius, fuit ex vetere

Roma, sanctissimæ Dei ecclesiæ diaconus. Propter suam autem scientiam atque virtutes delectus est a Theodosio Magno imperatore, ut filios ipsius Arcadium et Honorium non litteris tantum, sed et virtutibus imbueret. Sic vero ab imperatore honorabatur, ut Pater imperatorum diceretur. Verum ille turbas odio habens, terrarumque imperatorem fugiens, vitam solitariam amavit, Regemque cælestem optavit; quem rogabat, ut se in viam dirigeret, quomodo salvari deberet. Vocem igitur audivit e cælo sibi ter dicentem: Arseni, fuge homines, et salvaberis. Et statim mutatis vestibus, assumpto pauperis habitu, in Ægyptum profectus, solitariam vitam suscepit: cumque certasset, ut nemo alius, in profunda senectute ad Deum migravit.

EODEM MENSE.

Die nona

●● Certamen sancti Isaiæ prophætæ.

Isaias magnus Dei propheta Jerusalem patriam habuit; avunculus autem fuit Manasse regis filii Ezechii: quem cum propter iniquitates suas redarguisset, serra in duas partes sectus, vivendi finem fecit, sepultusque fuit juxta aquas, quas Ezechias rex perdiderat, aggesta terra propter inimicos. Deus autem signum Siloæ fecit propter prophetam. Cum enim antequam moreretur, siliisset, oravit, ut aqua scaturiret: et statim missa ei fuit ex eo aqua: ac propterea Siloæ cognomen habuit, hoc est, missus. Et olim quidem sacræ prophetæ reliquiæ jacuerunt, ut perhibent, juxta aquas Siloæ, et apud sepulcrum David et Salomonis regum. Tandem vero Constantinopolim translatae, juxta Blachernas depositæ sunt in templo sancti martyris Laurentii.

Et certamen sancti martyris Christophori,

De hoc sancto quædam mirabilia ac stupenda apud nonnullos perhibentur, quod scilicet faciem canis primum habuerat, hominesque devoraverit, ac tandem cum in Christum credidisset, formam mutaverit. Verum non ita res se habuit: sed sic illum aliqui fuisse suspicati sunt, quod ethenicus esset, et ferus, ac terribilis. Fuit tamen Decio imperante, et a comite in prælio comprehensus, cum Græce loqui nequiret, Deum rogavit: et missus ei fuit angelus, inquit: Confortare: tangensque labia ejus, fecit, ut Græce loqueretur. Urbem itaque ingressus, Christum prædicabat. Missi autem satellites, comprehenderunt eum. Sed cum virga ipsius germinasset, crediderunt in Christum, et una cum ipso baptizati sunt Antiochiæ a sancto Babyla, ubi et Chris'ophorus appellatus fuit. Postea ad imperatorem adductus, primum quidem plurimis cruciatibus subjicitur, ac tandem capite obtruncatur.

●● Et certamen sanctorum martyrum Epimachi, et Gordiani.

Epimachus, et Gordianus Christi martyres erant

τῆς κλακῆς Ῥώμης, διάκονος τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας· διὰ δὲ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀρετὴν, ἐξελέγη παρὰ τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὸ διδάσκειν τὰ παιδία αὐτοῦ, τὸν Ἀρχάδιον καὶ τὸν Ὀνώριον, οὐ μόνον γραμματεῖς ἀλλὰ καὶ ἀρετῆν. Οὕτω δὲ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ βασιλέως, ὡς καὶ Βασιλοπάτωρ καλεῖσθαι. Ἄλλ' αὖτις, τοὺς θορύβους μισῶν, καὶ τὸν κάτω βασιλεῖ ἀποστρεφόμενος, τὴν δὲ ἡσυχίαν ἀγαπῶν, καὶ τὴν ἄνω Βασιλεία ποθῶν, παρεκάλει αὐτὸν ὁδηγῆσαι εἰς ὄδον, ὅπως δεῖ σωθῆναι· ἤλθεν οὖν αὐτῷ φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσα ἐκ τρίτου· Ἀρσένιε, φεγγεῖ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ σώζου. Καὶ παρατίνα τὰ ἱμάτια ἀλλάξας, καὶ φορέσας πενιχρὰ, ἐπέβη εἰς Ἀῤῥυπτον, καὶ ἡσύχαζε. Καὶ ἀγωνισάμενος ὡς οὐδὲ ἄλλος, ἐν βαθεῖ γήρῃ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Θ'

Ἀθληταὶ τοῦ ἁγίου προφήτου Ἰσαΐου.

Ἰσαΐας, ὁ τοῦ Θεοῦ μέγας προφήτης, ἦν μὲν ἐκ Ἰερουσαλήμ, θεῖος δὲ ὑπῆρχε τοῦ βασιλέως Μανασῆ υἱοῦ Ἐζεκίου. Ἐλέγχων δὲ αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀνομιαῖς αὐτοῦ, ἐσχίσθη εἰς δύο μετὰ πρίονος· καὶ τελευτήσας, ἐτάφη πληθύνων τῶν ὀδόντων, ἔπειτα ἐπέβη βασιλεῖς Ἐζεκιᾶς ὁ βασιλεὺς, καταχώσας αὐτὸν εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ ὁ Θεὸς τὸ σημεῖον τοῦ Σιλωῆ ἐποίησε διὰ τὸν προφήτην· δι' ὅτι πρὸ τοῦ ἀποκεῖσθαι διψήσας ὑψέτα ποιεῖν [πιεῖν.] ὕδωρ, καὶ οὕτως ἀπεστάλη αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ ὕδωρ· διὰ τοῦτο ἐκλήθη Σιλωᾶμ, ὃ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Καὶ τότε μὲν ἔκειτο τὸ λερὸν λείψανον τοῦ προφήτου πληρῶν, ὡς εἴρηται, τῶν ὀδόντων τοῦ Σιλωᾶμ, καὶ τῶν τῶν βασιλέων Δαυὶδ καὶ Σολομώντος, ἔπειτα δὲ μετακομισθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατὰ τὴν εἰσοδὸν Βλαχερνῶν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μαρτύρου Λαυραίντιου.

Καὶ ἄθληταὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Χριστοφόρου.

Ἐπερὶ τούτου τοῦ ἁγίου λέγονται τινα κατὰ τὴν τερατώδη καὶ παρὰ ὄρα, ὅτι τε κυναρόσωπος ἦ πρότερον, καὶ ἀνθρώπους φῆσθαι, ὕστερον δὲ μετὰ τὸ πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ μεταμορφώθη. Οὐκ ἐστὶ δὲ τοῦτο· ἀλλὰ τινες αὐτὸν οὕτως ὑπενόησαν, ἵνα τὸ ἐθνικὸν εἶναι καὶ ἄγριον καὶ φοβερὸν ὄμας· ἢ ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, καὶ κρατηθεὶς ἐν κλέμῃ παρὰ τοῦ κόμητος, μὴ δυνάμενος λαλεῖν Γραικιστῶν, ὑψέτα τῷ Θεῷ, καὶ ἀπεστάλη εἰς ἄγγελος, λέγων· Ἀνδρίζου· καὶ ἀφάμενος τῶν ῥηλέων αὐτοῦ, ἐποίησεν αὐτὸν λαλεῖν Γραικιστῶν. Εἰσελθὼν οὖν ἐν τῇ πόλει, ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν. Ἀποστέλλονται οὖν στρατιῶται κρατῆσαι αὐτὸν εἰς τῆς βάρβδου αὐτοῦ βλαστησάσης, ἐπίστευσεν ὁ Χριστῷ, καὶ σὺν αὐτῷ βεπτίζονται ἐν Ἀντιοχείᾳ εἰς τοῦ ἁγίου Βαβύλα, ἔνθα καὶ Χριστοφόρος ὠνομασθη. Ἐῖτα προσαχθεὶς τῷ βασιλεῖ, καὶ πολλὰ βασανισθεὶς πρότερον, ὕστερον ἀπεκεφαλίσθη.

Καὶ ἄθληταὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἐπιμάχου καὶ Γορδιανοῦ.

Ἐπιμάχος καὶ Γορδιανός, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρ

τυρες, ὄπηρχον ἐκ τῆς μεγάλης καὶ παλαιᾶς Ῥώ-
μης· διὰ δὲ τὸ τὸν Χριστὸν ὁμολογεῖν, κρατηθέντες
ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθησαν τῷ τῆς χώρας
ἐπάρχῳ· καὶ καταναγκασθέντες ἀρνῆσασθαι μὲν τὸν
Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέν-
τες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς· καὶ κρεμασθέντες, ἐξέ-
σθησαν μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων. Ἔτα ἀπὸ τῶν ξύ-
λων καταβιθασθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν,
λαβόντες καιρὸν προθεσμίας· ὅπως μεταμεληθέντες
ζήσωσιν. Οἱ δὲ καὶ ἐν τῇ φυλακῇ ὄντες, οὐκ
ἐπάουστο τοῦ προσεύχασθαι, καὶ εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ,
ὅτι κατηξιώθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγωνίζεσθαι. Μετὰ
δὲ τινὰς ἡμέρας πάλιν ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς,
καὶ πολλαῖς καὶ διαφόροις βασάνοις ὑποβληθέντες,
ξίφει τὰς ἰσρὰς αὐτῶν καρφαλᾶς ἀπετιμήθησαν.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κοδράτου, καὶ τῆς
συνοδίας αὐτοῦ·

Κοδράτος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὄπηρχεν ἐπὶ
τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, ἐν Νικομη-
δεῖα τῇ πόλει· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν
καστηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς συνοδίας
αὐτοῦ, ἤλθη, δέσμιος καὶ παρεδόθη τῷ τῆς πό-
λεως ἀνθυπάτῳ· καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε παρ-
ῆρσι τὸν Χριστὸν. Ἀπλωθεὶς οὖν κατὰ γῆν, ἐτύ-
φθη, βουνεύροις ἑτροῖς· καὶ αἱμάτων πληρώσας
τὴν γῆν, τῷ δεσμωτηρίῳ παρεδόθη. Ἔτα εἰς Νίκαιαν
ἀγχεὶς παρὰ τοῦ ἀνθυπάτου, ἐτιμωρήθη. Τινὰς δὲ
φοβηθέντας τὰς κολάσεις, βουλομένους θῦσαι, τὸν
φόβον Θεοῦ ὑπομνήσας, ἐστήριξεν· οὐς εἰς πῦρ ἑμ-
βαλῶν ὁ ἀνθύπατος ἔκαστην. Ὁ δὲ Κοδράτος ἀπὸ
πόλεως εἰς πόλιν περιηγόμενος καὶ πάσας τοῖς αἰ-
μασι καθαγιάζων, τὴν Ἐρμούπολιν καταλαβὼν, τὴν
κεφαλὴν ἀπετιμήθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ψυχίου.

Ψύχιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ Μα-
ξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· πρῶτος τοῦ παλατιοῦ ὑπάρ-
χων, καὶ τὴν ἀξίαν μάγιστρος· ἐν Ἀντιοχείᾳ δὲ δια-
τρίβων ὁ Μαξιμιανός, προσέταξε Χριστιανὸν μὴ
στρατεύεσθαι· ἀλλὰ τοὺς βουλομένους Χριστὸν ὁμολο-
γεῖν, λύσαι τὰς ζώνας, καὶ ἰδιωτεύειν. Καὶ πολ-
λῶν ἐλομένων τὸν ἄδοξον μάλλον βίον, ἢ τὴν ἐν
ἀπολείᾳ τιμὴν, εἰς τούτων γίγονε καὶ ὁ μίγας Ψύ-
χιος. Καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ βασιλεὺς, ἐξέδυσεν αὐτὸν
τὰ πολυτελεῖα ἱμάτια, καὶ ἐνδύσας κολόβιον τρίχινον,
μετὰ τῶν γυναικῶν κατέκρινε συνδιᾶγειν. Καὶ μετὰ
τινὰς ἡμέρας προσκαλεσάμενος αὐτὸν, ἔφη· Εἰπέ
μοι. Ἠσύχιε, εἰ οὐκ αἰσχύνῃ ἐν ἀτιμῇ τοιαύτῃ
διᾶγειν· Ὁ δὲ εἶπεν· Ἡ παρὰ σοῦ τιμὴ πρόσκαιρός
ἐστι. Τότε λίθον μυλικὸν προσθήσας αὐτοῦ τῷ τρη-
χίλῳ ὁ βασιλεὺς, ἐξέριψεν ἐν τῷ Ὀρώνῃ ποταμῷ,
ἔθα καὶ τὸ μακρῖον ἐδίξαστο τέλος, ἀπολαβὼν βα-
σιλείαν οὐρανῶν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ψυχίου τοῦ
ὁμολογητοῦ.

Ὁστος ὄπηρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἀρμενια-

A ex magna et antiqua Roma. Cum vero Christum
profiterentur, comprehensi ab idololatriis sunt. et
regionis praesidi traditi, ab eoque compulsi Chris-
tum abnegare. et idolis sacrificare. Verum cum id
se facturos negarent, atrociter sunt caesi : deinde
in equuleum suspensi et ferreis unguibus dilaniati.
Mox e lignis depositi, in carcerem detruduntur,
statuto eis tempore, quo si resipiscerent, vivere
possent. Illi vero in carcere detenti, nunquam Deo
preces offerre, eique gratias agere cessarunt. Quo-
circa digni habiti sunt certame propter ipsum
subire. Post aliquot autem dies denuo e carcere
educti, et plurimis diversisque subjecti cruciati-
bus, gladio obtruncati.

B Et certamen sancti martyris Codrati, et sociorum
ejus.

Codratus Christi martyr fuit, Imperantibus Decio
et Valeriano, in urbe Nicomedia. Propter Christi
autem confessionem ab ethnicis comprehensus,
una cum sociis vinctus adducitur, et sistitur civi-
tatis proconsuli. Cumque interrogatus esset, libere
Christum professus est. Quare in terram extensus,
aridis boum nervis caeditur : cumque humum
sanguine suo irrigasset, in carcerem conjicitur.
Deinde Nicæam a proconsule abductus, denuo
tormentis subicitur. Cum vero nonnulli tormenta
extimescerent, atque idolis sacrificare vellent,
timorem Dei in mentem iis revocans, confirmavit
eos : quos proconsul flammis tradi jussit. Codratus
autem ex urbe in urbem circumductus, cum eas
omnes sanguine suo consecrasset, tandem Hermo-
polim venit, ibique capite obtruncatus fuit.

EODEM MENSE.

Die decima

● Certamen sancti Hesyctii martyris.

Hesychius Christi martyr fuit, Maximiano impe-
ratore, primus in palatio, ac dignitate magister.
Cum autem Maximianus Antiochiæ degeret, præ-
cepit, ne Christiani militarent, sed qui Christum
profiteri vellent, cingulum solverent, vitamque
privatam agerent. Multi igitur ingloriam vitam sibi
potius elegerunt, quam in perditione honorem.
Ex quorum numero fuit et magnus Hesychius.
Quod ubi imperator intellexit, exiit eum pretiosis
vestibus, et colobio cilicio indutum jussit una
cum mulieribus degere. Post aliquot autem dies
illum accersens : Nonne, inquit, pudet te, Hesy-
chi, in tali ignominia versari ? At ille, tuus
honor, reposuit, ad tempus durat. Tum vero im-
perator molarem lapidem ad collum ejus alligari,
ipsumque in Orontem fluvium projici jussit, ubi
et beatum finem accepit, regnum cælorum ado-
ptus.

Et memoria sancti Patriæ nostri Hesyctii confes-
soris.

Hic fuit ex regione Armeniacorum. Cupi'

tem monachus fieri, vitamque tranquillam ducere, in maritima loca descendit. Cum autem in montem excelsum pergeret, dæmones ingressi in duos viros Joannem, scilicet, et Hilarionem, effecere, ut occurrerent ei, et interrogarent eum, quo abiret. Eo vero locum designante, aiunt, illum feris latronibusque plenum esse. At ille : Ego vero, inquit, digna mortis facinora perpetravi, mortisque vitandæ causa huc venio Cui responderunt : Cum mortem ab hominibus tibi infligendam timeas, a feris illam non times? Tunc dæmonum fraudem detegens, formato crucis signo, eos ex illis hominibus ejecit. Ipse vero in eum, quem optaverat, locum profectus, oratorium extruxit, ibique solitariam vitam egit, assiduas ad Deum preces fundens, et admirabilis in virtutum exercitationibus effectus. Cumque multa miracula perpetrasset, vivere desiit, Ipsius autem reliquiæ in urbem Amaseam translatae sunt.

● Et certamen sancti Simonis Zelotæ apostoli.

Simon magnus Christi apostolus, Zelotes nuncupatus, cum in cænaculo una cum sanctis apostolis esset, visibilemque Spiritus operationem in specie columbæ et in linguis igneis suscepisset, totus igneus effectus, divinoque zelo repletus, omnem quidem deorum plurium errorem, velut fœnum, libere incendit; terram vero prope universam percurrrens, illam doctrinæ sermonibus, pietatisque lumine illustravit illuminavitque. Unde et recte ac vere Zelotæ cognomentum accepit, et duplicem confessionis coronam adeptus est. Nam Mauritaniam, totamque Afrorum regionem, et Libyam universam peragravit, et plures infidelium ad Dominum convertit: ac demum in Britanniam profectus, cruci affixus fuit: atque ita spiritum Deo tradidit.

Et certamen sancti Alphæi martyris, et sociorum ejus.

Alphæus, Philadelphus, et Cyrinus, Christi martyres, erant oriundi ex regione Italiæ, nobiles ac divites, filii Vitalii ejusdem regionis præfecti. Cum vero a quodam Onesimo Christiano pietatem didicissent, et baptizati fuissent, Christum prædicabant. Eo autem tempore, præfecto cum imperatoris litteris ab urbe Roma in istam Italiæ regionem amandato, ut Christianos omnes occidendis curaret; ad ejus notitiam isti delati, et comprehensi, ac vinculis constricti, Romam missi sunt, una cum Onesimo, et Erasmo, aliisque viris quatuordecim, ad Licinium: a quo traditi Diomedii præfecto, Puteolos abducuntur. Et Onesimus quidem maximo ad pectus superimposita lapide, spiritum emisit. Erasmus vero cum reliquis quasi ordinaris capite plexus fuit. At prædicti tres in Siciliam missi, ibidem interfecti sunt.

B Καὶ ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ.

Σίμων, ὁ μέγας ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐπιγόμενος Ζηλωτής, μετὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ὑπάρχων ἐν τῷ ὑπερήφῳ, καὶ τὴν ὁρωμίνην τοῦ Πνεύματος ἐνέργειαν ἐν αἰδεί περισσεύσας καὶ πρηνεῖς γλώσσας ὑποδεξάμενος, ὄλος κυρίωνος γήενων καὶ θεοῦ ζήλου πλῆσθεις, τὴν μὲν πολλὴν πλάνην πᾶσαν ὡς χόρτον κατέφλεξε τῇ ἀφ᾽ ἡσῆς τὴν δὲ γῆν ὄλην σχεδὸν διαδραμῶν, τῷ διδασκαλικῷ λόγῳ αὐτοῦ καὶ τῷ φήγῃ τῆς εὐσεβείας ἡμῶν πρὸς τὰ καὶ καταφρόντισιν. Ὅθεν καλῶς καὶ καταλλήλως τὴν τοῦ Ζηλωτοῦ ἐπίκλησιν ἔλαβεν, καὶ διπλοῦν τὸ στέφος τῆς ὁμολογίας ἔλαβεν. Μαρτυρίαν γὰρ, καὶ τὴν τῶν ἄφρων χώραν, καὶ τὴν Λιβύην ἤπασαν διελθὼν, καὶ πολλοὺς τῶν ἁπλοῶν ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, ὕστερον ἐν Βρυτάνῃ γενόμενος, καὶ τῷ σταυρῷ προσπεγνίς, θῆναι πνεῦμα τὸ ἑαυτοῦ παρέθετο.

Καὶ ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀλφείου καὶ τῆς συνουσίας αὐτοῦ.

Ἀλφείδης, Φιλάδελφος, καὶ Κυρίνος, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Ἰταλίας, εὐγενεῖς καὶ πλοῦσιοι, υἱοὶ Βιταλίου ἄρχοντος τῆς χώρας. Μαθόντες δὲ τὴν εὐσεβεῖαν παρὰ Ὀνησίμου τινὸς Χριστιανοῦ, καὶ βαπτισθέντες ἐκῆρτον τὸν Χριστόν. Κατ' ἐκείνον δὲ τὸν καιρὸν ἀποσταλτικῶς ἄρχοντος ἀπὸ Ῥώμης μετὰ γραμμῶν βασιλικῶν ἐν τῇ χώρῃ Ἰταλίας, ἐπὶ τὸ φονεῦσθαι τοὺς Χριστιανοὺς, διαγνωσθέντες οὗτοι καὶ κρατηθέντες, δέσμιοι παρεπέμφθησαν εἰς Ῥώμην ἅμα Ὀνησίμῳ καὶ Ἐράστῳ, καὶ ἑτέροις ἀνδράσι δέκα καὶ τεσσαρῶν πρὸς Αἰκίτιον. Καὶ ὅπ' ἐκείνου παρεδοθέντες ἀνομιᾷ τῷ ἡγεμόνι, ἐν Ποιτίοις ἀπέχθησαν. Καὶ ὁ μὲν Ὀνησίμος λίθον μέγαν κατὰ τοῦ στῆθους δεξάμενος, ἀπέχετο τὸ πνεῦμα· ὁ δὲ Ἐρασμος μετὰ τῶν λοιπῶν βαπτιστῶν ἀπεκαταλύθη· οἱ δὲ τρεῖς ἐν Σικελίᾳ κτεθέντες, ἀνῆρέθησαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΑΓ

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γενεθλίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅτε τὴν τοῦ Βύζαντος πόλιν ὁ Μίγας ἐν βασιλευσίᾳ καὶ Χριστιανικώτατος Κωνσταντῖνος λαβὼν, καὶ κτίσας πολλῶν μαιζονα, καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα τὴν κλησιν αὐτῆς μεταμίψας, ἀντὶ Βυζαντίου Κωνσταντινοῦπολιν ὠνόμασε, μετὰ τὸ συμπληρῶσαι τὸ τεῖχος, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ οἰκήσεις, καὶ τὰς ἱερὰς ἐκκλησίας, ἀναθεὶς ταύτην τῇ ὑπερανδρόφῳ Δεσποίνῃ ἡμῶν Θεοτόκῳ καὶ Ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ, κατεξαίρειτο· εὐχαριστῶν ἅμα τῷ ἁγιοτάτῳ πατριάρχῳ, καὶ τῷ κληρῳ, καὶ τῷ λαῷ, λιτανεύσας ἀνῆλθεν ἐν τῷ φόρῳ, ἐν ᾧ τὴν αὐτοῦ στήλην οἱ πολῖται ἀνίστησαν, φέρουσιν τοὺς ἁγίους τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἡλούς ἐν τῇ κεφαλῇ, οὗ κάτωθεν κείνται οἱ δώδεκα κόφῃνοι· τῶν περισευσάντων κλασμαίων τῶν πάντα ἔρτων. Ἐκ τότε οὖν παραλαβοῦσα ἡ συνῆθεια ἑορτάζει: [v] ταύτην ἕως τοῦ νῦν.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μωκίου.

Μώκιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Βυζαντίου, υἱὸς Χριστιανῶν Εὐφράτου καὶ Εὐσταθίου, ὀρμωμένον ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Ὑπάρχων δὲ πρεσβύτερος, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, παρήγγελλε πᾶσιν ἀπέχεσθαι μὴ τῶν εἰδῶλων, τιμᾶν δὲ τὸν Χριστόν, καὶ σέβειν αὐτὸν ὡς Θεὸν ὄλων, καὶ Κύριον. Ἐν μιᾷ δὲ θυσίας ἐπιτελουμένης παρὰ τοῦ ἄρχοντος, καὶ τοῦ λαοῦ θύοντος, θεῖα ζήλω κίνηθεις, δραμῶν ἀνέτριψε τὸν βωμόν, καὶ τὰ θύματα διεσκόρπισε. Κρατηθεὶς οὖν ἐτιμωρήθη, καὶ ἐμβληθεὶς εἰς πῦρ, ὥρπετο μέσον τῆς φλογὸς μετὰ τριῶν ψαλλόντων, καὶ τοῦ ἐνὸς τὸ πρόσωπον ἔλαμπεν ὑπὲρ τῶν ἡλίων. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν ὀγιη, ἡ δὲ φλόξ ἔκαυσε τοὺς παριστώτας, καὶ τὸν ἄρχοντα. Ἐτα πέμπεται εἰς Ἡράκλειαν τῆς Θράκης· ἔνθα τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς ἐτάφη. Ὑστερον δὲ κτίσας ναὸν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἤγαγε τὸ λείψανον αὐτοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν αὐτῷ.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Διοσκορίδου.

Διοσκορίδης, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς Σμυρναίων πόλεως· Χριστιανὸς δὲ ὢν, ἐκέρυττε οὐδέποτε τὸν Χριστόν, καὶ ἐδίδασκεν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ πάντας τοὺς προσερχομένους αὐτῷ· καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφων ἀπὸ τῆς πατροπαράδοτου πλάνης ζυτῶν, ἐδάπτειξε. Κρατηθεὶς οὖν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, μὴ φερόντων ἀκούειν παρήγορα τὸν Χριστόν κηρυττόμενον, ἐμαστιγώθη. Ἐτα δευθεὶς παρεδόθη τῷ ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ ἑκαίνου, καὶ Χριστιανὸν ἐκεῖνον ὁμολογήσας, βετανισθεὶς παρεπέμφθη φυλακῇ, ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις κακουχθεὶς ἐν αὐτῇ· εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς πάλιν ἠνγκάσθη τὸν Χριστόν ἀρνήσασθαι· καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐξίστη, κοσμηθεὶς. Καὶ ἐπιμένων τῇ εἰς

Α

EODEM MENSE.

Die undecima.

●● Commemoratio natalis Constantinopoleos.

Cum maximus imperatorum et Christianissimus Constantinus urbem Byzantii accepisset, eamque multo majorem, quam erat, ædificasset, impositoque proprio nomine pro Byzantio Constantinopolim appellasset, postquam mœnia absolvit, extructaque in iis ædificia, et sacras ecclesias, eam dedicavit gloriosissimæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque virgini Mariæ, gratias supra modum agens: et una cum sanctissimo patriarcha, et clero, ac populo supplicatione facta, reddidit ad forum in quo cives columnam ipsius erexerunt, in capite sanctos Christi Dei nostri clavos ferentem; in infimo vero loco duodecim cophinos fragmentorum, quæ ex quinque panibus superaverant, habentem. Ex illo igitur tempore obtinuit consuetudo, ut hæc festivitas celebraretur usque in præsentem diem.

Et certamen sancti Mocii martyris.

Mocius sacer Christi martyr, ex urbe Byzantio prognatus, filius fuit Euphrati et Eustathiæ parentum Christianorum, qui ex vetere Roma originem ducebant. Cum vero esset ecclesiæ Christi presbyter, cunctos hortabatur, ut ab idolis recederent, ac Christum venerarentur, eumque ut Deum ac Dominum universorum colerent. Quadam autem die cum a præside et populo sacrificante victimæ immolarentur, divino zelo motus, accurrens aram subvertit, et victimas dispersit. Quare comprehensus, tormentis subijcitur, atque flammis traditur. Verum in medio flammæ visus est una cum tribus viris psallentibus, ex quibus uni præ cæteris facies sole splendidior emicabat. Ac ipse quidem incolumis evasit; flamma vero eos, qui circum aderant, ac simul præsidem consumpsit. Deinde missus est in Heracleam, urbem Thraciæ, ubi capite truncatus est, et sepultus. Postremo cum Constantinus Magnus templum ædificasset, sacras ejus reliquias intulit, atque ibidem deposuit.

●● Et certamen sancti Dioscoridis martyris.

Dioscorides Christi martyr erat ex urbe Smyrna. Cum vero Christianus esset, Christum libere prædicabat, atque omnes, qui ad ipsum accedebant, in nomine ejus edocebat, multosque ex infidelibus a patrio errore, quem a majoribus traditum acceperant, avocans, baptizabat. Comprehensus igitur ab idololâtris, qui Christum tam libere prædicari non ferebant, flagris cæsus fuit. Deinde vincitus, præsidi est traditus: atque ab hoc interrogatus, ac sese Christianum professus, pluribus tortus cruciatibus, detrusus fuit in carcerem, ubi per plures dies graves ærumnas sustinuit. Postea e carcere eductus, iterum compulsus est Christum abnegare, quod cum facere recusasset, suspensus est, et

dilaniatus. Cum denique in Christi confessione constans persisteret, præsidis jussu interemptus fuit.

EODEM MENSE.

Die duodecima.

Memoria sancti Patris nostri Epiphani, episcopi Cypri.

Sanctus Pater noster Epiphanius erat ex regione Phœnicis, Judæis parentibus natus. Sed illis in Legis cultu permanentibus, ipse ad Christum accurrens, baptizatus est, et monasticum institutum suscepit. Deinde Cypri Episcopus ordinatur: atque ita Deo servivit, ut et miracula patrare meruerit. Cum autem pro fide orthodoxa decertaret, plures ærumnas ab heterodoxis sustinuit: et veritatem quidem sermonibus corroboraturus, hæreticos vero ex ecclesia abacturus, Constantinopolim migravit. Adactus autem ab Eudoxia exsilio Chrysostomi se subscribere, adduci nequivit, ut id faceret. Cum vero illa comminaretur, nisi ipse faceret, se idolorum templa aperturam, persuaderi se passus, subscripsit. Quod ubi Chrysostomus intellexit, hæc ad 95 ipsum scripsit: Epiphani, quoniam exsilio meo consensisti, in throno tuo non sedebis. Ille vero rescripsit: Athleta Joannes, verberare, et vince. Demum in Cyprum navigans, vitam in navigio finivit.

Et memoria sancti Patris nostri Germani patriarchæ Constantinopolitani.

Sanctus Pater noster Germanus, imperante Heraclio, fuit filius Justiniani Patricii, quem ob invidiam Heraclii filius occidit, ipsumque Germanum eunuchum fieri curavit, ac Magnæ Ecclesiæ clero præfecit. Ille vero primum quidem se divinarum Scripturarum meditationi addixit, et religionis exercitationi, ac cæteris virtutibus acquirendis sese totum impendit. Postea episcopus Cyzicenis ecclesiæ ordinatus est. Deinde ex Cyzico translatus, ad cathedram Constantinopolis evectus fuit, patriarcha factus. Ibi sua doctrina populum illuminavit, atque altiora divinarum Scripturarum arcana exposuit, et usque ad imperium Leonis Isaurici perstitit: quem cum sacras imagines aversantem vidisset, eumque neque rationibus, neque adhortationibus ab hæresi avocare potuisset homophorio, hoc est, pallio, super sacra mensa deposito, ad propriam domum abiit, et quietam vitam egit: ubi preces Deo assidue offerens, nonagenarius ad Deum migravit.

EODEM MENSE.

Die decima tertia.

Certamen sanctæ Glyceriæ martyris.

Glyceria Christi martyr fuit, temporibus Antonini imperatoris et Sabini præsidis, in Trajanopoli Thraciæ urbe. Cum autem quadam die præses idolis sacrificaret, ipsa venerando crucis signo in fronte munita, ad eum accessit, Christianam sese esse, ac famulam Christi professam. Tunc hortante præ-

Α Χριστόν ὁμολογῶ, προστάξει τοῦ ἀρχοντος ἀγρεύθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

IB'.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἐπιφανίου, ἐπισκόπου Κύπρου.

Ἐπιφάνιος. ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Φοινίκης, υἱὸς Ἰουδαίων. Ἄλλ' ἐπιπλέον ἐναπομεινάντων τῇ τοῦ νόμου λατρείᾳ, αὐτὸς πρὸς τὸν Χριστὸν ἔδραμεν, καὶ βαπτισθεὶς, γέγονε μοναχός. Ἔτα χειροτονήθη καὶ ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ οὕτως ἐθεράπευσε τὸν Θεόν, ὡς καὶ θαύματα ποιεῖν ἀξιώθηται. Ἀγωνιζόμενος δὲ ὑπὲρ τῆς ἐκκοδόξου πίστεως πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν ἐκκοδόξων ὑπέστη, καὶ τὴν ἀλήθειαν μὲν ἐν τοῖς λόγοις κρατύνας, τοὺς δὲ αἰρετικούς τῆς ἐκκλησίας ἀπελάσας, ἐπεδήμησε καὶ τῇ Κωνσταντινουπόλει. Καὶ καταναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς Εὐδοξίας ὑπογράψαι εἰς τὴν ἐξορίαν τοῦ Χρυσόστομου, οὐκ ἐποίησεν. Ἀπειλούσης δὲ αὐτῆς, ὡς εἰ μὴ τοῦτο ποιῆσαι, εἰδῶλα ἀνοίξειν, πεισθεὶς ὑπέγραψε. Καὶ μεθὲν ἰ Χρυσόστομος τοῦτο, ἔγραψε πρὸς αὐτόν· Ἐπιφάνι, ἐπεὶ συνήνεσας εἰς τὴν ἐξορίαν μου, οὐ μὴ κἀπὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου σου. Ὁ δὲ ἀντέγραψεν, Ἀθλητὴ Ἰωάννη, παῖου, καὶ νίκᾳ. Ἐτα πλείων εἰς Κύπρον ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πλοίῳ.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γερμανίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Γερμανός ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ὑπήρχεν ἐκ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, υἱὸς Ἰουστινιανοῦ Πατριάρχου· ὃν διὰ φθόνον ὁ τοῦ Ἡρακλείου εὐνοῦσας, τοῦτον εὐνοῦχισε, καὶ τῷ κληρῷ ἐκκλησιαστικῆς Ἐκκλησίας ἀνέταξεν. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν τοῦ εὐνοῦχου τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν, εὐκρίτως ἀπλήρως καὶ λοιπῇ ἀρετῇ. Ὑστερον ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος τῆς ἐν Κυζίκῳ ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς Κυζίκου μεταστειθεὶς ἐπὶ τὴν καθέδραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνήχθη, πατριάρχης γενόμενος. Καὶ τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ τὸν λαὸν φωτίσας, καὶ τὰ βεβηωτέρα τῶν θείων Γραφῶν ἐρμηνεύων, διήρπασεν μέχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὃν ὄντας τὰς θείας εἰκόνας ἀποστρεφόμενον, καὶ μήτε λόγους μήτε παραινέσεις δυναθεὶς πείσαι αὐτὸν ἀποστῆναι τῆς αἰρέσεως, θεὸς τὸ ὠμοφρόδιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης, ἀπελθὼν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ἤσυχον ἐν τῷ Θεῷ προσευχόμενος, πρὸς Θεὸν ἐξέδημα χρόνων ἐνενημήκοντα.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

II'

Ἀθλητὴς τῆς ἁγίας μάρτυρος Γλυκερίας.

Γλυκερία, ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως καὶ Σαβίνου ἡγεμόνος, ἐν Τραιανουπόλει τῆς Θράκης. Θύοντος ὄν τοῦ ἡγεμόνος τοῖς εἰδώλοις, αὕτη ἐπὶ τοῦ μετακῶν αὐτῆς ἐπιγράφασα τὸν εἰμίον στυρῶν, ἤλασε πρὸς τὸν ἡγεμόνα, Χριστιανὴν ἐκτετὴν καὶ δοῦλην τοῦ

Χριστοῦ ὀνομάσασα. Καὶ τοῦ ἡγεμόνος παραινούν-
τος αὐτῇ θύσαι, εισελθούσα ἐν τῇ ναφ̄ τῶν εἰδώλων
καὶ εὐξαμένη τῷ Χριστῷ, κατέβαλε τὸ τοῦ Διὸς εἰ-
δωλον καὶ συνέτριψε. Διὰ τοῦτο κρεμασθεῖσα ἐκ
τριχῶν, ἐξέσθη σιδήροις. Εἶτα ἀποκλεισθεῖσα εἰς
φυλακὴν, ἐπέφετο ὑπ' ἀγγέλου. Εἶτα ἐκ φυλακῆς
ἐκβληθεῖσα, ἐνεβλήθη εἰς κάμινον πυρός· καὶ τοῦ
πυρός ὑπὸ θείας δρόσου σβεσθέντος, ἐξῆλθεν ἀβλα-
βῆς. Εἶτα ἐξεδάρη τὴν κεφαλὴν· καὶ ἀποκλεισθεῖσα
εἰς φυλακὴν καὶ ὕψισα ὑπὸ ἀγγέλου, παρε-
σκεύασε τὸν δεσμοφύλακα πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ·
ὅστις παρατυχεῖ ἀπεκεφαλίσθη. Ἡ δὲ ἅγια θηριο-
μαχῆσασα ἐθελειώθη. Καὶ κατετίθη τὸ λείψανον αὐτῆς
ἐν Ἰρακλείῃ τῆς Θρακίης.

Καὶ ἀθλητὸς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ Β
τῆς βασιλείας Μαξιμιανῶ στρατευόμενος ὑπὸ Νου-
μεριανῶ κόμητι. Θύοντος δὲ τοῖς εἰδώλοις τοῦ κό-
μητος μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν τάγματος, μόνος δ' Ἀλέξ-
ανδρος οὐ μόνον οὐκ ἐπέσθη θύσαι, ἀλλὰ καὶ τὸν
κόμητα, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πεπλανημένους ἐκάλεσε
καὶ δαιμόνων λατρευτάς. Κρατηθεὶς οὖν, ἤχθη πρὸς
Μαξιμιανὸν, καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμο-
λογήσας, ἐτύφθη σφοδρῶς. Εἶτα παρεπίμθη Τι-
βεριανῷ ἐπάρχῳ, τιμωρεῖσθαι κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπὸ
Ῥώμης μέχρι Βυζαντίου. Καὶ πρῶτον μὲν τὰς
πλευρὰς τῷ πυρὶ κατεφλίχθη· ἔπειτα βάβδοις
ἀκανθίνοις ἐτύφθη, τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἀκολουθούσης
καὶ προθυμοποιούσης αὐτόν. Ἀχθεὶς δὲ εἰς Βέροιας
δεσμῶν, καὶ διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξαγαγών, πολ-
λοῦς τῶν εἰδωλοκρατῶν ἐπίσειε πιστεύσαι τῷ Χρι-
στῷ· καὶ γενόμενος ἐν Δριζιπάρῳ πόλει τῆς Θρακίης,
τὴν διὰ ξίφους ἐδίεξε τελευτήν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Σεργίου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Σέργιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογητῆς, ὄπῃρχε μὲν
εὐγενῶν καὶ πλουσίων γονέων υἱὸς ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει γεννηθεὶς· προσκυνῶν δὲ τὰς θείας καὶ
σεπτὰς εἰκόνας, ἐκρατήθη παρὰ τὸν Εἰκονομάχων.
Καὶ παραστὰς τῷ παρανόμῳ βασιλεῖ Λέοντι, κατη-
ναγκάστηκε ποτὲ μὲν κολακείαις, ποτὲ δὲ ἀπειλαῖς
ἀθετήσαι τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων. Μὴ
πεισθεὶς δὲ, ἀλλὰ λογισάμενος τὸν τύραννον ὡς βδέ-
λυγμα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ, καὶ τὰς ἀπειλὰς ὡς λῆ-
ρον ἠγησάμενος, παρήρησεν ἔλεγε, δεῖν προσκυνεῖν
τὰς τιμὰς εἰκόνας, καὶ τιμᾶν αὐτάς πάντα Χρι-
στιανὸν σχετικῶς, ὡς τῆς τιμῆς διαθινοῦσης ἐπὶ τὸν
πρωτότυπον. Τότε δεθεὶς σχοινίῳ τὸν τράχηλον,
ἐσύρτετο ἐπ' ἀγορὰς ὡς κακοῦργος. Εἶτα φυλακῇ παρ-
εδόθη καὶ δημευθεὶς, καὶ γυμνωθεὶς τοῦ πλοῦτου
αὐτοῦ, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εἰρήνης, καὶ τῶν
τεχνῶν, ἐξώρισθη. Ἐνθα πολλὰς θλίψεις καὶ ποι-
κίλους πειρασμοὺς ὑπομένειν, πρὸς Κύριον ἐξεδή-
μησεν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παυσικακοῦ.

Παυσικακὸς ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν ὄμῃρχε μὲν
ἐκ τῆς πόλεως Ἀπαμείας, ἐκ γονέων γεννηθεὶς
εὐλαβῶν. Ἰατρός δὲ ὢν τὴν τέχνην, περιήρχετο

side, ut ipsa sacrificaret, idolorum fanum ingressa,
et precibus ad Christum fusis, simulacrum Jovis
dejecit, et contrivit. Quamobrem capillis suspensa,
ferreisque unguis dilaniata, ●● in carcerem con-
jicitur, ubi ab angelo pascitur. Tum e carcere
educta, in ardentem fornacem projicitur, sed ex-
tincto per rorem divinum igne, illæsa evadit.
Postea detracta capitis pelle, denuo in carcerem
detruditur: ubi ab angelo sanata, custodem carceris
ad Christi fidem convertit, qui illico capite
otruncatur. At sancta feris objecta, vitam finivit:
et reliquæ ejus in Heraclea Thraciæ urbe depo-
sitis sunt.

Et certamen sancti Alexandri martyris.

Alexander Christi martyr fuit tempore Maximiani
imperatoris, militarem artem exercens sub Nume-
riano comite. Cum autem comes una cum subjecta
sibi cohorte sacrificaret, solus Alexander non
tantum idolis sacrificare recusavit, verum etiam
comitem cum suis sociis seductum appellavit,
et dæmonum cultorem. Comprehensus igitur,
ad Maximianum adducitur: ac interrogatus,
Christumque professus, crudeliter cæditur. Deinde
Tiberiano præsidi traditur, ut tormentis cruciaretur
in itinere ex urbe Romana Byzantium usque.
Ac primum quidem igne in lateribus ustulatur:
spineis deinde virgis cæcidit, matre ipsum sequente
ac prompto hilarique animo eum esse jubente.
Adductus autem Beroam vinculus, ac precibus
aquam producens, multos ex idololatriis persuasit
fidem Christi amplecti. Demum cum Driziparam
Thraciæ urbem venisset, gladio percussus, finem
accepit.

●● *Et memoria sancti Sergii confessoris.*

Sergius, Christi confessor, Constantinopoli nobi-
libus ac divitibus parentibus natus fuit. Cum vero
divinas ac venerandas imagines coleret, ab Icono-
machis comprehensus, ad impium imperatorem Leo-
nem adducitur, a quo modo blanditiis, modo minis
a sacrarum imaginum cultu recedere compelleba-
tur. At cum non assentiretur, sed potius tyrannum
tanquam rem abominandam reputaret, ejusque
sermone et minas pro nihilo ducens, summa ani-
mi fiducia pronuntiavit, venerandas imagines coli
oportere, et ab omnibus Christianis merito hono-
rari, perinde ac si honor ille prototypo exhiberetur.
Tum fune ejus collo alligato, tanquam maleficus
ac scelestus per plateas pertractus fuit: deinde in
carcerem detrusus, ac publice reus denuntiatus,
divitiisque suis orbatus, una cum uxore sua Irene,
ac liberis, in exsilium missus est: ubi cum pluri-
mas tribulationes diversasque ærumnas sustinuis-
set, migravit ad Dominum.

Et memoria sancti Patris nostri Pausiaci.

Sanctus Pater noster Pausiacus ex urbe Apamea
oriundus, piis parentibus natus, cum professione
medicus esset, urbes ac regiones peragravit, ægr

los omnes abique villa mercede curando. Deinde mundum odio habens. Christoque amore flagrans, in quoddam monasterium se recepit, et monachus factus est; atque adeo in virtute profecit. jejuniis, vigiliis, et assiduis precibus vacans, ut maximis gratis dignus fecerit. Cibus illi fuit solus isque medicus panis, et aqua similiter. Ob ipsius autem virtutem a Cyriaco patriarcha Constantinopolitano, quamvis iustus, Synodorum episcopus institutus est, imperante Mauricio, quem et ipse a gravissimo morbo curaverat. Postea creditum sibi gregem recte gubernans, vixit usque ad imperium impii Leonis Ieonomachi: atque in extrema senectate migravit ad Dominum.

EODEM MENSE.

Die decima quarta.

☉ **Coriamen sancti Isidori martyris.**

Isidorus Christi martyr, Decio imperante, fuit ex urbe Alexandriam. Cum vero optionis munere in militiis fungeretur, in insulam Chium profectus cum classe navium, quibus Numerius præerat, apud hunc a Julio centurione delatus est, quod Christianus esset. Comprehensus igitur, et coram ipso adductus, atque interrogatus, an Christum profiteretur: Prosterior, inquit, Christum esse cæli, terræ, marisque factorem, et credo in ipsum tanquam in verum Deum ac Dei Filium, pro hominum salute ex sancta Virgine Maria natum, hominemque factum semine et sine corruptione. Quibus doctrinis ac sermonibus illum obstupesciens, diversis primum tormentis excruciatu s fuit. Cum vero immutabilem animum erga Christum gereret, et supplicia generose perferret, capite demum plexus, martyrii coronam accepit.

☉ **Coriamen sancti Maximi martyris.**

Maximus Christi martyr, divino zelo inflammatus, cum videret idololatrias non modo idolis seipos addicentes, sed etiam alios in errorem inducentes, compellentesque illa adorare, ac pro diis habere; ingemiscens et contristatus, Deum orabat, ut persecutionem compesceret: simulque Christum modo occulte, modo palam ac libere prædicans, multos ex his qui ad ipsum accedebant, ad Dominum convertens, baptizabat. Quadam autem die cum victimæ immolarentur, cunctique Græci ad abominanda sacrificia studiosè accurrerent, nec animalia tantum, sed etiam homines immolarent: rem indignam ægre ferens ac in medium prosiliens aperte illos increpavit, idola appellans lapides animæ carentes et ligna, quæque sibi ipsi opem ferre nequirent. Tum vero ab infidelibus comprehensus, varis primum tormentis excruciatu s, ac demum lapidibus obruitur. Atque ita ad Dominum migravit.

Α τὰς εὐλαίας καὶ τὰς χάριτας θεοποιῶν πάντας τοὺς νεοπίστευτας ἐπαγγέλλεται. Ἐπεὶ παύσας τὸν πόλεμον, καὶ τὸν Χριστὸν ἐπαγγέλλεται, ἀπελθὼν ἐν μοναστηρίῳ τῆν, ἐγγυετο μοναχικῶς καὶ συνεπέσω ἤρωςτο ἐν ἐρετῆν, νηστειῶν, ἐργασίῶν, καὶ τρυφῶν, ὡς καὶ χειρῶν ἁγῶν ἡν ἐξέστην. Ἰσορῆ δὲ ἐν αὐτῷ ἔσκε μόνος δάκτυλος, καὶ ἴσως ἔμοιχε διὰ τὴν ἐρετῆν αὐτοῦ ἐπὶ Κοινωνίᾳ πατρῴῃσι Κωνσταντινουπόλεως, καὶ εἰ βυζαντινός, ἔγνω τὸν τῆν Συνόδων ἐπίσκοπος ἐπὶ τῆς βασιλείᾳ Μαυρικίου, ἐν καὶ ἰσχυρίσθητο ἐπὶ ἐφοροῦντος νοσημάτων. Ἐπεὶ καλῶς τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔγνω, ἔζηε μὴ χεῖ τῆς βασιλείας τοῦ δευτεροῦς Διονυσίου τοῦ Εἰκονομαχοῦ καὶ ἐν βαθεί γέφυρ γουόμενος, τῆς Κίριον ἐξεδέχθησαν.

B

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΑ'

Ἄθλιος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰσιδώρου.

Ἰσιδώρος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἐπέρχε μὴ ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ἀπὸ Ἀλεξανδρείας τῆς πόλεως στρατιώμενος ὅτε, τὴν τοῦ ὀπίσκωνος ἐπὶ ἐπέτελε. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Χίον τὴν νῆσον, μετὰ τῶν στρατιωτικῶν κλοίων, ὧν ἔρχε Νομίου, διεβλήθη ἐπὶ Ἰουλίῳ κεντουρίωνος ὡς Χριστιανὸς τῷ Νομῆριον. Καὶ κρατηθεὶς καὶ παραστὰς αὐτῷ ἤρωτηθη, εἰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι Καὶ Χριστόν ὁμολογῶ, ὡς ποιῶσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πιστῆν ἐν αὐτῷ, ὡς ἀληθῶς Θεὸν ὄντα καὶ Ἰὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων γεννηθέντα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Μαρίας, καὶ ἐνανθρωπήσαντα ἀποθνήσκον καὶ ἀφθάρων, καὶ τοῖς τοιοῦτοις ἔργων καὶ λόγων καταπλήξας αὐτόν, διαφόροις βασάνων τῶν καυροποδληθεὶς ἐτιμωρεῖτο. Ἐχων δὲ τὴν ἰσχυρίαν πρὸς Χριστόν, καὶ τὰς βασάνους ὑπομῖνον γενναίως, ὕστερον τὴν κεφαλὴν ξίφει ἀπομιμήν, ἐν τοῦ μαρτυρίου στέφανον εἴληφεν.

C

Καὶ ἄθλιος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μάξιμου.

Μάξιμος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ζῆλον ἔστων ἐν αὐτῷ περιφέρων, καὶ ὄρων τοὺς εἰδωλολάτρους ἢ μόνον αὐτοὺς ἀνατιθέοντας τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ἀποκτανῶντας καὶ καταναγκάζοντας κρονοεῖν αὐτοῖς, καὶ ὡς θεοῖς προσέχειν, ἔσταν μὴ ἐλλυπεῖτο καθ' ἐαυτόν, τῷ χετο δὲ τῷ Θεῷ ὄσταν ἐν διωγμῶν. Ὅμως δὲ ποτὲ μὴν κρύφα, ποτὲ δὲ παρῆντι ἐκήρυττε τὸν Χριστόν· καὶ πολλοὺς τῶν προσηλυθέντων αὐτῷ ἐπὶ τὸ ἐκύριον ἐπιστρέφων, ἰδάκτιζε. Πρὸς δὲ θυσίας ἐπιτελουμένης, καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων μετὰ σπουδῆς συντρέχοντων ἐπὶ τὰς μυστῆρας θυσίας καὶ θυόντων οὐ μόνον κτήνη, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ἐν ἐνεγκῶν τὴν ἀποκτείν, εἰς μίσον σταθεῖς, ἔληξον ἐπὶ τοὺς φανερῶς καὶ τὰ εἰδῶλα ἀψύχους λίθου καὶ ξύλου ἀπεκάλεσε, καὶ μὴδὲ αὐτοῖς βοηθησάσταν. Τότε κρατηθεὶς ἐπὶ τῶν ἀπίστων, καὶ ἑσπῶντι πρότερον βασανισθεὶς, ὕστερον ἐλιθοβολήθη καὶ ἐπὶ πρὸς Κύριον ἐξεδέχθησαν.

D

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΕ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Περὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Ἁγιασμένου.

Θεόδωρος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ὁ διὰ τὴν ἀγιότητα καὶ καθαρότητα ἐπικληθεὶς Ἁγιασμένος, ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ τῇ ἀσκήσει προσελθὼν, καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον ἐπιμελῶς μελετήσας, ὅλος καθαρὸς ἐγένετο, καὶ σκευὸς ἐκλογῆς καὶ εὐχρηστον διὰ τὴν τῶν ἐντολῶν ἐργασίαν, καὶ Θεοῦ ναὸς καὶ κατοικητήριον ἅγιον. Καὶ ὑπερβάς πάντα τὰ φαινόμενα, καὶ ὄρατὰ καὶ φθατὰ, καὶ τὸν νοῦν ἐπαίρησας τοῖς νοητοῖς, καὶ ἀοράτοις καὶ ἀφάρτοις, ὁμόσκηνος τῷ Πατρὶ Παγωμίῳ καὶ ὁμότροπος, καὶ τοῖς κατ' ἐκείνους ἁγίοις ἀνεδείχθη ὄθεν καὶ τῆς μεγίστης ποσηγορίας τοῦ κληθῆναι Ἁγιασμένος ἄξιος φανεῖς, πολλῶν θαυμάτων ἐπιλούτησεν ἐνέργειαν. Καὶ διὰ τοῦτο θαυμαστὸς καὶ περιδύτης τοῖς πᾶσι γενόμενος, καὶ πολλοὺς ὠφελήσας, οὐ μόνον διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ, ἐν βαθυτάτῳ γήρῳ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

Καὶ μνημὴ τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου, ἐπισκόπου Λαρίσης.

Ἀχιλλίος ὁ Θαυματουργός, ὁπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· Χριστιανῶν δὲ γονέων ὑπάρχων υἱός, ἐξ ἐκείνων ἐκπαιδύθη τὴν εὐσίδειαν, μαθὼν καὶ τῶν ἐξω σοφῶν τὰ μαθήματα. Ἔβια καὶ τὴν θείαν Γραφὴν ἐπιμελῶς μελετήσας, καὶ λόγῳ καὶ ἀρετῇ ἑαυτὸν ῥυθμίσας, ἀρχιερεὺς ἐχειροτονήθη Λαρίσης. Καὶ πολλὰ κατορθώματα καὶ θαύματα ἐκδειξάμενος, παρεγένετο καὶ εἰς τὴν κατὰ Νίκαιαν σύνοδον, μετὰ τῶν θείων Πατέρων, κατὰ Ἀρείου τοῦ αἰρετικοῦ, ὑπὲρ τῶν τῆς ὀρθοδόξιας δογμάτων καλῶς ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς αἰρετικούς καταισχύνας, ἰθαυμάσθη ὑπὸ πάντων. Ὑποστρέψας δὲ ἀπὸ Νικαίας εἰς τὸν ἴδιον θρόνον, καὶ πολλὰ θαύματα ἐργασάμενος, καὶ ναοὺς διαφόρους καὶ μεγάλους ἀνεγείρας εἰς Θεοῦ δόξαν καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησε χείρων.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἡρακλείου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, Ἡράκλειος, Παυλῖνος, καὶ Βενέδιμος, ἐν Ἀθῆναις τῇ πόλει ὑπάρχοντες, καὶ Χριστιανοὶ ὄντες, ἐκήρυττον τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα παρῆρησι, πάντας τοὺς εἰδωλολάτραις προτρέποντες ἐπιστρίψαι ἀπὸ τῶν μεταίων εἰδώλων, καὶ βαπτισθῆναι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Διὰ τοῦτο κρατηθέντες παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθησαν τῷ τῶν Ἀθηνῶν ἄρχοντι· καὶ ἐρωτηθέντες συνήθως, ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν, διδάξαντες μὲν αὐτὸν θεῶν ἀληθινὸν ὄντα, καὶ δημιουργὸν τῆς κτίσεως· τὰ δὲ εἴδωλα ψευδῆ ἀναπλάσματα ἐκ λίθων καὶ ξύλων κατεσκευασμένα καὶ τέχνης ἔργα. Παροργίσαντες οὖν τὸν ἄρχοντα, ἐν τῷ τὴν ἀλήθειαν λέγειν, ἐτύφθησαν ἰσχυρῶς· καὶ διὰ πάσης ἄλλης τιμωρίας πρότερον διελευθέντες, ὕστερον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτῶν εἰς κάμινον μαγάλην ἐμβληθέντες πυρὸς, ἐτελειώθησαν.

A

●● EODEM MENSE

Die decima quinta

Memoria sancti Patris nostri Theodori Sanctificati.

Sanctus Pater noster Theodorus, propter sanctitatem ac puritatem Sanctificati nomen adeptus, ab infantia Deum amavit: et religiosam exercitationem præveniens, legem Dei sollicitè meditabatur. Unde et totus purus fuit, et vas electum atque utile propter mandatorum observantiam, et Dei templum sanctumque habitaculum. Cuncta igitur visibilia et corruptibilia, quæque sub oculos cadunt, supergressus, mentemque ad intelligibilia quæ nec videri nec corrumpi possunt, elevans, sancto Pachomio ejusque sanctis sociis contubernalis fuit, et moribus similis apparuit. Unde et magnam Hegiasmeni, hoc est, Sanctificati, appellationem promeruit, et multorum miraculorum patratore exstitit. Quamobrem admirabilis et clarus apud omnes effectus, cum non sermone tantum, sed etiam vitæ moribus plurimis profuisset, in profundissima senectute ad Deum migravit.

Et memoria sancti Achillii, episcopi Larissæ.

Achillius Thaumaturgus floruit imperatore Constantino Magno. Cum autem Christianorum parentum filius esset, ab his pietatem edoctus, et exterorum sapientum disciplina institutus, deinde etiam in divinæ Scripturæ meditatione diligenter excultus, necnon sermone et virtute seipsum exornans, Larissæ pontifex initiatur. Postea ob multa præclare gesta, editaque miracula illustre nomen adeptus, una cum divinis Patribus concilio Nicæno adfuit adversus Arium hæreticum. Cum vero propter orthodoxam doctrinam strenue decertasset, atque hæreticos confudisset, omnium admirationem excitavit. Reversus autem ex urbe Nicææ ad suam sedem, cum multa patrasset miracula, diversaque et magna templa ad Dei sanctorumque ejus gloriam excitasset, gaudens ad Dominum migravit.

Et certamen sancti martyris Heraclii et sociorum.

Martyres Christi Heraclius, Paulinus et Benedimus, ex urbe Athenarum oriundi, cum Christiani essent, magna cum fiducia Christi nomen prædicabant, omnesque idololatrias hortabantur, ut a vanis idolis recederent, et baptizarentur in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Quamobrem ab idololatriis comprehensi, Athenarum præsidi traduntur. Cumque de more interrogati essent, Christum profitentes, docebant ipsum Deum verum esse, ac Creatorem universi; idola vero falsa signata, ex lapidibus et lignis confecta, ac artis opera. Hanc igitur veritatem loquendo, in iram excitarunt præsidem, cujus jussu crudeliter cæsi sunt, ac quovis alio tormento primum excruciiati; postea vero una cum discipulis suis in ingentem ignis fornacem injecti, finem vivendi fecerunt.

tos omnes absque ulla mercede curand' mundum odio habens, Christique amo In quoddam monasterium se recepit, factus est; atque adeo in virtute pro vigiliis, et assiduis precibus vaca gratis dignus fuerit. Cibis illi fuit ducus panis, et aqua similiter. virtutem a Cyriaco patriarcha C quamvis invitus, Synadorum est, imperante Mauricio, que morbo curaverat. Postea recte gubernans, vixit us Leonis Iconomachi: atq migravit ad Dominum.

EOΓ

Die

98 Certam

Isidorus Chris' urbe Alexandri: litia fungereto classe naviv hunc a Julio nus esset. ductus, at tur: Prof marisque verum sancta semin ac ser mur tabi' gen cor

... Isidorus Christi martyres, hunc a Julio nus esset. ductus, at tur: Prof marisque verum sancta semin ac ser mur tabi' gen cor

EODEM MENSE

Die decima sexta

Sanctorum martyrum Abdæ et Abdiesu episcoporum et sociorum.

Sanctus Abdiesus episcopus in Perside, a proprio nepote, qui diaconus erat, denunciatus regi Persarum, et comprehensus una cum alii triginta novem Christianis, qui ipsam adducitur. Interrogatus amicum, Christianusque professus, ad fratrem re- tis mittitur, ut ad illa argumentis subjiceretur. Sed eam sermonibus divinis redarguens, stupore affectus. Quæ circa unguibus devinctus, 102 atque inter ligna coercitatus est, ossaque ejus contrita. Deinde semimortuus in carcerem conjicitur, nullum per multum diu cibum degustans. Posthæc comprehensus cum abbas episcopopus cum viginti et oculo viris, quorum duo presbyteri erant, et diaconi, et sanctis virginibus, et mulieribus in carcerem detinuit. Est: ubi ab

in carcerem docebant

460
... τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πέτρου καὶ τῆς συνόδου αὐτοῦ.

... Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐκ Λαμίας ... κρηθῆεις δὲ παρὰ τῶν εἰδωλολάτρων ... ἔρχοντι· καὶ μὴ παύσασθαι τὰς εἰδώλους, ξύλοις συντριβεῖς τὸ πνεῦμα. Παῦλος δὲ καὶ Ἀβδίας ἀποπέμψαντες τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰσάκιο καὶ τὸν Βαχθισόου, καὶ κρατήσαντες προστάχθησαν φυλάττειν. Οἱ δὲ ὑπὸ τῆς Χριστινῆς διδασκόμενοι, ἀφῆκαν τὴν παράδοτον κλήνην τῶν εἰδώλων, καὶ προσήλθον τῷ Χριστῷ καὶ γνωσθέντες, ὅτι Χριστιανοὶ ἔγενοντο· μέν καὶ Διονύσιος, πρότερον πολλὰς βασάνων ὑποβλήθησθε, διὰ τὸ μὴ θῆσαι τοῖς ἀναθήμασι δαίμοσιν, ὑστερον ἐλιθοβολήθησαν. Ἦ δὲ καὶ ἡ Χριστινὰ ἐπιπεσοῦσα αὐτῆς καὶ κλάσασα, τὴν κεφαλὴν ἄπετριμήθη.

Καὶ ἄλλοις τῶν ἁγίων μαρτύρων Κυμῶν, Ἰσαάκιο καὶ Βαχθισόου.

Κυμῶν, Ἰσαάκιος, καὶ Βαχθισόος, οἱ τοῦ ἁγίου μάρτυρος, ὑπῆρχον, ἐκ τῆς χώρας Περσίας· ἐξ Ἐλαφίου τοῦ παρηνόμου. Χριστιανοὶ δὲ ἐκράτηθησαν ὑπὸ τῶν πυρολατρῶν, καὶ παρέστησαν τῷ Σαδωρίφ, καὶ ἠναγκάζοντο ἀρνησασθαι τὸν Χριστόν, θῆσαι δὲ τῷ ἥλιῳ καὶ τῷ πυρὶ. Οἱ ἀποκριθέντες, καὶ εἰπόντες ὅτι, Τὸν Χριστὸν οὐκ ἀρνούμεθα, θεὸν ἀληθινὸν ὄντα, καὶ ἀμείβεσθαι πάντων τῶν κτισμάτων· τὸν δὲ ἥλιον καὶ τὸ πῦρ ἀποστρεφόμεθα, κτίσματα αὐτοῦ τυχόντα, ἐκ ἀργῆν ἐκίνησαν τὸν τύραννον. Διὰ τούτα ὄντες ἐπεισάσαντες χίρας καὶ πόδας, ἐτόφθησαν ἰσχυρῶς εἰτα ἐνεβλήθησαν εἰς φυλακὴν, ἐπὶ ἐπὶ ἡμέρας μὴ μεταλαβόντες τροφῆς. Μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβλήθησθε καὶ διαφόρους βασάνους ὑπομείναντες τέλος τὰς τιμὰς καὶ ἱεράς αὐτῶν κεφαλὰς προήμας ἀποτριμήθησθε, ἐτελειώθησθε.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῶ.

13

Ἄθλις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀβδᾶ καὶ Ἀβδίου ἐπισκόπων, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Ὁ ἅγιος Ἀβδισσός, ἐπίσκοπος ὢν ἐν Περσίᾳ, καταμνηθεὶς τῷ βασιλεῖ Περσῶν ὑπὸ τοῦ ἱεροψύχου, διακόνου ὄντος, καὶ κρατηθεὶς, μετὰ ἑτέρων ἀρτάκοντα καὶ ἑννέα Χριστιανῶν, ἤχθη πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Ἀπιστάλῃ οὖν πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως, ἐκ ὧν ἐκείνου τιμωρηθῆ. Ἄλλὰ καὶ ἐκείνου λόγῳ θεοσόφοις ἐλέγξας, κατέπληξε. Διὰ τούτο ἐπέταχθη, καὶ συσφιγγεῖς εἰς ξύλα μέσον, συνεπίσει τὸ στήθος· εἰτα ἐβρίφη ἐν φυλακῇ ὡσεὶ νεκρὸς, μὴ μετέχων τροφῆς ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις. Καὶ μετὰ ταῦτα κρατηθεὶς καὶ Ἀβδᾶς ὁ ἐπίσκοπος, μετὰ ἀνδρῶν εἰκοσι καὶ ὀκτώ, πρεσβυτέρων, καὶ δέσμων, καὶ παρθένων ἁγίων, καὶ γυναικῶν, ἐκπελάσθη ἐν τῇ φυλακῇ· ἔνθα ἐδιδάσκοντα ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου

αι μὲν ὀλίγας ἡμέρας τῆς φυ-
 ρας, ἅπαντες ἀπεκαφαλίσθησαν.

τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου,
 ἐπισκόπου Μιτυλήνης.

ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἐκ βρέφους
 ἀγαπήσας καὶ τὸν κόσμον μισήσας, ἀκα-
 λῶν μοναστηρίῳ ἐγένετο μοναχός, καὶ ταπει-
 ῶς ὕψει τὰς ἐπάσεις τῶν δαιμόνων κατέβαλε.

λετῶν δὲ ὑπὲρ μέτρον γενόμενος, δαψιλῶς τοῖς
 πεινῶσι καθ' ἡμέραν ἐδίδου τὸν ἄρτον αὐτοῦ. Ἐπει
 δὲ οὐκ ἔλαθεν ἡ αὐτοῦ ἀρετὴ, ἐπίσκοπος ἐχειροτονήθη
 Μιτυλήνης, παρῆλθει πολλῇ τοῦ λαοῦ. Παραλαβὼν
 δὲ τὴν ἐκκλησίαν, καλῶς διεκυβέρνησεν αὐτὴν· πάσης
 γὰρ κκοδορίας ἀντίμαχος ὢν καὶ ὀρθοδοξίας ὑπὲρ-
 μαχος, ἐβόλυτο αὐτὴν ἐκ τῶν αἰρέσεων· προέγνω
 δὲ καὶ τὴν μετέστασιν αὐτοῦ· καὶ θανὼν καὶ ταφείς, **B**
 τὴν θήκην αὐτοῦ παρεσκεύασεν βλόζειν ἰάματα, καὶ
 παντοίων θυμαίων χάριτας ἐκπέμπειν, θεραπευ-
 ούσας πάντα τὰ πάθη τῶν μροσερχομένων αὐτῷ μετὰ
 πίστεως.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΖ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρονικοῦ, ἑνὸς τῶν
 Ο' καὶ Ἰουίας.

Ἀνδρόνικος, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος, πᾶσαν
 τὴν οἰκουμένην περιελάθων ὡς ὑπόπτερος, καὶ τὸν
 Χριστὸν κηρύξας, πᾶσαν μὲν πλάνην ἐκ βᾶθρων
 ἀνίστασεν, πᾶσαν δὲ εὐσέβειαν καὶ θεογνωσίαν κατα-
 σφύττει· συνεπομένην αὐτῷ ἔχων, καὶ συνεργὸν **C**
 τοῦ θείου κηρύγματος, τὴν ὑπερβαύμαστον Ἰουίαν,
 τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σαρκὶ νεκρωθείσαν, καὶ Χριστῷ
 μόνῳ ζῶσαν καὶ πολιτευομένην. Ὅθεν πολλοὺς
 τῶν ἀπίστων πρὸς θεογνωσίαν ἐλύσαντες, καὶ τῷ
 Χριστῷ προσαγαγόντες, καὶ υἱοὺς φωτὸς καὶ ἡμέρας
 διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀποτελείσαντες, εἰδωλι-
 κούς μὲν ναοὺς κατέστρεψον, ἐκκλησίας δὲ Χριστοῦ
 πανταχοῦ ἀνικοδόμουν. Τούτων δὲ τῶν ἁγίων καὶ ὁ
 μέγας ἀπόστολος. Παῦλος, ὁ φωστὴρ τῆς οἰκουμέ-
 νης, μὲνηται ἐν ταῖς αὐτοῦ Ἐπιστολαῖς· Ἀσπά-
 σασθε, λέγουν, Ἀνδρόνικον, καὶ Ἰουίαν. Ηνεύματα
 οὖν ἀκάθαρτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀποδιώξαντες καὶ
 πάθη ἀνίατα θεραπεύσαντες, πρὸς Κύριον ἐξεδί-
 μησαν.

Καὶ ἑθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σολόχωνος καὶ
 τῶν σὺν αὐτῷ.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Σολόχων ὑπῆρχε· ἐπὶ τῆς
 βασιλείας Μαξιμιανοῦ, Αἰγύπτιος τὸν γένος, στρα-
 τιώτης τὴν τάξιν, τεταγμένος ὑπὸ τῷ τῆς χώρας
 τριβούνῳ μετὰ τρισχιλίων ἑτέρων στρατιωτῶν. Κατὰ
 τινα χρεῖαν προστάξει βασιλικῇ μετὰ τοῦ τριβούνου
 τὴν Καλκηδῶνα κατέλαβεν· κελύσαντος δὲ τοῦ βα-
 σιλείως τοῖς ταξιδίχοις, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν στρα-
 τιωτῶν, θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἕκαστος μετὰ τοῦ ἰδίου
 τάγματος, ἐπετέλει τὰς θυσίας κατὰ τὸ ἔθος. Ὁ-
 μοίως καὶ ὁ τριβούνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Πάντων δὲ
 θνόντων, τρεῖς μόνοι ἀντίστησαν τῷ θελήματι τοῦ
 βασιλείως, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ὁμολογήσαντες,

tur. Demum post aliquos dies e carcere extracti
 omnes capite plexi sunt.

Et memoria sancti Patris nostri Georgii, episcopi Mi-
 tylenæ.

Sanctus Pater noster Georgius cum a puero
 Deum dilexisset, mundumque odisset, in monaste-
 rium quoddam se recipiens, monachus factus est,
 dæmonumque altitudines demissi animi celsitudine
 dejecit. Quoniam vero supra modum misericors
 erat, panem suum quotidie pauperibus large ero-
 gabat. Cum igitur ejus virtus longe lætæque diffun-
 deretur, enixis populi precibus episcopus Mitylenæ
 ordinatus. creditam sibi ecclesiam optime guberna-
 vit, eamque ab hæresibus liberam reddidit hetero-
 doxorum errores confutando, et orthodoxam do-
 ctrinam propugnando. Postremo suum obitum præ-
 noscens, decessit, sepultusque fuit, cum effecisset,
 ut ex proprio tumulo carationes scaturirent, om-
 niumque miraculorum gratiæ emitterentur, qui-
 bus cunctæ illorum, qui ad ipsum cum fide acce-
 dunt, affectiones sanantur.

EODEM MENSE.

Die decima septima

103 Memoria sancti apostoli Andronici, unius ex
 Septuaginta, et Junia.

Andronicus Christi apostolus, cum universum
 terrarum orbem percurreret, perinde ac si alas,
 quibus subveheretur, haberet, Christum prædicans,
 omnem prorsus errorem a fundamentis subvertit;
 omnem vero pietatem atque Dei cognitionem
 plantavit, consortem secum habens atque adjutricem
 divinæ prædicationis admirabilem Juniam,
 mundo et carni mortuam, ac soli Christo vivam et
 famulantem. Unde multos ex infidelibus ad Dei co-
 gnitionem petrahentes, eosque ad Christum addu-
 centes, lucisque ac diei filios per divinum baptisma
 illos efficientes, idolorum quidem fana everterunt,
 ecclesias vero Christo ubique ædificarunt. Horum
 sanctorum meminit in suis Epistolis et luminare or-
 bis terrarum magnus apostolus Paulus: Salutate,
 inquit, Andronicum et Juniam. Cum itaque im-
 mundos spiritus ex hominibus ejecissent, et
 insanabiles morbos curassent, ad Dominum migra-
 runt.

Et certamen sancti martyris Solochonis et socio-
 rum.

Christi martyr Solochon fuit, imperante Maxi-
 miano, genere Ægyptius, professione miles inscrip-
 ptus ordini, cui tribunus regionis præerat cum
 aliis tribus millibus militum. Cum vero ob quod-
 dam negotium ex mandato imperatoris cum tri-
 buno Chalcedonem venisset, idem imperator præ-
 cepit ducibus idolis, et singuli cum suis militibus
 sacrificarent idolis, et singuli cum suis ordinibus
 de more victimas offerrent; similiter et tribunus,
 et qui cum ipso erant. Omnibus autem immolantis
 bus, tres soli voluntati imperatoris resisterunt,
 Christianos sese professi, Solochon, et alii du-

...

Hoc Nino fuit illustris Doctus Romanorum imperatoris, ab ipso autem ingenio motus, ad celli prudentiam, antonopoleuclationem, et virtutem...

...

...

ΕΠΙΦΑΝΕΙΟΝ
ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ

...

...

Οὗτος οὖτε με βασιλέως Ρωμαίων ἐξ ἔσθαι καὶ ἐν λαοῖς σουμας, αὐθιως καὶ τῆς ἐκθῆς ἀποκλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ καί καίτοι μευ, ἔχουσιν...

καὶ ἵνα θρόνον, καὶ τὴν με καὶ τὴν ἑλγὴν ἀσυνίδη ἀναδειξάντος, ἀγρυπνεύσαντες ἀναθῆναι, ἀγνὸν τὰ ἴδι τῆς ἀσσοδείξης πίστως, καί

οὐκ ἄλλοτε ἰσχυρός, καὶ το...

καὶ Τὸ Α1
111

θεοὶ ὀφείλουσι τιμᾶσθαι, Ζεὺς, καὶ Ἀπόλλων, καὶ Διονύσιος, καὶ οἱ λοιποὶ, ὧν τῇ προνοίᾳ τὰ θερμὰ ὕδατα ἀναδίδονται ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων· ἀντέστησεν ὁ ἅγιος, ὅτι Τὰ θερμὰ ὕδατα τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ ἀναδίδονται, καὶ οὐχὶ τῶν εἰδώλων, ξύλων ὄντων ἀψύχων, καὶ λίθων ἀναισθητῶν. Διὰ ταῦτα ἐμῆλθεῖς εἰς αὐτὰ τὰ θερμὰ κοχλάζοντα βίᾳ, ἐξήλθεν ὕγιες, τῶν δημίων καίντων πάντων· καὶ διαφόρως πρότερον βασανισθεῖς, ὕστερον τὴν διὰ ξίφους ἐδέξατο τελευταίην, μετὰ Ἀκακίου, καὶ Μενάνδρου, καὶ Ἡολυαίνου, τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κολλουθοῦ.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Κολλουθὸς ὁπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ Θεβαίδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν προσκυνούντων τὰ εἰδῶλα, παρεδόθη τῇ τῆς χώρας ἡγεμονίᾳ· καὶ μήτε κολακείαις δελεασθεῖς, μήτε ἀπειλαῖς πτοηθεῖς, ὠμολόγηε τὸν Χριστὸν παρβῆσις. Διὰ τοῦτο πρῶτον μὲν λίθῳ μεγάλῳ τὸν τράχηλον προσδεθεῖς, ἐκρεμάσθη κατὰ κεφαλῆς. Καὶ τυπτόμενος ὑπὸ τῶν δημίων, ἔλαγεν· Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλύπτεσθαι εἰς ἡμᾶς. Ἐπειτα τοῦ ξύλου, ἐν ᾧ ἐκρέματο, καταβιβάσθεις, ἠναγκάσθη ἀπελθεῖν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ θῆσαι. Καὶ μὴ πεισθεῖς, τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἀπόφασιν ἐδέξατο· καὶ ἐμβληθεὶς εἰς κάμινον ἰσχυρῶς ἐκκαεῖσαν, τέλος ἔσχε τοῦ προσκαίρου βίου.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φιλεταίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Φιλεταῖρος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὁπῆρχε γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Νικομηδέων πόλεως, υἱὸς Τατιανοῦ τοῦ ἀπὸ ἐπάρχων, ἀνὴρ εὐμεγέθης, καὶ ὠραῖος, λευκὸς ὡσεὶ χιτῶν, καὶ τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γενειάδος ἔχων ἐπιλάμπουσαν ὡς χρυσόν. Χριστιανὸς δὲ ὧν, ἐκρατήθη παρὰ τῶν ἀπίστων, καὶ παρέστη Διοκλητιανῷ τῷ παρανόμῳ βασιλεῖ· καὶ ἐλέγξας αὐτὸν ἐφ' οἷς ἔπραττε κακῶν, καὶ μισόχριστὸν καλέσας, ἐτόφθη ἰσχυρῶς· καὶ ἐμβληθεὶς εἰς κάμινον πυρὸς, ἐξῆλθεν ἀβλαβῆς· ὅθεν θαυμάσας ὁ Διοκλητιανὸς, ἀπέλυσεν αὐτόν. Μετὰ δὲ τελευταίην τοῦ Διοκλητιανοῦ, τὴν βασιλείαν παραλαβόντος Μαξιμιανοῦ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ, πάλιν ἐκρατήθη ὁ ἅγιος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς, εἴτα θαυματουργήσας, ἐποίησε πολλοὺς πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τελειωθῆναι τοὺς μὲν διὰ ξίφους, τοὺς δὲ διὰ πυρὸς. Ὁμοίως καὶ ὁ μάρτυς Κυριακὴ πύρι ἐτελειώθη, καὶ ὁ φυλάττων αὐτοὺς κόμης ἔσχατον μετὰ τοῦ ἁγίου ἀπεκαταλήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓΩ.

Κ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θαλελαίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Θαλελαῖος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἦν ἐπὶ Νουμριανοῦ τοῦ βασιλέως, ἱατρὸς τὴν τέχνην. Κρατηθεὶς δὲ ἐν Ἀναζάρβῳ πόλει τῆς Κιλικίας, προσήχθη

A oportere Jovem, Apollinem, Bacchum, ac reliquos, quorum providentia calidæ aquæ in hominum beneficium erumpunt, respondit sanctus : Calidæ aquæ virtute Christi emanant, non autem idolorum, quæ sunt ligna inanimata, et lapides sensu carentes. Quamobrem in Thermas ipsas vi effervectas injectus, incolumis evasit, satellitibus omnibus combustis. Mox variis tormentis excruciat, postremum gladio plectitur una cum discipulis suis Acacio, Menandro, et Polyæno.

Et certamen sancti martyris Colluthi.

Martyr Christi Colluthus fuit, imperatore Maximiano, ex Thebaide Ægypti urbe. Ob Christi autem confessionem ab idololatriis comprehensus, præsidi regionis traditus est : a quo neque blanditiis illectus, neque minis perterritus, Christum libere profitebatur. Idcirco primum quidem, ingenti saxo ad ejus collum alligato, inverso capite suspensus fuit. Cumque a lictoribus flagellaretur, dicebat : *Non sunt condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam 106 quæ revelabitur in nobis.* Postea e ligno, in quo suspensus fuerat, depositus fanum idolorum ingredi et sacrificare compellitur. Quod eum facere recusaret, ut flammis addiceretur sententiam accepit. In fornacem itaque valde accensam injectus, hujusce temporariæ vitæ finem habuit.

Et certamen sancti Philetæri martyris et sociorum.

C Philetærus Christi martyr in urbe Nicomedien-sium natus et educatus, filius fuit Tatiani expræfecti, vir proceræ staturæ, formosus, et albus instar nivis, capitis ac barbæ pilos in modum auri rutilantes habens. Cum autem Christianus esset, ab infidelibus comprehensus. Diocletiano impio imperatori sistitur, quem ille ob mala, quæ patrabat, reprehendens, Christique inimicum appellans, graviter cæsus fuit. Mox in fornacem ardentem injectus, incolumis et illæsus evasit. Unde obstupefactus Diocletianus eum dimisit. Post obitum autem Diocletiani, eum Maximianus ipsius gener imperium obtineret, denuo comprehensus sanctus, plurimis suppliciiis excruciat. Miraculis deinde patris effecti, ut multi in Christum crederent ; adeoque mortem obirent, alii quidem gladio plexi, alii vero flammis addicti. Similiter et Cyriaca martyr per ignem consummata est : et qui eos custodiebat comes tandem una cum sancto capite obtruncatus fuit.

EODEM MENSE.

Die vicesima.

Certamen sancti Thalelæi martyris et sociorum.

Thalelæus Christi martyr fuit Numeriano imperatore professione medicus. Comprehensus in Anazarbo Ciliciæ urbe, ad Theodorum P'

adducitur, qui jussit ejus talos a satellitibus terebrari, et inverso eum capite suspendi. Cum vero id satellites facere conarentur, divina virtute mente abalienati, lignum loco sancti te rebrantes suspenderunt. Quasi ergo præsi illusissent, flagris cœduntur. Ex his Alexander et Asterius, 107 viso miraculo crediderunt in Christum, et capite plexi sunt. Volens autem præses suis manibus talos sanctos terebrare, e sella surgere nequivit, posterioribus ejus sellæ adhærentibus, et manibus arefactis. Rursus itaque multi in Dominum crediderunt. Demum sancti precibus præses sanitatem consecutus, e sella surrexit, eumque capite obtruncavit.

Et certamen sancti Ascalonis martyris.

Hic fuit ex regione Thebaidis Ægypti: ob Christi autem fidem comprehensus, adductus est vincsus ad Arianum præsidem: a quo interrogatus, cum Christum libere profiteretur, in equuleum suspensus, ferreis unguis in lateribus dilaniatur. Deinde in carcerem tanquam mortuus detrusus, cum præsidem videret navigio fluvium pertranseuntem, oravit, ne prius in terram descenderet, quam scripto divinitatem Christi profiteretur. Tum vero detentus in fluvio est præses, nec fluvium transire potuit. Cui sanctus: Non licebit tibi hinc exire, nisi scripto constitearis Christum Deum esse. Chartam itaque accipiens præses, scripsit magnum esse Christianorum Deum, nec alium præter ipsum existere. Quo facto statim exivit, et sanctum coram se agi jussit, ac suspendi, et lampadibus igneis ejus latera comburi: demum saxo alligatum, in flumen projici, ubi martyrium consummavit.

EODEM MENSE.

Die vicesima prima.

108 Memoria piissimorum ac magnorum imperatorum Constantini et Helenæ.

Constantinus Magnus, et primus Christianorum imperatorum, filius fuit Constantii Romanorum Cæsaris, et Helenæ: Constantii, inquam, qui Chloerus cognominatus, solus fuerat ex aliis imperatoribus, qui supernam providentiam invocaret, et ab idolis sese abstineret. Idcirco Christianos tormentis subjectos videns, commiserabatur, suumque filium edocebat, divinam in bellis providentiam, non idolorum opem implorare. Hinc post patris sui obitum supernam providentiam invocans, vidit in celo venerandam crucem, vocemque audivit sibi dicentem: Constantine, in hoc vince: hostemque dejecit. Posthæc imperio potitus, idola quidem everit; ecclesias autem excitavit, et urbes condidit; Christi vero crucem per matrem suam Helenam migravit.

A Θεοδώρῳ τῷ ἄρχοντι· ὅστις ἐπέλευσε ταῖς θημίαις, τρυπήσαι τοὺς ἀστραγάλους αὐτοῦ, καὶ κρεμάσαι αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς. Καὶ τοῦτο διώξαντες οἱ δῆμοι ποιεῖν, διὰ θείας δυνάμεως τὰς φρένας ἀλλοιωθέντες, ξύλον τῶν παρακειμένων ἀντί τοῦ ἁγίου τρυπήσαντες ἐκρέμασαν, καὶ νομισθέντες ἐμπαίζειν τῷ ἄρχοντι, ἐτύφθησαν. Ἐξ ὧν Ἀλέξανδρος καὶ Ἀσπίριος, διὰ τὸ θαῦμα πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἐκεφαλίσθησαν. Καὶ βουληθεὶς ὁ ἄρχων οικειᾶς χειρὶ τρυπήσαι τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ἁγίου, οὐκ ἠδυνήθη ἐκ τοῦ θρόνου ἐγερεθῆναι, κολληθέντων τῶν δισσίων αὐτοῦ τῷ θρόνῳ, καὶ τῶν χειρῶν ζηρανθειῶν. Πάλιν ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐτα δι' εὐχῆς τοῦ ἁγίου ὑγιάνας ὁ ἄρχων, καὶ τοῦ θρόνου ἀναστὰς, ἀπεκεφάλισεν αὐτόν.

B Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀσκάλωνος

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Θηβιδος τῆς Ἀγύπτου, καὶ διὰ τὸ πιστεύειν εἰς Χριστὸν κρατηθεὶς, ἤγηθη δέσμιος πρὸς Ἀβρίανδον τὸν ἡγεμόνα. Καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ παρήρησιγ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐκρεμάσθη· καὶ σιδήροις δέξιν ἐξέσθη τὰς πλευράς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐβρίθη ἐν φυλακῇ ὡσεὶ νεκρός· καὶ παρερχόμενον τὸν ἄρχοντα μετὰ πλοίου τὸν ποταμὸν ἰδὼν, ἠύξατο μὴ ἐξελεθῆν ἐπὶ τὴν ξηρὰν, κρινὴ ἐγγράφως ὁμολογήσῃ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν κρατηθέντι ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ μὴ δυναμῶν ἐξελεθῆν, ἐμήνυσεν ὁ ἄγιος, Οὐκ ἔξοσι σοὶ ἐξέλθῃ, εἰ μὴ ἐγγράφως ὁμολογήσῃς τὸν Χριστὸν θεὸν εἶναι. Καὶ λαθὼν χάριτὴν ὁ ἡγεμὼν, ἔγραψε μέντοι πρὸς τὸν τῶν Χριστιανῶν θεόν, καὶ πλὴν αὐτοῦ μηδὲ ἄρχειν ἕτερον. Καὶ εὐθὺς ἐξελεθὼν, ἤγαγε τὴν ξηρὰν ἐμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ κρεμίσσας, λαμπρὰ καὶ τὰς πλευράς αὐτοῦ κατέφλεξε· καὶ λίθῳ πρῆξις αὐτόν, ἐβίβαλεν ἐν ποταμῷ, ἐν ᾧ τὸ διὰ μαρτυρίου τέλος ἐδέξατο.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΑ'

D Κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν Χριστιανῶν βασιλεὺς, γέγονεν υἱὸς Κωνσταντοῦ, τοῦ Ρωμαίου Καίσαρος, καὶ Ἑλένης· Κωνσταντος τοῦ ἐπονομαζομένου μὲν Χλωροῦ, μόνου δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων τὴν ἄνω πρόνοιαν ἐπικαλουμένου, καὶ τοῖς εἰσὶν μὴ προσέχοντος. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς Χριστιανικοὺς τιμωρομένους ὄρων, ἤλειε, καὶ τὸν υἱὸν ἐστὸς ἔδασκεν, τῆς ἑνὸς προνοίας ἐν τοῖς καλέμοις εἰσὶν τὴν βοήθειαν, καὶ μὴ τῶν εἰδώλων. Ἐξ οὗ καὶ μετὰ τελευτῆν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπικαλούμενος τὴν ἄνω πρόνοιαν, εἶδε τὸν τίμιον σταυρὸν ἐν τῷ οὐρανῷ· ἠφώνησεν ἀκούσας, Κωνσταντίνε, ἐν τούτῳ νίκα, ἐπὶ τὸν εὐχθρὸν. Καὶ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας, τὰς πόλεις κατίστρεψε, καὶ ἐκαλεῖσας ἀνέγαγε, καὶ πόλεις ἔκτισε, καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης ἐφάρωσε, καὶ πολλὰ καὶ θώματα ποίησας, πρὸς Κύριον ἐξεδέμασεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓῶ.

ΚΒ'

"Αθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βασιλίσκου.

Βασιλίσκος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἀρμενικῶν, ἀνεψιὸς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. Προαγωνισάμενος δὲ μετὰ τῶν ἁγίων Εὐτροπίου καὶ Κλεονίκου, οἵτινες ἦσαν στρατιῶται τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἐκείνων ὑπὲρ Χριστοῦ τελειωθέντων, κατελείφθη ἐν τῇ φυλακῇ. Δεδόμενος δὲ τοῦ Θεοῦ τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τελῆσαι, προετράπη παρ' αὐτοῦ συντάξασθαι τοῖς συγγενέσιν, ὡς μελλῶν μαρτυρῆσαι ἐν Κομάνοις. Συνταξάμενος οὖν τοῖς οικείοις, ἐκρατήθη παρὰ Ἀγρίππα τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ἤχρητο δέσμιος εἰς τὰ Κόμανα. Καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν θαυματουργήσας, πολλοὺς ἐπεισε πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ Κόμανα, καὶ προσευξάμενος, κατήνεγκε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ κατέκαυσε τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ εἶδωλον. Καὶ διὰ τοῦτο ἀποκεφαλίσθεις, ἐβρίφη ἐν τῷ ποταμῷ. Ἐῖτα ἐκβληθὲν αὐτοῦ τὸ λείψανον, κατετίθη ἐν Κομάνοις.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰούδα.

Ἰούδας, ὁ θεῖος ἀπόστολος, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζῆλον ἔνθεον ἀναλαβὼν, περιήρχετο πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, κηρύττων μεγαλοφώνως τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν αὐτοῦ, καταγγέλλων τοῖς πᾶσιν, καὶ ἀποδεικνύων αὐτὸν κριτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν· ὅπως τε διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, Λόγος ὢν καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, κενώσας ἑαυτὸν, κατήλθεν ἐπὶ γῆς, καὶ σαρκοθεῖς ἐκ Ἡνεύματος ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐνηθρώπισεν, ὄλον τὸν Ἀδάμ φορέσας πλὴν ἁμαρτίας καὶ πειρασθεῖς, καὶ ὕβρισθεῖς, καὶ δνειδισθεῖς, καὶ ραπισθεῖς ὑπὸ χειρὸς, ἦν ἔπλασεν, καὶ ἀπκλεισθεῖς, καὶ τέλος σταυρῷ προσλωθεῖς, καὶ ταφεῖς, καὶ ἀναστάς, καὶ τοῖς ἀποστόλοις ἡμφανισθεῖς, καὶ ἀναληφθεῖς, καὶ καθισθεῖς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ πάλιν μέλλων ἔλθεῖν κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Οὕτω δὲ διδάξας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων βαπτίσας, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓῶ.

ΚΓ'

Ννήμη τοῦ δεσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει.

Συμεῶν, ὁ ἐν ἁγίοις Πατρὶ ἡμῶν, ὁπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ παλαιοῦ· συνελήφθη δὲ ἐξ ἐπαγγελίας τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, τῇ μητρὶ αὐτοῦ τοῦτο καταμηνύσαντος. Καὶ γεννηθεῖς, ἐν τῷ θηλάζειν ἀπέχετο τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ, τοῦ Θεοῦ δηλοῦντος, ὅτι τὴν δεξιὰν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν ἀγαπήσει. Αὐξήθει δὲ, καὶ τὸν κόσμον ἀφείς, τὸ ὄρος κατέλαβεν· καὶ ἀπελθὼν ἐν τῇ μονῇ, ἐν ᾗ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἠγωνίατο, γέγονε μοναχός. Καὶ οὕτως διέλαμψεν εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ θαύματὰ παράδοξα ἐκτελεῖν. Ἐῖτα ἐκ τοῦ ὄρους κατελθὼν, ἐπὶ στυλὸν ἀνῆλθεν, σταθεῖς ἐπ' αὐτὸν

Α

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda.

Certamen sancti Basilisci martyris.

Basiliscus Christi martyr, imperante Maximiano, fuit ex regione Armeniacorum, filius fratris sancti magni martyris Theodori. Cum autem antea decertasset una cum sanctis Eutropio et Cleonico, qui sub sancto Theodoro militabant, illis pro Christo occumbentibus, ipse in carcere derelictus est. Deum vero rogabat, ut certaminis cursum perficeret. Quare stimulatus fuit ab ipso, ut afflinibus suis sese conjungeret, ut martyrium Comanis subiret. Domesticis itaque suis adjunctus, ad Agrippa praeside comprehenditur, victusque Comana abducitur. Cum vero per viam miracula edidisset, plurimos ad Christi fidem suscipiendam induxit. Comana autem profectus, fuis ad Deum precibus, ignem e caelo detulit, qui Apollinis sanum idolumque incendit. Quamobrem capite plexus, in fluvium projectus est. Reliquiae inde extractae, Comanis depositae fuere.

Et memoria sancti apostoli Judae.

Judas, divinus apostolus, post ascensionem Domini nostri Jesu Christi, zelo divino inflammatus, omnes civitates regionesque peragravit, Christum magna voce praedicans, ejusque a mortuis resurrectionem, eumque universis annuntians, atque ostendens vivorum mortuorumque judicem esse: quomodo scilicet pro nostra salute, cum Verbum esset, Deique Patris Filius, exinanivit se ipsum, in terram descendit, et incarnatus de Spiritu sancto, et ex semper virgine Maria, homo factus est, totum ferens Adam, praeter peccatum: et tentatus fuit, et contumelia affectus, et conviciis proscissus, et colaphis caesus ab ea manu, quam ipse formaverat, et ejectus, ac demum in crucem actus, clavisque affixus, et sepultus est, et resurrexit, et apostolis apparuit, et ascendit, et sedet ad dexteram Patris in caelis, et iterum venturus est ad judicandum vivos et mortuos. Haec cum docuisset, multosque infidelium baptizasset, in pace ad Dominum migravit.

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia.

110 *Memoria sancti Patris nostri Simeonis in monte mirabili.*

Sanctus Pater noster Simeon ex urbe Syriae Antiochia oriundus, imperante Justiniano seniore floruit, conceptus ex promissione, cum Praecursor ac Baptista id matri ejus praenuntiasset; natus autem, cum lac sugeret, a sinistro ubere abstinuit, Deo demonstrante fore ut dextram praecceptorum viam diligeret. Cum vero crevisset, mundum relinquens, in montem secessit, et in monasterium quoddam profectus, ubi praeceteris in exercitatione religiosa excelluit, monachus factus est. Sic autem in virtutibus claruit, ut et stupenda miracula patravertit. Deinde ex monte descendens, in co-

lumnam ascendit, supra quam rectus stetit annis duodeviginti. Postea montem mirabilem petens, in petram ascendit, ibique mansit annis decem. Mox in parva columna annos egit quinque supra quadraginta : atque ita totum vitæ ipsius spatium fuit annorum octoginta quinque, ex quibus septuaginta novem in ascetico instituto transactis, ad Deum migravit.

Et memoria sancti Patris nostri et confessoris Michaelis, episcopi Synadorum.

Sanctus Pater noster et Christi confessor Michael, fuit monachus pius et Deum timens, atque ob religiosum ipsius vitæ institutum Synadorum consecratus est episcopus temporibus Leonis Iconomachi. Quoniam vero pro orthodoxa fide decertando constans permansit, populum Domini ea, quæ ad salutem spectant, docendo, hæreticos sermonibus suis velut jaculis percutiendo, eosque a suo grege expellendo, impium imperatorem ad iracundiam excitavit. Vocatus igitur ab ipso, compulsus est venerationem sacrarum imaginum abnegare. At cum id facere constanter renuisset, durissimis exsiliis subjectus fuit : ubi plurimis ærumnis ob veritatem atque rectam doctrinam toleratis, cum ad finem usque immutabilis perseverasset, hujus vitæ finem gaudens accepit, duplici ornatus corona pontificatus, scilicet, et confessionis.

EODEM MENSE.

Die vicesima quarta.

Certamen sancti martyris Meletii ducis et sociorum mille ducentorum et quinquaginta.

Meletius, Christi martyr, dux fuit temporibus Antonini imperatoris, ex regione inferioris Galatiæ. Cum autem Christianus esset, Deum rogabat, ut idolorum errorem penitus aboleret. Cognoscentes vero dæmones suam subversionem, in canes ingressi, propriam perditionem deplorabant, canibus circumstantibus, ululantibus, populamque terrore complentibus : quos sanctus Meletius una cum subjectis sibi militibus gladio sustulit : fana insuper ethnicorum destruens, quæ in iis erant idola contrivit. Quamobrem a Maximo præside comprehensus, una cum sociis comitibus, adigebatur idolis sacrificare. Sed cum id ne audire quidem vellet, ferreis globis cæditur ipse et comites. Deinde sanctus quidem Meletius in pino suspensus clavisque confixus, obiit ; Stephanus vero et Joannes comites capite plexi sunt.

Et certamen sancti martyris Sarapionis et sociorum.

Sarapion, Christi martyr, genere Ægyptius, quo tempore sanctus Meletius certamen subibat, ex Ægypto adveniens, vidensque ipsum cum sociis martyrio coronari, Christi fidem suscepit. Quos circa comprehensus, in carcerem conjicitur : ubi

ὄρθιος ἔτη δέκα ὀκτώ. Καὶ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει γενόμενος, καὶ εἰς πέτραν ἀναβὰς, ἐκαρτέρησεν ἐξ ἑκάστης ἡμέρας ἐπὶ τὸν μικρὸν στύλον ἀνελθὼν, διατελεσέν ἔτη τεσσαράκοντα πέντε, ὡς εἶναι τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτη ὀγδοήκοντα πέντε. ὧν τὰ ἑβδόμηκοντα ἑννέα ἐν ἀσκήσει διατελέσας, πρὸς Θεὸν ἐξῆλθον ἡμερῶν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁπίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητῆς Μιχαήλ, ἐπισκόπου Συναδῶν.

Μιχαήλ, ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχε μοναχὸς εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν· καὶ διὰ τῆν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, ἐχειροτονήθη Συναδῶν ἐπίσκοπος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εἰκονομάχου Λέοντος. Ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ τῆς ὁρθῆς δόξης πίστεως ἀγωνιζόμενος διετέλει, τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου τὰ πρὸς σωτηρίαν διδάσκων, καὶ τοὺς ἀπειθήτους τοῖς λόγοις αὐτοῦ ὡς βέλεσι βάλλων, καὶ τῶν ποιμνίου ἀποδιώκων, εἰς ὄργην ἐκίνησεν τὸν παρῶν βασιλέα. Προσκληθεὶς οὖν ὑπ' ἐκείνου, ἠναγκάσθη ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν τῶν πανσέπτων εἰκόνων· καὶ μὴ πεισθεὶς τοῦτο ποιῆσαι, ἐξορίας ἐκροτάταις καθυπεβλήθη· ἔνθα πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας κνὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων ἐπαμείνας, καὶ μέχρι τάλους ἀπερίτρεπτος διαμῖνας, χαίρων τῆς παρουσίας ζωῆς τὸ τέλος ἰδέσθαι, ἐπλοῖον στεφάνοις κοσμηθεὶς, ἀρχιερωσύνης καὶ ἡμολογίας.

MHNI TO AYTO.

ΚΑ'

C "Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μελετίου τοῦ προκατάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ χιλίων διακοσμήτηκοντα.

Μελέτιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἡνὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου στρατηλάτης, ἐκ τῆς χώρας τῶν κάτω Γαλάτων. Χριστιανὸς δὲ ὢν, καταλιπὼν τὸν Θεὸν καταργῆσαι τελείως τὴν τῶν εἰδώλων κλήνην. Καὶ γνόντες οἱ δαίμονες τὴν καταστροφήν αὐτῶν, εἰσελθόντες εἰς κύναις, ἐθρήνουν τὴν κλητὴν ἀπώλειαν, τῶν κυνῶν περιερχομένων, καὶ ὠρομένων, καὶ τὸν λαὸν ἐκφοβούντων. Οὗς ὁ ἅγιος Μελέτιος μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῶν ἔλασεν ἄντις καὶ τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων καταλύσας, τὰ ἐν ἐπιτοῖς εἶδωλα συνέτριψεν. Κρατηθεὶς οὖν διὰ τῶν παρὰ Μαξίμου τοῦ ἡγεμόνος, μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ κομητῶν, ἠναγκάσθη θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ ἀνασχόμενος τοῦτο ἀκοῦσαι, ἐτυφθῆ μετὰ σιδήρων σφαιρῶν ὁμοίως καὶ οἱ κόμηται. Ἐἶτα ὁ μὲν ἅγιος Μελέτιος κρεμασθεὶς ἐν πύκνῃ, καὶ καθηλωθεὶς ἐτελειώθη· Στέφανος δὲ, καὶ Ἰωάννης οἱ κόμηται ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σαραπίωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Σαραπίων, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν Ἀιγύπτιος· κατὰ δὲ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἠγωνίσθη ὁ ἅγιος Μελέτιος, παραγενόμενος ἐξ Αἰγύπτου, ἠὶ ἰδὼν αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ μαρτυροῦντας ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ κρατηθεὶς παρεδόθη τῷ

φουλακῆ. Ἐννα ὁπὸ θεοῦ ἀγγέλου χειροτονήθη Ἀ ἐπίσκοπος, ἐπὶ τὸ βαπτίσαν τοὺς ἀφωτιστοὺς μὲν, μέλλοντας δὲ μαρτυρῆσαι ὑπὲρ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Καὶ γὰρ συναχθέντες οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀγίου Μελετίου, καὶ τῶν κομητῶν, καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὁμοίως καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ τὰ παιδία, μεγάλη τῆ φωνῆ ἔλεγον ὅτι, Καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἔσμεν. Ὅθεν εἰς ὄργην κινήσαντες τὸν ἡγεμόνα, ὁ μὲν ἐπίσκοπος Σαραπίων, σὺν Καλλινίκῳ τῷ μάγῳ πιστεύσαντι, ἀπεκαφαλίσθη· ὁ δὲ Θεόδωρος, καὶ ὁ Φαῦστος μετὰ τῶν πιστευσάντων ἀνδρῶν, πυρὶ ἐτελειώθησαν· τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ξύλοις κατακοπὴν, ἐτελεύτησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΕ'.

Ἀθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Θεράποντος.

Θεράπων ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς, πόθεν ὠρμητο, ἢ τίνων γονέων ἐγένετο, ἢ κατὰ ποίους χρόνους, εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν, τῶν ὑπομνημάτων αὐτοῦ, ὡς ἔοικε, διαφθαρέντων. Τοῦτο δὲ μόνον, ὅτι μοναχὸς ἐγένετο, καὶ ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ ὅτι τὸν ἀθλητικὸν ἀγῶνα διήνυσε, καὶ τῷ Χριστῷ προσήχθη δι' αἵματος, διέγνωμεν. οὐ μόνον ἐξ ἀγράφου παραδόσεως παρὰ τῶν προγενεστέρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν εἰκόνων αὐτοῦ πληροφορηθέντες. Καὶ ταῦτα μὲν πρότερον. Ὑστερον δὲ τῶν Σαρακηνῶν βουληθέντων ἐπελθεῖν τῇ Κύπρῳ, ἐμφανισθεὶς ὁ ἅγιος τῷ προσμοναρίῳ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Τὸ τέλος ἀναστάς, καὶ λαθὼν μου τὸ λείψανον, ἀποκόμισσον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Μέλλουσι γὰρ οἱ ἔχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ τῇ νήσῳ ταύτῃ ἐπιβῆναι, καὶ τοὺς τόπους τούτους ἐρημῶσαι. Ἀνακομισθὲν οὖν τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἐτέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, βρῦον ἰάματα.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἰωάννου τοῦ Ψυχαίτου.

Ἰωάννης, ὁ ἐν ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν, νηπιόθεν τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, καὶ Ἠλίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τοὺς τρόπους μιμησάμενος, ἀφῆκε τὸν κόσμον· καὶ ἀπελθὼν ἐν τῇ λαύρῃ τοῦ Ψυχαιτοῦ, γέγονε μοναχός· καὶ τοσαύτη σκληραγωγία ἐπίδωκεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ χάρισμα λαβεῖν παρὰ Θεοῦ, δαίμονας φυγαδεύειν, καὶ θεραπεύειν νοσήματα. Ἀγωνιζόμενος δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν εἰκονομάχων, καὶ τὰ ὀρθόδοξα ἀρατύνων δόγματα, διεγνώσθη τῷ τυραννοῦντι, καὶ προσκληθεὶς, ἠναγκάσθη ἀρνήσασθαι δὲ τῆ αἵρέσει, καὶ ὑπογράψαι εἰς τὸν τόμον τῆς ἀδικίας. Μὴ πεισθεὶς δὲ τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλὰ μάλλον ἐλέγξας τὸν βασιλεῖα, καὶ αἰρετικὸν ἀποκαλέσας, ἐξώρισθη. Ἐνθα πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνας παρὰ τῶν παρανόμων καὶ ἀδικῶν εἰκονομάχων, τὸν βίον μετέλλαξε.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἀγίου ἱερομάρτυρος Θεράποντος.

Θεράπων, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς, ἱερεὺς ὑπάρ-

a divino angelo ordinatus est episcopus, postquam baptizasset eos, qui nondum illuminati fuerant, sed martyrimum pro Christo eo die subituri erant. Congregati enim affines sancti Meletii, et comitum, et militum, mulieres quoque, et 112 pueri, magna voce dicebant: Nos quoque Christiani sumus. Unde præsident ad iram excitarunt. Et Sarapion quidem episcopus cum Callinico, qui ex mago ad fidem conversus fuerat; capite obtruncatus est; Theodorus vero et Faustus, cum viris, qui crederant, flammis addicti, finem acceperunt; reliqua demum multitudo lignis concisa, occubuit.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

Certamen sancti martyris Therapontis.

Therapon sacer Christi martyr unde ortum duxerit, aut quibus parentibus natus sit; aut quo tempore vixerit, dicere nescimus; cum ejus monumenta, ut fertur, temporis lapsu perierint. Hoc vero solum novimus, quod, scilicet, monachus fuerit, et Cypri episcopus; quodque agonem athleticum sustinuerit, et Christo per sanguinem fuerit conjunctus: hoc, inquam, novimus, non modo ex antiqua et absque scripto a majoribus nostris accepta traditione; sed etiam ex ejus imaginibus edocti. Atque hæc primum. Postremum vero cum Saraceni de expugnanda Cypro cogitarent, apprensus sanctus suo æditio, jussit illum statim consurgere, suasque reliquias accipere, easque Constantinopolim transferre: futurum enim esse, ut inimicis crucis Christi ea insula potirentur omniaque ea loca subverterent. Translatæ itaque ejus reliquiæ, Constantinopoli depositæ sunt, ubi curationes emittunt.

Et memoria sancti Patris nostri Joannis Psychaitæ confessoris.

Sanctus Pater noster Joannes ab ineunte ætate Christum amore complexus, et Eliæ ac Joannis Præcursoris mores imitatus, mundum reliquit: atque in lauram Psychaitæ abiens, monasticam vitam suscepit: et usque adeo rigido vitæ instituto seipsum addixit, ut donum a Deo acceperit dæmones fugandi et morbos curandi. Cum autem Iconomachorum tempore decertaret, et orthodoxas doctrinas propugnaret, denuntiatus fuit 113 ei, qui tyrannidem exercebat, et ab eo accersitus adigebatur sacrarum quidem imaginum cultum abnegare, hæresi vero consentire, ac tomo impietatis subscribere. Verum is parere jussis recusans, quin potius imperatorem redarguens, ipsumque hæreticum compellans, in exilium relegatus fuit: ubi cum ab impiis et iniquis Iconomachis plurimas ærumnas sustinisset, vitam cum morte commutavit.

Et certamen sacrosancti martyris Theraponti.

Therapon, sacer Christi martyr, cum esset sacer-

dos in sancta Sardium ecclesia, multosque infidelium ob doctrinam suam ad Dominum nostrum Jesum Christum converteret ac baptizaret, comprehensus a Valeriano præsidente, vinculus in carcerem detruditur. Inde eductus, ligatus Synaum abducitur, et juxta fluvium ad quatuor palos supinus super pavementum extenditur, graviterque usque adeo cœditur, ut carnes ipsius virgis lacerarentur: illius autem sanguine irrigata tellus, maximam quercus plantam produxit, quæ usque in præsentem diem visitur perpetuis foliis virens, morbum omnem languoremque eorum, qui illuc accedunt, curans. Posthæc in ditionem Thraciesiorum abductus, prope fluvium Hermum in episcopatu Satalorum, plurimis subjectus ærumnis, tandem martyrii coronam accepit.

Et certamen sancti martyris Pancharii.

Pancharius, Christi martyr, in antiqua Roma natus et educatus, fideles parentes habuit. Cum vero temporario honore ab idololatriæ imperatoribus afficeretur, eorumque familiaris esset, a recta via per diabolicam operationem deflectens, Christum abnegavit, et ad idola accessit: unde apud imperatores idololatrias acceptus, in magno honore vitam transigebat. Quod ubi mater ipsius intellexit, multum illacrymans, per litteras ei significavit, ut ab idolorum cultu recedens, ad Christum rediret, in memoriam ipsi revocans pœnas et gehennam, et carcerem iis, qui in Christum abnegassent. paratum. At ille, acceptis litteris, animo compunctus, ad religionem reversus est: quo intellecto, imperator capite eum obtruncari jussit.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

Memoria sancti apostoli Carpi, unius ex septuaginta.

Fuit hic inter septuaginta discipulos et apostolos ab ipso Christo annumeratus: qui magno Paulo in prædicatione ministrans, divinasque ipsius Epistolas ad illos, quibus eas mittebat, deferens, multos ex ethnicis ad Christi fidem adduxit: ac fulgore Paracleti mentem illustratam habens, tanquam inaccessible sidus ab Oriente exurgens, universum terrarum orbem divinis doctrinis illuminavit, cum magna quotidie miracula patraret, et iniquissimos spiritus ejiceret, atque urbes populosque ad Christi fidem traderet. Multas proinde ab infidelibus ærumnas sustinuit. Verum virili animo laboriosum agonis certamen suscipiens, principum iratum animum non formidavit. Quapropter cum Deum in suis membris glorificasset, ab ipso est gloriose magnificatus: atque in pace decedens, in Dei manus tradidit spiritum.

Aχων τῆς ἐν Σάρδει ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ διὰ τῆς ἡδασκαλίας αὐτοῦ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ βαπτίσαν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἀρχόντος Οὐαλεριανοῦ, καὶ ἡθεὶς ἀπεκλείσθη. Ἐῖτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, εἰς τὴν δέσμιος εἰς Συναὸν, καὶ πλησίον τοῦ ποταμοῦ ἑλθὼν θείας, καὶ δεθείς εἰς τέσσαρας πάλους ὑπτιος, ἐπὶ τῆ γῆν ἐτύφθη σφοδρῶς, ἕως κατεξάνθησαν αἱ σάρκες αὐτοῦ τοῖς βράβδοις. Ἐκ δὲ τοῦ αἵματος αὐτοῦ κίοντι ἡ γῆ, φυτὸν βαλάνου ἀπέδωκεν μέγιστον λίαν ἕως μέγροι τῆς σήμερον φαίνεται ἀειφυλλὸν ἐν, πάντη νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν τῶν προσερχομένων ἐν ἡμερον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἤχθη εἰς τὸ θέμα τῶν θρακισίων, πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἐρμού ὑπὸ τὴν ἐπισκοπήν Σατάλων· καὶ πολλὰς ὑποβληθεὶς τιμωρίας καὶ κακώσεις, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐπέμιστο.

Καὶ ἀθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Παγχάριου.

Παγχάριος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἐγένετο μὲ τῆς καλαίας Ῥώμης καὶ γέννημα, καὶ θρόνημα, καπιστῶν γονέων βλαστός· τιμῶμενος δὲ πρὸς κατὰ τιμὴν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν βασιλέων, καὶ οὐκ ἴστων αὐτοῖς, τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκτραπέως ὑπὸ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἠρνήσατο τὸν Χριστόν, προσετῆθη εἰς τοὺς εἰδωλοῖς. Ὅθεν ἀποδεχθεὶς παρὰ τῶν εἰδωλομανῶν βασιλέων, ἐν μεγάλῃ διήγε τιμῇ. Καὶ μετὰ ταῦτα τοῦτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ πολλὰ θρηνησασα, ἐπὶ γραμματῶν ἐμήνυσε αὐτῇ, ἀποστῆναι τῆς εἰδωλολατρίας, καὶ προσελθεῖν αὐθις τῷ Χριστῷ, ὑπακούσασα τὴν κόλασιν καὶ τὴν γέενναν, καὶ πᾶσι τιμωρίαις τὰ ἐκδεχόμενα τοὺς τὸν Χριστόν ἀβυσθῶν μίμους. Δεξάμενος δὲ τὰ γράμματα, καὶ τὴν ἡμέραν κατανοήσας, ἐπανῆλθεν πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐκ ακούσας τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἀπεκεφάλισεν αὐτόν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΥΤῷ.

ΚΖ

Μνήμη τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Κάρπου, ἑνὸς τῶν ἑβδομήκοντα.

Ὁὗτος τοῖς ἑβδομήκοντα μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου συναριθμηθεὶς, καὶ τῷ μεγάλῳ Παύλῳ διακονῶν ἐν τῷ κτηρύματι, καὶ τῆς θείας αὐτοῦ ἐπιστολᾶς τοῖς πρὸς οὐς ἐπέμπετο ἐκομίζων, πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐχειραγώγησεν. Καὶ τῇ ἑλλάξει τῷ Παρακλήτου κατανασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὡς περ ἐπὶ τὸς ἀστῆρ ἐξ Ἀνατολῶν ὀρμήσας, πᾶσαν τὴν οὐρανὸν ἐπὶ ταῖς θείαις αὐτοῦ διδασκαλίαις καταρτίσας, θαυμάσια μεγάλα καθ' ἑκάστην τελευτῶν, καὶ ἐκλεκτῶν πνεύματα πονηρότατα· πόλει δὲ καὶ ἐκτὸς πρὸς τὴν εἰς Χριστόν πίστιν ἐπιστάσμενος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπίστων ὑπέστη ὀλέθριον. Ἀνδρῶν τὴ χωρῶν πρὸς τὰ ἐπίκοια τῆς ἀθλήσεως ἀγωνίσματα τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλάσεν· ὅθεν ἐκτελέσας τὸν Θεὸν ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ. ὑπὸ αὐτοῦ δόξως ἐδοξάσθη. Καὶ τελειωθεὶς, ἐν εὐρίῃ τὸ πνεῦμα παρέθετο εἰς χεῖρας Θεοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΖ

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοδώρας καὶ Διδύμου.

Ἡ ἁγία Θεοδώρα ὄπῃρξε κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ· προσαχθεῖσα δὲ τῷ τῆς Ἀλεξανδρείας ἡγεμόνι, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ἐν κορνείῳ ἐξεδόθη, καὶ εὐξαμένη διεφυλάχθη. Δίδυμος γὰρ τις Χριστιανός, θεόθεν κινούμενος, ἐν στρατιωτικῷ σχήματι εἰσῆλθε πρὸς αὐτήν. Ἦ δὲ φοβηθεῖσα, τῆς οικίας ταῖς γωνίαις κατέφυγε. Θαῤῥεῖν δὲ αὐτῇ παρακελευσάμενος, ὡς μὴδὲν πεισομένη, ὧν ὑποπτέυει, τὴν μὲν στρατιωτικὴν στολὴν αὐτῇ περιέθηκε, καὶ ἐξελεῖν τοῦ δώματος ἐκέλευσεν· αὐτὸς δὲ τὴν γυναικίαν αὐτῆς στολὴν ἐνδυσάμενος, καὶ κεφαλοδεσμίῳ τὴν κεφαλὴν ἀναθήσας, ἀντ' αὐτῆς ἐκαθήζετο. Εἰσελθόντος δὲ τινος ἀκολάστου, καὶ ἐν γυναικίῳ σχήματι τὸν ἄνδρα κατανοήσαντος, καὶ πάντα φανερά τῷ ἡγεμόνι καταστῆσαντος, αὐτίκα συσῆλθεις ὁ ἅγιος, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν. Μετὰ τοῦτο δὲ κρατηθεῖσα καὶ ἡ ἁγία Θεοδώρα, καὶ ζῆφει τὴν κεφαλὴν ἐκμηθεῖσα, ἐβρίφη ἐν τῷ κυρί.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΗ'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἑλικωνίδος.

Ἑλικωνίς, ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὄπῃρξεν ἐπὶ Γορδιανοῦ καὶ Φιλίππου τῶν βασιλέων, ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης. Κρατηθεῖσα δὲ, καὶ πρὸς τὸν δούκα Κορίνθου ἀχθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, πρῶτον μὲν δεσμεῖται τοὺς πόδας ἐν ζυγῷ βῶων, καὶ τὰς πτέρνας χαράσσεται, καὶ ζυγῶται τὴν κεφαλὴν, καὶ πῦρ καθ' ὅλου σώματος δέχεται. Ἀνεθεῖσα δὲ, καὶ ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων εἰσελθοῦσα, δι' εὐχῆς κατέστρεψεν αὐτά. Ἔβγα τέμνεται τοὺς μαστοὺς. Καὶ διαδεξαμένη τὸν δούκα Ἰουστίνου τοῦ ἀνθυπάτου, ἀχθεῖσα πρὸς αὐτὸν ἡ μάρτυς, ἐν καμίνῳ βίπτεται. Τῆς δὲ φλογὸς μὴ ἀψαμένης αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἐδδομήκοντα ἄνδρας λυμνηζαμένης, ἐν κραδῶσι χαλαρῶ πυρωθέντι ἀπλοῦται. Ἐπιφανέντες δὲ οἱ ἀρχάγγελιοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, ἀβλαβῆ διατήρησαν αὐτήν. Ἐῖτα θηρίοις ἐκδιδοται· οἱ δὲ θῆρες αὐτὴν οὐκ ἐβλαψαν, ἀνεῖλον δὲ ἄνδρας ἕκαστὸν ἑκοσι· καὶ τότε τὴν διὰ ζῆφους ἀπόφασιν δεξαμένη, ἀπεκεφαλίσθη.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἑλλαδίου.

Ἑλλάδιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς, ἐκαθάρας ἑαυτὸν ἀπὸ νεότητος, ἀρχιερεὺς ψήφῳ Θεοῦ καθίσταται. Καὶ τὴν φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας πιστευθεὶς, ὡς κυβερνήτης ἄριστος, ταύτην ἐποίμανε· καὶ διὰ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων προσάγειν τῷ Χριστῷ, κρατηθεὶς ἀπεκλείσθη. Καὶ ἐπει δέσμιον τοῦτον οἱ τύραννοι παρεστῆσαντο, τότε μᾶλλον ἔλαμψε καὶ κατηύγαγε τὰς τῶν πιστῶν διανοίας. Ἀνδρείως γὰρ χωρήσας ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ παρβήσιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, καὶ φανερώς τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, πλείσταις βασάνοις καθυπεβλήθη. Καὶ τοῦ σώματος σφοδρῶς καταξανθέντος ταῖς μᾶστιξιν, ὁ Χριστός

Α

EODEM MENSE.

Die vicesima septima.

115 *Certamen sanctorum martyrum Theodoræ et Didymi.*

Sancta Theodora claruit temporibus Diocletiani. Cum autem ad præfectum Alexandriæ adducta, Christum profiteretur, in Iupanar conjecta est. Verum fuis ad Deum precibus, incorruptam se servavit. Nam Christianus quidam, nomine Didymus, Deo inspirante, habitu militari indutus, ad eam accessit. Illa vero timore perculsa, in angulum domus profugit. At Theodorus bono animo illam esse jubens, nec quidquam mali suspicari, militari stola indutam e domo exire mandat, ipse vero muliebri habitu amictus, et caput velo tegens, loco illius mansit. Cum autem impurus quidam ingressus esset, et sub muliebri specie virumprehendisset, rem totam præfecto enarravit. Quare statim comprehensus sanctus, capite plexus fuit. Posthæc capta est et sancta Theodora; cumque ipsi caput gladio amputatum esset, in flammam cadaver injectum fuit.

EODEM MENSE.

Die vicesima octava

Certamen sanctæ martyris Heliconidis

Heliconis, Christi martyr, Gordiano et Philippo imperatoribus, ex urbe Thessaloniciæ oriunda fuit. Comprehensa autem, et ad Corinthi ducem adducta, ac Christum professam, primum quidem pede utroque ad jugum bonum alligata est, ejusque plantæ laceratæ: deinde caput attonsa, ignem toto corpore excepit. Sed incolumis servata, fanumque idolorum ingressa, fuis precibus simulacra deorum evertit. Posthæc ubera illi abscissa. Cumque in ducis locum Justinus proconsul successisset, ad illum sancta martyr perducta, in ardentem fornacem conjicitur. 116 Verum flammis illam non attingentibus, quin potius septuaginta viros ex militibus absumentibus, in lectum æneum subjectis prunis candentem extenditur. Apparentes vero Michael et Gabriel archangeli, illam illam servarunt. Tum feris objecta, nullam ab iis noxam passa est, sed centem viginti viri earum dentibus perierunt. Accepta demum vitæ per gladium finiendæ sententia, capite plexa est.

Et certamen sacrosancti Helladii martyris.

Helladius, sacer Christi martyr, cum ab ineunte ætate se ipsum ab omni macula purum custodivisset, suffragio Dei episcopus constituitur: qui concedit sibi Ecclesiæ curam gerens, tanquam optimus pastor, gregem suum rexit. Quod autem plurimos ethnicorum ad Christum adduxisset, comprehensus, in carcerem detruditur. Cum vero illum tyranni vinctum sisterent, tum virtus ejus magis eluxit, fideliumque animos clarius illustravit. Nam fortiter in certamina prorumpens, libere et cum summa fiducia Christum professus est. Quare plurimis subjectus tormentis, toto corpore flagellis dire lace-

ratur; sed eum Christus apparens curavit. Tum tyranni ira repleti, sanctum in ignem conjiciunt: In quo illæsus persistens, multos ad Christi fidem pertraxit. Postremo gravissime cæsus, spiritum Deo tradidit, immortale regnum adeptus.

Et certamen sanctorum martyrum Crescentis, Pauli et Dioscoridis.

Martyres Christi Crescens, Paulus et Dioscorides in urbe Roma commorantes, ac sua doctrina multos ex infidelibus ad Christum adducentes, et per singulos dies illuminantes, urbis præfecto denuntiati, ejusque jussu comprehensi, in carcerem detrusi sunt, mandatum accipientes, ne quem in Christi nomine edocerent. Verum cum neque in carcere eos, qui simul vincti erant, edocere cessarent, ex quibus multi crediderunt, e carcere educti, crudeliter cæsi fuerunt, postquam compulsi fuissent primo omnium 117 Christum abnegare, tum templum Jovis ingredi, ac idolis, quæ inibi erant, sacrificare. Verum cum id facere detrectarent, quin potius magna voce Christum omnibus prædicarent, in magnam ardentis ignis fornacem injecti, ibique, sicut olim tres sancti pueri, Deum glorificantes, martyrium consummarunt.

EODEM MENSE,

Die vicesima nona

Memoria sanctorum Patrum, qui Nicææ primum adversus Arium convenerunt.

Post sanctissimum Petrum patriarcham Alexandrinum Achilles ordinatus fuit, et post hunc Alexander. Hujus temporibus presbyter quidam Ecclesiæ, nomine Arius, cui divinarum Scripturarum commissa erat declaratio, cum Alexandrum juxta sancti Petri constitutionem sibi in patriarchatu prælatum fuisse cerneret, invidia motus, cum adversus illum calumnias struere nequiret, contra orthodoxam fidem linguam armavit, in Dei Filium blasphemias evomens, ac dicens illum creaturam esse, nec consubstantiali Patri. Quamobrem ab ecclesia ejectus, et conciliabula faciens, Ecclesiam scidit. Id ubi Constantinus magnus intellexit, convocata Nicææ sancta synodo, condemnatum Arium in exsilium relegavit: sanctos vero episcopos benigne complexus, ad propria singulos dimisit.

118 *Et certamen sanctæ Theodosiæ virginis et martyris.*

Theodosia, Christi martyr, fuit ex urbe Tyro. Cum autem duodeviginti annorum esset, tanquam Christiana delata, et ab idololatriis comprehensa, vincta ac præsidem Urbanum adducitur: a quo interrogata, Christum professa est. Cumque compelleretur illum abnegare, et idolis sacrificare, nec id facere vellet. Iis sævissime cæditur in uberibus et lateribus, ossaque ejus confringuntur: et usque adeo dilaniatur, ut viscera ipsius apparerent. Ita flagellis contusa, cruciatus tacita perferebat. Cum

Α επιφανείς ἰδαστο αὐτόν. Μετὰ ταῦτα ὄργης ἐπιθέμενοι οἱ τύραννοι, τῷ κυρὶ τῶν ἁγίων ἐναγίζουσι. Ὁ δὲ ἀφλεκτός διεκμείναι, πρὸς τὴν Χριστὸν πίστιν πολλοὺς ἐπισπάσαστο. Ἐπειτα πρὸς τὸν θεὸν τυφθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ θεῷ παρέθετο ἀπολεῖν βασιλείαν ἀθάνατον.

Καὶ ἀθλήσας τῶν ἁγίων μαρτύρων Κρίσαντος, Παύλου καὶ Διοσκορίδου.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες Κρίστος, Παῦλος, καὶ Διοσκορίδης ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει διατρίβοντες, κατὰ διδασκαλίαν αὐτῶν πολλοὺς τῶν ἀπίστων τῷ Χριστῷ προσαγαγόντες καὶ φωτίζοντες καθ' ἐκαστὴν ἡμέραν, διεγνωσθησαν τῷ τῆς Ῥώμης ἐπάρχῳ καὶ κρατῆρας θέντες ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν, παραγγελλόμενοι ὄντες, μηδένα διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Β Ὡς δὲ οὐδὲ ἐν τῇ φυλακῇ ἐπαύσαντο τοῦ διδάσκειν τοὺς συνδεσμίους, ἐξ ὧν πολλοὶ ἐπίστευσαν, ἐπιθέμενοι τῆς φυλακῆς, ἐτύφθησαν σφοδρῶς, κατακαζόμενοι ἀρνήσασθαι μὲν ἐπὶ πάντων τῶν Χριστῶν, ἀπελθεῖν δὲ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, καὶ θύσαι τῶν ἐν αὐτῷ εἰδώλων. Καὶ μὴ πεισθέντες, ἀλλὰ μᾶλλον μεγάλη τῇ φωνῇ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι κηρύττοντες εἰς κάμινον μεγάλῃ πυρὸς ἐμβλήθητες, καὶ ἐν αὐτῷ καθάπερ οἱ ἄγιοι τρεῖς παῖδες, δοξολογοῦντες, ἐλειώθησαν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ

ΚΘ'

Μνήμη τῶν ἐν Νικαίᾳ τὸ πρῶτον κατὰ Ἀρίον συνελθόντων ἁγίων Πατέρων

Μετὰ Πέτρον τὸν ἀγιώτατον πατριάρχῃν Ἀλεξανδρείας, ἐχειροτονήθη ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ μετὰ αὐτὸν Ἀλέξανδρος. Ἐπὶ τούτου πρεσβύτερός τις τῆς Ἐκκλησίας, Ἀρειὸς λεγόμενος, τὴν τῶν θεῶν ἰσχυρὰν πεπιστευμένος ἐξηγήσιν, ἰδὼν τὸν Ἀλέξανδρον, ἐπροεκρίθη εἰς πατριάρχειαν, καθὼς διεκρίθη ὁ ἅγιος Πέτρος, ἐφθόνησε καὶ κατ' ἐκείνου μὴ ἐπιθέμενος κινήσας κατηγορεῖν, κατὰ τῆς ὁρθότητος τὴν γλῶσσαν καθώπιον, βλασφημιῶν τὸν Πῶν τῷ Θεοῦ, καὶ λέγων αὐτὸν ἴσχυρα εἶναι, καὶ οὐχὶ ἰσχυροῦσι τῷ Πατρὶ. Ἐξεβλήθη οὖν διὰ ταῦτα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ποῶν παρασυναγωγὰς, ἐσχίσε τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ μέγας Κωνσταντῖνος καὶ συγκαλέσας τὴν ἁγίαν σύνοδον εἰς Νίκαιαν, ἐκαταδικάσας αὐτόν, ἐξώρισεν τοὺς δὲ ἁγίους ἐκείνους φιλοφρονησάμενος, ἀπέλυσεν ἕκαστον εἰς τὴν ἰδίαν.

Καὶ ἀθλήσας τὴν ἁγίας μάρτυρος Θεοδοσίας τῆς παρθένου.

Θεοδοσία, ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἐπαρξεν ἐν τῇ πόλει Τύρου. Δεκαοκτῶ δὲ ἐτῶν οὖσα, κατὰ τὴν Χριστιανὴν διαγνωσθεῖσα, καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τὸν εἰδωλολατῶν, κήθη δέσμιος, καὶ παρὰ τὴν ὀφθαλμῶν τῷ ἀρχόντι, καὶ ἐρωτηθεῖσα, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Καὶ ἀναγκασθεῖσα ἀρνήσασθαι αὐτόν, ἐθύσα τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐτύφθη ἰσχυρῶς ὡμοῖς κατὰ τὰ τῶν μαζῶν, καὶ τῶν πλευρῶν, ἐσυνετρίβη τὰ ὀστά, καὶ ἐξέσθη, ἕως ἐφάνθη ἡ σπλάγχχνα αὐτῆς. Καὶ οὕτω μαστιζομένη, σὴν τῇ

βασάνους ὑπέφερον. Ἐπι δὲ ἐμπνέουσα, ἠρωτήθη Ἀπαρὰ τοῦ ἀρχοντος, εἰ τοῖς θεοῖς θόαι· καὶ διανοί-
ξασα τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενὲς
ἐμβλέψασα, μειδιών τῷ προσώπῳ εἶπε· Πλανῶ,
ἄνθρωπε· οὐκ οἶδας, ὅτι τῆς κοινωνίας τῶν τοῦ
Χριστοῦ μαρτύρων ἤξιώθην; καὶ τότε ὀργισθεὶς ὁ
ἀρχων, ἐβρίβην αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἔνθα τὸ
μακάριον τέλος εἰδέατο.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ὀλβιανοῦ,
ἐπισκόπου Ἀνέων.

Ὀλβιανὸς, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς, ὁπῆρχεν ἐπὶ
τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας
Ἀνέων. Καὶ κρατηθεὶς παρὰ Ἰουλίου ἡγεμόνος,
παρεδόθη φυλακῇ, παραγγελλάν δεξάμενος, μὴ δι-
δάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ μάλλον
παρῆρσις κηρύττων τὸν Χριστόν, τὰ περὶ αὐτοῦ
διήγγελλε, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκέρυττεν ἀφόδως. Διὰ
ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ τὰ ἱμάτια ἐκδυ-
θεὶς, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ σουβλοῖς πεπυρακτωμέ-
νοισι τὴν κοιλίαν, καὶ τὰς πλευράς, καὶ τὰ σπλάγχνα
κατεκεντήθη. Καὶ πάλιν ἀπεβίβη τῇ φυλακῇ ὡσεὶ
νεκρός· καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπιφανείᾳ θεραπευθεὶς,
αὐθὶς εἰς δευτέραν παρέστη τῷ ἡγεμόνι ἐξέτασιν.
Καὶ τοῦ ἡγεμόνος μεταβαλλομένου, καὶ παρακα-
λοῦντος αὐτὸν θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, αὐτὸς πάλιν ὡμο-
λόγει τὸν Χριστόν. Τότε εἰς κάμινον μεγάλη βλη-
θεὶς, ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Α'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσαακίου, τοῦ
ὁμολογητοῦ.

Ἰσαάκιος, ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ὁπῆρχεν ἐξ
Ἀνατολῶν ἐλθὼν δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς
βασιλείας Οὐάλεντος τοῦ αἰρετικοῦ, ἠσύχαζεν ἐν μο-
ναστηρίῳ· καὶ κινήσαντι τῷ βασιλεῖ πανστρατιᾷ
κατὰ τῶν Γόθων, συναντήσας εἶπεν· Ὁ βασιλεῦ,
ἄνοιξον τοῖς ὀρθοδόξοις τὰς ἐκκλησίας, εἰ βούλει ἐκ
τοῦ πολέμου ζῶν ὑποστρέψαι. Καὶ ὀργισθεὶς ὁ βα-
σιλεὺς προσέταξε τυφθῆναι, καὶ ἀποκλεισθῆναι τὸν
ἄγιον εἰς φυλακῇν, μέχρις οὗ ὑποστρέψῃ. Τότε ἔφη
ὁ ἅγιος· Ἐἰ σὺ ὑποστρέψεις, οὐ λελέχηκέ μοι ὁ θεός·
φεύγων γὰρ ἀπὸ προσώπου τῶν ἐχθρῶν σου, διὰ
πυρὸς δέξῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου σου. Ὁ δὲ
καὶ γέγονεν. Τραπεῖς γάρ, καὶ ἐν ἀχυρῶνι προσφυ-
γῶν, ἐκάθη ἐν αὐτῷ, τῶν Γόθων ἐμπρησάντων αὐ-
τόν. Ἐπὶ οὖν τῇ προβίβῃσι ταύτῃ, καὶ ἄλλοις πολ-
λοῖς κατὰρθώμασι μέγαλυθεὶς ὁ ἅγιος, ἐν εἰρήνῃ
ἐκοιμήθη.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Εὐσεβίου, Ῥω-
μανοῦ, Μεντίου, Χαλαμπους καὶ Χριστινῆς. Καὶ
τοῦ πληθους τῶν ἁγίων τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυ-
ρησάντων.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΑΑ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἑρμείου.

Ἑρμείας, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς
πόλεως Κομάνων, στρατιώτης δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας
Ἀντωνίνου, τὴν ἡλικίαν ἤδη προβεβηκώς, καὶ λευ-

vero paululum respirasset, a præsidente interrogatus,
an diis sacrificare vellet. At illa os suum aperiens,
oculisque intente defixis, ac subridendi facie res-
pondit: Falleris, o homo: an nescis me martyrum
Christi: communionem dignam effectam esse? Tum
vero indignatus præsides, in mare illam projecit, ubi
beatum finem accepit.

*Et certamen sancti martyris Olbiani, episcopi
Aneorum.*

Olbianus, sacer Christi martyr, Maximiano impe-
rante, Ecclesiae Aneorum episcopus fuit. Compre-
hensus autem a Julio præsidente, in carcerem detru-
ditur, addito mandato, ne in Christi nomine doce-
ret. Ille vero multo magis libere Christum prædi-
cans, quæ ad illum spectant, omnibus constanter,
ac sine timore annuntiabat. Quamobrem e carcere
eductus, ac vestibus spoliatus. graviter cœditur: et
subulis candentibus in ventre, lateribus ac visce-
ribus ustulatus, denuo in carcerem semimortuus
conjicitur. Christo autem ipsi apparente curatus,
iterum præsidi sistitur, et quæstioni subjicitur.
Cumque præsides mutato consilio eum rogasset, ut
diis immolaret, ipse vero rursus Christum confes-
sus fuisset, in ingentem fornacem injectus, vivendi
finem fecit.

EODEM MENSE.

Die tricesima

110 *Memoria sancti Patris nostri Isaacii, confes-
soris.*

Sanctus Pater noster Isaacius ex partibus Orien-
tis oriundus, Constantinopolim vanit, iimperante
Valente hæretico, ibique in quodam monasterio
vitam tranquillam egit. Cumque idem imperator
frequentes copias adversus Gothos duceret, occur-
rens ei Isaacius dixit: O imperator, aperi orthodoxis
ecclesias, si vis ex prælio incolumis reverti. Iratus
autem imperator, jussit sanctum vapulare, et in
carcerem conjici, donec ipse rediret. At sanctus:
Si reversus fueris, inquit, in me locutus non est
Deus verumtamen a facie inimicorum tuorum
fugiens, per ignem vitæ tuæ exitum habebis. Quod
et contigit: nam in fugam conversus cum in hor-
reum sese abdidisset, in eo concrematus est, Got-
this ignem injicientibus. Hac itaque prædicatione,
aliisque multis præclare gestis illustris factus san-
ctus, in pace obdormivit.

Et certamen sanctorum martyrum Eusebii, Ro-
mani, Mentii, Charalampus et Christianæ: et
multorum sanctorum, qui martyrium Nicomedie
passi sunt.

EODEM MENSE.

Die tricesima prima

Certamen sancti Hermias martyris.

Hermias, Christi martyr, fuit ex urbe Comanis,
imperante Antonio vitam militarem agens, jamque
estate provectus, canosque capillos habens. O'

ratur ; sed eum Christus apparens curavit. Tum tyranni ira repleti. sanctum in ignem conjiciunt : In quo illæsus persistens, multos ad Christi fidem pertraxit. Postremo gravissime cæsus, spiritus Deo tradidit, immortale regnum adeptus.

Et certamen sanctorum martyrum Crescer et Dioscoridis.

Martyres Christi Crescens, Paulus des in urbe Roma commorantes, multos ex infidelibus ad Christum per singulos dies illuminantes nuntiati, ejusque jussu commot detrusi sunt, mandatum a Christi nomine edoceres carcere eos, qui simul erent, ex quibus multi crudeliter cæsi fuer primo omnium templum Jovis sacrificare. V potius mag in magna sicut oli martyr

Justinus Christi sapientissimus martyr, erat ex Mesopotamiæ Syria, vir philosophus, ac plurimam habens mentis perspicaciam. Christum autem diligens cumque odio habentes adversatus, divino quotidie celo succedebatur. Quapropter et Romam veniens, Antonio imperante, cum librum scripsisset adversus idolorum errorem, et in gratiam Christianorum fidei, illum obtulit imperatori: qui sapientiam atque scientiam ejus admiratus, non modo illum non interfecit, verum potius commendavit. Quoniam vero in suis ad idolatras dissertationibus, idolorum cultum fallacem ostendebat, et Christianorum religionem scriptis argumentis firmabat Crescentis philosophi invidiam subiit, atque ab ipso odio habitus, insidiis petitus est, quousque ab eo interfectus fuit.

Et certamen sancti martyris Justinus et sociorum.

Etiā hi sancti Romæ versabantur, in Christiane doctrine docentes. Comprehensi autem ab urbis præfecto, detrusi sunt in carcerem, ac post plures dies inde ducti, coram illo adducti sunt. Præfectus autem post multas ac varias interrogationes, Justinum ita interrogavit: Dic mihi, Justine, inquit, si flagris cæsus ac capite truncatus fueris, certusne omnino factus es te ascensurum in cælum? Cui Justinus: Spero hæreditatem regni cælorum me consecuturum, si alacri animo hæc tormenta sustinuerō. Ad hæc præfectus: Hoc igitur putas, quod sis ascensurus in cælum, ibique bonorum quorundam retributionem recepturus? Et Justinus: Non opinor solum, inquit, sed certissima persuasione id teneo. Tunc præfecti jussu, una cum sanctis sociis, capite plexus est.

EODEM MENSE.

Die secunda

Mamoria sancti Patris nostri, et confessoris Nicephori, patriarchæ Constantinopolitani.

Divinus pontifex Nicephorus Constantinopoli

ἐπιφανείς ὁσίους, καὶ Σεβαστιανῶ τῶ δουκὶ προσάγειν τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πισθεύειν ἰσχυροῖς τὰς σιαγόνας, καὶ τὸ τοῦ προσεχέως ἐξεδάρη, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐξεβριζώθη. Ἐπιμένον ἐμβληθεὶς, ἐξήλθεν ἀβλαβής· καὶ ἐν τῷ τῆριον ποτισθεὶς, καὶ μηδὲν ἀδικηθεὶς, τὸν τῶν κρᾶσαντα μέγον παρεσκεύασε πιστεῦσαι Χριστῶ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποκεφαλίσθη. Εἶτα ἐκείνη πάντα τὰ νεῦρα τοῦ σώματος, καὶ εἰς λέβητα κερθθέντα ἐμβληθεὶς, ἐξήλθεν ἀβλαβής. Εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεντισθεὶς, καὶ κρεμασθεὶς κατὰ κεφαλὴν ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΝΙΩ.

B

Ἐν τῇ πρώτῃ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου.

Ἰουστίνος, ὁ τοῦ Χριστοῦ σοφώτατος μάρτυρ, ἀπὸ Νεαπόλεως τῆς Συρίας, φιλόσοφος ἀνὴρ, καὶ σύνεσιν ἔχων πολλήν. Ἀγαπῶν δὲ τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς αὐτὸν μισοῦντας ἀποστρεφόμενος, τῇ θεῷ ἐξῆς διεκαίετο καθ' ἡμέραν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπαλλοτρίωθη: Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, καὶ γὰρ τότε τὸμον κατὰ τῆς πλάνης μὲν τῶν εἰδώλων, ἐκ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν, ἐπιδίδωκε τῷ βασιλεῖ. Καὶ θαυμάσας ὁ βασιλεὺς τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιστήμην, οὐ μόνον οὐκ ἐφόνευσεν αὐτὸν, ἀλλ' ἐτίμησεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς εἰδώλους διαλέξεσι, τὴν μὲν θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἀπατηλὴν ἀπέφηεν, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν εὐθείαν, καὶ ἐκράτυνε γραφικαῖς ἀποδείξεσι, ἐβροχθη ὑπὸ Κρίσκεντος τοῦ φιλοσόφου. Καὶ φθονηθεὶς ἐβουλεύετο, ἕως ἀνηρέθη παρ' ἑκείνου. Καὶ ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριβον, ἐκείνη σκοντες ἐπὶ τῷ ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κρησθῆτες παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπάρχου, ἀπεκλείσθησαν εἰς σουλακίην. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας τῆς τοιαύτης ἐκβληθέντες, παρέστησαν τῷ ἐπάρχῳ. Ἐκείνησεν δὲ ἑπαρχος τὸν Ἰουστίνον μετὰ πολλὰς καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις. Εἶπε, Ἰουστίνε, ἂν μαθηθεὶς καὶ ἀποκεφαλίσθεις πάντως πεπληροφόρησαι ἡμέλλεις ἀναβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν; Ὁ δὲ Ἰουστίνος εἶπεν· Ἐλπίζω κληρονομησαί τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, ἂν ὀκμοίνω προθύμως ταύτας τὰς βασάνους. Καὶ ὁ ἑπαρχος εἶπε· Τοῦτο οὖν ὀνοεῖς, ὅτι ἐπιθήσῃ εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ ἀπολήψῃ ἀμοιβὰς τῶν ἀγαθῶν; Ἰουστίνος εἶπεν· Οὐχ ὀνοεῶ ἀλλ' ἐπιθήσῃ καὶ ἀκριβῶς πεπληροφόρημαι. Τότε προσέειπεν τῷ ἐπάρχῳ, μετὰ τῶν σὺν αὐτῶ ἁγίων, τῆς κεφαλῆς ἀπετεμήθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓΩ.

B

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Νικηφόρου πατριάρχου, Ἐκωνταντινουπόλεως.

Νικηφόρος, ὁ θεῖος ἀρχιερεὺς, ὁμολογητὴς τῆς πίστεως.

γέννημα, καὶ θρέμμα, ἐπὶ τῆς Α
 τοῦ δυσσεβοῦς, υἱὸς Θεοδώ-
 Θεόδωρος ὢν υπογραφεὺς
 ὢν, ὡς προσκύνητής τῶν
 οὐκ εἰσὶν, ἐτύφθη καὶ ἐξωρίσθη εἰς
 Νίκαιαν, ἔνθα καὶ τελευτῆ. Ὁ δὲ
 Νικήφορος, ὑπογραφεὺς καὶ αὐτὸς ὢν,
 ἦν ἀξίαν, πλοῦτον, καὶ δόξαν, τὴν Προ-
 πόντιδος πόλεως κατέλαβεν ἔνθα Θεῷ καὶ ταυτῶ
 ἡρώων, ἐκτήσατο μεγάλην ἀρετήν. Καὶ μετὰ
 ταυτῶν Ταρασίου τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου,
 προεχειρίσθη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ
 Νικήφορου βασιλέως τοῦ πατρὸς Σταυρακίου. Καὶ
 διήρκεσε μέχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομά-
 χου ὑφ' οὗ καὶ ἐξορίσθη, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβλήθει,
 πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, χρόνων ἑξομῆκοντα ὑπάρ-
 χων. Ἐξ ὧν μὲν ἐννέα ἐν τῇ ἀρχιερωσύνῃ διετέλεσε,
 δέκα δὲ καὶ τρία ἐν τῇ ἐξορίᾳ.

ΜΕΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ καὶ
 τῆς συνοδείας αὐτοῦ.

Λουκιλλιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς
 βασιλείας Αὐρηλιανοῦ, πρότερον ἱερεὺς τῶν εἰδώλων
 ὑπάρχων ἐν τῇ πόλει Νικομηδείας, γηραιὸς τὴν ἡλι-
 κίαν. Μεταστρεφθεὶς δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν,
 ἐκρατήθη, καὶ παρεδόθη, Σιζανῶν τῷ κόμητι· καὶ
 μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, συνετρίβη λί-
 θοῖς τὸ πρόσωπον, καὶ τυφθεὶς βλάβδίοις, ἐκρεμάσθη
 κατὰ κεφαλῆς ἐπὶ ξύλου. ἔπειτα βληθεὶς εἰς φυλακὴν,
 εὗρεν ἐκεῖ παιδία τέσσαρα διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πί-
 στιν ἀποκλεισθέντα, Κλαύδιον, Ὑπάτιον, Παῦλον,
 καὶ Διονύσιον, καὶ περιχαρῆς γινόμενος ἐστήριζεν
 αὐτὰ πρὸς τὴν πίστιν. Καὶ μετὰ αὐτῶν τῷ κόμητι
 αὐτὸς παρατὰς, καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν
 Χριστὸν, ἐνεβλήθη εἰς κάμινον πυρός. Καὶ ἐξελθὼν
 ἀβλαβῆς, ἤχθη δέσμιος μετὰ τῶν παιδίων εἰς τὸ
 Βυζάντιον. Καὶ τὰ μὲν παιδία ἀπεκαταλύθησαν·
 αὐτὸς δὲ σταυρῶ προσηλωθεὶς, ἐτελειώθη.

Καὶ ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Παύλης τῆς
 παρθένου.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Παῦλα, συμπάρουσα τῇ
 ἀθλήσει καὶ τοῖς ἀγωνίσμασι τῶν ἁγίων Λουκιλλιαν-
 οῦ καὶ τῶν παιδίων, κατὰ τὴν φυλακὴν καὶ τὴν
 ὁδὸν ἀπεσπόγγιζε τὰ αἵματα, καὶ τῶν τραυμάτων τὰ
 ἔλκη, θεραπεύουσα κατὰ δύναμιν τῶν ἁγίων τὰ σώ-
 ματα· ἦν γὰρ ἐκ προγόνων Χριστιανὴ καὶ πιστὴ.
 Καὶ τοῦτο ἔργον ἦν αὐτῇ, τὸ ἐπισκέπτεσθαι τοὺς ἐν
 φυλακαῖς, καὶ τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυροῦντας
 θεραπεύειν, καὶ διατρέφειν. Διὰ ταῦτα οὖν κρατη-
 θεῖσα, ἤχθη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν κόμητα Σιζανόν.
 Καὶ μὴ πεισθεῖσα θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐτύφθη σφο-
 δρῶς, καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς τῶν βλάβδίων, τὸ σῶμα δια-
 λυθεῖσα, ἐπιστασίᾳ ἀγγέλου ἐγένετο ὑγιής. Καὶ πάλιν
 προσαχθεῖσα τῷ κόμητι, εἰς κάμινον ἐνεβλήθη
 πυρός. Καὶ ἐξελθοῦσα ἀβλαβῆς, ἐπέμνη καὶ αὐτὴ
 εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἀπεκαταλύθη ἔνθα καὶ ὁ ἅγιος
 Λουκιλλιανός.

natus educatusque, impio Constantino imperante,
 Thodorum et Eudociam parentes habuit. Theodo-
 rus autem cum imperialium mandatorum esset
 subscriptor, tanquam divinarum imaginum cultor
 accusatus, verberatur : mox in exsilium Mylasam
 deportatur : inde Nicæam. ubi mortuus est. Hujus
 porro filius Nicephorus cum et ipse subscriptor
 esset, abdicata dignitate, opibus et gloria, Propo-
 ntidem urbem contendit : ubi Deo sibi que vacans,
 magnam virtutem adeptus, post beatissimi pa-
 triarchæ Tarsii obitum, Nicephoro imperatore
 Stauracii patre Constantinopolitanus patriarcha
 123 ordinatus fuit : vixitque usque ad imperium
 Leonis Iconomachi, a quo in exsilium missus, et
 in carcerem conjectus, ad Dominum migravit, cum
 annos septuaginta vixisset, quorum novem in pon-
 tificatu, in exsilio tredecim exegit.

EODEM MENSE.

Die tertia

Certamen sancti martyris Lucilliani et sociorum.

Lucillianus Christi martyr, Aureliano imperante,
 primum quidem idolorum sacerdos fuerat, in urbe
 Nicomedie provectus jam ætatis ; deinde ad fidem
 Christi conversus, comprehensus est, et comiti Sil-
 vano traditus. Cumque induci non posset, ut Chri-
 stum abnegaret, lapidus facie contusus, et virgis
 cæsus, inverso capite in equuleum rapitur : tum in
 carcerem conjectus, quatuor pueros ibidem fidei
 Christianæ causa inclusos reperit, Claudium scilicet,
 Hypatium, Paulum et Dionysium : quos, gau-
 dio perfusus, in fide confirmavit, et una cum illis
 iterum comiti oblatum fuit : a quo cum ad Christum
 ejurandum adduci nequisset, in caminum ignis
 immissus, et sine noxa inde egressus, cum pueris
 vinculis Byzantium ductus est : ubi pueri quidem
 capite plexi sunt ; ipse vero in crucem afflixus,
 vivendi finem fecit.

Et certamen sanctæ martyris Paulæ virginis.

Martyr Christi Paula cum præsens adesset cer-
 tamini et conflictibus sanctorum Lucilliani, et
 puerorum, tam in carcere, quam per viam eorum
 sanguinem et vulnera spongia detergebat, sancto-
 rum corpora pro viribus curans. Erat enim ex pa-
 rentibus Christianis prognata, et in id præcipue
 intenta, ut carcere detentos visitaret et deserviret,
 atque aleret eos, qui pro Christo martyrium subi-
 bant. Quamobrem comprehensa, 124 ducta est et
 ipsa ad comitem Silvanum : cumque induci non
 posset ad sacrificandum idolis, crudeliter cæsa, et
 verberibus virgarum toto corpore dilaniata, angelo
 curante sanitatem recuperavit. Deinde ad comitem
 reducta, in ardentem fornacem injecta est : cum-
 que inde illæsa exisset, Byzantium et ipsa missa,
 eodem quo sanctus Lucillianus loco, capite ple-
 ctitur.

Christi autem confessionem captus, Sebastiano duci sistitur, ab eoque compellitur idolis sacrificare. Sed cum id facere recusaret, in maxillis lapidibus contunditur; deinde detracta totius vultus pelle, dentes eidem evelluntur. Mox in ardentem fernaceum injectus, indeque sine **120** noxa egressus jubetur venenatis cibis vesci. Sed cum hos quoque citra damnum sumpsisset, ad Christi fidem convertit eum, qui illos præparaverat, magnum et capite plexum ad coronam martyrii præmisit. Ipse autem succisis totius corporis nervis, in ardentem lebetem immittitur: ex quo cum incolumis evasisset, effossis oculis, capite inverso suspensus, tandem decollatus fuit.

MENSE JUNIO.

Die prima

121 Certamen sancti martyris Justini philosophi.

Justinus Christi sapientissimus martyr, erat ex Neapoli Syriæ, vir philosophus, ac plurimam habens mentis perspicaciam. Christum autem diligens cumque odio habentes adversatus, divino quotidie zelo succendebatur. Quapropter et Romam veniens, Antonio imperante, cum librum scripsisset adversus idolorum errorem, et in gratiam Christianorum fidei, illum obtulit imperatori: qui sapientiam atque scientiam ejus admiratus, non modo illum non interfecit, verum potius commendavit. Quoniam vero in suis ad idolatras dissertationibus, idolorum cultum fallacem ostendebat, et Christianorum religionem scriptis argumentis firmabat Crescentis philosophi invidiam subiit, atque ab ipso **122** odio habitus, insidiis petitus est, quousque ab eo interfecit fuit.

Et certamen sancti martyris Justini et sociorum.

Etiam hi sancti Romæ versabantur, in Christi nomine docentes. Comprehensi autem ab urbis præfecto, detrusi sunt in carcerem, ac post plures dies inde educti, coram illo adducti sunt. Præfectus autem post multas ac varias interrogationes, Justinum ita interrogavit: Dic mihi, Justine, inquit, si flagris cæsus ac capite truncatus fueris, certusne omnino factus es te ascensurum in cælum? Cui Justinus: Spero hæreditatem regni cælorum me consecuturum, si alacri animo hæc tormenta sustinero. Ad hæc præfectus: Hoc igitur putas, quod sis ascensurum in cælum, ibique bonorum quorumdam retributionem recepturus? Et Justinus: Non opinor solum, inquit, sed certissima persuasione id teneo. Tunc præfecti jussu, una cum sanctis sociis, capite plexus est.

EODEM MENSE.

Die secunda

Mamoria sancti Patris nostri, et confessoris Nicephori, patriarchæ Constantinopolitani.

Divinus pontifex Nicephorus Constantinopoli

κὴν ἔχων τὴν τρίχα. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιπέ-
γλαν κρατηθεὶς, καὶ Σεβαστιανῷ τῷ δουκὶ προστά-
ξῃ ἐδίδρατο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πισθεὶς ἐ-
περίβη λίθους τὰς σιαγόνας, καὶ τὸ τοῦ προστά-
ξῃ δῆρμα ἐξεδάρα, καὶ τοὺς δόνοντας ἐξεβρίζασθαι. Ἡ
εἰς κάμινον ἐμβληθεὶς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής· καὶ ἐπι-
τήριον ποτισθεὶς, καὶ μηδὲν ἀδικηθεὶς, τὸν τοῦ
κεράσαντα μέγον παρεσκύασε πιστεῦσαι Χριστῷ
καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποκεφαλισθῆναι. Εἶτα ἐκτετα-
πάντα τὰ νεύρα τοῦ σώματος, καὶ εἰς λέβητα πε-
θέντα ἐμβληθεὶς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής. Εἶτα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐκκεντισθεὶς, καὶ κρεμασθεὶς κατὰ κεφαλὴν
ἀπεκεφαλίσθη.

MHNI IOYNIQ.

B

Ἐν τῇ πρώτῃ

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου.

Ἰουστίνος, ὁ τοῦ Χριστοῦ σοφώτατος μάρτυρ, ἦ ἀπὸ Νεαπόλεως τῆς Συρίας, φιλόσοφος ἄνθρωπος, καὶ σύνεσειν ἔχων πολλήν. Ἀγαπῶν δὲ τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς αὐτὸν μισοῦντας ἀποστραφόμενος, τῇ θεῷ ἰσχυρῶς διεκάλειτο καθ' ἡμέραν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπαλώθη: Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, καὶ γὰρ τὸμον κατὰ τῆς πλάνης μὲν τῶν εἰδώλων, ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν, ἐπιδέδωκε τῷ βασιλεὶ. Καὶ θαυμάσας ὁ βασιλεὺς τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιστήμην, οὐ μόνον οὐκ ἐφόνευσεν αὐτὸν, ἀλλ' ἐπήνεσεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς εἰδώλους τρας διαλέξει, τὴν μὲν θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἀπατηλὴν ἀπέφηεν, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν ἀβλαβήν, καὶ ἐκράτυνε γραφικαῖς ἀποδείξεσι, ἐφημερῶς ὑπὸ Κρίσκεντος τοῦ φιλοσόφου. Καὶ φθονηθεὶς ἐβουλεύετο, ἕως ἀνηρέθη παρ' ἐκείνου.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου τῆς συνοδείας αὐτοῦ.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριβον, ἐκ σκοντες ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κρατηθεὶς παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπαρχοῦ, ἀπεκλήθη εἰς σὺλακίην. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας τῆς πικρῆς ἐκβληθέντες, παρίστησαν τῷ ἐπαρχῷ ἐκτετακτοῦν ὁ ἐπαρχος τὸν Ἰουστίνον μετὰ πολλῶν ἄλλας ἐρωτήσεις. Εἶπε, Ἰουστίνε, ἐὰν μεσημέρι καὶ ἀποκεφαλισθεὶς πάντως κεκληρονομήσῃς, καὶ μέλλεις ἀναβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν; Ὁ δὲ Ἰουστίνος εἶπεν· Ἐλπίζω κληρονομήσει τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, ἐὰν ὑπομείνω προθύμως ταύτας τὰς βασάνων. Καὶ ὁ ἐπαρχος εἶπε· Τοῦτο οὖν ὑπονοεῖς, ὅτι ἐπιθήσῃ εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ ἀπολήψῃ ἀμοιβὰς τῶν ἀγαθῶν; Ἰουστίνος εἶπεν· Οὐχ ὑπονοῶ ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῶς κεκληρονομήσειν. Τότε προστάξῃ τῷ ἐπαρχῷ, μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

MHNI TO AYTO.

B

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἁγίου τοῦ Νικηφόρου πατριάρχου, Κωνσταντινουπόλεως.

Νικηφόρος, ὁ θεῖος ἀρχιερεὺς, ἐπήρχε τῆς ἐκ-

σταντινουπόλεως, και γίνοντα καί θράξια, επί τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ ἑσπερίου, εἰς Θεοδοίου καί Εὐδοκίας. Ὁ δὲ Θεόδωρος ὡν ἐπιγραφῆς τῶν βασιλικῶν ἐνταλμάτων, ὡς προσκλήτης τῶν θείων εἰκόνων διεβλήθη, ἐτίθη καὶ ἐξορίσθη εἰς Μύλαστυν. Ἔτα εἰς Νικεαίαν, ἔβη καὶ τελευταίῃ. Ὁ δὲ τούτου υἱὸς Νικηφόρος, ἐπιγραφῆς καὶ αὐτὸς ὄν, καταλιπὼν τὴν εἰσὶν, πλοῦτον, καὶ δόξαν, τὴν Προποντιδα τῆς κόλως καταλεῖπει ἔβη θεῶν καὶ δαυτῶ προσέειπε, ἐκτίθητο μεγάλῃ ἀρετῇ. Καὶ μετὰ τελευταίῃν Ταρσίου τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου, προεχρηρίσθη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Νικηφόρου βασιλέως τοῦ πατρὸς Σταυρακίου. Καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου ὄφ' οὗ καὶ ἐξορίσθη, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβλήθη, πρὸς Κύριον ἐξεδίμησεν, χρόνων ἑβδομήκοντα ὑπάρχων. Ἐξ ὧν μὲν ἐντα ἐν τῇ ἀρχιερωσίνῃ διατίθησε, δέκα δὲ καὶ τρία ἐν τῇ ἐξορίῃ.

ΜΕΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκιλλιανῶ καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Λουκιλλιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐρηλιανῶ, πρότερον ἱερεὺς τῶν εἰδώλων ὑπάρχων ἐν τῇ πόλει Νικομηδείας, γηραιὸς τὴν ἡλικίαν. Μεταταθεὶς δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη, καὶ παρεδόθη, Σιλδανῶ τῷ κόμητι· καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, συνετρίβη λίθοις τὸ πρόσωπον, καὶ τυφθεὶς ῥαβδίῳ, ἐκρεμάσθη κατὰ κεφαλῆς ἐπὶ ξύλου. ἔβη βληθεὶς εἰς φυλακὴν, εὖρον ἐκεῖ παιδία τέσσαρα διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀποκλεισθέντα, Κλαύδιον, Ἰπάτιον, Παῦλον, καὶ Διονύσιον, καὶ περιχαρῆς γενόμενος ἐστῆριζεν αὐτὰ πρὸς τὴν πίστιν. Καὶ μετὰ αὐτῶν τῶν κόμητι αἰθὶς παραστὰς, καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, ἐνεβλήθη εἰς κάμινον πυρὸς. Καὶ ἐξελθὼν ἀβλαβῆς, ἤχθη δέσμιος μετὰ τῶν παιδίων εἰς τὸ Βυζάντιον. Καὶ τὰ μὲν παιδία ἀπικεφαλίσθησαν· αὐτὸς δὲ σταυρῶ προσηλωθεὶς, ἐτελειώθη.

Καὶ ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Παῦλης τῆς παρθένου.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Παῦλα, συμπάρουσα τῇ ἀθλήσει καὶ τοῖς ἀγωνίσμασι τῶν ἁγίων Λουκιλλιανῶ καὶ τῶν παιδίων, κατὰ τε τὴν φυλακὴν καὶ τὴν ὁδὸν ἀπεσπόγγιζε τὰ αἵματα. καὶ τῶν τραυμάτων τὰ ἔλη, θεραπεύουσα κατὰ δόναμιν τῶν ἁγίων τὰ σώματα· ἦν γὰρ ἐκ προγόνων Χριστιανὴ καὶ πιστὴ. Καὶ τοῦτο ἔργον ἦν αὐτῇ, τὸ ἐπισπέντεσθαι τοὺς ἐν φυλακαῖς, καὶ τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυροῦντας θεραπεύειν, καὶ διατρέφειν. Διὰ ταῦτα οὖν κρατηθεῖσα, ἤχθη καὶ αὐτῇ πρὸς τὸν κόμητα Σιλδανόν. Καὶ μὴ πεισθεῖσα θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς τῶν ῥαβδῶν τὸ σῶμα διαλυθεῖσα, ἐπιστασίῃ ἀγγέλου ἐγένετο ὑγιής. Καὶ πάλιν προσηλωθεῖσα τῷ κόμητι, εἰς κάμινον ἐνεβλήθη πυρὸς. Καὶ ἐξελθούσα ἀβλαβῆς, ἐπέμνη καὶ αὐτῇ εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἀπικεφαλίσθη ἔνθα καὶ ὁ ἅγιος Λουκιλλιανός.

Thedorum et Eudociam parentes habuit. Theodorus autem cum imperialium mandatorum esset subscriptor, tanquam divinarum imaginum cultor accusatus, verberatur: mox in exilium Mylasam deportatur: inde Nicæam, ubi mortuus est. Hujus porro filius Nicephorus cum et ipse subscriptor esset, abdicata dignitate, opibus et gloria, Propontidem urbem contendit: ubi Deo sibi que vacans, magnam virtutem adeptus, post beatissimi patriarchæ Tarsii obitum, Nicephoro imperatore Stauracii patre Constantinopolitanus patriarcha 123 ordinatus fuit: vixitque usque ad imperium Leonis Ionomachi, a quo in exilium missus, et in carcerem conjectus, ad Dominum migravit, cum annos septuaginta vixisset, quorum novem in pontificatu, in exsilio tredecim exegit.

EODEM MENSE.

Die tertia

Certamen sancti martyris Lucilliani et sociorum.

Lucillianus Christi martyr, Aureliano imperante, primum quidem idolorum sacerdos fuerat, in urbe Nicomediæ provectæ jam ætatis; deinde ad fidem Christi conversus, comprehensus est, et comiti Silvano traditus. Cumque induci non posset, ut Christum abnegaret, lapidus facie contusus, et virgis cæsus, inverso capite in equuleum rapitur: tum in carcerem conjectus, quatuor pueros ibidem fidei Christianæ causa inclusos reperit, Claudium scilicet, Hypatium, Paulum et Dionysium: quos, gaudio perfusus, in fide confirmavit, et una cum illis iterum comiti oblatus fuit: a quo cum ad Christum ejurandum adduci nequivisset, in caminum ignis immisus, et sine noxa inde egressus, cum pueris vincus Byzantium ductus est: ubi pueri quidem capite plexi sunt; ipse vero in crucem afflixus, vivendi finem fecit.

Et certamen sanctæ martyris Paulæ virginis.

Martyr Christi Paula cum præsens adesset certamini et conflictibus sanctorum Lucilliani, et puerorum, tam in carcere, quam per viam eorum sanguinem et vulnera spongia detergebat, sanctorum corpora pro viribus curans. Erat enim ex parentibus Christianis prognata, et in id præcipue intenta, ut carcere detentos visitaret et deserviret, atque aleret eos, qui pro Christo martyrium subibant. Quamobrem comprehensa, 124 ducta est et ipsa ad comitem Silvanum: cumque induci non posset ad sacrificandum idolis, crudeliter cæsa, et verberibus virgarum toto corpore dilaniata, angelo curante sanitatem recuperavit. Deinde ad comitem reducta, in ardentem fornacem injecta est: cumque inde illæsa exiisset, Byzantium et ipsa 125, eodem quo sanctus Lucillianus loco, capite recititur.

EODEM MENSE

Die quarta

Memoria sancti Patris contra Heterophanis patriarchae Constantino-politani.

Sanctus Pater noster Heterophanes, Magni Constantinense, fuit Byzantium episcopus, Probi imperatoris consanguineus. Postquam vero Magnus Constantinus Byzantium aedificata ampliasset, mutatoque nomine Constantinopolim appellasset, ad patriarchalem dignitatem promotus est, secundum a Romano locum obtinens. Congregata vero prima Nicena synodo, Heterophanes patriarcha ob senectutem atque aegritudinem selectus viribus, Alexandrum primum presbyterum, quem et suum successorum nominarat, necesse suas in concilio gesturum destinavit. Postquam vero imperator, et sancta

A

MESE TO AYTO

4

Μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρὸς τοῦ ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως ἑταίρου.

Μητροπότης ἦ ὁ ἅγιος Πάτερ τοῦ ἔσται ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ γενναίου θεοσεβῆτος τοῦ ποτὸς Βυζαντίου, συγγενὴς Προβίου τοῦ βασιλέως. Μετὰ δὲ τὸ ἐκταπεινῆσαι τὴν ἐκκλησίαν τὴν σταυρῆν, καὶ μετροπότην αὐτὸν ἀνομιάντων, προεδιάσθη ἀποκαταστάσεως ἐπιπέτα τῆς αὐτοῦ Ῥώμης. Τῆς δὲ κατὰ Νίκαιαν ἀνομιάντων πρώτης συνόδου, ὃ μὲν ἀποκαταστάσεως ἐπέτα διὰ γῆρας καὶ νόσου ἀπέλειπε τὸ ἐκταπεινῆσαι αὐτοῦ Ἀλέξανδρον. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀνομιάντων, ἀπέστειλεν ἐντὶ αὐτοῦ Μητρὸν ἐκταπεινῆσαι τὸν τε βασιλεῖα καὶ τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ τὸν διάδοχον φηρισάμενος Ἀλεξάνδρον. ὁ δὲ ἑταίρος τῆς βασιλείας καὶ τῆς συνόδου, ἀποκαταστάσεως ἐπέτα αὐτοῦ ἐπέστη ἐν τῇ οὐρανῷ αὐτοῦ.

EODEM MENSE.

Die quinta

Carthagenae sanctorum martyrum Marciani, Nicolai et sociorum.

Marcianus et Nicander Christi martyres cum sociis suis, in Aegypto nati, propter Christi confessionem comprehensi sunt a praefecto: cumque aedificata vi compellerentur Christum ejurare, et idola colere, nec id facere vellent, primum quidem arietibus caesi sunt: deinde suspensi, ferreis ungulis lacertati sunt, quousque carnes eorum in verberibus decidissent. Postea semimortui in carcerem Aetnae appaunte illis angelo Dei, sanati fuerunt: ultimum ita post multos dies e carcere sani et incolubibus exierunt. Tum vero ad tribunal praefecti adducti, cum propter hoc miraculum multos infidelium ad Dominum convertissent, iterum in carcerem conjuncti, ibidem animas suas Deo tradidere.

B

MESE TO AYTO

5

Ἄθλιος τῶν ἁγίων μαρτύρων Μαρκανίου, κἀνδρου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Μαρκανιὸς καὶ Νικάνδρος, οἱ τοῦ Ἰουδαίου χώρας Αἰγύπτου. Καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἰσχυρὰν κρατηθέντες ὑπὸ τοῦ ἀρχόντος, καὶ ἀποκαταστάσεως ἐπέτα τὸν Χριστὸν, προσκλήθη ἕκαστος εἰδωλοῖς, καὶ μὴ πεποιθέντες, πρῶτον μὲν ἐκφυγεῖν, καὶ τὴν πλευρὰν λαμπίσαι. Καὶ κρημασθέντες ἐξέστησαν μετὰ σιδήρων ἰσχυρῶς ἐκταπεινῆσαι αὐτῶν ἔπεισον ἐπὶ τῆν γῆν. Ἐκταπεινῆσθησαν εἰς φυλακὴν ἡμετέρας ἑταίρου. Ἐν τῇ ἑταίρει αὐτοῖς ἄγγελος θεοῦ, ἐκταπεινῆσαι αὐτοῦ. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἐξελθὼν ἐκ φυλακῆς ἰσχυρῶς, καὶ παραστάτας τῇ οὐρανῷ τοῦ ἀρχόντος, πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐκταπεινῆσαι ἐκταπεινῆσαι ἐπὶ τὸν Κύριον. Καὶ πῶς παραδόθηκες εὐλακῆ, ἐν αὐτῇ τῇ θεῷ τῆς οὐρανῷ παραδόθηκες.

EODEM MENSE.

Die sexta

Carthagenae sanctorum martyrum mulierum Cyriae, Valeriae et Marciae.

Cyria Christi martyr, et Valeria, et Marcia, ex urbe Cananea Palaestinae oriundas, a quodam Christiano edoctae, ejuratis idolis impurisque sacrificiis accesserunt ad Christum, et baptisate sunt. Tum vero quietam vitam domi agebant, in multa pietate, in virtute, jejunio, oratione et vigilia perseverantes, Deumque deprecantes, ut idolorum impostura penitus extirpata, per universam terrarum orbem Christiana fides resplenderet, motaque in sanctos persecutio cessaret. Haec cum agerent, ab idololatris delatae ad regionis praefectum, ab illo compulsae sunt Christum abnegare, et idola adorare:

D

MESE TO AYTO

5

Ἄθλιος τῶν ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν Κυριαε, Βαλαρίας, καὶ Μαρκανίας.

Κυρία ἦ τοῦ Ἰουδαίου γένους, καὶ Βαλαρία, καὶ Μαρκανία ἑταίρου ἦν ἡ πόλις Καίσαρος ἐκταπεινῆσαι καὶ ἐκταπεινῆσαι τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας ἀποκαταστάσεως ἐπέτα, καὶ τὴν βδέλυγμα θεοῦ ἀποκαταστάσεως τῆς ἑταίρου καὶ ἐκταπεινῆσαι. Ἐν τῇ οὐρανῷ αὐτοῖς ἄγγελος θεοῦ, ἐκταπεινῆσαι αὐτοῦ. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἐξελθὼν ἐκ φυλακῆς ἰσχυρῶς, καὶ παραστάτας τῇ οὐρανῷ τοῦ ἀρχόντος, πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐκταπεινῆσαι ἐκταπεινῆσαι ἐπὶ τὸν Κύριον. Καὶ πῶς παραδόθηκες εὐλακῆ, ἐν αὐτῇ τῇ θεῷ τῆς οὐρανῷ παραδόθηκες.

κατεμνησθησαν τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι παρα τῶν Α εἰδωλοατρῶν· καὶ ἀναγκασθεῖσαι ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ καταδεχόμεναι ταῦτα ποιῆσαι, ἕδασανίσθησαν, καὶ μαστιζόμεναι, ἐν αὐταῖς τιμωρίαις ἐτελειώθησαν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Ζ

Ἄθλησις, καὶ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδότου.

Θεόδωτος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας τῆς Γαλατίας, χωρίου Μαλοῦ. Θίπτων δὲ τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰ λείψανα, διεβλήθη τῷ τῆς Ἀγκύρας ἄρχοντι, καὶ κρατηθεὶς ἀπεκλείσθη. Εἶτα εἰς ἐρώτησιν ἀχθεὶς, ἀντεῖπε σφοδρῶς τῷ ἄρχοντι, καὶ τοὺς Ἑλλήνων θεοὺς ἐχλεύασε, καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτοὺς μωροὺς, καὶ ἀθλίους ἀπεκάλεσε. Τότε τυφθεὶς σφοδρῶς, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου· καὶ τὰς πλευρὰς ὑπὸ λαμπάδων κατένευε, καὶ ἐξέσθη τὰς σάρκας. Καὶ μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, προσηύξατο, καὶ οὕτως ἐτύχθη τὴν κεφαλὴν. Προσβύτερος δὲ τις, Φρόντων τόνωμα, ἰδὼν τὸ λείψανον αὐτοῦ ὑπὸ στρατιωτῶν φυλαττόμενον, ἀπήλθε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐπιλοφρονήσατο αὐτοὺς οἴψω, καὶ δτε ὑπνωσαν, λαβὼν τὸ λείψανον, καὶ ἐπιθεὶς τῇ ὄνῃ αὐτοῦ, ἀπαγαγὼν ἔβαψεν ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ, βρῦον ἰάματα μέχρι τῆς σήμερον.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Νικάνδρου καὶ Μαρκιανοῦ.

Νικάνδρος καὶ Μαρκιανὸς, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν τὴν τάξιν στρατιῶται, Χριστιανοὶ δὲ εὐλαβεῖς καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν. Στρατεύομενοι δὲ ἐπὶ Μαξίμου τοῦ ἡγεμόνος, ἐπεὶ παρ' ἐκείνου ἀπεστέλλοντο εὐν τοῖς ὑπ' αὐτοῖς στρατιώταις, ἐπὶ τὸ κρατεῖν τοὺς Χριστιανούς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἄγειν· αὐτοὶ τοῖς μὲν προσεμήνουσιν φυγεῖν· τοὺς δὲ ἐκράτουν, ἐρεῖδοντο δὲ αὐτῶν καὶ πάσης ἐπιμαλείας ἤξιουν. Καὶ τοῦτο μὲθὼν ὁ ἡγεμὼν παρὰ εἰδωλοατρῶν, ἔλυπηθη μὲν προσκαλεσάμενος δὲ αὐτοὺς, ἐπυθάνετο, εἰ ἀληθῆς εἶη τὸ κατ' αὐτῶν ἀκουσθῆν. Οἱ δὲ ψεύδεσθαι μὴ εἰδότες, οὐ μόνον ἀληθῆς εἶναι, ὅσα ἠρωτήθησαν, διεσθεβαιώσαντο, ἀλλὰ καὶ Χριστιανούς ἑαυτοὺς παρβύσια ὡμολόγησαν. Ὅθεν βασιάνοις πολλαῖς ὑποβληθέντες πρότερον, ὕστερον τὰς τιμὰς καὶ ἱεράς αὐτῶν κεφαλὰς ἀπετύχθησαν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

Η'

Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου.

Θεόδωρος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ βυσαλείας Λικινίου· ἐξ ἀγενῶν δὲ γονέων γεννηθεὶς ἐν Εὐχαίτοις, ἀνετρέφη πιστῶς παρ' ἐκείνων, καὶ ἀνδρείος γενόμενος, ἐστρατεύθη, καὶ προεβλήθη στρατηλάτης Πόντου Ἡρακλείας. Ὑπῆρχε δὲ πᾶν ὄρατος τῇ ὄψει, καὶ σοφὸς τῇ γνώσει. Καὶ μεθῶν ταῦτα ὁ Λικίνιος, καὶ ἐπιθυμήσας ἰδεῖν, προσκαλέσατο αὐτὸν ἔλθεῖν πρὸς αὐτὸν, θύσοντα μετὰ αὐτοῦ τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ ἀντεμήνουσεν αὐτῷ. Ὅτι μᾶλλον σε χρὴ, βασιλεῦ, ἔλθεῖν ἐνταῦθα, ὅπως γένηται τὸ

A quod cum illas facere detrectarent. tormentis subiectas, 126 fustibusque caesas, inter ipsa supplicia vitam finierunt.

EODEM MENSE.

Die septima

Certamen et translatio reliquiarum sancti martyris Theodoti.

Theodotus Christi martyr in Galatias provincia in castello Malo natus, cum sanctorum martyrum reliquias sepeliret, delatus apud Ancyræ præsidem, et captus, in carcerem detruditur. Mox ad quæstionem ductus, præsiidi vehementer contradixit, deosque Græcorum irrisit, eorumque adoratores fatuos et miseros appellavit. Tum vero gravissime cæsus, lignoque suspensus, admotis facibus in lateribus ustulatus est, ejusque carnes dilaceratæ, Posthæc lata sententia, ut gladio feriretur, oravit, atque ita capite plexus est. Quidam vero presbyter, Phronto nomine, animadvertens ejus reliquias a militibus custodiri, ad eos accessit: vinoque delinitis, et somno captis, reliquias jumento impositas abstulit, et in prædio suo sepelivit, ubi usque in præsentem diem curationes fundunt.

Et certamen sanctorum martyrum Nicandri et Marciani.

Nicander et Marcianus, Christi martyres, professione milites, religione Christiani pii, ac amantes Deum, cum sub præside Maximo militarent, ab eodem una cum aliis militibus sibi subjectis ad Christianos capiendos atque ad ipsum adducendos missi sunt, illi vero alios, ut fugerent, admonebant; alios capiebant quidem, sed ipsis parcentes, sollicitè res eorum curabant. Quod ubi ab idololatris præses accepit, ægre id ferens, illos ad se accersitos interrogavit, 127 utrum vera essent, quæ adversus ipsos audierat. Illi vero cum mentiri nequirent, non modo vera esse, de quibus interrogabantur, affirmarunt; verum etiam libere se Christianos esse professi sunt. Quare multis cruciatibus primum subjecti, postremo pretiosis et sacris capitibus sunt imminuti.

EODEM MENSE.

Die octava

Translatio reliquiarum sancti martyris Theodori ducis militum.

Martyr Christi Theodorus, Licinio imperante, nobilibus in Euchaitarum urbe parentibus natus, ab illis in fide educatus fuit. Cumque firmo ac robusto corpore esset, militiam secutus, mox etiam dux creatus fuit Ponti Heracleæ. Erat præterea forma oris venusta præditus, et sapientia ornatus. Quæ cum Licinius intellexisset, Theodorum coram spectare cupiens, mandavit; ut ad se veniret, diis sacrificaturus. Cui Theodorus contra reposuit: Te, ait, imperator, oportet potius huc venire, ut impe-

Και ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Τιμοθέου Ἀ *Et certamen sacrosancti martyris Timothei episcopi*
ἐπισκοποῦ Προύσης. *Prusæ.*

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰουλιανῷ τοῦ παραβίτου, τὴν λαχούσαν αὐτῷ ἐκκλησίαν ἰθύων καλῶς, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λαὸν ποιμαίνων πνευματικῶς. Βρύων δὲ παντοίοις θάυμασι, τὸν δράκοντα τὸν μίγαν, ὃς τῇ τοῦ ἔμφωλεύοντος ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ κακίᾳ, φημί δὴ, τοῦ βροτοκτόνου, καὶ ἀρχαίου δράκοντος, τοὺς τε παριόντας ἀνθρώπους ἀνήρει, καὶ τὰ κτήνη φουσηματι μόνον ἐλυμαίνετο, καὶ ἄλλως ἄβατον τὴν μεταξὺ τῆς πόλεως Προύσης, καὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ὁδὸν ἐπεδείκνυε, τῇ ἐπιβολῇ τοῦ τῶν ἱερῶν ἄργων καλύμματος, διέβρῆξε, καὶ ἐνέκρωσεν. Ἀπεμύθη δὲ τὴν καφαλήν, Ἰουλιανῷ τοῦ παραβίτου μαθόντος περὶ τῶν θυματίων, ὧν ἐτίλει, καὶ ἀποστείλωντος, καὶ ἀνελόντος αὐτόν. Τελείτα δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ εὐαγίου ξενώωνος ἐν τῷ δευτέρῳ. **B**

Και μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κανίδου.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, Θεοδότου καὶ Θεοφάνου υἱός, ἰσὸς οἰκήσεις ποιουμένων ἐν τῇ τῶν Καππαδοκῶν χώρᾳ, εὐλαδῶν ὄντων, καὶ θεοφιλῶν. Λέγεται δὲ, τὴν μητέρα αὐτοῦ παντοίας τροφῆς ἀπέχεσθαι παχυτέρας, καθ' ὃν καιρὸν τοῦτον ἐν γαστρὶ ἔφερε· τεχθέντα δὲ ἀπέχεσθαι τῆς ἀριστερᾶς θηλῆς παντελῶς. Εἰ δὲποτε δαψιλεστέρας τροφῆς ἐνεφορῆθι ἡ μήτηρ, οὐδὲ κῆς δεξιᾶς θηλῆς ἤπιετο ὄλω. Βαπτισθεὶς οὖν, καὶ ἀπογαλακτισθεὶς, καὶ τὰ πρῶτης ηλικίας παραμειψάμενος, χαίρειν πᾶσιν εἰπὼν, τὸ ὄρος καταλαμβάνει. Καὶ μικρὸν ἄντρον ὑπεισελθὼν, ἐν αὐτῷ ἑαυτὸν ἐγκαθιέρξας· τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ νηστείᾳ σχολάζων, καὶ ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος βραχυτάτων ὡμῶν λαχάνων ἄνευ ἄλλων ἀπογευόμενος, διήρτισε χρόνους τρισὶ καὶ ἑβδομήκοντα. Ἐπει δὲ πάνυ ἦν κατάφορος ὁ τόπος ὕδασι, καὶ τὸ ἄντρον ὑπὸ πολλῆς νοτίδος πολιορούμενον, διεφθάρησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τοῦ πώγωνος. Οὕτως οὖν διαρκέσας ὁ μακάριος ἐπὶ πολὺ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΑ'

Ἄθλησις τῶν ἁγίων ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα.

Τούτων ὁ μὲν ἅγιος Βαρθολομαῖος εἰς τὴν τῶν δώδεκα μαθητῶν, ὃς Ἰνδοῖς τοῖς καλούμενοις Εὐδαίμοσι κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ κατὰ Μαθαῖον αὐτοῖς παραδούς Εὐαγγέλιον, σταυρῷ παραθεῖς, ἐν Ἀβερνούπολει τελειοῦται ἐν ὁδῶς, καὶ ἐν μολυβδίνῳ λάρνακι θεθείς, τῇ θαλάσῃ ἐναποβρίπτεται· ὑπὸ δὲ θείας προνοίας μέχρι Σικελίας ἐν Λιπάρῃ τῷ νήσῳ κομισθεὶς, καὶ φανερωθεὶς, ἐκεῖ θάπτεται· πολλῶν θαυμάτων πηγὰς ἐκ τῆς ἁγίας καὶ τιμίας αὐτοῦ στροῦ ἀναδιδόμενος, καὶ πᾶσι τοῖς πιστῶς προσευχόμενοις ταχεῖαν διόδου τὴν ἴασιν, καὶ πρὸς τὰ οἰκίαι μετ' εὐπροσύνης καὶ θυμηθίας ἐπανέναι.

Ὁ δε γε Βαρνάβας, ὃς καὶ Ἰωσήφ ἐν ταῖς τῶν ἀποστόλων Μράξεσιν ἀναγίγραπται, εἰς τῶν ἑβδομήκοντα ὁπάρχων, νουκίδημος Παύλου χειροτονει-

Hic imperante Juliano apostata ecclesiam suam, quam sortitus fuerat, præclare administravit, et quem in ea populum habuit, spirituali pabulo refecit. Excellens vero variis miraculis, ingentem draconem, qui per malitiam ejus, qui in eo loco stabulabatur, antiqui, inquam, et homicidæ draconis, transeuntes illac viatores occidebat; jumenta quoque solo efflatu interimibat, et denique illam viam, quæ est inter urbem Prusam et Thermas, infestam et inviam reddebat, objectu veli, quo consecrati panes contegebantur, disruptit, et interfecit. Decollatus autem fuit, Juliani apostatæ jussu, qui cum de patris ab eo prodigiis inaudisset, misit qui eum occideret. Celebratur ejus festivitas in sanctissimo ipsius martyrio, quod est intrapium hospitale in Deutero.

Et memoria sancti Patris nostri Canidis.

Hic imperante Theodosio Magno claruit, Theodoto patre, et Theophane matre natus, piis ac religiosis parentibus, qui in Cappadocia degebant. Fertur de ejus matre, quod omni lautiore cibo abstineret, dum hunc in utero gestaret: editum vero infantem aiunt, semper a sinistra mamilla abstinuisse. Quod si mater subinde delicatiori mensa uteretur, tum ne dexteram quidem attingebat. Baptizatus, et a lacte remotus, ut primam pueritiam egressus est, jussis omnibus suis valere, in montem secedit: angustumque antrum ingressus, in illo se inclusit, precibus et jejuniis vacans. Semel in hebdomada paucissima eaque cruda olera, nec sale quidem condita, gustabat Ita tres et septuaginta 730 annos traduxit. Et quia locus aquis valde inundari, et antrum multo humore obsideri solebat, et capitis capilli et barbæ ei deciderunt. Cum autem annos plurimos sic transegisset, ad Dominum migravit:

EODEM MENSE.

Die undecima

Certamen sanctorum apostolorum Bartholomæi et Barnabæ.

Ex his sanctus Bartholomæus unus fuit ex duodecim discipulis, qui cum in India, quam Felicem vocant, Christi fidem prædicasset, iisque populis conscriptum a Matthæo Evangelium tradidisset, in cruce actus, Abarnopoli vitam gloriose finivit. Ejus corpus in plumbeo loculo positum, et in mare projectum, divina providentia usque ad Siciliam in Liparim insulam delatam, ibique emergens, conditum fuit: ex quo multorum miraculorum fontes emanant: et accedentes ad ipsum fideles repentanam morborum suorum curationem recipiunt, et læti hilaresque ad propria redeunt.

Barnabas autem, qui et Joseph in apostolorum Actibus appellatur, unus ex Septuaginta, socii peregrinationis Pauli designatus fuit. Ejus nos

interpretatur. *Filius consolationis.* Ex tribu autem Levi ortum duxit, in Cypro insula natus et educatus. Hic primus Hierosolymis, Romæ et Alexandriæ prædicavit Christi Evangelium. Profectus vero in Cyprum, a Judæis et Græcis lapidatus ignique traditus est: cujus corpus Marcus apostolus et evangelista sublatum, in quadam spelunca deposuit. Deinde cum Ephesum navigasset, et ad Paulum venisset, hunc de Barnabæ obitu certiore fecit. Planxit autem Barnabæ Marcus diutissime. Dicitur hic fuisse sepultus simul cum Evangelio Matthæi a se scripto, et invento postea cum apostolico corpore: unde et privilegium acceperunt fideles, quod hæc ipsorum insula nemini aliorum episcoporum **131** subjiciatur, sed a proprio episcopo ordinetur.

EODEM MENSE.

Die duodecima

Memoria sancti Patris nostri Onuphrii.

Sanctus Pater noster Onuphrius ex regione quidem Ægypti originem trahit; versatus est autem in cænobio posito juxta Thermopolim Thebarum. Cum vero audisset vitam prophetarum Eliæ et Joannis Præcursoris. eosdem æmulatus, e cænobio egressus, eremum petiit, ibique ad annos sexaginta habitavit: quo spatio nullum omnino hominum vidit; donec monachus quidam Paphnutius in interiorum eremum progressus, ut a viris sanctis benedictionem peteret, illum reperit. Cumque simul consedisent, rescire optanti Paphnutio quæ per illud intervallum hactenus acciderant, respondit Onuphrius: Omnes qui eremum colimus, oleribus vescimur: sacram autem Communionem ab angelo accipimus. Recessum porro jam meditati Paphnutio, subjecit Onuphrius: Mane, fili, adhuc et hodie, quoniam finis vitæ meæ instat, meque sepulturæ manda. Atque hæc prolocutus, repente expiravit, ejusdem Paphnutii: nudus enim erat.

Et certamen sanctæ Antoninæ martyris.

Martyr Christi Antonina, Diocletiano et Maximiano imperantibus, Nicææ claruit. Ob Christianam vero fidem capta a præside, flagellis cæsa, in carcerem detruditur: postmodum e carcereeducta, et in equuleum rapta. lateribus dilaniatur. Mox ardentibus prunis superimponitur: deinde subulis candentibus eidem manus perforantur, ex quibus suavissimum odorem efflavit: postremo transfossis talis, carceri iterum includitur: ubi Christi visitatione curata, per biennium in custodia perseveravit, fame, siti, et **132** cæteris ærumnis conflictata. Post hæc e custodia extracta, compulsaque Christum negare, cum minime acquiesceret, in stagnum projecta fuit, ubi beatum flumem læta suscepit. ἀρνησασθαι τὸν Χριστὸν ἀναγκασθεῖσα, καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐβρίβη ἐν τῇ λίμνῃ, ἔνθα τὸ μακάριον χειρὸς τέλος εἰδέετο.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

Certamen sanctæ martyris Aquilinæ.

Martyr Christi Aquilina, Trajano imperante in

ταί. Ἐρμηνεύεται τοῦτο τὸ ὄνομα γῆς παρακλήσεως ἐκ φυλῆς Λευὶ ὀρμώμενος. Κατὰ τὴν Κύπρον δὲ τὴν γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς, οὗτος πρῶτος ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Ῥώμῃ, καὶ Ἀλεξανδρείῃ ἐκήρυξε τὸ Λογίον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀπελευθῶν ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τοῦ Ἰουδαίου καὶ Ἑλλήνων λίθοις κτείσσεται, καὶ πυρὶ παραδίδοται, ὃν Μάρκος ὁ ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς συγκομίσας, ἔθηκε ἐν σπηλαίῳ. Καὶ ἐκπέλευσας εἰς Ἐφεσον πρὸς Παῦλον, ἀνέγγινεν αὐτῷ τὴν τελείωσιν Βαρνάβου. Ἐκλάσσει δὲ αὐτὸν Μάρκος ἐπὶ κοιλίῳ. Οὗτος λέγεται τεθάψαι ἅμα τῷ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντι κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον, ὃ καὶ ἐσῴστερον εὑρεθέντι μετὰ τοῦ ἀποστολικῆς σώματος, ὅθεν καὶ προνόμιον ἔλαβον οἱ πιστοὶ, μὴ ὑποκαίεσθαι ὑπὸ τινῶν ἄλλων ἐπισκόπων ταύτην. Βῆσον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου χειροτονεῖσθαι.

MUNI TQ AITQ.

IB'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὀνούφριου.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος ὑπερῶς μὲν ἐκ τῆς χώρας Ἀγύπτου διέτριβε δὲ ἐν κενόβιῳ διακειμένῳ ἐν θερμοπόλει τῶν Θηβῶν. Ἐκ ακούσας τὸν βίον τῶν προφητῶν Ἠλίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καὶ ζηλώσας, ἐξελευθῶν τοῦ κενόβιου, ἤκησε τὴν ἐρημίαν ἐπὶ ἑτῆ ἐξήκοντα, ἄσθωνται τὸ σύνολον μὴ ἑσρακῶς. Μοναχὸς δὲ τις, Παφνούτιος ὄνομα, χωρήσας ἐς τὰ ἐνδοξότατα τῆς ἐρήμου εὐαγγελίζεσθαι ὑπὸ ἁγίων ἡνδρῶν, εὑρεν αὐτὸν, καὶ κτείσσας πλῆσιον αὐτοῦ, παρεκάλεισεν αὐτὸν, εἰπεῖν καὶ τοῦτο, ὅτι Π. ντες οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τρεφόμεθα ἀπὸ τῶν βοτανῶν τῶν δὲ ἁγίων κοινωνίαν κομίζομεθα ὑπὸ ἀγγέλου. Θέλοντες δὲ ὑποχωρήσει τῷ ἐκφονεύσῃ. εἶπεν ὁ Ὀνούφριος. Μείνον, τέκνον, σήμερον, ὅτι τελειοῦμαι, καὶ θάψον με. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, καὶ τελειωθείς, ἐτάφη ἐν κείτῳ σκεπασθεῖς τῷ ἡμῶν τοῦ Παφνούτιου γυμνὸς γὰρ ἦν. sepultusque est in petra, opertus dimidio pallii

Καὶ ἀθλήσις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀντωνίνης.

Ἀντωνίνα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἦν ἐκ τῆς πόλεως Νικαίης ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Χριστιανὴ δὲ οὖσα, ἐκρατήθη ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος. Καὶ τυφθεῖσα μάλιστα, ἀπεκείθη εἰς φυλακὴν. Καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐδόθη θεῖσα, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου, καὶ ἐξέσθη τὰς πλευράς. Καὶ ἐπὶ ἐσχάρας κεκυρατωμένῃς ἐτίθη. Ἐπικατετρύπηθη τὰς χεῖρας σουβλίῳις κρεμάσθαι ἔνθα ἀνεπέμπετο αὐοῦσα θυμιάματος. Χαραχθεῖσα ἔνθα καὶ τοὺς ἀστραγάλους, κἀκὼν ἀπεκλείσθη εἰς οὐρανὸν. Καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπισκίψει θρασυφρονίᾳ ἐπὶ δύο χρόνοις ἐκάρτερήσεν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐπὶ καὶ δίψαι, καὶ τῇ λοιπῇ κακουσίᾳ προτεταλαιώθη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐδόληθεισά τῆς φυλακῆς ἔξω, π

MUNI TQ AITQ.

H'

Ἀθλήσις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀκυλίνης.

Ἀκυλίνα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἦν ἐκ τῆς πό

λαίας Τραϊανού ἐκ πόλεως Βίβλου τῆς Φοινίκης. θυγάτηρ Εὐτολμίου τινός, ἀνδρὸς περιφανούς. Πέντε δὲ ἐτῶν ὑπάρχουσα, εἰσαπτόθη ὑπὸ Εὐταλίου τοῦ ἐπισκόπου. Καὶ δέκα ἐτῶν γενομένη, τὰς ἀμύλικας κόρας τῶν εἰδώλων ἀπέχεσθαι διδάσκουσα, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐγειραγῶγει. Διὰ τοῦτο καταμηνυθεῖσα τῶν τῆς χώρας ἄρχοντι παρὰ Νικάνδρου τινός εἰδωλολάτρου, ἐκρατήθη. Καὶ ἀχθεῖσα εἰς ἐρώτησιν καὶ ἐνώπιον πάντων ἠμολόγησασα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ σουβλίους σιδηροῖς ἐκτυρωθεῖσι τὰς ἀκοὰς κατακῆν τοσοῦτον, ὅσον καὶ αἷμα βεῦται ἐκ τῶν μυκτῆρων αὐτῆς, καὶ καπνὸν ἐξελεῖν ἐκ τῆς κεφαλῆς. Εἶτα λαβοῦσα τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ ἀποκεφαλίσθεῖσα, πρὸς Κῦριον, ὃν ἐπέθυσεν, ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ΙΔ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἐλισαίου.

Ἐλισαῖος ὁ μίγας καὶ ἑνδοξὸς τοῦ Θεοῦ προφήτης, ἦν μὲν ἐκ τῆς Ἰουδαίας, ἐκ τῆς γῆς Ῥοβοῦμ, υἱὸς δὲ Ἰωσαφάτ. Ὅτι δὲ ἔμελλε γεννηθῆναι, ἐγένετο μίγιστον σημεῖον. Ἡ γὰρ χρυσὴ δάμαλις, ἣ ἐν Σιλωμ, οὕτως ἐδόθησε μίγας, ὡς ἀκουσθῆναι ἐν Ἰερουσαλήμ, ὡς καὶ τὸν ἱερέα εἰπεῖν διὰ τῶν δαλῶν. Ἐτι Προφήτης μίγας ἐτίχθη ἐν Ἰερουσαλήμ σήμερον, ὅστις καθελεῖ τὰ γλυπτὰ, καὶ συντρίψει τὰ χωνευτὰ, καὶ ποιήσει τεράστια μεγάλα. Ὁ δὲ καὶ γέγονεν· καὶ γὰρ καὶ τὰ Ἰερουσαλήμ ὕδατα ἀτεκνοῦντα ἰάσατο, ἅλας ἐπιβαλὼν αὐτοῖς. Καὶ νεκροὺς ἤγειρε, καὶ Νεαμάν τὸν Σύρον λεπρὸν ὄντα ἐκαθάρισε, καὶ Γιεζὴ τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ, φιλάργυρον ὄντα καὶ παρήκοον, ἐλίπερωσεν· καὶ τὰ Ἰορδάνια βεῖθρα τῆ μηλωτῆ πατάξας διέβηξε· καὶ περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας πολλὰ προφητεύσας, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν Σαμαρείᾳ ἐν Σεβαστοπόλει.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κυρίλλου ἐπισκόπου Κρήτης.

Κύριλλος ὁ θεῖος ἱερομάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ βασιλέως, πᾶσι ἀρετῇ κικοσμημένος, καὶ ἐπίσκοπος ὢν τῆς ἐν τῇ Κρήτῃ ἁγίας ἐκκλησίας. Ὑπάρχων δὲ χρόνων ἐνεχόντων καὶ πέντε, καὶ ἔχων οἰκέτας δύο, Θεοφάνην καὶ Θεοχάριστον, ἀπήρχετο μετ' αὐτῶν εἰς ἐν τῶν μοναστηρίων. Καὶ ἰδὼν καθ' ὁδὸν τοὺς εἰδωλολάτρας θύοντας τοῖς εἰδώλοις, ἐστάναι. Καὶ γνωσθεὶς ὅτι Χριστιανός ἐστιν, ἐκρατήθη παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν καὶ ἐν αὐτῇ εὐλόγημος, ἥκουσ φωνῆς οὐρανῶθεν λεγομένης αὐτῷ· Κύριλλε, χρῆζέ σου ἐν Ῥώμῃ. Καὶ ἀνεψφθεισῶν τῶν θυρῶν, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ῥώμην. Καὶ στηρίξας τοὺς ἀδελφοὺς, πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς Κρήτην. Καὶ κρατηθεὶς παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ἔλαβε τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν. Καὶ ἐπιθεθεὶς εἰς ἄμαξαν, διὰ τῆς μῆθ' ἑνάσθαι περιπατεῖν ἐκ τοῦ γήρωος καὶ ἀχθεὶς εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων, ἀπεκεφαλίσθη.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Μεθόδιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν ὑπῆρχε μὲν ἐκ

A Byblo Phœnicis̄ urbe nata, patre Eutolmio quodam viro illustri, quinquennis baptismum suscepit ab Eutalio episcopo : deinde decennis, cœtaneas puellas docens, ab idolorum cultu abstinere, ad Christi fidem manu ducebat. Idcirco a quodam Nicandro idololatra apud regionis præsidem delata, comprehensa fuit : atque ad quæstionem adducta, cum Christi nomen coram omnibus professa fuisset, sævissime cæditur ferreisque subulis ardentibus aures eidem adeo ustulantur, ut sanguis e naribus et fumus e capite erumperet. Deinde capitis damnata, decollatur : atque ita ad Dominum, quem optaverat, migravit.

B

EODEM MENSE.

Die decima quarta

Commemoratio sancti prophætæ Elisæi.

Magnus et gloriosus Dei propheta Elisæus ex Judæa de terra Reboim duxit originem, Josaphat patre natus. Instante autem die natali ipsius, ingenis accidit prodigium. Vitula quippe aurea in Silom collocata, tanta voce clamavit, ut Hierosolymis audiretur, et sacerdos ex eo monstro commotus diceret : Propheta magnus hodie Hierosolymis natus est, qui auferet sculpitilia, et conflatilia conteret, et ingentia prodigia faciet. Quod et contingit Nam et Hierichuntinas aquas steriles sanavit, injecto in ipsas sale : et mortuos suscitavit : et Naamanum Syrum leprosum mundavit : et Giesi ministrum suum pecunias cupidum, et inobedientem lepra percussit : deque Christi adventu multa vaticinatus. decessit, et in Samaria in urbe Sebaste sepultus es.

Et commemoratio sacrosancti martyris Cyrilli episcopi Cretæ.

Divinus et sacromartyr Cyrillus, imperante Maximiano, omnibus virtutibus claruit, sanctus ecclesis̄ Cretensi episcopus præfectus. Cum vero nonaginta et quinque annos ageret, et quoddam monasterium una cum Theophane, et Theocharisto familiaribus suis peteret, quosdam idololatras per viam idolis sacrificantes conspicatus, ingemuit.

Hinc agnitus pro Christiano, ab illis captus est, et carceri mancipatus. Ubi orans, cœlo delapsam vocem audivit : Cyrille, tua opera Romæ adhuc indigeo. Patefactis ergo simul foribus, Romam profectus est : cumque fratres confirmasset, rursus in Cretam rediit : ubi a præside comprehensus, capitis sententiam accepit. Quare plastro impositus, quia ob senectutem pedibus incedere nequibat, adductusque in locum supplicii, decollatus fuit.

Et commemoratio sancti Patris nostri Methodii patriarchæ Constantinopolitani.

Sanctus Pater noster Methodius Siculus, mon

chus factus, et variis exercitationibus omnes virtutes assecutus, ita demum Constantinopolim venit, iconomachorum vero persecutione gliscente, in quodam situ montis episcopatus Chii constructo monasterio, ibi conedit. Et quoniam iconomachorum hæresim doctis argumentis, et Scripturarum dictis evertere adorsus est, fidemque orthodoxam sanctissimi Dei ecclesiis proponere, multas tentationes ærumnasque subiit. Postquam autem Theophilus vita functus fuit, et 134 orthodoxa fides refulsit, juxta sancti Joannicii vaticinium, ab imperatrice Theodora, ejusque filio Michaele accersitus, Constantinopolitanus patriarcha ordinatus fuit. Cumque episcopatum annos quatuor et menses tres tenuisset, decessit.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

Certamen sancti martyris Dulæ.

Martyr Christi Dulas Ciliciæ præfectus fuit: sed quoniam Christum colebat, dignitate dejectus, ad Maximum præsidem vinculus adductus est: et primum quidem fustibus cæditur; mox quod idola rideret, in ardentibus prunas injicitur: postmodum oleo caput delibutum ardentibus carbonibus supponere compulsus est. Deinde gladiis lumbi eidem concisi, et acutis testis lancinati. Posthæc interrogatus a præside, quomodo Christum Deum esse putaret, qui ex carne factus esset, universam ejus æconomiam paucis exposuit. Tum vero suspensus, tandiu excarnificatus est, usquedum omnia ejus ossa nudarentur, intestinaque diffuerent. Atque ita compulsus est ad viginti milliaria raptatus præcurrere, cum interim a lictoribus atrocissime fustigatus, spiritum Deo tradidit.

EODEM MENSE.

Die decima sexta

135 *Commemoratio sancti Patris nostri Tychonis thaumaturgi.*

Tychon thaumaturgus, piorum parentum soboles, ad iisdem Deo consecratus fuit. Postea sacras litteras doctus, ab episcopo Trimethuntis diaconus est ordinatus: quo defuncto, ipse a Magno Epiphonio ad episcopalem thronum proventus, non paucos ab errore ad Dominum traduxit: cumque plura miracula patrasset, ad Dominum migravit; ex quibus duo duntaxat referam. Aliquando ejus pater panes puero tradiderat divendendos; pistor quippe erat: puer vero pretium egentibus erogavit. Cumque pater re comperta adversus eum fuisset commotus, puer ad horreum veniens, tritico plenum patri ostendit: quamobrem Deum ambo glorificaverunt. Die quodam repertum vitis surculum, humi defluxum germinare fecit, qui usque ad hanc diem precoces uvas profert, quas legunt tempore ejus commemorationis maturas.

A τῆς Σικελίας μοναχὸς δὲ γενόμενος, καὶ διαφόροις ἀσκήσεσι πᾶσαν ἀρετὴν κατορθώσας, ἔρθασαι μὲν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ διὰ τὸν ἐπιγεγονότα δόρυ τῆς ἐπισκοπῆς Χίου μοναστήριον κτίσας ἐκεῖ προσεκαθίζετο. Καὶ διὰ τὸ τὴν αἵρεσιν μὴ τῶν εἰκονομάχων, σοφίαις ἀποδείξεισι, καὶ Γραμματικῶν ῥήσεσιν ἀνατρίπειν, τὴν δὲ ὀρθόδοξον πίστιν ταῖς ἀγιοτάταις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις βραβεύειν, πολλοὺς πειρασμοὺς, καὶ διαφόρους κακώσεις ὑπέμεινε. Ὅτε δὲ Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς τέλει βίου ἐγγύσθη, καὶ ἡ ὀρθόδοξος πίστις ἔλαμψε, προσεκλήθη ὑπὸ Θεοδώρου τῆς βασιλίδος, καὶ Μιχαὴλ υἱοῦ αὐτοῦ κριτὴν κρόβησαν τοῦ ὄσιου Ἰωαννικίου, καὶ ἔχειροτονητὴν πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐπισκοπῆσαι ἔτη τέσσαρα καὶ μῆνας τρεῖς, ἐτελειώθη.

B

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΕ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δουλαῦ.

Υ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Δουλαῦ ἦν μὲν Ἰσχυρὸς τῆς χώρας Κιλικίας. Διὰ δὲ τὸ τὸν Χριστὸν εἶδεν, ἀλλοτριωθεὶς τοῦ ἀξιώματος. ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμῆν Μάξιμον δέσμιος. Καὶ πρῶτον μὲν τύπτεται βῆδου ἐπειτα διὰ τὸ τὰ εἶδωλα χλευάσαι, ἐπιτίθη ἐν τῇ ἐσχάρᾳ πεφυρακτωμένη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἔλαβεν τὴν κεφαλὴν περιχεθεὶς, ἐδέξατο ἐπ' αὐτὴν ἀνθρακας πυρός. Εἶτα ξίφεσι τὰ ψαυα κατακόπη, καὶ μετὰ δέξων ὀστέων κατετρίβη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἔρωτηθεὶς παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, ὅτι πῶς ὁ Χριστὸς ἐσάρκει γεγονὼς Θεὸς νομίζεται, πᾶσαν τὴν αὐτοῦ ὁκονομίαν ἐν ἐπιτόμῳ διηγήσατο. Καὶ τότε κρημασθεὶς ἐξέσθη, ἕως ἐφάνθησαν πάντα τὰ ὀστέα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔντερα ἐξεχύθησαν. Καὶ οὕτω τρέχει ἀνηκασθεὶς, συρόμενος ἐπὶ μάλια εἰκοσι, καὶ βῆδου ὑπὸ τῶν δαίμων σφοδρῶς τυπτόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέδωκεν.

C

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΖ'

Μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Τύχωνος.

Τύχων ὁ θαυματουργὸς εὐσεβῶν γονέων υἱὸς γενόμενος, ἀφιερῶθη τῷ Θεῷ παρ' αὐτῶν. Καὶ τὰ ἐκεῖ γράμματα μεμάθηκώς, παρὰ τοῦ Τριμεθοῦτος ἐπισκόπου χειροτονεῖται διάκονος. Ἐκείνου δὲ τελευτήσαντος, αὐτὸς εἰς τὸν τῆς ἐπισκοπῆς ἀνάσταθμόν παρὰ τοῦ μεγάλου Ἐπιφανίου. Καὶ οὐκ ὀλίγους ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξοδημήσεν, ἐξ ὧν δύο μόνον διηγήσομαι. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀρτοποιὸς ὢν, ἐπέτρεψεν αὐτῷ εἶναι νηπιῶν ὄντι, κινεῖν τοὺς ἄρτους: ὁ δὲ τὴν τιμὴν τῶν ἄρτων ἐδίδου τοῖς πτωχοῖς. Καὶ γνοὺς ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὠργίσθη κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ παῖς ἀπελθὼν εἰς τὸ ὄρειον αὐτοῦ, ἔδειξε τῷ πατρὶ πεπληρωμένον εἶναι. Καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Εὐρῶν δὲ κλημα, φρακτὴ ἐποίησε βλαστῆσαι: ὅπερ μέχρι τῆς σήμερον ἡμεῖς πρωίμους σταφυλάς τραγουμένους ἐν τῷ κερῷ τῆς μνήμης αὐτοῦ.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀμώς.

A

Et commemoratio sancti prophetae Amos.

Ἀμώς ὁ ἐνόητος καὶ μέγας προφήτης ἐγεννήθη ἐκ τῆς χώρας Ζαβουλῶν, ἐκ τῆς γῆς Ἰορδάνου τοῦ ποταμοῦ. Ἦν δὲ πατὴρ Ἡσαίου τοῦ μεγάλου προφήτου. Προεφῆτευσεν δὲ ἔτη πενήτηντα, διορθούμενος τὸν παρανομοῦντα λαόν, καὶ τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ἐλάττων ἐπὶ ταῖς ἀνομίαις αὐτοῦ, καὶ ἀδικίαις, ἐν αἷς παρώργιζεν τὸν Θεόν. Πολλὰ δὲ περὶ τῆς παρουσίας Χριστοῦ, καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῆς καταλύσεως τῶν εἰδώλων, καὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ λαοῦ προλέγων, ἐμισεῖτο παρὰ Ἀμασίου τοῦ ἱερέως τοῦ εἰδώλου Βαιθίλ, καὶ διεδόξατο, ἀνθ' ὧν ἤλεγξεν αὐτὸν περὶ τῆς πλάνης τῶν χρυσοῦν δαμάλεων. Καὶ διὰ τοῦτο παρα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βράβηφ πληγῆς κατὰ τοῦ κροτάφου, ἔτι ἐμπνίων ἤλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. Καὶ μετὰ δύο ἡμέρας παραδοὺς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τῷ Θεῷ, ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ΙΖ'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μανουήλ, Σαβήλ, καὶ Ἰσμαήλ.

Μανουήλ, Σαβήλ, καὶ Ἰσμαήλ, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς χώρας Ἡερσίδος υἱοὶ δὲ πατρὸς ἀρχιμάγου καὶ μητρὸς Χριστιανῆς. Καὶ διδοσχέτες τὰ τε ἱερὰ γράμματα, καὶ τὴν εὐσίβειαν παρὰ εὐνοϊκοῦ τινὸς Χριστιανοῦ, ἐσεβον καὶ προσεκύνουν τὸν Χριστόν. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἀπεστάλσαν παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως πρὸς τοὺς εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ εἰρήνην. Καὶ ἰδόντες τὸν παραβάτην πέραν ἐν Χαλκηδόνι τοῖς εἰδώλοις θλοντα, ἐλυπήθησαν. Καὶ γνωσθίντες, καταμηνύθησαν τῷ παραβάτῃ. Καὶ ἀχθίντες ἐνώπιον αὐτοῦ, ἤλεγξον αὐτόν. Ὅθεν τυφθίντες σφοδρῶς, καὶ τοὺς ἀστραγάλους τρυπηθίντες, καὶ κρεμασθίντες, λαμπάσι πυρὸς τὰς μασχάλας καταφλέγησαν. Εἶτα ὁ ἅγιος Μανουήλ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ ψῆα ξύλφ καθηλωθεὶς, καὶ βέλεσι κατακεντηθεὶς, ἀπήχθη σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ εἰς τὸν τῶν καταδικῶν τόπον, καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ΙΗ'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Λεοντίου, Ἰπάτου, καὶ Θεοδοῦλου.

Λεόντιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας Ἑλλάδος. Διὰ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ γεγονῶς στρατηγός, διέτριβεν ἐν Τριπόλει τῆς Φοινίκης, τῷ Χριστῷ φανερῶς λατρεύων, καὶ τοὺς πένητα δειξιόμενος. Καὶ τοῦτο μαθὼν Ἀδριανὸς ὁ τῆς Φοινίκης ἡγεμῶν, νεωστὶ προχειρισθεὶς ὑπὸ Οὐεσπιανοῦ τοῦ Ῥωμαίων Καίσαρος, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν Ἰπάτον τὸν τριβούνον μετὰ δύο στρατιωτῶν, ὧν ὁ εἰς ἐκαλεῖτο Θεόδουλος, μετακαλούμενος αὐτόν. Ὁ δὲ τριβούνος πορευτῶ κινδυνεύων, ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ. Εἰ βούλει ζῆσαι, ἐπικάλεισαι τρίτον εἰς βοήθειαν τὸν τοῦ Λεοντίου Θεόν. Καὶ τοῦτο ποιήσας ὑγίανεν. Τῆς δὲ φωνῆς ταύτης ἀκούσας, καὶ Θεόδουλο ἐπίστευσεν, καὶ ἀμφότεροι ἐδαπτίσθησαν

Amos gloriosus et magnus propheta patriam nactus est terram Zabulon circa Jordanem fluvium, fuitque pater Isaiæ magni prophetæ: prophetavit autem per annos quinquaginta, prævaricatorem populum dirigens, regemque Judæorum reprehendens, quod prævaricationibus, et iniquitatibus suis Deum ad iracundiam provocaret. Plura de Christi adventu, et Judæorum eversione, atque idolorum destructione, populique captivitate prædixit. Quamobrem Amasiam idoli Bæthel sacerdotem in se concitavit, a quo calumniis est appetitus, quod aurearum vitularum erroris eum redarguisset. Itaque ab illius filio fuste temporibus percussus, adhuc spirans, in patriam suam deportatur: postque biduum spiritum Deo reddidit, et cum patribus suis sepultus fuit.

EODEM MENSE.

Die decima septima.

136 *Certamen sanctorum martyrum Manuelis, Sabelis et Ismaelis.*

Martyres Christi Manuel, Sabel, et Ismael ex regione Persidis oriundi. patre quidem Archimago, matre vero Christiana, sacras litteras, ac pietatem ab Eunico homine Christiano edocti, Christum colebant et adorabant. Cum vero Juliano Apostata imperante, legati pro pace a Persarum rege Constantinopolim missi, spectarent illum Christianæ fidei desertorem trans fretum Chalcedone idolis immolantem, tristitia affecti sunt. Quamobrem agniti, et apud Apostatam delati. eidem sistuntur: quem cum redarguissent, gravissime cæduntur; et talis perforati, atque sublime arrepti, admotis ad axillas facibus ustulantur. Postmodum sanctus Manuel in capite et lumbis ligno clavis configitur, et sagittis fodicitur. Postremo una cum fratribus ad locum supplicii adducitur, et simul omnes capitibus plectuntur.

EODEM MENSE.

Die decima octava.

137 *Certamen sanctorum martyrum Leontii, Hypati ac Theodati.*

Leontius Christi martyr ex Hellade quidem originem traxit. Factus autem ob virtutem suam copiarum dux, Tripoli Phœnicis versabatur, Christum palam colens, et pauperes recipiens. Ea re comperta ab Adriano Phœnicis præfecto, quem Vespesianus Romanorum Cæsar nuper creaverat, misso Hypato tribuno cum duobus militibus, quorum alter Theodulus dicebatur, accersitur. Tribunus vero periculosa feбри laborans, vocem audivit momentem, ut si quidem vellet vivere, Leontii Deum tertio invocaret. Quo facto repente convalescit. Illam autem vocem cum audisset 137 Theodulus, et credidit, et ambo a sancto baptizantur. Quod ut rescivit præfectus, utrumque comprehensum dec-

chus factus, et variis exercitationibus omnes virtutes assecutus, ita demum Constantinopolim venit, iconomachorum vero persecutione gliscente, in quodam situ montis episcopatus Chii constructo monasterio, ibi consedit. Et quoniam iconomachorum hæresim doctis argumentis, et Scripturarum dictis evertere adorsus est, fidemque orthodoxam sanctissimi Dei ecclesiis proponere, multas tentationes ærumnasque subiit. Postquam autem Theophilus vita functus fuit, et 134 orthodoxa fides refulsit, juxta sancti Joannicii vaticinium, ab imperatrice Theodora, ejusque filio Michaele accersitus, Constantinopolitanus patriarcha ordinatus fuit. Cumque episcopatum annos quatuor et menses tres tenuisset, decessit.

EODEM MENSE.

Die decima quinta

Certamen sancti martyris Dulæ.

Martyr Christi Dulas Ciliciæ præfectus fuit: sed quoniam Christum colebat, dignitate dejectus, ad Maximum præsidem vinculus adductus est: et primum quidem fustibus cæditur; mox quod idola rideret, in ardentibus prunas injicitur: postmodum oleo caput delibutum ardentibus carbonibus supponere compulsus est. Deinde gladiis lumbi eidem concisi, et acutis testis lancinati. Posthæc interrogatus a præside, quomodo Christum Deum esse putaret, qui ex carne factus esset, universam ejus æconomiam paucis exposuit. Tum vero suspensus, tandiu excarnificatus est, usque dum omnia ejus ossa nudarentur, intestinaque diffuerent. Atque ita compulsus est ad viginti milliaria raptatus præcurrere, cum interim a lictoribus atrocissime fustigatus, spiritum Deo tradidit.

EODEM MENSE.

Die decima sexta

135 *Commemoratio sancti Patris nostri Tychonis thaumaturgi.*

Tychon thaumaturgus, piorum parentum soboles, ad iisdem Deo consecratus fuit. Postea sacras litteras doctus, ab episcopo Trimethuntis diaconus est ordinatus: quo defuncto, ipse a Magno Epiphania ad episcopalem thronum proventus, non paucos ab errore ad Dominum traduxit: cumque plura miracula patrasset, ad Dominum migravit; ex quibus duo duntaxat referam. Aliquando ejus pater panes puero tradiderat dividendos; pistor quippe erat: puer vero pretium egentibus erogavit. Cumque pater re comperta adversus eum fuisset commotus, puer ad horreum veniens, tritico plenum patri ostendit: quamobrem Deum ambo glorificaverunt. Die quodam repertum vitis surculum, humi defixum germinare fecit, qui usque ad hanc diem precoces uvas profert, quas legunt tempore ejus commemorationis maturas.

Α τῆς Σικελίας· μοναχὸς δὲ γενόμενος, καὶ διαφόροις ἀσκήσει· πᾶσαν ἀρετὴν κατορθώσας, ἔφθασε μέχρι καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ διὰ τὸν ἐπισημεῖον διωγμὸν τῶν εἰκονομάχων, ἐν τῇ τοσοῦτον τοῦ ὄρους τῆς ἐπισκοπῆς Χίου μοναστήριον κτίσας ἐκεῖ προσεκαθίζετο. Καὶ διὰ τὸ τὴν αἵρεσιν μὴ τῶν εἰκονομάχων, σοφαῖς ἀποδείξει, καὶ Γραμματικῶν ῥήσεσιν ἀνατρέπειν, τὴν δὲ ὀρθόδοξον πίστιν ταῖς ἁγιωτάταις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιαῖς βραβεύειν, πολλοὺς πειρασμοὺς, καὶ διαφόρους κακώσεις ὑπέμεινε. Ὅτε δὲ Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς τέλει βίου ἐγγράσας, καὶ ἡ ὀρθόδοξος πίστις ἔλαμψε, προσεκληθὼν ὑπὸ Θεοδώρου τῆς βασιλίδος, καὶ Μιχαὴλ υἱοῦ αὐτῆς, ἐπιπροβῆσιν τοῦ ὁσίου Ἰωαννικίου, καὶ ἔχειροτονηθῆναι πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐπισκοπῆσας ἔτη τέσσαρα καὶ μῆνας τρεῖς, ἐτελειώθη.

B

MHNI TΩ ΑΥΤΩ.

ΙΕ'

Αθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δουλαῦ.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Δουλαῦς ἦν μὲν ἑσραχὴ τῆς χώρας Κιλικίας. Διὰ δὲ τὸ τὸν Χριστὸν αἰεὶ ἀλλοτριωθεὶς τοῦ ἀξιώματος· ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμῶνα Μάξιμον δέσμιος. Καὶ πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδου· ἔπειτα διὰ τὸ τὰ εἴδωλα χλευάσαι, ἐπιτίθη ἐν τῇ ἐσχάρᾳ πεφυρακτωμένη· Καὶ μετὰ ταῦτα ἐλίψ τὴν κεφαλὴν περιχεθεὶς, ἐδέξατο ἐπ' αὐτὴν ἀνεγκας πυρός. Εἶτα ξίφεσι τὰ ψῦα κατεκόπη, καὶ μετὰ ὀξείων ὀστράκων κατετρίβη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐρωτήσθαι παρὰ τοῦ ἡγεμῶνος, ὅτι· πῶς ὁ Χριστὸς ἵσραηλ γηγωνῶς Θεὸς νομίζεται, πᾶσαν τὴν αὐτοῦ ὀκονομίαν ἐν ἐπιτόμῳ διηγῆσαστο. Καὶ τότε κρημνωθεὶς ἐξέσθη, ἕως ἐφάνησαν πάντα τὰ ὀστέα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔντερα ἐξεχύθησαν. Καὶ οὕτω τρέχειν ἀνεγκασθεὶς, συρόμενος ἐπὶ μίλια εἴκοσι, καὶ ῥάβδου ὑπὸ τῶν δημίων σφοδρῶς τυπτόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέδωκεν.

C

MHNI TΩ ΑΥΤΩ.

ΙΖ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Τύχωνος.

Τύχων ὁ θαυματουργὸς εὐσεβῶν γονέων υἱὸς ἡγεμῶνος, ἀφιέρωθη τῷ Θεῷ παρ' αὐτῶν. Καὶ τὰ ἐκ τῶν γράμματα μεμᾶθηκώς, παρὰ τοῦ Τριμεθοῦντος ἐπισκόπου χειροτονεῖται διάκονος. Ἐκεῖνου δὲ τελευτήσαντος, αὐτὸς εἰς τὸν τῆς ἐπισκοπῆς ἀνάγκη θρόνον παρὰ τοῦ μεγάλου Ἐπιφανίου. Καὶ οὐκ ὀλίγους ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξομῆσεν, ἐξ ὧν δύο μόνον διηγήσομαι. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀρτοποιὸς ὢν, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἐν νηπίῳ ὄντι, κινεῖσθαι τοὺς ἄρτους· ὁ δὲ τὴν τιμὴν τῶν ἄρτων ἐδίδου τοῖς πτωχοῖς. Καὶ γνοὺς ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὡργίσθη κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἀπαλθῶν ἐκ τῶν ὡργίων αὐτοῦ, ἔδειξε τῷ πατρὶ κεληρωμένον εἶναι. Καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Εὐρῶν δὲ κλημα, φασίκοις ἐποίησε βλαστῆσαι· ὅπερ μέχρι τῆς σήμερον ἡμῶν πρῶτους σταφυλάς τρυγουμένας ἐν τῷ κλημῷ ἐν μνήμῃ αὐτοῦ.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀμώς.

A

Et commemoratio sancti prophetae Amos.

Ἀμώς ὁ ἐνδοξος καὶ μέγας προφήτης ἐγεννήθη ἐκ τῆς χώρας Ζαβουλῶν, ἐκ τῆς γῆς Ἰορδάνου τοῦ ποταμοῦ. Ἦν δὲ πατὴρ Ἡσαίου τοῦ μεγάλου προφήτου. Προεφήτευσεν δὲ ἔτη πενήκοντα, διορθούμενος τὸν παρνομοῦντα λαόν, καὶ τὸν βσιλέα τῶν Ἰουδαίων ἐλέγχων ἐπὶ ταῖς ἀνομίαις αὐτοῦ, καὶ ἀδικίαις, ἐν αἷς παρώργιζε τὸν Θεόν. Πολλὰ δὲ περὶ τῆς παρουσίας Χριστοῦ, καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῆς καταλύσεως τῶν εἰδώλων, καὶ τῆς ἀρχμαλωσίας τοῦ λαοῦ προλέγων, ἐμυσίτο παρὰ Ἀμασίου τοῦ ἱερέως τοῦ εἰδώλου Βαιθίλ, καὶ διεβλάτετο, ἀνθ' ὧν ἤλεγξεν αὐτὸν περὶ τῆς πλάνης τῶν χρυσῶν δαμάλεων. Καὶ διὰ τοῦτο παρα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βράβηφ πληγείς κατὰ τοῦ κροτάφου, ἐπιμπνέων ἤλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. Καὶ μετὰ δύο ἡμέρας παραδοὺς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τῷ Θεῷ, ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἴτω.

12'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Μανουήλ, Σαβὴλ, καὶ Ἰσμαήλ.

Μανουήλ, Σαβὴλ, καὶ Ἰσμαήλ, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς χώρας Ἡερσίδος υἱοὶ δὲ πατρὸς ἀρχιμάγου καὶ μητρὸς Χριστιανῆς. Καὶ διδοχθίντες τὰ τε ἱερὰ γράμματα, καὶ τὴν εὐσέβειαν παρὰ εὐνείκου τινὸς Χριστιανοῦ, ἔειδον καὶ προσεκύνουν τὸν Χριστόν. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἀπεστάλτησαν παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως πρέσβυ: εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ εἰρήνην. Καὶ ἰδόντες τὸν παραβάτην πέραν ἐν Χαλκηδόνι τοῖς εἰδώλοις θύοντα, ἐλυπήθησαν. Καὶ γνωσθίντες, κατεμηνύθησαν τῷ παραβάτῃ. Καὶ ἄχθίντες ἐνώπιον αὐτοῦ, ἤλεγξαν αὐτόν. Ὅθεν τυφθίντες σφοδρῶς, καὶ τοὺς ἀστραγάλους τρυπηθίντες, καὶ κρεμασθίντες, λαμπάσι πυρὸς τὰς μασχάλας κατεφλέγησαν. Ἐῖτα ὁ ἅγιος Μανουήλ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ ψῆα ἐξύψω καθηλωθείς, καὶ βέλεσι κατακνιθθείς, ἀπήχθη σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ εἰς τὸν τῶν καταδικῶν τόπον, καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἴτω.

11'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Λεοντίου, Ἰπάτου, καὶ Θεοδόλου.

Λεόντιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας Ἑλλάδος. Διὰ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ γεγονῶς στρατηγός, διέτριβαν ἐν Τριπόλει τῆς Φοινίκης, τῷ Χριστῷ φανερωῶς λατρεύων, καὶ τοὺς πένητα δεξιούμενος. Καὶ τοῦτο μαθῶν Ἀδριανὸς ὁ τῆς Φοινίκης ἡγεμῶν, νεωστὶ προχειρισθείς ὑπὸ Οὐεσπσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίων Καίσαρος, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν Ἰπάτον τὸν τριβούνον μετὰ δύο στρατιωτῶν, ὧν ὁ εἰς ἐκαλεῖτο Θεόδουλος, μετακαλούμενος αὐτόν. Ὁ δὲ τριβούνος πυρετῶ κινδυνεύων, ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ. Εἰ βούλει ζῆσαι, ἐπικάλεισε τρίτον εἰς βοήθειαν τὸν τοῦ Λεοντίου Θεόν. Καὶ τοῦτο ποιήσας ὕψιαν. Τῆς δὲ φωνῆς ταύτης ἀκούσας, καὶ Θεόδουλο: ἐπίστεισε, καὶ ἐμφοτέροι: ἐβαπτίσθησαν

Amos gloriosus et magnus propheta patriam nactus est terram Zabulon circa Jordanem fluvium, fuitque pater Isaiæ magni prophetæ: prophetavit autem per annos quinquaginta, prævaricatorem populum dirigens, regemque Judæorum reprehendens, quod prævaricationibus, et iniquitatibus suis Deum ad iracundiam provocaret. Plura de Christi adventu, et Judæorum eversione, atque idolorum destructione, populique captivitate prædixit. Quamobrem Amasiam idoli Bethel sacerdotem in se concitavit, a quo calumniis est appetitus, quod aurearum vitularum erroris eum redarguisset. Itaque ab illius filio fuste temporibus percussus, adhuc spirans, in patriam suam deportatur: postque biduum spiritum Deo reddidit, et cum patribus suis sepultus fuit.

EODEM MENSE.

Die decima septima.

136 *Certamen sanctorum martyrum Manuells, Sabelis et Ismaelis.*

Martyres Christi Manuel, Sabel, et Ismael ex regione Persidis oriundi. patre quidem Archimago, matre vero Christiana, sacras litteras, ac pietatem ab Eunico homine Christiano edocti, Christum colebant et adorabant. Cum vero Juliano Apostata imperante, legati pro pace a Persarum rege Constantinopolim missi, spectarent illum Christianæ fidei desertorem trans fretum Chalcedone idolis immolantem, tristitia affecti sunt. Quamobrem agniti, et apud Apostatam delati, eidem sistuntur: quem cum redarguissent, gravissime cœduntur; et talis perforati, atque sublime arrepti, admotis ad axillas facibus ustulantur. Postmodum sanctus Manuel in capite et lumbis ligno clavis configitur, et sagittis fodicitur. Postremo una cum fratribus ad locum supplicii adducitur, et simul omnes capitiibus plectuntur.

EODEM MENSE.

Die decima octava.

Certamen sanctorum martyrum Leontii, Hypati ac Theodati.

Leontius Christi martyr ex Hellade quidem originem traxit. Factus autem ob virtutem suam copiarum dux, Tripoli Phœnicis versabatur, Christum palam colens, et pauperes recipiens. Ea re comperta ab Adriano Phœnicis præfecto, quem Vespasianus Romanorum Cæsar nuper creaverat, misso Hypato tribuno cum duobus militibus, quorum alter Theodulus dicebatur, accersitur. Tribunus vero periculosa febri laborans, vocem audivit momentem, ut si quidem vellet vivere, Leontii Deum tertio invocaret. Quo facto repente convaluit. Illam autem vocem cum audisset 137 Theodulus, et credidit, et ambo a sancto baptizantur. Quod ut rescivit præfectus, utrumque comprehensum decol-

lari jussit; sanctum vero Leontium mandavit in carcere cædi, cæsumque Dominus accepit.

EODEM MENSE.

Die decima nona.

Certamen sancti martyris Zosimi.

Martyr Christi Zosimus, Trajano imperante, ex Apolloniade in regione Sozopolitana originem duxit Cum autem sub Domitiano Antiochiæ Pisidiæ præside militaret, projectis armis ad ecclesiam Dei confugiens, baptismate in Christo dignus habitus fuit. Comprehensus itaque, ad præsidem vinctus adducitur: cumque interrogatus, Christianum se esse profiteretur, extensus ex quatuor partibus, gravissime cæditur: mox in equuleum suspensus, depectitur, et in æneum ardens grabatum imponitur. Cum vero ignis in rorem converteretur, multi infidelium eo miraculo perculsi, in Christum crediderunt. Post hæc crepidis clavis confixus, et equis indomitis alligatus, compulsus est præsidem in urbem Caneotarum progredientem cursu assequi, cum triduum jejunus mansisset. Postremo in quæstionem iterum vocatus, cum Christum libere confiteretur, capite plexus est.

Et certamen sancti Judæ apostoli.

Apostolus Christi Judas, quem hoc nomine sanctus apostolus et Evangelista Lucas in Actis appellat (a reliquis vero apostolis et evangelistis Matthæo, et Marco Thaddæus dicitur;) Domini nostri Jesu Christi secundum carnem frater fuit, utpote qui Josephi Sponsi filius erat, frater autem Jacobi Adelpothæi: qui et luce plenam doctrinisque sancti Spiritus refertam Epistolam ad omnes scripsit. Hic ab ipso Christo roboratus, et sancto Spiritu plenus omnem dissipavit errorem, et universos fideles illuminavit. Cum autem in 138 Mesopotamiam venisset, et Evangelium promulgans, complures infideles ad Dominum convertisset, Edessam urbem profectus, Abgarum Toparcham morbo sublevavit. Postremo Arat urbem petiit: ibique in crucem actus telisque confossus, vivendi finem fecit. Theis, ἐθιράκυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς νόσου. Εἶτα καταλάβων ἐτελειώθη.

EODEM MENSE.

Die vicesima.

Certamen sacrosancti martyris Methodii episcopi Patarorum.

Methodius Christi sacromartyr, ab infantia Deo honorabile vas seipsum consecravit, divini Spiritus receptaculum factus. Quare Dei suffragio pontificatu dignus effectus est: creatusque Patarensis ecclesie episcopus, gregem suum optime rexit. Gliscentem autem Origenis hæresim cernens, ut optimus pastor, divino elequiorum suorum igne incendit. Sed cum inimicus diabolus ejus libertatem et constantiam ferre non posset, satellites suos

ἀπὸ τοῦ ἀγίου. Καὶ τοῦτο μαρτῶν ὁ ἡγεμόν, κρητῆρας αὐτοῦς, ἀκακεφάλισα. Τὸν δὲ ἄγιον Λεόντιον προστάξαν ἐν τῇ φυλακῇ τύπασθαι. Καὶ τοπικῶν προσελάβετο ὁ Κύριος.

MHNI ΤΩ ΑΥΤΩ.

16'

Ἀθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Ζωσιμοῦ.

Ζωσιμος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἐπέρχεν ἐκ τῆς βασιλείας Τραϊανῶ ἐξ Ἀπολλωνιάδος τῆς ἐν Συρίᾳ πόλει. Στρατευόμενος ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίας τῆς Πισιδίας ἡγεμόνι Δομητιανῶ, βίβας τὰ θελα, καὶ προσφυγῶν τῇ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίᾳ, τοῦ ἐν Χριστῷ καταζινοῦται βακτισματοῦ. Κρατῆρας οὖν ἔγηθ' ἰσχυρῶς πρὸς τὸν ἡγεμόνα, καὶ ἐρωτῆσθαι, καὶ ἐκ τὸν Χριστιανὸν εἶναι ὁμολογῆσας, ταθεὶς ἐκ παύρων, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ κρημασθεὶς ἐπὶ βίβαι, ἐτίθη, καὶ ἐπὶ κρηβάτου γαλοῦ πεκυρατωμένῳ ἐτίθη. Μεταβληθέντος δὲ τοῦ ποδὸς εἰς ἕρπον, πολλοὶ τῶν ἀπίστων κατακλιθέντες, ἐπίστευσαν ἐν Χριστῶν. Καὶ μετὰ ταῦτα κρηκίσι καθλωθεὶς, καὶ ἰσχυροῖς νόοις προσθεθεὶς, ἡναγκάσθη συντρέχειν τῷ ἡγεμόνι, ἐπὶ τὴν Κανεωτῶν πόλιν ἐλαύνοντι, ἄριστος διαμαίνας ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις. Καὶ πάλιν εἰς ἐτίθασιν ἄγχις, καὶ τὸν Χριστῶν ὁμολογῆσας κρηβήσας, ἐτιμήθη τὴν κεφαλὴν.

Καὶ ἀθλησις τοῦ ὁσίου ἀποστόλου Ἰούδα.

Ἰούδας ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος, ὁ παρὰ μὲν τῷ ἀγίῳ ἀποστόλῳ καὶ εὐαγγελιστῇ Λουκᾷ ἐν ταῖς Πράξεσι Ἰούδας ὀνομαζόμενος (παρὰ δὲ τοῖς ἑτέροις ἀποστόλοις καὶ εὐαγγελισταῖς Ματθαίῳ καὶ Μάρκῳ Θεοδωταῖος), ἀδελφὸς ἐπέρχε κατὰ σάρκα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ὢν υἱὸς μὲν Ἰωσήφ τοῦ μνηστορος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦν ὁ καὶ τὴν φωτιστικὴν καὶ δογματικὴν ἔμπλεων τῷ ἀγίῳ Πνεύματῳ ἄπιστον ἐπιστελλας ἐπιστάλη. Οὗτος κατ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐνδυναμωθεὶς ἐκ πλήρης τοῦ ἀγίου γενόμενος Πνεύματος, πᾶσιν ἡ τὴν κλήνῃν ἠφάνισεν· πάντας δὲ τοὺς πιστοὺς ἐφώτισεν. Ἀπελθὼν οὖν καὶ εἰς Μεσοποταμίαν, καὶ κρηβήσας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψας πρὸς τὸν Κύριον, ἀπαδήμασι καὶ τοῖς ἑτέροις ἐπίσταν πόλει· καὶ πρὸς Αὐγαρον τοπάρχην κρηβήσας τὴν πόλιν, καὶ σκαυρωθεὶς, καὶ τοφωθεὶς

D

MHNI ΤΩ ΑΥΤΩ.

K'

Ἀθλησις τοῦ ὁσίου ἱερομάρτυρος Μεθόδιου ἐπισκόπου Πατάρων.

Μεθόδιος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς ἐκ βελόνας ἐκτὸν τῷ Θεῷ ἀνθεὶς, σκυῶς τίμιον, καὶ δογματικῶν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος γένονεν. Ὅθεν καὶ ψήφῳ θεοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης ἐτίθησθαι, καὶ τῆς ἐν Πατρὶ: ἐκκλησιαστικῆς ἐπίσκοπος γεγονῶς, καλῶς ἐποιήσας ἐκ ποίμνιον ἐαυτοῦ. Διὸ καὶ τὴν Ὀριγόνους εἰρηκλειονάζουσαν ἰδὼν, ὡς ἄριστος ποιμὴν τῷ ἐκ πυρὶ τῶν αὐτοῦ λόγων κατέφλεξε. Καὶ μὴ εἰρηκλειονάζουσαν τὴν αὐτοῦ παρῆσται, καὶ ἔσταν,

ἐξώπλισε τοὺς αὐτοῦ ὑπουργοὺς πρὸς τὴν τούτου ἀναίρεσιν. Ὁ δὲ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, νίκρωσιν ζωηφόρον ἐνδυσάμενος, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεκρὸν ἑαυτὸν λογιζόμενος, κατὰ τὸν θεῖον ἀπόστολον Παῦλον, ξίφει τὴν ἱερὰν καὶ μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀποτιμηθεὶς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε χαίρων, καὶ ἀγαλλόμενος.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΑ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἰουλιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὸν Χριστὸν διὰ σεβόμενος, συνεστήσατο μοναστήριον μέγιστον, ἐν ᾧ ἐδοξολόγει τὸν Θεόν. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἀποστείλας, αὐτὸν μὲν ἐκράτησεν, τὸ δὲ μοναστήριον ἐνέπηρε, κατακαύσας τοὺς ἐν αὐτῷ πάντας ἐπισκόπους, ἱερεῖς καὶ μονάζοντας. Ἔτα τὸν ἅγιον τύψας, ἔβαλεν εἰς φυλακὴν. Καὶ πάλιν ἐκβαλὼν, δέσμιον ἤγαγεν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ ἰδὼν Κέλτιος, ὁ υἱὸς τοῦ ἡγεμόνος, ἀγγέλους παρισταμένους τῷ ἁγίῳ, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἕτεροι πολλοὶ σὺν αὐτῷ. Καὶ νεκροὶ τινες ἐπὶ κλίνης φερόμενοι, ἐξαίφνης ἀναστάς, ἐβόησεν, Ὅτι προσευξαμένου Ἰουλιανοῦ, ἀνέστην ἐγώ. Καὶ πάλιν ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν πολλοί. Ὁργισθεὶς οὖν ὁ ἡγεμὼν, ἐξέδειξε τὸ δέσμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ Ἰουλιανοῦ, ὁμοίως καὶ τοῦ Κελτίου. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ τοῦ ἡγεμόνος ἐπίστευσε, καὶ ἀπεκεφαλίσθη σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς, καὶ τοῖς λοιποῖς, καὶ τῷ ἁγίῳ Ἰουλιανῷ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΒ'

Ἄθλησις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου ἐπισκόπου Σαμοσάτων.

Εὐσέβιος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως ἐπίσκοπος Σαμοσάτων, ζηλωτῆς διάπυρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τοῦ δὲ βασιλέως τὰ Ἄρειου φρονούντος, καὶ ποτε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τερματῖν ἀπειλήσαντος, εἰ μὴ τὸ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Μελετίου ψήφισμα προτείνει, καὶ ἐπιδώσει, λέγεται τὰς δύο χεῖρας ἐπανάτειναι καὶ εἰπεῖν Ὡς ἡδέως τὴν τούτων ἔκκοπὴν δεξιόμαι, ἢ τὸ ψήφισμα προδώσω. Μετὰ δὲ τελευτήν Κωνσταντίου καὶ Ἰουλιανοῦ, ὑπὸ Οὐάλεντος Ἀρειανοῦ καὶ αὐτοῦ ὄντος, τοῦ οικείου θρόνου ἀπελασθεὶς, ἐβωρίσθη εἰς τὸν Ἰστρον ποταμόν. Καὶ μετὰ θάνατον Οὐάλεντος ὑποστρέψας εἰς τὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, μαρτυρικῆς ἔτυχε τελειώσεως. Γυνὴ γάρ Ἀρειανὴ βίψασα κέραμον ἀπὸ τοῦ στέγους κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐν τῷ διέρχεσθαι, ἐπληξεν αὐτόν, καὶ μικρὸν ἐμπνέων περὶ ἡγίαιε τοῖς μετ' αὐτοῦ, μηδὲν ἀδικῆσαι τὴν γυναικα· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΓ'

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ζήνωνος καὶ Ζηνᾶ.

Ζήνων, καὶ Ζηνᾶς, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐκ τῆς πόλεως Φιλαδελφίας τῆς Ἀραβίας.

A in ejus necem armavit. Ille vero antequam martyrio fungeretur, cum mortificationem vivificam induisset, et quotidie mortuum se reputaret, secundum divinum apostolum Paulum ferro sanctum ac beatum caput præsidendum obtulit, et lætus gaudensque ad Dominum migravit.

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

Certamen sancti martyris Juliani in Ægypto.

Julianus Christi martyr in Ægypto claruit Diocletiano imperante. Christum vero colens, monasterium maximum condidit, in quo Deum laudabat. Ea re comperta præses, illum missis satellitibus comprehendit; monasterium vero incendit, et omnes quos ibidem reperit 139 episcopos, sacerdotes, et monachos concremavit. Sanctum autem Julianum cæsum, custodiæ inclusit: rursusque educens, vinctum coram se consistere jussit. At Celtii præsidis filius astantes sancto angelos cernens, in Christum credidit una cum aliis compluribus. Sed et mortuus feretro sublatus, repente resurgens, clamavit, affirmans, orante Juliano se revixisse. Rursus itaque multi in Christum credere. Quare indignatus præses jussit Juliani caput, similiter et Celtii, cute nudari. Hæc intuitu præsidis uxor, credidit, et una cum filio, et reliqui, atque sancto Juliano decollata est.

C

EODEM MENSE.

Die decima secunda

Certamen sancti Patris nostri Eusebii episcopi Sumosatæ.

Eusebius Christi sacromartyr, imperatore Constantio, episcopus Samosatæ fuit, orthodoxæ fidei custos acerrimus. Cum autem imperator Arii sententiam teneret, et aliquando illius manum se præcisurum minitaretur, nisi decretum a magno Meletio scriptum produceret ac traderet, fertur ambas manus porrexisse, malle se dicens ambas manus sibi præcidi, quam decretum prodere. Post Constantii Julianique obitum a Valente itidem Ariano e sua sede dejectus, ad Istrum fluvium exsulavit. Mortuo autem Valente ad suam ecclesiam postliminio reversus, martyrum finem consecutus est. Femina namque Ariana testam e tecto capiti prætereuntis impegit: cui vulnere tantisper superstes, postquam suis præcepisset, ne feminæ ullam pœnam inferrent, suam vivendi fecit.

D

EODEM MENSE.

Die decima tertia

140 *Certamen sanctorum martyrum Zenonis et Zenæ*

Zeno, et Zenas, martyres Christi, erant ex urbe Philadelphia Arabiæ; Zeno quidem ordinis militaris

sanctum
... ..
... ..

F
D

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

Επιφανεύου...
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

§ 48 Et certamen sancti martyris Eusebii, et
... ..

Martyr Eusebii, Eusebii imperante Maximiano
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

MENI TO AYTO
Ka'

Τὸ Γενέθλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου
μου.

Ἰωάννης ὁ μῆτο-

Zenas vero ejus servus. Zeno autem martyrium pro Christo vehementer desiderans. postquam omnes facultates suas in pauperes distribuisset, et servos suos libertate donasset cum solo Zena praesidem Maximum adiit; cumque coram illo staret, Christum confessus est. Extensus itaque super terram, flagrisque caesus allata mox ara, immolare cogebatur. Verum calcibus illam evertit. quamobrem in equuleum suspensus, crudeliter depectitur. Deinde conjectus in carcerem ferreis vinculis constringitur. Accedens autem et Zenas, vincula ejus deosculabatur. Quod ut rescivit praeses, jussit ipsum una vinciri. Postea ambos e carcere eductos, mandavit capite plecti.

Et certamen sancti martyris Aristocleti et socii

Sanctus Aristocles erat ex Cypro, presbyter. Imperante autem Maximo secutionem timeret, in montem quendam tulit, et in speluncam se abdidit. Ibi cum audiret vocem e caelo sibi metropolim abiret, et illic iret. Cum itaque ad aedem pervenisset, assumpsi Athanasium lectori. Narravit illis quae ei acciderat, et respiciens ad summum arboris caput, quaeque ibi ad summae arboris postquam suffragio proventus, vigil pastor, et deus vero, et hinc narrant, aientem, et hinc nominandam, et hinc praedicavit, et hinc nominandam esse: et hinc causam Ephesiam congregavit. Postquam scriptisque adversus scribas, in pace ad Deum

141

M
cla
ce
in

Patris nostri David

... et quae thaumaturgus David...
... originem quidem duxit;
... virtutibus illum col-
... dissimum sidus. A teneris
... factus monachus,
... affectiones carnis subji-
... corpore angelus. Majoris vero
... virtutis cupidus, fugam a
... in caelos ascensum; atque ar-
... nactus, sedem sibi idoneam
... illac aliquando

Ὁ μὲν Ζήνων στρατιώτης αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ζήνων ἐ-
μαρτυροῦντος, πᾶσαν αὐτῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν.
εἰς τοὺς πτωχοὺς,
μετὰ τοῦ Ζηνῶν μετὰ τὸν Πάτερ ἡμῶν, ὡς ὁ κα-
Μᾶξιμον, καὶ ἐκ βρέθους ἀγασθεὶς ἐπι-
Χριστόν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐλαθῶν καὶ τῶν
ενεχθέντος αὐτῶν ἅμα τῶν γεννηθῆναι ἔργον
(ὁ δὲ) ἠμῶν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἐκείνου
σθεὶς ἐκ τῆς βασιλείας Κίοντος τοῦ Ἰσχυροῦ
φυτῶν ἐκ μέτρον καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ πνε-
καὶ τῆς φιλίας, καὶ ἔδει αὐτὸν εἰς τὸν
ἐπιφωτιστὴν θρόνον ἀνελεῖν, ψευδοῦς δὲ ἐκ-
ἐκ τοῦ λαοῦ ἐπέμθη εἰς Ἱβηρίαν, καὶ ἔλασαν
καὶ τοῦ ἐκείνου δόντος ἀρχιερέως, διὰ τὸ ἐν Κων-
στατινουπόλει ἐπικρατεῖν τὴν τῶν εἰκονομάλων εἰσα-
καὶ ὑποστρέφας, καὶ καλῶς τὴν ποιμνὴν ἐκεί-
κοιμῆνας, ἀπεδήμησεν καὶ τῇ Κωνσταντινουπόλει
μετὰ τελευτῆν τοῦ Ἰσαύρου. Καὶ δεξιῶς ἐκεί-
τῆς βασιλείας Εἰρήνης, ὑπέστρεψε. Καὶ διηγε-
παρὰ τοῦ οικείου λαοῦ, καὶ φυγὴν ἐν Ἄρμενίᾳ,
ἐτελεύτησεν.

MENI TO AITΩ
EZ'

*Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου ἐπι-
σκοποῦ Ἀλεξανδρείας*

Κύριλλος ὁ ἐν ἀγίοις Πάτερ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, ἀνεψιὸς δὲ Θεοφίλου ἐπιτρίρχου Ἀλεξανδρείας. Εὐφυῆς δὲ γενόμενος, ἐκείνου πατρὶος γραφῆ διελεθὼν Ἑλληνικὴν ὁμοῦ καὶ Χριστιανικὴν, εἰς ἕψος ἀνῆλθεν ἀρετῆς. Ὁταν μετὰ κοίτην Θεοφίλου τοῦ θεοῦ αὐτοῦ κοινῇ ψήφω τῶν Ἀλεξανδρείων ἐπὶ τὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀνήγειρον. Καὶ τὴν ποιμνὴν παραλαβὼν, ὡς ποιμὴν ἀγρυπνος, τοὺς μὲν αἰρετικούς ὡς λύκους ἰδίως ἐστήριξεν. Οὗτος καὶ τὸν αἰρετικὸν Νεστορίον, ἐπιδοκῶνα τὴν Θεοτόκον λέγοντα καθελῶν, θεοτικῶς κυρίως καὶ ἀληθῶς ἐξεφώνησέ τε καὶ ἔδογματι συνένοδον οἰκουμηνικὴν συναθροίσας ἐν Ἐφέῳ ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου. Καὶ μετὰ τὴν Ἀλεξανδρείαν καταλαβὼν, καὶ πολλὰς βίβλους συγγραψάμενος κατὰ πάσης αἰρέσεως, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Θεοῦ ἐτελεύτησεν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δαβὶδ ἐκ Θεσσαλονίκης.

Ὁ ἐν ἀγίοις Πάτερ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς ἐκείνου, ἐπῆρχε μὲν ἐξ Ἀνατολῶν καταλαβὼν ἐκ τῆς Δύσεως, καταφώτισεν αὐτὴν ταῖς ἀρεταῖς, ὡς ἐπιπλούφωτος: ἐξ ἀπαλῶν γὰρ ὀνύχων γενόμενος μοναχός, καὶ ἐγκρατεὶς καὶ ἀγγελὸς τῆς πίθης τῆς σαρκὸς ὑποπέρας, ὤρατο μετὰ σώματος ἀγγελος. Ἐπιπλούφωτος δὲ πλειονος κόπου, καὶ μείζονος ἀρετῆς, ἐνενοήθη τὴν ἀπὸ γῆς φυγῆν, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνέβαιναι. Καὶ εὐρὴν δένδρον ἀμυγδαλῆς, πρὸς καθῆκεν ἐπιτηδεῖον, πλησίον Θεσσαλονίκης, καὶ εἰς ἐκεῖνον ἀναβὰς, καὶ ποτὲ μὲν ἰστάμενος, ποτὲ δὲ καθιζόμενος

Και τοὺς πρὸς αὐτὸν
 ὄντων, καὶ τὰ πρὸς
 τοὺς, καὶ
 καὶ

A quidem stans, aliquando vero sedens, Deum perpetuo orabat. Advenientes autem, profectus causa, confirmans, et quæ ad salutem sunt docens, dimittebat. Atque ita dies transegit, frigore æstuque incommodos : cumque miraculorum virtute locupletatus esset, atque in omnibus Deo servisset, ad ipsum migravit.

Et commemoratio sancti Patris nostri Sampsonis Xenodochi.

Sanctus Pater noster Sampson ex vetere Roma fuit magni Constantini affinis. Distributo autem in egentes toto patrimonio, egenus pro Christo factus, Constantinopolim venit, vixitque in sanctorum prophetarum templis orationi intentus. Otium autem nactus, in inspiratis a Deo Scripturis meditabatur.

B Ob hujusmodi virtutes cum Menæ patriarchæ innotuisset, Magnæ Ecclesiæ presbyter ordinatus fuit : atque deinceps factus est portus salutaris laborantibus, et ægris. Medendi enim artem doctus, imperatorem etiam Justinianum a morbo incurabili sanavit, a quo plurimi habitus fuit et amatus. Xenodochium itaque ad pauperum et infirmorum levamen condidit : cumque plura et egregia opera atque miracula fecisset, in pace obdormivit. Ejus reliquæ in templo sancti martyris Mocii depositæ fuere.

EODEM MENSE.

Die vicesima octava.

145 Inventio reliquiarum sanctorum martyrum Cyri, et Joannis.

Cyrus et Joannes, Christi martyres ; Diocletiano imperante claruerunt : et Cyrus quidem Alexandrinus. Joannes vero Edessenus professione ambo medici. Cumque se invicem ob eandem artem agnovissent, omnes insulas et loca peragrabant, non modo corpora curantes, verum etiam animas. Cum vero Christianorum complures ad martyrium subeundum alacriores promptioresque efficerent, ad ejus loci præsidem delati, primum ab eo cruciatibus affecti, postremo decollati fuere. Et aliquando quidem eorum pretiosæ reliquæ delituerunt : postea tamen Alexandriæ detectæ fuerunt Arcadio imperatore ac Theophilo patriarcha Alexandrino : quæ usque ad hunc diem innumera miracula faciunt ad gloriam Christi Dei que nostri, pro quo passi sunt, quorum anniversariam celebritatem omnes fideles peragimus.

EODEM MENSE.

Die vicesima nona

Certamen sanctorum magnorum apostolorum Petri et Pauli.

Petrus magnus Christi apostolus ex urbe Bethsaida, Jonæ filius, germanus frater Andreæ, qui primum vocatus fuit piscator et pauper, Aristobuli fratris Barnabæ apostoli filiam duxit, ex qua filios etiam suscepit. Quo autem tempore Præcursor in carcerem conjectus est, ipse in stagno Genesare

... μὲν ἐκ
 ... μεγάλου Κων-
 ... στον αὐτὸς πάντα
 ... σιὰ Χριστὸν, τὴν Κων-
 ... καὶ τοῖς νοαῖς τῶν ἁγίων
 ... ροσευχόμενος διατέλει. Ἦου-
 ... καὶ θεοπνεύστοις Γραφαῖς ἐμμε-
 ... ος ἐγένετο δι' ἀρετῆν τῶν ἁγιωτάτων
 ... Μηνᾶ, καὶ χειροτονεῖται παρ' ἐκείνου
 ... ερος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λοιπὸν
 ... λιμὴν σωτήριος τοῖς κενόμενοις καὶ ἀσθενούσι,
 ... μετέχων καὶ τέχνης ἱατρικῆς. Θεραπεύσας δὲ καὶ τὸν
 ... βασιλεῖα Ἰουστινιανὸν ἀπὸ πάθους δυσιάτου, ἐπιλο-
 ... φρονήθη παρ' ἐκείνου τὰ μέγιστα· καὶ κτίσας
 ... Ξανῶνα εἰς ἀνάπυσιν τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν
 ... καὶ πολλὰ κατορθώματα καὶ θαύματα ποιήσας,
 ... ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐτίθη ἐν
 ... τῶν νεφῶν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μωκίου.

ΜΗΝΙ Τῷ ΔΕΥΤΕΡῷ.

ΚΠ'

Ἡ εὑρεσις τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων μαρτύρων Κύρου, καὶ Ἰωάννου.

Cyrus et Joannes, Christi martyres ; Diocletiano imperante claruerunt : et Cyrus quidem Alexandrinus. Joannes vero Edessenus professione ambo medici. Cumque se invicem ob eandem artem agnovissent, omnes insulas et loca peragrabant, non modo corpora curantes, verum etiam animas. Cum vero Christianorum complures ad martyrium subeundum alacriores promptioresque efficerent, ad ejus loci præsidem delati, primum ab eo cruciatibus affecti, postremo decollati fuere. Et aliquando quidem eorum pretiosæ reliquæ delituerunt : postea tamen Alexandriæ detectæ fuerunt Arcadio imperatore ac Theophilo patriarcha Alexandrino : quæ usque ad hunc diem innumera miracula faciunt ad gloriam Christi Dei que nostri, pro quo passi sunt, quorum anniversariam celebritatem omnes fideles peragimus.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΘ'.

Ἄθλασις τῶν ἁγίων μεγάλων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Petrus magnus Christi apostolus ex urbe Bethsaida, Jonæ filius, germanus frater Andreæ, qui primum vocatus fuit piscator et pauper, Aristobuli fratris Barnabæ apostoli filiam duxit, ex qua filios etiam suscepit. Quo autem tempore Præcursor in carcerem conjectus est, ipse in stagno Genesare

Zeus vero ejus servus. Zeno autem martyrium
 pro Christo vehementer desiderans. post
 omnes facultates suas in pauperes
 servos suos libertate donasset
 sidem Maximum adit; cum
 set. Christum confessus es
 terram, flagrisque cæsus
 cogebatur. Verum calcem
 obrem in equuleum
 tur. Deinde coniectus
 constringitur. Accusatus
 ejus deosculabat
 ipsum una vine
 mandavit cap

... αὐτὸν, ὅτε ἀπεκλείσθη ὁ Πρίθρομος ἰ
 ... ἀλιεύων ἐν τῇ λίμνῃ Γεννησαρέτ, καὶ κλη
 ... τοῦ Χριστοῦ, παρεργόμενος τὴν λίμνη
 ... ἔκοιτο, ὅθεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἡ
 ... γινεν αὐτοῦ μαθητής. Ὁ δὲ Παῦλος Ἑβραῖος ὤντα
 ... αὐτὸς ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, μετὰ τὴν ἀνάλη
 ... τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐδίωκε τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς
 ... ἄλλὰ κληθεὶς καὶ αὐτὸς, ἐγένετο αὐτοῦ μαθητής· ἐ
 ... μετὰ Πέτρου τὴν οἰκουμένην σχεδὸν ὅλην περι
 ... ὴων, ἐκήρυξε τὸν Χριστόν. Καὶ τέλος ἐν Ῥώμῃ π
 ... θόντες ἀμφοτέροι, ἔπαθον ὑπὲρ Χριστοῦ ὑπὸ Ἑρ
 ... νος· ὁ μὲν Πέτρος κατὰ κεφαλῆς σταυρωθεὶς, ὁ
 ... Παῦλος ἀποκεφαλίσθεως.

EODEM MENSE.
 Die tricesima
 sanctorum apostolorum.

Et certam

Sar
 pre

Synaxis duodecim sanctorum apostolorum alio atque alio tempore
 Et quilibet apostolorum alio atque alio tempore
 martyrium passus est, attamen ecclesia ob præ
 collentem honorem hanc synaxim celebrat proxime
 post memoriam sanctorum apostolorum Petri et
 Pauli, et universos simul collaudat, ut qui orbem
 terrarum illuminarunt. Esto itaque primus laudum
 dignus Petrus servidus discipulus, qui sub Nerone
 capite inverso crucifixus fuit Secundus Paulus vas
 electionis, qui sub eodem decollatus est. Tertius
 Andreas primum vocatus, qui ab Ægea arbori
 affixus est Quartus Jacobus Zebedæi, qui ab Herode
 gladio necatus est. Quintus ejus frater Joannes, qui
 vivus sepultus fuit atque translatus. Sextus Phi
 lippus, a Græcis muro suspensus. Septimus Tho
 mas Didymus, ab Indis lanceis confossus. Octavus
 Bartholomæus in crucem actus. Nonus Matthæus
 lapidibus obrutus. Decimus Jacobus Alphæi. Unde
 cimus Simon Zelotes. Duodecimus Judas Jacobi
 suspensus atque telis confossus.

MENSE JULIO

Die prima.

842 Certamen sanctorum Anthoniorum Cosma et
 Damiani qui Roma decernunt.

Cosmas et Damianus, Christi martyres, Carino
 imperante claruerunt Cum autem professione me
 dici essent, omnem oberrabant locum, infirmos
 universos curantes, nullamque aliam ab his, quos
 sanabant, curations mercedem exoscentes, quam
 ut Christi fidem amplecterentur. Sed exsumptis
 seducti idololatæ illos magis ambobus curaciones
 faceret, imperatori detulere. Quamobrem conpreh
 endunt, compelluntur Christum abdicare: quod
 cum facere recusarent, ad supplicia sese accinge
 bant. Verum Christi virtute numeratorem Carinum
 ad errorem revocant. Collo enim iuxta laborantem
 curant, effeceruntque ut non solum esse in Chris
 tum crediderit, sed et omnes a se deo moniti. Et sic
 in honore habiti, iustitiam suam 843 ad sub
 diera. In montem ... ad ... ad ... ad ...
 gaudas ...

... αὐτὸν, ὅτε ἀπεκλείσθη ὁ Πρίθρομος ἰ
 ... ἀλιεύων ἐν τῇ λίμνῃ Γεννησαρέτ, καὶ κλη
 ... τοῦ Χριστοῦ, παρεργόμενος τὴν λίμνη
 ... ἔκοιτο, ὅθεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἡ
 ... γινεν αὐτοῦ μαθητής. Ὁ δὲ Παῦλος Ἑβραῖος ὤντα
 ... αὐτὸς ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, μετὰ τὴν ἀνάλη
 ... τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐδίωκε τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς
 ... ἄλλὰ κληθεὶς καὶ αὐτὸς, ἐγένετο αὐτοῦ μαθητής· ἐ
 ... μετὰ Πέτρου τὴν οἰκουμένην σχεδὸν ὅλην περι
 ... ὴων, ἐκήρυξε τὸν Χριστόν. Καὶ τέλος ἐν Ῥώμῃ π
 ... θόντες ἀμφοτέροι, ἔπαθον ὑπὲρ Χριστοῦ ὑπὸ Ἑρ
 ... νος· ὁ μὲν Πέτρος κατὰ κεφαλῆς σταυρωθεὶς, ὁ
 ... Παῦλος ἀποκεφαλίσθεως.

MHNI TO AYTO.

A

B Ἡ σύναξις τῶν ἁγίων εβ' ἀποστόλων.

Εἰ κα ἕκαστος τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐν ἑλλή
 ἄλλῃ καιρῷ ἠμαρτύρησεν, ἀλλ' οὖν ἡ Ἐκκλησία
 τοῦ Θεοῦ διὰ τιμὴν ὑπεβάλλουσαν ἑορτάζει τὴν
 σύναξιν τούτων, ἐχόμενα τῆς μνήμης τῶν ἁγίων
 ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ πάντας ὁμο
 ἰγκαμίζει, ὡς τὴν οἰκουμένην φωτίσαντας. Ἐπι
 τοίνυν πᾶν πρῶτος ἐπαίνων ἐπίστιος Πέτρος, ὁ ἐκ
 πορος μαθητής, ὁ ἐκ Νέβωνος κατὰ κεφαλῆς στα
 ρωθεὶς. Δεύτερος Παῦλος τὸ στέφος τῆς ἐκκλησίας
 ὁ ἐκ αὐτοῦ ἀποκεφαλίσθεως. Τρίτος Ἀνδρέας
 πρωτόκλητος, ὁ ἐκ Αἰγύπτου ἐν δένδρῳ σταυρωθεὶς
 Τέταρτος Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζωιδάου, ὁ ἐκ Βηθ
 σαῖδος σφαγίς. Πέμπτος ὁ τοῦτου ἀδελφεὸς Ἰω
 ἤνης, ὁ ζῶν ταπεινὸς καὶ μεταπειθής. Ἑξῆς Φίλιπ
 πος ὁ ἐκ Ἑλλάδων ἐν ταύρῳ κρεμασθεὶς. Ἑβδόμος
 Θωμάς ὁ δίδυμος ὁ ἐκ Ἰνδῶν λίγυσις ἀναρὰς
 Ὑδρούς Βαρθολομαῖος ὁ σταυρωθεὶς. Ἐνάτος Μα
 θθαῖος ὁ λιθβοληθεὶς. Δέκατος Ἰσάκκος ὁ ἀσσυ
 ρητικὸς Σίμων ὁ Ζηλωτής ἀποκτενωθεὶς κατὰ
 Ἰακώβου κρεμασθεὶς καὶ ταπεινός.

MHNI IOYΛIO

Ἐν τῇ πρώτῃ.

Ἄγιος τῶν ἁγίων Ἀντωνίου Καταίνου
 Ἀμαρτωτοῦ τῆς Ῥώμης.

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκ τῆς Ῥώμης πόλεως
 ὑπῆρχον ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου
 ὄντας τῆς πόλεως, κατὰ τὴν πόλιν ἦσαν
 τῆς ἐκκλησίας κληρικοί τῆς πόλεως καὶ
 ἱερεῖς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης
 Ἐπι τοίνυν πᾶν πρῶτος ἐπαίνων ἐπίστιος
 Πέτρος, ὁ ἐκ πορος μαθητής, ὁ ἐκ Νέβωνος
 κατὰ κεφαλῆς σταυρωθεὶς. Δεύτερος Παῦλος
 τὸ στέφος τῆς ἐκκλησίας ὁ ἐκ αὐτοῦ ἀποκε
 φαλισθεὶς. Τρίτος Ἀνδρέας πρωτόκλητος,
 ὁ ἐκ Αἰγύπτου ἐν δένδρῳ σταυρωθεὶς. Τέταρτος
 Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζωιδάου, ὁ ἐκ Βηθσαῖδος
 σφαγίς. Πέμπτος ὁ τοῦτου ἀδελφεὸς Ἰωήνης,
 ὁ ζῶν ταπεινὸς καὶ μεταπειθής. Ἑξῆς Φίλιπ
 πος ὁ ἐκ Ἑλλάδων ἐν ταύρῳ κρεμασθεὶς.
 Ἑβδόμος Θωμάς ὁ δίδυμος ὁ ἐκ Ἰνδῶν
 λίγυσις ἀναρὰς Ὑδρούς Βαρθολομαῖος ὁ
 σταυρωθεὶς. Ἐνάτος Μαθθαῖος ὁ λιθβολη
 θεὶς. Δέκατος Ἰσάκκος ὁ ἀσσυρητικὸς Σίμων
 ὁ Ζηλωτής ἀποκτενωθεὶς κατὰ Ἰακώβου
 κρεμασθεὶς καὶ ταπεινός.

Ἰαὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου. **A**

Et commemoratio sancti Patris nostri Petri.

Ὁ ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρξεν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης τῆς δεσπότης, υἱὸς Κωνσταντίνου πατρικίου, ὕψ' καὶ πᾶσαν γραφὴν ἐδιδάχθη Ἑλληνικὴν τε καὶ Ἰταλικήν. ἔβη συζυχοῖς γυναικί, γέγονε πατριός· καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ προελερίσθη ἐστικὸς τῶν σχολῶν παρὰ Νικηφόρου βασιλέως πατρὸς Σταυρακίου. Καὶ συνεκρατεύσας τῷ πατρὶ κατὰ Βουλγάρων, μετὰ τὴν σφαγὴν αὐτοῦ τὴν φυγὴν τοῦ υἱοῦ Σταυρακίου, ἐκρατίθη ἐν ἑτέρων πενήκοντα· καὶ δι' εὐχῆς λυτρωθεὶς ἐν δεσμῶν ὑπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸν κόσμον καταλιπὼν, ἐγένετο μοναχός. Καὶ συνήσκει ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ὀλύμπου τῷ ἁγίῳ Πανικίῳ. Μετὰ δὲ κοίμησιν ἐκείνου, τὴν βασιλεύσαν καταλαβὼν καὶ προσκαθεθεὶς τῷ πατρὶ τοῦ οἰκοδομηθέντι ναῷ ἐν τοῖς Εὐάνδρου· καὶ πᾶν ἀρετὴν ἐπιδείξμενος, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, ἐτελειώθη.

Sanctus Pater noster Petrus natus Constantino-poli temporibus Irenes religiosissimæ imperatricis, patre Constantino patricio, a quo universam litteraturam Græcorum atque Christianorum edoctus est: ducta dein uxore patricius factus. ob eximiam virtutem a Nicephoro imperatore Stauracii patre domesticus Scholarum institutus fuit. et cum imperatore adversus Bulgaros militavit. Cum vero post illius necem, et Stauracii filii ejus fugam. cum aliis quinquaginta captus esset, propter suas preces, eidem apparente Joanne Theologo, vinculis liberatus, abdicato seculo monachus factus est, et in monte Olympo una cum sancto Joannicio asceticam vitam traduxit. Postquam vero ille decessisset, ad regiam urbem profectus, in ædibus, quas ipse in loco Evandri appellato extruxerat, consedit, omnibusque virtutibus clarus, et multis editis miraculis, vitam finivit.

ΜΗΝΙ ΤῸ ΑΥΤῸ.

B

Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας ἰσθῆτος τῆς ὁραγαίας Θεοτόκου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Μεγάλου, ἀδελφοὶ δύο πατρικιοὶ, Γάβριος καὶ Κάνδιος, πόθον ἔσχον τοῦ ἀπελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγίους τόπους. Τὴν ἔρεσιν οὖν αὐτῶν πληρῶσαντες, ἀπέπλθον εἰς Παλαιστίνην· καὶ ἀπικεύσαντες εἰς οἶκον Ἑβραίας γυναικὸς γραδός, εὗρον ἐκεῖ πληθὴ ἀσθενῶν κατακειμένων. Καὶ ἐρωτήσαντες, ἔμαθον, ὅτι ἐκεῖ ἐναπόκειται ἡ τῆς Θεοτόκου τιμία ἰσθῆς. Καὶ αἰτησάμενοι εἰσῆλθον προσκυνῆσαι αὐτήν. Καὶ διὰ νυκτὸς λαβόντες λεπτότως τὰ μέτρα τῆς θήκης, ἀπέπλθον εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ κατακλιθέντες ὁμοίαν θήκην, πάλιν ὑπέστρεψαν. Καὶ θύοντες ἐκεῖ, ἀνελαβοντο τὴν πρωτότυπον, καὶ ἤγαγον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀποθέμενοι ἐν τῷ προστείῳ αὐτῶν, Βλαχέρναι λεγομένῳ· δοξάσαντες ἅμα τῷ βασιλεὶ καὶ τῷ λαῷ τῶν Θεῶν ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ θησαυρίσματι.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰακίνθου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Ἰακίνθος ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας Φρυγίας, ἐν ᾗ καὶ τὴν εὐτέθειαν ἐπαίδευσθ' Ἀπελθὼν δὲ εἰς Κόμην τὴν πόλιν ἴππο τοὺς νοσοῦντας ἐπὶ τῷ ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ γνωσθεὶς παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐκρατίθη καὶ παραδίδη τῷ τῆς χώρας ἡγεμόνι. Καὶ ἀναγκασθεὶς θύσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πισθεῖς, ἐδάσανθ'· καὶ εὐξάμενος τῷ Θεῷ, παρέδωκε τὸν ἡγεμόνα πνεύματι ἀκαθάρτῳ· καὶ θυματουργήσας ἐθεράπευσεν αὐτόν, πιστεύσαντα εἰς Χριστόν, καὶ ἀπελύθη. Ἐἴτα κρατηθεὶς παρὰ τῶν Κυμάων, ἐτιμωρήθη. Καὶ πάλιν εὐξάμενος, καὶ σείσας τὴν πύλιν, καὶ τὰ εἰδωλα συντρίψας, πολλοὺς ἔπεισε πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ μετὰ ταῦτα κρατηθεὶς παρὰ Κλεάρχου τοῦ

EODEM MENSE.

Die secunda.

Depositio venerandæ vestis sanctissimæ Deiparæ.

Imperante Leone Magno, duo fratres patricii, Gabilus et Candidus incensi desiderio proficiscendi adorandique sancta Hierosolymorum loca, in Palæstinam se contulere: et divertentes in ædes cujusdam vetulæ Hæbrææ, cum ibidem ægrotorum turbam jacentem vidissent, causam percontati, didicerunt, eo in loco pretiosam vestem Deiparæ asservari. Rogarunt itaque, ut eam adorare sibi liceret, et admissi sunt. Cum vero noctu clam thecæ mensuram accepissent, Hierosolyma profecti, ibi similem thecam præpararunt: reversique ad easdem ædes, thecam quam attulerant, sublato prototypo, super osuerunt: quod 149 Constantinopolim inde translatum, in suo suburbio, quod Blachernas appellant, deposuerunt. gratias agentes una cum imperatore et populo, ob talem acquisitum thesaurum.

Et certamen sancti martyris Hyacinthi.

Martyr Christi Hyacinthus in Phrygia natus, ibidem pietatem didicit. Inde Cymen urbem profectus ægros in nomine Christi sanabat. Agnitus itaque ab idololâtris comprehensusque, regioni præsidi traditus est. Compulsus porro idolis immolare, cum id facere recusaret, tortus est. Cumque Deum orasset, præsidem spiritui immundo tradidit, ipsumque mox in Christum credentem mirabiliter curavit. Quare dimissus, mox a Cymæis comprehensus variis cruciatibus affectus est: rursusque orans, urbem terræmotu concussit idolisque contritis, plures ad Christi fidem convertit. Post hæc a Cl archo præside captus, confractis cruribus in custodiam includitur: indeque dimissus, circumlustrata tota res

πυρρα ἀποφασίς φρεσωνοσησ α τωσ υπερωλινωσ ατρω. & πικρως α τ τωσ πικρωσ ατρωσ
μην. αδ Ισπαρισησ ατρωσ

α τωσ α τ τωσ πικρωσ ατρωσ
ατρω. α τ τωσ πικρωσ ατρωσ
ατρω. α τ τωσ πικρωσ ατρωσ
ατρω. α τ τωσ πικρωσ ατρωσ

Et commemoratio sancti Petri apostoli

Et commemoratio sancti Petri apostoli

Αποφασίς πικρως ατρωσ πικρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ

Αποφασίς πικρως ατρωσ πικρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ

ΕΠΙΦΩΝ ΜΕΤΕΞΕ.

ΕΠΙΦΩΝ ΜΕΤΕΞΕ.

Dei gratia.

Γ

Constantiam confessorum martyrum Marci et Victorii.

*Αδελφους ομο υγιωσ μαρτυρωσ Μαρκου κα Ι-
βικου.*

Μαρκουσ κα Βικτωριουσ, Χριστιωσ μαρτυρωσ, ασ φησ
Χριστιωσ ασημειωσασ, ασημειωσασ Ιστανωσ α
Μαξιμουσ προμωκτωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ

Μαρκουσ κα Βικτωριουσ, α τωσ Ιστανωσ πικρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ

*Et commemoratio sancti Petri nostri Anatolii pa-
triarchoe Constantinopolitani.*

*Και μνημη του εν αγιοις Πατρωσ ημων Ανατωλιου
του πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεωσ.*

Ανατωλιουσ Πατωρ πωτωρ Ανατωλιουσ Ιν αττωλιτω
Αλεξανδρινωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ

Ανατωλιουσ δ εν αγιοις Πατωρ ημων, ην μιν εν
της πόλεωσ Αλεξανδρειωσ, πρεσβυτερωσ της αγω-
τάτης του μικρωσ. Διδ δ εν την αρετην αυτωσ και την
γνωσιν, ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ
ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ ατρωσ

ἐν τῇ Ἐφέσῳ ληστρικῇ συνόδῳ, καὶ ἄδικον ἄνθρωπον ἀποπέμψαντες, ἐκ τῆς πόλεως Κερύνην ἐπέστειλαν. ὁ δὲ ἐκ τῆς πόλεως Κερύνης ἐπέστειλεν τὸν ἄγιον Ἱακίνθον, ὃν ἐκ τῆς πόλεως Κερύνης ἐπέστειλεν τὸν ἄγιον Ἱακίνθον, ὃν ἐκ τῆς πόλεως Κερύνης ἐπέστειλεν τὸν ἄγιον Ἱακίνθον.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἱακίνθου.

Ἱακίνθος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Κερύνης Κιλικίας· κυβικουλάριος ἰσχυρῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν τῆς τραπέζης δουλείᾳ ἀναγκασθεὶς ἐκ τῆς πόλεως Κερύνης ἐπέστειλεν τὸν ἄγιον Ἱακίνθον, ὃν ἐκ τῆς πόλεως Κερύνης ἐπέστειλεν τὸν ἄγιον Ἱακίνθον, ὃν ἐκ τῆς πόλεως Κερύνης ἐπέστειλεν τὸν ἄγιον Ἱακίνθον.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοδοῦτου καὶ Θεοδότῃ.

Ὁ Θεοδοῦτος καὶ ὁ Θεοδότῃς, οἱ ἄγιοι μάρτυρες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισημίαν κρατηθέντες παρὰ τοῦ δυσσεβοῦς Τραϊανῆ, καὶ καταναγκασθέντες ἀρνήσασθαι μὲν τὴν πίστιν, θῆσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις· καὶ μὴ πεισθῆναι, διαφόρως τιμωρηθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς ἣν ὑπῆρχεν ἀποκεκλεισμένον ἄγιον μάρτυρα Ἱακίνθον. Καὶ διδασκόμενοι ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων, κατεμνήθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων, ὡλοπατρῶν ὄντων, τῷ βασιλεῖ Τραϊανῷ. Καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἁγίου Ἱακίνθου, ἐβλήθησαν εἰς τὴν λακίαν, παρέστησαν αὐτῷ. Καὶ πάλιν βιασθέντες ἐροφαγῆσαι, ἤλεγξαν αὐτόν· καὶ τὴν πλάνην πτωσαν τῶν εἰδώλων. Τότε κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλων, ἐξέσθησαν, καὶ λαμπάσαι κατακάησαν. Καὶ τῶν ἁγίων καταβιβασθέντες, τὸ δια ξίφους τέλος ἐδέχοντο, τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Θεῷ παραδόντες.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓΩ.

Δ'

ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεοδώρου ἐπισκόπου Κερύνης.

Θεόδωρος ὁ ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας οὐλακτιανῶν, ἐκ πόλεως Κερύνης· τὴν δὲ καλλιγραφίαν καλῶς ἐμάθη τὴν τέχνην, καὶ βίβλους πολλὰς κατασκευάζων, παρέειχε τοῖς Χριστιανοῖς εἰς τὸ βολογεῖν τὸν Θεόν. Διαβλήθη εἰς τὸν ἴδιον οὐτὸν τῷ τῆς πόλεως ἄρχοντι, ἐκρατήθη μετὰ καὶ τῶν πολλῶν Χριστιανῶν μεθ' ὧν ἦν καὶ ἡ ἁγία Ευκλία. Καὶ ἐπιζητηθεὶς τὰς βίβλους, ἃς ἔγραψε, ἵνα μὴ παρασχῶν, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ τῷ βωμῷ προσεβλήθη, καὶ λιθαινοῦ ἐπιβαλεῖν βιαζόμενος, τὸς δρομῶν καὶ λακτίσας αὐτὸν ἀνέτροψε. Τότε

nantium synodo e solio deturbati, injustaque morte ab hæreticis multati, diptychis inseruit; omnesque hæreticos anathematis sententia perstrinxit. Demum patriarcha Constantinopolitanus creatus, postquam gregem recte gubernasset, ad Deum migravit.

Et certamen sancti martyris Hyacinthi,

Hyacinthus Christi martyr fuit ex civitate Cæsareæ Cappadociæ. Cum autem cubicularius esset, et mense Trajani impii imperatoris præfectus Romæ deserviret, Christum colebat. Idcirco ab idololâtris accusatus et comprehensus, ad sacrificandum idolis, et ad comedendos immundos cibos. Sed cum ipse id se commissurum negaret, Christumque multo apertius confiteretur, dicens, ipsum solum Deum esse et universorum Dominum, graviter propterea cæsus, in carcerem conjectus est. Imperatore autem præcipiente custodi carceris, ne ei mundos panes afferret, sed cibos duntaxat idolis immolatos præberet, cum ipse per plurimos dies eos non gustasset, sed jejunos permansisset, spiritum Deo reddidit.

Et certamen sanctorum martyrum Theodoti et Theodote.

Hi quoque sancti martyres propter Christi confessionem ab impio Trajano comprehensi, compulsique veritatem abnegare, et idolis immolare, cum ad id adduci non possent, diversis tormentis excruciat, in eum carcerem conjecti sunt, in quo sanctus martyr Hyacinthus inclusus fuerat: a quo cum illi fuissent instructi, et in Christi fide magis confirmati, a custodibus idololâtris ad imperatorem Trajanum delati fuerunt; et post mortem sancti Hyacinthi e carcere educti, coram ipso steterunt: rursumque compulsi pollutos cibos comedere, illum increpuerunt. 152 et idolorum errorem execrati sunt. Tum vero e lignis suspensi et excarnificati, lampadibus usti sunt. Demum e lignis depositi, vivendi finem gladio fecerunt, animas suas Deo tradentes.

EODEM MENSE.

Die quarta.

Certamen sacrosancti martyris Theodori Cyrenes episcopi.

Theodorus sacromartyr ex urbe Cyrene, imperatore Diocletiano, calligraphiam bene doctus, multos codices sua manu exaratos Christianis ad laudandum Deum suppeditabat. Idcirco a filio delatus urbis præsidi, una cum aliis multis Christianis, cum quibus erat sancta Lucia, comprehensus est: librosque, quos descripserat, rogatus, cum eos tradere nollet, graviter cæsus fuit. Adactus autem ad aram accedere, eique thus adolere, procurrens calcibus illam evertit. Tum vero e ligno suspensus clavisque confixus est, eique lingua abscissa.

ægros curavit Postremum et ipse ægritudine correptus, ad Dominum migravit.

Et commemoratio sancti Patris nostri Juvenalis.

Sanctus Pater noster Juvenalis, Theodosio minore imperante. Hierosolymorum tertius post sanctissimum Cyrillum patriarcha factus, adfuit mox in synodo Ephesina ducentorum sanctorum Patrum, ubi una cum celebri Cyrillo patriarcha Alexandrino sermonibus et dogmatibus refulsit. Pervenit autem usque ad Chalcedonensem quartam synodum, imperante Marciano, Blacheruarum templi conditore: cui sciscitanti, ubi depositum fuisset immaculatum Dei Genitricis corpus, ut inde transferendum curaret in illud, quod construxerat templum, respondit, ex scriptura quidem se nihil scire; ex antiqua tamen traditione se doctum fuisse, Deiparæ corpus assumptum fuisse, relictis in sepulcro solis 150 linteaminibus. Tum vero imperator inde translata, in Blachernis deposuit. Sanctus autem Juvenalis in propriam ecclesiam regressus, in pace obdormivit.

EODEM MENSE.

Die tertia.

Certamen sanctorum martyrum Marci et Mociani.

Marcus et Mocianus, Christi martyres, eo quod Christum confiterentur, comprehensi fuerunt a Maximo præfecto, qui illos, ut Christianam religionem abnegarent, et idolorum superstitioni se submitterent, compellere conatus est. Sed dum cruciarentur, parvulus quidam puer, qui aræ sacrificantium adstabat, præfectum reprehendit, quod injuste ageret. Quapropter victus et flagellis cæsus, una cum Paulo quodam Christiano, qui aderat, et sanctos animabat, in carcerem conjectus fuit. Lata deinde in sanctos sententia capitis, dum vincti ad mortem ducerentur, Deum orabant, eique gratias agebant, quod digni habitis essent martyrium pro ipso pati. Uxores autem eorum cum filiis flentes sequebantur usque ad locum supplicii: quo cum pervenissent, capite truncati sunt, venerandis eorum uxoribus capita excipientibus.

Et commemoratio sancti Patris nostri Anatolii patriarchæ Constantinopolitani.

Sanctus Pater noster Anatolius in civitate Alexandrina natus, presbyter erat sanctissimæ Dei Ecclesiæ, temporibus Theodosii junioris. Ob suam vero virtutem et sapientiam Apocrisiarius Constantino-polim missus fuit a Dioscoro patriarcha Alexandrino hæretico, in spem adducto fore, ut suffragatorem illum haberet perversi sui dogmatis. 151 Verum ille synodo Chalcedonensi quartæ interfuit, et una cum sexcentis ac triginta sanctis Patribus Dioscorum anathemate percussit: nomen sancti Flaviani ab eodem Dioscoro in Ephesina latroci-

Α ἄρχοντος, καὶ τὰ σκέλη συντριβίς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Καὶ τῆς φυλακῆς ἀπολυθεὶς, καὶ περιχέμενος πᾶσιν χώραν, καὶ τοὺς νοσοῦντας ἰώμενος, νοσήσας καὶ αὐτὸς, πρὸς Κύριον ἐξεδημησεν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰουδενάλιου.

Ἰουδενάλιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, τρίτος πατριάρχης Ἱεροσολύμων γενόμενος μετὰ Κύριλλον τὸν ἀγιώτατον. Παρῆν δὲ καὶ τῇ ἐν Ἐφέσῳ συνόδῳ τῶν διακοσίων ἁγίων Πατέρων, διαλάμψας ἐν λόγοις καὶ δόγμασι μετὰ Κυρίλλου τοῦ αἰοδίδιμου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ἐφθασε δὲ καὶ μέχρι τῆς ἐν Χαλκηδόνι τετάρτης συνόδου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μωκικιανοῦ τοῦ κτίσαντος τὸν ἐν Βλαχέρναις ναόν. Ὁ ἐρωτηθεὶς, ποῦ ἐτίθη τὸ τῆς Θεομήτορος ἄγρατον σῶμα, ὅπως ἀποστείλας ἀναλάβῃται, καὶ ἀπέθῃται αὐτὸ ἐν τῷ τοιοῦτῳ ναῷ, ἔφη· ἀπὸ Γραφῆς μὲν μὴ εἶδέναι, ἐξ ἀρχαίου δὲ λόγου διδαχθῆναι, ὅτι ἀνελήφθη, καταλειφθέντων ἐν τῷ τάφῳ μόνων τῶν ἐνταφίων· τότε ὁ μὲν βασιλεὺς ἀποστείλας ἀνέλαβετο αὐτὰ· καὶ ἀπίθετο ἐν Βλαχέρναις· ὁ δὲ ἅγιος Ἰουδενάλιος ὑποστρίψας εἰς τὴν ἰδίαν ἐκκλησίαν, ἐν εἰσήνῃ ἐκοιμήθη.

MENI TQ AYTO.

Γ

Ἀθλοισι τῶν ἁγίων μαρτύρων Μάρκου καὶ Μωκικιανοῦ,

Μάρκος καὶ Μωκικιανὸς, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, κρατηθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν παρὶ Μαξίμου τοῦ ἐπαρχοῦ, ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστιανισμόν, ὑποκύψαι δὲ τῇ πλανῇ τῶν εἰδώλων κατηναγκάζοντο. Βασιζομένων οὖν τούτων, παθόντων μικρὸν παρεστῶς τῷ βωμῷ τῶν θυσιῶν, ἤλαψεν τὸν ἐπαρχον ἀδικοῦντα. Καὶ κρατηθὲν καὶ μαστιγῆν ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν μετὰ Παύλου τινὸς Χριστιανοῦ παρόντος, καὶ τοὺς ἁγίους θαρσυνοῦντος. Δεξιόμενοι δὲ οἱ ἅγιοι τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἤγοντο δέσμιον ἐπὶ θάνατον, προσευχόμενοι τῷ θεῷ καὶ εὐχαριστοῦντες, ὅτι κατηξίωθησαν τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυρίας ἀξιοθῆναι. Ἠκολούθηον δὲ αἱ γυναῖκες αὐτῶν μετὰ τῶν τέκνων κλαίουσαι, ἕως τόπου τῆς ἐκτεῶν σφαγῆς· ἔθα καὶ φθάσαντι ἐκεφαλίσθησαν, τὰς κεφαλὰς διεξαμένων τῶν τιμῶν αὐτῶν γυναικῶν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀνατολίου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀνατόλιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, πρεσβύτερος τῆς ἀγιωτάτης τοῦ μικροῦ. Διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν γνῶσιν, ἀποκρισιάρχος ἀποσταλαίς εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ Διοσκόρου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τοῦ αἰρετικοῦ, ἐλπίσαντος αὐτὸν ὁμόφρονα εἶναι τῆς οἰκείας κκοδοξίας, παρεγένετο ἐν τῇ ἐν Χαλκηδόνι τετάρτῃ συνόδῳ· καὶ σὺν τοῖς ἁγίοις ἑξακοσίοις τριᾶκοντα Πατράσιν ἀναθραματίσας τὸν Διόσκορον· τὸ τοῦ ἁγίου Φλαβιανοῦ ὄνομα ὑπὸ Διοσκόρου κβαί-

ἐν τῇ Ἐφέσῳ ληστροικῇ συνόδῳ, καὶ ἄδικον ἂν παρὰ τῶν αἰρετικῶν ὑπομείναντος, τοῖς αἰς ἀνέταξε· καὶ τοὺς αἰρετικοὺς πάντας ὀκτίσειεν. Ἐἶτα πατριάρχης προχειρισθεὶς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ καλῶς τὸ ποίμνιον ἰθύνας, ἐκὸν ἐξεδήμησεν.

καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰακίνθου.

Ἰακίνθος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς Κεισσαρείας Καππαδοκίας· κυβικουλάριος ἀρχῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν τῆς τραπέζης δουλείᾳ τοῦ τοῦ παρανόμου βασιλέως ἐν Ῥώμῃ, ἔσεβε πιστὸν. Διαβληθεὶς οὖν ὑπὸ τῶν εἰδωλοατρῶν, ραπηθεὶς, ἠναγκάσθη θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ φαγεῖν. Ὁ δὲ πρὸς τὸ μὴ πεισθῆναι τοῦτο αἰ, καὶ τὸν Χριστὸν μᾶλλον ὠμολόγηαι τρανό, Θεὸν αὐτὸν εἶναι λέγων μόνον, καὶ Κύριον παντός· ὅθεν τυφθεὶς σφοδρῶς, παραδόθη τῇ ἡ. Τοῦ δὲ βασιλέως προστάξαντος τῷ δεσμῶτι, καθαρῶς μὲν ἄρτους μὴ προσαγαγεῖν αὐτῷ, τῶν εἰδωλοθύτων μόνων βρώματα παραθεῖναι· ἐπὶ πλείσταις ἡμέραις τούτων μὴ γευσάμεναι, ἀλλ' ἄσιτος διαμείνας, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρ-

καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοδοῦτου καὶ Θεοδοῦτης.

οἱ οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν νομίαν κρατηθέντες παρὰ τοῦ δυσσεβοῦς Τραϊανῆ καὶ καταναγκασθέντες ἀρνησασθαι μὲν τὴν ἰεῖαν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις· καὶ μὴ πεισθέν· διαφόρως τιμωρηθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς ἣν ὑπῆρχεν ἀποκεκλεισμένῳ ἅγιος μάρτυς Ἰακίνθος. Καὶ διδασκόμενοι ὑπὸ τοῦ, καὶ ἐπὶ πλείον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν κριζόμενοι, κατεμνησύθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων, ἰολατρῶν ὄντων, τῷ βασιλεὶ Τραϊανῷ. Καὶ μετὰ τελευτῆν τοῦ ἁγίου Ἰακίνθου, ἐβληθέντες τῆς ακῆς, παρέστησαν αὐτῷ. Καὶ πάλιν βιασθέντες ροφαγεῖν, ἤλεξαν αὐτόν· καὶ τὴν πλάνην τρωσαν τῶν εἰδώλων. Τότε κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλων, ἐξέσθησαν, καὶ λαμπάσαι κατακῆσαν. Καὶ τῶν ὡν καταβιασθέντες, τὸ διὰ ξίφους τέλος ἐδέοντο, τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Θεῷ παραδόντες.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἴτω.

Δ'

Ἰησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεοδώρου ἐπισκόπου Κύρηνης.

Θεόδωρος ὁ ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας κλητικανοῦ, ἐκ πόλεως Κυρήνης· τὴν δὲ καλλιγραφικὴν καλῶς ἐκμαθὼν τέχνην, καὶ βίβλους πολλὰς κατασκευάζων, παρείχε τοῖς Χριστιανοῖς εἰς τὸ γολογεῖν τὸν Θεόν. Διαβληθεὶς οὖν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὑπὸ τῷ τῆς πόλεως ἄρχοντι, ἐκρατήθη μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Χριστιανῶν· μεθ' ὧν ἦν καὶ ἡ ἁγία υκία. Καὶ ἐπιζητηθεὶς τὰς βίβλους, ἃς ἔγραψε, μὴ παρασχῶν, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ τῷ βωμῷ προσελθεῖν, καὶ λιθῶντων ἐπιβαλεῖν βιαζόμενος, τὸς δρῶν καὶ λακτίσας αὐτὸν ἀνέτραψε. Τότε

nantium synodo e solio deturbati, injustaque morte ab hæreticis multati, diptychis inseruit; omnesque hæreticos anathematis sententia perstrinxit. Demum patriarcha Constantinopolitanus creatus, postquam gregem recte gubernasset, ad Deum migravit.

Et certamen sancti martyris Hyacinthi,

Hyacinthus Christi martyr fuit ex civitate Cæsareæ Cappadociæ. Cum autem cubicularius esset, et mense Trajani impii imperatoris præfectus Romæ deserviret, Christum colebat. Idcirco ab idololâtris accusatus et comprehensus, adigebatur ad sacrificandum idolis, et ad comedendos immundos cibos. Sed cum ipse id se commissurum negaret, Christumque multo apertius confiteretur, dicens, ipsum solum Deum esse et universorum Dominum, graviter propterea cæsus, in carcerem conjectus est. Imperatore autem præcipiente custodi carceris, ne ei mundos panes afferret, sed cibos duntaxat idolis immolatos præberet, cum ipse per plurimos dies eos non gustasset, sed jejunos permansisset, spiritum Deo reddidit.

Et certamen sanctorum martyrum Theodoti et Theodote.

Hi quoque sancti martyres propter Christi confessionem ab impio Trajano comprehensi, compulsique veritatem abnegare, et idolis immolare, cum ad id adduci non possent, diversis tormentis excruciatî, in eum carcerem conjecti sunt, in quo sanctus martyr Hyacinthus inclusus fuerat: a quo cum illi fuissent instructi, et in Christi fide magis confirmati, a custodibus idololâtris ad imperatorem Trajanum delati fuerunt; et post mortem sancti Hyacinthi e carcere educti, coram ipso steterunt: rursumque compulsi pollutos cibos comedere, illum increpuerunt. 152 et idolorum errorem execrati sunt. Tum vero e lignis suspensi et excarnificati, lampadibus usti sunt. Demum e lignis depositi, vivendi finem gladio fecerunt, animas suas Deo tradentes.

EODEM MENSE.

Die quarta.

Certamen sacrosancti martyris Theodori Cyrenes episcopi.

Theodorus sacromartyr ex urbe Cyrene, imperatore Diocletiano, calligraphiam bene doctus, multos codices sua manu exaratos Christianis ad laudandum Deum suppeditabat. Idcirco a filio delatus urbis præsidi, una cum aliis multis Christianis, cum quibus erat sancta Lucia, comprehensus est: librosque, quos descripserat, rogatus, cum eos tradere nollet, graviter cæsus fuit. Adactus autem ad aram accedere, eique thus adolere, procurrens calcibus illam evertit. Tum vero e ligno suspensus, clavisque confixus est, eique lingua abscissa. Mox

e ligno depositus, in carcerem conjicitur. Videntes autem illum sanum et incolumem, multi viri ac mulieres in Dominum crediderunt, qui et una cum illo capite plexi sunt.

Et commemoratio sancti Patris nostri Andreae Hierosolymitani, archiepiscopi Cretæ: et sancti Lampadi Irenopolitani.

EODEM MENSE.

Die quinta.

153 Commemoratio sanctæ Marthæ matris sancti Simeonis in monte Admirabili.

Sancta Martha sancti Patris nostri Simeonis Thaumastoritæ mater omnem virtutem per summam exercitationem consecuta est. Multam autem fiduciam in Deiparam Virginem habens, perpetuo in ipsius templo assidens, eam pro universi orbis salute orabat. Quocirca ante suum e corpore discessum sempiterna sibi reposita bona divinitus docta, secreto intellexit. Atque tunc quidem cum bona spe illa discessit: postmodum vero ad sanctas ipsius reliquias accurrentibus apparens, et illa bona enarrans, quæ oculus corporeus non vidit, quæ præparavit Deus diligentibus se, incredibilem attulit lætitiã. Sic Dominus glorificat eos, qui ipsum glorificant una cum Domina nostra Deipara, quæ illum sine semine et sine corruptione peperit.

Et certamen sanctæ Agnetis martyris.

Martyr Christi Agnes moribus nomini convenientibus ornata, complures impudicas feminas suis admonitionibus atque cohortationibus a flagitiis avocatas, ad Christi fidem adduxit. Idcirco ab ejus loci præfecto comprehensa, excruciatã est: cumque recusaret idolis immolare, ad lupanar duci jubetur, ut ab incontinentibus violaretur. At illa in Christum confixa, cui et fidem suam castitatemque observabat, incontaminata puraque servata est, a divino angelo protecta, non permittente quemquam ad illam accedere: ex quibus unus ausus accedere, repente exanimatus corruit. Quod audiens præfectus, illam ad se accersitam oravit, ut mortuum suscicaret. Sancta itaque orante, extemplo defunctus revixit. Ratus autem præfectus malefica arte illam id effecisse, flammis cremandam tradidit.

154 Et certamen sanctæ martyris Cyprillæ.

Cyprilla Christi martyr, Diocletiano imperante, Cyrene nata, Christianis parentibus, conjuge post biennium defuncto, per octo et viginti annos in viduitate mansit. Cum autem Theodorus sanctissimus Cyrenes episcopus captus, in carcerem detrusus fuit, accidit, ut capitis dolore affecta, curationis gratia ad illum veniret; ab eoque curata, eidem ministrare cœpit cum Lucia, et Aroa piis feminis. Post obitum vero sancti Theodori ad præsidem adducta, Christumque professa, primum cœditur: dein

Α κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου καθλιώθη, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξετεμήθη, καὶ τοῦ ξύλου καταβασθεὶς, εἰς φυλακὴν ἀπεκλείσθη. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν θεραπευόντες, πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκες· οἵτινες καὶ σὺν αὐτῷ ἀπεκρίθησαν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρίου ἀρχιεπισκόπου Κρήτης, τοῦ Ἱεροσολυμίτου καὶ τοῦ ὁσίου Λαμπάδου τοῦ ἐν Βίρηνουπόλει.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Κ

Μνήμη τῆς ὁσίας Μάρθας τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου Συμεῶν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει.

Ἡ ὁσία Μάρθα, μήτηρ μὲν ὑπῆρχε τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει, πᾶσαν ἀρετὴν διὰ τῆς ἄκρας ἀσκήσεως κατορθώσασα, πίστιν δὲ πολλὴν ἔχουσα πρὸς τὴν Θεομήτορα Παρθένον, αἰεὶ προσήχευεν ἐν τῷ ταύτης ναφί, ζῆλον αὐτὴν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου παντὸς σωτηρίας. Ὅθεν πρὸς τῆς τοῦ σώματος ἐκδημήσεως, τὰ ἐκείμυνα αὐτῇ αἰώνια ἀγαθὰ ἐδιδάχθη τε καὶ ἐμίση. Καὶ τότε μετὰ ἀγαθῶν ἐλπίδων ἀπελευθερώσασα, ὡς τοῖς προσεδρεύουσιν αὐτῆς τῷ ἁγίῳ λειψάνῳ ἐφανεῖσα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα διηγησαμένη, ὡς χάριν ἐποίησεν ἀγαθὰ ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμοῖς οὐκ εἶδεν, ἃ ἠκούμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶμεν. Ὅθεν δοξάζει Κύριος τοὺς δοξάζοντας αὐτὴν τὴν ἀσπύρωσιν καὶ ἀφθόρωσιν τεκοῦσαν αὐτὸν ἁγίου ἡμῶν Θεοτόκον.

Καὶ ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀγνῆς.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Ἀγνή τὸν τῶν ἐθνῶν ὄνοματι κατάλληλον ἔχουσα, πολλὰς τῶν ἀπίστων γυναικῶν διὰ νοουθεσίας καὶ παραινέσεως, τῶν τῶν ἑαυτῶν ἐπειθεὶν ἀπέχεσθαι πραγμάτων, καὶ πιστὰς Χριστόν. Διὰ ταῦτα κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ τῶν ἄρχοντος, ἰδασανίσθη σφοδρῶς. Καὶ μὴ κτεθῆσαι τοῖς εἰδώλοις, εἰς πορνείον ἐπέμψθη ἐμικνηθῆναι παρὰ τῶν ἀκολάστων. Ἀλλὰ τῷ ἁγίῳ θαρβήσασα, ᾧ καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀπειθεῖν ἐτήρησεν, ἀσπιλος καὶ καθαρὰ διεφυλάχθη, ὡς ἀγγέλου σκεπομένη, τοῦ μὴ ἐώντος τινος πρὸς αὐτῇ. Ἐξ ὧν εἰς τολμήσας προσεληθῆναι, τῷ ἐνεκρώθη. Ὡς δὲ τοῦτο ἤκουσεν ὁ ἄρχων, ἐκλίεσθε αὐτὴν, καὶ ἤτελλε ἀναστῆσαι τὸν αὐτῆς. Καὶ τῆς ἁγίας εὐξαμένης, εὐθέως ἠγέρθη ὁ πᾶς. Καὶ νομίσας ὁ ἄρχων ὅτι διὰ γοητείας ἔκτισεν τὸν, πυρὶ παρέδωκεν αὐτὴν.

Καὶ ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Κυπρίλλης.

Κυπρίλλα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ὁπίσθη τῆς πόλεως Κυρήνης ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ Προγόνων δὲ οὐσα Χριστιανῆ, συνήκτισεν ἐκ δυνάμει ἑταίρι. Καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τελειώσασα ἔμεινε ἐν χηρείᾳ ἔτη εἴκοσι ὀκτώ. Ὅτε δὲ ἡ Θεόδωρος ὁ ἀγιώτατος ἐπίσκοπος Κυρήνης ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν, κατὰ συγκυρίαν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, χάριν αὐτῆς θεραπευθεῖσα διηκόνει αὐτῷ σὺν Λουκίᾳ καὶ ταῖς ὁσίοις γυναῖξιν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ τῆς δώρου τελείωσιν, παραστᾶσα τῷ ἁγίῳ

τὸν ὁμολογήσασα, πρότερον ἐτύφθη. Εἶτα ἄν-
 καις ἐπὶ τῆς καλᾶμης διεξμένη, ἰδιόχριστο ὑπὸ
 δημίων κρατούντων τὴν αὐτῆς χεῖρα, λιβανωτὸν
 σπνεγακτὴν τοῖς θεοῖς. Ἦ δὲ ἰδὸα· Οὐκ ἔστι τοῦτο
 ὅστις θυσία. Ἐγὼ γὰρ τῷ Χριστῷ μου θύω. Καί
 τα εἰπούσα, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου· καὶ ξιομένη
 ἰέδωκε τὸ πνεῦμα.

καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰλαρίωνος τῆς Δαλματίας.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ζ'

ἡμέμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σισοῦ τοῦ Με-
 γάλου.

Ο μακάριος Σισός, ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγα-
 τας, καὶ τὸν τούτου σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄρας,
 γλοούθησεν αὐτῷ. Καὶ τὰς παρατάξεις τῶν ἀοράτων
 ἱερῶν τροπωσάμενος, χαίρων ἐχώρησε πρὸς τὰ
 πονα τῆς ἀσκήσεως σκάμματα. Ταπεινοφροσύνης
 εἰς ἄκρον γενόμενος, ἰδέξατο χαρίσματα θαυμα-
 ργίας. Καὶ γὰρ καὶ νεκροὺς ἀνίστησε, καὶ δαι-
 νας ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασε, καὶ νοσοῦντας ἰθερά-
 νισε, καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἐποίτησεν. Ἦν δὲ
 ἐ τὴν ἐντυχίαν προσηγῆς, καὶ μετριόφρων, καὶ
 ὡς ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν, ἐξ ὧν πολλὰ συνεργά-
 σαν εἰς τὴν τῶν λοιπῶν ὠφέλειαν. Οὐκ ὀλίγους δὲ
 ἐ τῶν παιδόντων ἀδελφῶν διὰ παραδειγμάτων ἐπι-
 δειῶν, πρὸς μετάνοιαν ἐπιστρέφων διώρθου. Εἶχε
 καὶ τοῦτο, τὸ μηδέποτε κατακρίνειν ἄνθρωπον.
 Ἰτω δὲ βιώσας ἀγγελικῶς, πρὸς Θεὸν, ὃν ἐπιθύμησε,
 ἱερῶν ἐξεδήμησεν, ἀπολαδῶν τὴν ἡτοιμασμένην
 τῷ αἰώνιον βασιλείαν.

ἡ ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Λουκίας, καὶ
 τῶν συν αὐτῆ.

Ἦ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Λουκία ἡ παρθένος, ἑτέρα
 εἰ παρὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ Λουκίαν τὴν παρθένον.
 Ἦ γὰρ αὕτη ἐκ τῆς χώρας Καμπανίας. Καὶ κρα-
 θεῖσα παρὰ τοῦ τῆς τοιαύτης χώρας ἄρχοντος,
 ἐμωρήθη. Καὶ θαυματουργήσασα ἔπεισεν αὐτὴν
 στεῦσαι Χριστῷ· καὶ οὐ μόνον ἀπελύθη παρ' αὐ-
 τῆ, ἀλλὰ καὶ οἶκον καὶ δούλας λαδοῦσα ἠσχάριεν,
 χοιμένη τῷ Θεῷ ὑπὲρ αὐτοῦ. Μετὰ δὲ παρέλθεισιν
 ὧν εἴκοσι, ἀμφότεροι ἐπιθυμήσαντες τοῦ μάρτυ-
 ροῦ ὑπὲρ Χριστοῦ κατέλιπον ἅπαντα. Καὶ ἀναλα-
 μνοι τοὺς οικειοὺς ὑπηρέτας, ἀπῆλθον πρὸς τὸν
 ἑμόνα τῆς χώρας, καὶ παρέδωκαν ἑκουσίως ἑαυ-
 τῶν. Καὶ ἐρωτηθέντες καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογή-
 ντες, ἐπιμωρήθησαν διαφόρως. Ὡς δὲ ἐπιπολὺ
 ἔχμενον τῆ τοῦ Χριστοῦ πίστει, τὴν διὰ ξίφους ἀπό-
 πιν δεξάμενοι ἀπεκεφαλίσθησαν ἅμα τῇ λοιπῇ
 κοδίᾳ αὐτῶν· καὶ οὕτω τελειωθέντες, ἐστεφανώθη-
 ῶν ἐν Χριστῷ.

ἡ ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀστέλου,
 ἐπισκόπου Δυρράχίου.

Ἦ στωεὶς ὁ ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας
 Ἰουλιανοῦ· κρατηθεὶς δὲ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν,
 ἐδόθη Ἀγρικολᾷ ἡμέμονι· καὶ προτραπεῖς
 ἐπεισασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῆσαι τοῖς εἰδώλοις,
 ἐπεισθεὶς, κρεκλήμφθη φυλακῇ. Πρὸ τοῦ κρα-
 τῆ.

A manum apprehendentibus cogebatur thus diis adole-
 lere. Illa contra clamabat : Non est hæc, iniquens,
 spontanea oblatio : ego enim Christo meo sacri-
 ficio. Hæc locuta, in equuleum sublime arripitur,
 ibique excarnificata, spiritum tradidit.

Et memoria sancti Hilarionis in monasterio
 Dalmatæ.

EODEM MENSE.

Die sexta

Memoria sancti Patris nostri Sisois Magni.

Beatus Sisoes cum ab infantia Deum dilexisset,
 sublata humeris cruce illum secutus est : atque
 invisibilium hostium conflictu superato, lætus ad
 monasticæ exercitationis laboriosa certamina seces-
 sit. Summam autem animi demissionem adeptus,
 miraculorum gratiam accepit. Nam et mortuos sus-
 citavit, et dæmones ab hominibus expulit, et ægros
 sanavit, et plura alia miracula fecit. Erat etiam in
 familiaribus congressibus mente perspicax, et ani-
 mo moderatus lepidusque in responsis, ex quibus
 multa sunt ad aliorum utilitatem conscripta. Non
 paucos vero ex lapsis fratribus per apta exemplo
 correctos, ad pœnitentiam convertit. Habuit etiam
 hoc proprium, ut nullum unquam condemnaret.
 155 Hunc in modum angelicam vitam ducens,
 ad Deum, quem optaverat, migravit, paratum sibi
 æternum regnum accipiens.

Et certamen sanctæ martyris Lucie et sociorum.

Christi martyr Lucia virgo, alia a Lucia virgine
 Sicula, fuit ex regione Campaniæ. Comprehensa
 autem ab hujus regionis præfecto, suppliciis affi-
 citur. Cum vero miracula patrasset, eum ad Christi
 fidem convertit. Quamobrem non solum ab ipso
 absoluta fuit, sed etiam domum servasque acci-
 piens, in quiete degit, pro ipso Deum orans. Exa-
 ctis autem viginti annis, cum ambo martyrium pro
 Christo subire cuperent, rebus omnibus derelictis,
 domesticos famulos assumentes, ad præfectum re-
 gionis accesserunt, seipsos sponte tradentes. Cum-
 que, interrogati, Christum profiterentur, diversis
 tormentis excruciatii sunt. In Christi autem fide
 diutius permanentes, sententiam capitis accepe-
 runt. Decollati itaque una cum reliquis sociis,
 vitam hunc in modum finierunt, coronam in
 Christo adepti.

Et certamen sacrosancti martyris Astii, episcopi
 Dyrrachii.

Astius sacromartyr, imperante Trajano, ab idolo-
 latris captus, Agricolæ præsidi traditus fuit : cum-
 que urgeretur Christum abuegare et idolis immo-
 lare, nec id facere annueret, in carcerem detrusus
 est. Antequam vero comprehenderetur, hujusmodi

somnium vidit. Seipsum videbat super petram pice oleoque delibutam stare. E somno itaque excitatus, dixit clericis suis: Fratres, oportet me pro Christo pati. Cæterum unusquisque vestrum eum locum petat, ubi saluti suæ consulere possit. His dictis captus, ut supra narratum est, et coram Agricolao adductus, cum Christum confessus fuisset, in carcerem conjectus, indeque eductus, plumbatis cæsus fuit. Mox melle 156 perunctus, in equuleum fervente æstu suspensus est, ut vesperum muscarumque morsibus interiret. Quod et contigit: id enim supplicium cum gratiarum actione ferens, spiritum Christo tradidit.

Et commemoratio sancti martyris Phocæ, et ejus, quod accidit, miraculi.

Narravit Leo cognomento Pontianus, quod Sisinnius ille, qui Stibarus dictus est, in regia navigans classe, a Saracenis captus, et gemina vinctus catena, in carcerem detruditur. Hac ergo necessitate constrictus, ad Deum ejusque sauctum martyrem Phocam confugit. Sancte, aiebat, martyr Phoca, miserere mei, et ab his vinculis solve me. Somno deinde correptus, sanctum habitu presbyteri indutum sibi præsentem vidit, audiitque dicentem: Surge, et recede. Mox expergefactus, catenas reperit contritas, seque solutum, et carcerem patefactum. Quare fugam arripiens, sese domum contulit: acceptique beneficii memor, cum multa gratiarum actione memoriam sancti semper peragere, Deumque glorificare perrexit, qui sanctis suis talia charismata impertitur.

Et certamen sancti Isauri martyris et sociorum.

Isaurus, mysteriorum Christi diaconus, et socii, patria Athenienses, Numeriano imperatore, Athenis in urbem Apolloniadem commigrarunt. Illic ab angelo Dei moniti, specum intrarunt, ubi Felix, et Peregrinus, et Hermias, Christiani etiam ipsi, habitabant: qui sanctum Isaurum intuentes, tanta lætitia affecti sunt, ut distributis in pauperes facultatibus, ipsum sequi, et sub ejusdem disciplina vivere decreverint. Ea re comperta eorum propinqui, cum illos a proposito dimovere, atque ad propria revocare frustra tentassent, apud præsidem accusarunt: qui eos comprehensos decollari jussit. Isaurus vero Christi diaconus, et ejus socii catenis constricti, ad filium præsidis ad quæstionem missi sunt: a quo in flammam conjecti, cum inde illæsi evasisissent, multos ad 157 Christi fidem adduxere. Ea re commotus præses, illos capite plecti jubet.

EODEM MENSE.

Die septima

Et certamen sancti martyris Peregrini et sociorum.

isti Peregrinus, Lucianus, Pom-

Α τηθῆναι δὲ, ἐθεάσατο τοιοῦτον ὄναρ: Ἐαυτὸν ἰδὼν ἐπὶ πέτρας ἰστώτα καχρισμένον πίσση καὶ ἔλαιῳ. Καὶ ἔξυπνος γενόμενος εἶπε τοῖς ἐαυτοῦ κληρικοῖς: Ἄδελφοί, δεῖ με καθεῖν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. λοιπὸν ὑμεῖς ἀπίθεται ἕκαστος ὑμῶν, ὅπου δύναται διασωθῆναι. Ταῦτο εἰπὼν, ἐκρατήθη, ὡς εἴρηται. Καὶ παραστὰς τῷ Ἀγρικολάῳ, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Καὶ τῆς φυλακῆς ἐκβλήθεις, ἐτύφθη σφαίραις μολυβδίναις. Ἐτα ἄλλοι φεῖς μέλιτι, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου ἐν ὥρᾳ καύματος, ὅπως ὑπὸ σφηκῶν καὶ μυιῶν καταβρωθεὶς ἀποθῆναι. Καὶ τούτου γενομένου, εὐχαρίστως φέρων τὴν τιμωρίαν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φωκά, καὶ ἀνιμνησις τοῦ γεγονότος θαύματος.

Β Ἐξηγήσατο Ἄτων ὁ ἱενομαζόμενος Ποντιανός, ὅτι Σισίντιος ἐκεῖνος ὁ ἐπὶ κλην ὁ Στίβαρος, πλέων ἐν τῷ βασιλικῷ στόλῳ, ἐκρατήθη παρὰ τῶν Σαρακηνῶν καὶ δεθείς ἀλύσει δυσίν, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Εἰς τοιαύτην δὲ ἀνάγκην περισχεθεὶς, ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεὸν, καὶ τὸν αὐτοῦ ἱερομάρτυρα Φωκά. Ἄγιε ἱερομάρτυς Φωκά, λέγων, ἐλέησόν με, καὶ λύτρωσαι με τῆς κατεχούσης με ἀνάγκης τῶν δεσμῶν. Ἰπνώσας οὖν εἶδε τὸν ἅγιον ἱστῶντα αὐτῷ ἐν σχήματι πρεσβυτέρου, καὶ εἰπόντα αὐτῷ: Ἐγέρθητι καὶ ἀναχώρησον. Καὶ ἔξυπνος γενόμενος, εὖρε τὰς ἀλύσεις συντετριμμένας, καὶ ἑαυτὸν λευμένον, καὶ τὴν φυλακὴν ἀνεψυγμένην. Καὶ φησὶν διεσώθη ἕως τοῦ οἴκου αὐτοῦ: καὶ ᾤν ἐπιτελῶν αἱ τὴν μνήμην αὐτοῦ μετὰ εὐχαριστίας πολλῆς: καὶ τὸν Θεὸν δοξάζων, τὸν τοιαῦτα χάρισματα παρέχοντα τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰσαύρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἰσαυρος, ὁ τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ διάκονος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ἐγένοντο μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν: ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Νουμεριανοῦ, ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος ἀναχωρήσαντες, ἀπῆλθον ἐν Ἀπολωνιάδι τῇ πόλει: καὶ δι' ἀποκαλύψεως ἁγίου Θεοῦ εἰσῆλθον ἐν σπηλαίῳ, ἐν ᾧ κατῴκουν Φίλιππος, καὶ Περσεγρίνος, καὶ Ἐρμείας, Χριστιανοὶ ὄντες καὶ αὐτοί. Οἵτινες ἰδόντες τὸν ἅγιον Ἰσαυρον, οὕτως ἐγάρησαν, ὡς καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς ὅσους πτωχοῖς, καὶ ἀκολουθεῖν αὐτῷ, καὶ διδάσκεισθαι ἀπὸ αὐτοῦ. Οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτῶν πειραθέντες μετρηγεῖν αὐτοὺς εἰς τὰ ἴδια καὶ μὴ δυνηθέντες, διέβηλον τῷ τῆς πόλεως ἄρχοντι. Ὁ δὲ κρατῆρας αὐτοῦς, ἀπεκατέστησεν. Ἰσαυρος δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ διάκονος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ἀπεστάλησαν δέσμοι πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τιμωρηθῆναι. Καὶ βληθέντες ἐν πυρὶ, καὶ ἀβλαβεῖς ἐξεληθόντες, ἔπεισαν πολλοὺς πιστεῦσαι Χριστῷ. Καὶ διὰ τούτου παροργισθέντες τὸν ἄρχοντα, ἀπεκατέστησαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Z'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Περσεγρίνου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες Περσεγρίνος, Λουκιανός,

ήτος, Ἡσύχιος, Παπίας, Σατορνίλος, καὶ Γερ-
 ς, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Ἰταλίας. Ἐπὶ δὲ τῆς
 λείας Τραϊανῷ διὰ τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν
 μὲν ἐμβάντες εἰς πλοῖον, κατήντησαν εἰς τὸ
 ἄχιον· καὶ ἰδόντες τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα
 εἶον κεχρισμένον μέλιτι, καὶ κρεμάμενον ἐπὶ
 α, καὶ ὑπὸ σφηκῶν καὶ μυιῶν κατακεντούμενον
 ἦν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐμακάρισαν αὐτόν·
 γνωσθέντες ἐκρατήθησαν παρὰ τῶν ταξιωτῶν
 ἐρωτηθέντες, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες,
 ὄθησαν Ἀγρικολᾷ τῷ ἡγεμόνι, καὶ παρ'
 οἰ ἐμβληθέντες εἰς πλοῖον δέμοιοι, καὶ ἐν τῷ
 Ἀδριακῷ πελάγει βίβιντες, τὸ μακρῶν τέλος
 εἶντο. Ὡν τὰ λείψανα ἐκβαλοῦσα ἡ θάλασσα,
 φεν ἐν τῇ ἄμμῳ. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐφανισθέντα
 ἀρχιεπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας, κατετίθησαν ἐν-
 ος.

A peius, Hesychius, Papias, Saturnilus et Germanus.
 Itali fuerunt. Imperante autem Trajano commota
 in Christianos persecutione, consensuo navigio
 Dyrrachium profecti, cum sanctum sacromartyrem
 Astium vidissent ob Christi confessionem melle
 delibutum. et ex equulo suspensum, vesparum
 muscarumque morsibus expositum, illum beatum
 dixerunt. Quamobrem agniti, et a præsidis appa-
 ritoribus comprehensi, cum interrogati Christum
 confessi fuissent, Agricolo præsidi traduntur, a
 quo vincti, inque navigium conjecti, in Adriaticum
 mare demersi sunt, beatumque finem acceperunt.
 Illorum reliquias pelago rejectas, arenaque sepultas,
 postea detectas ab archiepiscopo Alexandrino,
 honorifice conditas fuere.

μνήμη τοῦ ὁσίου Θωμᾶ τοῦ ἐν τῷ Μαλεῷ
 ὄρει.

Et memoria sancti Thomæ in monte Maleo.

Ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Θωμᾶς, ὅτε μὲν ἦν ἐν
 κόσμῳ, ἐγένετο περιφανής, καὶ περιδλεπτός
 ὕψι καὶ δυναστείᾳ· ἀλλὰ καὶ κατὰ Βαρβάρων
 λὰ τρόπαια ἔστησεν. Ὅτε δὲ κατέλιπε τὸν κό-
 νον διὰ τὸν εἰς Χριστὸν πόθον, καὶ τὸ τοῦ βίου πι-
 νον διὰ τὸν εἰς Χριστὸν πόθον, καὶ τὸ τοῦ βίου πι-
 νον κλυδώνιον, καὶ ἐγένετο μοναχός, οὕτως ἐγένετο
 κφανέστερος, ὡς φαίνεσθαι ἐν νυκτὶ ὡς στύλος
 ῥὸς τῆ ἐπισκίψει τοῦ μεγάλου προφήτου Ἠλλίου,
 καὶ τὸν τρόπον ἐζήλωσεν ἡσυχάζων αἰ, καὶ τῷ
 ᾧ ἀπερισπάστως προσευχόμενος, ἐν ὄρει τῷ κα-
 ομένῳ Μαλεῷ. Ὅθεν καὶ χάρισματα λαμῶντων
 ὄντων, δαίμονας ἀπέλασεν· καὶ πηγῶν ὕδατων διὰ
 οσφυγῆς αὐτοῦ βλύσαι πεποίηκεν· καὶ τυφλοῖς τῶ
 ἐπέειπεν, καὶ χωλοῖς τὴν εὐδρομίαν ἐχαρίσατο. Καί
 ῥα θαύματα πολλὰ ἐπὶ τῷ ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ
 ἔγινε, καὶ θαυμαστός τοῖς πᾶσι γενόμενος, καὶ
 ἰθεὶν, ὡς ἀνθρώπῳ δυνατόν, θεραπεύσας, πρὸς
 τὸν χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἐξεδήμησεν.

C Sanctus Pater noster Thomas in sæculo quidem
 illustris fuit, atque opibus dominationeque conspicuus :
 sed et de Barbaris plures victorias reportavit. Cum
 autem ob Christi amorem sæculum, atque sæcularis
 vitæ molestissimam agitationem abdicasset. factus
 monachus, adeo illustrior evasit, ut velut columna
 ignis inter noctis tenebras, magni prophetæ Eliæ
 visitatione, cujus etiam mores æmularabatur, micare
 videretur. Silentium itaque perpetuo coluit, et ad
 Deum orationem in monte, quem Maleum appellant.
 Quocirca curationum 158 accepto dono, dæmones
 expulit, et fontem aquarum fuis ad Deum precibus
 scaturire fecit: cæcis visum, claudis expeditum
 cursum restituit, pluraque alia miracula in Christi
 nomine patravit, admirabilis omnibus hominibus
 factus. Hunc in modum Deo, quantum homini licet,
 inserviens, ad ipsum lætus et gaudens migravit.

MUNI Τῷ ΑΓΤΩ.

EODEM MENSE.

Η'

Die octava.

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Προκοπίου.

Certamen sancti magni martyris Procopii.

Προκόπιος ὁ μεγαλομάρτυς ἐγεννήθη μὲν ἐν τῇ
 λει Αἰλίας, ἐκ πατρὸς Χριστιανοῦ, καὶ μητρὸς
 λληνίδος, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· ἀνατρα-
 ῖς παρὰ τῆς μητρὸς μετὰ τελευτῆν τοῦ πατρὸς
 τοῦ, προσήχθη Διοκλητιανῷ ἐπὶ τῷ τιμηθῆναι·
 ἰ προχειρισθεὶς οὐδὲ Ἀλεξανδρείας, ἀπεστάλη ὁ
 νων πολεμίοις ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ Χριστιανοῖς.
 περχόμενος δὲ πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἦλθεν αὐτῷ
 νῆ ἐξ οὐρανοῦ λέγουσα· Νεκρία, πᾶσαι· τοῦ πολε-
 ῖν τοὺς δούλους μου, ἵνα μὴ ἀποθῶης. Ἐπίδειχθη
 καὶ αὐτῷ σχῆμα σταυροῦ. Καὶ ἀπελθὼν εἰς Σκυ-
 τολίαν, καὶ χρυσοκόπον προσκαλεσάμενος, ἐποίησε
 πον σταυροῦ κατὰ τὸ ὑποδειχθῆναι αὐτῷ σχῆμα, καὶ
 ἔδει αὐτόν. Στήσας δὲ τρόπαια κατὰ τῶν Σαρκα-
 νων, καὶ ὑποστρέψας, κατεμηνύθη τῷ βασιλεῖ παρὰ
 ἡ μητρὸς, ὡς Χριστιανός. Καὶ τιμωρηθεὶς διαφό-
 ς, καὶ θαυματουργήσας οὐ μόνον ἑτέρους πολ-
 ῖς ἔπεισε πιστεῦσαι Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν

D Magnus martyr Procopius in urbe Ælia Chri-
 stiano patre, matre pagana natus. imperante Diocle-
 tiano, post patris obitum a matre educatus, eidem
 Diocletiano oblati est, ut ad honores promoveretur.
 Quare Alexandriæ dux creatus, illuc mittitur non
 modo hostibus bellum illaturus, verum etiam Christianis.
 Domum itaque suam pergens, audiit vocem e cælo
 lapsam, dicentem: Adolescens, desine pugnare
 adversus servos meos, ne moriaris. Ostensa insuper
 ipsi est crucis figura. Quamobrem Scythopolim
 profectus, auriflucem ad se venire jussit, eique
 præcepit, ut secundum ostensam sibi figuram crucem
 effingeret, quam deinceps gestavit. Cum vero de
 Saracenis trophæa retulisset, atque domum rediisset,
 a matre ad imperatorem delatus est, quod Christianus
 esset. Idcirco variis cruciatibus affectus, patris ab ipso
 miraculis non modo alios complures ad Christi fidem
 convertit, verum etiam

matrem ipsam, et aliquot mulieres, cum quibus A capite plexus, ad Deum migravit.

EODEM MENSE.

Die nona.

159 Certamen sacrosancti martyris Cyrilli.

Sacromartyr Cyrillus Christiana fide divinisque auctus virtutibus, Cretensis Ecclesiæ pontifex constitutus fuit. Cumque gregem bene gubernasset, atque Domini plebem doctrina et adhortationibus auxisset, commota persecutione, ab idololatriis comprehensus et ligatus, præsi sistitur: atque in ignem projectus, indeque illæsus egressus, vinculis quibus vinciebatur, concrematis, et una cum lignis, quibus flamma alebatur, in cinerem redactis, a præside dimissus fuit, factum mirante, imperatorisque edicta velut iniqua condemnante. Et tunc quidem res ita se habuit. Postmodum vero præses ceruens complures Christi fidem amplexari, imperatoris indignationem veritus, sanctum comprehensum etiam invitus, capite damnavit: et per hunc modum vitam immortalem, perpetuamque regni cælestis beatitudinem eidem comparavit.

Et certamen sancti martyris Paternuthii et sociorum.

Paternuthius et socii, Juliano Apostata tyrannidem exercente, in Ægyptiaca eremo secessum et quietam vitam quæsierant. Eidem autem Apostatæ adversus Persas expeditionem paranti ab idololatriis delati, et comprehensi, sistuntur. Et Paternuthius quidem annum agebat septuagesimum quintum; Copres vero quintum supra quadragesimum. Divisi itaque ab invicem, Christum abnegare compellebantur. Copres autem Apostatæ illecebris captus, a fide defecit. Quo intellecto Paternuthius, plorans pro illo Deum orabat. Mox et ipse adductus, et Copren splendidis opertum vestibibus intuitus, illacrymatus est. Copres vero eorum lacrymarum causam casum suum esse agnoscens, alta voce clamare cœpit: 160 Ego jam Julianita non sum, sed Christi servus. Eapropter ei lingua abscinditur, atque una cum Paternuthio in ignem conicitur: quos cum Alexander ab igne minime læsos cerneret, Christi fidem amplexus, una cum illis gaudens gladio obruncatus est.

Et certamen sanctorum martyrum Bianoris et Silvani.

Bianor martyr Christi in Pisidia natus, ob Christi confessionem a Severiano Isauriæ præfecto comprehensus est, frustra tentatus, ut Christum ejuraret, in equuleum raptus, unguis ferreis sævissime excarnificatur. Mox etiam ferreis globulis candentibus eidem ustulantur axillæ, eveluntur dentes, et aures truncantur. Quæ cum ab eo fortiter tolerari vidisset miles quidam Silvanus, in Christum credens, abscissa ei repente lingua, mox etiam capite plectitur. Bianor autem multorum certaminum victor, perforatis talis, et eruto

μητέρα, και τινας γυναίκας, μεθ' ὧν ἀποκαταστάσθαι, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

θ'

Ἀθλοῖς τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κυρίλλου.

Κύριλλος ὁ ἱερομάρτυς, τῇ εἰς Χριστὸν πίστει καὶ ταῖς θείαις ἀρεταῖς συναυξηθεὶς, ἀρχιερεὶς κατέστη τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας. Καὶ καλῶς τὸ ποιμνιον ἰθύνας, καὶ τὸν λαὸν Κυρίου πληθύνας διὰ διδασκαλίας, καὶ παραινέσεως, διωγμοῦ κινήθηνας, ἐκρατήθη, παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ θεοῖς περὶ εὐδοχίᾳ τῶν ἀρχόντων. Καὶ ἐμβληθεὶς εἰς πῦρ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀβλαβῆς ἐξελθὼν, τῶν δεσμῶν, οἷς ἐδέδετο καέντων, καὶ τῶν ξύλων, οἷς ἡ φλόξ ἐτρέφετο, εἰς κόνιν λεπτουθέντων, ἀπελύθη παρὰ τοῦ ἀρχόντος, θαυμάσαντος τὸ γεγονός, καὶ τοῖς τοῦ βασιλέως προστάγμασιν ὡς ἀδίκους οὖσιν ἐπιμεψάμενος. Καὶ νότιο μὲν οὖτως. Ὑστερον δὲ ἰδὼν ὁ ἀρχὼν τοὺς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀσπαζομένους, φθόνῳ θείῳ τὸν τοῦ βασιλέως θυμὸν, κρατήσας τὸν ἄγων καὶ ἄκων, ἀπεκεφάλισε, προξενήσας αὐτῷ ζῶν ἀθάτον καὶ αἰδίου μακαριότητα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Καὶ ἄθλοῖς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πατερμούθου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Πατερμούθιος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς τυραννίδος Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ἐν τῇ κεντρικῇ Ἰουλιανίᾳ ἡσυχάζοντες. Ἀπερχομένην ἔτι τὴν Παραβάτην πρὸς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, κατεμνήσθησαν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ ἐκτεθέντες ἤχθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἦν δὲ ὁ μὲν Πατερμούθιος ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὁ δὲ ἕτερος ἐτῶν τεσσαρακόντα πέντε. Καὶ διαχωσθέντες ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Πιστεῖ δὲ Κόπρης ταῖς θωπείαις τοῦ Παραβάτου, ἤρπασεν. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Πατερμούθιος, κλαίων κεντρικῶς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἰσαγγεῖς οὖν καὶ αὐτῷ, πρὸς τὸν Κόπρην ἱμάτια λαμπρὰ περιβεβλημένον, ἐδάκρυσεν. Καὶ γρούς ὁ Κόπρης, ὅτι δι' αὐτὸν ἔλασεν ἀνακράξας ἔφη. Οὐκ ἔτι εἰμι Ἰουλιανίτης, οὐδὲ Χριστοῦ δοῦλος. Ἐκκοπεῖς οὖν τὴν γλῶσσαν, ἰδίως εἰς πῦρ μετὰ τοῦ Πατερμούθου, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ ἄλλος ἀλέξανδρος τις μὲν ἀδικηθέντας, καὶ πιστεῖς τῷ Χριστῷ, σὺν αὐτοῖς χαίρων ἀπεκεφάλισθη.

Καὶ ἄθλοῖς τῶν ἁγίων μαρτύρων Βιάνου καὶ Σιλουανῶ.

Βιάνου, ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Πισιδίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογήσας, κρατήθη ὑπὸ Σεβηριανοῦ ἡγεμόνος τῆς Ἰστανίας, καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ πισθεῖς, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου, καὶ ἐξέσθη πρὸς μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων, καὶ σφαίραις πυρωθείσαις, ὁδοντοῖς ἐκείναις ἐκάθη τὰς μασχάλας, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκρίσθη, καὶ τὰ ὄντα ἀφῆρθη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν πρὸς ὀφθαλμοὺς ὁμοίοντα στρατιώτην τινι Σιλουανῶ λεγόμενον, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ παρατυτικῶς καὶ αὐτῷ τῷ γλῶσσαν ἐκκοπεῖς, ἀπεκεφάλισθη. Ὁ δὲ πρὸς τὸν

νωρ τρωπηθεὶς τοὺς ἀστραγάλους, καὶ τὸν δεξιὸν ἄ-
 κλμὸν ἐξορυχθεὶς, καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς
 κρεῖς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Καὶ τῇ ἑπαύριον
 ρὸν ἔτι ἐμπνέων, ἐκβλήθεις τῆς φυλακῆς, καὶ
 τυχόμενος ὑπὸ τῶν δημίων, ἀπεκεφαλίσθη.

Καὶ ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀπολλωνίου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Ἀπολλώνιος, ἦν μὲν ἐκ
 χώρας Λυδίας, πόλεως Σάρδεων· περιήρχετο δὲ
 τὴν πόλιν καὶ χώραν διδάσκων τὸν λόγον τῆς
 θείας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφων ἐπὶ
 Κύριον. Καταμνησθεὶς οὖν παρὰ τῶν εἰδωλο-
 ρῶν τῶ τῆς πόλεως Ἰκονίου ἄρχοντι, κατεσχέθη·
 δέσμιος ἀχθεὶς, παρέστησεν ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ
 κτηθεὶς, δοῦλον Χριστοῦ ἑαυτὸν ὡμολόγησεν.
 Ἐν ἀναγκασθεὶς εἰς τὴν τύχην τοῦ βασιλέως ἡμό-
 τῳ, ἔφη, μὴ εἶναι θεμιτὸν εἰς βασιλεία ἡμῶν ἐλ-
 θεῖν, καὶ μάλιστα τὸν μὴ ἐπιγινώσκοντα τὸν ποιητὴν
 τοῦ κόσμου Θεόν. Ταῦτα εἰπὼν, τῇ προστάξει τοῦ
 ἄρχοντος ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύ-
 λῳ, καὶ σιδηροῖς ἥλοις καθηλωθεὶς, τὸ πνεῦμα τῶ
 ᾧ παρέθετο. Καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον
 λέσας, ἀπέλαβε τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν.

Καὶ μνήμη τῶν μυρίων ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν
 τῷ σπηλαίῳ καίντων καὶ πνιγέντων παρὰ Θεοφί-
 λου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας διὰ Ἰσιδώρον τὸν
 ρεσβύτερον.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἰτω

ΙΕ'

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων, τῶν ἐν Νικο-
 πόλει μαρτυρησάντων.

Οἱ τεσσαράκοντα πέντε τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες
 ἤρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικινίου, καὶ τῆς ἡγε-
 μονίας Λυσίου ὧν ἕξῃσιν Λεόντιος, Μαυρίκιος,
 Ζηζυλίος, καὶ Ἀντωνίου. Κρατηθέντες οὖν παρέστησαν
 ᾧ δουκὶ Λυσίῳ ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας. Καὶ
 ἰδὼν μὲν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, τὰ δὲ εἴδωλα δια-
 τύσαντες, τυφθέντες, καὶ λίθοις συντριβέντες τὰ τε
 ὀνόματα καὶ τὰ πρόσωπα, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλα-
 κὴν, ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις ἄσιτοι διαμείνοντες. Καὶ
 ἰδόντες τὴν αὐτῶν καρτερίαν οἱ τηροῦντες αὐτοὺς
 τραυτῶνται, ἐπίστευσαν τῶ Χριστῷ. Ἐἴτα τῆς φυλα-
 κῆς ἐκβλήθέντες, καὶ τὰ σκέλη πελέκασιν ἀποκοπέν-
 τες, οἱ μὲν ἤδη τεθνηκότες, οἱ δὲ ἔτι ἐμπνέοντες,
 εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβλήθεντες, ἐτελειώθησαν, ἀπο-
 λαθόντες τὴν ἡτοιμασμένην αὐτοῖς πρὸ καταβολῆς
 κόσμου παρὰ Χριστοῦ ἀθάνατον βασιλείαν.

ΜΗΝΙ Τῷ Δ' τῷ

ΙΑ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μαρκιανοῦ.

Μαρκιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπήρχεν ἐκ
 τῆς πόλεως Ἰκονίου. Νέος δὲ ὧν ἐδιδάχθη τὴν εἰς
 Χριστὸν πίστιν. Καὶ βραπίτισθεὶς ἐκήρυσσε μὲν τὴν
 ἰλλίθειαν, ἤλεγχε δὲ τὴν τῶν εἰδωλῶν ἀπάτην καὶ
 τὴν ἀσθένειαν, καὶ τοὺς εἰδωλολάτρους ἐπιστόμιζε.
 Ἰρατηθεὶς οὖν ὑπὸ αὐτῶν, παρεδόθη τῶ ἄρχοντι.
 Καὶ εἰς ἐξέτασιν ἀχθεὶς, ἠναγκάζετο, ποτὲ μὲν
 ποσχεῖσθαι φθαρτῆς καὶ προσκίρου τιμῆς, ποτὲ

A oculo dextero, detractaque capitis cute, in carce-
 rem detruditur : postero autem die adhuc paulisper
 spirans; e custodia eductus, et a lictoribus succol-
 latus, capite obruncatur.

Et certamen sancti martyris Apollonii.

Martyr Christi Apollonius Sardibus in Lydia na-
 tus, omnes urbes et regiones circumlustrans, et
 veritatis sermonem ducens, complures infideles ad
 Dominum convertit. Accusatus idcirco ab idololatræ
 præsi Iconii, comprehensus vinculusque eidem
 sistitur. Cumque interrogatus, se Christi servum
 confessus esset, compulsus per fortunam impera-
 toris jurare, haudquaquam fas esse, respondit,
 per mortalem jurare, ac præsertim cum ille mundi
 creatorem Deum non agnoscat. Hæc locutus, præsi-
 dis jussu gravissime cæditur : mox in equuleum
 actus, et ferreis 101 clavis confixus, spiritum
 Deo reddidit : atque ita consummato martyrii
 cursu, cæleste regnum adeptus est.

Et commemoratio innumerabilium sanctorum
 Patrum, qui in speluncis combusti, suffocati
 sunt a Theophilo Alexandriæ episcopo propter Isi-
 dorum presbyterum.

EODEM MENSE.

Die decima

*Certamen sanctorum quadraginta quinque martyrum
 qui Nicopoli martyrium subiere.*

C Quinque et quadraginta Christi martyres Licinio
 imperatore et Lysia præside claruervnt, quibus
 præerant Leontius, Mauricius, Daniel et Antonius.
 Comprehensi ergo, Nicopoli in Armenia Lysii duci
 sistuntur ; qui christum confitentes, et idola con-
 spuentes, verberibus primum cæduntur : mox lapi-
 dibus os et facies eis contunduntur : postremo in
 custodiam detruduntur. Cum vero per plures dies
 sine cibo mansissent, cognita eorum constantia
 milites carceris custodes, Christi fidem suscepe-
 runt. Post e custodia eductis crura securibus
 truncantur : et continuo alii quidem extincti ; alii
 vero adhuc spirantes in ardentem fornacem injecti,
 consummati sunt, accipientes paratum sibi ante
 mundi constitutionem a Christo immortale re-
 gnum.

EODEM MENSE

Die decima

102 *Certamen sancti martyris Marciani.*

Martyr Christi Marcianus patria Iconiensis, ab
 adolescentia fidem Christi edoctus et baptizatus,
 veritatem prædicabat, et idolorum deceptionem
 imbecillitatemque redarguens, idololatræ convin-
 cebat. Ab illis idcirco comprehensus, præsi tradi-
 tur, a quo quæstioni subjectus, compellebatur qua
 rerum caducarum atque temporarii honoris polli-
 citationibus, qua minis, negare Christum atque

matrem ipsam, et aliquot capite plexus, ad Deum in

EODEM Die

159 Certamen sur

Sacromartyr Cyrillus auctus virtutibus, constitutus fuit. Cum atque Domini plauxisset, commo- prehensus et li- projectus, in- bus vinciebatur quibus flammis præsiede di- risque ed- quidem- cernen- ratori- sum- mod- cœl

E

149... [Faded Greek text, likely a continuation of the martyr's story or a related account.]

... et Hilarius... [Faded Greek text, possibly mentioning other figures or events.]

... μὲν τὸν Χριστὸν, ὅσοι δὲ... [Faded Greek text, likely a preface or introduction to the martyr's story.]

Καὶ τὸν αὐτὸν τῶν μαρτύρων θαύματος τῆς πανουργίας... [Faded Greek text, possibly a title or a specific detail.]

... τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου μικροῦ, ἔκτουχός τις... [Faded Greek text, the main body of the martyr's story, mentioning Emperor Theodosius and the trial.]

Καὶ ἀθλητῆς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κινδασίου... [Faded Greek text, introducing the next martyr, Kindsios.]

... τοῦ λοιποῦ μάρτυρος Κινδασίου ἦν μὲν κατὰ... [Faded Greek text, the story of Kindsios, mentioning his journey and trial.]

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ

Ἀθλητῆς τῶν ἁγίων μαρτύρων Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου.

Πρόκλος καὶ Ἰλάριος, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες... [Faded Greek text, mentioning other martyrs like Proclus and Iulianus.]

καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπίστρεψον πρὸς
 Α. Πρῶτος οὖν κρατηθεὶς παρὰ τῶν εἰδωλολα-
 ὁ Πρῶτος, παρέστη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.
 ἔταρασε, καὶ τὸν Χριστὸν ἐπὶ πλείον ὁμολο-
 ε, ἐξεδόθη Μαξιμίνῳ τῷ ἡγεμόνι. Καὶ κρεμα-
 ἔξισθη σιδήροις, καὶ λαμπροὶ πυρὸς τὴν γα-
 : καὶ τὰς πλευρὰς κατεκίη. Καὶ μετὰ ταῦτα
 ιενος ἀπόφασιν τοῦ κατατοξευθῆναι, ἦγετο
 ες ἐπὶ τὸν τόπον τῆς τελειώσεως. Καὶ κατὰ
 ἕδρῶν συναντήσας Ἰαρίῳ τῷ ἀνεψιῷ αὐτοῦ, καὶ
 σάμενος αὐτὸν, ἐγένετο αἴτιος τοῦ κρατηθῆναι
 ν. Καὶ αὐτὸς μὲν κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, καὶ
 : αἰς κατατοξευθεὶς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ
 ιος τυφθεὶς καὶ ξισθεὶς, καὶ ἐπὶ μίλια γυμνὸς
 συρθεὶς, τελευταῖον ξίφει τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη.

Καὶ ἄλλοις τῆς ἁγίας μάρτυρος Γολινδοῦχ.

τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Γολινδοῦχ, ὁπῆρχε μὲν ἐκ
 Περσίδος ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαυρικίου· συνῆκε
 ἰνδρὶ ἀρχιμάγῳ. Καὶ ὁρᾷ ἄγγελον θεοῦ καθ'
 : οὗς δεικνύοντα αὐτῇ τόπον φωτεινὸν, ἔνθα οἱ
 ιοὶ ἐχόρευον, καὶ ἕτερον σκοτεινὸν, ἐν ᾧ οἱ εἰδω-
 ἔτραι ἐτιμωροῦντο. Καὶ δοκιμάzata εἰσελθεῖν εἰς
 φωτεινὸν τόπον, ἐκωλύθη, εἰπόντος τοῦ ἀγγέλου,
 Ἐὰν μὴ γένη Χριστιανῆ, οὐκ εἰσέρχῃ. Ἐξυπνος
 νομένη, παρ' αὐτὰ ἐβαπτίσθη. Καὶ γνωσθεῖσα
 ε τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ βασιλέως, ἀπεκλείσθη
 τὴν τῆς λήθης φυλακὴν, καὶ πάλιν εἰς λάκκον,
 ε τῶν δράκων· καὶ μετὰ χρόνους πολλοὺς ἐκβλη-
 : α, ἐτιμωρήθη διαφόρως· καὶ βουλλαθεῖσα τὸν
 ἤλον, ἦγετο ἀποκατεφισθῆναι. Ἐκβαλὼν δὲ τὴν
 ἄλλαν σῶαν ὁ ἄγγελος. ἔδωκε τῷ δημίῳ. Καὶ
 : ουμένην τὴν ἁγίαν, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ὑπὲρ
 : στοῦ, πλήξας μετὰ σπαθίου κατὰ τὸν τράχηλον,
 : σαι μὲν αἷμα πεποίηκεν, οὐκ ἀπεκεφάλισεν δὲ.
 : ε ταῦτα ζήσασα, καὶ πολλοὺς ὠφελήσασα, πρὸς
 : ιον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΙΓ'.

Ἄλλοις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σεραπίωνος.

Σεραπίων, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὁπῆρχε ἐπὶ τῆς
 ιλείας Σευήρου, ἀνὴρ θεουσεβὴς καὶ τὸν τρέπον
 ιθός. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν διὰ
 : εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, παρεδόθη Ἀκύλῳ, τῷ τῆς
 : ρας ἐκείνης ἄρχοντι. Καὶ παραστάς ἀνώπιον
 τοῦ, καὶ ἐρωτηθεὶς ποίως θρησκείας τυγχάνει,
 : ολόγησε παρῆρησίᾳ τὸν Χριστόν. Τυφθεὶς οὖν διὰ
 : ἴτο σφοδρῶς, καὶ σιδήροις ὀξείσι τὸ σῶμα ξισθεὶς
 : ον, παρεπίμθη φυλακῇ, λιμῶ καὶ δίψει πιεζόμε-
 : ε. Μετὰ δὲ πολλῶν ἡμερῶν παραδρομῆν τῆς φυ-
 : κῆς ἔκλυσε, παρέστη δεδεμένος τῷ ἄρχοντι.
 : ἰ μηδεμίαν πληγὴν, ἢ τραύματος οὐλῆν φέρων
 : ἰ τὸ σῶματος, διὰ τὸ θεραπευθῆναι παρανοήκα
 : ὁ Χριστοῦ, εἰς ἐκπλήξιν ἦγαγεν ἅπαντας, καὶ
 : ἄλλοις παρελεύσατο πιστεῦσαι Χριστῷ. Καὶ φοθη-
 : ε ὁ ἄρχων, ἵνα μὴ πλείονας προσαγάγῃ Χριστῷ,
 : ρι παρέδωκεν αὐτόν. Καὶ οὕτω τὸν τῆς ἀθανασίας
 : αθλήσας ἀγῶνα, ἐτελειώθη.

infidelium ad illum traducerent; primus Proclus
 ab idololatris comprehensus, imperatori sistitur:
 quæstionique subjectus, cum multo magis Christum
 profiteretur, Maximino præsi traditur: a quo
 164 suspensus, unguis ferreis excarnificatur, et
 ardentibus facibus eidem venter et latera ustulan-
 tur. Posthæc lata sententia, ut sagittis confodere-
 tur, nudus ad locum supplicii ducitur. Cum vero
 occurrentem sibi in via Hilarium nepotem suum
 salutasset, in causa fuit, ut et ille caperetur. Et is
 quidem ad palum alligatus, sagittisque confossus,
 spiritum reddidit. Hilarium vero cæsus et excarni-
 ficatus, et ad aliquot millia nudus raptatus,
 postremum decollatur.

Et certamen sanctæ martyris Golinduch.

Martyr Christi Golinduch in Perside, Mauricio
 imperante, floruit: quæ cum cuidam magorum
 principi in matrimonium collocata fuisset, illi ali-
 quando angelus Dei in somnis apparuit, locumque
 splendidum, et in eo justos tripudiantes monstra-
 vit, atque alterum tenebricosum, in quo idololatræ
 cruciabantur. Conata autem lucidum illum locum
 intrare, prohiberi videbatur ab angelo aiente: Nisi
 Christiana fias, haudquaquam huc ingredieris.
 Expergefacts, statim baptismum suscipit. Quod
 cum vir ejus et rex comperissent, in carcerem
 lethæ primum, deinde in lacum conjicitur, ubi
 draco erat. Multos post annos inde educta, variis
 affecta est cruciatibus. Postremo bulla obsignatum
 collum gerens, ad supplicium ducitur. Bulla autem
 ab angelo sana integraque sublata, et lictori tradita,
 is sanctam ægre ferentem, quod pro Christo non
 pateretur, gladio ferit; quo quidem ex vulnere
 sanguis profluxit; caput tamen minime est amputa-
 tum: quin post hæc superstes, cum multis pro-
 fuisset, ad Dominum migravit.

EODEM MENSE

Die decima tertia.

165 *Certamen sancti martyris Serapionis.*

Serapion Christi martyr temporibus Severi im-
 peratoris vixit, vir pietate ac probitate morum iu-
 signis. Captus autem ab idolorum cultoribus ob
 Christi confessionem, Aquilæ ejus loci præsi si-
 stitur: a quo rogatus, quam religionem coleret,
 D libere Christum confessus est. Quamobrem acriter
 verberatur, et unguis ferreis eidem totum corpus
 excarnificatur: postremo in carcerem detruditur
 fame sitique conficiendus. Evolutis autem pluribus
 diebus e custodia extractus, vinculis præsi iterum
 sistitur. Cumque nullum vulneris vestigium aut
 cicatricem toto corpore præferret, eo quod a Christo
 repente sanatus fuerat, omnes obstupescit, pluri-
 mosque ad Christi fidem perduxit. Quare præses
 veritus, ne plures ad Christum traduceret, flammis
 cremandum tradidit: atque per hunc modum im-
 mortalitatis confecto certamine, consummatus fuit

Et certamen sanctæ martyris Myropes.

Martyr Christi Myrope, imperante Decio, in insula Chio nata est: unde Ephesum profecta, unguenta ex reliquiis sanctorum martyrum et apostolorum manantia colligens, ægrotos sanabat. Hinc eidem Myrodis nomen inhæsit. Chium deinde insulam reversa, cum sanctum Isidorum pro Christo martyrio functum interfectumque reperisset, sublatis ejusdem reliquias apud se condidit. At cum ob illud reliquiarum furtum complures capti quæstionique subjecti fuissent, seipsam manifestavit, confessaque est, et se reliquias sustulisse, et apud se reconditas habere. Quocirca a præside Numeriano comprehensa, qui et sanctum Isidorum extruciaverat, immaniterque cæssa, in carcerem detruditur: ubi apparente sancto Isidoro, atque repositorum sibi honorum sponsione ab eodem facta, spiritum Deo reddidit.

EODEM MENSE.

Die decima quarta.

☩☩☩ *Certamen sancti Justi martyris.*

Justus Christi martyr ex urbe Roma, in Numerorum ordine primum militavit. Cum vero aliquando e prælio reversus crucem crystallinam vidisset, vocemque inde prodeuntem audisset, præcipientem sibi idola deserere, Christique fidem suscipere. Romam confestim redit: ubi distributo in pauperes patrimonio, Christi fide lætus et contentus, in domestico secessu sibi deinceps vivere constituit. Quo comperto tribunus Justum comprehendi jussit: frustra que tentatum, ut Christum negaret, catenis constrictum, ad Magnentium præsidem mitti: a quo, cum in Christi fide constantior persisteret, nervis crudis verberatur: deinde ferrea cassis candens ejusdem capiti imponitur: mox prunis ardentibus nudus supersternitur: postremo in ingentem ignis fornacem injectus, Deo spiritum reddidit.

Et commemoratio sancti Patris nostri Onesimi Thaumaturgi.

Sanctus Onesimus in Cæsarea Palæstinæ urbe, Diocletiano imperante, natus est piis, atque, ut fama est, ab angelo baptizatis parentibus, atque ab eodem de filii sui conceptione et nomine edoctis. Natus autem educatusque in disciplina et correptione Domini, ad unum ex monasteriis apud Ephesum positus, in quo octingenti Ascetæ morabantur, profectus, ibique monachus factus, supra humanæ naturæ vires deinceps certare instituit. Ejus porro orbitate mæsti parentes, cæsi facti sunt. Exorta interim persecutione adversus Christianos, et omnibus Ascetis fuga dilapsis, paternam etiam ipse domum, tanquam peregrinus, petiit: et visum quidem parentibus orando restituit, seipsum autem illis haudquaquam manifestavit; sed vitæ suæ cursum in charta descriptum, et in quadam domus fenestra repositum relinquens, Magnesium contem-

A Καὶ ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Μυρώπης.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Μυρώπη, ὁπῆρχε μὲν ἐν τῆς βασιλείας Δεκίου, ἐκ τῆς νήσου Χίου περιήρχετο δὲ τὴν Ἐφesoίων πόλιν, τὰ ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἀποστόλων προγεόμενα μύρα συνάγουσα, καὶ ἰωμένη τοὺς ἀσθενούντας. ὤθεν καὶ φερωνύμως ἐκλήθη Μυρώπη. Καταλαβοῦσα δὲ τὴν νῆσον Χίον, καὶ εὐρούσα τὸν ἅγιον Ἰσίδωρον διὰ Χριστὸν μαρτυρήσαντα, καὶ τελειωθέντα, ἀνέλιτο τὸ λείψανον αὐτοῦ, καὶ ἔκρυψε παρ' ἐαυτῆς. Καὶ πολλῶν κρατουμένων διὰ τὴν τοῦ λειψάνου ἀφάρεσιν, καὶ τιμωρουμένων, ἐφάνησεν ἐαυτὴν, λέγουσα λαβεῖν καὶ κρύψαι τὸ λείψανον. Κρατηθεῖσα οὖν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος Νουμμεριανοῦ, τοῦ καὶ τὸν ἅγιον Ἰσίδωρον βασανίσαντος, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Καὶ δι' ὀπτασίας τοῦ ἁγίου Ἰσίδωρου τῶν ἀποκειμένων αὐτῇ ἀγαθῶν τὴν ἐπαγγελίαν λαβοῦσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

MHNI TΩ AYTO.

ΙΔ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Ἰουστος ὁπῆρχε μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης· ἐστρατεύετο δὲ ἐν τῷ τάγματι τῶν Νουμέρων. Ἰποστρέφων δὲ ποτε ἀπὸ τοῦ πολέμου, ὁρᾷ σταυρὸν κρυσταλλοειδῆ· καὶ ἐκ τοῦ σταυροῦ ἀκούει φωνὴν ἐξελοῦσαν καὶ εἰπούσαν αὐτῷ καταλιπεῖν τὰ εἴδωλα καὶ πιστεῦσαι Χριστῷ. Καταλαβὼν οὖν τὴν Ῥώμην, καὶ διασκορπίσας τὸν αἵμα τὸν αὐτὸν τοῖς πτωχοῖς, ἠσύχαζε καθ' ἑαυτὸν, τῆς εἰς Χριστὸν ἐπαγαλλόμενος πίστει. Γνωσθεὶς δὲ παρὰ τοῦ τριβούνου, ἐκρατήθη παρ' αὐτοῦ. Καὶ μὴ σθεῖς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, δεθεὶς ἄλλωσπερ ἐπέμφθη Μαγνεντίῳ τῷ ἡγεμόνι. Καὶ ἐμῶν ἐπιπλέον τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, ἐτύφθη λώροις ὡμῶς καὶ πεπυρακτωμένην περικεφαλαιῶν περιετιθεῖ τῇ κεφαλῇ. Εἶτα ἐπὶ ἐσχάρας ἠνθρακωμένης ἠελίου γυμνός· καὶ τέλος ἐν κκμήνῳ πυρὸς μεγάλου βλήθει, τὸ αὐτοῦ πνεῦμα παρέδωκε τῷ Θεῷ.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θαυματουργοῦ Ὀνησίμου.

Ὀνησίμος ὁ ὁσίος ὁπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν, βαπτισθέντων, ὡς ἐ λόγος, ὑπὸ θεοῦ ἀγγέλου, καὶ εὐαγγελισθέντων καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν, καὶ τὸ ὄνομα διδασθέντων. Μετὰ δὲ τὸ γεννηθῆναι καὶ ἀνατραφῆναι, ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ ἦν ἀπελθὼν εἰς τὴν πόλιν κατὰ τὴν Ἐφesoίων μοναστηρίων, ἐν ᾗ διέτριβον δεκάκτοιοι ἀσκηταί, ἐγένετο μοναχός. Καὶ τῆς ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ὧσιν ἀνθρωπίνην. Θρησκείαν δὲ τὴν αὐτοῦ στέργειν οἱ γονεῖς ἐτυφλώθησαν. Καὶ δωγμοῦ κινήθεντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ τῶν ἀσκητῶν πάντων φυγόντων, παρεγένετο καὶ αὐτὸς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ὡς ξένος. Καὶ ἐκ μὲν γονεῖς ἐπόησε δι' εὐχῆς ἀναβλέψαι· ἐαυτὸν δὲ οὐκ ἀπεκάλυψεν αὐτοῖς· ἀλλὰ γράψας ἐν χάρτι· κατ' αὐτὸν, καὶ θεὸς ἐν μὲ τῶν θυρήδων, ἀπῆλθε

Ἰαγνησίαν, ἔνθα πολλά θαύματα ποιήσας, πρὸς Α dit; ubi multis patris miraculis, ad Deum migrauit.

μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἰωσήφ.

107 Et commemoratio sancti Patris nostri Joseph confessoris.

ὡσὶν ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν ὁπῆρχεν ἐπὶ βασιλείας Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου, υἱὸς μὲν πεινοῦ καὶ Θεοκτίστης, ἀδελφὸς δὲ Θεοδώρου υμενοῦ τῶν Στουδίου· ὃς διὰ τὴν ἐνάρκτον αὐτοῦ υτεῖαν ψήφῳ κοινῇ χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης· ἔνθα χρόνον ὀλίγον διατρίψας, καὶ τὴν ὁδοξὸν πίστιν διδάξας, πρὸς τὴν βασιλεύουσαν στρεψὲ πόλιν κελύσει βασιλικῇ. Καὶ παραστάν- αὐτὸς τε καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τῷ εἰκονομάχῳ ἰλεῖ, ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν σεπτῶν εἰκότων. Καὶ μὴ πεισθέντες, ὁ μὲν ἐν τῆς Ἀπολλωνιάδος ἐξωρίσθη λίμνη ὁ Θεόδωρος· ἐ φυλακαῖς διαφόροις προσωμιλήσας ὁ Ἰωσήφ, τῇ λοιπῇ κακοπαθείᾳ ἐγκαρτερήσας, καὶ πάλιν τινος τῶν ὁμοσεβῶν ἀποσταλέντος παραθ τοῦ βα- ἔως, ἀναγκασθεὶς ὑπογράψαι τῷ τόμῳ τῆς αἰρέ- ς, καὶ μὴ ἀνασχόμενος, κατακλεισθεὶς εἰς σκο- ἰοτέραν φυλακὴν, ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΙΤῷ.

ΙΕ΄.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Κυρίκου καὶ Ἰουλίττης.

EODEM MENSE.

Die decima quinta.

Certamen sanctorum martyrum Cyrici et Julittæ.

Ἰουλίττα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὁπῆρχεν ἐπὶ οκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς πόλεως Ἰκονίου· ἡ δὲ τὸν ἐπικρατοῦντα διωγμὸν ἐν Ἰκονίῳ, ἀνα- ἔδομένη τὸν υἱὸν αὐτῆς Κύρικον τριετῆ ὄντα, ἦλθεν εἰς Σελεύκειαν· καὶ εὐρούσα δὲ ἐκεῖ τὸν τὸν διωγμὸν, παραγένητο εἰς Ταρσόν. Ἐνθα καὶ λέξανδρος ὁ ἡγεμὼν, ὠμὸς καὶ θηριώδης ἄνθρω- ς, ἔδασάνειε τοὺς ἁγίους. Καὶ κρατηθεῖσα, καὶ ἰὼ παιδὸς ἀποχωρισθεῖσα, ἐτιμωρεῖτο. Τὸ δὲ παιδίον ἰτοῦ λαβῶν ἐπὶ τῶν γονάτων ὁ ἡγεμὼν, ἐκολλά- ἰει· τὸ δὲ οὐκ ἐπιστρέφεται πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ δι- ἰου ἐβλεπεν ἀτενῶς πρὸς τὴν μητέρα· καὶ ψελλι- ἰούσῃ τῇ φωνῇ, τὸ μὲν τοῦ Χριστοῦ ἀνεκαλεῖτο τὸ ἰωμα, πρὸς δὲ τὴν μητέρα ἐσπευδὲν ἀπελεθεῖν. Καὶ ἰολώσας ὁ ἀνηλεὲς θῆρ, ἐλάττεισιν αὐτόν, βίψας ἀπὸ ἰῶν βαθμίδων. Καὶ συντριβείσης τῇ πέτρῳ τῆς κε- ἰαλῆς αὐτοῦ, ἀφῆκε τὴν ψυχὴν. Καὶ δοξάσασα τὸν πεκεφαλίση καὶ αὐτῇ.

Martyr Christi Julitta ex urbe Iconio, Diocletiano imperatore, claruit. Gliscente autem Iconii persecu- tione, una cum filio Cyrico trienni puero Seleuciam contendit; eandemque ibidem persecutionem offendens, Tarsum profecta est: ubi etiam Alexander præses, homo crudelis et feras, sanctos exagi- tabat. Comprehensa itaque, et a puero separata, tormentis subijcitur. Puero autem super genibus posito præses interim blandiebatur. At ille averso ab illo ore, defixoque in matrem obtutu, balbutiente voce nomen Christi appellabat, et ad matrem abire conabatur. Quare ab immitti fera calcibus trusus, et per gradus dejectus, colliso ad petram capite contritoque, exanimatus est. Mater 108 vero Deum glorificans, post plures cruciatus etiam ipsa capite plexa fuit.

Θεὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀβουδίμου. D

[Et certamen sancti martyris Abudimi.

Ἐοῦ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Ἀβουδίμος, ὁπῆρχεν ἐπὶ οκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς νήσου Τενέδου. Ἰρατηθεὶς δὲ, καὶ πολλὰ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι ὃν Χριστόν, οὐκ ἐπίεισθη· ἀλλὰ μάλλον ὠμολόγησε· ἀρβήσας τὴν θεότητα αὐτοῦ. Ὅθεν πάλιν πηλθίν- ἰων, εἰς μέστιγας ἐξετάθη, καὶ τύπεται ὑπὸ ἐννεα ἰπρατιωτῶν· βίασαμέντων δὲ αὐτόν τῶν δημιῶν ἰαρῶν ἀπογεύσασθαι θυσιῶν, οὐκ ἠνεσχέθη. Διὸ ἰουσιον αὐτόν χερσὶ σιδηραῖς· καὶ μετὰ πολλὰς τῆρας βασάνους μὴ πεισθέντα ἀπεκεφάλισαν. Καὶ ἰου δὲ μίσης ἡμέρας ἐφάνη ὁ μάρτυς τῷ Διοκλητιανῷ μετὰ ἀγγέλων κατεχόντων ῥομφαίας· καὶ φόβῳ

Martyr Christi Abudimus, Diocletiano imperatore, ex insula Tenedo, cum comprehensus, pluribusque modis, ut Christum ejuraret, compulsus, negasset id se facturum, quin etiam liberius illius divinitatem profiteretur; palis solo infixis alligatus et extensus, a novem milibus cœditur. Cogentibus insuper eum lictoribus immundas carnes idolis immolatas eomedere, restitit. Quamobrem unguis ferreis ab eis- dem depectitur: aliisque pluribus tormentis frustra tentatus, postremum decollatus est: cum ecce sub meridiem apparens martyr Diocletiano, angelis istipatus gladius manu stringentibus, cœlesti terrore

illam mensura, ut affatus verbis: **E**n Abodinas mensura est. Item et constructum putas: Dema autem illi mensura. Illam ipsius gratia adiutam emendatissimam. Item homines, et contra le prava...
Et martires sanctorum martyrum Antiochi et Cyrenaci.

Antiochus Christi martyr patria Sebastenus, professione medicina, artes omnes circumlostrans, aqua curabat. Ad Adrianum autem praeside captus, pluribus primam cruciatibus afficitur: post in lebetem immensus, sine crematos, ad bestias damnatur: tunc nihilominus eodem blandiri visus sunt, ejusque precibus provocatus ipsum deseculari. Inter ceteras **B**ruas parvulis erat, quae humana voce praesidem increpavit. Interca cunctis orabat, suisque precibus omnia dolia in pulverem dissolvit. Postremum capite plexus est, et in: una cum sanguine ex collo manavit. Quis miraculo commotus carnifex Cyrenacum pro sanctam **CCC** decollaverat, resumpto animo se...
Et certamen sancti martyris Pauli et sociorum ejus.

Isi: *genera Aegyptii fuerit; captique, et ad urbem Hierosolimam ducti, praesidi assistant; questionique subjeti, verum Deum nostrum professi sunt. Quos mox manus pedesque aduruntur, et oculi dexteri eruantur: mox ferro et igni consummantur: atque una cum ipso complures alii viri feminasque Christi nomen professi: quos inter sancta Thea in equibum extensa, lacerata fuit: ipsiusque soror Valentina juvenem aggressa, aram calcibus evertit: quatuordecim ipse etiam dilaniata fuit crudelissime. Sanctus autem Paulus martyr post lalam sententiam, et capite plecteretur, stans oravit pro Christianis, Iudaeis, Samaritanis, Graecis, et ceteris gentibus, ut et Dei agnitionem venirent, et commota adterna Christianis persecutio cessaret. Quo facto ab...
Et post haec capite plexus est.*

EODEM MENSE.

Die decima sexta.

Commemoratio sanctae Chalcedonensis synodi sexcentorum triginta Patrum.

Prorsusquam imperator Arius a trecentis sanctis Patribus Nicenis anathematizatus fuit. Eutyches haereticus diaboli afflatus investigatus, haeresim illius voluit molanare, dicens, unam Christo post unionem inesse naturam. Sed post Theodosii filii Arcadii obitum imperator potius sanctus Marcianus, congre-

A *...θεοῦ ἐξέλιπε αὐτὸν, καὶ ἔθεν τὴν Ἄβωδι-
 μος ἢ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἰσχυροῦ, ὃν οὐ μὴ νομι-
 ζεις πᾶντα: ὅτι θεὸς τῆ αὐτοῦ βουλήσιν δεικνύσκει,
 καὶ ἐκ τούτου. Ὁ δὲ ἰσχυρὸς, ὁ ἵς, ἀνοχῆ θεοῦ ἔπειτα
 μεταβάλλεται, καὶ πιστεύσει Χριστῶ, πᾶλλον μάλιστα,
 τὸ σώμα τοῦ μαρτύρου καὶ παραδίδεται.*

Καὶ ἀληθὲς τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀντιόχου καὶ Κυρηνάου.

A *Ἀντιόχου, ὁ τῷ Χριστῷ μάρτυρας, ἦν ἐκ Σεβαστείας,
 ἱερός τῆν τέχνην, περιεσχόμενος δὲ τὰς πόλεις
 πάσης καὶ κατασκευὰς ἐν ἀσθενείαις, ἐκρηχθῆ
 ὑπὸ Ἀδριανῷ τῷ ἡγεμόνος. Καὶ πολλὰ βασανῶς
 ὑπομένων κρείττον, ὑστέρον εἰς λήθητα ἐμβληθείς,
 καὶ μὴ φλεγμαίς, ἦρται θρησκομαχίῳσι, ὅστιν προ-
 ἔβηρον τὰ θεία καὶ κινώδυνα πρὸς τοῖς κοῖνι
 αὐτοῦ, κεφαλῶν αὐτοῦ. Μία δὲ κάρδαλις ἀνθρω-
 πίνῃ σὸνῃ ἐλάτρη τὸν ἡγεμόνα. Ἐκτα ἠῆθετο ὁ
 ἄγιος, καὶ διελύθησεν εἰς φέρον πάντα τὰ εἶδωλα.
 Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεμνήθη τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔβρε-
 σεν ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ σὸν αἷμα: γὰρ. Κα-
 ρισακὸς δὲ ὁ τὸν ἄγιον ἀκκεφαλίσας, ἰδὼν τὸ θεῶμα,
 καὶ κατήχρησταιμενος, ἑαυτὸν Χριστιανὸν ἀνωμολό-
 γησε καὶ ἐπίθεμα εἰκὸν τοῖς εἰδώλοις Ἀδριανῷ,
 ἐμνήθη καὶ αὐτὸς τῆν κεφαλὴν, καὶ προσετίθη τῷ
 ἁγίῳ Ἀντιόχῳ. Καὶ οὕτω τελειωθέντες, ἀπὸ τοῦ
 οὐρανοῦ καὶ μεγάλου Βασιλέως τῆν τῶ
 οὐρανῶν βασιλείαν.*

Καὶ ἀληθὲς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Παύλου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

C *Ὅσοι ἐκέρχον Αἰγύπτῳ τὸ γένος. Κρατήσαντες
 δὲ, καὶ εἰς τὴν πόλιν Διοκαιοσάρειαν ἀχθέντες, προ-
 ἴστησαν τῷ ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθέντες, καὶ ἠμολο-
 γήσαντες τὸν ἀληθινὸν ἡμῶν Θεόν, τοὺς ἀμαρτω-
 πόδας κατεκίχσαν: καὶ τοὺς δεξιούς οὐράνως
 ἐκωρύχθησαν καὶ ξίφει καὶ κυρὶ ἐτελειώθησαν
 καὶ μετ' αὐτῶν ἑταροὶ πολλοὶ ἄνδρες τε, καὶ γυ-
 ναίκες ἠμολογήσαντες τὸ ἄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ
 μὴν ἁγία θίη ἐπὶ βύλου τετυσθεῖσα ἐξέστη: ἢ δὲ
 ἀδελφῇ αὐτῆς Οὐζλεντίνα τῷ δικαστῇ ἐπιθεμένη
 κατίστρεψε τὸν βωμὸν τῷ κοδί. Καὶ ἐξέστη καὶ
 αὐτὴ ἀφειδός. Πυῦλος δὲ ὁ ἄγιος μάρτυς τῆν οὐ-
 τοῦ βίουσος ἀφάρσιν λαβῶν, καὶ στάς, προσευξάμε-
 νος ὑπὲρ Χριστιανῶν, ὑπὲρ Ἰουδαίων, ὑπὲρ Σαμι-
 ρειτῶν, ὑπὲρ Ἑλλήνων, καὶ ὑπὲρ ἐτέρων ἰσθῶν, ὅπως
 εἰς γνώσιν Θεοῦ ἔλθωσιν, καὶ παυθῆ ὁ κατὰ τῶν Χρι-
 στιανῶν διωγμὸς, εἰς οἶκτον καὶ δάκρυα πάντα
 ἐκίνησε, καὶ μετὰ ταῦτα ἐμνήθη τὴν κεφαλὴν.*

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῴ.

ΙΖ

Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐν Καλκηδόνι ἁγίας συνοδοῦ τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων.

Μετὰ τὴν καθάρσειν τοῦ δυσσεβοῦς Ἀρείου, τῆ ὑπὸ τῶν τριακοσίων ἁγίων Πατέρων ἐν Νικαίᾳ γεγενημένην, ἐμπνευσθεῖς ὑπὸ τοῦ διαδόλου Εὐτυχῆς δαιμονιῶδες, ἐβούλετο ἀνανεῶσαι τὴν ἑαλείνου αἵρεσιν, λέγων, ἐπὶ Χριστοῦ μίαν φύσιν γενέσθαι μετὰ τῆς ἕκωσιν. Ἀλλὰ τῆς βασιλείας κρατήσας ὁ ἐν ἁγίοις

ιανός, μετὰ τελευτὴν Θεοδοσίου υἱοῦ Ἀρκαδίου, ἄγατα Chalcedone sacra sexcentorum ac triginta deferrerum Patrum synodo, non modo infelicem 170 ac miserum Entychen, ejusque assecclas everit; verum etiam Arianismum penitus destruxit, sacrum sanctorum Patrum symbolum confirmans ac stabiliens, hæreticosque omnes anathematizans, cum in id operam suam et sancta magna martyr Euphemia conjungeret, et orthodoxæ fidei definitionem, tanquam vivens, orthodoxis præberet.

ἔβλησιν τῶν ἁγίων μαρτύρων Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου.

τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Ὀνησιφόρος ὑπῆρχε ἐκ τῆς πόλεως Ἰκονίου, συγγενὴς ὧν τῆς βασι-
 ρος Τρυφαίνης· κατέκει· δὲ ἐν τῇ πόλει Ἰκονίου. B
 α καὶ δεξιόμενος τὸν μέγαν ἀπόστολον Παῦλον, ἰχθη ὑπ' ἐκείνου τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ πισθεὶς πανοικί, ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Καὶ διὰ οὐ δειωθεὶς, ἐκ τοῦ Ἰκονίου ἀπελθὼν, κατέκη-
 ρισ ἐκ τῆς Πάριον. Εὐπορος δὲ ὢν, πολλὴν τῶν πτω-
 ἐποιεῖτο πρόνοιαν. Ἀλλὰ καὶ τῷ Μαύλῳ πρὸς Ἱεροσόλυμα ἀπερχομένῳ πολλὰ χρήματα εἰς οὐκ ἴσταν τῶν ἀδελφῶν δίδωκε, καὶ πρὸς Ῥώμην γομένῳ δισμίῳ κατηκολούθησι. Καὶ προτραπείς ἐκείνου, πάλιν κατέλαβε τὸ Πάριον· καὶ κρατη-
 ὄντο τοῦ ἀρχόντος ἄμα τῷ δούλῳ αὐτοῦ Πορφυ-
 ροῦ, ἔδασανίσθη. Ἐἴτα ἀγρίως ἱκποὶς προσδιδείεις, συρεὶς μίλια δεκατέσσαρα, παρέδωκε τὸ πνεῦμα· ρακκοπαθήσας δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Πορφυρίου ἐν πιν αὐτοῦ τοῖς κατὰ Θεὸν ἀγωνισμασιν, ἐτε-
 ὤθη. C

ἔβλησιν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀθηνογένους.

Ἀθηνογένης ὁ ἱερομάρτυς ἦν μὲν ἐκ τῆς Σεβαστίας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Κρατηθεὶς δὲ ὁ τοῦ ἡγεμόνος μετὰ τῶν δέκα μαθητῶν αὐτοῦ, ἐ πολλὰς βασάνους σὺν αὐτοῖς ὑπομείνας διὰ τὴν Χριστὸν ἀγάπην, τελευτᾷ τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἔξατο τελευτήν. Λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὅτι πρὸ οὐ κρατηθῆναι, ἀπελθὼν εἰς τὸ μοναστήριον, τοὺς ἰσχυρὰς οὐχ εὐρεν προκατασχέθησαν γὰρ τὴν δὲ ἀντήσασαν αὐτῷ ἔλαφον, ἣν ἀνέθρεψεν ἐν τῇ νηϊ, εὐλόγησεν, καὶ ἐπηύξατο, μὴ κυριευθῆναι τὸ τῶν κυνηγετῶν καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς· ἀλλὰ ὁ ἕκαστον χρόνον ἄγειν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ αὐτὴν D
 , καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μελλούσας τίκτεσθαι μόσχων α. Ὁ καὶ γέγονεν· Ὁρᾶται γὰρ μετὰ τὴν ἀναγνώ-
 σιν τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἰσπρυ-
 οντῆ ἔλαφος, καὶ τὸν μόσχον αὐτῆς ἀνατίθησι τῷ ρίῳ, καὶ πάλιν ἐξέρχεται. Ὅν θύοντες οἱ συλλελεγ-
 ἰνοι, εὐχαλοῦνται εἰς δόξαν τοῦ ἱερομάρτυρος, καὶ μὴν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΖ'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Μαρίας.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Μαρίνα ὑπῆρχεν ἐκ τῆς

Et certamen sanctorum martyrum Onesiphori et Porphyrii.

Onesiphorus Christi martyr, ex urbe Iconio oriundus, affinis Tryphænæ imperatricis, Iconii habitavit, ubi et suscipiens magnum apostolum Paulum, ab eo verbum veritatis edoctus, atque cum tota domo baptizatus, Christum prædicabat. Quapropter exagitatus, Iconi migrans, in Parum abiit, ibique commoratus est. Cum autem facultatibus afflueret plurimam pauperum curam gerebat. Sed et Paulo Hierosolyma abeunti, multas opes pro fratrum ministerio contulit, eumdemque vinctum Romam missum secutus est, cujus hortatu iterum in Parum rediit. Comprehensus autem a præside una cum servo suo Porphyrio, tormentis subjectus est: dein ferocibus equis alligatus, et milliaribus quatuordecim raptatus, spiritum tradidit. Porphyrius autem una cum illo in omnibus, quæ pro Deo sustinuit, certaminibus tormenta passus, vitam finivit.

171 *Certamen sacrosancti martyris Athenogenis.*

Athenogenes Christi sacromartyr Sebaste ortus, Diocletiano imperante, una cum decem discipulis suis jussu præsidis comprehensus, cum multos cruciatus pro Christi amore simul cum illis sustinuisset, postremum gladio finem accepit. Narratur autem de illo, quod antequam comprehenderetur, ad monasterium profectus, discipulos nequaquam invenit: detenti enim fuerant. Occurrentem autem sibi cervam, quam in monasterio educaverat, benedixit, promisitque fore, ut venatores neque illam, neque ejus semen in suam potestatem redigerent, sed in ipsius memoriam quovis tempore ageret et ipsa et quæ ex ipsa catulum paritura essent. Quod et contigit. Visa est enim post sanctorum Evangeliorum lectionem in ecclesia ingrediens cervæ, quæ cum vitulum suum sancto obtulisset, rursus egressa est: at illum qui in ecclesia collecti erant, mactantes, gloriam honoremque sacri martyris celebrarunt.

EODEM MENSE.

Die decima septima

Certamen sanctæ martyris Mariæ.

Marina Christi martyr ex urbe Antiochia Pisisidæ

sancti, *Emilianus* idolorum sacerdotis. Cum autem Christiana esset, comprehensa, et ad Olymbram præsidem adducta, multisque cruciatibus affecta, Christum nequaquam abnegavit, idolorum adumbratam vanitatemque deridens. In carcerem itaque conjicitur: ubi apparuit ei maximus draco, serpentes circa collum habens, qui circa sanctam atque conjicitur: ubi apparuit ei maximus draco, serpentes circa collum habens, qui circa sanctam

Α πόλιος Ἀντιόχειας τῆς Πισιδίας, θυγάτηρ Αἰθερίμου ἱερέως τῶν εἰδώλων. Χριστιανὴ ἔχουσα ἰσχυρὰ, καὶ προσεχθεῖσα Ὑλιμπρίῳ ἐπίτῳ, καὶ πολλὰ βασανισθεῖσα, τὸν μὲν Χριστὸν οὐκ ἠρνήσατο, τῶν δὲ εἰδώλων τὴν εὐθείαν καὶ τὴν μακαριότητα ἀεχθήσατο. Ἀπεκλιθεὶς οὖν εἰς φυλακὴν, καὶ ἐπέση αὐτῇ ἄρακτον παραγεγῆρας, ἔχων ὄφεις περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ στήθεσιν περὶ τῆς ἀγίας, ἔκαλε κατακατεῖν αὐτήν. Καὶ κατασφραγισμένη καὶ ποιήσασα τὸν τόπον τοῦ σταυροῦ, ἐνέκρωσεν αὐτήν. Ἔπειτα ἐβίβη ἐπὶ λίαν ὕδατος καὶ φανεῖσα περιστρεφά εὐλόγησε τὸ ὕδωρ, καὶ ἐβάπτισεν αὐτήν. Καὶ τῆς λίμνης ἐξελευσασα, καὶ κλίβιν τῷ ἐπίτῳ παραστῆσα, καὶ τὸν Χριστὸν καθ' ἑσπέρα ὁμολογήσασα, ἔλαβε τὴν διὰ ξίφος ἀποφασίν. Καὶ καταλαβούσα τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, καὶ ἐκτετολὴ προσευχάμενη, ἐτελειώθη.

EODEM MENSE.

Die decima octava

Certamen sancti martyris Emiliani.

Emilianus Christi martyr fuit ex urbe Dorostolo Mysia in Thracia temporibus Juliani Apostatae. Cum autem Graeci cujusdam servus esset, professione vero Christianus, opportunitatem nactus, accepto malleo sanum idolorum ingressus, simulacra omnia contrivit, et victimas dispersit. Cum vero idololatras auctorem ejus facti ignorarent, agricolam quemdam comprehenderunt, eumque verberare coeperunt, et ad præsidem raptarunt. Quod sanctus intuitus, seipsum tradidit, dicens: Ego sum qui hoc feci. Adductus igitur ad præsidem, ejus insipientiam coarguit, utpote qui vanis idolis fidem adhiberet. Quamobrem ad iracundiam illum excitavit; virgisque durissime caesus, cum in confessione Christi permaneret, igni traditus, in medio ejus benedicens et laudans Deum, sanctam animam dimisit.

Et certamen sancti martyris Hyacinthi in urbe Amastride.

Hyacinthus Christi martyr, piis parentibus natus, patrem habuit Theoclitum, matrem Neonillam, Heraclio Amastridis episcopo. Huic nomen ab angelo impositum est. Triennis autem factus, puerum defunctum Christo invocato ad vitam revocavit. Adulta cum virtute aetate, canitiem prævenit, multis interim miraculis perpetratis. Videns autem idololatras arbores superstitione adorare, proceram nempe cultamque ulmum, illam excidit. Retentus igitur, adductus est ad præsidem, et ad urbis Amastridis optimates. Cumque graviter vulpasset, evulsis radicibus dentibus, funibus alligatus, extra urbem raptus est, acutisque arundinibus punctus. Deinde in carcerem conjectus, spiritum Deo tradidit. Ejus autem reliquiae in eadem urbe depositae, curationes perpetuo fundunt.

Et certamen sanctae martyris Theodosiae.

Theodosia Christi martyr, imperante Constan-

MHNH TΩ ΔΙΤΩ.

II'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Αἰμιλιανὸς ὄνηρξεν ἐκ πόλεως Δοροστόλου Μυσίας τῆς Θρακίας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, δούλος μὲν τυγχάνων Ἑλληνας νινος, Χριστιανὸς δὲ ὑπάρχων· καὶ λαβὼν κατὸν, ἐκράτησε σούραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ συνέτριψε πάντα τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰς θυσίας διεσκόρπισεν. Οἱ δὲ εἰδωλολάτραι, ἀγνοοῦντες τὸν τοῦτο ποιήσαντα, ἐκράτησαν γηρόνον τινα, καὶ ἤρξαντο τύπτειν αὐτόν, καὶ σύρειν πρὸς τὸν ἡρώνα. Τότε δὲ ἔσπρος ἰδὼν, παρέδωκεν ἑαυτὸν, λέγων· Ἐγὼ εἶμι ὁ τοῦτο πεποιτικῶς. Ἄχθεῖς οὖν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ἤλεγχε τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ ματίας πεποιθότα εἰδώλοισι. Καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὀργήν ηὔχασα αὐτόν, ἐτύφθη σφοδρῶς μετὰ βαβδίτου, καὶ ἐν ἔμμενων τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, παρεδόθη κατὰ. Καὶ μέσον αὐτοῦ τὸν Θεὸν εὐλογῶν καὶ δοξάζων, ἀφῆκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰακίνθου, τοῦ ἐν Ἀμαστρίδι.

Ἰακίνθος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν γονίων εὐσεβῶν υἱὸς, Θεοκλήτου καὶ Νεονίλλης ἐπὶ Ἡρακλίῳ ἐπισκόπου Ἀμαστρίδος. Ὅστις ὄνομα ὑπὸ τοῦ ἁγγέλου εἰδέξατο. Καὶ τριετὴς γενόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπικλησείᾳ παιδίον ἀνέστησε τεθνεῖός. Συνεξαγομένης δὲ τῇ ἡλικίᾳ τῆς ἀρετῆς, ἐπέμπε πρὸς τὸν πολὺν ἐφάσσε, πολλὰς μεταξὺ θυματούργιας πεποιτικῶς, ὁρῶν τοὺς εἰδωλολάτραις δένδρα θρησκείωντα· τοῦτο δὲ ἦν πελαία διάκουρος, καὶ τετριμμένη, ἐξέτεμεν αὐτό. Κατασχεθεὶς οὖν ἤχθη πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ πρὸς τοὺς τῆς πόλεως Ἀμαστρίδος ὑπερέχοντα. Καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς, ἐξεβρίχθη τοὺς ὀδόντας· καὶ θεαῖς σχοινίοις, ἐσώρητο ἔξω τῆς πόλεως, καὶ καλόμενος ὀξέσι κατεκνετεῖτο. Ἔπειτα βληθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ κατετέθη ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, βρῶσι ἀνανάως ἰάματα.

Καὶ ἄθλησις τῆς ὁσίας μάρτυρος Θεοδοσίας.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Θεοδοσία ὑπῆρχεν ἐπὶ

Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Καβαλλίνου, ἐκ τῆς Ἀ
 σταντινουπόλεως, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν. Τε-
 χήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τῆς μητρὸς,
 πρὶν τὴν καταλειφθεῖσαν αὐτῇ περιουσίαν δοῦσα
 χοῖς, εἰσηλθεῖν εἰς μοναστήριον, καὶ ἐγένετο μο-
 χή. Κρατήσας δὲ τῆς βασιλείας Λέων ὁ Εἰκονομά-
 χης, καὶ τὸν ἀγιώτατον πατριάρχην Γερμανὸν τοῦ
 ἰου ἀπελάσας, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀπαλείφων,
 ἔλετο καὶ τὸν ἐν τῇ Χαλκῇ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
 ἀκτῆρα καταστρέψαι. Καὶ μαθοῦσα τοῦτο ἡ
 Θεοδοσία μετὰ καὶ ἑτέρων γυναικῶν, καὶ ζῆλον
 ἀναλαβοῦσα, τὸν ἀναβάντα εἰς τὴν σκάλαν σπα-
 ριον ἐπὶ τὸ καταλῦσαι τὴν ἁγίαν εἰκόνα, ῥίψασα
 ἔτριψε. Καὶ ἀνελθοῦσα εἰς τὸ πατριαρχεῖον,
 ἤγειρε τὸν αἰρετικὸν Ἀναστάσιον. Τότε αἱ μὲν ἄλλαι
 κίβητες ἀπεκεφαλίσθησαν· ἡ δὲ ἁγία Θεοδοσία συ-
 ῆνη σχοινίῳ, ἀπεσπάγη μετὰ κέρατος ἐν τοῖς τοῦ
 κ ἐμβόλοις.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῷ.

ΙΘ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δίου.

Δίος, ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἦν ἀγωνιζόμενος
 ἐν τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, ἐν Ἀντιο-
 χίᾳ τῆς Συρίας. Εἰς ἄκραν δὲ ἀσκησὶν ἰλλῶν, παρ-
 οῦσα δι' ἀποκαλύψεως καὶ εἰς τὴν Κωνσταντι-
 νόπολιν. Καὶ καταλαθὼν τὸν τόπον ἐνθα νῦν τὸ
 τοῦ μοναστήριον ἰδρυταί, δαιμόνων ὄντα τότε
 τοικητήριον, καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐξελάσας,
 οσηύχετο τῷ Θεῷ. Διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τῷ
 σιλεῖ γνωρισθεῖς, πολλοὺς τῶν πειρασμῶν ἔλυ-
 οῦτο, καὶ τῷ Θεῷ προσῆγε· καὶ ναὸν ἔκτισε μέ-
 γαν, καὶ ὀνόματα ἐποίησε πολλά. Καὶ γὰρ τὴν
 ὁδὸν αὐτοῦ πήλας, ξηρὰν οὖσαν, ἀναβλαστῆσαι
 προσκέλευσεν· ἥτις μέχρι τοῦ νῦν ὄραται· καὶ
 ὡρ ἀναβλῦσαι πεποίηκεν· καὶ ἕκαστον ἀνέστησεν.
 ἰθνήτας δὲ, καὶ ἀπαγορευθεὶς ὡσεὶ νεκρὸς κεί-
 νος, καὶ τῶν πατριαρχῶν ἀπελθόντων πρὸς ἐπι-
 εψιν αὐτοῦ, Ἀττικῷ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ
 Λεξάνδρου Ἀντιοχείας, ἐξαίφνης ἀννήψας εἶπεν,
 Ἐχάρισέ μοι ὁ Θεὸς ἔτη ιε'. Ἀναστὰς οὖν, καὶ
 ἔτα ἐκπληρώσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ μνήμη τῆς ὁσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ
 Μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ ὁσία Μακρίνα, κάλλιε σώματος, καὶ τρόποις κο-
 λουμένη χρῆστοις, συναζεύχθη μὲν ἀνδρὶ· συναφείας δ
 ἰ μὴπω γενομένης, ἐπει δὲ ταύτην ἀρμυράμενος,
 ἐπιδημίαις ἐτελεύτησεν, αὐτῇ πάσης ἐπιμιξίας
 ἰσμικῆς χωρίσασα ἑαυτήν, συνῆν τῇ μητρὶ ταῖς
 ἰαις Γραφαῖς σχολάζουσα, καὶ ἐν τάξει δευτέρως
 ἰτρὸς, τοὺς μετ' αὐτὴν γεννηθέντας ἐκτρέφουσα
 ἰελφούς. Δέκα γὰρ ὄντων τῶν ἀπάντων παίδων,
 ἰτῆ ἦν πρώτη. Ὅσίως δὲ καὶ ἐν ἀσκήσει βιώ-
 ἰσα, πολλοῖς εἰς ὠφέλειαν ἐγένετο· διδάσκαλος
 ἰρ ἦν, οὐ μόνον λόγων, ἀλλὰ καὶ ἔργων. Ὁ γὰρ
 ἰνήσας καὶ διδάξας, φησὶν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον,
 ἰτος μέγας κληθήσεται· ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.
 ἰδος δὲ τῷ τελευτῆν γενομένη, συνεφιλοσόφησε τῷ

tino Caballino, ex urbe Constantinopoli fuit, piorum
 parentum filia. Patre autem ac matre vita functis,
 cum relictas sibi facultates omnes pauperibus de-
 disset, monasterium ingressa, sanctimonialis facta
 est. Cum vero imperium tenuisset Leo inconstan-
 chus, idemque sanctissimum patriarcham Germa-
 num e throno dejecisset, sanctasque imagines re-
 jiciens, æneam Salvatoris nostri imaginem des-
 truire voluisset; ea re comperta sancta Theodosia
 cum aliis mulieribus, divino zelo inflammata, as-
 cendentem in sculam spatharium, ut sacram ima-
 ginem destrueret, projiciens contrivit; tum patri-
 archium ingressa, hæreticum Anastasium objur-
 gavit. Quamobrem aliæ quidem mulieres capite
 plexæ sunt, Theodosia vero funiculis raptata, ir-
 ruentis bovis cornu interempta est.

EODEM MENSE.

Die decima nona

Commemoratio sancti Patris nostri Dii.

Sanctus Pater noster Dius, imperante Theodosio
 Magno, Antiochiæ in Syria certabat. Cum autem
 ad summum vitæ asceticæ culmen pervenisset,
 accepta Dei revelatione Constantinopolim profes-
 sus, in eum locum venit, ubi nunc illius monaste-
 rium conditum est; quod cum dæmonum tunc
 habitaculum esset, pulsus inde malis spiritibus,
 illud Deo consecravit. Ob suam vero virtutem im-
 peratori notus factus, multos a tentationibus erep-
 tos ad Deum adduxit, et maximum excitavit tem-
 plum, ac plurima patravit miracula. ¶ 74 Baculum
 enim in terram defligens, germinare fecit, cum ari-
 dus esset, qui usque in hodiernum diem conspici-
 tur: et mortuum ad vitam revocavit. Cum autem
 in morbum incidisset, ac veluti mortuus, desperata
 salute, jaceret, Attico Constantinopoleos, et Alexan-
 dro Antiochiæ patriarchis, qui ipsum visitaturi ac-
 cesserant, repente ad se reversus dixit: Quindecim
 mihi annos largitus est Deus. Surgens itaque, cum
 illum annorum numerum explevisset, migravit ad
 Dominum.

Et commemoratio sanctæ Macrinæ, sororis Basilii Magni.

Sancta Macrina formoso corpore, suavibusque
 moribus ornata, viro quidem in matrimonium
 collocata est; sed nondum ab eo cognita, postquam
 ille hac in re ipsi consensisset, in peregrinationibus
 vivebat, divinis Scripturis vacans, et tanquam alte-
 ra mater germanos fratres enutrens; decem enim
 cum omnes pueri essent, ipsa erat omnium maxi-
 ma. Cum vero in sanctitate ac religiosa exercita-
 tione vitam transigeret, juvabat. Non enim verbis
 tantum, sed etiam operibus docebat. Qui enim
 fecerit, et docuerit, ut sanctum, inquit, Evange-
 lium, hic magnus vocabitur in regno cælorum.
 Instante autem exitus hora, una cum fratre suo
 Gregorio Nyssæ episcopo, qui ad visitandam ipsam

fuit, filia Ædesimi idolorum sacerdotis. Cum autem Christiana esset, comprehensa, et ad Olimbrium præsidem adducta, multisque cruciatibus affecta, Christum nequaquam abnegavit, idolorum infirmitatem vanitatemque deridens. In carcerem itaque conjicitur: ubi apparuit ei maximus draco, serpentes circa collum habens, qui circa sanctam sibilans, illam devorare minabatur. At illa sese obsignans, crucisque figuram formans, eum interemit. Postea in lacum aquæ projecta est: apparsensque columba ¶ 7 ¶ aquam benedixit, ipsamque baptizavit. Egressa autem ex lacu, et ad præsidem rursus adducta, Christumque libere confessa, sententiam capitis accepit. Cum itaque ad locum mortis venisset et diu orasset, capite plexa est.

EODEM MENSE.

Die decima octava

Certamen sancti martyris Æmiliani.

Æmilianus Christi martyr fuit ex urbe Dorostolo Mysiæ in Thracia temporibus Juliani Apostatæ. Cum autem Græci cujusdam servus esset, professione vero Christianus, opportunitatem nactus, accepto malleo fanum idolorum ingressus, simulacra omnia contrivit, et victimas dispersit. Cum vero idololatræ auctorem ejus facti ignorarent, agricolam quemdam comprehenderunt, eumque verberare cœperunt, et ad præsidem raptarunt. Quod sanctus intuitus, seipsum tradidit, dicens: Ego sum qui hoc feci. Adductus igitur ad præsidem, ejus insipientiam coarguit, utpote qui vanis idolis fidem adhiberet. Quamobrem ad iracundiam illum excitavit; virgisque durissime cæsus, cum in confessione Christi permaneret, igni traditus, in medio ejus benedicens et laudans Deum, sanctam animam dimisit.

Et certamen sancti martyris Hyacinthi in urbe Amastride.

Hyacinthus Christi martyr, piis parentibus natus, patrem habuit Theoclitum, matrem Neonillam, Heraclio Amastridis episcopo. Huic nomen ab angelo impositum est. Triennis autem factus, puerum defunctum Christo invocato ad vitam revocavit. Adulta cum virtute ætate, canitiem prævenit, multis interrim miraculis perpetratis. Videns autem idololatras arbores superstitione adorare, proceram nempe cultamque ulmum, illam excidit. Retentus igitur, adductus est ad præsidem, et ad urbis Amastridis optimates. Cumque graviter vapulasset, evulsis radicibus ¶ 7 ¶ dentibus, funibus alligatus, extra urbem raptatus est, acutisque arundinibus punctus. Deinde in carcerem conjectus, spiritum Deo tradidit. Ejus autem reliquiæ in eadem urbe depositæ, curationes perpetuo fundunt.

Et certamen sanctæ martyris Theodosiæ.

Theodosia Christi martyr, imperante Constan-

τίνος πόλεως Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας, θυγατήρ Διδασίου ἱερέως τῶν εἰδώλων. Χριστιανὴ δὲ οὕσα ἐκράτηθη, καὶ προσαχθεῖσα Ὀλιμβρίου ἐπάρχου, καὶ πολλὰ βασανισθεῖσα, τὸν μὲν Χριστὸν οὐκ ἠρνήσατο, τῶν δὲ εἰδώλων τὴν ἄσθένειαν καὶ τὴν ματαιότητα διεγλεῦσεν. Ἀπεκλείσθη οὖν εἰς φυλακὴν, καὶ ἐφάνη αὐτῇ δράκων παμμεγέθης, ἔχων ὄφεις περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ συρίζων περὶ τῆς ἀγίας, ἡκαίλει καταπιεῖν αὐτήν. Καὶ κατασφραγισαμένη καὶ ποιήσασα τὸν τύπον τοῦ σταυροῦ, ἐνέκρωσεν αὐτόν. Ἔπειτα ἐβρίβη εἰς λάκκον ὕδατος· καὶ φανεῖσα περιστέρᾳ εὐλόγησε τὸ ὕδωρ, καὶ ἐβάπτισεν αὐτήν. Καὶ τῆς λίμνης ἐξελευσασα, καὶ πάλιν τῷ ἐπάρχῳ παραστᾶσα, καὶ τὸν Χριστὸν παρήσεια ὁμολογήσασα, ἔλαβε τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν. Καὶ καταλαβοῦσα τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, καὶ ἐπιπολὺ προσευξομένη, ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΙΗ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Αἰμιλιανὸς ὁπῆρχεν ἐκ πόλεως Δοροστόλου Μυσίας τῆς Θράκης ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, δοῦλος μὲν τυγχάνων Ἑλληνός νινός, Χριστιανὸς δὲ ὑπάρχων· καὶ λαβὼν καιρὸν, ἐκράττει σφῦραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ συνέτριψε πάντα τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰς θυσίας διεσκόρπισεν. Οἱ δὲ εἰδωλολάτραι, ἀγνοοῦντες τὸν τοῦτο ποιήσαντα, ἐκράτησαν γηρόνον τινὰ, καὶ ἤρξαντο τύπτειν αὐτόν, καὶ σύρειν πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Τότε ὁ ἅγιος ἰδὼν, παρέδωκεν ἑαυτὸν, λέγων· Ἐγὼ εἰμι ὁ τοῦτο πεποιηκώς. Ἀχθεῖς οὖν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ἤλεγξε τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ ματαίῳς πεποιθότα εἰδώλοις. Καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὄργην κινήσας αὐτόν, ἐτύφθη σφοδρῶς μετὰ ῥαβδίων, καὶ ἐπιέμενων τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, παρεδόθη παρὶ. Καὶ μέσον αὐτοῦ τὸν Θεὸν εὐλογῶν καὶ δοξάζων, ἀφῆκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰακίνθου, τοῦ ἐν Ἀμαστρίδι,

Ἰακίνθος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν γονεῶν εὐσεβῶν υἱός, Θεοκλήτου καὶ Νεονίλλης ἐπὶ Ἡρακλείου ἐπισκόπου Ἀμαστρίδος. Ὅστις ὄνομα ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου ἐδέξατο. Καὶ τριετῆς γενόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπικλήσει παιδίον ἀνέστεισε τεθνηϊός. Συναξανομένης δὲ τῇ ἡλικίᾳ τῆς ἀρετῆς, ἐπέειπε πρὸς πολλοὺς ἐφθασε, πολλὰς μεταξὺ θαυματουργίας πεποιηκώς, ὁρῶν τοὺς εἰδωλολάτραις δένδρα θρησκείωντες· τοῦτο δὲ ἦν πελαταὶ διάκουφος, καὶ τετρημένη, ἐξέτεμεν αὐτό. Κατασχεθεὶς οὖν ἤχθη πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ πρὸς τοὺς τῆς πόλεως Ἀμαστρίδος ὑπερέχοντας. Καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς, ἐβρίβιζέθη τοὺς ὀδόντας· καὶ δεθεὶς σχοινοῖς, ἐσύρετο ἔξω τῆς πόλεως, καὶ καλσμοῖς δεθείς κατεκνεύετο. Ἔπειτα βληθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ κατετέθη ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, βρόνον ἀνεῳγὰς ἱάματα.

Καὶ ἄθλησις τῆς ὁσίας μάρτυρος Θεοδοσίας.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Θεοδοσία ὑπῆρχεν ἐπὶ

ασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Καβαλλίνου, ἐκ τῆς Ἀ
 ταντινουπόλεως, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν. Τε-
 σαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τῆς μητρὸς,
 ἐν τὴν καταλειφθεῖσαν αὐτῇ περιουσίαν δοῦσα
 οἷς, ἐστῆλθεν εἰς μοναστήριον, καὶ ἐγένετο μο-
 Κρατήσας δὲ τῆς βασιλείας Λέων ὁ Εἰκονομά-
 καὶ τὸν ἀγιώτατον πατριάρχην Γερμανὸν τοῦ
 οῦ ἀπελάσας, καὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας ἀπαλείφων,
 εἰσο καὶ τὸν ἐν τῇ Χαλκῇ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
 κτήρα καταστρέψαι. Καὶ μαθοῦσα τοῦτο ἡ
 Θεοδοσία μετὰ καὶ ἑτέρων γυναικῶν, καὶ ζῆλον
 ἀναλαβοῦσα, τὸν ἀναβάντα εἰς τὴν σκάλαν σπα-
 ῖν ἐπι τὸ καταλῦσαι τὴν ἀγίαν εἰκόνα, ῥίψασα
 ῖριψε. Καὶ ἀνελοῦσα εἰς τὸ πατριαρχεῖον,
 ἔξε τὸν αἵρετικὸν Ἀναστάσιον. Τότε αἱ μὲν ἄλλαι
 ἴκτες ἀπακεφαλίσθησαν· ἡ δὲ ἀγία Θεοδοκία συ-
 νη σχοινίῳ, ἀπεσφάγη μετὰ κέρατος ἐν τοῖς τοῦ
 ἑμδόλοις.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΓΤῷ.

ΙΘ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δίου.

ος, ὁ ἐν ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν, ἦν ἀγωνιζόμενος
 τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, ἐν Ἀντιο-
 χίᾳ τῆς Συρίας. Εἰς ἄκραν δὲ ἀσκησιν ἐλθὼν, παρ-
 ετο δι' ἀποκαλύψεως καὶ εἰς τὴν Κωνσταντι-
 πολιν. Καὶ καταλαβὼν τὸν τόπον ἐνθα νῦν τὸ
 οῦ μοναστήριον ἴδρυται, δαιμόνων ὄντα τότε
 οἰκητήριον, καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐξελάσας,
 σήχυετο τῷ Θεῷ. Διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τῷ
 κλει γνωρισθεῖς, πολλοὺς τῶν πειρασμῶν ἐλυ-
 οῦτο, καὶ τῷ Θεῷ προσῆγε· καὶ ναὸν ἔκτισε μέ-
 τον, καὶ ὀνόματα ἐποίησε πολλὰ. Καὶ γὰρ τὴν
 ἴδον αὐτοῦ πήξας, ξηρὰν οὖσαν, ἀναβλαστῆσαι
 εσκεύασεν· ἥτις μέχρι τοῦ νῦν ὄραται· καὶ
 ῖρ ἀναβλῦσαι πεποίηκεν· καὶ νεκρὸν ἀνέστησεν.
 θνήσας δὲ, καὶ ἀπγορευθεὶς ὡσεὶ νεκρὸς κεί-
 ος, καὶ τῶν πατριαρχῶν ἀπελθόντων πρὸς ἐπί-
 ψιν αὐτοῦ, Ἀττικῷ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ
 ἐξῆνδρου Ἀντιοχείας, ἐξαίφνης ἀνανήψας εἶπεν,
 Ἐχάρισέ μοι ὁ Θεὸς ἔτη ιε'. Ἀναστὰς οὖν, καὶ
 ἔτα ἐκπληρώσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ μνήμη τῆς ὁσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ
 Μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ ὁσία Μακρίνα, κάλλιε σώματος, καὶ τρόποις κο-
 ουμένη χρηστοῖς, συνεξέσχυθη μὲν ἀνδρὶ συναφείας
 μήπω γενομένης, ἐπει δὲ ταύτην ἀρμολάμενος,
 ἐπιδημίας ἐτελεύτησεν, αὐτῇ πάσης ἐπιμιξίας
 μικτῆς χωρίσασα ἐκυτήν, συνῆν τῇ μητρὶ ταῖς
 λαις Γραφαῖς σχολάζουσα, καὶ ἐν τάξει δευτέρας
 γερὰς, τοὺς μετ' αὐτῆν γεννηθέντας ἐκτρέφουσα
 ελοφούς. Δέκα γὰρ ὄντων τῶν ἀπάντων παίδων,
 τῇ ἦν πρώτη. Ὅσῳς δὲ καὶ ἐν ἀσκήσει βιώ-
 σα, πολλοῖς εἰς ὠφέλειαν ἐγένετο· διδάσκαλος
 ῖν, οὐ μόνον λόγων, ἀλλὰ καὶ ἔργων. Ὁ γὰρ
 ἠσας καὶ διδάξας, φησὶν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον,
 ος μέγας κληθήσεται· ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.
 ἰς δὲ τῷ τελευτῆν γενομένην, συνεφιλοσόφησε τῷ

tino Caballino, ex urbe Constantinopoli fuit, piorum
 parentum filia. Patre autem ac matre vita functis,
 cum relictas sibi facultates omnes pauperibus de-
 disse, monasterium ingressa, sanctimonialis facta
 est. Cum vero imperium tenuisset Leo inconstan-
 chus, idemque sanctissimum patriarcham Germa-
 num e throno dejecisset, sanctasque imagines re-
 jiciens, æneam Salvatoris nostri imaginem des-
 trueri voluisset; ea re comperta sancta Theodosia
 cum aliis mulieribus, divino zelo inflammata, as-
 cendentem in scalam spatharium, ut sacram ima-
 ginem destrueret, projiciens contrivit; tum patri-
 archium ingressa, hæreticum Anastasium objur-
 gavit. Quamobrem aliæ quidem mulieres capite
 plexæ sunt, Theodosia vero funiculis raptata, ir-
 ruentis bovis cornu interempta est.

EODEM MENSE.

Die decima nona

Commemoratio sancti Patris nostri Di.

Sanctus Pater noster Dius, imperante Theodosio
 Magno, Antiochiæ in Syria certabat. Cum autem
 ad summum vitæ asceticæ culmen pervenisset,
 accepta Dei revelatione Constantinopolim profec-
 tus, in eum locum venit, ubi nunc illius monaste-
 rium conditum est; quod cum dæmonum tunc
 habitaculum esset, pulsus inde malis spiritibus,
 illud Deo consecravit. Ob suam vero virtutem im-
 peratori notus factus, multos a temptationibus erep-
 tos ad Deum adduxit, et maximum excitavit tem-
 plum, ac plurima patravit miracula. 174 Baculum
 enim in terram deflgens, germinare fecit, cum aridus
 esset, qui usque in hodiernum diem conspicitur:
 et mortuum ad vitam revocavit. Cum autem
 in morbum incidisset, ac veluti mortuus, desperata
 salute, jaceret, Attico Constantinopoleos, et Alexan-
 dro Antiochiæ patriarchis, qui ipsum visitaturi ac-
 cesserant, repente ad se reversus dixit: Quindecim
 mihi annos largitus est Deus. Surgens itaque, cum
 illum annorum numerum explevisset, migravit ad
 Dominum.

Et commemoratio sanctæ Macrinæ, sororis Basilii Magni.

Sancta Macrina formosæ corpore, suavibusque
 moribus ornata, viro quidem in matrimonium
 collocata est; sed nondum ab eo cognita, postquam
 ille hac in re ipsi consensisset, in peregrinationibus
 vivebat, divinis Scripturis vacans, et tanquam alte-
 ra mater germanos fratres enutrens; decem enim
 cum omnes pueri essent, ipsa erat omnium maxi-
 ma. Cum vero in sanctitate ac religiosa exercita-
 tione vitam transigeret, juvabat. Non enim verbis
 tantum, sed etiam operibus docebat. Qui enim
 fecerit, et docuerit, ut sanctum, inquit, Evange-
 lium, hic magnus vocabitur in regno cælorum.
 Instante autem exitus hora, una cum fratre suo
 Gregorio Nyssæ episcopo, qui ad visitandam ipsam

κατανοήσῃ, φιλιχοφιλία καὶ ἰσοσύνη, δογματικὰ
κατανοήσῃ, φιλιχοφιλία καὶ ἰσοσύνη, δογματικὰ
κατανοήσῃ, φιλιχοφιλία καὶ ἰσοσύνη, δογματικὰ

ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΨ

Ἐπειδὴ ἡ φύσις ἡμῶν ἔστιν ἀσθενὴς καὶ
κατανοήσῃ, φιλιχοφιλία καὶ ἰσοσύνη, δογματικὰ
κατανοήσῃ, φιλιχοφιλία καὶ ἰσοσύνη, δογματικὰ
κατανοήσῃ, φιλιχοφιλία καὶ ἰσοσύνη, δογματικὰ

Ἄδελφός σου Γρηγόριος τῶν Νύσσης, ἐπιπέσει εἰς
ἐπιπέσει σου Γρηγόριος τῶν Νύσσης, ἐπιπέσει εἰς
ἐπιπέσει σου Γρηγόριος τῶν Νύσσης, ἐπιπέσει εἰς

ΜΕΝΙ ΤΩ ΑΓΓΡ.

Κ

Ἡ παροῦσα ἀνάθεσις εἰς οὐρανὸν ἔσται ἡ
ἐπιπέσει σου Γρηγόριος τῶν Νύσσης, ἐπιπέσει εἰς

Νῦν ἐπιπέσει σου Γρηγόριος τῶν Νύσσης, ἐπιπέσει
ἐπιπέσει σου Γρηγόριος τῶν Νύσσης, ἐπιπέσει
ἐπιπέσει σου Γρηγόριος τῶν Νύσσης, ἐπιπέσει

κον. Διὸ καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνηρέθη διὰ τὴν τοιαύ-
ταν. Ἀντίκειντο γὰρ αὐτῷ πάσας τὰς ἡμέ-
ραι ἀπέκτεινεν αὐτὸν ὁ ἡγοούμενος τοῦ λαοῦ,
γχοόμενος ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐταρῆ ἐν αὐτῇ τῇ
ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἐντίμως, ἀναδραμῶν πρὸς
αὐτὸν ὄν τοὺς πολλοὺς ὑπέστη πειρασμοὺς ὑπὸ
φρανόμων, καὶ ἀπολαδῶν τὰ θανάτῃ, ἃ ὀφθαλ-
μοὶ εἶδε, καὶ οὐκ οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν
αὐτοῦ οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγα-
αὐτὸν ἀγίοις.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ΙΒ'

Ἡμέμη τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκ τῶν Μαγδάλων ἦν τῶν
τῶν Συρίας. Ὁχλουμένη δὲ ὑπὸ δαιμόνων ἐπτά,
εἰσήθη, ὑπὸ Χριστοῦ· καὶ διὰ τὴν τοιαύτην
ἀκολουθήσασα αὐτῷ, γέγονε μαθήτρια
Καὶ ἦν δισκονοῦσα αὐτῷ μέχρι τοῦ πάθους
Καὶ πρώτη τὴν ἀνάστασιν ἄμα τῇ ἄλλῃ Μα-
αύρα κομίζουσα, κατείδεν, ἠνίκα ὀφθαλμοὶ
ἐκείνην τὸν ἄγγελον· πρῶτως δὲ δύο ἀγγέλους ἐν
ἰσ καθεζομένους· καὶ πάλιν αὐτὸν τὸν Κύριον,
ἐκ κηπουρῶν λογιζομένη ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, Μή
ἐπιπτο. Μετὰ οὖν τὴν ἡσείαν τοῦ Χριστοῦ ἀνάλη-
ἐπελθοῦσα εἰς Ἐφῆσον πρὸς τὸν θεῖον Ἰωάννην,
ἀπόστολον καὶ εὐαγγελιστήν, ἐκαί ὁσίως κεκοί-
μη. Καὶ ἐτίθη πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου,
οἱ ἅγιοι καὶ μακάριοι ἐπτά κεκοίμηται πῶδες.
Ἐπειὶ δὲ ἐπὶ Λέοντος τοῦ σοφωτάτου βασιλέως,
ταύτης ἁγίον κομισθὲν λείψανον, ἐν τῇ ὑπ'
ἐκ συσταθείᾳ μονῆ τοῦ ἁγίου Λαζάρου κατα-
C

atque jumenta consumerent. Ab illis autem hanc
ob causam interemptus fuit. Contradicebant enim
ei cunctis diebus: occiditque eum præfectus po-
puli, quod ab eo objurgaretur. Sepultus autem fuit
honorifice a propinquis in illa regione, cum is ad
Deum avolasset, pro quo multas tribulationes
ab impiis sustinuerat, bona recepturus, quæ ocu-
lis non vidit, nec auris audivit, nec in cor homi-
nis ascendit, quæ sanctis se diligentibus Deus præ-
paravit.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

Commemoratio sanctæ Mariæ Magdalenz.

Maria Magdalena fuit ex Magdalis in Syriæ
montibus. Cum autem a septem dæmonibus vexaretur,
a Christo curata est. Ob hoc beneficium illum
secuta, et discipula ipsius facta, eidem ministrabat
usque ad ejus passionem. Cumque unguentum una
cum altera Maria deferret, prima resurrectionem
vidit, cum vespere Sabbatorum vidit angelum,
mane autem duos angelos in albis sedentes: et
rursus ipsum Dominum, quem hortulani existima-
bat, audivit sibi dicentem: Noli me tangere.
Post divinam igitur Christi ascensionem, ad
divinum Joannem, apostolum et evangelistam
Ephesum profecta, ibi sancte obdormivit, et depo-
sita fuit ad ingressum speluncæ, in qua sancti ac-
beati septem pueri obdormierunt. Postremo autem
sub Leone Sapiente imperatore sancti ipsius reli-
quie delatæ, in monasterio Sancti Lazari, quod ille
extruxerat, depositæ fuerunt.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ΚΓ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φωκά.

Ὁ ἱερομάρτυρ ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊ-
ανῶν ἐν ἀμέμπτῳ πολιτεία, καὶ παντοίαις ἀρεταῖς
ἀμπών. Κρατηθεὶς οὖν, προσηνέχθη Ἀφρικανῶν
ἐπάρχῳ. Καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε τὸν Χρι-
στον. Ἀντιστάς δὲ αὐτῷ καὶ ὁ ἐπαρχὸς ἐν λόγῳ,
πειραθεὶς βλασφημῆσαι μὲν τὸν Χριστὸν, αὐ-
τὸν δὲ τιμωρήσασθαι, σεισμοῦ γενομένου, ἐξαίφνης
ἐκείνην μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῷ στρατιωτῶν, ἄκνους
ἐκείνην. Ἀλλὰ προσευξάμενος ὁ ἅγιος, ἤγειρε καὶ
αὐτὸν καὶ τοὺς στρατιώτας. Καὶ πάλιν κρατηθεὶς,
ἐπὶ τῆς δέσμης πρὸς Τραϊανόν. Καὶ ἐνώπιον αὐ-
τοῦ ἐκείνην τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ οἰκο-
νομίαν πᾶσαν διεξελθὼν, κρεμασθεὶς, ἐξέστη. Καὶ
πλέον ἐμμένων τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, εἰς
στον ἐνεβλήθη· καὶ ἐξ αὐτῆς ὕγιος ἐξελθὼν,
λουτρὸν σφοδρῶς ἐκπυρωθὲν, καὶ ὑπερκατὰ εἰσ-
η. Ἐν ᾧ τὸν Θεὸν δοξολογῶν, καθάπερ ἐν τῇ δρο-
μῇ καμίνῳ οἱ ἅγιοι τρεῖς παῖδες, παρέδωκε τὸ
μυ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τροφίμου καὶ τῆς
συνουχίας αὐτοῦ.

Ὁ Τροφίμος, καὶ Θεοφίλος οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia

Certamen sacrosancti martyris Phocæ.

Phocas sacromartyr, imperante Trajano, incul-
patis moribus et omnigenis virtutibus effulsit.
Comprehensus autem et ad Africanum præfectum
adductus, ab eoque interrogatus, Christum confes-
sus est. Cui cum præfectus verbis contradicens, con-
naretur Christum blasphemare, ipsumque tormentis
subjicere, terræ motu facto, repente cadens una cum
subjectis sibi militibus, exanimatus jacuit. Sed
precatu sanctus, illum ejusque milites ad vitam
revocavit. Rursus autem comprehensus, vinc-
tus ad Trajanum missus est: quo præsentē cum Chri-
stum prædicasset, deque universa ejus dispensa-
tione disseruisset, suspensus despensusque fuit:
cumque magis in Christi confessione permaneret,
in ardentem fornacem injectus, ex eaque incolumis
evadens, in balneum valde inflammatum et supra
modum accensum immisus, ibi Deum laudans, velut
tres sancti pueri in camino rore asperso, spiritum
tradidit.

Et certamen sancti martyris Trophimi et sociorum.

Trophimus ac Theophilus Christi martyres cum

accesserat, philosophata est de anima, deque quibusdam Scripturæ quæstionibus: a modum cum orasset, ad Deum, cui migravit.

EODEM MENSE.

Die vicesima

175 Ignifera Elias propheta

Elias propheta ex regione bum fuit, de tribu Aaron: vit. Cumque ipsum ma' visionem, quod scilicet rentes ipsum compelle rentes, flammam igr bant. Hierosolyma i' significavit: cui b est: Ne timeas, culum infantis et judicabit I prophetavit anteceden celo det' cohibui' monte in co adh' imperante Nicephoro Stauracii patre Romæos et Bulgaros bellum contigit. Cum autem victo riam de hostibus imperator retulisset, exhilaratus populus cibus et potibus indulgebat. Sed concitati a diabolo qui reliqui fuerant Bulgari, Romæosque copias noctu adorti, imperatorem quidem captum occiderunt; cæteros vero, qui sub eo militabant, partim interfecere, partim captivos abduxere. Hinc qui tempus nocti non sunt, statim periire: qui vero ad proximos montes fugere potuerunt, incolumes eunt. Impulsi Christum abnegare (nondum enim eum Bulgari agnoverant), nec id facere volentes, variis durisque mortis generibus subjecti fuere: et alii quidem gladio obruncati, alii vero suspensi et suffocati, alii telis confossi, alii denique ad carcerem et inediam damnati, martyrii cursum con summarunt.

Et certamen sacrosanctorum martyrum Apollinaris et Vitalii episcopi Ravennæ, et Apollonii, et Eugenii martyris, et Susannæ in Leucate.

EODEM MENSE.

Die vicesima quarta

176 Certamen sanctæ martyris Christinæ.

Christi martyr Christina erat ex urbe Tyro. Patrem autem militiæ præfectum nacta, in excelsam turrim ab illo deportata fuit, ne a quopiam videretur, cum in eamdem turrim proprios deos advenisset, eique præcepisset, ut illis sacrificaret, eosque adoraret. At illa infirmitatem eorum intelligens, nequaquam iis animum advertit: sed cæli pulchritudinem ex fenestra prospiciens, factoremque ex operibus cognoscens, idola contrivit dejecitque. Deprehensa igitur, et ex turri deposita, cruciatibus omnibus a proprio patre subjecta fuit. Deinde in custodiam detrusa, cibum ab angelo sumpsit: in mare autem projecta, aquam pro baptismate habuit. Postea ex mari egressa, iterumque in carce-

... αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν βασιλείων αὐτοῦ, ἐπὶ βασιλείας ἀποκλιτικῶν τοῦ τυραννικωτάτου, τὸν Χριστὸν ἀρνησάμενος, καὶ τοὺς προσερχομένους αὐτοῖς, ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ διδάσκοντες καὶ βαπτίζοντες, διασπῶντες δὲ καὶ κρατηθέντες, παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ δέσμιοι· καὶ ἀνγκασθέντες ἀρνησάμενοι τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μαρτυρήσαντες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς. Καὶ κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ἐξέισθησαν. Ἐἴτα ἐλιθοβολήθησαν. Καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ξύλου καταβιβάσθησαν, εἰς κείμενον μέγαλον ἐνεβλήθησαν. Ἄλλα καὶ τῆς καμίνου τοῦ Θεοῦ βυσθέντες χάριτι, καὶ ἀβλαβεῖς ἐξελεύσθησαν τὸν τύραννον. Καὶ τέλος κλίναντες τοὺς αὐχένους, τῆς

Καὶ μνήμη τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ σφαγέντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Νικηφόρου τοῦ πατρὸς Σταυρακίου συνέβη πόλεμον γενέσθαι Ῥωμαίοις μετὰ Βουλγάρων. Καὶ τοῦ βασιλέως κατὰ κράτος νικήσαντος, ἐν τρυφαίαις καὶ πότοις ἐσχόλαζεν ὁ λαὸς, χαίρων διὰ τὸ νικῆσαι. Ἄλλ' ὅπῃ τοῦ διαβόλου διαγερθέντες οἱ περιλειφθέντες Βούλγαροι, καὶ τῆς Ῥωματικῆς ἐπιπεσόντες ἐν νυκτὶ στρατεύματι, αὐτὸν τὸν βασιλέα ἐκράτησαν καὶ ἀνείλον, καὶ τοὺς ὑπὸ αὐτὸν, τοὺς μὲν ἐφόνευσαν, τοὺς δὲ ἠχμαλώτισαν. Ἐνταῦθεν ὅσοι μὲν καιρίας οὐκ ἐδέξαντο, παρασκευασθέντες ἀπέθανον· ὅσοι δὲ δασέων ὄρεων ἐδράξαντο, ἐσώθησαν. Οἱ δὲ κρατηθέντες ζῶντες, ἀναγκασθέντες ἀρνησάμενοι τὸν Χριστὸν· οὕτω γὰρ ἐπίρρησαν οἱ Βούλγαροι αὐτόν· καὶ μὴ πεισθέντες, πολυτρόπως καὶ χαλεποῖς θανάτοις ὑπεβλήθησαν· οἱ μὲν ἐπιμαρτύρησαν, οἱ δὲ κρατηθέντες ἐτελειώθησαν, κρεμασθέντες, καὶ ἀπεπνίγησαν· ἄλλοι βέλει κατακέντηθέντες ἐτελειώθησαν. Καὶ ἑπορεύθησαν φυλακῇ καὶ λιμῶν καταδικασθέντες, τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον ἐτέλεσαν.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων ἱερομαρτύρων Ἀπολλωνίου, καὶ Βιταλλίου ἐπισκόπου Ῥαβέννης, καὶ Ἀπολλωνίου, καὶ μάρτυρος Εὐγενίου, καὶ τῆς Σωσάννης τῆς ἐν τῇ Λευκάτῃ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ. ΚΑ'.

Ἀθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Χριστίνης.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Χριστίνα ὑπῆρχε ἐν τῇ πόλει Τύρου· στρατιωτικῆν δὲ κατὰ τὸν νόμον ἐχούσα, εἰς πύργον ὑψηλὸν κατήχθη παρ' ἐαυτῆς πρὸς τὸ μὴ θεαθῆναι ὑπὸ τινος, ἀναβιβάσασθαι εἰς τὸν πύργον καὶ τοὺς ἑαυτοῦ θεοὺς, καὶ προσπελάξασθαι αὐτῇ θῆειν καὶ προσκυνεῖν αὐτοῖς. Αὐτὴ ἐκείνη κατανοήσασα τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν, οὐδὲμὲν προσέειπεν αὐτοῖς. Τοῦ δὲ οὐρανοῦ τὸ κάλλος διὰ τῆς τριβίδος βλέπουσα, καὶ ἐκ τῶν ποιημάτων τὸν Δημόδοκον κατανοήσασα, συνέτριψε τὰ εἰδώλια, καὶ ἐξέμαρτύρησεν. Καὶ διαγνωσθεῖσα, κατὰ τοῦ πύργου καταβιβάσασθαι, πᾶσαις τιμωρίαις καθυπεβλήθη, καὶ τὸν οἰκέτου πατρός. Ἀποκλεισθεῖσα δὲ καὶ εἰς φυλακὴν, ἐτρέφετο ὑπὸ ἀγγέλου· καὶ βίβεισα ἐν τῇ

το τὸ ὕδωρ εἰς βάπτισμα. Καὶ τῆς θαλάσσης ἐξεληθούσα, ἀπεκλείσθη πάλιν εἰς φυλακὴν. Μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς ἐξέτασιν πείσασα Διωνίῳ τῷ ἄρχοντι, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ μαυματουργήσασα, πολλοὺς ἐποίησε πιστεῦσαι Χριστῷ. Καὶ τοὺς μαστοὺς ἐκκοπέισα, καὶ κατὰ καρδίαν πληγήσασα τοῖς κονταρίοις, ἐτελειώθη.

MINI TΩ ΑΥΤΩ.

ΚΕ'

Μνήμη τῆς ἁγίας Ἀννης τῆς μητρὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἄννα, ἡ σεβασμία μήτηρ τῆς ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἦν μὲν ἐκ φυλῆς Λευὶ, ἀπὸ Βηθλεὲμ δὲ τῆς Ἰουδαίας, θυγάτηρ Ματθάν τοῦ ἱερέως· ὅστις Ματθάν ὑπῆρχεν ἱερατεύων ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Κλεοπάτρας, πρὸ τῆς βασιλείας Ἡρώδου υἱοῦ Ἀντιπάτρου. Ἔσχε δὲ θυγατέρας τρεῖς, Μαρίαν, Σόβην, καὶ Ἄνναν. Ἐγγυμὸς δὲ ἡ πρώτη θυγάτηρ ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἔτεκε Σαλώμην τὴν Μαρίαν. Ἡ δὲ δευτέρα καὶ αὐτὴ ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἔτεκεν Ἐλισάβετ τὴν μητέρα τοῦ Προδρόμου. Ἡ δὲ Ἄννα εἰς τὴν γῆν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἔτεκεν Μαρίαν τὴν Θεοτόκον. Ὡς εἶναι τὴν Σαλώμην, καὶ τὴν Ἐλισάβετ, καὶ τὴν Θεοτόκον θυγατέρας ἀδελφῶν τριῶν θηλειῶν. Ἡ δὲ Ἄννα, ὡς εἴπομεν, γεννήσασα τὸ μέγα ὄφελος, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἄχραντον, καὶ ὑπεράμωμον Θεοτόκον, καὶ ἀναθρεψάμεν καὶ ἀπαγάγουσα ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ ἀναθεῖσα αὐτὴν τῷ Θεῷ, πρὸς αὐτὸν χαίρουσα ἐξεδήμησεν.

Καὶ μνήμη τῆς ὁσίας Εὐπραξίας.

Ἡ ὁσία Εὐπραξία ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, οὗ καὶ συγγενῆς ἐτύγγανεν· θυγάτηρ δὲ Ἀντιγόνου τοῦ συγχλητικῷ. Οὗ τελευτήσαντος, αὐτὴ παρὰ τῆς μητρὸς Εὐπραξίας ἀνετίθη τῷ βασιλεῖ ὡς συγγενεῖ, καὶ ἐπιτρόπῳ αὐτῆς, φρονιζέσθαι ὅπ' αὐτοῦ. Καὶ μνηστευθεῖσα συγχλητικῷ τινι, ἐπειρὰ ἐκείνου πρὸ τῆς συναφείας ἐτελεύτησεν, τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς δοῦσα πτωχοῖς, μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς κατέλαβε τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν Θηβῶν. Καὶ εἰσελθούσα εἰς τὸ μοναστήριον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον ἑκατὸν μονάζουσαι, ἀπεκείρατο. Καὶ αὐτὴ μὲν προσήδρευσεν τῷ μοναστηρίῳ τὴν ἰσάγγελον βιοῦσα ζωὴν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς περιελθούσα τὰ κατ' ἀνατολὴν κτήματα αὐτῆς, καὶ τὰ μὲν πωλήσασα, καὶ δοῦσα πτωχοῖς, τὰ δὲ ἐκκλησίαις ἀναθεῖσα, ὁπίστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ὀλίγον ἐπιβιώσασα ἐκοιμήθη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ Εὐπραξία μεγάλης ἀρετῆς ἐλθοῦσα, καὶ θαύματα ποιήσασα, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Καὶ μνήμη τῆς ὁσίας Ὀλυμπιάδος.

Ἡ ὁσία Ὀλυμπιάς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου, τῶν υἱῶν Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Θυγάτηρ μὲν Ἀκούνδου τοῦ κόμητος, ἐγγόνῃ δὲ Ἀβλαβίου τοῦ ἐπάρχου· νόμφη δὲ μόνον χρηματίσασα, γυνὴ δὲ οὐδένης. Τοῦ γὰρ λαδόντος αὐτὴν πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, παρθένος ἄμα καὶ χήρα διέμεινε. Διατελέσασα δὲ πάντα τὸν βίον αὐτῆς ἐν νηστείαις καὶ προσευχαίς, καὶ ταῖς τῶν

A rem conjecta, post patris sui interitum ad Dionem præsidem in quæstionem adducta, dirissimis verberibus cæsa est. Postremo cum ob patrata miracula complures ad fidem Christi amplectendam adduxisset, mamillis abscissis, hastisque cordi infixis, vitam finivit.

EODEM MENSE.

Die vicesima quinta

Commemoratio sanctæ Annæ matris Deiparæ.

Anna venerabilis mater gloriosæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque Virginis Mariæ, erat ex tribu Levi de Bethlehem Judææ, filia Matthan sacerdotis. Hic vero Matthan sacerdotio fungebatur, regnante Cleopatra, antequam Herodes Antipatri filius regnaret: habuit autem tres filias, Mariam, Soben et Annam. Nupsit autem prima filia in Bethlehem, genuitque Salomen, quæ et Maria. Altera quoque nupsit in Bethlehem, et genuit Elisabeth matrem Præcursoris. Anna vero nupsit in terra Galilææ, et genuit Mariam Deiparam: ita ut Salome, Elisabeth ac Deipara 180 sint trium sororum filiæ. Itaque Anna cum genuisset, ut præfati sumus, magnam utilitatem, mundique salutem, immaculatam omnisque labis expertem Deiparam, eamque educasset, atque in templum Domini adduxisset, Deoque obtulisset, ad ipsum gaudens migravit.

Et commemoratio sanctæ Eupraxiæ.

Sancta Eupraxia, imperante Theodosio, claruit, cujus et affinis fuit, filia autem Antigoni senatoris: quo defuncto, ipsa a matre Eupraxia ad imperatorem adducta tanquam affinem et procuratorem suum, sub ejus tutela vixit. Senatori autem cuidam desponsa, cum hic, antequam ei copularetur, obiisset, facultates suas pauperibus distribuens, una cum matre in urbem Ægypti Thebas concessit: et monasterium ingressa, in quo centum sanctimoniales degebant, vitam angelis æqualem duxit. Mater vero cum suas possessiones, quæ in Oriente erant, circumiens vendidisset, easque partim pauperibus dedisset, partim ecclesiis obtulisset, ad monasterium regressa, paulo post obdormivit. Post hæc Eupraxia cum ad culmen virtutis devenisset, et miracula patrasset, requievit in Domino.

Et commemoratio sanctæ Olympiadis.

Sancta Olympias, imperantibus Arcadio et Honorio filiis Theodosii Magni, filia fuit Acundi comitis, neptis autem Ablabii præfecti, sponsa tantum appellata, nullius tamen uxor: qui enim eam duxerat, cum ad Dominum migrasset, ipsa virgo simul et vidua remansit. Cunctos autem vitæ dies in jejuniis, orationibus et summa in pauperes liberalitate transigebat. Quas vero possidebat facul-

tates omnes in famulatum pontificum Christi exhauriens, beatum Joannem Chrysostomum maxime honorabat, eidem in suis infirmitatibus deserviens. Postquam autem ille injustum exsilium 181 ab Eudoxia imperatrice passus fuisset, tandem et ipsa confessionis corona exornata est. Nam pro veritate relegata, multas tribulationes sustinuit. Sed usque in finem Deo gratias agens spiritum tradidit.

Et commemoratio sanctorum 63 Patrum nostrorum, qui in quinta synodo congregati sunt.

Anno septimo Justiniani imperatoris, Anthimus hæreticus factus est Constantinopolitanus patriarcha, qui olim Trapezuntis episcopus erat. sed inde translatus, ad magnam regis urbis cathedram ascendit. Cum vero hæreticus esset, ab orthodoxis ejectus est, et in ejus locum sanctissimum Ecclesie Constantinopolitanæ presbyterum, et Sampsonis Xenodochio præfectum Menam Agapetus magnæ Romæ papa ordinavit. Eo præsulè innotuere Severus et Petrus, homines hæresim omnem in seipsis circumferentes, qui Ecclesiam Christi perturbarunt, orthodoxos vexantes. Quamobrem Justinianus imperator synodum sexaginta quinque sanctorum Patrum Constantinopolim convocavit, eosque cum a seclis, necnon universas hæreses anathematizavit. Hinc Ecclesia Dei memoriam hujus synodi recolens, Deum glorificat.

EODEM MENSE.

Die vicesima sexta

182 *Certamen sacrosancti martyris Hermolai et sociorum.*

Hermolaus sacromartyr, ejusque socii Hermippus et Hermocrates, ex clero Ecclesie Nicomedieusis presbyteri, reliqui fuerant ex viginti millibus sanctorum, quos in ecclesia impus Maximianus combussit. In quadam autem domuncula absconditi erant. Postquam vero sanctus Panteleemon comprehensus, et in quæstionem ad impium Maximianum adductus fuisset, compulsus est indicare, ubinam Hermolaus lateret: cumque mentiri nesciret, locum confessus fuit. Capti igitur Hermolaus, Hermippus et Hermocrates, vincique, et ad tyrannum adducti libere Christum confessi sunt; et idola quidem irridebant probrisque incessebant; eos autem qui in illa crederent miseros vocabant. Quamobrem diversis tormentis excruciat, capite flexi sunt: atque ita consummati, regnum insolubile vitamque sempiternam receperunt.

Et certamen sancti martyris Sancti et sociorum.

Hi, Marco Antonino imperante, ex urbe Ravenna provincie Italie fuerunt. Quod autem Christum confiterentur, a provincie præfecto comprehensi, primum quidem durissimis suppliciis affecti sunt,

α δεομένων εὐποιεῖτε, καὶ πᾶσαν, ἣν εἶχε, περιούσιον κενώσασα εἰς θεραπείαν τῶν τοῦ Χριστοῦ ἀρχιερίων, καὶ τὸν μακάριον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον διαφέροντως τιμῆσασα, καὶ ἐν ταῖς ἀσθενείαις θεραπεύσασα, ἐπειδὴ περ ἐκεῖνος ἕδικον ἐξορίαν κατὰ τῆς βασιλείας Εὐδοξίας ὑπέστη, ἐπὶ τέλει καὶ αὐτὴ τῆς ὁμολογίας κατεκομίσθη στεφάνῳ. Ἐξορισθεῖσα γὰρ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπέμεινεν. Ἀλλὰ μέχρι τέλους εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Καὶ μνήμη τῶν ἁγίων ξε Πατέρων, τῶν ἐν τῇ ε' συνόδῳ συναλεθόντων.

Τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας, ἦν πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμος ὁ αἰρετικός, γεγονὼς μὲν Τραπεζοῦντος ἐπίσκοπος, μεταθεῖς δὲ καὶ προχειρισθεὶς ἀρχιερεὺς τοῦ μεγάλου θρόνου τῆς βασιλεύσης. Ἀλλ' αἰρετικὸς ὢν ἐκείνος, ἐξεβλήθη παρὰ τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτοῦ Μηναῖς ὁ ἀγιώτατος πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ξενόδοχος τῶν Σαμψῶν ὀπὸ Ἀγαπητοῦ πάπα τῆς μεγάλης Ῥώμης. Ἐπὶ τοῦτου ἀναφανέντες Σεύηρος, καὶ Πέτρος, ἄνθρωποι πᾶσαν αἴρεσιν ἐν ἑαυτοῖς περιφέροντες, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ταράσσοντες, ἐλάτουν τοὺς ὀρθοδόξους. Καὶ συγκαλεῖται σύνοδος ἐξηκονταπέντε ἁγίων πατέρων Ἰουστινιανῶς ὁ βασιλεὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀναθεματίζει αὐτοὺς τε καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν, καὶ πᾶσαν αἴρεσιν. Ἐκτοτε οὖν ἐορτάζουσα ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τὴν τοιαύτην ἀνάμνησιν, δοξάζει τὸν Θεόν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Κζ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐρμολάου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἐρμόλαος ὁ ἱερομάρτυρ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ἐρμύππος, καὶ Ἐρμυκράτης ἐκ τοῦ κλήρου τῆς ἐν Νικομηδείᾳ Ἐκκλησίας ὀπῆρχον πρεσβύτεροι περιλειφθέντες ἐκ τῶν καυθέντων δυσμυρίων ἁγίων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὀπὸ Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς, καὶ κρυπτόμενοι ἐν τινι δωματίῳ. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἅγιος Παντελεῖμων κρατηθεὶς, καὶ εἰς ἑξέτασιν ἀχθεὶς Μαξιμιανῷ τῷ δυσσεβεῖ, ἠναγκάσθη περὶ Ἐρμολάου εἰπεῖν, ποῦ κρύπτεται: καὶ μὴ εἰδὼς ψεύδεσθαι, ὠμολόγησε τὸν τόπον: ἐκρατήθησαν καὶ αὐτοὶ Ἐρμόλαος, Ἐρμύππος, καὶ Ἐρμυκράτης. Καὶ δέσμοι παραστάντες τῷ τυράννῳ, ὠμολόγησαν παρῆρτι τὸν Χριστὸν, καὶ τὰ εἰδῶλα διεχλεύασαν καὶ διασύραν, καὶ τοὺς εἰς αὐτὰ πιστεύοντας ἀθλοῦς ἐπακάλεσαν. Ὅθεν διαφόρως τιμωρηθέντες, ἀπακράτισθησαν: καὶ οὕτω τελειωθέντες ἀπίλαβον βασιλείαν τὴν ἀκατάλυτον καὶ ζωὴν αἰδίου.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σάγκτου, καὶ τῆς συνόδου αὐτοῦ.

Οὗτοι ὀπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Ἀυτινίου, ἐκ Ῥαβέννης τῆς πόλεως χώρας Ἰταλίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες κατὰ τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος, πρῶτον μὲν ἰδρακνήθη-

σαν σφοδρῶς, τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι καταναγκαζόμενοι. Καὶ τοῦτο μὴ ποιήσαντες, παρεδόθησαν φυλακῇ. Ἐπειτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, πάλιν ἐτιμωρήθησαν. Ὁ μὲν γὰρ χαλκᾶ πέπλα πεπυρωμένα κατὰ τῶν πλευρῶν ἐδέξατο· ὁ δὲ θηρίοις ἐξεδόθη· ὁ δὲ εἰς σιδηροῦν θρόνον πεπυρωμένον ἐκαθίσθη. Καὶ γυνή τις τυφθεῖσα ἀπὸ πρῶτας ἕως ἑσπέρας, καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεῖσα, καὶ θηρίοις ἐδοθεῖσα. Καὶ ἵπποις προσδεθεῖσα, καὶ ἐπὶ πολὺν σφομαμένην, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐν τῇ φυλακῇ βληθέντες, σχοινοῖς ἀπεπνίγησαν, καὶ βορᾶ τοῖς κυσὶν ἐβρίφησαν, καὶ ἄψυστα τὰ λείψανα αὐτῶν διαμείναντα, τῷ ποταμῷ Ῥοδαῶν ἐναπέβριφθησαν.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Παλαιολαυρίου καὶ τοῦ ἁγίου Μαιουρίου.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

KZ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μαγιστομάτυρος Παντελεήμονος.

Παντελεήμων, ὁ τοῦ Χριστοῦ μέγιστος μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Νικομηδείας, υἱὸς δὲ Εὐστοργίου Ἑλληνοῦ, καὶ Εὐδούλης Χριστιανῆς, ἰατρὸς τὴν τέχνην. διδάχθεις ταύτην μὲν παρὰ Εὐφροσύνου, δόξαν μεγίστην ἔχοντος ἐν τοῖς ἰατροῖς· τὴν δὲ τοῦ Χριστοῦ πίστιν παρὰ Ἑρμολάου τοῦ πρεσβυτέρου, ὑπ' οὗ καὶ ἐβαπτίσθη. Δι' ἣν καὶ παῖδα ὑπὸ ἐχθρῶν πληγέντα, καὶ θανατωθέντα ἀνέστησε, καὶ τυφλὸν ἀναβλέψαι ἐποίησε· καὶ ἄλλα πολλὰ διενήργησε θαύματα. Διαγνωσθεὶς δὲ τῷ βασιλεῖ Μαξιμιανῷ, καὶ κρατηθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐδρασανίσθη διαφόρως. Καὶ τελευταῖον τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἀπόφασιν λαβὼν, δεθεὶς ἀλύσει, καὶ καταλαβὼν τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, προσεδέθη δένδρῳ ἑλαίας. Καὶ ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν, ἐβρέυσεν αἷμα, καὶ γάλα· ὅπερ μέχρι τῆς σήμερον φαινόμενον, παρέχει τοῖς προσερχομένοις πᾶσι πιστοῖς ἴαματα.

Καὶ μνήμη τῆς ἁγίας Ἀνθοῦσης.

Ἡ ὁσία Ἀνθοῦσα ὄπῃρξε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Καβαλλίνου. Καταλιπούσα δὲ τὸν κόσμον, καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα, ἐν ἕρεσι καὶ σπηλαίοις διέτριβεν. Καὶ εὐρούσα μοναχὸν τινα πρεσβύτερον ἄγιον ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ Μαντινίου προσκαθεζόμενον, ἐκείνον ἐμύμησαστο εἰς ἄσκησιν. Καὶ εἰς τοσοῦτον προσήλθεν ἀρετῆς, ὥς καὶ εἰς φοῦρον ἐκκαέντα σφοδρῶς εἰσέλθειν, καὶ μὴ καῖναι. Μετὰ δὲ τελευταίην Σισινίου τοῦ ἁγιωτάτου πρεσβυτέρου, διαγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καβαλλίνου, ἦτι τὰς ἁγίας εἰκόνας τιμᾶ καὶ σέβει, ἠναγκάσθη παρὰ τῶν ἀποσταλέντων, ἀρνήσασθαι τὴν τούτων προσκύνησιν. Καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐτόφθη σφοδρῶς. Ἐπὶ δὲ μὴ δυναμένη τεκεῖν, τῇ τοῦ βασιλέως ἐμήνυσε γυναικὶ παῖδια δύο γενῆσαι, τὸ μὲν ἄρσεν, τὸ δὲ θῆλυ· τούτου γενομένου, ἀπελύθη τῆς βασάνου. Καὶ οὕτως παρεσκεύασε τὴν βασιλίαν διατεθῆναι πρὸς αὐτήν, ὥς καὶ εἰς μητρὸς τῆς ἔχειν. Καὶ οὕτως ἐκοιμήθη.

A ut sic abnegare Christum adigerentur: sed id se commissuros negantes, in carcerem conjecti, mox inde educti, rursus torti fuere: et alius quidem candentes laminas æneas lateribus subjectas habuit; alius feris traditus; alius in sede ferrea candente impositus est. Quædam autem mulier manensque ad vesperam flagris cæsa, mox in lignum suspensa, ferisque objecta, equis demum alligata, ab iisque diutius raptata, spiritum tradidit. Reliqui vero in carcerem detrusi, funibusque strangulati, canibus ad devorandum projecti sunt: quorum reliquæ cum intactæ mansissent, in Rhodanum fluvium jactæ fuerunt.

B Et commemoratio sancti Joannis Palæolauritæ, et sancti Mauriti.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima.

Certamen sancti magni martyris Panteleemonis.

Panteleemon maximus Christi martyr, ex urbe Nicomedia, filius fuit Eustorgii ethnici, et Eubules Christianæ, professione medicus: quam quidem artem ab Euphrosyno maximam inter medicos gloriam adeptus didicerat; Christi autem fidem ab Hermolao presbytero accepit, a quo et baptizatus est: ob eamque et puerum viperæ morsu interfectum ad vitam revocavit, et cæco visum restituit, et alia plura miracula patravit. Delatus autem ad Maximianum imperatorem, et comprehensus, cum Christum confessus fuisset, diversis tormentis excruciat fuit. Postremo accepta capitis sententia, vinculis constrictus, et ad locum supplicii ductus, olivæ alligatus, et capite truncatus, sanguinem et lac emisit; quæ usque in hodiernum diem conspiciuntur, et fidelibus omnibus accedentibus curationes præstant.

Et commemoratio sanctæ Anthusæ.

Sancta Anthusa floruit, imperante Constantino Caballino. Cum autem abdicato sæculo Christum concupisceret, in montibus et speluncis sese exercuit: et sanctum quemdam monachum ac presbyterum in Mantinei terris commorantem nacta, hunc in religiosa exercitatione imitandum suscepit eoque in virtutibus profecit, ut ardentem caminum ingressa, nullam flammæ læsionem senserit. Post obitum vero sanctissimi presbyteri Sisinnii, agnita a Caballino, quod sanctas imagines honoraret coletque, missis ad eam nuntiis compulsâ illarum adorationem abnegare, 184 cum illa facere recusaret, diris verberibus cæsa fuit. Sed cum imperatoris uxore in partus difficultatem incidente, illa indicasset, binos infantes, masculum, scilicet, et feminam, imperatricem esse innoxuram, idque, sicut prædixerat, contigisset; a tormentis liberata, sic imperatricem erga se affectit, ut matris loco ab ea haberetur. Atque hunc in modum obdormivit.

EODEM MENSE.

Die vicesima octava.

Certamen sancti martyris Eustathii Ancyrae.

Eustathius Christi martyr, cum professione miles esset, ac religione Christianus, ad Cornelium Ancyrae praesidem adductus, interrogatusque, Christum libere confessus est. Quamobrem graviter verberatus spondylisque perforatis, funibus alligatus, raptatur ab urbe Ancyra usque ad Sangarum fluvium, sequente ac vidente eodem praeside. Illic vero in theca inclusus, in eumdem fluvium demergitur. Sed, Deo volente, superveniens divinus angelus, thecam ad terram eduxit, inventusque est in ea sanctus illaesus et psallens: Qui habitat in adjutorio Altissimi, et caetera. Quod cum praeses didicisset, pudore perfusus, educto gladio seipsum in teremit. Sanctus autem martyr orans, divinique muneris particeps factus per emissam sibi caelitus columbam, manibus apparentis angeli spiritum tradidit: ejus vero reliquiae in eadem urbe Ancyra depositae fuere.

185 Et certamen sancti martyris Acacii.

Acacius Christi martyr claruit, imperante Licinio: ad quem adductus, cum Christum confessus fuisset, suspensus et excarnificatus est. Deinde Terentio praefecto traditus, ejusque jussu in candentem ollam pice, oleo seboque plenam injectus, incolumis evasit. Praefectum vero Apameam et Apolloniadem abeuntem sequi compulsus, ibique in fanum idolorum adductus, fuis precibus simulacra omnia contrivit. Postea tribuno traditus, graviterque caesus, cum feris pugnavit. Mox in fornacem injectus, illaesus permansit. Tribunus vero frigefactam fornacem existimans, cum eam visurus appropinquaret, flamma combustus, in pulverem redactus est. At Acacius Possidonio praesidi traditus, gravibusque catenis ferreis circumdatus, Miletum abductus fuit: ubi cum idola rursus contrivisset, capite obtruncatus, sanguinem et lac emisit.

Et certamen sanctorum apostolorum Prochori, Nicanoris et sociorum.

EODEM MENSE.

Die vicesima nona.

Certamen sancti martyris Callinici.

Callinicus Christi martyr ex regione Ciliciae, Christianus cum esset, verbumque Christi doceret, hortabatur, a rebus quidem vanis se abstinere, universorum autem factorem Christum agnoscere. Quamobrem comprehensus, et ad praesidem adductus, omnigenis ab eo tormentis subjectus est: mox ferreis calceamentis cum clavis acutis subligatis, ante equos usque ad urbem Gangram stadiis sexaginta dissitam currere adactus, cum sexaginta stadia pedibus confecisset, videns abducentes ipsum milites praesi animam agere, fuis precibus

A

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΒ'

Ἐθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐσταθίου Ἀγκύρας.

Εὐστάθιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, στρατιώτης μὲν ἦν, χριστιανὸς δὲ, καὶ προσαχθεὶς Ἐκερνήλιφ τῷ ἡγεμόνι Ἀγκύρας, καὶ ἐρωτηθεὶς, παρρησιαστικῶς ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ τοὺς ἀστραγάλους τρυπηθεὶς, καὶ σχοινίοις περιλειφθεὶς, σύρεται ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀγκύρας ἕως τοῦ Σαγγάρου ποταμοῦ, ἀκολουθοῦντος καὶ ὄρωντος τοῦ ἡγεμόνος. Ἐκείσε δὲ ἐν γλωσσοκόμφῳ βληθεὶς, ἐβρίφη ἐν τῷ ποταμῷ. Κατ' εὐδοκίαν δὲ τοῦ Θεοῦ ἐπιστὰς θεῖος ἄγγελος, ἐξήγαγε τὸ γλωσσοκομον ἐπὶ τὴν ξηρὰν, καὶ εὗρέθη ἐν αὐτῷ ὁ ἅγιος ἀδελθεὶς ψάλλων. Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, καὶ τὰ ἐξῆς. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἡγεμὼν καὶ αἰσχυρθεὶς, σπασάμενος μάχαιραν, ἀνείλεν αὐτόν. Ὁ δὲ ἅγιος μάρτυς εὐχόμενος, καὶ μεταλαβὼν τῆς θείας δωρεᾶς διὰ τῆς ἐκπεμφθείσης αὐτῷ οὐρανῶντος περιστερᾶς, ταῖς χερσὶ τοῦ ἐπιφανέντος ἀγγέλου τὸ πνεῦμα παρέβητο. Καὶ κατετίθη τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ἀγκύρα.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου.

Ἀκάκιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικιννίου, ᾧ καὶ παραστὰς, καὶ τὸν Χριστόν ὁμολογήσας, καὶ κρεμασθεὶς ἐξέσθη. Εἶτα παρεδόθη Τερεντίῳ τῷ ἐπάρχῳ ὑπ' οὗ εἰς τήγανον πεπωρωμένον ἐνεβλήθη, πίσσης καὶ ἐλαίου καὶ στίαιος πεπληρωμένον. Καὶ μὴδὲν ἀδικηθεὶς, εἰς Ἀπάμειαν, καὶ Ἀπολλωνιάδα τῷ ἡγεμόνι ἀπερχομένῳ ἐκλούθειν ἠναγκάσθη. Ἐνθα ἐν τῷ ναφ εἰσπαθεὶς τῶν εἰδώλων, προσευχόμενος πάντα συντριψί τὰ ξύανα. Μετὰ ταῦτα τῷ τριβούνῳ παραδοθεὶς, καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς ἐθηριομάχησεν. Εἶτα εἰς φῶρην ἐμβληθεὶς, ἀδελθεὶς διέμεινεν. Δόξας δὲ ὁ τριβούνος ψυχρὸν εἶναι τὸν φούρνον, καὶ προσεγγίσας ἰεῖν, αὐτὸς μὲν κατακαεὶς, εἰς κοινορτὸν ἐγένετο· ὁ δὲ Ἀκάκιος παρεδόθη Ποσιδωνίῳ τῷ ἄρχοντι. Καὶ περιθεθεὶς βαρέα σιδήρα, ἤχθη εἰς Μίλητον· καὶ κἀκεῖ συντριψας τὰ εἶδωλα, ἐτίμηθη τὴν κεφαλὴν, τῆς τομῆς βρυσάσης αἷμα καὶ γάλα.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων ἀποστόλων Προχόρου, Νικάνωρος, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΘ'

Ἐθλησις, τοῦ ἁγίου μάρτυρος Καλλινίκου.

Καλλινίκος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Κιλικίας· χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ παρήνει μὲν ἀπέχεσθαι τῶν ματαίων, τὸν δὲ ποιητὴν τοῦ παντός ἐπιγινώσκων Χριστόν. Ὅθεν κρατηθεὶς, ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα, καὶ παρ' αὐτοῦ παντοίαις βασάνοις ὑποβλήθεις, ὑποδήματα σιδηρὰ μετὰ ἡλῶν ὀξέων ὑπεδίσθη, καὶ ἠναγκάσθη τρέχειν ἔμπροσθεν τῶν ἵππων μέχρι τῆς πόλεως Γάγγρας ἀπεχούσης σταδίου ἐξήκοντα. Καὶ περσεύσας ἐξήκοντα στάδια, καὶ ἰδὼν τοὺς ἀπείχοντας αὐτὸν στρατιώτας τῷ ὀπίφει λειποφυχόντας, προσευ-

ξάμενος ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότισεν αὐτούς. Καὶ φθάσας τὴν πόλιν Γάγγραν, ἀπεκρίσθη εἰς φυλακὴν. Καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐβλήθει, καὶ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ μὴ πεισθεὶς, πυρὶ ἐτελειώθη. Καὶ κατέθη τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον χερσὶ Χριστιανῶν ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς τελειώσεως.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἰωάννου μητροπολίτου Χαλκηδόνος.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἴτω.

Α'

Μνήμη τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ στρατιώτου.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου στρατεύομενος. Ἀποσταλεὶς οὖν μετὰ καὶ ἑτέρων στρατιωτῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ἦν μὲν τοῖς ὁρῶσι διώκτης· συνεμάχει δὲ κρύφα τοῖς Χριστιανοῖς· τοῖς μὲν πρό τοῦ κρατηθῆναι μηνύων φυγεῖν· τοῖς δὲ μετὰ τὴν κατάσχεσιν λάθρα ἐπινοῶν τὴν ἀπόδρασιν. Οὐ μόνον δὲ τὸ συμπαθεὶς πρὸς τούτους ἐπεδείκνυτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐνόεσιν ἐχορήγει τὰ ἐπιτήδεια. Καὶ προσευχαῖς καὶ νηστείαις, καὶ τῶν ἀσθενῶν ἐπισκέψει, καὶ ταῖς τῶν θλιβομένων παραμυθιαῖς τὸν βίον αὐτοῦ ἐπακόσμηι καὶ πρὸς τὸ σεμνὸν κατεβύβησεν. Οὕτω δὲ βιώσας, ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο· καὶ κατέθη ἐν τόπῳ, ἔνθα καὶ οἱ ξένοι ἐτίθεντο· ἐγνώσθη δὲ ὑστερον γυναικὶ τινὶ δι' ἀποκαλύψεως· δεῖ αὐτῇ ἐπιστάς, τὴν τε ἐν τῷ βίῳ πράξιν αὐτοῦ καὶ ὃ ἐπακέλητο ὄνομα, διεσάφησε. Θαυματουργῶν δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐπέχει καὶ τοὺς ὄρασμοὺς τῶν θούλων.

Καὶ μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρίσκεντος, Ἐπαινετοῦ καὶ Ἀνδρονικοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἴτω.

ΛΔ'

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἰουλίτης.

Ἰουλίττα, ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ πόλεως Καισαρείας Καππαδοκίας. Δίχην δὲ ἔχουσα πρὸς τινὰ πλεονεκτικὸν ἄνδρα, καὶ βίαιον, δεῖ γῆς ταύτης τὸ πλεῖον ἀποτεμῶν, καὶ ἀγροὺς, καὶ ζῶα, καὶ κώμας, καὶ οἰκίας, καὶ πᾶσαν τὴν τοῦ βίου κατασκευὴν πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε, καταφρονῶν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ Θεοῦ, συκοφάνταις καὶ ψευδομάρτυσι, καὶ δωροδοκίαις τῶν δικαζόντων ἐπειροδόμενος· παραστᾶσα τῷ δικάζοντι, καὶ ἀρξαμένη ἀναδιδάσκειν τὴν τοῦ ἀνδρὸς τυραννίδα, διεβλήθη παρ' αὐτοῦ, ὡς εἶη Χριστιανή. Καὶ πρὸς μηδὲν ἰδοῦσα τῶν παρόντων, ἀλλὰ πάντων καταφρονήσασα· Ἐβρίτω, εἶπεν, ὁ βίος, καὶ ἡ τούτου δόξα. Ἐγὼ γὰρ τὸν ἀπάντων δημιουργόν, καὶ ποιητὴν οὐκ ἀρνήσομαι. Παραστᾶ οὖν ὁ ἄδικος κριτῆς πυρὶ ταύτην παρέδωκεν. Ἡ δὲ κάμιος περισχούσα τῆς ἁγίας τὸ σῶμα, ὡσπερ τις θάλαμος φωτεινός, τὴν μὲν ψυχὴν ἐπὶ τὴν οὐράνιον χώραν ἐπεμψεν, τὸ δὲ τίμιον αὐτῆς σῶμα ἀκέραιον διεσώσατο τοῖς προσήκουσι, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐδοκίμου τοῦ Νέου.

Οὗτος ὁ μακάριος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεο-

Aquam e terra eduxit, eosque potavit. Cum vero in urbem Gangram pervenisset, in carcerem conjectus paucisque post diebus inde eductus, compellebatur Christum **186** abnegare; quod cum se commissurum negaret, igne vitam finivit: venerandæ autem illius reliquiæ manibus Christianorum in eodem supplicii loco depositæ fuerunt.

Et commemoratio sancti Patris nostri et confessoris Joannis metropolitæ Chalcedonis.

EODEM MENSE.

Die tricesima.

Commemoratio beati Joannis militis.

Hic sub Juliano Apostata militabat. Cum autem missus fuisset una cum aliis militibus, ut Christianos persequeretur, illos quidem persequi videbatur; sed clam patriocinium Christianorum suscipiens, aliis quidem, antequam caperentur, significabat ut fugerent; aliis vero, postquam comprehensi fuerant, occultam fugam parabat. Neque vero commiserationem duntaxat erga istos ostendebat; sed etiam indigentibus necessaria suppedibat, vitamque suam orationibus, jejuniis, infirmorum visitationibus, afflictorumque consolatione exornabat, et ad honesti normam reformabat. Atque hunc in modum cum vixisset, in Domino requievit, depositusque fuit in loco, ubi peregrini condebantur. Novissime autem cuidam mulieri per visionem innotuit: ei enim apparens, vitæ quidem actus nomenque suum indicavit: miracula autem plurima patrat; sed servorum in primis fugam cohibet.

C Et commemoratio sanctorum apostolorum Silæ, Silvani, Crescentis, Epæneti et Andronici.

EODEM MENSE.

Die tricesima prima.

187 *Certamen sanctæ martyris Julittæ.*

Julitta Christi martyr ex Cæsarea Cappadociæ urbe oriunda, cum litem haberet adversus quemdam virum avarum et violentum, qui terræ hujus plenitudinem sibi vendicaturus, et agros, et animalia, et pagos, et servos, et omnem vitæ apparatus ad se ipsum transtulerat, justitiam atque Deum flocci pendens, calumniatoribus, falsisque testibus, et muneribus judicibus oblatis confisus: cumque illa coram iudice astaret, cœpissetque hominis tyrannicam usurpationem exponere; ab eodem, quod Christiana esset, accusata fuit. At illa nihil præsentium respectans, sed omnia contemnens: Abeant inquit, vita, ejusque gloria: ego enim rerum omnium factorem et conditorem non negabo. Exemplo itaque iniquus iudex flammis illam adjudicavit. Fornax vero sanctæ corporis, velut splendidus thalamus, complexa, animam quidem ad cœlestem regionem transmisit; venerandum autem ejus corpus integrum et incorruptum cognatis, et universis fidelibus servavit.

Et commemoratio sancti Patris nostri Eudocimi junioris.

Hic beatus, imperante Theophilo Christi hoste,

claruit. Parentes Cappadoces fuere, qui sæculi splendorem (patricii quippe erant) cum orthodoxa religione conjunxerant. Quamobrem Eudocimus ab eis ad virtutem optime educatus, ad Candidati honorem a Theophilo provectus, militiæ præfecturam etiam obtinuit, primum quidem apud Cappadocum provinciam, deinde apud Charsianum. Justa ubique statera erat, et regula, omnemque æqualitatem observans, plurimas quotidie eleemosynas erogabat, ecclesias exornabat, viduas et pupillos vindicabat, **188** et omnium absolute virtutum speciem referebat. Per hunc modum virtutum Deum versatus, corporis ægritudine tandem correptus, spiritum Deo reddidit. Ejus autem propinqui mandatum ipsius implentes, eundem cum vestibus et calceamentis sepelierunt, quem Deus pluribus miraculis illustravit.

MENSE AUGUSTO

Die prima.

189 *Certamen sanctorum Maccabæorum.*

Eleazarus, vir ille spectatissimus, qui Hierosolymis habitabat, magister erat septem sanctæ Solomonidis filiorum. Hierosolymis vero a Seleuco rege depopulatis, atque Hebræorum populo in captivitatem adducto, detenti fuerunt et isti, cogebanturque ex gentium victimis degustare, et pollutos comedere cibos; nunquam autem suasi, sed pro patriis legibus decertantes, diversis subjiciuntur cruciatibus. Primo quidem Eleazarus acriter cæsus, inque ignem iniectus, orans spiritum Deo tradidit. Pueri deinde eodem quo nati fuerant ordine, alius post alium adducti, tormentis, equuleis, rotis, et igni expositi, pro pietate sunt consumpti, mentis profecto rationem præseferentes supremam habentem in passiones potestatem. Tertio **190** eorum mater Solomonis sponte fornacem ingressa, super proprios moritur filios.

Et certamen sancti martyris Leontii et sociorum.

Christi martyres Leontius, et Alexander una cum sanctis suis sociis, fuerunt temporibus Diocletiani imperatoris ex Pamphyliae regione, diversis in locis nati, una tamen mente erga Dominum nostrum Jesum Christum animati, utpote ex Christianis orti progenitoribus. Itaque inter se inuito consilio, atque cunctis hujus sæculi rebus contemptis, accesserunt ad Dianæ fanum; eoque ingressi, omnia everterunt idola. Cogniti igitur, et comprehensi, vehementer cæduntur, unguibusque ferreis dilaniantur, ac subulis oculi eorum transfiguntur: et custodiæ traditi, ad plures dies sine cibo permanserunt. De carcere postea educti, feris sunt expositi. Sed eos belluæ minime læserunt. Demum gladii accepta sententia, capite fuere obruncati.

φίλου τοῦ μισοχρίστου. Ὁ δὲ οἱ γεννήτορες σὴ τῆ τοῦ βίου περιφανείᾳ (πατρικιοὶ γὰρ ἦσαν.) ὄφθαλμοῖς ἔγνωρίζοντο· Καππαδόκες τὸ γένος. Διὸ καλῶς ἰ Εὐδόκιμος ἀναγόμενος ὅπ' αὐτῶν τὰ εἰς ἀρετὴν, κἀνδιδάτος ὑπὸ Θεοφίλου ἐτιμήθη, καὶ στρατοδικῶν ἐτάχθη· πρῶτον μὲν κατὰ τὴν Καππαδοκίαν χώραν, ἔπειτα κατὰ τὸ Χαρσιανόν· ζυγός τις δίκαιος ὢν καὶ κἀνῶν, καὶ ἰσότητα πᾶσαν φυλάττων, ἐλεημοσύνας τε πλείστας ἐκτελῶν καθ' ἐλάχιστον, καὶ τὰς ἐκκλησίας καλλιερῶν· χήρας καὶ ὄρφανους ἐκδικῶν, καὶ ἀπλῶς πάσης ἀρετῆς ἰδέαν μετεργόμενος. Κατὰ Θεὸν οὖν πολιτευσόμενος, νόσφ' αἰματικῆ κατασχέσει, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο. Οἱ δὲ προσήκοντες τὴν αὐτοῦ κέλευσιν ἀποπληροῦντες, μετὰ τῶν ἐνδυμάτων, καὶ ὑποδημάτων ἔβησαν, θαύμασι πολλοῖς καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοξασθέντα.

ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ

Ἐν τῇ πρώτῃ.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μακκαβαίων.

Ἐλεάζαρ ὁ τιμιώτατος διδάσκαλος ἦν τῶν ἐπισημασμένων τῆς ἁγίας Σολομωνίδος, κατοικῶν ἐν Ἱεροσολύμοις. Πορθήσαντος δὲ Σελεύκου τοῦ βασιλέως τοιοῦτοσούμα, καὶ τὸ τῶν Ἑβραίων γένος αἰχμαλωτίσαντος, ἐκρατήθησαν καὶ οὗτοι· καὶ ἠναγκάστησαν ἑλληνικῶν ἀπογεύσασθαι (ουσιῶν καὶ μιαιροφᾶν) γῆσαι. Μὴ πεισθέντες δὲ, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν πατρῶν ἀγωνισάμενοι νόμων, διαφόροις ὑπεβλήθησαν τιμωρίαις. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Ἐλεάζαρος τυφθεὶς σφοδρῶς, καὶ εἰς τὸ πῦρ βληθεὶς, καὶ εὐξέμενος τῷ Θεῷ, τὸ πνεῦμα παρέδωκε. Δεύτερον δὲ οἱ παῖδες κατὰ τάξιν ὡς ἐγεννήθησαν καθ' εἰς ἀχθῆνας, καὶ ἀρθρεμθόλοις καὶ καταπέλταις, καὶ τροχοῖς, καὶ πυρὶ προσομιλήσαντες, ὑπὲρ εὐσεβείας ἐτελειώθησαν, δείξαντες ὄντως τὸν λογισμὸν αὐτοκράτορα τῶν παθῶν. Καὶ τρίτον ἡ αὐτῶν μήτηρ Σολομωνίς αὐτομάτως· εἰς τὴν κάμινον εἰσελθοῦσα τοῖς ἰδίοις ἐπαπίθανε τέκνοις.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λεοντίου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Λεόντιος, καὶ Ἀλέξανδρος οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες μετὰ τῆς ἱερᾶς συνοδίας αὐτῶν, ὄπῃ ἦσαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ ἐκ τῆς χώρας Παμφυλίας, ἐκ διαφόρων μὲν χωρίων ὄντες, μίαν δὲ γνώμην ἔχοντες πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς Χριστιανοὶ ἐν προγόνων τυγχάνοντες. Κοινῇ τοίνυν βουλευσάμενοι, καὶ πάντα τὰ βιωτικὰ εἰς οὐδὲν λογισάμενοι, κατέλαβον τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῶν. Ἐπὶ ἐν αὐτῷ γινόμενοι, κατέστρεψαν πάντα τὰ εἰδωλα. Γνωσθέντες οὖν καὶ κρατηθέντες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς, καὶ μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων ἐξέσθησαν, καὶ σουβλίους τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐξεκένθηθησαν. Καὶ φυλακῇ παραδοθέντες, ἄστροφοι διέμειναν ἐπὶ πολλαῖς ἡμέρας. Ἐπὶ τῆς φυλακῆς ἐκδηθέντες, ἔθηριώμαχσαν· τὰ δὲ θηρία οὐχ ἤσαντο αὐτῶν. Καὶ λαβόντες, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθησαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Β'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Στεφάνου καὶ τῶν
σὺν αὐτῷ.

Στέφανος ὁ ἱερομάρτυρ ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας
Οὐαλεριανοῦ ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Κρυπτόμε-
νος δὲ διὰ τὸν διωγμὸν ἐν οἰκῆματι, τοὺς πρὸς
αὐτὸν παραγενομένους Ἑλλήνας ἰδῶν, καὶ
διακόνους, καὶ πρεσβυτέρους ἐχειροτόνει, καὶ τὸν
θεὸν παρεκάλει ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας.
Ἰασάμενος δὲ καὶ τὴν θυγατέρα Ἐμεσίου τοῦ δη-
μάρχου, παρεσκευάσεν αὐτὸν βαπτισθῆναι· καὶ οὐ
μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναι-
κῶν, οἵτινες διαφόροις τιμωρίαις ἐταπεινώθησαν.
Τὰ δὲ λείψανα αὐτῶν συναγαγὼν ὁ ἀρχιερεὺς Στέ-
φανος, ἐντίμως ἐκήδευσεν. Εἶτα ἐν τῷ ναῷ τοῦ
Ἄρεως ἀναγκασθεὶς εἰσελθεῖν, καὶ προσκυνῆσαι, B
εἰσῆλθε, καὶ προσευξάμενος, κατέβηκε τὸ εἶδωλον.
Καὶ μετὰ ταῦτα λειτουργῶν ἀπεκαφαλίσθη, καὶ κα-
τετέθη ἐν αὐτῇ τῇ καθέδρῃ σὺν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ,
ἐπὶ χεῖρας κρατοῦντι τὸ τῆς πίστεως ἅγιον σύμβολον.
Καὶ εὗρεσις τῶν λεικάνων τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δάδα
καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμια-
νοῦ τοῦ βασιλέως ἐν τῇ πόλει Δοροστόλῳ ἐν τῇ χώρῃ
τῆς Θρακίης. Κρατηθέντες δὲ καὶ παραστάντες τῷ
ἄρχοντι, ἠναγκάσθησαν θῆσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ
μὴ πεισθέντες, ἐνεβλήθησαν εἰς φυλακὴν. Τοῦ δὲ
ἁγίου Μαξίμου ὑπαναγινώσκοντος τοῖς μάρτυσιν
αὐτοῦ τὰς θείας Γραφὰς, ὑπνώσαντες ὥρῃσι τὸν
διάβολον ὄπλα πολεμικὰ κρατοῦντα καὶ κατ' αὐτῶν C
πολεμοῦντα. Καὶ διεγερθέντες εἶδον ἄγγελον Θεοῦ
θάρσος αὐτοῖς ἐμποιοῦντα. Εἶτα ἐτύφθησαν δεινῶς,
καὶ λαβόντες τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἤχθησαν εἰς
τὸν τόπον τῶν καταδίκων, κακεῖ τὰς κεφαλὰς ἀπ-
ετμήθησαν μηνί Ἀπριλλίῳ κη'. Εὐρέθησαν δὲ τὰ
τίμιμα λείψανα αὐτῶν δι' ἁγγέλου μηνί Δεϋούστῃ
δευτέρῃ· ἅτινα νῦν κατακείνται ἐν τῷ οἴκῳ τῆς
ἁγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Βιγλεντίας ἰάσεσι πλειστάς
ἐπιτελοῦντα τοῖς προσερχομένοις αὐτοῖς.

Καὶ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυ-
ρος Στεφάνου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου
ἐφανερῶθι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος
Στεφάνου. Ἀνὴρ γάρ τις οἰκῶν τὴν κώμην, ἐν ἣ αὐτὸ
ὑπὸ γῆν ἐκρύπτετο, πρεσβύτερος, Λουκιανὸς ὄνομα, D
ἐκ θείας ὀπτασίας εὗρεν αὐτό. Καὶ γὰρ τρις τούτῃ
ἐπιφανείς ὁ πρῶταθλος, ἑαυτὸν κατεδήλωσεν. Καὶ
μαθὼν τοῦτο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης, καὶ χαρᾶς
πληθεὶς τὸν τόπον σὺν τῷ κλήρῳ κατέλαβε. Καὶ
ἀνορύξας εὗρε τὸν σορόν. Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο
μέγας, καὶ εὐωδία πλειστή.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ'

Μνήμη των ὁσίων Δαλμάτου καὶ Φαύστου καὶ
Ἰσααίου.

Ὁ ὁσιος Ἰσαάκιος πρότερον ἐν τῇ ἡρήμῳ ἀσκή-

A

EODEM MENSE.

Die secunda

*Certamen sacrosancti martyris Stephani et socio-
rum.*

Stephanus sacer martyr fuit Valeriano impera-
tore ex antiqua Roma Cum autem propter per-
secutionem sub domuncula latitaret, eos qui ad
ipsum ex gentibus accedebant, baptizabat; diaco-
nos, et presbyteros consecrabat; Deumque pre-
cabatur pro mundi salute. Sanitati vero peripsum
restituta filia Emesii tribuni plebis, non modo
illum, sed virorum etiam, mulierumque multitu-
dinem induxit, ut baptizarentur: qui variis con-
sumpti sunt cruciatibus. Horum autem reliquias
colligens pontifex Stephanus, honorifice sepelivit.
Exin templum Martis coactus introire, et adorare,
ingressus, Deumque deprecatus, prostravit idolum.
Post hæc dum sacris 101 ipse fungeretur, capite
obtruncatur: ac depositus fuit in ipsa cathedra,
simul cum suo discipulo, qui manu sanctum fidei
symbolum tenebat.

*Et inventio reliquiarum sancti martyris Dadæ et
sociorum.*

Hi sancti martyres, Maximiano imperatore, de-
gebant in Dorostolo Thraciæ civitate: detenti au-
tem, et ante præsidem stantes, idolis cogebantur
sacrificare. Quod cum facere detrectarent, in car-
cerem fuerunt injecti. Sancto vero Maximo præle-
gente suis martyribus sacras Scripturas, obdormi-
scentes ipsi diabolum intuentur, qui bellica per-
stringens arma, in eos pugnabat: atque experge-
facti, angelum Dei vident, qui eorum animos erige-
bat. Crudeliter postea verberantur: et gladii sen-
tentiam subeuntes, ad reorum locum ducti sunt,
ibique caput eis abscissum mensis Aprilis die
vicesima octava. Pretiosa ipsorum lipsana per an-
gelum reperta sunt die secunda Augusti. quæ
nunc jacent in templo sanctæ Deiparæ in Vigi-
lantiaæ ædibus posito, plurimasque efficiunt sana-
tiones accedentibus ad ea.

*Et translatio reliquiarum sancti Stephani protomar-
tyris.*

Imperante Constantino Magno inventæ sunt
reliquiæ sancti Stephani protomartyris. Qui-
dam enim presbyter, Lucianus nomine, qui in ea
villa habitabat, ubi sub terra eadem reliquiæ late-
bant, divina visione admonitus, illas invenit. Huic
cum primus athleta tertio apparuisset, seipsum
manifestavit. Quod ubi rescivit Joannes archiepi-
scopus, summa lætitia affectus, una cum clero in
locum illum processit: cumque effodisset, locu-
lum reperit. Repente autem terræ motus magnus
factus est, et plurimus fragrans odor.

EODEM MENSE.

Die tertia

102 Memoria sanctorum Dalmati, Fausti, et
Isaacii.

Beatus Isaacius prius in eremo virtutem exer-

cens, corporis affectionibus edomitis, dæmonibusque subactis, divina postea providentia Constanti-
nopolim concessit; et in quodam commorans ur-
bis monasterio, quod nunc Dalmati nuncupatur,
multis sua virtute, et doctrina suasit, ut mundo
derelicto monachi fierent, ac secum convenirent:
ex quibus fuit Dalmatus, et Faustus illius filius.
Ipse enim cum Theodosii imperatoris temporibus
miles esset, quadam die dum forte in sanctum in-
cidisset, hujus degustato colloquio, uxorem filiosque
deserens, Faustum filium solum secum assumens,
ad eum se contulit, et monasticæ vitæ sese addixit,
sum etiam filium detondens: atque adeo ad vir-
tutem sunt enixi, ut celeberrimi apud imperato-
rem essent et senatum ac plurima etiam miracula
patrarent ad Dei gloriam. Sic post Isaacii obitum
vitam finierunt.

EODEM MENSE.

Die quarta

Certamen sanctæ martyris Iæ et sociorum.

Hæc Sapore Persarum rege floruit, summæ se-
nectutis ætate provecta. Comprehensa autem cum
novem millibus Christianorum, qui captivi abducti,
a magorum principibus diverso tormentorum ge-
nere excruciabantur, una cum iis ista etiam beata
cruciatu constanti animo pertulit: et postquam
multis fuit pœnis vexata, capite plexa est.

108 Et certamen sancti martyris Eleutherii cubicu-
larit.

Eleutherius Christi martyr, Maximiano impera-
tore, ex urbe Byzantio oriundus, unus erat ex
senatoribus, idemque in numero eunuchorum im-
peratorii familiaris. Cum autem Deo placuisset ob
mandatorum illius doctrinam, non tamen divino
perfectus erat baptisate. Quare cupiens baptizari,
rogavit imperatorem, ut sibi permetteret in suum
suburbium pergere. Impetrata autem facultate, ad
Sangarum fluvium accessit, ibique subterraneam
ecclesiam construens, presbyterum adduxit, ab
eoque baptizatus fuit. Ut vero imperatorem fuge-
ret, morbum causatur. Quod ubi Maximianus re-
scivit, ad locum accedens, propriisque oculis tem-
plum altarisque apparatus intuitus, ira excanduit:
et comprehensum Eleutherium, diris primo tor-
mentis subjecit: mox capite obtruncavit.

EODEM MENSE.

Die quinta

Certamen sancti martyris Eusignii.

Eusignius Christi martyr ex magna urbe Antio-
chia, militiæ dux fuit temporibus Constantii pa-
tris magni Constantini, vixitque usque ad tempora
Juliani Apostatæ. Comprehensus autem Christianæ
fidei causa, quæstioni subjicitur. Cumque apostata
redargueret, quod Deo vero derelicto, ad vana
idola tanquam ad deos accessisset, fustibus cæsus,
darisque tormentis excruciatu est. Postquam

σας, καὶ τὰ πάθη τοῦ σώματος νεκρώσας, καὶ τοὺς
δαίμονας νικήσας, ὑστερον κατὰ θεῖαν πρόνοιαν τε-
ρεγένετο εἰς Κωνσταντινουπολιν, καὶ προσκαλεθεὶς
ἐνὶ τῶν τῆς πόλεως μοναστηρίων. ὁ τοῦ Δαλματου
νῦν λέγεται, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ τῆς διδ-
σκαλίας πολλοὺς ἔπεισε καταλείπειν τὸν κόσμον, καὶ
γενέσθαι μοναχοὺς, καὶ σωθῆναι. Ἐξ ὧν ἦσαν δὲλ-
ματος, καὶ Φαῦστος ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Οὗτος γὰρ στρα-
τιώτης ὢν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, ἐν μίᾳ
ἀπειθῶν καὶ συντυχῶν τῶ ἀγίῳ, καὶ τῆς ἐκείνου
ὀμιλίας γευσάμενος, καταλείπων καὶ γυναῖκα καὶ
τέκνα, μόνον δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φαῦστον ἀναλαβὼν,
ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ γέγονε μοναχὸς, ἀποκίρως
καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἠγωνίσαντο, ὡς περι-
βόητοι γενέσθαι βασιλεῦσι καὶ συγκλήτῃ, καὶ θαύ-
ματα διάφορα εἰς δόξαν Θεοῦ ἐπιτελέσαι· καὶ οὕτως
μετὰ τελευτῆν Ἰσαακίου τελειωθῆναι.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἴτω.

Δ'

*Ἄθλησις τῆς ἀγίας μάρτυρος Ἰαε καὶ τῶν ὄν-
αυτῆ.*

Ἀυτὴ ἦν ἐπὶ Σαβωρίου βασιλείᾳ Μερσῶν, πρι-
σοῦτάτην ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Συνελήφθη οὖν μετὶ
ἑννεα χιλιάδων Χριστιανῶν αἰχμαλώτων, πρὸς τὸν
ἀρχιμάγων διάφορος βασάνοις παραδοθέντων. Μετ'
ῶν καὶ ἡ μακρὰ ταῖς τιμωραῖς ἐνεκαρτέρει, ζῆς
μετὰ πολλῶν βασάνων ἀκίως, τὴν κεφαλὴν ἐκ-
ετμήθη.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ
κουδικουλαρίου.

Ἐλευθέριος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς
πόλεως Βυζαντίου ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανῶ, εἰς
τῆς συγκλήτου, εὐνούχος δὲ, καὶ τῶ βασιλεῖ προση-
κειωμένος. Ἐπεὶ δὲ εὐηδέστησεν μὲν τῶ θεῷ ἐν
τῆς τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ διδασκαλίᾳ, οὐκ ἦν ἔπι-
λειωμένος τῶ θεῷ βαπτίσματος, καὶ θέλων βαπτί-
σθῆναι, ἤτησεν τὸν βασιλέα, ἕσσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς
εἰς τὸ προάστειον αὐτοῦ· καὶ τυχῶν τῆς αἰτήσεως,
ἀπῆλθε πλησίον τοῦ Σαγγάρου ποταμοῦ. Καὶ ποιή-
σας ὑπὸ γῆν κρυπτὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσέειπεν
ἀγαθῶν, ἔδρακτοσθ ἐκεῖ· καὶ θέλων ἐμφυγεῖν τὸν
βασιλέα, προεφασίσαστο νόσον. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ
Μαξιμιανὸς παρεγένετο ἐπὶ τὸν τόπον, καὶ αὐτοῖ
ὀφθαλμοῖς ἰδὼν τὸν ναὸν, καὶ τὴν εὐκοσμίαν τοῦ θη-
σιαστῆριου, ὠργίσθη· καὶ κρατήσας αὐτὸν, καὶ
πρότερον ἰκανῶς βασάνισας, ὑστερον ἀπεκεφάλισεν.

ΜΗΝΙ Τῷ Αἴτω.

Ε'

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἀγίου μάρτυρος Εὐσιγίου.

Εὐσίγιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς
μεγάλης Ἀντιοχείας, γέγονε δὲ στρατηγὸς Κωνσταν-
τος τοῦ πατρὸς τῶ μεγάλου Κωνσταντίνου· καὶ
διαρκείας μέχρως Ἰουλιανῶ τοῦ παραβάτου, καὶ
κρατηθεὶς ὡς Χριστιανὸς ἤχθη εἰς ἐξέτασιν· καὶ
ἐλέγξας τὸν παραβάτην, ὡς τὸν ἀληθῆ Θεὸν κατα-
λιπόντα, καὶ τοῖς ματαίοις εἰδώλοις προσελθόντα ὡς
θεοῖς, ἐξέταθ' εἰς μάστιγας. Καὶ τιμωρηθεὶς ἰσχ-

ρῶς, ἐπειπερ ταῖς πληγαῖς κατεπονθήθη (ἐτῶν γὰρ ἦν ἑκατὸν δέκα) ἀπεβρίφη ἐν φυλακῇ. Καὶ μετὰ τινος ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβλήθει, καὶ πάλιν τῷ παραβάτῃ παραστάς ἠναγκάζετο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦναι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ πάλιν ἐλέγξας τὸν τύραννον, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· καὶ οὕτως ἐτελειώθη, ἀπολαβὼν στέφανον ἀμέραντον, καὶ ζωὴν αἰώνιον.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓΩ,

Ζ

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειδὴ πολλὰ περὶ κινδύνων καὶ τινων λυπηρῶν ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς μαθητὰς διελέχθη· καὶ τὰ μὲν ἦσαν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὰ δὲ ἀγαθὰ ἐν ἰλίπσι, βουλόμενος αὐτοὺς πληροφορησάσθαι, καὶ δεῖξαι, τίς ἐστὶν ἡ δόξα ἐκείνη, μεθ' ἧς μέλλει παραγενέσθαι, ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μεταμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λαμπρὰ, ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤψθησαν αὐτοῖς Μωϋσῆς, καὶ Ἠλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Τοὺς τρεῖς δὲ μόνους τῶν ἄλλων παραλαμβάνει ὡς ὑπερέχοντας· Μωϋσῆς δὲ καὶ Ἠλίας εἰς μέσον παράγει, τὰς εἰς αὐτὸν οὐκ ὀρθὰς ὑπονοίας παρὰ τοῖς πολλοῖς γινόμενας διορθοῦμενος. Ἐπειδὴ γὰρ τινες μὲν αὐτὸν Ἠλίαν ἔλεγον, ἄλλοι δὲ Ἰερεμίαν· διὰ τοῦτο τοῦτους παρέστησεν, ἵνα τοῖς μαθηταῖς δεῖξῃ τὸ μέσον τῶν δούλων καὶ τοῦ δεσπότη, καὶ πληροφορήσῃ αὐτοὺς, ὅτι καὶ θανάτου, καὶ ζωῆς ἐξουσίαν ἔχει.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓΩ.

Ζ'

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δομητίου.

Δομήτιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἦν μὲν ἐπὶ τυραννίδος Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου ἐκ τῆς γῶρας Φρυγίας. Ὁρῶν δὲ τοὺς προκειμένους τῷ τυράννῳ πολλοὺς ὄντας, καὶ καθ' ἑκάστην προσετιμένους, καὶ ἀνοουμένους μὲν τὸν Χριστὸν, προσκυνοῦντας δὲ τοῖς εἰδώλοις, ἐδυσφόρει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ λύπη πολλῇ συνείχετο. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν ἰπποδρομίας ἐπιτελουμένης, καὶ θυσίας προσφερομένης τοῖς ἀκαθάρτοις δαίμοσιν, οὐχ ὑπέμεινε· ἀλλὰ ζηλώσας ζήψθαι θεοῦ, ἔστη μέσον τοῦ θεάτρου, καὶ μεγάλη φωνῇ τὸν τε ἀποστάτην Ἰουλιανὸν ἀνεθεμάτισε, καὶ τοὺς εἰδωλολατρῶντας διέκτυσεν, καὶ τοὺς ψευδονόμους θεοῦ ἐχλεύασε. Κρατηθεὶς οὖν, καὶ δεθεὶς ἀσφαλῶς, παρεδόθη τῷ ἄρχοντι· καὶ πολλὰς βασάνους ὑποστάς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν. Καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβλήθει, καὶ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς καταλύσεως τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ἀβάρων.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, Χοσρόης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἀπίστατε στρατηγὸν μετὰ δυνάμειος πολλῆς λαοῦ. Καὶ κατίστρεψε πᾶσαν Ῥωμαϊκὴν πολιτείαν. Ἦλθε δὲ καὶ ὁ αὐτὸς στρατηγὸς καὶ μέχρι Χαλκηδόνος, βουλόμενος κρατῆσαι καὶ

A autem plagis pene confectus esset (erat enim annorum centum ac decem), in carcerem detruditur: unde aliquot post diebus eductus, et iterum in conspectum apostolæ productus, compellebatur Christum abnegare, et idolis sacrificare. Sed cum ad id induci non posset, quin potius tyrannum rursus increparet, gladio caput ei amputatur: atque ita decessit, coronam immarcescibilem, vitamque æternam adeptus.

EODEM MENSE.

Die sexta

104 *Transfiguratio Domini nostri Jesu Christi.*

Postquam multa de periculis, aliisque molestis rebus ad discipulos suos Christus di-servisset, et hæc quidem esse in præsentī vita, bona vero in spe affirmasset, volens iis demonstrare, quænam esset illa gloria, cum qua venturus erat, assumpsit eos in montem excelsum seorsum, et transfiguratus est coram eis: et resplenduit facies ejus sicut sol, vestimenta autem ejus facta sunt splendida ut lux. Et apparuerunt illis Moyses et Elias, cum eo loquentes. Tres autem tantum ex illis assumpsit, tanquam excellentiores. Moysen vero et Eliam in medium produxit, ut minus rectas opiniones, quas multi de se habebant, corrigeret. Nam quidam ipsum Eliam dicebant, alii Jeremiam: atque idcirco istos adduxit, ut discipulis ostenderet, discrimen esse inter servos et Dominum; etisque persuaderet, se mortis vitæque potestatem habere.

EODEM MENSE.

Die septima

Certamen sancti Dometii martyris.

Martyr Christi Dometius, tyrannidem exercente Juliano Apostata, ex regione Phrygiæ fuit. Videns autem complures tyranno morem gerere, et in dies augeri eorum numerum, qui Christum ejurarent, et idola colerent; moleste id ferebat, animo angebatur, summaque tristitia afficiebatur. Quadam igitur die cum ludi circenses fierent, et sacrificium immundis dæmoniis offerretur, id tolerare nequivit; sed divino zelo inflammatus, in medium spectaculum exsiliens, alta voce Apostatam Julianum anathematizavit, 105 idololatrias consputavit, et falso nomine appellatos deos risit. Quamobrem comprehensus, arctisque vinculis constrictus, præsidī traditur: cumque plurimis suppliciiis tortus esset, in carcerem conjicitur: unde paucis post diebus extractus, compellebatur Christum ejurare. Sed cum id facere recusaret, gladio sacrum illius caput amputatum fuit.

Et memoria cædis Persarum et Abarorum.

Heraclio imperatore Chosroes, Persarum rex ducem misit cum magni exercitus robore, et totam Romanam ditionem devastavit; atque ipse dux Chalcedonem usque profectus est, cogitans Constantinopolim etiam in potestatem redigere. Cum

autem vellet Heraclius Persas distrahere, eique m litum copia non adesset, relicta civitatis cura filio suo Constantino. clam egreditur; ac navim ascendens, in Ponti fauces evasit, Persis occultus: collectoque exercitu in Persidem discedens, regionem destruxit. Certior vero factus Abarorum princeps, quod Heraclius in Perside esset, rupto pacis fœdere, usque ad auream Portam pervenit. et bellum intulit. Obsidione itaque terra marique urbs cingebatur. At Dei populus et patriarcha, publicis precibus institutis, circumferentes sanctissimæ Genitricis Dei imaginem, hostes exterminarunt. Ex tunc pro gratiarum actione urbs agit hujusmodi supplicationem.

Et commemoratio religiosarum imperatricum Pulcheriæ et Irenes.

EODEM MENSE.

Die octava

106 Certamen sancti martyris Martini.

Christi martyr Marinus, Diocletiano imperatore, fuit ex Anazarbi civitate. Christianus autem cum esset, multosque ex infidelibus ad Christum adduceret et baptizaret, denuntiatus est apud Lysiam præfectum; ac detentus, atque ante ipsum stans, Christumque confessus, cæditur vehementer. et gravi ferro ei imposito, in carcerem conjicitur. Postridie ad quæstionem ductus, coactusque Christum abnegare, et idolis sacrificare, nec ad id inductus. pedibus fuit ex equuleo suspensus, flagellisque contusus; lampadibus deinde exustus, atque ad extremum usque spiritum in Christi confessione persistens, gladii sententiam subiit; et extra civitatem raptatus, sacro capite obtruncatur; ejus vero cadaver canibus vorandum projectum, sepulturæ a Xanthio quodam pio viro fuit traditum.

Et certamen sancti Patris nostri Æmiliani Cyzici episcopi.

Sanctus Pater noster et magnus sacer martyr atque confessor Æmilianus temporibus eorum exstitit imperatorum, qui imaginibus erant infensi, Cyzici episcopus. Non pietate modo et scientia, cæterisque institutis, quæ veris sunt digna pontificibus, sed misericordia etiam erga pauperes, commiseratione, longanimitate, ac benignitate refulsit. Zelus illi divinus erat pro fide orthodoxa, fidenterque verbis eos perstringebat, qui adoratione, et honore sacras imagines minime prosequerentur, hæreticos ipsos appellans, atque Christi inimicos. Delatus itaque a veritatis hostibus apud Christi adversarium imperatorem Leonem, detentusque, ad eum vinculus adducitur; atque innumeris primo subjectus afflictationibus, postea patris finibus exterminatus, plurimas perpressus in exilio vexationes, consummatus est.

107 Et memoria sancti Patris nostri Theodosii.

Sanctus Pater noster Theodosius a tenellis un-

Α τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Θέλων δὲ ὁ Ἡράκλειος ἀντιπεριπέσει τοὺς Πέρσας, λαοῦ ἀπορῶν, καταλιπὼν τὴν πόλιν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Κωνσταντίνῳ, ἐξίηκε λάθρα, καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον, τὸ στενὸν ἀναδραμῆν, ἔλαθε τοὺς Πέρσας, καὶ συναγαγὼν λαόν, καὶ εἰς Περσίδα ἀπελθὼν, ἠφάνιζε τὴν χώραν. Μαθὼν δὲ ὁ τῶν Ἀδάρων ἄρχων τὸν Ἡράκλειον ἐν τῇ Περσίδι ὄντα, λύσας τὴν εἰρήνην, ἤλαθε μέχρι τῆς Χρυσείας Πόρτης, καὶ ἐπολέμει. Ἐπολιορκεῖτο οὖν ἡ πόλις διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης. Ἀλλὰ λιτανεύσας ὁ τοῦ Θεοῦ λαός, καὶ ὁ πατριάρχης, βαστάζοντας τὴν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἠφάνισε τοὺς πολεμίους. Ἐκτοτε δὲ εὐχαριστοῦσα ἡ πόλις ἐπιτελεῖ τὴν τοιαύτην λιτήν.

Καὶ μνήμη τῶν εὐσεβῶν βασιλισσῶν Πουλχερίας, καὶ Εἰρήνης.

ΜΕΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Π

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μαρίνου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Μαρῖνος ὤπρηκε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀναζάρβου. Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων προσάγων τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζων, καταμνήθη τῷ ἡγεμόνι Λυσία. Καὶ κρατηθεὶς καὶ παραστάς ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογῆσας, ἐτύφθη σφοδρῶς καὶ εἰδήρα βαρῆα περιτεθείς, εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθη, καὶ τῇ ἐξῆς ἀχθεὶς εἰς ἐρώτησιν, καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐκρημάσθη ἐκ τῶν ποδῶν ἐπὶ ξύλου, καὶ κατεκόπη ταῖς μαστίξιν. Εἶτα κακῆ λαμπάσι καὶ μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς ἰμείνας τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, ἔλαθε τὴν ἐπὶ τῷ ξίφους ἀπόφασιν. Καὶ ἔλυσε εἰς τὴν πόλιν τὴν ἱερὰν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπετμήθη. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ῥιπὴν τοῖς κυσίν εἰς βρῶσιν, ὑπὸ Ξανθίου τοῦ αὐλαβοῦς παρεδόθη ταφῇ.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀιμιλιανῶ ἐπισκόπου Κυζίκου.

Ἀιμιλιανὸς ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ μέγας ἱερομάρτυρ, καὶ ὁμολογητῆς, ἦν μὲν ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν εἰκονομάχων βασιλέων, ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Κυζίκου διέλαμπε δὲ οὐ μόνον εὐσεβεῖα καὶ γνώσει καὶ τῇ λοιπῇ καταστάσει προεπούση τοῖς ὄντως ἀρχιερεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐλεημοσύνη, καὶ συμπαθείᾳ, μακροθυμίᾳ τε καὶ χρηστότητι. Εἶχε δὲ καὶ ζῆλον θεῖον ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ διέβλαλλε παρρησίᾳ τοὺς μὴ προσκυνοῦντας, καὶ τιμῶντας τὰς ἁγίας εἰκόνας, αἰρετικούς αὐτοὺς ἀποκαλῶν, καὶ ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ. Διαβληθεὶς οὖν τῷ μισοχριστῷ βασιλεὶ Ἄβοντι παρὰ τῶν τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν, κρατηθεὶς, ἤχθη δέσμιος πρὸς αὐτόν. Καὶ μυρίαὶ κακώσασαι καθυποβλήθεις πρότερον, ὕστερον ἐξορισθεὶς, ἐν τῇ ἐξορίᾳ πολλοὺς πειρασμοὺς ὕπομεινας, ἐτελειώθη.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου.

Θεοδόσιος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἐξ ἀπαλῶν

δύοχων τῆ τοῦ Χριστοῦ ἐντολῆ πειθαρχῶν, τῆ λε- A
γούση· Ὅστις οὐκ ἀφήσει πατέρα καὶ μητέρα, καὶ
ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καὶ ἀγροὺς, καὶ οἰκίαν, καὶ
ἀρῆ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐ
δύναται μοι εἶναι μαθητῆς· κατέλιπον ἅπαντα, καὶ
ἄρας αὐτοῦ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων, ἠκολούθησεν αὐτῷ
προθύμως. Καὶ γενόμενος μοναχὸς, ἐμάκρυνε φυλα-
δεύων ἐν τῇ ἐρήμῳ· ποτὲ μὲν ἐν ὄρεσι διατρίβων,
ποτὲ δὲ ἐν σπηλαίοις διαιτώμενος, καὶ τρεφόμενος
ἐκ τῶν καρπῶν τῶν δένδρων, καὶ τῶν παραφυομένων
ταῖς πέτραις βοτανῶν· ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τὸν Θεὸν
παρακαλῶν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου
σωτηρίας. Οὕτω δὲ βιώσας, ἐδέξατο καὶ θαυμάτων
χάριν, καὶ πολλοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύσας, πρὸς
Θεὸν ἐξεδήμησε χαίρων.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυ- B
ματοουργοῦ Μύρωνος.

Μύρων ὁ ἐν ἁγίοις καὶ μέγας ἱεράρχης, ἦν μὲν
ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, εὐ-
γενῶν δὲ γονέων υἱός. Ὑψ' ὦν καὶ ζευχθεὶς γυναικὶ,
ἐπολιτεύετο εὐσεβῶς· καὶ ἐργαζόμενος ἰσπουδαίως
τὴν γῆν. διέτρεφεν ἐκ τῶν καρπῶν τοὺς πίνητας.
Ἔχων δὲ ποτε κήπον ἐρεθίνθου, εὗρεν ἐν αὐτῷ
κλέπτοντάς τινας ἐρεθίνθους. Οἵτινες ἐδόκουν μὲν
συνάγειν ἐρεθίνθους, ἀλάμβανον δὲ ἀκάνθας. Καὶ
δοὺς αὐτοῖς ἐρεθίνθους, ἀπέλυσεν. Καὶ ἄλλους εὐ-
δῶν ἐν τῇ ἄλωι γαμίσαντας τοὺς σάκκους ἑκπτῶν σίτου,
καὶ μὴ δυναμένους κουφίσαι αὐτοὺς, ἐπέθηκεν ἐπὶ
τῶν ὤμων αὐτῶν τοὺς σάκκους, καὶ ἀπέλυσε, παραγ-
γείλας ἀπαθεῖν, καὶ μηκέτι κλέψαι. Εἶτα χειροτο-
νηθεὶς πρεσβύτερος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος, καὶ C
τῆς εἰς τοὺς πένητας ἐλεημοσύνης μετέπειτα ἐπιλαθό-
μενος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Καὶ ἔθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀντωνίνου.

Ἀντωνίνος, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἀπὸ
Ἀλεξανδρείας τῆς πόλεως, Χριστιανὸς δὲ καὶ εὐλα-
βῆς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο κρατηθεὶς
ὅπῃ τῶν εἰδωλολατρῶν, προσήχθη τῷ ἄρχοντι· καὶ
ἑρωτηθεὶς ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Κρεμασθεὶς οὖν
ἐπὶ ξύλου, ἐξέστη σφοδρῶς. Καὶ ἀναγκαζόμενος ὅπῃ
τῶν δημίων καὶ τῶν περισταμένων τῷ ἄρχοντι στρα-
τιωτῶν, ἀνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ ἀπολυθῆναι
τῆς βασάνου, αὐτὸς μᾶλλον μεγάλη τῇ φωνῇ. τὸν
μὲν Χριστόν Θεὸν ἀληθινὸν ἀνεκήρυττε· τὰ δὲ εἰδῶλα
καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὰ διέσυρε, καὶ ἐχλεύαζεν.
Ἐπιπολὺ δὲ ταῖς βασάνοις προσκαρτερήσας, τὴν διὰ D
τοῦ πυρὸς ἀπόφασιν ἔλαβε. Καὶ οὕτως εὐξάμενος,
καὶ τοὺς παρεστώτας διδάξας μόνον τὸν Χριστόν
γνωρίζειν Θεόν, βληθεὶς εἰς τὴν κάμινον, παρέδωκε
τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν.

Καὶ ἔθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἐλευθερίου,
Λεονίδου καὶ τῶν νεπίων.

MEMINI TQ AYTO.

Θ'

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Μαθθία.

Μαθθίας ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος, πρότερον μὲν
ἦν εἰς τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων, διαπρέπων ἐν

quibus obtemperans Christi præcepto aientis : Qui
non relinquet patrem, et matrem, et fratres, et
sorores, et agros, et domum, ac non tollet crucem
suam, et sequetur me, non potest meus esse disci-
pulus ; cuncta dereliquit, crucemque suam, super
humeros tollens, alacriter secutus est eum ; et
solitariam vitam amplexus, secessit fugiens in ere-
mum. Et modo in montibus versabatur, modo in
speluncis degebat, atque ex arborum fructibus
vescebatur herbisque adnascentibus in petris, diu
noctuque Deum deprecans pro sua et mundi salute.
Atque ita vitam agens, donum etiam miraculorum
accepit ; ac pluribus infirmis sanitate restituta,
lætus emigravit ad Deum.

Et memoria sancti Patris nostri thaumaturgi
Myronis.

Myron sanctus magnusque pontifex fuit ex in-
sula Cretæ, Decio imperatore, nobilium parentum
filius, a quibus connubio feminæ junctus, ex pieta-
tis regula vitam suam dirigebat ; ac terram omni
cura colens, fructibus pauperes alebat. Cum au-
tem hortum quemdam cicere consitum haberet,
reperit quosdam cicere subripietes, qui dum putant
cicere colligere, spinas accipiebant : at ipse cicere
dato eos dimisit. Aliis etiam deprehensis, qui in
ejus area saccos impleverant frumento, neque po-
terant eos efferre, ipse illorum humeris saccos im-
posuit, et missos fecit, admonens ut abirent, nec
amplius furarentur. Presbyter postea consecratus,
ac deinde episcopus, et misericordiam erga pau-
peres nunquam ex animo abiciens, in pace
quievit.

108 Et certamen sancti martyris Antonini.

Antoninus Christi martyr ex urbe prodiit Alexan-
dria, vir Christifidelis, pius, ac timens Deum :
propterea ab idololatrâ comprehensus, ad præfec-
tum adductur ; atque interrogatus, Christum
confitetur. In lignum itaque suspensus, acriter fuit
dilatatus : coactusque a lictoribus et militibus
præfecto astantibus, Christum abnegare, ut a cru-
ciatu absolveretur, eo magis ipse Christum quidem
Deum verum prædicabat ; idola vero et illorum
cultores sugillabat ridebatque. Diu autem in tor-
mentis persistens, ignis sententiam subiit. Sic Deum
precat, atque eos qui aderant, ut solum Chris-
tum Deum agnoscerent, hortatus, in fornacem
injectus, beatam suam animam Deo tradidit.

Et certamen sanctorum martyrum Eleutherii,
Leonidis et puerorum.

EODEM MENSE.

Die nona

Certamen sancti apostoli Matthiæ.

Matthias Christi apostolus primum quidem unus
erat ex septuaginta apostolis, omni virtute inter

eos, atque honestate excellens. Postquam autem Judas Iscariotes, qui ex duodecim erat discipulis, propter avaritiam Dominum nostrum Jesum Christum Judæis invidia repletis prodidit, ipsumque intuitus ad cædem usque flagellis contusum abiens sibi mortem laqueo conscivit; duodecimus numerus fuit diminutus. Tum Petrus una cum decem discipulis, qui cum ipso erant, precationibus insistens, misit sortes: et cecidit sors super Matthiam, et adnumeratus est cum undecim Apostolis loco Judæ Iscariotæ. Post hæc in ulteriori Æthiopia prædicans Evangelium, atque multos illuminans, detentus ab infidelibus, et plurimum cæsus, Deo tradidit spiritum,

199 *E' certamen sancti martyris Juliani et sociorum.*

Hi imperatore Leone Iconomacho claruere. Cum vero orthodoxæ fidei essent, Deumque timebant, et venerabiles honore prosequerentur imagines, martyrium obierunt. Animadvertentes enim illum a sanctorum imaginum adoratione aversum, atque eas igne absumere, zelum ex hoc concipiebant, mœrore contabescentes. At cum viderent venerandam etiam Christi imaginem, quæ in Ærea porta exstabat, effringi, ægrum animi sensum in medium protulerunt; et arrepto spathario, qui scalam, effigiem destructurus, ascendebat, eum una cum scala dejicientes, interfecerunt; atque ad iram commoto tyranno, alii quidem statim gladio consumpti (multi enim erant numero, inter quos plures feminæ. et Maria patricia), alii custodiis traditi, ac facie combusti, plurimosque passi cruciatus, capite fuere obtruncati.

Et commemoratio sancti Constantini archiepiscopi regis urbis.

EODEM MENSE.

Die decima

Certamen sanctorum martyrum Laurenti, Xysti et Hippolyti.

Erant isti temporibus Decii imperatoris. Et Xystus quidem Athenis natus, ubi philosophiæ studiis operam navavit; Romam vero profectus, post Stephani sacri martyris obitum episcopus consecratur. Cumque quas habebat Ecclesiæ pecunias, pauperibus per Laurentii diaconi manus distribuisset, ait illi: Laurenti, cras Decio trademur ad examen. Ac juxta ejus prædictionem detentus, minimeque inductus, ut idolis sacrificaret, capite fuit obtruncatus. Delatus etiam Laurentius, cum sacram supellestem ab eo postulerent, imponens ipse super currus claudos mancosque, quibus pecuniam erogaverat, ante imperatorem adduxit, dicens: Hi sunt, qui pecuniam custodiunt. Tunc super candentium carbonum cratem extensus, 200 tradidit spiritum. Sanctus vero Hippolytus eorum assumens reliquias, atque sepelias, captus fuit; et alligatus ad indomitos equos, raptatus consummatur.

αὐτοὶ ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ κοσμιότητι. Ἐπεὶ δὲ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἰς ὑπάρχων τῶν δωδεκά μαθητῶν, διὰ φιλαργυρίαν παρέδωκε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τοῖς φθόνου πεπληρωμένοις Ἰουδαίοις· καὶ ἰδὼν ὅτι ἐφραγελλώθη πρὸς τὸ θανατωθῆναι, ἀπελθὼν ἀπ' ἡγέσθη, ἐνέλιπεν ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα. Καὶ σταθεὶς εἰς προσευχὴν ὁ Πέτρος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δέκα μαθητῶν, ἔβαλε κλῆρον, καὶ ἔπεσε κληρὸς ἐπὶ Μαθθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκά ἀποστόλων ἀντὶ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου· καὶ μετὰ ταῦτα κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ ἕξω Διθιοσίᾳ καὶ πολλοὺς φωτίσας, κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ πλεῖστα τυφθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Βικονομάχου. Ὄντες δὲ ὀρθόδοξοι, καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενοι, καὶ τὰς τιμίας εἰκόνας τιμῶντες, ἐμαρτύρησαν. Ὁρῶντες γὰρ αὐτὸν τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν ἀποστρεφόμενον, καὶ αὐτὰς πυρὶ κατακαίοντα, ἐζηλοτύπουν λυπούμενοι. Ὅτε δὲ εἶδον καὶ τὴν Χαλκῆ πόλιν τιμῶν εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ διορυσσομένην, ἐξήνεγκαν τὴν λύπην εἰς φῶς. Καὶ κρατήσαντες τὸν ἐπὶ τῆς σκάλας ἀναβάντα σποθάριον, πρὸς τὸ καταλύσαι τὴν εἰκόνα, καὶ βίψαντες ἐπὶ τὴν γῆν μετὰ τῆς σκάλας, ἀπέκτειναν· καὶ κινήσαντες εἰς θυμὸν τὸν τύραννον, οἱ μὲν παραυτίκα ξίφει ἐτελειώθησαν, πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ὄντες· ἐν οἷς ἦσαν καὶ γυναῖκες οὐκ ὀλίγαι, καὶ Μαρία ἡ πατρίκια. Ἡ δὲ φυλακῆ παραδοθέντες, καὶ τὰ πρόσωπα κτεκαίντες, καὶ πολλὰ δεινὰ ὑποστάντες, ἀπεκτελίθησαν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Κωνσταντίνου ἀρχιεπισκόπου τῆς βασιλίδος πόλεως.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓῶ.

Γ

Ἀθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Λαυρατίου, Ξύστου καὶ Ἰππολύτου.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου· ὁ μὲν Ξύστος ἐξ Ἀθηνῶν, ἔβη καὶ τὸν τῆς φιλοσοφίας ἥσκησε λόγον. Παραγενόμενος δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος μετὰ τελευτῆν Στεφάνου τοῦ ἱερομάρτυρος. Δοῦς δὲ διὰ χειρὸς Λαυρατίου διακόνου τὰ προσόντα αὐτῷ ἱερὰ χρήματα πτωχοῖς, λέγει αὐτῷ Λαυράντιε, αὔριον παραδιδόμεθα Δεκίῳ εἰς ἐξέτασιν. Κατὰ δὲ τὴν πρόβρῃσιν αὐτοῦ κρατηθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀπειραλλίσθη. Προσαχθεὶς δὲ καὶ Λαυράντιος, καὶ τὰ ἱερὰ γρήματα ἀπαιτούμενος, ἐπιθεὶς εἰς τὰς ἀμάξας τοὺς χλωροὺς, καὶ ἀναπήρους, οἷς διένειμεν τὰ χρήματα, ἤγαγεν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, εἰπών. Οὗτοι εἰσιν οἱ τῶν χρημάτων φύλακες. Τότε ἀπλωθεὶς ἐπ' ἰσχάρας, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰππόλυτος λαβὼν τὰ λείψανα αὐτῶν, καὶ θάψας, ἐκρατήθη. Καὶ προσδεθεὶς Ἰπποῖς ἀγροῖς, ἐτελειώθη συρόμενος.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΓΩ.

ΙΑ'

Ἐπισημείωσις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Εὐπλου.

Εὐπλος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ τῇ νήσῳ. Διάκονος δὲ ὢν τῆς ἐν αὐτῇ ἐκκλησίας, ἐδίδασκε τὸν λαὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὑπαναγινώσκων τὰς ἱερὰς Γραφὰς· ὄθεν διαγνώσθεις, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι βιασθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐδέθη χεῖρας καὶ πόδας. Καὶ κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, χειρὶ σιδηραῖς καὶ ὄνυξι· κατεζαίνετο, καὶ βαρελαῖς σφύραις τὰ ὀστέα συνετριβέτο. Ἐῖτα τοῦ ξύλου καταβιβασθεὶς, φυλακῇ ἐναπεβρίβη· ἐνθα διψήσας, καὶ μὴ ἔχων ὕδωρ πίνειν, προσευξάμενος, πηγὴν ὕδατος ἐξήγαγε τῆς γῆς, καὶ πῶν εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ. Μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβλήθεις, καὶ τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ συμβλήσις διατρύπηθεις, τελευταῖον ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΓΩ.

ΙΑ'

Ἐπισημείωσις τῶν ἁγίων μαρτύρων Φωτίου καὶ Ἀνικητοῦ.

Φώτιος καὶ Ἀνικητός, οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· ἦν δὲ ὁ Φώτιος ἀνεψιὸς τοῦ Ἀνικητοῦ. Δημηγορήσαντος δὲ Διοκλητιανοῦ ἐν Νικαίᾳ, καὶ πάντα τὰ βασανιστήρια εἰς μέσον προθέντος, καὶ ἀπειλήσαντος, ὡς εἴ τις ἐαυτὸν Χριστιανὸν ἐμολογήσει, θανάτῳ ὑποπεσείται. παρὼν ὁ Ἀνικητός Χριστιανὸν ἐαυτὸν μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεκέρυεν. Καὶ κρατηθεὶς ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ τὰ ἐπ' αὐτὸν ἀπολυθέντα θηρία ἡμωτέρα προβάτων ἀπέδειξεν. Ἐῖτα προσευξάμενος, συνέτριψε τὸ τοῦ Ἡρακλέως ξόανον. λαβὼν δὲ τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ μέλλων ἀποκεφαλίσθηναι, δι' εὐχῆς ἐξήρανε τοῦ δημίου τὴν χεῖρα. Τότε προσδραμῶν ὁ Φώτιος, ἤσπασετο αὐτόν· καὶ κρατηθεὶς, συνεδέθη αὐτῷ· καὶ ἀμφοτέροι διαφόρως βασανισθέντες, τέλος πυρὶ ἐτελειώθησαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΓΩ.

ΙΓ'

Ἐπισημείωσις τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Ὅστος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ ἐπικληθέντος Πιργινάτου, ὄντος ἀπογόνου Ἡρακλείου. Ταῖς μεγίσταις ὄν τιμαῖς, ὑπὸ τῶν πρώην βασιλέων δεξιωθείς, καὶ ἱκανὸς ὢν ἐν ταῖς πολιτικαῖς διοικήσεσι τὰ πρακτεῖα ὑψηγεῖσθαι διαλόγων καὶ τρόπων, καὶ τὴν ἀπὸ χρόνοι σύνεσιν, εἰς το τοῦ πρωτοσηκρίτου προεδιβάσθη ἀξίωμα. Καὶ βουλῆς τοῖς βασιλεῦσι γέγονε κοινωνός. Ἐπεὶ δὲ ἡ πονηρὰ καὶ ἔκφυλος δόξα τῶν μίαν θέλησιν ἐπὶ τῆς διὰ σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας ἀνόητως καὶ δυσσεβῶς ἐπεκράτει, ὅσον ἐπ' αὐτοῖς μίαν τῶν δύο φύσεων ἀναιροῦντων, καὶ διατρέματά τινα τὴν κακοδοξίαν κρατῶντα κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐπομπέετο, καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλῃς προὔκειτο ἐκκλησίας, οὐκ ἀνασχομένους τῇ τῶν ἀσεβῶν κοινωνίᾳ συνασεβεῖν· ἀφεὶς τὰς κο-

A

EODEM MENSE.

Die undecima

Certamen sacrosancti martyris Eupli.

Euplus Christi martyr, Diocletiano imperatore, ex urbe Catana in Sicilia insula claruit. Cum autem in ejusdem urbis ecclesia diaconus esset, Christi fide populum imbuebat, sacras Scripturas prælegens. Quamobrem delatus, et a præside comprehensus, cum Christum abnegare compelleretur, nec ad id faciendum induci posset, manibus pedibusque ligatis in equuleum suspensus, ferreis manicis unguiculisque despezus est, gravibusque malleis ossa ejus confracta sunt. Postea ex equuleo depositus, in carcerem detruditur: ubi sitiens, nec aquam ad bibendum habens, fuis precibus fontem aquæ ex terra eduxit, bibensque gratias Deo egit. Tum e carcere extractus, auribus subulis perforatis, postremum gladio cæsus est.

EODEM MENSE.

Die duodecima

201 Certamen sanctorum martyrum Photii et Aniceti.

Photius atque Anicetus, Christi martyres, Diocletiano imperatore claruerunt. Erat autem Photius Aniceti nepos. Cum vero ad Nicomedie populum concionem Diocletianus haberet, cunctaque in medium tormenta proferret, comminatus fore, ut morti succumberet, qui se Christianum confiteretur: astans Anicetus Christianum sese elata voce enuntiavit: comprehensusque, vehementer est cæsus; et bellus in eum immisas ovibus mitiores effecit. Orans deinde, Hercules contrivit idolum. Accepta autem gladii sententia, dum jam caput illi esset amputandum, fuis precibus manum tortoris aridam reddidit. Tunc accurrens Photius illum amplexatur; detentusque, simul cum eo vincitus est: ac uterque diversis affectus cruciatibus, tandem fuit igne consumptus.

EODEM MENSE.

Die decima tertia

Translatio reliquiarum sancti Patris nostri Maximi confessoris.

Exstitit hic temporibus Constantini cognomento Pogonati, Heraclii nepotis. Itaque maximis acceptus honoribus a præteritis imperatoribus, cum esset ipse ad reipublicæ munera idoneus, sermonibus moribusque quæ sunt agenda suadendo, ac longa rerum experientia edoctus, ad primi a secretis dignitatem fuit promotus, atque a consiliis erat imperatoribus. Postea vero quam improba et barbara eorum prævaluit opinio, qui unam circa incarnationis Christi æconomiam stulte ac impie voluntatem asserebant, alteram ex duabus naturis de medio auferentes; et per constituta quædam malam præferentia opinionem, veluti per pompam in foro ostentabatur, et super magna exstabat ecclesia; non ferens iste, communicando cum im-

piis, simul impie agere, elegit potius abjectus esse **202** in domo Dei, quam habitare in tabernaculis peccatorum. Profectus igitur in Chrysopolis monasterium, comam deposuit, ubi postea magister factus est. Divino exinde zelo velut igne succensus, antiquiorem Romam venit, et papæ beatissimo Martino suasit, ut particularem synodum congregaret, atque duces in impio dogmate eorum, qui unam in Christo voluntatem somniabant, anathemate percelleret. At sermones etiam conscribens ad redarguendum eos qui ita sentiebant, et epistolas componens, demonstrationibus ex ratione Scripturaque desumptis integritatem nostræ fidei comprobantes, ubique terrarum disseminavit. Roma autem una cum duobus suis discipulis Anastasii secedens, reus apud senatum hæresi imperatoris consentientem constituitur, quod cunctis morem gerentibus imperatori ipse solus obsisteret, atque alios etiam ad defectionem excitaret, per epistolas illos inducens, ut contraria sentirent. Propterea in custodiam prope Thraciam mittitur: et perseverans ipse in orthodoxa fide, dextera ac lingua amputatis, illinc in Lazicen relegatur: ubi ad tres annos vitam traducens, et proprii corporis indigentis ipse ministrans, plenus dierum, post brevem morbum in Domino requievit, sepultusque fuit in sancti Arsenii monasterio in eadem Iazorum regione: ubi in dies multa operatur miracula. Postquam vero obruncatus est, linguam ei denuo per prodigium referunt a Deo restitutam, et quandiu vixit, diserte fuisse locutum. Ex duobus autem ejus discipulis major quidem natus Anastasius, perinde ac magister, lingua et dextera obruncatus, in remotum exsiliium exturbatur; junior vero in quoddam Thraciæ missus castrum ibi vita functus est.

EODEM MENSE.

Die decima quarta

203 *Memoria sacrosancti martyris Marcelli Apamæ episcopi.*

Hic Theodosio imperatore ex Cypro prodiit insula, cujus administrationis provincia cum ei esset commissa, mundanam ipse gerens præfecturam, adeo pietatem exactamque rationem in rebus agendis adhibebat, ut omnes ad sui pertraxerit admirationem. Ad pontificium vero ordinem translatus, atque Apamæ in Syria episcopus constitutus, in cæteris omnibus juste et sancte munere suo fungebatur. Ferridus etiam erat Christi fidei zelotes, ecclesias ad Dei gloriam construens, et idolorum fana destruens; quorum unum, quod Jovis dicebatur, cum non sineret qui in eo insidebat dæmon, ipsum comburi, nec quibuscumque machinis solo æquari; sanctus accepta aqua, eaque benedicta, struemque lignorum ea aspergens, ut ignis conciperetur, atque fanum incendio consumeretur, effecit. Quapropter ab idololatris ipse comprehensus, atque in ignem injectus, coronam accepit.

σμηκὰς ἀρχὰς, ἐλέτο μᾶλλον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ παρεβῆσθαι, ἢ ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν κατοικεῖν. Καταλαβὼν οὖν τὸ ἐν Χρυσοπόλει μοναστήριον, τὴν κόμην ἀπέθετο. Οὐ καὶ καθιγγητὴς ὕστερον γέγονεν. Εἶτα θείῳ ζήλῳ ὡσπερ ὑπὸ πυρὸς ἐξαφθεῖς, τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην κατέλαβε. Καὶ πᾶσαν τὴν μακαριώτατον Μαρτίνον, τοπικὴν ἀθροῖσιν σύνοδον, καὶ ἀναθεματῆσαι τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ δυσσεβοῦς δόγματος, τῶν μίαν ἐπὶ Χριστοῦ θέλησιν ληρηφούντων, παρέπεισεν· ἀλλὰ καὶ εἰς ἔλεγχον τῶν οὕτω φρονούντων λόγους γράψας, καὶ ἐπιστολάς λογικαῖς ἀποδείξει, καὶ γραφικαῖς τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως τὴν ἀκριβείαν βεβαιούσης συνθεῖς, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐξέπεμψεν. Ἀναζεύξας δὲ ἀπὸ Ῥώμης μετὰ τῶν δύο Ἀναστασίων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, εἰς εὐθύνας παρὰ τῆς συγκλήτου καθίσταται, ὁμοδοξούσης τῇ τοῦ βασιλέως αἰρέσει· ὅτι πάντων ὑπεικόντιον τῷ βασιλεῖ, αὐτὸς τε μόνος ἀνθίσταται, καὶ τοὺς ἄλλους εἰς ἀποστασίαν κινεῖ, ἐναντία διὰ τῶν ἐπιστολῶν φρονεῖν, μεταπέισθαι αὐτοῦς. Ἐπὶ τούτῳ πέμπεται ἐν φρουρᾷ κατὰ τὴν Θράκην. Καὶ ἐπιμένων τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, τὴν χεῖρα καὶ τὴν γλῶτταν ἀκρωτηριάζεται. Κάκειθεν εἰς ὑπερορίαν κατὰ τὴν Λαζικὴν πέμπεται. Ἐνθα ἐπὶ τρισὶ δὲ χρόνοις διαγαγὼν, καὶ ταῖς οἰκείαις τοῦ σώματος χρεῖαις αὐτὸς ὑπηρετησάμενος, καὶ πληρῆς ἡμερῶν γενόμενος, μικρὸν νοσήσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Καὶ κατέβη ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου, ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τῶν Λαζῶν, πολλὰς θαυμάτων ἐνεργείας καθ' ἐκάστην ποιῶν. Λέγεται δὲ, μετὰ τὴν ἐκτομὴν, εἶθις ὑπὸ Θεοῦ παραδόξως ἀποκαταστῆναι τὴν γλῶτταν, καὶ τρανῶς φητέγγεσθαι, μέχρις ἂν τῷ βίῳ ὑπῆρχεν. Τῶν δὲ δύο αὐτοῦ μαθητῶν, ὁ μὲν πρεσβύτερος Ἀναστάσιος ἴσα τῷ διδασκάλῳ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν χεῖρα τμηθεῖς, μακρὰν ἐξωρίσθη. Ὁ δὲ νεώτερος, ἐν τινὶ τῶν κατὰ τὴν Θράκην φρουρίων πεμφθεῖς, τὸν βίον κατέλυσεν.

ΜΗΝΙ Τῶ ΔΥΤῶ.

ΙΑ'

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μαρκελλοῦ ἐπισκόπου Ἀπαμείας.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Κυπρίων ὀρμώμενος νήσου, ἐν ᾗ κοσμικὴν πρᾶξαι ἀρχὴν, καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῆς πιστευθεῖς, πάντας ἐξέπληξεν εὐσεβεῖα, καὶ ἀκριβεῖα περὶ τὰ πράγματα χρώμενος. Εἰς δὲ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν μεταβὰς, καὶ Ἀπαμείας τῆς κατὰ Συρίαν ἐπίσκοπος καταστάς, πρὸς τὰ ἄλλα δικαίως ἐπολιτεύσατο καὶ ὄσιως. Καὶ δὴ θερμὸς τῆς κατὰ Χριστὸν πίστεως, γέγονε ζηλωτῆς, ἐκκλησίας τε εἰς ὄψαν Θεοῦ συνιστῶν, καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς καθαιρῶν. Ὡν ἓνα μὴ συγχωροῦντος αὐτῷ τοῦ ἐν αὐτῷ δαίμονος κατακαῆναι, ἢ μηχαναῖς τισὶ καταβληθῆναι, ὅς ἐλέγτο τοῦ Διὸς λαβῶν ὕδωρ ὁ ἅγιος καὶ εὐλογήσας, καὶ τοῖς στοιβεσθεῖσι ζύλοις ἐπιβρῆνας, ἀναφθῆναι καὶ κατακαῆναι πεποίηκε. Συσχεθεῖς δὲ ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ εἰς πῦρ βληθεῖς, τὸν στέφανον ἤνεγκας.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓΩ.

A

EODEM MENSE.

IE'

Die decima quinta.

Ἡ κοίμησις τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

Dormitio gloriosissimæ Dominæ nostræ Deiparæ.

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς προσλαβεῖν εὐδόκησε τὴν ἔκλυτον Μητέρα, δι' ἀγγέλου αὐτῇ τὴν αὐτῆς μετὰ τῆσιν κατεμήνησεν. Ἡ δὲ ἀκούσασα ἐχάρη καὶ ἀνελθοῦσα εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ προσευξάμενη, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ εὐτρεπίσασα τὰ πρὸς τὴν ταφὴν ἅπαντα, ἐξεδέχετο τὸν Υἱὸν αὐτῆς. Καὶ γενομένης βροντῆς μεγάλης, παρεγένοντο οἱ ἀπόστολοι πάντες ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς διὰ νεφελῶν πρὸς τὸ κηδεῦσαι τὸ ἄχραντον αὐτῆς σῶμα. Καὶ σχηματισθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης, παρέθετο τὴν ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ αὐτῆς. Τὸ δὲ πανάχραντον αὐτῆς λείψανον ταφέν ὑπὸ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, μετὰ τρίτην ἡμέραν οὐχ εὐρέθη. Ἀνοίξας γὰρ ὁ θυμαῖς τὸν τάφον, πρὸς τὸ προσκυνῆσαι τὸ λείψανον (ὑστερον γὰρ ἤλθεν), οὐχ εὔρεν αὐτό. Μετέθηκε γὰρ αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ, ᾧ οἶδεν αὐτός· εὐρέθησαν δὲ μόναι αἱ σινδόνες.

Cum placuisset Deo suam genitricem ad se assumere, ipsi per angelum translationem suam annuntiavit: quæ ubi audivit, lætata est; et ad montem Olivarum ascendens, cum orasset, domum suam revertitur; præparatisque omnibus, quæ ad sepulturam erant necessaria, suum accepit Filium: ac ingenti tonitru facto, apostoli omnes ex terræ sinibus per nubes ad immaculatum ejus corpus curandum accesserunt: et supra lectum ipsa sese componens, sanctam suam animam in manus Filii Deique sui tradidit. Ipsius vero purissimum corpus a sanctis apostolis sepultum, post tertiam diem non est repertum. Sepulcrum enim adaperiens Thomas, qui sero venerat, ut lipsanum adoraret, illud haudquaquam invenit; id siquidem transtulerat Deus in locum, quem ipse scit; sed lintea duntaxat fuere reperta.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Οὐρσικίου.

Et certamen sancti martyris Ursicii.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Οὐρσίκιος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Ἰλλυρικοῦ, τὴν τάξιν στρατιώτης, τὴν ἀξίαν τριβούριος. Χριστιανὸς δὲ ὢν, κατεμήνηθη πᾶ ἄρχοντι ὑπὸ ἐνδὸς τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῶν. Καὶ κρατηθεὶς, ἐδίδετο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθεὶς δὲ, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ δεθεὶς χεῖρας καὶ πόδας σχοινοῖς καχέσι χρισθεῖσιν ἐλαίῳ, καὶ στέατι, καὶ βήτινῃ, καὶ πίσσῃ, καὶ ἐμπρησθεὶς πυρὶ κατακαίετο ἀνηλεῶς. Καιόμενον δὲ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀνακραξάς ἐφη· Καλὰ καὶ δίκαια πάσχω. Ἀξία γὰρ εἰσι αἱ λείρες αὐταὶ καύσας, ὅτι τὸν τύραννον κάκιστα ἀπολλύμενον ἐν πολέμῳ, ὡς μὴ ὤφειλε, διεσώσαντο. Τοῦτο ἀκούσας ὁ τύραννος, καὶ αἰσχυρθεὶς, βαλὼν εἰς ὕδωρ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ κατασέσας, ἀπέλυσεν αὐτόν. Ἄλλ' ὕστερον πάλιν κρατηθεὶς ὁ ἅγιος, ἀκεφαλίσθη.

Christi martyr Ursicii temporibus imperatoris Maximiani fuit ex Illyrici regione, ordine miles, dignitate tribunus. Christianus cum esset, denunciatus est apud imperatorem a quodam, qui sub ipso militabat; detentusque, idolis cogebatur litare; at non suusus, cæditur acriter, et manus pedesque vinculus, crassis funibus oleo, sebo, resina et pice illitis, atque igne succensis, comburebatur ipse crudeliter. Ejus autem manibus, pedibusque conflagrantibus, exclamans, ait: Jure optimo hæc patior: dignæ enim manus istæ incendio, quippe quæ tyrannum, dum in belli deterrimo discrimine perderetur, quod utinam nunquam patrassent, ipsæ servarunt. Hoc audito tyrannus pudore perfusus, aqua illius manibus immersis, atque ardore compresso, ipsum dimisit. Sed postea sanctus iterum comprehensus, capite fuit obtruncatus.

Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς γενομένης καταστροφῆς ἐλέει Θεοῦ τῶν Ἀγαρηῶν.

Et memoria ejus, quæ ope Dei accidit, cædis impiorum Agarenorum.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Γέοντος τοῦ Ἰσαβόρου ἦλθε πλῆθος πολὺ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ περιεκύκλωσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ τὴν γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ ἐβούλετο πολιορκῆσαι αὐτήν. Ἰδόντες δὲ τὴν ἀνάγκην τοῦ βασιλέως, βουλευθέντες δοῦναι αὐτοῖς πάντα, αὐτοὶ καὶ φύλακας ἔλεγον ἐγκαταστήσαι τῇ πόλει. Ἄλλ' ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντικασόμηνος Κύριος, ἄπρακτον ἔδειξε τὴν βουλὴν. Καὶ ἰδὼν ὁ ἄρχων αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἄνυει, κἄν εἰσελθεῖν ἀπὸ τῆς τοῦ Βοσπορίου πόρτης ἐφιππος, καὶ τῶν ἄλλων ἀβλαβῶν εἰσελθόντων, ὁ αὐτοῦ ἵππος μόνος ὀρθοβολῶν οὐκ εἰσῆλθετο. Καὶ ἀναβλέψας καὶ ἰδὼν ἐπάνω τῆς πόρτης τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἔγνω τοῦτο παθεῖν, διὰ τὸ βλασφημῆσαι εἰς αὐτήν. Λοιπὸν οὐκ ὑπέσπεσσαν ἄπρακτοι· καὶ κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος

Imperante Leone Isaurο, numerosus Saracenorum exercitus venit, ac terra marique Constantinopolim circumdedit, et urbem illam obsidione opprimere meditabantur. Cumque imperatorem animadvertissent a necessitatis urgeri angustiis, atque cum illis ad conditionem paratum descendere; autambant ipsi præsidium etiam imponere civitati. At Dominus ille, qui superbis resistit, irritum eorum reddidit consilium. Explorans enim illius gentis princeps, quod nihil proficeret, postulavit, sibi saltem licere per Bosphori portam equo insidentem ingredi. At aliis citra noxam introeuntibus, ejus solummodo equus sese erigens, intro minime pervadebat. Tunc ille attollens oculos, ac supra portam Deiparæ intuitus imaginem, id ei accidere intellexit, quia in

ipsam blasphemias emiserat. Itaque re infecta sunt reversi : et cum ad mare *Egæum* cum navibus pervenissent, ferventi grandine percussi perierunt.

EODEM MENSE.
Die decima sexta

Certamen sancti martyris Diomedis.

Diomedis Christi martyri Tarsus Ciliciæ urbs patria fuit. Artem didicerat medicam. Diocletiani vero imperatoris temporibus Tarso cedens, Nicæam proficiscitur : ubi pietate erga Deum, et artis medicæ peritia bene merebatur de illis, qui ad ipsum accedebant. Hinc delatus est apud imperatorem. Sed qui eum apprehensuri advenerant, cum ipsum jam ad Dominum migrasse reperissent, ejusdem caput obtruncarunt, et imperatori attulerunt : quod spectans imperator, jussit referri, et corpori adjungi, quo facto, statim qui deduxerant milites, suorum oculorum usum, quem amiserant, cum caput amputarunt, dicuntur recepisse. Hujus autem pretiosæ reliquiæ a fidelibus et piis viris sepulturæ traditæ fuerunt.

Et certamen sacrosancti martyris Myronis.

Exstitit hic Decio imperatore, et Antipatro Achaiæ præfecto, presbyter ecclesiæ. Die itaque Christi natali sacra, Antipatro in ecclesiam profecto, ut Christianos comprehenderet, zelo iste repletus, eum durioribus dictis lacessivit. Quapropter suspensus dilaniatur : in fornacem exinde injicitur. At fornax sanctum quidem servavit incolumem ; eos vero, qui circa ipsam stabant, viros combussit ad centum quinquaginta. Ac iterum coactus sanctus idolis sacrificare, nec ad id inductus, ab humeris ad pedes detractis ex cute **☩** loris, unum ex iis arripiens, in proconsulis vultum vibravit. Postea discissis carnibus discerpitur : atque ipsum intuitus Antipater, rubore suffusus, ipse sibi manus intulit. Hic autem Cyzicum delatus, et ab illo proconsule gladii accepta sententia, decollatus fuit.

EODEM MENSE.

Die decima septima

Certamen sancti martyris Pauli, Julianæ et sociorum.

Fuerunt isti, Aureliano imperatore, Ptolemaide nati, fratres secundum carnem. At Paulus divinitus inspiratus meditatus Scripturas, Judæis Græcisque os obstruebat. Dum vero in civitate imperator versaretur, denuntiatus, ei sistitur : et Christum confessus, suspenditur, et depectitur. Quem soror intuita, et contra tyrannum exclamans, ipsa quoque comprehenditur, ac suspensa dilaceratur, inque lebetem pice ebullientem ambo conjiciuntur ; sed nulla ex hoc noxa accepta, super ferreum grabatum ignitum extenduntur, et super lumbis vapulant. In carcerem postea detrusi, angelicum cibum sumen-

Α γενόμενοι σὺν τοῖς κλοίοις, ὑπὸ χαλάζης πυρώσης ἀπόλωτο.

MΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.
ΙΓ'

Ἄθλις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Διομήδους.

Διομήδης ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς Κιλικίας. Μετέρχετο δὲ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, καταβὰς τὴν Ταρσόν, παρεγένετο εἰς Νίκαιαν, διὰ τῆς βασιλείας καὶ τὴν κατὰ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἐπιστήμην εὐεργετῶν τοὺς προσιόντας αὐτῷ· ὅθεν διεβλήθη τῷ βασιλεῖ. Ἐπεὶ δὲ οἱ πρὸς τὸ κρατῆσαι αὐτὸν παραγενόμενοι εὗρον πρὸς Κύριον ἐκδημιωμένον ἀπίστεμον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἀπήγαγον. Ἦν θεασάμενος ὁ βασιλεὺς, ἐκείνου ἀπνευχθῆναι αὐτὴν καὶ προστεθῆναι τῷ σωματι. Καὶ τοῦτο γενομένου, λέγεται παρατίνα τὸς ἀπάγοντας αὐτὴν στρατιώτας ἀπολαβεῖν τῶν οὐκείων ὀφθαλμῶν τὴν ἐνέργειαν, ἦν ἀπέβαλον, ὅτι τοῦ ἁγίου ἀπίστεμον τὴν κεφαλὴν. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον παρεδόθη ταφῇ ὑπὸ εὐλαβῶν ἀνδρῶν.

Καὶ ἄθλις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μύρωνος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δακίου τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀντιπάτρου ἄρχοντος Ἀχαΐας, πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας. Κατὰ οὖν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστοῦ γεννηθῶν τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπλήρους τοὺς Χριστιανούς κρατῆσαι, αὐτὸς ζήλου πλεθρῶς ὕβρισεν αὐτόν. Διὸ κρεμασθεὶς, ἐξέστη. Καὶ εἰς κάμινον ἐνεβλήθη. Ἡ δὲ κάμινος τὸν μὲν ἔφυλαξεν ἀβλαβῶς· τοὺς δὲ περὶ αὐτὴν περιεστῆσαν ἄνδρας τῶν παρεστώτων ἐκπτόν πενήτηματα. Ὁ δὲ ἅγιος καὶν ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, λωροτομεῖται ἀπὸ τῶν ὤμων ἕως τῶν ποδῶν. Ἐξ ὧν λαβῶν ἔν λῶρον, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθυπάτου ἠκόντισεν. Ἔττα ξέεται τὰς ἐκλεισας σάρκας. Καὶ ἰδὼν αὐτόν ὁ Ἀντίπατρος καὶ ἀσχόνης πληρωθεὶς, ἀνείλεν αὐτόν οικείαις χερσίν. Ὁ δὲ ἐκείθεν ἐν Κυζίκῳ ἀχθεὶς, καὶ παρὰ τοῦ Ἀνθυπάτου ἀπόφασιν τὴν διὰ τοῦ ξίφους λαβῶν, τὴν αὐχένα ἐτμήθη.

MΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.
ΙΖ'

Ἄθλις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Παύλου, καὶ Ἰουλιανῆς καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν τῇ πόλει Πτολεμαίδι. Ἐτύγχανον δὲ ἀδελφοὶ καὶ σάρκα. Ὁ δὲ Παῦλος τὰς θεοπνεύστους Γραφὰς μελετήσας, ἐπιστόμιζεν Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας. Ἐπίδημῶσαντι δὲ τῇ πόλει τῷ βασιλεῖ, μὴ λαθῶν, παρέστη αὐτῷ. Καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, κρεμασθεὶς ξέεται. Ὅν ἰδοῦσα ἡ ἀδελφὴ, καὶ καταβοήσασα τοῦ τυράννου, κρατεῖται καὶ αὐτῇ. Καὶ κρεμασθεῖσα ξέεται, καὶ ἐν λίθῳ μετὰ πίστεως βράζονται ἀμφοτέροι ἐμβάλλονται. Ἐττα μὴ βλαδίοντες, ἐπὶ κραββάτου σιδηροῦ πεκυρακτωμένου ἀπλύνονται, καὶ τὰ ψῆα ἄνωθεν τύπονται. Ἐττα ἐβλήθησαν

ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ ἀγγελικὴν τροφὴν δεξάμενοι ἐνίσχυσαν· εἶτα ἐκβληθέντες τύπονται. Στρατόνιος δὲ, καὶ Κοδράτος, καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι τῶν ἁγίων φεισάμενοι, σὺν αὐτοῖς ἀπεκαφαλίσθησαν.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Στράτωνος, Φιλίππου καὶ Εὐτυχιανοῦ.

Οὗτοι ἐν Νικομηδείᾳ τῇ πόλει διατρίβοντες, ἐπίτοδες ἀπῆρχοντο εἰς τὸ θέατρον, ὥστε τὸν συνθροισζόμενον λαὸν καταχεῖν, καὶ τῆς εἰδωλολατρείας ἀφίστην, καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει προσάγειν. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν, κενὸν ἀνθρώπων ὄαρχων τὸ θέατρον ἰδῶν, καὶ τὴν αἴναιαν μαθῶν, ὅτι ὑπὸ τῶν ἁγίων μαρτύρων οἱ ὄχλοι διδασκόμενοι, τὰς ἐν τοῖς θεάμασι κατέλιπον ἡδονὰς, καὶ καινὸν τινα μετῆρχονται βίον, τῶν πατρῶων ὑπεριδόντες θεῶν, οὖν τάχει τοὺς ἁγίους παραστῆναι κελεύει. Καὶ δὴ παρεστάντες, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτοὶ τε ἔχειν ὁμολογήσαντες, καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκειν, ἀχθέντες εἰς τὸ θέατρον, θηρίοι ἐκδίδονται. Διαφυλαχθέντες δὲ ἐξ αὐτῶν ἀβλαβεῖς, καὶ τρῶποις διαφοροῖς δοκιμασθέντες κολάσεων, τὸ τελευταῖον ἐμβλήθοντες πυρὶ, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ διηγωνίσαντο στάδιον. Καὶ νικήσαντες, καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης λαβόντες, ἀπέλαβον βασιλείαν οὐρανῶν.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ

III'

*Αθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου.

Οὗτοι ὑπῆρχον δίδυμοι ἀδελφοὶ, λιθοξόοι τῆν τέχνην. Μετὰ δὲ τὴν τῶν διδασκάλων αὐτῶν ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίαν, ναταλιπόντες τὰς ἐν Βυζαντίῳ διατριβὰς παρεγένοντο ἐν τῷ Ἰαλυρικῷ. Ἐνθα παρὰ τῷ ἡγεμόνι μέταλλά τινα διερευνῶντες, τὴν οικείαν τέχνην εἰργάζοντο. Ἐἶτα παρ' αὐτοῦ ἀποστέλλονται πρὸς Λικίνιον. Καὶ ὅπ' αὐτοῦ ἔλαβον χρήματα, ἀνεγείρει τοῖς εἰδώλοις ναὸν. Ἄλλὰ τὰ μὲν χρήματα τοῖς πένσι δέδωκαν· τὸν δὲ ναὸν εἰργάζοντο. Καὶ ὅτε ἐτελέσθη, συντριψάντες τὰ εἰδῶλα, καθιέρωσαν αὐτὸν εἰς δόξαν Χριστοῦ. Γνοὺς δὲ τοῦτο Λικίνιος, ἐνέβαλεν αὐτοὺς εἰς φρέαρ βαθύ· ἐν ᾧ τὰς λαυτῶν ψυχὰς παρέδωκαν τῷ Θεῷ. Ἐπὶ δὲ Κωνσταντίου τοῦ μεγάλου φανερωθέντα τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα ἐπανήχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ ἀπετελέσθησαν ἐν τόπῳ, ἐν ᾧ νῦν κατακίβνται.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἑρμοῦ, Σεραπίωνος καὶ Ηολυαίνου.

Οὗτοι διαβληθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ὅτι τὸν μὲν Χριστὸν σέβονται, τὰ δὲ εἰδῶλα βδελύσσονται, κρατηθέντες τῷ ἐπάρχῳ παρίστησαν Ῥώμης. Καὶ ὁμολογήσαντες παρῆρσι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πρῶτον μὲν ἐν σκοτεινοτάτῃ καὶ δυσωδοστάτῃ ἀπεκλείσθησαν φυλακῇ. Ἐἶτα ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς, καὶ θῆσαι τοῖς εἰδώλοις κη καταδεξάμενοι, διὰ στενοτάτων καὶ δυσπρηρέτων κατασφρονται· χωρίων, σχοινοῖς δεδεμένοι· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ σύρεσθαι, καὶ ταῖς πέτραις προσρήγνυσθαι, τῷ Θεῷ τὰς ἱερὰς αὐτῶν παρέθεντο ψυχὰς. Τὰ δὲ τίμια καὶ πανίστρα αὐτῶν λείψανά τινες τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, ἐν

tes, corroborati sunt; e custodia exinde educti caeduntur. Stratonicus autem, Codratus, et Acacius lictores, quod sanctis parcerent, capite fuere obtruncati.

Et certamen sanctorum martyrum Stratonis, Philippi et Eutychiani.

Dum agerent hi Nicomediæ, adierunt ex composito theatrum, ut populum ibi congregatum instruerent, atque ab idolorum cultu averterent, et ad Christi adducerent fidem. Quadam igitur die animadvertens præfectus theatrum hominibus esse vacuum, ac certior factus, id inde evenisse, quod populus a sanctis martyribus edoctus, a spectaculorum voluptatibus destiterat, et nova quædam vendi instituta, patriis diis posthabitis, 207 sequebatur; jussit e vestigio sanctos ad se accersiri. Cui ipsi astantes, Christi fidem a se teneri, eamque alios doceri confessi, in theatrum ducti, feris exponuntur. Sed ab illis illæsi servati, postquam variis fuere probati cruciatibus, tandem in ignem injecti, certamen pro Christo certant, et victoria relata, victoriæ recipientes coronam, cælorum regnum sunt consecuti.

EODEM MENSE

Die decima octava

Certamen sanctorum martyrum Flori et Lauri.

Erant isti fratres uno eodemque editi partu, sculpturam exercentes. Post exantlatum vero pro Christo a suis magistris martyrium, Byzantio secedentes, in Illyricum venerunt: ubi apud præfectum in quibusdam elaborandis metallis propriæ artis operam impendebant. Ab eodem postea missi sunt ad Licinium, a quo nummos acceperunt ad fanum idolis erigendum. At pecunias pauperibus distribuentes, templum construxere, quod ubi fuit perfectum, contriti idolis, ad Dei gloriam dedicarunt. Hoc agnito, Licinius eos in profundum puteum detrusit, ubi suas animas Deo tradiderunt. Temporibus autem Magni Constantini manifestatæ ipsorum reliquiæ, Constantinopolim fuere translate, et in eo loco, ubi nunc jacent, reconditæ.

208 *Et certamen sanctorum martyrum Hermæ, Serapionis et Polyæni.*

Hi ab infidelibus accusati, ut qui Christum quidem colerent, idola vero contemnerent, et aversarentur, detenti, coram præfecto Romæ steterunt; atque Christi fidem fidenter confessi, primo in obscurissimum teterrimumque carcerem fuerunt injecti: postea de custodia educti, cum idolis sacrificare nollent, funibus devincti, per arctissimos et inaccessos calles raptantur. Dum autem traherentur, petris collisi, sacras suas animas Deo tradiderunt. Venerabiles vero sanctissimasque eorum reliquias noctu quidam pii Christiani clam abeuntes, atque tollentes, cum psalmis et hymnis sepulturæ

τραν αὐτῆς, καὶ παιδίον οὐκ ἔποiei, καὶ ἔλυπειτο, διότι ὠνειδίχeto ὑπὸ τῆς Φαινάννης ὡς ἄτεκνος. Προσηύξατο οὖν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ συνέλαβε τὸν Σαμουὴλ, καὶ ἀνέθετο αὐτὸν τῷ Θεῷ. Ἦν δὲ ἀνατρεφόμενος ἐν τῷ ναῷ Κυρίου. Καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς μέτρον ἡλικίας, ἦν λειτουργῶν ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ κρίνων τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ. Οὗτος ἔχρισε καὶ τὸν Σαοὺλ βασιλείᾳ· εἶτα τὸν Δαβίδ. Καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἔλθων, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν, προλαβὼν τὴν σάρκασιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη χίλια τριάκοντα πέντε.

Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων ἑπτὰ μαρτύρων.

Συνηρός τις Χριστιανός, ὀνόματι Σιδῶς τῆς Παμφυλίας, περιήρχετο πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς Φιλιπποπόλιν τῆς Θρακίας, εὗρεν Ἀπελλιανὸν τὸν ἡγεμόνα τιμωροῦντα τοὺς ἁγίους μάρτυρας τριάκοντα καὶ ἕξ ὀπάρχοντας. Καὶ παρβήσιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, κρατηθεὶς ἐτύφθη σφοδρῶς· καὶ οὕτω μὲν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Μέμωνος δὲ ὁ Κεντουρίων εἰς δύο κίονας δεθείς καὶ ταυθεὶς, ἐξεδάρη τρία λῶρα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Εἶτα χειροκοπηθέντες καὶ ποδοκοπηθέντες, καὶ εἰς κάμινον ἐμβληθέντες ἅπαντες ὑπὸ γῆν, ἐτελειώθησαν.

Καὶ μνήμη τῆς ἁγίας Θεοκλητοῦς τῆς θαυματουργοῦ.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓῸ.

ΚΑ΄

Ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Βάσσης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Ἦ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Βάσσα ὀπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ προγόνων Χριστιανή. Συνοικήσασα δὲ Οὐαλερίῳ ἱερεὶ τῶν εἰδώλων, ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, Θεογνιν, Ἀγάπιον, καὶ Πιστόν· οὓς καὶ ἀνέθρεψεν εὐσεβῶς. Κηρύττουσα δὲ τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς προσερχομένους αὐτῇ διδάσκουσα τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν, κατεμηνύθη τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι παρὰ τοῦ οἰκείου ἀνδρός. Καὶ κρατηθεῖσα μετὰ τῶν παιδῶν αὐτῆς, παρέστη αὐτῷ. Καὶ πρῶτος ὁ Θεογνὶς ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, κρεμασθεὶς ἐξέτετο, παρεστῶσης τῆς μητρὸς, καὶ παραβαρβυνοῦσης αὐτὸν πρὸς τὸν ἀγῶνα. Δεύτερος Ἀγαπίος τυφθεὶς, τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐξεδάρη μέχρι τοῦ στήθους. Καὶ τρίτος ὁ Πιστός διαφόροις καθυπεβλήθη βασάνοις. Καὶ τέλος οἱ τρεῖς μέχρι θανάτου τῆ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ ἐμμεύσαντες, μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκίου.

Λούκιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ὀπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Κυρήνης τῆς κατὰ Λιβύην· πρῶτος τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ συγκάθεδρος τοῦ ἡγεμόνος, μεγάλου σώματος, καὶ πλοῦτου δυναστείας ὑπερέχων τοὺς κατ' αὐτόν. Ὑπάρχων δὲ καὶ εἰδώλων θεραπευτής, ὑπερεμάχει τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, ἰσχυρῶς προσκείμενος αὐτῶν τῇ πλάνῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐλείσσετο τὸν μίγαν ἱερομάρτυρα Θεόδωρον, καὶ

filius illa procreabat. Quapropter ægra animo erat et a Phœnanna, utpote sterilis, probris afficiebatur. Oravit itaque Deum, et Samuelem concepit, ipsumque Deo dicavit. Educabatur iste in Domini templo: atque ubi ad integram pervenit ætatem, sacris muneribus coram Domino fungebatur, ac populum Israel judicabat. 210 Ipse etiam Saulem in regem unxit, postea Davidem; et ad profundum senium proventus, migravit ad Dominum, annis mille et triginta quinque ante Christi incarnationem.

Et certamen sanctorum septem et triginta martyrum.

Quidam Christianus, nomine Severus, Sidæ in Pamphylia natus, cunctas civitates totamque circumibat regionem, verbum edocens Christi. Cum autem Philippopolim, Thraciæ civitatem, venisset, reperit Apellianum præfectum, qui ibidem sanctos martyres triginta sex numero excruciat. Et aperte ipse pietatem professus atque comprehensus acriter fuit verberatus, et capite obtruncatus. Memnon vero centurio ad duas devinctus columnas; distentusque, excoriatur tribus loris a capite ad pedes detractis: cæteri omnes manibus pedibusque amputatis, in fornacem subterraneam conjecti, martyrio fuere consumpti.

Et commemoratio sanctæ Theoclitus thaumaturgæ.

EODEM MENSE.

Die vicesima prima

Certamen sanctæ martyris Bassæ et filiorum ejus.

Christi martyr Bassa temporibus imperatoris Maximiani exstitit. Connubio autem juncta Valerio idolorum sacerdoti, tres genuit filios, Theognem, Agapium, et Pistum, quos ad pietatem educavit. Cum vero Christum prædicaret, ejusque fidem ad se accedentes edoceret, accusata est a proprio viro apud illius regionis præfectum; et capta una cum suis filiis ante illum stetit. Ac primo Theognes Christum confessus, suspensus dilaceratur, ipsa astante matre, illumque ad certamen excitante; secundo Agapius cæditur, eique capitis cutis usque ad pectus detrahitur; tertio Pistus diversis tormentis subjicitur. Tandem 211 tres simul usque ad mortem in Christi confessione perseverantes, capite una cum matre fuerunt obtruncati.

Et certamen sancti martyris Lucii.

Lucius Christi martyr prodiit ex Cyrene Libyæ civitate, princeps ipse ejusdem urbis, et præfecti assessor, corporis magnitudine, divitiarumque potentia omnibus suæ conditionis antecellens. Cum autem esset idolorum cultor, Græcorum superstitionem propugnabat, eorum vehementer adhærens errori. Postquam vero magnum sacrum martyrem Theodorum ejusdem civitatis episcopum pro Chri-

sto decertantem, et victoriae coronam recipientem spectavit, cordis compunctione Christi gratia tactus, divinum suscepit baptismum: suadensque etiam praefecto, ut baptisate initiaretur, secum ipsum assumens, in Cyprum navigavit. Cumque comperisset ibi Christianos detineri, et propter Christum mactari, sese una cum martyribus, clam praeside, devinciens, dedit tortoribus; coactusque idolis sacrificare, non modo ad id induci non potuit, sed calcibus etiam aram impellens evertit. Concitato itaque ad iram praeside, caput ei abscinditur.

Ἀπίσκοπον τῆς αὐτῆς πόλεως ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισόμενον, καὶ λαβόντα τὸν τῆς νίκης στέφανον, κατακυγείς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τὸ θεῖον ἐδέξατο βάπτισμα. Πείσας δὲ καὶ τὸν ἡγεμῶνα βαπτισθῆναι, παρέλαθεν αὐτὸν καὶ κατέκλεισεν ἐν Κύπρον. Καὶ εὐρῶν ἐν αὐτῇ κεκρατημένους Χριστιανούς, καὶ φρονουμένους διὰ τὴν Χριστὸν, ὑπὲρ τὸν ἄρχοντα. Καὶ συνδύσας ἑαυτὸν τοῖς μάρτυσι παρέδωκε τοῖς βασανισταῖσι. Καὶ βιαζόμενος ἡμεταῖς εἰδώλοισι, οὐκ ἐπέστη, ἀλλὰ λακτίσας τὸν ἡμῶν ἀνέτρεψεν καὶ παροργίσας τὸν ἄρχοντα, ἐπέστη τὴν κεφαλὴν.

EODEM MENSE.

Die vicesima secunda

Certamen sancti martyris Agathonici et sociorum ejus.

Eutolmius comes ab imperatore Maximiano Nicomedia missus in Ponticam regionem, ut e medio Christianos tolleret, ad emporium Carpen appulit. Ibi sanctum Zoticum cum suis discipulis Christum confitentem comperiens, eos trucidavit. Nicomediam exinde reversus, certiorque factus, quod Princippus per quemdam Agathonicum Graecos ab idolorum cultu averteret, mittens comprehendit utrumque simul cum aliis pluribus Christianis: et secum ipsos trahebat ad imperatorem, qui in Thracia commorabatur. Cum 212 autem in quoddam castellum, Potamum nuncupatum, pervenisset, Zenonem, Theoprepium, atque Acindynum, dum progredi isti non valerent, interemit, et Chalcedone sanctum Severianum mactavit. Agathonicum vero cum caeteris concaptivis, et Princippo crudeliter Byzantii verberatum, Selymbriam usque perduxit, ubi Maximianus agebat; ibique illi ac ejus sociis caput amputavit.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.
ΚΒ'

Β' Ἀθῆναις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθωνίου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εὐτόλιμος ὁ κόμης, ἀποσταλαὶς παρὰ τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐκ Νικομηδείας ἐπὶ τὴν Ποντικὴν χώραν, ἐπὶ τὸ ἀναρεῖν τοὺς Χριστιανούς, κατέβη τὸ ἐμπόριον τὸ λεγόμενον Κάρπην· καὶ ἐκεῖ τὸν ἅγιον Ζωτικὸν σὺν τοῖς μαθηταῖσι αὐτοῦ εὐρῶν τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας, ἀπέκτεινεν αὐτούς. Ἔπειτα ὑποστράφη εἰς Νικομηδεῖαν, καὶ μαθὼν ὅτι ὁ Πρίγκηψ διὰ τοῦ Ἀγαθωνίου ἀρίστατο τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων θρησκείας, ἀποστειλάς, ἀμφοτέρους ἐπέστεισε μετὰ καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων Χριστιανῶν. Ἐκεῖ εἶλε κατὰ ἑαυτοῦ πρὸς τὸν βασιλῆα ἐν ὄψει Ἑλλῶν δὲ ἐν χωρίῳ λεγόμενῳ Ποταμῷ, ὡς καλεῖται Ζήνωνα, Θεοκρίσιον, καὶ Ἀκύνδρον, μὴ ἔμμενον· περιπατήσας· εἰς δὲ Χαλκηδόνι τὸν ἅγιον Σευριανόν· εἰς δὲ τὸ Βυζάντιον τὸν ἅγιον Λεοντικόν, μετὰ τῶν λοιπῶν συνδεδεμένων καὶ ἀδικητικῶν, τύφας σφοδρῶς, ἀπέγαγεν ἕως Σελύμβριας ὅπου ὁ Μαξιμιανὸς ὄντων· καὶ ἐκεῖ ἀποκεφάλισεν αὐτὸν μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Et memoria sanctae Anthusae, et certamen Athanasii episcopi et sociorum.

Christi martyr Anthusa temporibus Valeriani imperatoris exstitit. Selenciae divitibus nata parentibus, sed idolorum cultoribus: ipsa tamen Christi desiderio inflammata, parentes domumque reliquit; et Charisimum ac Neophytum suos famulos secum assumens, ad suam nutricem discedere simulans, in urbem Tarsum iter instituit, ut baptismum reciperet. At Domini angelus arripiens Tarsi episcopum Athanasium, duxit in illius occursum in via; et cum illic aquae copia non esset, orans episcopus aquam e terra eduxit, atque ipsam, ejusque famulos baptizavit. Ad matrem postea reversa, minimeque suscepta, monasticam vitam amplexa est: et probe suo initio certamine, requievit. Episcopus vero Athanasius a Valeriano detentus una cum Charsimo et Neophyto, ac plurimum antea cruciatus, capite deinde fuit obtruncatus: et sic martyrio consumpti, regnum caelorum receperunt.

Καὶ μνήμη τῆς ἁγίας Ἀνθοῦσας, καὶ ἡμετέρας Ἀθανασίου ἐπισκόπου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἦ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρος Ἀνθοῦσας ὑπὲρ τῆς βασιλείας Οὐαλεριανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Σελενείας, θυγάτηρ πλουσίων μὲν γονίων, εἰδωλευμένη δὲ ἄλλ' ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Χριστὸν, κατέβη τὸν ἅγιον ἄγγελον, καὶ οὐκ ὀλίγους καὶ παραλαβούσας Χαρίσιμον καὶ Νεόφυτον τοὺς οὐκ ὀλίγους αὐτῆς, καὶ προσκολλησάμενος πρὸς τὴν τροχὸν ἐπέβη, εἶχετο πρὸς Τάρσον πόλιν ὁδοῦ, βουλομένη βαπτισθῆναι. Ἀγγελὸς Κυρίου ἀρπάξας τὸν ἐπίσκοπον Τάρσου Ἀθανασίον ἔγαγεν εἰς ὁμῶντες ἐκείνης κατὰ τὴν ὁδόν. Ἐκεῖ οὐκ ἔν ὕδατι, προσεζήμενος ὁ ἐπίσκοπος ἔξγαγεν ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν καὶ τοὺς οὐκ ὀλίγους αὐτῆς. Ἔπειτα ὑποστράφη πρὸς τὴν μητέρα καὶ μὴ δεχθεῖσα, ἐγένετο μοναχὴ. Ἐκαθὼς ἀγωνισαμένη, ἀπεκεφάλιστο. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, κρατηθεὶς ὑπὸ Οὐαλεριανοῦ μετὰ τὸν ἄριστον καὶ Νεόφυτον, καὶ κλεισθεὶς πρὸς τὸν βασανιστὴν, ὑπερῶς ἀπεκεφάλισθη. Καὶ οὕτως τὴν αὐτῆς ἀπέκλεισεν βασιλείαν οὐρανῶν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΓΩ
ΚΓ'

A

EODEM MENSE.

Die vicesima tertia

Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων ἱερῶν Ὁρ και Ὁρέψωσ.

213 Certamen sanctorum martyrum sacerdotum Or et Orepseos.

Εἰρηναῖος ὁ μακάριος λειτουργὸς ὑπῆρχε τοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ ἁγίου Ὁρ, καὶ τοῦ ἁγίου Ὁρέψωσ, οἵτινες κηρύττοντες τὸν Χριστὸν, ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ παραστάτες τῷ ἄρχοντι, ἐδασανίσθησαν διαφόρως· εἶτα ἐν πυρὶ ἀπερβρίωσαν. Καὶ παραυτὰ ὑετοῦ καταβραγέτος ἄνωθεν, καὶ τοῦ πυρὸς σθεσθέντος, ἐξῆλθον ἀδλαβεῖς. Καὶ μετὰ ταῦτα θηρίοις παρεδόθησαν εἰς βρῶσιν. Ἄλλὰ καὶ ἐκ τούτων ἐβρώθησαν προνοία Θεοῦ. Καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθέντες ἐξέσθησαν σφοδρῶς· καὶ πάλιν Χριστοῦ ἐπινεύσει διέμειναν ἀδλαβεῖς. Τότε ἰδόντες οἱ εἰδωλόλατραι τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῶν, καὶ ἐπὶ κλείον μανίντες ὁμοθυμαδὸν ἐπεισῆλθον αὐτοῖς· ὁ μὲν ξύλοις τύπταν αὐτοὺς· ὁ δὲ λίθοις συντριβῶν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν, ὁ δὲ ἐκ τριχῶν ἔλαυν, ὁ δὲ τοῖς ποσὶ λακτίζων καὶ συμπατῶν. Καὶ τέλος σχοινίοις δήσαντες αὐτοὺς, καὶ σύραντες ἔξω τῆς πόλειωσ, ἔφιει τὰς ἱεράσ αὐτῶν ἀπέτεμον κεφαλὰς.

B

Erat beatus Irenæus Christi minister una cum sanctis Or et Orepse, qui dum Christum prædicarent, ab idololatrâ fuere comprehensi; atque coram præfecto astantes, diversis sunt vexati tormentis. In ignem postea injecti, e vestigio imbre e cælo cadente, ac restincto igne, incolumes ipsi evaserunt. Feris exinde vorandi objecti, sed ex his etiam Dei providentia erepti: in ligno mox suspensi, acriter dilaniantur, iterumque Christi nutu illæsi permanserunt. Tunc idolorum cultores, cognita illorum animi constantia, atque eo magis in furorem adacti, unanimi conspiratione irruunt in eos: et alius fustibus ipsos percutit, saxis alius eorum conterit dentes, alius capillos evellit, calcibus alius impellit atque conculcat: ac tandem funibus ipsos obvincientes, et extra civitatem raptantes, gladio sacras illorum cervices amputarunt.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σιλουανοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Et certamen sancti martyris Silvani et sociorum.

Οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες Σιλουανὸς, Σαβίνος, καὶ Πανθήριος ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς χώρας Θρακῆσ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Χριστιανοὶ δὲ ὄντες, ἐδίδασκον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν κρατηθέντες ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθησαν τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθέντες καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, πρῶτον μὲν ἐτύφθησαν σφοδρῶς. Ἐπειτὰ φυλακῆ παραδοθέντες, ἐταλαιπωροῦντο ἐν αὐτῇ λιμῷ καὶ δίψει παραδοθέντες, ἐταλαιπωροῦντο ἐν αὐτῇ λιμῷ καὶ δίψει πιεζόμενοι. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας τῆς φυλακῆσ ἐκβληθέντες, πάλιν ἠγαγκάζοντο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις· μὴ πεισθέντες δὲ, κρεμασθέντες, ἐξέσθησαν τοσοῦτον, ἕως τε φανῆναι τὰ σπλάγχνα αὐτῶν. Καὶ μετὰ τῆς ἀφατον ἐκείνην τιμωριαν, τὴν διὰ τοῦ ξίφους λαβόντες ἀπόφασιν, ἤγοντο δέσμοι ἐπὶ τὸ φουεθῆναι. Καὶ φθάσαντες κεφαλίσθησαν.

C

Sancti Christi martyres Silvanus, Sabinus et Pantherius ex Thraciæ regione, Diocletiano imperatore, fuerunt. Cum autem Christiani essent, in nomine Christi docebant. Quapropter ab idololatrâ comprehensi, illius provinciæ præfecto traduntur; et interrogati, Christumque confessi, primo quidem cæduntur vehementer: carceri postea addicti, ibidem fame siti que afflicti: ac multis post diebus de custodia educti, denuo Christum cogebantur denegare, et idolis sacrificium offerre. At non suasi, suspensi, adeo sunt dilaniati, ut eorum viscera apparerent. Post illum vero acerbissimum cruciatum, gladii accepta sententia, vincti ad cædem ducuntur: 214 atque ubi ad locum pervenerunt martyrii, orantes, capite fuere obtruncati: ἤγοντο δέσμοι ἐπὶ τὸ φουεθῆναι. Καὶ φθάσαντες κεφαλίσθησαν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείασ.

Et memoria sancti Patris nostri Eustathii Antiochiæ episcopi.

Εὐστάθιος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης ὑπῆρχεν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείασ. Ὅστις γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ τῶν ἐν Νικαίᾳ τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Πατέρων ὑπῆρχε, συνήγορος ἐμὲν τῆς ἀληθείασ, ἀντίπαλος δὲ τοῦ ψεύδους. Διὰ δὲ τὸ παρβρῆσαισασθαι τὴν ἀλήθειαν, ἐγένετο ἐχθρὸς τοῖς Ἀρειανοῖς. Καὶ μετὰ τελευταίην Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, τῆς βασιλείασ κρατήσαντος Κωνσταντίνου υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῖς Ἀρειανοῖς προσκειμένον, ἤτησατο Εὐσέβιος ὁ Νικομηδείας ἀπελθεῖν, καὶ θεάσασθαι τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναόν. Καὶ τῆς αἰτήσεωσ τυχῶν, καὶ ἀπελθὼν, συνήθροισε τοὺς Ἀρειανούς ἐπισκόπους. Καὶ παρασκευάσασ γυναικα βαστάζουσαν παιδίον,

D

Eustathius Christi pontifex erat, Constantino Magno imperante, Antiochiæ archiepiscopus, qui etiam in prima Nicæna synodo trecentorum decem et octo Patrum interfuit, veritatis quidem assertor, mendacii autem impugnator. Et quia fidenter enuntiabat veritatem, odio prosequabantur eum Ariani. Post Magni igitur Constantini obitum, cum Constantinus ejus filius, qui Ariani adhærebat, potiretur imperio, Eusebius Nicomediensis facultatem petens abeundi, templumque, quod Hierosolymis exstabat, invisendi, compos voti factus, et profectus, Ariani fidei episcopus congregavit. Et quamdam inducens feminam gestantem puerum, ut accusaret, et diceret Eustathio natum infantem,

Hum deponit; litterisque datis ad imperatorem, A suasit ei, ut Philippopolim ipsum relegaret: ubi plurimum Eustathius vexatus, finem accepit. At femina illa postea confessa est, puerum quidem patre Eustathio genitum non fuisse, sed altero quodam fabro ærario.

Et memoria sancti Patris nostri Meletii archiepiscopi Antiochiæ.

Meletius orthodoxus ille Christi Ecclesiæ pastor temporibus Constantii imperatoris existit: cui Constantius cum Arianus esset, ubi vacavit a bello, synodum Antiochiæ convocavit ad rejiciendum Homousion, et supponendum prædicandumque Heterousion. At cum Antiochiæ Ecclesia viduata esset pastore, prius placuit episcopum Antiochiæ designari, ac postea de fide disserere. Erat autem Meletius tunc episcopus Sebastæ, doctus quidem vir, sed propter inobsequentes subditos abdicata sede quietam vitam agebat. Existimantes itaque hæretici hunc eadem cum ipsis sentire, postularunt ab imperatore, ut ille Antiochiæ episcopus constitueretur. Postquam vero fuit electus, rogatus, ut veritatem **ΠΙΒ** proferret, stans ipse in medio, Homousion comprobavit, hæreticosque pudore perdidit. Hic magno imperante Theodosio Constantinopolim profectus, ac Theologo Gregorio super thronum collocaio, ibidem vitam finivit.

Et memoria sancti Patris nostri Callinici archiepiscopi Constantinopolis.

Sanctus Pater noster Callinicus presbyter erat Magnæ Ecclesiæ. Propter ejus autem virtutem creatus fuit Constantinopolis patriarcha a Justiniano Heraclii nepote, qui sibi ipse plures excogitans tribulationes, edixit aliquando patriarchæ, ut præces adhiberet pro destruendo templo beatissimæ Genitricis Dei. At hic responsum reddidit, non exstare preces pro destruendo, sed pro construendo. Coactus vero ab iis, qui missi fuerant, imperatori morem gerere, tantum ait: Gloria Christo Deo, qui talia sustinet. Imperatore igitur ob ejus perversitatem imperio exuto, naribus et lingua obtruncato, et in Chersonem expulso, iterumque Dei permissione ex Bulgaria viribus assumptis, imperio potito; correptus fuit a satellitibus patriarcha, et Romam relegatus, atque in cameram muro extrinsecus circumseptam conclusus, consummatus est.

Et certamen sacrosancti martyris Irenæi episcopi Sirmii.

Sacer Christi martyr Irenæus imperante Diocletiano fuit. Edoceus autem eos, qui ad ipsum adventabant, atque in Christi veritate instituens, et Christo aperte prædicans, delatus est ab idololatriis apud probum præfectum; ac detentus, et catenis devinctus, stetit ante illum. Interrogatus vero, cujus nominis, fortunæ, religionis, patriæ,

κατηγορήσαι καὶ εἶπεν, ὅτι τοῦ Εὐσταθίου εἶναι, καθεστὶ αὐτόν. Καὶ γράψας πρὸς τὸν βασιλέα, ἔκτισεν ἑξορίσαι αὐτὸν εἰς Φιλιπποπόλιν. Τότε καὶ πολλὰ παραθεῖς ἐτελειώθη· ἣ δὲ γυνὴ ἠμολόγησεν ὕπερον, ὅτι τὸ παιδίον Εὐσταθίου μὴ εἶναι, ἀλλὰ τοῦ χαλκῆρος.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελέτιου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας.

Μελέτιος, ὁ ὀρθόδοξος ποιμὴν τῆς τοῦ Ἰσταντοῦ Ἐκκλησίας, ὑπέρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου. Ὅστις Κωνσταντίνος Ἀρειανὸς ἦν, καὶ εὐκράτεια τοῦ πολιέμου, συνήγαγε σύνοδον ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ τῆ ἀρνηθῆναι μὲν τὸ ἁμοούσιον, ἀντιπροσέθενται καὶ παρεθέτωσαν τὸ Ἐτεροούσιον. Τῆς δὲ ἐκκλησίας Ἀντιοχείας ποιμὸν χειροῦστος, ἤρσατο κρῖναι γινώσκει ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας, καὶ τότε ἐπέστηθη κατὰ τῆς πίστεως. Ἦν δὲ τότε ἡλικίαν ἐπίσκοπος Σεβαστίας, λόγιος μὲν ἀπὸ τοῦ ἔθους τῶν ὑποχειρίων ἀνοικοταξίαν περιτηρημένος, καὶ ἡσυχάζων. Νομίσαντες δὲ οἱ αἱρετικοὶ τὰ ἐκείνων φρονεῖν αὐτόν, ἤτησαν τὸν βασιλέα, ἵνα τὸν προσηγάμεθα ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας, ἐπὶ οὗ προχειρίσθη, καὶ προετράχη τὸ ἀρνηθῆναι εἰπεῖν ἐς μέσον, ἐκάρωσε μὲν τὸ ἁμοούσιον, κατήσχευε δὲ τοὺς αἱρετικούς. Οὗτος καὶ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄσκησεν τὸν θεολόγον Γρηγόριον τῶν ἑρμηνείων, ὁ αὐτῆ τὸν βίον ἀπέλειπεν.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Καλλίνικου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Καλλίνικος ὁ ἐν ἁγίοις Πάτερ ἡμῶν ἐπίσκοπος ὕπερος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διὰ τῆς προσούτων αὐτῶ ἀρετῆν προχειρίσθη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Ἰουστινιανῶ τοῦ ἐπινοήσαντος Πρακλείου. Ὅς αὐτῶ πολλὰς ἐπινοῶν ἔθετο, ἐμήνησε ποτε δοῦναι εὐχὴν ἐπὶ καθαιρέσει καὶ τῆς ὑπερβίας Θεοτόκου. Ὁ δὲ ἀντεμήνησε μὴ εἶναι εὐχὴν ἐπὶ καταστροφῆ, ἀλλ' ἐπὶ οὐλομῆ. Βεβήμενος δὲ κατὰ τῶν ἀποσταλέτων ποιῆσαι τὸ τοῦ βασιλέως πρόσταγμα, μόλις εἶπεν· δόξα Χριστῶ τῶ Θεῶ τῶ ἀνεχομένῳ. Τοῦ βασιλέως οὖν διὰ τῆς ἰταξίαν αὐτοῦ τῆς βασιλείας ἐκπεσόντος, καὶ τῆς βίον καὶ τῆς γλώτταν ἐκμηθέντος, καὶ εἰς χερσὶν ἑξορισθέντος, καὶ κίλιον Θεοῦ συγχωρήσει προλαβόμενος δύναμιν ἐκ Βουλγαρίας, καὶ τῆς βασιλείας κρατήσαντος, ἠρπάγη ὁ πατριάρχης ὑπὸ τῶν δορυφόρων, καὶ εἰς Ἀώμην ἑξορίσθη. Καὶ ἑταίριος εἰς καμάρων τῶ ταίχει περιφραχθεῖσιν ἔθετο, ἐτελειώθη.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐιρηναίου ἐπίσκοπου Σιρμίου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυρ Ἐιρηναῖος ὑπέρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ διδάσκων εἰς τοὺς προσερχομένους αὐτῶ, καὶ καταγῶν αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ τὸν Χριστὸν παρῆρσις κηρύττων, κατημνήθη Ἡρόδω τῶ ἡγεμόνι ὑπὸ τῶν εἰδωλοτέρων. Καὶ κρατήσθης καὶ δεθείς ἀλύσει, περίστη αὐτῶ. Καὶ ἐρωτηθεὶς ὄνομα, τόγγην, πατρίδα, οἶκος,

ἐπιτηδεύμα, πάντα ἀφείς, δοῦλον Ἰησοῦ Χριστοῦ ἅμα αὐτὸν ὠμολόγησε. Τυφθεὶς οὖν σφοδρῶς, παρεδόθη φυλακῇ, ἐν αὐτῇ ταλαιπωρηθεὶς ἰσχυρῶς, τῶν δεσμοφυλάκων παραγγέλῃαν δεξαμένων, μὴ μόνον ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτόν, ἀλλὰ μηδὲ συγχωρεῖν τινα εἰσελθεῖν, καὶ θεραπεύσαι, ἢ προσαγαγεῖν τι τὰ πρὸς τροφήν ἐπιτηδεῖα. Μετὰ πολλὰς τοίνυν ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ πάλιν καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν καὶ θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἔδασανίσθη σφοδρῶς· καὶ μετὰ τοῦτο λαβὼν τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθη.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου καὶ Ἀντωνίνου, ἀρχαῖος ἀνὴρ, διάδοχος χρηματίας τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ ἐπισκοπήσας ἐν πόλει Λουγδούνων, χώρας Γαλλίας. Καὶ βίβλους πολλὰς συγγραψάμενος βεβαιούσας τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ταῖς Ἐκκλησίαις καταλέλοιπεν. Ἐξ ὧν οἱ μεταγενέστεροι τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐρμηνείας τῶν θείων Γραφῶν λαβόντες, ἐξήπλωσαν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Πολὺς οὖν εἰς ἀφετὴν καὶ γνῶσιν γενόμενος, μετὰ τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἄθλησιν, καὶ τὸ τέλος Ἰοθαίου τοῦ ἐπισκόπου, ἐπίσκοπος προεχειρίσθη τῆς εἰρημένης πόλεως. Καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων λόγοις, καὶ διδασκαλίαις ἀρπάσας, καὶ τῶν Χριστῶν μάρτυρας προσαγαγόν, τελευταῖον καὶ αὐτὸς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν διωκτῶν, καὶ ξίφει τελειωθείς, πρὸς θεὸν ἐξεδήμησεν, ἀπολαβὼν τὴν ἀποκαίμενην αὐτῶν βασιλείαν.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΓ.

ΚΑ΄

Ἀθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τατιανῶ.

Τατιανὸς, ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Κρατίας, κατοικῶν πλησίον τοῦ Μαντινίου καὶ διδάσκων τοὺς προσερχομένους αὐτῶν ἀπίστους τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Διαγωνισθεὶς δὲ ἐκρατήθη παρὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ δεθείς ἀλύσειν, ἤχθη εἰς Κλαυδιούπολιν, καὶ παρεδόθη τῶν ἡγεμόνι. Καὶ τὴν ἀληθῆ πίστιν κηρύττων, ἐτύφθη σφοδρῶς καὶ παρεδόθη φυλακῇ. Μετὰ δὲ τὸ ταλαιπωρηθῆναι αὐτόν ἰκνωῶς, ἐκβληθεὶς πάλιν ἠναγκάσθη ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Καὶ μὴ πεισθεὶς ἐτύφθη ξύλοις μεγάλοις, καὶ σιδήροις κυρωθεῖσι κατεφλέγη. Ἐἶτα δεθείς σχοινοῖς, ἐσύρετο διὰ μέσης τῆς πόλεως τυπτόμενος καὶ συμπατούμενος. Καὶ ὅτε ἔφθασε τὴν πόλιν τῆς πόλεως, σφραγίσας ἑαυτὸν τῶν σημείων τοῦ τιμίου σταυροῦ, καὶ φωνῆς ἀνωθεν ἐπακούσας εὐαγγελισμένης τὰ ἀποκαίμενα αὐτῶν ἀγαθὰ, τῶν θεῶν τὸ πνεῦμα παρέθετο, καὶ ἐτάφη τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐν αὐτῇ τῇ πόλει.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐτυχίου μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Εὐτυχὴς ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἐγένετο μὲν ἐκ τῆς Σεβαστουπόλεως· διὰ δὲ τὸν πρὸς Χριστὸν πόθον καταλιπὼν καὶ πατρίδα καὶ γονεῖς, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, καὶ γέγονεν αὐτοῦ μαθητῆς. Καὶ μιμησάμενος αὐτόν εἰς ἀρετὴν,

atque instituti esset, ceteris omnibus ipse omissis, se Jesu Christi servum confessus est. Acriter igitur percussus, custodiæ traditur, et magnas ibidem pertulit calamitates, jussis carceris custodibus non modo diligenter ipsum asservare; sed nemini permittere, ut ad illum curandum, seu ad aliqua ei afferendum esculenta introiret. Ergo post multos dies de carcere eductus, ac denuo coactus desciscere a Christo, idolisque sacrificare, et nullo modo ad id se induci passus, flagellis vehementer contunditur. Post hæc gladii subiens sententiam, capite plectitur.

Et certamen sacrosancti martyris Irenæi.

Exstitit hic, imperantibus Marco et Antonino, priscæ ætatis vir, apostolorum successor, episcopi munere in Lugduno Galliæ civitate functus. Plures etiam conscripsit libros ad orthodoxam fidem confirmandam, a quibus ansa arrepta posteriores ad interpretandas divinas Scripturas, universo terrarum orbi eas exposuerunt. Celebris itaque virtute ac eruditione, postquam pro Christo certamen Pothinus episcopus consummavit, ipse præfatæ urbis episcopus designatur; ac multos infideles sermonibus, et doctrinis, adhortationibusque abstrahens ab errore, atque illos Christo martyres adjugens, tandem et ipse comprehensus a persecutoribus, et gladio confectus, ad Deum migravit, paratum sibi regnum recipiens.

ΕΟΔΕΜ ΜΕΝΣΕ.

Die vicesima quarta

217 *Certamen sancti martyris Tatiani.*

Tatianus Christi martyr fuit ex Gratia regione: et apud Mantineum degens, atque ad se accedentes infideles fidem Christi edocens, ab ethnicis detentus, et catenis constrictus, Claudiopolim ducitur, ac traditur præfecto; veramque enuntians fidem crudeliter cæditur, et in carcerem mittitur. Postquam vero ærumnis fuit valde vexatus, iterum extractus, Christum cogit denegare. Sed ad id nequaquam inductus, ingentibus fustibus percussus, et ignito ferro combustus; funibus postea vinctus, per mediam urbem raptatur, percussus et conculcatus. Cumque ad civitatis portam pervenisset, se crucis signo signans, audita desuper voce, quæ ipsi præparata dona annuntiabat, spiritum Deo tradidit: ejusque venerabiles reliquiæ in eadem civitate conditæ fuerunt.

Et certamen sancti martyris Eutychiei discipuli sancti Joannis Theologi.

Eutychieus Christi martyr Sehasopoli natus, propter Christi desiderium, patriæ, ac parentibus nuntio remisso, secessit ad Joannem Theologum, et illius evasis discipulus: cujus ipse virtutem imitatus, Dei gratia repletus fuit: divinoque zelo

sed Christianis inferret. Blanditiis igitur a tyranno delinitus, atque persuasibilibus verbis coactus Christum abnegare, nec tamen ad id inductus, aperte impugnatur 221, et capite amputatus, martyrio fungitur. Ejus autem reliquiae translatae, eodem in loco fuere repositae, ubi sancti Adriani, caeterorumque sanctorum, et Stachys apostoli reliquiae jacent.

EODEM MENSE.

Die vicesima septima

Memoria sancti Patris nostri Liberii.

Beatus Liberius, veritatis propugnator, Constantio imperante erat Romae episcopus. Cum vero zelo fidei orthodoxae arderet, suscepit Athanasium ab haereticis exagitatum, atque Alexandriae throno expulsum, quod veritatem ipse palam defenderet. Dum enim inter vivos agebant Constantinus et Constans majores natu filii Magni Constantini, orthodoxa fides servata est; sed ubi illi decesserunt, et relictus fuit rerum dominus Constantius minor natu filius, qui Arianus erat, praevaluerunt haeretici. Quapropter etiam Liberius postquam multum redarguit, atque increpavit haereticorum impietatem, in Beroeam Thraciae civitatem est relegatus. At cum Romani fide et dilectione erga illum essent devincti, accesserunt ad imperatorem, exproscantes eum: ac propterea Romam iterum missus, cum suum gregem recte gubernasset, decessit.

Et memoria sancti Patris nostri Pæmenis anachoretæ.

Sanctus Pater noster Pæmen ex Aegypti fuit regione: derelicto autem mundo, secessit una cum suis germanis fratribus in monasterium, et monachus factus est. Multis post annis cum eorum mater ad eos invisendos profecta esset, id assequi minime potuit: occluserant enim illi januam. Dum vero hæc in gemitibus persisteret, ait ad ipsam Pæmen, non intuitus eam. Quid optas, o mater? Hæc vero: Vos conspicerem volo. Cui 222 Pæmen: In altero sæculo nos invicem videbimus. Quæ ut audivit, recessit. At non hoc solum memoria dignum iste gessit, sed et alia plura. Præfectus enim regionis, comprehenso sororis ejus filio propter admissum flagitium, decreverat supplicio in illum animadvertere: et cognito, quod sancti nepos esset ex sorore, significavit ei, dicens: Si æquum censueris, dimittam eum. Cui Pæmen sic respondit: In illum diligenter inquire: et si mortis est reus, moriatur; si vero non, fac quod vis: Admiratus vero præfectus ejus animum affectibus nequaquam subjectum, illum dimisit. Plura autem sanctus operatus miracula, in pace quievit.

Et memoria sancti Patris nostri Hosii Cordubæ episcopi.

Hosius Cordubæ episcopus, mundo remisso nuntio, et monasticum institutum amplexus, ascetica vita primum excellit: mox omnibus refulgens

νῶντι τὰ χρέματα, καὶ μὴ πολεμοῦντι θῆνη, ἀλλὰ Χριστιανός. Κολακευθεὶς οὖν ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ πιθυνολογίαις ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, φανερώς ἐπεβολεύθη, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτριβθεὶς, ἐτελειώθη. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἀνακομισθὲν ἐτίθη, ἔνθα τὸ τοῦ ἁγίου Ἀδριανοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων. καὶ Σταχῦος τοῦ ἀποστόλου.

MUNI TO AYTO.

EΞ

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λιβερίου.

Λιβέριος ὁ μακάριος καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιμαχος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου ἐπίσκοπος Ῥώμης. Ὑπάρχων δὲ ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὑπέδραξε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ἐπίσκοπον ἑβραίου ἑκείνου τῶν αἰρετικῶν καὶ τοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας ἀπεκλήθηνα, παρρησιαζόμενος τὴν εὐσέβειαν. Ἔως γὰρ περιήσαν Κωνσταντῖνος, καὶ Κωνσταντῖοι πρῶτοι υἱοὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐβλάττετο ἡ ὀρθόδοξος πίστις: ἦνίκα δὲ ἐκεῖνοι ἐτελειώθησαν, καὶ κατελείφθη κυριὸς τῶν πραγμάτων Κωνσταντῖνος ὁ ἑσχατος υἱὸς, Ἀρειανὸς ὢν, ὑπερίσταντο αἰρετικοί. Ὅθεν καὶ Λιβέριος, μετὰ τὸ πολλὰ διαλεχθῆναι, καὶ ἐλέγχει τὴν δυσσέβειαν τῶν αἰρετικῶν, ἐξωρίσθη εἰς Βέροειαν τῆς Θράκης. Ἀλλὰ πίστιν καὶ ἀγάπην ἔχοντας οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς αὐτὸν, προσήλθον τῷ βασιλεῖ, ζητοῦντες αὐτόν. Καὶ διὰ τοῦτο εὐλογοῦσθε εἰς Ῥώμην, καὶ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καλῶς ποιμένας ἐτελειώθη.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμῆτος τοῦ ἀναχωρητοῦ.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ποιμὴν ὁσίου ἦν ἐκ τῆς χώρας Αἰγύπτου· καταλιπὼν δὲ τὴν πόλιν, ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, μετὰ τῶν γενησῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν, καὶ ἐγένετο μοναχός. Καὶ μετὰ χρόνους πολλοὺς ἀπελευθέρωσεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἑαυτὸν αὐτοῦ, οὐκ ἠδυνήθη: ἀπέκλεισαν γὰρ αὐτῆ τὴν ἰσχυρίαν. Ὡς δὲ ἐπέμνε κλαίουσα, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Ποιμὴν, μὴ βλέπων αὐτήν. Τί θελεῖς μήτηρ; Ἡ δὲ εἶπε, θέλω ἰδεῖν ὑμᾶς. Καὶ λέγει ὁ Ποιμὴν Ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ ὀφόμεθα ἀλλήλους. Ἡ δὲ ἐπέσπε ἀνεχώρησεν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐποίησεν ἄξιον μνήμης, ἀλλὰ καὶ ἕτερα πολλά. Ἡ γὰρ ἄρχων τῆς χώρας κρατήσας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τὸν υἱὸν ἐπὶ καιρῷ, ἐβούλετο τιμωρεῖν. Καὶ μεθῶν ὅτι τοῦ ἁγίου ἐπὶ ἀνεψιὸς, ἐμήνυσεν αὐτῷ, ὅτι εἰ ἄξιός τις, ἀπολύσει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀνταμῆνυσεν· Ἐξέτασον τὰ κατ' αὐτόν· καὶ εἰ ἄξιός τις ἐστὶ θανάτου, ἀποθανέτω· εἰ δὲ μὴ, εὐβούλει ποιήσον. Καὶ θαυμάσας ὁ ἄρχων τὸ ἀπροσπαθῆς αὐτοῦ, ἀπέλυσεν αὐτόν. Πολλὰ δὲ θαύματα ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεκαύσατο.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου ἐπισκόπου Κορδοῦβης.

Ὁ Ὁσίου ἐπίσκοπος Κορδοῦβης, καταλιπὼν τὸν κόσμον, καὶ γεγονὼς μοναχός, καὶ ἐν ἀσκήσει πολλῷ πρότερον διαπρέψας, καὶ μαντοίαις ἀρεταῖς διαλυμ-

ψα, καὶ θαύμασι πολλοῖς κοσμηθεὶς, ἐχειροτονήθη Ἀ virtutibus, et miraculis exornatus, a Romano archiepiscopo episcopus urbis Cordubæ consecratur. Zelum autem habens pro fide orthodoxa, adfuit in magna synodo, Arii insaniam redarguens, atque hæresim animabus noxiam rejiciens. Sed et Sarcidicensem synodum ipse congregandam curavit, et primam sedem habuit inter episcopos, qui conveniant. Postea a Constantio imperatore Ariano in exsilium una cum aliis pluribus episcopis, qui orthodoxam fidem mordicose retinebant, pulsus, mulas in eo passus afflictiones, pluresque sustinens vexationes, lætus ad Deum, pro quo decertaverat, migravit.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΗ'

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Οὗτος ὁ μακάριος τῶ μὲν γένει ἦν Αἰθίοψ· τῇ δὲ χροῶ, μέλας ἀκριβῶς, οἰκίτης πολιτευομένου τινός, ὃν διὰ πολλὴν δυστροπίαν καὶ ληστρικὴν διαγωγὴν, ἀπώσατο ὁ ἴδιος δεσπότης. Οὗτός ποτε ποιμένι τινὶ ἐμνησικάκησε, παρεμποδίσαντι αὐτῷ εἰς πρᾶγμα, ὃν καὶ ἀποκτείνειν ἐβουλεύσατο. Μαθὼν δὲ ὅτι πέτρην τοῦ Νεῖλου ἐστὶ, πλημμυροῦντος τοῦ ὕδατος, τῷ στόματι δακῶν τὴν μάχαιραν, καὶ τὴν ἐπενδύτην τῇ κεφαλῇ ἐπιθείς, διανηξάμενος ἐπέρασε. Προαισθόμενος δὲ ὁ ποιμὴν τὴν αὐτοῦ ἔλευσιν, φυγὰς ᾗχετο. Ὁ δὲ, κριοὺς τέσσαρας ἐπιλέκτους σφαγήσας καὶ δήσας σιρῆ, τὸν Νεῖλον ἀντεπέρασε κολυμβῶν. Τὰ κρέα δὲ φαγῶν καὶ τὰ κώδια οἴνῳ πλήσας, ἀπήλθε πρὸς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ διηγησάμεν ἵνα δείξω, ὅτι δυνατόν ἐστι τοῖς βουλομένοις, διὰ μετανοίας σωθῆναι. Οὗτος ὅψι ποτε κατανογείς ἐκ τινος περιστάσεως, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν μοναστηρίῳ. Καὶ οὕτως προσῆλθε τῇ μετανοίᾳ, ὡς καὶ τοὺς συμπράκτορας αὐτοῦ ἀγαγεῖν τῷ Χριστῷ. Καθεζομένου δὲ ποτε ἐν τῷ κελλήῳ αὐτοῦ, λησταὶ τινες προσέβαλον αὐτῷ, ἀγνοήσαντες, εἶναι αὐτὸν τὸν Μωσῆν. Οὗς ὁ μακάριος δεσμήσας σχοινίῳ, καθάπερ σάκκον ἀχύρου, τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις ἐπιθείς, τῷ Κυριακῷ παρεγένετο, καὶ φησι πρὸς τοὺς ἀδελφούς· Ἐπειδὴ οὐκ ἔξεστί μοι ἀδικεῖν, τούτους δὲ εὖρον ἐπελθόντας μοι, τί κελεύετε περὶ τούτων; Αὐτοὶ δὲ γνωρίσαντες αὐτὸν, ὅτι Μωσῆς ἐστὶν ὁ περιδότης λῆσταρχος καὶ ἀκαταγώνιστος, ἐξομολογησάμενοι τῷ Θεῷ καὶ αὐτοῖ, ἀπετάξαντο, καὶ γεγόνασι μοναχοὶ δοκιμώτατοι. Θεαρέτως οὖν βιώσας ὁ ἅγιος γέρων, καὶ τὸν δαίμονα τῆς ἀκολασίας καταπαλαίσας, τελευτᾷ ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, γεγονώς καὶ πρεσβύτερος, καὶ καταλιπὼν μαθητὰς ἑβδομήκοντα.

ΜΗΝΙ Τῷ ΑΥΤῷ.

ΚΘ'

Ἡ ἀποτομή τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου, προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Ὁς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπὲρ ἀπαντας εἶναι ὑπὸ Χριστοῦ, καὶ προφητῶν περισσώτερος,

EODEM MENSE

Die vicesima octava

B 228 Memoria sancti Patris nostri Moysis Æthiopsis.

Beatus iste genere Æthiops, colore quam maxime niger, cujusdam civis servus, quem ipsius dominus expulerat propter ejus morum perversitatem. atque furandi consuetudinem. Hic cum in quemdam pastorem male animatus esset, quod ille sibi ad facinus patrandum fuerat impedimento, in animum sibi induxerat, eum de medio tollere. Certior autem factus ipsum trans Nilum agere, exundante aqua, ore gladium constringens, penula capiti superposita, nando transfretavit. At præsentiens pastor ejus adventum, fugiens abiit; ipse vero quatuor mactans eximios arietes, ac fune devinciens, natando Nilum iterum trajecit; et cum comedisset C carnes; pellibus vino repletis ad suos socios rediit. Hæc enarravi ut ostendam, possibile esse volentibus per pœnitentiam consequi salutem. Iste vero tandem ex quodam casu punctus, sese monasterio addixit: atque ita ad pœnitentiam accessit, ut suos etiam socios ad Christum adduceret. Aliquando ipso in cella sedente, quidam latrones impetum in eum fecerunt, ignorantes Moysen esse: quo beatus fune constringens, perinde ac paleam saccum, suis imponens humeris, ad Basilicam se contulit; et fratribus ait: Quoniam mihi non licet ullam inferre injuriam, et hos reperi in me invadentes, quid de iis jubetis? Illi vero cognito, quod ipse Moyses esset, famosus ille latronum princeps, atque inexpugnabilis, Deo confessi, abdicato sæculo, monachi evaserunt probatissimi. Itaque sanctus senex vita Deo grata traducta, ac incontinentiam dæmone devicto, moritur, annos natus quinque et septuaginta, presbyter etiam creatus, septuaginta discipulis post se relictis.

EODEM MENSE.

Die vicesima nona

224 Decollatio gloriosi prophetæ Præcursoris et Baptistæ Joannis.

Hic qui inter natos mulierum maximus omnium esse, et prophetarum excellentissimus a Christi

asseritur : qui præexultans ab utero, Christum A terræ atque inferis annuntiavit ; filius erat Zachariæ pontificis, et Elisabet ; Gabriele nuntiante genitus. Venerandum autem ei caput ab Herode obtruncatur propter scelestum regis cum Herodiade concubitum. Ab ipso matris sinu sanctitatem iste indutus, puritatem suscipiens, temperantiam amplexus, in cibi abstinence se exercens, ab omni hominum conversatione remotus, eremum, ut urbem, habitavit, cum belluis vivens, cameli pilis vestitus, ac zona ex corio præcinctus ; et instar volucrum, cibo utebatur a natura sponte oblato : assidue legem Dei meditabatur, cujus observantia, atque custodia nil ipsi unquam antiquius. Hic ipsos naturæ terminos transcendit ; et purum atque immaculatum super omnem naturam Christum baptizavit. Cum itaque Herodes libidini valde indulgens, Judaicæ regionis tetrarcha, fratris sui Philippi uxorem sibi in thalami consortium duxisset, divino excitatus zelo propheta, et veritatis armis munitus, ait ad tyrannum : Non licet tibi habere uxorem Philippi fratris tui. Hinc carceres et vincula in sanctum, furibunda femina in id amatorem impellente. Quapropter dum natalitia celebrarentur convivia, opiparis, atque voluptariis computationibus ad mentis impotentiam convitatorum devolventibus, en chorea meretriciæ puellæ, et præmium cædes prophetæ. E vestigio igitur allatum super disco justi caput et lascivienti, atque adulteræ feminæ traditum, adhuc sanguinem stillans, eademque proferens vocem. Acta sunt hæc in urbe Sebaste, quæ ab Jerusalem distat unius diei itinere Eodemque in loco, ubi qui post illum regnavit Tetrarcha, regias domos firmavit, et convivium ad prophetæ necem fuit celebratum ; ibidem propheticum illud, et sanctum corpus ab ejusdem compositum discipulis, est reconditum.

EODEM MENSE.

Die tricesima

225 Memoria beati Fantini thaumaturgi.

Hic originem duxit ex Calabrorum regione Georgio et Bryene natus parentibus. Ab ipsis vero fasciis Deo consecratus, monasterio dicitur ; omnemque assecutus virtutem, ac factus probus operarius mandatorum Dei, divinis dignus revelationibus efficitur. Ad dies viginti jejunos permansit. Nudus etiam per quatuor annos perseveravit : innumeris conflictatus calamitatibus ob Saracenorum incursions. Cum ita sexaginta annos perstitisset, Vitalium ac Nicephorum discipulos secum assumens, ad Peloponnesum appulit : et diu Corinthi versatus, multis ad salutem ansam dedit, Athenas petens, templumque Genitricis Dei veneratus, Larissam se contulit ; atque longo temporis intervallo ad sancti Achillii sepulcrum immoratus, Thessalonicam proficiscitur, magni martyris Demetrii prodigiis delectatus : perque integros octo annos consuetum ab-

ὁ προσκίρτησας ἀπὸ γαστρὸς, καὶ τοῖς, ἐν γῆ, καὶ ἐν τῷ ᾄδῃ τὸν Χριστὸν κηρύξας, οὗτος ἦν υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ ἀρχιερέως καὶ Ἐλισάβετ, ἐξ ἐπαγγελίας Γαβριὴλ τεχθεὶς. Ἐτεμήθη δὲ τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἐπὶ Ἡρώδου διὰ τὴν παράνομον μίξιν τῆς Ἡρωδιᾶδος. Οὗτος ὁ δὲ αὐτῆς τῆς νηδύος ἀγίωσύνην περιεμίμνος, ἀγνείαν εἰσοικισάμενος, σωφροσύνην ἀσπαζόμενος, ἀτροφίαν ἀσκήσας, καὶ πάσης ἀνθρώπων ἐπιμίξιας ἀπέβρωγώς, καὶ τὴν ἐρημον ὡς πόλιν οἰκίσας, θηρίοις συνδιαιτώμενος, καμηλοῦ θριξὶ σκεπόμενος, δερματίνῃ ζώνῃ περισφιγγόμενος, καὶ ἐπιπτηνοὶ τὸ τῆς τροφῆς κακτημένος αὐτόμακτον, μίλετην δὲ διηνεκῆ, τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον ποιούμενος, ἤγειτο τῆς αὐτοῦ φυλακῆς καὶ τηρήσεως, πάντα διέτερα καὶ ὑποδεῆ, ὁ τοὺς δρους ὑπερβάς τῆς φύσεως, καὶ τὸν κηθαρόν καὶ ἀμόλυντον καὶ πάσης ἐπιείκειας φύσεως βαπτίσας Χριστόν. Τοῖνον ὁ κολήσας ἐν ἀκολασίᾳ Ἡρώδης, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ τετραρχῶν ἰδάρου, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου γυναῖκα πρὸς γάμον ἤγαγετο. Θείῳ οὖν κινήθεισ ζήλω ὁ προφήτης, καὶ ἀληθείας ὅπλοις φραξάμενος, ἔλεγε πρὸς τὸν τύραννον· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἐντεῦθεν φυλακῆ καὶ δεσμὰ περὶ τὸν ἄγιον, τοῦ μακίωκυ γυναικὸς πρὸς τοῦτο τὸν ἐραστὴν συνελάσαντος. Ὅθεν γενεθλίων τελουμένων, καὶ πότου δαφίλου καὶ φιληδόνου πρὸς παραφροσύνην ἐκκυλίσαντος τὸν ἐστιάτορα, ὄρχησις ἐταιρικοῦ θυγατρίου, καὶ μισθὸς, προφήτου ἀναίρεσις. Αὐτίκα οὖν ἤχθη ἐπὶ πίνακος ἡ τοῦ δικαίου κεφαλὴ, ἐκδόθη μάλ' ἡ καὶ μοιχαλίδι γυναίκε, ἔτι τὸ αἷμα στάζουσα, καὶ τὰ αὐτὰ φθειρομένη. Ἐτελοῖτο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει ἀπεχούσῃ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἡμέρας ὀδόν, ἔνθα καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον ἀρξαι τετραρχῆς, τοὺς ἀνακτορικοὺς ἐπήλατο δόμους. Καὶ ὁ προφητοκτόνος ἐτελέσθη πότος, ἐκεῖ καὶ τὸ προφητικὸν ἐκεῖνο καὶ ἄγιον περισταλὲν παρὰ τῶν ἰδίων μαθητῶν ἀπεκρύπτετο σῶμα.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΓΤΩ.

Α'

Μνήμη τοῦ ὁσίου θαυματουργοῦ Φαντίνου.

Οὗτος εἶχε τὸ γένος ἐκ χώρας τῶν Καλαβρῶν, Γεωργίου καὶ Βρυέννης υἱός· ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν σπαργάνων τῷ Θεῷ ἀφιερωθεὶς, μοναστηρίῳ ἐκδίδοται, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν μετέρχεται, καὶ γενόμενος ἐργῆτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, θείων ἀποκαλύψεων καταξιοῦται. Καὶ ἐπὶ ἡμέρας εἴκοσι διετέλει νῆστις. Ἀλλὰ καὶ γυμνὸς ἐπὶ τέσσαρσι χρόνοις διακατέρησε, καὶ μυρίας περιστάσεις ἐπάλασεν, ἐν ταῖς τῶν Σαρακηνῶν ἐρῶδοις. Ἐν τούτοις ἐξήκοντα χρόνοις διαρκέσας, Βιτάλιον καὶ Νικηφόρον τοὺς αὐτοῦ παραλαβὼν μαθητάς, τῇ Ἡεροποννήσῳ προσεπιθάνει. Καὶ ἐν Κορίνθῳ χρόνον συχνὸν προσδιετρίψας, πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας κατέστη· καὶ τὰς Ἀθήνας καταλαβὼν, καὶ τὸ ἄγιον τέμενος τῆς Θεοτόκου προσκυνήσας, ἐν τῇ Λαρίσῃ γίνεται· Ἰκανῶ δὲ χρόνῳ τῷ τοῦ ἁγίου Ἀχιλλεῖου προσδεδεῦσας τάφῳ, εἰς Θεσσαλονίκην ἐρχεται. Καὶ κατα-

τρυφήσας τῶν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου Ἀσθεντίας institutum retinens, in bona senectute θαυμάτων, ἐφ' ὄλοις ὀκτῶ ἔτεσι τὸν συνηθῆ κανόνα e vita migravit. τῆς ἐγκρατείας μετερχόμενος, ἐν γῆρα καλῶ καταλύει τὸν βίον.

ΜΗΝΙ Τῶ ΑΥΤῶ.

ΛΑ'

Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας ζώνης, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου υἱὸς Ἀρκάδιος, τὴν τιμίαν ζώνην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐξ Ἱεροσολύμων ἐξαγαγὼν, φυλακτομένην ἐκείσε μέχρι τοῦ τότε καιροῦ μετὰ καὶ τῆς τιμίας ἐσθήτος, ὑπὸ παρθένου γυναικὸς τινος· καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκομίσας, κατέθετο ἐν λαμπρᾷ θήκῃ, ἣν καὶ ἐκάλεσεν ἅγιαν σορόν. Χρόνων δὲ διελθόντων τετρακοσίων δέκα, Λέων ὁ βασιλεὺς ἤνοιξε τὴν ἅγιαν Β τζότην σορόν, διὰ τὴν τοῦτο σύζυγον Ζωὴν ἐνοχλουμένην ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, ἥτις καὶ ἠξιώθη θείας ὀπτασίας· ὡς εἰ ἐπιτεθῆ ἡ τιμία ζώνη ἐπ' αὐτῇ, τεύξεταί τῆς ἰάσεως. Εὐρέθη οὖν ἡ τιμία ζώνη, ὡς νεοφαντος, ἀποστρίψουσα, σφραγίδα ἔχουσα διὰ χρυσίνης βούλλης, καὶ κωδικεῖλλον ἐμφαίνοντα λεπτομερῶς, καὶ τὸν τε χρόνον, τὴν Ἰνδικτιῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν Κωνσταντινουπόλει προσεκομίσθη ἡ ἅγια ζώνη· καὶ πῶς ἐτέθη χεραὶ τοῦ βασιλέως ἔνδον τῆς θήκης ὑπ' αὐτοῦ σφραγισθεῖσα. Ἦν καὶ ἀσπασάμενος ὁ βασιλεὺς, καὶ διὰ χερσὶ τοῦ τῆνικαῦτα πατριάρχου ἄνωθεν τῆς βασιλείσης ὑφαπλωθεῖσα, ἐλευθερίαν τοῦ νοσήματος εἰργάστη. Καὶ πάντες τὸν Σωτήρα Χριστὸν δοξάζοντες, καὶ τῇ πανάγῃ αὐτοῦ Μητέρι ὕμνους εὐχαριστηρίους C ἀποδόντες, κατέθετο τὴν ἅγιαν ζώνην ἐν τῇ τιμίᾳ σορῶ, ἐν ἣ προὔπηρχεν.

EODEM MENSE.

Die tricesima prima

Depositio venerandæ zonæ sanctissimæ Deiparæ.

Arcadius Magni Theodosii filius venerandam sanctissimæ Genitricis Dei zonam Hierosolymis educens, ubi usque ad illa tempora una cum pretiosa veste fuerat a quadam virgine asservata, eamque Constantinopolim transfereus, deposuit in eleganti theca, quæ sancta urna fuit appellata. Quadragesimo post annis Leo imperator hanc sanctam urnam aperuit propter uxorem ipsius Zoen ab impuro spiritu vexatam, quæ divina visione digna habita fuerat, atque admonita, fore ut, si ei veneranda zona imponeretur, incolumitatem obtineret. Itaque reperta fuit adoranda zona, perinde ac recens contexta, refulgens, aurea signata bulla, et codicillo adamussim 226 indicante annum, indicationem et diem qua Constantinopolim fuerat sacra zona asportata, utque imperatoris manibus intra thecam deposita, et ab ipso signata. Eam amplexus est imperator; et per manum tunc temporis patriarchæ super imperatricem explicata, a morbo liberam illam effecit. Cunctis demum Salvatorem Christum glorificantibus, atque immaculatissimæ ejus matri hymnos pro gratiarum actione reddentibus, reposita fuit sancta zona in veneranda urna, in qua antea exstabat.

BASILII JUNIORIS PORPHYROGENITI NOVELLÆ CONSTITUTIONES

(LEWENKAV. *Jus Græco-Romanum*, tom. I-II, fol.)

A.

A. Περὶ κτίσεως τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν εὐαγῶν οἰκῶν.

Ἐπιθέσεις. Ἐκ τῶν Βαλσαμῶν τοῦ Ἀντιοχείας. — Βασιλεὺς ὁ νέος τὴν Νικήτρου τοῦ Φωκᾶ νομοθεσίαν διοριζομένην, μὴ κατασκευάζεσθαι νεωστί μοναστήρια, ἢ ξενώνας, ἢ γηροκομεία, διὰ νεαρᾶς ταύτης ἀναιρεί, ἀπολυθείσης κατὰ μῆνα Ἀπρίλλιον, ἐπινεμήσεως α', τοῦ σὺλῆ', [σὺλῆς] ἔτους.

Ἡ ἐκ Θεοῦ βασιλεία ἡμῶν καὶ παρὰ μοναχῶν ἐπ' εὐλαβείᾳ καὶ ἀρετῇ μαρτυρουμένων καὶ παρὰ πολ-

I.

De struendis ecclesiis, et religiosis domibus. Argumentum. Ex Balsamone Antiocheno patriarcha.

— Basilius junior Nicephori Phocæ legem, qua ille statuerat, ne de novo monasteria, vel xenones, vel gerocomia conderentur, per novellam hanc abolet; quæ fuit edicta mense Aprili, indicatione prima, anno mundi viii ccccxcv i.

Divinitus constituta majestas nostra, cum a monachis, quorum testata pietas atque vi-

Amalfitanos, Judeos, Longombardos, de civitate A Bari et aliorum, sed solum illorum negotium adduxerint. Quodsi hoc faciunt, non solum illos defendere [non] potuerint, sed et suum justum perdidierunt.

Insuper et hoc jubemus, ut per solum logotheta, qui tempore illo erit de diorno (4), ista navigia de istis Veneticis et ipsi Venetici scrutentur, et pensentur et judicentur, secundum quod ab antiquo fuit consuetudo; et quibus judicium forsitan inter illos aut cum aliis crescat, scrutari et judicare pro ipso solo logotheta, et non pro alio judice qualemcunque unquam. Ideo jubemus et omnibus mandamus. . . (5) ipsi cartularii qui sub illo sunt et notarii parohalazari, luminarchi [λιμναρχαί], epologerni [ἐπολόγοι τοῦ γενικοῦ], et illi dicuntur silocalami, commerciarie de Avido, aut alios B homines, qui reductus ut imperiali servitio usque in minimo servitio, verum de publico etiam nullum

hominem habere licentiam unquam tempore per qualemcunque occasionem aut ipsi Venetici aut illo navigiis tentare aut tangere aut scrutari aut qualemcunque occasione perquirere, aut dicere illis, pro quibus (6) nostro Imperio commendabit illos esse sub manu de logothetis de diorno solo, et ab illo solo illos pensetur. Observando et illos omnia, quæ suprascripta sunt, et cum aliis servitiis operare cum suis navigiis pro karicatione de nostro hoste qui forsitan vult nostro imperio in Longombardia dirigere. Pensando omnes et expectando, qui ausus fuisset contrarium, quæ nos jussimus et hæc scripsimus, pro quovis prævaricare et contraire faciunt, super eum venire disdignationem et iram de nostro imperio sufficiens omni demonstratione sola de nostro ipso chrisobulli sigillo; quod factum est in mense Martio indictione quinta; in quo et nostro pio et a Deo ordinato imperio confirmavit. Amen.

III.

« Imp. Basilii Porphyrogeniti, ut monasteria sint, quæ ultra VIII vel X monachos habeant, siquidem « sufficientem iis terram possideant ». (Inter 975-996.) [7].

Δ'.

Βασιλείου τοῦ Πορφυρογεννήτου νομοθεσία νεαρά α'. Ἐκφωνηθεῖσα κατὰ τὸν Ἰανουάριον μῆνα, τῆς θ' Ἰνδικτιῶνος, τοῦ, ζ φ δ' ἔτους.

Τὰ κεφάλαια σῆς παρούσης διατάξεως, ἐκ τῶν Ἀρμενοπούλου. — Ἀνατρέπει τὴν τεσσαρακονταετίαν, μηδὲν ὠφελείσθαι διοριζόμενος τοὺς δυνατοὺς ἀδικούντας καὶ πλεονεκτούντας τοὺς πένητας τῇ τεσσαρακονταετίᾳ, μηδὲ τοὺς πένητας ὑπὸ τούτων τῶν δυνατῶν ἀδικούμενους ἀποκλείσθαι τῇ τεσσαρακονταετίᾳ· μηδὲ ἰσχύειν τοὺς περιορισμοὺς, εἰ καὶ χρυσοβούλλων ἐντός εἰσιν, C ἀδίκως καὶ πλεονεκτικῶς γεγενημένους· μηδὲ τὸν δημόσιον ἀποκλείσθαι χρόνῳ, ἀλλὰ ἀνακαλεῖσθαι τὸ ἴδιον δίκαιον ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ δικαιῶσθαι περὶ τὴν τούτου ἀνάληψιν.

α'. Περὶ τεσσαρακονταετίας. — Ἐπειδή περ ἡ βασιλεία μου, ἀφ' οὗ ἠτύοκρατόρησε, καὶ τὰς κινουμένας ὑποθέσεις παρὰ τε τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν ἐπεχειρήσει ζητεῖν, εὖρεν ὅτι οἱ θέλοντες πλεονεκτεῖν δυνατοί, εὐλογῶν ἀφορμὴν ἔχουσι τὴν τεσσαρακονταετίαν, καὶ σπουδάζουσιν εἶτε διὰ ξενίων, εἶτε διὰ ἰδίας δυναστείας τὴν τοιαύτην τεσσαρακονταετίαν διαδοῖναι, καὶ ἔκτοτε κατὰ τελείαν δεσποτείαν ἔχειν, ἅπερ κακῶς ἐπλεονέκησαν τοὺς πένητας· ἐξέβητο τὴν παρούσαν νομοθεσίαν, τοῦτο μὲν καὶ τὰ προγεγονότα διορθοῦμένη, τοῦτο δὲ καὶ τοὺς νῦν δυνατοὺς D ἀναστέλλουσα, καὶ τοὺς μετέπειτα κωλύουσα, γινώσκοντας ὡς, οὐδεμίαν ὠφελείαν ἀπὸ τούτου εὐρήσουσιν, ἀλλ' ἀφαιρεθῆσονται τὰ ἄλλότρια οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν. Ὅτι μὲν οὖν ἡ βασιλεία ἡμῶν οὐκ ἀσκόπως, οὐδ' ἀδοκιμάστως τὴν τεσσαρακονταετίαν ἀνατρέπει, ἀλλὰ τοὺς πένητας ἐλευθεύουσα, καὶ τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς συστάσεως αὐτοῦ φροντίζουσα, καὶ τὸ δίκαιον ἀγαπῶσα, καὶ τὴν πλεονεξίαν ἐκκόπτουσα, φανερὸν ἔσται ἐξ ὧν

(4) Editores notant: « Logotheta de domo erit λογοθέτης τῶν οικιακῶν s. τοῦ ἰδικοῦ. » Imo logotheta dromi intelligendus esse videtur. Id.

(5) Editores *Logothetæ* supplent. Male. Potius de ἐπάρχῳ παραθαλασσίτῳ cogitaverim. Id.

IV.

Basilii Porphyrogeniti novella constitutio publicata mense Januario, indictione IX, anno VI M. ID. IIII.

« Capita Constitutionis hujus ex Harmenopulo ». — Præscriptionem annorum XL tollit, statuens, ne annorum XL præscriptio potentioribus inopes injuste atque avare opprimentibus quidquam prosit: neve pauperes ab iisdem potentioribus læssi per annorum XL præscriptionem submoveantur. Ne terminorum quoque descriptiones robur habeant, licet aureis bullis contineantur, siquidem injuste ac fraudulenter factæ sint. Fiscum etiam nullo temporis intervallo vult excludi, sed ab Augusto Cæsare jus suum repetere, idque merito recuperare.

1. « De annorum XL præscriptione ». — Quoniam majestas mea comperit, ex quo cœpit imperare, motasque tam ab opulentis, quam pauperibus causas instituit cognoscere, locupletiores fraudandorum cupidus prætextum habere probabilem, nimirum annorum quadraginta præscriptionem; et in hoc incumbere, sive muneribus, sive viribus suis intervenientibus, ut hoc annorum quadraginta spatium transeant, et ab eo tempore pleno dominio possideant illa quibus improbe pauperes fraudarunt: hanc ipsam legem tulit, partim ut ea, quæ hactenus accidere, corrigat; partim ut potentes, qui jam vivunt, reprimat; et victuros deinceps, coerceat: scituros, se nullum hinc commodum percepturos, sed futurum ut res alienæ non tantum ipsis, sed et ipsorum hæredibus adimantur. Enimvero non inconsulto, nec absurde majestatem nostram hanc annorum quadraginta præscriptionem tollere, sed commiseratione tactam erga pauperes, deque republica et ejus duratione sollicitam, et

(6) Hæc verba: aut dicere illis, pro quibus, in cod. inter scrutari et aut qualemcunque posita, transponenda esse viderunt editores.

(7) Laudatur in sequenti novella, cap. 3. Ipsa non exstat.

1. ...
2. ...
3. ...
4. ...
5. ...
6. ...
7. ...
8. ...
9. ...
10. ...
11. ...
12. ...
13. ...
14. ...
15. ...
16. ...
17. ...
18. ...
19. ...
20. ...
21. ...
22. ...
23. ...
24. ...
25. ...
26. ...
27. ...
28. ...
29. ...
30. ...
31. ...
32. ...
33. ...
34. ...
35. ...
36. ...
37. ...
38. ...
39. ...
40. ...
41. ...
42. ...
43. ...
44. ...
45. ...
46. ...
47. ...
48. ...
49. ...
50. ...
51. ...
52. ...
53. ...
54. ...
55. ...
56. ...
57. ...
58. ...
59. ...
60. ...
61. ...
62. ...
63. ...
64. ...
65. ...
66. ...
67. ...
68. ...
69. ...
70. ...
71. ...
72. ...
73. ...
74. ...
75. ...
76. ...
77. ...
78. ...
79. ...
80. ...
81. ...
82. ...
83. ...
84. ...
85. ...
86. ...
87. ...
88. ...
89. ...
90. ...
91. ...
92. ...
93. ...
94. ...
95. ...
96. ...
97. ...
98. ...
99. ...
100. ...

ἐναλλάξας καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ τοιοῦτου χω-
 ρίου. Ἐπει οὖν οὕτως ἀνήχθη, καὶ οὕτως ἐγένετο
 κατ' αὐτὸν, ἐνδεχόμενον ἔστιν, ἵνα δώσωμεν τοῦτο
 οὕτως] εἰς βοήθειαν, καὶ καταλείψωμεν ἔχειν, ἃ
 οὕτως ἐπλεονέκτισεν; οὐκ ἔστι δίκαιον. Ὅθεν καὶ
 βασιλεία ἡμῶν κατὰ τὸν τόπον διαβαίνουσα, καὶ τὸ
 ἄγμα ἐγκλήσει τῶν πενήτων διαγνοῦσα, τὰ τοῦ-
 οὐ οὐκ ἄδικα πολυτελεῖ ὄντα κατέστρεψεν ἕως
 ἄφους, καὶ τοῖς πένησι τὰ ἑαυτῶν ἀποδίδωκεν
 εἰς τὴν δὲ κατέλιπε, ὅπερ ἐξαρχῆς εἶχε δημόσιον,
 ἐκ τῶν χωριτῶν ἕνα πάλιν αὐτὸν ἐποίησε [ἐποίησε].
 νατοὶ δὲ λογιζέσθωσαν (9), μὴ μόνον οἱ τοιοῦτοι,
 ἀλλὰ καὶ ἅπαντες οἱ ἀναγραφόμενοι κατὰ μέρος ἐν
 διατάξει τοῦ προπάππου ἡμῶν καὶ βασιλέως,
 Ῥωμανοῦ τοῦ γέροντος. Οὗτος γὰρ καὶ αὐτοὺς τοὺς
 ἀλλοτρίους δυνατοὺς ὠνόμασεν. Ἡμεῖς δὲ λέγομεν
 ἐκ τούτου δυνατοὺς, προστίθεμεν δὲ καὶ πρωτο-
 πύργους. Καὶ γὰρ τούτους δυνατοὺς, ἥδη πραγμα-
 τικῶς διέγνωμεν. Διὰ ταῦτα τοιαυτοῦν θεοπύργου
 ἐκ τῆς παρουσίας ἡμῶν νομοθεσίας τὰ πρὸ τοῦ
 προπάππου ἡμῶν καὶ βασιλέως, Ῥωμανοῦ τοῦ γέ-
 ροντος, ἐπικτηθέντα τοῖς δυνατοῖς εἰς χωρίων κοι-
 βήτας, ἀλλὰ δι' ἐγγράφων δικαιωμάτων, καὶ
 ὑστατικῶν μαρτυριῶν τὸ βέβαιον ἔχοντα, δεσπόζε-
 θαι παρ' αὐτῶν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ νόμοι λέγουσι.
 καὶ τούτο δὲ τὰ ἐγγράφα δικαιώματα, καὶ τὰς
 ὑστατικὰς μαρτυρίας προκομίζεσθαι βουλόμεθα,
 ἵνα οἱ δυνατοὶ μὴ προφασίζωνται κατὰ περινοίαν,
 εἰς νεωστὶ αὐτοῖς ἐπικτηθέντα κρατεῖσθαι παρ' αὐ-
 τῶν ἀπὸ παλαιοῦ. Ἀπὸ τότε δὲ, καὶ μέχρι τοῦ νῦν,
 ἡμεῖς ἐστὶ πρώτη τοῦ Ἰανουαρίου μηνός, τῆς ἐνάτης
 ἡμερικῆς, τοῦ ε φ δ ἔτους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς,
 ἐπεὶ καὶ παραγγελία ἐγγράφος ἐγένετο διὰ τῆς
 ἐπιλογοῦσας νομοθεσίας τοῦ προπάππου ἡμῶν καὶ
 βασιλέως, Ῥωμανοῦ τοῦ γέροντος, μηδὲν τὸ σύνολον
 ἰσχύειν, ἢ ἀκούεσθαι τῶν τεσσαρακονταετίων, μήτε
 τοκαθόλου κατὰ τῶν πνήτων ἐνεργείαν τινα ταύτην
 ἔχειν, ὅπου μετὰ [τῶν] δυνατῶν ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντι-
 στρέφασθαι τοῖς πένησι τὰ ἴδια. Μήτε μὴ τοὺς
 δυνατοὺς δικαιουσθαι εἰς τὸ ἀναλαβεῖν τὰ τιμήματα
 τῶν τοιοῦτων τόπων, ἢ τὰς βελτιώσεις; ἀλλ' ἀπόλ-
 λειν καὶ τὰ τιμήματα, καὶ τὰς βελτιώσεις, διότι καὶ
 τὴν εἰρημίνην νομοθεσίαν παραβάντες εὐρίσκονται.
 Καὶ μᾶλλον ἄξιοι εἰσιν εὐθύνεσθαι. Γράψας γὰρ ὁ
 βῆθεις πρόπαππος ἡμῶν καὶ βασιλεὺς, Ῥωμανὸς ὁ
 γέροντος, καὶ ἐπὶ τῶν, ὅτι Ἀπὸ τοῦ νῦν κωλύω τοὺς
 δυνατοὺς τοῦ μὴ ποιεῖν ἐπικτησεις εἰς κοινότητα
 χωρίων ἕδειξεν, ὅτι διόλου καὶ εἰς ἀπέραντον ἐκώ-
 λυσεν αὐτοὺς, καὶ τὴν τεσσαρακονταετίαν οὐ δίδωκεν
 αὐτοῖς εἰς βοήθειαν. Οὐ μόνον δὲ εἰς τοὺς παρεμπρο-
 σθεν χρόνους ταῦτα νομοθετοῦμεν, ἀλλὰ καὶ κατὰ
 τῶν διαβάτων χρόνων εἰσάγομεν τὴν νομοθεσίαν
 ταύτην· δηλονότι ἀφ' οὗ ἡ νομοθεσία τοῦ προπάπ-
 που ἡμῶν καὶ βασιλέως, τοῦ κυρίου Ῥωμανοῦ τοῦ
 γέροντος, ἔτετέθη. Εἰ γὰρ μὴ διορθωσόμεθα ἄρτι,
 ὅσα κινούνται ἀπὸ τῶν παρελθόντων, πῶς ἔχουσι
 φυλαχθῆναι τὰ μέλλοντα; καὶ πῶς ἔλθουσι φοβηθῆναι

A quidquam in eos novi moliebatur. Verum ex quo
 Deus eum ad honorem hebdomadarii, deinde cu-
 bicularii, postea protovestiarium provexit : totum
 paulatim vicum obtinuit, ac suburbanum suum
 reddidit, etiam appellatione vici mutata. Quoniam
 igitur in hunc modum evectus fuit, ejusquererum
 hic fuit status : fieri potest, ut hoc ipsum illi
 subvenire concedamus, et ea relinquamus ei,
 quibus nequiter alios fraudavit ? non æquum hoc
 fuerit. Ideoque majestas nostra, cum locum ipsum
 transiret, ac rem de querelis pauperum cognovisset :
 villas ejus sane quam pretiosas ad ipsum usque
 solum diruit, ac pauperibus sua restituit : illi vero
 reliquit eum fundum publicum, quem initio habe-
 bat, et rursus unum ex vicaneis effecit. Cæterum
 B potentes existimantur, non hujusmodi duntaxat
 homines : sed universi, qui singillatim perscripti
 sunt in constitutione proavi nostri et imperatoris,
 Romani majoris. Hic enim et ipsos scholares ap-
 pellavit potentes, quos sane nos quoque potentes
 dicimus, et protocentarchos adjicimus. Nam et
 hos potentes esse, jam edita pragmatica pronun-
 tiavimus. Ob hæc ergo sancimus præsentī consti-
 tutione nostra, ut quæcunque acquisiverint bona
 potentes in communibus consortiis prædiis, ante
 proavum nostrum et imperatorem, Romanum
 majorem, modo acta sunt, per instrumenta scriptis
 comprehensa, probabiliaque testimonia robur ha-
 beant, in eorum dominio maneat, quemadmodum
 et vetera jura tradunt. Propterea vero instrumenta
 C scripta, cum probabilibus testimoniis proferri vo-
 lumus : ne potentiores vafre causentur, ea quæ
 recens compararunt, jam olim ab se possideri. Ve-
 rum ex eo tempore in hunc usque diem, qui pri-
 mus est mensis Januarii, indictionis nonæ, anni
 viii. ic. iiii. imo etiam deinceps, quandoquidem
 factum est interdictum scripto expositum per indi-
 catam constitutionem proavi nostri et imperatoris,
 Romani majoris, nihil in universum valeat, nec
 audiat annorum quadraginta præscriptio ; nec
 prorsus ullam adversus pauperes efficacitatem ha-
 beat, ubi prædia cum potentibus possident ; sed sua
 pauperibus restituantur. Nec item quidquam juris
 potentes habeant, ad recipiendum ejusmodi locorum
 pretia, vel meliorationes : sed tam ipsa pretia,
 quam meliorationes amittant, propterea quod indi-
 D catam constitutionem violasse compertantur, adeo-
 que pœna potius digni sint. Nam cum legem scri-
 pserit dictus ille noster proavus et imperator,
 Romanus major, eique inseruerit, deinceps inter-
 dicere se potentibus ; ne quid de communitatibus
 vicorum comparent : ostendit, ut universum et in
 infinitum se hoc illis prohibuisse, nec præscrip-
 tionem annorum quadraginta concessisse, quæ ipsis
 succurreret. Neque tantummodo nos pro temporibus
 securis hanc legem ferimus, verum etiam adver-
 sus ea, quæ præterierunt, eandem introducimus :

(9) Merg., Σημελωσαι, τίνες λέγονται δυνατοί. Nota, qui dicantur potentes.

Καὶ ἐγένοντο δύο καὶ τρεῖς καλόγηροι. Εἶτα τελευ-
τησάντων αὐτῶν, ἐκράτησε τὴν ἐκκλησίαν ὁ ἐπὶ τοῦ
τόπου μητροπολίτης τυχῶν, ἢ ἐπίσκοπος, καὶ ἰδιο-
ποιήσατο ταύτην, καὶ ὠνόμασε μοναστήριον. Καὶ
[καὶ εἶτα] ὅτι τὰ μὲν τῶν τοιοῦτων μοναστηρίων
αὐτοὶ ἐκείνοι κρατοῦντες οἱ μητροπολίται ἢ ἐπίσκο-
ποι, τὰ δὲ κατὰ δωρεάν τισι διδόντες, πλεονεκτοῦσι
τὰ χωρία, καὶ ἀδικοῦσι, καὶ ἐξαλείφουσιν. Ἐπεὶ οὖν
πολλὰ τοιαῦτα πρὸ τοῦ βήματος ἡμῶν ἐκινήθησαν,
κελεύομεν ὅσα τοιαῦτα καὶ οὕτως γενόμενα εὐκτήρια
εὐρίσκονται, τοῖς πίνησιν ἵνα παρῶνται: τὸ δὲ τῆς
μητροπόλεως, ἢ τῆς ἐπισκοπῆς μέρος, ἐκείθεν τε-
λείως ἐκβάλληται. Εἰ δὲ καὶ προσώποις τισιν ἐδώ-
ρησαντο ταῦτα οἱ μητροπολίται, ἢ οἱ ἐπίσκοποι, ἵνα
καὶ τὰ τοιαῦτα πρόσωπα ἐκείθεν ἀποδιώκωνται, εἰ
καὶ τάχα πολὺν ἔχουσι χρόνον τὴν δεσποτεῖαν αὐτῶν.
Οὐδὲν γὰρ ἰσχύειν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον ὀρίζομεν, **B**
ἀλλ' ὡς εἴρηται παρακελεύομεθα, ἵνα τὰ μὲν εὐκτή-
ρια τοῖς χωρίταις ἀποκηθισθῶνται, καὶ ὡς καὶ εἰς
τὸ ἐξῆς εὐκτήρια, ἀλλ' ὑπὸ τὰ χωρία καὶ καλόγηροι
ἐν αὐτοῖς ὑπάρχωσιν, ὅσοι καὶ πρώην ὑπήρχον. Οἱ
δὲ μητροπολίται, ἢ ἐπίσκοποι, μόνην τὴν ἀναφορὰν
ἐν αὐτοῖς, καὶ τὴν σφραγίδα, καὶ τὴν διδῶσιν τῶν
ἴσως γινόμενων σφαλμάτων παρὰ τῶν καλογήρων
ἔχουσι: καὶ μήτε συνήθειαν, μήτε τι ὁπωσοῦν ἄλλο ἐκ
τούτων λαμβάνουσιν, ὡς δῆθεν ἀπὸ μοναστηρίου. Ἴνα
δὲ ἀναγκάζωνται τὰ τοιαῦτα χωρία ἔχειν ἐν τοῖς
δηλωθεῖσιν εὐκτηρίοις καλογήρους, ὅσοι καὶ πρότε-
ρον ἐν αὐτοῖς ἦσαν. Εἰ δὲ εἰς τινὰ τῶν αὐτῶν εὐ-
κτηρίων σολέμνια παρὰ βασιλέως ἢ φωταψίαι [φω-
θαψίαι] γεγόνασιν, ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐκτήρια
καὶ καθίσματα, εἰ τάχα καὶ δίκαιον οὐκ ἔστιν, ἀλλ' **C**
οὖν ἐπεὶ προνοίας βασιλικῆς ἐφθασαν ἀξιώθηται,
ἵνα διαμένωσι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, εἴτε ὑπὸ μητροπολι-
τῶν, εἴτε ὑπὸ ἐπισκόπων, ὅς ὦν [ὅς ἦν] καὶ νῦν
εἰσὶν, ἔχοντα καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ καθίσματα, πλὴν
ἵνα μὴ παραπέμπωνται εἰς ἕτερα πρόσωπα. Διὰ
τοῦτο γὰρ ἡ βασιλεία ἡμῶν οὐδὲ μοναστήρια ὀνομά-
ζει αὐτὰ, ἀλλ' εὐκτήρια τοῦ χωρίου, ἔχοντα (ὡς
εἴρηται) καὶ καλογήρους. Ὅσα δὲ πάλιν ἀπὸ χω-
ρίων καὶ τοιοῦτου τρόπου συνέστησαν μοναστήρια,
ἐφθαρῶν δὲ πολλοὶ τῶν πλησιαζόντων ἐν αὐτοῖς ἀπο-
καρῆναι, ἀφώρισάν τε καὶ τὰς ἰδίας ὀποσάσεις
ἐκεῖ, καὶ γεγόνασιν μετὰ ταῦτα μεγάλα, καὶ εἰσὶν ἐν
αὐτοῖς ἀνὰ ἡ', ἢ ι', ἢ ἐπέκεινα καλόγηροι, εἰ καὶ
τάχα δίκαιον οὐκ ἔστιν, ἀλλ' οὖν εὐδοκοῦμεν, ἵνα
ὡς ταῦτα ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου καὶ τοῦ ἐπι-
σκόπου, καὶ ἵνα μὴ δὲν οἱ τοιοῦτοι διακυβδύωνται,
τὸ δωρεῖσθαι καὶ παραπέμπειν αὐτὰ ὅπου βούλονται.
Πλὴν εἴγε προεῖχον, ἀλλὰ καὶ νῦν ἔχουσι τὰ τοιαῦτα
ἐπέκεινα τῶν ἡ', ἢ ι' καλογήρων, καὶ ἰσχύουσι διὰ
τῆς εὐπορίας, ἢς ἔχουσι, τούτους διοικεῖν. Οὐ γὰρ
δύναται νέας ἐπικτησεις ποιεῖσθαι, κωλυθέντα
πρότερον μὲν παρὰ τοῦ προκαππου ἡμῶν καὶ βα-
σιλέως Ῥωμανοῦ τοῦ γέροντος. Νῦν δὲ: παρὰ τῆς
βασιλείας ἡμῶν. Ἀπὸ γὰρ τῆς παρουσίας νομοθε-
σίας καὶ πλείονας ἐν ἀφορίσασιν εἰς τοὺς καλογή-
ρους, εἴ τε μητροπολίτης, εἴ τε ἐπίσκοπος, διὰ τὸ
τὴν βασιλείαν ἡμῶν ἄρτι διορίσασθαι, ἵνα ὡς μον-

A ditu vixit. Idem et alius villæ possessor fecit, et
rursus alius similiter, ita quidem, ut duo tresve
calogeri fierent. Hinc defunctis istis, obtinuit illam
ecclesiam loci forte metropolita, vel episcopus, et
sui juris eam fecit, ac monasterium nominavit.
Inde talium pleraque nonasteriorum illi ipsi retinen-
tes metropolitæ, vel episcopi, pleraque vero qui-
busdam per donationem concedentes fundorum
majorem partem pro se rapiunt, et injuriis gravant
et abolent. Quoniam igitur complura talia pro tri-
bunali nostro mota sunt, mandamus; ut quæcun-
que talia, talique modo facta repetiuntur oratoria,
pauperibus restituantur; utque metropoleos aut
episcopatus pars inde penitus ejiciatur. Quod si
etiam metropolitæ, vel episcopi, personis quibusdam
hæc donarunt; expellantur indidem et illæ personæ,
tametsi longo tempore forsitan eorum dominium
habeant. Nam in his præscriptionem temporis nul-
lum habere robur statuimus, sed præcipimus, quo-
madmodum dictum est, ut oratoria villarum pos-
sessoribus restituantur, atque etiam in posterum
sint oratoria, verum prædiis rusticis subjecta;
sintque in eis calogeri totidem, quot etiam prius
erant. At metropolitæ, vel episcopi, solam oblatio-
nem in eis, et signaculum, et correctionem erra-
torum, quæ a calogeri forte committuntur, ha-
beant: ac neque consuetudinem, neque quidvis
aliud ejusmodi ex eis accipiant, velut a monasterio.
Cogantur autem villæ tales in oratoriis indicatis
habere tot calogeros, quot prius in eis erant. Si
vero in aliquo ex his oratoriis ab imperatore vel
solemnia, vel accensiones luminum factæ sint, et
sessions etiam habeant hujusmodi oratoria; licet
hoc fortassis jure non fiat, tamen propterea, quod
jam ante provisionem augustalem meruerint, in
posterum quoque permaneant, sive sub metropolitæ
seu episcopis, sub quibus et modo sunt, eadem-
que sedes rursus habeant, eo nimirum excepto, ne
ad alias personas transmittantur. Nam propterea
majestas nostra ne monasteria quidem ea vocat,
sed ruris oratoria; calogeros etiam, ceu dictum,
habentia. Quæcumque vero rursus ex villis, et
indicatedo modo facta sunt monasteria, si complures
ex vicinis jam ante contigerint in eistonderi, quorum
patrimoniis illic consecratis, magna deinceps facta
sint, ut in singulis ad octo, vel decem, vel plures
calogeri degant: et si fortassis hoc jure non fiat,
placet tamen nobis, ut illa sub metropolitæ et
episcopis sint, et ut hi nequaquam prohibeantur,
quo minus et donent, et transmittant ea, quocun-
que volunt: modo tamen et prius habuerint, et
nunc adhuc habeant ultra viii, vel x calogeros, et
tantum valeant in bonis, quæ possident, ut his
alendis sufficiant. Quippe novas acquirere nequeunt
possessiones, id facere prohibita prius quidem a
proavo nostro, et imperatore Romano seniore, nunc
autem a majestate nostra. Nam post legem præsen-
tem, etiamsi plures inter calogeros consecrent sive
metropolita quispiam, seu episcopus, propterea

Вопросы, связанные с деятельностью
 в области культуры и искусства
 являются одними из наиболее важных
 для нашей страны. Необходимо
 уделять им особое внимание, так как
 именно культура формирует
 нравственные ценности и
 способствует развитию личности.
 Поэтому государство должно
 оказывать поддержку культурным
 учреждениям и деятелям искусства.

В настоящее время в нашей стране
 наблюдается оживление культурной
 жизни. Многие учреждения культуры
 начинают получать необходимые
 средства для развития своей
 деятельности. Это способствует
 повышению качества культурных
 услуг и делает их более доступными
 для широких слоев населения.
 Однако существуют и серьезные
 проблемы, требующие немедленного
 решения. Прежде всего, это
 недостаток финансирования, который
 приводит к ухудшению условий
 работы культурных учреждений.
 Кроме того, наблюдается
 отток квалифицированных кадров,
 что негативно сказывается на
 развитии культуры в регионах.
 Для решения этих проблем
 необходимо принять комплексные
 меры, направленные на
 укрепление материальной базы
 культуры и создание благоприятных
 условий для творческой
 деятельности.

В заключение хочется отметить,
 что культура является основой
 нашей цивилизации. Без нее
 невозможно развитие страны
 и ее народа. Поэтому
 государство должно
 сделать все возможное, чтобы
 обеспечить процветание
 культуры и искусства.

Вопросы культуры и искусства
 являются одними из наиболее
 важных для нашей страны.
 Необходимо уделять им
 особое внимание, так как
 именно культура формирует
 нравственные ценности и
 способствует развитию личности.
 Поэтому государство должно
 оказывать поддержку культурным
 учреждениям и деятелям искусства.

В настоящее время в нашей стране
 наблюдается оживление культурной
 жизни. Многие учреждения культуры
 начинают получать необходимые
 средства для развития своей
 деятельности. Это способствует
 повышению качества культурных
 услуг и делает их более доступными
 для широких слоев населения.
 Однако существуют и серьезные
 проблемы, требующие немедленного
 решения. Прежде всего, это
 недостаток финансирования, который
 приводит к ухудшению условий
 работы культурных учреждений.
 Кроме того, наблюдается
 отток квалифицированных кадров,
 что негативно сказывается на
 развитии культуры в регионах.
 Для решения этих проблем
 необходимо принять комплексные
 меры, направленные на
 укрепление материальной базы
 культуры и создание благоприятных
 условий для творческой
 деятельности.

В заключение хочется отметить,
 что культура является основой
 нашей цивилизации. Без нее
 невозможно развитие страны
 и ее народа. Поэтому
 государство должно
 сделать все возможное, чтобы
 обеспечить процветание
 культуры и искусства.

ὄν ἐκτελοῦντας, τούτους μὴδὲν ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος ἄλεισθαι, ἀλλ' ὡς ἀναξίους καὶ ἀτίμους κολάζει καὶ ἀποθνῆσκειν. Πλὴν τοῦτο λέγομεν γίνεσθαι, ἐν ἡ συσκευῇ ἐκ μελέτης καὶ δόλου, καὶ ἡ συνωστία καὶ ἡ ἐπιβίαισι ἀπὸ φανεροῦ, καὶ ἀπὸ πονηρᾶς ὤμης ὑπάρχουσι, καὶ πᾶσι καταφανὲς εἶη, ὡς προσηπῆ, καὶ συναινέσει καὶ εἰδήσει αὐτῶν, εἴτε λαὸς νέστη, καὶ προβάνα φρόνον ἀνήργησεν, εἴτε οἱ τρετούμενοι αὐτῶν [αὐτοῖς] διὰ τὴν προὔπαρξιν μέσον αὐτῶν τε καὶ τοῦ φονευθέντος διαμάχην ἢ φιλονεικίαν τοῦτο ἐτίλεσαν, ἢ αὐτοὶ ἐκείνοι κειοχείρωσιν τὸ τοιοῦτον ἄθεσμον ἔργον εἰργάσαντο, ἄλλους γνωστοὺς αὐτοῖς καὶ φίλους παρτίπεισαν ἵστο διαπράξασθαι.

ζ. Περὶ τῶν χρυσοβούλλων. — Ἐπὶ πᾶσι δὲ οἱς ἀνωτέρω εἰρημένοις διοριζόμεθα καὶ τοῦτο ἔπει καὶ χρυσοβούλλια πολλὰ γεγόνασιν, ἀφ' οὗ ἡ βασιλεία ἡμῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπέθη ἀρχῆς, ἐκτὸς οὗ ὁ πρόεδρος Βασιλείου καὶ παρακοιμώμενος κτίθῃ, εἰς δὲ τοὺς τοιούτους χρόνους οὐ τὰ δοκοῦντα μὲν εἴνεται, ἀλλ' ἡ ἐκείνου ἐν πᾶσι βίησις ἐνεργεῖτο καὶ πρόσταξις, παρακελυόμεθα τὰ ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις γεγόμενα χρυσοβούλλια, πάντα ἄκυρα μένειν καὶ ἀνεργεῖν: ὅσα δηλονότι μὴ προκομισθῆσαν μετὰ τοῦτο τῆ βασιλείᾳ μου, καὶ τὸ, ΕΠΗΡΗΘΗ ἐν αὐτοῖς ἐργάφη. Ἡ γὰρ βασιλεία ἡμῶν, ἡνίκα τὸν δηλωθέντα πρόεδρον καὶ παρακοιμώμενον καταδικάζει, πρόσταξιν ἐξέθητο, ἵνα πάντας τὰ τοιαῦτα προκομισῶσι, καὶ δέξωνται βεβαίωσιν, τοῦ ΕΠΗΡΗΘΗ οικειοχείρω ἡμῶν γραφῇ προστιθεμένου ἐν τοῖς τοιοῦτοις. Ὅσα δὲ οὐ προκομισθῆσαν, οὐδὲ ἐδέξαντο τὴν βεβαίωσιν, ἄκυρα καὶ ἀβέβαια ἔστωσαν ὡς νόθα καὶ ψευδῆ. Εἰ γὰρ ἀληθῆ ἦσαν, προκομισθῆσαν ἂν παρὰ τῶν ἐχόντων αὐτά.

ζ. Τελευταῖον δὲ καὶ τὸ περὶ τοῦ δικαίου τῶν πανηγύρεων στασιασθὲν βουλόμεθα τὴν προσήκουσαν τῆν λαγεῖν. Ἐπει γὰρ ἐδέθησαν τινες διεγκαλοῦντες, ὡς ἔκπαλαι τῶν χρόνων ἐχόντων αὐτῶν πανήγυριν συνισταμένην ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις, ἀφίστανται τούτων καὶ ἀναχωροῦσιν οἱ τὴν πανήγυριν συνιστῶντες πραγματευταί, καὶ τοὺς μὲν παλαίους δεσπότης τῆς πανηγύρεως ἐρήμους καταλιμπάνουσιν, ἐν δὲ τοῖς τόποις τῶν ὑποδεχομένων αὐτοὺς καινίζουσι τὴν πανήγυριν κελεύομεν, εἴπερ ποτὲ τοιοῦτόν τι γήνηται, εἰ μὲν ἀθρόον πάντες καὶ ὁμοθυμαδὸν οἱ πανηγυρισταὶ καὶ ἔμποροι οἱ τε αὐτόχθονες καὶ οἱ ἐπὶλυθεῖς ἀφίστανται μὲν ἀπὸ τοῦ παλαίου δεσπότης τῆς πανηγύρεως, προσέρχονται δὲ ἑτέροις τόποις καινίζοντες τὴν πανήγυριν, ἔχειν αὐτοὺς τὸ ἀκώλυτον καὶ ἐλεύθερον, καὶ ὡς ἂν δὴ βούλονται διενεργεῖν τῆς πανηγύρεως τοπικτὴν μετάθεσιν, μὴ βιάζομενος πάντως, ἀλλ' ἔκουστος καὶ αὐθαιρέτως πρὸς τοῦτο φερομένου. Εἰ δὲ διάστασις ἐν τοῖς πανηγυρισταῖς γήνηται, καὶ οἱ μὲν ἀιροῦνται εἶναι ἐν οἷς τόποις ἐπανηγυρίζον καὶ πρότερον, οἱ δὲ τούτων ἀφίστανται καὶ πρὸς ἑτέρους μεθίστανται, τρυκαῦτα τὸ διαφέ-

et scelus ipsum perficiunt, nullum et dignitate adjuvmentum capiant, sed tanquam illa indigni et infames puniantur, ac mortis supplicium ferant. Attamen hoc fieri tunc debere dicimus, cum insidiosa molitio profisciscitur a dolo meditato, et conjuratio atque in vasis palam, et improbo existit animo, cumque, manifestum est omnibus, quod hortantibus, et approbantibus, et scientibus ipsis aut populus coiverit, et caedem avissam designaverit; aut quidam operas ipsius navantes propter rixam et contentionem, quæ prius inter ipsos et occisum existerat, eum confecerint; aut quod ipsimet sua manu facinus ejusmodi nefarium perpetraverint, aut alios sibi notos, et amicos, ad perpetrandum impulerint.

6. De bullis aureis. — Ultra vero dicta superius omnia, hoc etiam statuimus: Quoniam aureæ bullæ multæ factæ sunt, ex quo majestas nostra principatum imperatorum adiit, usquedum præses ille Basilium et excubitor noster dejectus fuit, et iis temporibus non quæ nobis viderentur fiebant; sed in omnibus voluntas ipsius, et quidquid jussisset, perficiebatur: mandamus, ut omnes illis factæ temporibus aureæ bullæ maneant irritæ, ac inefficaces; quot scilicet postea majestati meæ productæ non fuerunt, et in quibus verbum, SERVATA, non fuit inscriptum. Quo enim tempore majestas mea præsidem et excubitorem indicatum condemnavit. edictum publice proposuit, ut cuncti bullas aureas ejusmodi proferrent, et confirmationem earum talem acciperent; qua verbum SERVATA FUIT, scriptura propriæ manus a nobis in eis apponeretur. Quæcunque vero productæ non fuerunt, nec confirmationem hanc, obtinuerunt, irritæ minimeque firmæ sunt, veluti non legitimæ et falsæ. Nam si veræ essent utique, ab illis, qui habebant eas, productæ fuissent.

Postremo concionum solemnium antistiti locum, quem occupare debet, assignamus. Ad aliquorum namque preces cum antiquitus conciones in ipsorum regionibus celebrasset, antistites jam id facere recusantes abscesserunt, novis subinde concionibus apud eos, quorum hospitio utebantur, locum daturi. Statuimus igitur ut, quando tale quid acciderit, ubi nempe concionatores, mercatores, indigenæ aut exteri, priorem præsidem dereliquerint, aliaque loca novas conciones instituturi adierint, id facere eis liceat. Voluntariam enim, arbitrariam prorsusque liberam iis talem translocationem fore præsumimus. Quod si inter concionum ordinatores dissensio intercesserit, ita ut alii in iisdem, quibus antea, locis conciones celebrare satagant, alii de novis locis cogitent, nos quidem jus prioritatis prævaleat statuimus, ita ut priori loco privilegium communi suffragio sultum remaneat. Atque hoc loco non est prætereundum quod istæ concionum translationes quadripartitæ sunt; aut enim a potentibus ad potentes, aut ab impotentibus ad impotentes, aut a potentibus ab impotentes, aut ab impo-

tribus ad potentes fieri solent. Ex his quae de tribus prioribus memoravimus, thematum vim habent de potentibus autem ad potentes, et ab impotentibus ad potentes, et potentium ad impotentes translatione loquimur. Quartam namque caput lenius atque humanius interpretabimur. Facile enim potentes concionandi jus impotentibus eripiunt. In hoc igitur capitalo ordinamus ut concionis inter impotentes et potentes translatio locum habet, nisi communia suffragia prioris loci privilegium conservarent. Sic enim duarum rerum erit unio: prioritatis jura cum omnium suffragia eadem via progrediatur. Si enim in caeteris tribus thematibus in tantummodo suffice solet quod verisimile est, ubi tota scilicet concio transfertur et prioritas ejusdem determinatur et in duo dividitur; quod ad quartum titulum attinet, jubemus ut duorum verisimilium sit unio et consensus, ita quidem ut concilium ab impotentibus ad potentes viam inveniat, et ut consensus memorata et prioritatis privilegia conspirent. Pauperibus igitur manum auxiliatricem porrigamus, iisque id quod de potentium potentia superest concedamus. Ea itidem cura fuit avi nostri piæ memoriæ, domino Romano seniori; semper enim jura natura sua inalterabilia ab impotentibus ac potentes transtulit. *Ὁ μόνον οἶδεν ἀρμῶν, ὅλον μόνην τὴν σύμπνοιαν ὅσα δίσταμένης δηλονότι καὶ διατιμωμένης εἰς δύο τῆς πανηγύρεως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τετάρτου τοῦδε κεφαλαίου τὴν τῶν δύο εὐλόγων συνέλευσιν εἶναι καλεόμεν ἐπὶ τῶν κρατεν τὴν ἀπὸ ἀδυνάτων εἰς δυνατοὺς μεταθεσιν τῶν πανηγύρεων, τὴν τε βῆθεισαν τοῦ παντος σύμπνοιαν καὶ τὸ τῆς ἀρχαιότητος δίστασι τοῖς πένθσι πάντῃ χεῖρα βοηθὸν ὀρέγοντες καὶ τὸ περιὸν τῆς δυνάμειως τῶν δυνάμειως τῶν δυνατῶν ἀνασπύλλουσι: ἢ καὶ τῶν μακαρίτη πάππων ἡμῶν βασιλεῖ κυρῶν Ῥωμανῶν τῶν γέροντι μεμερμηνηται πάλαι ἄριστα ἐπιπέσι τῶν ἀκινήτων δικαίων τῶν ἀδυνάτων πρὸς δυνατοὺς ἐκποῖήσεσιν.*

Ἀρον τῆ ἀρχαιότητος κρατεν, καὶ τὸς ἀσπύλλου καὶ μᾶλλον ἰσχυρῶν ἐν τῶν καὶ ἐν συνέλευσιν τῶν ἐνοσιν τῶν ἀρχαίων, καὶ κρατεν τὸ πᾶσι τῶν τῶν προτίμων. Καὶ ἐπὶ εἰ μεταθεσιν ἐν μακρίσιν τῶν πανηγύρεων, τετραπὺς τῆς ἐξουσι ἔχονται ἢ γὰρ ἀπὸ δυνατῶν εἰς δυνατοὺς εἰσὶ μεταπῆσθαι, ἢ ἀπὸ ἀδυνάτων εἰς ἀδυνάτους, ἢ ἐκ δυνατῶν εἰς ἀδυνάτους, ἢ ἀπὸ ἀδυνάτων εἰς δυνατοὺς, τὰ μὲν ἔβη προβιτικῶν ἐπὶ τῶν τριῶν κρατεν καὶ μόνων τὴν ἐξουσι ἔχει θέματα, ἔτσι ἐπὶ τῶν ἐκ δυνατῶν εἰς δυνατοὺς μεταθεσιν καὶ ἐπὶ ἀδυνάτων εἰς ἀδυνάτους καὶ ἀπὸ δυνατῶν εἰς ἀδυνάτους. Τὸ γὰρ τέταρτον κεφάλαιον ἰσοκρίτας καὶ φιλοθροικότερας τείξεται τῆς ἡμετέρας ἐρμητικῆς ἐπὶ γὰρ εὐχέρεια τοῖς δυνατοῖς πολλῆ, τις ἐστὶ τῆς τῶν τῆς πανηγύρεως ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν ἀδυνάτων ἀσπῶσθαι, θεοσίζομεν ἐν τούτῳ τῶν κεφαλαίῳ μὴ ἄλλως τοῦτο παραχωρεῖν γίνεσθαι, ἔχουν τὴν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων εἰς δυνατοὺς τῆς πανηγύρεως μεταθεσιν, εἰ μὴ ὁμοθυμαδὸν ἀναχωρεῖ ἅπαντα ἐκουσίως καὶ ἐκείσε μεθίσταται ἐνθα καὶ πρότερον καὶ ἐκ παλαιῶ συνέστατο ὡς συντρέχειν ἐνταῦθα τὰ δύο εὐλόγα, τὸ τε τῆς ἀρχαιότητος δικαίων καὶ τὴν τοῦ παντός πλήθους σύββόιν τε καὶ συμπνοιαν. Καὶ γὰρ, εἰ τάχα ἐν τοῖς ἄλλοις τρισὶ θέμασι καὶ τὸ ἐν εὐλόγῳ ἅπαντα μεθίσταται ἢ πανηγύρικ, ἢ μόνην τὴν ἀρχαιότητα

V.

Imp. Basilii Porphyrogeniti de archiepiscopatu Bulgarie (11).

Cum multa sint et magna quae a benigno Deo donata sunt majestati nostrae regis bona diversis temporibus et numerum superantia, illud est super omnia egregium quod additum sit imperio Romano Bulgarorum imperium et sub uno jugo positum fuerit. Inde igitur nos reverendissimum monachum Joannem archiepiscopum Bulgarie decrevimus esse, et quae ad hunc archiepiscopatum pertinent, illa eidem praestari. Et quia postulavit iste habere descriptum, quot debeant in Ecclesiis diocessis suae et episcoporum suorum clerici et parvae ministri, dedimus ei praesens sigillum nostrae regis majestatis.

Πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων τῶν παρὰ τοῦ φιλοθρώπου Θεοῦ δεδωρημένων τῇ βασιλείᾳ ἡμῶν ἐτηρῆ κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ ἀριθμὸν ὑπερβαίνοντα, τοῦτο ἐστὶ παρὰ πάντα ἐξαιρετὸν τὸ προσήγη γενέσθαι τῇ Ῥωμαϊκῇ ἀρχῇ καὶ τὴν τῶν Βουλγάρων γενέσθαι ὑπὸ ζυγῶν ἕνα· ἐντεῦθεν οὖν καὶ τὸν εὐλαβέστατον μοναχὸν Ἰωάννην ἀρχιεπίσκοπον Βουλγρίας ἐκυρώσαμεν εἶναι καὶ τὰ τῇ ἀρχιεπισκοπῇ προσήκοντα παρ' αὐτοῦ ἰθύνεσθαι. Καὶ ἐπὶ ἤθεσι δ' τοιοῦτος ἐγγραφῶς ἔχειν τοὺς ὀφειλοντας καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἐνορίας αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπισκοπιῶν αὐτοῦ κληρικοὺς καὶ παροίκους ὑπηρετεῖν, διώκαμεν αὐτῷ τὸ παρὸν σιγγίλιον τῆς βασιλείας ἡμῶν.

Quamobrem mandamus illum quidem archiepiscopum habere in oppidis diocesis suae, id est, in Achride, Prespa, Macro, et Citzabi clericos 40 et parvos 30; episcopum Castoriae in oppidis diocesis suae, id est in ipsa Castoria, in Curesto, Colonia, Deaboli, Boosa et Moro clericos 40 et parvos 30; nisi forte numerosiores habuit prius, sed

Δι' οὐ παρακελευόμεθα, αὐτὸν μὲν τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἔχειν εἰς τὰ κάστρα τῆς ἐνορίας αὐτοῦ ἦτοι εἰς τὴν Ἀχρίδα, τὴν Πρέσπαν, ἰὸν Μάκρον καὶ τὴν Κίτζαβιν κληρικοὺς μ' καὶ παροίκους λ' τὸν δὲ ἐπίσκοπον Καστορίας εἰς τὰ κάστρα τῆς ἐνορίας αὐτοῦ ἦτοι εἰς αὐτὴν τὴν Καστορίαν, εἰς τὸν Κόρροστον, τὴν Κολώνην, τὴν Δεάβολιν, τὴν Βοῶσαν καὶ

novellam primi ediderunt Rhallis et Pottis in Collect. canon. V, p. 268, ex codice ms. episcopi. De ejus genuinitate dubitat clar. Zach. a Lingenthal.

τὸν Μῶρον κληρικούς μ' καὶ παροίκους λ' εἰ τάχα ἂν περισσοτέρους εἶχε πρῶτην, ἀλλ' οὐδὲν οὐ βουλόμεθα περιβαίνειν τὸν ἀριθμὸν τῶν κληρικῶν καὶ παροίκων ὑπὲρ ἀρχιεπισκόπου. Τὸν δὲ ἐπίσκοπον Γλαβινίτζης εἰς αὐτὴν τὴν Γλαβινίτζαν καὶ εἰς τὰ Κάνινα καὶ εἰς Νεάνισκαν κελεύομεν ἔχειν κληρικούς μ' καὶ παροίκους μ' τὸν δὲ ἐπίσκοπον Μογλαίνων εἰς αὐτὰ ἢ Μόγλαινα καὶ τὸν Πρόσακον καὶ τὴν Μυρίχοβαν καὶ τὴν Σετίνην καὶ τὸν Ὀστροβὸν καὶ εἰς τὰ ἀδέρυα κληρικούς ιε' καὶ παροίκους ιε' καὶ τὸν ἐπίσκοπον Βουτέλεως εἰς τὴν Πελαγονίαν καὶ εἰς τὸν Πρίλαπον καὶ εἰς τὴν Δευρετὴν καὶ εἰς τὸν Βελεσὸν κληρικούς ιε' καὶ παροίκους ιε' καὶ τὸν ἐπίσκοπον Στρούμιτζης εἰς αὐτὴν τὴν Στρούμιτζαν καὶ τὸν Ραδόβιστον καὶ τὸν Κονέτζην κληρικούς ιβ', καὶ παροίκους ιβ' καὶ τὸν ἐπίσκοπον Μοροβίσδου εἰς αὐτὸν τὸν Μοροβίσδον καὶ τὸν Κοζίακον καὶ τὴν Σληβίστην καὶ τὴν Σθλετοβάν καὶ τὸν Λουκόβιτζον καὶ τὴν Πιάνιτζαν καὶ τὴν Μολέσοβαν κληρικούς ε' καὶ παροίκους ιε'. καὶ τὸν ἐπίσκοπον Βελεβουσδίου εἰς αὐτὴν τὴν Βελεβουσδαν καὶ τὸν Σοντιασκὸν καὶ τὴν Γερμάνειαν καὶ τὸν Τερίμερον καὶ τὸν Στοβὸν καὶ τὸν Στοβὸν καὶ τὸν κάτω Σουαδέασκον καὶ εἰς τὴν Ραίλογα κληρικούς ιε' καὶ παροίκους ιε' καὶ τὸν ἐπίσκοπον Τριάδιτζης εἰς αὐτὴν Τριάδιτζαν καὶ τὸν Πέρνικον.....

A nolimus superare numerum clericorum et paræcorum archiepiscopi. Episcopum Glabinitzæ in ipsa Glabinitza, et in Caninis et Neanisca mandamus habere clericos 49 et paræcos 30; episcopum vero Moglænorum in ipsis Moglænis, et Prosaco, Mirichoba, Setina, Ostrobo, et Zaodris clericos 15 et paræcos 15; episcopum Butelei in Pelagonia, Pri-lapo, Deureta et Beleso, clericos 15 et paræcos 15; episcopum Strummitzæ in ipsa Strummitza, Rhadobisto, et Conetza clericos 12 et paræcos 12; episcopum Morohisdi in ipso Morobisdo, Coziaco, Slabista, Sthletoba, Lucobitzo, Piavitza. et Mole-soba clericos 15 et paræcos 15; episcopum Belebusdii in ipsa Belebusda, Suntiasco, Germania, Terimero, Stobo, inferiore Suadeasco et Rhælogis, clericos 15 et paræcos 15; episcopum Triaditzæ in ipsa Triaditza, et Pernico....

ANNO DOMINI CMLXXXIX

LEONIS DIACONI CALOENSIS HISTORIÆ LIBRI DECEM

E RECENSIONE

CAROLI BENEDICTI HASII

INSTITUTI FRANCÆ ACAD. INSCRIPT. SOCI, ETC.

ADDITA EJUSDEM VERSIONE ATQUE ANNOTATIONIBUS AB IPSO RECOGNITIS.

C. B. HASII DEDICATIO.

ILLUSTRISSIMO ET EXCELLENTISSIMO VIRO
NICOLAO COMITI DE ROMANZOFF
IMPERII RUSSICI CANCELLARIO ORDINUM IMPERII
PEREGRINORUMQUE ALIOBR. PLURIMORR. EQUITI ETC. ETC. ETC.

QUI

SINCERÆ MAGNÆQUE GLORIÆ
CUPIDITATE INCENSUS
LITTERARUM ET HONORARUM ARTIUM
TUM SUBLIMIORUM OMNIUM SCIENTIARUM STUDIA
ITA COMPLEXUS EST ET FOVET
UT HISDEM CUM REI PUBLICÆ UTILITATIBUS
ARCTISSIMO VINCULO CONSOCIATIS OMNI EUROPE
OMNIQUE POSTERITATI SUMMO SE CULMINE DIGNISSIMUM
PRODIDERIT
HISTORIÆ BYZANTINÆ
NOVUM HOC VOLUMEN

D. N. E.

L. M. Q.

D. D. D.

EDITOR.

C. B. HASII PRÆFATIO.

[I-XI] I. Si quis fortasse miratur, quid sit, quod Leonis Diaconi Historia, quam complures ante annos receperam me edituram, nunc demum exeat : is, ubi dilationis causam perspexerit, una et mihi facile veniam dabit procrastinationis, et eo majores gratias viro amplissime cujus munificentia conatui meo subventum est, habebit. Quapropter nihil prius exponam, quam qua fortuna scriptor diu retrusus nunc potissimum extiterit. Deinde dicam de vita auctoris, et quæ mea quidem sit de ingenio ejus, de genere dicendi, de fide, existimatio : item de codice, in quo uno, quantum scio, Historia ejus est conservata. Tum de Tacticis agam Nicephori Phocæ, postremo rationem et versionis et notarum mearum, et omnino editionis, explicabo.

II. Ego, postquam in Bibliotheca Regia esse cœpi, ut primum penitus eam nosse licitum est, facile intellexi, etiam post Goari, Possini, Ducangii et, qui admodum multi

veterum monumenta e situ eruit, Combesisii varios labores, quasi e quodam inexhausto fonte, hauriri inde non pauca posse ad collectionem auctorum Byzantinorum cumulatius augendam. E scriptoribus autem ibi servatis duos esse potissimum, Leonem Diaconum et Michaellem Psellum, quorum editio et desideraretur dudum a viris doctis, et esset jam aliquando si minus confecta, concepta certe animo atque affecta. Nam illum ipsum Combesisium testatum est ex Harles. Bibl. Græc. VII, 684, cum esset animo erecto ad indaganda in lucemque evocanda Græcorum scripta, imprimis ecclesiastica et Byzantina, Bibliothecam Regiam scrutantem cepisse cum Leonis tum Pselli (XIV) cognitionem editionemque utriusque adornasse. Quin ipse sic habet notis ad Auctar: noviss. Biblioth. Græcor. Patr. Paris. 1672, p. 545, subhorride (ut plerumque incomptus est in oratione Latina): *Photii technas malasque artes cum alii persecuti sunt Græci æquales, aut parum suppres, tum meus Logotheta* (hic est Simeon magister et logotheta, de quo Harles. VII, 417), *si quando, pace lenius aspirante, ac Christianissimo rege semper victore, Regia Lupura, historix Byzantinæ pæne necessario supplemento, cum Leone Diacono et Michaelle Psello, regium vere multiplici titulo argumentum, juris publici regia munificentia faciat: ne sibi per moras Batavus, aut gens alia, eam gloriam rapiat.* Sed a. 1679 a vita discessit Combesisius, deque duobus tomis Auctarii Byzantini, quos edendos sibi proposuerat, ne priorem quidem potuit divulgare. Is enim, scriptores post Theophanem continens, Constantinum Porphyrogenetam dico de Vita Basilii, Continuatore anonymum Theophanis, Joannem Cameniatam, Georgium monachum, alios, non nisi sexennio post, curante Sebastiano Mabre-Cramoisy, ex typographia Regia a. 1685 in lucem prolatus est. Editio alterius, Leonem Michaellemque Psellum complexuri, prope triginta annis post commissa est Michaeli Le Quien, ex schedis Combesisianis adornanda: vid. Echard. scriptorr. ordinis Prædicator. II, 684. Nec segniter is se ad opus admovit, ita ut Leo in typographia Regia formulis jam cœptus sit describi, ipseque Le Quien sic habeat Orient. Christian I, 255: *Quæ Leo Diaconus refert in Historia, cujus pars typis Regiis jam edita est.* Atenim intervenit impressioni ingravescens bellum, quod de Hispaniarum successione gestum est, *consiliumque, ut scribit Echardus loc. cit., quod Michaeli Le Quien commissum erat exsequendum, jamque typis Regiis inceptum, bello tum atrociori ubique flagrante interruptum est ac prolatum.* Ergo neque Combesisii opera neque Lequienii, a. 1733, vita functi, Leoni potuit prodesse. Et mirari licet, plagulas illas tunc impressas interiisse, prope dicam, in nihilum, neque usquam jam comparere. Ego certe scrutatus sum quæ potui, et perquisivi, percontatus quoque agentes typographiæ Regiæ, viros non solum peritissimos artis suæ, verum historicos quoque, monumentorumque officinæ ipsorum percuriosos: reliquias editionis illius inceptæ nullas potui nancisci. Quapropter (XV) suspicor, exemplaria ea vel casu aliquo peculiari, vel data opera, fuisse deleta.

III. Reliquerat igitur Combesisius, ex hac vita migrans, cum alia præclare inchoata multa, tum confectam, ut videtur, Leonis Psellique versionem Latinam. Sed illa priora, multis undique in schedas extincti involantibus (ut fere fit in eruditorum obitu), dissipata evanuerunt: versionem Leonis ac Pselli Parisiis in ædibus FF. Dominicanorum ad vitam S. Honorati, ubi vita cessit Combesisius, multos annos asservatam esse constat, ejusque copiam viris doctis compluribus factam. Ita varii variis locis non solum mentionem fecerunt Leonis, verum illius fragmenta scriptis quoque inseruerunt suis. Velut Bandurius Imper. Oriental. II, 465, 480, 481, 726, 728; Ducangius cum in Glossario non uno loco, tum in notis ad Zonaram II, 90, 103, 105, 107; omnium maxime autem Francisc. Pagius Critic. in Annales Baronii III, 873, *eam versionem opera Bernardi Montfauconi a se lectam, et quoad præcipua capita (utor ipsius verbis) descriptam esse asseverans, ad historiam sæc. x vergentis certius illustrandam.* Ac profecto ejus fragmentis refertur cum extremum tomum tertium Criticor. 873, 875, 876, tum exorsum tomi quarti 3. — 39. Unde eadem hausit partimque transcripsit Schloezerus in *Nestore s. Russische Annalen in ihrer Grundsprache u. s. w.* V, 125, — 177. Alios contra nimium quantum neglexisse ea questus est Saxius Onomast. II, 156, *nobilissima illa fragmenta, Latine edita, quomodo subinde homines eruditos, tanquam Guill. Cave Histor. litterar. scriptorr. ecclesiast. II, 106, inprimisque J. A. Fabricium Bibl. Gr. VI, (is enim verus est numerus: apud Saxium legitur V,) 353 et XIII 788, latere potuerint, cogitatione*

assequi se non posse. Tametsi in his erratum est ipsius Saxii. Nam cadat jam ejus reprehensio in Fabricium, cujus volumina exierunt alterum a. 1714, alterum a. 1726, G. Caveo certe. qui scripsit a. 1688, vitio nequit dari, quod tunc ignoravit quæ Pagius a. 1705 erat editurus. Sed ut revertar ad versionem Combefisianam, superfuisse ea videtur usque ad motum repentinum quo Gallia tota, vergente sæculo superiore, confusa est. Tunc illa ipsa procella, quæ viros studiis ac doctrinis exquisitioribus claros partes dejecit de statu omni, partim præcipites perturbavit ex patria; (XVI) quo flatu collecta litteraria et religiosa universa evertit, eodem ut multa alia ingenii monumenta, curæ reconditis mandata, sic item ultimas reliquias sedulitatis Combefisianæ dissipavit, et obruit. Certe neque tum cum expilarentur libraria FF. Dominicanorum, neque post surreptiones varias libri inde residui per bibliothecas diversas diriberentur, quam de repertis Combefisii schedis auditum est, nedum de versionibus Leonis et Pæli, quæ vel in latebra aliqua ignorata delitescunt adhuc, vel (quod magis est credibile, omnia hodie interciderunt.

IV. Quare, ubi semel in animum induxeram Leonem in lucem proferre, fieri oportuit novam interpretationem ejus Latinam: extra pauca quæ supra dixi, in Criticis Pagianis conservata. Deinde conquisivi quæ ad illustrandum scriptorem spectarent. Sed, opera jam fere prelo parata, perspicere cœpi, quantas ejus editio difficultates esset habitura, cum alias, quas hic definite edisseri quid attinet? tum magnitudinem impensarum, quibus nec privati cujusvis unius suppeterent facile copiæ, nec certe meæ. Accedebat, ut ipse in Bibliotheca Regia sub id tempus essem occupatissimus, notiã codd. Græc. ex Italia recens allatorum conficere conans, qualem de codd. Florentinis Bandinius, de Vindobonensibus Lambecius ediderunt. Quamobrem, quo saltem intelligerem, quale virorum doctorum judicium futurum esset de Leone, satis tunc habui, librum sextum, ut erat a me versa, seorsum speciminis causa in lucem proferre *Notices et Extraits des Mss. de la Bibliothèque de Roi*, etc. VIII, 254 — 296. Neque quidquam posthac proprius est factum, quam ut cogitatione editionis integræ omnino dimitterem. Aliquot anni cum sic effluxissent, me aliis sollicitudinibus curisque distento, ecce vir doctus, quo nemo omni antiquitatis septentrionalis memoria abundantior, nemo in monumentis historiæ Russicæ examinandis, comparandis, explicandis acutior aut felicior, Philippus Kauc, Academiæ Imperialis scientiarum Petropolitanae decus et ornamentum, ultro me litteris mire puris, amicis, candidis adiit, nihilque opinanti commentari, quemadmodum rei pridem institutæ expediri exitus posset. Nempe imperii Russici cancellarium, etc., ill. comitem Nicolaum DE ROMANZOFF, virum, ut omni magnarum rerum laude cumulatum, ita natum provehendis liberalibus studiis, cum in manus ejus incidisset specimen XVII Leonis in Notitiis Mss. editum, optare, ut scriptor totus in lucem proferatur: sumptus necessarios eundem ministrataram. Mirifice igitur delectatus hoc nuntio, multo acius exarsi ad cupiditatem edendi operis: ipsiusque illustr. comitis litteris paulo post magis etiam confirmatus, evestigio orsus sum editionem. Neque aliunde amplissimorum hominum mihi defuit studium aut voluntas. Nam et vir summus comes DE MOSTRESQUIOU, Franciæ par, regis Christianissimi consiliarius intimus, cum administrationem interiorem, ut nunc vocamus, in Gallia haberet, redempto exemplarium, ut aiunt, numero haud exiguo, expeditissimum reddere totum imprimendi negotium dignatus est: quam ejus voluntatem ratam fecit post eum eodem munere fungens ill. Dom. comes DECAZES, etc., immortalem laudem comparans, dum litteras et scientias, omninoque bonas quasvis disciplinas in Francia florere atque ornari omni conatu curat: et vir eruditione, auctoritate, virtutibus eminentissimus, doctrinæ Orientalis per orbem terrarum princeps, liber Baro SILVESTRE DE SACT, Rector Universitatis Parisiensis, institutionis publicæ constituendæ Vvir. ordinis Reg. Legionis honorif. præfectus, Academiæ Reg. Inscript. et litterar. human. sodal. etc., intervenu suo obtinuit, ut in typographia Regia Leo formulis describeretur. Ita, his auspiciis incepta, biennii spatio ad exitum adducta impressio est: tardius fortasse quam volebam, obsequi continuo tantis viris jucundissimum existimans: satis cito, si molem voluminis difficilemque rationem commentarii characterumque Græcorum spectes.

V. Venio nunc ad ea quæ constant de vita Leonis, pauca sane, nec diversa fere ab iis quæ Notitt. Mss. VIII, 257, pridem protuli. Vitam Leo adiit Caloe, (—τς Καλοετων πολικος.

Le Quien Orient. Christ. I. 726.) quæ civitas est Asiæ proconsularis in Tmolo monte, prope fontem Caystri amnis (infra 2*) : is tractus omnis themati Thracensium tunc accensebatur. De parentum conditione non habemus quod liqueat : patri nomen Basilii fuisse ipse ait 2, ac primam quidem ætutam in patria parentumque disciplina videtur exegisse : inde studiorum causa Constantinopolim tanquam ad domum quamdam doctrinæ profectus, ibi a 966, mens. April., sacro solemnè Ascensionis, motu populari in Nicephorum effecto, imperatorem gradatim per urbem equitantem conspexit, virtutemque ejus et animi firmitatem [XVIII] vi furiosa plebis perturbari haudquaquam posse admiratus est. Hæc se adolescentulo accidisse scribit 40. Ita si statuimus, a. 966 eum egisse annum circiter sextum et decimum, sequitur, natum esse sub a. 950. Circa a. 973, quo, Basilio exauctorato, Antonius patriarcha creatus est, in Asia fuit: ibi certe gemellos monstruosos, imperii provincias obeuntes, crebro se vidisse tradit 102. Post aliquanto in collegium sacerdotum palatinorum ascitus, a. 981, cum Basilius imp. magno apparatu Bulgaria bellum inferret, castrisque ad Stoponium positis Triaditzam oppugnaret (Cedr. II. 695), diaconi munere fungens secutus comitatum est: legionibusque retrorsum raptis, cum exercitus perterritus interneciva clade in itinere afficeretur, ipse e Bulgarorum undique provolantium manibus (107) ægre evasit. Quare opinor in Historia, quoties Mœsiæ mentionem facit (velut 38), tremere et exalbescere tanquam objecta terribili re videtur, nihil ut sit, quod æque ei formidinem dicas injecisse. Quem postea tenuerit vitæ cursum neque ipse indicat, neque alii tradunt: nisi vero si quis est, qui addita demum ætate a rerum ecclesiasticarum cura eum abduxisse sese putet, atque in secessum, Historiæ condendæ causa, se recepisse. Constat certe, non exisse scriptionem ante a. 989, quo Bardas Phocas contra Basilium imp. rebellans oppressus est: quippe ejus interitus refertur 108. Expugnatio Chersonis, de qua 108, et mors Basilii præsidis (106), anno ante acciderunt. Num consilium fuerit Leoni, ultra Tzimisæ mortem deducere historiam, dubitari potest. Nam quod scribit 109, mala, per stellam crinitam præmonstrata (quæ postea Basilio impetrante evenerunt), suo quidque ordine ab historia dictum iri, id fortasse non sic intelligendum est, quasi ipse sibi ea seponeret narranda, sed generatim, aliis ea scriptoribus materiam dicendi præbitura.

VI. Ergo tria potissimum bella, Creticum, Asiaticum, Russicum, formidolosa atque difficilia, scribenda sibi sumpsit, afferreque lumen voluit rebus sua ætate (959—975) gestis. Sed est magnum manus historia, et ex omni scripturæ genere prope dicam difficillimum, Sunt unicuique sæculo suæ cæcitates mentis: ut, quamvis cætera ratione recta judicet, in quibusdam tamen erroris atque hebetudinis sit condemnandum. Infinitam vim habent religiones, instituta, factiones, sectæ: non [XIX] uno modo præstringi acies mentis solet sæculis cultis et eruditis, nedum asperis et tenebrososis. Accedit, ut Leonis ætas eloquentiam poneret in florida, ut ita dicam, oratione: cum magnam se quisque in dicendo laudem adeptum putaret, si, multa acervatim complexus ornamenta, poeticiæ dictionis æmulatione grandioribus verbis, et duris, ne ineptis dicam, metaphoris esset usus. Atque haud scio annon quidquam magis historiæ officiat, quam fucatus ejusmodi sine dignitate color: quando ita nimio calamistrorum usu incedit oratio, ut et sermoni lepos omnis adimatur, et rerum expositioni fides. Id vitium Leo, tametsi non adeo insaniat quam Theophylactus Simocatta aut Nicetas Choniates (in orationibus præcipue, ubi cum primis cupiunt disertis videri), effugere tamen omni ex parte non potuit, felicisque fortasse ingenii cursum oppressit illud tanquam adipatæ dictionis studium. Cumque a Divo Julio, primo De analogia, dictum sit, tanquam scopulum sic fugiendum inauditum atque insolens verbum esse, Leo contra quasi quasdam cautes reformidat vocabula idonea et usitata. Vocem ἀδελφός raro usurpat: creberrime αὐτᾶδελφος, ὁμαίμων, σύναιμος. Πέλω, τελέρω (ut certe scripsi 90) τελέω, ὑπάρχω, πέφρηνα (60, 93), πέφυκα, χρηματίζω, vel quidvis, potius adhibet quam εἰμί, ἀκουτίζομαι, διενηχέω, διενωτίζω, ἐνωτίζω potius quam ἀκούω. Passim quoque verbis vetustis et poetisque erutis orationem tanquam stellis (ut sibi videtur) ornat. Ἰππωγαίς 22, arripuit ex Odyssea E. 404, ubi nunc legimus ἐπιωγαί: Νέων, vadens, 27, et grammatico aliquo, opinor (vid. perspicacissimum Græcæ proprietatis arbitrum Frid. Aug. Wolf. Prolegom. IV, 18): nisi ibi dicas νέων legendum, ejusque glossam esse ἐκκλησίαν, excidisse

* Numeri, hic et infra, paginas edit. Paris, principis representant, quas inter uncas in textu Græco posuimus.

autem ἐπειρήμενος, vel tale aliquid. Ὑψος, 32, significatione *ripæ*, rarum est, vel apud poetâs. Verbum obsoletum προσέκω, unde προσέπειν, habet 99. Sed nolo multas videri inquam inter legendum unusquisque facile per se notabit.

VII. Aliud Leonis vitium est synonymorum vana accumulatio. Sicubi ἐδαρήμενος scripsit (13), ne parum multa verba scisse videatur, continuo et γαροήμενος subiungit, et ἐπειρήμενος τε καὶ βρεθόμενος. Sic singulis pene paginis. Ejusmodi tautologus cumelati scilicet Byzantini omnes mediæ ævi: nec nisi tempore Palæologorum ab acrioribus ingenis Demetrio Cydonio, [XX] Chrysolora, Theodoro Gaza, Chalcondyla, id genus dicendi strepitum est ac repulsum. Simul iidem primi cœperunt minus serviliter veterum stylum ac omnes, et erant tanquam anniculi infantes, qui nonnisi in curriculo, aut præeunte duce, imbulant. Non perennem ac perpetuam tum simplicium tum collocatorum verborum et vitiis structuræ concinnitatem numerumque æmulabantur, non (quod caput erat) animos erotos veterum: sed si quos existimabant imitatione dignos, eorum phrases undique arreptas ad verbum transferebant in propria scripta. Neque alio pacto Leo egit. Verumtamen inter eum et æquales ipsius illud interest, quod hi, quantum possent, omnes propere dum omnium auctorum nobilium consumerent arculas imitando, Leonis sermo e tribus demum fontibus fluxerit, ex versione LXX Interpretum (libros Novi Fœderis missis crebro compilat), ex Homero, ex Agathia Myrinensi. Inde piscatus est locutiones, quibus scripta infercit et explet sua, tanquam in unum agrum plura inter se inimica spargat semina. Sed non refert alieno ornato distinguere sermonem, nisi queas id cum iudicio apteque facere: minusque genus dicendi ejus videretur inconcinnum, si depositio omni rhetorices strepitu, Constantini Porphyrogenetæ exemplo vel ad infimæ plebis orationem Leo sese dejecisset. Is contra Agathia, cujus grandiloquentiam et cothurnum vix non ferimus, videtur præcipue delectatus. Hoc demonstravi allatis in Commentario (velut 306 illius locis, non ubique tamen: nam omnia minima maxima vestigia imitationis colligere putidum erat nec conducebat quidquam ad auctoris cum interpretationem tum emendationem. E Procopio, jejuniore stylo res tractante, nihil videtur sumpsisse præter sententias quasdam, exordio et orationibus passim insertas. Neque usquam ullo vestigio comprehendere licet, primarios scriptores: Thucydidem, Polybium, Plutarchum, ab eo non pervolutatos. Præterea reperies in eo plerumque τοιοῦτος positum, ubi Attici οὗτος scripsissent. Similiter usum creberrimum præpositionis κατὰ pro ἐν velut, ut hoc utar, κατὰ τὴν Ἀσίαν στασιάζουσι, *rebellantibus in Asia*. Verum hæc ei communia cum cæteris Latinis. Illud peculiare, ponere infinitivum futuri, ubi aoristi vel præsentis exspectas, præcipue post βούλειται [XXI] (ut 23, 24): deinde, idem vocabulum, aliquot lineis interpositis, libenter iterari.

VIII. Dixi, criminiosius fortasse, quæ in Leone culpet aliquis: nec profecto ego is sum, qui laudes scriptoris cujuscumque, cui studuerim, plus quam satis sit decantem. Nunc æquæ est, quæ ab illo faciant, item enumerare. Ac primo quidem magna est Leonis commendatio, quod quæ ipse viderit litteris mandavit, habendusque est inter scriptores illos, unde alii, qui posterius fuerunt, quasi e fonte capiteque narrationes rerum deduxerunt. Scylitzem mutuatam esse ab Leone multa demonstravi in notis: a Scylitze autem omnia minima maxima sumpsisse Cedrenum notum est. Zonaram item usum esse Historia Leonis arbitror: vid. Ducang. ad Zonar. II, 107. Pagium quoque ex nostro non pauca videtur emendasse, a recentioribus in ratione temporum conturbata. Ita ab hac parte non injucunda erit studiosis historicisque hominibus comparatio scriptoris nostri cum reliquis qui eadem tradiderunt. Neque neget quisquam, res post obitum Romani Junioris in auge gestas (19 sq.), rebellionem Leonis Caropalatæ (90), bella Tzimisæ per Orientem (98 sq.) commode ab illo exponi, bellum Sphendosthlabianum fuse quoque ac diligenter. De Nicephoro perjuri reo, 23, satis magna libertate, de Tzimisæ hujus percussore serenè et fortiter scripsit, ut hominem recti honestique studiosum facile agnoscas. Denique Leonem, temporibus miseris et cæcis ad historiam se conferentem, inique comparat cum pronuntiatoribus rerum gestarum florente Græcia, qui curriculum nacti felicius, aure orationis facultate usi toti terrarum orbi atque omnibus sæculis cognitionis et eloquentiæ clarissima lumina accendere potuerunt. Noster iudicio, doctrina, genere dicendi, exprimere debet

Vide indicem vº *Agathias* EDIT. PATR.

temporum suorum imaginem. Quapropter, modo lucem addat rebus ea ætate gestis (quod profecto facit), facile feramus eum astrologiæ fidem habuisse, 104, exiguam geographiæ notitiam prodere, 80, historiæ veteris, 92.—Polybii acumen miramur, Plutarchi litteras, copiam Strabonis. Qui tanti viri atque tales, præsidii sapientiæ circumsepti, si errores deponere, lapsus vitare omnes non potuerunt, quis tam rudis est temporum Byzantinorum, qui Leonem id potuisse putet?

IX. Hunc igitur, illa virtute historica, quæcunque est, præditum, [XXII] conservavit nobis unus omnino codex Bibliothecæ Regiæ, signatus prius 2561, nunc 1712, olim in supellectile litteraria Raphaelis Tricheti du Fresne: qui cauidici Burdigalensis filius, cum magno duceretur librorum acquirendorum studio, Hispanias Italiamque semel et sæpius regnante Ludovico XIII rege Christianissimo sic obierat, ut, inspectis passim hominum historicorum librariis, propriam bibliothecam locupletare inde conaretur. Is ex Italia hunc codicem in Galliam deportavit, testante Combessio Origin. Cpol. 265. Deinde cum vita excessisset Trichetus, J. B. Colbertus, Ludovico XIV Magno ab intimis consillis et generalis ærarii moderator, cujus immortalis vivit viveque ob beneficia in Galliam collata memoria, emit de vidua in Bibliothecamque Regiam intulit omne Tricheti litterarium instrumentum. In quo erant libri impressi numero plurimi, mss. Latini et Italici plus minus C, Græci XL. Itaque in Bibliotheca publica collatus codex noster, Ducangio, Bandinio, reliquis, quos initio nominavi, innotuit. Constat vero foliis membranaceis 422, chartaceis octo, continens præter alia minoris momenti (vid. Catal. Codd. mss. Græcc. Bibl. Reg. II, 391) illa: 1.) Chronicon Simeonis Logothetæ maxima parte ineditum, a fol. 18 verso ad fol. 272 rectum; 2.) Leonis Diaconi Historiam, quæ nunc prodit, a fol. 272 recto ad 322 rectum; 3.) Michaelis Pselli Chronographiam tomis novem, item ineditam, a fol. 322 recto ad 422 rectum. Exaratum esse si minus XI, at certe XII sæculo forma litterarum demonstrat, haud absimilis illi quam Montefalconius protulit Palæogr. Græc. 291, n° VII, ut igitur nesciam quid in mentem venerit confectoribus Catalogi Bibl. Reg. II, 391, dicere, eum sæculo decimo quinto videri scriptum: nisi id de iis duntaxat intelligas, quæ in octo foliis chartaceis ad existant. Ipse codex, tametsi non adeo multis profunde latentibus mendis scatet, habet tamen itacismos tot, quot in libris sæc. XII peraratis esse solent, ut videlicet ε et αι, η ι et ει, ο et ω, οι et υ, sæpius inter se confundantur, neque ita rarum sit, εις τιν fol. 315 recto (ed. 93.) scriptum conspici sic, ης τιν. Ejusmodi menda notavi interdum: plerumque, quando nihil habebant quod fidem receptæ lectionis labefactare posset, omisi. In summa, fateor non majorem me laborem suscepisse, quam eos sustinere necesse est, qui codice ex unico pendent in [XXIII] scriptore primum edendo. Ubi fere non potest, quin pars mendorum codicem contaminantium diligentiam vel minutissimam effugiat, neque ipsam editionem redundet. Ita quod erat reliquum tentavi, ut quæ possem, conjecturis, et comparationibus emendarem, collato Cedreno et Scylitze, qui complura ex Leone ad verbum in historias suas transtulerunt (vid. supra § VIII, infra 225): postremo, quæ ratio et doctrina præscribere videbantur, ea pro facultate in constituenda oratione Græca conatus sum præstare.

X. Libellum Περὶ παράδρους πολου, *De velitatione bellica*, adhuc ineditum, secundo loco collocavi, ut historiam gestarum a Nicephoro Aug. rerum scriptio ejusdem jussu confecta exciperet. Quam non ab ipso Nicephoro litteris consignatam esse, quemadmodum Meursius existimabat (conf. Lambec. Comment. de Bibl. Cæs. VII, 433.), cum ex universo opere perspicitur, tum vero apertis verbis sub finem præfationis, 119, declaratur. Nec tamen, si de nomine scriptoris non habemus quod liqueat, de tempore quo confectus sit is Commentarius, dubitatio infinita esse potest. Ait auctor, quisquis est ille, a Nicephoro Phoca Imp. mandatum sibi esse, ut genus hoc bellandi scriptura persequeretur. Illum autem ob res bene gestas laudibus iis effert, quibus quemque memoriam ejus renovasse, superatite et imperante percussore ejus Joanne Tzimisce, vix est credendum. Etenim repentini homines, ac per scelus ad summa evecti, quo uberiores fructus patrii facinoris capiunt, eo vehementius ejus commemoratione commoventur. Ideo adducor ut credam, scripta ea demum esse sub Basilio et Constantino, rerum potitis a. 976. Accedit quod, quoties principis fit mentio, toties auctor numero plurali utitur: οἱ ἄγιοι ἡμῶν βασιλεῖς, 155. τῶν ἄγιων βασιλέων, 155, τῶν βασιλέων ἡμῶν ἄγιων, 154, quod in geminatum Basilio et Constantini imperium quadrare apte videtur. Habemus igitur in hoc libello perscriptam no-

titiam, quemadmodum sæculo x medio aut exeunte a Græcis vel administrabatur bellum in asperis Tauri, Antitauri, Amani locis, vel administrari debuisset. Ea una me permoverat ratio, ut in volumen istuc reciperem opusculum, quod nisi pro commentario militari in expeditiones Phocæ Tzimisæque a Leone expressas habere velis; alioquin facile lateor, neque rerum copia, neque auctoris doctrina, nedum elegantia dicendi, [XXIV] plus quam multa alia ejusdem ætatis, quæ editioni parata habeant, lucem commerere. Cavi certe, ne ne quid nimium a nobis in hac parte adjectum esse diceretur. Quatuor erant Codd., in quibus libellum hunc offenderam: I.) Regius 2437 fol. 374 verso — 409 recto; II.) Regius 2445 fol. 320 recto — 335 verso; III.) Codex N° 26 Supplementi nostri, quem in modo indicavi littera B, modo siglo hoc, *Cod. suppl.*, ibi legitur is libellus fol. 171 recto — 172 verso; IV.) Palatinus N° 393, a. 1797 ex Urbe advectus in Bibliothecam, a. 1815 Romæ reportatus. E quibus in edendo secutus sum potissimum Cod. Reg. 2437: cujus ut folia margine editionis annotavi, ita lectiones intelligi oportet, quoties *Cod. A*, sive etiam *Cod.*, singulari numero, in ora ascriptum legitur. Ubi *Codd.* pluraliter, reliquos tres in subsidium vocavi, idque sæpe frustra: quippe erant tam depravati omnes, ut sententiæ complures, nisi aliqua magna medicina adhibita, constare omnino non possent. Ejusmodi locos ex conjectura emendare conatus sum: ita tamen ut, quotiescunque fieri posset, transpositis potius verbis quam mutatis, meo more nimium religiosus in exemplaribus sequendis, quam tomerarius in corrigendis, esse malle.

XI. Hujus autem auctoris, quisquis fuit, dicendi genus caret omnibus ornamentis, horridiusque est ac præfractius. Sermonem vulgarem frequentat sæc. x jam plurimum a syntaxi elegantiore abfuisse demonstrant nominativi absoluti 125: Πληθος γάρ — 130. ὄρων — contra quam oportebat positi: genitivi absoluti item 123: μάνθανόντων. — ὁρμήων. 150. ἐγγιζόντων. 159. διατιθεμένου: subjunctivus aoristi pro futuro usurpatus, ut 140, ἐκφύγωσιν, *effugient* (quod idem in multis præcipitatæ Græciæ scriptoribus usu venit: vid. Indic. s. v. *Conjunctivus*): ἐν perpetuo adhibitum pro εἰς 126, 127, 133, 152; ἐν contra ctum cum genitivo 158, casuumque omnino crebra confusio. Neque is certe quemquam, et Leonem fecisse demonstravimus, exprimit dicendo: simplicibus utitur nativisque verbis. Quare fuissem nimius, si in scrutandis fontibus imitationis tantum egissem satis, quantum ad Leonem egi. Notas præter oppido paucas, resecuri: postrema fundetriginta capita, quæ habebat unus codex Palatinus, quod ab alio [XXV] auctore ad hoc opusculum addita existimabam, in præsentia prætermisi. Sunt autem ejusdem prope argumenti quo supra, et ex titulis potest intelligi, qui sic se habent:

- XXVI. Ὅτι οὐ δεῖ ἀπληχεύειν ἐξ ἐτέρου θέματος λαὸν εἰς ἐτέρου θέματος ἢ τάγματος ἀπληκτον.
 XXVII. Περὶ τῶν ἐν νυκτὶ ὀφειλουσῶν γίνεσθαι ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ βιγλῶν.
 XXVIII. Περὶ τῶν ὀφειλουσῶν γίνεσθαι ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ βιγλῶν.
 XXIX. Πῶς δεῖ σμικρύνεσθαι τὸ ἀπληκτον, ὑλοκλήρου τῆς πεζικῆς στρατιᾶς ὑπαρχούσης, τῆς ἑπιπικῆς ὀλιγοστῆς.
 XXX. Περὶ τῶν ἐβ' ταξιαρχῶν.
 XXXI. Ὅτι δεῖ, ἐπιφαλῶν καὶ στενῶν τόπων ἀπάντων (α), εἰς δύο διαιρεῖν ἅπασαν τὴν στρατιάν, ἰδιωτῶς ἀπληχεύειν.
 XXXII. Περὶ τοῦ, ὅπόσον ἀριθμὸν ὀφείλει ἔχειν τὸ ἑπιπικὸν στράτευμα.
 XXXIII. Πῶς δεῖ ποιεῖν τὴν ἐκ τοῦ ἀπληκτου στρατοπέδου παντός ἀποκίνησιν.
 XXXIV. Περὶ ὁδοπορίας.
 XXXV. Περὶ τοῦ, πῶς δεῖ ποιεῖν, ὅτε γνωσθῶσι πολέμιοι ἐν νυκτὶ βούλεσθαι ἐπαλθεῖν τῷ χάρακι.
 XXXVI. Πῶς δεῖ ποιεῖν, εἴπερ ὁδοπορούσης τῆς στρατιᾶς πολέμιοι μετὰ βαρείας δυνάμειος πῶς ἐπέλωσιν.
 XXXVII. Περὶ τοῦ, εἰ ἀπαντησεὶ στένωμα, ἢ γεφύρας καὶ ποταμοῦ βαθέως περαιώσις, τί δεῖ ποιεῖν.
 XXXVIII. Περὶ τοῦ, μὴ ἐπάγεσθαι πλῆθος ἀργῶν ἐν τῇ πολεμίᾳ.
 XXXIX. Περὶ τῆς ἀρμοζούσης πανοπλίας.
 XL. Περὶ τοῦ, μὴ ἔχειν τοὺς εὐτελεστέρους τῶν ἀρχόντων σκηνάς.
 XLI. Περὶ δουκατόρων καὶ κατασκήπων.
 XLII. Περὶ διελεύσεως κλεισοῦρας μὴ κατεχομένης παρὰ τῶν πολεμίων.
 XLIII. Περὶ κλεισοῦρας κατεχομένης ὑπὸ τῶν πολεμίων.
 XLIV. Περὶ πολιορκίας.
 XLV. Πῶς δεῖ φυλάττεσθαι τοὺς εἰς σωλογὴν χρεῖων ἀποστελλομένους, καὶ τοὺς νέμοντας τοὺς ἑκπαι-
- (α) Fort. ἀπαντῶντων.

XLVI. Πῶς δεῖ τροπώσασθαι τοὺς πολεμίους, τοὺς ἐνέδρας τιθεμένους κατὰ τῶν εἰς συλλογὴν χρεῖων ἐξερχομένων.

XLVII. Περὶ τοῦ, εἰ γνωσθῶσιν εἰ ἀρχηγοὶ τῶν πολεμίων μετὰ τῆς ὑπ' αὐτοῖς δυνάμειος κρύφα μέλλοντες ἐπιβουλεύσασθαι τῷ στρατοπέδῳ, ἢ τοῖς πρὸς συλλογὴν ἐξιοῦσιν ὑπουργοῖς.

XLVIII. Πῶς δεῖ νυκτὸς τῷ ἀπλήκτῳ τῶν πολεμίων ἐπαλθεῖν.

XLIX. Πῶς δυνατόν ἐστι μετ' ἐπιτηδεύσεως τοὺς πολιορκουμένους πρὸς τὰ ἔκτος ἐπιστάσασθαι, καὶ τραυματίσαι αὐτούς.

L. Περὶ τειχομαχίας.

LI. Περὶ τοῦ, πῶς δεῖ τὸν στρατηγὸν δικάζεσθαι (a).

LII. Περὶ ἀδνουμίων.

LIII. Περὶ τοῦ διδάσκειν τὸν στρατὸν καὶ ἐθίζειν ἔτι ἐν τῇ ἰδίᾳ ὄντα, κατὰ τάξιν ἀπληκτοῦσιν καὶ ὁδοιπορεῖν.

LIV. Περὶ τοῦ ὑπαλλάττεσθαι τὰς ἐκτελούσας τάξεις τὴν τοῦ σάκκα διακονίαν, διὰ τὸν πολὺν κόπον τοῦ ἄρχοντος (b).

LV. Περὶ τῶν ὑποκειμένων δουλειῶν, ὅτι χρὴ πρὸ ἡμετέρας ταύτης λελογισμένης [1. ἡμέρας ταύτας λελογισμένης] τυποῦν καὶ διατίθεσθαι.

(XXVI) Ea, inquam, capita, qualiacunque sunt, et descripti jam pridem et Latine converti, ut in subsequenti aliquo volumine facile vulgari queant, si modo tanti videntur eruditibus. Quorum judicium hac de re exquiro, meum nullum interponens.

XII. Jam quod ad interpretationem Latinam Historiæ Leonis attinet, locos versionis Combesianæ in Criticis Pagi (vide supra pag. 637) servatos, nisi ubi manifesto lapsus erat, iisdem propemodum verbis in editionem meam retuli. Cujus rei unumquemque admonitum esse velim: ne, si quem in versione aut styli inconstantia, aut quippiam fortasse non satis pure atque amendate dictum offenderit, continuo id in reprehensionem vertendum putet. Nam erat Combesius homo pius quidem et in rebus sacris singulariter doctus, sed qui nunquam ab orationis asperitate mœstitiaque abesse potuit. Nobis quoque in universo volumine linguæ atque elocutionis cura (vereor) non tanta fuit, quanta esse poterat, fortasse etiam debebat. Sed veniam ejusmodi facilius dari posse existimo Byzantinæ historiæ studiosis, omninoque iis qui in scriptoribus mediæ ævi, nescio quid barbarum et inconcinnum sonantibus, cogitationem per diu ponunt. Præterea bonorum scriptorum exemplum consecutus, vel in verbis ad religiones persuasionesque pertinentibus, ubi difficilimum erat, malui interdum aliquid audere potius, quam Latinam orationem multis Græcis vocabulis inquinare. (*Nomina rerum Græca quæ convertimus* ut Cornificii verbis utar, quarto Rhetoricorum), ea remota sunt a consuetudine: quæ enim res apud nostros non erant, earum rerum nomina non poterant esse usitata. Designationes dignitatum, patriarcha, domesticus, drungarius, aliæque id genus, necessario retinui, tametsi ex vitidissimo Latinatis fonte handquaquam profuixerint. Quas si (XXVII) quis aut nimia Romani sermonis religione silentio præterire, aut per circuitionem explicare voluerit, næ ille mihi imprudens, et cujus sententiæ minime standum sit, videtur judicandus. Versioni Leonis ad marginem exteriorem lectiones codicis sunt appositæ, sicubi vocem, a librariis manifesto corruptam, in textu recepi. Ubi dubitatio suberat, lectionem codicis in textu servavi, conjecturam meam adjecti in ora, si valde probabilem, præfixa littera *l.* hoc est *lege*, sin minus, præfixa *f.* fortasse (nam forte siquando impressum, est, id æquus lector oscitantæ operarum ascribat.) In summa id egi, ut de suspicionibus meis, quam quæque probabilis sit sive vana, penes lectorem judicium relinqueretur.

XIII. Superest, ut de instituto annotationis meæ, maxime ad Leonem, si qui vagatum me in iis latus atque deflexisse sæpenumero de via putent, apud existimatores harum rerum intelligentes et æquos paucis me purgem. Etenim intellexi tripliciter fieri posse, ut editoris in opere exsequendo sedulitas fautorem nostrorum benevolentiam aliquatenus responderet. Uno modo, si scriptores ipsos, quales in membranis offendissem, sublatis tantum manifestis mendis, addita Latina versione, arbitrio eruditorum permitterem. Deinde, cum plurima essent nuper in Bibliotheca Regia, multa sui persiat ad hanc diem, ad res Byzantinas quodammodo pertinentia, neque edita adhuc, neque unquam opinor (ut nunc sunt tempora) integra lucem visura, Vitæ Sanctorum, epistolæ fratrum devolorum, antistitum, patriarcharum, tractatus dogmatici, ascetici, polemici magno numero, annales quoque inediti, pervolutare ea studiose atque excerpere cœpi quidquid lucem afferre poterat annis sedecim qui a morte Constantini VII Porphyrogenetæ (15 Novembr. 959) ad Tzimissem, 10 Januar. 976 veneno sublatus, effluerunt, quorumque memoria Leo complexus est. Ubi cum præcipue usui mihi fuerint historiæ duæ, altera Simeonis Logothetæ (vid. Harles. Bibl. Gr. VII, 685, l.), altera Julii Pollucis, hic facere non possum, quin Italicorum quoque eruditorum in me animum, quam singulari officio fuerit, gratus commemorem. Nam repentino

(a) Codex male, γυμνάζεσθαι.

(b) Sic codex: sed lecto capite malim finem ti-

tuli mutare sic: — κόπον, τοῦ ἀρχοντος, εἰ δυνατὸς, ἐν τῷ κείμενῳ αὐτοῦ.

anni 1815 tempore, cum statuæ, tabulæ, reliqua civitatum ornamenta Parisios olim converti (XXVIII) undique repeterent, accipit ut inter codices in Urbem reportandos esset Vaticanus 1463, illam ipsam Julii Pollucis historiam complectens. Ibi cum intellexissent procuratores auctoritatis pontificis, me in conficiendis notis hoc codice ægre cariturum, perhumaniter negaverunt se commissuros, ut a se studiis meis obesset quidquam, permiseruntque ut usque ad editionem libri is codex Parisiis remaneret. Quocirca maximas gratias et ago et habeo viro reverenti atque illi Marino Marni, ab intimo cubiculo summi pontificis, et archivi et apostolici Vaticani præfecto, cujus in hoc negotio eximia studiique plena officia erga me exstiterunt. Quod autem ejusmodi notionum historicarum ne sic quidem in hoc tomo permagna accessio facta, non hercle penuriæ Bibliothecæ nostræ, sed paucitati annorum, quæ gesta tradit Leo (vide supra pag. 641, VI), tribui id velim. Ad Pselum, annorum 975-1060 memoriam persecutum, plurima ejusmodi inedita subjungere me posse quibus vel stabilitur, vel emandatur, vel ratione multiplici amplificatur ejus narratio.

XIV. Atenin non me fugiebat, etiam ut cumulate officio meo hoc duplici nomine satisfacerem, tamen force ut sic neque ad litterarum Græcarum neque ad historiæ studium ita multos mei officii utilitas pertineret. Nam, cum omnino in studiis nostris, Græcis dum non sit maxima copia eorum qui, via trita relicta, interiores scrutentur ac recendant litteras, tum vero ex iis ipsis exquisite doctis quotus quisque est, qui lectionem scripturis Byzantini ad subtiliorem cognitionem linguæ quidquam conferre putet? Historici autem homines pœne omnes vel ad veterum illorum prorsus antiquorum divinam memoriam, vel ad res nostra patrumque memoria aut subtilius et temperantius aut splendide ac mirabiliter gestas, vel certe ad origines populorum hodie vigentium illustrandas, cura omni studioque rapiuntur: pauci, iique ipsi invitius aut fastidiosius, annales excutunt senescentis imperii ruituri. Quapropter per notas obtinere volui, ut paulo latius mea opera pateret, ad eosque ita pertineret qui alienores sint a rebus Byzantinis: ideoque de significatione vocum nondum definita parumve intellecta uberius passim disputavi in notis et fusius. Qua in re sæpius scripturum Atticorum (XXIX) rationem habere potuissem, fortasse etiam debuissem. Verum ego in iudicio (dicam enim non reverens in re obscura gloriandi suspicionem): quod in quoque plurimum est, hoc ipsum is potissimum conferre debet ad locupletanda communia studia nostra. Jam vero post complurium annorum assiduum laborem, quo catalogum codd. Græcorum in Bibliothecam maximam Parisiensem recens illatorum ad finem perduxeram, post pueritiam et primam adolescentiam in hoc studiorum genere positam, neminem esse scriptorem parum illustriorem arbitror, neque sacrum, qui a temporis Theodosianis usque ad ruinam imperii Orientalis Græcæ scripserit, quem non ita tractarim, ut non aliqua ejus pars in memoria mea insideret. Scholia, catenas, paraphrases, commentaria, partim minus legi solita, partim nondum edita, fieri non potuit quin ita pertractarem, ut eorum aliquam certe notionem caperem. Quamobrem, si passim ex Patribus scholiasticis, rhetoribus, illustrare quæstiones aliquas, paraphrases, locupletare Lexica, notare errores quosdam superiore memoria commissos (non ab æqualium censura, quæ mea natura est, omnino abstinui) conatus sum, non ideo id feci, quod hos recentiores scriptores ullo modo comparandos esse cum antiquioribus capitalibusque in ducebam, quos nemo, opinor, est quin crebro regustare cupiat, in iisque acquiescat: neque quod meum studiorum genus proponere in exemplum aliis, adolescentibus præcipue, velim: sed quia in eo loco in eoque munere constitutus, ut tractare ejusmodi scripta cum ad voluntatem posset, tum pro officio debeam, id malui, quod alii minus commode possent, agere, quam quod iis æque bene atque ego, aut etiam multo me melius.

XV. Accedebat, quod in Britannia novam editionem Thesauri Stephaniani parari adhibebam, ad eamque locupletandam viros doctos editioni præpositos voces nondum in Lexica receptas undique aucupari. Quare vocabula, quibus adhuc, quantum scio, Lexica carent (enotavi autem multiplici lectione complura millia), passim subjunxi, gratificans Lexicographis potius, quam quod in ejusmodi verbis addendis magnum ponendum esse incrementum, aut gloriandum putem. Egi id quoque, ut vocabula phrasesque præcipue et scriptoribus illis sumerem, qui a [XXX] sæculo tertio ad Heraclium Aug. floruerunt: nec apud hos potius aliquid integri sanique remansisse credendum est, quam apud illos quæ sæc. VII et deinceps fuerunt, usque ad captam urbem. Ab historicis illustrationibus prurumque me continui. Sunt qui materia a nobis parata recte utantur, scriptores probatissimos multi, aliquot etiam summi, ut componendæ historiæ clara ipsi exempla, ita comparatarum optimi iudices. Velut in Germania Fredericus Christophorus Schlosserus, qui è bro paucos ante annos edito impetus imperatorum, Constantinopoli sanctorum imaginum infantium, non minore acumine quam facundia felicissime exposuit. In Russia Nicolaus Karamzin, historiæ probatissimæ auctor, qua patrias antiquitates rara dicendi facultate mirabiliter illustravit: et cumprimis Philippus Krug, cui jam superius debitas gratias meritasque egi, cujus in Tentamine critico ad illustrandam chronologiam Byzantinam, Petropoli 1810 (omitto alia ejus scripta, quæ multa sunt), perfecta rerum tum Slavicarum tum septentrionalium cognitio, summa ratione consideratissimaque prudentia adjuncta, existit, cujus observationibus in hoc quoque opere edendo non mediocriter

me adjutum esse nunquam dissimulabo. In Gallia, omni politioris litteraturæ et antiquitatis, omni scientiarum genere excellens, Ant. Joann. LEIRONNE, multis mihi nominibus charus, non modo ingenio splendidissimo, sed *κρητικῆν* quoque singulari atque exquisita præstans. Neque ibi post Ameilhonis, scriptoris politici, neque post lib. Bar. de Sainte-Croix, viri venerandi, obitum, neque in Britannia post Gibbonem vita functum, desunt alii summi doctrina summoque judicio homines, in exploranda scriptorum medii ævi fide exercitati. His ego, transactis jam meis partibus, Leonem historica ratione illustrandum, si velint, trado. Mihi satis fuit, materiam illis, non indignam facultate et copia ipsorum, subicere, interimque, in opere sic versari, ut quædam otii mei exstaret ratio, indeque litteræ Græcæ aliqua ex parte locupletarentur. Id totum consilium factumque meum si a doctis probabitur, nullo alio decorari laborem meum præmio postulo, ad aliosque Byzantinos, simili ratione edendos, minus verecunde cunctanterque, quam adhuc feci, aggrediar. Habeo enim prelo jam pridem parata Michaelis Pselli Annales, Georgii Hamartoli Chronicon, Nicephori Gregoræ libros aliquot adhuc [XXXI] ineditos, sanctorum Vitas item ineditas, historiam sæculi decimi et deinceps sequentium illustrantes, Gregorii Palamæ libellum de captivitate sua ad Thessalonicenses, aliaque id genus, quæ ut primo quoque tempore in lucem prodeant, rebus Byzantinis, Slavorumque Turcarum priscae historiæ novam lucem allatura, fautorum hujus operis singularis munificentis sperare nos jubet.

Scribendam Paisiis in Bibliotheca Regia, Kalend. Januar. MDCCCXVIII.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ,

ΑΡΧΟΜΕΝΗ ΑΥΟ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, ΤΟΥ ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΟΥΣ ΤΖΙΜΙΣΚΗ.

BIBLION A'.

LEONIS DIACONI

HISTORIA,

INCIPIENS AB OBITU CONSTANTINI IMPERATORIS, USQUE AD OBITUM IMPERATORIS JOANNIS
COGNOMENTO TZIMISCÆ.

LIBER PRIMUS.

ARGUMENTUM. — Laus historiæ. Leonis Diaconi genus et patria (Cap. 1). Romanus, Constantine imperium suscipit. Constantinus Gongyles male pugnat in Creta (2). Nicephori Phocæ expeditione critica. Nicephorus Pastilas in mediam insulam emissus (3) a Saracenis cæditur (4). Candia occupata (5). Nicephori Phocæ ad exercitum oratio (6). Saraceni, qui suis auxilio venerant, ab eis fugantur (7). Candia frustra oppugnata (8). Nicephorus in Creta hibernat (9).

1-3 1. Si quid aliud bonum magno usui in vita est, non minus quam id, imo vero etiam magis prodest historia, res utilis sane ac salutaris. Nuntia enim cum sit variorum et cujusque modi factorum, quæcumque tum cursus temporis rerumque ferre soleat, tum maxime virorum in negotiis versantium voluntas, docet homines, ut apprehendant et sectentur alia, alia rejiciant a sese et aspernentur: neque propter inscientiam, neglectis inconsulte utilibus ac præstabilioribus rebus, aversandis se et noxiis implicent. Quapropter, cum in confesso sit, fructuosum quiddam esse inter alia vitæ præsidia historiam, eamdemque rebus mortalibus vitam aut juventutem restituere, neque permittere ut in oblivionis gurgites abreptæ obruantur: idcirco, quod multa mea memoria obtigerunt immania ac

α'. [Ed. Paris. 1] Ἐπερ ἄλλο τι (1) τῶν ἐπιπέ-
των βίον δύνησι, τοῦτου ἴ οὐχ ἦσσαν, ἀλλὰ κί-
λλον ἡ ἱστορία, ἐπωφελές τι πρᾶγμα περικί-
λυσιτελέε. Ποικίλας γὰρ καὶ παντοδαπὰς ἐπι-
λουσα πρᾶξεις, καὶ ὅσας ἡ φορὰ τοῦ χρόνου
τῶν πραγμάτων κυλίνδειν εἶωθεν, ἡ προσιε-
μάλιστα τῶν κεχρημένων ἢ τοῖς πράγμασι, ἐκ-
ἀσπάσθησι καὶ ζηλοῦν τοῖς ἀνθρώποις κερ-
τὰς δὲ ἀποδιοπομπεῖσθαι καὶ ἀποτρέψασθαι ἢ
λάθωσιν ἀβουλήτως τὰ μὲν ὀνησιφόρα καὶ ἢ
προηκάμενοι, τοῖς δὲ ἀπευκταίοις καὶ βλά-
ἐζυτοῦς περιπειραντες. [P. 2] Ἐπεὶ οὖν καὶ
ἡ ἱστορία μετὰ τῶν ἄλλων βιωφελῶν χρέμα-
ὠμολόγηται, ἅτε τὰ θνητὰ ἀναδιώσκων ἢ ὀ-
σκων παρεχομένη, καὶ μὴ εἴωσα τοῖς τῶν
βυθοῖς παρασύρεσθαι τε καὶ συγκαλύπτεσθαι

C. B. HANSEN ANNOTATIONES.

¹ τοῦτον cod. Fort. τοῦτο. ² μάλιστα τῶν κεχρημένων cod.

(1) Celeber scriptorum Byzantinorum locus communis, de utilitate historiæ. Leo Agathiam ut toto opere item hic imitatur, et sententiis, Ἐπεὶ οὖν καὶ οὖν ἦκιστα ἂν εἴη ὅπαντα διεξίναί τε καὶ ἀπαριθμεῖ-

σθαι, ὁπόσων ἀγαθῶν ἡ ἱστορία τὸν βίον ἐπιφέρει et ipsis vocabulis translatis, usque ad illa præ Agathiam 2, D. Εἰ μὴ τι καὶ μᾶλλον δύνησι.

ἄτα, πολλῶν ἐν τῷ κατ' ἐμὲ χρόνῳ (2) πραγμά-
 ὄν ἔξαισιῶν καὶ ἀλλοκότων καινοτομηθέντων, καὶ
 ὀδεῶν κατ' οὐρανὸν δειμάτων ἐπιφανέντων, καὶ
 ἀπίστων κινήθτων, σκιπτῶν τε κατενε-
 θέντων, καὶ ὑετῶν λάθρων καταβράχυντων, πο-
 ἔμων τε συβράχυντων, καὶ στρατευμάτων πολλα-
 πῶ τῆς οἰκουμένης ἐπιδραμόντων, καὶ πόλεων καὶ
 ὤρων μεταναστάντων, ὡς πολλοῖς δοκεῖν ἄλλοίω-
 ῶν ἄρτι τὸν βίον λαβεῖν, καὶ τὴν προσδοκωμένην δευ-
 ῖραν καταβάσιν τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἐπὶ θύραις
 γίγξιν· ἔδοξέ μοι μὴ οὕτω φρικῆς μεστὰ καὶ
 κόματος ἄξια πράγματα σιγῇ παραδραμεῖν, ἀλλ'
 εἰς τοῦ φανέντος ἄνεπειν, ὡς εἶναι παιδεύμα καὶ
 ἰς ὑστερον εἴ γε μὴ δεδογμένον εἴη τῇ προνοίᾳ,
 ἰτίκα καὶ κατὰ πόδας τὸ βιωτικὸν πορθησίων ἐν τῷ
 ἰς συντελείας ὄρμῃ ἐλλίμενξιν ἔ, καὶ τὸ σχῆμα
 οὐ κόσμου παραγαγεῖν (3). Ἄλλὰ μοι εἴη τὸν ὑπὲρ
 αἰ τοσοῦτον ἄθλον ἐπανηρημένῳ, μὴ δεῦτερον τῆς
 οἰουμίας δραμεῖν (4), ἀναλόγως δὲ τοῦ μεγέθους τῶν

A mira monstra, et religiosa se aperuerunt in cælo ter-
 rricula, terræ motus item incredibiles facti sunt, ful-
 mina jacta, imbres largi delapsi, bella commissa, ex-
 ercitus huc illuc per orbem rapti, oppida et gentes
 alio translatae, adeo ut multi putarent, regeneratio-
 nem jamjamque subituras res humanas, exspecta-
 tumque alterum descensum Servatoris ac Dei ante fo-
 res instare; ideo visum mihi est, tam plenas horro-
 rificationeque dignas res silentio haud transire, sed
 palam proclamare, ut disciplinæ loco sint etiam pos-
 teris: si tamen non constitutum a providentia est,
 statim evestigio in consummationis portum dedu-
 cere vitæ naviculam, speciemque mutare hujus
 mundi. Modo contingat mihi, quandoquidem tantum
 suscepi, qui supra facultates meas est, laborem, &
 B ut pone desiderium meum non relinquer, sed con-
 tra convenienter ad magnitudinem rerum gesta-
 rum memet efferam, easque quo oportet modo tra-
 dam. Historia ista, quantum in me est, singulatim

C. B. HASII ANNOTATIONES.

ἔ Confer. infra 104. D. ed. Par. ἔ εἰς τοῦ φανέντος cod. ἔ τῷ] τοῖς cod. ἔ ἐλλίμενξιν cod., se infra, 4. C.,
 λιμενξιν (sic) διεκλεύσατο.

(2) Agathias 4, B. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ κατ' ἐμὲ
 ῶν ξυνέθῃ μεγάλους μὲν πολέμους πολλαχού τῆς
 οἰκουμένης ἀπροσδόκητα ξυβράχυνται, et quæ se-
 uuntur.

(3) Ex S. Paulo I. ad Corinth. vii, 31. Παράγει
 ἄρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου· ubi tamen. quæ
 pud Leonem active, neutrali significatione intelli-
 enda. Vide Schleusnerum Lexic. in Nov. Test. II,
 92. Meliusque, opinor, Leo vel superiori phrasi
 crispississet ἐλλίμενξιν, vel hic, παράγειν.

(4) Ex Agathia 5, C. ubi cusum. Ἄλλὰ μοι ἄξιόν
 δρᾶσαι τῆς προθυμίας. Corrige ex Leone, quod
 mens omnino postulat, Ἄλλὰ μοι εἴη, ἄξιόν τι δρ.
 ἰς πρ. « Modo contingat mihi, ut efficiam aliquid
 dignum desiderii mei, sine studio mei. » Locis, ubi
 η sequente infinitivo votum significat, nihil est
 une frequentius. Vide Viger. De idiotism. 237.
 Iutarch. M. Bruto 1002. E. Εἴη μὲν, ὡς Βρούτις, νικῶν.
 Iosephus Antiquit. Jud. 645, C. 670, G. Eadem vox,
 η, restituenda loco concilii Lateranensis. III. 864,
 ἔ. Ἄλλ' ἐνθαπερ ἂν ὁ τοῦ πῶς εἰναί τισι ἔτεροφύτις (sic)
 καὶ λόγος. Scribendum, ἔτεροφανῆς εἴη λόγος, ex
 Cyrillo Dialog. de S. Trinitat. V. 1. 468, C. unde
 ἄεττα petitæ sunt. Simul corrige proxime præceden-
 a Actis ejusd. Concilii, 863, A. mire ab interprete
 anslata: « Quod eadem naturam habet secundum

D operationem et indissimiliter æquale est, non
 habebit ex parte quidquam, de qua creata sunt. »
 imenda: « Quod ejusdem speciei operationem habet
 et æquale est sine ulla differentia, id quibus-
 dam in rebus differentiam habere non potest. »
 iam sic verti debent Græca illa: Τὸ ταῦτοι δὲ
 ατ' ἐνέργειαν καὶ ἀπαραλλάκτως ἴσον, οὐκ ἂν ἔχοι
 ἰαφοράν ἐπὶ τισι τῶν ὄντων. Tametsi apud S. Cy-
 illum, unde hæc item translata sunt, paulo aliter
 habeant. Adde, ejusdem vocis, εἴη, formam plu-
 alem, εἴην, vel εἴην ἂν, interdum sic adhiberi, ut
 ertenda sit, significanti, intelligi possunt. Quod mo-
 eo, quia in eo nonnulli suboffenderunt. Velut in
 oco corrupto Eusebii In Psal. I. 388, E. Εἴην ἂν
 ὄλις τῆς Ἰουδαίας; Δι' ἄς ἀκλόουθως τῆ ἔπουρανίῳ
 ἰών αὶ πολλὰ ἐπὶ Πατρὶ μοι. Vertit Monteleonicius:
 Fuerint Judææ civitas? Sed consequenter
 dicamus, esse cælestem Sion, ubi mansiones

apud Patrem multæ. Legendum, εἴην ἂν πόλεις τῆς
 Ἰουδαίας ἀκλόουθως τῆ ἐπ., ut sit sensus: His
 vocabulis, civitates Judææ, consequenter ad cæle-
 stem Sion (de qua proxime supra), « intelligi possunt
 « multæ illæ, quæ apud Patrem exstant, mansiones. »
 Itaque non male Gentianus Hervetus reddidit locum
 C. Gregorii Nysseni In Cantic. canticor. I. 552. A.
 Εἴην δ' ἂν οὗτοι: τάχα μὲν αὖ ἀγγελικαὶ δυνάμεις,
 αἰ, x. τ. λ. « Ii autem forte fuerint angelicæ potestates,
 « quæ, » etc. Eandem significationem habet verbum
 ἐστὶ, nisi quod magis affirmet. S. Athanasius
 Orat. II. contra Arian. I. 525, C. Ὅτι δὲ τὸ, ἐν ἀρχῇ
 ἐποίησε... τὸ ἤρξατο ποιεῖν ἐστὶ, « quod hæc verba,
 in principio fecit .. ideem significat ac, cæpit facere
 » Ubi iterum Montefalconius paululum erravit.
 Eodem sensu adhibentur a scholiastis com-
 mentatoribusque Græcis verba ἔξακούω, λαμβάνω,
 μεταλαμβάνω, sicut accipere apud Latinos, ut sint
 vertenda exponere, interpretari, sensu præsertim
 allegorico et anagogico. De verbo ἔξακούω poste-
 rius. Significationis vocum λαμβάνω et μεταλαμ-
 βάνω, quarum utraque in Lexico summi viri
 Schneideri notata exstat, ponam hic quædam exem-
 pla. S. Basilius Comment. in Isaiam, I, 889, A. Τὸ
 γὰρ Βαβυλὸν εἰς τὴν ἀσχύνην μεταλαμβάνουσιν· Ba-
 san enim interpretantur ignominiam. Eustathius,
 1396, 27. Τὸν Ὀδύσσεα μὲν εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ
 μεταλαμβάνουσιν, « philosophum per allegoriam si-
 gnificare aiunt. » Plenior phrasis apud S. Gregorium
 Nyssenum In Cantic. canticor. I. 544. Ταῦτα καὶ
 τὰ τοιαῦτα πάντα μεταλαμβάνων εἰς τροπικὴν ση-
 μασίαν. Vide quoque Eusebium Præparat. Evangel.
 310, C.; 474, B.; 516, B. Verbum λαμβάνω sic
 usurpat Origenes Contra Cels. 318, C. Τοῦ δρᾶσθαι
 λαμβανομένου πνευματικῶς « cum videre intelligitur
 « spiritualiter. » Idem In Matth. I. 484. E. Δύναται οἱ
 Φαρισαῖοι λαμβάνεσθαι εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν
 Ἰουδαϊκῶν παραδόσεων. « Phariseorum nomine intel-
 ligere possumus doctores traditionum Judaicarum. »
 « Huetius perperam: Pharisei docendis Judæorum
 « traditionibus assumi possunt. » Concil. Ephesinum,
 1282, B. Ἐπὶ δὲ τῆς θεότητος ταῦτα καὶ ψευδῆ λαμβανό-
 μενα, καὶ ἡμῖν ὡς συκοφανταῖς δικαίας κατακρίσεως
 αἰτία. Ubi vulgatus interpres omnino nihil vidit,

ἄλλων ἐν τῷ καὶ ἐπ'
 ἵστων καὶ ἔλλοισιν
 καὶ αἰσιν ἔσ
 ἐπίστασιν κ' ἠθῶν
 καὶ ἑστῶν ἐπ'
 τῆς ἀποδείξεως
 ἐν μετακαταστάσει
 ἔστι τὸν βίον λαβ
 ἐν καταστάσει τῶ
 λειν ἑστῶν
 μετὸς ἑστῶν
 τοῦ μνημονίου
 ἑστῶν
 καὶ ἑστῶν
 ἐπὶ τῆς
 καταστάσεως
 τοῦ μνημονίου
 ἐπὶ τῆς
 καταστάσεως

κατάξας λέων **A**
 ἰλὸν, χωρίων
 ἀπὸ κλιτύς τοῦ
 ἀπὸ τοῦ Καυ-
 παραβόρου καὶ
 νος, ἐς τὸν τῆς
 ἄλπον πελαγίζων
 νῶν πραγμάτων
 ἀληθίζειν ποιου-
 τοῦτο τῆ ἱστορίᾳ
 ἢ γὰρ καὶ οἱ τὸν
 σῆκαιν δεινότητα,
 ἱστορίᾳ ἀλήθειαν.
 αὐτοκράτορος Ἰων-
 ρφυρογέννητος ἡ ἐπί-
 α (ἡ καὶ γεννωμέ-
 λέγεται φανῆσαι κατ' **B**
 σιν προδηλοῦντα καὶ
 ἑστῶν ἀποχρώντως γὰρ
 ὡν ἐχόμενα, καὶ ὅσα
 ὁτον [9]), τὰ δὲ καὶ

Tmoli clivos sito, circa fontem Caystri fluminis,
 quod, Celbianum præterlabens et jucundissimam
 offerens spectantibus admirabilitatem, in claræ ac
 nobilis Ephesi sinum æstuario effecto transit. Sed
 jam veniamus ad publicarum rerum narrationem,
 ita ut veritatem plurimi faciamus, quoniam præci-
 pue illa convenit historiæ. Perhibent enim dicendi
 periti, rhetoricæ proprium esse dicendi facultatem,
 poeticæ fabulas, historiæ veritatem. Igitur quæ-
 cunque tempore Constantini Imperatoris, filii
 Leonis evenerunt, cui Porphyrogenneto cognomen
 fuit (quo nascente et moriente stellam ciritam in
 cælo visam esse ferunt, et nativitatem ejus et dis-
 scessum e vita præmonstrantem), prætermittenda
 existimo: nam sunt satis, copiose ab illis exposita.
 At quæ deinceps acciderunt, quæ partim ipse oculis
 meis vidi (siquidem oculi fide digniores quam aures,
 juxta Herodotum), partim ab oculatis testibus di-
 ligenter exquisivi, hæc persequar scriptura.
 ὀφθαλμοῖς καὶ αὐτὸς θεθέμαι (εἴπερ ὀφθαλμοὶ
 πρὸς τῶν ἰδόντων ἠκριβώσα, ταῦτα καὶ δώσω

ἰομβριον μῆνα, τῆς γ'
 0), τοῦ ῥηθεντος αὐτο-
 ἰον μηνιλλαχότος.⁹ (11)

2. Mense Novembri, indictionis tertię, auno sex-
 millesimo quadingetesimo 6 sexagesimo septimo,
 cum prædictus imperator Constantinus, relicta vita,

C. B. HASH ANNOTATIONES.

λαγότος cod.

; Mss VIII, 258. Monui ex C
 elbiano tractu Ducangius
 ann. Cinnamum, 437. Cil-
 istor. Nat. V, 29, et XXXIII,
 nihil mutavi: Homerus,
 ἡ ἀμφὶ βέθερα. Herodotus
 schius, II, 211. Apud reli-
 tamen, ut partim Κάυστρος,
 ant.

ἱστορηται, ex Agathia 56. B.
 (9) Herodotus, Clione, 8 p. 7. Ὅσα γὰρ τυγχάνει
 ἀνθρώποισι ἔδοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Imita-
 tiones Luciani De saltatione, 813. De conscrib.
 hist. 622. De domo, 461, et Juliani imp. epist. ad
 Leont. 140. A Partim laudat Borheckius Apparatu
 ad Herodot. II, 455.
 (10) Hoc est anno Chr. 959. In codice hic per
 siglam, ἰνδ., sed inferius 29, C et 140, C. per sin-
 gulas litteras, ἰνδίκτου. 57. A. Ἰνδικτον. Ac profecto
 vel ex Ducangio Glossar, 517, A. constat, formam
 ἡ ἰνδικτος non minus frequentem esse quam ἡ ἰνδι-
 κτίων. Neque fere dubito eamdem vocem restituend-
 dam inscriptioni non ignobili, a Montefalconio
 relatæ, Palæograph. Græc. 174, C.

Ἔμοι δὲ τὸ ἀληθίζεσθαι περὶ
 λ. Quæ subjungit Leo, ῥητο-
 δεινότητα, ποιητικῆ δὲ μυθο-
 sit ex Procopio De bell. Per-
 2, D. Ἀποχρώντως γὰρ ἔλλοισ

ΖΗΘΞΠΔΡΟΥΑΓΓΙΩ* ΑΡΧΙΞΠΙΚΚΑ ΚΑΠΙΛΙΟΥ
 ΤΟΥΠΞΡΙΒΑ* ΑΝΘΗΑΤΟΥΓΥΤΥΧΩΣΑΝΖΩΘΗ
 ΚΟΥ... ΟΤΟΙΧΟΥΦΑ* ΑΠΗΙΩΝΟΤΟΥΑΛΑΜΠΡ* ΙΝΑ* Β*

retatur Montefalconius 173. D: D
 ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου, καὶ Α.
 λέπτου ἀνθυπάτου, εὐτυχῶς ἀνεκνώθη
 ὀπατείας [vel ὑπάτου] Φλαβίου
 λαμπροτάτου Ἰνλουστρου β. « Sub
 ctissimo archiepiscopo, et A. Pilio
 consule, feliciter restauratus est mu-
 Fl. Appione splendidissimo Illustri 2,
 sulatum ejus anno 2. » Eadem inscri-
 Fl. Appione splendidissimo Illustri 2,
 sulatum ejus anno 2. » Eadem inscri-
 sulum in Fastis usus, legit Καπιλίου, Ca-
 cibili proconsule, non male opinor:
 endum, Justinianeis temporibus præ-
 ut vult Montefalconius, antiquo Ro-
 more appellationibus præfixum fuisse.
 ntefalconium suspicor errasse, quod
 em ad annum alterum post Appionem
 rit, qui est a Chr. 541. Etenim extrema
 ic sic potius legenda, ὑπάτου Φλαβίου

Ἀππίωνος τοῦ λαμπροτάτου, ἰνδίκτου δευτέρας, Fl.
 Appione V. Cl. Cos. indictione II. Quippe annus 539,
 qui est Fl. Appionis, profecto incidit in alterum
 indictionis: annus autem 541 nomine potius Fl.
 Basilii Junioris, tunc fasces habentis, insignitus
 fuisset. In sigla ἰνδ, quæ fere ut λ in codicibus
 efformatur, alii quoque offenderunt: velut Labbe
 Michael. Glyea 308. A. λόγου ἰγ. lege, ἰνδ. ἰγ.
 (11) Codex μετηλλαγότος, errore librarii. Phrasis
 Leonis petita esse potest ex H. Maccab. v. 5. με-
 τηλλαχότος τὸν βίον Ἀντιόχου. Locutione μεταλλάτ-
 τειν τὸν βίον vel μεταλλάττειν simpliciter, nihil
 usitatius: nota μεταλλάττειν τὴν ζωὴν apud Euse-
 bium 115, A. Item μεταλλάττεισθαι τὸν βίον, per
 medium, Josephus Contra Apion. 1045, D. Sed in
 concilio Ephesino I, 1306, C. solito more de S.
 Paulo dictum ἀπὸ διώκτου εἰς κήρυκα μεταλλάγη,
 e persecutore in prædicatorem mutatus est. Minus

ad requiem se trans hominem contulisset, filius A ejus Ramanus, qui ex puerili ætate egressus ad virilem jam transibat, principatus administrationem suscepit. Erat is cæteroqui bonus, honesta facie, sermone lepido, specie decorus, plenus omni probitate, erga subditum quemvis benignus ac suavis; sed item voluptatibus juvenilibus ludisque nimium deditus. Quas ad res qui se sollicitabant, eos contra atque oportebat, inducebat in palatium. Huic imperatori Romano in mentem venerat Arabum in Creta potentiam, superbientem illam cædesque adversus Romanos spirantem, cum Dei auxilio evertere. Quippe, clade paulo ante nobis illata in immensum inflati, per oram imperii marinam populationes maximas faciebant. Quam calamitatem quemadmodum Romani ceperint dicam. B Constantinus imperator, cum Cretensium arrogantiam incursionisque repentinas ferre non 7 posset, conducto optimo exercitu, triremibus igniferis instructis bene multis, expeditionem in Cretam suscepit, velut prima aggressionem insulam occupaturus. Atenim ignavia atque imperitia ducis, qui erat spado cubicularis, homuncio umbraticola Paphlagonia ortus, Constantinus nomine Gongyles cognomento, tametsi amplissima patriciorum dignitate gloriabatur, omnis hic exercitus præter paucos quosdam milites contrucidatus a barbaris ac delectus est.

πρεπεὶ ἀζιωματὶ ἐσημένοντο, ἅπανα ἢ λεχθεῖσα βαρβάρων καὶ παραπώλετο.

3. Quod detrimentum sarcire cupiens Romanus C imperator, Nicephorum Phocam, inter magistros præfulgentem exercitibusque Orientalibus præfectum (quam dignitatem Domesticatum scholarum Romani vocant), virum strenuum ac navum, bello fortem, si invicta, ducem gerendo bello Cretico

καὶ πρὸς τὴν ἐκεῖσε κατὰπαισον ἀναβύσσον τὴν αὐτοκρατορίαν * * διέπειν ἀρχὴν (12) Ῥωμαῖοι ἐκεῖνον οὐδὲ ἐγγχειρίζεται, ἤδη τὴν τῶν μακρὰ παραλλάτων ἡλικίαν καὶ πρὸς ἄνδρα τὸν αὐτὸν μετασκευαζόμενος ἀντὶ τὰλλα μὲν ἐπεισὶς, ἐπισημῶς τε καὶ εὐόμηλος καὶ τὴν ὄραν ἀπικρατοῦ καὶ παντοδαπῆς καλοκατάστασις ἀνάγκης, ἵππετε καὶ χροστὸς πρὸς ἅπαν τὸ ὑπὲρκοον (13), ἐπισημῶς δὲ νεωτερικῶς ἡδυπαθείαις καὶ παιδείαις, καὶ δὲ ἐρεθίζοντας πρὸς ταῦτα κατὰ τὴν βασιλικὴν ἐστίαν, ὡς οὐκ ὤφειλεν, ἐκπαθόμενος (14). Τοιοῦτον αὐτοκράτορι Ῥωμαῶν εἰς ἔννοιαν ἔχε, τὴν τὴν Ἀραβιτῶν Κρητῶν δυναστείαν, τραχηλίαν καὶ κατὰ Ῥωμαίων φονικὸν κτενοῦσαν, τῇ τοῦ κτενοῦ βροχῆ ἐκποδῶν ποιήσασθαι. Καὶ γὰρ τῷ ἐπισημῶν τοῖς Ῥωμαίοις συμβεδηκότι ἀποχρηματιστικῶς γαυρουμένην, τὰ παράκτια τῆς Ῥωμαῖας ἐπικρατείας ἐληγίετο μέλιστα. Ὅπως δὲ εἰς τὴν ἱστορίαν Ῥωμαίων συμβέβηκεν, ἐπιτροχάζειν ἐπὶ Ἰουστινιανῶν δὲ αὐτοκράτωρ, μὴ στέγων τὴν τῶν Ἰουστινιανῶν ὕβριν καὶ τὰς λεωθραίους ἐκδρομὰς, σκεπτικῶς ἀξιόμαχον συνειλοχῶς καὶ τριήρεις ἑξαρτίας τοφύρους μέλα συγνάς, κατὰ τῆς Κρήτης ἐπαισῶν, ὡς αὐτοβοεῖ τὴν νῆσον ἀβήσων. Ἀλλ' ἀπαισῶν ἀπειρίῃ τοῦ στρατηγοῦ, τομίου θαλασσηλάου ἐτελοῦντος, καὶ ἀνδραρίου σκιατραφοῦς ἐκ τῆς Βυζαντινῶν ὤρμητιν (Κωνσταντινῶν Ἰσθμῶν τῆς Γογγύλης ἐπικλήσις), εἰ καὶ τῶν τῶν Πατριαίων ἐστρατιῶν, πλὴν ὀλίγων ἀνδρῶν, κατεκλήθη τῆς τῆς

γ. Ταύτην τὴν ἦταν ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων ἀνακαλεῖσθαι προθυμούμενος, Νικηφόρον τὸν Ἀλεξανδρινόν (16), τοῖς μαγίστροις ἀνδιακρίνοντι καὶ τῆς Ἀνατολῆς στρατευμάτων κατάρχοντα καὶ τῶν σχολῶν Ῥωμαίων * ἀρχὴν τῆς ἐπισημῶν ἐπισημῶν, ἄνδρα βέλτερον τε καὶ ἐπισημῶν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

10 Ῥωμαίους cod., ut sit quasi dativus absolutus ad participium ἐπισημῶσιν referendus.

commode versio vulgaris, persecutorem in prædicatorum mutavit. Participium μεταλλολοτας, in qua voce interceptanda nonnulli lapsi sunt, sæpe defunctos significare, etiamsi Lexica non monerent, constaret ex Salmasio De usuris 391, A.
 (12) Malim, τὴν αὐτοκράτορα ἀρχὴν, vel, τὴν αὐτοκρατορίαν, vel, τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀρχὴν. Αὐτοκράτωρ ut adjectivum habet ipse Leo 18, D. τῆς αὐτοκράτορος ἀρχῆς Philo De plantatione Noe, 176, G. ἡ αὐτοκράτωρ δυναστεία Leo 14, A. Αὐτοκρατορία substantivum Josephus Antiq. Judaic. 679, E. Petrus Siculus Historia Manichæorum 2, B. Adjectivum αὐτοκρατορικὸς Philo Legatione ad Caium 786, E. 802, F. Clemens Alexandrinus Stromat. 363, D, 705, D. S. Gregorius Nyssenus In Cantium canticor. I, 618, D. Contra Eunomium II, 42, D. In Christi resurrectionem 821, C. Eusebius Vita Constantini 611, A. Contra Hieroclem 516, A. S. Basilius In Hexaemer, I, 77, C. Regulis fusius disputatis II. 467, B.
 (13) Cedrenus Compend. Histor. II. 945, C. Τὸ ἔθος ἡμερῶν ἔχων καὶ πρῶτον, καὶ τὸ φρόνημα μέτριον, hoc est, et ingenium modestum, non, et mediocriter animatus, ut reddidit Xylander: cujus

summam utriusque linguæ peritiam, quam non immerito tribuit illi Huetius De claris interpret. 227, C., in hac quidem Cedreni versione vix appescas.
 (14) Quæ a verbis: Huic imperatori celt. in versione Latina sequuntur, a Combesio conversa leguntur in Pagii Criticis in Annales Baronii III, 875. Quæ nos hic retractavimus.
 (15) Prævit Agathias 19, B. Vide de hoc bello Cedrenum II, 640, D.
 (16) Plura de expeditione Cretica Nicephori Phocæ Continuator Theophanis, 296, B., 300 D. Ad Gongylæ navigationem fortasse referenda notitia ampla de apparatu navali apud Constant. Porphyrogen. Cærimon. aul. Byzant. II, 383, C.; sed vide et quæ de Gongyliæ expeditionis tempore acute disputat summus chronologus Byzantine arbiter Ph. Krug, Chronologie der Byzantier 292, B. et quæ de Candia sub Romano expugnatione 306, C. Inde probatur, Nicephorum appulisse ad Cretam a Chr. 960 (contra Contin. Theoph. 297, C. ad a. 962 id referentem), Candiam cepisse anno sequenti 961, fratre ejus Leone bello interim adversus Chambdanum administrante.

ἀγαθὸν τε τα πολεμικὰ καὶ τὴν ἰσχὸν ἀνυπόστατον, αὐτοκράτορα στρατηγὸν τῆς πρὸς τοὺς Κρήτας μάχης κεχειροτόνηκεν. Οὗτος τοίνυν ὁ Νικηφόρος, τὴν τῆς Ἀσίας στρατιὰν τῷ βασιλικῷ συνειλοχῶς κελύσματι καὶ ναυσὶν ἐμδιθάσας, καὶ ταχυπολοῦσας, πυρφόρους τε τριήρεις πλείετας ἐπαγόμενος (δρόμωνας ταύτας Ῥωμαῖοι καλοῦσι), τῇ Κρήτῃ προσώρμισεν. Ἐπεὶ δὲ τῆς ἀποβάσεως ἐδόκει καιρὸς, ἔδειξε πρακτικῶς, ἣν εἶχεν ἐμπειρίαν ἔργων πολεμικῶν. [P. 4] κλίμακας γὰρ ἐπὶ τῶν πορθμείων ἐπιφερόμενος, ταύτας ἐπὶ τὴν ἡϊόνα προσυφαπλῶν (17), τὴν στρατιὰν ἐνοπλὸν τε καὶ ἐφιππον ἀπὸ τῆς ὄγρας ἐπὶ τὴν ξηρὰν μετεβίβαζε. Τῷ δὲ καινῷ καὶ ἀλλοκότῳ τοῦ δράματος καταπλαγέντες οἱ βάρβαροι κατὰ χῶραν ἔμενον ¹¹ Ἰλαδὸν, ἀδιάσπαστον συντηροῦντες τὸν συνασπισμὸν, καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων ὡς αὐτοῦς ἀφῆξιν προσδεχόμενοι. Ὁ δὲ τῶν Ῥωμαίων στρατῆγος Νικηφόρος, τριχῆ τὴν φάλαγγα διατάξας, ἀπίσει τε καὶ δόρασι ταύτην καταπυκνώσας, καὶ τὸ ἐνυάλιον παιωνίσας, τὸ δὲ σταυρικὸν ἐγκαλυδάμενος προπορεύεσθαι τρόπιον, ἀντιμέτωπος τοῖς βαρβάροις ἐπήει. Δεινῆς δὲ μάχης ἀναρράγαισης, καὶ δίκην χαλάζης τῶν βελῶν μεταφερομένων, οὐκ ἔμελλον ἐπὶ πολὺ διακαρτερεῖν οἱ βάρβαροι τὸν τῶν ¹² Ῥωμαίων δορατισμὸν· ἀλλὰ τὰ νῦτα στρέψαντες καὶ τὴν φάλαγγα διαλύσαντες, ὡς εἶχον δρόμον, πρὸς τὸ σφῶν ἀπήεσαν ἔρυμα. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐφεπόμενοι, ἀμύθητον τοῦτων φόνον εἰργάσαντο. Τοιοῦτον μὲν ἡ πρώτη προσβολὴ καὶ διαμάχη πέρας αἰσιον τοῖς Ῥωμαίοις ἀπηνέγκαστο. Ἐπεὶ δὲ, ἥπερ μοι εἴρηται, τῷ σφετέρῳ τειχίσματι οἱ βάρβαροι συνεκλείσθησαν, τὰς δυνάμεις συγκαλέσας ὁ στρατηγὸς, χάρακα πρὸ τοῦ ἄστεος ἐπήγατο τῶν εὐρητῶν· τὰς δὲ γε τριήρεις (18) καὶ τὰς λοιπὰς φορτίδας εἰς εὐλίμενον ἐπίνειον ἀθρόας ἐλλιμενίζειν διεκελεύσατο, θαλασσοκρατεῖν τε καὶ εἰ που βαρβαρικὸν ὄρῳεν πορθμείον ἐππλουν ποιούμενον, τοῦτό τε ἐκδιώκειν, καὶ τῷ ὄρῳ πυρὶ ἐκταροῦν. Ταῦτα ἐς τὸ ἀκριβὲς βουλευσάμενός τε καὶ συμπεράνας, σπεῖραν λογάδων ἀνδρῶν τῷ στρατηγῷ Νικηφόρῳ, ᾧ τὸ ἐπικλῆν Ἡστυλάς, ἐγχαιρεῖζει, δε γενναῖος ὡν πολλοὺς ἀνέτηλ κολέμουσ· καὶ πλειστάκις μὲν ἦλῶ πρὸς τῶν Ἀγαρηνῶν, τοσαυτάκις δὲ ἐκίθηεν διέδρα καὶ πολλὰς οὐλάς ἐκ τῶν κατὰ πόλεμον χαλκοτυπιῶν (19) ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν στέρ-

summo cum Imperio creavit. Nicephorus, contra-ctis imperatoris jussu Asiaticis copiis, iisdemque in naves impositis, celeri navigatione usus cum magno igniferarum triremium numero (quas dromonas Romani vocant), ad Cretam appulit. Ibi cum tempus videretur excendendi, quem usum rei bellicæ haberet, ipso facto ostendit. Nam scalas in navigiis advexerat : quibus in littus explicatis equites armatos equisque insidentes ex mari in continentem transduxit. Barbari, novo atque insolentispectaculo attoniti, cærvatim loco se continebant, indivulsos confertosque ordines servantes, Romanorumque ad se expectantes adventum. Nostrorum dux Nicephorus, tripartita scutisque et hastis condensata acie, bellicum exclamat, et crucis tropæo præire jussu, infestis signis invadit barbaros. Acri commisso prælio, cum grandinis ritu tela caderent, diutius Romanorum phalangem hostis horrentem barbari sustinere non potuerunt, ac terga vertunt : solutis ordinibus quam maximo cursu ad suas munitiones contenderunt. Romani insecuti incredibilem eorum cædem edunt. Tam secundum Romanis exitum habuit primus eorum congressus atque conflictus. Barbari cum in muros, quemadmodum demonstravimus, compulsi essent, dux convocatis copiis pro Cretensium oppido castra munit : triemes reliquasque actuarias naves confertas in statione se tuta continere jubet, simulque mare obsidere, et si quam barbaram navem evectam viderent, eam persequi et igne humido concremare. Quibus diligenter constitutis ac perfectis, manum delectorum militum Nicephoro duci cognomento Pastilæ tradit : qui, qua erat, virtute, bellis quamplurimis defunctus, quoties a Saracenis captus erat, toties ex eorum manibus aufugerat, neque paucas circumferebat vulnerum bello acceptorum in facie et pectore notas. Tunc vero Thracensibus præfectus, accepta cohorte ad populandam explorandamque missus insulam est, multum obtestante Nicephoro, ut attentus esset ac vigilaret neque inertis se ac mollitiei committeret, ne qua ipsi calamitas ad adversarii strueretur : concursarent potius regionem, et luculento aliquo effecto facinore ad castra quamprimum reverterentur.

C. B. HASH ANNOTATIONES.

¹¹ ἔνον cod. ¹² τῶν τῶν cod. Sed vide infra 82. C.

(17) Verbum προσυφαπλῶν, *subter explico*, in Lexicis desideratur, neque ipse offendi extra vitam S. Chrysostomi ab anonymo scriptam Opp. VIII, 136, 33. ζῶση φωνῇ τὰς τῆς ἀληθείας ἀκτίνας προσυφαπλῶν. Iterat inferius Leo 58, C. Ὑπεπλουμένον habet 25, A. ἐπῆπλουν 49, D. primitivum ἥπλωται 51, B et 99, A.

(18) Cedrenus hæc iisdem fere verbis II. 643, A. ubi pro, πάσαι μηχαναῖς πολιορκητικαῖς χρησάμενος ὄργάνων, ex bono admodum Scylitzæ codice inter Coislin. nostras N° 136, sensu item postulante scr. πολιορκητικῶν χρ. ὁ.

(19) Χαλκοτυπία apud Suidam III, 653. Unde

D habet Schneiderus. Pauca alia composita cum voco χαλκός, in Lexica nondum recepta, nota hæc : 1. Χαλκενονον, *tormati bellici genus*, per fibulas æneas tela propellentis. Bisi apud Philonem De telorum constructione 56, C et 78, B Sed quinque alibi, 67, F ; 72, A, C, F ; 73. C. eadē machina vocatur χαλκόνον, quam lectionem Schneiderus prætulit. Est tamen ἐντόνιον, instrumentum ad tendendas catapultas, vocabulum item exsulans e Lexicis. Philo De telor. constr. 57, F ; 58, A ; 61, B. Hero Belopaisis, 135, A ; 139 A., ubi docetur quo pacto construi debeat. Unde defendi fortasse possit scriptura χαλκενονον. 2. Κάλλινος, i. q. χαλκίος et

νων προῦδάλλετο. Τότε δὲ στρατηγὸς τῶν Θρακησίων¹³ τελῶν, τὴν σπαίραν παρειληφώς, ἐπὶ κατὰ μὴν καὶ κατασκοπὴν τῆς νήσου ἐπέπεμψε, πολλὰ τοῦ Νικηφόρου Φωκά ἐπισκήψαντος, γρηγορῶς καὶ νήφειν, καὶ μὴ πρὸς βρωτῶν καὶ τρυφῆν¹⁴ ἀπιδεῖν, ὡς μὴ τι ἀνήκεστον πρὸς τὸν ἴνα αὐτοῖς καττυβῆ (20) καταδραμόντας δὲ τὸν χώρον καὶ γενναῖόν τι δεδρακότας, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἐπαλιννοστεῖν¹⁵.

4. Atenim non incolumbia retinentur ab hominibus A δ'. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἀκραίφνη τάγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις πέφυκε παραμένειν αἰεὶ, ἀλλὰ τοῖς κατὰ ἀνάμεικται· καὶ παρέπεται (21) τοῖς μὲν ἐπιμασι συμφοραὶ, ἀνίαὶ δὲ ἡδοναίς, μὴ ἴσασα κατὰ τῆς δεδομένης εὐετηρίας¹⁶ (22) ἀπόνασθαι. Ὅτι

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹³ Θρακησίων cod. ¹⁴ τρυφῆν cod. ¹⁵ πάλιν νοστεῖν cod. ¹⁶ εὐετηρίας cod.

χάλκειος, *æreus*. S. Epiphanius De mensuris et ponder. II. 183. D. παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι τὰ ἀργύρια καλοῦνται χάλκινα. Idem adjectivum in editione Rover. Josephi Antiqu. Jud. 261, A. δίκτυον ἐλάτρη χάλκινον περιπελεγμένον. Sed edit. Havercamp. emendatius I. 424, D. ἐλάτρη χάλκεια. Ita χάλκινος sola nititur S. Epiphanius auctoritate, quæ ne ipsa quidem permagna est in hoc certe opusculo a librariis mirifice depravato. 3. Χαλκοτόμπανος, *ære sonans*, apud Palladium, Vita S. Joannis Chrysost. 106, A. in loco ubi laudatur Abraham patriarcha, quod in deserto abditus neque consules hospitio exceperit, neque duces neque alios magnis honoribus fungentes, Παρ' οἷς ἴπποι κημῆ ἢ χαλινῶ ἀπυστίλβοντες, ἢ σαράβαρα χαλκοτόμπανα, κόβρωθιν τῆς ὑπερηφανείας τὸν κτύπον ἀπερευγόμενα. Quo loco σαράβαρα, si modo lectio vera, non *braccas* dixeris significare, sicut alibi, sed potius instrumentum musicum, haud absimile, opinor, cymbalis. Qui si est verus sensus, inde videtur sequi, sæculo sexto magistratus Romanos cymbalis æribusque crepantibus iter aut omnino proditionem in publicum fecisse, quod nunc de Turcarum potestatibus scribitur.

Ad hæc vocabula, omnino, opinor, nova, addam formas rariores jam notarum vocum explicationes que a vulgatis diversas In quas tamen non refero vocem χάλκινα, sæpius in glossariis chemicis medicisque mss. Bibliothecæ Reg. occurrentem: eam corrupte scriptam pro ἄλκινα sive ἄλκινα, herbamque *henne* significare, qua per Orientem mulieres se inficiunt, jam Salsasius vidit Exercitat. in Solin. 1324, B et 1353. C. Sed revocare eo possumus vocem χάλκεια, eo sensu ut sit i. q. χαλκίον, χαλκευτήριον, χαλκοτυπεῖον, *officina æraria*. Philo De telor. construct. 60, C. juncturas ferreas frangi ait, ἐν τὸ τυχὸν σίνος ἐν τῇ χαλκείᾳ λάθωσι, si vel *minimam noxam in officina acceperunt*. Tametsi commodius fortasse hic verti possit, *inter cudentum*. Magis extra controversiam χάλκεια *officina fabri ferrarii* apud Heronem Belop. 134, E de epyzygide: Ἀττὴ δὲ ἴσται ἐν τῇ χαλκείᾳ καλῶς τετελειωμένη. Sed in Antiquit. Jud. Josephi 7, E, Χαλκείαν τε πρῶτος ἐπένοησε, de arte fabrilis exponendum est, *ærariam primus est commentus*. Eodem sensu in Prolegomenis rhetor. a Montefalconio Biblioth. Coislin. editis legitur 590, D. Ἡφαίστος τὴν χαλκευτικὴν. *Vulcanus ærariam artem*: ubi Montefalconius nimis generatim, *fabrilem artem*. De vocabulo χαλκίτις, quando alumen aut petram significat, alii docte exposuerunt. Adde hic tertiam significationem, qua est apud Nonum medicum De omnium particularium morborum curatione 313, B. Τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς χαλκίτιδος σαύρας πληγεῖσι. Vertit Hieremias Martius, *ab ictu lacertæ viridis*: videtur esse lacerta venenata ex genere salamandrarum. In titulo tamen capituli ejusd. apud Nonum 313. B eadem lacerta appellatur χαλκῆ σαύρα, non χαλκίτις, errore fortasse librarii. Nota porro vocem

χαλκός quandoque exponendam esse *æreum*, est, *æreum, nummum minimum*. Plutarchus Apoph. I. ac. 226. D. Δυνάμει δὲ χαλκοὶ τέσσαρες. De vita tranquillit. 470, F. Δυσὶν Χαλκοῖν ἡ χοῖνιξ. Aristodorus Onirocrit. 267, B. Αὐτὸς δὲ λέγει, ὡς χαλκὸν οὐκ ἔλω. Rigaltius parum accurate, *εἰς ἄλλο ἀξίως non habeo*: sensus, *h. ne assem quidem*. Χαλκοτυπεῖον, *officina fabri ferrarii*, affert Schneiderus in Nicomacho De musica. Adde Philonem De Chemit. 94, A. Ὅσαι ἐν χαλκοτυπεῖῳ ἐλαυνόμενα ὄλα, διακροῦνται· et Jamblichum In Arithmet. Nicomachi Gerasen. 171, B. Χαλκῶδης, pro quo nec quisquam auctoritatem attulerit, usurpaverit Theophrastus De sign. serenitat. 440, A. Χαλκῶδης γρῶμα· et S. Epiphanius Adversus hæres. 577, B. Ἀλλὰ τὸ χαλκῶδες τὸ ἐν τῷ ἀργύρῳ quo certe a loco significare videtur *quod æris naturam habet ærosus*, ut exponitur in Onomastico inter Glossas Labb. 202. E Pelavius vertit, *quod in æreolo mæratum est*. Adde vocem χαλκωρυχίον, *sectum æraria*: nam mendum typhotetarum est, *quod per omicron* apud Salsasium ad Solin. 195, B. *sectum* legitur ἐν τοῖς χαλκωρυχίοις· item ter apud Theophrastum De lapidibus 395 A, B, 398, D. *sectum* formam χαλκωρύχιον Plutarchus Sympt. 64, C et Ptolemæus Geograph. 233, B, ubi videtur quædam nomen proprium. Hæc, extra oleas fortasse quædam, in Lexicographorum gratiam annotationes cura derivata aut composita ex voce χαλκός, nomine ejusdem originis vel voces vel auctoritates, quibus Glossaria locupletari queant.

(20) Κασσῶω sive καττώω, sensu figurato *metator, struo*, frequenter occurrit apud Patres sæculi Theodosiani et deinceps. Καττώουσι S. Epiphanius Adversus hæres. I. 2, C. Anonymus in Psalm. I. 88, A. Καττώοντα S. Epiphanius Adversus hæres. 651, C. Καττώοντες Anonym. in Psalm. I. 761, C. Καττώοντων S. Epiphanius Adversus hæres. 222, D. Aoristo bis utitur S. Epiphanius, *ibid.* 629, D. Βίβλους καττώσας· et 257. C. Καττώσαντα. Præsertim passivi S. Theodoretus Epist. cix. III. 977, D. *Κεῖ τῆς ἀποστολικῆς καττώμενα πίστειας*. Imperfectum S. Epiphanius Adversus hæres. 722, B. *Ἐκαττώοντες* [i. παρὰ] τῶν τούτου μαθητῶν τὰ κατὰ τὴν συσκευὴν τῆς ἐκκλησίας. Perfecto Theodotus Institut. Oriental. 806, C. *Κεκαττώμένα*. Compositum *ἐπικαττώω* ipse Leo infra 52, C.

(21) Malim παρέπονται. Vide tamen Zenonium in Vigerum De idiotism. 195, C.

(22) In codice litteris s et η contra etymologiam rationem permutatis modo εὐετηρία exaratum, C infra 20, B modo εὐητηρία, ut hic et 40, C. Eodem modo, εὐητηρία, in codd. multis antiquis scriptum vidi, ubi nunc editiones εὐετηρία. Philo De Abrahamo 284, F. De congressu quærendæ eruditionis gratia 351, A. Josephus Antiqu. 44, A. Ptolemæus Tetrabibl. 80, A. Locus de instabilitate fortune quem Leo respexit, est in S. Nili Epist. 183 p. 70.

δη καὶ τότε Ῥωμαίοις συμβίβηκεν. [P. 5] Ἐπει ἄ regionem effusi, omnium rerum affluentes copias γὰρ τῆ χώρα προσέβαλον, καὶ τρυφὴν παντοδαπὴν invenissent (ut est opima, frugibusque lætis succis- εὐρύον (εὐδαίμων γὰρ ἡ χώρα, καὶ ὠραίων καρπῶν que variis mire foeta, pascuis læta et pecudifera καὶ χυμῶν ἰδίαις ἐπικαιρῶς περιβρίθουσα ¹⁷, εὐδοτός insula), cum duci præscripta diligenter servare τε καὶ εὐμηλος), δέον τὰ ἐπισκήψεις τοῦ στρατηγοῦ, debuissent, his neglectis omnino, postque missis, ὡς τὸ εἶδος, διατρεῖν, οἱ δὲ παρὰ φαῦλον θέμενοι inertiae se dederunt et ignaviae. Quos insidiantes καὶ πολλὰ χαίρειν ταῦταις εἰπόντες, ἐπὶ βροστώνη in opportunissimis latebrosisque montium barbari ἀπέκλιναν καὶ τρυφῆν. Τούτων οἱ βάρβαροι, τοῖς cum animadvertissent sine disciplina ulla agere, sine custodia, e silvis se latibulisque proferentes ἔπικαιροτάτοις καὶ ἀμφιλαφεῖσι τῶν ὄρων ἰλλοχῶντες, manu facta catervatim in eos concurrunt. Nostri, τὸ ἀκόλαστον θετασμένοι καὶ ἀφύλακτον, τῶν δρυμῶν quamvis titubantes ebrietate ac temulentia, nihilominus obviam **10** contra barbaros veniunt, acriter καὶ χηραμῶν ὕπεκδύντες καὶ ἐς φάλαγγα παρατάξ- resistunt. At Pastilæ duci fortiter pugnanti, dum μακίπερ ἀκροσφαλεῖς τῆ μῆθρ τελούντες καὶ ἀκροχάλι- barbarorum ordines perrumpit, equus quo veheba- κες, ὁμοῦ τοῖς βαρβάροις ἀντεπήσαν καὶ βωμαλιῶς- tur, sagittis et hastis in pectus percussus, corruens ἀντικαθίσταντο. Ἄρτι δὲ τοῦ στρατιγοῦ Παστιλᾶ confoditur. Emicat confestim de equo Pastilas : εὐρώστως διαγωνιζομένου, καὶ τὴν τῶν βαρβάρων B irruentes gladio aliquantum propellit, magna barba- διακόπτοντος φάλαγγα, ὁ ἵππος, εἰς ὃν ἐπῶχεϊτο, rorum caede facta. Ad extremum exsanguis, telis conflixus, exanimatus inter infesta signa concidit. βέλεσι καὶ δορατοῖσι τὰ στέγνα τυπαῖς, ὀκλάσας Quo oppresso in fugam se Romani conferunt, et pecudum ritu a barbaris contrucidantur : ut admo- διαπεφωνήκει (23). Ὁ δὲ Παστιλᾶς εὐπετώσ τοῦ dimum pauci ex prædicta manu incolumes in castra ἵππου ἀναθορῶν, μέχρι μὲν τιнос τῶ φασγάνῳ τοῦς pervenirent. Qua clade cognita, Nicephorus Phocas, temeritatem desidiamque cæsorū valde vituperans ἐπιόντας ἡμύνοτο, καὶ πολλὸν τῶν βαρβάρων φόνον fortunæque mutabilitatem atque inconstantiam veritus, constituit non amplius cunctari tempusque ἐργάσατο. Ἐπει δὲ ἕξαιμός τε καὶ καταβελῆς ἐγε- terere, unde fiduciam inderet barbaris, cum latro- γόνει, λειποθυμήσας παρὰ τὸ μεταίχιμιον ἔπεσε. cinia insidiasque faciendi, tum etiam prælio signis- Τούτου πεσόντος εἰς φυγὴν οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέκλιναν, que collocatis dimicanti : omni vi omnique ratione tollendum esse hoc bellum. καὶ πρὸς τῶν βαρβάρων δίκην βοσκημάτων ἐναπε- 6. Dum ad hasse versabat cogitationes, aliud atque σφάττοντο, ὡς ἐκ τῆς εἰρημένης σπείρας ὀλιγοστοῦς aliud subjiciente animo (ut erat ingeniosus, stren- ἀνασπασθῆαι εἰς τὸ στρατόπεδον. Τοῦτο τὸ πάθος ὁ uous, et in consiliis salutaribus cum inveniendis tum Νικηφόρος Φωκάς αισθόμενος καὶ πολλὰ τῆς ἀδου- exsequendis omnium, quos novimus, felicissimus ; moderatus, minime cedens voluptatibus ; admirabi- λίας καὶ βράθυμίας τοῦς πεσόντας μεψάμενος, ἐτι τὸ παλίντροπον κατευλαθεθεῖς τῆς τῆσ καὶ 6. Dum ad hasse versabat cogitationes, aliud atque ἀστατον, ἔγνω μηκέτι διαμύλλειν καὶ τὸν καιρὸν καταστρέβειν, κάντευθεν ἄπειαν ἐνέιναι τοῖς βαρβάροις, ἐγέδρας καὶ λόγους τίθεσθαι, καὶ εἰς φάλαγγα συστάδην ἀντικαθίστασθαι· ἀλλὰ παντὶ σθῆναι καὶ πάσαις μηχαναῖς δια- νύττειν τὸν πόλεμον.

ε'. Οὕτω διαλύονται ¹⁶ τούτῳ καὶ γνωματεύονται (24) C (ἦν γὰρ ἀγχίνους τε καὶ δραστήριος, ἐννοῆσαι τε τὸ ξυνοῖσον καὶ εἰς πέρας ἀγαγεῖν πάντων, ὧν ἴσμεν, ἐπιβολώτατος, σώφρων τε καὶ μὴ εἰκὼν ἡδοναῖς καὶ προσέτι δεινὸς τοῦς καιροῦς καὶ τὰ πράγματα

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁷ Vide infra, 36. B, 41. A. ¹⁸ Fort. δὲ ἄλδονται.

(23) Διαφωνέω alii jam observaverunt, ex usu Hellenistico significare *ultimam vocem emitto* hoc est *exanimor pereo*. Suidas I. 563, C. Mangey ad Phil. De ebriet. I. 375, E. Adhibetur ea significatione præcipue perfecto et plusquam perfecto : velut apud Lxx, num. 31, 49. Οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἰς. Quod imitatur Philo De temulent. 200, B et C. Item Scholiasta ad S. Joannis Climaci Scalæ Paradis. 19, C. aliquot simplices homines incredibiliter jejunantes, καὶ ἀδιακρίτους βλα ἐαυτοῦς ἐκδόντες διαπεφώνηκασιν, *succubuerunt*. Et Apsyrus in Hippiatricis 256, C de equo, κίνδυνον οὖν ἔξει διαφωνῆσαι. Non pauci tamen eruditi lapsi sunt in hoc verbo interpretando. Velut apud Philon. De nomin. mutat. 822, B. Πόλεμος, ἐν ᾧ τῶν διαγωνισαμένων διεφώνησεν οὐδεὶς ἀλλ' ἄτρωτος καὶ σῶος ἐπανῆλθε: vereor ut Petrus Morellus recte veterit, in quo *dimicantium nemo discors fuit*. Et hæc Apsyrus in Hippiatr. 260, B. Διαφωνεῖ δὲ βραδίως Ruellius in Medicina veterinar. 401, B. *quapropter facile despondet animum*. Atque tantum non

ridicule Montefalconius apud Euseb. Comment. in Psal. I. 259. E de secundis mulierum : ὡσπερ χωρίον, προχωρήσαν ἀπὸ γυναικός, οὐδεμιᾶς μετέχει ζωῆς, διελυθὲν δὲ διαφωνεῖ *quemadmodum pellicula e muliere prodiens vitæ consors nullatenus est, sed dissoluta dissonat*. Verte : *quemadmodum secunda membrana, e muliere progrediens, nullius est vitæ particeps sed dissoluta perit*. Præter hanc significationem verbi διαφωνέω reliquasque, in vulgus notas, una admodum rara, edico pronuntio. Eusebius Contra Marcell. 32, D. Ἐν θεῷ πνεύματι διεφώνει λίγων. Recte Montacutius, *spiritu Dei afflatus profatur* : est enim hic idem quod ἐξεφώνει. Διαπεφώνηκα, *mortior*, infra quoque, 33, A et 41, A.

(24) Διαλύω, *animo perlustro* (ut ait M. Tullius), *cogito*, vix opus est moneam, compositum esse, non cum verbo λύω, sed cum ἄλύω. Nisi mavis scribere, Οὕτω δὲ ἄλδονται: quod suadet et phrasis 61. C. Ἄλδονται δὲ τούτῳ καὶ γνωματεύονται, et Agathias, unde omnia hæc manaverunt, 20, D. Ἄλδονται δὲ οἱ καὶ γνωματεύονται. Præterea ἄλύω 34, A et 74, B.

lis insuper in temporum rerumque recto usu, vi autem ac robore invictus : nam dicitur, cum pro-pugnator aliquis ex fortissimis barbaris contra illum veniret in pectus ejus lanceam lance dire-xisse Nicephorum ; cujus ambabus manibus adactæ tam vehementem fuisse ictum, ut, per cor-pus transjecta, utramque partem thoracis per-foraret, cogitatio, inquam, eum subit, circumire oppidum ac perspicere diligenter, ut, qua daretur locus, admove-ret bellum. Circuitione facta cum omnino captu adituque difficile videret : quod ex altera parte pro firmo munimento mare habebat, ex altera erat æquali superne ac planæ petræ imposi-tum, qua mœnia nitebantur : simul quod novum quoddam et inusitatum genus munitionum præten-debat : aggere enim pilisque caprinis ac suillis, mixtis inter sese et probe confertis, instructæ erant : latitudinem amplectebantur tantam, ut currus duo per crepidinem sine molestia circum commeari possent : altitudo idoneo spatio eminebat : insuper fossæ duæ in latitudinem quam maximam altitudi-nemque cavatæ circumductæ erant. Oppidum ubi intellexit munitum, quemadmodum demonstravi-mus, et captu difficile prorsus esse, hanc technam contra commentus est. Initio muniendi a littore, quod ad meridiem spectat, facta, usque ad alterum littus, spatium, qua mare intermittit, vallo firmat, ad pontumque seponit oppidum Cretensium, ut jam non amplius sine periculo barbari in terram, quando cuperent, exire possent, e seque penderet prælium committere, necne, si quando hoc quoque expedire videretur. Ita vallo celeriter perfecto, Nicephorus ad alteram contendit victoriam, quam evestigio oratio declarabit. Prius vero, convocatis in prætorium præfectis, clariore voce usus, dicere sic est exorsus :

6. « Et crudum ferumque ingenium filiorum

Α εις δὲν μεταχειρίσασθαι, τὴν μὲν ἐστὶν αὐτῶν βίωσιν ἀκαταγόνιστος· λέγεται γὰρ πρῶτον τῶν ἀλακματίων βαρβάρων ἀνακαταγόνιστος· αὐτῶν ποτε, τὸ δόρυ κατὰ τῶν στήθων τῶν κηφύρων ἰσθύνοντα καὶ ἀμφοτέρωθεν ἰσθύνοντα γενέσθαι σφοδρὰν τὴν ἀντίρρυσιν, ὡς καὶ ἐν πῆλῳ τὸ δόρυ διαλεθεῖν, [P. 6] καὶ ἄμφοτεροι μὲν τὰ μέρη τοῦ θώρακος· ἔπειτα γὰρ ἐπὶ αὐτῶν, νόμισμα τὸ αὐτοῦ περιελθεῖν καὶ ἐκ τῆς ἐκείνου τοῦτο κατασκοπεῖται, ἵνα ἕκαστος παρέλκοι πρὸς τὸν πόλεμον, περιελθὼν οὖν καὶ τῆν ἄλλαν ἐκείνου βολὸν περικυκλῶν καὶ δυσκρίτους ἐκ τῶν ἐκείνου μὲν γὰρ κλειρῶν τὴν θέλατταν εἶχε φρουρὰν ἐκείνου κατὰ θίτερον δὲ ἐκ' ἐγγυμῆλου καὶ ἰσοκίδου ἰσθύνοντα ἐπὶ τῆς γαίης τεθμελιῶν, καὶ θύμαγμα καινὸν τι προῦδάλλατο καὶ ἄλλων ἰσθύνοντων γὰρ καὶ τριγῶν ἀγέλων καὶ δελῶν συντακτικῶν καὶ ἐπιστάτων συμπεκλιτμένων ἐπιδοκίμων ἐκείνου τοσοῦτον ἔφερον, ὅσον ἀμάξας δύο ἐπιπέδων κατὰ τῶν ἐπιπέδων ἐναλλάξ διοδοῦσιν ἐπιπέδων, ὅπως τὸ ἀπογυρῶντος ἤρμοστος καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου δύο ἐς εὐρος εἶναι μάλιστα καὶ βέθος ἰσοῦσιν καὶ αὐτοῦ ἀρωρούχατο. Τοῦτο ἐχυρὸν, ἤπερ εἶχε, καὶ δυσκρίτων ἀτεχνῶς καταμαθῶν, τοιοῦτον αὐτῶν τεχνίζετα· Ἀπὸ τῆς πρὸς νότον παραμυθίας βηγγίνος ἀρξάμενος οἰκοδομεῖν μέχρι τῆς ἐκείνου θύρας, τὸ δῖπρον τῆς χέρσου ἐκείνου διατεχθεῖν καὶ πρὸς νότον τὸ τῶν Κρητῶν ἄστυ περιέκλειναι, ὡς μὴ ἔχοιεν εὐκτεῖν τῆ χέρσου προσηλύτων ἐκείνου βαρβαροί, ὅτι καὶ βούλοιντο, ἐκ' αὐτῶν ἂν κίβη, πολεμικήτα εἶναι, καὶ μὴ, ὅπως καὶ τοῦτο καὶ τῆς τοιοῦτον δὲ τειχίον (26) ὁστέον συμπεκλιττικῶν φόρος, ἐκ' ἑτέρον ἤπαιετο τρόπαιον, καὶ τῆς αὐτίκα δηλώσει. Παρὰ τὴν στρατηγικὴν αὐτῶν ἐν τέλει συγκαταστάμενος, καὶ γεγωνεῖται πρὸς τῆς φωνῆς, ἔλεγε τοιαῦτα.

ζ. « Τὸ μὲν ὄμῶν καὶ θηριῶδες τῶν ἀγαθῶν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁹ καὶ ὡς cod. ἰσοκιδούς cod., hoc est ἰσοκιδούς. ²⁰ Fort. Παρα τε.

²¹ Κρητῶν secunda manu ad oram suppletum est.

(25) In cod. est ἰσοκιδούς, h. e. ἰσοκιδούς (accen-tus enim et circumflexus, etsi perraro alieno loco collocant, tamen inter se sæpius confundunt cum alii librarii plerique, tum in primis noster), quasi a nominativo ἰσοκιδής. Quæ forma raris-sima : in Lexica certe nondum relata.
(26) Τειχίον nihil aliud significat apud Leonem, quam τείχος, murus, munimentum. Habet enim hoc Leo commune cum aliis Byzantinis nimium multis, ut significatu subtiliore vocabb. confuso partes pro re tota, deminutiva pro primitivis, composita pro simplicibus temere usurpet. Apud alios τειχίον in-terdum retinet vim deminutivi. Plutarchus Arat. 1039, E. Ὑποστειλάς τευχίους τισὶ καὶ οἰκοπέδα. Achilles Tat. De amor. Clitophont. at Leucipp. 51, A. Περὶ τὸ ἀλλοῦς τευχίον ἦν αὐταρκές εἰς ὕψος. S. Joannes Chrysostomus Homil. ix. ad populum Antioch. 129, A. de Deo, mare furens arena inva-lida continente : διὰ τοῦτο γοῶν καὶ ἀσθενὲς τὸ τευχίον ἐποίησε, καὶ οὐ ξύλα καὶ λίθους, οὐδὲ ὄρη, τοῖς ἀγμιαλοῖς περιέβαλε τούτοις. Deinde videtur τει-

χίον passim eodem sensu usurpari quo τείχος, pe-ties. Unde διορτύττειν τευχίον de perfossoribus pe-tietum, ut voce Plantina utar. Josephus Antiq. Jud. 127, E. Πρὸς διωρτύττατι τευχίου. S. Clemens Alexandr. Stromat. 764, B. Διορτύτταντες ἀλλοῦς τὸ τευχίον τῆς ἐκείνου. Sine vi deminutia videntur adhibere Lucian. Piscat. I. 615. I. edit. Hemsterh. Καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἔκρον τοῦ τευχίου. S. Basil. De grat. act. I. 362. Julius African. Cestis 303, E. Ego quia agitur de munitione castrensi, vallum ausus sum vertere cum hic tum inferius 8, B. Alibi. 84, A. verti murus : aliis locis, ut 16, D. castellum. 77, A. munitionem. Figuratum, pro munimento. S. Joannes Chrysost. adhibet Orat. xlv. in Acta apost. iv. 863, 13. Ἐστὼ σοι τευχίον καὶ πρὸς φραγμα, ἀσπίς καὶ δόρυ. Nota denique, in his locis omnibus non τείχους sed τευχίον scribi πολεμικῶν, quam accentus rationem ipse quoque in textu Leonis retinui, Codd. atque editiones antiquiores secutus. In Lexicis nunc plerumque προσηλύτων impressum est, nescio quam bona auctoritate.

σκησ ἐκγόνων, τὴν τε τούτων καταδρομὴν καὶ τὸν ἀνδραποδισμόν, ὅσα φονιωδῶς (27) Ῥωμαίοις εἰργάσαντο (καὶ ταῦτα νῆσον παροικούντες τὴν ὄκ' αὐτοῖς τεταγμένην, εἰ καὶ μοχθηρὰ τύχησ παρὰ τοῖς Ἀγαρηνοῖς ἐγεγόνει), οἴομαι μηδὲνα λῆσειν ὁμῶν. Ἡ γὰρ οὐκ ἀνοίκητος μὲν ἢ παράλιος πᾶσα σχεδὸν ἐκ τῆσ τούτων ἀπαγωγῆσ (28); Οὐκ ἔρημοι δὲ τῶν νήσων αἱ πλείους ²³ τῆ τούτων καταδρομῆ; Δι' ἃ οὐκ ἠνέσχετο πάντως ἢ πρόνοια μέγχι καὶ τοῦ παντός, τοὺς ψεύστας, τὰ θηρία τὰ κάκιστα (29), τὰς ἀργὰς γαστέρας, καταθινεῖσθαι ²⁴ λαὸν τὸν Χριστιάνουμον· ἀλλὰ τῆ τοῦ κρατοῦντος βροτῆ ἡμᾶσ ἐνταῦθα διεπαιρώσατο, ἐπταπλασίως αὐτοῖσ ἀποδοῦναι τὸ ἀνταπόδομα, ὃ ἀνηλιῶσ ἡμῖν ἀνταπιδώκαν. Τεκμήριον δὲ τῶν λεγομένων ἢ προδόσα νίκη. Ἄρτι γὰρ διὰ πόντιοι σχεδὸν τελούντες, καὶ μηδὲ τὴν ἐκ θαλάττης ναυτίαν ὀλοσχερῶσ ἀποκῦσαντες, [P. 7] ἅμα τῷ ἐπιθεῖναι τῆσ νήσου τῆ τοῦ κρείττονος ἀρωγῆ μαχαίρασ ἐργον πλείστους τῶν βαρβάρων εὐθέματα· τοὺσ δὲ περιλειφθέντες αὐτῶν ἀπονητὶ τῷ ἄστει περικλείεσμεν. Ἐκλιθαρῶ οὖν, συστρατιῶται, μὴ πρὸς βρασιῶν ὁμᾶσ ἀπιδεῖν καὶ τρωφῆν· ἐξ ὀκογίου γὰρ ἡμῖν τοῦ πτώματος τὸ παραδείγμα. Εἰ γὰρ τὰσ ἡμᾶσ ἐπισκήψεις σὺν τῷ Πασιλιᾶ Νικηφόρῳ οἱ προκατασκοπεῖν σταλέντες (30) τῆσ χώρασ ἐφύλαξαν, καὶ μὴ ἐσ τρωφῆν καὶ τὴν ἄλλην ἀπέκλεισαν ²⁵ ἤδονην, οὐκ ἂν τοιαύτῃ πανωλεθρίᾳ ἀπώλοντο. Νῦν δὲ, τούτων ἀλογησάντες, τῆσ σφῶν ἀβελτηρίας ²⁶ (31) ἠνέγκαντο

A ancillæ, et incursiones rapinasque quibus vexaverunt Romanos (idque iniquilini in insula a se occupata, tametsi ea propter iniquitatem fortunæ ad Saracenos venerit), neminem vestrum ignorare puto. Quid? Nonne ora maritima prope tota ob eorum raptus inhabitabilis? nonne insularum pleræque incursionibus eorum desertæ? Quare Providentia non tulit, mendaces istos, belluas importunissimas, ventres inertes, perpetuo depasci populum a Christo nuncupatum; sed Numinis auxilio nos huc trajecit, septifariam illis persoluturos retributionem eorum quæ sine commiseratione ulla in nos commiserunt. Testis eorum quæ dico est recens parta victoria. Etenim vixdum e mari emergentes, ne nausea quidem ex navigatione penitus excussa, simul atque insulam ingressi sumus, divini numinis auxilio barbarorum quamplurimos contrucidavimus: qui supererant parvo negotio in oppidum conclusimus. Quæ cum ita sint, commilitones, obtestor, ne ad inertiam et mollitiam inclinatis: ex recenti calamitate nobis adest exemplum. Quod si missi cum Nicephoro Pastila ad explorandam regionem excursores mandata persecuti ²³ essent mea, neque delectationi dedissent sese voluptatibusque omnibus, nunquam fuissent tam funditus deleti. Verum ii quidem, præceptis meis postpositis, imprudentiæ suæ pœnas perpenderunt. Oportet igitur vos, commilitonum casum reformidantes, vigilare atque

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²³ πλείους cod. ²⁴ καταθινεῖσθαι. Sic. cod. ²⁵ ἀπέκλεισαν. Ita cod. Lege ἀπέκλειαν, ut supra 5. A. et infra 77. D. ἐσ βρασιῶν καὶ πότους, παρὰ τὸ εἶδος ἀποκλίναντος. ²⁶ ἀμεληρίας cod.

(27) Sic Cod., nec mutavi: tametsi adverbium C φονιωδῶς sive φονιωδῶς neque id Lexico, neque in auctore, quantum memini, offendi ullo.

(28) De Arabum excursionibus maritimis ex Creta factis vide Vitam S. Lucæ junior. edit. a Combefisio ad calc. Historiæ hæres. Monothelitarum, 069. B. item Continuat. Constant. Porphyrogen. ubi hæc 86, A. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν Κρήτες παντὶ στόλῳ ἀράμενοι, τὴν παράλιον εἰδῆσαν τῶν Θρακησιῶν, καὶ ἤχμαλιτίζον. Παρὰ τοσοῦτον δὲ . . . οὐ τὴν ἀγχιλιτικὴν μόνον ἐπιπρῶντο καταδραμεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἐν τῷ ὄρει, ὅπερ οὕτω καλεῖται, Λάτρος, ἐνοσκηνοῦντων, καὶ τῶν [I. τὸν] μοναῦλιον βλον ἀσπαζομένων, γυμνῶ τῷ ξίφει χωρεῖν, καὶ Μουσῶν λείαν τὰ ἐκείσε ποιεῖν. Unde manaverunt illa viri docti Le Beau, haud scio annon optime reddita, *Histoire du Bas-Empire*, XIV, 433: *Un de leurs partis osa traverser toute la Thrace et pénétrer jusqu'au mont Latrus, dans la basse Mésie, où ils pillèrent un riche monastère.* Etenim primum Thracis non sunt Thracæ, sed incolæ Asiæ proconsularis ad Ægæum mare: vide supra 4, C, et Constant. Porphyrog. De themat. I. 7, F. Τὸ νῦν καλούμενον Θρακησιῶν θέμα, πάλαι μὲν καὶ κατ' ἀρχὰς Ἀσία μικρὰ ὀνομάζετο. Deinde Latrus mons non in Mœsia inferiore est, sed item in Asia, propter Ephesum. Memoratur infra 196, C. item Scriptt. post Theoph. 112, B. 267. B. Cedren. Compend. Histor. II, 546, C. Habemusque in Bibliotheca Reg. Cod. Gr. N° 598 (vid. Montef. Palæogr. 78, B.), in quo legitur, quemadmodum monachus monasterii τῆσ ὑπεραγίας θεοτόκου τοῦ Σεύλου, ἡγῶν τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ Λάτρουσ . . . ὃ ἅγιος Χριστῦδουλος, διὰ τὴν ἐφοδον

τῶν ἀθέων Ἰσμαηλιτῶν μετέβρισεν εἰς τὴν Πάτμον, φέρων ἐν αὐτοῦ ὅσα δυνάμενος βιβλία. Mœsiam inferiorem autem posuit scriptor, quod non intellexit voces Μουσῶν λείαν. Quas proverbiales esse quis est qui nesciat? Cinnamus Histor. 19: *λείαν Μουσῶν καὶ τὰ ἐν ποσῖν ἐργαζόμενοι.* Vid. præterea Zenob. Centur. V. Proverb. 118, A. Diogenian. Centur. VI, 232. B.

(29) Allusio ad locum Sa. Pauli Epist. ad Tit. cap. I, v. 12.

(30) Προκατασκοπέω, verbum raro occurrens, quoque carent Lexica, usurpavit præter Leonem S. Clemens Romanus De peregrinationib. S. Petri 59. C. Καὶ προκατασκοπήσας ἡμᾶσ, ὡσ αὐτὸσ ὕστερον ὠμολόγησε· *cum observaret nos, vertit Perionius: oportuisset saltem, observasset.* In Codice hic, σὺν τῷ Πασταλᾶ· superius tamen ubique ὃ Παστιλιᾶσ.

(31) Codex ἀμεληρίας, mendo manifesto, pro ἀβελτηρ. quam formam, per η, admodum frequentant scriptores Christiani. Sic ἀβελτηρία Alexander Lycopolita Adversus Manichæos 18, D. ἀβελτηρίας Heliodorus Theagene et Charicl. 402, A. Methodius Conviv. decem virg. 132, B. S. Clemens Alexandrin. Stromat. 762, A. S. Epiphanius Adversus hæres. I. 493, B. Leo 27, D. ἀβελτηρία S. Nilus Peristeriis 119, A. Agathias 131, A. ἀβελτηρίαν S. Gregorius Nyssenus Contra fatum I. 896, B et Contra Eunom. II. 310, A. S. Epiphanius adversus hæres I. 73, C. S. Chrysostomus Orat. viii, in Pascha, V. 943, 42. Joannes Philoponus De mundi creatione 113, B. Agathias 73, D. 117, A. δὲ ἀβελτηρίαν τρόπου Eusebius Præparat. Evangel. 312, D. ubi fortasse minus bene Vigerus, ob in-

attendere, omnique diligentia ac vi indagare et investigare istic latitantes belluas barbaras, ut ex cavernis latebrisque protractas ad interitum eas redigamus. Postremo, ne in segnitie et vinolentia teramus tempus, sed Romani simus, et fortem ac nobilem animum stirpis nostræ in certaminibus ostendamus. »

7. Hac habita oratione a duce, exercitus erecto animo plausum dedit, gladiisque e vagina eductis ad sequendum quo vellet imperataque facienda promptissimus est factus. Tametsi ille tunc quidem monuit, sustinerent se tantisper atque quiescerent, donec ipse tempore idoneo juberet ad rem gerendam accedere. Intempesta autem nocte cum fortissimo atque expeditissimo quoque, selecto e cohortibus, castris egreditur silentio, ne barbari, discessu ejus cognito, aliquid calamitatis relicto exercitui molirentur. Ipse e castris profectus, cum partem regionis percurrisset, ex captivis comperit, in loco quodam edito exercitum barbarorum colligi ad quadraginta millia, ut de improvise facto impetu Romanos adoriretur, hisque ex insula 14 ejectis suos obsidione oppidi liberaret. Iis rebus cognitis, dux lectam manum, quam secum habebat, toto eo die quieti se dare jussit : ad multam vesperam profectus, nactusque indigenas itinerum duces, cum ad hæc sidera claritas a plena luna subluceret, citato itinere contendit, nihilque de celeritate remisit, donec armis cinxisset tumulum, in quo barbari alto somno tenebantur. Tum tubis inflari, tympanis pulsari jussis, montem invadit. Audito armorum strepitu, barbari, nudi, imparati, insperato incursu exterriti, fugæ se commendant. Verum non erat evadendi facultas, propterea quod montis radices a Romana acie tenebantur. Ita parvo temporis momento barbarorum multitudo ad quadraginta millia funditus deleta est, telisque Romanorum contrucidata. Quo novo tropæo alterum tropæum dux adornavit. Multitudini cæsorū capita præcidi jussit, saccisque condita in castra deportari, affirmans unicuique, caput sibi afferenti, mercedis loco se numeraturum nummum argenteum. Id edictum cum reliquis exercitus, tum maxime cohortes Armeniæ studiose receperunt, hostiumque amputata capita in saccos indiderunt. Dux de nocte

ἀργύριον. Τοῦτο τὸ δόγμα ἀσμένως δεξάμενος ὁ στρατὸς, καὶ μάλιστα τὸ τῶν Ἀρμενίων στίφος,

ἐπιχειροῦσα. Δεῖ οὖν τὸ τῶν ἐταίρων πῶμα εὐλόγηται τὰς νύφειν τε καὶ προσέχειν, καὶ ὅλην πλοῆν καὶ βώμην ἐξερωνῆσαι καὶ ἀνιχνεύσαι τὰ ἰσχυρῶτα τῆδε βάρβαρα θηρία, καὶ τῶν χρημάτων καὶ φυλακῶν ἐξερύσαντας ἀπωλεῖα παραπέμψασθαι. οὖν νοθεῖα καὶ μέθῃ προϊστάμεθα τὸν καιρὸν ἀλλὰ Ῥωμαῖοι τελοῦντες τὸ νεανικὸν καὶ γενναῖον τῆς ἡμῶν εὐγενείας παράστημα ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὐδειξόμεθα. »

Ζ. Εἶπεν ὁ στρατηγὸς, καὶ δῆτα τὸ στρατὸν ἀνεθάρρησέ τε καὶ ἐπεκρότησε, καὶ τῶν αὐτῶν τὰ εἴδη σπασάμενον, αὐθόρμητον τὸν ἦν ἐπεσθαι καὶ πειθαρχεῖν, ὅποι καὶ βούλοιο. Ὁ δὲ στρατὸς καὶ ἡρεμεῖν διεκέλευεν, ἕως ἂν αὐτοῖς ἐπιπέδου ἔργου ἔχουσαι, ὀπηνίκα καὶ δεῖ. Ἄρτι δὲ τῶν καιρῶν ἀπὸ τῶν νεανικῶν καὶ ἀκαμάτων διακριδὸν τοῦ στρατοῦ προσεταιρισάμενος, ἡσύχη ὑπέβηε τὸν περὶ τὸν ἄρακος, ὡς μὴ ἀσθαινοῦντο τὴν τοῦτον οἱ βάρβαροι ἄπαρσιν, καὶ δεινὸν τι τῇ καταλειφθείσῃ στρατῷ σκαιωρήσουσιν. Ἐξελεθὼν δὲ τοῦ χάρακος, καὶ μετὰ τῆς χώρας καταδραμῶν, ἐπὶ πρὸς τῶν ἑλαττοτέρων ἀνέμαθεν, ἐπὶ τῇ γεώλοφον στρατιᾷ βαρβάρων ἑκατομυριάδων τεττάρων ἀθροίζουσαι, ὡς ἂν ἐξ ἐπιπέδου ἀπροόπτως τοῖς Ῥωμαίοις ἐπέλθῃ ; καὶ τῆς νήσου τούτου ἀπελάσθη, καὶ τοὺς σφετέρους τῆς νήσου ἄστας ἀπαλλάξῃ καθερίζουσαι. Τούτων ἑκαστοῦ στρατηγὸς καὶ τὸν ἐφεπόμενον τῶν λογίων στρατῶν πανημέριον διαναπαύσας, πρὸς ἑσπέρην βραδείαν ἀκάρως καὶ ἡγεμόνας τῶν τόπων ἡγεῖται ἄνδρας ἀνεληφῶς, ἐπὶ καὶ τὸ σελήνην εὐεπλάμας, πεπληρωμένης τῆς μῆνης ὥστε οὐκ ἐπιπέδων ἔσπευδα, μηδὲν τάχους ἀνείπει. καὶ ἡ κυλιχθεὶν τὸν γεώλοφον περιστοιχίσαν, ἐπὶ τῆς βάρβαροι ὑπνον ἐκάθευδον. Ἐάπειτα τὰς αἰετὰς ἐπηχῆσαι καὶ τὰ τόμπανα παταγῆσαι ἡγεμονισάμενος, [P. 8] διὰ τοῦ γεώλοφου ἐχώρει. Οἱ δὲ βάρβαροι τὸν φόρον τῶν ἐπὶ τῶν αἰσθόμενοι, φίλοι καὶ κτερεῖς οὖντες, καὶ τῶν ἀπροόπτῳ τῆς ἐφόδου μεταγενέστες, εἰς φυγαδίσαν ἀπέκλιναν. Ἄλλ' οὐκ ἔτι παλάξαι, τῆς ὑπὸ νύκτι ἀπάσης κατεχουμένης τῆς Ῥωμαίων φάλαγγι. Ἀκονιτεῖ οὖν ἐν μικρῷ χρόνῳ βοῆσεν τῶν τεττάρων μυριάδων τῶν βαρβάρων ἡβηδὸν κατεπέλετο πλήτος, ἔργον γεγονὸς αἰχμητῆς Ῥωμαίων. Ἄλλὰ τῶν τοιούτων καινῶν τροπαίων ἕτερον στρατηγὸς ἐξήρτυε τροπαίον. Τοῦ γὰρ πεσόντος πλήθους τῆς κάρως ἐκτεμεῖν διωρίσατο, καὶ ταύτας ταῖς πῆμα ἐνθέντας μετακομίσαι πρὸς τὸ στρατόπεδον μὴ δὲ τῶν κάρων κομίζοντι διδασθῆναι διεδουλοῦσαι

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²⁷ προϊστάμεθα. Sic cod., sicut postea ἐπιδειξόμεθα. ²⁸ αὐθόρμητον cod., ut paulo post τοῦτο et βούλοιο ²⁹ τοῦτον cod. ³⁰ Leg. ἀνείει. ³¹ τὰ τόμπανα ἀπαταγῆσαι cod. ³² ἡβηδὼν cod. ³³ διαδουλοῦσαι cod.

signem morum asperitatem : malim : *amentiam*, vel, *animi insipientiam*. Ἀβελτηρία Concilium Œcumenicum VIII. VII, IV. 411. οὐ μνοῦν οὐ γὰρ ταῖς τινῶν ἀβελτηρίας κ. τ. λ. *nequaquam* : *non enim quorundam ineptis* etc. Male Harduin in versione : *nequaquam enim quorundam profanationibus*. Scri-

bunt tamen et nonnulli Patres ἀβελτηρία, per item Agathias, 24, C et ipse Leo, 27, D. Adversus ἀβελτηρίας *stulte*, in Lexicis omissum, habet Porphyrius De abstinence 129, A. οἱ δὲ περὶ τῶν ἀβελτηρίας λέγοντες, « qui stolidius his de rebus loquuntur. »

βαρβαρικὰ ἐναπέτεμε κάρηνα καὶ ταῖς πήραις ἀπέθεντο. Ἐννύχιόν τε ὁ στρατηγὸς ἀφίκετο κατὰ τὸ τρατόπεδον.

η'. Τῇ δ' ὕστερα εἰς ἄρτι τοῦ φωσφόρου τὸν ὄριοντα παραμείβοντος καὶ πρὸς τὴν τοῦ πόλου μετακλίνοντος ἄντυγα (32) ἐπὶ τῶν δορατῶν περιπεῖρειν ἰς τῶν βαρβάρων κάρας προστάττειν, ἐπιστίχως ε (33) παρὰ τὸ τεῖχλον, ὃ αὐτὸς ἰδεῖματο, καταγγύνει αὐτὰ· τὰς δὲ καὶ διὰ τῶν πετροβόλων ργάνων ἐπὶ τῶ ἄστει ἐκσφενδονῶν. Τοὺς δὲ Κρήτας, ἣν ἐπίστιχον τῶν δορατῶν τάξιν καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἀπεπαρμένους κάρας ἀθήσαντας, τὰς δὲ κατὰ τὸ στου ἐκσφενδονωμένας καὶ ταῖς ἐπάλλησι προσαρσασμένας τοῦ ἄστειος, καὶ αὐτάς τῶν ὁμοειδῶν καὶ υγιενῶν εἶναι ἀκριβῶς ἐπιφρασμένους, φρικῆν ἐν ἐκ τοῦ εὐθέος καὶ ἀλλοίωσις ἦρει φρενῶν, καὶ ἀρὰ τὴν οἰκτρὰν καὶ ἀπροσδόκητον ὄψιν ἐπεπήγεαν. Ἐντεῦθεν ἀνδρῶν οἰμωγαί, καὶ κωαυτὸς τῶν υναίων ἠκούετο, καὶ σχῆμα τὸ ἄστου κατεῖχεν ἀλώεως, ὀλοφυρομένων ἀπάντων καὶ ἀποκλαιομένων ἐ φίλτατα. Ἀλλὰ καὶ ὡς οὐκ ἔμελλεν αὐθις ἠωμαίοις εἶξαι καὶ σπέεσθαι· τῶ ἐρμυνῆ δὲ ἱσσυνοὶ τοῦ σφετέρου πτολίσματος, παρήθηγόν τε ἰς προθυμίας, καὶ καθωπλισμένοι τὴν τῶν Ῥωμαίων παρετηροῦντο ῥοπήν, ἴν', εἴ τις ἐπήει, ἀμύνηντο. Ὁ δὲ στρατηγὸς, τῇ σάλπιγγι σημήνας τὸν ὄλεμον, ἐβῆρωμενίσταρον τε διακινδυνεύειν ἐγκυσεσάμενος, τῶ τελεῖαι προσῆγε τὸ στρατεύμα. Καὶ ἤτα τῆς μάχης ἀναβῆραγείσης ἦν ὄρῶν ἔργα χειρῶν καὶ τόλμης γιγνόμενα ἔμπλεα, πολλὰ τῶν δορατῶν κοντιζομένων, καὶ τῶν βελῶν δίκην χεῖμερῶν νιζῶν (34) ἐκπεμπομένων, καὶ θαμινὰ τῶν λίθων

8. Postridie hujus diei, cum ab ora cœli evectus lucifer ad poli fornitem 15 se sustulisset, barbarorum capita partim hastis præfixa ante vallum, quod ipse duxerat, per ordines sisti jussit, partim tormentis missilibus in oppidum conjici. Cretenses, ubi ordinatam hastarum seriem, et fixa in illis capita, alia autem in civitatem sparsa ad pinnasque oppidi allisa conspexerunt, quod popularium ea esse atque cognatorum præclare intellexerant, horror evestigio tenuit mentisque perturbatio, et insperato spectaculo obriguerunt. Audiebantur virorum ululatus, mulierum lamenta, fuitque quasi capti oppidi species, miserantibus omnibus carissima pignora, atque complorantibus. Quanquam ne sic quidem cedere Romanis manusque dare voluerunt: verum munitione confisi oppidi animos incitabant, armatique Romanorum impetum præstolabantur, eo consilio, ut invadentem quemque propulsarent. At dux, tuba signo dato, hortatus milites ut forti animo periculum capesseret, mœnibus admovit exercitum. Commissa pugna conspiciebantur facta, vi et audacia plena: passim spargebantur hastæ: nivis hibernæ ritu emittebantur sagittæ: sine intermissione rotabantur a tormentis, ad pinnasque allidebantur saxa. Item barbari quoque, urgente necessitate, fortiter præliabantur, ex murisque resistentes sagittis pugnam 16 invadunt, bipennes desuper dejiciunt, ingentis magnitudinis saxa devolvunt: postremo, nullum defensionis bellicæ genua

C. B. HASII ANNOTATIONES.

α Leg. ἔμελλον.

(32) Verti *poli fornitem*, audacter Ennium secus, quamvis improbante Cicero De orator. III. 40.

(33) Ἐπιστίχως, *per ordines*, non invenitur in exicis: vox usitator est στοιχηδόν, quod vide in a 59 B. ex Agathia 23, C. Ἐπιστίχως adjective, ut utitur Leo statim post, habetur in Etymologico iagno, unde Schneiderus sumpsit. Sed in loco heodori Abucaræ Interrogat. II, contra Nestoriam 448, C. ubi cusum est, ἐπιτίμησαν τῶ τῆς πείσεως αὐτῶν ὑπερασπιζοντι· ἔξαρχω ἐπιστίχως ἔξιν ἐπέχοντι, quæ ultima, ut desperata, Turrius in versione non attigit, emenda ex Cod. Regio prima nota No. 1111. ἔξαρχω, ἐπισκόπου τάξιν ἐπέχοντι, *reprehenderunt antistitem, episcopi ordinem obtinentem, qui hæresim ipsorum defendebat.* Item qui Theodorum Abucaram ediderunt, si lam ἐπισκ. qua ἐπίσκοπος exprimitur, non magis intellexerunt, quam qui in Concilio generali VIII, 1466, D. typis excuderunt, τῆς βασιλευούσης ἐπισκοπῆς. Corrige ex Photii Epistolis 5, A. τῆς βασιλευούσης ἐπίσκοπος, *episcopus reginæ urbium*, oc est, Constantinopoleos.

(34) Confer Agathiam 101, D. Allusio ad illustre loquentiæ Ulyssæe elogium Iliad. Γ. 222. ἔπεια νιζέσσειν οἰκίατα χεῖμερῶσιν, multorum imitationis celebratum, velut Lucian. Baccho III, 81, n. 48. et Demosthenis encom. 495, lin. 85. Νιζέσσειν Choniatæ Manuele Comnen. 53, D. S. Gregor. azianæ. Epist. cxxxi. II. 892, B. τὸ δὲ ὑπὲρ τὰς χεῖμερῶσιν εἶναι νιζάδας· quod Billius insulse reddidit, *allertum autem hiemes superet.*

Nec tamen solum de flamine orationis νιζάδες

C adhibetur, sed in universum de rebus, nivium hibernarum ritu affatum accidentibus, cum proprie, tum figurate. Velut de lapidibus confertim aut projectis, aut desuper dejectis, ex Iliade M. 156 et 278. Unde Euripides Andromach. 1130, de Pyrrho saxis appetito: Πυκνῆ δὲ νιζάδι παντοθεν σποδοῦμενος. Et Æschylus Sept. contra Thebas, v. 218, νιζάδος ὄτ' ὀλοῶς νιφουμένης· quod scholiasta tamen de telis interpretatur. Oratores quoque Christiani νιζάδας usurpant de lapidationibus in Sanctos factis. S. Gregorius Nyssen. De beatitudine. I. 833, C. χαίρει ὁ μαγας Στεφανος, καὶ οἶόν τινα δρόσον ἠδεῖαν προθύμως τῶ σώματι δέχεσθαι τὰς ἐπὶ ἀλλήλους τῶν λίθων νιζάδας. Et alibi, Orat. in S. Steph. II. 791. C. S. Gregorius Nyssen. de eodem. ὁ ταῖς νιζάδες τῶν λίθων καταχωννύμενος. Nec ullus hoc vocabulum plurali numero magis frequentavit quam S. Joannes Chrysostomus: cuius rei licitum sit paulo plura afferre exempla, ut appareat, quam frequentes sint apud Patres priorum sæculorum imitationes Homeri. Adhibet igitur S. Joann. Chrys. voc. νιζάδες de rebus jucundis, ut Homil. xxxii, in S. Matth. 370, A. ὅπερ γὰρ τὰς νιζάδας αὐτὸν ὑπέβρει τὰ θαύματα· vertit Arianus, *cum nivales imbres miraculorum superaret*: omissa a typographis voce *multitudine*. Vel ibid. Homil. xiv 160, D. νιζάδες παρατρέχει σημεῖων, de Evangelista, multa Servatoris miracula silentio transcurrentia: quod idem dicitur Comment. in Psalm. cxxiv, I. 828, 27. παρατρέχει μυριάς νιζάδες θαυμάτων. Item de rebus mediis, præcipue de litteris, et Epist. III, VII. 109, 4. πέμπτε λοιπὸν ἡμῖν νιζάδας

omnino prætermittunt, neque minus inferebant detrimenti, quam patiebantur. Impellebat eos periculum manifestum ac desperatio salutis, ut supra vires dimicarent, adversariisque audacissime resisterent.

ταλαιτείλους λίθους ἐπκφιέντες· και οὐδὲν ὅ τι παρείτο τούτοις τῶν εἰς τὸ πολεμεῖν ἀμυνηρίων ³⁵ (35), και οὐχ ἦττον ἀντέδρων, ὡν ἕπασχον. Ὁ γὰρ προφανῆς κίνδυνος και ἡ τῆς σωτηρίας ἀπόρρωσις παρεκρῖνται τούτους ὑπὲρ δύναμιν ἀγωνίζεσθαι, και τοῖς δυσμενεῖσι παραδόλως (36) ἐκκαθίστασθαι.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁵ ἀμυνηρίων cod.

γραμματῶν· Epist. κλ. 119, 37, πέμψαι νιφάδας γραμματῶν ἡμῖν· Epist. λxx. 136, 23, νιφάδας ἐπέμψαμεν γραμματῶν· Epist. xcvii, 143, 23. νιφάδας ἐπιστολῶν· Epist. cv, 146, 24. κἄν νιφάδας σοι πολλαῖς ἐπέμψαμεν ἐπιστολῶν· Epist. cxi, 147, 10. ὡσπερ νιφάδας πέμψων γραμματῶν· Epist. cxvi, 152, 13. νιφάδας ἀν ἐπέμψαμεν γραμματῶν· adde Epist. cxix, 153, 12. Epist. cxliii, 158, 14. Epist. cxxxvii, 165, 21. Tum maxime de rebus adversis, ut apud solum Chrysostomum (ex aliis exempla congerere non attinet) octodecies: Epist. ad episcopos et presbyt. in carcere inclus. IV, 600, D βασιάνων νιφάδας· Orat. *Quod qui injuria*, etc. VII, 46, 12. ἐπιβουλῶν νιφάδες· Orat. κλν. *Non solum, vero*, etc. V, 294, 11. νιφάδων πυκνότερα πυριεστῆχει τὰ κακά· Orat. ix, in alteram ad Corinth. III, 598, 6. ὑπο τῆς νιφάδος τῶν κακῶν· ubi nota singularem numerum. Sed Homil. λxxvi. in Matthæum, 796, A. νιφάδας τῶν κακῶν, et Orat. xvi. in Epist. ad Roman. III, 135, 41. νιφάδας κινδύνων, plurali. Item Commentar. in Psalm. κλιν. I, 629, 14. τὰς νιφάδας τῶν ἀποστολικῶν κινδύνων· Oratione n. ad Theodorum laps. VI, 69, 26. νιφάδες κολάσεων· et Epistola in ad Olympiadem, IV, 642, D. λοιδοριῶν και ὕβρων νιφάδες· Homil. xv. in Matthæum 168, B. μορταῖ νιφάδες λυπηρῶν. Invenio quoque νιφάδες πειρασμῶν· Orat. i. in alteram ad Corinth. III, 545, 44. Orat. ii. in eamdem 551, 15. Orat. xii, 614, 38. Homil. xxxiii. in Matthæum 403, C. Porro νιφάδες τῶν δεσμοτηρίων, τῶν ἀπαγωγῶν, τῶν θανάτων, τῶν καταποντισμῶν, τῶν λοιπῶν πειρασμῶν· Orat. in illud, *Ego Dominus Deus feci* etc. V, 168, 15. νιφάδες στρατοπέδων· Orat. iii. in alteram ad Corinth. III, 565, 5. φροντίδων· Ad Stelech. 154, 19, et Orat. xxv. in alteram ad Corinth. iii, 679, 37. Rariore significatione vox sola adhiberi videtur pro *molestiis, ærumnis, tricis*, Commentar. in Psalmum κλν, I, 64, ubi S. Chrysostomus sollicitudines atque curas matrimonii perstringens, velut τεκνα, ἀνδρα, οἰκίαν, οἰκίαν, συγγενεῖς, κηδεστὰς, γαμβρούς, ἔγγονα, πολυκαίδιαν, ἀπαίδιαν... subjungit: οὐδὲ γὰρ κενὸς νῦν τὰς νιφάδας ὑπογράφειν τοῦ γάμου. Nisi dicas, unum aliquem ex genitivis superius ascriptis librorum culpa excidisse.

(35) Ex Agathia 20, B aut 102, A. Ἀμυνηρία notum est proprie esse arma tutoria, quibus vim propulsamus: vid. Lamberti Bos Ellips. Græc. edit. Schæfer. 355, B. Deinde generatim quælibet arma et figurate omne propriæ defensionis causa institutum consilium. Minus nota significatione apud auct. Christianos ἀμυνηρία denotant instrumenta ea tortorum in questione, quæ a Latinis *ungues s. unci ferrei* appellantur. SS. Phileæ et Philor. Acta 158, B. Πληγὰς οἱ βασανισταὶ βιαίως σιδηροῖς προσήγαγον τοῖς ὄνυσιν. Οὐ μόνον γὰρ ταῖς πλευραῖς, ἀλλὰ και παρειαῖς και γαστρὶ και κνήμῃσι, προστάζει τοῦ ἀσεβοῦς, τοῖς ἀμυνηρίοις ἐκόλασαν. Combelsius vertit, *flagris lacerabant*: quod paulo latius patet. Sumpsit hæc auctor anonymus ex Phileæ Historia martyrum, cujus fragmentum ser-

Α τῶν πετροδόλων ὀργάνων ἀριμενῶν, και ταῖς ἐπιπέτοις προσασσομένων. Οἱ δὲ βάρβαροι και κενὸς τῆς ἀνάγκης καταπειγούσης βωμαλέως [P. 9] ἐπὶ ἀγωνίζοντο, ἐκ τοῦ τείχους τε ἀμυνημένοι και ἐπιτοξεύοντες, και παλῆλαις ἀνωθεν βίπτουσαν, και

Β τῆς γαστρὸς, και κνημῶν, και παρειῶν, τοῖς ἐπιτοξεύοντες ἐκόλαζον. Qua in voce, ἀμυνη... *substantiva* ἔργων modo subintelligitur, modo additur. Ad S. Philoromi 154, A. ἀμυνηρίοις ὀργάνοις — σπῆδρὸς τὸ σῶμα ἀναμένουσι κατακλιζέσθαι. Sed a S. Cyrilli Hierosolymit. Catechesi 277, A. τῶν ὀργάνοις τούτοις ἀμυνηρίοις χρῆσώμεθα, και ἔργων ἀμυνηρία eodem sensu quo apud auctores antiquos *arma defensoria*, non *instrumenta tortorum*. Quibus unci ferreis flagellabantur dati in questione, nem, ad *mercuriolium* (vid. Reisk. Commentar. Constant. Porphyr. Cærimon. aul. Byz. II, 71, C sive ἐρητηρίου suspensi. Sic enim legendum apud Theodorum Iconiensem De SS. Cyrici et Juliane martyrio, 238, B. Κελούσι ἀρμενταρίω ἀνεργητικῶς αὐτῆν εὐτόνωσε ξίεσθαι. Emenda, ἐρητηρία. In quo vocabulo cum jam accurate disseruit Ducarius Glossar. col. 436, B. hic non est quod pluribus agamus.

Γ (36) Verti, *audacissime*, ut variarem phrasin: accuratius fuisset, *desperate*: quo sensu παραδόλως apud Joseph. Antiquit. 208, C. καλῶς ἀπέβη, και παραδόλως διακινδυνεύσαι τοῖς πολεμίοις. Item apud Plutarch. Philopem. 358, C. Crasso 56, D. Apud eundem non invidiose, *sed cum laude* dictum, M. Anton. 926, B. πρακτικῶς και ἐπιτόλως. Plerumque tamen melius veritas *temere*. Joseph. Antiquit. 675, D. *περὶ τῆς ἐπι παραδόλως θρασεῖς*. De bello Jud. 870, F. *καλῶς και προκινδυνεύειν*. S. Chrysost. Orat. in Epist. S. Pauli II, 63, 35. ὁ παραδόλως ἑαυτὸν τοῖς κινδύνοις ἐκδίδου. Plutarchus Aristid. 319, F. *καὶ κινουμένου τοῦ θεμιστοκλέους παραδόλως*. Item Pomp. 627, C. *περὶ τῆς ἀπορίας και ληστρικώτερον ἐπὶ προσφερομένου*. Ibid. 629, B. *κατήπειξε παραδόλως τὴν μάχην*. Porro Phocione 744, B. *Agide et Demen*. 816, E. M. Antonio 935, E. Galba 1053, A. Interdum exponendum est, *inimico cum discretione*. Plutarch. Aristid. 333, C. *παραδόλως διὰ τῶν ἐλεμῶν νεῶν διεκπεύεσας*. Catone maj. 343, D. *εὐλόπως και παραδόλως*. Idem Pyrrh. 392, A. *Le-cullo 499, E. ἀνεπίστως και παραδόλως ἐξέστη*. Crasso 554, B. *παραδόλως τινὲς διεκπεύοντα*. Pompeio 638, A. *μόλις και παραδόλως*. Catone minore 784, A. *παραδόλως κρατήσαντος*. Arato 1031, D. *ἐπὶ τὸ τείχος ἀνέβη παραδόλως*. Alios aliorum locos vereor hic ascribere: quod vim vocabuli magis illustrant, quam unius Plutarchi et Joseph. Neque de voce παραβολῆ, a Stephano et Schneder generatim, ad Ernestio Lexic. technologico 341, A. rhetorum sensu optime exposita, quidquam addam, præter illud, loc ubi occurrit Dionys. Halicarnassensis Arte rhetorica, V, 389, 9. *ἐπὶ correctione lucem afferri posse*. Ait enim rhetor, in quibusdam causis judicialibus supervacaneus esse narrationes, quando nimirum nemo est qui quo pacto res gesta sit aut nesciat, aut in dubium vocet. Subjungit: *Ὅσον ἀριστεῶν διηγήσεως, γὰρ ἐπὶ παντάπασιν ὁμολογοῦνται γὰρ και ἐκ παραβολῆς*

θ'. Νικηφόρος δὲ, ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγός, ἐπὶ Α
 εἰ τὸν περιβόλον τοῦ ἄστεος ἐχυρόν τε ἀτέχνως
 ὤρα, καὶ τὴν ἀλλως δυσέμβολον καὶ ἀνάλωτον (οὐ
 ἀρ' ἐξ ἐπιδρομῆς εὐεπίδατος ἦν, εἰς ὕψος δὲ πλεῖ-
 τον ἠρμόνος, καὶ δυσὶ ταφρείαις διεχυσμένους εἰς
 ἰσθμὸς ὀρωρυμέναις ἀνάλογον), καὶ τῆν τῶν βαρβά-
 κων ἀπόγνωσιν καὶ ἀντίστασιν τὸ μέτρον ἐκβαίνου-
 σαν ἔγνω μὴ θανατιῶσι καὶ ἀπονενοημένοις ἀνδράσι
 ἠμπλέεσθαι κάτωθεν, καὶ ἀνηγούτοις ἐπιχειρεῖν,
 ψόβεν τε βάλλεσθαι, καὶ τῆν Ῥωμαϊκὴν ἐς οὐδὲν
 ἔον διαφθεῖρειν παράταξιν τῆν δὲ λιμῶν παραδώσειν
 ὁ ἄστου, ἕως ἂν τὰς ἐλεπόλεις καὶ ὅσα εἰς τειχομα-
 λῆαν ἐξεῦρηται ὄργανα δεόντως ἐπισκευάσσοιτο. Ταυτη-
 ροὶ καὶ τὸν πόλεμον ἀναβάλλεται, καὶ τῆ σάλπιγγι
 ἄς στρατιωτικὰς ἀνακαλεσάμενος φάλαγγας, ἐς τὸν
 ἄρακα ἀπεφοῖτα. Καὶ τοῦτον κυκλόθεν ἐρκύψα καὶ Β
 ἀπρεῖα ἰκανῶς ὀχυρώσας, τὸν τε στρατὸν διεγύ-
 ριναζε, καὶ ταῖς καθ' ἡμέραν μελέταις πολλὴν τὴν
 μπειρίαν ταῖς φάλαγγιν ἀπετίθετο, καὶ τὰς ἐλεπό-
 εις ἰκλόγη τεχνιτῶν ἱεκαταίνετο, ἐκδρομάς τε καὶ
 κροβολισμοὺς ἐκ τοῦ παρείκοντος (37) ἐποιεῖτο,
 αὐτόθι πανσοδὶ πρὸ τοῦ ἄστεος διεχειμάζεν (38).

C. B. HASII ANNOTATIONES.

ἰτήσεις. Novissima sic vertuntur edit. Reisk. : *in*
onfesso enim est, quod ex comparatione Sed inter-
 iungendum post γάρ, et verbum ὁμολογούνται per
 eugma aut fig. ἀπὸ κοινου referendum ad ἀριστεία·
 ἠμολογούνται γάρ, καὶ ἐκ παραβολῆς αἰτήσεις· quod
 igitur de disceptatione inter duces duos, utri præ-
 nia virtutis tribuenda sint : res ab utroque bene
 iustas esse, nemo est qui ignoret : ut iudicis jam
 non discere nunc demum eorum facta, sed com-
 ionere inter se atque conferre debeant. *Quamobrem*
nterpretandum : neque enim in dubium revocantur
eorum præclare facta], sed postulationes per com-
arationem sunt. Adjectivum παράβολος, *audax. te-*
terarius, habet Leo 12. C. παραβολώτατος 23, C.

(37) Ex Agathia 67, D. forma loquendi rariore :
 id. Viger. De idiotism. ed. Herman. 429, B. Πα-
 ῖω significare cedo, concedo, permitto, notum est.
 nde phrases ἐκ τοῦ παρείκοντος ἐκ κατὰ τὸ παρεί-
 on, *pro facultate.* Philo de vita Mosis 530, A. : Ἔθος
 γάρ ἦν, ἀεὶ μὲν κατὰ τὸ παρείκον, προηγουμένως
 ἐ τοῖς, ἰδδόμεαις, ὡς ἐδήλωσα καὶ πρόσθεν, φιλοσο-
 εῖν. Ubi Sigismundus Gelenus in versione κατὰ
 τὸ παρείκον omnino non expressit : Thomas Man-
 sey editione Anglicana II, 167, 47, reddidit, *quan-*
locunque commodum esset. Plutarchus De liberis
 educandis 8. A. τῆς φιλοσοφίας ἀντιλαμβάνεσθαι
 κατὰ τὸ παρείκον τῶν καιρῶν. Utitur quoque Aga-
 thias, 150, D. De simili phrasi, παρείκον ὅποι,
quacunq; dabitur occasio, a verbo παρήμι, alii
 commodè exposuerunt : utitur Leo 6, A ; 71, D. ex
 Agathia 126, D, 143, B ; 168, C. qui ipse habet,
 opinor, ex Thucydidē 173. A. Ὅση δὲ παρήκει male
 mpressum est apud Cedrenum, II. 667, C. κατὰ
 τὸ παρήκον [sic] apud Agathiam, 98, C.

(38) Hac ipsa hieme, h. e. exeunte anno 960,
 ut ineunte 961, abbas monasterii S. Pauli in monte
 Latro, prope Miletum, ad Nicephorum videtur in
 Cretam transmississe, questurus de obstinatione
 vujudam : ut docemur ex Vita S. Pauli Latrensis
 ms. quam Harlesius Bibliotheca Græca X. 307, A.
 a Nicephoro Blemmyda compositam ait. Hanc vi-
 lam, cum et accurate sit perscripta, et res conti-

9. *Quamobrem Nicephorus Romanorum dux, ubi*
et mœnia oppidi firma prorsus, omninoque accessu
et captu difficilia (haudquaquam enim extemporalis
impetu conscendi poterat murus cum in altitudinem
sublatu plurimam, tum duabus præcinctus fossis
in altitudinem consimilem depressis), et barbaro-
rum desperationem vidit, atque propugnationem
extra modum acrem : statuit, non amplius cum de-
vothis morti dementibusque hominibus ex inferiore
loco manum conferre, remque tentare summæ dif-
ficulatis, et Romanum exercitum inutiliter telis
superue dejectis atque internecioni obijcere : fami
potius tradendum esse oppidum, donec testudines
cæterasque ad oppugnandum excogitatas machinas
idonee comparasset. Itaque dilata dimicatione tuba
militum agmina revocavit, et in castra reduxit.
Quibus vallo ac fossa, quantum opus erat, munitis
exercebat milites, et quotidianis studiis ut peritis-
simæ belli gerendi legiones evaderent effecit. Ipse
interea machinas ab operariis delectis fabricari,
excursiones velitationesque pro facultate fieri jus-
sit, atque ibi cum omnibus copiis pro oppido
hiemem neregit.

neat ad geographiam historiamque illorum tempo-
 rum noscendam utiles (Paulus enim Latrensis
 vita excessit a. 956, triennio ante obitum Constani-
 tini Porphyrogeniti, unde historiam orsus Leo est),
 in volumen aliquod subsequens totam referam :
 hic subjiciam (a) quæ ad Nicephorum Phocam per-
 tinent. Demonstraverat auctor, S. Paulum Latren-
 sem vel post mortem ad opem ejus confugientibus
 auxilium tulisse. Inde pergit : Ὅσπερ δὲ τούτοις
 ἴλεως, οὕτως ἀπ' ἐναντίας ἀδικοῦσι καὶ πονη-
 ρευμένοις φοβερός τε καὶ τὴν παιδείαν ἀπαραίτη-
 τος. Μαρτύριον τοῦ εἰρημένου σαφὲς ὁ τοῦ μοναχοῦ
 Ἰγνατίου, ᾧ Χατζανᾶς ἡ ἐπωνυμία, χαλεπὸς καὶ
 οἰκτιστὸς θάνατος. Οὗτος γάρ, εἰς τῶν μοναχῶν
 ἄν, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐκδημιαν ἀποστάς τῆς
 λαύρας κατὰ τῆς λούρας ὀπίσαστο· ὡς μὲν
 ἐκείνῳ δοκοῦν, ἐπὶ προφάσει δικαίᾳ· ὡς δὲ τῆ ἀλη-
 θεῖα πάλιν, κακοήθως ὄλωσ, καὶ φιλαρχίας μακρῶν
 ἔρωτι. Ὁ γοῦν τῆς λαύρας τότε προσητικῶς, ἀπ-
 αγορεύσας πρὸς τὰ ἐκείνου κακὰ καὶ τὴν βασκανίαν,
 τὰ τε ἄλλα ἐποίησε τῶν ἀπορίᾳ καὶ λύπῃ κατεργα-
 σμένων, καὶ δὴ καὶ πρὸς τὸν τῆς βασιλείας οὐ πολ-
 λοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐπιλαθόμενον Νικηφόρον,
 κατὰ τῆς Κρήτης ἦδη ἐπίοντα, ἀπήει, ἐντυχεῖν
 ἐκείνῳ βουλόμενος, κατὰ [1. καὶ τὰ] τοῦ Ἰγνατίου
 χαλεπὰ ὅσα ἀναδιδάξει, εἶτα καὶ ἐκδικίαν αἰτήσασθαι
 πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὴν τοῦ κακοῦ λύσιν. Τοῦτω καθεύ-
 δοντι ἐπιστάς ὁ μέγας ἠπέιλησέ τε ἐμβριθῶς, καὶ
 τῆς ὁρμῆς ἔστησε, καὶ εἰς τὴν λαύραν ἐκίλευσε τὸ
 παράχρημα ἐπανελεῖν· Ἐγὼ, προσθεῖς, τὰ τοῦ
 Ἰγνατίου, ἢ προσήκει, διψήσα. Οὐκ αὐτῶ δὲ μόνῳ,
 ἀλλὰ καὶ τῶ συνοδεύοντι μοναχῶ ἴσοις ἐπιφαίνεται
 τοῖς ὄνεύροις. Ἄλλ' ἔπερ ὁ ἅγιος διοικηθῆναι, ὡς
 προσήκον [1. προσήκων], ἔφη, ἄγριός τις καὶ ἰταμὸς
 ἄνθρωπος, πορευομένῳ συναντήσας τῶ Ἰγνατίῳ, εἰς
 μέρη τε καὶ μέλη διατέμνει τὸν ἄθλιον· ἔπειτα καὶ
 τὴν κεφαλὴν ἐπιθεῖς λίθῳ, καὶ ἐπέρω βαρεῖ συντρο-
 φας τε καὶ συνθλάσας καὶ ὄλων ὄλωσ καταλέπνας
 ἀπὸ τῶν ὤψετο, καὶ ἀχέρωτος εἰς δεῦρο κατέστη.
 Hoc est : *Ut autem in illos propitius, sic rursum*
injustus perversisque terribilis, et ad correctionem
implacabilis. Cujus rei argumentum est Ignatii mo-

(a) Ex cod. Coislin. 148, fol. 81 verso.

LIBER SECUNDUS.

ARGUMENTUM. — Bellum Ciliciense Cap. 1). Leo Phocas, Hunnis in Europa victis, in Ciliciam Saracenos mittitur (2). Ejus oratio ad exercitum (3. 4). Chambdanis clades et fuga. Leonis triumphus (5). Nicephorus Phocas Candiam iterum oppugnatum (6) admotis machinis expugnat. Creta subacta, novum oppidum Temenos conditur. Nicephori triumphus (8). Ejusdem expeditionis Asia. Sexaginta Saracenorū castella capta (9). Romani Imperatoris mors. Basilius et Constantinus filii ejus infantes cum matre Theophano imperium suscipiunt (10). Nicephorus victor ex Asia reductus Josephi cubicularii insidiis (11). Polyucto patriarcha auctore, prætor Asiæ a senatu renunciatur.

¶ 1. In hunc modum Romanæ militiæ magister Nicephorus, copiis in Cretam insulam, ut supra dictum est, trajectis, partim incolentium barbarorum collatis signis deleverat: parte quæ superfuerat celeriter parvo negotio in oppidum compulsa, eodem in loco hibernabat, militesque quotidie ad bellum exercebat. Dum hæc geruntur, Chambdan, Saracenorū Ciliciæ finitimorum princeps, homo acutus et strenuus, rei militaris a puero tractatæ usu inter populares suos omnes citra controversiam præstans, ubi intellexit Romanas copias maritimam contra Cretenses expeditionem suscepisse, tempus idoneum existimavit ad impune invadendum quiddam in Oriente Romanorum potestate teneretur, idque incruento milite vastandum: inde se et opes plane magnas et gloriam perpetuam reportaturum.

[Par. 10] α'. Ὁ μὲν δὲ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς Νικηφόρος εἰς τὴν τῶν Κρητῶν νῆσον, ἦν εἰρηται, ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν περιουσίαν ἔμειν, καὶ τῶν Ἰθαγενῶν βαρβάρων ἐν τῇ κατὰ μέλη τοὺς μὲν παρανόλωμα μαχαίρας ἀπονεύει ἀκαρῆ τῷ ἄπτει συγκλείσας, αὐτόθι τε ὄντων καὶ τὸν στρατὸν ὀσημέραι τῷ πολέμῳ ἕξει. Ἐν τούτῳ δὲ Χαμβδᾶν, ὁ τῶν τῆς Κιλικίας τοιαύτων Ἀγερηνῶν ἀρχηγός (39), ἀνὴρ ἐγγίσιμος δραστήριος, ἐμπειρίᾳ τε πολέμων ἐκ νεότητος τῶν τῶν ὁμοίων ἀδριτίως ὑπερτερῶν, ἐπιπορευόμενος κατὰ τῶν Κρητῶν, ἔγνω πρὸς ἐπιχειρῶν εἶναι (40), ἀδεῶς τε τῆς Ἀνατολῆς ἐπιπορευόμενος, ὁπόσον ἢ Ῥωμαϊκῆ διέπει ἀρχῆ, κα...

C. B. HASII ANNOTATIONES.

« nachi, qui Charzanas cognominabatur, acerba et miseranda mors. Hic enim, cum in numero monachorum esset, post sancti Patris excessum a laura deficiens, adversus illam arma sumpsit: ut ipsi quidem videbatur, prætextu justo; re vera autem, per verso prorsus animo, et dominandi insano amore ductus. Qui ergo lauræ tunc præerat, perculsus malitiis atque simultate ejus, tum alia fecit quæ inopia et mænore oppressi solent, tum ad Nicephorum, qui rerum haud multo post potitus est, jam in Cretam profectum, se contulit, alloqui eum cupiens Ignatiique quam graves injuriæ essent commemorare, tum vindictam ab eo malique finem exposcere. Huic dormienti se offerens Sanctus comminatus est graviter, ejusque impetum repressit, ad lauramque jussit evestigio redire. Ego, inquit, de rebus Ignatii, quantum attinet, providi. Neque huic solum, sed comiti quoque itineris monacho, somnio simili visus est. Quod vero Sanctus se, quantum attinisset, pro vidisse dixit, agrestis quidam et ferus homo, Ignatio in itinere occurrens, in frustra membratim concidit miserum: deinde caput quoque lapidi imposuit altero ponderoso ita contrivit atque comminuit, ut totum penitus complanaret: quo peracto aufugit, neque ad hunc diem captus est ». Sequentia, ut aliena ab expeditione Cretica Nicephori, ad illum, ut dixi, Tomum rejicio, quo vitas Sanctorum alias complures, cum ad hæc tum ad Iconoclastarum tempora pertinentes, sum prolaturus. Præterea agunt de hoc bello Cretico auctores duo: alter Simeon Logotheta in Chronico edit. a Combefis, Scriptorr. post Theophan. 401. A. — 498. D: alter Anonymus, quem sub Julii Pollucis nomine primum Joann B. Bianconius, Bononiæ 1779. Fol. deinde Ignatius Hardt, Monachi et Lipsiæ 179. . 8. ediderunt: vide Harles. Bibl. Græc VI. 144. I). Sed in utriusque cum Bianconii tum Hardtii editione Julius

Pollux desinit sub initiis Gratiani Aug. in Codice Vatican. No. 163. non modo totum Chronicon regnum, sed res etiam imperii Orientalis usque ad medium usque sæculum X. tripliciter usque ad hanc editionem. Quapropter hoc Chronicon, ut ne sit ab Hardtio perperam Julio Polluce attributum Hunc Pollucem enim multo esse antiquiorem constant vel ex nomine; Chronicon autem, sive verba sive sensa respicias, ut ab antiquioribus temporum Tzimisiorum proxime ab eo sæculo Justiniano, nedum Theodosiano, est antiquissimum. Quæ tamen in hoc Chronico, quod Anonymi potius dixerim, de expeditione Cretica referuntur, ideo hic non subjicio, quod nihil ferunt sit quin item apud Simeon. Logothet. 498. A. et incertum Continuator. 297. C. D. legatur. (39) De hoc Seifeddauia sive Aulhasan Ali. Bradani ben-Hamdum nepote, vide observationes summi viri Silvestri de Sacy Chrestomath. Arab. III. 110. C. Græci Chambdanum vpcant, pro nomine, quod ipsum tamen varie scribitur, et apud alios auctores, tum vel in Codice Vatican. Nelut Χαμβδᾶν hoc ipso loco, 10. A. Χαμβδᾶν Χαυδᾶν 10. C. 12. A. Χαμβδᾶν 13. D. Χαμβδᾶν C. 13. B. 14. B. Χαμβδᾶν 13. A. Zonaras II. 19. B. habet Χαμαδᾶν (sed Codex Reg. 1715. Χαμβδᾶν Simeon Logotheta 498. D. Χαμβδᾶ. Michael Cas 304. D. τὸν Ἀπογαυδᾶν [sic]. Cedrenus II. 642. D. 643. C. 645. B. In Codice Vatican. Scylitzæ Sangermanensi bonæ notæ, unde in Cedreni loca emendari possint, legitur ὁμοίως Χαμβδᾶν itemque in Nicephori Phocæ Tab. edit. hujus pag. 184. lin. 13. et pag. 191. lin. 13. quam scriptionem ubique secutus sum. (40) Πρὸς αὐτοῦ εἶναι dixerat jam Agathias A. et 26. D. Similem phrasin habet Platard M. Bruto 990. B.

ληίσασθαι ἀναμιμνῆ, καὶ πλοῦτον συναγῆραι πλεῖστον, καὶ κλέος ἀειμνήστον ἀπενέγκασθαι. Καὶ δῆτα τὸ ἀκμαῖον καὶ νεανικὸν τῶν Ἀράβων³⁶ καὶ Ἀγαργηνῶν συναλίσας, κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας ἐχώρει, πᾶν τὸ παραπίπτον κατεμιπρῶν καὶ λείαν τιθέμενος· Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ῥωμανός, τὴν ἔσδοον τοῦτου ἀισθόμενος καὶ τὴν ὑπαίθρον καὶ βίσιαν καταδρομῆν, Λέοντα τὸν Φωκῆν (41), ὁμαίμονα τοῦ Νικηφόρου τελοῦντα, καὶ τῶν τῆς Εὐρώπης στρατιωτικῶν καταλόγων κατέρχοντα (δομέστικον Δύσεως Ῥωμαῖοι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ὀνομάζουσι), τῷ Χαμζῶδαν ἀντίθρον ἐκπέμπει, ἄνδρα γενναῖον καὶ νεανικόν, φρενήρη τε διαφερόντως, καὶ τὸ ξυνοῖσον ἐν περιστάσει ἐπιφράσασθαι πάντων, ὧν ἴσμεν, ἐπιβολώτατον· ᾧ θεὰ τις, οἶμαι, κατὰ τὰς μάχας δυναμῆται βροπῆ, ἅπαν τὸ ἀντίπαλον κτάστροφόμενη καὶ

A Ita florentem ac firmum Arabum et Saracenorum. quem coegerat, exercitum in fines Romanos ducit: obvia quæque incendit et diripit. Cognita ejus incursione atque impetu, aperta vi facto, Romanus imperator Leonem Phocam Nicephori fratrem, qui copiis Europæ præerat (domesticum Occidentis Romani hoc officium appellant), adversus Chambdanum misit. Erat Leo vir strenuus, animo forti, prudentia singulari, ad optima pro temporibus consilia invenienda unus omnium, quos quidem novimus, felicissimus; quem divinum aliquod, opinor, in bellis adjuvabat, numen, adversarios illi omnes subjiciens, obnoxiosque reddens.

[P. 11] β'. Πολλῶν γὰρ αὐτῷ συβράγέντων πολέμων παρὰ τὸν τῆς στρατηγίας καιρὸν, οὐδέποτε τοῦ ἐντικαθισταμένου ἀπῆλθε μειονεκτῶν, ἀλλ' αἰεὶ τὸ κλέον τῆς νίκης ἀποφερόμενος. Τῷ τοι καὶ Σκυθικῆς πρακτικῆς τὸν Ἰστρον παραιωθήσης τὸ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ (Οὐνους τὸ ἔθνος κατονομάζουσι), ἐπεὶ μὴ εἶός τε ἦν ὁ στρατηγὸς Λέων ἐξ ἀντιπάλου ταύτης ἠμπελέσθαι, ὑπεράριθμον ἐπαγαλλομένης τὸ πλῆθος τῆς φάλαγγος, σπανίζουσαν αὐτὸς καὶ οὐκ ἀξίωμαον ἴλην στρατιωτικῶν ἐπαγωγῶν, ἔγωγε μὴ ἐς τροῦπτον κίνδυνον φέρων ἐνσεῖσαι αὐτόν τε καὶ τοὺς συνεπομένους (42), λαθραῖως δὲ μᾶλλον τοῖς Σκύθαις ἐπιπεσεῖν, καὶ τι γενναῖον ὄρασαι καὶ ἀνδρικόν, καὶ ἰδεῖν εὐκλεᾶ σφετερισάσθαι. Ἄρτι γοῦν διὰ τῶν ἱουδαίων κρύβδην παραδραμῶν, καὶ τὴν ἑστυλίαν τῶν Ἰούδων ἐξ ἀπόπτου περιαθρήσας, καὶ τὸ πλῆθος τὸ ἀκριβὲς κατασκοπήσας, ἄωρὶ τῶν νυκτῶν ῥιχθὶ διαίρησας τὴν φάλαγγα, ἐπῆει τοῖς Σκύθαις,

B 2. Etenim, cum in curriculo imperiorum bella gessisset plurima, nunquam tamen inferior discessit ab hoste, sed victoriæ palmam semper consecutus est. Velut cum tunc exercitus Scythicus Istrum trajecisset (Hunnos gentem nominant), neque Leo dux aperto Marte decernere cum illo¹⁹ posset, quod acies hostium innumerabili multitudine superbiret, ipse vero exiguum infirmamque militum manum contra duceret, statuit in perspicuum periculum se suosque minime præcipitatum ire, insidiisque potius Scythas adoriri, ut sic præclaro aliquo ac forti facinore edito gloriam singularem adipisceretur. Ita cum per silvas clam accessisset, consideratis undique ex occulto Hunnorum castris, numeroque accurate perspecto, intempesta nocte exercitum trifariam partibus Scythas invasit, subitoque incursu tantam puncto temporis cædem fecit, ut ex multo maxima multitudine oppido pauci ela-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁶ Ἀράβων] Ἀγάβων cod.

(41) Leonis Phocæ contra Chambdanum expeditio incidit in a. 961, quo ipso tempore frater ejus Nicephorus Candiam expugnavit. Vide Pagi Britic. d. Annal. Baron. III. 875. D.

(42) Dicas Leonem expressisse hæc Plutarchi, *passare* 741. C. ἔβριψε φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸν ἰνδόνον· elegantia vero non opportune esse usum. iam constructio postulare videtur accusativ. φέροντα· participium autem φέρων hoc sensu rarissime aliter quam nominativum singularis et pluralis eperitur. Vide exempla ab Hemsterhusio collecta in copiosa disputatione ad Lucian. I. 349. quibus, præter ea Plutarchi quæ ibi enotavit, hæc nova nondem adjiciam: Themistocle 124. A φέρων πέσθηεν ἑαυτόν· Pericle 259. B. ἐπιβολὰς — ἐνθάδε φέρων εἰς τὸν δῆμον. Fabio Max 177. C. μὲδ' ἄλλουσιν αὐτοῦ τὴν δύναμιν φέροντες· Demetr. 14. F. φέρων αὐτὸν εἰς πότους — κατέβαλλε. Laonic. Institutis 238. G. τὴν κιθάραν αὐτοῦ πρόσπαττάλευσαν φέροντες. Idem jungit verbo ἐνσεῖω, ut sit loco nostro. Phocion. 751. F. ὡς δὲ φέρων νέσεισεν — τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πόλεον. Quibus in exemplis, tum in aliis, quæ hic scribere non attinet, solum nominativum vides dhiberi: item, ni fallor, in illis quæ viri docti ollegerunt ad Idiotism. Viger. 352. 593. 663. 758. bi tota hæc quæstio erudite illustratur. Adde, ἔρων sequenti imperativo adhortantis esse, ac si-

gnificare, *age, eia*. Philo apud Euseb. Præparat. Evangel. 243. B. καὶ μοι φέρων λέγε, *dic ambo te*. Origenes Philocalia 89. A. ubi Tarinus vertit, *age, responde*. Porphyrius Vita Plotini 17. C. Nam habet participium φέρων eamdem vim adhortandi, quam imperativus φέρε in φέρε εἰπεῖν. Quod significare, *fac dicamus*, h. e. *verbi causa, exempli gratia*, quis est qui nesciat? Tametsi in eo offendit homo cum primis acutus Kusterus ad Suid. I. 20. A. δταν ᾧ μὲν λυσιτελεῖς τὸ καθέζεσθαι, καθέζηται. ᾧ δὲ ἀνακεῖσθαι, ἀνάκειται· τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν. Ad quæ annotavit: *Loco huic aliqua desunt, et ultimis verbis istis nullus omnino sensus inest: quæ ratio est, quare ea in versione prætermiserim*. Sed agitur de categoria Aristotelica nona, quæ est positionis, cum, ait Suidas, *sederit cui id expedit; et cubuerit, cui cubare expedit. Fabricanti, verbi gratia*. Nempe, λυσιτελεῖς ἐστιν ejusmodi homini τὸ ἀνακεῖσθαι, sicut scribenti v. c. sedere. Alios verbum φέρω in fraudem impulit, quod confuderunt cum Latino *aufferre*. Velut Robertum Balforem in Gelasii Cyziceni Historia Concil. Nicæni I, 358. C. τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἀναλαβὼν καὶ τὰς νόσους φέρων· *infirmitatem nostram [sic] suscipiens, et morbos auferens*. Verte, *et morbos ferens*. Est allusio ad Isaiæ LIII. 4. ubi Vulgata: *Languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit*. Ἐνσείωικας eodem sensu quo nostro loco adhibetur 72. D.

berentur. Hunc Leonem ducem Romanus Augustus in Asiam transmisit, si quo modo barbarorum perniciosas grassationes cohibere posset, et mala, quæ impudenter inferre non verebatur, reprimere. Dux, cum ex Europa profectus in Asiam venisset, Chambdanique audaciam ac duritiem auditu acciperet, templa et oppida succensa videret, diruta castella, desolatam incolis regionem, iis violenter in captivitatem abductis, operæ pretium duxit, ne in apertum periculum quas ducebat copias projiceret, neve aperto Marte cum tanta barbarorum multitudine aciem componeret, quæ multas jam victorias retulisset, felicique, quam experta erat præter expectationem, fortuna superbiret: cum præsertim innumera pœne multitudine hominum probe armatorum confertas turmas inferret; ipse exiguam infirmamque manum ductaret, Sarcenorum faustis adeo successibus pavidam, iisque tropæis, quæ quotidie erigebant: sed ut potius opportunissima præruptaque loca occuparet, inque locatis insidiis hinc inde transeuntes hostes observaret, atque illis in lubricis ancipitibusque viarum angustiis occurrens, in transitu fortiter cum eis dimicaret.

3. Sic animo attento deliberanti Leoni duci in mentem venit, verbis quoque exacuere exercitum, cumque exhortationibus firmare, quando ex reforet adversus barbaros signa movere, et alacriorem ad bellum reddere. Ita in concionem ascendens, cum paulisper siluisset, cohortationem ejusmodi instituit: « Omnes legiones vestras, commilitones, communis noster dominus et imperator, quod firmas, nec virtute in bellis minus quam usu in re militari præditas esse sciret, in Asiam Chambdani incursionibus populationibusque defessam jam atque ruentem, summa imperii mihi tradita, transmisit. Quamobrem hortor et suadeo, non ut fortiter rem geratis contra adversarios (neque enim cohortatione vos puto indigere, qui virtutem et audaciam a puero præstitistis), sed ut quam prudentissimo consilio hostem expugnetis. Nam non tantum violento impetu bellum solet provehi, quantum judicii prudentia et victoriis per calliditatem opportune

Α και τοσοῦτον φόνον αἰφνίδιον εἰσπεσόν ἐς τὴν καιροῦ ῥοπήν ἀπειργάσατο, ὡς εὐαριθμητοὺς ἀμυθῆτου πλήθους διαφυγεῖν (43). Τοῦτον τὸν τὴν ἡγὸν Λέοντα Ῥωμανὸς ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὴν διεβιδάσατο, εἰ πως ἀλλὰ τὰς τε τῶν βασιλῶν ἐπιδρομὰς ἀναστελλεῖ, καὶ τὰς ἀνάδην τοῖς ἀναχαιτίσοι ἐπαγωγὰς. Ὁ δὲ στρατηγός, ἐπὶ Εὐρώπης ἀπάρας τὴν Ἀσίαν κατεῖλε, αὐθαδὲς καὶ ἀτέραμον τοῦ Χαμβδάν ἠνωσθέντος καὶ κώμας πεπυρολημμένας ἑώρα, καὶ ῥίον κατασκαφὰς, ἐρημίαν τε τῶν κατοικηθῆναι ἀπαγωγὴν, ἔγνω, μὴ ἐς προὔπτον ἐνείναι τὴν στρατιάν, μηδὲ τῷ βαρβαρικῷ ἐμφανὲς ἀντιπαρατάττεσθαι πλήθει, πολλὰς ἀνηρημένῃ νίκας, ταῖς δὲ παρ' ἐλπίδα γυναικῶν, μυριαθρώπους τε καὶ ἐς τὸ ἀκέραιον ὠπλισμένους ἐπιφερομένῃ τὰς φάλαγγας καὶ μετὰ εὐαριθμητόν τε τὴν στρατιάν καὶ οὐκ ἐπιπρόσθετον αὐτὸς ἐπαγόμενος, κατεπτηχυσίαν τε τὰς τῶν ῥηγῶν εὐμερίας καὶ τὰ καθ' ἑκάστην κατεῖλεν, ἀλλὰ καὶ ἐπικαιρότατα ἐπὶ τῶν μνώδῃ τῶν χώρων καὶ προλογίζεῖν κατὰ τὰς διεξόδους ὑποτρεῖν ὑπαντιάζειν τε τῶν ἐπὶ τῶν ἐπισημασίαις καὶ ἀμφοτεροῦ ἀταρπιτῶν, καὶ καρτερώς ἀγωνίζεσθαι, ἐπὶ καὶ διοδεύειν.

γ. Ὅτω δὴ γνωσιμαχίσαντι καὶ βουλευσάντων τῶν στρατηγῶν Λέοντι ἐπέβη (44), καὶ λόγους ἀλεῖψαι τὴν στρατιάν (45) καὶ παραίνεσιν ἐπιβρῶσαι, κατὰ τῶν βαρβάρων ἠνίκα ὡς γὰρ καὶ θαρβύλεωτέραν ἐργάσασθαι πρὸς τὸν τοῦ Διαναστᾶς οὖν ἐπὶ τοῦ πλήθους καὶ μετὰ τῆς τοιαύτης εἰσηγεῖτο παραίνεσιν. « Ἀπὸν ἡμῶν (46) στίφος εἰδὼς ἄριστον, ὡς περὶ αὐτοῦ γόν τε τὰ πολέμια, καὶ τακτικῶς ὑπόπλεον, ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ὁ κοινὸς ἀμφοτεροῦ σπότης καὶ βασιλεὺς, κάμνουσαν ἤδη καὶ ἐπὶ κεκλιμένην ταῖς τοῦ Χαμβδάν καταδρομῆς ἐπὶ προνομίαις, ἐμοὶ τὴν τῆς ἡγεμονίας ἐγγεμισμένην, διεβίβασε. Παραίνω τοίνυν καὶ συμβουλεύω οὐχ ὅπως γενναίως ἀντιτάξοιθε τοῖς ἐχθροῖς ἵνα γὰρ μὴ δεῖσθαι λόγων ὑμᾶς ἐναγόντων ἐπιπρόσθετον, οἷς ἐξ ἀπαλῶν ἀνδρεία μετὰ τόλμης ἐπιπρόσθετον, ἀλλ' ὡς ἂν ἄριστα βουλευσάμενοι καταπολεμήσοιθε τὸν ἐχθρὸν Πόλεμος γὰρ οὐ τοσοῦτον

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁷ ἀλλατῆς τε cod. ³⁸ ἀταρπιτῶν cod. ³⁹ γνωσιμαχίσαντι cod.

(43) Hic locus: *Hunc Leonem* usque ad finem D capitis a Combessio couversus, servatus legitur apud Pagium III, 876.

(44) Apud Agathiam προσῆλθε, 56. D. in phrasi quam Leo respexit,

(45) Confer Agathiam 27. B. Ὑπαλείφειν metaphorice dici pro *incitare, concitare*, jam Stephanus monuit in Thesaurō. Addam, eleganter usurpari de vaporibus, qui rigant atque humectant Sic S. Gregorius Nyssen. de hom. officio I. 69. A. membranam cerebrum ambiro, περικτυσομένην ἐν αὐτῇ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ τοῖς ἐκείθεν ἀτμοῖς ὑπα-

αλειφόμενῃ. Idem ibid. 134. C. ἡ ἀπ' ἐκείνου ἀνάβητος ὑπαλείφει τὸν περιεκτικὸν τοῦ ἐγκεφάλου ὑμῶν. Unde metaphorice sicut *imbuiere* apud Latinos S. Ignatius Epist. 19. A. ἐμὲ γὰρ ἔδει ὑπὸ τῶν ὑπαλειφθῆναι πίστι, νοθεσίᾳ, ὑπομονῇ. Ita enim arbitrator veram esse lectionem. *Vetus interpres* dicitur legisse ὑποληφθῆναι: vertit, me enim operatus a vobis suscipi. Simplex ἀλείφειν pro *incitare* habet vel Cedrenus II. 678. D.

(46) Quæ Leo Phocas hic concionatur, imitatio sunt orationis Belisarii ad exercitum apud Agathiam 161. C.

τιπάλου κιοτορθοῦσθαι βροπῆς εἰωθεν, ὅσον εἰδου-
 ας προνύλα καὶ τροπαίων, ἐπαγωγῆ ῥαδιοργουμένη
 κατὰ καιρόν. Τὴν μὲν οὖν παράταξιν τῶν ἐχθρῶν
 ἔσασφως, ὅστ, διὰ τῶν τῆδε πεδίων ἐκκίχεται, ὡς
 ὀλλή τε ἔστι καὶ ἀριθμὸν ὑπερβαίνουσα· τὴν δὲ
 αθ' ἡμᾶς στρατιάν γενναίαν μὲν καὶ νεανικὴν τῆ
 εἰ ῥῶμη καὶ τοῖς φρονήμασι καὶ αὐτὸς εἶναι φημι·
 ἐλθέι δὲ καὶ ταῖς φάλαγγιν οὐκ ἂν φαίη τις ἀξιό-
 λαχον (47). Δεῖ οὖν Ῥωμαίους ὄντας μεμηχανῆσθαι
 ἔσ καὶ βεβουλεύσθαι δεόντως ἐν τοῖς ἀπόροις ἐξευ-
 ρίσκειν τὰ πρόσφορα, ἀρῆσθαι τε πρὸ τῶν δεινῶν
 τὰ ξυμφέροντα. Μὴ οὖν ἀλογίστε φορᾶ καὶ παρα-
 ὀλοῖς τολμήμασιν εἰς προῦπτον αὐτομολήσωμεν
 ἴλεθρον. Τόλμα γὰρ ἀχαλίνωτος ἐς κίνδυνον εἴωθε
 συνωθεῖν, ἡ δὲ μετὰ λογισμοῦ μέλλῃσι διασώζειν
 οἶδε τοὺς κεχρημένους αὐτῆ.

δ'. « Παραινῶ τοιγαροῦν, ἄνδρες, μὴ διακινδυν-
 οῦειν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τόπων τῶν πεδινῶν
 ἰκαθῆκτοις ὀρμήμασιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐρυμνῶν ἔλλο-
 χῶντας τουτωνὶ χωρίων τὴν ἐκείνων ὑπομένειν
 ἀφῆξιν καὶ διάβασιν· τῆνικαῦτα δὲ τοῦτοις ἐβῶμε-
 νέτερον ἐπιτίθεσθαι καὶ γενναίως ἀντικαθίστασθαι.
 Ταῦτη γὰρ οἶμαι (σὺν θεῶ φάναί) κρατήσιν τε τῶν
 ἐχθρῶν, καὶ τὴν λείαν ἄπασαν τῶν ὀμοφύλων πρὸς
 ἡμᾶς ἀνασῶσασθαι. Τῷ γὰρ ἀπροσδοκῆται τῶν
 ἐπιδρομῶν δουλοῦσθαι εἴωθε τὰ πολέμια (48), καὶ
 ταῖς αἰφνιδίῳις ὑπεξελάσει τὰ ὑπέραυχα καὶ ἀλα-
 ζονικὰ πέφυκε φρονήματα θραύεσθαι. Τὴν τε οὖν
 ἡλικιωτῶν ἀρετὴν διατηροῦντες καὶ τὴν σύντροφον
 πρὸς τοὺς ἀγῶνας εὐγένειαν, τοῖς ἐναντίοις ὑπαντιά-
 ζετε, ὅτε σημήνω ταῖς σάλπιγγι. » [P. 13] Τοιαύτην
 μὲν ὁ στρατηγὸς τὴν παραινέσιν ἐξηγήσατο· ὁ δὲ
 στρατὸς ἠλάλαξέ τε καὶ ἐπεκρότησε, καὶ ὡς τὰ
 κράτιστα ὑποθεμένῳ ἢ ἂν ἡγοῖτο ἐπέσθαι προθύ-
 μους⁴⁰ ἦν· Ἐνέδραις οὖν διειλήφει τὴν ὁδὸν, ἀποτό-
 μους τὰς ἀκρωρείας προβαλλομένην, κρημνώδεις τε
 καὶ σπραγγώδεις ὡς τὰ πολλὰ, τὰς ὑπυρείας δὲ
 βαρῶδεις τε καὶ ἀμφιλαφεῖς πρέμων τε καὶ
 παντοδαπῶν ἰδέαις φυτῶν. Ταῦτη προλοχίσας ὁ
 στρατηγὸς καθῆστο, τὴν τῶν βαρβάρων προσμένων
 ἐπύλοισιν. Ὁ δὲ Χαμβδάν, τῷ τε πλῆθει τῶν ἐπεπο-
 μένων καὶ ταῖς φάλαγγι σοβαρευόμενος καὶ γυ-
 ρόμενος, τῆ τε τῶν λαφύρων πλησμονῆ καὶ τῆ τῶν
 αἰγμάλων ἀπαγωγῆ ἐπαυρόμενός τε καὶ βρεν-
 θυόμενος, πολλὰς κατὰ θάτερα τὰς ἐπεξελάσεις
 ἐποίητο (49), ἐφ' ἵππου θηλείας καὶ μέγεθος καὶ

A partis. Copias 21 hostium per hos campos effusas
 probe nostis tot esse ut numerum superent: exer-
 citum nostrum intrepidum et alacrem virtute ani-
 moque esse vel ipse fateor: multitudine catervisque
 militum firmissimum ad pugnam nemo facile dixe-
 rit. Proinde debemus, quandoquidem Romani
 sumus acumen consiliumque debuit adhibere,
 quemadmodum in loco difficili constituti conve-
 nientia inveniamus, utiliaque potius quam exitiosa
 consilia capiamus. Ne igitur inconsiderato impetu
 ausisque temerariis in apertam ruamus perniciem.
 Nam effrenata audacia in periculum solet conjici-
 cere, cunctatio cum iudicio conjuncta servare
 potest illos qui ea utuntur.

B 4. « Quare vos hortor, commilitones, ne locis
 campestribus in discrimen vos adversus barbaros
 intemperatis incursionibus asseratis, verum ut, in
 regionibus natura munitis illis insidiantes, eorum
 præstolemini adventum se transitum: tunc autem
 ut fortiter eos adorti acriter rem geratis. Sic enim
 opinor (pace Numinis dixerim) nos et superaturos
 hostes, et prædam omnem popularibus nostris
 ereptam recepturos. Habent enim hoc adversarii,
 ut improvisis percillantur incursionibus, utque aggres-
 sionibus repentinis elati atque impotentes animi
 eorum frangantur. Ita juvenilem virtutem servan-
 tes, et assuetam in præliis generositatem, adversari-
 iis occurrere, ubi tubis signum dedero. « Ilac ha-
 bita oratione a duce, exercitus, 22 clamore plau-
 suque sublato paratus erat eum, ut optima sua-
 dentem, sequi quacumque duceret. Proinde insi-
 diis iter cingit, quod cum cacumina prærupta, ardua
 et cavernosa sane protendebat, tum dorsa mon-
 tium voraginoso, silvis et cujusque modi stirpibus
 opacata. Ibi insidiis ante positis prætor consederat,
 barbarorum exspectans adventum. Chambdan,
 subsequentium multitudine catervisque fretus et
 insolens, neque minus elatus atque superbus ob
 prædæ copiam quam ob abstractionem captivorum,
 frequenter utroque procurrabat, vectus equa, tum
 magnitudine, tum pernicitate singulari, modo clau-
 dens modo antecedens agmen, lanceam vibrans, ac
 nunc permittens auris, nunc rursus crispata ad
 se recipiens. Ubi vero emensa equitabili via ad

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁰ προθύμως. Sic cod.

(47) Reddidi firmissimum: fortasse rectius D
 pærem.

(48) Leo frequentat utrumque, πολέμιος et πολε-
 μικός. Ἀγαθὸν τὰ πολέμια 20. C. 23. B. (ex Aga-
 thia 17. A. 24. B. 30. D.) αὐτοῦργόν τε τὰ πολέμια
 12. A. δραστηκώτατος τὰ πολέμια 54. D. ἐξήσκει
 τὰ π. 22. νεανικούς τὰ πολέμια 52. B. Dionysius
 quoque Halicarnassensis dixit τὰ πολέμια δεινός.
 De Lysia 5. 481. A. Contra πολεμικά Leo 3. D.
 his: 14. C. 31. B. 39. A. 75. C. Πολέμια Agathias,
 quem noster imitatur, sæpe (ut nunc quidem sunt
 edd) adhibet, 19. B. 31. A. 56. B. 60. B. 75. C.

92. A. 105. B. 117. B. 159. C. 101. B. 162. A. πο-
 λεμικῆ rarius, 130. B. 160. A. Cæterum locus
 communis apud Leonem commodius sic reddatur:
 Sæpe enim res hostium impr. inc. percillantur, re-
 pentinissime aggressionibus franguntur elati atque
 impotentes animi. In versione secus est.

(49) Voces ἐπιέλασις et ὑπεξελάσεις non sunt
 in Lexicis: hac utitur Leo 12. D. illa hic et 32.
 A. 45. B. C. 77. C. 82. B. Παρεξέλασις 92. B. et
 94. C. Τὰς ἐπελάσεις ἐποιοῦντο habet Agathias 22.
 A. 35. C.

fauces appropinquaverat, angustisque et asperis locis conclusi barbari acie soluta ut quisque poterat per crepidines nitebantur, tum dux, signo tubis dato, excitatis circa sese insidiis, obviam se barbaris obtulit.

καὶ τοῖς στενωπῶσι καὶ ἀνωμάλοις συνελθόντες καὶ ὡς πη ἐνὸν ἦν ἐκάστη, κατὰ κρημνῶδη διήεσαν, στρατηγὸς καὶ τῶν λόγων διαναστήσας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν,

5. Ita cuncti, gladios dstrictos in manus sumentes, hostes itinere defatigatos strenue ceciderunt, cum ipsi integri ad illos accessissent. Neque multum abfuit quin ipse Chambdan a Romanis caperetur : nisi, ut **23** erat alias acutus et promptus ad recta consilia in difficultatibus invenienda, argentum et aurum, quod secum portaverat, temere per viam spargi jussisset : qua re Romanorum in colligendo auro occupatorum distracto impetu, cum paucis protectoribus periculum effugit. Tanta autem dicitur hoc prælio barbaræ multitudinis facta esse clades, ut per agros illos acervi ossium humanorum ad hunc usque diem conspiciantur. Dux, hujusmodi victoriis ac stratagematis ingenti barbarorum multitudine debellata ac deleta, postquam arrogantem jactationem Chambdani in ignobilem atque ignavam timiditatem fugamque convertisset compulissetque, suis unum in locum congregatis, convecta, tum barbarica, tum etiam Romana præda, quam in populatione barbari collegerant, ejus majorem partem exercitui distribuit : captivos viatico donatos ad suam quemque domum reverti jussit : deinde Saracenis, quos hoc bello captivos fecerat, in vincula coniectis, conclamata victoria, gratulatione rei bene gestæ Providentiæ facta, ad imperatoris numen ire contendit, Constantinopoli triumphaturus. At milites duces plausu efferebant, admirantes haud immerito, et virum prædicantes, qualem neminem alium tulisset ea ætas : neque minus a felicitate eum celebrabant, cum viderent, ex sententia in bellis illi uni omnia procedere. Ipse ut **24** Constantinopolim venit, cum præda quam plurima et captivis Saracenis permultis ingressus, a Romano imperatore magnifice receptus est,

δρόμον ὑπερφυοῦς ἐποχοῦμενος, καὶ τῆς σπηλῆς μὲν οὐραγῶν, πῆ δὲ προοδεύων (50), καὶ δόρυ σείων, καὶ ταῖς αὔραις μεθίεις, εἰτ' αἰθρῆς ἑλκῶν πρὸς ἑαυτὸν κραδαινόμενον Ἐπὶ δὲ ἰππύλατον ὁδὸν διελθὼν ταῖς δυσχωραῖς προσέειπεν τῶν τῶπων οἱ βάρβαροι τὴν φάλαγγα διελάσαντα ταῖς σάλπιγγι τὸ ἐνωάλιον ὑποσημαῖα ὑπηντίαζε τοῖς βαρβάροις.

ε'. Καὶ πάντες ἐπὶ τῶν ξιφῶν εἶχον τὰς ἐκείνων καὶ ταῦτα σπασάμενοι ⁴¹ ἐπιστρεφάδην ἔκτερον ἀντίπαλον κεκμηκὸς τῆ ὁδοιοποιίᾳ, ἀκμήτας ⁴² τούτῳ πελάζοντες. Καὶ κἄν καὶ αὐτὸς ὁ Λεὼν ἦλθω μικροῦ πρὸς τῶν Ῥωμαίων δορυφόρος μὴ, τὴν ἄλλως ἀγχινοῦς ὦν κἄν τοῖς ἀπύροις ἐκείνοις ἐνοῆσαι τὰ δέοντα, τὸν δὲ ἐπεφέρετο ἔργον αὐτῶν. Β χρυσὸν χύδην ἐπὶ τῆς ἀτραπιτοῦ διασπείρειν ἐπέταξεν ᾧ καὶ περισπάσας τὴν τῶν Ῥωμαίων ὁρμῆν, ἀσχοληθέντων τῆ τοῦ χρυσοῦ συλλογῆς, καὶ ὀλίγων ὑπασπιστῶν μόνις τὸν τοιοῦτον διαπείρειν κίνδυνον. Λέγεται δὲ τοσοῦτον αὐτοσυργῆται πρὸς τοῦ βαρβαρικοῦ πλήθους πρὸς τῶν Ῥωμαίων πρὸς τούτων τὸν πόλεμον, ὡς πολλαχοῦ τῶν χωρῶν ἀνωγεινῶν σωρείας ἀνθρωπειῶν ὀστέων ὄρυσθαι μὴ ἐκείνων. Ἐπεὶ δὲ τοιοῦτοις τροπαίοις καὶ στρατηγίᾳ τὴν πολυάνθρωπον πληθὺν τῶν βαρβάρων ἔπεισεν ἡγεῖσθαι καὶ διέφθερε, καὶ τὸ ἄριστον τοῦ Χαμβδάν καὶ τετυφωμένον εἰς ἀγνήν καὶ ἐκείνον δειλίαν καὶ φυγαδεῖαν κατέσπασε καὶ ἐπέταξε τοὺς ἀμφ' αὐτὸν συναγροχῶς καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν ἀξας, ὅση τε ἦν βαρβαρική, [P. 14] καὶ ὅση Ῥωμαϊκὴ ἐκ τῆς προνομῆς τοῖς βαρβάροις ἐπέταξε ταύτης τὸ πλεῖστον τῆ στρατιᾷ διένειμα καὶ αἰχμαλώτους ἐφοδιάσας ἐπὶ τὰ σφῶν ἦν ἀπὸ τῆς ἐξέπεμπε τοὺς δὲ τῷ πολέμῳ ληφθέντας ἀσφαλιστάμενος τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐπαίνων ἐπέταξε καὶ τῆ Προνοίᾳ τὰς εὐχαριστηρίους ἐπέταξε ἐπέταξε, καὶ πρὸς τὴν αὐτοκράτορα δυναστείᾳ ἔταξε, θριαμβείσων εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὁ δὲ πρὸς ἐν κρότοις εἶχε τὸν στρατηγόν, ἀγάμενοι τῶν ἐκείνων τὸ εἶδος, καὶ ἄνδρα ἐπιφημιζόντες, οἷον μὴ εἶδον ἄλλον τὴν τότε γενεάν, καὶ τῆς εὐτυχίας ἐπέταξε ἐξεβίβασον, κατὰ ῥοῦν αὐτῷ προχωροῦντα τὸ ἐκείνων

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴¹ σπασάμενος cod. ⁴² ἀκμήτας cod. ⁴³ ὁ στρατηγόνισατο cod. Loge κατηγωνίσασατο. vid. 14. B.

(50) Verbum προοδεύω miror item in Lexicis D omisum, cum utantur, præter Leonem h. l., scriptores bene multi. S. Joannes Chrysost. In natiuitat. Præcursoris VII 393. 27. ὁ Ἰωάννης προοδεύων τοῦ Κυρίου. S. Basilius Non adhærendum esse rebus sæcular. I, 569. C. οἱ δὲ προοδεύσαντες ἀνελεῖνον τὸν φτεῦστανα. Quæ ipsa verba iterat Nicetas Heracleæ metropolita Catania in Job 608. C. Item participio προοδεύων Germanus Cpolitianus Orat. in S. crucem 320. B. Frequentius tamen usurpatur participium præterit. act., velut a Luciano Hermetim. I. 815. 23 ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευόντων ἔχουσι. Unde fortasse S. Gregorius Nyssenus In Cantic. Canticor. I. 501. A. τοῖς ἔχουσι τῶν προωδευόντων ἐπόμενος et Eusebius Histor. Ecclesiast. 4. A. ἀνθρώπων γε μὴν οὐδαμῶς εὐρεῖν οἷοί

τε ὄντες ἔχνη γυνὰ, τὴν αὐτὴν ἡμῖν προωδεύοντα ὁδόν, se conscribentem historiam ecclesiasticam novum neque ulli antea tentatum iter ingressum (minus opinor accurate: quandoquidem prius historiam ecclesiasticam condidisse S. Lucas dicitur, inde ab ortu Christi, quæ historia ipsa Evangelio et Actis Apost. continetur). Participium προωδευόντως pluraliter apud S. Gregorium Nyssenus De beatitudin. 813. D. τινὸς τῶν προωδευόντων et In laudem fratris Basillii II 914. D. τῶν ἐκείνων προωδευόντων. Numero singulari Eusebius Demost. strat. Evang. 187. D. τὸν προωδευόντα τοῦ Ἰησοῦ Participium perf. pass. ibidem 125. B. τὰ προωδευμένα, ad ea quæ antecesserunt. Alius Leo eodem sensu ait προτορευόμενος 4. A. 79. B. 61. D. 95. D. προηγόμενος 95. B.

λέμων ὀρῶντες ὡς μάστιγα. Ὁ δὲ κατειληφώς Α Βυζάντιον, ἐπεὶ μετὰ πλείστης ὀρίων δορυαλώτων Ἀγαρηῶν εἰσῆι, ὑπεδέχθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ῥωμανοῦ φιλοτίμως, καὶ ἰ θεάτρον θριαμβεύσας, τῷ πληθει τῶν ἀνδραπό- ν καὶ τῶν λαφύρων τοὺς θεωμένους ἐξέπληξεν· οἰδᾶς τε καὶ τιμᾶς, ἀναλογούσας τοῖς πόνοις, ατρηγὸς λέων τὴν Ἀσίαν ἔσωσε (51), καταγωνισάμενος τὸν Χαμβδᾶν, φυγάδα τε καὶ ἀλήτην εργασάμενος (52).

5. Νικηφόρος δὲ ὁ Φωκᾶς (53), ὁ τοῦ ῥηθέντος οντος σύναμος ⁴⁴ (ὁεὶ γὰρ ἀνακεφαλαιωσάμενοι ν λόγον καθ' εἰρμὸν πρόσω τῆς ἱστορίας χωρεῖν), τῇ τῶν Κρητῶν πελάσας ἐκεῖ διεγείμαζε, καὶ ν τε στρατὸν τὰ πολεμικὰ διεγύμναζε, καὶ τὰς ἐπόλεις ἐτεκταίνετο, ἐπεὶ περ κατὰ νοῦν αὐτῷ Β ντα προῦκεχωρήκει, ἄρτι τοῦ ἤρος ἐκ τῆς χειμ- νῆς τροπῆς ἡρέμα προκύπτος, τὸν περὶ αὐτὸν θοπλίσας στρατὸν καὶ εἰς βαθεῖαν παραταξάμενος λαγγα, τὰς τε σάλπιγγας ἐπαυλήσας καὶ τὰ τύμ- να καταγῆσας κατὰ τοῦ ἄστους ἤλαυνεν. Ἐν φ ὁ στρατηγὸς τὴν ἴλην κατὰ μέτωπον ἐκρατύειτο, ἰ εἰς πλαίσιον τὰς δυνάμεις συνέταττε (54), γύνοιον αικιὸν ⁴⁵, ἀκκιζόμενόν τε καὶ θρυπτόμενον, αμὸν ἐπιεικῶς τυγχάνον καὶ ἀναιδῆς, τῶν προμα- εῶνων προκύπτον, γοητείας ἐποιεῖτο τινὰς καὶ

A perque Circum triumpho acto, captivorum ac spoliolorum copia in stuporem spectantes rapuit, præmiis subinde et honoribus pro laborum magnitudine a principe acceptis. Leo dux, fuso, fugato, exagitato Chambdano, hunc in modum Asiam servavit.

6. Nicephorus autem Phocas, Leonis, de quo diximus, frater (oportet enim repetita narratione in serie historiarum procedere), cum admotis ad Cretensem urbem castris illic hiberna duceret, ac exercitum militaribus studiis exercebat, obsidionalesque machinas fabricaret, cum omnia illi ex sententia cessissent, verna paulatim tempestate ex hiberna mutante ac apparente (55), armato qui præsto erat exercitu, inque altam phalangem instructa acie, elangeatibus tubis, tympanisque perstreptentibus, contra oppidum profisciscitur. Dum vero dux turmas a fronte firmat, et in agmen quadratum copias constituit, impudica quædam, procax, fastidiosa muliercula, petulaus admodum ac proterva, a propugnaculis prospiciens, præstigijs quasdam et incantamenta peregit. Ferunt enim

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁴ σύναμος. Ea vox in codice ommissa, recenti manu superscripta est. Paulo post auctor vel librarius scribere debuisset ἀνακεφαλαιωσάμενον aut ἀνακεφαλαιωσαμένον. ⁴⁵ ἡτερηκόν cod.

(51) Hujus prælii meminerunt et Nicephor. Phocas Tactic. supr. 123. B., et Anonym. inedit. (a), uem Jul. Pollucem dicunt (vid. sup. 197. B.) in uno modum: Ὁ δὲ πατρικίος λέων καὶ δομέστικος ἦς Δύσεως, ὁ ἀδελφὸς τοῦ μαγίστρου Νικηφόρου, πέμψητὴ παρά τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Ἐφῶν, ἀντιπροσ- πᾶν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, διὰ τὸ μὴ εὐρεῖν τὸν ἄθεον αμβδᾶν ἀσχεπᾶστον τὴν Ἀνατολήν, καὶ πραιεῦσαι αὐτὴν αἰχμαλωτῆσαι αὐτήν. Καὶ δὴ ὁ πατρικίος λέων ἦν πατρικίω καὶ στρατηγῷ Καππαδοκίας Μαλείωφ αὐτὸς τοῖς λοιποῖς στρατηγῶσι ἐνωθεῖς, καὶ μαθὼν δὲ Χαμβδᾶν ἐξῆλθε κατὰ Ῥωμᾶίων, κουρσοῦων καὶ ἰχμαλωτῆζων ἀφειδῶς, ἐπισυνάξας τὸν ἅπαντα λαὸν αὐτοῦ, ἐκράτῃσε τὴν κλεισοῦραν τὴν οὕτω καλουμένην Κύλινδρον. Ἐποστρέψαντος δὲ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ἀλαζόνος Χαμβδᾶ, καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ κλεισοῦρᾳ εἰσελθόντος, πολέμου κροτηθέντος ἡτή- ησαν οἱ Ἀγαρηνοὶ· καὶ ἦν ἰδεῖν αὐτοὺς ἀνατρομέ- λους, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκυλομένους. Μικροῦ δὲ δεῖν καὶ αὐτὸς ἂν ὁ Χαμβδᾶς ἐκρατῆθη. Πάντα δὲ ἐν τῷ πολέμῳ κρατηθέντα λάφυρα, μετὰ καὶ τῶν ζωρηθέντων ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ (δ), τὸ Βυζάντιον ἀπηνέγκατο, καὶ ἐν τῷ θριζίμῳ διεβίβασεν· Eadem fere incertus Continuator Script. post Theophan. 299. D. 300. A. B. quo eos qui Latina versione aggre careant rejicio: ibi pugna εἰς τὸν τόπον Ἀνδρασσῶν λεγόμενον commissa dicitur. Idem nomen habet Cedren. II. 643. C. Scylitza ms. Ἀδαρασσῶν. De eodem prælio Abulpharagius Histor. dynast. 313. A. edit. Pocock.

(52) Initium hujus capituli usque ad verba: contra oppidum profisciscitur a Combessio versum apud Pagium III. 875.

(53) Candiam expugnavit Nicephorus a. 961, ut docet Pagius I. c. A. Sub idem tempus Basilii Pe-

(a) Cod. Vat. N° 163. fol. 60. verso.

C tini in Romanum Imp. conjuratio deprehensa est, de qua Cedren. II, 644. B.

(54) Agathæ dictio 23. A. De variis significatio- nibus vocis πλαίσιον. Salmasius De re mili- tari Romanor. 118. C. ego verti ut Xylander illa Plutarchi M. Anton. 935. D. ἐν πλαίσιω τὸν στρατὸν ἤγε, processit quadrato agmine. Habet etiam Syne- sius edit. Petav. 245. B. Eadem vocem restitue S. Ephraim Syro De judicio III, 404. B. C. ἐκ με- ταφορᾶς τῶν ἐνίοτε μὲν ἐν πολέμῳ παρά τῶν ὑπ' ἐναντίων [i. ὑπαναντίων] παραχθέντων, τῷ δὲ τοῦ πλουσίου σχήματι, ὅπερ ἐστὶν ἐπὶ μήκους τετράγω- νον, εὐθέως ἀσφαλιζόμενον. Inepte interpres: qui aliquando in bello ab adversariis turbantur, figura autem divitis, id est signi crucis, quæ est in longitu- dine quadrata, statim protecti etc. Lege, τῷ δὲ τοῦ πλαίσιου σχήματι· et fort. deinceps, ὅπερ ἐστὶν ἐπίμηκες τετράγωνον. Apud Plutarchum De solert. animal. 979. F. sensu adhibetur insolentiore de thynnorum natantium ordine, cubi formam refe- rente: ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι, καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν, ἕξ ἴσοις ἐπιπέδοις πε- ριζόμενοι: [id Xylander mire vertit, univertis in sex planas superficies distributis: sensus est, sex superficies æqualibus circumclusi: continetur enim cubus superficies sex]· εἴτα νήχονται τὴν τάξιν οὕτω τὸ πλαίσιον ἀμφοῖστομον διαφυλάττοντες. Ubi certe non pro quadrato oblongo sive rectangulo, quod aiunt, sed pro quadrato perfecto aut cubo quaquaversus versatili accipiendum videtur.

(55) Verna paulatim tempestate ex hiberna mutante ac apparente. Ea retinuit ex Combessiana apud Pagi III. 875. B. sed quis nescit χειμερινὴν τροπὴν brumam esse? ut ideo ad verbum sit: verna tempe- state ex bruma paulatim emergente.

(b) Adde sic.

Cretenses vaccinationibus, fraudibus impis et A erroribus addictos esse, harumque rerum scientiam a Manichæis et a Moamethe antiquitas accepisse. Neque hac sola re petulantia muliercula protervitatem atque audaciam manifestam reddidit: verum, sublata quoque plus quam tempus postulabat tunica nudatoque corpore, in ducem dicteria et execrationes jecit. Tum vero sagittariorum peritorum aliquis intento arcu importunam mulierem confixam de turribus in terram dejecit, ut, evestigio disrupta, efflata animula pœnam insolentiae acerbo interitu consequeretur. 56. Jam vero acri pugna conserta, restiterunt per tempus aliquod Cretenses, strenuo fortique animo ex muris dimicantes, ac Romanorum non paucos vulnerantes.

7. Qua re perspecta, prætor petrarias celeriter adduxit, barbaros lapidibus peti jussit. Ad hæc muris admovit helepolim: arietem hoc inventum Romani vocant, propterea quod ferrum, quod trahi præfixum oppidi mœnia pulsat, ad capitis arietini formam effictum est. Petrariis crebra saxorum pondera rotantibus, parvo negotio barbari repressi sunt. Interim, ariete muris insinuatò, majoreque impetu eos quatiente, viri non pauci, lapidarum instrumenta gerentes, fossam ingressi sunt: inde suffodere orsi excidebant paulatim dirimebantque lapides, quibus muri fundamenta nitabantur. Casu autem accidit ut lapis, propterea quod erat illa ex parte erenosior, facillime cederet locumque daret. Neque aries intermisit interea pulsare murique contextum, quantumvis densum **9** ac coagmentatum, paulatim distrahens. Fastigia muri cum submissi fossares pendula atque concava, id quod necesse erat accidere, reddidissent, lignis erectis suffulserunt, materiaque facile flagranti atque arida ingesta, ubi ignem subdiderant, cuniculo excesserunt. Flamma excitata cum fulcimenta adsumerentur, turres duæ cum muro intermedio repente divulsæ subsederunt, ruinaque edita in terram delatæ sunt. Cretenses, novitate spectaculi stupefacti, parumper pugnam declinaverunt, prodigii immanitate attoniti. Tum rursus captivitatæ

ἐπελάττει λέγοντα: τῆς τοῦ τείχος εἶς καὶ ἑξήκοντα καὶ θραυρολόγιαι καὶ κλίμακα, καὶ τὸ τείχος καὶ τὸ Μουάρθ ἐκλειθεὶς εὐκὸς. Οὗ τείχος ἔστι μόνον τὸ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἐκείνην ἐπίκλιτον ἐπιπέδιον, ἀλλὰ καὶ χτισθῆσεν κατὰ τὸ μέτρον ἐπιστατήριος ἐπιτομῆς τὰ μέρη τῆς πόλεως, ἐς τὸν πύργον ἀπὸ τῶν ἐπιστατῶν ἐπιτομῆται. Καὶ δὲ τὰς τῶν ἐπιστατῶν, τὴν κεφαλὴν ἐπιτομῆται, [P. 15] τὸ ἐπιπέδιον γέμισεν, καὶ χαμαιριφῆς ἐπὶ τῆς πόλεως καθέσθαι, διαβλάσθαι κίβητα, καὶ τὴν πόλιν ἐπιτομῆσαι, καὶ τῆς πόλεως τῆς ἐπιστατῆται ἐπιτομῆσαι. Ἄρτι ἔτι τῆς μέτρησιν ἀναβύθισθαι, γήινον μὲν τῶν ἀπὸ Κρήτης, ἐκ τῶν τοῦ τείχους ἐπιτομῆται, πολλὰ τῶν Ῥωμαίων πύργωνται.

B 7. Οὗ δὲ στρατηγός, τούτο καταρτῆσαι ἐπιτομῆται ἴστων καθέσθαι μηχανὴς, καὶ τὸς βαρβάρους ἐπέλει. Καὶ πρὸς τῶν τείχεσι προσκίλαται τὴν ἐπίκλιτον κρήνην καὶ τὸ ταχυρότητα ἠνομήσθαι, τῶν δοκῶν κρηνημῆς τὸν σῆμα ἀπικίθησθαι, ὅς ἐπιτομῆται τῆς δοκῆς καὶ τὸν ὄρμον τοῦ ἐπίκου. Τὸν πύργου φέρει, θομῶν τῶν λίθων ἐπιτομῆται οἱ βάρβαροι ἀνεπέδοντο καὶ τῶν τείχεσιν ἐγγριμθῆσθαι καὶ κρηνημῆς τῶν ἐπίκου, ἀνδρῶν ὑποδύναται τὴν πύργου ἀπολήθωματα ὄρμονα φέροντες (59), καὶ ἀντικίθησθαι ἀρξάμενοι, ἐξικολακτον ἕρμα, καὶ πύργου διέκοπτον, ἵνα τοῦ τείχους ἡ βάσις ἐπίκου ἐπιτομῆται. τῆς δὲ φαιμῶδες τῆς τῶν μέγιστῶν ἡ ἀπικίθησθαι καὶ ἐπιτομῆται ὡς μάλιστα τῆς ἐπιτομῆται οὕτω ἀντι, ἕρμα, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτομῆται τὴν οἰκοδομίαν, ἐς τὸ ἀπικίθησθαι ἐπιτομῆται ὄρμονα καὶ ἐπιτομῆται. Ἐκεῖ δὲ τὰ τῶν ἐπιτομῆται δωρῶνται οἱ ἐπὶ τοῦ τείχους ἐπιτομῆται ὑποδύναται, ὡς τὸ εἶδος, ἐπιτομῆται, ἐπιτομῆται ἐπιτομῆται, ὕλην τα ταχυρότητα (60) καὶ πύργου πύργου ἐπιτομῆται καὶ πύργου ἐπιτομῆται, τῆς διατομῆται ἐπιτομῆται. Τῆς δὲ φλογὸς ἀντικίθησθαι καὶ ἐπιτομῆται ἀντικίθησθαι, δύο πύργου ἐπιτομῆται διαμέσθαι τούτων δομῆται τοῦ τείχους ἐπιτομῆται ἀπικίθησθαι, ἐπιτομῆται καὶ ἐπιτομῆται.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁶ παῖς cod. ⁴⁷ ταγῆσαι cod. uno verbo. ⁴⁸ διαμέσθαι cod.

(56) Inde a vbb. *Jam vero acri denuo Combefisiana.*

(57) Rem similem accidisse Manueli Comneno imp. Zeugmen oppidum oppugnanti Cinnamus auctor est Histor. 142. C. γῆναιόν τι — τὰ ὑμῶν κόσμῳ οὐδὲν ἀνασείρασα [i. ἀνασῶρασα] et quæ sequuntur.

(58) Χαμαιριφῆς [sic analogiam secutus scripsi: in Cod. et hic et 71. C. exaratum est uno ρ] primus in Lexica nostra vir eruditionis summæ Schneiderus recepit, 636, ex Suida III. 552. C. Aliæ auctoritates vocabuli sunt S. Gregorius Nyssenus Contra Eunom. II. 121. C. τὰ χαμαιριφῆ τῶν δογμάτων Contra Eunom. III. 161. C. τὸ χαμαιριφῆς τε καὶ γήινον τῶν τῆς ἀίρσεως δογμάτων. S. Nilus

D Epist. I 20. B. χαμαιριφῆς [sic] τινες γένος ὤφθησαν, Anonymus Actis SS. Philoromi ac Psal. 178. A. αὐτὸν χαμαιριφῆ ἐπ' ὀρέσιν ὄρμονα Confunditur, ut recte observat Schneiderus, χαμαιριφῆς. Velut Origen. Caten. in Psalm. 819 A. Balthasa. Corderius vertit, *humī reptiles sumus*: in Græco est, χαμαιριφῆς γεγενῆμεθα.

(59) Confer Agathimam 21, A. ὄρμονα φέρων ἀπολήθωματα, et quæ sequuntur.

(60) Codicis lectionem ταχυρῶσθαι, in textu expressa subscripto, quod in libris veteribus vel ὄρμονα utitur omnino, vel, ut hic, adscribitur. Vox ταχυρῶσθαι quam alias nusquam legere memini, Agathimam est proprietatis 21 C.

πρὸς τοῦδαφος κατεφέροντο. Οἱ δὲ Κρήτες, τῷ καινῷ Ἀ
 οὔ δράματος θαμβηθέντες, ἐπ' ὀλίγον χρόνον τὴν
 ἐξέλιαν, τῷ τεραστίῳ καταπλεγέντες τοῦ
 γράμματος. Ἐἶτ' αὖθις τὸν τῆς αἰχμαλωσίας καὶ
 ἰουλείας ὑπολογισάμενοι κίνδυνον, εἰς ἀρβυγῆ πα-
 τάξιν συνθροίζοντο, καὶ διὰ τῶν καταρπειθόντων
 :ειχῶν τὴν Ῥωμαϊκὴν διαβαίνουσαν φάλαγγα ἐρῶ-
 μενότατα ὑπεδέχοντο, δαιμονίως τε διηγωνίζοντο,
 περὶ ψυχὴν ⁴⁹ κινδυνεύοντες. Ἄρτι δὲ πολλῶν ἀναι-
 μεθόντων, ἐπεὶ πρὸς τοσαύτην ἀνταγωνίστον ροπήν
 οὐχ οἷοί τε ἦσαν ἀντικαθίσθαι (ἐπέβρισαν γὰρ αἱ
 ἰσχυροὶ κατόπιν, καὶ ὠτισμὸς ἀνυπόστατος ἦν),
 εἰς φυγὴν [P. 16] τρέπονται, χωροῦντες διὰ τῶν
 κενυμένων Ῥωμαίων δὲ ἐφεπόμενοι τούτους ἀνήρουν
 ἰηλεώς. Οἱ δὲ περιλειφθέντες καὶ ὄσους οὐκ ἐφθη
 κθερίζουν (61) ὁ πόλιος, τὰ ὄπλα ῥίψαντες εἰς
 κτελεῖαν ἐτρέποντο. Ὅπερ ὁ στρατηγὸς θεασάμενος, **B**
 ὃν ἵππον κεντρίσας καὶ τὸν δρόμον ἐπιταχύνας,
 ἰσηλαυνέ τε καὶ τῶν στρατιωτῶν τὴν ὁρμὴν ἀν-
 τείχιζε ⁵⁰, μὴ κτείνειν ἀναπειθῶν τοὺς τὰ ὄπλα
 ῥίψαντας ἄνδρας, μηδὲ κατὰ ψιλῶν καὶ ἀόπλων
 ὁμῶς καὶ ἀπανθρώπως χωρεῖν, ἀπανθρωπίας λέγων εἶναι,
 τὸ ὑπέξαν καὶ γεγονὸς ὑποχείριον διαφθεβεῖν ἤδη
 καὶ ἀποκτείνουσι ὡσπερὶ πολέμιον. Τούτοις τοῖς λό-
 γοις μόλις ἐπέσχεν ὁ στρατηγὸς τῆς στρατιᾶς τὴν
 μαιφόνον ὁρμὴν.

ἦ. Ἐπεὶ δὲ κατὰ κράτος ἦλω ἡ πόλις, τὰ πρω-
 τόλεια ὑφελῶν ὁ στρατηγὸς, καὶ τὸ ἀκμαῖον τῶν
 αἰχμαλώτων ἀνδραποδισάμενος, διελήφως τε ταῦτα
 καὶ εἰς ὃν ἔμελλε κατάγειν θρίαμβον διατηρήσας ὡς
 μάλιστα, τὰ λοιπὰ τοῖς στρατιώταις προνομεύειν
 προτίθεικεν. Οἱ δὲ διὰ τῶν δωμάτων χωροῦντες
 πολλὰς καὶ πολυτελεῖς ἐκαρποῦντο τὰς ὠφελείας. **C**
 Πλείστον γὰρ καὶ ἀνεξάντητον τῶν ⁵¹ Κρητῶν λέ-
 γεται πόλιν ἔνδον τὸν ὄλθον παρακατέχειν, ἐπὶ συ-
 χῶν οὐχ ἤκιστα εὐμερῆσασαν, εὐμενοῦς τε καὶ
 μελιχίλου πειραθεῖσαν τῆς τύχης, καὶ μηδὲν εἰς τὴν
 ἐπικρατίαν καθυπομείνανσαν (62), ἃ ἡ καλὴν τροπὴν
 τῶν Χρόνων φορὰ ὡσανεὶ τινος κῆρος ἐπικυλίθου
 εἴωθε. μάλιστα δὲ πειρατικαῖς καὶ ληστρικαῖς κε-
 χρημένην ἐκπεύσσει, τῶν γαιῶν ἀμφοτέρων ληῖσα-
 σθαι τὰ παράκτια, καὶ τῶν τοιοῦτων ἐπιτηδευμάτων
 ἀποθησαυρίσαι πλοῦτον ἀμύθητον. Ἀλλὰ τοῦτον μὲν
 τὸν τρόπον ἦλω τὸ ⁵² ἄστυ καὶ πρὸς τῶν Ῥωμαϊκῶν
 ἐλήφθη χειρῶν. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἔνδον ἐκκεκόμεστο
 ἅπαντα, τὸν περίβολον ὁ Νικηφόρος κατασκάπτειν
 διακελεύεται· τοῦ δὲ πολλαχῆ καταρπειθόντος, ἐπὶ
 τὴν χώραν αὖθις ἀπῆγε τὴν δύναμιν. Ἀνδραποδισά- **D**
 μένος τε ταύτην καὶ ληϊσάμενος, καὶ τὸ ἀντίβου

periculum ac servitutis animo recolentes, constipa-
 to agmine aciem coegerunt, perque murorum ru-
 dera Romanorum phalangem pervadentem fortissi-
 me excipientes, majoribus quam pro humana vir-
 tute animis in vitæ discrimine dimicant. Tandem
 multis cæsis, cum contra tam vehementem impetum
 diutius resistere non possent (Ingruebat enim vis a
 tergo, impressione prorsus intolerabili), in fugam
 conversi in angiportis se dejecerunt: Romani
 vero insecuti dire eos trucidabant. Tum qui hacten-
 us superstites erant, ac quotquot bellum non de-
 messuerat, projectis armis ad preces confugerunt.
 Qua re visa, prætor, calcaribus equo subdidis,
 concitato cursu oppidum intrat et militum impe-
 tum inhibuit: non esse trucidandos suadens, qui
 arma abjecissent, nec in **27** nudos ac inermes
 crudeliter et sine humanitate irruendum: « inhu-
 manitatis esse aiebat, eos qui cedant et se sub-
 jiciant, non secus atque hostes perdere et ob-
 truncare. » His verbis œgre dux crudelem impe-
 tum exercitus inhibuit ac sedavit.

8. Oppido vi expugnato, prætor subtractas ma-
 nubiarum primitias captivosque valentiores in ser-
 vilitatem redactos seposuit, ad triumphumque,
 quem ducturus erat, diligenter reservavit: reliqua
 militibus diripienda proposuit. Illi per domos
 effusi prædam plurimam et magnificam fecerunt.
C Fertur enim Cretensium oppidum opes ingentes
 atque inexhaustas continuisse: propterea quod diu
 non parum felix, propitiam facilemque expertum
 fortunam, calamitatum nullam pertulisset, quas
 mutabiles temporum cursus tanquam aliquot pestes
 infligere solet: tum maxime, quod piraticis ex-
 cursionibus et latrociniiis usum, utriusque con-
 tinentis populando littora, ejusmodi artibus divi-
 tias ineffabiles coaccervasset. In hunc modum oppi-
 dum expugnatum Romanorumque manibus captum
 est. Evecta post hæc omni supellectile, murorum
 ambitum perfodi atque disjici Nicephorus jussit:
 quo multis in locis destructo, in agrum rursus
 educit copias. Quem populatus, hominibus in ser-
 vilitatem redacti, cum quidquam infestum superfuerat
28 sine sanguine subigisset, in tumultum
 sublimem arduumque haud procul ab excisa urbe

C. B. HASII ANNOTATIONES.

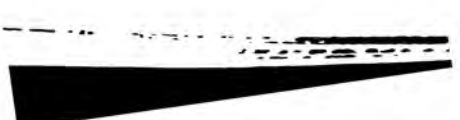
⁴⁹ Fort. ψυχῆς. ⁵⁰ Fort. ἀναγαίτιζε. ⁵¹ τῶν. Leg. τὴν sive τὴν τῶν. ⁵² εἴλω τὸ cod.

(61) Oportebat ἐκθερίζων, vel potius ἐκθερίσας.
 sed hic Leonem in culpa arbitror: lin. 23, ubi in
 Cod. est ἀνεταίχιζε, fere credam scripsisse ἀναγαί-
 τιζε. Certe ἀναγαίτιζειν τὴν ὁρμὴν **23** D. **84**. C.
 ἀναγαίτιζοι τὴν ἐφοδὸν **20** D. τὰς ἐφόδους Nicephorus
 Imp. Tactic. supra **117**. A. Est verbum Demos-
 thenicum, sæpe ibi notatum a criticis, veterum.
 Vid. Maussac. ad Harpocrat. **42**. C.

(62) Καθυπομείνω adjuuge Lexicis ex hoc loco
 eque altero **20**. B. Addam auctoritates quantæcum-
 que sunt Anonymi De Vita S. Chrysostomi. VIII.
371. 9. ἐκούσιον τὴν βίαν καθυπομείνοντας: et S.
 Gregentii Tephrenensis Disputat. cum Judæo **177**. A.
 εἰς τὸ ζωοποιῶν ἄνομα τῆς ἀγίας Τριάδος καὶ χεῖρωνα
 τούτων καθυπομείνουσιν.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99

θαυμαστωθέντι ⁵⁴ παντός, ὁ αὐτοκράτωρ
 ὕβριος τε φιλοτιμίους δωρεῖται, καὶ τὴν τῆς
 ἐγχειρίζει ἀρχὴν. Ὁ δὲ, τὴν τοῦ δο-
 μῆν καὶ αὐθις ὑποζωσάμενος, τὸν Βόσκο-
 πειθῆς, καὶ τὰς δυνάμεις ἀγροχῶς ⁵⁵,
 πάλαιγα δυσάντητον καὶ δυσεχθίστον
 ἄνθρωπος, ἦει διὰ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν γῆς
 ὁδοῦ ἐνωτισθεῖσι τοῦ Νικηφόρου, οὐκ
 ἔπειθε κατατὰ χώραν τε μένειν, καὶ λόλους
 ἐκ ἀντιστάσεώς τε διαμάχεσθαι· ἐκτρέχειν
 τὰ φρούρια, καὶ τὰς ἐπιδρομὰς ἐκ τῶν
 ἀποτροπιάζεσθαι, ἀκροβολιζομένους κατὰ
 τὸν. Δεινῶς γὰρ ἔδαδοικεισαν κατὰ συστά-
 σθαι πρὸς ἄνδρα καρτερικὸν (68) καὶ
 ἡμίονον. Ὁ δὲ σκηπτῶ δίκην τὴν περιχω-
 ῶσκετο, ὁρούμενος ⁵⁷ μὲν τὰς ἀρούρας, **B**
 ἔπειθε δὲ κώμας ἀνδραποδιζόμενος. Ἐπει

A populi admirationem egerat, Romanus imperator do-
 na magna dedit, Asiæque procurationem tribuit.
 Ille, domestici dignitate rursus auctus, Bosporo tra-
 jecto, copias quas in phalangem invictam et in exsu-
 perabilem constituerat, in fines Agarenorum duxit.
 Hi, audito Nicephori adventu, committendum non
 putaverunt, eo in loco uti insidias ponerent, acie-
 que instructa dimicarent : statuunt in castella
 concurrere, locisque munitis incursione propul-
 sare, parvulis præliis quoad fieri possit institutis.
 Magnopere enim (69) reformidabant acie decertare
 cum viro forti ac pertinace. Ille vero, instar ful-
 minis, omnem circum regionem depopulabatur,
 agros vastans, vicos hominum multitudine longe
 frequentes in potestatem redigens. Ubi autem quæ
B erant obvia cuncta igni ferroque vexasset, castel-
 lis copias admovit, quorum pleraque primo statim

C. B. HASII ANNOTATIONES.

θαυμαστοθέντος cod. ⁵⁴ Fort. συναγροχῶς. ⁵⁵ ἐκτρέχειν τε] Fort. δέ. ⁵⁷ ὁρούμενος] δι' οὐς cod.

in Saronitam Magistrum sæculo renun-
 drens auctor est Hist. II, 644. N. Ubi ex
 cod. Scylitzæ lege ὡς ἔδούλετο non ὡς ἔδου-
 λῆτο est in cuso. Paulo post, C. lin. 6. de Phi-
 lippici per circum eques currebat ἐπὶ τῆς ἐπε-
 στάμενος ἥρσιος, male Xylander, *injecta*
ei insistebat rectus : indeque Le Beau,
 non infans, neque indoctus, sed qui multo
 ex versionibus quam ex ipsis auctoribus his-
 conflabat, *Hist. du Bas-Emp.* XVI. 81. B.
ne ni housse que son habit dont il avait cou-
cheval. Imo vero, *se tenant debout sur la*
recte intellexisse videtur Levenklavius ad
304. C. Etenim ἐπεστρίδις apud scriptores
non est stratum equestre, sella : sella, ideo-
ne l. cit. scholiola ad oram Cod. Scyli-
quem dixi : ἐπὶ τῆς σέλλας. Neque me-
Xylander hæc Cedreni 671. A. τὴν ἐν τῇ ἐπε-
παρωρημένην [i. παρηωρημένην] κορόνην,
quam sub paludamento pendente ferebat :
clavam ad sellam suspensam, quod vel ipse
videt quasi per caliginem suspicatus est, in an-
tonibus 25. D. Aque male Hieronym. Wolfius
diceta Choniat. 41. A. ταῖς ἐπεστρίδιον — ἐπ-
κειναι, super palliis equitantes : inferius tamen,
C. ὡσπερ τῇ ἐπεστρίδι ἐμπεροῦντο, recte,
his fibulis sellæ affixus. Similiter in Michaele Duca
Byzantin. 96. D. ἔκαστος ἐν τῇ ἐπεστρίδι
ὄν καὶ μοῖραν φορέου ἐμμετρον χρυσοῦ, Bul-
lus malle ferebat in veste unusquisque, cum in
vertendum sit (in τοῖς σαγμοελλοῖς Nicephor.
146. B.) : neque melius Balforeus in Theodor. D
saithu De incarnat. Christi 45. B. et Tollius ad
anam. Hist. 105. B. Antiquiorem significationem
erat vox apud Agathiam 93. D. ἐκ τῶν ξύλων τε
ἐπεστρίδιων ἐκνεασμένους οἰκίσκους, ubi minus
*immodè vertitur *e pellibus* : scribe *e sagis*.*

(68) Καρτερικός nemo, opinor, vitio mihi dabit
 quod ver ti fortis. Denotat enim eum qui forti est
 animo. Quod dupliciter manifestatur : primo cum
 non movemur voluptatibus, deinde dolorum labo-
 rumque contemptu. Unde fluxerunt duæ significatio-
 nes vocabuli affines : prior *continens*, sive potius *abs-*
inens. ut recte finit S. Basilius Homil. in XL marti-
 r., 532 B. Οὐ γὰρ ὁ ἀπορῶν τῶν ἀναγκῶν καρτερι-
 κός, ἀλλ' ὁ ἐν ἀφθονίᾳ ἀπολαύσεως ἐγκατεργῶν τοῖς
 δεινοῖς. Heliodorus, Theagenes 154. C. οὐ μὴ φύσει
 καρτερικός ἦν, ἀλλ' ἀξέμερστου γυναικὸς εἰς τὴν

παρελθοῦσαν ἀθέτος. Philo De Joseph 417 F. tres
 characteres esse viri civilis, τὸν τε ποιμενικόν, καὶ
 τὸν οἰκονομικόν, καὶ τὸν καρτερικόν, quem statim
 post ἐγκρατῆ vocat. Unde et τὸ καρτερικόν philoso-
 phorum veterum de quo Diogen. Laert. Antisthen.
 138. C. et ὁ καρτερικός βίος Eusebii Demonstrat.
 Evangelica 117. D. et νόμοι καρτερικοί apud Oeno-
 maum Præparatione Evangel. 221. C. Altera
 significatio est *patiens, ærumnas ferens*, ὑπομονη-
 τικός, cui voci a S. Chrysostomo Orat. in scanda-
 lizatos VII. 33. 2. conjungitur. Ita M. Antoninus
 De seipso 193. D. de Socrate : καρτερικώτερον ἐν
 τῷ πάγῳ διενυκτέρευεν. S. Clemens Alexandrinus
 Stromatibus 741. A. ἀληθὲς ἐν λόγῳ, καρτερικός
 ἐν πόνῳ. Plutarchus, Alexandro M. 622. A. Invenio
 tamen passim apud posteriores, ubi vertere possis,
intrepidus, animosus, quo sensu hic videtur sumi.
 S. Antiochus Epistola ad Eustachium 1022. D. de
 monachis, non ut cæteri metu Saracenorum adven-
 tantium diffugientibus : ἀπέμειναν δὲ οἱ καρτερι-
 κοὶ δούλοι τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ λαύρᾳ. Superlativus
 καρτερικώτατα sæpe adverbialiter. S. Cyrillus
 Alexandr. Glaphyris I. 243. D. καρτερικώτατα τοῖς
 πόνοις ἐντυχῶν. S. Basilius Epist. cli. II. 942. A.
 καρτερικώτατα σιωπῆν. Ab adjectivo καρτερός
 deductæ voces in Lexicis omissæ sunt καρτερότης,
robur, armitudo. S. Cyrillus Hierosolymitanus
 Catechesi 274. B. ἐκ μονοειδοῦς χόδος γενᾶσθαι καὶ
 ἀστέων καρτερότητα, καὶ πνευμονος ἀπαλότητα.
 Altera καρτερόφυκος, *fortis, patiens*, in loco certe
 S. Chrysostomi Orat. in Præcursorem VII. 532.
 34. τὸ βῆμα τοῦ καρτεροφύχου Ἰωδ. Vocem tertiam,
κατεροφυχία, animi robur et fortitudo, cum habeat
 summus vir Schneiderus in Lexico, dubiam tamen
 esse suspicatur. Ea vero utuntur Josephus De
 Machabæis 1093. E. θαυμασάντων δι πάντων τὴν
 καρτεροφυχίαν αὐτοῦ. S. Basilius Epist. ccxliii.
 II, 1066. D. τὴν ὑπὲρ τῆς κληθῆν πύστεως καρτε-
 ροφυχίαν. Nicetas Paphlago Laudat. S. Eustath 53.
 A. νικῆν μὲν τῇ καρτεροφυχίᾳ τὸν ἀνταγωνιστήν.
 Verbum compositum ἱπικαρτερώ, *persevero*, æque
 in Lexicis omissum, usurpat Nicephorus Phocas
 in Tacticis supra 159. C.

(69) *Magnopere enim*. Hæc et sequentia usque ad
 finem libri (præter tamen caput X, quod penotum
 ipse traduxi) a Combefisio versa apud Pagium IV,
 3-6, sunt servata.

assultu cepit. Quod si qua vel muris vel multitudine præsidiariorum munita erant, iis, machinis actis, bellum inplacabile inferebat, ad acriter pugnandum suos cohortans. Prompte autem ejus imperiis unusquisque obtemperabat. Neque enim verbis solis erat impulsor ac suasor fortitudinis, 30 verum etiam re ipsa, semper ante aciem mirandum in modum prælians, adventansque periculum cum excipiens tum fortiter repellens. Captis igitur eversisque brevi tempore Saracenorum supra sexaginta castellis, præda quamplurima evecta, et victoriam clarissimam, qualem alias nemo, consecutus, revocatos inde milites ad suas quemque sedes remisit, cum immensam divitiarum vim

Α δὲ τὰ ἐν ποσὶ πυρὸς καὶ μαχαίρας ἔργον πεποι-
τοῖς φρουρίοις προσβάλλει, ὧν αὐτοβοεῖ τὰ ἐπι-
εἶλω. Ὅσα δὲ τούτων ἔρμυνα τὸς τείχεσι καὶ
πλαῖθι τῶν ἐνδον ἐτύχωναν, τούτοις ἀντικατα-
μιγχανὰς, καὶ ἀκίρηκτον ἐπέφερε πόλεμον, ἰσ-
μῶς τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀγωνίζεσθαι προτροπόμενος.
Εὐεῖκτως δὲ τοῖς κελεύσμασι ἐκείνου πᾶς τις ἐπι-
θετο. Ἦν γὰρ οὐ λόγους μόνον ἐπαγωγὸς τῶν
πιθανὸς πρὸς τὸ εὐψυχον, [P. 18] ἀλλὰ καὶ τῶν
ἔργοις αὐτοῖς, ἐκτόπως αἰεὶ ἀγωνιζόμενος πρὸς
φάλαγγος, καὶ κίνδυνον τὸν ἐπιόντα ὑπεδέξατο,
καὶ κραταιὸς ἐκκρούμενος. Ἡρῆκῶς οὖν καὶ ἐπι-
βαλὸν ἐν εὐαριθμητῶν καιρῶ τῶν Ἀγαρηνοῦ
τὰ ἐξήκοντα φρούρια (71), καὶ λείπον ὅτι αὐτοῖς

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(70) Postulat syntaxis τοὺς ὑπ' αὐτῶν tamen, cum mendum ab ipso auctore manare credendum est, ut 84. C. πρὸς τὴν μαχηὴν χωρεῖν τοῖς ἐπομένοις προὔρρετο. 95 B. τούτοις προὔρρετο χωρεῖς κατὰ τῶν Σκυθῶν, nihil mutavi. Idem verbum, προτρέπομαι, *exhortari*, non uno loco confunditur cum προστρέπομαι, *supplico, adoro*. Eusebius Præparatione Evangelica 67. A. τὰς ἀνοργιάστους τελετὰς εὐσεβείᾳ νόθῳ προτρέπομεν. Scribe προστρέπομεν, vel potius, ut cum præcedentibus concordet, προστρέπομένη. S. Clemens Alexandr. Admonitione ad gentes 24. C. Ἀρτεμιν δὲ Ἀρκάδες προτρέπονται. Tametsi hic recte restituit προστρέπονται Potterus in ipsius editione I 32. 24. alibi emendare omisit, ut 29. D. Porro apud Josephum Antiq. Jud. 115. D. edit. Rover. τοὺς ἰδίους αὐτῆς θεοὺς προτρέπεσθε. mendum remansit in edit. Havercamp. I. 219. lin. ult. nisi quod impressum ibi est optandi forma, προτρέποισθε. Alio loco, I. 313. 15. Havercampus recte emendavit, προτρέπεσθε. In Concilio autem æcumenico sexto III. 1213 D. loco corrupto: καὶ μὴν τοῦτο οὐκ ἐστὶ προτροπόμενου ἐπὶ τὸν θάνατον ἰλθεῖν, μάλιστα μὲν συμ-προτροπόμενον in vulgata sic reddito, *quia hoc non est evitantis ut ad mortem veniret, sed maxime invitantis*, scribe ex S. Chrysostomo Homilia LXVII, in Joannem tom. VIII. 401. C. unde hæc petita sunt, καὶ μὴν τοῦτο οὐκ ἔ. π. ἔ. θ. ἰλθεῖν. Μάλιστα μὲν οὖν, προτροπόμενον. *Atqui hoc non est ejus, qui adhortetur ad mortem venire. Imo vero, est illius maxime qui adhortetur*. Hæc de verbo προτρέπομαι, voce media de cujus significatione erudite, ut solet, egit Schæferus vir summus ad Gregor. Corinth. 497. A. De activo προτρέπω, frequentato ab Agathia 86. B. ejusque vario sensu apud scriptores Christianos, alio loco dicam.

(71) Quinquaginta quinque, juxta Abulpharagium Chronico Syriaco 198. edit. Bruns. Eadem expeditione Saracenos a Nicephoro ad Halepum fusos esse auctor est Julius Pollux, quem plerumque ad verbum concordare dixi cum incerto Continuat. in Scriptorr. post Theophanem. Sed cum Continuatoris narratio 300. D. in Candiæ expugnatione imperfecte desinat quæ postea acciderunt in uno Julio Polluce continentur: ubi quæ ad hanc expeditionem Syriacam Nicephori spectant habentur in hunc modum (a): Ὁ δὲ τῆς βασιλείδος ἀπάρας πρὸς τὰς ἁμόρους; τῶν βαρβάρων γίνεται χώρας, πυρπολῶν καὶ τὰ κάστρα πορῶν. Ἐπειτα ὤρμησε μετὰ πάντων τῶν στρατευμάτων πρὸς τὴν πολυάνθρωπον καὶ πλούτῳ βριθύσαν μεγαλόπολιν τὴν καλούμενην Χάλεπ, κατὰ τοῦ ἀθίου Χαμβδᾶ. Καὶ δὴ καταλαβὼν

Β τὸ εἰρημένον κάστρον εὗρε περὶ αὐτὸ μετὰ πολλῶν τὸν Χαμβδᾶν ἀντικατασταγμένον, ἐπὶ Ἀράβων, Δελεμιτῶν, Κούρτων, καὶ τοῦ λοιποῦ τοῦ ἐκ τῆς χώρας συναθροισθέντος τῶν περὶ αὐτὸν μόνων Χαλεπιτῶν κρατούντων τοὺς δύο πόρους τοῦ ποταμοῦ, καὶ καλυόντων τὴν διάβασιν τοῦ Ρουῦ καὶ στρατεύματος. Ὁ δὲ Χαμβδᾶς, ἐλατὶς μὲν ἀπατώμενος, ἴσαστο ἀτρεπτος, ἀγνοῶν ὁ δὲ ἄλλος ὅτι ἐν τῇ χειρὶ... (b) πολέμου βοήθεια, καὶ τὰ ὅρατα τοῦ μαγίστρου ἀναψιλαφῆ [σαντος], π. πόρους τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὴν θέσιν τοῦ τόπου καὶ διασκοπούντος, εἰς τὸν ἄνω κόρον μάλιστα ἐξήλθον περᾶσαι μετὰ τῶν καθ' ἑαυτοῦ στρατευμάτων, ἐπὶ ἴππων αὐτῶν ἀποπλεόντων. Καὶ τότε ἤρξατο ἀπειρα πλῆθη τῶν περὶ τὸν Χαμβδᾶ ἕξασιν συνεπιπτεῖν σφοδρῶς οὓς συγκοπιόμενος ἰδὼν ὁ ἐξῆς πρὸς φύγην ἔτρεπτο, καὶ σώσειν ἑαυτὸν ἐδύναμις διηγωνίζετο. Καὶ οὕτως ὁ μάργος κάστρον τὸ Χάλεπ ἀμαχητῆ παρέλαθε, καὶ εὐμενῶς ἐβανόμενος τοὺς ζωγρηθέντας Ἀγαρηνοὺς ἐπὶ πολλῶν τῶν λαφύριον συναγογῆν, πρὸς τὴν ἕρσην ἀναστρέφειν ἔκρινε δεῖν. I. e. « Is e regni urbis « profectus in agrum barbaris contentum « tulit, regionem incendio vastans, munitiones « tens. Deinde omnibus copiis Alepum « frequentissimam opibusque referlam « adversus impium Chambdanum. Ita, cum « urbem illam pervenisset, offendit circum « Chambdanum acie instructa magna cum « tudine Arabum, Delemitarum. Curdorum, « raque turba ex regione coacta: peditibus hostium « Alepensibusque solis ambo vade fluminis « nentibus, ut transitu exercitus Romanorum « hiberent. Hic Chambdanus, spe falsa inductus, « miter consistebat, ignorans miser, in manu belli « auxilium, et hoc... horis Magistro investigante « vada fluminis, diligenter perspecto locorum sita: « superius vadum, egregie licet, cum equestribus « risequis natantibus transit. Quo superato innume- « rabilem multitudinem peditum Chambdam acriter « gladiis conficere cœperunt: quos cum cædi videret arrogans barbarus, in fugam conversus quæ « se servaret nihil ad celeritatem sibi reliqui fecit. « Itaque Magister, nemine amplius resistente, Ha- « lepo urbe potitus est, Saracenisque captus. « magna prædæ vi assumptis, Constantinopolim « reverti instituit. » Hæc jam a me in Notitias Manuscripti, VIII. 265. C. relata huc retulicavi, ut historiam expeditionis Nicephorianæ illustrantia. Eadem summam attingunt Cedren. II. 645, B. Michael Glycas 305. A. Zonatas II. 197. R. et Simeon Magister inter Scriptorr. post Theophan. 498. D. Copiosiores sunt Elmabibus

(a) Ex Cod. Vat. N° 163, fol. 60 verso.

(b) Hic est in Codice lacuna relicta aliquot verborum: ob prototypon opinor aut lacerum hoc loco, aut

lectu difficile.

(c) Altera lacuna, et paulo post tertia, sed hæc min^{us}

συναφορήσας, καὶ νίκην ἐπιφανεστάτην καὶ οἶαν οὐκ ἄλλος ἀναδησάμενος, ἐκείθεν τὴν δύναμιν ἀνελήμβανε, καὶ κατὰ τὰ σφῶν ἔστειλεν ἤθη, ἀμύθητον τὸν ἔθει⁵⁹, τῶν πόνων τὰ γέρα ληψόμενος.

ἰ. Ἄρτι δὲ μεσοῦντι τὴν ὁδοπορίαν τῷ στρατηγῷ φήμη τις ὑπηντίαζε, τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν τοῦ ἀνακτος Ῥωμανοῦ (72) διαγγέλλουσα. Ὁ δὲ, τῷ ἀπροσδοκίῳ τῆς φήμης ἐκταραχθεὶς, ἐπέσχε τε τὴν διαπορείαν, καὶ κατὰ χώραν ὑπέμενε⁶⁰. Λέγεται δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐκπλήσαι τὸν βίον τὸν αὐτοκράτορα Ῥωμανόν· Ἐπειδὴ παρειληφώς τὴν ἀρχὴν ἐπιεικῆ τε καὶ μέτριον αὐτὸν καὶ εὐεργετικὸν τῷ ὑπὸν ὑπηρετοῦν, ὑποδύντες τινὲς καὶ μεταλθόντες τὸν ἀνθρώπον, μοχθηροὶ τε καὶ δοῦλοι γαστροὶ καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα, διαφθείρουσι τὸν καλοκάγαθον τρόπον τοῦ νέου, τρυφῆν ὑποτιθέντες καὶ ἀκόλαστον ἡδονῆν, διεγειρόντες τε πρὸς ἀλλοκότους ἐπιθυμίας τοῦτου τὴν ὄρεξιν. Ἐντεῦθεν παρὰ τὸν καιρὸν τῶν νηστειῶν, ἕς πρὸς κάθαρσιν ψυχῶν καὶ ποδηγίαν τῶν κρειττόνων ἐξεῦρον ἄνδρες θεοφορούμενοι, παρειληφότες τὸν Ῥωμανὸν οἱ λοιμοὶ (73), ἐπὶ θηλείαν⁶¹ ἐλάφωρ ἔντα, ἐν δυσβάτοις ἐλαθόντες ὄρεσιν. Ἐκείθεν τε ἀναζητούντες τὸν αὐτοκράτορα συγκαμίζουσι περιημεκτέοντα καὶ τὰ ἐπιθανάτια πνέοντα. Καὶ τινες μὲν ἐκ τῆς ἀκαίρου φασὶν Ἰππασίας σπασμὸν ἐγγενέσθαι τούτῳ περὶ τὰ καιρία. Ὡς δὲ ἡ τῶν κλεισίων ὑπόνοια ἔχει, κώπειον αὐτὸν πεπωκῆναι πρὸς τῆς γυναικωνίτιδος. Ἐἴτε δὲ ἐκείνως, εἴτε καὶ οὕτως (74), ἀμείβει τὸν βίον ὁ Ῥωμανὸς τὴν τῆς ἡλικίας ἐλαύων ἀμῆν, τρεῖς ἔνιαυτοὺς πρὸς πέντε μῆσι, τὴν αὐτοκράτορα διθύνει ἀρχῆν. Τοῦτου δὲ ἐξ ἀνθρώπων γεγονότος, τὴν τῆς βασιλείας ἀρχὴν παρὰ τοῦ πατριαρχοῦντος Πολυεύκτου καὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς οἱ ἐκείνου παῖδες Βασίλειος καὶ Κωνσταντίνος, νῆπιοι κομιδῇ τελούντες (75) καὶ τιθηνόμενοι, μετὰ

congessissent: ipse ad imperatorem contendit, laborum præmia accepturus.

πλοῦτον ἀβροῖσασαν⁶² αὐτὸς δὲ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα

10. Jam vero cum dux in medio itinere esset, fama quædam pervasit, Romanum imperatorem humanis excessisse. Quo ille inexpectato rumore perterritus iter inhibuit; eodemque in loco substitit. At imperator Romanus hunc in modum e vita excessisse dicitur. A principio imperii cum bonum ac moderatum sese et beneficium in subditos præbuisset, postea surrepentis nonnulli captantesque hominem, improbi illi quidem, ventri et iis quæ sub ventre sunt inservientes, bonam adolescentis indolem depravaverunt; quod ad luxum eum immoderatamque voluptatem revocarent, ad mirasque libidines excitarent voluntatem. Proinde tempore jejuniorum, quæ ad purgandos rapiendosque sublime animos viri divino Spiritu pleni instituerunt, Romanum nactæ illæ pestes cervos venatum eunt, per montes impeditos equos agitantes. Inde reversi imperatorem graviter laborantem⁶³ jamque animam agentem secum referunt. Sunt qui affirmant, ex equitatione intempestiva convulsiones ei circum vitalia accidisse. Plerorumque suspicio est, venenum ei esse de gynæcio datum. Sed, sive sic est, sive illo modo, Romanus ætate florens interiiit, postquam principatum obtinuerat annos tres menses quinque. Quo vita functo, filii ejus Basilius et Constantinus, infantes admodum et inter nutrices versantes, una cum matre Theophano imperium a Polyucto patriarcha atque patribus conscriptis traditum accipiunt. Hæc Theophano, obscuro loco nata, pulchritudine vero corporisque elegantia in-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁵⁹ ἀβροῖσασα cod. ⁶⁰ ἔθει] ἔθη cod. et paulo post ληψόμενος. ⁶¹ Fort. ὑπέμενε. ⁶² θηλείαν. Sic cod.

Historia Saracen. edit Erpen 223. C. Abulpharagius Chronic. Syr. I. 194. C et Abulfeda Annal. Moslemicis edit. Adler. II, 476. A. Delmitæ, quorum sit mentio supra 203. C. sunt gens in Parthia circa mare Caspium, in jugo montium quo nunc Ghilan et Mazenderam a provinciis Algebal et Irak Ajami disterminantur. Dilimnitas [Διλιμνίτας] memorant jam Agathias 92. D. et Theophylactus Simocatt. C. 96. Militabant tunc cum Curdis finitimis in exercitibus Arabum. Theodosius diaconus De expugnatione Cretæ Acroas. V. 22:

— πλὴν ἐν τάχει

τῶν Δαλεμιτῶν βελιδικῶν τοῦς τόπους
ἡίσει χαλείσθαι σὸν βέλος, σκιπτοκράτορ.

Tametsi ibi Fogginus 389. D. Δαλεμιτῶν non gentis nomen, sed generaliter omnium Saracenorum cognomentum esse putet. Fluvius, prope quem pugnatum fuit, est fortasse antiquorum Chalus Arabibus *Kouaik* seu *Caic*, agrum Berrhæensem rigans rivulus, de quo Excerpta Ibn Ol Wardi, calc. Syriæ Albuli. ed. Kochl. 190. A. aut unus e terrentibus, qui ex Amano manantes in lacum Antiochensem transeunt, ut Ufrenus, alii que ad

Gindarum vel Gephyram. Narratio scriptoris nostri egregie convenit cum Elmacino 223. D. qui scribit, Chambdanum, hoc est Seifeddaulam, Hamdani nepotem, copiis bipartitis majorem partem Nagjao legato suo commisisse: ipsum cum exigua manu (hæc est nostri scriptoris cohors ad superius vadum fluminis considens) remansisse, quam Nicephorus solam nactus, impressione facta penitus delevit.

(72) Obiit Romanus Junior Imp. die 16. Martii a. 963, demonstrante Pagio Critic. ad Bar. IV. 5. A et Krug (*Chron. der Byz.* 326. B. Nicephorus, Cplim redux mense Aprili (Cedren. II. 645. D.), die 2. Julii in campo ante Cæsaream ab exercitu imperator renuntiatus est (Constant. Porphyrog. Cærim. Byzant. I. 251. D.): ita quæ narratur a Leone cap. xi. et xii. hujus libri, necesse est Aprili et Maio ejusdem anni 963 accidisse.

(73) Inde Zonaras II. 196. D. quod ait, Romanum juniorem se dedisse, ἀνδράσι διεφθαρμένοις τε καὶ λοιμοῖς.

(74) Transposuit hæc Agathias 69. B. Ἐἴτε δὲ οὖν οὕτως, εἴτε ἐκείνως.

(75) Confer Agathiam 90. D.

ter mulieres suæ tempestatis omnes præstans, Romano imperatori collocata fuerat. Nicephorus vero (rursus enim ad seriem narrationis redeo), mutatione principatus audita, in omnem partem anxius variis cogitationibus varie perturbabatur. Rerum enim infida lubricitas, fortunæque vicissitudo et instabilitas tranquillo in statu virum agere non sinebat, quod maxime Josephi potentiam suspectam haberet. Is cum spado esset, atque in aula imperatoria plurimum posset, (quippe cubicularii dignitate glorians), eximio erat in Nicephorum odio.

11. Statuerat igitur evestigio res novas moliri : sed cum minores copias, quam par esset, in promptu haberet (legiones enim in suam quæque patriam ipsius jussu discesserant), tantum tunc certamen suscipere verebatur. Proinde præstare ei visum est differre motum, et redux Constantinopolim, ubi triumphum duxisset, si imperatores ipsius fidei exercitum commisissent, (noverat enim, se superstitie, alium neminem fore, qui auderet adversus barbarorum impetum se opponere), uti tum copias resumeret, tutoque consilio de summa rerum decertaret. Hoc igitur consilio secum animo constituto ac deliberato, Constantinopolim venit: ubi studiosissime a senatu populoque receptus, præda, quantam adduxerat, triumpho traducta, divitiisque barbaricis in ærarium depositis, domi se tenebat. Josephus (metuebat enim Nicephori in urbe commorationem, ne quid novarum rerum adversus principes moliretur, præsertim cum et militares ordines insigniter eum diligerent, et populos admiraretur, ob tropæa et res optime bello gesta) in

Θεοφανῶς τῆς μητρὸς ἐγχειρίζονται ἕως ἐμοῦ μὲν γένους φευῖσα, κάλλι δὲ καὶ σάματι πασῶν τῶν τότε γυναικῶν ὑπερφύρουσα. Ρωμαίων συνηρμόσθη τῷ αὐτοκράτορι. Ὁ δὲ Νικηφόρος γὰρ πρὸς τὸν εἰρμόν ἐπᾶνεμι τῆς διατήσεως μεταβολὴν τῆς μεγίστης ἀρχῆς διενωτισθεὶς, παντοδαπὸς τις ἦν, ἄλλοτε ὑπ' ἄλλων λογιῶν ταρπτόμενος. Τὸ γὰρ ἄπιστον τῶν πραγμάτων τὸ καλῆντροπον τῆς τύχης καὶ ἀστατον οὐκ ἔστι ἄνθρωπον ἀτρεμεῖν, ὑμειδόμενον μάλιστα τῷ Ἰωσήφ δυναστείαν, ὃς γε ἔκτομίαις ὤν καὶ μακρὰ τὴν βασιλείαν ἔστειν (76) δυνάμενος τὸ παρακοιμωμένου γὰρ ἀξιώματι ἐστεινόντος, ἐκ τῶν Νικηφόρου δίκαιου.

α'. Ἐγὼ γοῦν αὐτίκα νεωτερίζειν ἄλλο μὲν ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἀποχωρῶσαν οὐκ ἐπαύσασθαι (τὰ γὰρ στρατεύματα πρὸς τὰς σφῶν ἐνεργεία αὐτοῦ προσητάχοντες ἀπέχεσθαι), ἐδεδόκει τῷ τῶν ἀγῶνα τέως ἐπαποδύσασθαι. Ἐδοξεν ὅτι ἐθέσθαι τὸν νεωτερισμὸν εἰσελάσαντι δὲ τῷ Βυζάντιον, καὶ κατάγοντι τὸν θριαμβόν, ἐκ τῶν στρατιῶν οἱ κρατοῦντες αὐτῷ ἐγχειρίσειεν (ἢ ἐκ αὐτοῦ περιόντος μὴ ἂν ἄλλον καρτερῆσαι τῶν βαρβάρων ἀντίστασιν παρατάττασθαι), καθεῖν τε τὰς δυνάμεις, καὶ λελογοισμένως ἐπισηπάλως ὑπὲρ τῶν ὄλων (77) διαγωνίσασθαι. Ἐπεὶ δὲ γυναικεύσας καὶ βουλευσάμενος πρὸς τὸ Βυζάντιον ἔτατο ἀσμενέστατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκτελεσθῆναι συγκλήτου δευθεῖς, καὶ ὄσσην ἐπήγγοτο λέγειν καθεύσας καὶ τῷ δημοσίῳ ταμείῳ τὸν πλοῦτον καταθέμενος, ἐφ' ἔστειας ἡσυχάζειν. Ἐπεὶ δὲ Ἰωσήφ (ἐδεδόκει γὰρ τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον Νικηφόρου διατριβὴν, μῆτι κατὰ τοῦ κωνσταντινουπόλεως, μάλιστα τοῦ στρατιωτικοῦ ἀπὸ τῆς ἀσπίδος στέργοντος καὶ τοῦ δήμου θαυμάζοντος) ἐκ τῶν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(76) Sic Codex: tametsi non dubito Leonem aut scripsisse aut scribere debuisse τὴν βασιλείαν ἐστ., ut est alibi 3. B. 29. B. 39. D. 43. D. 60. D. 76. C. Ἐστὲ insolenter Codex supra 3. A. τὴν αὐτοκράτορα ἀρχὴν· vide quæ notavi 189. C.

(77) Combesius IV. 5 mire, *aliorum causa decertaret*: nam in Codice manifesto est ὄλων non ἄλλων.

(78) Cum his optime consentit Anonymus quem Julium Pollucem credunt, in hunc modum (repetam narrationem ejus paulo altius, ab obitu Romani Imperatoris): (b) Μεθῶν δὲ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ, ἐπεσχέθη τῆς ὁρμῆς καὶ ἐκάστη τῶν μετ' αὐτοῦ ὄντων ἀρχόντων διωρίσατο, συνχέθηναί τοὺς ζωγρηθέντας Ἀγαρηνοὺς καὶ τὰ λάφυρα εἰς ἓν χωρὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς γῆς. Ἐν δὲ τῷ παλατίῳ κατελείφθησαν εὐφημούμενοι ἢ τὸ Θεοφανῶ Ἀγούστα καὶ τὰ δύο αὐτῆς τέκνα, Βασίλειος καὶ Κωνσταντίνος, τῇ σπουδῇ καὶ συνέσει τοῦ παραδυναστεύοντος Ἰωσήφ παρακοιμωμένου τοῦ τὸ ὑπῆκοον ἐν δικᾷ οὐσῆν δέποντος. Τότε δὲ διὰ γραφῆς αὐτῶν διωρίσαντο καὶ τὸν μέγιστρον Νικηφόρον καὶ δομέστικον ἐν τῇ πόλει παραγενέσθαι. Ὁ δὲ εἰσελθὼν πάντα τὰ λάφυρα συνάμα καὶ τοὺς ἀρχμαλώτους Ἀγαρηνοὺς ἐν τῷ ἱππικῷ ἐθιράμβευσε, τοῦ τῆς πόλεως ὄχλου καὶ τοῦ πλήθους συνηθροισμένου. Τότε

τὸν μέγιστρον καὶ δομέστικον τῶν σχολῶν Νικηφόρον οἱ πολῖται Νικητῆν ἐπωνόμασαν, καὶ πᾶσι τὸν ἡγάπησαν τὸν ἀριστὰ ὡς οὐκείαν ψυχὴν. I. 1. 1. « [Nicephorus] ubi de morte Romani imperatoris « lexit, repressit impetum: præfectis singulis, « secum erant, imperat, ut Saracenos captos « damque unum in locum Romanæ ditiosius « ferrent. Relinquebantur in palatio proventus. « Theophano Augusta duoque ejus filii Basilios « Constantinus, sedulitate et prudentia procurant. « nis imperii Josephi cubicularii, subditos « biliter moderantis. Hi igitur per litteras « runt, Magister quoque et Domesticus Nicephorus « ut in urbem veniat. Is ingressus » [mens. Apr. a. 963: vid. supra 204. C.] « prædam una « Saracenis captivis per circum in triumpho « tulit, conglobata multitudine urbana ac plebe. « Magistru et Domesticu scholaru Nicephorus « cives Victorem nominaverunt, omnesque ille « quod optime se in bello gessisset, haud « deamaverunt ac propriam animam. » Nota « phum Cubicularium, qui tantas cum Nicephoro multates gessit, in superius positis ornari potest quam carpi: unde inferre possis, historiam illam non nisi Nicephoro obtruncato in lucem prodire imperante fortasse Tribmisce, aut Basilio II.

(b) Ex cod. Vatic. A° 163, fol. 61 recto.

τρόπαια καὶ τὰ κατὰ πολέμους ἀνδραγαθήματα) ἐπὶ ἅπαντα τὸ ἀνάκτορον τοῦτον ἐκαλεῖτο (79), εἴ πως αὐτὸν ψιλὸν τῆς δυνάμεως ἀπειληφῶς τῶν τε ὄψεων στερήσει καὶ ὑπερορίᾳ παραπέμψῃ. Ἄλλὰ τὸ κακοῦργον καὶ περιπόνηρον τοῦ Ἰωσήφ ὁ στρατηγὸς συνείδῃ (δραστήριος γὰρ ἐς τὸ ἀκριβὲς ἦν, καὶ καταστοχάζασθαι κακοτροπίαν ἀνδρὸς προχειρότατος) ἐν τῇ Μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ φοιτᾷ, καὶ νῦν ἱεραρχοῦντι Πολυεύκτῃ εἰς λόγους ἐλθὼν, ἀνδρὶ τὴν τε θείαν καὶ ἀνθρωπίνην φιλοσοφίαν εἰς ἄκρον ἐκμελετήσαντι, καὶ βίον αἰρετισαμένῳ ἐκ νεότητος μοναδικὸν τε καὶ ἄσκειον, καὶ παρβήσιαν ὑπὲρ ἀνθρώπων κακῆς τῆς, ἦν οὐχ ἡ φύσις ἐνεποιεῖ αὐτῷ μόνον, τομῆς γε ὄντι καὶ ἐς ἑσχατὸν γῆρας, ἐλάσαντι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀκτῆσια, καὶ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ λιτὸν τοῦ βίου καὶ ἀπειριπτον τοῦτῳ δὴ τῷ Πολυεύκτῃ, ἐπέλῃ εἰς λόγους ἦλθεν ὁ Νικηφόρος, « Καλὰς γε, ἔφη, παρὰ τοῦ τῶν βασιλείων κατάρχοντες [P. 20] τῶν τοσοῦτων ἀγῶνων καὶ πόνων καρποῦμαι τὰς ἀμοιβὰς· δε γε τὸν ἀλάθητον καὶ μέγαν ὀφθαλμὸν λήσειν οἰόμενος, τὰ Ῥωμαϊκὰ μοι πλατύνονται ὄρια ταῖς τοῦ κρείττονος εὐδωσῆσιν (80), οὐκ ἐνάρχησε σκαιωρῆσασθαι θανάτον (81), μηδέπω μὴδὲν εἰς τὸ κοινὸν πλημμελήσαντι, συνεισενεγκόντι δὲ μᾶλλον ὅσα μὴ τις τῶν νῦν τελούτων ἀνδρῶν, καὶ τοσαύτην μὲν χώραν τῶν Ἀγαρηνῶν πυρὶ καὶ χαλκῶν δηλωσαμένῳ, τηλικαύτας δὲ πόλεις ἐκ βάρων κατερειπώσαντι. Ἐγὼ δὲ ἡξίου, τὸν συγκλητικὸν ἀνδρα ἐπεικῆ τε εἶναι καὶ μέτριον, καὶ μὴ τινα δυσμεναίνειν, καὶ ταῦτα μάτην, ἀπέραντα. »

ιβ'. Τούτων τῶν ῥημάτων ὁ πατριάρχης ἐνωτισθεὶς, καὶ τὴν προθυμίαν ἀναφλεχθεὶς, εἰς τὰ βασίλεια εἰσελάσκει, τὸν Νικηφόρον ἔχων συνεφερόμενον καὶ τὴν σύγκλητον ἐσκαίλας, « Οὐ δίκαιον, ἔφη, τοῦς ὑπὲρ τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐετηρίας ἐαυτῶν ἀφειδήσαντας, καὶ πόνους καὶ κινδύνους καθυπομιναίνοντας, εὐγνώμονάς τε καὶ μετρίους ἐαυτοῦς παρεχομένους πρὸς τὸ ὁμόφυλον, προπηλακίζειν καὶ ἀτιμῶν, κυδαίνειν δὲ μᾶλλον καὶ ταινοῦν. Εἰ οὖν πείθεσθέ μοι τὰ λῶνα συμβουλεύσοντι, τὴν ἐμὴν αὐ-

palatium eum vocavit, si forte cum nudum a protectoribus nactus, oculis privatim in exilium pellet. Dux, intellecto Josephi crudeli doloque consilio (ut erat mirifice industrius, et promptissimus ad perspicendam hominis malam mentem), in Magnam Ecclesiam se conjicit, et, collato sermone cum Polyucto sacris præfecto, viro qui divinam atque humanam philosophiam summopere meditata, electo sibi a pueritia monastico atque expedito vitæ genere, plus quam humana erat fiducia præditus: quam non natura solum illi attulerat, spadoni nimirum et longe ætate provector, sed etiam abdicatio honorum, et inculcata, simplex, deliciis carens vitæ ratio: cum hoc, inquam, Polyucto collato sermone, Nicephorus: « Egregias sane, » ait, « tot tantorumque certaminum atque laborum vices percipio ab eo qui aulæ præest. Is eum, quem nil latet, magnum oculum se latere posse arbitratus, mihi, qui Deo propitio Romani imperii fines propagaverim, machinandæ mortis nullum finem fecit; tametsi nihil hactenus in rempublicam deliqui: contuli autem in eam tanta, quanta nemo hujus temporis hominum; tantam Saracenorum regionem igni ferroque populatus sum, tam multa oppida a fundamentis dirui. Ego arbitrabar, ordinis senatorii hominem placidum et modestum esse debere, neque ullas vanas insidias incassum meditari. »

12. His patriarcha ex Nicephoro auditis, animique ardore succensus, in palatium venit, una comitem adducens Nicephorum: convocatoque senatu, « Haud æquum, » inquit, « eos qui pro salute Romanorum, nulla sui ratione habita, labores ac pericula sustinuerunt, quique erga suos cives viros sese probos ac modestos exhibent, probro et ignominia afficere, sed honore potius habere ac coronare. Ergo, si mihi creditis, quæ meliora sunt susuro, meam sententiam statim dicam. Oportet

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(79) Harum insidiarum ab Josepho mense Aprili a. 963 Nicephoro structurarum neque Cedren. II. 646, A. meminit, neque Zonaras: ambo contra scribunt Nicephorum, ostenso cilicino ipsius indusio, Josepho persuasisse. solitariam se vitam recessumque a sæculo meditari (ubi apud Zonaram II. 198. B. consentientibus codd. pro κατακρυπτόμενον l. κατακρυπτόμενον). Cujusmodi famam profecto tunc percubuisse firmatur ex historia horum temporum ms. in Biblioth. Regia, ubi illa: « Ο Φωκῆς τὴν προφοίβασιν (sic, voce in Lexica nondum recepta: alia forma προφοίβασμα nota est) ἐλάβε παρὰ τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ ὄντος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅτι μέλλει εἰς τέλος ὀλέσσει τὰ πλήθη τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ἐκδιώξει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὀρίων τῆς Ῥωμαϊκῆς γῆς. Ἀπελθὼν δὲ ἐν τῇ Κρήτῃ ὁ Φωκῆς καὶ σκυλεῖσας τοὺς Ἀραβίαις, ἐπέμψε τῷ ἀγίῳ Ἰωάννῃ λίτρας χρυσοῦ ἐκ τῶν λαφύρων. ἵνα οἰκοδομήσῃ μοναστήριον. Λόγον γὰρ εἶχον ἄρρηκτον ὁμοῦ, ὅτι ὅπου ἂν οἰκοδομήσῃ ὁ Ἀθανάσιος, ἐκείσε ἵνα παρῆ καὶ ὁ Φωκῆς, καὶ συναποθάνῃ μετ' αὐτοῦ. Ὡς δὲ

γέγονε βασιλεὺς μετὰ τὸν θάνατον Ῥωμανοῦ, πάντο ἔμεμψατο αὐτὸν ὁ ἅγιος καὶ ὤργισθη, ὅτι ἐπροτιμήσατο τὴν βασιλείαν παρὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν. Habes hic tempus, quo monasterium S. Lauræ in Atho a S. Athanasio ædificatum sit, nempe paulo ante annum 963, quo Nicephorus imparium tenuit. De hoc S. Athanasio Harleius Bibliotheca Græca X. 201, B. et præcipue J. Pinus Sylloge historica de S. Athanasio confessore in monte Atho, in Actis SS. Julii II. 259. C. S. Athanasii vita Græce inedita exstat in Cod. Coisl. 233.

(80) Εὐδωσις non est in Lexicis: de sensu dubitatio esse nulla potest. Utitur præter Leonem Theodoretus Comment. in Psalmos I. 11, D. οὐκ ἀπολελυμένως εὐδωσις αὕτη, ἀλλ' ἀσεβῶν. Vertit Corderius: non est hæc absolute prosperatio, sed impiorum. Item Anonymus in Formulario ad calc. Codini de officiis 412. A. et F.

(81) Phrasis οὐ νάρκων pro non dubitare, non vereri, frequens apud Leonem: vid. 49, B. 54, A. 70, D.

ut nos, qui Romani sumus et divinis legibus regimur tenellos Romani imperatoris liberos, quandoquidem nostro universique populi suffragio imperatores renuntiati sunt, in honore avito conservemus eundemque eis cultum, quem **34** majoribus eorum, tribuamus. Quoniam vero barbaræ gentes Romanam ditionem diripere non cessant, auctor vobis sum, ut virum hunc (ostenso Nicephoro), ut solertis ingenii est, rei militaris apprime gnarus ac bello fortis, quandoquidem victorias quam plurimas retulit, quod et agnoscitis vos ipsi, eumque præ cæteris ut deum veneramini, jurejurando obstricta fide, nihil inconsulti adversus principes ac senatum moliturum ducem summo cum imperio renuntiemus, eique tradamus copias Asiaticas, quibus barbarorum impetum coerceat ac repellat. Hanc enim ei dignitatem Romanus quoque imperator et vivus tribuit, et moriens testamento cavuit, ne vir optime animatus ejusmodi imperio moveretur. Patriarcham in hæc verba sententiam ferentem cum senatus comprobavit, tum vero etiam ipse Josephus cubiculi præfectus assensus est, non sponte ille quidem, sed studio senatus coactus. Ita horribilibus juramentis obstricto Nicephoro, ne infantibus pueris augustis superstitionibus aliquid mali adversus majestatem eorum moliretur, cum ipsi adjurassent, neminem se primariorum hominum Nicephoro invito vel moturos loco vel ad majorum dignitatem provecuros, verum ejus consilio de communi sententia administraturos rempublicam; hunc ubi ducem Asiæ summo cum imperio pronuntiaverant, consilium dimiserunt, ac, palatio egressi, ad suam quisque domum se receperunt.

⁶⁸ ἐκθεάζεται. ced.

τίκα γνώμην ἐρῶ. Δεῖ Ῥωμαίους ὄντας ἡμεῖς θεοὶ βυθμιζομένους προστάγμασι τὰ νεογεγενημένου αὐτοκράτορος Ῥωμανοῦ τέκνα, ἐπεὶ πρὸς ἡμῶν τοῦ δήμου παντὸς ἀνεβρέθησαν αὐτοκράτορας τὴν προγονικὴν τιμὴν συντηρεῖν καὶ σέβασαι ἡμῶν οἶον καὶ τοῖς προγόνοις αὐτῶν ἐπεὶ ἐπὶ τὰ βαρβαρικὰ φύλα ληζέσθαι τὴν Ῥωμανικὴν ἀπέχονται γῆν, συμβουλεύω, τὸν ἄνδρα τούτον Νικηφόρον ὀποδεικνύς, ἀγγίξιν τε ἴστα ἐπὶ τὸν θὸν τὰ πολέμια, καὶ νίκας ὅτι πλείστας ἐπέμεινον, ὃ καὶ αὐτοὶ συνομολογεῖτε, καὶ τοῦ ἄλλων ἐκθεάζετε ⁶⁸ μάλιστα, ὄρκους κατατιθέμενους μὴ τι κατὰ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐπιμελητέας ἀβούλητον, ἀνεκπεῖν αὐτοκράτορα πατριάρχον, καὶ τὰς τῆς Ἀσίας δυνάμεις ἐγγεῖν αὐτῷ, ὡς ἀμύνοιτο καὶ ἀναχαίτῃσι τῶν ἄλλων τὴν ἔφοδον. Ταύτην γὰρ αὐτῷ καὶ ὁ αἰτιατὴρ Ῥωμανὸς, ἐτι βιούς, ἐνεχείρισε τὴν τιμὴν καὶ λευτῶν ἐν ταῖς διαθήκαις ὤριστο, μὴ μεταστῆς τοιαύτης στρατηγίας εὐγνωμονοῦντα τὸν ἄθρονον. » Ταύτην ἀνεκπόντος τοῦ πατριάρχου γνώμην, ἐπεψήφισεν ἡ βουλὴ, συνήκει δὲ καὶ τὸς ὁ παρακοιμώμενος Ἰωσήφ, οὐχ ἑκὼς, τῆς ῥοπῆς τῆς συγκλήτου ἐκβιαζόμενος. Καὶ διὰ τὸ φρικτωδέστατος (82) τὸν Νικηφόρον ἐμπόδισεν [P. 21] μὴ ποτε περιόντων τῶν νεογῶν πατρῴων βασιλείων ἀπαίσιον τι κατὰ τοῦ σπῶν κράτος ἐπιλεύσασθαι. ἔπομοσάμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ, μέγα ἐν τέλει ἀπειναντίας τῆς ἐκείνου γνώμης μεταστῆς πρὸς μέγιστα ἐπαναβιάζεσθαι ἀρχὴν, μὴ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ διασκέψεως κοινῇ γνώμῃ ἐκπέσειν τοῦ κοινοῦ, αὐτοκράτορα στρατηγὸν τῆς ἐκείνου ἀνακηρύξαντες τὸν τε σύλλογον δάικ. α. τῶν βασιλείων ἀπάραντες ἐφ' ἑσκα ἐπὶ ἑκάστοι.

LIBER TERTIUS.

ARGUMENTUM. — Nicephori bellum contra Tarsenses. Josephus rursus illi insidiatur. (Cap. 1.) Mur num et Joannem Tzimissem litteris contra eum sollicitat (2). Contra Tzimisces Nicephorum ad delendum hortatur (3) Nicephorus Cæsareæ ab exercitu imperator salutatus (4) Oratio ejus ad exercitum: Nicephorus Constantinopolin ire parat, Joannem Tzimissem Domesticum Orientis creat (6). Josephus frustra urbem obtinere conatus, intestinis motibus ortis, ad fugam compellitur (7). Nicephorus urbem ingressus coronatur. Corporis et animi ejus descriptio. Cognatos et amicos suos summis ornat honoribus. Nicephorus Theophano in matrimonium ducit. Polyuctus patriarcha eum ecclesia arceat; sed mox gratiam cum eo redit (9). Insequenti vere Nicephorus contra Saracenos ducit. Tarso frustra tentata alia hostium castella recipit (10). Mopsuestia diu obsessa vi expugnatur. Nicephorus in Cappadocia bernat (11).

35 1. Medio jam vere, cum lucifer ad arcticum polum paulatim cursum flecteret, ac versus Taurum

[P. 2'] α'. (83) Ἦδη δὲ τοῦ ἥρος μεσοῦτος ἡ καὶ τοῦ φωσφόρου πρὸς τὸν ἀρκτικὸν πόλον ἔμ-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(82) Constantinus Manasses Breviario Histor. 415, D:

Ἄρκους γὰρ φρικτοὺς αἰδεσθεὶς ὅπῃ τῆς βασιλείας.

Pro quo versu codd. nostri melius:

Ἄρκους φρικτοὺς καταδραβεὶς ὅπῃ κῆς βασιλείας.

(83) Primum caput hujus libri a Combelliversonum apud Pagium IV. 6 passim a me retractatum est.

(84) Tempus quo Nicephorus ab urbe profectus est, accuratius indicat Anonymus in historia eorum fragmenta superius 199, D. 201, A. 203, C. 204, D. notis inserui. Is sic de expeditione Nic-

τανακάμπτοντος, καὶ περὶ τὸν Ταῦρον τὴν διφρεῖαν αὐνοντός, τοῦ Βυζαντινοῦ ἀπάρας ὁ Νικηφόρος ἐπὶ ἢν καταντιπέραν τῆς Ἀσίας χώραν καταίρει· καὶ ῥός τὴν Καππαδοκῶν ἀφικόμενος (Τρωγλοῦται τὸ ἵνος τὸ πρόσθεν κατινωμάζετο, τῷ ἐν τρώγλαις καὶ ηραμοῖς καὶ λαβυρίνθοις, ὡσανεὶ φυλακοῖς καὶ ὑπωαῖς (85), ὑποδύεσθαι), καὶ τὴν σκηνὴν ἐκείσε πηξίμενος, πανταχόσε διαγράμματα ἔστειλε, τὸν τρατὸν πανσυδεῖ ὡς αὐτὸν συναγεῖρων καὶ ἐκκαλούμενος. Ἐν ᾧ δὲ συνήρχετο τὰ στρατεύματα, τοὺς μὲν ἑαυτὸν ἐξήσκει τὰ πολέμια, καὶ τὸν θυμὸν ἠγε, καὶ ἐπεβρώννυε ταῖς καθ' ἡμέραν μελέταις (86), καὶ τὴν ἐνόπλιον ἐξεπαίδευε περιδίνησιν, ἀμὰ τοῖς σάλπιγγιν ἐγκλεισόμενος ἐπιχεῖν, καὶ τοῖς ἄμπανα παταγεῖν, καὶ ἀλαλάζειν τὰ κύμβαλα ὡς ἰππων τε ὑπεράλλεσθαι, καὶ τόξοις βάλλιν κατὰ ἰσπὸν, καὶ ἀκοντίζειν εὐστοχώτατα· καὶ οὐδὲν δὲ παρεῖτο τούτῳ πρὸς τὸ πολεμεῖν ἐξευρημένον. ἢν ᾧ δὲ ὁ στρατηγὸς ἐξεπαίδευε τὸν στρατὸν, καὶ ἢ ἀρῖξιν τῆς λοιπῆς στρατῆρας ἐξεδέχετο (δοδογμῆν γὰρ ἦν αὐτῷ, κατὰ τοῦ Χαμβδὸν καὶ τῶν Ταρσέων ἐστρατεύειν ὡς μάλιστα), ὁ παρανοτιμώμενος Ἰωσήφ, τὸ τοῦ Νικηφόρου μεμεριμνημένον καὶ λελογισμένον ἐνοῶν, καὶ προσέειπε τὸ ἀνδρικόν αὐτοῦ καὶ ἐναεῖον παράστημα, ὑπειδόμενος τε μὴ πως τῆς στρατῆρας συναλισθείσης περὶ αὐτὸν νεώτερόν τι καιωρήσοιτο, ἐπᾶλλετο τε τὴν καρδίαν καὶ τῆς δουλείας αὐτὸν κατεμῆμφοτο, ὅπως ζωγρίαν κατέχων ἐς ἢν δικτυφ αἰμάτων ἀνδρα (87) οὐ κατεργάσατο, ἀλλ' ἔλαθε τοσαύτη πανοπλίᾳ τοῦτον ὄχυρωσάμενος. ἰουνολίας οὖν ὑπόπλευς γενονῶς, ἡμερῶν οὐκ ἦνελ-

currum ageret, Constantinopoli profectus Nicephorus ad oppositum Asiæ tractum sese confert: cumque in Cappadociam venisset (Troglodytæ ea gens antehac appellabatur, quod in troglas, latibula ac flexus saxorum, quasi in specus quosdam et recessus, se subducebant), 86 collocato ibi tabernaculo, dimissis quoquoversus litteris, omnes copias excitatas ad se convocat. Exercitus dum cogebatur, interea quos secum habebat bellicis institutis erudiebatur, exacuebat animos, confirmabat exercitatione quotidiana, armatas rotationem edocebat, tubis crebro canere jubens, tympana pulsari, cymbala percuti, in equos insilire, arcubus scopum petere, jaculis collineare: denique eorum, quæ ad belli artem inventa sunt, nihil omnino tumque reliqui exercitus exspectabat, adventumque reliqui exercitus exspectabat (instituerat enim adversus Chambdanum et Tarsenses potissimum educere), Josephus cubicularius cum solertem animum Nicephori consultumque reputans, tum præterea viri fortitudinem et virtutem, veritus ne collecto circa eum exercitu novarum rerum aliquid adversus se moliretur, palpitante corde suam ipse vituperabat præcipitantiam, quod cum virum bellatorem quasi captum intra casses inclusum teneret haud oppressisset, sed imprudenti consilio tantis eum muniisset copiis. Totus igitur cogitabundus, spreta requie, vitam minime vitalem ducebat. Consideranti autem, multasque rationes versanti, quod pacto Domesticum tanto imperio moveret, cujusdam fraudis in mentem venit, qua illius poten-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

* κύμβαλα. Vide infra 82. A.

hori a. 963. suscepta: (e) Μετὰ δὲ τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν τῆς ἑκτης Ἰνδοκτιωνῶς καὶ τὴν τῶν ἀπράκτων μερῶν διάδοσιν ὁ Μάγιστρος Νικηφόρος πρὸς τὴν αὐτολὴν ἀπεστάλη πρὸς ἄμυναν τοῦ ἀθίου Χαμβδῶ, τῶς μὴ ἐξελάτῃ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν, ἀνταμῶν τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ. Ἀπήγγειλε δὲ καὶ ἀσφάλειαν ἐγγραφὸν τὸν Μάγιστρον Νικηφόρον, τοῦ μηδέποτε μελετῆσαι αὐτὸν ἐπανάστασιν κατὰ τῶν βασιλέων· ὁ δὲ καὶ πεποίηκεν. Ὁ δὲ παρνοτιμώμενος Ἰωσήφ τῇ ἐντροχέᾳ καὶ συνέειπε αὐτοῦ ἴφκει τὰ τοῦ κοινοῦ· συνήδρευον δὲ αὐτῷ Μιχαὴλ Μάγιστρος ὁ Ῥέκτωρ καὶ λογοθέτης τοῦ δρόμου, καὶ θυμῶν Πατριάρχης καὶ Πρωτοσηκρήτης. « Indictione sexta post sanctam resurrectionem diesque feriatis exactos Nicephorus Magister in orientem missus exad repellendum impium Chambdanum, ne in fines Romanos excurreret, audita morte Romani imperat. Exegerant autem a Nicephoro Magistro cautionem scriptam, ne unquam seditionem adversus imperatores moliretur: quam fidem ille dedit. Interim Josephus cubicularius, qua erat solertia et intellectu rempublicam administrabat: cui assidebant Michael Rector Magister et logotheta cursus publici. cum Simeone Patricio et primo a secretis » Patet inde, Nicephorum ab urbe movisse neunte Maio: mense Junio ejusdem anni 963, osephus Bringas epistolam de Nicephoro occidendo scripsit ad Tzimissem reliquosque duces,

qui Nicephorum imperatorem renuntiaverunt a d. VI. Kal. Jul. De eadem profectioe Nicephori adversus Saracenos Constantinus Manasses, Breviar. Hist. 115. C.

(85) Vocabulum Leo arripuit ex Odyssea V. 404, Ibi nonnulli legebant:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμίνας νηῶν ὄχοι, οὐδ' ὑπὸ γαίᾳ:

ubi nunc edd. ἐπιωγλί. De sensu vocis vide Albert. ad Hesych. II. 1466.

(86) Ut uno exemplo appareat quam pueriliter Leo Agathiam sit imitatus, ponam hic utriusque verba: Agath. 35 A: Ἐξασκίειν γε ἐπιπλεῖον αὐτοῦς ἐκέλευε τὰ πολέμια, καὶ ἐπεβρώννυε τὸν θυμὸν ταῖς καθ' ἡμέραν μελέταις, τροχάζειν τε ἀνταμάζων, καὶ ὑπὲρ τῶν ἰππων ἢν κόσμῳ ἀναπάλλεσθαι· ἐς τε κυβρίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι, καὶ ἡμαεὶ τῇ σάλπιγγι καταδομδεῖσθαι τὸ ἐνοπλίον ἐπηγοῦση κ. τ. λ. Leo 22, A: Τοὺς ἀμφ' ἑαυτὸν ἐξήσκει τὰ πολέμια, καὶ τὸν θυμὸν ἠγε, καὶ ἐπεβρώννυε ταῖς καθ' ἡμέραν μελέταις, καὶ τὴν ἐνόπλιον ἐξεπαίδευε περὶ νησιν, ἡμὰ ταῖς σάλπιγγιν ἐγκλεισόμενος ἐπιχεῖν — ἐπ' ἰππων τε ὑπεράλλεσθαι κ. τ. λ.

(87) Αἰμάτων ἀνδρες alibi quoque 25, B. 65. C. Leonis totum locum Scylitzes in Chronico ms. et ex illo Cedren. Comp. Hist. II. 646, D. in usus suos converterunt. Quædam imitationis vestigia habes vel apud Clycam 305, B.

(e) Ex cod. Vatic. N° 163, fol. 61 recto.

tiam, quasi securim quamdam cervici suæ immi-
nentem, everteret.

τίνα τὸν τρόπον ⁸⁶ (88) τῆς τοσαύτης δυναστείας μετακινήσῃ τὸν στρατηγὸν, μίαι τις ἐπέμει μὴ

§ 2. Marianum accersit, virum dignitate patri-
cia decoratum, legionibusque Italicis jam præfectum
mobilis insuper atque ardentis animi. Cum hoc
secreto collocutus occultam sententiam aperit, et,
« Si mihi credis, » inquit, « ac domesticatum Orientis
scipio, Augustum te brevi perfecero et in imperiali
solio collocabo. » Ad quem sermonem, « Dii me-
liora, » inquit Marianus : « desine simiam excitare
et cum armato gigante committere velle, quem non
solum tribus gentium finitimæ verentur, at hercle
quotquot oriens aut obiens sol lustrat. Verum si vis
ut aliquid consilii afferam impedito ac tristi tibi
haud reticebo. Joannem quem Tzimisem appellat
nosti, virum non minus ambitiosum et primatus
mire cupidum quam bello fortem : qui proximo
post Domesticum loco exercitum habetur et
honoratur. Quin tu, si videtur, committis illi pro-
curationem legionum : nam qua est is audacia et
spiritu singulari, suscipiet negotium, opinor : ita
quocumque ducet, sequetur illum copia, et tu per-
venies quo vis. Aliter cave credas te turrim illam
inconcussam atque inquassatam concultere posse. »
Hanc auctoritatem secutus Josephus eos qui cum
Nicephoro erant propinquitate conjuncti aliosque
ejus necessarios officio exutos in exilium pellit :
litteras obsignatas ad Joannem, de quo dictum est,

Λαχοτο, ἀλλ' ἀβίωτον τὸν βίον ἐτίθειτο, Ἀναστα-
σιὸν δὲ τούτῳ [P 23] καὶ πολλοὺς διελίττονται λυγροῦ
προσεπικαιμένην, ἀποστειλάσθαι.

β'. Τὸν Μαρτιανὸν οὖν (89) εἰσκαλίεσθε, ἐνδὲ
τῶ τῶν πατρικίων τετιμημένον ⁸⁶ ἀξιόματι καὶ
'Ιταλικῶν στρατευμάτων ἤδη κατάρξαντι, καὶ
στον δὲ τὴν ἄλλως καὶ θερμουργόν, ἔξευτε τὴν
βήτον, ἐν παραδύστω που κοινολογησάμενος
Ε' μοι, φησί, κεισθεὶς τὴν τῆς Ἀναστασίου
διεξή ἀρχὴν, αὐτοκράτορα σε θάπτον ἀποκατα-
ἐπὶ τῶν βασιλικῶν θρόνων ἐπαναβιβάσω. —
μοι, ἔφη πρὸς τὸν λόγον ὁ Μαρτιανός, οὐ
κὼν διερεθίζων καὶ προτρέπομενος καθ' ἑαυτὸν
γίγαντι διαμάχασθαι, ὃν οὐ μόνον τὰ πρόσθεν
πέφρικε τῶν ἰθνηῶν, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐπίσταντο
δυσέμενος ὁ ἥλιος ἐφορᾷ. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σου κατα-
τίνα γνώμην ἀμυχανοῦντι καὶ σκυθρωπώσαντι
τίκα ἐρῶ, Τὸν Ἰωάννην, ὃν κικλήσκουσι Τρι-
σκῆν (90), οἶσθα τὸν ἀνδρα φιλότιμον τε καὶ
λίαν φιλόνηκον, καὶ ἀγαθὸν τὰ πολέμια ὃν ἐπέ-
μετὰ γὰρ τὸν στρατηγὸν ἡ στρατιωτικὴ ἐπέχει-
θεταί καὶ τιμᾷ. Τὴν τῶν στρατευμάτων ἐπι-
δοκεῖ, τούτῳ ἐπίστρεψον ⁸⁶ ἀντίληψιν καὶ ἐπι-
παραβολώτατος ὢν ὁ ἀνὴρ καὶ τολμητίας ἐπι-
ὑποστήσεται τὸ ἐγγεῖρημα καὶ ἢ ἂν ἕγοιτο ἐπι-
πληθὺς, καὶ τὸ δοκοῦν σοὶ περαιωθήσεται.
Ἄλλως δὲ μὴ οὖο σὺ κατασαιεὶν κύρην ἐπι-
καὶ ἀδιείσιστον (92). » Τούτῳ δὲ φησὶ
Ἰωσήφ τὴν εἰσήγησιν, τοὺς ἐξ αἵματος Ναρ-
προσέχοντας, καὶ τοὺς ἄλλους ⁸⁷ ἀντιμάχων οὖν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁶ Fort. τῶν τρόπων. ⁸⁶ τετιμημένος et continuo pest κατάρξαντι cod. ⁸⁶ Leg, ἐπίτρεψον. ⁸⁷ ἄλλω.

(88) Mediam ex his vocibus omittere debuisset
Leo nisi fortasse scripsit. τίνα τὸν τρόπον, quod
tamen non multo usitatius. Vocabulum τρόπος
sæpe confundi cum τόπος, alii jam ostenderunt
exemplis variis : quibus adde locum Theonis in
Progymnasm. 85. Α. τὴν μεκτοὶ τὰξιν τῶν ἐπιχει-
ρημάτων ποιησόμεθα, καθὰ καὶ τῶν τρόπων ἐπι-
θέμεθα. Legendum τόπων, ut est infra apud eum-
dem 86, Α. ἐκ πάντων τῶν τόπων ἐπιχειρεῖν
item 117, Β. ἐπιχειρεῖν δὲ δεῖ ἐξ ὧν ἐνδέχεται τό-
πων. Contra 112, Β. ὁ τόπος τῶν λόγων διττός,
emenda, ὁ τρόπος. Similitudo utriusque vocis pro-
verbiis sententiisque compluribus oculum dedit :
οὗς συνάπτει τρόπος, καὶ τόπος συνίστησιν καὶ
οὗς ὁ τρόπος διέστησιν, καὶ τόπος ἅπας ἀφίσταται.
Anonymus Vita S. Nicolai Studitæ 904, Β. For-
mula item, τρόπον τινὰ, omisso κατὰ, nihil sane
est usitatius : quam tamen parum apte reddit
interpres Epistolæ synodal. Agapeti Conc. Const.
sub Mens II. 1225, D. καὶ τρόπον τινὰ τιθαυμά-
καμεν. et modum quemdam admirati sumus. Emenda,
supra modum. In Conc. autem æc. sexto III.
1185, E. εἰπέ μοι καὶ ἂν τοῦτο εἶποι, pronomen τίς
perperam omissum, scribendumque est, καὶ τίς ἂν
τούτο εἶπ., et quis hoc dixerit, ex S. Joann. Chry-
sost. Orat. in illud, Pater si possibile est, V. 217,
B. unde hæc verba et proxime sequentia sunt de-
sumpta.

(89) Μαρτιανός ὁ Ἀπαμβας vocatur a Constantino Porphyrogeno. Cærim. Byz. I. 252, C. ad quem et Reiskium II. 143, D.
(90) Secutus sum scripturam vulgarem : Armeniacum nomen habet Cod. hic per iota Ἰωσὴφ ἐν sequentibus plerumque est Τζιμισκῆν 23, B. 30, B. (commemoro pagg. edit. quibus Codicis respondenti) 36, C. 51, C. Τζιμισκῆν Reliquos scribendi modos, velut Τζιμισκῆν, constant. Manass. 115, D. (Codd. ibi et alias Τζιμισκῆν) 118, C. 119, C. 120, A. B. Τζιμισκῆν drenus II. 646. D. Clycas 305. B. 308. Α. Τζιμισκῆν Anna Comnen. 451. B. Τζιμισκῆν typico ms. Matthæi Not. Codd. Gr. Mosq. Α. longius persequi vereor ne putidum sit.
(91) Adhibet hic figuratim, pro περαιωθήσεται infra sensu proprio περαιωθείς, transgressus mare. 14. A. 17. C. 72, B. 107. D. περαιωθῆντα 75. D. 76. C. 99. A. B. Interdum solet passiva et media confundere, usurpatum diu περαιωσάμενος, 10. B. 40. C. — Agapet. unde Leo colores duxit, semper utitur passiva τὸν Ἰλδὸν ἐπαιροῦντο 38. A. περαιωθείς τὸν 149. C. τὸν Ἰστρον περαιωθέντες 9. A. περαιωθείσιν 171. B. διαπεραιωθέντες, transgressi, 154 D.
(92) Hanc vocem præterquam illo loco nusquam me legere memini.

ἐν ἀξιωματίων τε παγανοῖ, καὶ εἰς ὑπερβίαν ἄνθρωπον ἐπέμπε· γραμματεῖον δὲ σφραγίσιν ἐνησημάνεος τῆν προβόλῃ θέντι Ἰωάννη στέλλει ἐν τοῖς παρικίοις τελοῦντι καὶ στρατηγούντι τῶν ἀνατολικῶν, νδρὶ βρωμαλέφ καὶ νεανικῆ, καὶ τῶν ὁρμῶν δυσάνητον κεκτημένῃ καὶ δυσεκβίστον. Ἦ δὲ τοῦ γραμματείου ὑφήγησις ταυτὶ διτγόρευε· « Τὸ δυσου καὶ κακόθες τοῦ Φωκᾶ ὑπεϊδόμενος, καὶ τῆν κοῦργαν σκέψιν, ἦν ἐκεῖνος τρέφει καθ' ἑαυτὸν, ἀκόψαι βουλόμενος, ἔγνω ἀνακαλιψαί τὸ ἀπόβρῆτον τῆ περιφανείᾳ σου, εἴ πως τῆν ἐκεῖνου δυσάθστον ὁρμῆν, σοῦ συνερῶντος, ἀναχαιτίσωμεν. οὐλεται γὰρ ὅσον οὐπω τυραννήσειν ⁷⁸, καὶ τῆν τῆς ασιλείας ἀρχὴν σφετερίσασθαι. Ἄλλ' αὐτὸς τῆν σπονδὸν ἐκεῖνου ἐκκόπτων ὁρμῆν, τῆν τῶν στρατευμάτων πρόνοιαν ἐξαυτῆς ἐκεῖνου μὲν ἀφαιρούαι, τῆ δὲ σῆ ἀνατίθῃ, ἐνδοξότῃ. Μετὰ μικρὸν δὲ σε καὶ εἰς αὐτῆν ἀναθίβω τῆν τῆς βασιλείας πεωπήν. Σὺ δὲ τὸν ὑπέρμαχον καὶ ἀλαζόνα Φωκᾶν (93) δεσμώτην ἀποφηνάμενος θάττον παράπεψον ε ἡμᾶς. »

[P. 24] γ'. Τὸ τοιοῦτον οὖν γραμματεῖον ὁ Ἰωάννης ἀπειληφῶς, ἀνειλθῆσας τε καὶ τῆν ἐν αὐτῇ σαγματεῖαν ἀναλεξάμενος (τῆν τῆς Ἀνατολῆς δὲ ἰσῶ δυναστεῖαν, καὶ αὐθις τῆν τῶν ὄλων ἀρχὴν εἰ διακατοχὴν τούτων, ὡς μοι ἦδη εἴρηται, κατεπηγγέλλετο ἡ γραφή, εἴ γε τῆς στρατιᾶς μετακινή- ⁸⁰ τὸν Νικηφόρον καὶ τοῦ πλῆθους ἀποσκευά- ⁸¹ νιτο), τῶν τόπων ἀπάρας ἐν οἷς ἀνεστρέφετο, παίγετο πρὸς τὸν αἰράτηγόν. Προελθὼν δὲ παρὰ ἦν σκηνὴν τῆν στρατήγιον, καὶ αὐτῷ παρακαθήμενος (ἀνεψιὸς γὰρ πρὸς μητρὸς ὁ Ἰωάννης τῷ ἰκηφόρῳ ἐχρημάτιζε). Σὺ μὲν, ἔφη, ὦ γενναῖε, ἀθὺν ἕπνο· καθυῦδεις, καὶ ὑπὲρ τὸν Ἐνδυμίωνα, ε φασιν· ὁ δὲ τῆς βασιλικῆς κατάρχων αὐλῆς, ὁ ρησῆς Ἰωσήφ, τὸν οὖν μανιῦδεις καὶ μαιφόνφ

A virum profecto fortem, strenuum, magna et inextinguibili vi præstantem. Erant autem litteræ scriptæ in hanc sententiam : « Phocæ improbitatem ac militiam cum suspectam habeam, consiliumque sceleratum, quod apud se alit, præciderere velim, constitui Amplitudini tuæ rem arcanam aperire, si forte effrenatum ejus impetum, te obsecundante, reprimere possimus. Decrevit enim rebellione jam facienda imperii summam invadere. Proinde, ut impios ejus vindicem conatus, exercituum procurationem illi investigo abrogo, tuæque trado Gloriæ. Brevi autem te vel in ipso imperii fastigio collocabo. Tu vero gloriosum ac superbum Phocam in vincula conjectum protinus ad nos trans mitte. »

D 3. Has litteras acceptas Joannes ubi evolvit, cognito earum argumento (præfecturam autem et Orientis, tum vero summam potestatem possessionemque imperii, ut a me jam dictum est, litteræ pollicebantur, si modo ab exercitu dimovere Nicephorum, copisque exuere posset), ex loco ubi versabatur movit, ad Domesticumque pervenit. Ibi cum ad prætorium se contulisset, propter ipsum assedit (erat enim Nicephori consobrinus ex matre Joannes), et, « Tu quidem, » inquit, « o bone, alium somnum dormis, plus quam Endymion, quod aiunt ; Augustæ autem aulæ præfectus, ⁸² frugi ille Joseph, furibundo ac crudeli impetu tuam machinatur necem, et, quantum in illo fuit periiit Romanorum invictus dux, ejusque sanguis effusus est :

C. B. HASII ANNOTATIONES.

τυραννήσειν. Sic cod ex, ut 24 D. εἴ γε μὴν βούλη-πισσεσθαι. ⁸⁰ μετακινήσει cod. Paulo post legendum rtasse προσελθὼν.

(93) Ἵπέρμαχος hic invidiose. Vulgo bono ensu *propugnator*, *defensor*, præsertim apud Phinæm, qui modo conjungit cum ὁρμηφόρος, De onfusionem linguar. 257. B. modo cum προσημνι- ⁸¹ τῆς. De mundi officio 28. A. De Abrahamo 299. B. De specialibus legg. 615. E. In Flacc. 765. E. semel jungitur cum voce in Lexicis ommissa for- ⁸² asseque corrupta προδισημνιστής, De specialibus ⁸³ eeg. 608. E. Neque aliter S. Joann. Chrysost. Ora- ⁸⁴ tione xxxvi. in Genesin, I. 295. 4. ἐγὼ σου ὑπερ- ⁸⁵ σπιζω, τοῦτ' ἐστίν, ἐνὼ ὑπεραγωνίζομαι, ἐγὼ ὑπέρ- ⁸⁶ μαχος γίνομαι. et Orat. xxxix, in eandem I. 318. ⁸⁷ 17. ὑπέρμαχος σοι γινόμενος, καὶ τῶν ἐπιβουλεύων- ⁸⁸ τῶν ἀνωτερον [f. σέ] πεποιθώς. Item S. Grego- ⁸⁹ rius Thaumaturgus Oratione panegy. ad Origenem ⁹⁰ 70. B. ὑπέρμαχον ἔχων αὐτὸν τὸν ἡπατημῶνα. ⁹¹ et Petrus Siculus Historia Manichæorum 70. A. ⁹² Potius tamen credam, Leonem voce perverse esse ⁹³ isum, quam corruptam esse et ὑπέρμαχον scri- ⁹⁴ bendum. Ἵπέρμαχος autem viri docti recte mi- ⁹⁵ rantur construi cum accusativo a Luciano Revi- ⁹⁶ visc. I. 593. 42. τοῦτο ὑπέρμαχος· neque mihi ⁹⁷ illum ejus constructionis exemplum se obtulit : ⁹⁸ iam in illo S. Basilii magni Epist. ccxlii. II. 4017. ⁹⁹ 2. τῆν κώμην τῆν ὑποδεξαμένην τῆν ἀρπαγίσαν ¹⁰⁰ καὶ φυλάξασαν ἦτοι ὑπέρμαχίσσασιν extremum

C verbum sine ullo omnino regimine videtur esse. Cum dativo passim construitur cum a tragicis, tum apud Patres S. Basilium De vera virginitat. I. 608. C. ὑπέρμαχον αὐτῷ. S. Gregorius Nysse- ¹⁰¹ nus In Canticum cantic. I. 588. B. τοὺς ὑπέρμα- ¹⁰² χούοντας ἡμῶν. Apud eundem S. Gregorium est oc- ¹⁰³ ties sequenti genitivo, De vita Mosis I. 472. A. et ¹⁰⁴ 216. D. Contra Eunomium II. 142. C. De sancta ¹⁰⁵ Trinitate 439. C. In laudem fratris Basilii 916. B. ¹⁰⁶ Oratione funebr. de Placilla 981. B. Contra Eunom. ¹⁰⁷ III. 126 C. et 158. C. ut adeo suspicari possis, ¹⁰⁸ loco illo superiore dativum errore librarioli irre- ¹⁰⁹ psisse. Cum genitivo copulatur in loco corrupto ¹¹⁰ Concilii Nicæni I. 424. A. τῆ τε πρὸς ἡμᾶς δι' ¹¹¹ ὑποκρίσεως τὸν ἄνδρα τοῦ δοκεῖν εἶναι, καὶ τῆς τῶν ¹¹² ἐναντῶν συμφορίας γενναίως ὑπέρμαχοῦντας. ¹¹³ Ubi Harduinus quidem scribi vult, πῆ τε πρὸς ἡμᾶς ¹¹⁴ et ὑπέρμαχοντα. Sed quod sequitur, καὶ τῆς τῶν ¹¹⁵ ἐναντῶν. satis ostendit legendum esse τῆς τε πρὸς ¹¹⁶ ἡμᾶς. Præterea miror, Harduin. scripsisse ὑπέρ- ¹¹⁷ μαχοντα, quæ vox est nihili, pro ὑπέρμαχοῦντα, ¹¹⁸ neque συμφορίας mutasse in συμφορίας, nec τοῦ ¹¹⁹ δοκεῖν in τῷ δοκεῖν. Sensus est : *quoniam vir ille* ¹²⁰ *pro simulationem videbatur nostræ sententiæ esse, et* ¹²¹ *tamen pro adversariorum partibus fortiter propu-* ¹²² *gnabat.*

idque ab homunculo (o labores! o prælia! o virtus!) ambiguo, evirato, a muliercula enentia, præter ea quæ in gynæcio fiunt nullius rei gnara. Proinde excita te, amice, sodes : adhibeamus mentes nostras, ne tanquam mancipia intereamus: efficiamus nobile ac forte facinus, ut sentiat Josephus, et si quis alius ab illo stet, non sibi cum tenellis umbraticisque mulierculis certamen esse, at cum viris inexcusablem robore præditis. quos timet et veretur barbaries. » Hæc ille cum dixisset, ex sinu prolatas litteras Domestico tradidit. Is ubi perlegit, tristibus ac molestis quæ inerant cognitis, cum parumper ipse conticuisset animo defectus (erat enim tum forte paulo ægriore valetudine), ut se recepit, « die, » inquit, « fortissime, quid est in hac re considerandum? » « Quid? » inquit ille: « iterum considerare te velle ais. quid faciendum putes? Non tu expergiscere sero saltem, mi Nicephore? non tu hunc tantum veterum excuties de oculis, qui nos, certo periculo deprehensus, quid faciendum sit interrogas? Ego de summa rerum in aleam eumdum censeo. Præsumus tot copiis, tanto exercitui, non minus superbo ob animi magnitudinem, quam corporum roboribus florenti. Etenim absurdum nec ferendum videtur mihi, a misero spadone, qui ex solitudine Paphlagonica reipublicæ obrepserit, duces Romanos agi, et huc illuc naso duci, tanquam mancipia. Itaque sequere confestim, nisi vis captivus factus mala extrema perpeti. »

νεται, ὑπὸ τομίου οἰκτροῦ ἐκ τῆς Παφλαγονικῆς Ῥωμαίων ἀγεσθαι στρατηγούς, καὶ τῆδε κάκεισε παρὲλκεσθαι τῆς βίως, ὡς ἀνδράποδα καὶ τὴν ταχίστην, εἴ γε μὴ βούλη ζωγρίας ληφθεὶς τὰ κύματα δεινὰ κείσεσθαι. »

4. Ea cohortatione ab Joanne facta erectus ad virtutem Nicephorus sumptis armis una cum Joanne totoque exercitu Cæsaream contendit: ibi castris factis exercitum recepit. Paucos post dies, omnibus ad illum coactis Asiæ copiis, illucescente jam die

Ἀ ῥοκῆ καταργίεται θάνατον, καὶ, ὡς ἐκεῖνον ἔπειθε ἡ ῥοκῆ (94), ὁ τῶν Ῥωμαίων καταργησάμενος ἔγασται στρατηγός, καὶ τὸ τοῦτο εἶμα ἐκεῖνος καὶ ταῦτα παρ' ἀνδραπρίου (ὡς πόνοι, καὶ μὴ ἀρετῆ!) ἀμφιβόλου τε καὶ ἀνάνδρου καὶ ταχυνητοῦ, καὶ πλείω τοῦ ἐν τῇ γυναικωνίτι μείνων εἰδότες μηδέν. Ἀλλὰ διανέστη, ὡς δοκεῖ καὶ γενοίμεθα τῶν ἡμῶν ἡ λογισμῶν, μὴ ὡς ἀνδράποδα παραπολώμεθα, γενναίως ἀνδρικόων ἐργασοίμεθα, ὡς ἂν γῆν καὶ ἰσχυρῶς εἴ τις ἄλλος ἔῃ τὰ ἐκεῖνου προσέδωκεν, ἀπλά καὶ σκιατραφῆ διαμιλλώμενοι πρὸς ἄνδρας δὲ ἀκαταγωνιστον κεντημένους καὶ οὐς ἡ βάρβαρος φρίττει καὶ τίθηκε, ὡς εἰπὼν, καὶ τῶν κόλπων τὸ γραμμυτίον ἔκαστος τῶν στρατηγῶν ἐνεχείρισεν. Ὁ δὲ τοῦτο μετὰ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ θυμοφθόρα καὶ θυμοληΐα μικρὸν ἐπισχῶν καὶ λειποθυμήσας (ἔτυχε γὰρ τὸ νοσηλέμενος τὸ σωματίον), εἶπ' αὖθις ἔπειθε καὶ, λέγει, φησὶν, ἀνδρείοτάτα, τί δέει σου σκεοπεῖν; » Ὁ δὲ, « Καὶ αὖθις, ἔπειθε, καὶ λέγεις, πράττειν ὅ τι καὶ δεῖ; Ὅτι ἂν ὄψῃ γούν, ὦν ἀγαθὸν, οὐδὲ τὸν τοσοῦτον κίνδυνον τινάξῃ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ἐν ἀφύκτω κινδύνῳ ριληφθέντας ἡμᾶς ὅ τι καὶ δεῖ ὄρῃ ἐκαστὸς τῶν ὄλων ἡμῶν διακινδυνεύσειν φημί, τοσαύτην βλάβην ὀκλίαν ἐπαγομένους, τοσαύτην δὲ στρατιῶν τε ἀνδρείᾳ ἐπαργώσαν βλαβὴν σώματος βλάβην εὐνοῦσαν. Ἀποκὸν γὰρ ἐμοὶ καὶ οὐ φορητὴν ἐρημίαν τῇ πολιτείᾳ παρεισφραγίστος ἡμῶν »

C [P. 25] δ'. Τοιαύτην ἀνεπίκοντος ἀνέστη πρὸς ἀλκίτην καὶ τὰ ὅπλα καθυποδύς τὴν ἐπὶ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννην ἐπέειπετο πανστρατί' καὶ τηναὶ ἔχοντος χάρακα τῆς στρατιᾶν ὁπαδέχετο. Ἐπὶ δὲ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁷⁰ τῷ ἐπ' ἐκ. cod. ⁷¹ Fort. ἡμετέρων. ⁷² ἄλλο cod. ⁷³ ὄλων ἄλλων cod. Vid. supra li 1 ⁷⁴ παρὲσφραγίστος cod.

(94) In codice scriptum est, ὅσον τῷ, perpetram: vide quæ observavit vir acutissimus Augustus Matthiæ Grammat. Græc. 282. B. Nam apud S. Epiphanium Ancorato II. 14. C. legitur quidem similitur ὅσον τῷ ἐπ' ἀνθρώπων, sed ibi quoque τὸ corrigendum est, sicut jam apud eundem impressum cum alibi exstat tum libro Adversus hæres. I. 609. A. ὅσον τὸ κατ' αὐτόν. Inverso ordine Josephus Antiquit. Judaicæ 653 C. τὸ ὅσον ἐπ' αὐτοῖς. Clemens Alexandrinus admonitione ad gent. 37. C. τὸ ὅσον ἐπ' ὑμῖν. et Pædagog. 248, C τὸ ὅσον ἐπ' αὐταῖς. Idque adjectivum ὅσος cum perelegantes in omni genere significationes habeat. mirum non est in eo exponendo multos eosque doctos interpretes esse lapsos. Velut in phrasi ὅσον ἦκεν εἰς ἐμὲ, quod ad me attinet: quam, apud posteriores certe scriptores multo magis in usu esse video, quam alteram ὅσον ἦκεν ἐπ' ἐμὲ, de qua Vigerus Hermanni 128. A. S. Epiphanium Adversus hæres. I. 1083. B. ὅσον μὲν γὰρ ἦκεν εἰς τὸν Κύριον, quod ad Dominum spectat. Synesius Epistola cxxi.

388. A. ἀλλ' ἐγὼ, τὸ γε εἰς ἐμὲ ἦκεν, ἀπὸ τοῦ Isidorus Pelusiota Epist. LXIV, 206. τὸ γε ἦκεν αὐτοῦς. S. Joann. Chrysost. Homil. cxxiii. in ἐπιστολῃν priorem ad Corinth. III. 448. 38 εἰς ἐμὲ τὸ ἐκ μέσου; τὸ γε εἰς ἐμὲ ἦκεν. Idem Hom. III. in Acta App. 623. 17. ἐπ' ἑτέρους βλαβερὰ ταθεῖναι τὸ ἐγκλημα, ὅσον εἰς αὐτὸν ἦκεν. Quod I. smus male vertit in editione Frontonis Duac. 29. C. in alios detorquet crimen, per quos ad devenit: id tamen Montefalconius emendavit in noviss. IX. 24. Concilio autem œcumenico III. 1220. A. ὅσον ἦκεν εἰς τὴν σάρκα, in phrasi legitisse videtur. εἶπεν nam verlit absone, quæ dicit ad carnem. Porro eandem fere vim quam ἦκεν εἰς, habet ὅσον ἐστίν. Quod non vidit R. in S. Gregorio Nazianzen. Orat. in Christi natal. I. 624. Θεὸν ὄριον, ὅσον ἐστίν: vertens. Dequantus est, conspiciens: corrige, quantum potest quantum licet, ὅσον ἐπικτόν τοῖς ἄλλοις τῆς σαρκός. ut ipse explicat continuo post.

ων ἡμερῶν ἔπαν τὸ τῆς Ἀσίας πρὸς αὐτὸν συν-
 ρατο σπράτευμα, ἡμέρας ἑβδὴ διαφαιούσης, καὶ
 ἡλιακῶν ἀκτίνων ὑφαπλουμένων τῇ γῆ (95)
 ἡλιος εἶχεν ἀρχὴν [96]), οἱ τὰς τοῦ στρατοῦ παρ-
 φότες ἡγεμονίας ἄμα τῷ στρατηγῷ Ἰωάννῃ
 ἔφη γυμνώσαντες καὶ τὴν στρατηγίον σκητὴν κυ-
 σάμενοι (προσεταιγμένοι δὲ τοῦτο πρὸς τοῦ Ἰωάν-
 νοῦ στρατηγούς καὶ λοχαγοὺς ἦν, δὲ γε δεινὸν
 εἶτο, εἰ ἄνδρας αἰμάτων ἀγεννῆς ἐκτομίας μετὰ
 τὴν τιθηνουμένω καθυποτάξασαι, ἢ ἂν αὐτῶν δε-
 ῖνον εἶη), αὐτοκράτορα Ῥωμαίων καὶ κρα-
 νον βασιλεῖα τὸν Νικηφόρον ἐφημίζον (97), πολυ-
 νιον κράτος αὐτῶν ἐπευχόμενοι. Ὁ δὲ τὰ πρῶτα
 ἀπέπατο τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, τὸ τοῦ ὕψους
 ἰθονον εὐλαβοῦμενος, καὶ τὸν τῆς συνεύνου
 τοῦ υἱοῦ Βάρδα προϊσχόμενος θάνατον, δὲ
 τῆς ἡλικίας τὸ βιώσιμον ἔλκων, ἄρτι πυρ-
 ρὴ τῶν ἰούλων περιαστράπτων τὴν γένυν, κατὰ
 τὴν οὐδὲ πρὸ πολλῶν τῶν χρόνων πρὸς ἀταναψιῶ
 οὔ (Πλεύσης τὸ μειράκιον ὠνομάζετο [98])
 τῶν πλὴν βλεφαρίδα τιτρώσκειται· ὁ δὲ Πλεύσης,
 καὶ ἐπὶ τῷ τραύματι, τὸν κοντὸν διαφίτσει τῆς
 ἰσῆς τοῦ δε σαυρωτῆρος τῶν οὔδει ἐνερεῖσθέντος
 ἔρην γενέσθαι συμβέβηκε τὴν ἀντέρεισιν, ὡς τὴν
 αἴτην τὸ κρανίον ἀντιτορήσασαν διαμπερὲς διελ-
 ῖ, καὶ αὐθαρῶν ἀναυδον τὸν Βάρδαν τοῦ ἴππου κα-
 τεσεῖν. Τοιαύτην ὁ Νικηφόρος προτεινόμενος πρό-
 ριν παρητεῖτο τὴν ἀρχὴν, καὶ Ἰωάννῃ τῷ Τζι-
 μισκῷ παρεχώρει τῆς τοιαύτης ἐπιθῆναι τιμῆς, καὶ
 στήπτρων ἀνθέξασθαι. Οὐκ ἠνεύχεται δὲ τῶν
 οὐτῶν λόγων οὔτε τῶν τοῦ στρατοῦ, οὔτε μὴν
 ὅς ὁ Ἰωάννης· ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν αὐτὸν ἐπευχί-
 ν, σεβάσιμόν τε καὶ βασιλεῖα Ῥωμαίων προσαγο-
 ντες. Ὁ δὲ καταδέχεται τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ ἐρυ-
 πὲδιλον, δὲ τῆς βασιλείας παράσημον μέγιστον

A radiisque solis in terram se diffundentibus (Julio
 erat ineunte). præfecti exercitui una cum Joanne
 magistro districtis gladiis prætorium cingunt (id
 tribunis centurionisque imperatum antea ab
 Joanne erat. acerbe ferente, quod ignavus spado
 cum pueris lactentibus militares personas ad arbi-
 trium gubernaret), imperatorem Romanorum po-
 tentemque Augustum Nicephorum renuntiant, im-
 perium in multos annos illi precantes. Hic primo
 quidem recusabat ejusmodi summam potestatem,
 invidiam altissimi fastigii veritus, uxorisque ac
 filii Bardæ obitum causatus, qui, ipsum juventutis
 vitalem spiritum trahens, rutilaque lanugine jam
 genam circumfulgens, exercitatione ludicra non
 multis annis ante a patre ipsius (Pleuses is
 adolescentulus nominabatur) lancea in palpebram
 ictus est; quo vulnere perturbatus Pleuses lanceam
 de manu dimisit: verum accidit, ut hastili in terram
 impacto repercussio fieret tam vehemens, ut cuspis
 adacta calvariam penitus perforaret. Bardasque
 evestigio sine voce ex equo caderet. Hujusmodi
 excusationem Nicephorus afferens recusabat impe-
 rium, concedebatque Joanni Tzimiscæ, ut ad hanc
 dignitatem evectus sceptrum vindicaret. Quanquam
 ejusmodi voces neque ex exercitu omnino quisquam
 sustinuit. neque ipse Joannes, sed conspirantibus
 animis, fausta illi ominantes, Augustum Impera-
 toremque Romanorum eum renuntiaverunt. Tum
 vero accepit imperium, rubrosque calceos, qui sac-
 ræ dignitatis maximum insigne sunt, induit, parvi
 æstimans diras religiones, quibus Polyucto pa-
 triarchæ ac senatui se obstrinxerat. Quippe instabi-
 litatem incertosque eventus fortunæ non minus
 quam Josephi simultatem perfidiamque reputans,
 maturavit sic prævenire ejus malifiam, ut suas res

C. B. HASII ANNOTATIONES.

ἀπέπατο cod. ¹⁶ αὐτῶν cod. Leg. αὐτό.

95) Affirmare non ausim auctorem scripsisse ἐφ-
 ουμένων scribere debuisse dubium non est. Di-
 er enim proprie ἐφαπλοῦσθαι de radiis lucis.
 rebius Præpar. Evangel. 69. D. ἡλιος, τὰς τοῦ
 ἡλίου φωτὸς ἐφαπλώσας ἀκτίνας. S. Justinus
 Tyr Expositione fidei de recta confess. 389. τὸν
 οὐκ ὡς μᾶλλον εἰς αὐτὸν τῶν λοιπῶν ἐφαπλου-
 ον. S. Basilius Commentar. in caput ix Esaiæ I.
 2. A. τὸ φῶς διέκοψε μὲν τὴν ἀγλύν, ἐφῆπλωσε
 οὐτοῖς τῆς ἀληθείας τὸ φέγγος. Scripturam tamen
 licis immutare nolui, verbum minus proprium
 ipso auctore manasse ratus. Est quoque προσ-
 πλωσθαι eodem sensu 58. C.

66) Nempe anni 963: Romanus imperator vita
 ctus erat die 15 Martii ejusdem anni: vide supra
 i. C.

97) Quemadmodum Nicephorus a ducibus ren-
 tiatus sit imperator, refert Anonymus, ex
 us historia ms. jam supra 206. A quædam
 ripsi (a): Τοῦ δὲ Μαγίστρου καὶ Δομestίκου Νι-
 ρόρου ἐν Κωνσταντινῶν καταλαβόντος καὶ τὸν στρα-
 τὸν ἀδουνομάζοντος, πρὸς τὸ χωρῆσαι κατὰ τοῦ
 κζόνος Χαμβδᾶ, ὁ Πατρικίος Ἰωάννης ὁ λεγόμενος

Τζιμισκῆς, καὶ ὁ Πατρικίος Ῥωμανὸς ὁ τοῦ Κουρ-
 κοῦσα, καὶ ὁ Πατρικίος Νικηφόρος ὁ Ἐξακοντίτης καὶ
 οἱ λοιποὶ στρατηγοὶ σὺν τοῖς ταγματικοῖς ἀρχοῦσι
 βουλευόμενοι, ἵνα τὸν Μάγιστρον βασιλεῖα ἀναγορεύ-
 σωσι. Καὶ δὴ πρὸς τὸ σκηνοπηγίον αὐτοῦ ἀρξάμενοι
 ἐπὶ τὸ αὐτό..... Nicephorus Magister et Domesticus
 cum Cæsaream venisset. recenseretque exercitum ad
 pergendum contra arrogantem Chambilanum. Patri-
 cius Joannes qui dicitur Tzimisches. Romanus Gur-
 cux F. Patricius. Patricius Nicephorus Hexacionites
 ceterique duces cum præfectis legionariis rationem
 ineunt, quemadmodum Magistrum imperatorem re-
 nuntiant. Itaque ad tabernaculum ejus in unum con-
 gressi..... His imperfecte desinit historia Anonymi
 in cod. Vaticano, quem ex alio male habito des-
 criptum esse lacunæ spatiaque passim a librario
 relicta (verbis nempe in prototypo exesis aut dele-
 tis) demonstrant.

(98) In versione Cedreni a Xylandro facta voca-
 tur Pelusa II. 649. A. perperam. Nam in scribitur
 Πλεύσης consentiunt Leo. Cedrenus in 649. Scylitza
 Historia ms. Zonaras II. 199. C. 649. C. 305. D. et Cangius Famil. Byzant. 1. 9. C.

a) Ex Cod. Vatic. N° 163, fol. 61 recto.

quam optime constitueret, pro viribusque firmaret. Ita et antea posteriora salute sua duxit, et jurisjurandi rationem habuit nullam. In hunc modum suscepto imperio Nicephorus, succinctus pugione, hastili nixus, processit a tabernaculo; cumque loco conspicuo atque præcelso sub divo constitisset, dicere sic est exorsus :

Τῷ τοι καὶ δεύτερα τὰ φθίσαντα τῆς ἐαυτοῦ σωτήριας ἡγούμενος, παρὰ φαῦλον τὴν ὀρκωμοσίαν ἐθετο. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον τῆς βασιλείας ἀρχὴν ὁ Νικηφόρος ἀναδεξάμενος, τῆς σκηνῆς ἐπιβάντων ἀκινάχην διεζωσμένος καὶ δόρατι σκηνριπτόμενος. [P. 26] ἐξ ἀπόπτου τε καὶ τινος περιωπῆς καὶ ὑπαιθρον στάς, ἔλεξε τοιάδε.

42 5. « Non desiderio me tyrannidis, commilitones, ornatum istum imperatorium sumpsisse, sed studiis vestris exercitusque adactum, vos ipsi mihi testes estis, qui me, aversantem molestiam tam magnam, procurationem reipublicæ vel invitum suscipere coegistis. Quod autem cura vestri potius, meæque incolumitatis retinendæ causa, in tantum me discrimen obtulerim, scire vos omnes volo. Providentiam testor, quæ universum gubernat, paratum me esse vel ipsam vitam pro vobis deponere, neque ullam incommodum me de hoc proposito deducturum. Et quoniam non permisistis, ut perfida amentia, ut rabiosa et insolens temeritas spadonis ad exitum perveniret, sed, illo tanquam vecorde rectore rejecto, me imperare vobis voluistis, re præstabo ut intelligatis, quemadmodum parere scivi item me nunc, Deo propitio, recte præesse posse. Verum, ea caritate animatus, qua pater filiorum amans, vobis ut filiis piis auctor sum, ut desidiam deliciasque ne respiciatis. Excubare oportebit, vigilare, casus præmunita mente sustinere. Non sine sanguine existimo rem dijudicatum iri. Nam quo est magis arduum ascensu imperii fastigium, eo gravior invidia et contentio est, quæ sit de illo. Nec vero cum Cretensibus nunc vobis certamen, nec cum Scythis et Arabibus, quos virtute vestra devicistis, sed 43 cum Romanorum civitate, bonis omnibus undique affluentibus, quæ non potest tanquam aliquod castellum momento capi. Mari circumflua atque munita, propugnaculis firmis cincta quoquo versus, pube plurima plena, cæteris terris auro opibus, ornamentis multum præstat. Quocirca oportet vos, renovata nobili virtute illa, qua usi in præliis adversarios omnes debellavistis, plus pæne quam poteritis nunc potissimum contra hostes niti. Quamquam confido, in hoc certamine me Deum quoque adiutorem habiturum. Pacta enim et jusjurandum nos violavimus, sed Josephi simulates, qui tum propinquos sine causa ulla meos in exsi-

πέφυκεν, ὑποδέεται, μικρὰ φροντίσας τῶν ἐπιδοστέων ὄρκων, οὓς πρὸς τε τὸν πατριάρχην καὶ λυεύκτον κατέθετο καὶ τὴν σύγκλητον. Τὸ γὰρ ἐπιβάντων τῆς τύχης καὶ ἀδύλων, καὶ τὸ τοῦ ἑαυτοῦ δυσσημένους τε καὶ ἀσπονδῶν ὑπολογιζόμενος, ἡγεῖται προτερήσειν τὴν τοῦ ἀνδρός κακὴν θέσιν, ἐν τῇ κατ' αὐτὸν εὐθέσθαι, καὶ ὡς οἶόν τε ἀσφαλῶς ἐπιθεῖται. « Ὅτι μὲν οὐκ ἐφίσει τυραννίδος, ὅτι τῶν τιώται, τὸδε τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἀνείληθα, ἀνάγκη δὲ ὑμῶν τοῦ στρατοῦ βιασθεῖς, μαρτυροῦμαι καὶ αὐτοί, οἳ γε καὶ ἀποτροπιαζόμενοι τὴν τοσαύτην φροντίδα καὶ πρόνοιαν τοῦ πατρὸς καὶ ἄκοντα καταναγκασάσατε δεῖξασθαι. Ὅτι οὐ μάλλον ὑμῶν τε καὶ ἀσφαλείᾳ ἐκ τοῦ προηγουμένου τοσοῦτον ἀγῶνα ἐπέδωκα ἑμαυτὸν, εἰδέναι βούλομαι πάντας ὑμᾶς. Μαρτύρομαι δὲ τὴν τὸ πᾶν ἐπινοήσαν Ἡρόνοιαν, ὡς πρόθυμὸς εἰμι, καὶ πιστοῦ ψυχὴν θεῖναι ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ οὐκ ἂν μέγα ἀηδῶν τοῦ τοιοῦτου ἀπαγάγοι σκοποῦ. Ἐπεὶ οὐκ ἠνέγκατε τὴν τομίου ἐκσπονδῶν ἀπόνειαν ἐκλύσσωδῃ καὶ ὀργῶσαν ἐκείνου αὐθάδειαν ἐπιχωρησάσαί, ἀλλ' ὡσανεὶ τινα βαρυκαρδίον ἐπιπροσπειράμενοι, ἐμὲ βασιλεύειν ὑμῶν ἠρετίσθησαν πρῶτον πραγμάτων δεῖξω σφῶς, ὅτι τε ἦδεν ἕνα καὶ νῦν ἀρχεῖν ἀνεπισημῶς σὺν Θεῷ ἔξιστα. Εὐνοίαν οὖν ἔχων ὡς τις φιλόπαις πατὴρ, πρὸς ὑμῖν ὡς υἱοῖς φιλοπάτοροι, μὴ τῆς κακότητος καὶ τρυφῆν ἀπιδεῖν, ἀλλ' ἐργηγορῶναι ἕνα καὶ τὰ συμπέπτοντα εὐπρεπισμένως ἡγήσασθαι. Τεκμαίρομαι γάρ, μὴ ἀναιμωτὶ ἐπιπέφατα τὰ πράγματα. Καὶ γὰρ, ὅσον εἰς ἀνέφετον ἡμεῖς τῆς βασιλείας τὸ κράτος ἀνέστηκε, τοσοῦτον καὶ ἐμὸς νος καὶ ὁ πόλεμος περὶ αὐτὴν αὐξεται ἐπιπέπτα πενα 80 (99). Οὐ πρὸς Κρήτας οὖν ὑμῖν ἡ τῆς ἐπιπέπτα πρὸς Σκύθας καὶ Ἀραβας, οὓς τῆ σφῶν ἐπιπέπτα ἐχειρισάμεθα, ἀλλὰ πρὸς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπιπέπτα. καθ' ἣν ἄκρατα (1) πανταχόθεν εἰσρεῖν οὐκ ἐνὶ οὐτοβοεῖ ὡς τι τῶν φρουριῶν ἐλεῖν ἐπιπέπτα τε περιβρέμενον 81 καὶ εὐερκῆ οὖσαν, καὶ τῶν ἐπιπέπτα ἐρυμνοῦς περικλησιμένην ἐλασταχοῦ, καὶ τῶν ἐπιπέπτα λαφὲρ περιπλήθουσας, καὶ χρυσῆ καὶ πλούτῃ ἐπιπέπτα θήμασι πολλῇ τῆς οἰκουμένης διαφέρουσας. Δεῖται τὸ γενναῖον ἀνεπισημῶς παράστημα, ὅψι κατῆρμῶς παρὰ τὰς μάχας τὸ ἀντιξέον ἅπαν καταγωνιστικῶς καὶ ὑπὲρ τὸ ἐνὸν ἀρτι μάλλον κατὰ τῶν ἀντιπαραχωρεῖν. Πέπεισμαί γὰρ ἔχειν ἐπὶ τούτων τὸν τῆ

C. B. HASH ANNOTATIONES.

77 τῆς. Fort. τὴν τῆς. 78 τε. Melius vel Leo vel librarius scripsisset με. 79 Loge εὐτερκῶς. Vid. S. Basilium de gratiarum actione I. 365. C. 80 διαμιλλώμενα. Sic. cod. Fort. διαμιλλωμένον. 81 περιβρέμενον Sic cod. Leg. περιβρομένον, ut infra 38. C. 82 καὶ χρημένοι cod. 83 καταγωνιζομένων

(99) Proposui διαμιλλώμενων nisi dicas neutrum positum pro masculino: vid. Vigerum De idiotism. 43. C. ibique notas. (1) Exempla adjectivi ἀκρατος, eo sensu quem occurrit, collegit Catakeros Miscellan. postea I. 450. E.

νεργὸν καὶ τὸν κρείττονα. Τὰς γὰρ σπονδὰς καὶ ὡς ὄρκους οὐχ ἡμεῖς, τὸ τοῦ Ἰωσήφ δὲ διέφθειρε
 ἰσμενὲς, ὅς τοὺς ἐμοὺς ἀγχιστεῖς ἐπὶ προφάσει μη-
 μιᾷ ὑπεροβίᾳ παρέπεμψεν, ἐμοὶ δὲ τούτων εἰδη-
 ῖτι ⁸⁴ μηδὲν, ὡμῶς καὶ ἀφιλανθρώπως θάνατον
 καιρώρησε. [P. 27] Τὰς δὲ ξυμβάσεις οὐχ οἱ πρῶ-
 ως ἐπὶ τὰ δπλα χωροῦντες διαλύειν ψείρασαν ⁸⁵,
 ἀλλ' οἱ ἐν σπονδαῖς τοῖς ὁμοφύλοις ἐπιβουλεύοντες.
 ὄξαν τε τὴν ἐμὴν ἀναλογιζόμενοι, ὅφ' ἤς στρατ-
 γούμενοι ὑπὲρ ἀριθμὸν κατωρθώσατε τρόπαια, καὶ
 εἰς ἀρετὴν, ἔπειθε ἀνεπιστρόφως, ἥ ἂν ἡ Πρόνοια γῆται, καὶ αὐτὸς ὀρμῶ.

ς'. Ταῦτα εἰς ἐπήκουον τῆς στρατιᾶς ὁ Νικηφόρος
 ἐξελεῖθον πάντων ἐπέβρωσε τὰ φρονήματα, καὶ προ-
 μείαν ἀδελγητὸν ἐνεστάλαξε ταῖς ψυχαῖς, ὡς οἶσθαι
 ἡγίαια ⁸⁶ πολέμου βροπὴν ἐξ ἀντιστάσεως ἀναμιλ-
 ληθῆναι τῷ τοιοῦτῳ κινήματι. Δαιμονίως γὰρ αὐτὸν
 στεργε τὰ στρατεύματα, καὶ πᾶς τις αὐτοῦ τοῖς αὐ-
 γήματιν ἐσεμνύετο. Καὶ γὰρ ἐν πολέμοις ἀναστρα-
 εῖς ἐκ νεότητος, καὶ φοβερός ἀναδειχθεὶς ἐν τοῖς
 κατὰ τάξιν καὶ μάχας ⁸⁷ ἀνδραγαθήμασιν, οὐ μόνον
 τὴν ἀλκὴν ἄμχος ἐτέλει καὶ περιδέξιος, ἀλλὰ καὶ
 τὴν φρένα κατηρτυμένος καὶ τὴν παντοδαπὴν ἀρε-
 τὴν ἀπαράμιλλος (2). Βύθους οὖν εἰς τὴν τῶν Καί-
 σαρῶν ἐκκλησίαν νέων ⁸⁸, ἐκείθεν ἐπὶ τὴν σκηνὴν
 πανέστρεψε, καὶ τὸν Ἰωάννην τῷ τοῦ μαγίστρου
 ἐμῆσας ἀξιώματι, δομέσικον τῆς Ἀνατολῆς ἀν-
 ηγόρευσεν, ἐντάλματά τε καὶ διατάγματα πανταχοῦ
 εἰς Ῥωμαικῆς ἡγεμονίας ἐξέπεμπε, καὶ στρατ-
 ηγοὺς προχειρισάμενος ἐπὶ τὸν Εὐξείνιον, καὶ τὰ παρ-
 ἔκτια πάντα, καὶ Ἀβυδὸν ἔστειλεν, ἀπέρωφ τάξει
 ἐπιένει τούτοις ἐγκλεισάμενος· τοῦτο τάχα, ὡς
 οἴοις, προμηθεύμενος, πρὸ τοῦ διαπτῆναι τὴν φήμην
 τῆς ἀναβρόσεως, τῆς ὑγρᾶς τοὺς πορθμοὺς καὶ τοὺς
 ὄρους προκατασχέειν. Οὕτω γὰρ ᾤετο κατὰ νοῦν ⁸⁹
 αὐτῷ χωρῆσαι τὰ πράγματα, καὶ μὴ ἐπινεμῆσαι
 τὴν τύχην αὐτῶν, ἐπιμειδίᾳσαι δὲ μᾶλλον ἰλαρὸν
 εἰ καὶ ἡμερον, εἴ γε προτερήσοι τὴν τῶν ἐπικαιρο-
 τάτων χωρίων νατάλψιν. Ταῦτα ὁ Νικηφόρος δια-
 πραξάμενος, καὶ εἰς ἀβράγη συνασπισμὸν καταπυ-
 κνώσας τὰς φάλαγγας, καὶ ὀπλισμοῖς αὐτὰς εὐερέκι-
 σιν ἀσφαλισάμενος, τῆς Καισαρίας ἀπάρας ἐπὶ τὴν
 βασίλειον ἐπιστολὴν τε χαράξας καὶ Φιλοθέῳ
 τῷ Εὐχαίτων ἐπισκόπῳ ἐγχειρίσας, πρὸς τε ⁹⁰ τῶν
 ἐκκλησιαστικῶν ἐπιλημμένον οἰκῶν Πολύευκτον
 ἔστειλε, καὶ Ἰωσήφ τὸν τῶν τυραννείων κατάρ-
 χοντα, καὶ τὴν σύγκλητον. Ὡς ἐν κεφαλαίῳ δὲ ταυτί

lium egit, tum mihi, nihil horum suspicanti, sce-
 leratissime et crudelissime mortem machinatus
 est. Pacliones autem non ii violare putandi sunt,
 qui priores ad arma èunt, verum illi qui post fidem
 datam civibus insidiantur. Postremo gloriam repu-
 tantes meam, cujus ductu tropam innumera sta-
 tuistis, excitata si unquam alias innata vestra
 virtute, sine respectu sequimini, quocumque et
 providentia ducet, et ipse contendam.

τὴν σύντροφον ὁμῶν ἔπερ ἄλλοτε ποτε παρθεῖξαν-

6. Hac oratione audiente exercitu habita Nicephorus
 omnium animos confirmavit, alacritatemque
 inenarrabilem mentibus instillavit, ut nulla vide-
 retur ⁸⁴ belli vis ejusmodi motui obsistere repu-
 gnareque posse. Quippe mirifice amabant eum mi-
 lites, neque erat omnino quisquam quin laudibus
 ejus gloriaretur. Nam in bellis versatus a puero, et
 ob facinora in acie præliisque edita pertimescendus,
 non modo viribus invictus erat, mira quoque dexterita-
 te, verum mente quoque composita, et cujusque
 modi virtute sine controversia præstans Ita sine
 mora, postquam in ecclesiam Cæsariensem per-
 rexerat, in tabernaculum regressus Joannem Ma-
 gistri dignitate honoratum Domesticum Orientis re-
 nuntiat, mandata et edicta quoquo versus per impe-
 rium Romanum emittit, duces a se constitutos in
 Pontum, ad littora omnia, Abydumque, magna cele-
 ritate adhibita contendere jubet: id agens, opinor,
 quod ex re erat fieri, ut prius quam fama electio-
 nis percubisset, freta trajectusque maritimos ten-
 neret. Sicenim existimabat, ex sententia rem sibi
 probessuram, neque irascituram sibi, sed hilare po-
 tius ac leniter arrisuram fortunam, si maturaret
 opportunissimorum locorum occupationem. His re-
 bus confectis Nicephorus cum legionibus in firmam
 aciem contractis, armisque probe instructis, Cæsa-
 rea profectus ad urbem perrexit: litteras quasscrip-
 serat, Philotheo Euchaitarum episcopo traditas,
 ad ⁸⁵ Polyuctum divinarum rerum clavum tenen-
 tem, item ad Josephum palatio præfectum se-
 natumque misit. Quarum litterarum erat hic fere
 exitus: « Recipient ipsum Imperatorem, qui filius
 Romani Augusti ad confirmationem ætatis usque
 D tueretur, corporaque eorum excoleret. Præterea
 maximo se reipublicæ usui fore, Romanique impe-

C. B. HASH ANNOTATIONES.

⁸⁴ τοῦτον ἡδοκότε cod. ut possis legere: τοῦτον ἡδικηκότε nihil illum lædenti. ⁸⁵ ψείρασαν. Sic cod. Leg. εἰώθασιν. Paulo post sensus copulam postulat, velut ὄξαν τε δῆ. ⁸⁶ Elegantius scripsisset Leo et hic μητιν ἂν et 26 C. ἂν ἀναιμωτέ. ⁸⁷ καὶ μάχ.] καὶ deest in codice. Linea autem proxime præcedenti Fort. λέγ. ἀνατραπεῖς, ut item 28. C. ⁸⁸ νέων cod. ⁸⁹ νοῦν] νῦν cod. ⁹⁰ πρὸς τε. Vix hinc abesse potest τῶν.

(2) Vulgatiore forma est ἀπαράμιλλος· Josephus Antiquit. Judaic. 271. G. S. Justinus martyr Cohortatione ad Græcos 40. B. Eustathius ad Odysseam P. 627 23 Vocem rarissimam ἀπαράμιλλος neque Lexica habent, neque extra Leonem scriptor, ut nunc quidem leguntur, quantum memini, ullus.

Vestigia agnoscere mihi videor apud Θεοφύλακτον Bulgariæ archiepiscopum Epist. xv. §. 4. καὶ ὑπερτίμῳ τῷ Φελλῶ, καὶ παρεμύλλῳ τῷ γράμματι Epistola lxx. 922. C. εἰσφέροντες τῷ τῷ γράμματι σου ἀγαθότητι. Utrobique non dubio quædam sunt. dum sit ἀπαράμιλλος.

rri opes facinoribus bellicis aucturum. Id si nolent, eventurum ut ipsos temeritatis pœniteret, ubi ferro et cæde res esset decernenda : neque tunc locus dabitur defensionis illis qui pro bonis pessima elegerint. »

αὐξήσοντα τοῖς κατὰ πολέμους ἀνδραγαθήμασιν. Εἰ δὲ ἀβελτερίας μετέπειτα, ὀπηνίκα σιδήρῳ καὶ σφαγαῖς τὰ γλας τοῖς αἰρετισσαμένοις ⁹¹ τῶν βελτιόνων τὰ χεῖρστα.

7. Hoc scriptum non aliter ac Scythicam jussio-nem tulit Josephus ; quin, sicut stimulo aliquo vel calcari in cor ictus, episcopum in vincula conditum custodiae mandat ; Marianum, Paschaliū, Tornici-os, viros patricios audaciæ cognitæ, sibi adjungit ; his Macedonum cohorte tradita obsistit acriter, introitum in urbem Nicephoro præcludit. Eatenus dubio rerum exitu Leo Nicephori frater, cujus bellicas victorias jam superius in transitu memoravit oratio, opportunitatem nactus (commorabatur enim tunc Constantinopoli), sumpto plebeio vestitu, per specus muri elapsus conscensa scapha ad Nicephorum **46** enavigat, jam tunc propter palatium in Heroo adventantem, exercitumque dispo-nentem. Eodem tempore, Bardas, illorum pater, unus de magistris, præcipitata ætate homo, ab Josepho periculum veritus, timore captus, supplex magni templi factus est. Erat is ab ipsa pubertate in bellis præliisque versatus, et Domestici schola-rum per longum tempus decoratus officio. Interea Marianus et Paschalius, cohortibus Macedonum per vias circummissis, freudentes ipsi inani jactatione et elati, novas in horam turbas facere non intermittebant ; usque adeo, ut plebs furens ad vim se converteret, prælioque cominus facto resistens, in fugam apertam eos velut adolescentulos delicatos pugnæque inexperitos compelleret. Quo in conflictu mulierculam vas stitile terræ plenum, de iis quæ hortis usui sunt, manibus a tecto raptum vibrasse in Marianum, ejusque tempora feriis se dicunt ; tamque gravem fuisse jactum, ut calvaria perfracta cerebrum affligeretur : ipsum postridie vitam reliquisset. His rebus animum capiens Basilius spado, qui Constantini imperatoris temporibus cubicularii dignitate et ipse decoratus fuerat, Romani senioris imperatoris muliere Scythissa nothus, strenuus, et in consiliis exsequendis rationis minime expers, quippe qui generis mixti esset : alienus tunc a Josepho, simultatesque pridem cum illo gerens, **47** vernas suos loriceis, mitris, galeis,

Α πως διαπήγγελλεν ⁹¹ ἡ γριχὴ· δέξασθαι τε τὸν αὐτοκράτορα, περιφρουρήσοντα καὶ εἰς οὐρανὸν ἡλικίας σωμασκήσοντα τοὺς τοῦ ἀνακτοῦ Ρωμανοῦ παῖδας· καὶ προσεῖτε τὰ μέγιστα τὴν πολιτείαν οὐκ ἔχοντες, καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχῆς τὴν ἐπικρίσιν. μὴ τοῦτο βουλῆσθαι, [P. 28] αὐτοῖς μεταμελήσονται τὰ πράγματα διακρίνονται· καὶ καιρὸς οὐ μέτεστι δικαιο-

ζ'. Ταύτην ὡσεὶ τινα βῆσιν ἀπὸ Σκυθῶν ὁ Ἰωσήφ· δεξιόμενος τὴν γραφὴν, καὶ, ὡσπερ ὑσπλαγγίσει μύωπι· τὴν καρδίαν βληθεὶς (3), τὸν μὲν ἐπίσκοπον πεδίτην ἀπέφηνεν, εἰρκτῆ παραπέμψας· τὸν Μαρριανὸν δὲ, καὶ τὸν Πασχάλιον, καὶ τοὺς Τορνικίους, ἐν πατρικίοις τελοῦντας καὶ θερμουργοὺς πρὸς νότας ἑταιρισάμενος, καὶ Μακεδονικῶν αὐτοῖς ἐπιμύρισας φάλαγγα, ἀντειχέτω κραταιῶς, ἀποταχίῳ τῷ Νικηφόρῳ τὴν εἰς τὸ Βυζάντιον παραδόντα. τούτους οὖν τῶν πραγμάτων ἠρωτημένων, Ἰωσήφ· τοῦ Νικηφόρου σύναιμος, οὐ καὶ πρῶτην ὁ λόγος καταπαροδομῆν τὰ περὶ τὰς μάχας ἐπεξηγήσασθαι τὴν τρόποια, εὐκαιρίας δραξάμενος (ἔτυχε γὰρ ἐπιμύριάζων τῷ Βυζαντίῳ) τῶν τινος βαναύσων ὑπὸ ἀμπεχόνῃν καὶ διὰ τῶν ὑπόνομων τοῦ τείχεος ἐπολισησῆσας, ἀκατίῳ προσπειθῆς, ἐπὶ τὸν Νικηφόρον ἀπέπλευσεν, αὐτοῦ που περὶ τὰ ἐν τοῖς Ἑβραίοις ἀνάκτορα εἰσελάσαντα, καὶ τὸν στρατὸν διατάσσων. Τότε καὶ Βάρδας, ὁ τούτων γενέτης, ἐν τοῖς μετρηστοῖς τελῶν καὶ εἰς γῆρας βαθύτατον ἰταλιανὸν τὸν ἐκ τοῦ Ἰωσήφ κίνδυνον ὑπειδόμενος, δεκτικῶς ληφθεὶς ἐκείτης ἱεροῦ τοῦ μεγάλου καθίσταται· ἐξ αὐτῆς ἤθης ἐν πολέμοις καὶ μάχαις ἀναπαύων τῷ τοῦ δομestικίου τῶν σχολῶν ἐπὶ συζητητικὸν ἐνδιαπρίψας ἀξιώματι. Ὁ δὲ Μαρριανὸς Πασχάλιος τὴν τῶν Μακεδόνων σπεῖρα καὶ τὰς ἀγίαις περιφέρωντες, ἐμβρεθυόμενοι τε τῶν κινήσεων καὶ ἐξυπτιάζοντες, νεώτερα βραδουργαῖν ἐπινοήσαντες ὡς ἐκμανέντα τὸν δῆμον πρὸς ἀλκὴν ἐπέβη, καὶ αὐτοῖς ἀντικαταστήσει συστάδην εἰς μάχην, εἰς φυγὴν ὑπαιθρον κατακλείσει, ὡσεὶ τινε μελίκια ἀβροδίατα καὶ μάχης ἀπειράτα. Τηλικῶς ἔγεται καὶ γόναιον σκευὸς κεραμοῦν χροὸς ἀνίπλων, τῶν πρὸς κηπέλων ἐπιτηδείων, ταῖς χερσὶ τοῦ τέχνης ἀράμενον ⁹⁴ ἀκοντῆσαι κατὰ τοῦ Μαρριανοῦ, καὶ τὸν κατὰ τοῦ κροτάφου βαλεῖν· οὕτω δὲ κατὰ γενέσθαι τὴν βολὴν, ὡς καταγνύει τε τὸ κρανίον ⁹⁵ καὶ προσπαρῆσθαι αὐτῷ τὸν ἐγκεφαλον, καὶ δεκτικῶς τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Ἐκ τούτου παρῆρται Βασίλειος (5) εἰληφῶς, ὅς ἐκτομίαι μὲν ἦν καὶ τὸ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁹¹ διηπάγγελλεν cod. ⁹² αἰρετισσαμένοις. Non ausus sum corrigere οὐκ ἔστι δικ. et πρὸ τῶν, ne nimis limarem phrasim auctoris. ⁹³ ἐπεξηγήσατο cod. ⁹⁴ ταῖς χερσὶν τοῦ τέχνης ἀράμενοι cod. Fort. ταῖν χερσὶ τοῦ τέχνης ἀραμῆν. ⁹⁵ κρανίον cod.

(3) Adeo ut minis exasperaret plebem, auctore Zonara II. 199. B. ὁ δὲ ἀπειλαῖς μᾶλλον αὐτὸ ἐξέτρύχων. Sic enim in optimo Cod. Reg. 1715 : in cuso secus est.

(4) De hoc palatio suburbano in Constantinopoli

Christian. 175. C. Ducangius, cujus orthographus in nomine Latine ac Græce scribendo sum secutus.

(5) Is motus Constantinopoli accidit a. d. V. Id August. ut ait Cedren. II. 518. A. ἐνάτην ἡμέραν

τοῦ παρκακοιωμένου καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῶν τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου καιρῶν ἐνδιέπρεψεν ἀξιώματι, νόθος υἱὸς ἐκ Σκουθίδος τῶν παλαιότητων αὐτοκράτορι Ῥωμανῶν γεννηθεὶς, δραστήριος δὲ, καὶ τὸ [P. 29] παριστάμενον αὐτῶν εἰς ἔργον ἐξενεγκεῖται προμηθεύσας, ἅτε τὸ γένος ἔλων ἐπίμικτον· τότε δὲ διάφορός τε καὶ ἄλλως δύσους τῶν Ἰωσήφ διακείμενος, τοὺς οἰκογενεῖς θώραξι καὶ μάτραις, κράσει τε καὶ πέλταις, ὕσσοις τε καὶ ξίφεσι καθυπλήσας, ὑπὲρ τοὺς τρισχιλίους χρηματίζοντας, τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν αὐτῶν συνεργούντων ἅμα τῶν δῆμων ἐπιτιθεταί. Καὶ εἰς διαρπαγὴν καὶ προνομίην καὶ ἐρείπωσιν ⁹⁶ (8) ταύτας περιστῆσας ἐπὶ τὰ νεώρια ὑρμησεν ⁹⁷, ἐκείθεν τε τὰς πυρφόρους τριήρεις, συνευδοκοῦντος τοῦ δήμου καὶ τῆς συγκλήτου, πρὸς τὸν Νικηφόρον ὀρμίσασθαι παρεσκεύασεν. Ὡν ἐπιβὰς ἐξαιτῆς ὁ Νικηφόρος τῇ τῶν Ἀδραμιτῶν, ἣν καὶ Ἀχειροποίητον ὀνομάζουσι, προσέσχε μονηκεῖθῆν τε τοὺς παραληφόμενους ἱστῖαν ἐξέπεμψε τὴν βασιλείαν. Οὗς ὁ Ἰωσήφ προσιδόντας ἰδὼν, ἀββωλῆσας τε καὶ δέει ἀσχετῶν ληφθεῖς (ἤδη γὰρ οἱ περὶ αὐτὸν φρουροὶ τῶν Νικηφόρων προσέθεντο), καταλιπὼν τὰ βασίλεια ἠρμαίως εἰς τὸ ἱερὸν ἀφίκετο. Ἦν οὖν ὄρθν ὃν πρὸ μικροῦ σοδαρὸν καὶ τὰς ⁹⁸ ὄρθους ἠρμάτω ὑπὲρ τὸ μέτωπον, ἰκέτην ἔλειπὸν (7) καὶ αὐτὰς κατεπτηχότα ἀνοχὰς, καὶ δεικνόντα ἐν αὐτῶν, μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων τελεῖν πάγιον ἢ ἀκίνητον, καλίντρομα ἔτινα καὶ ὠκόμορα, καὶ δίκην κώδων τῆδε κάκεισε μεταβρίπτόμενα καὶ μεταπεττεύόμενα. Ἡ γοῦν οὗτου πρὸς τὸ ἱερὸν προσφυγὴ τῶν τοῦ Νικηφόρου γενετῆ Βαρδῶ γέγονεν ἐκείθεν ἀπαλλαγὴ καὶ ἀνάσωσις ἐπὶ ὄν υἱόν.

ἦ. (8) Ὁ δὲ Νικηφόρος, ἐπεὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῶν τέλος ἐχώρει τὰ πράγματα, τὸ ἰδιωτικὸν πεπελῶν καὶ ἀποσφενδονήσας χιτῶνιον, τὴν αὐτοκρατορικὴν καὶ βασιλείαν ἐπεστρίδα ἐμπορησάμενος, εἰς τὸ βασιλικώτερον ἑαυτὸν μετεσκεύασεν ἵππου εἰ ἀγερώχου τῶν λευκῶν ἐπιβὰς, φαλάροις κεκομμημένου βασιλικοῖς καὶ τάπησιν ἀλουργοῖς, διὰ τῆς χρυσῆς πύλης εἰσῆλθαι, ὑπὸ παντὸς τοῦ δήμου καὶ τῶν ἐν τέλει κροτούμενός τε καὶ γεραίρόμενος. Ἐακκαδεκάτην ὁ Αὐγουστος ἤλαυε μῆν (9), ἐπὶ

A scutis, pilis. gladiis armat. plus ter mille numero, ædesque Josephi et assecularum ejus una cum plebe invadit. His expilatione, direptione, ruina vastatis, ad navalia contendit, unde igniferæ triremes summo populi senatusque studio ut ad Nicephori castra applicarent effecit. Quibus e vestigio conscensus Nicephorus ad Abramitarum monasterium, quod idem Achiropæeton vocant, appulit; unde misit qui palatium occuparent. Quos cum Josephus adventantes videret, trepidans, timore magno percussus (jam enim excubitores circa ipsum Nicephoro se adjunxerant), palatio relicto cursim templum petivit. Cernebatur igitur is, qui brevi ante arroganter super frontem sustulerat supercilium, tunc miser supplex, ipsis rumulculis exteritus, suo exemplo demonstrans nihil esse in rebus humanis firmum ac stabile: mutabilia cuncta et caduca talorum ritu huc illuc jactari ac misceri. Ita ejus ad templum fuga causa exstitit, ut Bardas Nicephori pater inde liberaretur, ad filiumque incolumis perveniret.

B 8. Nicephorus, cum ex sententia sibi res cessissent, deposita rejectaque privata veste, Augusta imperatoriaque chlamyde amictus, ad regiam se majestatem magis composuit: incesso equo alacri, candido, phaleris imperatoris tapetisque purpureis ornato, per auream portam invectus est; ab omni populo magistratibusque cum plausu honorifice receptus. Augusti dies decimus sextus agebatur, indictione sexta, anno sexmillesimo quadringentesimo septuagesimo, cum hoc gere-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁹⁶ Fort. ἐρείπωσιν. ⁹⁷ ὄρμη cod. Scripsissem ὄρμη, nisi sequeretur παρεσκεύασεν. ⁹⁸ τὰς] τοὺς cod., se l. lin. antepenult. (pag. seq. lin. 13. h. ed.) recte τὰς.

l. ex Codd. ἄγοντος, sensu item postulante] τοῦ ὑγαστου μηνός. Paulo post B. ἀπὸ πρώτης ὥρας τῆς δευτέρας ἡμέρας male Xylander, a prima insequentia diei hora. Est, a prima hora diei Lunæ. Constantin. Porphyrog. Cærimon. aulæ Byz. 1.253. Ἡ δευτέρα enim apud Græcos Christianos est secundus septimanæ dies. Sic Leo 94. B. ἔκτῃ δὲ ν τῆς ἑβδομάδος ἡμέρα, h. e. dies Veneris. Denique apud Cedrenum B. lin. 9. ubi nunc κατεστράγησαν. malim κατεσχάφησαν, quod certe habet scyllites ms.

(6) Fortasse scr. ἐρείπωσιν. Nam Phavorinus 42. 27. Ἐρείπωσις, ἢ πῶσις et ἐρείπω, verum in Lexicis prætermisum, legitur cum apud Iusebium Demonstrat Evangel. 64. B. τὸ ἱερὸν τὸ ἱερπὲς τῆς μετροπλίτους αὐτῶν ἐρείπωται tum pud S. Gregorium Nyssenum Vita S Gregorii haumaturgi II. 986. C Tametsi alia forma absque ἐρείπω. æque inveniatur, idque, quod mirare, pud eundem S. Gregorium Nyssenum: ἐρείπωναι Homilia vi, in Ecclesiasten I. 434. D. ἐρεί-

πωθῖν In Psalmos I. 314. D. Composita quoque absque i. κατερείπω s. κατερείπω Leo Diacon. 15. D. 16. C. D. 20. A. 42. A. 45. A. 109. A. bis. Suidas 275. B. Zonaras II. 225. C. Heliodorus 417. C. Palladius De Braganibus 30. C. Nam in Palladii verbis τὰ πεποιημένα καὶ κατεβρίπαμένα [sic vix dubito quin κατηρειπωμένα scribendum sit potius quam κατεβρίμμενα. Quin etiam συνερείπῳθῃ, forma Lexicographis ignota, æque i caret apud S. Gregorium Nyssenum De hominis opificio I. 109. D. Ἐρείπιος adjectivum, iteui in Lexica nondum receptum, videtur esse apud Philonem de Cherubim 125. A. διὰ τί οὖν οἰκίας, ὡς μὴ γένοιτο ἐρείπιος, οὐκ ἐπιμελησόμεθα;

(7) Inde Zonaras quæ habet II. 199. C. retentis aliquot scriptoris nostri locutionibus et verbis.

(8) Initio cap. VIII. quædem sumpsit ex fragmentis versionis Combesianæ, Page IV. 6.

(9) Nempe anni 963. De ingressu Nicephori Constantinopolim deque inauguratione ejus luculentum fragmentum in Constantini Perphyrogen. Cærimon.

rentur. Deinde, ubi celeberrimum Dei templum ingressus a sacerdotum corpore debitos honores susceperat, a Polyucto, patriarchæ munus obeunte, imperiali corona caput cingitur, cum unum supra quinquagesimum ætatis annum ageret. Specie autem erat ejusmodi fere: facies ad nigrum magis quam ad candidum colorem vergens: coma promissa, atra: oculi nigri, velut cogitatione satagentes, spissis superciliis subjecti: nasus inter tenuitatem et crassitudinem medius, paulatim transiens in aduncitatem: barba justa, raris circa malas projectis canis: statura rotunda ac firma, pectus et humeri apprime lata, vis ac robur juxta celebratum Herculem: prudentia vero, et temperantia, et opportunitate singulari consiliorum, inter omnes præstabat sua tempestate natos viros. Ita redimitus imperatoria corona in augustum palatium ascendit, a populo magistratibusque stipatus, ingressusque in regali assedit solio. Licebat tunc videre, fortunam, gestientem atque exultantem his eventis, cunctas sibi vindicare humanas res, nec quidquam terrestrium cuiquam esse proprium. At Nicephorus (13), postquam imperium susceperat, tuto ac secure gubernaculis rerum occupatis, Bardam ipsius patrem Cæsaris dignitate ornavit: Joannem, cognomento Tzimissem, jam ab initio motus sibi opitulatum, Domesticum Orientis et Magistrum creavit: Leonem, fratrem suum, Curopalatem et Magistrum declaravit: Basilium, qui Josephi opes, ut a me dictum est, motu facto fregerat, ad proedri honorem evexit.

κινήματος ἀρχὴν, ᾧ Τζιμισκῆς τὸ ἐπίκλην (14), δομέστικον Ἀνατολῆς καὶ μάγιστρον ἀναδείχθησαν τὸν ἴδιον σύναιμον, κουροπαλάτην καὶ μάγιστρον προβάλλεται τὸν δὲ γε Βασιλεῖον, τὸν Ἰωάννην ἐβρόχη, καταστασάσαντα, εἰς τὸ τοῦ προέδρου κλέος ἀνεβίβασατο.

9. Ipse vero profitebatur solitam temperantiam intemperatam se servaturum, cum uxoris conjugium vitans, tunc carniarum esum repudians. Verum monasticæ vitæ cultores, qui quidem vitam ejus gubernabant (observabat enim mirifice fratres), in institutis ejusmodi permanere virum non sinebant, sed hortabantur, ut et conjugium amplecteretur, nec carniarum esu, ut re nefasta, abstineret. Verebantur enim, ne prono in delicias et comessationes animo in turpes delaberetur voluptates, quales

Α τῆς ἑκτῆς Ἰνδίκτου, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, ἐπιπράττετο. Ἄρτι δὲ, ἐπεὶ πρὸς τὸν τῷ θεῷ πιστον σηκὸν εἰσφορῆται, καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ πληρώματος ἀξιοχρέους τιμᾶς ὑπεβίβητο, τὴν πατριαρχίαν ἰθὺν ἄνωτος Ἡολυεύτου τῷ διαδήματι στέφεται (10), ἐν καὶ πεντηκοντῆς ἡλικίας ἐλαύνων. Τὴν δὲ ἴδιαν (11) ταύτην ὄψις αὐτῷ πρὸς τὸ μέλαν πλῆον ἢ τὸ ἀποκλίνουσα, κόμη δὲ βαθεῖα καὶ κωνή, ὀφθαλμοὶ μέλανες, ἐπὶ συννοίας πεφροντικότες, ὁφθαλμοὶ ὑποκαθήμενοι· εἰς μέσῳ ἔχουσι τῆτος καὶ παχύτης, ἤρεμα συμπερινομένη, πόττι: [P. 30] ὑπὲρ σὺμμετρος, ἀραιὴ γνάθους προβαλλομένη τὴν πολιὰν ἀγκυλῆς ἡλικίας, καὶ στιβαρὸς, εὐρύτατος τὸ στήθος ὡς μάλιστα, τὴν μέντοι ἀνδρείαν καὶ ἀκατὰ τὸν θρυλλοῦμενον Ἡρακλῆν φρονήσι: σωφροσύνη καὶ τῷ τὸ δέον ἀνεπιστάτως σασθαι (12), πάντων κατευμεγέθει τῶν καὶ τὴν γενεὰν γεγεννημένων ἀνδρῶν. Ταινωσῆς βασιλεῖω στέφει ἐπὶ τὴν βασιλείον εὐλὴν παρὰ τοῦ πλῆθους καὶ τῶν ἐν τέλει δοροφῶν καὶ δὲ παρελθῶν ἐπὶ θρόνον ἐκάθισε τὸν βασιλέα. Ἦν οὖν ὄψιν τὴν τύχην ἐνωραίζομένην καὶ ἐνομένην τοῖς τελοῦμένοις, καὶ πάντα ἐπιστῶσαν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καὶ μὴ ἐν τῷ τῶν μηδενὸς καθίστασθαι ἴδιον. Ὁ δὲ ἐπὶ βασιλείας ἐπέθη, καὶ τῶν οὐκίων ἀσπλάγξ ἀδεῶς ταύτης ἀντείχετο, Βάρδαν μὲν, τὸν πατέρα, εἰς τὴν τοῦ Καίσαρος τιμῆς ἐπέθετον δὲ συναρχόμενον αὐτῷ Ἰωάννην, καὶ τὸν

θ'. Αὐτὸς δὲ τὴν συνήθη προσεποικίετο ῥητον σωφροσύνην διατηρεῖν, γυναϊκὸς πλῆον ἐκκλίνων καὶ κρεωφαγίαν ἀποδιοπομπούμενος οἱ τὸν μνηστῆρ βίον μετιόντες καὶ αὐτοῦ τῷ δῆθεν βυθιζόντες (ἐτίμα γὰρ διασεύρηται μοναστῆς), οὐκ ἔων τὸν ἄνδρα ἐμμένειν οἷς ἐκὰ προὔτρεποντο δὲ καὶ συζυγίαν ἀσπλάγξ κρεωφαγίαν μὴ ὡς τι ἀπαίσιον ἀποφυγεῖν. Ἐκίσαν γὰρ, μὴ τρυφαῖς καὶ κώμοις ἐπικλιθεῖς εἰκὸς, γεγονῶς εἰς ἀλλοκότους ὑπολισθησῆναι

C. B. HASH ANNOTATIONES.

¹⁰ μέσος cod. ¹ ἀγκυλῆς. Sic codex. ² τῷ cod. ³ ἐπὶ cod.

aulæ Byzantin. I, 254, quocum confer Reisk. Com- D mentar. II, 141. (Patrologiæ tom. XCII, col. 797, not. 17.)

(10) In Cedren. Compend. Hist. II. 648. D. Ἡολυεύκτον παρεκείσαν τὸν Πατριάρχην, καὶ τῷ βασιλικῷ αὐτὸν ταινωσῆς διαδήματι, tolle verba καὶ τῷ, et verte, Patriarcham apparaverunt. hoc est. permoverunt, ut... Neque aliter Scylitza Historiæ ms. Verba interpolata Xylandro quoque frandi fuerunt in versione.

(11) Hæc usque ad verba γεγεννημένων ἀνδρῶν, Pag. 48 lin. 20, Ducangio Græce dedit Notis historicis in Zonar. II. 107. A.

(12) Ducangio negotium exhibuit in codice supra verbi, cujus partem duntaxat dedit punctis ternatam, ἐπιφορῆς...

(13) Sequentia usque ad Pag. 51. lin. 20. inter fere omnia ex Combefisio, Pagi IV. 6.

(14) Vocabulum est ex Agathia 124. D. Pro Leo passim adhibet τὴν ἐπίκλησιν 3. C. 56. B. 5. D. 69. A. 83. C. 95. D. 107. D. τὴν ἐπωνυμίαν D. τὸ ἐπώνυμον 48. C. 50. A. 51. A. C. 69. C. 77. D. τὸν καταπινυμίαν 89. (quod vocabulum non est in Lexicis): τὸ τῷ ῥημα 56. B.

εἴωθεν αὐτοσχεδιάζειν τὸ αὐτοδίσπικτον καὶ αὐτό-
 μων, ἐπειλημμένον ἄ δυνάμειος. Ταῖς τῶν μονα-
 ῶν οὖν καταπειθῆς γεγονῶς εἰσηγήσεσι, τὸν ἡλι-
 ῶτην μὲν καὶ συνειθισμένον βίον ἀπόσωτο τὴν
 τοῦ Ῥωμανοῦ ὁμευέντιν, ἀριπρεπῆ ταῖς ὥραις
 εἰ αὐτόχρημα τυγχάνουσαν Λάκαιναν, πρὸς γάμον
 γάγετο, καὶ πρὸς τὸ τῆς κρηωδαισίας ἀπὸ τῆς κε-
 λασμένης διαίτης μετεσκεύαστο τρυφλότερον.
 πεψιθυρίζετο (15) δὲ, μὴ ἔννομον συνδραμεῖν, πα-
 ἔλογον δὲ πως τὸ συνοικίσιον, ὡς ἀνάδοχον ἐκ τοῦ
 Λουλουτροῦ γεγονότα τὸν Νικηφόρον τῶν τοῦ αὐτο-
 ράτορος Ῥωμανοῦ καὶ τῆς Θεοφανοῦς παιδῶν. Τῆς
 ἕν φήμης ἀπέτρῃ ἑ τάχει εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἱεραρ-
 χούτου Πολυεύκτου ἐνηχηθείσης, ἀπείργειν παντὶ
 P. 31] σθένει τῶν ἱερῶν περιδόλων ἐπειρᾶτο τὸν
 νακτα· ζήλου γὰρ θείου περιπλεως ὧν ὁ ἀνὴρ, καὶ
 ἦν παντοδαπὴν γνῶσιν καὶ ἀρετὴν ἀπρόσitos, δι-
 λέγχειν καὶ βασιλεῖς οὐκ ἤσχύνετο. Ὁ δὲ βασιλεὺς,
 ἃ μὲν τὸν ἀρχιερέα παραιτούμενος, τὰ δὲ καὶ ἀπο-
 γοούμενος, μὴ ἀνάδοχον αὐτὸν ἐκ τοῦ βαπτίσματος
 ὧν παιδῶν εἶναι τῆς Αὐγούστης Θεοφανοῦς, ἀλλὰ
 ἰάρδαν, τὸν αὐτοῦ γενέτην, οὕτω κατεδυσώπησε τὸν
 ρ. 16] καὶ δεινῶς κατεκλήθη, ὡς καθιλα-
 ευσάμενος οἰκονομῆσαι τὴν τῆς Αὐγούστης Θεοφα-
 οῦς μετὰ τοῦτου συνοικίσιον. Ἐπεὶ δὲ κατὰ βού-
 λῶν τούτων τὰ πράγματα, κόσμον βασιλικὸν
 συμφορήσας ἐμύθητον, τεμένη τε γῆς εὐδαίμονος
 πολὺπλεθρα, χωμῶν ἰδέαις καὶ καρπῶν πλῆθει παν-
 τοδαπῶν περιβιβόντα ἀφορίας, Θεοφανοῖ τῇ ὁμευ-
 ἐτίδι καὶ βασιλίδι χριζεται. Αὐτὸς δὲ παρὰ τὴν
 Κωνσταντινούπολιν διαχειμᾶζων (17), ἀγῶσιν ἱπι-
 ποῖς καὶ παντοδαποῖς θεωροῖς, φιλοτησίαις τε τοῖς
 εὐτονατοροσιν εἰθισμέναις, τοὺς ἐν τέλει φιλοφρο-
 ούμενος οὐκ ἀνίη· ὅσον τε θεραπευτικὸν καὶ οἰκί-
 σιον τούτῳ παρείπετο, ἐξέσκει τὰ πολεμικὰ ταῖς
 αθ' ἡμέραν μελέταις ὡς μάλιστα, τόξον τε ἀνεπι-
 φθάλως ἐκτείνειν, καὶ τὸν ὀστέον τῆ μαζῶν ἐρύειν,
 ὑστὸλως τε βυλλεῖν κατὰ σκοπὸν, καὶ δόρατα κρα-
 ταίνειν καὶ περιελίσσειν εὐπετῶς τῆδε κάκεισε, ξίφη
 εὐθυδῶλως κατὰ τὸν ἀέρα περιστρέφειν, καὶ ἱππων
 εὐσφως ὑπεράλλεσθαι· ὡς ἐν καιρῷ τῶν ἀγῶνων μὴ φαίνετο τῶν ἐναντίων μειονεκτοῦν· καὶ μάλιστα πρὸς κιν-
 ῶναι δρεῖλον καὶ παρατάττεσθαι κατὰ φελλαγα.

1. (18) Ἐπεὶ (19) δὲ τὴν τοῦ χειμῶνος κατέφειαν

A comminisci solet liber seque ipse regens animus,
 si potentiam consequitur. Monachorum igitur ad-
 monitionibus obsecutus, familiarem ac consuetam
 vitæ rationem ab se ablegavit: Romani uxorem,
 venustam plane mulierem et puram putam Lacœ-
 nam, in matrimonium duxit, aque tenuiore victu
 ad lantiores 50 carnibus vescens transiit. Rumor
 autem erat, haud legitimas esse, propeque abhor-
 rere a legibus nuptias, quia Nicephorus liberorum
 Romani imperatoris ac Theophanonis ex geniali
 aqua susceptor exstitisset. Qui rumor magna ce-
 leritate cum ad Polyeucti sacrorum præfecti aures
 pervenisset, omni conatu imperatorum a sanctis
 septis arcere conabatur: cum enim vir esset
 ardenti studio colendi Dei plenus; omnique
 B genere scientiæ atque virtutis inaccessus, repre-
 hendere vel principes non verebatur. At imperator
 tamen, partim deprecans patriarcham, partim ad
 sui defensionem afferens, non sese susceptorem
 liberorum Theophanonis Augustæ fuisse, verum Bar-
 dam patrem, ita flexit animum patriarchæ penitus-
 que delinivit. ut lætus conjugium ejus cum Theo-
 phanone Augusta dispensarit. Ita rebus ad volun-
 tatem suam fluentibus, ornatum imperatorium in-
 finitum a se coacervatum item agri opimi latifun-
 dia, succo vario fructuumque cujusque modi copia
 plena, a cæteris sejugata. Theophanoni conjugi
 atque Augustæ donat. Ipse Constantinopoli hiemans
 ludis equestribus, omnium generum spectaculis,
 largitionibusque ab imperatoribus fieri solitis,
 potestates munerare non intermisit: quæcunque
 C vero eum sequebantur in obsequiis domesticæ
 copiæ, eas ad res bellicas quotidiana exercitatione
 quam maxime assuefaciebat, arcum recte inten-
 dere, sagitta ad mammam adducta collineare, 51
 spicula vibrare et contorquere expedite huc illuc,
 gladios directo ictu per aerem rotare, in equos
 leviter insilire: ne tempore certaminum inferiores
 hostibus reperirentur; præsertim quod primæ
 periculum ingredi ac venire in aciem debebant.

10. Postquam tristem hiemis faciem verna tem-

C. B. HASH ANNOTATIONES.

ἄ ἐπειλημμένον (sic) cod. ἄ ἀπερῶτῳ τάχει. Vid. infra 59. B.

(15) Apud Cedren. II. 649. B. διεδίχτετο δὲ καὶ
 λόγος ἀπανταχοῦ vereor ut recte. Scylliza ms. (in
 Codd. certe quos vidi): καὶ λόγος δὲ ἐφ' ἡμῶν [f. δι-
 εφ' ἡμῶν] ἀπ. non διεδίχτετο [sic]. quod affertur in ora
 editionis Cedrenianæ Paulo inferiori apud Cedren.
 649 D lin. 9. pro ἐνορκοῦντα Codd. ἐπινορκοῦντα.

(16) Præsertim Styliano jurante, nullum ex
 Theophanonis liberis a Nicephoro de baptismo
 esse susceptum. ut referunt Cedrenus et Glycas.
 Apud quem 306 B. post τὸν Στυλιανόν Codd. ad-
 dunt, ὅπερ τοῦ βυζαντινοῦ ὁμῶντα.

(17) Victoriæ Joann. Tzimisçæ a Cedreno II.
 654. B. celebratam in anni 963. autumnno, hanc
 hiemem præcedenti, accidisse credendum est. Quo
 in loco Cedreni post verba, εἰς τινα λόφον δόξατο

D καὶ ἀπόκρυμνον [f. ἀπόκρυμν.], πεδοὶ τοὺς ἱπποὺς
 [f. τοῦ ἱπποῦ] ἀποβάντες, καὶ τῆ τοῦ τόπου θαύρη-
 σαντες, insere ex auctoritate Codd. vocem εὐκαι-
 ρῶν. quam vulgata habet in margine, quæque
 omnino abesse nequit.

(18) Initium capituli X Combesius vertit, Pagi
 IX 8.

(19) Nempe solstitium æstivum anni 964, a quo
 non multum dissentit Cedrenus II. 654 B. scribens,
 mense Julio Nicephorum hanc expeditionem susce-
 pisse. Apud Abulpharajium Historia dynastiarum.
 p. 313. ea omnia ad a. Hegiræ 351, hoc est Christi
 962, referuntur: perperam, op' nor: errore vel
 auctoris vel librariorum.

peñas in serenam mutaverat jucunditatem, indicta adversus Saracenos expeditione Constantinopoli proficiscitur: moratusque in Cappadocia, justis collectis copiis ad Tarsensem urbem accessit, civium cum virtute, tum numero, tum usu rei bellicæ ferocientem ea tempestate, nimiumque superbientem, plurimasque palam incursiones insperatas facientem. Eo cum pervenisset, probeque communis castris oppidum cinxisset custodiis positus obsidet. Saraceni in oppido, copia necessariarum rerum tunc referti, oppidique firmitudine freti (nam in infinitam excelsitatem surgebat mœnium structura, gemino orbe circumjectorum: eratque item circino circumducta, in altitudinem quam plurimam depressa, lapidibusque albicantibus politis vestita, et pinnis terminata fossa. Neque minus habebat Cydnum pro munimento, medium oppidum intersecantem: qui, ab ipso fonte uber, gelidus et perlucidus manans profluit, præsidium haud parvum Tarso præbens, pontibusque tribus intra 52 oppidum jungitur: bello autem imminente in fossam illum immittunt, quam horæ unius spatium restagnantem reddidit): his igitur freti barbari imperatorem subannabant, conviciis impudenter in eum jactis, sæpiusque urbe effusi, facta impressione, Romanorum plurimos trucidabant. Imperator Nicephorus, salis longo tempore ibi confecto, ubi negotium valde arduum suscepisse se cognovit, inde movens reflexo itinere circumpositas Tarso arces aggreditur, Adanamque et Anabarzam, aliaque supra viginti ejusmodi castella primo impetu cepit. Inde Mopsuestiam aggressus corona circumdata fortiter oppugnat, tormentisque missilibus undique petit. Oppidani et ipsi strenue resistebant; ignita tela et saxorum pondera in Romanos mitentes, omnique conatu ex turribus illos propulantes.

ἔδον καὶ αὐτοὶ γενναίως ἀντικαθίσταντο, πυρφόρα τε βέλη καὶ βάρη λίθων κατὰ τῶν Ῥωμαίων βάλλοντες, καὶ παντὶ σθένει ἐκ τῶν πύργων αὐτοὺς ἀμυνόμενοι.

11. Imperator, ut erat promptus et mirabilis in remediis incommodorum inveniendis, circuito inspectoque loco, qua erat opportunum, nocte intempesta homines ad turres adductos murum pedetentim: subruere jubet, a ripa Pyrami amnis ibi præterfluentis orsos, ne animadvertentibus barbaris ad nihil veniret is conatus. Illi suffodere cæperunt, humum egestam fluminis undæ committere. Opere

ἔαριναι τροπαὶ ὁ πρὸς γαληνιώσαν μετεσκεύαζον ἰαρότητα, ἐκστρατείας κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν παραγγειλάς, τοῦ Βυζαντίου ἀπαίρει τὴν καὶ τῆς Ἐκπαδοκῶν ἐναυλιζόμενος χώρα καὶ στρατῶν συνιλιχῶς ἀξιόμαχον, ἐπὶ τῆν τῶν Ταρσεῶν φλακῶν ἀνδρῶν ἀρετῆ καὶ πληθεῖ καὶ μελίτη τῶν τεκταινῶν τραχλιῶσαν τότε καὶ νεανιευομένην ὑπέραυλα ἐπὶ πλείστας ἀναφανδὸν ἐκδρομὰς ἀνεπίστους εἰσπρέτουςαν. Ἐπεὶ δὲ ταύτην προσέσχε, καρτερόν πηξάμενος χάρακα καὶ κυκλόθεν διειληφῶς (20), ἐφρούρει παρακαθήμενος. Οἱ δὲ ἔδον Ἀγαρῆνοί, θαυμάσιαι τέως τῶν ἀναγκαίων ὄντες ὑπερκορεῖς, καὶ τῆς τοῦ πολιέματος θεσβήκητες ἐρυμνότητι (ἐς ὕψος γὰρ ἀμύχανον ἤωρετο τῶν περιδόλων τὸ δόμασμα, διεκτε περιελισσόντων αὐτό καὶ ταφραῖς κυκλόθεν διεληπτο, ἐς βάθος ὅτι πλείστον καθικνουμένην, λθὼν λευκῶν κατεσκευασμένην ξεσῶν, καὶ ἐς προμαχεῶνας συμπαρινομένην. [P. 32] Εἶχε μὲν καὶ τὸν Κύδνον ἡ τὸ ἔρυμα, κατὰ μέσον αὐτὸ διατέμνοντα, ὅς ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν πολυχεύμων τις, ψυχρὸς τε καὶ διεϊδῆς περινάων (21) πρόεισιν, ἀσφαλαίαν οὐ μικρὰν τῆς Ταρσῶ παρεχόμενος, καὶ γεφύριαι τρισὶν ἔδον τοῦ ἀστεος διαζωννύμενος ὅτε δὲ πόλεμος αὐτοῖς ἐπιβρίθει ὁ, κατὰ τῆς τάφρου αὐτῶν ἀμύχανι καὶ ἐν ὥρᾳ μὲν πλημμυροῦσαν ταύτην ἐργάζεται) τοῦτοις θεσβήκητες οἱ βάρβαροι ἐτώθαζόν τε τὴν βασιλείαν καὶ ὕβρουν αὐτῶν ἀδείως ἔβαλλον, ἐκδὸς οὐκ ἐπὶ καὶ ἐπεξελάσεις ποιούμενοι πλείστους τῶν Ῥωμαίων ἀπεκτιννουν. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ἐφ' ἱκανὸν ταύτην χρόνον προσδιετριψας, ἐπίπερ ἀνηνύτοις ἐπιχειρῶν ἤσθετο, ἐκεῖθεν μεταναστῆς τε καὶ παρεγκλίνας, τοῖς ἐγγίον αὐτῆς κατασκευασθεῖς προσεβλάλει φρουρίοις, καὶ Ἀδαναν μὲν καὶ τὴν Ἀναβάρζαν, καὶ ἄλλα ὑπὲρ τὰ εἰκοσι εφούρα εἰρεῖ αὐτοθεῖ. Ἐκπεῖτα Μοψουεστία προσδαλῶν τε καὶ κυκλωσάμενος, ἐκθύμως ἐπολιόρκει, ταῖς ἐπιτηρίοις μηχαναῖς ἐκασταχοῦ ἀποβολιζόμενος. Οἱ δὲ

ἔδον καὶ αὐτοὶ γενναίως ἀντικαθίσταντο, πυρφόρα τε βέλη καὶ βάρη λίθων κατὰ τῶν Ῥωμαίων βάλλοντες, καὶ παντὶ σθένει ἐκ τῶν πύργων αὐτοὺς ἀμυνόμενοι.

11. Imperator, ut erat promptus et mirabilis in remediis incommodorum inveniendis, circuito inspectoque loco, qua erat opportunum, nocte intempesta homines ad turres adductos murum pedetentim: subruere jubet, a ripa Pyrami amnis ibi præterfluentis orsos, ne animadvertentibus barbaris ad nihil veniret is conatus. Illi suffodere cæperunt, humum egestam fluminis undæ committere. Opere

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶ ἐπὶ et paulo post μετὰ σκευάζων cod. ⁷ ἀπαίρειν cod. ⁸ καὶ τὸ κύδρον (sic) cod. ⁹ ἐπιβρίθει cod. ¹⁰ ἀπεκτιννουν cod. Paulo posterius B. nolui quidquam mutare: nomen oppidi apud veteres est Ἀναζαβῆ ¹¹ κανὸν cod. et postea auctor elegantior scripsisset ἀποσαίη.

(0) Διαλαμβάνω, vel certe perfectum διεληλα, apud Leonem valet cinxi: sic supra 13. A. et fortasse infra 36. D. Quin hac ipsa pagina lin. 18. passive, κυκλόθεν διεληπτο. Eodem sensu ἔδον 37. A.

(21) Neque πολυχεύμων est in Lexicis neque

περινάων. Illud invenitur apud S. Basilium Epist. clxii. 946. ὡ πηγῆς πολυχεύμωνος (quo eodem sensu S. Justinus Martyr Dialogo cum Tryphon. 329. C. πολυὸδρον καὶ ἰσχυρὰς πηγῆς): pro hoc usitatius περινάω, quod habent Lexica.

ἄρπυγόν τε (22) καὶ τὸν χεῖρον τῷ τοῦ ποταμοῦ ἐκφο-
 ροῦντες παρέπεμπον βέβηκται Ἐπει δὲ τὸ ἔργον
 ἐξήλυστο, καὶ δύο τῶν πύργων μεταξὺ ¹² τοῦ συν-
 διδομένου τούτοις τεχίσματος εἰς τὸ ἀκριβὲς διάκα-
 νοι γεγόνασαι, καὶ ἐκκρεμεῖς ὄντες ξυλοῖς ἠώρητο,
 τῷ μὴ τὴν σφῶν διαλυθῆναι οἰκοδομήν ἄρτι τῆς
 ἡλιακῆς ἀκτίνος τὴν περιγίειον ὑπαυγαζούσης (23),
 κατὰ τὸ εἰθισμένον οἱ Ἀγαρηνοὶ λευχίμονες τῶν
 πύργων προκύβαντες, καὶ τὰ τόξα ἐντείνανεναι,
 καὶ τὰς λοιπὰς ¹³ παρασκευάσαντες μηχανὰς ὑβρε-
 σιν ἐδυσφήμουν τὸν ἄνακτα. Ὁ δὲ τοῖς ὑπογείοις
 ἐρείσμασι τῶν πύργων ἐνίεναι πῦρ διακτελεσάμε-
 νος, αὐτὸς ἐς τὸ ἀκριβὲς καθιπλισμένος, ἐπήει
 διατάττων τὰς φάλαγγας. Ῥαδίως δὲ τῶν στηριγμά-
 των κατακείνων, ὅσον ἐκκρεμεῖς ἦν τοῦ τεύχους καὶ
 ὑπόκεινον ¹⁴, κατασεισθὲν εἰς γῆν κατεφέρτετο,
 συγκτασπᾶσαν καὶ τοὺς ἐπιβεηκότας αὐτῷ τῶν
 Ἀγαρηνῶν, ὧν οἱ πλείους [P. 33] συντριβέντες
 αὐθρόρον διαπεφωνήκασιν· οἱ δὲ, ζωγροὶ πρὸς τῶν
 Ῥωμίων ληρθέντες (24), τὴν κατασχούσαν σφᾶς
 ἀπωδύροντο τύχην. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, ἐπει τὸ τεῖχος
 ἐρείπωσθην πάροδον τοῖς βουλομένοις παρεῖχτο,
 κινουδὲ τῇ Μοφουσιῆτι προσεπιβὰς ταύτην ἠνδρα-
 ποδίστατο, καὶ τοὺς παραλειφθέντας (25) βραβύ-
 ρους ¹⁵ δουεῖς παρέπεμψεν. Αὐτὸς δὲ τὰ καλλίστα

A confecto posteaquam duæ turres una cum 53 inter-
 jecto eis muro, prorsus subcavæ pensilesque factæ,
 lignis suffultæ fuerant, ne earum dissolveretur co-
 agmentatio : jam solari radio circumjectum agrum
 collustrante, suo more Saraceni, caudidis amicti
 vestibus et turribus prospectantes, arcus intenden-
 tes, cæterasque apparantes machinas, conviciis
 imperatorem consecubantur. Is fulcimentis tur-
 rium subterraneis ignem admoveri jussit, ipse per-
 fectè armatus obiens disponensque legiones. Ful-
 turis parvo negotio absumptis, quidquid pensile in
 muro et subcavum erat, eversum inque terram
 delatum est, Saracenosque superstantes una detur-
 bavit : quorum plerique contriti evestigio extre-
 mam vocem ediderunt ; reliqui, captivi a Romanis
 facti, fortunam suam lamentabantur. Imperator (26)
 B ubi muri ruina aditum volentibus præbebat, omni
 confertim exercitu irruens Mopsuestiam occupat,
 superstitesque barbaros servituti mandat. Ipse,
 præstantiore parte prædæ seposita, ficosque Augu-
 sto addicta, militeque ab oppidi direptione revocato
 quod sol sagittarium transgressus ad capricorum
 transibat, hiemisque risor intendebatur, inde motis
 castris ad fines Romanos se recepit. Jamque Cappa-
 dociam ingressus, exercitum, ut par erat, remune-

C. B. HASH ANNOTATIONES.

¹² μεταξὺ. Fort. μετὰ. ¹³ λοιπὰς cod. ¹⁴ ὑπόκεινον cod. ¹⁵ παραλειφθέντας cod. Vide notam.

(22) Vide supra 15. B. narrationem de expugna-
 tione Candia: item Agathiam 21. A. et 78. A.

(23) Etymologiam secutus verti *circumjectum agrum*, τὴν περιγίειον, 36. A. quamquam apud scriptores Christianos Hellenistasque περιγίειος sæpe alia significatione vertendum sit, *super terram versans*, præsertim figurate sensuque theologico. Eusebius Demonstrat. Evangel. 260. C. οὐδὲ τὰ περιγίεια καὶ ἀπαιτὰ πνεύματα, ἀλλ' αὐτὸς ὁ θεός. 272. C. δαίμονες ἂν εἰεν γόθιοι καὶ περιγίειοι. Opponitur sic rebus cælestibus ac divinis Præparat. Evangel. 181. A. 704. C. alibi que, locutionibus variis, quarum annotatio aliquot : οἱ περιγίειοι ἄγγελοι, *angeli qui versantur in terris* S. Gregorius Nyssenus in Christi ascension. II. 876. A. ὁ περιγίειος βίος S. Gregorius Nyssen. De oratione Dominica I. 729. C. 743. C. ἡ περιγίειος διοίκησις, *administratio terræ*, S. Clemens Alexandrinus Stromatib C. 85. B. ἡ τῶν περιγίειων ἡγεμονία Philo De mundi officio 24. G. ἡ περιγίειος λήξις, *sors terrena*. Synesius De provident. 89. C. ἡ τῶν περιγίειων οἰκονομία S. Clemens Alexandrinus Stromatib. 701. A. τὰ περιγίεια πράγματα. S. Gregorius Nyssenus Contra Eunomium II. 388. B. τὰ περιγί. σώματα S. Basilius In divites avaros I. 414. B. ἡ περιγίειος τετρακτύς τῶν ἀρετῶν Synesius Epistola cxi. ad Herculanum 455. B. ἡ περιγίειος φύσις Philo De confusione. linguar. 259. K. τὰ περιγίεια absolute, *res terrestres*, Philo De sacrificiis Abelis et Caini 102. D. De somnis 455. D. De vita Mosis 518. D. Libro II. de Somniis 886. F. S. Gregorius Nyssenus in Psamos I. 353. D. In Canticum. cantic. 502. B. De oratione Dominica 729. B. Inde περιγίειος cum substantivo loci valet fere idem quod *terra*. Georgius Alexandrinus Vita S. Chrysostomi VIII. 260. 38. ὡς ἄπτα ὁ περιγίειος ἐπιπταται χώρος. *ut scilicet orbis terrarum*. Item ὁ περιγίειος χώρος Philo Quod deterrius potiori insidiari sol. 132. G. De

C confusione linguar. 259. F. S. Gregorius Nyssenu. De beatitudinib. I. 831. A. Contra Eunomium Iis 360. A. ὁ περιγίειος κόσμος, mundus terrenus, hoc est *terra*, Euseb. Demonstr. Evangel. 422. C. Pal-
 ladius De vita S. Joannis Chrysostomi 110. C. ὁ περιγίειος τόπος. Eusebius Demonstrat. Evangel. 427. D. S. Gregor. Nyssen. Orat. catechet. II. 487. B. Aliisque locis apud Leonem nostrum dubium non est, quin ἡ περιγίειος valeat *terra*, ut 99. A. Interdum tamen significationem ex etymologia ductam magis retinet. Sic Philo De monarchia 627. τὰς μετὰ σελήνην ἐν ἀέρι περιγίειους φύσεις, *naturas, quæ post lunam in aere circa terram sunt*. Agathias Hist. 145. D. ὁ περιγίειος ἀήρ, *aer terræ proxime circumfusius*. Neque aliter ἡ περιγίειος substantive in Procli Paraphr. in Ptolem. 3. C. δὲναι τις διαδίδοται, καὶ διαβαίνει εἰς πᾶσαν τὴν περιγίειον. Unde emendandum Ptolemæi Quadripartitum 2. C. ubi nunc forma vitiosa, πᾶσαν τὴν περιγίειαν [sic]. Saninrem vocem Lexicisque ignotam habet Ptolemæus Quadripart. 17. B. lunam antecellere διὰ τὴν περιγίειότητα, *quia terræ vicina est*.

(24) Pro ἀγχιλωτός plerumque Leo usurpat vel ζωγροῦς, ut 22. C. 24. D. 41. C. 75. A. 107. D. vel ἐζωγρημένος 7. C. vel δουράλωτος 13. C. 14. B. 41. C. 46. B. C. Αἰχμαλωτός legitur 13. A. 14. A. 16. A. 47. A.

(25) Sic scripsi pro παραλειφθέντας, quod nunc pœnitet : nam sensu, quem vertens expressi, Leo dixisset παραλειφθέντας, ut 7. A. 10. A. 16. A. 82. D. 93. C. 97. C. 107. B. vel καταλειφθέντας, 7. C. 45. A. Voces λε:φθέντας et ληφθέντας quam sæpe permutentur, pluribus demonstraverunt viri cruditionis exquisitæ Boissonadus ad Heroica Philostrati 496. C. et Schæferus ad Gregor. Corinth. 452. C.

(26) Hæc usque ab vb. *redirent* v. ex Combefisio, Pagi IV. 9.

ratum domum reverti jussit, meminisse monens, ut ineunte vere rursus ad se redirent, armaque sua uti omnes reficerent 54 gladios exacuerent, equos ut quam maximæ curæ haberent. In hunc modum exercitus domum revertit. Ipse cum iis qui remanserant eodem in loco hibernans quæ ad bellum pertinebant instruxit.

μενος ἐκίλευσεν ἐπὶ τὰ οἴκοι παλινδρομεῖν, μεμνησθαὶ τε αὖθις τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπανόδου τοῦ ἐκ προκύπτοντος, τὰς πανοπλίας ἐπισκευασαμένους, παραθηξάμενους τε τὰ ξίθη, καὶ τῶν ἵππων ἐπιμελετησάμενους ὡς μάλιστα. Οὕτως μὲν ἡ πλὴθὺς πρὸς οἶκον ἐχώρει. Αὐτὸς δὲ ἅμα τοῖς ὑπολειφθεῖσιν αὐτοῦ τε διεχειρίσθη (27), καὶ τὰ ἐς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο (28).

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(27) Tarsi obsidio. Mopsuestiæque. Adlanæ et Anazarbæ expugnatio incidunt in annum 964. cujus

gesta continentur capite X. et XI. hujus libri. (28) Ad verbum ex Agathia 37. A. et 90. A.

LIBER QUARTUS

ARGUMENTUM. — Nicephorus novam expeditionem contra Tarsenses molitur (Cap. 1). Severitas ejus disciplina militari (2). Prælium ad Tarsum (3). Urbe in deditionem recepta, Byzantium revertitur. Legatio Bulgarorum belli Bulgarici causa (5). Russi contra Bulgaros excitantur. Nicephorus insidias vitatus propter odium vulgi regiam suam communit (6). Motus urbani, quibus Leo Diaconus interitus. Expeditio Siciliensis (7). Infelix ejus eventus (8). Terræ motus Claudiopoli. ingens imber Constantiæ poli factus (9). Nicephori expeditio Syriaca: Antiochia frustra tentata, Edessa recepta. Arca vi expugnata (10). Defectio solis. Castello prope Antiochiam exstructo, Nicephorus in urbem redit (11).

55 1. Ita, quemadmodum dixi, a Nicephoro imperatore et Mopsuestia expugnata est, et castella finitima ex itinere capta. Ipse in Cappadocia hibernans animo discruciabatur, quod non Tarsum quoque prima aggressionem capere potuisset, verum inde velut imbellis telum violentiori impactum repulsus esset, nulla re luculenta fortive gesta. Remque pro suggillatione plane putabat et pro invidia indelebili, si Nicephorus Phocas, jam pridem 56 in ducum numero post hæc Domesticus scholarum creatus modo innumeris urbibus excisis, vastatis, combustis, modo opimis regionibus subjunctis, acerrimas gentes prælio fusas ita domuisset, ut ne intueri quidem coram ejus robur invictamque in armis vim possent: nunc vero, imperio Romano per virtutem solertiamque potitus, exercitu ad quadringenta millia numero inducto, repulsus esset umbratili pugna frustra suscepta. Idque non a Babylone, quam Semiramis septem mœnibus communit; non ab antiquiore Roma Quiritum robur quam ædificavit: non a Judææ muris, quorum solida altitudo, auribus accepta, fabula fortasse illis qui non conspexerint videtur: sed a Tarso, augusto oppido, in equitabili planitie sito, referta

[P. 34] α'. Τὸν μὲν δὴ τρόπον, ὃν εἴρηται μοι, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου ἢ τε Μόψου ἢ καὶ ἐπὶ καὶ τὰ πρόσσιμα φρούρια ἐξ ἐφόδου ἠθροποιήθη. Αὐτὸς δὲ κατὰ τὴν Καππαδοκῶν ἐστρατεύθη, ἡσχάλλε τε καὶ ἤλυεν ἀνιώμενος, τῆ μὲν καὶ τὴν Ταρσὸν αἰρήσειν αὐτοθεοῖ, ἀλλὰ ταύτης ἐπιτυχισθῆναι ὡς περὶ βέλος κωφὸν (29) ἰσχυροτέρῃ προσπάσῳ, μηδὲν τι γενναῖον ἢ νεανικὸν ἐργασίμως. Καὶ τὸ πρᾶγμα προπηλακισμὸν καὶ ὕβριν ἐπιτακτικῶς ἐλογίζετο, καὶ ὄνειδον ¹⁶ ἀνεξάληπτον ¹⁷, εἰς Νικηφόρον ὧν ὁ Φωκάς, καὶ πρῶτον ἐν στρατηγείοις τολῆ, καὶ αὖθις ἀναβήθη δαιμόσιος τῶν σχολῶν, τῷ μὲν μυριάδας ¹⁸ πόλεις κατέκταψε καὶ θηώσας ἤβαλε, τοῖς δὲ εὐδαίμονας χώρας ἠνδραποδίσαστο, καὶ μάχημα ἔθνη τρεψάμενος ἐκ παρατάξεως ὑπέστη, μηδὲ ἀντοφθαλμῶν ἐξισχύσαντα πρὸς τὴν τοῦ αὐτοκράτορος ἀλκήν καὶ τὴν ἀκαταγώνιστον ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρμήν. τὰ νῦν δὲ, τὴν τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἀνδρεία ἐγχινοῖα τε παρηληφώς, καὶ στρατὸν εἰς τετρακκοῖα μυριάδας ἀριθμούμενος ἐπαγόμενος (30), ἀπεκρούσθη τινάλλως σκιαμαχίσας. Ἀπεκρούσθη δὲ οὐκ Ἐδουλιανός, ἦν ἡ Σεμίραμις ἐπὶ τὰ περιεδούλους ὠκυρῶσεν ἢ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, τὸ τῶν Ῥωμαίων σθένος ἦν περ ἐπολίσατο ἢ τῶν τῆς Ἰουδαίας

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁶ ὄνειδον. Sic cod. ¹⁷ ἀνεξάληπτον cod. ¹⁸ τότε cod. hic et infra. ¹⁹ μυριάδας. Melius μυριάς, sive μυριάδων.

(29) Combefisius legit κοῦφον· vertit IV. 12: *hauud secus ac leve telum*. Sed est imitatio Homeri Iliad. A. 390.

(30) Multum delectatur Leo hoc verbo, quando

duces exercitum secum adducentes facit. Ita ἐκτελεσθαι δύναμιν 19, B. Ἐθην 11. A. 96. D. πανοῦλια 24 D στρατιάν 11 C. Confer Agathiam 79. A. 73. D. 92. C. 122 B.

ειχῶν, ὧν τὸ ναστὸν ὕψος (31), ὡσὶν ἀκούμενον, A
 αὐθὺς τάχα, τῆς ἀληθείας γεγυμνωμένους, τοῖς οὐχ
 ἰωρακόσι δοκεῖ· ἀλλὰ Ταρσοῦ, εὐπεριγράπτου πό-
 λεως (32), ἐξ ἑπηλάτου πεδίου συνψικισμένης, τῶν
 ἰπηλῶδων τε καὶ ἰθαγενῶν (33). Ταῦτα δὲ ἀνελιτ-
 τῶν καὶ γνωμπεύων (34) δυσφορῶν, διετέλει, καὶ
 ἐπαρηγόρητα δυσθυμῶν, εἰ Ταρσεῖς τῶν προσό-
 κων αὐτοῖς ἔργον πολέμου γεγεννημένων, καὶ δου-
 λεῖαν ἐλευθερίας [P. 35] ἀλλαξζιμένων, ὁπόσοι τὸ
 τῆς μαχαίρας στόμα δ' ἔδρασαν, αὐτοὶ μόνου τῶν
 ἄλλων ἀπίλθοιαν, πλατὺ που τῆς ἐκείνου ἀνδρείας
 ἐπικαυχάζοντες καὶ τῆς πολεμικῆς ἐμπειρίας κατα-
 μαμώμενοι⁸⁰. Τῷ τοι καὶ τὰ ἐς τὰς μάχης τοὺς
 περὶ αὐτὸν διεγύμναζεν ἀκριδῶς, καὶ τὴν τοῦ ἔτους
 ὦραν ἤστο προσεκδεχόμενος. Ἦρος δὲ εὐθύς⁸¹ δια-
 λάμποντος (35), καὶ τῆς χειμερινῆς δριμύτητος εἰς
 προστεταγμένον αἱ δυνάμεις ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα
 στρατιᾶν, συναγομένην ὑπὲρ μυριάδας τὰς τετταράκοντα, τὸ σημεῖον διέρας ἐπέηι τὴν ἐπὶ τῆς
 Ταρσοῦ.

β'. Ἐν φ' δὲ τὴν πορείαν διήνυε, τῶν ψιλῶν τις C
 στρατιωτῶν, πρὸς τὴν δυσχωρίαν ὀκλάτας (ἔτυχε
 γὰρ δι' αὐλῶνος τὴν στρατιᾶν βαθυτάτου, εἰς ἀποθ-
 ρῶγας καὶ σήραγγας κατακλειομένου, διαπορεύε-
 σθαι), τὸν ὄν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε θυρεὸν, κατὰ
 τὴν ὁδὸν ἀπέθριψεν ἀποφορτισάμενος. Ἐπει δὲ παρ-
 οδεύων ὁ βασιλεὺς τοῦτον τοῖς ὀφθαλμοῖς καθέω-
 ρακκ, τῶν ἐπομένων τινὶ διᾶραι τὸν θυρεὸν ἐγκε-
 λύεται· ἄρτι δὲ φθάσας πρὸς τὰς καταγωγῆν, ὑπὸ
 τῆν τῶν λοχζῶν διηρευνᾶτο τατηόμενος ἂν εἴη ὁ
 διαμάχης καὶ κινδύνου ἡωρίς ἀποφανθεὶς ρίψασπις
 καὶ τὸ ἴδιον ὄπλον ἀποβαλὼν. Ἐπει δὲ οὐ διέλαθεν

adventitia vernaque plebe. Hæc animo volvens ac
 reputans ægre ferebat perpetuo, consolationis ino-
 pia contabescens, si Tarsenses, finitimis ipsorum
 bello cæsis, iisque qui gladiatorum aciem effugis-
 sent servitum cum libertate commutantibus, ipsi
 soli ex omnibus elaberentur, irrisa plane virtute
 ejus, bellicaque explosa peritia. Ita et quos circa
 se habebat ad bellum exercebat diligenter, et op-
 portunum anni tempus præstolans sese contine-
 bat. Commode autem ver illuxerat, hiberna aspe-
 ritate in vernum temporem jam transfusa, 57 cum
 ex mandato copiæ ad imperatorem convenerunt.
 Ita cum optime inscructo exercitu, ad numerum
 plus quadringentorum millium coacto, signo su-
 blato viam Tarsum versus ingressus est.

θερινὴν θάλψιν μεταχρινζμένης ἐπεικῶς, κατὰ τὸ
 ὄπλον ἀπέθριψεν ἀποφορτισάμενος. Ἐπει δὲ παρ-
 οδεύων ὁ βασιλεὺς τοῦτον τοῖς ὀφθαλμοῖς καθέω-
 ρακκ, τῶν ἐπομένων τινὶ διᾶραι τὸν θυρεὸν ἐγκε-
 λύεται· ἄρτι δὲ φθάσας πρὸς τὰς καταγωγῆν, ὑπὸ
 τῆν τῶν λοχζῶν διηρευνᾶτο τατηόμενος ἂν εἴη ὁ
 διαμάχης καὶ κινδύνου ἡωρίς ἀποφανθεὶς ρίψασπις
 καὶ τὸ ἴδιον ὄπλον ἀποβαλὼν. Ἐπει δὲ οὐ διέλαθεν
 2. Iter dum faciebat, aliquis levis armaturæ
 miles, viæ difficultate fessus (forte enim per con-
 vallem profundissimam, crepidinibus hiatibusque
 circumclusam. ibat agmen), quem humeris ferebat
 clypeum detractum præter viam projecit. Hunc
 transiens imperator conspicatus, quemdam ex comi-
 tatu clypeum tollere jubet: vixdumque in hospitium
 venerat, cum exquisivit quo sub centurione mereret
 ille, qui absque prælio et periculis, clypeo abjecto
 armis propriis se exuisset. Cum non delituisset qui
 deliquerat, sed evestigio esset comprehensus, tor-
 vum ac transversum tuens imperator, « Die mihi, »

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁰ καταμωμώμενοι. Fort. καταμωκώμενοι. ⁸¹ ἤρους cod.

(31) Formula solemn̄is de muris Hierosolymi-
 tanis. Josephus de bello Jud. 914. A. τὸ ναστὸν
 ὕψος τῶν πύργων· ibidem F. ἐπὶ τετταράκοντα δ'
 ἦν τὸ ναστὸν αὐτοῦ ὕψος· aut 767. G. κειδῶν γούν
 τὸ τε ναστὸν αὐτῶν ὕψος. Dicitur autem vatos
 eleganter de structuris plenis, hoc est. in quibus
 nullæ cavitates concamerationesque sint. Idem Jo-
 sephus De bello Jud. 914. G. ὁ δὲ τρίτος πύργος,
 μέγας μὲν ἔλασι πύργων ναστὸς ἦν. Ibidemque 747.
 F. in portu Cæsariensi πύργον ναστῶν fuisse scri-
 bit De januis aureis S. Joannes Chrysostomus De
 educandis liberis 36. C. ἔλας δι' ἔλου ἀπὸ χυσοῦ
 κατασκευάσθαι, παγσίαις καὶ ναστίαις. Quod ideo
 moneo, quia in Timarione, inter Notitias Codd.
 mss. Bibliothecæ Reg. tom. IX. part. II. a me
 edito, p. 196. lin. penult. in verbis τῷ λατῶ τῆς
 σφουρηλικῆτος legendum est ναστῶν quod anno-
 tare tunc negligi. Confer item Salmas. ad Solin.
 l. 768. A. — A ναστός vel potius a νάτω derivatur
 vox νάγμα, stratum lapideum solideum, quo littora
 aut ripæ adversus vim aquarum vestiuntur, cre-
 pido. Josephus De bello Jud. 747. E. τὸ πρὸ αὐτῶν
 πᾶν κύκλῳ νάγμα τοῖς ἀποσίνουσι πλατῶς περι-
 πατος. Hesychius II. 652. A. Νάγματα· προβολαί.
 Sic enim ibi scribendum: editiones Νάματά,
 mendose.

(32) Εὐπεριγράφτος, non late patens, brevis,
 forma omissa Lexicis (nam vulgo atque elegantius
 dicitur εὐπερίγραφτος), habet complures auctorita-

tes, earumque aliquot satis idoneas. S. Gregorius
 Nyssenus In Hexaemer I. 2. A. ἀγὰρ ἐκεῖνος εἶπεν
 ἐν ἄλλοις τε καὶ εὐπεριγράφτος τοῖς ῥήμασιν. De
 vita sancti Gregorii Thaumaturgi II. 978. B. λόγον
 σύμμετρόν τε καὶ εὐπερίγραφτον. S. Basilius In
 cap. II. Esaiæ I. 879 Eustathius ad Odysseam 521.
 43. Gregentius autem Tephrensus (quem cætero-
 quin elegantiam Græcæ arbitrum non capiam) Di-
 sputatione cum Herbaso Judæo 147. B. ἐν εὐτελεῖ
 τόπῳ τινὶ εὐπερίγραπτοι εἶπονται, usurpasse videtur
 pro, facile describentur, de numero, qui iniri facile
 potest. Apud Eustratium De operatione animarum
 post mortem, quem 415. A. verba S. Gregorii Nys-
 seni supra allata, λόγον σύμμετρόν τε καὶ εὐπερί-
 γραπτον, iterasse video, Leo Allutius vertit, sermo-
 nem bene definitum: haud scio quam bene.

(33) Mireris epitheta opposita: Agathias 123,
 B. ἡθγενὲς [sic] καὶ ἐπιχώριον.

(34) Prævit in hoc quoque Agathias 31. D.

(35) Hoc est ver anni 965. ad quem pertinent
 prælium Tarsense, ejusque urbis diu obsessæ de-
 ditio. Vid Elmacin. Hist. Sarac. 224. C. Anno
 sequenti 966. secundum quosdam Edessa occupata
 est et Antiochia tentata. Cedren. II. 655. D. Leo
 43. A. Bellum Bulgaricum ad annum 967. rejicien-
 dum videtur (quanquam secus sentit Pagi ad Ba-
 ron. IV. 13. B.): expeditio Sicula, a 964. suscepta,
 sequenti anno 965. finem habuit.

inquit, « ignavissime tu, si qua demisisset se ex longinquo hostilis incursio, quo tandem tutamento usus fuisses ad advertendos hostes quoniam clypeum ad viam projecisti? » Ille, mortuus præ formidine,

Α ὁ τοῦτο δεδρακώς, ἀλλὰ τὴν ταχίστην σονελαμβάνετο, βλοσυρον τι τοῦτω καὶ λοξὸν ἀνωπύσας ὁ βασιλεὺς καὶ, λέγε μοι, ἔφη, ἀγεννίσταται σὺ, εἴ γὰρ τις ἐπήλαθεν ἐξ ἀπόπτου²² (36) πολέμου κατα

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²² ἀπόπτου. Fort. ἀπροόπτου. Vide notam.

(36) Inutilis est conjectura ἀπροόπτου nam hic et II. B. ἐξ ἀπόπτου recte vertitur *ex occulto*: quod alibi 36. B. 86. A. Leo ait ἐκ τοῦ ἀφανούς. Etenim invenitur ἀποπτος significatu quadruplici, nondum illo satis, ni fallor, explicito. Quare haud ingratum diligentioris doctrinæ amantibus videar facturus, si quæ de voce ea notavi exprompsero. Prima est significatio, quando ἀπὸ habet quasi vim negandi, ut ἀποπτος sit *visum effugiens* seu, vocabulo C. Celsi, *invisibilis*. Sophocles Œdipo tyr. 762. τοῦδ' ἀποπτος ἄσπεος. Enarrator vetus, ξέω τῆς θέας τοῦδ' ἄσπεος. Idem Sophocles Ajax. 15. κὴν ἀποπτος ἦς, *elsi inconspicua eras*. Ἀποπτος γὰρ ὁ ἀθεώρητος, ait Suidas I. 290. C. Quapropter apud S. Justinum Martyrem Apologia pro Christ. 51. C. ἐπιτετήμην τὴν ἀποπτον *scientiam occultam* interpretere potius quam cum Joanne Langio *scientiam consistentem*. Inde τὸ ἀποπτον *locus occultus(a)*. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. I. 113. 6, ἐν ἀπόπτῳ τίθενται τὸν χίρακα. Hudsonus recte in *loco occulto castra posuerunt*. Ut nesciam quare alibi I. 338. 15. οἱ δὲ τῶν Οὐλοῦσκων ἡγεμόνες ἐξ ἀπόπτου τοῖς Ῥωμαίοις παραβάλλοντες, verterit, *in locum exselsum, unde Romanos conspiciere possent*: præsertim cum ex serie narrationis pateat; Volscos, Romanis οὐ προσδεχομένοις (lin. 31.), ἐξαιτιολογῶς supervenire potuisse, Georgius Pisides De vanitate vitæ 89 sqq. :

Τίς οὖν σκοπήσας ἐξ ἀπόπτου καρδίας
Τὸ τοῦ βίου θεάτρον αἰσχίνης γέμον,
Θρήνην γελῶντι μὴ σέσσει τοὶ παλγνιον;

Quis, ait *spectans ex occulto cordis, ex corde intimo*, etc. Fredericus Morellus minus apte, opinor: *Quis corde spectans ex inaspectabili*. Hic significatio cognata est altera. *remotus a nobis, disjunctus*: ut ideo ἐξ ἀπόπτου jam non *ex occulto*, sed *ex longinquo* vertendum sit. Saphocles Philoct. 467:

καίρος γὰρ καλεῖ
Ἠλοῦν μὴ ἐξ ἀπόπτου μάλλον ἢ ἐγγύθεν σκοπεῖν.

Æschines loco celebrato Axiochi 149. Α λαλεῖς, ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος: ἡμεῖς δ' ἴσμεν ἀκριβέστερον οἱ διὰ περαῶντες. Quippe sic commodius verti arbitror quam *e specula*, ut vult Fischerus ad h. I. Apud Philonem quoque, qui quinquies Æschinis imitatus locum est, De temulentia 202. A. De profug. 361. B. De vita Mosis 516. F. Quod omnis probus liber sit 670 F. (οὐ μόνον οὐκ ἐπιβήναι τῆς χώρας, ἀλλ' οὐδ' ἐξ ἀπόπτου τὸ πατρῶον ἔδαφος θεάσασθαι δυναμένους.) De vita contemplat 691. E. dubium non est quin sit *ex longinquo*. Penultimum ex allatis Philonis locis expressisse videtur Aristo Pellæus apud Euseb. Histor. Eccles. 118. D. de Adriano Cæs. Jud. Euseb imperante, ne μὴ δ' ἐξ ἀπόπτου θεωροῖεν τὸν πατρῶον ἔδαφος, *ne e longinquo quidem*: item ipse Eusebius De martyr. Palæstin. 334. C. In Plutarcho quoque Eumen. 592 E. τόπον ἐξ ἀπόπτου καταφάνῃ, *lorum e longinquo videndum* vertendum arbitror potius quam cum Xylandro *ex edito conspicuum*. Ab hac significatione prorsus differt tertia, qua ἀποπτος reddi debet, locus ἀφ'

οὔ τις δύναιται ἰδεῖν μακρῶν, ut verbis utar Phavorini Dictionar. 72. verso: nec inepte interdum vertere possis *sublimis editus*. S. Gregorius Nazianz. Investiva in Julian. I. 78. A. ὡσπερ ἐξ ἀπόπτου τινός καὶ μεσαιτάτης περιωπής. S. Joannes Chrysost Orat. o. in Abraam. v. 44. 22. ἐξ ἀπόπτου καὶ μετώρου τόπου. Idem Orat. xiii. ad Stelechium vi. 151. 2. Ἐκ τινος ἀπόπτου κορυφῆς. Inveniturque sæpissime eo sensu τὸ ἀποπτον substantivè *locus inle prospectus patet, specula*. Josephus Antiq. 461. B. ἐσιτώμενος γὰρ ἐν ἀπόπτῳ μετὰ τῶν παλλακίδων. De bello Jud. 737. B. ἐξ ἀπόπτου δὲ Ἰρῶδης ἀποβλέπων, *e specula hæc prospiciens*. Atque dilucidius in Vita Constantini Eusebius 512 A. loco elegantiam, quem ideo, quamvis longum, excscribam: Οἱ δὲ τις οὐρανοπέτης αἰετὸς ὀξυκίττατος ἀνωθεν ἀφ' ὑψηλοῦ τε ποθέωτατος διστότω κατὰ τῆς γῆς ἴδοι: ὡδὲ καὶ οὗτος τῆς αὐτοῦ καλλιπόλεως τῆς βασιλικῆν ἀμφιπολεῶν ἔστταν, δεινὸν τι ψυχῶν θήρατρον ἐπὶ τοῦ Φοινίκων λυθάνων ἰθιους ἐξ ἀπόπτου συνεῖδεν, *tanquam e specula prospexit*. Quæ iisdem fere verbis iterata vide Orat. de laudib. Constant. 625. B. Jungitur interdum cum particula Eusebius Hist. Eccles. 41. B. ἀνωθεν ποδεν ὡσπερ ἐξ ἀπόπτου καὶ ἀπὸ σκοπιᾶς βοῶντες, *quasi ex loco edito atque, specula licet sit aliter* in Valesii versione: interdum cum *periwopē*, ut apud Leonem nostrum 26. A. Adjectivum autem ἀποπτος construitur cum præp. εἰς in Plutarcho, Camill. 151. F. τῆς μὲν Ὀμονοίας ἱερῶν — εἰς τὴν ἀγορᾶν καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀποπτον, *unde erat in foris atque concionem despectus*: tametsi id quod ex ab aliis aliter exponitur. Cognata est cum hac significatione quarta, primæ fere opposita, qua ἀποπτος jam non reddendum est id unde prospicere aliquid, sed quod ipsum conspiciere possis, *sub oculis positus, visibilis* ut Plinianio verbo utar. Plutarcho Lucul. 497. D. καταφανῆς ἦν ἡ στρατοπεδεία καὶ ἀποπτος. Josephus Antiquit. 53E. A. 503 B. ubi de Herode: ἦν γὰρ αὐτῷ ἀποπτα τὰ γινόμενα. Hudson. ed. Baccamp. I. 732. B. vertit, *omnia quæ facta erant (malim flebant) prospiciebat*. Heliodorus Æthiopiens 422 τοῦ τε βήγματος ἀπόπτου γενομένου, *cum raptura conspici posset*. Inde τὸ ἀποπτον jam non *specula*, sed contra (sæpe enim interesse multum potest inter hoc et illud) *locus omnibus conspicuus*. Josephus de Ptolemæo Hyrcani matrem in muro flagris cadente Antiq. 448. E. ἐξ ἀπόπτου ἤλκιστο. Neque alio sensu Philonem Legatione certe ad Cai. 793 D. (nam quinquies alibi apud eum aliter interpretandum dixi) *usurpasse arbitror*: ἐπεὶ δὲ ὁ Μετρώνιος ἐξ ἀπόπτου καταφάνῃ, *in loco conspicuo apparuit*: Thomas Mangey nescio quam bene ed. II. 579 lin. 51. *in loco superiore*. Cum dativo Josephus De bello Jud. 926. F. ἐν ἀπόπτῳ τοῖς πολεμίοις, *conspicuo hostibus loco*.

Hæc exposui paulo fusius de quatuor significationibus vocis ἀποπτος, quod minus adhuc ab eruditibus distinctas viderem. Nec, si excipis Lexicon Schneiderianum, ac pauca alia, quidquam verius existimo, quam quod ait Frid. August. Wolfius, harum rerum summus arbiter, *Beitrag zur Geschichte des Somnambulismus* 403. C. conquerens de

(a) Vide tamen notam eruditam V. summi Lobeckii ad Ajax. 15. ed. 222. B.

δρομή, τίνι ἂν ἔρκει πρὸς ἀποτροπὴν ἐχρήσω τῶν
 δυσμενῶν, τὸν θυρὸν ἀποβαλὼν] παρὰ τὴν ἀταρκτι-
 τὸν ; » Ὁ δὲ, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ δέους, διέμεινε ἀχα-
 νής. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ αἰκίαις καταξάναι τὸν αὐτο-
 φονεὺν (37) ἑαυτοῦ τῷ λοχαγῷ ἐγκτελεύεται, ἐκ-
 ταμόντι τε καὶ τὴν ῥίνα θεατρίσαι κατὰ τὸ στρατό-
 πεδον. Ἐκεῖνος δὲ, εἴτε οἰκτω ληφθεὶς πρὸς τὸν ἄν-
 θρωπον, εἴτε καὶ δῶρων ἐπιβολῇ χαυνωθείς, ἀσινῇ
 διαφῆκε τὸν ἄνδρα. Τῇ δὲ ὑστεραῖς διόντα τοῦτον
 ὁ βασιλεὺς ἑωρακῶς, τὸν λοχαγὸν εἰσκαλεῖ καὶ, « Ὁ,
 φρσίμ, ἀτέραμνε καὶ θρασυκάρδιε σὺ, πῶς ἔτλης
 μὴ παραγαγεῖν εἰς ἔργον τὸ κελευσθέν ; ἢ δεκαεῖς
 πλείον ἐμοῦ τουτουί ²³ κήδεσθαί σοι τοῦ στρατοῦ ;
 εἰς παιδείαν ἐγὼ τῶν λοιπῶν τὴν τοιαύτην διωρι-
 σάμην ἐκτίσαι ποιήν τὸν τὸ ἑαυτοῦ ὄπλον ἀπορρί-
 ψόμενον· ὡς μήτινες τὸ τουτουῦ ἀμελεῖς καὶ νωθρὸν
 μιμησάμενοι ταυτὸ τουτοῦ διαπράξουσιν, κἀν τῷ και-
 ρῷ τῶν ἀγῶνων γεγυμνωμένοι τῶν ὄπλων κατα-
 λαμβάνουσιν, καὶ οὐκ ἂν φθάνουσιν πρὸς τῶν ἐναντίων
 τὸν λοχαγὸν καὶ τῆς ῥίνδος ἀφελόμενος, δέος ἐνῆκε
 τὸν οἰκτεῖον ὄπλισμόν.

γ'. Ἄρτι δὲ κατὰ τὴν περίχωρον γενόμενος τῆς
 Ταρσοῦ, ἐνταῦθα στρατοπεδεύεται καὶ χάρακα κυ-
 κλόθεν πεξάμενος, καρτερῶς τὰ τε λήγια καὶ τοὺς
 λειμῶνας, τοῖς ἄνθεσι καὶ παντοίων δένδρων ἰδαίαις
 κομῶντας, δηοῦν καὶ ἀποκείρειν προσέταττεν, ὡς
 ἐξ ἀπόπτου ἢ διαμάχῃ τούτῳ εἶη, καὶ μὴ τινα τοῖς
 Βαρβάροις ἐξῆ ἢ τοῖς ἀμφιλκπίσι χωρίοις λόχον ἐγ-
 καθιστάνειν, καὶ τῇ Ῥωμαϊκῇ στρατιᾷ ἐκ τοῦ ἀφα-
 νοῦς ἐπιτίθεσθαι. Ἦν οὖν τὴν χώραν ἰδεῖν τὸν οἰ-
 κτεῖον ὠραῖσμον ἀποβάλλουσιν· εὐδαίμων γὰρ ἅπαντα
 καὶ εὐβοτος ²⁴ (38) καὶ φυτῶν ἰδαίαις κατάκομος,
 ὅσα οἶδε φέρεῖν ὀπώρας παντοίας χυμούς. Ταρσεῖς
 δὲ ταῖς κατὰ Ῥωμαίων ἤδη προβάσαις νίκαις ἐπαι-
 ρόμενοι, θρασεῖς τέως καὶ ἀγέρωχοί τινες ἐξητά-
 ζοντο, οὐκ ἠέλγοντό τε κατέχειν ἐν ἑαυτοῖς τὸν
 θυμόν, ἀλλ' ὑπεξίοντες τοῦ ἄστεος ἐς καρτερὸν ἐξ
 ἀντιπάλου παρεκροῦντο ²⁵ συνασπισμόν, τολμη-
 τία τινὲς καὶ θαρβραλέωτεροι τοῦ μετρίου πρὸ τῆς
 τοῦ πολέμου πείρας ἀναδεικνύμενοι. Ὁ δὲ βασιλεὺς
 καὶ αὐτὸς τὸν ²⁶ ἄλκιμον καὶ ῥωμαλέον τῆς στρα-
 τιᾶς ὑπεξῆγε τοῦ χάρακος (39), ἐν μεταίχμιῳ τε
 καθίστη τὰς φάλαγγας (40), κατὰ μέτωπον μὲν τοὺς
 πανσιδήρους ἵππους ἰστών, ἐξόπισθεν δὲ τοξότας

A stabat stupens. At imperator centurioni mandat,
 ut eum, qui se ipse mortidicasset, verberibus cæsum
 nasoque præciso per castra traduceret. Verum
 enimvero is, sive misericordia captus hominis, sive
 nummistraditis mollitus, incolumem dimisit mili-
 tem. Postridie ejus diei prætereuntem illum ipsum
 imperator conspicatus, centurionem in introvocarijubet,
 et, 58 « O præfracte et temerarie tu, inquit,
 qui sit ut ausus sis ad exitum non perducere im-
 peratum? Num putas minus mihi quam tibi curæ
 esse istum exercitum? Ad erudiendos reliquos ego
 decreveram, ut ejusmodi pœnam is ferret, qui arma
 abjecisset sua: ne qui incuriam ejus ignaviamque
 imitati id ipsum facerent, temporeque prælii nudi
 armis deprehensi ab hostibus actutum oppressi in-
 terirent. » Ita centurione vehementer verberato,
 nasoque ei amputato, metum incussit omni exer-
 citui, ne iam indiligenter ageret in curandis armis.
 παντὶ τῷ στρατῷ, μηκέτι ἀμελῶς διακίσθαι περὶ

3. Cum in agrum Tarsensem pervenisset, castris
 factis oppidoque circumvallato, campos atque prata,
 floribus variarumque arborum formis læta, penitus
 vastari cædique jussit, ut in conspicuo prælium
 fieret, neque ullas Barbaris liceret in conlectis locis
 ponere insidias, in Romanumque exercitum ex oc-
 culto cooriri. Vidisses tunc agrum suo decore spoliari:
 etenim erat ubique opimus, pabulo lætus, stirpium
 varietate comans, fundentium pomorum
 cujusque generis saporos. Tarsenses, superioribus
 victoriis ex Romanis reportatis elati, feroculos sese
 de principio arrogantesque præbuerunt: cumque
 in se continere animos non possent, egressi oppido
 59 in firmam phalangem ex adverso constipabantur,
 audaces se atque fidentes plus quam satis erat
 ante belli periculum ostendentes. Imperator item
 quidquid firmum valensque erat in exercitu, ex
 castris educit, infesta acie legiones constituit. In
 fronte collocat equites cataphractos, post hoc sagit-
 tarios et funditores: hos tela in adversarios mit-
 tere jubet. In dextro cornu ipse consistit: innumeram
 equitum catervam inducens: in sinistro
 Joannes cognomento Tzimisces, Ducis officio deco-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²³ τουτὶ cod. et paulo post Leo scribere debuisset κήδεσθαί σοι. ²⁴ εὐβοτος cod. Sed vid. 5. A. εὐδαίμων γὰρ ἡ χώρα — εὐβοτός τε καὶ εὐμηλος. ²⁵ παρεκροῦντο. ²⁶ τὸν. Leg. τό.

conditione dictionariorum Græcorum: *Die griechischen Wörter sind noch in den besten Lexicis schlecht oder vielmehr gar nicht erklärt* u. s. w. Ut ideo nihil magis conferre putem ad internam cognitionem linguæ Græcæ, quam si ad discernendas ejusdem vocabuli varias potestates, analogiam et logicam secutus, e sua quisque pena quæ notaverit afferat, unde Lexicographi æque ut Grammatici seligere quæ velint, et expendere, et convertere, ad usus suos possint.

(37) Dedisse veram lectionem opinor, quanquam

D in Cod. sit αὐτοφονατήν, vocemque αὐτοφονεῦτης eruditi dubiam carentemque auctoritate putent. Invenitur apud S. Clement. Rom. Constitt. Apostolor. 130 verso: καὶ Κατάφας ὑπερὸν αὐτοφονεῦτης ἑαυτοῦ ἐγένετο. Formas elegantiores αὐτοφόνος atque αὐτοφόνως habent Elegica.

(38) Εὐβοτος, quod reposui pro scriptura Cod. εὐβοτος, iteratur quoque 41. A.

(39) Πραῖνιτ Αγαθίας 42. D.

(40) Hæc Combesius vertit IV, p. 12, *mediusque inter cohortes stetit.*

ratus, præliabatur, vir ardenti ingenio, qui audacem se et fervidum si quis alius ostenderat, tametsi corpore brevis plusquam atinebat erat, ad effigiem fabulati Tydei bellipotentis; verum heroica quædam inerat virtus ac vis in parum specioso corpore. Imperator ubi classicum cani jussit, videndas se præbuerunt admirabili ordine commotæ legiones Romanæ, et campus totus fulgore armorum micuit. Nec tulerunt hanc impressionem Tarsenses: sed, strue hastarum telisque eorum qui a tergo jaculabantur propulsi, evestigio in fugam se converterunt, inque oppidum turpiter conclusi sunt, plurimis suorum hoc in conflictu deperditis. Magnus præterea timor eos incessit, posteaquam tantum exercitum ordine procedentem conspexerant. Ita murum oppidi a se occupatum tormentis missilibus firmant: ipsi mœnibus abdito obdurabant, adventum hostium excepturi.

πλείστους τῶν οἰκείων παρὰ ταύτην ἀποθάλλοντες ²⁷ τὴν προσβολήν. Δεινὴ δὲ τις ὑπαισθεῖ τούτους ἐπιλήθικαυτήν μετ' ἐμπειρίας ἀθρήσασσι χωροῦσιν πλῆθύν. Τὸν περίθρονον οὖν διειληφότες τοῦ ἄσπετος καὶ τοῦτον ταῖς ἀφειρητοῖς [P. 37] κατοχυρωσάμενος (42) ἐναντίων ὑποδεχόμενοι.

60 4. Nicephorus imperator cum accessu plane expugnatoque difficile esse oppidum sciret, neque corona capi posse, constituit, non in discrimen se offerre inconsiderata certandi cupiditate, sed fami civitatem tradere, quæ crudeli necessitate esset vel in vitam subactura. Hoc inuito consilio diligentibus custodiis oppidum cinxit. Tarsenses, quoad intensior fames non penitus eos exhauserat, e turribus jacula in Romanos conjiciebant. Posterius vero, cum miserabiliter eos consumeret rerumque necessarium inopia corpora infirmaret, vidisses desperationem ultimam, diram mæstitiam quæ occupaverat oppidum, mortuos homines, ab umbra spectri nihil differentes. Nam inedia calamitas miserissima est penitusque lethalis: corporis formositate emacerat, calorem frigore extinguit, aranei texti instar tegmina circa ossa pendeant efficit, mortemque ut pedetentim accedat evocat. Ad extremum, cum intolerabili famis incommodo tamque magno exercitui obsistere non possent, pactationem cum imperatore faciunt, seque ei dedunt, iis conditionibus, ut qui vellet potestatem haberent ad interiora Syriæ libere se conferendi. Id cum concessisset, induciis factis, inuncianter exire ex oppido eos jussit corpora et necessarium vestitum solum efferentes. Sic 61 urbe occupata prædæ partem, divitias innume-

A καὶ σφενδοθήτας βάλλειν τοὺς ἐναντίους προσεταχώς. Εἰς τὸ δεξιὸν δὲ κίρας αὐτὸς εἰστέθει, μυρία δρον ἰππέων ἴλιν ἐπιφερόμενος· κατὰ δὲ τὴ εὐώνυμον Ἰωάννης, ᾧ τὸ ἐπώνυμα Τζιμίσιπης, τῇ τοῦ δουκὸς τιμῇ σεμνυνόμενος, διδγωνίζετο, ἀνὴρ σφιδάων τε τῷ θυμῷ (41), καὶ τολμητίας ἐκτόπως καὶ θερμουργὸς εἰ καὶ τις ἄλλος ἀποδεικνύμενος, εἰ καὶ τὸ σῶμα βραχύς τις ὑπὲρ τὸ μέτριον ἦν, κατὰ τὴ μυθολογούμενον Τυδέα τὸν μαχητήν· ἀλλὰ πειρήτικὴ ἐντὴν ἀλκή καὶ ὀρμητὴ ἐν τῷ μικροκραιεῖ ἐκείνου σώματι. Τοῦ δὲ αὐτοκράτορος ἐγκλισημένου τὸ ἐπύλαιον ἑπαυλεῖν, ἦν ἰδεῖν ἀμηχανῶν κίσησιν τὰς Ῥωμαϊκὰς κινουμένας φάλαγγας, καὶ τὴν πεδίον ἅπαν τῇ αὐτῇ τῶν ὅπλων καταστραπτόμενον. Οὐκ ἤνεγκαν τὴν τοσαύτην ῥοπήν οἱ Ταρσαῖς τοῖς δὲ ὠθησμοῖς τῶν ἀκόντων καὶ τοῖς ἀκροβολισμοῖς τῶν βαλλόντων ἐξόπισθεν βιαζόμενοι, ἐξαιτῆς ἐκείνων εἰς φυγήν, καὶ πρὸς τὸ ἄστυ συνεκλείοντο ἀλλήλους.

B τῶν βαλλόντων ἐξόπισθεν βιαζόμενοι, ἐξαιτῆς ἐκείνων εἰς φυγήν, καὶ πρὸς τὸ ἄστυ συνεκλείοντο ἀλλήλους.

δ. Νικηφόρος δὲ ὁ αὐτοκράτωρ, ἐπεὶ δυσπρόσοδον ²⁸ ἀτεχνῶς ἦδει καὶ δυσέμβολον οὖσαν τὴν πόλιν, καὶ μὴ ἐξ ἐφόδου ἀλώσιμον, ἔγνω μὴ διακινδυνεύειν πολεμησίῃν ἀβούλευτα, ἀλλὰ τῷ λιμῷ παραδῶσαι ²⁹, ὅς γε τῇ χαλεπῇ κατανάγκῃ καὶ ἄκουσαν παραστήσεται. Τοῦτο δὲ βουλευσάμενος ἀκριβέσι φρουραῖς τὸ ἄστυ διεκώσσε. Ταρσαῖς δὲ, ὡς μὲν οὐκω μὴ ἐμβαθύναι ὁ λιμὸς ὀλοσελὴς αὐτοῖς ἐξέπιεζεν, ἀπὸ τῶν πύργων ἀκοντίζοντες εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐβάλλον. Ἐπεὶ δὲ τούτους οἰκτρῶς ἐπέδωκετο, καὶ ἀπορία τῶν ἀναγκαίων τὰ σώματα ἐλυμαίνετο, ἦν ἰδεῖν ἀμηχανίαν δεινήν, καὶ χαλεπὴν σκυθρωπότητα, ἥτις κατεῖχε τὴν πόλιν, ἐπαρρησιάζετο τὸς ἀνδρας, καὶ σκιάς εἰδῶλων οὐδὲν ἐπαφύροντας. Τὸ γὰρ τοῦ λιμοῦ ³⁰ πάθος οἰκτιστοὶ κίλησαν ὀλεθριον· ἐκτέθνον γὰρ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος καὶ τὸ θερμὸν ἀποσβεννύον ψυχρότητι, ὡς κεί ³¹ ὄν ἀράχινον (43) τοῖς ὀστέοις τὸ ἔλυτρον περιπένησθαι διατίθησι, κατὰ μικρὸν ἐπιέναι τὸν θάνατον ἐκκαλούμενον. Ἐπεὶ οὖν οὐκ οἶοι τε ἦσαν πρὸς αὐτὸ ἄμαχον τοῦ λιμοῦ πάθος καὶ πρὸς τοσαύτην στρατιᾶν διαμάχεσθαι, σπένδονταί τε τῷ βασιλεὶ καὶ ὑπέκουσιν ³², ἐφ' ᾧ τὸν βουλούμενον ἐπὶ τὸ ἐνδοτέρω Συρίας ἀκωλύτως χιορεύειν. Ὁ δὲ, ἔβλεψεν τούτοις σπεισάμενος, θάπτον ἐξέναι τῆς πόλεως ἐκλείουσα, τὰ σφῶν σώματα καὶ τῶν ἀναγκαίων ³³

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²⁷ ἀποθάλλοντες. Fort. ἀποβαλόντες. ²⁸ δυσπρόσοδον cod. ²⁹ παραδῶσαι. Melius παραδιδῶσαι. ³⁰ λιμὸς πάθος οἰκτιστον. Odyss. M. 342 λιμῷ δ' οἰκτιστον θανάειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. ³¹ ὡς κείν ὄν. Mavis scribere ὡς ἀν-ειον, hoc est ὡς ἀνθρώπειον. ³² ὑπέκουσιν cod. ³³ Leg. τὸν ἀναγκαῖον.

(41) Σφιδάζοντες τῷ θυμῷ Agathias 42. B.

(42) Verbum κατοχυρῶ, munio, communitio, et e Lexicis abest, et ex scriptoribus, ut existimo, antiquis. Apud recentiores inveni, velut bis in Vita S. Nili junioris a contubernali ejus scripta, ad cognoscendumque Apulicæ sæc. ix. statum vehem-

menter utilis, 62. B. πάλιν κατοχυρῶσας ἐαυτὸν τὴν πρὸς τὸν ὄσον πίστει· et 99. C. κατοχυρῶσας (sic αὐτὸ τὴν καρδίαν τῇ πίστει. Item semel in Vita S. Chrysostomi ab anonymo edita VIII. 320. ff.

(43) Fort. legend. ὡς ἀν οἶον ἀράχινον, vel, ὡς ἰνυτὸν ἀράχιν.

μόνον περιφέροντας ἱματισμόν. Οὕτω δὲ τὴν πόλιν αἰραῖ, καὶ τῆς λείας τὸ μὲν τῇ στρατιᾷ διανείμας εἰς ἀναριθμητὸν πλοῦτον συναγόμενος, καὶ τοὺς σταυρικούς τύπους ἀνειληφώς, οὓς ἐκ χρυσοῦ καὶ λίθων ἐξεργασμένους κατὰ διαφόρους μάγας, τὴν Ῥωμαϊκὴν δύναμιν τρέποντες (44), οἱ Ταρσαεῖς ἤχμαλώτισαν³⁴, καὶ τὴν πόλιν ἀποχρώσῃ στρατιᾷ κατασφαιλισάμενος, πρὸς τὴν βασιλεύουσιν ἴετο. Παραλαβὼν δὲ ταύτην, καὶ παρὰ τοῦ δήμου δεχθεὶς μεγαλοπρᾶπῶς, ἐν τῷ περιπέσῃ τε καὶ θείῳ σηκῷ τοὺς ἀίχμαλωτισθέντας σταυροῦς ἀναθεῖς, ταῖς τῶν ἵππων ἀμίλλαις καὶ τοῖς λοιποῖς θεωρίοις ἤστο τὸν δῆμον εὐφραίνων. Φιλοθεάμενος γὰρ³⁵ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων Βυζάντιοι.

[P. 38] ε'. Ἄρτι δὲ περὶ ταῦτα σχολάζοντι ἄγγελοι τῶν Μυσῶν, πρὸς αὐτὸν ἀφιγμένοι, τοὺς εἰρησμένους ἀπαιτεῖν ἔλεγον φόρους τὸν ἀρχηγὸν ἑαυτῶν, ἐφ' ᾧ καὶ αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα στῆλαι τὰ νῦν. Ὁ δὲ θυμῶν παρὰ τὸ ἐλιωθὸς πληρωθὸς (ισχυρογνώμων γὰρ τοῖς ἦν, καὶ μὴ εὐεϊκτὸς ὄργῃ ἀλισηκόμενος), καὶ ἀνοιήσας ὑπὲρ τὸ μέτριον, γεγωνοτέρως τε χρησάμενος, ἤπει εἶθιστο, τῇ φωνῇ, « Δεινὰ Ῥωμαῖοις, ἔφη, περιέστηκε νῦν, εἰ τοῖς ὅπλοις τὸ ἀντίξουν ἅπαν καταστρεφόμενοι³⁶, εἶθνει Σκυθικῷ, πενιχρῷ τε τηνάλλως καὶ μιαρῷ, δίκην ἀνδραπόδων φόρους ἐκτίσσοι. » Βάρδαν δὲ τὸν αὐτοῦ γενετην ἐπιστραφεῖς (ἔτυχε γὰρ συνεδριάξων αὐτῷ, Καῖσαρ ἀναδειχθεὶς) ἤρετο διαπορούμενος, ὄντι βούλοιο τοῖς Μυσοῖς ἡ τῶν φόρων, ἦν τῶν Ῥωμαίων αἰτούσεν, εἰσπραξίς : « Οἰκέτην ἄρά με γεγεννηκῶς³⁷ λέλυθας ; καὶ ὁ τῶν Ῥωμαίων σεβάσμιος βασιλεὺς εἶθνε πενιστάτω καὶ μιαρῷ φόρους τελῶν ὑποκίσομαι ; » Ῥαπίζειν οὖν κατὰ κόβρης θάττον τοὺς ἀγγέλους προσέτατε, καὶ, « Ἄπιτε, ἔφη, καὶ τῷ σκυτοτρώκῃ καὶ διφθερίᾳ ὑμῶν ἄρχοντι ἀπαγγείλατε, ὡς Ὁ τῶν Ῥωμαίων κράτιστος καὶ μέγιστος βασιλεὺς ἐξαυτῆς τὴν σὴν μεταλεύσεται : χῶραν, ἐντελεῖς σοι τοὺς φόρους ἀποδιδούς : ὡς μάθης, τρίδουλος ὢν ἐκ προγόνων, δεσπότης τοὺς Ῥωμαίων ἡγεμόνας ἀνακηρύττειν, οὐχ ὡς ἀνδράποδα τοῦτους φόρους αἰτεῖν. » Ταῦτα εἰπὼν τὸν μὲν εἰς τὴν ἑαυτῶν χῶραν ἀνατρέχειν ἐξέπεμπεν : αὐτὸς δὲ στρατιᾶν³⁸ ἀξιόμαχον συναγροχῶς, ἐχώρει κατὰ Μυσῶν (45) καὶ φρούρια μὲν, ὅσα Ῥωμαίοις ἔμορα

rabiles comportatas, exercitui distribuit : receptisque crucium effigiebus, quas ex auro atque gemmis facta variis præliis fuso Romano exercitu Tarsenses ceperant, ubi oppidum idoneo præsidio firmaverat, ad urbem imperatoriam est reversus. Quo cum pervenisset, a populo susceptus magnifice in nobili ac divino templo captas cruces deposuit : sedebatque ludis equestribus ac muneribus reliquos populum delectans. Spectaculorum enim avidi sunt præter cæteros homines Constantinopolitani.

5. Quibus rebus cum esset occupatus, ecce advenerunt legati Mæсорum dicentes, regem suum solita tributa poscere : hujus rei causa illum se ad imperatorem nunc misisse. Is vero stomachi præter consuetudinem plenus (lentus enim erat alias neque subitæ iracundiæ obnoxius), inflatus supra modum, contentiore quam qua uti solebat voce, « Ærummæ Romanos, inquit, circumstant nunc, si, adversario quolibet armis subacto, genti Scythicæ, eique inopi atque impuræ, ritu mancipiorum tributum pensuri sunt. » In Bardamque patrem conversus (forte enim assidebat is, Cæsar renuntiatus), percunctatus est velut ambigens, « quid sibi vellent Mæsi hac **62** tributorum, quam Romanos poscunt, exactione ? An vernam me genuisti inscientem ? et Romanorum imperator Augustus genti egentissimæ ac spurcæ tributarius obnoxiusque ero ? » Tum alapis evestigio legatos cædi jussit, et, « Abite, inquit, et pellivoro mastrucato regi vestro nuntiate, potentissimus maximus imperator Romanorum jamjamque obibit tuam regionem, integrumque tibi tributum persolvat : ut discas, ter servule, a majoribus verna natus, dominos nuncupare Romanorum principes, neque illos ut mancipia tributum poscere. » His dictis, eos ut in patriam recurrerent missos fecit : ipse justo contracto exercitu adversus Mæsos profectus est : castella Romanis finitima prima aggressionem cepit. Regionem vero considerans eamque saltuosam atque præcipitiis asperam videns (nam, ut poetice loquar, in Mæсорum terra « ma-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁴ ἤχμαλώτισαν cod., sed infra D. αἰχμαλωτισθέντας. ³⁵ γὰρ. Deest hic μάλλον sive πρὸς, quod Leonem arbitror consulto omisisse, ut supra 28. A. ³⁶ καταστρεφόμενοι. Oportebat καταστρεψάμενοι aut κατεστραμμένοι. ³⁷ γεγεννηκῶς. Participium, quod non sæpe occurrit, invenio quater apud S. Joannem Chrysostomum : dativum τοῖς γεγεννηκόσιν Homil. XXVI. in prior. ad Cor. III, 415. 16. accusativum τοὺς γεγεννηκῶτας ibid. 408. 4. 415. 19 et Oratione in illud, *Saulus spirans*, etc. VIII. 42. 14. item passim apud alios auctores minus bonos. Codex mendose γεγενηκῶς (sic) λέλυθας. ³⁸ στρατιᾶν cod.

(44) Ut in clade Stypiotæ, pro ipso Tarsi oppido. D. Cedrenus II. 653. C.

(45) De tempore hujus belli cum Bulgaris, a plerisque silentio prætermissi difficultates oriuntur Leo expeditionem Syriacam Nicephori, ubi Antiochia tentata est, ad an. 968. rejicere videtur, bellum Bulgaricum an. 966, locare, nec hoc sine specie : quia jam an. 967. repentina Russorum vis in Bulgariam ingruit (v. Engel *Geschichte des Ungrischen Reichs und seiner Nebenländer* I. 363. B. et Schlo-

zer *Nestor. od. Russische Annalen in ihrer Grundsprache* V. 128. B.). Eundem ordinem temporum Pagium ad *Annal. Baron* IV. 13. B. et 19. C. constituisse video. Contra Cedrenus II. 653. D. diserte ait, Nicephorum non 968, sed tertio imperii anno, qui est an. 966, intrasse Syriam, Antiochiamque tentasse ; eademque computatione Le Beau usus est. *Hist. du Bas Empire*, XVI. 114. C. Controversiam dirimit testimonium Luitprandi Legat. ad Niceph. Phoc. 148. C. qui Nicephorum mense Au-

lum malo gravius super ingruit usque: »saluosum ac silvestrem locum cavernosus et abruptus excipit, et hunc rursus paluster ac madidus: aquosa plane regio, memoribus densa, montibus inviis undique clauditur, ad Æmum atque Rhodopen sita, amnibusque maximis circumflua): hanc Nicephorus imperator videns, committendum non putavit, ut copias **63** Romanas in composito ordine per loca parum tuta ductas velut pecora Mæsis concidendas præberet. Aiunt enim haud semel offendisse Romanos in angustiis Mæsis, esseque ad interfectionem trucidatos.

χωρίων ἐξίγοντα, ὡτανεὶ βοσκήματα παρασκευάσει κατακοπῆναι πρὸς τῶν Μουσῶν. Λέγεται γὰρ, πολλάκις ητῶσθαι Ῥωμαίους ταῖς δυσχωρίαις Μυσίας, πανολεθρίᾳ περιπεσεῖν.

6. Constituit igitur, per aspera atque ancipitia **B** loca minime subire periculum. Proinde revocato exercitu Constantinopolim revertit, et Calocyrem, patricia dignitate auctum, temerarium præterea calentisque ingenii hominem, ad Tauroscythas, quos vulgaris lingua Russos nominare consuevit, misit, ut his aurum distribueret a se illi traditum, ad centenaria quindecim pondo, eosque in Mæso- rum fines perduceret, quos occuparent. Ita Calocyres quidem ad Tauroscythas profectus est: ipse in circum oscendens equestres ludos editurus consedit. Inter quæ imperavit scholis, ut in arenam descendentes inque acies oppositas separatæ, districtis gladiis perludum inter se concurrerent, ad bellumque ita exercerentur. Constantinopolitani vero, rei militaris ignari, gladiatorum fulgore pertimefacti, simulque militum concursum strepitumque veriti, atque ob spectaculi novitatem formidine affecti, in fugam se conjecerunt, ad suosque quisque lares cursim perrexit. Ibi impulsu temere ruentium haud exigua strages facta est, conculcatis suffocatisque misere plurimis. Hæc calamitas odii civitatis in **64** imperatorem origo exstitit. Accessit fratris ejus Leonis Curopalatae iniquitas: qui virili militarique vitæ genere relicto ad sedentarium et quæstuosum se transtulerat, hiansque avaritia atque cupiditate cum annonæ angustias inferebat, tum rerum necessarium immanem penuriam. Parvo enim emptum frumentum vendebat magno. Manabatque susurratio per civitatem, querelas spargente plebe, quasi geminum par fratrum, publicas calamitates quæstui habens, in eandem turgentem peram corrivaret

A ἦν, εἶλεν ἐξ ἐπιδρομῆς. Τὴν δὲ χώραν περισκεψάμενος, καὶ τούτης τὸ ἀμφιλαφὲς καὶ κρημνώδες ἰδὼν (ποιητικῶς γὰρ εἶπεῖν, τῇ τῶν Μουσῶν χώρᾳ πάντῃ **60** κακὸν κακῶ ἐστήρικται, καὶ τὴν ἀμφιλαφῆ καὶ λοχμῶδη χώραν σηραγγώδης **60** (46) καὶ κρημνώδης ἐκδέχεται εἰτ' αὖθις ἐκείνην τελευτώδης τε καὶ συμφώδης· ὄδρηλὴ γὰρ ἐκτόπως ἡ χώρα, καὶ λίαν ἀλώδης, καὶ ἕρπει δυσβάτοις ἐκασταχοῦ περικλείεται, παρὰ τὸν Αἶμον (47) καὶ τὴν Ῥοδόπην κατακισμένη καὶ ποταμῶν τοῖς μεγίστοις περιβρέομένη, ταύτην Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς θεασάμενος, οὐκ ὥπι δεινὸν ἀναμῖν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀσύστατον δεῖ ἐπισφαλῶναι.

ζ'. Ἐγνιου οὖν, μὴ διὰ δυσμεθόλων καὶ επισφαλῶν χωρίων διακινδυνεύειν. Ὅθεν ἀναλαβὼν τὴν στρατιάν πρὸς τὸ Βυζάντιον ἔλαυσε, καὶ Καλοκέρη ἐκείνῳ τῶν πατρικίων τιμῆσας ἀξιώματι, ἄνευ ὀρηκτῆσαν τὴν ἄλλωσ καὶ θερμουργόν, ἐς τοὺς Ταυροσκύθας ἐξέπεμψε, οὓς ἡ κοινὴ διάλεκτος Ῥεῖ εἰσθεὶν ὀνομάζειν, ἐφ' ᾧ διανεύμεντα τοῦτοις (P. 39) χρῶσθ, ὃν αὐτῶ ἐνχειρίσειν, εἰς κεντηνάρια πεντακίδεκα (48) συγκεφαλαιούμενον, ἐς τὴν χώραν καταγαγεῖν τῶν Μουσῶν, ἐαύτην αἰρήσοντας. Ἄλλ' ἢ μὲν Καλοκέρης ἐς τοὺς Ταυροσκύθας ἤειπτο αὐτὸς δὲ παρὰ τὸ θέατρον ἀναβὰς, ἱππικὸν ἀγῶνα καθῆστο τελῶν. Καὶ δῆτα τοῖς περὶ αὐτὸν στρατιώταις ἐκέλευε, καταβάντας ἐπὶ τὸ στάδιον καὶ εἰς ἀντιπάλους ἀποκριθέντας φάλαγγας σπασαμένους τὴν ἐξοφ, κατὰ παιδιὰν ἐπαλλήλοισι **61** χωρεῖν, καὶ ταῖς γυμνάσασθαι πρὸς τὸν πόλεμον. Βυζάντιοι δὲ, πολέμικῶν ἔργων ἀγνώτες τυγχάνοντες (49), τὴν τῶν ἐξοφῶν καταπλαγίντες αὐτῆν, καὶ τὴν ἑλπίδα τῶν στρατιωτῶν ὀρηκτῆσαν καὶ τὸν πάταγον ὑποκρίσαντα, ἐκδειματωθέντες δὲ τῶ καινῶ τοῦ θεάματος, εἰς φυγὴν ἐτρέποντο καὶ πρὸς τὰς οἰκίας ἑτέρεχον. Ἐκ δὲ τοῦ ὀθισμοῦ καὶ τῆς ἀτάκτου φορῆς **62** οὐκ ὀλίγος ὄνος συμβέβηκε, κλείστων συμπεπληθέντων καὶ ἀποπνιγέντων οἰκτρῶς. Τοῦτο τὸ ἔργον αἰσίου **63** ἀφορμὴ τις γέγονε Βυζαντίου πρὸς τὴν ἀτοκράτορα. Ταῦτα παρεῖπτο καὶ τὸ τοῦ σοῦνιμου αὐτοῦ Λέοντος καὶ κουροπαλάτου πλεγματικῶσ τὸν ἀνδρῶδη καὶ στρατιωτικὸν αὐτοῦ βίον παρωσάμενος πρὸς τὸν ἀστικὸν καὶ φιλοκερδῆ μετετέτατο, ἕρτων τε χρημάτων καὶ λημμάτων γενόμενος, σιτοδείαν εἰργάσαστο καὶ σπάνιν τῶν ἀναγκασι-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

60 πάντῃ — ἐστήρικται. Iliad. II. 111. **60** σαραγγώδης cod. **61** Fort. ἐπ' ἀλλήλοισι. **62** φθορῆς cod. **63** μίσος cod.

gusto an. 968. in expeditionem Syriacam proficiscentem conspexit. Cæterum hæc et sequentia usque ad sinem capitis plerumque ex Combesiana versione sunt, Pagi IV. 43.

(46) Vox et Leoni adamata et Agathiae 37. C. 52. C. 134. B.

(47) De Æmi convallibus umbrosis oratorie multa Theophylactus Simocatta Histor. 46. A. et ante eum Livius lib. XL. cap. 22. Splendide Vir-

gilius Georg. II. 488:

... O qui me gelidis in vallibus Æmi
Sistat et ingenti ramorum protegat umbra!

(48) De hujus pecuniæ summa Schloezerus *Historia Annalen* V. 130 5. de centenariis præter *Diccionarium Glossar*. Gr. I. 633. C. Reiskius *Comment* ad *Cærimon*. aulæ Byzant. II. 44. A.

(49) Agathias 33. C. ἀγνώτες τὰ πλεῖστα· confer quoque 76. D. et 105. B.

ἀφιλόνητον. Ὀλίγου γὰρ τὸν σίτον ὠνούμενος ἀπεδίδου πολλοῦ. Καὶ ψιθυρισμὸς ἀνὰ τὸ ἄστο ἐχώρει, καταδωόντων τῶν ἀστικῶν, εἰ τὰς τοῦ κοινοῦ συμφορὰς ἴδια κέρδη ποιήσειεν τῶν αὐταδέλων ἢ ξυνοῦς, ἐς τὴν κερδαίνουσαν συνωθοῦσα πήραν τὰ τῶν πολλῶν. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ βασιλεὺς φόρους τοὺς μήπω ἐπινοηθέντας (50) ἀπαραίτητως ἐκαινότομαι, ἐς τὸ στρατιωτικὸν λέγων χρημάτων ὅτι δεῖσθαι συγχῶν, καὶ τούτοις κατέτρυχε τὸ ὑπήκοον. Λέγεται δὲ, εἴτε πρὸς τῶν τὰ μετώρα περισκοπούντων τινός, εἴτε καὶ τῶν μονάδα βίον ἐπαρηρημένων καὶ ἄζυγα, διενωσιθεῖναι τὸν αὐτοκράτορα, ὡς παρὰ τὴν βασιλείον ἐστὶν ἐκπλήσει τὸν βίον, ἀναιρεθεὶς παρὰ τῶν ὁμοσθῶν. Περιδῆς οὖν τῷ χρησμῷ γεγώς, περιβόλον ἐκ τοῦ θατέρου μέρους τοῦ ἀρξάμενος, κατὰ θάτερον πρὸς θάλατταν συνεπέραν, καὶ τείχος τὸ νῦν ὀρώμενον ὑψηλὸν τε καὶ ὀχυρὸν ἔδομησατο, καὶ τὴν βασιλείον ἐστίαν, ὡς ὑπετόπαζεν, ἡσφαλίσατο.

[P. 40] ζ. Πρόκεσσον δὲ κατὰ τὴν τοῦ Σωτήρος ἀνάληψιν κατὰ τὸ εἰρησμένον ἔξω τειχῶν ἐπὶ τὴν καλουμένην Πηγὴν ποιησαμένου τοῦ βασιλέως (νεῶς δὲ ταύτη περικαλλῆς τῇ Θεοτόκῃ δεδομηται), διαμάχῃ τις μεταξὺ Βυζαντίων καὶ Ἀρμενίων συνέβαινε, ὡς πολλοὺς πρὸς τῶν Ἀρμενίων τρωθῆναι τῶν ἀστικῶν. Ἄρτι δὲ πρὸς ἐσπέραν ἐπὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως ἐλαύνοντος, ὕβρσι, καὶ τοῦ ἀναφανδὸν ἐχρῶντο Κοζάντιον. Καὶ τι γύναιον σὺν τῷ θυγατρὶ εἰς τοσούτην ἀπόνοιαν ἤλασεν, ὡς τοῦ στέγους προκύψαι καὶ λίθους βαλεῖν κατὰ τοῦ ἀνάκτορος. Ὁ καὶ τῇ ὕστεραίᾳ πρὸς τοῦ πραιτωρός ληφθὲν δίκας μετὰ τοῦ θυγατρῆος ἀπίστιεν, ἐπὶ τὴν προάστειον πυρὸς γεγὸς ἀνάλωμα, Ἀναράτας ⁴⁴ καλοῦμενον. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπεχωριάζον δὲ ταῦτα γράφοντι ⁴⁵ Βυζάντιος, ἐπὶ λόγων συλλογῆν τε καὶ παιδείουσι, μετράκιον ὦν. Ἐφιπτόν τε τὸν αὐτοκράτορα Νικηφόρον βάδην ἰόντα βλίπων διὰ τοῦ ἄστεος, καὶ ἀπερικτύπητον (51) ταῖς τοσαύταις ὕβρσι πέλοντα, καὶ τὸ φρόνημα σταθῆρὸν διασώζοντα, καὶ ὡς μὴ τινος ἐπισυμβάντος καινοῦ διακαίμενον, ἐτε-

bona multitudinis. Quin etiam imperator tributa nunquam antehac excogitata inexorabili aviditate comminisceretur, ad militares sumptus dicitans opussibi esse pecuniam permagnam tributisque illis vexabat subditos. Aiunt autem, sive astrologorum aliquo divinante, sive quodam monachorum cælibemque vitam profitentium, in imperatoris aurem venisse, vitam illi in palatio explendam, a civibusque suis eum necatum iri. Qua prædictione timidus factus, munitionem ab altera parte palatii in mare vergente ad alteram item mare spectantem perluxit, muroque qui adhuc cernitur sublimi sane ac firmo exstructo imperatorium limen tutum, ut arbitrabatur, reddidit.

πρὸς θάλατταν ἐπικλινοῦς τῶν ἀνακτόρων τειχίζειν
7. Ascensione autem Servatoris, cum imperator pompam more solito extra muros ad Pegam, quam vocant, ageret (templum ibi miræ pulchritudinis Deiparæ ædificatum est), pugna Constantinopolitana inter et Armenios ⁶⁵ facta est, adeo ut urbani complures ab Armenis consauciarentur. Jamque sub vesperum cum ad palatium imperator rediret, convicia palam in eum jactavit urbana plebs. Quin etiam muliercula simul cum filiola ipsius eo amentiam processit, ut ex tecto prospiciens lapidibus appeteret principem. Quamquam illa quidem, postridie ejus diei a prætore comprehensa, pœnas una cum filiola luens in suburbio. Anarata nomine, igne cremata est. Tunc et ego commorabar, qui hæc scribo, in urbe Byzantii, litterarum perdiscendum eruditionisque studio, adolescentulus cum essem. Ita imperatorem Nicephorum in equo gradatim per urbem euntem conspicatus, quod et imperturbatus tantis contumeliis esset, et mentem constantem retineret, perinde ac si nihil accidisset novi affectus, admirabar tranquillitatem viri, quemadmodum

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁴ Leg. Ονωράτας s. Ὀνωράτοις. Vid. Ducangium Constantinop. Christian. 184 D. ⁴⁵ γράφοντι. Sic cod., sed fere non dubito quin legendum sit γράφων τῇ Βύζαντος, atque ita verti.

(50) Aliam causam Cedrenus addit II. 658. B. nimum bellandi amorem Nicephori, quodque subditos in continuas expeditiones raptos male mulcicaret. Sic enim intelligenda illa, πρὸς Ταξιδίων συνεχῶς ἐξιών quod ad *Taxidium assidue veniens* vertit Xylander, homo ut lingua Attica cum primis doctus, ita Græcitatibus mediis et infimæ rerumque Byzantinæ omnino rudis: inque annotationibus 25. D. Taxidium locum fuisse vult, ubi vectigalium rationes ducerentur. Neque Goar, qui Nott. posterioribus 53. D. Xylandrum carpens ταξιδίων navigationem seu iter mari conficiendum interpretatur, ab omni immunitatis errore est. Nam apud Cedrenum scriptoresque huic mlate suppres ταξιδίων s. ταξιδίων valet *expeditionem bellicam*: vide loca apud Ducang. Glossar. II. 1528. B. Inde ταξιδιῶσι sive ταξιδιάρης, de imperatore, *expeditionarium*, ut ita dicam, significat: hoc est, expeditiones crebras suscipientem, adeoque *bellatorem*. Neque audiendus apud Ducang. Nicol. Alemannus, *ordinarius* hanc

v. interpretans aut *gregarius*, sicque appellari opinatus imperatores, quotquot sago militari deposito purpuram induerint. Chronicon ms. de reb. Byzantinis: Κωνσταντίνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ [nempe Constantinus M.] ταξιδιάρης. Et inferius: Ἄτων ὁ υἱὸς αὐτοῦ [Basilius Macedonis], ὁ φιλόσοφος, χρόνους κε', μῆνας ὀκτώ ὀρθόδοξος, ταξιδιάρης. Idem de Joanne Comneno: Ἰωάννης ὁ υἱὸς αὐτοῦ [Alexii Comneni]; ὁ εὐσεβῆς καὶ ἐλεῆμων, χρόνους κδ', μῆνας ζ', ἡμέρας κδ' ὀρθόδοξος, ταξιδιάρης. Item de Manuele successore: Μανουὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ Πορφυρογέννητος, χρόνους λζ', μῆνας ε', ἡμέρας γ' ὀρθόδοξος, ταξιδιάρης. Quorum quatuor imperatorum nullus miles gregarius fuit, antequam purpuram sumeret. In voce ταξιδίων vertenda similiter lapsi sunt Levenklavius ad Glycam, 307. C. Reiskius ad Constantin. Porphyrogen. Cærimon. Byzant. II. 352. D. 354. C. idemque in vertendo ταξιδιῶσι: 354. B. 355. A. C.

(51) De hoc vocabulo vide Suidam. I. 255. B.

ejus dignitas impavidum in rebus asperis animum conservabat. Cæterum seditionem nox superveniens discussit. Atque imperator, ut semper fuerat magnanimus, neque facile se permittebat iracundiæ, petulantiam, qua pridie in se invecta erat plebs urbana, quod ebrietati potius quam impetui temerario vulgi tribuendam putabat, oblivione insepelevit. Rursus vero igniferas triremes tuto saburratas, onerariasque prægrandes militibus armisque referatas, in Siciliam misit: classi Nicetam, pium et venerandum 66 hominem, quamvis spadonem, ducem præposuit; equestri militiæ Manuelem, consobrinum suum et ipsum patriciorum dignitate ornatum virum calentis ingenii, rigidum, cæco impetu ferri consuetum. Hi postquam transmisso mari supero Siciliam attigerunt, exposito exercitu aciem instruxerunt, tanta felicitate usi a principio, ut primo quasi incursu nobiles ac præclaras Syracusas Himeramque occuparent, præterque ea Taurominium et Leontinos incruenti tenerent Verum tantum aberat, ut infida fortuna in finem usque eis velificans aspiraret, ut valide infestaque reflans fluctibus res eorum obrueret. Id oratio jam dilucide demonstrabit.

σφοδρόν δὲ καὶ ἄγριον ἀντιπνεύσασα, ὑποβρύχια τὰ σαφώς.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁶ Leg. τὴν ψυχικὴν vel ψυχῆς. ⁴⁷ εὐκόλως cod.

(52) Eidem expeditioni interfuit S. Nicephorus, diversus a S. Nicephoro circa an. 806. Constantino-poli patriarcha: tametsi in hujus nostri Nicephori vita ms, (in Cod. Reg. 1181.) post verba: Βίος τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου, antiqua scriptura erasa, nova superaddita sit, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως [sic]. Inde error manavit in Catalogo. Codd. mss. Græc. Biblioth. Reg. II, 227. D. Etenim Nicephorus hic est episcopus Mileti ille, cujus vitam a Combefisio ad Henschenium missam esse Le Quien Orient. Chr. I. 920. A. ait' inter Acta SS. edendam. Is vico maximo et celeberrimo, Basilii nomine, thematis Buccellariorum ortus (a): χώρας μὲν τῆς τῶν Μαρτιανῶν ὄρητος ἐπ' οὐν Βυκελαρίων· τούτῳ γὰρ ὄν μᾶλλον τῷ ὀνόματι κέκληται· κώμη δ' αὐτῶν μερίστη τε καὶ πολυανθρωποτάτη, Βασιλείου προσαγορευομένη· Coli ὑπὸ Μαγίστρου τοῦ Μωσελλοῦ institutus, inque collegium clericorum palatii cooptatus, postea ut consiliarius rerumque spiritualium curator exercitum Nicetæ in Sicilia comitatus est. Ubi male rem cessuram cum ei multa præsgavissent, et proprium acumen et ducum nequitia, et sancti cujusdam circa fretum Siculum tunc sedentis, Prasinacii nomine, vaticinatio, post cladem reversus in Græciam, posthac episcopus Mileti factus est. Audiamus verba Græca: Καὶ ἄλλοτε ἄλλων κατὰ καιροὺς τὸ τῆς βασιλείας κράτος διαδεχόμενον, ὁ πολὺς τὴν ἡνδρείαν Νικηφόρος τῶν σκήπτρων ἐγκρατῆς γεγονώς, πέμπει κατὰ τῆς Σικελίας στρατὸν, στρατηγὸν τῶν δλων Νικητῶν κατστησάμενος, ἀδελφὸν ὄντα τοῦ τρινακῆδῆ πρώτου τῶν θεραπόντων τοῦ βασιλέως. Ἐπεὶ τοίνυν ἔδει τινὰ συναπελθεῖν τῷ στρατῷ τῶν ἐπ' ἀρετῇ γνωρίμων καὶ διαβοῶτων, ἵνα τὰ πρὸς θεὸν αὐτοῖς εἴη, καὶ τὴν ἀνάμικτον τελοίῃ λατρείαν, καὶ σύμβουλος δεξιὸς τῷ κρατοῦντι παρῆι, ἵνα τοῦτον

(a) Cod. Reg. 1181, fol. 199 recto.

ἠθέπειν τὸ ἀκατάπληκτον τοῦ ἀνδρός, ὅπως ἄρτιον παρὰ τὰ δεινὰ τὴν ψυχὴν ⁴⁶ συνετήραι εὐγένειαν. Ἄλλὰ τὴν μὲν στάσιν ἢ νύξ ἐπελθοῦσα διέλυον· ἢ δὲ βασιλεὺς καὶ ἄλλως μεγάλωρων τε ὢν, καὶ εὐκόλος ⁴⁷ εἶκιν ὀργῇ, τὰ τῇ προτεραΐᾳ εἰς αὐτὴν πεπαρηνημένα παρὰ τῶν ἱστικῶν ἔργων μάλιστ' ἐμῆς τῆ φορᾶς ἀτάκτου λαοῦ λογισάμενος, τῇ ἀφ' ἐκεῖθεν παρέπεμψεν. Αὐτοῖς δὲ πυρφόρους τριήρεις ἀστράς ἐρμπίσας, καὶ μυριοφόρους ὀκτάδας στρατιωτικῆς καὶ ὀπλῶν γεμιστάς, ἐς Σικελίαν ἔστειλε (52), τὸ μὲν ναυτικὸν Νικητῶν ἐπὶ πατρικίοις τελοῦσι θεοφιλῆ καὶ σεβάσιμον ἄνθρωπον, εἰ καὶ τομὴ ἐτύγγανε, προχειρισάμενος στρατηγὸν τῆς δὲ ἱστικῆς παρατάξεως Μανουὴλ, αὐτανέψιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν πατρικίων καὶ αὐτὸν ἀξιώματι διακρέωντα ἄνδρα θερμουργὸν καὶ αὐθέκαστον, καὶ ἀπεριπέσοφορᾷ εἶχοντα. Ἐπεὶ δὲ περαιωσάμενοι τὸν ἄδελφόν τῆς Σικελίας προσέσχον, τῶν πορθμείων ἀποδίνα: εἰς εὐάλλαγα παρετάττοντο, καὶ τοσαύτης εὐετηρίας ἀπέλαυσαν παρὰ τὴν ἀρχὴν, ὡς αὐτοῖσι τὴν κλεινὰ καὶ περιπόστου Σαρακοῦσας (53) ἔλεν καὶ ἱμέραν, καὶ προσέτι Τυρομένειον καὶ Λεοντίων ἀνκιμωτὶ παραστήσασθαι. Ἄλλὰ γὰρ οὐκ ἐμειλλετὶ βίσαντος τύχη διὰ τέλους πλησίστιος αὐτοῖς ἐπιπέσει· πράγματα τέθεικε. Δηλώσει δὲ ταῦτα ὁ λόγος ἑξῆς,

C ἄλλον ἔχρην εἶναι, ἢ πάντως τὸ πάντων τῶν καλῶν καταγῶγιον, Νικηφόρον τὸν μέγιστον; διὸ καὶ συναπαίρει τοῦτοισι, πιθήσας τῇ ἀξιώσει τοῦ βασιλέως. Παισάντος δὲ τοῦ στρατοῦ καθ' ὃν τρόπον εἶναι μὲν ὁ πάντα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπιστάμενος θεός, ὅτι δὲ καὶ ὁ ταῦτα συγγράφων (κατὰ γὰρ τὸ ἐκείνου τὰ δρχματα γέγονεν), οὐ βούλεται δὲ παρὰ τὴν γράφειαν, εἰ καὶ ἄλλως τῇ ιστορίᾳ ἀρμόδια εἶναι βαρεῖαν καὶ ἄλειπν ἡττηθέντων ἦταν, πάντως ἡ σχεδὸν βαρβαρικῆς χειρὸς καὶ διανοίας παρεπίλυτος γεγονόντων, καὶ μόνου ζωγηθέντος ἀιχμηκίτου τὸ προειρημένον Νικητῶν· ἐπέξευ γὰρ προγοῦσι· καθαρὸς Νικηφόρος τὰ πραχθησόμενα, ὢν, ὡς ἐλέκται, καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν Σικελίαν αὐτῆν τὸ μὲν, ἀπὸ τῆς οἰκείας μᾶλα συνίσσει· εἴωρα γὰρ ἀναγογίαν πλειστον τῶν στρατηγῶν τὸ δὲ, καὶ ἀπὸ τῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ θεοπτικῶς (πλεονεκτεῖ γὰρ καὶ τὸ τούτων φορᾷ τῆς ἄλλης εὐθηνίας οὐκ ἔλαττον), τὸ ἐγγυρῶς ἱρασινακίου καλουμένου, αὐτοῦ που κατασκηνούντος τὸ τρινακῆτα πρὸς τῷ πορθμῷ, κατὰ τῆς ἐνθέοις ἀρεταῖς περιφανῶς διαλάμποντος· ὡς ἔχων ὁ τι καὶ ὀράσειεν ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἐπανῶν ἐπεδίδου τὴν βίαν ἐργασίαν, πάσῃ τειχῇ καὶ σπουδῇ χρώμενος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀποθέωσιν. Ex ascriptis, cladem Nicetæ illustrantibus, patet præterea, auctorem Vitæ illius Siculum fuisse juxtaque ejus civitatem, Taurominitanam fortasse. Romanos tunc male pugnasse. Ipsam expeditionem ad a. 965. refert Lupus Protospata apud Muralor. Scriptt. Ital. V. 39. B. (ubi pro Manuyci leg. fort. Manuili): quoque consentit Luitprandus Leg. ad Niceph. 150. C. scribens triennio ante a 968. quo ipse fuit Constantinopoli, Manuelem a Saraceni fsum.

(53) Combefisius vertit IV. 13: *clausas urbs longe celebres*: videtur legisse: κλειστάς.

[P. 41] γ'. Σικελιώται πρὸς τοσαύτην βροπὴν καὶ ἀνυπατάτωσιν τῶν Ῥωμαίων φρονήματα οὐχ οἷοι τε ὄντες ἀντικαθίστασθαι, τὰς πόλεις ἀπολιπόντες τὰς δυσχωρίας ὤρησαν, καὶ ἐπὶ τόπων ἐπικαιρῶν (54) ἤθροζοντο· Κρημνώδης γὰρ ὡς τὰ πολλὰ καὶ δεινῶδης ἡ νῆσος, ἰκανὴ τε τῷ βουλομένῳ φρουρὰν αὐτοσχέδιον ἐπιχορηγεῖν. Ὁ τοίνυν Μανουὴλ, δέον αὐτῷ τὰς πόλεις παρεληφῶτα φρουρεῖν καὶ χώραν, ὅτη εὐδοτος ἦν καὶ ἱππήλατος, ἀπείργειν τε τοὺς φυγάδας χιλῶν καὶ τῶν ἄλλων βρωτῶν· οὕτω γὰρ τῷ λιμῶτειν τρυχόμενοι δεῦν θάτερον ἔπαθον ἄν, ἢ Ῥωμαίοις ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν, ἢ σπάνει τῶν ἀναγκαίων διαπεφωνήκισαν· ὁ δὲ, ὀρηγίτις τε ὢν (55), καὶ σφαδάζων θυμῷ καὶ νεότητι, τὸ δραστήριον δὲ καὶ ἐπὶβολον οὐ πᾶν δεόντως προσκετημένος, ταῖς προβάσαις ἤδη νίκαις ὑπὲρ τὸ εἶκος ἐπαρθείς 48, διὰ τῶν ἐπισηλῶν ἐκείνων χώρων ἐπῆει τοὺς φυγάδας ἀνερευνόμενος. Ἄρτι δὲ κατὰ τὴν δυσχωρίαν διαλυθείσης τῆς φάλαγγος, καὶ διὰ σκοπέλων καὶ χηραμῶν ἀτυχεύτως χωρούσης, προλοχίσαντες τοὺς ἄνδρας οἱ Βάρβαροι, πατάγῃ καὶ ἀσχημοῖς φωναῖς τῶν λόχων διανίσταντο, καὶ αὐτοῖς ἀφνίδιον ἐπέθεοντο. Οἱ δὲ τῷ ἀπροσδοκῆται καταπλεγέντες (56), καὶ μηδὲ τὸ ἡλιακὸν φῶς τῷ συνηρεφεῖ τῆς λόχμης ἐώμενοι καθορᾶν (57), εἰς φυγὴν ἀπέκλιναν· οἱ δὲ Βάρβαροι ἐπιτεθέντες ἀνήρουν τοσούτους ἀνηλεῶς, ὡς τινα θύματα· τρηκνῶτα δὲ κτείνειν τοὺς ἄνδρας ἀπέχοντο, ὅτι τοῦτοις ἡ τε δύναμις καὶ ὁ θυμὸς ἀπηγύρευεν. Ἀνρήθη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Μανουὴλ· ὅτι δὲ τῶν Ῥωμαίων τὰ ξίφη εἰσφυγον, ζωργίαι πρὸς τῶν Ἀγαρηῶν ἤλσκοντο. Οἱ δὲ, ἐπεὶ τὸν πεζὸν στρατὸν παρεστήσαντο, ἐπὶ τὴν ἡμίνα ταχυδρομήσαντες, ἵνα αἱ Ῥωμαϊκαὶ τριηρεῖς ὑπάρμουν, ἐγκρατεῖς ἐξ ἐφύδου τῶν πλείστων ἐγένοντο· ἤλω δὲ ταῖς ὁ πατρικίος Νικήτας (58), καὶ

8. Siculi cum tantæ vi atque insuperabilibus Romanorum animis resistere non possent, relictis oppidis, angustias montium subierunt, locis idoneis conglobati. Nam aspera plerumque arboribusque vestita est insula, atque præsidium tumultuarii injicere volenti peropportuna. Manuel igitur, cum debuisset capta oppida atque regionem, quatenus pascua erat atque equitabilis, custodire, fugitivosque pabulo cibariisque reliquis prohibere: sic enim fame exhaustis duorum alterum necessario evenisset, ut vel se ipsos Romanis traderent, vel interirent necessarium penuria: is vero, ut erat temerarius, animis et juventute ferox, industria et intellectu 67 parum præditus: superioribusque victoriis præter modum elatus, per salebrosa loca illa successit, fugientes in-

B vestigans. Jam vero in angustiis dissoluta phalange, ac per scopulos specusque in composita transeunte, præstolantes illis insidiatores Barbari, strepitu inconditisque vocibus e latebris consurgunt, ipsos derepente adoriuntur. Nostri, nec opinata re conturbati, cum vix solis lucem præ continuatione frondium videre possent, fugæ se mandaverunt: quos Barbari irruentes crudeliter conciderunt, victimarum ritu: neque prius occidere milites desierunt, nisi cum eos vires et ira deflcerent. Ibidem ipse Manuel interfectus est: Romanorum quotquot gladii aciem effugerunt, viri ab Agarenis capti sunt. Hostes terrestribus copiis deletis, ad littus decurrerunt, ubi Romanæ triemes in ancoris stabant, quarum plerisque primo impetu potiti sunt. Captus quoque et Nicetas patricius, Afrorumque regi transmissus. Ita ex tanto exercitu pauci imminuto numero elapsi ad Nicephorum imperatorem pervenerunt: qui tantarum copiarum interitu cognito contristatus quidem est animoque tam magnam calami-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

48 ἐπαρθείς. Vid. supra 36. B. ταῖς κατὰ Ῥωμαίων ἤδη προβάσαις νίκαις ἐπαρθόμενοι.

(54) Τὰ ἐπικαιρα τῶν χωρίων Agathias 100. C.

(55) Vox ὀρηγίτις, *impetuosus*, seu, ut magis latine loquar, *fervus*, *incitatus*, a nullo adhuc in Lexicon relata est. Patribus tamen non indiserit adamata, in primis S. Joann. Chrysost. Orat. vii. De laudib. S. Pauli VIII. 58. 43. οὕτω τολημητῆς ὢν, καὶ ὀρηγίτις, καὶ πῶρ πνέων. Homil. octogesima tertia in S. Matth. I. 860. B. ὀρηγίτις, καὶ ἀπρόχολον καὶ θυμώδη. Simeon Metaphrast. Vita S. Chrysost. VIII. 407. 7. καὶ γὰρ ἦν ὀρηγίτις φύσει, καὶ χειρῶν ὡς μάλιστα ἀκρατῆς. Adjectivum inde derivatum ὀρηγίτιος, quod non magis se nobis obtulit in Lexicis, est apud Macarium De progressu viri Christiani 478. B. ποταμὸν ὀρηγίτιον διέρχεσθαι· vertit Zachar. Palthenius *flavium rapidum*.

(56) Respexit Agathias 26 A.

(57) Similiter fere de Æmi silvis Livius XL. 22. *opacum iter, ut, præ densitate arborum immissorumque aliorum in alios ramorum, perspicui calum, vix posset*.

(58) Casu omnino singulari habemus in Bibliotheca Regia Codicem Græcum. manu illius ipsius Nicetæ cum a Saracenis custodia teneretur, dicas

ut occupatione assidua sollicitudines allevaret suas, peraratum. Is Codex bene conservatus, olim Colbertinus 499. nunc Reg. 497, plus trecentorum foliorum. membranaceus, continens homilias SS. Basilii, Gregorii Nazianzeni, Joannis Chrysostomi, finem versus habet hæc, prima manu: Ἐγγράφη ἡ παρούσα βίβλος οἰκεία χειρὶ Νικήτα ἀσπαθ. (h. e. πρωτοεσπαθροῦ) καὶ γεγονότος (hic priore scriptura de industria erasa interlitum est manu sec. δρουγγαρίου τοῦ πλοίου [sic: sequitur locus lacertatus]) ἀντου, ἀδελφοῦ [inde manus prima] Μιχαὴλ πατρικίου, πραιποσίτου καὶ βέστου, γεγονότος πρωτοεσπαθροῦ Νικηφόρου, τοῦ εἰλοχρίστου δεσπότη· ὄντος αὐτοῦ ἐν τῷ δεσποτηρίῳ Ἀφρικῆς, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ἰνδ. ε'. καὶ ἐπεδόθη ἐν τῷ ναυί τ [inde denuo manus secunda, erasis arte prioribus] οὐ ἄγλου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάστου Γεωργίου τοῦ Ὀριάτου [sic] πλησίον θεομάρτου [sic: sequitur manus prima] ἐν ἔτει ςαθ'. ἰνδ. Vides, pro nomine ecclesiae, cui ipse Nicetas Codicem a se scriptum obtulerat, nomen aliter, penes quam posterius asservabatur, fuisse substitutum. Totam subscriptionem dederunt, jam Montefalconius Palæograph. 45, A. et Confectores Catalogi mss. Biblio-

tatem indoluit eventumque sic inauspicatum. Nihilominus reputans rerum humanarum instabilitatem, ut erat firmo animo præditus, quem erectum difficilibus temporibus conservabat, fortiter casum tulit. 68 Ita rursus adversus Agarenos Syriam habitantes adornavit exercitum.

λοκότη συμδάματι (60). Ἰπολογιζόμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὸ ἄσφατον, γενναίως ἔφερε τὸ συμβῆναι ἰσχυρογνώμων τις ὢν, καὶ ἐν δυσκολίᾳ πραγμάτων διασώζειν εἰδώς τὴν ψυχὴν ἀταπεινωτόν. Αὐθις δὲ κατὰ τὴν Συρίαν οἰκούντων Ἀγαρηνῶν ἐξήρτυε τὸν στρατόν.

9. Eadem tempestate, inter solstitium æstivale et autumnum, terræmotus exstitit magnus, adeo ut ædes quoque et oppida everterentur. Atque evenit, ut Claudiopolis, ditissimus locus Galatiæ, tunc intolerabili motu et quassatione diruta, simul et repentina civium sepultura fieret, et multos advenarum ibi deprehensos opprimeret. Cujus tam magnæ commotionis quassationisque causam esse vapores atque halitus quosdam fabulantur mathematici, in gremio terræ conclusos; hos posthac in spiritum procellosum coeuntes, ubi non omuem simul contigerit perflatum emittere, ob spiraminum angustias, ideo constipari, circummagi, loca cava vehementi incitatione commovere, superjecta et circumjecta quæque quatefacere, donec ex claustris perumpentes forasque exhalati in cognatum sibi aerem diffundantur. Verum hæc Græcorum vaniloquentia ex probabilitate ejusmodi explicavit. Equidem Davidem, divinum virum, consecutum, respectu dixerim Dei ad nos talem concussionem existere, quando nostræ invigilat vitæ, divinæ legi adversanti, si forte tunc saltem territi homines pravus actibus abstinentes, ad laudabiles sese conferant. Sed Claudiopolis hoc, quem diximus, modo vi

Α δορυάλωτος τῷ τῶν Ἀφρων κατάρχοντι περιεπίπτο. Ἐκ γούν τοσοῦτου τοῦ στρατοῦ ὀλίγοι τῆς διακρίαντες καὶ εὐκρίθμητοι, ὡς τὸν ἀκούρητον Νικηφόρον ἀφείκοντο· ὁ δὲ τὴν ἀπόλειαν ἀνεπιτιθεὶς τῆς τοιαύτης στρατιᾶς, ἠνιάθη μὲν καὶ τὴν ψυχὴν ἔβλησε (59) τῷ τοσοῦτῳ πταίσματι καὶ ἐ-

[P. 42] θ'. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἔπειτα ὁ θερρινῆς τροπῆς μεταβαλλοῦσης ἐπὶ τὸ μετώκω ἔσειεν ὁ θεὸς μέγα (61), ὡς καὶ οἰκίας καὶ ἀνάτραπῆναι. Κλαυδιούπολιν τε, τὸ εὐδαίμονισται χωρίον τῶν Γαλατῶν, τότε συνέβη, κατερικωθῆναι ἐκ τῆς ἀνυποστάτου κινήσεως καὶ ἐνόσεως, αἰτιῶν τῶν οἰκητόρων τάφον γενέσθαι, καὶ πολλῶν τῶν ἐπηλύδων παρτυχόντας ἐν ἀκαρεῖ διασφαιρῆτι Αἴτιον δὲ τῆς τοσαύτης ἐνόσεως (62) καὶ κινήσεως ἀτμούς μὲν οἱ μαθηματικοὶ καὶ ἀναθυμιάσεις μολογοῦσι· τινὰς, ἐναποκλειομένας τοῖς κλίμασι τῆς γῆς αὐθις τε εἰς πνεῦμα καταγίγδοις συνισταμένας ἔπει μὴ ἀθρόον συμβαίνει τὴν διαπνοὴν τῶν ἐκτρέχειν, διὰ τὴν τῶν πόρων ἄσθενεῖν, σπινθηροῦν τε καὶ περιδινεῖσθαι, καὶ τὰ κοῦλα περινεῖν μετὰ σφοδρᾶς τῆς κινήσεως, καὶ τὸ ἐπιπερῆναι καὶ περιεῖχον ἅπαν σαλεύειν, ἕως ἂν ἐκ τῶν ἐργοντος διεκπνεύσῃσι, καὶ πρὸς τὴν ἕκαστον ἐξατμισθέντα εἰς τὸν ὁμογενῆ διασκεδάσθαι ἕκαστον ἄλλὰ ταῦτα ἦν τῶν Ἑλλήνων εἰκασμῶν. Ἐπεὶ πρὸς τὴν αὐτὴν δοκοῖν ἐξηγήσατο. Ἐγὼ ἂν τῷ Ἐπαφροδίτῃ Δαβιδ συνεισφέρω, ἐπισκοπῆ φαιρῆν τοῦ θεοῦ καὶ ἡμᾶς τὸν τοσοῦτον κλόνον ἐγγίνεσθαι, ἕκαστον τῶν ἡμῶν ἐπαγρυπνήσῃ ἐπιτηδεύμασι, παρὶ τὴν ἐκ-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁹ πόρων cod.

thee. Reg. II. 74. D. ita tamen, ut aliter legerent atque ego in minimis quibusdam, quæ tanti non sunt ut hic referantur. Annus, quo peraratus est Codex, excurrit in an. Christi 967: quo ecclesiæ donatus, in an. 971. monstratque scriptura, hunc Nicetam litteratum fuisse sævæ lingue gnarum hominem: cujus si tantum se declarasset ingenium bello obeundo, quanta in Codice pergrandi exarando eluxit patientia, nō bene tum Romanis in Sicilia fuisset consultum.

(59) Respexit Agathiam 73. B.

(60) Hic deficit Combessiana versio, Pagi IV. 13.

(61) Hic est terræ motus, quem Cedrenus II. 660. D. accidisse ait indici. xi. [an. 968.] IV. Non. Septembr. hora noctis duodecima: nam pro β' incuso restitue β', ex Cedreni et Scyllitzæ Codd. mss. Paulo ante, nempe pridie non Jun hujus an. 968. Constantinopolim venerat Luitprandus, Ottonis Magni ad Nicephorum legatus, ut ipse auctor est Legat. ad Niceph. Phoc. 135. B. Quantum ad dictionem h. l., fons imitationis hic quoque est Agathias 51. C. D.

(62) Hæc quoque ex Agathia 52. B. et, ubi similia de causis terræ motuum, 149. B. ac 151. B. Neque alia fere explicatio terræ motuum in Codice Regio physica ac botanica varia mss. continenti: Ὁ σεισμός οὕτως γίνεται· ἡ γῆ ἔχει φλίβας ἀερι-

κάς, ἔθνα οἱ ἄνεμοι συγχωνεύονται. Καὶ εἰσαμένῃ τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς εἰσι, πλατεῖαι καὶ εὐρύχωροι φλίβες αὐταί, κατὰ δὲ τὴν ὄψιν τῆς γῆς εἰσι σπινθηροῦν. Πληθομένους λοιπὸν τῶν φλεβῶν ἐγένοντο ἄνεμοι, κινουσὶν οἱ ἄνεμοι τοῦ ἐξέρχεσθαι ἔξω. Ηὐθις δὲ ὡν ὁ ἄνεμος συνταράττει πᾶσαν τὴν πλησιέστατην γῆν, οὐ πᾶσαν δὲ τὴν γῆν, ἀλλὰ μόνον τὴν παρακείμενὴν ἐκεῖσε. Καὶ μή τις ἀπιστῆ τοῦτο. Ἰσοῦ γὰρ καὶ ἐν ἡμῖν γίνεται τὸ παρὸν πάθος. Καὶ γὰρ καὶ ἄλλοις γεμιζομένων τῶν ἐγκεφαλικῶν φλεβῶν ἡμῶν ἄνεμοις, κινουμένοις ἐξέρχεσθαι, συνταράττει τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους, ὅτε ἔπαρσεν ὁ βίαιος Subjungit anonymus plurima de aquis calidis, et thezaurum ὑδάτων, multorumque opinionum affectu quare tepeant, velut S. Joannis Damasceni, comparantis aquas illas æneo flo, per areta foraminibus raptis et ignescentis; ὡς περὶ ὁ χαλκὸς σπυρῆμος ὁ στεναίς ὅπαις σιδηρικῆς ἐκπυροῦται. Sed de his collectaneis physicis fortasse alias pluribus.

(63) Vel, si mavis, gentilium vanæ fabulæ. Sc enim vocatur sæpissime a Patribus fragmenta mythologiæ et theologiæ gentilis. Andreas Crellenus De cruce 102. B. S. Hyperechius Exhortatione ad monachos 131. D. Verti Latine vaniloquentia. quæ proprie Græce reddas εἰκαιολογία, vocabulo in Latinis omissis, usurpato a Philone. De somniis 809. A.

δρωμένοις θεσμών, εἴ πως ἀλλὰ ⁵⁸ ταύτη δεισαντες ἄνθρωποι τῶν μὲν φαύλων ἔργων ἀφέξοντο, ἀν-
 ἔξοντο ⁵¹ δὲ τῶν ἐπαινετῶν (64) 'Ἄλλ' οὕτω μὲν ἡ
 Κλαυδιούπολις τῆ τοῦ σεισμοῦ βίᾳ ἐκ βάρων ἀ-
 ντερπύτη τότε πᾶσα, καὶ συνεχύθη, τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ
 ἐκπιούσα τὸ ποτήριον ἄκρατον. Παρὰ τούτων δὲ τὸν
 ἐνιαυτὸν, θαρσίας ὥρας κατὰ τὸ μεσάτατον, ἄρτι
 τοῦ ἡλίου τῶ καρκίνῳ προσεπιδαίνοντος, ὁμῆρος ἐν
 Βυζαντίῳ κατεβράβη καὶ τοῖς προσομοροῦσιν αὐτῶ,
 ὅσον οὐ συνέθη κατενεχθῆναι τὸ πρότερον. Κλινοῦ-
 σης γὰρ τῆς ἡμέρας (παρασκευὴ δὲ ἦν) ἀρξάμενον
 τὸ δεινὸν εἰς ἐνάτην ὥραν κατέληγεν· οὕτω δὲ
 βράδα (τις ἡ ὑτίσις) (65) κατεφέρετο, ὡς μὴ στα-
 γόνιας ὄρᾳν ὁμδριζομένης κατὰ τὸ σύνθητες, ἀλλά
 τινὰς ἐπικόζοντας ὕδασι δακτύλους. Οὐχ ὑπελείφθη
 γοῦν τῶν σηκῶν ἢ τῶν περιπύστων οἴκων, ὅστις **B**
 ἄνωθεν ἐκ τῆς ὄροφῆς οὐκ ἐπληροῦτο ⁵² τοῦ ὕδατος,
 καίτοι τῶν κατοίκων μόχθῳ ἀπαντλοῦντων αὐτὸ πρὸς
 τὰ ἀμφοδᾶ· τὸ μὲν ἀπέρβρε, τὸ δ' ἐπέρβρε, καὶ
 ἀκαταγώνιστον ἦν τὸ δεινόν. Ἐπὶ τριῶν οὖν ὥρῶν
 διαστήματι κατέσχεν ὁ ὑέτος, καὶ ἦν ὄρᾳν ποταμούς
 πελαγίζοντας διὰ τῶν τῆς πόλεως στενωπῶν, καὶ τὸ
 παρασυρόμενον τῶν ἐμψύχων διαφθειρόντας. Οἱ δὲ
 ἄνθρωποι ἔλεσιν ἄπεθρήγουν οἰμώζοντας, κατα-
 κλυσμὸν αὔθις ἐπισκῆψαι κατ' ἐκεῖνον τὸν τεθρυλ-
 λημένον ὑποτοπάζοντας· ἀλλ' ἡ συμπαθῆς καὶ φιλ-
 ἀνθρωπος Πρόνοια Ἰρίν διὰ τῆς νεφέλης ἐρείσασα,
 τῆ ταύτης ἀναλάμψει (66) τὴν τοῦ ὑετοῦ κατήφειαν
 διεστέλασε, καὶ αὔθις τὸ τῆς φύσεως σύγκριμα [P. 43]
 καὶ αὔθις ὕμῳρον καταβύχθη·α· τεθολωμένον καὶ συμμικτον τέφρα, ὡς ἐπὶ καμινιαίας αἰθάλης (67), καὶ
 χλιαρὰν δὲ παρεῖχε τοῖς ἐπαφωμένοις ἀδοτὸν τὴν ποιότητα.

ἰ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Νικηφόρος (αὔθις γὰρ ὁ λόγος) **C**
 ἐπένεισιν, ἔθθεν τὸ ἴχνος ἀπέκλινε, τὴν Ῥωμαϊκὴν
 ἀνειληφῶς δύναμιν, ἐπὶ τὴν ἐπὶ Συρίας Ἀντιόχειαν
 ἔθει (68), καὶ χαρακὰ ταύτη πηξάμενος, ἐπέπερ
 ἀποχρώντως ἔχουσα τῶν ἀνταγκαιῶν ἐτραχηλία, καὶ
 γαυρομένη ἐκ τοῦ εὐθιῶς στείλασθαι οὐκ ἠείχετο,
 μὴ βουλόμενος αὐτὴν ἐλεπίσει κατεριπῶται (ἦδει

terræmotus a fundamentis eversa tunc tota est, at-
 que confusa, iræ divinæ epotans merum poculum.
 Eodem anno, æstate plane media, sole jam can-
 crum ineunte, imber fuit Constantinopoli locisque
 finitimis, qualem nunquam anlea contigit de-
 fluxisse. Etenim vergente die (erat autem dies Ve-
 neris) incipiens malum sub horam nonam desiit:
 tamque vehemens incubuit pluvia, ut non guttas
 videres, ut sit, delabentes, sed quasi quasdam aquis
 repletas fistulas. Neque profecto ullum templum
 neque omnino nobilium ædium ulla relicta est,
 quin superne ex tecto aqua impleretur; tametsi
 hanc quidem habitatores operose in vias transfun-
 debant: sed quantum effluerat, tantum denuo
 affluebat, ut sine remedio esset malum. Ita trium
 horarum spatio obtinuit imber: conspiciebantur
 amnes æstutantes per vicos urbis, et quidquid
 animantium secum raptaverant extinguentes. Ho-
 mines miserabiliter flebant lamentantes, quod di-
 luvium iterum ingruere quale nobile illud fuerat
 verebatur: verum commiserans hominumque
 amans providentia, arcu per nubem expanso, illo
 refulgente imbris tristitiam dissipavit, rursusque
 naturæ fabricam in pristinum statum reduxit.
 Tametsi posterius quoque accidit, ut iterum imber
 deflueret **7** turbidus favilla quasi ex fornacium
 fulgine mistus, tepidamque declararet tangenti-
 bus suam naturam.

ἐπὶ τὴν προτέραν κατάστασιν ἐπανήγετο. Συνέθη δὲ
 10. Nicephorus autem imperator (jam enim oratio
 eo revertitur, unde vestigium inflexerat), Ro-
 manis assumptis copiis, ad Antiochiam in Syria
 magnis itineribus contendit; castrisque ad urbem
 positis, cum necessariis rebus abunde instructa
 superbiret, præque arrogantia evestigio deditionem
 facere recusaret, ipse vero nollet eam machinis

C. B. HASH ANNOTATIONES.

⁵⁰ εἴ πως ἀλλὰ est jam supra 11. **B.** ⁵¹ ἀνῆξοντο cod. ⁵² ἐκπληροῦτο cod. Auctor fortasse scripserat
 ἐξεπληροῦντο sive ἐκπληροῦτο.

(64) Eadem ob causam belli mala amumine
 immitti opinatur S. Ephræm Syrus Sermone as
 ceticō I. 42. A.

(65) Id nomen, item in Lexicis prætermisum,
 derivatur a verbo ὑέτιζω, quod primus, quantum
 meminī, Schneiderus vir summus II. 253. A. eno-
 tavit e Niceta Choniata 214. D. Est vox hellenis-
 tica, Jeremia xiv. 22. et Job xxxviii. 26. hic Hebræo-
 rum יִשְׁכַּח, illic יִשְׁכַּח exprimens. Inde usur-
 paverunt S. Basilii Commentar. in caput v Isaiæ I.
 945. A. S. Epiphanius Ancorat. II. 89. C. Simeon
 Metaphrastes Vita S. Joann. Chrys. VIII. 382. 32.
 401. 25. alii. Neutrum τὸ ὑέτιον substantive sumit-
 ur apud Joannem Philoponum De mundi creatio-
 ne 57. A. ἵνα τὸ ὑέτιον σημάξη, ut pluviam signifi-
 cet. De imbre largo, fere iisdem verbis ac Leo, Pachy-
 meres Histor. I. 182. A.

(66) Ἀνάλαμψις, quo similiter carent Lexica,
 habent, præter Leonem hoc loco, Philo De vita
 Mosis 492. C. Plutarchus De oraculorum defectu II.

419. et inde Eusebius Præpar. Evang. 207. D.

(67) Ex Exodo IX. 8. et 10. unde certatim adhi-
 berunt comparisonem S. Joannes Chrysost. Ad
 eos qui scandalizati fuerunt VII. 11. 31. S. Joan.
 Damasc. De hæresib. 158. A. Severianus Gabalo-
 rum episcopus In diem alterum creationis mund.
 VII. 594. 38. aliique multi. Partim pro αἰθάλη
 substituunt κόκκις, ut S. Gregorius Nyssenus De vita
 Mosis I. 202. C. In Cantic. canticorum 506. B. alii
 τέφρα, ut Nicetas Heracleæ metropolita In beatum
 Job 169. A. et ipse Chrysostomus Quod ex desidia
 ortum habeat improbitas VI. 849. 12.

(68) Hæc est illa Syriaca expeditio Nicephori,
 quam, ut dixi supra 214. D. Cedrenus II. 655. D.
 et Le Beau XVI. 114. C. perperam anno 966. tri-
 buunt, Leo et Pagi ad Baron. IV. 19. C. biennio
 post accidisse demonstrant. Octoginta M. hominum
 ad hanc exped. congregasse Nicephorum Luitpran-
 dus, tunc Cpli degens, auctor est, Legat. ad Nic.
 Phoc. 151. A.

admotis diruere, sciens brevi se illam victoriis apparatusque bellico obtenturum, si modo exiguo temporis spatio obideret, copiisque atque ordine exercitus oppidanos vehementius terruisset: inde motis castris regionem mediterraneam pervasit, quam item Palæstinam vocant opimam totam, mel et lac fluentem, secundum sacram Scripturam: a dextra autem habuit Ciliciam, oramque maritimam. Ibi cum Edessam occupasset, atque, in templum divinorum confessorum ingressus, numen prece placasset, exercitum refecit. Audiverat enim effugium Servatoris ac Dei nostri, tegulæ impressam, hoc in oppido asservari. Quam expressam esse aiunt hunc in modum Thaddæus, divinus duodecimvir, cum a Servatore ad Abgarum Edessæ regulum esset missus, ut eum a diuturno languore per deohumanam impressam effugiem liberaret, **71** ibi præteriens sudarium, cui Christus suæ figuræ imaginem ineffabili miraculo impresserat, in tegulis loco remoto jacentibus pro oppido fertur abdidisse, ea mente, ut postridie ejus diei id inde reciperet. Accidit autem, ut per totam noctem fulgore incredibili tegulæ collucerent. Mane Thaddæum resumpto sudario perrexisse tenere suam viam; tegulam, quam casu sudarium contigisset, deohumanam Servatoris effugiem incorrupte expressam retinuisse. Illam ipsam, sublatam, Barbari cum admiratione atque cultu in castro asservaverant. Tunc vero Nicephorus imperator capto oppido eandem venerandam tegulam inde abstulit, auroque atque gemmis capsam fabricatus posterius tegulam ibi reverentia adhibita inclusit, inque Deiparæ templo, quod in ædibus Palatinis est, consecravit. Ipse postquam Mempte arcem in deditionem acceperat, Libanum montem transverso itinere transgressus, ad Tripolim exercitum admovit: quam ubi munitam atque expugnata præter cætera oppida difficilem vidit, simul quod naves

A γὰρ κατὰ μικρὸν τροπαίους καὶ μηχαναῖς ταῖς καταστρόφους), ὄλιγον αὐτῇ καιρὸν καταπαύμενος, καὶ ταῖς φάλαγγι καὶ τῷ κόσμῳ τῶν ἐκείνων τοὺς ἔδους καταπλήξας οὐχ ἥμισυ ἐκείθεν ἔπαισεν τὴν μεσογαίαν διέηκε, ἣν καὶ Ἡλιαστίνην καλεῖσιν (69), εὐδαίμονα πᾶσαν καὶ ῥίουςα μίλι καὶ γάλα, κατὰ τὴν θείαν Γραφήν· ἐν δεξιῇ δὲ τῆς κλιτικῆς εἶχε καὶ τὰ παράκτια. Τὴν Ἐδεσσαν εὐκατεληφώς, κἀν τῷ σταθῷ τῶν θείων Ὁμολογητῶν εἰσεληλυθώς· καὶ τὸ θεῖον ἔξεν μενισάμενος, τὸ στρατιῶν διανέπειεν. Πηλοκοί γάρ, τὴν ἐν καιρῷ τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἐκτυπωθεῖσαν μορφήν, τῷδε τῷ φρουρίῳ παρακτίχουσαι. Ἐκτυπωθεῖσα δὲ φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Θεοδοῖου τοῦ ἀποστόλου **53** (70) Ἀδγάρω πρὸς τοῦ Σωτῆρος τῷ πρὸς Ἐδέσσης ἀποσταλέντος τοπάρχῃ, ὡς αὐτὸν τῆς συγκρούσεως παρέσιως διὰ τοῦ θεανδρικοῦ ἀκαλλήτου ἐκτυπώματος, ἐνταυθοῖ παροδύοντος **54** τὸν πύλον φτῆς αὐτοῦ μορφῆς τὸ εἶδος ἀβήχως ὁ Χριστὸς ἀνετύπωσε **55**, κεράμους ἐν ἀποκειμένους πρὸ τοῦ ἄστους κατακρύψαι, ὡς ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκκαυφόμενος **56** τοῦτον ἐκείθεν. Συνέβηεν δὲ κατὰ πύλον τὴν νύκτα φωτὶ τοὺς κεράμους ἀμυχάνων κατακρυπθῆναι. Πρῶτῳ δὲ τὸν μὲν Θεοδοῖον ἀνεληλυθῶτα τὸν πύλον ὁδοῦ τῆς προκειμένης ἔχουσαι τὸν ἀκέραιον, οὐπερ ἔτυχε προσφάσας ὁ κέπλος, τὸν θεανδρικοῦ τοῦ Σωτῆρος τύπον ἀκραιφνῶς ἐναπομείνεται. Τοῦτον ἀνεληφόντες οἱ Βάρβαροι ἐν θαύματι καὶ ἐβίσματι παρὰ τὸ φρούριον διεφύλακτον. Τῆς ἐν Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς, ἐξελὼν τὸ ἄστυ, τὸν τοικῶτα σιπτὸν κέραμον ἐκείθεν ἀνεληψε (71), καὶ χρῆσθαι καὶ λίθοις θήκην διασκευάσας μετέπειτα ἐκ τῆς περιστείας τοῦτον σιπτῶς, ἐν τῷ τῆς θαμνοῦ καὶ ναφ (72), τῷ κατὰ τὴν βασιλείον ὄντι ἐπιτακτικῶν. Ἐπεὶ δὲ τὸ Μίμπετρε παρεληφθε ὀρθῶς τὸν Δίβανον τὸ δροσ ἐγκαρσίως ὑπερβάς, τῇ Τρακίᾳ προσίσχεν, ἣν ἐχυρὰν [P. 44] καὶ δυσάλωτον τῶν ἄλλων πόλεων διαφερόντως ἰδὼν, ἐπεὶ καὶ αἰτίαι

C. B. HASII ANNOTATIONES.

53 Ἀδγάρω cod. **54** παροδύοντος τ. πύλου. Solæcismum, quem a Leone admissum non dubito, tollere possis virgula posita post τὸν τρόπον et puncto post παροδύοντος: cum Thaddæus — a Servatore missus — cui præteriret. Sudarium, etc. **55** Fort. ἐνετύπωσε. **56** ἐναποληφόμενος. Sic cod. **57** Τριπολι cod. mendose. Fort. Leo, ut est poetarum formarum studiosus, scripserat Τριπόλι.

(69) Cedrenus II. 656. B. Niceph. cepisse ait oppida amplius centum Ciliciæ, Syriæ καὶ Φοινίκης Λιβανησίας, et Phœnicis Libanensis. Sic enim legendum, non Φοινίκης, Λιβανησίας, distinctis nominibus, ut est in cuso. Xylander errore joculari, et Phœnicis, et Bantis. Phœnicem duplicem fuisse, alteram maritimam, πύλον, ejusque caput Tyrum alteram Libanensem, Λιβανησίαν, cum capite regionis Emesa, vel pueris notum.

(70) Hæc lucem mutantur ex Vita S. Thaddæi in Cod. Regio bonæ notæ 548, nondum, quod sciam, edita, præter fragmenta a Lambecio allata Commentar. de Bibl. Cæs. VIII, 429. A. In ea tamen tegulæ impressæ mentio nulla sit, quam in aliqua vita inedita vel deperdita Thaddæi memoratum fuisse credendum est. De obitu ejus vid. Menologium Græcor. Cardinal. Albani III. 137. D. de

D ipso Sancto, num unus, pluresve fuerint Thaddæus Cæsar Baronius ad Martyrolog. Roman. Gregor XIII. 457. B.

(71) Glycas 306. C. ex Hierapoli, hoc est Mempte, de quo Leo, statim post, tegulam ablata scribit, et una cinnamum capillorum S. Joann. Baptistæ, ἐμπειλημένον [f. ἐμπειλημένον] αἵματι sanguine concretum. Vide Labbei emendat. J. D. Joel quoque, qui Glycam exscripsit, Chronograph. 181. B. legit πεπιλημένον.

(72) In Tractatu ms. Bibl. Reg. cui titulus: Ἐν Νικηφόρου τοῦ ἀντικτοῦ, καὶ ὅπως παρ' αὐτοῦ ἐκομίσθη τὸ ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Nicephorum suspicor esse Joanne Tzimisce confundi. Conf. supra 101 et item Ducang. Cpli Christ. 131. A. et Nolt. adinar, 103. A.

αὐτῶ ἀντιπνοίαις ἀνέμων ἐκκρουόμεναι καθυστερήσαν, ταύτην παραδραμῶν τὸ Ἄρκυ φρούριον ἔργω πολιορκεῖν, χρῆμα πλούτου κατέχον ἔνδον ἀμύθητον. Ἐντεῦθεν τρισὶ χάραξι περιζώσας αὐτὸ, ἐπιλιόρκει ἐβζωμένιστατα, καὶ ταῖς ἐλσπόλεσι τὰ τούτου πυργώματα καθελῶν, ἐφ' ὅλοις ἡλίοις ἐννία ἐπόρθησέ τε, καὶ ἀμύθητον ἐκείθεν πλούτου συνεξεφόρησε· καὶ ἄλλα δὲ φρούρια πλείστα εἶλεν αὐτοβοεῖ.

α'. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν Συρίαν ἐπράττετο, ἐκλειψιν συνέθη περὶ χειμερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου γενέσθαι (73), εἴαν μηδέπω συνέθη γενέσθαι τὸ πρότερον, κλήν ἐκείνην τὴν ἐπὶ τοῦ Δεσποτικοῦ πάθους προβάσαν διὰ τὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπόνοιαν, ἣν ἐπλημμέλησαν, σταυρῶ τὸν τῶν ὄλων Δημιουργὸν προσηλώσαντες. Τὸ δὲ τῆς ἐκλείψεως εἶδος τοιοῦτον συνέβαινε· Εἰκάδα δευτέραν ἡλαυνεν ὁ Δεκέμβριος, τετάρτη (74) δὲ τῆς ἡμέρας ὄρα, σταθιρᾶς αἰθρίας οὔσης, σκότος ἐπέσχε τὴν γῆν, καὶ οἱ διαφανεῖς τῶν ἀστέρων ἅπαντες κατεφαίνοντο. Ἦν δὲ ὄρα τὸν τοῦ ἡλίου δίσκον ἀλαμπῆ καὶ ἀφώτιστον, ἀγλήν δὲ τινα ἀμυδρὰν καὶ ἰσχνήν, ταινίαις δίκην λεπτῆς, κατὰ τὸ ἄκρον κυκλόθεν τὸν δίσκον περιαιγάζουσαν. Κατὰ μικρὸν δὲ τὴν εὐλήνην παραμειδῶν ὁ ἡλιος (ὠρατο γὰρ αὐτὴν κατὰ κάθετον αὐτὸν ἀντιφράττουσα) τὰς ἰδίας ἀκτίνας ἐξέπεμπε καὶ φωτὸς αὐθις ἐπλήρου τὴν γῆν. Τῷ καινῷ οὖν καὶ ἰσυνήθει τοῦ ὁράματος ἐκδειματωθέντες οἱ ἄνθρωποι, τὸ Θεῖον ἰκετηρίαῖς, ὡς τὸ εἶδος, ἐξιλιάσκοντο. Τότε καὶ αὐτὸς ἐγὼ τῷ Βυζαντίῳ ἐπεχωρίαζον, μετιῶν τὴν ἐγγύγκλιον παιδεύσειν⁵⁸. Ὁ δὲ βασιλεὺς (δεῖ γὰρ τὸν λόγον τοῦ εἰρμού ἐκτραπέντα ἐπ' αὐτὸν τοῦτον αὐθις ἐπαναγαγεῖν), ἐπεὶ τὰ τῶν ἐναντίων φρούρια εἶλεν ἀκοντιεῖ, ἐπὶ τὴν Ἀντιόχου ἐπορεύετο παμπληθεῖ, καὶ πρὸ τῶν τευχῶν αὐτῆς πηξάμενος χάρακα, τοὺς στρατηγούς καὶ λοχαγούς συναγροχῶς, ἐν περιωπῇ τε κατὰ τὸ ὑπαιθρον στάς, ἔλεξε ταῦτα⁵⁹. « Τὰ μὲν ἐπίκεινα ταύτης ἀντικείμενα τῆς πόλεως φρούρια τῇ τῆς Προνοίας ῥοπῇ καὶ τῇ σφῶν ἐμπειρίᾳ μετὰ τῆς προσούσης ἀνδρείας ἐλλομεν, ὡς ἴσπε, συστρατιῶμαι, παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν. Καὶ χάριν ὁμολογῶ πλείστην ὑμῖν, ὅτι πρὸς ἡμῖν τὸν ὑμῶν ἀφορῶντες ἡγεμόνα, οὐκ ὠκλάσατε περὶ τε τῶν ἀγδῶν, ἢ πλείστα καὶ ἀπηγῆ ἐπιφέρειν ἵδεν ὁ πόλεμος, [P. 45] ἀλλ' οὕτω μετὰ προθυμίας καὶ λελογισμένης ῥώμης διηγωνίσασθε, ὥστε μηδὲν, οἷς προβάλομεν⁶⁰ τῶν φρουρίων, ὑπέρτερον γενέσθαι τῆς ὑμῶν ἀρετῆς, καὶ καταλειφθῆναι ἀνάλωτον. Διδα δὲ καὶ τὸ πρὸς τὴν κατακαρπὴν ταυτησὶ τῆς τόλειως πρόθυμον ὑμῶν, ὅπως ὄργατε καὶ σφαδαζετέ ἢ στρατιᾶ, τχύτην κατεριπώσειν καὶ δηώσειν⁶¹ πυρί.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁵⁸ παιδεύσειν. Vid. supra 40. A. B. ⁵⁹ ταῦτα. Alius auctor dixisset τάδε. ⁶⁰ Leg. προσεβάλομεν, vel certe ut προβάλομεν aut προβάλλομεν. ⁶¹ δηώσειν (sic) cod.

(73) De hoc solis deliquo, unde præcipue patet, expeditionem Syriacam Nicephori ad ann. 968. ertinere, nec Leonem temporum ordinem interertisse, vide Calvis Op. chronol. 699. D Baron. nnal. Eccl. XVI. 375. A. Pagium Critic. IV. 19.

A resstantibus ventis rejectæ morabantur, eam cursu prætervectus Arca castrum oppugnare statuit, quod copiam divitiarum incredibilem continebat. Ita oppidum tribus castris circumdatum acerrime adortus, postquam machinis muros dejecerat, per novem totos dies vastavit, atque ineffabiles inde exportavit opes. Item alia castella plurima primo impetu cepit.

72 11. Hæc dum ab imperatore in Syria geruntur, sub solstitio hiberno solis fuit defectio qualis nunquam antea accidit, præter illam quæ in passione Dominica terris inducta est ob Judæorum dementia, qua occæcati ædificatorem universi cruci affixerunt. Defectus specie tali erat. Vicesimus secundus dies agebatur mensis Decembris hora diei quarta, cælo sereno, cum tenebræ terræ ofusæ sunt, stellæque lucidiores omnes se aperuerunt. Poterat videre unusquisque solis orbem sine splendore, lucis expertem, fulgoremque aliquem obscurum ac tenuem, fasciæ angustæ instar, extremis partibus per oram orbis circumlucentem. Paulatim vero sol prætergrediens lunam (apparebat enim hæc ad perpendicularum illum obducens) pristinos radios emisit, luceque denuo complevit terram. Quo novo atque insolito spectaculo conturbati homines, numen, ut par erat, supplicibus votis placabant. Eadem tempestate ipse quoque Constantinopoli commorabar, operamque liberalibus disciplinis dabam. Imperator autem (oportet enim orationem e contextu egressam ad illum rursus reduci), adversariorum castellis nullo negotio captis, cum omnibus copiis Antiochiam profectus est, castrisque ad murum positis, tribunis centurionibusque convocatis, cum loco conspicuo sub divo constitisset, ejusmodi concionem habuit: « Remota 73 ultra hanc urbem castella providentiæ nutu usuque vestro in re militari, cum virtute conjuncto, expugnavimus, ut scitis, commilitones, præter omnem opinionem. Quapropter gratiam me habere vobis plurimam confiteor, quod in me, ducem vestrum, intuentes ulli labori non succubuistis, quos plurimos molestosque imponere solet bellum, quodque potius tanta cum alacritate, consilio, fortitudine, rem gessistis, ut nullum cui nos admovimus castellum virtutem vestram superaverit, relictumque sit quin expugnaretur. Neque minus perspecta mihi est vestra excindendæ hujus urbis cupiditas, quantopere expetatis optetisque vos legiones, diruere illam incendioque vastare. Verum commiseratio me quædam subit

D. accidit, ut recte ait Leo, d 22. Decembris an. 968. cum Nicephorus in Syria ageret, Luitprandus in Italiam rediens Corcyræ in mensa positus panem comederet. Legat. ad Niceph. 159. D. (74) Combesius tertia ap. Pagium IV. 20.

ejus, si quidem urbs, quæ tertium locum in orbe terræ oblinet, seu pulchritudinem atque magnitudinem mœnium (videtis enim in quantam altitudinem ea surgunt), sive multitudinem populi ædiumque infinitam supellectilem aspexeris, ruderibus oblecta jacebit, quasi castellum pauperulum. Neque magis exercitus Romani in ea evertenda commoratio, ut quæ a nobis domita jam bello sint pessumdentur iterum diripianturque, videtur mihi rationem habere. Etenim ego hunc potissimum dixerim diligentem ducem, qui irruptionibus, qui stativis adversariorum loca vexat atque perdit: sed si quis suos fines cum excursionibus tum domum reversionibus copiarum pessumdat atque 74 conterit, hunc nulla vel potius mala mente præditum dicere non reformido. Similiter enim facit ut canes in fabula notati, qui cum lupos ab ovibus repellere debeant, pecudesque ab insidiis lueri, præterquam quod lupos non repellunt, ipsi magis quam hæ belluæ pecudes conscindunt atque dilaniant. Proinde, si vobis videtur mihi que creditis, quandoquidem hic tumulus firmissimus videtur, irriguusque aquis est, illum evestigio communiamus ala equitum et cohorte militum ibi relicto: ut quotidianis eruptionibus, decursionibus, alimentorum direptionibus, fractam Antiochiam, in angustiasque summas compulsam, vel invitam cogamus Romanorum se permittere ditioni. » Hac oratione habita, imperator, lapidem in humeros extollens (erat enim popularis in ejusmodi rebus ac modestus), ascendit in tumulum, toto exercitu idem facere jussu. Apparebat igitur trium dierum spatio castellum in tumulo exædificatum, bene septum et munitissimum. Quo in castello postquam præsidium quingentorum equitum cohortemque mille militum cum cibariis idoneis reliquerat, jubens ut quotidie excursions Antiochiam versus facerent, atque obvia quævis cædibus rapinisque exinanirent, ipse inde castris motis ad urbem imperatoriam rediit, splendideque a civitate receptus ibi est commoratus.

A Ἄλλ' οὐκ ὀκτός μέ τις ὑπεισέρχεται τούτης, εἰ τῆς τῶν περὶ τὴν οἰκουμένην τελοῦσα πόλεων, τῆς καλλεῖ καὶ τῆς μεγέθους τῶν περιόλων (ὄρατε γὰρ εἰς ὅσον ὕψος ἐπανατείνονται οὗτο), ἐτι δὲ πλεονεξίας τοῦ δήμου καὶ τῶν οἰκιῶν ἀμηχανίαις κατασκευαῖς ἐρείπιον κείσεται, κατὰ τι φρουρίον πενιχρόν. Ἰδὲ δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν στρατιὰν κατὰ τὴν ταύτης κεντρῖσθαι ἐκπόρθησιν, καὶ τὰ ὅμιν ὑποκοιτηθέντα: πολεμείν αὐθις διαφθεῖρῃν τε καὶ λεηλατεῖν, οὐκ εἶναι ἔχειν δοκεῖ. Ἐγὼ γὰρ ἐκείνον μάλιστα κτηδεμονικὸν στρατηγόν, τὸν ταῖς ἐπιεξελάσει διαμελλήσει τὴν τῶν ἐναντίων κακοῦντα χώραν διαφθεῖροντα τὸν δὲ γε τὴν οἰκίαν ταῖς τῆς πολιτικῆς ἐκδρομαῖς καὶ αὐθις κατὰ χώραν ἀναστρεφῆσαι παραπολλύοντα καὶ ἐκτρίβοντα, τοῦτον ἀνόητον, μᾶλλον δὲ κακονοῦστατον ὀνομάζειν οὐκ ἂν ἀποκωμωποῦμαι: παρόμυθόν τι διεργαζόμενον τῶν τῆς περιουσίας κωμωποῦμένων κυνῶν, οἱ τοὺς λύκους τῶν προβάτων ἀποσοθεῖν ἐποφείλοντες, καὶ τὰ βοσκήματα φυλάττειν ἀνεπιβούλευτον, οἱ δὲ, πρὸς τῆς μὴ ἀκούσει, μᾶλλον τῶν θηρίων αὐτοὶ διακόπτουσι καὶ διασπάρττουσιν. Εἰ οὖν δοκεῖ καὶ πείθεσθέ μοι, εἰπέτε δὲ λόφος ὀχυρώτατος οὗτος καταφαίνεται, καὶ ἀτάβητος ἐστὶν ὕδασι ὡς ὄρατε, τοῦτον δὲ ταχέστερον ἐξαυτῆς, καὶ ἔλην ἰππέων καὶ σκεῖραν πρὸς ἐν αὐτῆς ἐατέον: ὥστε καθ' ἑκάστην ἐπεξελάσασθαι καταδρομαῖς, καὶ τῶν ἐπιτεθειμένων διαρπαγαῖς τῆς Ἀντιόχου ταπεινώσασθαι, καὶ εἰς ἀμηχανίαν ἑλθεῖν καταλείσαντες καὶ ἀκούσαν ἀναγκάσασθαι, Ῥωμαῖοι γενέσθαι ὑπόσπονδον. » Εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ λίθου ἐπομισάμενος (ἦν γὰρ περὶ τὰ τοιαῦτα μετρηθεῖς τε καὶ ταπεινός), ἀνεῖσι ἐπὶ τὸν λόφον, καὶ ἰδὲ στρατιᾷ οὕτω ποιεῖν διακελευσάμενος ἦν ὡς ἰδεῖν ἐν τρισὶν ἡμέραις ἄστου ἀνφικισμένον ἐπὶ τὸν λόφον, εὐερχῆς τε καὶ ὀχυρώτατον. Φαλαγγατικῶν πεντακοσίων ἰππέων, καὶ σκεῖραν χιλιῶν ἐν τῆς φρουρίας καταλιπῶν, καὶ ἀποχρῶσθαι αὐτοῖς ἀποσιτισάμενος, ἐντειλάμενόν τε ὀχυρὰ ἐκδρομαῖς κατὰ τῆς Ἀντιοχείας ποιεῖν, καὶ τὰ στρατηγικὰ ἔργα καὶ προνομῆς ἀπαρτῆσθαι, αὐτὸς ἐκείθεν ἀπάρας πρὸς τὴν βασιλεύσασθαι ἐπανέειπε, καὶ μεγαλοπρεπῶς πρὸς τῶν ἐπιτεθειμένων ὑποδεχθεῖς ἐκείσε διέτριβεν.

LIBER QUINTUS.

ARGUMENTUM. — Nicephorus captos in Sicilia Romanos a Saracenis exposcit. Calocyres imperium affert (Cap. 1). A quo excitati Russi Bulgariam invadunt (2). Nicephorus legatos mittit ad Bulgaros (3). Antiochia vi expugnata (4). Imperator funesto vaticinio commotus. Bardas, Nicephori pater moritur. Theophano insidias struit adversus conjugem (5). Joannes Tzimisceus in urbem arcessitus. Conjunctio eadem imperatoris perpetranda (6). Nicephorus crudeliter occisus (7). Ejus ingenium et indoles Joannes Tzimisceus rerum potitur. Nicephori corpus in regio sepulcro conditur (9).

75 1. Ita eo quo supra demonstratum est modo D [P. 46] α'. Ἄλλ' οὕτω μὲν, ἡπὲρ ἔμοι ἦδη ἰδέσθαι. ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος Συρίαν κατὰ τὰ παρακείμενα ταύτης καταδραμῶν, καὶ τὸ ἀντιζέον ἅπαν ἐκπέσειν

ποιησάμενος, καὶ λείαν Μυσῶν θέμενος, καὶ πλείστα A
 παολισματὰ καθελών, κἀν τοῖς ἐπικαιροτάτοις τῆς
 μεγάλης Ἀντιοχείας φρουρίον ἐρυμνὸν δομησάμενος
 ἐν τρισὶν ἡμέραις καὶ πολιῆσας, ἐς τὸ Βυζάντιον
 ἐπανέζυξεν. Ἐντεῦθεν παρὰ τὸν ⁶² τῶν Καρχη-
 δονίων ἀγὸν διεκρηκαύετο, καὶ τὸ τοῦ ἐναγεσάτου
 καὶ ἀσεβειάτου Μωάμεθ ξίφος δῶρον ἐξέπεμπεν,
 ἔπερ λάφυρον ἐκ τινος τῶν κατὰ Παλαιστίνην ἀλοντων
 φρουρίων ἀνείληφε, καὶ τὸν πατρικίον ἐξήτει Νική-
 ταν, ὅν συνέβη τὸ πρότερον ἐν τῷ περὶ Σικελίαν τῶν
 Ῥωμαίων πταίσματι δορυαλῶτων ληφθέντα, τῷ
 τοιούτῳ τῶν Ἄφρων παραπεμφθῆναι κατάρχοντι,
 ὡς ὁ λόγος ἐδήλωσε. Διὰ γραμμάτων οὖν ἐπισκηπταν,
 ὡς, εἰ ἐνδοιάσῃ πρὸς τὴν τοῦ πατρικίου ἀπόδοσιν, καὶ
 οὐκ ἐξυτῆς τοῦτον ἀνήσοι ⁶³ τε τῶν δεσμῶν, καὶ ὡς αὐ-
 τὸν παραπίμψῃ, πόλεμον ἀκήρυκτον ἦτω ⁶⁴ προσδοκῶν, B
 καὶ πᾶσαν τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν ἀνεκτριβῆνα· τοῖς
 Ῥωματικοῖς δηλοῦμένην στρατεύμασι. Ταῖς τοιαύταις
 οὖν ὁ Καρχηδόνιος ἐκδεικνωθεὶς ἀγγελίαις, ὡς ἄλλαις
 τισί, κατὰ τὴν παρομίαν, ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσσει ⁶⁵, τὸν
 τε πατρικίον Νικήταν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ληφθέντας
 δορυαλῶτους, καὶ ὄσους Ῥωμαίων ἐκ διαφόρων
 χώρων ἐν εἰρκταῖς πεδῆτας παρακατέιχε, δῶρον τῷ
 βασιλεῖ Νικηφόρῳ ἐξέπεμπε· δέος γὰρ αὐτὸν ὑπεσι-
 γεί, ἐκστρατεῖαν καὶ ἐκπλοῦν τούτου ἐνωσισάμενον.
 Τὸ γὰρ ἀκαταγώνιστον τοῦ ἀνδρός, κἀν ταῖς μάχαις
 ἀνυπόστατον καὶ ἀπρόσιτον, καὶ ὅπως εὐπετῶς τὸ
 ἀντίπαλον ἄπαν ὡς ἐκ τινος θείας βροπῆς εὐεϊκτως
 κατεστρέφετο, ἐφριτόν τε πάντα ἔθνη καὶ ἰταθή-
 πεσαν, [P. 47] καὶ οὐ πολέμιον ἔχειν, ἀλλὰ φίλον
 καὶ δεσπότην ἠπεύγοντο. Οὕτω μὲν δὴ ὁ πατρικίος
 Νικήτας καὶ οἱ λοιποὶ τῶν Ῥωμαίων ἀγμάλωτοι C
 τῶν δεσμῶν βυθθέντες καὶ τῆς εἰρκτῆς, πρὸς τὸ
 Βυζάντιον ἐπανῆσαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Νικηφόρος
 ἦσθη τε, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἡμέραν ἤγεν ἐόρτειον,
 καὶ τὰς εὐχαριστηρίους τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ τῶν ἁμοφύλων
 ἀπολυτρώσει ἀπεδίδου εὐχάς. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα (75)
 κατὰ τε τὴν Συρίαν καὶ τὸ Βυζάντιον τῷ βασιλεῖ
 διεπράττετο, ὁ πρὸς τοὺς Ταυροσκύθας (76) σταλείς
 βασιλικῶ νεύματι Καλοκύρης ὁ πατρικίος (77), κατὰ
 τὴν Σκυθίαν γενόμενος, καὶ τῷ τῶν Ταύρων κατάρ-
 χοντι φιλιωθεὶς, δῶροισι τε τοῦτον διαφθείρας καὶ
 λόγοις καταγορευθεὺς ἐπαγωγοῖς (φιλοκερδῆς δὲ
 ἄπαν ἐκτόπως τὸ Σκυθικὸν, καὶ λίχον ὄτι μάλιστα,
 καὶ ἐπιβρέπες πρὸς λημμάτων ὑπόσχεσιν καὶ ἀνά-
 ληψιν) ἐνέπεισε στρατιᾶν συναγροχότα βαρεῖαν, D
 ἐλζύνειν κατὰ Μυσῶν· τούτους δὲ καταγωνισάμενον
 ὑποποιήσασθαι μὲν τὴν χώραν καὶ ταύτην ρπασ-

summoverat vel Mysorum prædam, ut aiunt, du-
 xerat, plurimisque oppidis excisis, in opportunissi-
 mis ad magnam Antiochiam locis castellum trium
 dierum spatio exædificaverat atque instruxerat,
 Constantinopolim rediit. Inde ad Carthaginiensium
 prætorem oratores legans impurissimi (atque im-
 piissimi) 76 Moamethis gladium misit, quem pro
 manubiis ex aliquo captorum in Palæstina castel-
 lorum abstulerat. Simul Nicetam patricium repe-
 tit, cui prius contigerat, ut in Siciliensi Romano-
 rum clade captivus factus huic Afrorum principi
 transmitteretur, sicut narratio significavit nostra.
 Litteris autem denuntiat si cunctaretur patricium
 restituere, neque evestigio illum vinculis solutum
 ad se mitteret, ut bellum infinitum exspectaret,
 finesque ipsius omnes, a Romanis exercitibus di-
 reptos, vastatum iri. Quibus nuntii Carthagi-
 nensis exterritus, quasi quibusdam Scythicis jus-
 sionibus, ut in proverbio est, tum Nicetam patri-
 cium, tum qui una cum illo captivi facti fuerant,
 et omnino Romanos quoscumque diversis locis in
 custodia victos asservabat. Nicephoro imperatori
 dono misit. Formido enim illum incesserat, de
 terrestri navaliq̄ue apparatu nostro audientem.
 Quippe invictam imperatoris vim, intolerabile in
 præliis atque inaccessum robur, quemadmodum
 nullo negotio adversarios quoslibet quasi divino
 quodam impulsu prompte subigeret, verebantur
 omnes nationes atque obstupescabant, neque hos-
 tem habere illum, verum amicum ac dominum
 properabant. In hunc modum Nicetas patricius
 cæterisque captivi Romani e vinculis eque custodia
 Constantinopolim reverterunt. Nicephorus autem
 imperator, lætatus, ut par 77 erat, diem egit
 festum, gratasque Deo ob popularium liberationem
 persolvit preces. Hæc dum in Syria atque in urbe
 ab imperatore geruntur, Calocyres patricius, qui
 Augusto nutu ad Tauroscythas missus fuerat, cum
 in Scythiam pervenisset, Taurosum Regi amicitia
 junctus muneribus eum corrupit, verbisque blan-
 dis fascinato (lucri enim cupida est extra modum
 universa Scytharum natio, avidaque in primis, ac
 proclivis, sive promittas quæstum, sive suppedites)
 auctor fuit, ut gravi coacto exercitus contra Mæsos
 proficisceretur: quibus debellatis ut regionem suæ
 potestatis faceret, eaque pro domicilio ipse uteret-
 tur, sibi vero adversus Romanos opem ferret, ut
 imperio potiretur, Romanorumque principatum

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶² τόν] τῶν cod. ⁶³ ἀνήσοι, Sic cod. Fort. ἐνῆ. ⁶⁴ ἦτω. Sic cod. imperative: verti ac si esset ἦτο.
 ἄπὸ Σκυθῶν ῥήσσει. Vid. supra 28. A.

(75) Sub idem tempus videtur accidisse Nicephori peregrinatio, qui apud Cedrenum II. 660. B. urbe novisse dicitur τὰς ἐν τῇ Θράκῃ πόλεις ἐπισκαπέ-
 αενος. Ubi l. ἐπισκαπέμενος, jubente grammatica
 et Codd.

(76) Combessius ap. Pag. IV. 20. hæc mendose:
Calocyri (sic) — cum in Syria (sic) versans Tauro-

rum amicitia junctus esset, ac muneribus eum (quem?) corrupisset.

(77) Καλοκύρης Scylitza historia ms. et Cedrenus II. 666. B. (ubi in verbis, αὐτὸς τῆς τε Βουλγαρίας ἐκστήσεται, virgula, quæ ante αὐτὸς legitur post locanda, jubentibus Codd. omnibus.)

obtineret. Id si præstaret, magna et quæ nec verbis exprimi possint emolumenta pollicetur se in illum ex sacro ærario collaturum.

ὁ δὲ καὶ ἀνεκδιηγῆτος τὰς ὤφελεις αὐτῷ πράξειν ῥῆσαντα (78).

2. Hanc orationem ubi Sphendoslabus audivit (sic enim a Tauris nominabatur), animi impetum cohibere non potuit: sed, divitiarum spe suspensus, agri Mæsici possessionem somnians, cum alioquin ferventis animi esset et audax, fortis item et industrius vir, Taurorum pubem omnem ad eam expeditionem excitavit. Sexaginta igitur millium vigentium virorum conducto exercitu, extra impedimenta, una cum Calocyre patricio, quem 78 fratrem quoque amicitiae vinculis sibi adjunxerat, adversus Mæsos movit. Ita cum jam ad Istrum appelleret, in terramque excensionem pararet, re cognita Mæsi exercitu ad triginta millia hominum confecto obviam venerunt. At animosissime e naviculis excurrentes Tauri, projectis scutis gladiisque districtis, strenue ceciderunt Mæsos. Hi, ne primam quidem impressionem ferentes, in fugam versi Dorystolum (munitum id oppidum Mæsorum) flagitiose conclusi sunt. Quo eodem tempore Petrum dicunt, ducem Mæsorum, virum religiosum atque venerabilem, nec opinata fuga gravius commotum, in morbum comitialem incidisse, cumque paulisper superfuisset, ex hac vita migrasse. Verum hæc in Mæsia posterius acciderunt: Nicephorus autem Romanorum imperator, ubi illa de Tauris intellexit, ut fuerat alioquin tota sua vita laboriosus, erectus, somno minime connivens, neque voluptatibus omnino serviens (neque enim quisquam potest dicere, se eum vel in adolescentia comessantem vidisse), tunc plurimis negotiis simul se dedit: pedestres copias instruebat armabat manipulos, equestrem aciem in altitudinem disponebat, cataphractis obtegebat equites. Item machinas missiles fabricatus per urbis propugnacula collocat, catenamque ponderosissimam e ferro factam ad turrim alligans, quam Centenarium 79 vocare solent, in palos

κατέβαινεν εἰς ἴδιον ἐνδιαίτημα· αὐτῷ δὲ κατὰ τῶν μακίων συνάρασθαι, ὅπως κατάγοι τὴν βασιλείαν καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἡγεμονίας ἐπιτελέσειτο. Μετὰ καθυπισχνεῖτο, ἐκ τῶν βασιλικῶν ταμείων συνα-

β'. Τοῦτων τῶν λόγων ὁ Σφενδοσλάβος ἀκούσας (τοῦτο γὰρ πρὸς τῶν Ταύρων κατονομαζέται) οὐδὲς τὴν ἐπισχεῖν τὴν ὀρμὴν ἀλλὰ μετέωρος ἐλπίσει τοῦ πλοῦτου γενόμενος, ὀνειροπολῶν τῆς χώρας κατάσχεσιν τῶν Μυσῶν, καὶ ἄλλων θερμοουργός τε ὢν καὶ θρασύς, ἀλκιμὸς τε καὶ βίαιος ἀνὴρ, πᾶσαν ἰβηθὸν ἡλικίαν τῶν Ταύρων ἐκστρατεύειν κατήπειπε. Ἐξήκοντα τοῦτο χιλιαδῶν ἄκμαίων ἀνδρῶν στρατιὴν συναρτάς ἐκτὸς τοῦ θητικῆς, ἅμα τῷ πατρικίῳ Καλοκύρῳ καὶ ὀμαίμονα προστάκτο φιλίας θεσμοῖς ἵστασεν κατὰ Μυσῶν. Ἄρτι δὲ παραπλίοντος τὸν Ἰστρὸν καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς ἡπείρου ἀπόβασιν ἐπιγεωμένους αἰσθόμενοι τοῦ δρώμενον οἱ Μυσοὶ, εἰς τρισμύρια ἀνδρῶν συναγομένην φάλαγγα συναστρίαν ἵστασεν τίσσον (79). Ἄλλ' ἐβῆμενίστατα τῶν περὶ τὴν ἀποβάντας οἱ Ταῦροι, τὰ τε σάκη προβαλόντες, καὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι, ἐπιστροφάδην ἐκλήτων τῶν Μυσοῦς. Οἱ δὲ, μηδὲ τὴν πρώτην βροχὴν ἐπαύσαντες εἰς φυγαδεῖαν ἐτρέποντο καὶ πρὸς τὸ ἑσπέραιον (ἔχυρον δὲ φρυγῶν τοῦτο Μυσῶν) ἀγνοῦντες ἐκλείοντο. [P. 48] Τηνηκαῦτα δὲ λέγεται καὶ ἕκαστος τὸν ἡγήτορα τῶν Μυσῶν, ἄνδρα Θεοφιλή καὶ πεισμιον, τῷ ἀπροδοκῆτῳ τῆς τροπῆς περιελθόντα ἐπιληψίας πάθος ἔπεριπεσεῖν, καὶ ὄλησεν ἵστασεντα, τῶν τῆδε ὑπαπελθεῖν. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως τὴν Μυσίαν ἐπράττετο ὑστερον· ὁ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ Νικηφόρος, τὰ περὶ τῶν ἡπείρου ἰσχυρῶν, καὶ ἄλλως δὲ παρὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν μεριμνημένος τις ὢν, καὶ ἐγγηγορῶς, καὶ ἀντιπάλῳ, μηδὲ τισιν ἔδοξας ὄλωσεν δουλούμενος (ὡς τὸν ἔχοι τις λέγειν, ὡς ἴδοι τοῦτον κομμάτιον ἐν νεότητι), τότε παντοδαπὸς τῆς ἦν, καὶ ἐπὶ τῆς στρατιᾶν ἐξήρτυε, καὶ τοὺς λοχοῦς καθύψιφον καὶ τὴν ἐπικεῖνην φάλαγγα ἐς βάθος διατάσσων πανσιδήρους ἱκπότας ἀπέφαινε. Τὰς τε μηχανὰς τὰς ἐφετηρίους (80) τεκταινόμενος ἐπὶ τῶν τῆ-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁶ χιλιαδῶν. Sic cod. ⁶⁷ Δορύστουλον cod. ⁶⁸ πῆθος. Melius πῆθσι, nam περιπέτω cum accusativo solæcismus arbitror.

(78) Verbum συνεφορέω adde Lexicis. Heliodorus quoque 192. C. habet συνεφορήσαντες. Vulgata forma est συνεφέρω, qua pleni sunt scriptores.

(79) Sphendosthlabum primo in Bulgariam venisse a. 967. ibique Bulgaros fudisse docet Nestor V. 128. B. Revocatus est in patriam an. 968. Patzinacis Kioviom obsidentibus: quibus repulsis, an. 971. (alii volunt 970.) in Bulgariam reversus est. Bulgarosque altero prælio, de quo silent scriptores Byzantini, vicit. Nestors Russische Annalen V. 145. A. Engel Geschichte des Ungrischen Reichs I, 364, B.

(80) Lege ἀπετηρίους, ut est 15. A. 32. B. nam infra quoque Pag. 79. lin. 9. librarius male scri-

pserat ἐπετηρίους pro ἀπετηρ. et ἐπετηρίους nos adhuc omnino inandita. Contra ἐπετός, ἐπετημῶν desiderandum, quod eximere libris docti voluerunt. habet auctoritatem permagnam unam Aristot. Naturali auscult. I. 461. C. Ὅντος γὰρ τινος ἑστὶ καὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐπετός. Unde usurpavit ut habet utar, qui subinde ex Aristotele dicendi colores sumit, S. Justinus martyr Eversion. dogmat. Aristotel. I. 121. A. 122. A. B. et deinceps, singulis fere paginis, junxitque, ut synonymum, voci ἐπετητόν scholiastaque adeo ad Scalam parad. Joanne Climaci summum, quod expetendum est a piis, ἄκρον ἐπετόν vocat 450, D. Matthæus Raderus summum præceptorum divinatorum fastigium. Neque

πόλειως πυργωμάτων καθίδρου, καὶ σειρὰν βαρυτά-
 λαντον ἐκ σιδήρου πεπονημένην ἐπὶ τὸν πύργον ἐνδη-
 σάμενος, ὃν Κεντηνάριον κικλήσκαι ἐβόησαν, ἐπὶ
 φητρῶν τε μεγίστων ἐφαρμοσάμενος, κατὰ τὸν Βόσ-
 πορον ἔτεινε, καὶ πρὸς τὸ τοῦ κταντιπέρας Καστελ-
 λίου ^{69.70} πύργωμα ἀνήψε. Ἀραστήριος δὲ ὢν, καὶ
 βαθυγνώμων, εἰ καὶ τις ⁷¹ ἄλλος, ὢν Ἰσμαν, ἀνήρ,
 ἀξίμωρον εἶναι οἱ διελογίζετο, εἰ πρὸς ἀμφοτέρω τὰ
 ἔθνη τὴν διαμάχην ἄροιτο. Ξυνοίσον ὃν ἰδὼκει εἶναι
 αὐτῷ, εἰ τὸ ἐν ὑποποίησιν τῶν ἔθνῶν. Οὕτω γὰρ
 ἰδὼκει βῆσται περιέσσεσθαι τοῦ ἐνός, καὶ αὐτὸ θάττον
 καταγωνίσασθαι.

γ. Ἐντεῦθεν, ἐπει τὸ παρὰ τῶν Ταύρων ἀπεργώ-
 κει ⁷² διακηρυκέσθαι (ἦδε: γὰρ τὸν πατρικίον
 Καλοκέρην ἀπαξ τῆς εὐθείας ἐκκλίναντα καὶ τῆς
 τούτου κυρίας ἀφηνείασαντα (81), καὶ μάγα παρὰ τῷ

A praegrandes impositam per Bosphorum tetendit
 adque propugnaculum Castelli, quod e regione est,
 applicuit. Tamen nihilominus, ut erat impiger et
 in consiliis peracutus, si quis alius, de quibus ac-
 cepimus, mortalium, haud ex re sua existimavit, si
 adversus utramque nationem bellum susciperet.
 Commodum ergo illi visum est, earum nationum
 alteram sibi conciliare. Sic enim existimabat, se
 parvo negotio superiorem fore contra alteram,
 eamque se brevi debellaturum.

3. Hinc, quandoquidem de compositione cum
 Tauris desperabat (sciebat enim patricium Calo-
 cirem, qui a recta via semel declinasset, ipsiusque
 dominatum excussisset, cum multum apud Sphen-

C. B. HASH ANNOTATIONES.

^{69.70} καταστειλλίου cod. Sed est Castellum Galaticum: vid. Constantinop. Christian. 9. C., quod Theo-
 phanes Chronograph. 331. C. καστειλλιον τῶν Γαλιτζῶν (sic) vocat. ⁷¹ εἰ καὶ τις] ἰκτίτις cod. ⁷² ἀπεργώ-
 κει cod.

melius Joannes Langus alibi apud S. Justinum
 martyrem Dialog. cum Tryphon. Judæo I. 261. D.
 ubi Christianos circumcisionem spiritualem per
 baptismum accepisse demonstratur, desideran-
 dumque esse ab omnibus, ut pariter ipsi accipiant:
 καὶ πᾶσιν ἐφετὸν, ὁμοίως λαμβάνειν. Versio perpe-
 ram: omnibusque adeo illam ex æquo accipere inte-
 grum est. Melius Gretserus in Epistola Thomæ Pa-
 triarchæ ad hæreticos in Armenia 428. C, τὸ ὄντως
 ἐφετὸν ἐπισπᾶται κάλλος, pulchritudinem vere con-
 cupiscendam haurit. Apud S. Basilium In divites
 avaros I. 414. A. οὐδὲ οὗτος ἐφετὸς ὁ λόγος, quod
 veritit Joannes Argyropylus, Nec ista rationem hab-
 ent, corruptus locus, ut arbitrator: tametsi nondum
 extrico, quomodo sit emendandus. Adverbium
 ἐφετὸς, cupide, usurpatur ab Joanne Moscho Pra-
 ὶο spirituali 1092. A. ἐφετὸς μὴ παράσχης τὴν κατὰ
 εἰρὸν συνήθειαν τοῖς πτωχοῖς: quo in loco expo-
 nendo item plane aberravit interpres. Ita, cum ἐφ-
 ετὸς et ἐφετὸς a variis frequententur, apud Poly-
 bium I. 238. 12. ἐφετὸς καὶ ταχίως ἀναγκάζει, C
 cupide et cito cogere, mendosam vocem esse vix
 affirmarem, nisi hoc suaderet viri summi, ἐφετὸς
 lalentis, digna verecundia auctoritas.

(81) Κυρία interdum potestatem, dominationem
 significare, vel e locis constat in Lex. Polybiano
 VIII, n. 359. collectis. Est vox a LXX. interpr-
 scriptoribusque hellenisticis præcipue frequentata,
 quam plerique scribunt κυρία. Aristeas tamen,
 De legis divinæ translatione, 9. C. τοῦ φανέντος
 ἐνόχου τὴν κυρίαν ἔξειν: item S. Joannes Chryso-
 stomus Caten. in Jerem. I. 298. A. Grammaticorum
 sermone tritam vocem κῆριον ὄνομα non intellexit
 Joannes Hentenius ad Aretham Explicationem. in
 Apocalyps.: nam II. 678. A. ἡ ἰδιότης τῆς ὑποστά-
 σεως ἑκάστου ἀφορίζεται διὰ τοῦ κυρίου ὀνόματος,
 persona uniuscujusque distinguitur nomine proprio,
 ic reddidit: separetur per nomen Domini. Simili
 nodo Concilio Lateran. III, 840. A. κυρίως καὶ D
 κατὰ ἀλήθειαν Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογεῖ, non, spe-
 cialiter et secundum veritatem, ut est in cuso, sed,
 proprie et secundum veritatem Dei Genitricem eam
 confitetur, vertendum est. Τὸ κῆριον enim, si de
 oratione loquimur, verborum proprietatem significare
 non rerum, ut habet Reiskiana versio Dionys.
 Ialicanass. Judic. de Dinarch. V. 632. 12), nemo
 st qui nesciat. Illud minus notum, τὸ κῆριον esse
 aterdum exemplar princeps, τὸ πρωτότυπον, cui

B opponunt τὸ ἀντίτυπον, ἦσον, ἢ Ἰσοδυναμοῦσα
 γραφή. Quæ voces item passim negotium facesse-
 runt interpretibus, ut demonstrabo alibi. Vocabulum
 substantivum κῆριος restituendum est Gelasio Cyzi-
 ceno Historia Concilii Nicæni I. 397. C. τὰς δύο
 φύσεις προσθήσαντες κυρίως: ubi legendum Κυρίως,
 nec vertendum, duas naturas opponunt proprie ejus,
 sed, duas; naturas apposuerunt Domino. Contra
 existendum ex inscriptione quam Honoratus
 Bouche Hist. de Provence I 88. A. sic edidit ac
 vertit: ΛΕΥΣΙΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ [sic] ΚΥΡΙΟΣ ΕΥ-
 ΤΑΙΞΑΙ ΚΑΙ ΓΕΡΩΤΕΡΟΣ ΝΥΚΗΣΑΣ ΕΦΠΒΟΥΣ
 ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΖΙΑΡΧΗΣΑΣ ΔΙΣ: Leudimus, Bacchici
 princeps certaminis, aut ludi, senior, qui vicit adole-
 scentes, et in exercitiis nudis palmam tulit, bis. Quæ
 quam longe a veritate absint, non opus est demon-
 stre. Emendandum videtur ΣΥΡΙΟΣ, et ΓΕΡΑΙΟ-
 ΤΕΡΟΣ, ut de minutis in scriptura mendis taceam,
 vertendumque sic: Leudimus, Dionysii E., Syrius
 [h. e. ex Syro insula], qui victus moderatione etiam
 senior superavit adolescentes, et bis gymnasio præfuit.
 Εὐταξία præcipue laudatur in athleticis ἀναγκο-
 φηγοῦσι: de γυμνασιάρχων sive γυμνασι-
 γυρόνων dignitate multa exempla apud Gruter.
 CLXIX. 4. CLXXIII. 8. CCCXVII. 4. CCCXVII. Reines.
 V. 34. VII. 36. I. 204. ubi Seleucus aliquis δις γυ-
 μνασιάρχος dicitur. Quod ad voc. κυριακός attinet,
 ad copiosas Suicero Thes. Eccles. observ. II, 184.
 — 192. adde, κυριακός apud PP. sæpe id notare,
 quod ad Deum Filium speciatim pertineat, non ad
 Deum Patrem, adeoque hoc sensu voci θεός: quasi
 opponi. Velut Synodo Hierosol. Concil. XI. 263. B.
 de monachis, nomen oratione cantisicque cele-
 brantibus, Κυριακὸν ἔργον αὐτοῦς πληροῦν ὁμολο-
 γοῦμεν, vertitur perperam, divinum opus eos implere
 confitemur: oportet Dominicum opus: nam sit allusio
 ad illud Lucæ VI, 12. de Christo Domino: Et erat
 pernocians in oratione Dei. Inde κυριότης vocatur
 dignitas Servatoris, qua est Dominus et noster, et
 rerum creatarum omnium: in cuius potentia
 signum, ut docent Patres Græci, Χριστός, h. e.,
 unctus, nominatus est. Hanc vocem κυριότης, a
 Suicero omnino omissam, usurpant eo quem dixi
 sensu S. Gregorius Nyssenus Contra Eunomium II
 180. C. 183. C. De anima et resurrectione 644.
 B. Palladius Epistola ad S. Epiphanium II, 3. D.
 S. Joannes Chrysostomus Oratione 1. in Epist. ad
 Hebræos IV, 432. 30. De serpente Moysis V. 668.

doslabum posset, non facile ipsius voluntati morem gesturum), ad Mæsos potius, iisdem atque ipse religionibus deditos, legare constituit. Proinde oratores ad illos misit, Nicephorum patricium, cognomento Eroticum, et Philotheum, Euchaitarum antislitem, communisque persuasionis eos commonefecit (Christianorum enim fidem citra controversiam colunt Mæsi), virginesque generis regii ab iis poposcit, quas Romani Augusti filiis collocaret, ut ex affinitate inviolabilis inter Romanos ac Mæsos conciliatio atque amicitia firmaretur. Mæsi hilare legatione accepta puellas ex sanguine regio plaustris impositas 80 (consueverunt autem mulieres Mæssorum plaustris vehi) Nicephoro imperatori miserunt: orant, quamprimum sibi subveniret, securim Taurorum, suis cervicibus impendentem, averteret, irritamque redderet. Ac profecto si opitulatus esset illis, item tropæa de Tauris constatisset, ut de omnibus, quibus Romana signa intulerat. Verum enimvero parvo momento suspensæ res humanæ, tenuique filo, ut ita dicam, sublatae, in contrariam quoque partem solent inclinari. Recte enim nonnulli opinantur, sicut malevolentiam quamdam numinis, item invidiam hominum clarissimis potentissimisque viris adversari, eosque decipere, evertere, ad nihilum redigere. Quod idem tunc quoque Nicephoro imperatori, cum secundo cursu illi omnia fluerent, magis quam ulli eorum qui ante principatum obtinuerint, accidit. Ego vero illud dico, singulari numinis providentia hominum secundas res in contrarium verti, uti sic discant, mortales se esse atque caducos, neque plus inlentur quam sit satis. Jam enim quidam prosperitatibus usi præliisque clari deos se prædicare non sunt veriti, ipsam providentiam lacescentes. Cujus rei exempla sunt Aloei filii Otus et Ephialtes, in cælum, si fabulam audimus, ascendere conati, et Nabuchodonosor Babylonius, 81 statuam ponens sibi, et Alexander Philippi filius, qui Ammonis filium voluit se nominari. Haud injuria igitur mutabiles

Α Σφενδοσλάβω δυνθέντα, μη εὐαίετος ἢ τῷ τῶν θελήματι σκίσεισθαι), πρὸς τοὺς ὁμοθρήσκους Μυσοὺς ἐβουλεύσατο μᾶλλον πρὸςθεῖαν σταλασθε καὶ ὄγητα πρέσβεις ὡς αὐτοὺς ἔπεμπε, τὸν τε πατριῶν Νικηφόρον, ᾧ τὸ ἐπώνυμον Ἐρωτικῆς, ἔ. Φιλόθειον, τὸν τῶν Εὐχαιτῶν προεδρον, καὶ τῆς τῆς θρησκείας αὐτοὺς ὑπεμείνουσας (τὰ Χριστιανῶν ἀναντιρρήτως πρὸςθεῖουσιν οἱ Μυσοὶ), καὶ τὰς τῶν βασιλικῶν γένους ἐξῆται, ὡς συνόψη τὰ τοῖς τοῦ αὐτοκράτορος Ῥωμανοῦ παισὶ, καὶ ἐκ βήκτος ἐκ τοῦ κήδους ἦ τε ἢ πρὸς Ῥωμαίων τοὺς Μυσοὺς καταλλαγῆ καὶ φιλία ἐμπεδωθῆ. Οἱ Μυσοὶ ἄσματοι τὴν πρὸςθεῖαν ἐδίχοντο, καὶ ἐκ τῆς αἵματος τοῦ βασιλικῶ ἐκ ἀμαξίων ἀναδιβάσαντες (εἰθισμένον δὲ γυναιξὶ Μυσῶν, ἐφ' ἀμαξίων ὄχεσθαι) τῷ αὐτοκράτορι Νικηφόρῳ ἐξέπεμπον, ἐπαίεσθαι ὅτι τὰχιστα κοινωμένοι, καὶ τὸν τοῖς αὐτῶν ἐπικείμενον [P. 49] κίλεων τῶν Τεῶν ἀποτρέψαι καὶ κενὸν ἀπεργίσεσθαι. Κτ' ἐκ ἐκίμυνη ἢ τοῖς τοῖς, καὶ τρέκκια κατὰ τῶν Τεῶν ἐστῆσατο, ἐκεῖ καὶ κατὰ πάντων, πρὸς οὓς ἔν τῷ Ῥωμαϊκῆν ἀντεπήνεγκαι δύναμιν. Ἄλλ' ἐπὶ μακρῶς ἀπεροῦμενα τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ὡς ἐκ τῶν εἰπεῖν λεπτῆς ἢ κρότης ἐκκρεμανόμενα, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίον εἰσθε περιγροεῖν. Ἀνεπισφαλῶς γινῆσθαι τινες οὐνοῖα νέμασιν τινα θεῖον καὶ εὐθύνον ἐκείνον τοῖς ἐπιστήμοις καὶ ἀλκιμωτάτοις ἀνδράσι προσίστασθαι, σφάλλοντα τοῖτους, καὶ περιτρέποντα καὶ εἰς τὸ μηδὲν συναλαμβάνοντα. Οἷα δὲ καὶ τῶν αὐτοκράτορι Νικηφόρῳ, κατὰ βούην αὐτῷ ἢ ἐρημένων ἢ τῶν πραγμάτων, καὶ ὡς οὐκ ἄλλῳ τῷ ἐκ αὐτοῦ ἡγεμονουσίντων (83), συμβέβηκεν. Ἐπὶ δὲ τοῦτο φημι, ὅτι ἀμηνῶν τοῦ κρείττονος κρατῆς ἔδη τοῖς ἀνθρώποις εὐροῦσιντα ὅτι τὰχιστα ἐκ τὸν τῶν ἀντικειρίσκαται, ὡς ταύτη ἐκείνη ἰσθητοὶ ὄντες καὶ πρόσκαίροι, καὶ μὴ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ προσήκοντος (84). Ἦδη γάρ τινες ἐπαγγίαις ἐπιθάντες καὶ κατὰ τὰς μάχας εὐδοκίμαστα, θεοὺς ἀνικεῖν ἢ αὐτοὺς οὐκ ἐνάρκυσαν, εἰς εἰρήνην τὴν Πρόνοιαν ἐξουδρίσαντες. Παράδειγμα τῶν αὐτῶν ἢ τῶν

C. B. HASH ANNOTATIONES.

ἢ εὐχίως cod. ἢ ἔ. τε] εἴτα cod. ἢ ἐκίμυνη] cod. ἢ λεπτῆς] λαυτῆς cod. ἢ αὐτῶν cod. ἢ ἐκρουμενων cod. Deinde post ἡγεμονουσίντων videtur deesse verbum. ἢ ἐν εἰπεῖν cod.

31. De incomprehensibili VI. 417. 23. 419. 14. In Sanctam Pentecosten VII. 585. 36. Homilia LXXII, in S. Matthæum I. 764. B. ubi de Servatore memorat τὴν κυριότητα αὐτοῦ, καὶ τὸ γνήσιον τῆς υἰότητος, καὶ τὸ ὁμοίωμα τὸ πρὸς τὸν Πατέρα. Ita in Epistola Nestorii Conc. I. 4277. E. de Jesu nominibus, ἵνα τῶν ὀνομάτων τῶν φύσεων ἐκατέρων [f. ἐκατέρων] κοινῶν τινῶν σημεντικῶν προκειμένων. μὲν τὰ τῆς υἰότητος καὶ κυριότητος τέμνηται, postrema sic reddenda sunt, ne secantur ea, quæ ad filiationem et dominationem pertinent. Vetus interpretes: neque quod filiationis et proprietatis est, secantur. Et in loco Origenis Iu S. Matth. III. 475. B. ubi nunc legitur, σάρκα μὲν μαίνοσσι, κυριότητα δὲ ἀποδοῦναι, ὁμοίως δὲ βλαστημοῦσαι, scribendum κενόσθηται sunt enim ipsa verba Epistolæ S. Jud. v. 8. Quod neque Huetius in editione I. 233. C.

D nec novissimus editor ea quam dixi pagina inadvertentes, locum in Vulgata bene redditum traducendo inobscuaverunt. De reliquis significationibus vocis κυριότης vid. Schlessner. In N. Testament. I. 1269. B. (82) Adverbium ἀνεπισφαλῶς non est in Lexici Præter Leonem hic et superius 19 B. 26. B. 31. A. 31. B. occurrit apud S. Methodium Communium decem virginum 106. B. Ἀνεπισφαλῆς habet clarissimi nominis vir Schneiderus in Dictionario, s. Leo 16. D. (83) Hic vel deest verbum, ut in notula ad ora suspicatum sum, vel referendum est καὶ ὡς ἐκ ἄλλῳ ad κατὰ βούην αὐτῷ, ut expressi in versione. (84) Similiter Chalcondylas De rebus Turc. 84. A. εἶπε τὸ θεῖον τὸ πᾶν μάχα προσοῦντα καὶ ἐφοσημένα μαιῶν ὡς τὰ πολλὰ καὶ ἐμικρόντων.

ἰλωέως παῖδες Ὠτος καὶ Ἐφιάλτης, εἰς οὐρανοὺς ἄνα
 ἄνα τὸν μῦθον πειρώμενοι ἀνελθεῖν, καὶ Ναβουχο-
 ονόσορ ὁ Βαβυλωνίος, εἰκόνα στησάμενος ἑαυτοῦ,
 αἰ ὁ Φιλίππου Ἀλέξανδρος, Ἄμμωνος υἱὸς ἀξίων
 νομάζεσθαι. Εἰκότως οὖν τρεπτά καὶ παλίντροπα
 ἀθέστηκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα (85), οἷα δὴ
 αἰ τότε Ῥωμαῖοι συνέβαινον, ἀποβαλοῦσι μετὰ
 αἰκρὸν ἡγεμόνα τὸν ἑαυτῶν, οἷον οὐκ ἔσχεν ἄλλον ἢ
 Ῥωμαϊκὴν δυναστεία τὸ πρότερον. Εἰ γὰρ μὴ τῆ
 οὔτου ἀναιρήσει εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ τύχη τοῦτοις ἀπέτρεχεν, οὐδὲν, ἐνέδει, ἐπιδοῦντος ἐκείνου, μὴ τὰ
 ῥια πῆξασθαι τῆς σφῶν ἐπικρατείας πρὸς ἀνίσχοντα ἤλιον κατὰ τὴν Ἰνδικήν, καὶ αὐθις ἐπιδοῦμενον
 τρὸς αὐτὰ τῆς οἰκουμένης τὰ τέκματα. Ἀλλὰ γὰρ ἐπανακτεῖν τὸν λόγον, ὅθεν ἀπέκλινε τοῦ εἰρ-
 λοῦ.

δ. Οἱ μὲν δὴ Μυσοὶ χεῖρας ἰκέτιδας ἐφήπλου,
 ἱπαμῦναί σφισι δυσωποῦντες τὸν αὐτοκράτορα. Ἐν
 ῥ δὲ πρὸς τὴν ἐκστρατείαν διασκευάζετο, ἢ τῆς
 μεγάλης Ἀντιοχείας ἄλωσις (86) ἐπηγγέλλετο, ἄρτι
 κατὰ τὰς ἐκείνου ὑποθήκας ἀλοῦσα, ἃς δὴ τοῖς κατα-
 ἐπιφθεῖσι πρὸς αὐτοῦ εἰς τὸ ταύτην λεηλατεῖν
 στρατιώταις ἐπέσκηπτε. Λέγεται γὰρ, ὡς, ἐπειπερ
 ταῖς καθ' ἡμέραν καταδρομαῖς εἰς ἀμνηχανίαν καὶ
 σπάνιν τῶν ἀναγκαίων (87) ἐσχάτην συνηλαζόμετο,
 τὸν Πατρίκιον Πέτρον καὶ στρατοπεδάρχην, τομίαν
 μὲν ὄντα (88), ῥέκτην δὲ [P. 50] τῆν ἄλλως καὶ ῥω-
 μαλιώτατον, κατατρέχοντα Συρίαν, ἐκέισε μετὰ τῆς
 δυνάμεως ἀφικέσθαι, καὶ Μιχαὴλ ἐκείνον, ἐν τα-
 ξιάρχοις τελοῦντα, φῶ Βούρτζης ἐπάνωμυον, ἐπὶ κατα-
 σκοπῆν ἐπέμψαι τῆς πόλεως. Τὸν δὲ μετὰ καὶ
 ἄλλων λογάδων ἀγχοῦ ταύτης γενόμενον, τὸν ἐπιβα-
 τὸν ⁸⁰ τοῦ τεύχους περισκοπῆσαι, καὶ ὀπισθόρμητον
 ἀπαλλαγῆναι πρὸς τὸ στρατόπεδον, κλιμακᾶς τε
 ἀναλόγους τῷ ὕψει τῶν πύργων τεκτῆνασθαι· κἀν
 τοῖς ἀχθοφόροις ζώοις ταύτας ἐπιφορτίσασθαι, καὶ
 μετὰ λεγεῶνος γενναιοτάτων στρατιωτῶν ἤδη μέσων
 νυκτῶν τὸν τῆς Ἀντιοχείας περίβολον αὐθις κατα-
 λαθεῖν, ἥρεμά ⁸¹ τε ταύτας προσερεῖσαι τῷ τεύχει
 καὶ ἀνίεμαι διὰ τῶν κλιμακῶν· τοὺς δὲ φύλακας
 τῶν Ἀγαρηῶν, βαθεῖ τῷ ὕπνῳ καθεδόντας, τοῖς
 ξίφεσι διαχρήσασθαι. Ἐγχερατεῖς δὲ τῶν τευχῶν τὸν
 τρόπον τοῦτον Ῥωμαίους γεγενημένους καταθεῖναι
 τε τῶν πύργων, καὶ τετραχῶς τὸ ἄστυ πυρπολεῖν·
 Ἀντιοχεῖς δὲ, τῷ ἀπροσδοκῆτῳ καταπλαγέντας, εἰς
 οἰμωγὰς καὶ θρήνους τραπῆναι καὶ ἀμνηχανίαν δει-
 νὴν διενθυμομένους ὃ τι καὶ δρᾶσαιεν. Πῶς δὲ
 πρὸς ἀλκὴν ὀρμῆν διαλογιζομένων, καὶ ῥωμαλέως
 τοῖς ἐναντιοῖς συστάδην ἀντικαθίστασθαι, τῆς ἐν
 τηλαυγῶς ὑπαυγαζούσης, πρόεβασε τὴν ἐκείνων
 ὀρμῆν ὁ στρατοπεδάρχης Πέτρος, μετὰ τῆς δυνά-

vicissitudinisque plenæ sunt res mortalium, velut
 tunc quoque Romanis usu venit, cum post paulo
 principem ipsorum amitterent, qualem nunquam
 antea habuit Romanum imperium. Quod si hujus
 cæde non retro se tulisset eorum fortuna, nihil
 aberat, quin illo superstite fines ditionis versus
 orientem solem in India, versus obeuntem ad ipsos
 mundi fines constituerent. Verum reducenda est
 unde e contextu declinavit oratio.

4. In hunc modum Mœsi manus supplices pan-
 debant, obsecrantes imperatorem, ut sibi subven-
 niret. Qui dum se ad expeditionem comparat,
 Antiochiæ magnæ expugnatio nuntiata est, jam
 juxta mandata ipsius facta, quæ relictis a se ad
 eam vexandam militibus dederat. Dicitur enim,
 cum quotidianis decursionibus in augustiam ino-
 piamque rerum necessariarum ultimam compulsæ
 esset, Petrum patricium castrisque præfectum, qui,
 quamvis spado, strenuus tamen alioqui esset atque
 fortissimus, Syriam pervadentem, eo cum copiis
 pervenisse, Michaelēque illum ex tribunis, cui Bur-
 tzæ cognomen, ad explorandam urbem emisisse.
 Michaelē una cum aliis electis hominibus, ubi
 prius accessisset, ascensu muri inspecto in
 castra ⁸² reversum scalas altitudini turrium
 respondententes fabricasse; hisque in sarcinaria ju-
 menta impositis, cum legione fortissimorum mili-
 tum jam media nocte ad Antiochiæ mœnia iterum
 se contulisse, scalisque silentio ad muros positis
 per eas evasisse: excubitores Saracenorum, alto
 somno sepultos, gladiis confecisse. Ita Romanos
 murorum hoc modo potitos demisisse sese ex tur-
 ribus, oppidum ubique incendisse: Antiochenos,
 improvise malo conturbatos, ad gemitus, ejulatus,
 desperationem summam venisse, quævisisse, quid
 jam sibi esset agendum. Jam vero cum animo
 statuissent ad virtutem confugere, acriterque
 pede collato obsistere, ubi mane clarum sublū-
 xit, præcidit eorum impetum Petrus castro-
 rum præfectus, cum exercitu in urbem per por-
 tas se inferens, quas prius oppidum ingressi
 Romani illi aperuerant. Antiochenses, cum ad-
 versus tantas copias ne suspicere quidem pos-
 sent, abjectis armis ad preces supplices se con-

G. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁰ ἐπιβατον. Sic cod. ⁸¹ ἥρεμα. Sic cod. pro ἥρεμα.

(85) Conf. Agathias 109. A.

(86) Antiochia capta est (opinor) initio anni 969. Rationem temporum fortasse turbavit Cedrenus II. 657. A. qui attribuere videtur a. 967. Vide supra 214. D. 215. A. Quæ inde narrantur usque ad finem libri quinti, comprehenduntur eodem anno 969.

(87) Emenda Cedrenum II. 656. A. ἐπιλελοιπότην δὲ καὶ τῶν Ἀντιοχέων· scribeque τῶν ἀναγ-

καίων, ut jam conjecerat Xylander. Neque aliter Scylitza Historia ms. Legitur alibi quoque apud nostrum σπάνις τῶν ἀναγκαίων 39. C. et 106. B. ex Agathia 131. D. 158. D.

(88) Cedrenus II. 656. C. Πέτρον ἕνα τῶν ἐαυτοῦ εὐνόχων δοῦλον ὑπάρχοντα. Ubi δοῦλον ut antecedentis vocis glossam ejiciendam arbitror: certe non legitur in Scylitza ms.

inrupta in cella tenebrosa prope ipsam colloca-
vit. Quotquam vero eorum conspiratio, conceptu in
nostra facta, calamitatem et truculentum scelus
parturiens, atrocem impietatem jam erat prolatura,
iterum inter se ex more convenientes Nicephorum
Imperatorem de imperio detrudere statuerunt. Ita
Joannes domo egressus Michaellem cognomento Bur-
taan et Leonem Pediasimum introcat: clausa
cella cum his Nicephori Augusti eodem machinatur.
Agebatur tunc mensis Decembris dies decimus.
●● Vespera fertur sub tempus precum clericus
quidam ex aula palatina libellum porrexisse impe-
ratori, quo in libello scripta erant hæc: « Notum
sit tibi, domine, mortem parari tibi hac nocte
atrocem. Quod autem vera sunt hæc, jube gynae-
ceum inspicitur, in quo homines armati depren-
henduntur, qui effecturi sunt tuam eadem.» Lecto
libello imperator Michaellem, cubiculi præfectum,
inquisitionem diligentem horum virorum facere
jussit: is vero, sive Augustam veritus, sive tardi-
tate usus, vel etiam sinisteritate prætergressus,
cellam, in qua percussorum manus consererat,
inexplorata reliquit. Ubi jam nox supervenit,
Augusta, ut consueverat, ad imperatorem intru-
vit, ac sermonem orsa de sponsis, quæ ex Marsia
mundo venerant, « Vado, » inquit « cultum harum
curatura; posthæc revertar ad te: at, sedes, sine
apertum cubiculum, ne sit clausum in præsentem;
quando reverebo, tum ego claudam.» Hæc ad eum
fata it foras. Imperator per totam noctem vigilans
consuetas preces ad Numen sublimè missas, inque
meditatione sacrarum voluminum est versatus.
Ubi vero somnium natura postulavit, pro veneran-
dis imaginibus divinitus formæ Christi, itemque

A ἄνδρας ῥωμαίους καὶ νεανικοὺς τὰ κοίτην
διαλειμμάτων πρὸς αὐτὸν ἑξέπεμψεν, οὓς ἐπι-
χομίηνη ἐκ οἰκίσκου σκοταίφ καθ' αὐτὴν παρεόληπ:
Ἐταὶ δὲ πόνον ἢ τούτων ἐπι κακῶν συλλαβούσασ:
φωνία καὶ δεινὴν ἀδικίαν ἀδίδασας, τὴν κοί-
την ἀνομίαν ἡπάγειτο, συνελθόντες αὐθις ἐ-
λοικε κατὰ τὸ σύνθηρες, τὸν αυτοκράτορα Νικί-
της ἀρχῆς κατασπάσαι διεγύωσαν. Ἐκεί-
της ἑστίας ὁ Ἰωάννης ἀπαλλαγεί, Μιχαήλ τε, ὁ
λοῦμνον Βούρτζην, καὶ Λέοντα τὸν Πεδιά-
σιακάσιος καὶ τὸ δουμάτιον κλείσας, τὴν πό-
κράτορος Νικηφόρου μετ' αὐτῶν ἐγκαταλείπει-
ρεσιν. Μῆν ἐρεῖταιται τότε Δεκέμβριος, ἐκ
ἐλευσίαν ἡμέραν. Λέγεται δὲ κατὰ τὴν ἑ-
καρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμερησίας κληρονομήσα-
βασιλείου αὐτῆς λιβέλλον ἀναδοῦσιν τῷ βασι-
ῖ τούτῳ ἐγγράκτο: « Γνωστὸν ἔστω σοι, ἡ-
ως ὁ δαυθός σοι τούτῳ τῇ νυκτὶ ἐγκαταλείπει
τὸς. Οὗτι δὲ ἀληθὴ τούτα, ἡ γυναικωνίτιον ἑ-
θῆως, ἐν ἡ ἄνδρες ἑταλοὶ καταπρόθησαν, ἡ
τὴν μελλόντες ἀποκολλήσαι σπαγῆν. » Τῷ τού-
βέλλων ὁ βασιλεὺς ἀπαγῆκ. Μιχαήλ τῷ τούτῳ
κατὰ γρηθῆ ἔρωσαν ἀκριβῆ τῶν ἀνδρῶν τούτων
ρομαίκοιτο ὁ δὲ, εἴπε τὴν ἄγνωστον πα-
θησί, εἴπε μελλόντες γυρεύμενος, ἡ ἐκ φοβί-
κακοχρῆσις, κατέπε τὸ δουμάτιον, ἐν ᾗ ἐ-
στανον τῶν ἑξ ἑλπίων 96 καθῆστα τὸς τῶ
δαυθῆσαι. Ἡδὲ δὲ τῆς νυκτὸς ἐπαφθῆσαι ἐπι-
εἴτησαν ἡ βασιλεὺς τῶς τὸν ἀνομίαν ἐκ
τακοίτη, ἀνομίς ἔδει κατὰ τῶν ἐκ ἡμέρας
ἐπὶ σπασσω τῶν τῶν. Ἄπειρα τῆς οὐκ ἐ-
κ τῶν αὐτῶν ἐπισησίαι, ἔπειτα δὲ τῶν οὐκ
κατὰ ἀλλὰ γρηθῆσιος ἡ ἐκ τῶν τῶν τῶ τῶν
κατὰ τῶν αὐτῶν τῶ τῶν τῶ τῶν τῶ τῶ

C. R. RASH ANNOTATIONES.

Ἔπ. αὐτῶν Leg. αὐτῶν. Ἔπ. αὐτῶν τῶν. Part. αὐτῶν τῶν αὐτῶν τῶν.

nom II ad A. ...

... κατὰ τῶν αὐτῶν ...

:δύτον κλεισω λοιπόν» Ταῦτα προσειπούσα ἐκείθεν ἔξῃ· Ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὅλης μὲν τῆς φυλακῆς τῆς κυκτὸς τὰς συνήθεις εὐχὰς ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν διεσχόλαζεν. Ἐπει δὲ τὸν ὕπνον ἡ φύσις ἀπῆται, πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκόνων τῆς τε θεανδρικῆς τοῦ Χριστοῦ μορφῆς, καὶ τῆς Θεομήτορος, καὶ τοῦ θείου Προδρόμου καὶ κήρυκος, παρὰ τὸ παρδάλειον δέβρος καὶ τὸν κυκκοβαφῆ πῖλον, ἐπ' ἑδάφους διανεπαύετο.

ζ. Οἱ δὲ πρὸς τῆς Αὐγούστης ὑποδεχόντες ὑπῆρται τοῦ Ἰωάννου, τοῦ δωματίου ξιφῆρεις ἐκπη- ἰήσαντες, τὴν ἐκείνου ἄφιξιν προσεδέχοντα ⁹³, περὶ τὰ ὑπαιθρα τῶν βασιλείων ὑπερήμων κατασκοπούμε- νοι. Ἡἔμπτην τῆς κυκτὸς ὥραν ὁ γνῶμων ἤδη κατ- πηγγέλλετο· δριμυτιὰ δὲ τις βορέου αὔρα τὸ τοῦ ἀέρος πείχε κατάστυμα, καὶ χιῶν ἐγείτο πολλή· καὶ ὁ Ἰωάννης ἀφίκετο ⁹⁴ μετὰ τῶν συνωμοτῶν, ἐπὶ ἑμβου τὸν αἰγιαλὸν παραπλεύων, καὶ τῆς ἡπείρου :ροσεπιδαίων (97), ἴνα ὁ λίθινος λέων τὸν ταῦρον **B** ὡγαρεῖ (Βουκολέοντα τὸν τοπον κέκληκεν ἡ συνήθεια). ε τοῖς ἄνωθεν ἐπὶ τῶν ὑπαίφρων προκύπτουσιν πρῆταις συρίτταις ἐπεγίνωσκετο. Τοιοῦτον γὰρ οἷς παλαμναίοις ἐδέδοτο σύνθημα. Κόφινον οὖν αλωδίοις ἐξηρητημένον χαλάσαντες ἄνωθεν, καθ' ἡνα τοὺς συνωμότας πρότερον ἅπαντας ἀνιμήσαντο, ἴπειτα δὲ καὶ τὸν Ἰωάννην αὐτόν. Ἀνελθόντες οὖν εαρὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην ὑπόνοιαν, καὶ τὰ ξίφη ῤυμνώσαντες, εἰς τὸν βασιλικὸν εἰσελεύοντο θάλα- ριον καὶ τὴν κλίνην κατειληφότες, καὶ ταύτην εὐ- ρόντες κενὴν καὶ μὴ τινα ἐν αὐτῇ διαναπαύμενον, πεπήγυσαν ἀπὸ τοῦ δέους, καὶ κατακρημνίζουσιν εἰς τοὺς ἐπειρωτῶν πρὸς θάλασσαν. Ἄλλ' ἀνδράριόν τε τῶν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος Ἰταμῶν, αὐτῶν ἡγῆ- ἰάμενον, ὑποδεικνύει τὸν βασιλέα καθεύδοντα, ὃν ὄκλῳ περιστάντες ἐνυττον τοῖς ποσὶν ἐνζυλλόμε- **C** οἱ ⁹⁵. Διυπνισθέντα δὲ τοῦτον καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπ' γκῶνος ἐρείσαντα, ξίφει βιαίως παῖει Λέων ὁ Βα- ἰάντης ὀνομαζόμενος. Ὁ δὲ περιαληγῆσας τῷ τραύ- ἰατι (μέχρι ⁹⁶ τῆς ὀφρύος καὶ τῆς βλεφαρίδος ⁹⁷ τὸ ἶφος καθίκετο, ἀπαράβαν μὲν τὸ ὄστυον, μὴ πλῆξαν ἔ τὸν ἐγκέφαλον), « Θεοτόκε, βοήθει, » ἐκέκραγε γε- ἰωνοτέρῃ φωνῇ ἑρρέϊτο δὲ πανταγῶθεν τῷ αἵματι αὶ κατεφοινίσσετο. Ὁ ἰδὲ Ἰωάννης, ἐπὶ τῆς βασιλι- ῆς καθίσας στρωμνῆς, ἔλκυσιν ὡς αὐτόν τὸν βασι- ἰέα παρεκλεύσατο· Ὁν ἔλκυσθέντα, ὀκλάζοντά τε αὶ ἐπὶ τὸ ἑδάφος διαδρέοντα (οὐδὲ γὰρ οἶδός τε ἦν

A Deiparæ et divini Præcursoris atque præconis, humi, super pelle pantherina et coactili coccino, quieti se tradidit.

§ 7. Inter hæc Joannis administri, quos Augusta receperat, e cella cum gladiis emersi adventum ejus præstolabantur, e solaris fastigiorum palatii speculantes. Jamque quintam noctis horam gnomou indicabat; gelida aquilonis aura regiones perflabat aerias, nix autem delabebatur plurima: cum Joannes advenit cum conjuratis, in navicula littus legens, atque ubi leo lapideus taurum capit (Bucoleonem locum vocant vulgo), in terram exit: **B** estque ab adjutoribus, superne e solario intentis, sibilo agnitus. Ejusmodi enim impiis datum erat signum. Proinde sporta per restes alligatas desuperne demissa, primo conjuratos omnes sigillatim attraxerunt, deinde ipsum quoque Joannem. Ita cum præter omnem opinionem humanam evasis- sent, destrictis gladiis irrumpunt in imperatoris cubiculum, lectumque invadunt: quem cum ina- nem invenissent, neque quemquam in eo quiescen- tem, obruierunt pavore, seseque præcipitare in mare conati sunt. Verum homuncio aliquis de scurris e gynæceo, qui eos duxerat, submonstrat iis imperatorem dormientem: quem in orbe circumstantes pedibus feriunt, supraque eum insiliunt. Excitatum ex somno et caput cubito sustinentem Leo, nomine Balantes, vehementer gladio percutit. **C** Percitus dolore **SS** vulneris (nam usque ad supercilia et palpebras gladius penetraverat, osque resciderat, illæso tamen cerebro), clamabat elata voce, « Deipara, juva: » diffluens undique sanguine et cruentus. At Joannes, qui in augusto lecto conederat, trahi ad se imperatorem jussit. Raptum, cum solutis membris ad solum collaberetur (nec enim genu niti poterat, insigni ejus robore plaga gladii fracto), interrogat cum minis, et: « Dic mihi, » inquit, « stolidè et invidè tyranne, annon per me ascendisti ad principatum Romanum? Non per me hoc tantum imperium suscepisti? Qui igi-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁹³ προσεδέχτο cod. ⁹⁴ ἀφίκετο Cod. plusquamperfecto, ἀφίκετο, ut infra 69. **B.** ⁹⁵ ἐναλλόμενον cod. Fort. μέχρι γάρ. ⁹⁷ βλεφαρίδος] φλεβαρίδος cod.

(97) Verbum προσεπιδαίων (quod non est in exicis) Leo modo cum genitivo construit, velut hic **B** E. et 97. D. modo cum dativo, ut 6. B. 42. C. odem casu est apud Theophylactum Orat. de incta Cruce 398. C. προσεπιδαίων τῇ γῇ. Usur- atur etiam a Philone De temulentia 197. E. καὶ προσεπιδαίνειν ἠξίωσεν, ubi exponitur *prævaricari*. llerius decompositi, προσεπιδαίνω, secundam guratamque significationem. *insulto, irrideo*, æque i novissimis optimisque Lexicis video præter- issam. Quamquam non desint hujus usus aucto- tates idoneæ. S. Joan. Chrysostomus Orat. 11. i Lazar. V. 241. 28 μὴ προσεπιδαίνωμεν αὐτοῦ

ταῖς συμφοραῖς. Olympiodorus Catena in beat. Job 329. C. κατὰ πρόσωπον λοιδορεῖτέ με, καὶ προσ- ἐπιδαίνετε μοι. Quæ loca, aut similia, Hesychio obversata sunt. cum I. 1044. B. Προσεπιδαίνειν interpretatus est ἐπιτωθάζει, ἐπιγελά. Verbum ἐπιδαίνω simili sensu usurpatur, ut duo loca ex multis nominem, in Epist. nomine concil Nicæen. scripta, apud Socrat. Hist. Eccles. 28. A. item a Cedreno II. 670. D. ἐπιδαίνω, idem significante, copiosus J. Tobias Krebsius in Decretis Romano- rum pro Judæis factis 23. B., demonstrans, omnia fere veniendi verba cum ἐπὶ. adjuncto casu per- sonæ, notionem hostilis invasionis habere.

tur, ejusmodi beneficium immemor, invidia et furore abreptus, non dubitasti exercituum praefecturam abrogare mihi, optime de te merito? Sed amandasti me, ut languerem in agro cum rusticis, tanquam aliquis infamium exsul, vir fortis adeo, et strenuus plusquam tu; quem adversariorum verentur castra, et cujus ex manibus non est qui nunc te liberet. Sed tamen dic, ad haec si qua excusationis ratio tibi relicta est.

ἀγρούς σχολάζειν διαφῆλας μετὰ τῶν γεωργῶν, ὡσεὶ τινα ἄτιμον μετανάστην (98), ἄνδρα γε οὕτω, καὶ νεανικὸν ὑπὲρ σέ. ὃν τὰ τῶν ἐναντίων φρίττει στρατόπεδα, καὶ οὐ τῶν χειρῶν οὐκ ὄστις σε ῥύσεται νῦν. Εἰπέ τοίνυν, εἴ τις σοι πρὸς ταῦτα δικαιολογία ὑπολείπεται.

8. Imperator autem, animo jam deficiens, auxiliatore destitutus, Deiparæ invocabat opam. Tum Joannes invadens barbam crudeliter vellicavit, conjuratique gladiatorum capulis genas ejus dire atque inhumaniter tundebant, 89 ut dentes concussi loculamentis eliderentur. Denique, cum saturati essent ejus cruciatibus, pectus Joannes pede percutit, alte vibrato gladio calvariam ejus mediam disjiciens, itemque reliquos ferire jubet miserum. Ita sævum in modum gladiis illum confecerunt, atque aliquis, per dorsum acuphium adigens; penitus eum ad pectus usque transjecit. Id telum ex ferro est, prælongum, rostro ardeæ plane simile: nisi tamen a rostri forma hoc differt, quod id rectum natura avi tribuit, illud in flexum modicum leviter porrigitur, et acuminatam plane cuspidem protendit. Ejusmodi Nicephorus imperator invenit vitæ exitum, cum omnino annos vitæ complexisset septem et quinquaginta, imperio præfuisset duntaxat annos sex, menses quatuor: vir omnibus suæ ætatis hominibus et virtute et corporis firmi-

ἐπὶ γόνυ ἀνίστασθαι, καταβληθείσης [P. 56] αὐτῆς γιγαντώδους ἰσχύος τῆ τοῦ ξίφους ἐπιδηρώτα τούτων μετὰ ἀπειλῶν, καὶ, α Ἀέγε μοι, τι μόνεσάτε σὺ καὶ βίασκανε τύραννε, οὐ δὲ ἐμοὶ Ῥωμαϊκῆς ἡγεμονίας ἐπέδης, καὶ τῶν τοιαύτων δυναστεῖαν ἀνείληπας; Πῶς ὄν, τῆς τοιαύτης ἐργασίας εὐεργεσίας, καὶ φθόνῳ καὶ μανίᾳ οὐστρηθήεις 98, τῆς τῶν στρατευμάτων καθαρῆσαι τὸν σὸν εὐεργετὴν ἐμὲ οὐκ ἐνάρκησας; Ἄλλοι

ἦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς, λειποθυμῶν φῶτι καὶ μὴ τὸν αὐτῷ ἐπαμύνοντα, τὴν θεοτόκον ἐκάλεσε ἱερόν. Ἰωάννης δὲ τὸν πάγιονα τούτου ὄρασε ἀνηλεῶς ἐτίλλε, καὶ οἱ συνωμόταί τας λάβας ξιφῶν τὰς αὐτοῦ σιαγῶνας ὡμῶς καὶ ἀφιλοκλεῖ ἐνυκτον, ὡς διασαλευσαί τε τοὺς ὀδόντας καὶ περικηῆσαι αὐτοὺς τοῦ φανώματος. Ἐπεὶ δὲ παρεῖς ἦσαν τοῦτον ποινηματούμενοι, κατὰ τῶν πῶν ὁ Ἰωάννης παίει ποδὶ, τό τε ξίφος ἔπειτα κατὰ μέσον διήλασε τοῦ κρανίου, πλήττειν τὴν κεφαλήν καὶ τοῖς ἄλλοις ἐγκλεισάμενος. Οἱ δὲ καμπήσαντες τοῦτον ἀνηλεῶς, καὶ τις ἀκουσίῳ τὸ μετὰ αὐτοῦ πλήξας διαμπερὲς ἐπὶ τὰ στέφνα διήλασε, δὲ τοιοῦτον ὄπλον σιδήρειον ἐπίμηκες πέφυκε, ἰσχυροῦ βάρους προστοιχὸς ἀτεχνῶς (99)· παρὰ τὸν δὲ διαλλάττει τοῦ βάρους κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν, παρ' ἄσων ἐκεῖν μὲν ἰσχυρὸς ἀνέρωσε τῷ πτητῷ, τὸ δὲ εἰς καμπὴν ἤρρισε καὶ ἐκτείνεται, ὄρεϊαν ἐπιεκῶς προβαλλόμενος ἀκμήν. Τοιαύτην μὲν δὴ Νικηφόρος ὁ ἑσπέρων τῆν τοῦ βίου εὐρε καταστροφὴν (1), παρὰ τὸν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

98 οἰκτηρηλαθείς cod.

(98) Ex Homero Iliad. Iliad. I. 644. II. 59.

(99) Ἐρωδιὸν ardeam esse notum est. Aristoteles Historia animal. I. 903. B. Eodem nomine denotatur avis fabulosa, de qua mira refert Pseudohieronymus Breviar. in Psalter. 394. B. in psalm. ciii. majorem esse omnibus volatilibus, aquilamque vincere et comedere. Ab hoc diversus est erodio erodionis, S. Hieronym. Commentar. in Zachariam III. 1732. E. Totum Leonis locum exscripsit (tametsi paulo minus accurate) Ducangius in Glossar. Addend. 11. A.

(1) In Chronico ms. Joannis Scylitzæ hic legitur quædam a Cedreno omissa, verbisque ejus ἐνδον τοῦ παλατιοῦ κατεργασθείς II. 663. D. subjungenda, de sepultura et specie Nicephori Phocæ, quæ Scylitzæ ex Leone 55. D. 29. D. 30. A. pene ad verbum exscripsit. Deinceps sequuntur hæc: Ἐν δὲ τῇ σορῷ αὐτοῦ [Nicephori Phocæ] ὁ Μαλιτηνῆς μητροπολίτης Ἰωάννης ταῦτα ἐπέγραψε (α).

Τὸν ἀνδράσι πρὶν καὶ τομιώτερον ξίφους, Πάρεργον οὗτος καὶ γυναϊκὸς καὶ ξίφους, Ὅς τῷ κράτει πρὶν γῆς ὄλης εἶχε κράτος, Ὅσπερ μικρὸς γῆς μικρὸν φηκῆσε μέρος, Τὸν πρὶν δεδαστόν, ὡς δοκῶ, καὶ θηρίοις.

Ἄνελεν ἡ αὐγκοίτος, ἐν δοκοῦν μέλος. Ὁ μὴ δὲ νυξὶ μικρὸν ὑπνώττειν θέλων Ἐν τῷ τάφῳ νῦν μακρὸν ὑπνώττει χρόνον, θέαμα πικρὸν Ἄλλ' ἀνάστα νῦν, ἀναξ. Καὶ τόπτε πεζοῦς, ἱπποτάς, τοξοκράτας, Τὸ σὸν στρατεύμα, τὰς φίλαγγας, τοὺς λόγους Ὁρμῆ καὶ ἡμῶν Ῥωσικῆ πανοπλία, Σκυθῶν ἔθνη σφύζουσιν εἰς φανουργίας Λεηλατοῦσι πᾶν ἔθνος τὴν σὴν πόλιν, Οὐδ' ἐπτόει πρὶν καὶ γεγραμμένοι τύπος Πρὸ τῶν πυλῶν σὸς ἐν πόλει Βυζαντίου. Ναί, μὴ παρόψει ταῦτα ῥίψον τὸν λίθον, Τὸν σε κρατοῦντα, καὶ λίθισ τὰ θηρία, Τὰ τῶν ἐθνῶν, δίωκε· ὁδὸς δὲ καὶ πέτρας Στηριγμὸν ἡμῖν, ἀρραγεσάτην βᾶσιν. Εἰ δ' οὐ προκῦψαι τοῦ τάφου μικρὸν θέλεις, Κᾶν ῥῆξον ἐκ γῆς ἔθνεσι σωτῆρὸν μόνην Ἰσως σκορπίση ταύτη καὶ τρέψει μόνην. Εἰ δ' οὐδὲ τούτο, τῷ τάφῳ τῷ σῷ δέχου Σύμπαντας ἡμᾶς ὁ νεκρὸς γὰρ ἀρέσση Σώζειν τὰ πλήθη τῶν ὄλων χριστωνύμων, Ὡ, πλὴν γυναϊκὸς, τὰ δὲ ἄλλα Νικηφόρος.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω συντίθεται. Sequentiis Ἰωάννης δὲ ὁ Τζιμισκῆς, τὰς τῆς Ῥωμαίων κ. τ. λ.

(α) Cod. Coisl. N°. 136, fol. 101 verso.

ἤς ζωῆς χρόνον πενήκοντα καὶ ἐπὶ ἑτῆ διαβίου, ἅ τε καὶ μόνους ἐνικυτὸς πρὸς μῆσι τέσσαρασι τὴν ἤς βασιλείας ἰθὺνας ἀρχὴν ἀνὴρ ἀνδραῖς καὶ σώματος βώμη πᾶσιν ἀδριτίως ὑπερβαίνων τὴν κατ' ὑτὸν γενεάν, ἐμπειρότατός τε καὶ δραστηκώτατος ἂ πολέμια, καὶ πρὸς πᾶσαν ἰδέαν πόνων ἀνένδοτος, καὶ σώματος ἀμείλικτος καὶ ἀκολάκευτος ἡδοναῖς· ἐγαλόφρων τε καὶ μεγαλοφυῆς τὰ πολιτικά, ἐννοιώτατα δικάζων, καὶ νομοθετῶν ἀσφαλῶς, καὶ μη- ἐνὸς τῶν ἐν τούτοις κατατριβέντων ἡττώμενος· ἐν ἑ ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς πανύχοις πρὸς θεὸν στάσειν ἀκαμπτός τε καὶ ἀδαμάντινος, ἀμετεώριστον ἐν κίς ὀμυφδίαις τὸν νεῦν συντηρῶν, καὶ πρὸς τὰ μά- ρια μηδὲλως βεμβόμενος. [P. 55] Ἐλάττωμα δὲ οὗτο προσήπτον οἱ πολλοὶ τῷ ἀνδρὶ, ὅτι τε ἀπαρεγ- εῖρητον ἐβούλετο πρὸς ἀπάντων συντηρεῖσθαι τὴν ρετήν, καὶ μὴ παραχαράττεσθαι τὴν τοῦ δικαίου κριθείαν. Διὸ καὶ ἀπαραίτητος ἦν εἰς τὴν τούτων ἐδίκησιν, καὶ τοῖς ὀλισθαίνουσιν ἀδυσώπητος καὶ ορτικὸς ἐδόκει, καὶ ἐπαχθὴς τοῖς ἀδιάφορον ἀντλεῖν ἂν βίον ἐθέλουσιν. Ἐγὼ δὲ φημι, ὡς εἰ μὴ τις κατὰ οὖν φερομένοις ⁹⁹ τοῖς πράγμασι βάσκανος νεμυση- ασα τύχη τὸν ἀνδρα τοῦτον ταχὺ τοῦ βίου ἀπήγαγε, ἐγίστην ἂν ἡ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονία καὶ οἶαν οὐκ ἄλλοτε εὐκλειαν ἀπηνέγκατο. Ἀλλὰ γὰρ ἡ πρόνοια, οὐσα φρονήματα, κολούει τε καὶ περιστέλλει καὶ εἰς τὸ μὴδὲν συνωθεῖ, οἷς οἶδεν ἀνεφίκτοις κριμασι πρὸς τὸ συμφέρον τὸ τοῦ βίου πορθμεῖον εὐθύνουσα.

θ. Ὁ δὲ γε Ἰωάννης, ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον θεοστυγὲς ἀνόστιον μῦθος εἰργάσατο, ἐπὶ τὸν λαμπρὸν οἶκον ἤς βασιλικῆς ἐστίας παρελθὼν (Χρυσωτρίκλινον τὸν ἰόνον κατονομάζουσι), τὸ τε πέδιλον τὸ ἐρυθρὸν τοῖς τοσὶν ἐνηρμόσατο, καὶ παρὰ τὸν θρόνον κεκάθικε ἂν βασιλικὸν, καὶ περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων φρόντιζεν, ὅπως τούτων ἐγκρατής τε γένοιτο, καὶ κἢ τις αὐτῷ διαστασιάσοι τῶν ἐξ αἵματος προσηκόν- των τῷ αὐτοκράτορι. Οἱ δὲ τοῦ Νικηφόρου ὑπασπι- ται, ὅπερ ποτε τὴν ἀναίρεσιν τούτου ἐνωτισθέντες, ὄρμησαν ἐπαρῶναι αὐτῷ, ὀποποπέζοντες, ἐν τοῖς ἴουσιν ἔτι περιεῖναι τὸν ἀνδρα, καὶ τὰς σιδηρέας πύλας ἰ παντὶ σθένει ἀναμοχλεύειν ἐπειρώωντο. Ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης τὴν κεφαλὴν ἐνεχθῆναι τοῦ Νικηφόρου ἐνεκελεύσατο, καὶ ταύτην ὑποδειχθῆναι διὰ τρυμα- λίας τοῖς ἐκείνου σωματοφύλαξι. Παρελθὼν δὲ τις, Ἀτρυποθεόδωρος καλούμενος, ἐξέτεμέ τε τὴν κεφα- λὴν, καὶ τοῖς στασιάζουσιν ὑπεδείκνυεν. Οἱ δὲ, τὸ ἀλλόκοτον καὶ ἀπιστον ἀθήσαντες θάμα, τὰ τε ἔψη τῶν χειρῶν μεθήκαν, καὶ παλινωδῖαν ἦσαν (2), καὶ τὸν Ἰωάννην αὐτοκράτορα Ῥωμαίων ὁμοφώνως ἐκήρυττον. Ὁ δὲ τοῦ Νικηφόρου νεκρὸς κατὰ τὸ

tate sine controversia antecellens, summa in bellis cum Peritia tum alacritate, ad omne genus laborum obdurans, voluptatibus corporis incorruptus et indelectatus; liberalis præterea et magnificus in administratione civili, iudex justissimus, legislator firmus, neque ulli eorum, qui his in rebus versati sunt, postponendus. In precibus autem pernoctibusque ante Numen stationibus severus erat atque adamantinus, inturbatum in canticis mentem servans, ad vanitates haudquaquam delabentem. Nihilominus hoc vitium exprobrabant in illo vulgo, quod ab omnibus incorruptam ⁹⁹ virtutem coli, neque omnino a summa æquitate recedi vellet. Quocirca inexorabilis erat in vindicando, delinquentibusque durus videbatur atque gravis, molestusque illis, qui liberio rem vitam agere cupiebant. Ego vero dico, nisi rebus sic secundo cursu fluentibus per invidiam indignata fortuna hunc virum citius e vita sustulisset, maximum splendorem res Romana, et qualem nunquam alias, obtinuisset. Sed Providentia, duros atque elatos hominum animos male osa, frangit comminuitque eos ad nihilumque redigit incomprehensibilibus, quæ novit, iudiciis ad commoda nostra cymbam vitæ dirigens.

τὰ σκληρὰ καὶ ὑπέραυχα τῶν ἀνθρώπων ἀποστου- τὸ μὴδὲν συνωθεῖ, οἷς οἶδεν ἀνεφίκτοις κριμασι

9. Joannes, patrato ejusmodi Numini exoso atque impio facinore, magnificum œcon palatii ingressus (Chrysotriclinium id conclave vocant), calceamenta rubra pedibus aptavit, in solioque sedens imperatorio ad summam rerum animum convertit, quo pacto ea potiretur, seditionemque eorum præveniret, qui imperatorem cognatione attingebant. Inter hæc Nicephori protectores, fato ejus tardius cognito, ad opem ferendam proruperunt, quod superstitem etiam nunc esse eum suspicabantur, omnique vi emoliri ferreas conati portas sunt. Tum Joannes caput Nicephori proferri, perque ⁹⁹ foramen protectoribus ostendi jussit. Ita accedens aliquis, Atzyphotheodorus nomine, id præcidit, et tumultantibus exhibet. Qui objecta immani atque inopinata specie gladios emisserunt de manibus, et mutata jam voce Joannem imperatorem Romanorum una consensione renuntiaverunt. In nive autem sub divo jacuit Nicephori corpus toto eo die, qui dies erat undecimus Decembris, Sabbato: donec illi ad multum vesperum Joannes justa solvi jussit. Ita in loculo ligneo raptim facto ut unus de

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁹⁹ φερόμενος cod. ἰ σιδηρέας πύλας. Ex Homero, ut puto, Iliad. θ. 15. ἔνθα σιδηρεῖαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.

denuo in historiam recepit Cedrenus II. 663 D. Omisit autem senariolos Joannis Melitenensis, sive quod paulo longiores ei (vere ne etiam lectori) viderentur, sive quod ludus potius ingenii quam vera arcæ inscriptio. Certe Joannes Melitenensis,

si is est de quo Leguien Orient. Christ. I. 445. C. vixit circa a. 1027, plus quinquaginta annis post Nicephorum in arcam conditum.

(2) Agathias 89. B.

multis compositus, media nocte clam in sanctum Apostolorum templum elatus est, in sepulcroque illo, ubi divini hymnisque celebrati Constantini corpus jacet, in una ex imperatoris arcis conditus. At enim post nefariam cædem ab his devotis capitibus patratam non obdormivit justitia, verum vindicta assecuta omnes posthac est: adeo ut quicunque manum ad occisionem illius præbuerunt, ii omnes bonis publicatis ad summam indigentiam redacti exitiales exitus habuerint. Verum de rebus gestis Nicephori imperatoris, deque vita et fato ejus, satis abundanter, ut arbitror, demonstratum est. Nam extra modum commorari atque dilatare orationem hoc in loco, hominum opinor, nimis curiosorum esset vitium, qui, finem transeuntes scribendi, ne minima quidem relinqui vellent inexplorata. Tempus igitur jam mihi videtur, 92 narratione de illo et actionibus illius coarctata, de rebus gestis Joannis, cognomento qui Tzimiscus perhibebatur (hæc linguæ Armeniæ appellatio græce conversa muzacitzen valet: id autem, quia erat statura brevissimus, cognomen invenit), pro facultate dicere, ut res scitu utiles et memoria dignæ oblivionis voraginis ne submergantur.

(τοῦτο δὲ τὸ τῆς Ἀρμενίων διαλέκτου πρόσρημα, ὃν, εἰς τὴν Ἑλλάδα μεθερμηνευόμενον μουζακίτην, δηλοῖ (3)· βραχυτάτος γὰρ τὴν ἡλικίαν τελῶν ἐπωνυμίαν ταύτην ἐκτήσατο), κατὰ τὸ ἐνὸν ἐξείκηθ, ἢ ἂν μὴ λήθης βυθοῖς παραβρύχῃ ἔργα βιωφελῆ καὶ μνήμησιν ἐπέξια.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(3) H. e. *pusillum*: vid. Ducang. Glossar. II. 1570. B. Sed hanc etymologiam nominis Tzimiscus prorsus improbat vir doctissimus Curbied, in schola regia speciali linguarum Orientalium hodiernarum cathedræ Armeniacæ decus et ornamentum. Esse nimirum in Armenia Majore urbem Tschemischgaizag (vid. quoq. *Détails sur la première expéd. des Chrétiens dans la Palestine, traduits de l'arménien en français par F. Martin. Magasin Encyclop. Septembr. 1811. p. 38*): id nomen significare *socum splendentem* s. *purpureum*, quo calceentur mulieres per Orientem. Inde oriundum Tzimiscem: ejusque nomen Armeniacæ

ὑπαίθρον ἐπὶ τῆς χιόνας πανημέριος ἔκειτο· ἐνταῦθα τὴν τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς ἡμέρα, Σαββάτω· ὃν ἐσπέραν βαθεῖαν τῇ ὁσίᾳ παραπεμφθῆνα: ὁ Ἰωάννης προσέταξε 2. Θήκη οὖν σχεδιασθεῖσα ξυλίσ, ἢ εἴσχε περιστέλλαντες, μέσον τῶν νυκτῶν λαβρὸν εἰς τὸν θεῖον τῶν ἀποστόλων σηκὸν ἐξεκόμισαν καὶ κατὰ τὸ ἡρῶον, ἔνθα τὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἀσπασίου Κωνσταντίνου σῶμα κατέκειται, ἐν μετῇ τῶν βυθολικῶν σορῶν ἐκθήδυσαν· Ἄλλὰ γὰρ οὐκ ἐπέπευξεν 3 ἡ δίκη τῇ μαιφονίᾳ τῶν ἀλαστόρων ἐκ ἀνδροῶν, [P. 56] μετήλθε δὲ πάντας ποινηλατικὰ μετέπειτα, καὶ δημευθέντες, κατὰ τὰ ἔσχατα πειτεύσαντες, κακοὶ κακῶς τοῦ ζῆν ἀπηλλάγησαν, ἢ τῆς ἐκείνου σφαγῆς αὐτόχειρες ἐξεγένοντο. Ἄποχρώντως γὰρ εἰρησθαί μοι δοκεῖ περὶ τῶν πραγμάτων τῷ αὐτοκράτορι Νικηφόρῳ, καὶ τῆς τοῦ βιοτῆς καὶ καταστροφῆς. Τὸ δὲ πέρα τοῦ βίου κατὰ τὸν λόγον καὶ κατατείναν τὸ πολυπραγμόνουν ἡγοῦμαι τὸ πάθος καὶ τῆς πρᾶξις ὑπερβαίνοντων τὸ πλῆσμιον, οἷς μηδὲ τὸ τυχεῖται ἀνεξερευνήτων. Δέον οὖν εἶναι μοι καὶ ταύτην τὴν περὶ ἐκείνου καὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων διήγησιν περιστέλλαντα, καὶ περὶ τῶν τῷ Ἰωάννῳ προχθέντων, ὅς κατ' ἐπίκλησιν Τζιμισκῆς ἐκείνου

πραγμάτων τῷ αὐτοκράτορι Νικηφόρῳ, καὶ τῆς τοῦ βιοτῆς καὶ καταστροφῆς. Τὸ δὲ πέρα τοῦ βίου κατὰ τὸν λόγον καὶ κατατείναν τὸ πολυπραγμόνουν ἡγοῦμαι τὸ πάθος καὶ τῆς πρᾶξις ὑπερβαίνοντων τὸ πλῆσμιον, οἷς μηδὲ τὸ τυχεῖται ἀνεξερευνήτων. Δέον οὖν εἶναι μοι καὶ ταύτην τὴν περὶ ἐκείνου καὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων διήγησιν περιστέλλαντα, καὶ περὶ τῶν τῷ Ἰωάννῳ προχθέντων, ὅς κατ' ἐπίκλησιν Τζιμισκῆς ἐκείνου

C. *Tschemeschghigh* scriptum, esse diminutivum alius, vertique debere *soculum splendentem*. Heram ipsa verba amicissimi collæges: - *Tschemeschghaizag, qui signifie sandale étincelante ou socque que portent les femmes orientales à leur pied, et le nom d'une ville de la grande Arménie qui s'appelait aussi anciennement Hierapolis: elle fut la patrie de Jean Zimisces. Ce dernier nom qu'on écrit en arménien Tschemeschghigh, n'est que le diminutif du premier, et il signifie petite sandale étincelante. Telle est la signification du mot Zimisces.* Quæ quemadmodum cum opinione Leonis comparari possint, viderint litteras orientales docti.

LIBER SEXTUS.

ARGUMENTUM. — Joannes Tzimiscus a Basilio Notho imperator renuntiatus (cap. 1). Leo Curopalates Nicephori frater, Methymnam relegatus (2). Joannis Tzimiscæ forma et statura, virtutes et vitia (3). Polyeyctus eum ab aditu S. Sophiæ arce; mox imperatis defunctum coronat (4). Joannes bona, quæ privatus possederat, pauperibus distribuit (5). Theodorus Coloniensis patriarcha Antiochiæ constituitur (6). Polyeycti mors (6). Basilii patriarchæ creatio (7). Legatio ad Sphendoslabum, Russorum principem (8). Bulgarorum origines (9). Sphendoslabi responsum et minæ (10). Bardæ Scleri et Petri Patricii expeditio contra Russos (11). Joannes Alacas speculatum mittitur. Bardas et Petrus cum Russis confligunt (12). Bardæ Scleri insignis virtus. Fuga Russorum (13).

93 1. Nicephoro Augusto sic, quemadmodum D [P. 57] α'. Τοῦ δὲ αὐτοκράτορος Νικηφόρου τὸν τρόπον (4), ὃν εἴρηται μοι, ἀναιρεθέντος, τὰς τι-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

2 προσέταξε. Additum hic est secunda manu ταφῆ. 3 ἐπέυξεν cod.

(4) Obtruncatus est Nicephorus anno 969. d. xi. mensis Decembris: ita quæ narrantur hoc libro,

ad priorem partem anni 970, pertinent: vide Petri Critic. IV. 24. A.

βασιλείας ἦν Ἰωάννης, ὁ κατ' ἐπίκλησιν Τζιμι-
 σκῆς, ὑποζώννυται. Ἡδὴ δὲ τετάρτης (5) φυλακῆς
 τῆς νυκτὸς ἀρχομένης, ἐβδόμης ἡμέρας διαφανού-
 σης⁴, ἐνδεκάτης τελοῦσης τοῦ Δεκεμβρίου μηνός,
 κατὰ τὴν τρισκαίδεκάτην Ἰνδικτον τοῦ ἑξακισχίλι-
 στοῦ τετρακοσιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ ὀγδόου ἔτους,
 λογάδων ἀνδρῶν στίφος, διὰ τῶν ἀγυιῶν τοῦ ἄστεως
 διερχόμενον, αὐτοκράτορα Ῥωμαίων τὸν Ἰωάννην
 σὺν τοῖς τοῦ ἤδη βασιλεύσαντος Ῥωμανοῦ πασι
 ἀνηγόρευον· οἷς ἐκ διαστήματος ἐφέπετο Βασίλειος
 ὁ Νόθος, Ῥωμανοῦ τοῦ πάλαι αὐτοκράτορος ἐκ Σκυ-
 θίδος υἱός, τῷ τοῦ προέδρου ἐκδιαπρέπων ἀξιώματι.
 Νικηφόρος δὲ, μόνος τῶν λοιπῶν σεβαστῶν, ἐς γέρας
 τῷ ἀνδρὶ ταύτην ἐκαινοτόμησε τὴν τιμὴν (6)⁵ ὅσπερ,
 εἴ καὶ ἔκτομίας ἐτύγγανεν, ἀλλὰ τηνάλλως δραστη-
 ρίος τε καὶ ἀγγίλους ὑπῆρχεν ἀνὴρ, εὐφυῶς⁶ τοῖς
 πράγμασιν ἐν περιστάσεσιν ἀρμοττόμενος. Συνωμό-
 τῆς δὲ ὧν Ἰωάννη, καὶ λίαν ἐκτόπως αὐτῷ φιλικῶς
 διασκευόμενος, ἐσκήπττο πρότερον νοσῆσιν, κἄπειτα
 πονήρως εἶχε, καὶ κλινοπέτης ἦν. Νύχιον οὖν τὴν τοῦ
 Νικηφόρου μεμαθηκῶς ἀναίρεισιν, τῷ προειληφότι
 στίφει μετὰ σπέρας γενναίως νεανίσκων ἐπιστό-
 μενος, σεβαστὸν βασιλεία Ῥωμαίων τὸν Ἰωάννην
 ἀνεκῆρυτταν⁷ εἰς τὰ βασιλεία τε αὐθις ἀνῆει, καὶ
 περὶ τῶν κοινῶν Ἰωάννη συνέπραττε, τὴν τοῦ
 παρακοιμωμένου πρὸς ἐκείνου τιμὴν εἰληφῶς. Περὶ
 τῶν ξυνοισούτων οὖν αὐτοῖς βουλευσάμενοι, ἐντάλ-
 ματα καὶ προστάγματα διὰ παντός τοῦ ἄστεως αὐ-
 θωρον ἔστειλλον, μὴ ἐξεῖναι τι νεωτεριεῖν⁸, ἢ ἐπὶ
 διαρπαγὰς ἀποκλίνειν· κίνδυνον γὰρ εἶναι [P. 58]
 τῷ τοιοῦτότροπῶν τι τολμήσαντι, ἀφαιρεῖσθαι τῆς
 κεφαλῆς. Τοῦτο τὸ παράγγελμα ἐπεικῶς Βυζαντίους
 ἐξεδειμάτωσε, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νεοκῶσαι τι παρὰ
 τὸ προσταχθέν. Εἰώθεσαν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις
 μεταβολαῖς οἱ ἀργοὶ τοῦ δήμου, καὶ ἄποροι, ἐξ διορ-
 παγὰς χρημάτων καὶ κατασκαφὰς οἰκῶν, ἔσθ' ὅτε
 καὶ τῶν ὁμοφύλων σφαγὰς τρέπεσθαι, καθά που καὶ
 ἐν τῇ ἀναβῆσει τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου συμ-
 βίβηκεν. Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην ἀνάθεκτον τοῦ ἀγοραίου
 διέγγελμα.

β'. Ἐν τούτοις τῶν πραγμάτων ἡωρημένων⁹,
 Λέων Κουροπαλάτης, ὁ τοῦ Νικηφόρου συναίμος, ἐφ'
 ἔστις καθεύδων, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ σφαγὴν διενηχη-
 θείς, δῖον αὐτῷ, χρυσοῦ θησαυροῦς κερτημένῳ πολυ-
 ταλάντους, κατὰ ἄμφοδον διασπείρειν, καὶ τούτοις
 τοὺς ἀστικούς δεξιούμενον, εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τῶν
 τυράννων παρακαλεῖν (εἰ γὰρ οὕτω διενόηθη, τάχ'
 ἀνιάναιμι τὸν Ἰωάννην τῶν ἀρχέων κατέσπασεν.
 ὅτι τε οἱ τὰς τῆς πολιτείας ἐγκχερισμένοι¹⁰ ἀρχὰς
 πρὸς τοῦ Νικηφόρου ταύτας εἰλήφεσαν· καὶ ὅτι στρα-
 τιωτικὸν ἀξίωχρον τῶν ὑπ' ἐκείνῳ τεταγμένων τῷ
 Βυαντίῳ ἐπεχωρίαζεν· οἱ πάντες αὐτῷ βουληθέντι,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴ Leg. διαφανούσης, ut 25. A. ⁵ Mendose εὐφυῶς (sic) cod. ⁶ νεωτεριεῖν. Vid. infra 71. D.
⁷ ἡωρημένων cod. ⁸ ἐγκχερισμένοι cod.

(5) Bæc usque ad vb. ἀνηγόρευον Combefisius
 ap. pag. IV. 22.

(6) Cœdrenus II. 663. D. μήπω πρότερον ὄντος

nes cognomento Tzimisces, suscepit. Jam quarta
 noctis vigilia ineunte, Sabbato dilucescente, die
 mensis Decembris undecimo, indictione decima
 tertia anni sexies millesimi quadringentesimi se-
 ptuagesimi octavi, lectorum virorum cuneus, per
 urbis compita circumcursans, Joannem imperato-
 rem 94 Romanorum, adjunctis Romani haud ita
 pridem Augusti liberis, renuntiabat: quos ex in-
 tervallo subsequebatur Basilius Nothus, Romani
 quondam Augusti ex Scythica femina filius, præ-
 sidis dignitate decoratus. Hoc munus Nicephorus
 primus omnium imperatorum inhonorem hominis
 creaverat: qui, quamvis spado, alias industrius
 et ingeniosus erat vir, negotiorum pro temporibus
 bene gerens Hic cum Joanne conspiraverat, sum-
 ma necessitudine ei adjunctus, primumque simu-
 lata valetudine postea ægrotus erat, lectoque affixus
 Is, ut noctu de Nicephori cæde cognoverat, antee-
 dentem cohortem cum globo strenuorum adole-
 scentium insecutus, Joannem Augustum imperato-
 rem Romanorum renuntiavit: quo facto in pala-
 tium rediit, summamque rerum eum Joanne
 administravit, a quo præfecturam cubiculi accepit.
 Ipsi, de his quæ e re sua forent deliberatione ha-
 bita, mandata et edicta per totam urbem illico
 emittunt, « turbas ciere, direptionem facere ulli ne
 liceret: quod si quis ejusmodi aliquid ausus fuerit,
 pœna esto, ut caput ei amputetur. » Quod edictum
 non mediocrem terrorem Constantinopolitanis in-
 jecit, nec quisquam contra mandatum ad nova
 consilia animum inducere est ausus. Nam solebant
 in hujusmodi rerum mutationibus ex plebe homi-
 nes otio egestateque perdit, ad expilationes bono-
 rum domumque eversiones converti, interdum
 quoque ad civium 95 cædem, ut in renuntiatione
 Nicephori Augusti evenerat. Sed hunc forensis
 colluviei cæcum impetum Joannis edictum præve-
 niendo compressit.

ὄχλου φορὰν προφθάσας ἀνέστειλε τὸ τοῦ Ἰωάννου

2. Rebus ita suspensis, Leo Curopalates, Nice-
 phori frater, domi dormiens, cum debuisset, simul
 ut de cæde fratris audiverat, auri thesauros, quos
 pergrandes habebat, per viam spargere, plebemque
 urbanam, ea re excitatam, ad ultionem in tyran-
 nos impellere (quod si inisset consilium, forsitan
 sine sanguinis effusione Joannem imperio pellere
 potuisset: quod qui tunc magistratus majores ge-
 rebant, eos a Nicephoro acceperant: tum quia haud
 aspernandus miles ei subditus Constantinopoli erat:
 qui universi, dummodo consilium capere, acrique
 animo res novas moliri voluisset, ei præsts fuis-

τοῦ ἀξιώματος, πρώτου δ' αὐτὸ τοῦτο ἐφευρηκότος,
 Sed leg. πρώτου δ' αὐτοῦ, cum ipse primus, ex codd.
 omnibus, sensu quoque flagitante.

sent): ille, ob magnitudinem calamitatis mente turbatus, nihil tale ne animo quidem complexus, quam potuit contentissimo cursu in nobilem divinae Sapientiae ecclesiam se coniecit, fortunae casique haec committens. Interea Joannes, antequam clare in terram radios sol diffuderat, ad summam imperii dignitates suos homines extollit; praetorem officii maritimi drungarium, vigilum praepositum, et quem noctis praefectum vocant, Nicephorianos, ab Rep. removet: hos, et quicumque illi propinquitatibus 96 conjuncti erant, ad praedia eorum rustica, ut ibi degerent, amandat. Fratrem Nicephori, Leonem Curopalatum, et Nicephorum Patricium, Leonis F., de corporis incolumitate fide data, Methymnam, quod est in Lesbo insula oppidum, relegat: praefectos omnium provinciarum

advocat, suos homines in eorum locum substituit. Eodemque tempore Bardam, alterum Leonis Curopalatae F., e patriciorum numero, ducis dignitate ornatum, tuncque apud Chaldaeum limitem agentem, dempto ordine discinctum, Amasiam in exilium mittit. Cum ergo tum sibi, tum rebus suis, satis prospexisset, ac quidquid suspectum videbatur, e civitate amolitus esset in palatio morabatur. Annum tum aetatis agebat quintum supra quadragessimum, cum rerum summam capessivit.

ανακαθάρας, ἐν τοῖς βασιλείοις διέτριβε. Πέμπτον καὶ τεσσαρακοστὸν ἔτος ἦν αὐτῷ τῆς ἡλικίας, ὅσα τῆς βασιλείου ἐπέβη ἀρχῆς.

3. Quod ad speciem ejus attinet, talis erat: vultus candidus, probi coloris: coma flavens, rara per frontem: oculi acres, caerulei: nasus graciis et justae magnitudinis: barba in superiore labro rufa et ad latus nimio plus depressa, in inferiore bonae convenientisque mensurae, nihil decurtatum habens. Quod ad staturam, pectore licet et dorso bene latis, pusillus tamen videbatur: sed erat in homine giganteum robur, in manibus agilitas et vis quaedam, contra quam resistere vanum fuisset: haec, tanta quanta in heroibus fuisse dicitur, animo ejus admista, metu carens, adversis 97 immota, incredibilem in tam exiguo corpore pariebat fidentiam. In confertam hosiium frontem non timebat solus irrumpere, compluribusque interfectis praecipiti celeritate ad suorum aciem incolumis se recipiebat: saltu, pila, jaculatione, arcus intentione

καὶ πρὸς ἀλκὴν καὶ νεωτερισμὸν ὤρμηκται. ἤραντο ἂν· ἀλλὰ γὰρ, τῷ μεγέθει τοῦ πάθους αφρένας ἐκθροθηθείς, τοῦτο μὲν οὐδ' ἐπὶ νοῦν ἔλαβεν· ὡς εἶχε δὲ δρόμων τὸν περίπυστον τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καταλαμβάνει στήκον, τῇ τύχῃ καὶ τῇ οὐκ ἴστων πραγμάτων ταῦτα καταλιπὼν. Ὁ δὲ γε Ἰωαννης, πρὶν τηλαυγῶς τῇ γῆ τὰς ἀκτῖνας προσηλασαι τὸν ἥλιον, ταῖς μεγίσταις τῆς πολιτείας ἀρχοῦ οἰκείου ἀνδρας ἀποκαθίστησι, πραιτωρα, καὶ πλοῦμου δρουγγάριον, τῆς τε βίβλης, καὶ ὄν καὶ νυκτέπαρχον, τοὺς τοῦ Νικηφόρου, παραιτησάμενος ἅμα τοῖς ἐξ αἵματος ἀκείνου ἀνήκουσιν ἐν τῷ σφετέρους ἀγροῖς διατρίβειν παρέπεμψε. Πίστεισιν τῷ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου ὁμαίμονι Λέοντι Κουροπαλάτῃ, καὶ Νικηφόρου Πατρικίῳ τῷ υἱῷ τοιοῦτου Λέοντος, περὶ 10 τῶν σφον συμμάτων ἐπιθελας δούς, ἐς Μήθυμναν, τὴν ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ κατακισμένην, περιορίζει. τοὺς τε τοπάρχους τῶν χωρῶν ἀπάντων μεθίστησι, καὶ οἰκίους ἀντ' ἐαίει ἀποκαθίστησι. Τότε δὴ καὶ Βάρδαν, τὸν τοῦ Κουροπαλάτου Λέοντος υἱὸν, ἐν πατρικίῳ τελούσα καὶ τὴν τοῦ δουκὸς ἀξίαν ὑπεζωμένον, καὶ τοῖς τῆς Χαλδαίας ὄρλοις διατρίβοντα, τῆς ἀρχῆς παγῶσαι εἰς Ἀμάσειαν περιορίζει. Ἰκονὴν οὖν (7) ἐπέβη [P. 59] ἀσφάλειαν ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς πρίγκιπσι ἐπιβραβεύσας, καὶ ἅπαν τὸ ὑποπτον τῆς πολιτείας

γ'. Τὴν δὲ ἰδέαν τοιοῦτος ἦν (8). λευκὸς μὲν τὸ ὄψιν, καὶ εὐχρους, τὴν κόμην φέρων ξανθὴν παλαιὰν ἐπὶ μέτωπον· ὀφθαλμοὶ τοῦτε ἀνδρῶδες εἰς χαρωποὺς βίς λεπτή τε καὶ σύμμετρος καὶ ἐκ τῶν ἀνωθεν πυρσῶν, καὶ εἰς πλαίσιον καθέσθη, καὶ τὸ μέτριον, ἢ δὲ κατωθεν μεμετρημένη ὡς τὴν ἰδέαν καὶ μῆτι ἐνδεδῶς ἔχουσα. Τὴν δὲ ἡλικίαν βραχέως ἦν, εἰ καὶ στέρον εὐρὸν καὶ μετάφρενον εἶχε πρὸς γαντώδης δὲ τοῦτε ἐνῆς ἰσχύος, καὶ ταῖς χερσὶν ἐν ἀγωγίᾳ, καὶ ἀλκῇ τις ἀναταγώνιστος· ἤρωσεν τὸ αὐτῷ (9) ἀνέκκρατο, ἀδείης τε καὶ ἀκατάπληκτος ἐν οὕτω βραχεῖ σώματι ἀποδειγμένη τὸ λυμὸν ὄψιν· Ἐς ὄλην γὰρ ἀντίπαλον ἐλάγγα οὐκ ἀπέβη μόνος ὁρμῶν, πλείστους τε κατακταίνων 12, ἀπὸ πρώτῃ τάχει πρὸς τὸν οἰκεῖον αὐθις συναστράτον διανέκαμπε, κακῶν ἀπαθῆς ἐν ἄλματι (10) δὲ, ἐν σφιρισμοῖς, καὶ ἀκοντισμοῖς, καὶ τόξων ἐπέβη.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

9 ἔλαβεν. Fort. ἔβαλεν. Odyss. A. 201, 202, ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλουσι. 10 περὶ Malim τῆς τῆς. 11 καθημένη cod. 12 κατακταίνων, ἀπτερώτῃ. Sic cod. Fort. κατακτείνων, ἀπτερώτῃ τῷ τάχει. Sic ἄλλοι.

(7) Exitum hujus capituli Combesisius vertit ap. Pag. IV. 22.

(8) Haec ex scriptore nostro contraxit Scylitzes, subjunctique in historia ms. narrationi de morte Tzimiscae: quae terminatur sic. καὶ Κωνσταντῖνον τοὺς παῖδας τοῦ Ῥωμανοῦ. Vide Cedren. II. 684. B. Cedrenus autem, cum omnia minima maxima ad verbum e Scylitzia in ipsius Compendium historiarum referret, tamen haec de forma ac specie Tzimi-

scae nescio quare praetermisit, ut igitur in Leone duntaxat et in Scylitzia ms. existent.

(9) Scylitzia addit ψυχῆ, ac fortasse sic legendum Paulo post, 97. lin. 3 Scylitzia habet ἀπτερώτῃ τῆς unde firmatur conjectura mea ad oram (vide quae supra 30. D. lin. antepenult.), et πρὸς τὸν οἰκεῖον ἀνέκαμπε.

(10) Scylitzia, ἄλμασι.

αὐτῶν βολαῖς, πάντων κατηρυμένῃσι τῶν κατὰ τὴν Ἀ
 ὑτὴν γενεάν (11). Λέγεται, ὡς κέλητας ἵππους τέ-
 χρας στοιχιδὸν ἴστας, ἐκ τοῦ θατέρου μέρους καθ-
 λλόμενος, ἐπὶ τὸν πύματον (12) ὡς τις πτηνὸς
 φρίζαν. Βέλος τε ἀφίει· οὕτω κατεστοχάζετο τοῦ
 κοποῦ, ὡς διὰ δακτυλίου ὅπης ἰέναι ἀπευθύνειν
 ὑπὸ τοσοῦτον ὑπερέβαλλε καὶ τὸν παρ' Ὀμήρου
 μεγαλαυχοῦμενον νησιώτην, τὸν διὰ τῶν πελέκειον
 ὄν δίστόν¹³ διευθύναντα. Σφαῖραν τε ἐκ σκύτους
 αἰτεριγασμένην ὑελίνου σκύφους ἐν τῷ πυθμένι ἐπι-
 θεῖς, μύωπι τε τὸν ἵππον κεντρίζων καὶ τὸν δρόμον
 πιταχύνων, ῥάβδῳ παίων τὴν σφαῖραν, αὐτὴν μὲν
 ναθρώσκειν καὶ πέτασθαι κατειργάζετο· τὸ δὲ δὴ
 κύφος ἀμετακίνητον καὶ ἄθραυστον κατὰ χώραν
 ἰένειν ἐλίμπανε. Μεγαλόδωρὸς (13) τε καὶ φιλοδω-
 ὄτατος παρὰ πάντας ἦν· οὐδεὶς γὰρ αὐτὸν αἰτητά-
 ιενος τῶν ἐλπίδων κενὸς ἀπηλλάττετο. Πᾶσι δὲ
 ἠλαγᾶθως καὶ ἰλαρῶς ἐφιλανθρωπέυετο, προφητικῶς
 ὁ ἔλαιον τῆς εὐπορίας κυχρῶν¹⁴. καὶ εἰ μὴ Βασιλείος
 παρακοιμώμενος αὐτὸν ἐπέιχε τῆς ἀπλήστου περὶ
 ὁ εὐεργετῆν τοὺς ὁμοφύλους ῥοπήν, κἂν τοὺς βασι-
 κικοὺς θησαυροὺς εἰς τὴν τῶν δεομένων διανομήν
 ἔπτον συνεξεφόρησεν. Ἐλάττωμα δὲ Ἰώνην τοῦτο
 προσῆν, ὅτι τε περὶ πότους ἔστιν ὅτι παρὰ τὸ προσ-
 κικον (14) ἐκώμαζε, καὶ περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδο-
 ῶς διεπτόρητο (15).

[P. 60] δ'. Ἄλλ' οὕτω μὲν ἐν ἡμέραις ἑπτὰ τὰ τῆς
 πολιτείας διοικησάμενος, καὶ τὴν ἀρχὴν ἑαυτῷ κρα-
 τυνάμενος, καὶ ὡς οὐκ ἂν τις ψήθη ποτὲ (ἐν γὰρ
 αἰς μεγίσταις τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, πολλῆς,
 ὡς εἰκόσ, στάσεως ἀναρρόπιζομένης καὶ ταραχῆς,
 ὅτε, οὐκ οἶδ' ὅπως, κρατυχὸν εὐκοσμία τι καὶ
 ἰαθεῖα σιγὴ τὸν δῆμον κατέσχε, τοῦ αὐτοκράτορος
 ἱεκηφόρου ἀναιρεθέντος, καὶ τινος ἑνὸς τῶν ὑπασπι-
 τῶν ἑτέρου μηθενὸς κἂν ἐπὶ κόρησ εἰλφότος κόν-
 υλον), ἐς τὸν θεῖον καὶ μέγαν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας
 ἡκὸν εἰσφοιτᾶ (16), ὡς πρὸς τοῦ πατριάρχου κατὰ
 ὁ εἰθισμένον τῷ βασιλεῖ ἰδιωτικῶς ταινιωθησόμε-
 ρος. Εἶθισθαι γὰρ τοὺς νέον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἡγεμονίας
 προσεπιβαίνοντας ἐπὶ τε τὸν ἄμβωνα τοῦ νεῶ (17)
 νέναι, καὶ πρὸς τοῦ κατὰ καιροὺς ἱεράρχου εὐλο-
 γεῖσθαι τε, καὶ τῷ βασιλεῖ στέφει ταινιοῦσθαι τὴν
 κεφαλήν. Ὁ δὲ Πολύευκτος τὸν τῆς πατριρχίας
 ὅτε θρόνον κατέιχε. Θεοῖς τέ τις ὦν καὶ ζέων τῷ
 πνεύματι, εἰ καὶ τὴν ἡλικίαν ἕξωρος ἦν, μὴ ἐξείναι
 εἰ ἐδῆλου τῷ βασιλεῖ ἐς τὸ ἱερὸν εἰσελαύνειν, πρὶν

et jactu, omnes illius ætatis superabat. Ut fertur,
 equis desultoriis in æquata fronte collocatis, ab
 una parte emicans, in novissimo, qui in altera
 parte erat, tanquam volucris aliquis subsedit. Spi-
 culum emittens ita collimabat in scopum, ut per
 annuli foramen illud trajiceret: tanto superabat vel
 insularem illum ab Homero celebratum, per ascias
 sagittam transmittentem. Globum ex corio factum
 in vitrei scyphi fundum deponens calcarque equo
 subjiaciens, citato cursu prætervectus, globum qui-
 dem, bacillo percussus, impellebat, ut de fundo
 exsiliens per aerem ferretur: scyphum immotum,
 nedum incolumem, in eodem loco manentem re-
 liquit. Donis magnificus et munificus supra om-
 nes erat: quisquis enim ab eo petiisset, spe nun-
 quam frustratus abibat. Ita cunctis benigne ac
 hilariter humanitatis officia præstabat, prophetæ
 modo oleum beneficentiæ commodans: ac nisi Ba-
 silius cubiculi præfectus insatiabilem illum impe-
 tum cives demerendi retardasset, ipsos quoque
 imperii thesauros erogatione in egenos celeriter
 exhausisset. Hoc Joanni vitium hærebat, **¶** quod
 nimirum potibus, vinoque ac commessationibus
 quandoque plus æquo indulgebat, corporisque
 voluptatibus avide inhiabat.

4. Verum sic quidem septem dierum spatio com-
 posita illi Rep., assertoque imperio, qua nemo
 ratione unquam putaverit (cum enim in maximis
 rerum mutationibus magna plerumque seditio et
 turbatio suscitetur, tunc, fortuna nescio qua, mo-
 destia altumque silentium populum tenuit, sublato
 Nicephoro Augusto, cum præterea nemo alius
 satellitum vel in genam pugnum accepisset), ad
 divinum magnumque Dei Sapientiæ delubrum ven-
 nit, ut a patriarcha ex more diademate caput cin-
 geretur. Ita enim moribus receptum, ut qui Roma-
 num imperium adeant, in templi ambonem ascen-
 dant, et ab eo qui pro tempore sacris præest, bene
 ipsis apprecato, diadema capiti impositum acci-
 piant. Polyeuctus tunc sedem patriarchalem tene-
 bat. Is, vir sane divinus et spiritu fervens, quamvis
 ætate effæctus, imperatori denuntiat, non ei licere
 in ecclesiam ingredi, nisi antea Augustam aula
 expulerit, ac Nicephori imperatoris percussorem,
 quisquis illi esset, ostenderit: ad hoc, decretum

C. B. HASII ANNOTATIONNES.

¹³ δίστόν. ἰστόν cod. ¹⁴ κυχρῶν. Conf. III Reg. xvii, 16.

(11) Amplior eadem phrasid supra 30. A. ubi
 αἰτερυμένῃσι.

(12) Scilitza secus, ἐπὶ τὸν πέμπτον, calligrapho
 rocem obsoleteiorem πύματος in magis notam, ut
 fit, commutante.

(13) Hæc usque ad pag. 100. 7: τῷρον τιθεῖς
 Combessius vertit ap. Pag. IV. 22.

(14) Agathias πέρα τοῦ προσήκοντος. 81. B.

(15) Hactenus quæ ex Leone Scylitza transtulit
 in historiam ms.

(16) Cedrenus Histor. II. 664. B. ἄπεισι μετ'
 ὀλίγων ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ubi
 Xylander, secus opinor, legis videtur μετ' ὀλίγων
 nam vertit paulo post pro cum paucis: deinceps,
 C. lin. 5. manifesto mendo editum est ἀπολογισ-
 μένου pro ἀπολογησ.

(17) In Hederici Lexico manuali edit. Ernesti
 Lips. 1768. 8. col. 1371. is genitivus νεῶ scribitur,
 perperam. Vide Maittaire De dialectis ed. Sturz.
 27. A.

synodo remitteret, quod præter fas Nicephorus novasset. Is enim, sive eo animo ut res sacras, a quibusdam sacerdotibus immutatas, ut sibi videbatur, restitueret, sive quod rem divinam quoque quod nefas, subjicere sibi vellet, decretum conficere episcopos coegerat, ne quid rerum ecclesiasticarum nisi ejus nutu sibi permitteret. Hæc Polyucto imperatori ut faceret injunxit : alioquin non licere in sacram intrare ædem. Is, illa accepta conditione, tum Augustam aula amovit, et in insulam, qua Proten vocant, relegavit : tum Nicephori decretum synodo remisit, Leonemque Balantem ostendit, illum, nec alium quemquam, Nicephori percussorem interfectoremque fuisse affirmans. In hunc modum Joannes in ecclesiam admissus, et a Polyucto coronatus, in palatium reversus est, ab omni militari urbanaque multitudine faustis acclamationibus acceptus.

λον, ισχυρίζόμενος. Οὕτως εἰς τὸν θεῖον σηκὸν στεφθεὶς (22), ἐς τὴν βασιλείον ἐστὶαν κλινοσσεῖ, παρὰ παντὸς τοῦ τε στρατιωτικῆς πλήθους καὶ τοῦ δημοτικοῦ εὐφρμούμενος.

ἂν τὴν Αὐγούστην τῶν βασιλείων ἐξαγγέλλῃ, ἢ τὸν ἀναγρέτην τοῦ αυτοκράτορος Νικηφόρου, ὅτι ἂν εἴη, καθυποδεξή· καὶ προτέτι τὸν τόμον τῆς οὐδοῦ προσαποτίσῃ (18), ὃν ὁ Νικηφόρος παρὰ τὸ εἶναι ἐνώχλωσεν. Ὁ γὰρ Νικηφόρος, εἴτε τὰ θεῖα τῶν τῶν ἱερῶν κινούμενα βουλόμενος διορθώσῃ, εἴτε κατεξουσιάζειν καὶ τῶν ἱερῶν, ἐξ ἐκπονοῦν ἦν, τόμον σχεδιάσαι τοὺς ἱεράρχας κ εβιάσατο, μὴτι τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐπὶ τῆς ἐκείνου ῥοπῆς ἐνεργεῖν (19). Ταῦτα μὲν ὁ Μ. εὐκτος τῷ βασιλεῖ ποιεῖν εἰσηγεῖτο· ἄλλως γὰρ οἶόν τε εἶναι αὐτῷ ἐς τὰ θεῖα εἰσιτητέον ἀνάγκη. Ὁ δὲ, τὴν τοιαύτην φάσιν δεξιόμενος, τὴν Αὐγούστην τῶν ἀνακτόρων κατήγαγε, καὶ κατανήσον τὴν λεγομένην Πρώτην (20) περιώρησε τοῦ Νικηφόρου τόμον τῆ συνόδου ἐπέδωκε, καὶ Λεόν τὸν βαλάντην καθυποδείκνυσεν (21), αὐτόχρονον τὸν Νικηφόρου καὶ αὐθεντην κερηνέναι τοῦτον, οἷα εἰς

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁸ ἐπαγάγοι cod. Fort. ἀπαγάγοι.

(18) Sensus verbi προσαποτίειν hic detorsus ex illo, quando *insuper donare, insuper solvere* significat. Philo De victimis 653. C. προσαποτίσας καὶ τὸ ἐπίπεμπτον Æneas Gazæus Teophrasto 374 B. Ejus synonymum ἐπάδωκε subjungit Leo paulo post, 99. lin. 7. Gravem autem fuisse Nicephorum non uno modo ecclesiis docet Vite inedita S. Nicephori episcopi Mileti, scripta ab homine et docto et æquali fere temporum illorum (nam memoratur ab eo Θεόδουλκς aliquis, ὃς καὶ ἐστὶ περίεστι fol 222 verso) : qua narratur, cum procuratores imperatorii ex oleo sacro reditus, qui maximi sunt in ecclesia Græca, interverterent in commodum fisci. S. Nicephorum non esse veritum imperatorem ipsum adire, ab eoque restitutionem juris illius, donec obtineret, flagitare. Καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας ὄπῃ ἔρχον προκαθηρασμένα παρὰ τῶν ἐπιστατουμένων τοῦ μωραλαίου, τί ποιεῖ; Τῷ βασιλεῖ [h. e. Nicephoro Phocas, cujus mors deinceps narratur] θαρβάλως πρόσαισι καὶ παρῆσιάζεται. Δικαιῶς γὰρ ὡς λέων ἀληθῶς πέποιθε καὶ τῶν ἀφαιρησάντων καταβοᾷ. Ἡ ἀποδοσ. λέγων, τὰ τοῦ Θεοῦ, ἦ, μὴ προσδόκα Χριστῷ πράττειν φίλια, τοῖς μὴ προσήκουσιν ἀνεχόμενος ταῦτα καρποῦσθαι. Ac post paulo : Ἐφ' οἷς τὸν βασιλεῖα καταπλάγνεντα τὴν τοῦ ἀνδρός παρῆσιάν (καὶ γὰρ καὶ τὰ σῆπτρα τὰς ἀρετὰς οἶδεν αἰδεῖσθαι, καὶ τοῖς συντεοῖς εὐδιάγνωστον τὸ φιλόθειον), ἀναντιρρήτως κελύσει τὰ οικεῖα ἀπολαθεῖν, καὶ ἀποκαταστήναι κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῆ ἐκκλησίας τὴν πρόσδοον κ. τ. λ. Addit auctor, quæ restituerat Phocas, ea post ejus cædem denuo esse episcopo ab iisdem procuratoribus ademta. De quibus questurum S. Nicephorum iterum perrexisse ad comitatum : ivisse simul hominem nequam Sachacium, consilio ut Sancto apud imp. adversaretur. Ita, cum una devertissent potionemque uterque sibi præpararet, Sachacium de suo miliario caldam venenatam ministrasse Sancto : hunc tamen vehementer vomitu tum veneno tum periculo esse liberatum. Adam ipsa verba Græca : Εἰ καὶ αὐθις οἱ ταῦτα προκαθηρπακότες ἀφείλοντο βίβλ, ἥδη τοῦ ἀποδεδωκότος αὐτὰ βασιλέως διαπερυνήκοντος; (a) Διὸ καὶ πρὸς τὸν μετ' ἐκείνων τῆς βασιλείας δραξάμενον (Ἰωάννης δ'

ἦν οὗτος, ᾧ Τζιμισκῆς τὸ ἐπώνυμον) τοῦ ἀπίοντος, σσεβάδιζεν αὐτῷ ὁ τὴν πατριότητα μᾶλλον εἰπεῖν τὴν κακίαν ἐπιβόητος Σαχάκιος, τὸ λόγους τῆς δίκης τῶν κτημάτων ἀναδεξάμενος, κ ἰσχυρῶς τῷ μεγάλῳ ἀντικαθιστάμενος. . . . αὐτὸ ἐκείνος συγκερατῶς ὁ Σαχάκιος τῷ μεγαλειῶν δέδωκε· τὸ δὲ ἔρα ἦν πλῆρες φαρμάκων· ἰλαβῶν ὁ θεὸς ἀνὴρ καὶ σφραγιδι ζωσποῦψ ἡμισσομένος, ἔπιεν ὑπονοησάμενος μηδὲν· πόθεν γὰρ; Ἐπειτα τοσοῦτος ἀφῆνης ἐμετὸς ἐξεβλύσθη, κ εὐκτα βλυθῆναι αὐτῷ καὶ τὸ φάρμακον, ἐπὶ ἔσσην παραβλάσαν τὸν ἅγιον. Tzimiscis quoque visum sibi conciliasse S. Nicephorum morum sermoneque dignitate discimus eodem auctore, qui lamta καὶ instituti esse negat, quæis in comitatu egerit separatim perscribere, — οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, ἵνα δὲ διὰ σπουδῆς ἤμιν ταῦτα. Reliqua ex hac vita quemadmodum S. Nicephorus sæculo abdicavit in montem Latrum secesserit, conditisque Ἐρδόνι. et τοῦ Ἐηροῦ Χωραφίου μοναστηρίῳ hoc vitæ deposuerit laudatissime actam, ut aliena ab historia sæculari horum temporum prætermitto.

(19) Addit Cedrenus II. 658. D. voluisse Nicephorum, ut bello occumbentes martyrum honoribus fruenterent, contra S. Basilii placitum, qui a sacre per triennium arceat τοὺς πολέμους ἐν τινὶ πόλει ἀνηρηκότας. Ubi ex codd. legendum, τοὺς πολέμους ut recte intellexit Le Beau, *Histoire du Bas-Emp* XVI. 124. C.

(20) Le Beau XVI. 162. C. in Proconnesum consecutus Cedrenus II. 664. D. et Zonaram I. 209.

(21) Glycas 308. C. εἴ γε δὲ μὴ αὐτόχρονα γενέσθαι αὐτὸν τοῦ Φωκᾶ· ubi errandandum ex codd. nostris, εἴτε δὲ. In Scylitzæ Chronico ms. conjuncti vocantur ὁ Πατριῆκιος Μιχαὴλ ὁ Βούρτζης, καὶ Λεταξιαρχῆς ὁ Βαλάντης, καὶ τῶν τοῦ Τζιμισκῆ, κ τὸν κωτάτων ὁ Ἀτζυποθεόδωρος. Eadem præne nomina sunt apud Cedren. II. 662. B. cujus narratio multis ad verbum cum Leone convenit.

(22) Tzimiscem coronatum esse ipsis natalibus Christi a. 969. Cedrenus docet II. 665. A.

(a) De hoc verbo vide supra not. pag. 10.

ε'. Ἐντεῦθεν ἔχειρίας μικρᾶς καὶ βραχέωνης Α δρασζάμενος, τὴν προσοῦσαν αὐτῷ κτῆσιν ἀνέκαθεν δίχρα διαιρήσας ¹⁶. πολλὴ δὲ τις ἦν ἕκ τε τῶν προγόνων αὐτῷ καταλειφθεῖσα (λαμπροτάτου γὰρ γένους ὁ Ἰωάννης κατήγετο, [P. 61] πρὸς μὲν πατρὸς εὐγενῆς ¹⁷ τῶν ἀφ' ἡλλοῦ ἀνατολῶν, ἕκ δὲ μητρὸς ἀνεψίδος Νικηφόρου τοῦ αὐτοκράτορος), καὶ ἕκ τῶν βασιλικῶν δωρεῶν, ἦν διὰ τὰ ἐν πολέμοις αὐτοῦ τρόπαια φιλοτιμῶς ἀπεφέρετο· τὴν μὲν τοῖς ὁμόροις καὶ ἀγγιτέρμοσι γεωργοῖς ἀφῆκε διανεμασθαι· τὴν δὲ τῷ καταντιπέρας Βυζαντίου (23) τῶν λελω. βημένων νοσοκομειῶ ἡφώρισε ¹⁸ (24), προσεπιδομήσας τοῖς παλαιοῖς δόμοις τῶν τῆ ἱερᾷ νόσῳ καμνόντων (25) καὶ ἑτέρας οἰκίας. Καὶ τούτων τὸν

3. Inde exiguum aliquid induciarum ac remissionis nactus, quas jam pridem possidebat fortunas bipartito distribuit: nam magnæ illi erant partim a majoribus relictæ (quippe cum Joannes clarissima ortus prosapia esset, paterna stirpe nobilis ex partibus Orientis, materna Nicephoro Augusto consobrino), partim impp. donationibus auctæ, effusa in ipsum largitate ob tanta illius bellica tropæa: harum itaque partem alteram finitimis ac vicinis agricolis distribui sivit: alteram nosocomio leprosorum e regione Bysantii sito assignavit, vetustis ædificiis eorum, qui sacro morbo laborabant, novas structuras adjiciens. Ipsorumque numero multiplicato, atque 100 ad eos ascendens et

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁶ διαιρήσας. Sic cod. ¹⁷ εὐγενῆς — ἀνατολῶν. Ex Job 1, 3. καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος εὐγενῆς τῶν ἀφ' ἡλλοῦ ἀνατολῶν. ¹⁸ ἡφώρισε. Sic cod. Vid. notas.

(23) Quæ Joannem humanitate ac misericordia fecisse Leo ait, ut bona pauperibus distribueret, ea ex conventu cum Polyucto Patriarcha acta esse, Joannem hac conditione coronante Cædrenus auctor est II. 665. A.

(24) Sic fortasse Leo ipse scripsit, mendose: nam duplex argumentum ne apud posteriorum quidem scriptorem ullum in hoc verbo se nobis obtulit. Contra ἀφώριζον habet S. Germanus Constantinopolitanus Dererum ecclesiasticarum contemplat. 13. B. ἀφώρισεν Palladius Lausiæ. 94. A. ἀφώρισαν S. Clemens Alexandrinus Stromat. 559. D. ἀφώρισαί. Theophrastus (qui multum delectatur verbo ἀφορίζω, adhibetque novies) Histor. plant. 1. A De ea usis plant. 352. A. S. Gregorius Nyssenus De oratione Dominic. 1. 752. A. ἀφωπισμένην Theophrastus Hist. plant. 23. D (ibi ἀφορισμ. operarum errore) et 843. D. Omitto aliorum loca, quæ multa sunt. Adde, in Ecclesia Græca ἀφορίζεσθαι esse, *segregari a sacrorum mysteriorum communione*, quod hodie *minorem excommunicationem* vocamus. Major enim *anathematis* vocabulo solet designari. Acta concil. quinisexti III. 1695. E. Εἴ δὲ τις τοῦτο πράττειν ἐπιχειροῖη, ἀφορίζεσθω. Gentianus Hervetus: *Si quis autem hoc facere aggressus fuerit, deponatur. Emenda, excommunicatur*, sive periphrastice, *minoris excommunicatione segregetur ab eucharistiæ participatione*. Etenim *deponi* solis convenit clericis: ἀφορισμός is, de quo agitur, laicis quoque potest contingere. Manuel Malaxus Historia Ecclesiastic. 129. A. ἀφόρησεν [sic] αὐτούς: vertit Martinus Crusius, *eos exsecratus est*. Sed potius scribendum, *excommunicavit, a communione ecclesiastica separavit*. Neque minus passim erratum est in vertendo substantivo ἀφορισμός, quem ex superioribus patet in laicis denotare *privationem* communionis eucharisticæ, in clericis *suspensionem* ab officio ecclesiastico. Ita Liturgia S. Marci Alexandrina 135. B. Joannes a S. Andrea ἀπὸ ἀναθέματος καὶ ἀφορισμοῦ vertit, *ab anathemate et excommunicatione*, tametsi hic reddendum erat, *suspensionem*. Nam de sacerdote sermo. Contra apud S. Clementem Martyrem Constitut. Apostol. 27. A. ἐπιτιμάσθω ἀφορισμῷ, Gentianus Hervetus simpliciter, *mulctetur*, quod saltem amptificandum erat, *sacrorum mysteriorum separationem mulct*. Ἀφορισμός apud rhetores quid sit, optime exposuit Ernesti

Lexico techn. rhet. 52. B. Quare in versione Reiskiana hæc Dionysii Halic. Judicio de Isæo V. 597. ἡδέω· τε καὶ ἀφοριστικῶς τὰ μετὰ ταῦτα ἐπιτίθεται, minus apte, opinor, redduntur, *suaviter et distincte*. Nam hoc quidem a rhetoribus Græcis dicitur *εὐκρινῶς ἀφοριστικῶς*: autem vertendum est *membra tim*, concisus brevibusque membris, *inconnexe*, ut ait Grotius ad Ecclesiast. II. 8. sive, ut Ciceroniano verbo utar, *incise*. brevibus incisus, fereque id quod Basilii, scholiasta ms. S. Gregorii Nazianzenis luce dignissimus (a) περιόδους ἀσυνδέτους καὶ αὐτοτελεῖς solet appellare. Inde explicandum Etymologicum magnum. 296. 50. ubi εἶναι dicitur esse ἐπιβόημα ἀφοριστικόν: quod nempe per se ipsum effingit sensum absolutum.

(25) Vertit Combefisius, *eorum qui sacro morbo laborarent*, ut adeo intelligatur de morbo comitiali. Neque hercule immutare ea quidem ausus sum: tametsi Valesius ad Euseb. Histor. Eccl. IV, 19. jam demonstravit, sæpe ἱερὰν νόσον intelligi debere de lepra aut elephantiasi. Scripteribusque ibi laudatis addi possunt S. Joannes Chrysostomus orat. De pœnitentia VI. 912. 37. τοὺς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς νόσου κατακειμένους, ὧν τὰ μέλη πρὸ τοῦ θανάτου τῆ γῆ παραδίδοται· Anonymus Vita Chrysostomi VIII, 336. 29. unde paulo plura exscribam, quæ quasi scholion vocabuli ἱερὸς esse possunt: Εὐρίσκει τινὰς — τὴν ἱερὰν καλούμενην περιχειμένην νόσον, ταύτην τὴν προσηγορίαν τοῦ τοιοῦτου λαχόντος νοσήματος, παρὰ τὸ πᾶσαν ἀνθρωπίνην συμφορὰν τε καὶ ἀλγηδὸνα νικᾶν. Οὕτω γὰρ καὶ τοῖς ἔξω τοῦ ἱερὸν ἀντι· μεγάλου παρείληπται ἱερὸν γὰρ καὶ ἰχθῦν, τὸν μέγαν φασίν. Facillime autem propagari hunc morbum ait auctor, ἐρπυστικόν τι εἶναι καὶ μεταδοτικὸν ἐπὶ τοὺς συνδιάγοντας: ideo eo affectos oppidis expelli, passimque stratos esse per itinera οἷα νεκροὺς ἀτάφους, κινεῖ· μενα λείψανα, ἔρποντα σκηνώματα, λογικούς ἀνθρώπους φωνῆν ἀφιέντας ἀναρθρῶν· iisque S. Chrysostomum locum idoneum concessisse cum aqua præterlabente, πρὸς τὸ τοὺς ἀπὸ τῶν τραυμάτων ἀποκαθαλεῖν βύπους. Quæ omnia minime cadere videntur in homines morbo majore affectos. Apud S. Joannem Climacum quoque scala Parad. 126. B. verba, τῆ ἱερᾷ περιπέσειν νόσῳ, ob ea quæ sequuntur haud paulo malim de lepra quam cum Matthæo Rudero de morbo comitiali interpretari. Confer præterea Leonem 110. B.

(a) Eam scholiorum Basilii partem quæ duplicem Gregorii orationem contra Julianum et Encomium Heronis philosophi illustrat, cum ipsius Basilii epistola nuncupatoria ad Constantinum Porphyrogenitum, edidit Boissonadius in *Notices et Extraits*, etc., tom. XI, Paris imprim. royale 1827. Anno deinde 1836 commentarius ad Gregorii orationem funebrem in Cæsarium fratrem ex eodem codice Regio prodiit curante Lud. de Sinner. Hæc omnia complectitur tomus noster tricesimus sextus. EDIT. PATR.

accedens, aurum erogabat, ulcerosaque atque morbo confecta eorum membra fovere, quatenus licebat, non recusabat: idque cum maxime delicatus, lautusque cumprimis esset. Tanta nimirum miseratione ducebatur, laborantique naturæ condolebat, si quando illis occurreret, majestatem imperii et fastum purpuræ flocci pendens. Vectigalium quoque immunitatem Armeniorum themati dedit: inde enim oriundus erat. Cumque roga instaret, quam senatus ac reipublicæ nobiles proceresque ex imperatoris manu reportare solent, omnibus qui illa largitione dignabantur, sponte rogam auxit, animo gloriæ et virtutis studioso inductus.

6. Antiochia magna ad Orontem a Nicephoro Augusto capta cum esset antistite sacrorum viduata (nam qui ante in ea dominatus erat Saracenus Christophorum patriarcham, apostolicum ac divinum virum, pilo per pectus adacto interfecerat, crimini ei dans pietatem in Servatorem Christum), illius conjugio consulere cupiens, Joannes imperator magno studio ad id incumberebat, ut aliquem amplissimo huic sacerdotio dignum inveniret. Qua de re cum multum diuque cogitasset, venit ei in mentem Theodorus Coloniensis, vir qui a teneris unguiculis, solitaria ac quieti vita electa, multis asceticis sudoribus animi appetitiones edomuerat. Cilicia enim indutus **101** tunica, hanc ferro, quod ad cruciandum corpus ferebat, superinjectam, deponere non solebat, priusquam omnino difflueret, ad nihilumque redigeretur. Idem dicitur monachus Nicephoro primum, deinde Joanni, imperium prædixisse. Hunc, cum tunc Constantinopoli esset, Joannes adducit ad Polyuctum: qui una cum episcopis in urbe præsentibus viri scientiam examinans, ubi sæcularibus quidem litteris haud ita exultum, in divinis vero et nostris studiosissime exercitatum invenit, consecrat eum patriarcham Antiochiæ. Porro Polyuctus, cum paucos dies a Theodori ordinatione superstes fuisset, ex humanis migrat, pro monumento ecclesiæ virtutum simulacris, divinæque et humanæ sapientiæ scientiæque notitia, qua ad summum excultus fuit, relictis. Poly-

Α ἀριθμόν πολυπλασιάσας, ἀνιών τε καὶ ὡς εἰς παραγιγνόμενος, διένεμ' τε τούτοις χρυσόν, κ' ἠλκωμένα καὶ τῇ νόσῳ κατεργασμένα π' μέλη, οὐν ἀπηξίου θεραπεύειν κατὰ τὸ καίτοι ἀβρότατος ὢν καὶ λίαν φιλόκαλος. Τούτῃ εἶχε τὸ φίλοικτόν τε καὶ συμπαθὲς πρὸς τὸ καὶ τῆς φύσεως, παρὰ φάλλον, διε πως τούτοις ἐπιτόν τε τῆς βασιλείας ὄγκον καὶ τὸν ἐκ τῆς ἀλ' ἰδος ἀποτικτόμενον τύπον τιθείς. Φόρουν τε ἀπὸ τῶν Ἀρμενιακῶν θέματι παρίσχευ' ἐκεῖθεν ὤρμητο. Τῆς δὲ βόγας ἐνοστάτης, ἦν ἡ, τε σύγκαι καὶ τὸ τῆς πολιτείας εὐγενὲς καὶ ἐλλόγιμον τῆς βασιλικῆς χειρὸς ἀποφέρεται, πᾶσι τοῖς ἡμέμοις ταυτῆσι τῆς δωρεᾶς, προικα τὴν βόγαν ἐπιξῆσε, φιλοτιμίῃ καὶ φιλαγάθῃ γνώμῃ κινούμενος.

Β Ζ'. Ἦδη δὲ τῆς πρὸς Ὁρόντη (26) μεγάλῃς ἰατιοχίας πρὸς τοῦ στυκοκράτορος Νικηφόρου ἀλόγισται καὶ τοῦ ἱεραρχοῦντος χρηρῶσης (ὁ γὰρ τὸν πρῶτον κατάρχων ταύτης Ἀγαρηνὸς τὸν πατριάρχην Χριστοφόρον, ἀποστολικὸν ἄνδρα τε καὶ θεοτίκτον ἀνείλεν, ἀκόντιον κατὰ τῶν στέρνων αὐτοῦ ἐπίσας, ἐγκλημα τάνδρῳ εἰς τὸν ¹⁹ Σωτῆρα Χριστὸν ἐπάγων εὐσθεῖαν), ταύτης τὸν συνοικισμὸν προγαίτερον ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ποιούμενος, ἐκ σπουδῆς εἶχε καὶ πολλὸς ἦν ἐγκείμενος, τῆς ἐκτοχίας ταύτης τὸν ἄξιον εὐρεῖν. Ἀλύονται δὲ ²⁰ τὰ καὶ γνωμπεύοντι, ἐπὶ νοῦν ἤλθεν ὁ ἐκ Κολωνίας Θεόδωρος, ἀνήρ ἐξ ὀνύχων τὸν ἐργμακὸν καὶ ἐπιγμονα βίον αἰρετισάμενος, καὶ πολλοῖς ἰεροῦ ἀσκητικῶς τὸ σαρκίον καταδαμάσας. Τρίηνοι γὰρ βᾶκος ἐνδιδυσκόμενος, καὶ τούτῳ περικαλίτῃ τὸν σίδηρον, ὃν ἔφερε τυραννῶν τὸ σωματίον, ἐπὶ τὸν αὐτὸ ἀπεσκευάζετο, πρὶν ἂν διεβῆ τὸν ἦλον, καὶ εἰς οὐδὲν ἐχρημάτιζε. Λέγεται δὲ, τὸν ταύτην μοναστήν Νικηφόρον τε πρότερον, καὶ εἰς τὴν ἡσπίνην, τὴν τῆς βασιλείας θεοκλυτῆσαι ἀνάβρῃσιν. Ἰστῶν τῷ Βυζαντίῳ τότε παρουσιάζοντα ὁ Ἰωάννης προάγει τῷ Πολυεὐκτῷ ὁ δὲ, ἅμα τὴν ἐνδημῶσαι ἐπισκόπων τὸν ἄνδρα ἐξητακῶς, ἐφευρών τε τὴν μὴ θύραθεν παιδεῖαν οὐ πάνυ [P. 62] ἠκρῖδωκῆται (ἢ, τὴν γε μὴν θείαν καὶ ἡμετέραν ἐξησκημένον φιλοτιμότητα, χρεῖ αὐτὸν πατριάρχην Ἀντιοχίας. Ὁ δὲ Πολυεὐκτος (28), μικρὰς ἡμέρας ἐπιθιούς μετὰ τὴν Θεοδώρου προχεῖρσιν ²¹ (29), μεταλλάττει τὸν βίον.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁹ εἰς τὸν. Sic cod. Fort. hic deest τῆν. ²⁰ δέ. Fort. δῆ. ²¹ προχεῖρσιν cod.

(26) Hæc et sequentia ex Leone transtulit Scylitza in Chronicon mss., unde exscripsit partim Cedren. H. 669. B

(27) Dissuadebant multi in Græcia, tum omni medio ævo, tum maxime hoc sæculo, profanas litteras: quod qui iis a tenero imbuti essent, ad veritatem fidei cæciores putarentur. Ita S. Nicephorus, de quo supra 225. C. in Vita ms. magistro τοῦ Μωσελλοῦ puer in disciplinam traditus dicitur, τὴν ἱερὰν Γραφὴν μόνην παιδευθῆσόμενος, οὐκ ἀνελομένων τῶν προστατῶν τὸ γνήσιον καὶ γόνιμον τῆς ψυχῆς τοῦ παιδὸς ἐκσπύροις ἐμβομβῆσαι μαθήμασιν, ὅτι μὴ δυνατόν, τοὺς τύπους τῆς τερατολογίας προτυπωθῆναι τας ἀναλεῖψαι: βᾶδως, εἰ [f. ἡ] καὶ τὴν πράξιν-

διαφυγεῖν.

(28) Hæc usque ad finem hujus capituli Combefisus vertit, Pag. IV. 24.

(29) Codex προχεῖρσιν, mutavi secundum etymologiam a verbo προχεῖρ(ίζομαι). Vocis προχεῖρσιν, adhuc in Lexicis omissæ, significatio sunt duo: alter apud philosophos, alter in scriptorib. ecclesiasticis. Apud illos sonat *actus, operatio*, qua cogitata representantur, perducunturque ad effectum. Porphyrus Sentent. ad intelligib. ducent. 225. A. de anima. ἐνεργεῖ δὲ κατ' αὐτοὺς, ἢ ὑπ' ἄλλῳ εἰς προχεῖρσιν [i. προχεῖρσιν] ἐκαλουμένην, vel *ab eis ad opus excitata*. Ut ideo erraverit Kusterus, lib. Suidæ I. 830. A. ἢ καὶ ἔξιν ἢ κατὰ προχεῖρσιν,

νημεῖα τῆ ἐκκλησίᾳ καταλιπὼν τὰς τῶν ἀρετῶν ἀκόνας, καὶ τὴν γνῶσιν τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ἐπιστήμης, ἦν εἰς ἄκρον ἐξήσκησε. Τοῦ Ἡολυεύκτου ἐπὶ προκαταδύεικα ἐνιαυτοὺς τὰς τῆς τριαρχίας ἡνίας ἰθύσαντος, καὶ πρὸς τὴν μακαρίαν ετανασταίντος καταπαύσιν, σπουδῆ ἐξεγένετο τῷ ἱστοκράτορι Ἰωάννῃ, εἰς τὸν τῆς ἱεραρχίας θρόνον ὄρα ἐπιθίβασαι τὸν ἀρεταῖς καὶ τρόποις τῶν πολλῶν οὗς ἱεράρχας εἰσκαλεσάμενος καὶ τὴν σύγκλητον, ἔφησε τοιαῦτα·

Ζ. « Μίαν ἀρχὴν ἐξεπίσταμαι, τὴν ἀνωτάτην καὶ ρώτην, ἥτις ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὸ τοῦ ρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου παρήγαγε σύστημα. Ὅμοια δὲ τὰς ἐν τῷδε τῷ βίῳ γινώσκω καὶ τῆ κάτω εριφορᾷ, ἱερωσίνην καὶ βασιλείαν, ὧν τῆ μὲν τῶν ψυχῶν ἐπιμέλειαν, τῆ δὲ τῶν σωμάτων ὑδέρνησιν ἐνεχείρισεν ὁ Δημιουργός, ὡς ἂν μὴ οὕτως χωλεῖσθαι μέρος, ἄρτιόν τε καὶ ὀλόκληρον ἰασώζοιτο. Τοίνυν, ἐπεὶ τὸ χρεῖον ὁ τὴν Ἐκκλησίαν θύων ἐξέτισεν, ἔργον μὲν τούτου τοῦ ἀλαθῆτου ἐφύκεν ὀφθαλμοῦ, τὸν κατευμεθεῖοντα πάντων εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν θεῶν παραγαγεῖν, ᾧ καὶ πρὸ οὐ πλασθῆναι τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ἰέγνωσται. Αὐτὸς δὲ (30), οὐ παῖραν ἀνδρὸς ἀναμίλεκτον ἐκ τοῦ μακροῦ χρόνου παρελθῆσα, τοῦτον πὶ τῶν θώκων ἀναδιβάζω τῶν ἐκκλησιαστικῶν· οὐ μὲν γὰρ λάθοι κατὰ γωνίαν τὸν βίον διητηλῶς, ἀν-

eucto annos tres et decem patriarchatus gubernacula moderato atque ad beatam vitam translato, operam dedit Joannes imperator, ut in sacerdotali throno virum virtutibus atque moribus multitudini antestantum collocaret. Postridie igitur, convocatis in palatium episcopis et senatu, dicere sic est exorsus :

ὑπερφέρωντα. Τῆ γοῦν ὑστεραῖα ἐς τὴν βασιλείου αὐλὴν

7. « Equidem unam potestatem cerno, summam illam et principem, quæ ex nihilo ad essentiam produxit visibilis et invisibilis mundi fabricam. Sed in hac vita et in terrestri hoc errore duas novi, sacerdotium **102** atque imperium, quarum illi quidem animarum curam, huic corporum regimen tradidit opifex ædificatorque mundi, ut neutra pars his moderatioribus egeret, sed integra et incorrupta conservaretur. Nunc, quoniam fatale debitum is qui Ecclesiam regebat, exsolvit, primo quidem ad illum oculum pertinet, cui additum est nihil et cui, vel antequam concepta sunt, studia hominum innotescunt, ut vir omnibus præstans ad rerum divinarum administrationem producat. Ego vero virum, cujus a longo tempore indubitatum periculum feci, hunc in ecclesiasticam sedem proveho : ne lateat in angulo vitam tolerans vir omnis generis virtutum excellentiis

C. B. HASII ANNOTATIONMS.

sic vertens : secundum habitum et secundum propositum. Nam cum proxiis opponatur τῆ ἐξεί, denotetque actum ipsum sive representationem facultatis, vertendum, secundum habitum, vel secundum actum, sive executionem. Apud scriptores ecclesiasticos significat propositionem episcopi ordinandi. Theophilus Antiochen. De Deo et Christianorum libe 147. D. ἐν τῇ τῶν ἱεραρχούντων προχειρίζεται τε καὶ ἐλογοῖ. Προχειρίζεται enim apud scriptores quidem profanos, ut alia multa, ita et eligere generalim denotat : vide exempla in Lexico Polyb. VIII. II. 544. a Schweighæusero viro omni existimatione ornatissimo collecta : item apud Alciphron. I. 41. B. In scriptoribus ecclesiasticis proprie esse proponere nomen alicujus ordinandi, ut inquiratur an dignus sit munere, recte observavit Henr. Valesius Annotatt. in Euseb. De Vita Constant 214. A. et in Socratem Scholast. 7. A. id quod ὑποβάλλειν ὀνόματα dicit Socrates 28. D. Non desunt tamen loca apud scriptores quoque ecclesiasticos, ubi latiore sensu exponendum est eligere. Euthalios diaconus in peregrinationn. S. Pauli 240. A. S. Clemens Romanus Constitutt. Apostol. 11. A. 27. D. 34. E. 57. B. 102. A. 116. C. 132. D. Anonymus Catena in Jeremiam I. 54. E. S. Basilius Epistola cccxxiii. II. 1096. B. Palladius Histor. Lausiac. 1010. B. Simeon Metaphrastes Vita S. Lucæ 82. A. Plerumque enim ibi usurpatur de Deo aut Christo, apostolos prophetasque προχειρίζομεν, eligente, neque subjiciente cujusquam examini, sed summo suo testimonio comprobante. Addam de significatione adjectivi πρόχειρος, quæ ne que a Duncangio, neque a Suicero, neque ab Ernestio in Lexico rhetorum, notata sunt, quando de lectione usurpatur, præsertim Scripturæ sacræ Velut in S. Athanasio Adversus eos qui volunt simpliciter dictis credendum esse II. 581. F. κατὰ τὸ πρόχειρον τῆς ἀπαγγελίας. Montefalconius perperam, prima pronuntiationis fronte. Est enim τὸ πρόχειρον τῆς

C ἀπαγγελίας obvius litteralisque sensus locutionis, oppositus τῆ μεταλήψει sive ἀναγωγῇ, hoc est, sensui mystico. Eadem significatione dicunt τῆ προχειρῶ ἀισθῆσαι Joannes Philoponus De creatione mundi 109. A. ἡ πρόχειρος διάνοια Dionysius Euseb. 273. C. τὴν προχειρον ἐκδογῆν Philo Quod deterius potiori insidari solet 142. E. Origenes Contra Gels. 211. C. 242. A. 317. C. Philocalia 8. D. ἡ πρόχειρος τῶν λέξεων ἔμφασις S. Joannes Chrysostomus Homil. lxxv. in Evang. Joannis II. 863. 37. κατὰ τὴν πρόχειρον ἐννοια Severus Catena in Jeremiam II. 525. B. S. Gregorius Nyssenus de Vita Mosis I. 170. D. τὸ πρόχειρότερον τοῦ λόγου Origenes in Jerem. 234. A. κατὰ πρόχειρον οὐν S. Nilus Epistola II. ad Domnium junior. 27. B κατὰ τὴν πρόχειρον φαντασίαν Philo Quod deterius pot. ins. soleat 127. C. Reliquæ significationes vocabuli πρόχειρος nec pueros fugiunt : quanquam in illis quoque viri docti passim lapsi. Veluti Andreas Schatus, non recordans operis Ptolemæi cui titulus *Canones expediti*, hæc Pauli Alexandrini, Rudimenta in Apotelesm. 26. C. τὴν δὲ ἀκρίβειαν τούτων ὁ πρόχειρος κανὼν Κλαυδίου Πτολεμαίου παραστήσει, sic reddidit : *Exquisitam hor. rationem exhibebit Canon Cl. Ptolemæi, qui exstat.* Vel Eusebium Renaudotius illa Gennadii Patriarchæ De sacramentali corpore Christi 28. B. οὐ γὰρ τὰς σωματικὰς λύει νόσους ὁ Δεσπότης ἡμῶν, ἀλλὰ τὰς ἀμαρτίας ἀφίρει πολλῶν προχειρότερον, — *multo facilius peccata dimittit.* Nam προχειρότερον non valet hoc loco *facilius*, sed *promptius, festinantius, prius*, ut patet ex sequentibus, Servatore spirituslem morbum paralytici sanante prius quam corporis curationem susciperet. Plura exempla vocis πρόχειρος perperam acceptæ hic missa facimus : quod in trivialibus morari, non est instituti nostri.

(30) Hæc usque ad Pag. 103. lin. 17. ἀνεκθῶν Combefisius vertit apud Pag. IV. 24.

clarus, cui et prænoscendi futura Deus donum concessit. Multa enim mihi ejus generis divino edidit oraculo, quæ temporibus suis evenerunt. » Hac oratione habita, imperator Basilium solitarium in medium produxit, qui, a tenero arrepta vita monastica, laborum asceticorum crebra certamina in verticibus Olympi ediderat. Hunc in patriarchales ædes jussit demigare. Postridie ejus diei (qui erat ea Dominica, qua rectam fidem de cultu venerandarum imaginum sanxerunt divini Patres) Basilium summi sacerdotii unctionem accipit, atque œcumenicus patriarcha renuntiatur.

8. Joanni vero imperatori multis curis anceps pendebat animus, ad quam prius incumberet in trivio constitutus, neque a recto consilio aberraret. **103** Tunc enim annonæ penuria, aliaque fames jam triennium Romanum imperium depascebatur: imminabat Russorum motus, haud lætas spes ostendens, et Carthaginensium atque Arabum adversus Antiochiam Syriæ incursus, quæ Romanæ ditioni nuper accesserat. Sed famis insuperabile malum commeatu ex omnibus ubique emptoriis diligentem celeriterque subvecto dissolvit, gravis adeo mali vi inhibita, Saracenum impetum Orientalium copiarum acie repressit, Nicolao Patricio duce: is cum domesticus spado esset imperatoris, multa exercitatione peritiam rei bellicæ erant actus. Cum Splendolabo, Russici exercitus principe, agere de pace statuit. Ita missis ad eum legatis denuntiat, ut accepta mercede invasionis Mæsiacæ a Nicephoro

Α θρωπος παντοδαποις προτεοήμασι κλειζόμενος, γε και τὸ προορατικὸν ἐκ Θεοῦ δεδωρόρηται χεῖρα. Πολλὰ γάρ μοι τῶν μελλόντων ἀνεῖλε θεὸς ἐκδάντα ἐν τοῖς καιροῖς σὺτῶν. » Ἐῖπεν δὲ Βασίλειος ὀνόχων τὸν μονήρη βίον αἰρετιστάμενος, τὸν νοὺς ἀγῶνας ἰδρώτων ἀσκητικῶν ἐν ταῖς τοῦ Ὁλοπού ἀκρωρελαῖς ἐπεδείξατο. Τοῦτον ἐς τὴν πικρὴν χικὴν ἐστὶν ἀνίειν παρεκελεύστω· τῇ δὲ ἐκείνῃ (αὕτη δὲ ἦν ἀναστάσιμος ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ ἁγίου πνεύματος δόξον πιστὶν (31) περὶ τῆς τῶν σεπτῶν ἐκείνων προσκυνήσεως οἱ θεοὶ Πατέρες ἐκράτουναν) τὸ ἀρχιερωσύνης ὁ Βασίλειος χρίσμα δέχεται, καὶ κομμηνικός πατριάρχης ἀνακηρύσσεται.

τῇ. Ἰωάννη δὲ τῷ αὐτοκράτορι πολλαῖς ταῖς ἐπισημασίαις ἐταλαντεύετο [P. 63] ἡ διάνοια, καὶ ἡ ἐπιθυμία τὴν βροχὴν ἐν τριόδῳ ἀπειληγμένην, καὶ τὴν μὴ παρενεχθεῖν τοῦ δέοντος. Ἡ τε γὰρ πικρὴ τῶν ἀναγκαλιῶν καὶ ὁ λιμὸς ἐκβαθύναν (32). Ἡ τριετὴ καιρὸν τὴν Ῥωμαικὴν ἀρχὴν ἐπέδρασαν ἐπέκειτο δὲ καὶ ἡ Ῥωσικὴ κίνησις οὐ χρονοῦ ὑποτιθεμένη ἐλπίδας, καὶ ἡ τῶν Καρχηδονίων καὶ Ἀράβων κατὰ τῆς ἐπὶ Συρίαν Ἀντιοχίαν ἐπιπροσκηθεσίης Ῥωμαίων, καταδρομῆ. Τὸ μὲν ἄλλα ἀμαχὸν νακὸν τοῦ λιμοῦ τῇ σιταγωγίᾳ, ἐν ἡμετέροις ἀπανταχῇ ἐμπορίαις προνοία διὰ τάχους ἐστὶν ἐκδιέλυσε, στήσας τὴν νομὴν τοῦ τοσοῦτου ἐκείνου. Τὴν δὲ γε ὁρμὴν τῶν Ἀγαρηνῶν τῇ τῶν Ἑσπερίων στρατευμάτων παρατάξει ἀνεχαίτισσε, Νικολάου Πατριάρχου στρατηγούτου· ὅστε οὐκ ὀκνῶν ἐν τῇ τῷ βασιλεῖ, ἐμπειρίαν ἐκ πολλῆς μελέτης τῶν ἡμετέρων ἐπέκτητο. Πρὸς μόνον τὸν Σφενδοσλάβον

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(31) Festum orthodoxiæ, de quo rite obeundo multus est Constantinus Porphyrog. Cærimon. aul. Byzant. I. 92. C. incidat a. 970. in diem xiii. Februarii. Celebrabatur ob cultum imaginum a. 842. a Methodio patriarcha una cum memoria concilii n. Nicæni restitutum. Lequien Orient. Christ. I. 255. A. Pagi Critic. IV. 24. A. Polyeuctus obierat circa d. xvi. Januarii ejusdem anni 970.

(32) Præsertim 969. indict. xii: nam apud Cedren. II. 660. D. τὴν ἡμέραν, scribe τὴν ἡμέραν, ut recte vertit Xylander. Apud eundem Cedren. II. 644. D. de lue, quæ sub Romano juniore primum exorta ἄχρι τῶν τῆδε χρόνων οὐκ ἐπαύσαντο, lege ἐπαύσαντο, cum omnibus codd. Bibliothecæ Regiæ, ipsa re quoque flagitante. Seylitza in Chronicon ms. narrationem derivavit, ex Scylitza Cedrenus, ubi II. 665. B. Apud Leonem lubenter scripsissem ἐμβαθύναν· tametsi ne illud quidem præclare dictum. Et enim apud scriptores Christianos et Hellenistas ἐμβαθύνω valet: 1) *Mergo me*, velut in voluptates, vitam carnalem, curas. S. Basilii Homil. in Psalm. xxix. I. 191. B. ἐμβαθύνειν τῇ κακίᾳ. Homil. in Psalm. xlv. I. 272. D. ἐμβαθύνων τοῖς περισπασμοῖς τῆς σαρκός. S. Joann. Chrys. Orat. exhort. ad pœnitent. VI. 916. 40. μὴ ἐμβαθύνῃς ἐν τῇ ἀδικίᾳ σου. S. Greg. Nyss. In Eccles. I. 431. B. τὸς ἐμβαθύνοντας τῆς κατὰ σάρκα ζωῆς [I. τῇ x. σ. ζωῇ]. In Cantic. cant. I 628. D. τοῖς ἐμβαθύνουσι τῇ τοῦ βίου ἀπάτη. De orat. I. 717. A. τῶν ταῖς ματαλαῖς ἐπιθυμίαις ἐμβαθύνοντων. Contra Eunom. II. 125. A. οὐ ταῖς ματαλαῖς ἐπιθυμίαις κατὰ ψυχὴν ἐμβαθύνοντες. De oratione Do-

min. I. 745. A. De beatitudinibus I. 76. B. Contra Eunom. II. 81. C. et 391, D. 2) *Serius dicitur et profundius, præsertim tropologiam et metaphoram*, hoc est, sensum allegoricum Scripturæ sacræ. Origenes Philocal. 79. A. εἴ τις ἐμβαθύνῃ τῷ λόγῳ, quæ ipsa verba iterat Eusebius Præparat. Evang. 283. D. S. Joannes Chrysostomus De debitorum mill. talentorum V. 197. 27. μήτε τοῖς εἰρημῶν ἐμβαθύνουσι. Philo de præmiis et pœn. 706. C. ταῖς διανοαῖς ἐμβαθύναντες. Eusebius Præpar. Evang. 574. A. ἐμβαθύνειν καὶ δοκιμάζειν τὸν νοῦν τῶν λεγομένων. Item alii fere innumeri: S. Basilii Homilia in Psalmum xxxiii. I. 217. A. Theodoretus Catena in Jerem. II. 182. E. Philo De mundi opificio 12. G. De profugis 375. F. De somniis 141. F. Anonymus Catena in Psalm. I. 593. C. Non præterea phrasim. S. Gregorii Nysseni In Cant. cant. I. 510. A. ἡ δὲ λέξις ἐμβαθύνουσα τροπικῶς σημαίνει, *dicito immergens se tropicis significatibus*, hoc est, iis plena.

(33) Variatur in nomine Græce scribendo. Code habet (designabo paginas editionis, locis codicum respondentibus) Σφενδοσλάβος 64. B. 93. C. 96. D. D. 97. A. B. Σφενδοσλάβος 85. B. Σφενδοσλάβος 63. B. 83. B. 85. A. 89. A. Hanc scriptionem excutis sum; nam quod primis in folio Σφενδοσλάβος legitur, absque θ. id operarum vitio factum est. Alibi in Cp̄d. idem nomen varie corruptum: Σφενδοσλάβος 63. B. 93. B. D. Σφενδοσλάβος 82. C. 89. C. 92. B. Σφενδοσλάβος 96. B. Φενδοσλάβος 85. C. Σφενδοσλάβος [sic] 85. A. [Pag. 138. lin. 1. hujus ed.] Θάλασσος [sic] 97. C. Rationem mei

ὄν τῆς Ῥωσσικῆς πανοπλίας κατάρχοντα, ἔργω
 αἰκηρωκέεσθαι. Καὶ δὴ πρόσθεις ὡς αὐτὸν ἐκπέμ-
 ναι, παραγγέλλων αὐτῷ, τὸν πρὸς τοῦ αὐτοκράτο-
 ρος Νικηφόρου ἐπὶ τῇ καταδρομῇ τῶν Μουσῶν
 πεσχημένον ἀνειληφότα μισθόν, ἐπὶ τὰ σφῶν ἦθη
 αὐτῶν τὸν Κιμμέριον μετανίστασθαι Βόσπορον, τὴν δὲ
 ἕσταν παραλιπεῖν, Ῥωμαίοις προσήκουσαν, καὶ
 πόμοιραν τελοῦσαν Μακεδονίας ἀνέκαθεν. Λέγεται
 ἄρ Μισσοὺς ἀποίκους τῶν ὑπερβορέων Κοτράγων,
 ἀζάρων τε καὶ Χουμάνων ²² ὄντας, τῶν οἰκτιῶν
 εταστῆναι ἡθῶν· ἀλωμένους δὲ κατὰ τὴν Εὐρώπην,
 ταύτην κατελιπεῖν καὶ κατοικῆσαι, Κωνσταντι-
 νου, ᾧ Πωγωνάτος ἐπέκλησις, τότε Ῥωμῆων ἡγεμονεύοντος· ὁμωνύμως δὲ τὴν χώραν ἀπὸ Βουλγά-
 ου (τοῦ σφῶν φυλάρχου) Βουλγαρίαν καλεῖται.

θ'. Ἄρεται καὶ ἕτερος περὶ τούτων λόγος, ὃδὲ πη
 ρων Ἰουστινιανοῦ, τοῦ Ῥωμαίων αυτοκράτορος, **P**
 πρὸ Λεοντίου ἐκτιμῆθentos τὴν βίνα καὶ κατὰ τὴν
 ἐρῶνα περιορισθέντας, ἐπειπερ ἐκείθεν αὐτῷ
 ἐάδρᾶναι πολυτρόπως ἐγένετο, ἐς τὴν Μαιωτίν τε
 ρικέσθαι, καὶ τὸ Μουσῶν ἔθνος προσεταιρίσασθαι,
 ρ' ᾧ τὴν τε βασιλείαν αὐτῷ ἀνασώσασθαι, καὶ
 αἰσθῶς μεγάλους ἐναπολήψεσθαι. Τοὺς δὲ ἔψεσθαι ²³
 ε αὐτῷ, καὶ πρὸς αὐτοῦ, τῆς βασιλείας αὐθις ἐπι-
 ημιμένου, εἰληφέναι τὴν χώραν, ὅσην δ' Ἰστρος
 ντὸς Μακεδόνων περιορίζει· καὶ τὴν μετοικησιν
 αὐτῇ ποιήσασθαι, καὶ πολλὰ πόλεμον ἔργα καὶ
 ἰνδραποδισμῶν προξενῆσαι Ῥωμαίοις, πολεμησίων·
 ας αἰεὶ, καὶ τὰ θράκηα κατατρέχοντας κλίματα.
 Ῥωμαίους δὲ ἀντεπιέναι τούτοις· τοὺς δὲ τὴν ἐκεί-
 νων οὐχ ὑφισταμένους ἀλκῆν, ἐπ' ἀμφιλαφῶν χωρίων
 ὄχμας [P. 64] καταδύεσθαι, καὶ ταῖς δυσχωρίαις
 οὔτους ²⁴ καταγωνίζεσθαι. Πολλῶν τοιγαροῦν ἐκ
 οὔ κατ' ἐκείνου καιροῦ (34) καταβράγντων πολέ-
 των, καὶ γενναίων στρατηγῶν ὀλωλότων, Νικηφόρου

A promissa, ad suas sedes et Cimmericum Bosporum
 se recipiat, Romanis Bulgariam, utpote ad ipsos
 atinentem, et quæ antiquitus Macedoniæ portio
 fuisset, relinquat. Nam dicuntur Bulgari, ex gentibus
 supra aquilonem habitantibus, Cotragis, Chazaris
 et Comanis, profecti, sedes patrias reliquisse, erran-
 tesque per Europam cepisse habitasseque eos fines
 tempore quo apud Romanos Constantinus cognom-
 ento Pogonatus imperabat, regionemque a Bul-
 garo (is genti præerat) Bulgariam nominasse.

1049. Commemoratur etiam altera de illis
 narratio, ejusmodi: Justinianum, Romanarum
 Augustum, a Leontio naso amputato Chersonem
 relegatum, postquam, dolo inde evadendi facultatem
 nactus, ad Mæotidem appulisset, Bulgarorum natio-
 nem ad suas partes pertraxisse, « Restituerent sibi
 imperium, præmia hujus rei magna percepturos. »
 Secutos Bulgaros ab ipso, cum iterum in imperium
 venisset accepisse regionem, quantam Ister eis Ma-
 cedoniam ambit: huc migrationem fecisse, moxque
 multa bellorum incommoda, hominibus in servitu-
 tem raptis, induxisse Romanis, animis semper ad
 bellum erectis, Thraciæ agros incurrentes. Romanos
 quidem ivisse contra; sed Bulgaros, quod illorum
 virtutem sustinere non possent, spatiis silvestribus
 in insidias se abdidisse, fraudeque locorum nostros
 vicisse. Cumque jam usque ab illius temporibus
 multa ibi bella commissa sint, fortibus ducibus
 occisis, ita ut Nicephorus quoque antiquior ille
 Augustus in acie adversus Bulgaros caderet, a solo

C. B. HASII ANNTATIONES.

²² Χαζάρων et Χουμάνων cod. ²³ ἔψεσθαι. Sic cod. Fort. ἐπέσθαι. ²⁴ τούτοις cod. Sed vide supra 13.
 D. 14. B. 26. D. et paulo inferius lin. 12. item 65. C. Linea autem proxima forte scribendum κατ' ἐκείνο·

cribendi et peracuendi Σφενδοσθλάβος tuentur
 syltizes Historia ms. passim, Cedren II. 660. C.
 66. D. 672. D. 674. B. 675. D. 676. D. 677. A. 679.
 B. D. 680. D. 682. A. B. 683. A. Constantinus
 Porphyrogen. Cærimon. Byzant. II. 345. B. et alii
 plerique.
 (34) Confer supra 11, A Fortasse κατ' ἐκείνο vel
 κατ' ἐκείνον, ut τὸ κατ' ἐκείνο καιροῦ Niceph. Phocas
 Fact. 156. B. κατ' ἐκείνο τοῦ καιροῦ Agathias 15.
 D. 64. D 136. B. 139. C. 154. B. Sed voces præpo-
 sitioni κατὰ subjectæ sæpe depravatæ sunt. Apud
 ὁ. Athanasium Orat contra gent. 1. 2. C. ἐξ ἀρχῆς
 οὐκ ἦν κακία· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ νῦν ἰνοτοίς ἀγίοις ἐ-
 σίν, οὐδ' ὄλως κατ' αὐτοὺς ὑπάρχει αὕτη, S. Patrem
 non dubito seripsisse, οὐδ' ὄλως καθ' αὐτὴν ὁ. α.
 versionemque Montefalconii sic reſingendam: nam
 e nunc quidem in sanctis est, neque per se omnino
 existit. Quæ emendatio firmatur ex illis quæ dein-
 ceptis ait S. F. Ἑλλήνων μὲν οὖν τινες πλανηθέντες
 τῆς ὁδοῦ καθ' αὐτὴν εἶναι τὴν κακίαν ἀπεφάνησαν.
 Eodem modo Actis Conc. Cplitanii secundi (hoc est,
 generalis quinti) III. 195. E. ἀναφερομένης δὲ, κατ'
 ἐκείνου, τῆς τοῦ ἀνθρώπου γεννήσεως ἐπὶ τὸν Θεόν·
 lege κατ' ἐκείνους, nempe Nestorianos. Et in Gen-
 nadii Patriarch. Homil. de sacramentali corpore
 Christi 6. A. προκοπὴν τῆς κατὰ Χριστοῦ ζωῆς, item
 emendandum κατὰ Χριστόν. Jam si scribimus

apud Leonem ἐκ τοῦ κατ' ἐκείνου καιροῦ (quod
 forte oportuisset), id vertendum esse ab illius tem-
 poribus patet, ob notam potestatem præp. κατὰ,
 quæ pronomini personali juncta vim possessivi
 assumit. Quæ forma apud posteriores quoque
 scriptt. adeo frequens est, ut exemplis fere non
 egeat. S. Epiphani. Advers. hæres. I. 572. B. τὴν
 καθ' ἡμᾶς ἡπειρον, continentem nostram. S. Basil.
 In xl. mart. J. 533. C. τὴν καθ' ἡμᾶς χώραν, regio-
 nem nostram. S. Chrysost. Homil. xxi. in Matth. I.
 263. A. τὰ καθ' ἡμᾶς ἀπαντα, universus noster
 mundus. S. Antiochus De inimicitis et invid. II.
 113. B. ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία, ejus historia. Quas-
 quam in hoc quoque vertendo passim viri docti
 multi lapsi sunt. Acta Concil. Chalced. II. 504. D.
 ἐξετάζειν τὰ κατ' ἐμᾶς. Vetus interpres. quæ adven-
 sum me sunt gesta. Scribe: quæ ad me spectant.
 Acta Conc. œcum. sexti III. 1057. E. τοῦ ὑμῶν
 ὑμῶν καθ' ἡμᾶς ἀποστολικῶ ἁγίου. Vetus versio:
 servili vestra, quæ secundum nos est apostolica
 sede. Imo, nostra sedes apostolica, quæ vestra
 est. Eque ejusd. Conc. actione quarta I. 507.
 B. ταπεινῶς εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀποστολικῶν
 est in versione Latina: et in Iuliani
 stantini imperat. eodem volumine I. 107.
 καθ' ὑμᾶς [vestros] ἀρχιερεῖς. Vetus versio:
 fces secundum vos. Porro in consuetudine

Constantino Copronymo, deinde ab hujus nepote Constantino, Irenes Augustæ filio, denique nostra C. B. HASII ANNOTATIONES.

carii III. 1173. E. τὰ κατ' αὐτόν. Quæ circa fuerant, vertendum est, causa ipsius: alibi 1252. A. τῆς κατ' αὐτόν συνόδου, concilii quod circa eum est, item, sui concilii, alibique sæpe similiter. Eodemque referendus locus Conc. Copolit. sub Mena II, 1378. B. ἐκινεῖτο τὸ κατὰ τοὺς κληρονόμους τοῦ μακαρίου Πουφίνου, controversia. quæ hæredes Rufini defuncti spectat, movebatur. Interpres Latinus mire: comotus fuit propter id, quod cum hæredibus beatissimi Rufini. Et Conc. œcum. sexto III, 1187. C. ὅσον κατὰ τὴν ῥῆσιν, minus est, quantum secundum sermonem, quod habetur in cuso, quam: quantum attinet ad ipsam locutionem. Mulloque ineptius satisfact. Concilii 1231. A. τῆς κατ' αὐτόν συνόδου, sui concilii, nempe quod ab Agathone Papa celebratum Romæ fuit, redditur: concilii quod circa eum est. Ex hac autem significatione præp. κατὰ, satis nota, illæ quidem fluxerunt locutiones apud scriptores ecclesiasticos ubique obviam ὁ καθ' ἡμᾶς, nostri, hoc est Christiani, τὰ καθ' ἡμᾶς, religio nostra. Ita Joannes Vita S. Epiphani II. 322, C. τὰ κατ' ἡμᾶς. religionem meam. S. Joannes Chrysostomus in illud, Pone manum tuam sub fem. meum VII. 567. 25 τις τῶν καθ' ἡμᾶς, aliquis nostræ fidei. Quocirca neutiquam probem Langium, hæc S. Justini martyris Cohort. ad Græcos 46. B. Μουσώνιον δὲ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, καὶ ἄλλους, οἰδαμεν (Musonium aliosque inter nostros, i. e. Christianos, fuisse scimus), sic vertentem: Mus. autem inter eos qui sæculo nostro atque in hac urbe fuerunt, atque alios scimus. Etenim Musonius floruit Tiberio Cæsare, S. Justinus sub Antonio Pio. Melius apud Anastasium Sinait. Hodeg. 174. A, τὰ καθ' ἡμᾶς redduntur dogmata vestra. Jam ex hoc usu præposit. κατὰ explicanda est formula frequens apud Patres, in Suaverique Thesaur Eccles. II, 251 addenda, ὁ καθ' ἡμᾶς λόγος, religio Christiana, cujus auctor est ὁ θεῖος Λόγος, Christus. Irenæus apud Euseb. 89. A. οἱ ἄποθεν τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου συγγραφεῖς, scriptores a religione nostra alieni. S. Gregorius Nyssenus De anima et resurrectione II. 634. A. οἱ ἔξω τοῦ λόγου τοῦ καθ' ἡμᾶς. Athenagoras Legat. pro Christian. 36, C. θεοδιδάκτον εἶναι τὸν καθ' ἡμᾶς λόγον, disciplinam nostram. Apud eundem 4. D. ubi rogantur imperatores, æquitatem τῷ καθ' ἡμᾶς λόγῳ, religioni nostræ, ut ne denegent, versio Latina pessime, mea quoque oratio ut sentiat, sinite. Neque rectius Montefalconius Euseb. Comment in Psalmos I. 409. E. παρὰ τοῖς ἔξω τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου, apud externos dictis nostris consona: scribe, apud eos qui a nostra religione sunt extranei: ut in Eusebii Dem. Evang. 160. B. οἱ ἄλλότριοι τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου. ubi Montacutius, qui ab hac ratione nostra alieni sunt. Imprimisque frequentat locutionem illam Theophilus Antiochenus De Deo et fide Christian. 80, B. 119. B. 127. C. 138. C. aliique Patres præsertim priorum sæculorum. Neque minus præsertim priorum sæculorum. Neque minus crebro invenies ὁ λόγος simpliciter, interdum etiam ὁ λόγος, eadem significatione. Eusebii Hist. Eccles. 143. D. Μικροῦ δὲ ἰν ἀποστάντας τοῦ λόγου, qui a fide propemodum descivissent. Athenagoras Legat. pro Christ. 4. A. οὐδεὶς γὰρ Χριστιανὸς πονηρὸς, εἰ μὴ ὑποκρίνεται τὸν λόγον, nisi hanc religionem simulat. Quam vim vocis noto, quod sæpissime fuerit interpretes. Velut in Athenagora 4 B. ἀρχομένῳ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ λόγου, defensionem religionis orso, Conradus Gesnerus vertit, ab initio instituta orationis meæ. Et 12. A. de Christianis operariis infimæ conditionis, qui, si verbis utilitatem religionis suæ demonstrare nequeant, τὴν ὀφίλιαν περιεσπῆν εἰσιν ἀδύνατοί τὴν παρὰ τοῦ λόγου, rebus ta-

men et operibus eam declarant, Gesnerus iterum mendose, aut certe obscure, si nullam professionem suæ utilitatem exhibere queant. Opponuntur quæ passim ὁ ἡμέτερος λόγος et ὁ λόγος ὁ Ἕλληνας religio nostra et persuasio gentilis. Velut Musonii Pselli libellus Græce nondum editus De opinione Græc. circa dæmones (quem volumine præp. historiarum ejusdem Pselli fortasse subjiciam) oratio sic: Ὁ μὲν ἡμέτερος λόγος, προαιρέσει καὶ ἀγγέλοις διδοῖς: Religio nostra quæ voluntates etiam angelis concedit: quibus respondent sequentia: ὁ δὲ Ἕλληνας, ἀναίρων τὴν τοιαύτην ἐπι τῶν ἀπολελυμένων τοῦ σώματος φύσεων ἑαυτοῦ corum vero persuasio, propensionem liberam a turis corporis expertibus aufertens. Hæc (veritas) prolixius de ejusmodi significatione vocabulorum et deque varia vi præpositionis κατὰ, præfixo articulo ante tamen quam ad Leonem redeam, præcedendo locum Stephani De urb. 730. I. voc. τῆς τὸ ἔθνικόν Ἰωπηνός τῷ ἐπιχωρῶ τῷ κατ' ἡμᾶς, Ἰωπεύς. Extrema virtutem Pinedæ et Berkelius: quod si juxta nos, Hysperus. Nec quæquam mutat Holstenius Castigat. in Steph. de A. Corrige, οἱ δὲ καθ' ἡμᾶς, nostrates nostræ religionis homines: quod opponitur τῷ ἐπιχωρῶ τῷ formæ ab illius regionibus hominibus usitata. (35) Qua in clade a 811. d. 25. Julii captus una cum quinquaginta ducibus S. Petrus Paulus et ad mortem a Bulgaris damnatus: vide ejus vitam in Actis SS. Julii. I. 290. D. De eodem comitosis prælio in historia inedita horum temporum leguntur illa: Οὗτος ἐν τῷ ἐννιάτῳ χρόνῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ κατὰ Βουλγαρίων ἐξελθὼν μετὰ τῶν τῶν Ῥωμοϊκῶν στρατευμάτων καὶ τῶν αὐτοῦ ὅλης ἑταιρείας ἅμα τῷ υἱῷ Σπυριδίου Μιχαήλ τῷ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρῳ, καὶ ἀδελφῷ τούτοις, κατὰ κράτος τροπωσάμενος, νῆα ἐπὶ αὐτῶν περιφρασεστάτην ἔρατο. Ἐπὶ τῇ τῆς νῆας τῆς φρένας κοῦφην ἔχων καὶ ἐπαρθεῖς, ἐκείνην τῶν. Τα δὲ μετὰ ταῦτα οὐ σιγῆς μόνον, ἀλλ' ἐπιβάνων ἀξία ἐδρώντο. Μῆ γὰρ τῶν νυκτῶν οἱ Βουλγαροὶ τοῖς Ῥωμαϊκοῖς ἐπιστάντες στρατεύμασι, ἐπιπλέον τὸν βασιλέα (φεῦ) ἅμα τῇ συγγλήτῳ ἀρμάτῃ οἱ κατασλόντες, πολλὸν φόνον ἐν αὐτοῖς εἰργάζοντο, μὴ φοισάμενοι, ὅσον τὸ εἰς αὐτοὺς ἦσαν, ἄλλ' ἡμῶν αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ἐντεῦθεν, ὅσοι μὲν ἐπιβάντες ἐβέβησαν τὰς πλῆγας, αὐτίκα τοῦ βίου μάλιστα ἀπέστησαν: ὅσοι δὲ μὴ θανασίμους πάντο, κατὰ τῶν ἐπιπέτρων χωρίων ἐγύρουν. Ὅσοι δὲ ζῶντες ἐβέβησαν, μυρῖαις ἰδεῖαις βασανων καὶ αἰκιῶν ἐπίπλεον: μὴ ἀνασχόμενοι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐξομωσασθαι καὶ τῇ τῶν Σκυθῶν προσελαθεῖν ἐπισκελῆ. Ὅς δὲ οἱ μὲν ἐπέκειντο, τὸ ἐκείνων ποῖμα καὶ τὸν Χριστόν ἀρνέσασθαι αὐτοὺς ἀναγκάσθησαν οἱ δὲ σφοδρῶς ἀνείχοντο καὶ θνεῖν μᾶλλον ἢ ἐδοῦναι τὴν εὐσεβίαν ἰσχυρίζοντο, πολυτρόπως τῶν ἐπιβάντων θανατοῦς ὑπεβλήθησαν. Καὶ οἱ μὲν ἐπιβάντες τὰς κεφαλὰς ἀπέκλιθησαν: οἱ δὲ ἀγχιῶν ἐπιβάντων ζωῆς ἐξέβλήθησαν: ἄλλοι δὲ βέλεσι ἐπιβάντων πυκνοῖς τῶν τῆδε μετέστησαν, ἐπιβάντων καὶ λιμῶν καταδικασθέντων. H. e. 811. [Nicephorus imper.] anno nono imperii ejus profectus adversus Bulguros cum omnibus captis Romanis universaque mercenaria militia, quam se habebat, comitante Stauracio filio et Michaele filio viro, congressus cum Bulgaris, his funditus victoriam præclaram consecutus est. Qua re laeta levi animo elatus, sedesit in molitibus, postea quæ non silentio tantum, sed etiam lacrymæ digna essent, acciderunt. Nam nocte quadam Bulgari exercitum Romanum invadentes, imperatorem ipsum cum Senatu, quod incustoditum erat

λοπρωνόμου ἡσηθηῆναι Μουσούς, καὶ αὖθις παρὰ αὐτοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ Κωνσταντίνου τοῦ τῆς Δούγου-της Εἰρήνης υἱοῦ, καὶ τὰ νῦν ἐξ ἑπὶ πρὸς Ἰωάννου οὐ αὐτοκράτορος, ὅς τὰς τῶν Μουσῶν πόλεις αἰχμῆ ἀρεστήσατο· οὐχ ἰστόρηται δὲ τις Ῥωμαίων ἔτερος, τούτους ἐπὶ τῆς σφετέραις γῆς καταγωνισάμε-ος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἄλλοις.

Ἦ. Ὁ δὲ Σφενδοσλάβος, ταῖς κατὰ τῶν Μουσῶν νί-αις ἐπὶ μέγα αἰρόμενος, καὶ τῇ βαρβαρικῇ αὐθα-εῖξ ὑπέροπλα βρενθούμενος (ἤδη γὰρ τὴν χώραν ἐβλαίως ἐκέκτητο), περιδεῖς καὶ καταπλήγας Μυ-ούς τῇ ἐμφύτῃ ἀπηνεῖζ κατεργασάμενος (φασὶ γὰρ ἦν Φιλίππου πόλιν τῶν πολεμῶν ἐξελών, διςμυρίους ἄν ἐν τῷ ἄστει ληφθέντων ὠμῶς καὶ ἀπανθρώπως ἀσκολοπίσαι, καὶ ταύτη τὸ ἀντιζοῦν ἄπαν ἐκδει-ατῶσαι καὶ θεῖναι ὑπόσπονδον), ὑπεραύχους καὶ ἰθαδεῖς τὰς ἀποκρίσεις τοῖς πρίσθεσι Ῥωμαίων ἐφερε· « Μὴ γὰρ ἀφέξεσθαι τῆς χώρας, εὐδαίμο-ς οὖσης, εἰ μὴ ἐπὶ Χρυμάτων πολυταλάντων κατα-ιλῆ καὶ ἀπεμπολήσει τῶν τε πόλεων καὶ τῶν ἀνδραπό-ον, ὅσα τῶν πολεμῶν ἐπεκτήσαντο. Εἰ δ' οὐ βούλεσθαι ωμαίους ταῦτα καταβαλεῖν, ἀλλὰ τῆς Εὐρώπης ἴττον ἀφίστασθαι, ὡς καὶ προστάσεις αὐτοῖς, καὶ ῥος τὴν Ἀσίαν μετασκευάζεσθαι· ἄλλως γὰρ μὴ εσθαι. Ταυροσκίθας εἰς σπονδὰς· Ῥωμαίων ξυμ-ίσεσθαι. » Ἰωάννης δὲ ὁ αὐτοκράτωρ, τὰς τοιαύ-εις ἀποκρίσεις τοῦ Σύνθου δεξάμενος, καὶ αὖθις ἰς προαπεσταλμένοις ἀμείβεται τάδε· « Τὴν ἐκ ατίρων ἐς ἡμᾶς διαβῶσαν εἰρήνην ἀλώδητον καθ' ἑθεὸς ἐμεσίτευσεν, οὐ δεῖν οἰόμεθα λύειν αὐτοῖς ἐ πρόνοιαν εἶναι πιστεύοντες τὴν τὸ πᾶν διορθύ-ουσαν, καὶ τὰ Χριστιανῶν προσδεύοντες ἔθιμα· ἂ ταῦτα εἰσηγοῦμεθ' ἂ τε ὑμῖν ὡς φίλοις, καὶ συμ-υλεόμεν, ἐξαιτῆς ἀπαίρειν τῆς μηδὲν τι προση-ίσης χώρας ὑμῖν, καὶ μὴ διαμᾶλλειν, μηδ' ἀνα-σθαι, εἰδότες, ὡς εἰ μὴ καταπειθεῖς ταύτη τῇ ἡσφορῶν ξυμβουλή γένοιθε, οὐχ ἡμᾶς, αὐτοὺς δὲ, εἰν τὰς ἀνέκαθεν συντεθείσας σπονδὰς. Καὶ μὴ γε ἡμεῖς μεγαλαύχους ²⁵ ταύτας τὰς ἀποκρίσεις εἶν (36). Ἐν Χριστῷ γὰρ θαρρόυλεν τῶν ἀθανάτων ὁ, ὡς, εἰ μὴ τῆς χώρας ἀπέλιθε, καὶ ἄκοντες ὁ ἡμῶν ταύτης ἀπελαθήσεθε (37)· οἶμαι γὰρ σε λεληθέναι τὸ [P. 65] τοῦ σοῦ παῖσιμα πατρὸς Ἰγ-ρος (38), ὅς τε τὰς ἐνόρκους σπονδὰς παρὰ φαῦ-

A memoria ab Joanne Augusto, qui Mæsurum oppida vi expugnavit, victos Bulgaros perhibent: neque ullus alius Romanorum exstitisse traditur, qui illos in ipsorum regione debellarit. Sed de his satis.

105 10. Sphendoslabus, Bulgarica victoria elatus, et barbara audacia magnos spiritus sumens (jam enim firme regionem tenebat), cum timidos Bulgaros attonitosque insita crudelitate reddidisset (nam, cum Philippopolim bello cepisset, hominum millia viginti in oppido comprehensorum crudeliter more barbaro palis sufflxisse dicitur, sicque, quoscunque ad illum diem restitissent, vehementer percussos in deditionem accepisse), superba et audacia responsa legatis Romanorum dedit: « Nunquam fore, ut regione fertili se abstineret, nisi post grandis pecuniæ pensionem, factaque redemptione oppidorum et captivorum quotquot bello cepissent. Quam si pecuniam Romani pendere nollent, quin decedent illico ex Europa, in quam jus haberent nullum, in Asiam transirent: non aliter sese putare, Russos cum Romanis pacem facturos. » Joannes Augustus ubi a Scytha hoc responsum tulerat, per remissos legatos hæc renuntiat: « Pacem jam usque a patrum tempore ad nos perductam, quamque inconcussam interventu suo Deus conservavit, minime a nobis arbitramur dissolvi debere: quod credimus providentiam esse cuncta administrantem, quodque Christianorum statuta profitemur. Quare suademus vobis ut amicis, et hortamur, e provincia neutiquam ad vos pertinente statim abeat, sine ulla mora aut recusatione, persuasissimum habentes, salutari huic consilio si minus vos obsequentes exhibueritis, non nos, sed vosmetipsos, turbare pacem antiquitus ~~106~~ confectam. Neque arrogantius hoc nos responsum reddere putandum est. Nam in Christo Deo immortali futurum esse confidimus, uti, nisi sponte ex regione decedatis, vel invidi inde a nobis ejiciamini. Nec te oblitum existimo cladis patris tui Ingoris, qui cum, juratas pactiones pro nihilo putans, ingenti apparatu magnaue lintrium vi infesta navi-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²⁵ Fort. μεγαλαύχως.

li, cædem eorum plurimam fecerunt, nemini, intum in ipsis fuit, parcentes, neque ipsi impera- i. Inde quotquot mortifera vulnera acceperant, stigio excesserunt vita: qui non ita letaliam, in loca nerosa se conjecerunt. Qui vivi capti fuerunt, mille dis suppliciorum et cruciatuum conflictati sunt ad Dominum nostrum Jesum Christum ejurare, ad tharumque persuasionem se conferre nollent. Ita hi urgerent, vimque inferrent ut eadem atque facerent, abnegato Christo, illi fortiter resiste- t, affirmarentque se mori malle quam prodere latem, vario generi acerbae mortis subjecli sunt. s gladio capita sunt abscisa: alii suspensio ex vita exturbati: nonnulli sagittis crebris confici

D obierunt: in alios careere et fame animadversum est.

(36) Ad oram proposui μεγαλαύχως: quod e Lexicis exsulans legitur apud S. Hippolytum Demonstrat. de Antechristo 143 B. τὴν μεγαλαύχως βλασφημῆς; E. duobus substantivis non magis in Lexica relatis alterum μεγαλαύχως, quod est i. q. μεγαλαυχία, jactantia, habet Methodius De Cruce 500. B. alterum μεγαλαύχημα, decus, de quo qui gloriatur, Philo De exsecrat. 724. D.

(37) Imitatio orationis Nachoragani Persæ apud Agathiam 96. A.

(38) De hac Ingoris clade conf. Luitprandus De rebus imperat. et reg. 95. B.

gatione petisset reginam urbium, ipse domesticæ cladis nuntius factus, ægre cum naviculis decem ad Cimmerium Bosphorum est reversus. Præterea luctuosum ejus interitum, cum bello Germanis illato ab ipsis captus est, ad arborumque truncos alligatus ac in duas partes discerptus. Neque teipsum, si Romanam armaturam contra te proficisci coegeris, domum reversurum esse reor, sed in illa ipsa regione una cum omnibus copiis deletum iri adeo, ut ne una quidem ignifera navis in Scythiam sit elapsura, quæ diros casus vestros nuntiet. » Sphendoslabus, stomachatus tali responso, barbaricoque furore atque insania abreptus, ita respondit: « Nullam equidem necessitatem video imperatorem Romanorum cogentem, ut ad nos veniat; quapropter ne defatigetur, in hanc terram proficiscens: namque ipsi mox ad Byzantii portas collocabimus tabernacula, munito vallo urbem cingemus, ipsum erumpentem, si pergit tantæ ærumnæ obuii, fortiter excipiemus, factisque 107 ipsis docebimus, non ex sæce sellulariorum manibusque victitantium nos esse, sed viros sanguinis, armis hostes debellantes; si quidem iste per imprudentiam ex mulierculis per umbracula latitantibus Russicum robur existimat, utque lactentes pueros larvis nescio quibus, hujusmodi nos minis terrere tentat. »

ταγωνιζόμενοι· εἰ καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγνοίας κατὰ τὰ κήν, καὶ, ὡς τινα νήπια ὑπομάζια μορμολυκίους τεσθαι. »

41. Imperator, cum illius tam vesanum responsum auribus accepisset, intellexit, non cunctandum esse, sed summo studio omnia ad bellum paranda, ut illius invasionem præveniret, eique aditum præcluderet ad reginam urbium. Statim turma genitorum adolescentium eligitur: hos immortales nominat: ad latus sibi præsto esse jubet. Dein Magistrum militiæ Bardam, cui Sclerus cognomen, fratrem Mariæ, quæ imperatori nupta ante decesserat, virum strenuum singulari virtute: hunc et Petrum Patricium, jam a Nicephoro Augusto ob ejus virtutem pulcherrimaque in bellis edita facinora castris præfectum (nam, cum Scythia Thraciam incursantibus cum legione sua Petrus, quamvis spado, se objecisset, Scytharum dux, homo immani corpore, bene loricatus, trabalem hastam contorquens, in medium intra duas acies equo profectus ad pugnam provocasse dicitur, qui cum 108 eo congredi vellet: Petrum, robore assumpto animique magnitudine, quæ omnium expectationem vinceret calcaribus equo acriter admotis et lancea fortiter vibrata, ambabus eam manibus in Scythæ pectus adegisse; itaque validum fuisse ictum, ut perforato

λον θέμενος, σὺν μεγάλῃ κινήματι καὶ μωρίας φεσι κατὰ τῆς βασιλευούσης ἐκπέσας, μὲν δέκα λέμβοις ἐς τὸν Κιμμέριον ἄφικτο Βόσφου, αὐτάγγελος τῶν οἰκείων γεγονώς συμφορῶν. ἰπαρήμι τὸν αἰθρῆς οἰκτίστον μόρον ἐκείνου, τοὺς Γερμανοὺς ἐκστρατεύσαντος, καὶ τῶν ἑνῶν ληφθέντος, καὶ φυτῶν στείλεισι πρὸς τὸς, καὶ εἰς δύο διαμερισθέντας τμήματα. ἰσὲ γούν οὐκ οἶμαι πρὸς τὴν σὴν ἐπιπέπατρίδα, εἴ γε τὴν Ῥωμαϊκὴν παντεύσει σου χωρεῖν ἀναγκάσειας, ἀλλ' αὐτῷ διασεσθαι πανσυδεῖ, ὡς μηδὲ πυρρόρον ἐς θίαν ἀφικέσθαι, τὰς κατασχούσας ὑμᾶς ἀπεικῆ ἀπαγγελοῦντα τύχας. » Ὁ δὲ Σφενδοσλάβος, ἐς τῶν αὐτῶν ἀποκρίσει σγελιάσας, τῇ τε βασιμανίᾳ καὶ ἀπονοίᾳ παραφερόμενος, ἀντίλακ αὐτὰ. « Οὐδεμίαν ἀνάγκην τὸν αὐτοκράτορα ἰμαίων ὡς ἡμᾶς ἀφικέσθαι ὀρῶ καταπέλγουσιν, μὴ κάμῃ, μέχρι τῆσδε τῆς γῆς ἀφικόμενος. αὐτοὶ γὰρ ὅσον οὐκω πρὸ τῶν τοῦ Βυζαντίου πηξόμεθα τὰς σκηνὰς, καὶ καρτερὸν χάρακα περιβαλοῦμεν, ἐξίόντα τε τούτων, εἴ γε καὶ ἀρρήσι πρὸς τοσοῦτων πόνων ²⁶ διαγωνισσῶν, ναίως ὑποδεξόμεθα διδάξομέν τε τοῖς ἔργοις αὐτοῖς ὡς οὐ βάνασοι ²⁷ τινες ἀποχειροβίωτοι, εἰ τῶν ἀνδρες τυγχάνομεν, τοῖς ὅπλοις τὸ δευτικῶς σκιατραφοῦντα γύναια τὴν Ῥωσσοκὴν ἡμίτισσι, ταῦταις ταῖς ἀπειλαις, ἡμᾶς περιεπεί-

ει'. Τούτων τῶν ἀπονενοημένων τοῦ βασιλέως ὁ βασιλεὺς διενεχθεὶς ἔγνω μὴ διαμῆλον, εἰς πάση σπουδῇ τὰ ἐς τὸν πόλεμον ἐξέπεσε, καὶ προτερήσοι τὴν πρὸς ἐκεῖνον ἀφίξη, ἐπιπέπει τὸ πρῶτον τὴν κατὰ τῆς βασιλευούσης ἰσθμὸν ἑλθὼν ἴλην γενναίων καὶ τεανικῶν ἀνδρῶν εὐχρηστικῶν ἀθανάτους τε τούτους κατονομάσας, καὶ ἐπιπέπει ναὶ διεκελεύσατο. Ἐντεῦθεν τὸν Μάγιστρον Βαρδὰμ φ Σκληρὸς ἢ ἐπίκλησις, ὁμαίμονα τῆς ἀγαθῆς Μαρίας, τῆς τοῦ τοιοῦτου βασιλέως θυγατρὸς, τυχάνοντα, δραστήριον ἀνδρα καὶ τὴν ἀλήγη γυναικῶν καὶ τὸν Πατρικίον Πέτρον, τὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Νικηφόρου στρατοπεδάρχην προεπέπεισθαι τὰ διὰ τε τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρσενίαν, καὶ τὰ κατὰ τοὺς πολέμους ἀνδραγαθήματα (λέγεται γὰρ τὸν Σκυθῶν τὴν θράκην καταδραμόντων, ἐπεὶ ἐξέπεπαι τὸν Πέτρον, καίτοι τομίαν ὄντα, μετὰ τοῦ ἀπομένου στίφους ξυνέβαινεν αὐτοῖς ἀντιπέπεισθαι [P. 66] τὸν τῶν Σκυθῶν ἀγὸν, πελώριον ἀνδρα καὶ ἐς τὸ ἀσφαλὲς θεωρακισμένον, παρὰ τὸ μεταπέπεισθαι ἐξίππασσασθαι, κοντὸν ἐπιμήκη κραδαίνοντα, καλεῖσθαι ²⁸ τε τὸν βεδουλημένον αὐτῷ ἀντιπέπεισθαι τὸν δὲ Πέτρον, ἀλκῆς καὶ μένους περὶ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁶ Leg. τοσοῦτον κόνον. ²⁷ κἀναυσοι cod. ²⁸ Fort. προκαλεῖσθαι.

οιαν ὀππλησθέντα, τὸν ἵππον τε σφοδρῶς κεντρί-
 αι τοῖς μωψι, καὶ τὸ ἔδρυ κραταιῶς διαγκυλησά-
 ιενον, ἀμφοτέρας ὡσαι κατὰ τοῦ στέφνου τὸν Σκύ-
 ην· οὕτω δὲ γενέσθαι τὴν ἀντέρεισιν καρτερὰν,
 ὡς ἀντιτορῆσαι, καὶ διαμπερὲς κατὰ το μετάρφρονον
 ἱαπτῆναι²⁹, μὴ ἀντισχόντα τὸν ἀλυσιδωτὸν θώρακα
 ἄλλ' ἀναυδὸν τὸν πελώριον ἔκεινον προσαραχθῆναι
 ἢ γῆ· καὶ τούτω τῷ καινῷ καὶ ξένω θεάματι κα-
 απλαγήναί τε τοὺς Σκύθας, καὶ πρὸς φυγὴν ἀπι-
 εῖν· τούτοις τοῖς στρατηγοῖς παρήγγειλεν ὁ βασι-
 εὺς, τὰς δυνάμεις ἀνειληφότας ἐπὶ τὴν ἄμορον καὶ
 γχιτέρμονα τῆς Μυσίας διαβάνειν· ἕκαστε διαχει-
 ρίζειν, καὶ γυμνάζειν τὴν στρατιάν, καὶ τὸν χώρον
 περιεπεῖν, ὡς μὴ τις εἴη τούτω λώβη ταῖς ἐκδρομαῖς
 ἢ Σκυθῶν· ἐς τε τὰς ἐπαύλεις καὶ τὰ ἤδη³⁰ τῶν δυσμενῶν διγλώσσους ἄνδρας ἐκπέμπειν ἡμιπαισχη-
 ῖνός ἱματισμῶν, ὡς τὰ σφην διαβοῦλια γνοῖεν, καὶ βασιλεῖ ταῦτα κατέφωρα γίγνοιτο. Τὴν τοιαύτην οὖν φάσιν
 ἑρὸς τοῦ βασιλέως εἰληφότες, τὴν Εὐρώπην καταλαμβάνουσι.

A corpore cuspis ad dorsum pervolaret, hamis con-
 sersa lorica haudquaquam prohibita, immanisque
 hostis nulla voce emissa humi sterneretur : quo
 novo miroque spectaculo territos Scythas fugam
 respexisse) : hos duces imperator jussit assumptis
 numeris in vicina et finitima descendere Mæsiæ,
 iisque in locis hiberna constituere : copias dili-
 genter exercerent, obirent regionem, ne quid cala-
 mitatis ex Russorum incursionibus acciperet : per
 stationes et loca hostium viros utramque linguam
 callentes emitterent Scythico more vestitos, qui de
 eorum consiliis cognoscerent, unde ea pateficerent
 imperatori. Ejusmodi mandatis ab imperatore ac-
 ceptis, Europam legati ingrediuntur.

Β 12. Russi, cum de eorum transitu audissent
 partem exercitus, cui Hunnorum Bulgarorumque
 multitudinem adjunxerant, in Romanos præmit-
 tunt. Audito eorum adventu, Bardas magister mili-
 tum, cum et alias virum strenuum fortemque se
 exhibuisset, tum maxime ea occasione magno animo
 impetuque incitatus, coacto electorum circa se
 agmine, signa movit, **109** ut cum hostibus decerne-
 ret. Joannemque Alaca advocatum speculandi gratia
 cum mandatis præmisit : observaret Scythas, de
 eorum numero conjecturam faceret, et quo in loco
 consedissent, quidque agerent : quibus perspectis,
 mitteret quam celerrime ad se, remque omnem nun-
 tiaret, ut ipse conclamatis vasis pararet exercitum
 ad conflictum. Joannes assumptis electis, qui se-
 quebantur, celeriter ad Scythas adequitat : postri-
 die ejus diei ad Magistrum militum mittit : hortat-
 ur : Veniat cum vi belli ; non longe abesse Rus-
 sos : proprius castra habere. Quibus auditis, exer-
 citum tripertitum Bardas : partem medio itinere
 sequi se jubet, duas alteras per nemora a latere
 objecta locat : edicit, ex insidiis erumpant, sim-
 ul ac tubæ, classicum canentis, sonitum audis-
 sent. Quæ cum tribunis mandasset, recta in
 Russos vadit : fortiter prælium committit. Super-
 bat multitudine hostilis exercitus ; quippe in quo
 supra triginta millia bellatorum numerantur :
 Bardæ milites, cum his qui in insidiis latebant ad
 decies mille erant, nec amplius. Jam inter eas

B 12. Russi, cum de eorum transitu audissent
 partem exercitus, cui Hunnorum Bulgarorumque
 multitudinem adjunxerant, in Romanos præmit-
 tunt. Audito eorum adventu, Bardas magister mili-
 tum, cum et alias virum strenuum fortemque se
 exhibuisset, tum maxime ea occasione magno animo
 impetuque incitatus, coacto electorum circa se
 agmine, signa movit, **109** ut cum hostibus decerne-
 ret. Joannemque Alaca advocatum speculandi gratia
 cum mandatis præmisit : observaret Scythas, de
 eorum numero conjecturam faceret, et quo in loco
 consedissent, quidque agerent : quibus perspectis,
 mitteret quam celerrime ad se, remque omnem nun-
 tiaret, ut ipse conclamatis vasis pararet exercitum
 ad conflictum. Joannes assumptis electis, qui se-
 quebantur, celeriter ad Scythas adequitat : postri-
 die ejus diei ad Magistrum militum mittit : hortat-
 ur : Veniat cum vi belli ; non longe abesse Rus-
 sos : proprius castra habere. Quibus auditis, exer-
 citum tripertitum Bardas : partem medio itinere
 sequi se jubet, duas alteras per nemora a latere
 objecta locat : edicit, ex insidiis erumpant, sim-
 ul ac tubæ, classicum canentis, sonitum audis-
 sent. Quæ cum tribunis mandasset, recta in
 Russos vadit : fortiter prælium committit. Super-
 bat multitudine hostilis exercitus ; quippe in quo
 supra triginta millia bellatorum numerantur :
 Bardæ milites, cum his qui in insidiis latebant ad
 decies mille erant, nec amplius. Jam inter eas

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²⁹ διαπτῆναι. Ex Iliad. E. 99. ³⁰ ἤδη. Possis quoque scribere hic πλῆθη, quod est infra B. III. Ya-
 men nihil mutavi. ³¹ ἀφ' αὐτὸν cod. ³² ἀθροίσαι cod.

(40) Cedrenus II. 667. C. Ἀλακασία. Scylitzes D
 ms. Ἀλακασία. Is quædam de hoc prælio (quod
 accidisse videtur in autumno a. 970.) ex Leone
 hausit, alia ex fonte ignoto. Mendi editionis Ced-
 ren. II. 667. lin. 8 ἐνδόν τε (sic) τοῖς ἵπποις τοὺς
 χαλινοῦς. facilis medicina : ἐνδόντας τοῖς ἴ. τ. χ.
 (41) Sic mutavi scripturam Codicis ἀθροίσαι.
 Supra II. B. παραθρήσας,
 (42) Expressit Agathiam 58. C.

(43) Nemque ad Arcadiopolin auctoribus
 Historia ms., et Cedren. II. 666. D ἀρκαδιουπό-
 λιν τειχῶν Ἀρκαδιουπόλιν κληρῆ erat oppidum
 Druziparæ, medio itinere inter Adrianopolin
 Heracleam : vid. Le Quien Orient. C. 1136. B. Xylander, prope muros Adrianopolin
 si est vera lectio, certe Græca fuissent
 tanda.

acies cominus res gerebatur, cæde fortiorum facta, cum Russorum aliquis (sic fama perhibet), viribus vastitateque corporis fisus, admisso equo ex turba sua procurrrens, impetu in Bardam facto galeam ejus gladio ferit : sed inanis evadit ictus, lamina in casside 110 retusa, et ob ejus duritiem alia parte delabente. At Constantinus e patriciorum numero, Bardæ frater, jam prima languine malas fuscans, grandi corpore adolescens, viribusque, vi et impetu omnia vincens, stricto mucrone invadit Scytham : is, illius plagam extimescens, corpore ad clunes equi resupinato, vitat ictum. Hunc equus collo accipit, quod totum resecatur : Scythia, una cum equo humi ruens, a Constantino conficitur.

θην βαλεῖν ὁ δὴ τὴν φράν αὐτοῦ ὑπειδόμενος, ἐκκλίνει τὴν πληγὴν, κατ' ἰσλίον ὑπεισάσας τοῦ ἵππου. Ἐπὶ δὲ ταύτην παρὰ τὸν ἀγένηα ὁ ἵππος, ὃν διαμπερὲς ἀποτέμνεται : ὁ δὲ Σκύθης, ἅμα τῷ ἵππῳ κατασφίγγεται τοῦ Κωνσταντίνου ἐναποσφάττεται.

13. Jam certamine modo huc modo illuc se inclinante, crebriusque mutante utrobique variam fortunam, classicum Bardas cani jubet, tympana ictu crebro pulsari : consurgit (id convenerat signum ex insidiis acies, Scytharumque terga invadit, qui, timore perculti, in conversionem inclinant. Necdum erat manifesta fuga cum nobilis aliquis Russus, magnitudine corporis et armorum fulgore præter alios excellens, inter infesta signa circumcusaret, ad virtutem suos cohortans. Huic Bardas Sclerus adequitans caput percussit, adque cinetum usque gladium adegit, neque galea eum repellente, neque thorace manus robur cohibente, gladii ve securam. Quo bifariam discisso humique dejecto, conclamant præ gaudio Romani, animosque sumunt : Russi novo hoc portentosoque ictu territi, ululatu sublato 111, solutis ordinibus fugæ sese mandant. Quos persecuti Romani ad serum usque crepusculum sine misericordia ceciderunt. Fama est, hoc prælio e Romanis mortuos esse milites quinque et quinquaginta, sauciatos quam multos, equorum plerosque confossos : Scytharum plus viginti millia periisse. Hunc finem habuit Romanorum cum Russis tunc commissa pugna. Et jam urgebat Asiaticos numeros Joannes Augustus in Europam per Hellespontum trajiciendos : hiemarent per Thraciæ et Macedoniæ tractus, quotidieque se in armis exercerent, ne, incumbenti certamini minus idonei, ab hostibus in pugna funderentur : vernumque tempus expectarent. Ubi enim post hiberni cæli tristitiam ver emergens in constantem serenitatem mutaret mundi faciem, imperatorem ipsum adfore, cum universis qui comitatum sequerentur, omnemque belli molem in Scythas ver-surum.

A Μαγίστρω συνεφερόμενοι, μετὰ τῶν λόγων, εἰς τὴν νῆα τῶν μυρῶν ἐσύγγαγον (44). Τῆς δὲ τῶν γενομένων παρ' ἀμφοτέρων, ἐπιπτοὶ οἱ κενόροι. Ἐνταῦθα δὲ λέγεται τὸν τῶν Σκυθῶν καὶ σώματος ὄγκῳ γαυρούμενος, τῆς αὐτῆς ἀποκρίθοντα φάλαγγος ἐξίππευσαι τε καὶ τὴν ἐπιδραμεῖν, καὶ ξίφει τοῦτον πλήξει κατὰ τὸν ῥυθὸς κενῶν δὲ γενέσθαι τὴν τοῦ ξίφους κτύπον τοῦ ἀθέρους ἀναγναμφθέντος τῆ κωνῆ, καὶ αὐτῆ τῆ ταύτης στεγανότητι περιολισθήσαντος (45). Ἐπὶ σταντίνος δὲ ὁ πατρικίος, σύναιμος τῷ Βάρδῳ, ἔπειτα τῷ Ἰούλῳ τὴν γένον ἐπιγνοάζων, πλείους πεφυκῶς τῷ σώματι καὶ τὴν ἰσλὴν δυσπεδίωτον ἀκαταχώνιστος, τὸ ξίφος σπασάμενος ἔπειτα τὸν

θην βαλεῖν ὁ δὴ τὴν φράν αὐτοῦ ὑπειδόμενος, ἐκκλίνει τὴν πληγὴν, κατ' ἰσλίον ὑπεισάσας τοῦ ἵππου. Ἐπὶ δὲ ταύτην παρὰ τὸν ἀγένηα ὁ ἵππος, ὃν διαμπερὲς ἀποτέμνεται : ὁ δὲ Σκύθης, ἅμα τῷ ἵππῳ κατασφίγγεται τοῦ Κωνσταντίνου ἐναποσφάττεται.

B ἰγ'. Τῆς δὲ μάχης τῆδε κάκειος μετακλίνας καὶ συχνὰς καὶ ἀμφοτεράντους μεταβάλλων, πᾶς ἐφ' ἑκάτερα, τὸ ἐνυάλιον ὁ Βάρδας ἐπιεγκλεῦεται, τὰ τε τύμπανα θαμινὰ παταγῶν δὲ φάλαγγος ἐκ τῶν λόγων ἐξαναστῆσαι κτύπον ἰσθμια, καὶ κατὰ νώτου τῶν Σκυθῶν γενόμενος ἐπὶ αὐτοῖς εἰσθεῖ καὶ πρὸς φυγαδεῖαν τῶν Μήπω δὲ γεγενημένης λαμπρᾶς τῆς διαφάνειας ἐπιφανῶν τις Σκυθῶν, μεγέθει σώματος καὶ λαμπρότητι πεφυκῶς τῶν ἄλλων ἀριστερῶν, τῷ μεταίχμιον περιήρει, ἐπ' ἄλλῃν τοὺς ἐπιπτοὺς ῥωννός. Τοῦτον Βάρδας ὁ Σκληρὸς ἔπειτα παῖει κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ μέχρι τοῦ ἵππου τὸ ξίφος διήλασε, μήτε τοῦ κρᾶνους ἀποσπᾶντος, μήτε τοῦ θώρακος τὴν τῆς χειρὸς τοῦ

C τος ἰσλὴν, ἢ τὴν τοῦ ξίφους τομήν. Ἀπὸ τῆς διατμηθέντος καὶ προσαραχθέντος τῆς κωνῆς μὲν ὑφ' ἡδονῆς ἐπὶ ἀλάλαξαν, καὶ πρὸς ἐπιπτοὺς βύσθησαν. Σκύθαι δὲ τῷ καινῷ καὶ ἀλλοτρίῳ πληγῆς ἀποδειλιάσαντες σὺν οἰμωγῇ τὸν κατὰ σμὸν διαλύσαντες, εἰς φυγαδεῖαν ἐτρέποντο. Ἐπὶ οὗς ἐπισπόμενοι Ῥωμαῖοι μέχρι βαθείας ἰσθμίου ἀνήρου ἀνηλεῶς. Κατὰ τοῦτον δὲ λέγεται τὸν πενήτην καὶ πέντε Ῥωμαίων ἀνδρῶν ἕνα νῆαι, τραυματίας δὲ γενέσθαι συχνούς, καὶ ἐπιπτοὺς κατακοντισθῆναι τοὺς πλείονας Σκυθῶν τῶν ἐπιπτοῦ δισμυρῶν διασφραρῆναι. Ἄλλ' ἢ μὲν πρὸς τὸν ἵππον γεγενημένη τότε Ῥωμαίων διαμάχη αἰσθητῶς ἐτελεύτα τὸ τέλος. Ἰωάννης δὲ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰστανδῶν Ἰστανδῶν εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ Ἰστανδῶν πόντου περαιοῦσθαι κατήπειγεν, ἐς τὰ πρὸς Ἰστανδῶν καὶ Μακεδονίας διαχειμάζειν χωρῆς, καὶ τοῖς ἡμέραις γυμνάζεσθαι, ὡς μὴ ἀπόμαχοι τῶν τῶν ἀγῶνων καιρῶν, μειονεκτοῦντες ἐν τῇ

D πόντου περαιοῦσθαι κατήπειγεν, ἐς τὰ πρὸς Ἰστανδῶν καὶ Μακεδονίας διαχειμάζειν χωρῆς, καὶ τοῖς ἡμέραις γυμνάζεσθαι, ὡς μὴ ἀπόμαχοι τῶν τῶν ἀγῶνων καιρῶν, μειονεκτοῦντες ἐν τῇ

C. B. HASH ANNOTATIONES.

(44) Εἰς δώδεκα χιλιάδας. juxta Scylitzam et Cedrenum II. 667. A. copiosius hæc narrantes. In Cedreno 667. A. lin. 12. ex fide Codicum pro Βουλαγῆροις λέγε Βαρδάρους et deinceps B. lin. 2. et 3. interpunge sic, τσίλους ἔδον τὰς Ῥωμαϊκὰς φάλαγγας, ἐπέξελεθῆν μὴ τολμῶν.

(45) Hæc item fera ad verbum Cedrenus II. 668. C. nisi quod habet παρολισθήσαντος. Sed Scylitza

ms. periol. ut Leo. Ambo Bardam Divisum in sorem ipsius uno ictu bifariam divisisse narrat Constantinum non hujus, sed alius Scythæ collum amputasse, deinde ipsi Scythæ caput χειρὶ τῆς γενειάδος δραπέμενος. Sic enim legitur non δεξάμενος, ut habent edd. D. lin 8.

(46) Viginti quinque apud Cedren. II. 668.

δυσμενῶν³³, περιμένειν δὲ τὸν τοῦ ἤρου καιρὸν· ἐκείνου γὰρ ἤδη ἐκ τῆς χειμερινῆς κατηφείας ἀκούπτοντος, καὶ εἰς σταθερὰν αἰθρῖαν τὸ κοσμικὸν κατὰστημα μεταβάλλοντος, αὐτὸν τε βασιλία αὐτοῦς ἀφικέσθαι, τὰς ἀμφ' αὐτὸν δυνάμεις ἐπαγόμενον, καὶ πανουδαί τοῖς Ταυροσκούβαις συμ- ἐκείσθαι.

³³ δυσμενῶν. Vid supra 31. C.

LIBER SEPTIMUS.

ARGUMENTUM. -- Bardæ Leonis Phocæ filii seditio (Cap. 1). Joannes suppliciiis sumptis de cognatis ejus, ipsum litteras mittit (2). Bardas Sclerus adversus seditiosos missus (3). Ejus epistola ad Bardam dum qui superbe respondet (4). Bardas dux a suis destitutus (5) in castellum confugit (6). Bellum inter manus ei Bulgaros, Zoe Augusta imperante. Simeonis, Bulgarorum principis, insperata victoria (7). ditio Bardæ Phocæ (8). Russi Macedoniam vastant. Joannes Tzimisces Theodoram, Constantini im- peratoris filiam, uxorem ducit (9).

[P. 69] α'. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα (47) Ἰωάννη τῷ βασιλεῖ A τὰ τῶν Ῥῶς διεσπούδαστο, Βάρδας ὁ Δοῦξ, ὁ Ὡ Κουροκαλάτου μὲν Αἰόντος υἱὸς, Νικηφόρου δὲ Ὡ αὐτοκράτορος αὐτανεψίδος³⁴, ἐς νεωτερισμὸν ὤμφανῶς (48) ἀποκλίνας, ἐξ Ἀμασειας, καθ' ἣν ριωρίστο, φυγαδεία ἐχρήσατο, Θεοδώρου Βάρδα καὶ Νικηφόρου, τῶν πατρικίων καὶ αὐταδέλων, ἐς τοῦτο συναραμένων αὐτῶ· οἱ ἐκ τῆς ἐνεγ- μένης αὐτοῦς Παρσακούτης ἐπέκλησιν εἰλήφει- ν· Παρσακουτηνοὶ, ἐξιδέλφοι τῷ Δουκὶ Βάρδα γυγχανόντες. Τῆς οὖν Ἀμασειας ἀπὸ τῶν νυκτῶν κρηθρὸν ὁ Δοῦξ ἀποδράς, διὰ τῶν προτοικομασθέντων μοιχιῶν ἵππων ἐς τὴν τῆς Καππαδοκίας ἀφίκτο³⁵ αἰσάραϊαν. Ἐνταῦθα δὴ ἐπὶ εὐαριθμητοῖς ἡμέραις αὐλισάμενος, πληθὸς ἀπρονουημένων ἀνδρῶν ἐπ' ἰστοασίαν ῥεπόντιον συνειλόχευ, τῶν ἐκ γένους B ἰτῶ καὶ συνήθων μάλιστα συνεισρέϊντων ὁσμῆ- τι. Καὶ γὰρ ταῖς καινοτομίαις ἐκτόπως οἱ ἄνθρω- οὶ χαίρειν εἰώθεισαν (49), δόξης ὄνειροπολούμενης³⁶ πῖσι, τιμαῖς τε ἀξιωματῶν, καὶ χρημάτων δια- μαῖς ὑπαγόμενοι. Συνεκρότου δὲ τὴν ἀποστα- αν, συναγχοχότες πάση σπουδῇ τὰ στρατεύματα, τε ῥηθέντες Παρσακουτηνοὶ, καὶ Συμεῶν, ὃς γεωρ- ρικ ἀμπέλων καθεστῆκώς, ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἐπώνυμον εἴληφεν, Ἀμπελᾶς κατονομασθεὶς (50) ἤρ ἐξ ἀσήμεων μὲν φὺς καὶ τῶν ἀγευῶν, ἀνδρεία καὶ χειρῶν ἰσχύϊ μηδενὶ εἰκων τῶν ἐπ' ἀλκῇ ἰ βῶμῃ μεγαλαυχουμένων ἀνδρῶν. Ἐπεὶ δὲ ἰκα-

1121. Dum in his Joannes imperator erat contra Russos occupatus, Bardas dux, Leonis Curopalatæ filius, Nicephori Augusti ex fratre nepos, res novas occulte molitus, Amasea, quo ablegatus erat, fugam fecit. Cujus rei adjutores habuit Theodorum Bardam et Nicephorum, patricios atque fratres inter se : qui ex patria Parsacuta cognomen Parsacutenorum traxerant. 1123 Erant hi Bardæ ducis consobrini. Is igitur dux, intempesta nocte clam Amasea elapsus, jumentis mutatoriis ante dispositis Cæsaream Cappadociæ pervenit. Ubi paucos dies commoratus turbam desperatorum hominum ad resque novas propensorum collegit, in primis confluentibus eo quotidie qui erant cum illo vel genere vel familiaritate conjuncti. Etenim extra modum tunc turbis gaudere solebant homines, spe falsæ gloriæ, et honoribus officiorum, atque pecuniarum partitione prolectati. Firmabant hanc rebellionem, coactis omni diligentia copiis, tum quos dixi Parsacuteni, tum Simeon, qui cum cultor vinearum exstitisset, ex ipso officio cognomen invenit, vocatusque Ampelas est : vir parentibus ortus quantumvis obscuris et ignobilibus, virtute autem manumque fortitudine nemini de iis, qui ob vim et robur prædicantur, postponendus. Bardas, ubi manum idoneam circa se collectam vidit, ut jam posset et castra facere, et armis contra adversarios decertare, remotis nigris calceamentis

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁴ αὐτανεψίδος cod. ³⁵ ἀφίκτο. Sic cod. : ut supra, 53. B. ³⁶ Fort ὄνειροπολούμενοι. Activum adhibet D. C.

(47) Bardæ Ducis seditionem Le Beau Hist. au C tur a Proclo Diadocho Paraphras. in Tetrabibl. as-Emp. XVI, 174. A. sq. consignat a 970. Sed um Sclerus eodem anno ad Adrianopolim Russos icerit (supra 232. C.), feriaque quinta maxima lie xiii. Aprilis anni illius, quo Tzimisces Sphen- osthlabum fudit, imp. præsto fuerat (64.D.) ideo umulis Bardæ diuturnaque Tyropæi obsidio 77 A.) referenda videntur ad a. 971, quo anno oannes Curcuas in Macedonia male rem gessit 77. D.). expeditio Tzimiscae contra Russos ad a 72. (48) Sic Codex : quem consecutus verti occulte quod λαθρηδόν Leo pag. seq. lin. 1 λάθρα 74, D). Sedrenus habet ἀφανώς, in narratione ejusdem rei I. 669, B. Neque alio sensu adjectivum et explica-

ptolemæi 237. C. ἀσμφανῆ, καὶ μὲ κρυφίαν- μενα· et sumitur a S. Cyrillo Hierosolym. I. 2. Ca- teches. 358. C. διπλαῖ αὶ κήροδοι. μὲ τὴ ἐκρυφίαν- ἢ ὡς ἐπὶ πόκον· καὶ δευτέρω ἢ ἐκρυφίαν· C. 124, D. Adverbium ἀσμεσανός Cedrenus I. 172. D. ἐκ τοῦ ἀσμφοφανός Constantin. Ρισμαστραγῆ- Cærimon. I. 232, D. Aliis verbis παθηίας 84, C. ἰστέον πρὸς τῷ- dini esse, ἡδεσθαι τῷ νεωτερισμῷ καὶ τῷ κρυφίαν- λαῖς τῶν πραγμάτων. (50) Idem Ampelas strenuus illocum ἐπὶ τῷ- dux, numeratur inter patronos μυστικῶς ἐκ τῶν- phori episcopi Mileti, in hujus Vita m-

rubra evestigio induxit, aque conspiratis imperator Romanorum renuntiatus aperte est. Jamque pecuniæ distributiones pollicebatur, conferebat honores officiorum, tribunos, duces, magistratus amplissimos creabat, quales imperator consueverat fidelibus liberaliter offerre. Obsecundabat item huic seditioni Leo Curopalates, 114 Bardæ pater, in insula Lesbo custoditus. Is per Stephanum, Abydi episcopum, Macedonibus pecunias dignitatesque promiserat, hortatus, ut sese ex insula elapsum recipebant, pariterque rebellione facta ad extirbandum imperio Joannem operam conferrent.

Βάρδα τοκεὺς, ἐς μὲν τὴν νῆσον Λέσβον φρουρούμενος, διὰ Στεφάνου δὲ, τοῦ ἐπισκόπου Ἀβύδου τοῖς Μακεδόσι χρήματα καὶ τιμὰς ὑπισχνούμενος, καὶ δέχεσθαι αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου ἀναγόμενον προτρέπόμενος καὶ συνεπιθέσθαι, καὶ συνεργάζεσθαι αὐτῷ τὴν τοῦ Ἰωάννου τῶν ἀνακτορίων κἀκέρσιν·

2. At imperator, intellecto ejusmodi motu, conturbatus ut par erat, incredibili celeritate Stephanum episcopum, Abydo raptum, judiciis tradidit. Eumque crimine convictum, in lucem prolatis dolis, ad synodum episcoporum transmisit, ut ibi sacerdotio moveretur. Leonem Curopalatem autem, Nicephorumque hujus filium, capitis a iudicibus condemnatos, imperator, ad lenitatem revocata mente, non interfecit, luminibusque duntaxat ambos, Lesbon ablegatos, orbavit. Hujusmodi exitum habuit Curopalates tunc meditatus in Europam trajectus, ut cum ipsi talem pœnam induceret, tum etiam amicos illius, complures sane, fortunis domibusque extirbaret, si qui consilii ejus de imperatore tollendo fuissent participes. Atenim Bardas, semel ad rebellionem prolapsus, fortissime in ea perseverabat; elatusque multitudine hominum circa se coacta, confusus copiis, instantem possessionem imperii somniabat. Ita Asiam pervadens, domicilia cujusque, qui in fidem ejus non venerat, igne subdito prædam Mysorum habuit. 115 Scripsit autem ad eum imperator ita: «Cognoscentes de motu per Orientem nuper facto, non tam tui consilii rem arbitramur, quam amientis barbariæque sociorum tuorum, qui, penitus dira stoliditate capti, in tantum periculum inferre sese non dubitaverunt: quasi vero ignorent, illis qui, rebus novis studentes, in ipsos Romanorum principes infestam manum sustulerint, nullam relinquere excusationis veniam, quando armis victi traditique pœnas subeant. Nos, mi Barda, civili sanguine terram cruentare veremur. Quin si vellemus armis in seditiosos animadvertere, sine mora (pace Numinis dixerim) ad acerbum eos interitum redigemus: Etenim quis est tam pervicax, ut vim impressionis nostræ sublineat, nequestatim animo demisso fugam spectet! Proinde hortamur vos, a pernicioso consilio uti ad salutaria vos transferatis. et, dum relictis remissioni locus est, abjectis armis, potentia cedatis Majestatis nostræ, impunitatem

νὸν ὁ Βάρδας περὶ αὐτὸν ἑώρα στίφος συνεβρύχης, ὡς οἶόν τε εἶναι καὶ εἰς συνασπισμὸν ἀβραχῆ παρατάττεσθαι, ἐξ ἀντιπάλου τε διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἐπιπίπτουσι, τὸ μελαμδαφὲς παραιτησόμενος πῆζιλον, [P. 70] τὸ ἐρυθρὸν παρατυκῶς μετρηφάσαστε καὶ Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ ἀναφανδὸν ἀνεβρήθη πρὸς τῶν συστασιωτῶν. Χρημάτων οὖν διανεμὰ ὑπισχεῖτο, καὶ ἀξιομάτων παρεῖχε τιμὰς, καὶ ξιάρχους καὶ στρατηγούς προβαλλόμενος, ἀρχῆ τε τὰς εὐκλείεις, ὅσας καὶ βασιλεὺς εἰώθει τοῖς εὖλοισ φιλότητως προτείνεσθαι. Συνεκρότει δὲ τὴν ἀποστασίαν καὶ Λέων Κουροπαλάτης, ὁ τὴν

β'. Ὁ δὲ βασιλεὺς, τὸν τοιοῦτον γνοὺς νεωτερισμὸν, διεταράχθη μὲν, ὡς τὸ εἶδος, ἀπτερόν δὲ ταρῆν τὸν ἐπίσκοπον Στέφανον ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀναγῆναι, τοῖς δικαστηρίοις ἐκδίδωσιν τῶν δὲ πραγμάτων ἐβλεψθέντων καὶ καταφανοῦς γεγονότος τοῦ δράματος, τὸν μὲν τῇ συνόδῳ τῶν ἐπισκόπων παρέπιμειν, ἔκπτωσιν τῆς ἱερωσύνης ὑποστησόμενον. Λέοντα ἂν τὸν Κουροπαλάτην, καὶ Νικηφόρον, τὸν τούτου οἶον, τῇ τοῦ θανάτου ὑπαγαγόντων ψήφῳ τῶν δικαστῶν, ὁ βασιλεὺς, πρὸς τὸ φιλανθρωπότερον ἀποκλίνας, οὐκ ἔκτεινε· τὰς δὲ ὄψεις ἀμφοτέρων, κατὰ τὴν Λέσβον στείλας, ἐπήρωσε. Καὶ ἡ μὲν τῷ Κουροπαλάτῃ πρὸς τὴν Εὐρώπην τότε μελετῆθεῖσα διαβὰς ἐς τοῦτο τὸ τέλος κατέλιξε, τοιαύτην μὲν εὐνοίαν ποιήνῃ προξενήσασα, συχνοῦς δὲ τῶν φίλων χρημάτων καὶ οὐκων στερήσασα, ὅσοι τὴν ἐκείνου πρῶτον ἐπι καθαιρέσει τοῦ βασιλέως προσήμα. Ὁ δὲ Βάρδας, ἀπαξ ἀποκλίνας εἰς τυραννίαν, ἐκείνῳ ἐχέτο αὐτῆς, τῇ τε περὶ αὐτὸν πολυχρῆστα γινόμενος, καὶ ταῖς φάλαγγι βρενθοόμενος, καὶ ὅταν οὕτω τὴν τῆς βασιλείας κατάσχεσιν ὀνειροποιεῖται. Καὶ ὅτῃα τὴν Ἀσίαν κατατρέχων, τῶν μὴ πεδῶν μένων αὐτῷ πυρπολῶν τὰς οἰκίας λείαν εἶπεν· Μισῶν. Βασιλεὺς δὲ πρὸς αὐτὸν γράφει ταῦτα: Ἐν ἄναρχος γεγεννημένος πρὸς ἡμῶν νεωτερισμὸν ἀρχαίτες, οὐ τῆς σῆς γνώμης ἔργον τοσοῦτον ἔργον, ὅσον τῆς τῶν συναραμένων σοι ἀπονοίας καὶ τῆς σου, βαρβαρικοῦ, οἷ γε πάντως ὑπὸ θεοβλεπῶν παρακροτούμενοι, ἐς τοσοῦτον κίνδυνον ἑαυτοῦς ἐβαλεῖν οὐκ ἐνάρκησαν· καὶ ταῦτα εἰδότες, ὡς τῇ νεωτερίῳ³⁷ ἀνηρημένοι καὶ ἀντίπαλον ἐκβαθείας ἀφρῆν χεῖρα Ῥωμαίων αὐτοῖς αὐτοκράτοσιν, οὐδὲμῶς τις εἰς παρῆταισιν ὑπολείπειται τῆς φασίς, ὅτῃνίκα τοῖς ὄπλοις καταγωνισθέντες, [P. 7] ἐκδοτοὶ τῆς ποινηλασίας ὑπάγονται. Ἡμεῖς τῶν οὖν ἐμφυλῶν αἵματι μιᾶναι τὴν γῆν εὐλοβήσασθαι, εἰ γὰρ βουληθῶμεν τοῖς ὄπλοις τοὺς ἀποστάτας πρῶσθαι, οὐκ ἂν εὐφρανοίμεν (σὺν θεῷ δὲ εἰρησθῶν) κτῶς αὐτοὺς κατακτείνοντες. Τίς γὰρ ἀτέραςμας εἰ καθίστηεν, ὡς ὑποστήνῃ τὴν ῥοπήν τοῦ τῆς

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁷ νεωτερίῳ. Videtur id esse apud Leonem infinitivus presentis cujusdam νεωτερίῳ (sic). P. 87. C.

κινήματος, και μη εὐθὺς ὑποδειλιάσας πρὸς φυγὴν ἀπιδεῖν; Τοιγαροῦν παρινοῦμεν ὑμῖν, πρὸ τῶν ὀλεθριῶν ἐλίσθαι τὰ σώζοντα, και ἔως πρόκειται συγγνώμης καιρὸς, τὰ δπλα βίφαντες εἴφατε τῷ κρᾶται τῆς βασιλείας ἡμῶν, ἀμνηστίαν ὑμῖν τοῦ τοσοῦτου τολμήματος και συγγνώμην, ἐπὶ μάρτυρι τῷ Θεῷ, ἀναντίβροητον ἀπονέμοντι. Πάντως δὲ και αὶ κτήσεις ἀθιγείς ὑμῖν ἀρεθῆσονται, και ἀπαρεγχεῖρητοι. Παραίνουμεν λοιπὸν, τῆς τοιαύτης ανασφῆλαντας μέθης τῆς δεδομένης ἀμελλητι σωτηρίας ἀντιποιήσασθαι. Εἰ δὲ σκιαμαχοῦντες τῇ τυραννίδι τὴν ῥυτῆν ἀπονεύμετε (51), ὑμῖν μεταμελήσει τῆς ἀβουλίας, ὀπνηλκα ψῆφω τῶν νόμων ταῖς θανασίμοις ποιναῖς παραπέμοιθε. »

γ. Ταύτην ὁ Φωκάς Βάρδας ἀπειληφῶς τὴν γραζήν, ἀντίγραφα μὲν οὐκ ἔξλιωσεν ἀνεπιστεῖλαι πρὸς βασιλεία· λοιδορησάμενος δὲ αὐτὸν, και βδελυρὸν και ἀλάστορα ὀνομάσας, και τὸν γένους ἀποκαλέσας πταλαμναῖον αὐτίχειρα, τῶν τυραννεῖων κατιέναι παρήγγειλεν. « Αὐτῷ γὰρ μᾶλλον ἀνήκειν τὴν τῆς ἡγεμονίας ἀρχήν, Καίσαρα πάππον κομπάζοντι, και θεῖον αὐτοκράτορα, ὄν φησι, μη πτοηθέντα τὸν τῆς δίκης ἀκοιμητον ὀφθαλμόν, παρὰ τὴν χαμαιβρίφη στρωμνὴν ἐναποσφάζει, δίκην βροσκήματος· τὸν φῶντα δὲ και τὸν φίλτατον ὀμαλίμονα, τὰ πύματα παθόντας δεινὰ, ἐπ' ἀθήλοισ και ἀναποδείκτοις προφᾶσει τοῦ γλυκυτάτου στερησαι φωτός· οἷς τιμῶζόν πάντοις αὐτὸν ἐπαφήσειν τὴν δίκην, τοῦ ὀμογνίου αἵματος ἐπαπλασίως ἐκτίσονται τὸ ἀναπαδόμα, τῷ πανολεθρίῳ τὸ γενναῖον και ἡρωϊκὸν φῶλον παραπέμψαι σκαιωρήσαντι. » Τῶν οὖν τοιούτων ἀπονεσημένων λόγων ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἐνωτισθεις, και γνοὺς, ἀνίατα τὸν ἄνδρα νοσεῖν ἐνωτιγμένων τε πρὸς διαπραγὰς και ἔβουους μετὰ τῶν ἐπιστομένων συνωμοτῶν ἀπηνῶς, και ἀφιλανθρώπως χωρεῖν συνεῖδε (52), μηκέτι διαμῆλλειν ἢ ῥαθυμεῖν,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(51) Videtur esse sensus quem in versione expressi. Ex omnibus enim significationibus vocis ῥοπή, quæ multæ sunt, nulla frequentior est apud scriptores Leoni ætate conjunctos quam illa, *auxilium, adjumentum*. Vide Leonem 3, B 6. D. 10, D. Denotaturque in phrasibus his, ἢ ἄνωθεν ῥοπή, ἢ παρὰ τοῦ Θεοῦ ῥοπή, ἢ θεία ῥοπή, αὐτὸν ἐγῶμωσεν ὁ Θεὸς τῆς ἐαυτοῦ ῥοπῆς, id quod in Ecclesia Occidentali dicere solemus *divinam gratiam*. Quam significationem adde Suicero, Thesaur. Ecclesiast. II. 918. fuse de hac voce disputanti. Tamque sæpe occurrit, ut mirandum sit, Erasmus Roterodam. S. Joann Chrysost. Homil. IV, in Acta Ap. III. 48. B. ὡςτε τῆς ἐκείθεν ἡμᾶς ῥοπῆς ἀπολαύειν· sic vertisse, *ut illius in nos propensionem promereamur*: emenda, *illius opem, gratiam*. Neque melius Andreæ Schottum in Isidoro Pelusiota Epist. CCCXV. 90, B. ἵνα τῇ φῶσει τῆς αἰτήσεως τὴν ῥοπήν ἐπιστάτηται, *ut petitionis natura impetum dirimat*. Minus male Ægidius Morellus 654, D. *ut petitionis natura auxilium attrahat*. Eodem significatione S. Athanasius Supplem. Comment. in Psalmos Collect. Nov. Patr. Græcor. II. 76, A. τῆς θείας ἀπολαύσεως τροπῆς (Montefalconius, *divina conversione dignatus*). Nam ibi omnino legendum ῥοπῆς, vertendumque, *divinum auxilium consecutus* Aliam significationem vocis ῥοπή, *punctum temporis* jam explicavit Suicero Thesaur. Eccles. II. 911. Inde interpretandus Cosmas Indicopleustes Topograp. Christ. 263, A. και αὐτῷ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκαριάλας ῥοπῆς [subin-

A vobis tanti conatus veniamque, teste Deo, irrevocabilem tribuenti. Neque minus fortunæ vestræ intactæ vobis relinquentur, atque integræ. Suademus ergo, ut. ex hac temulentia resipiscentes, oblatam salutem incunctanter capessatis. Nam, si vano incepto, rebellioni auxilium præbetis, pœnitentia vos temeritatis, quando legibus judicati ad pœnam capitalem ducemini. »

3. Quibus litteris acceptis, Bardas Phocas responsum ad imperatorem dare haud dignatus est: sed, insectatus eum ut impurum et scelestum, suæ gentis tetrum parricidam vocat, deque imperio jubet decedere. « Suum esse potius, rempublicam regere, qui avum Cæsarem, qui patrum imperatorem jactare possit. » — « Hunc, » aiebat, « ab hoste impio, pervigilem justitiæ oculum minime verenti in cubili humi strato velut victimam jugulatum esse: patrem, fratremque charissimum, cruciamentis acerbissimis affectos, ob incertas causas minimeque convictos dulcissima orbatos esse luce: ad parentandum omnino his nunc se mitti a justitia, ut pro cognatorum sanguine septemplex retributionem persolvat illi, qui præstanti nobilitate bellicaque laude familiæ interitum esset machinatus. » Quibus desperatis vocibus auditis, Joannes imperator, certior factus, insanabili hominem cæcitate captum festinanter ad direptiones cædesque crudelitate atque inhumanitate summa cum asseclis conspirantibus pergere, statuit, non amplius cunctari aut quiescere, ne ejusmodi desi-

tellige, ἦνωται] Interpres male: *ipsi ex simplici voluntatis inclinatione unitus est*. Etenim sensum esse, et ipsi [homini] *in puncto temporis indivisibili adunatus est* [Deus Verbum], liquet vel ex sequentibus, ὡς μη προεπινοεῖσθαι τὴν ἡψιν τῆς ἐνώσεως, *adeo ut assumptio* [nostræ humanitatis] *adunationi anteire non intelligatur* Ῥωπήν pro *impetu. contentione*, usurpat Leo 2. B. 20, D. 24, B. 40, D. pro *bellorum inclinationibus* 81, B. pro *nutu, voluntate*. 60. C.

(52) Verti, *statuit*: habet enim συνῶρῳ apud scriptores mediæ Græcitat, tum recipere in Actis Conciliorum, peculiarem significationem, *statuo, censo, decerno*: quam video cum in Thesaurio Suicero tum a Ducangio in Glossario omissam. Neque satisfacit Reiskius ad Constant. Porphyrog. Cærim. Byzant. II. 126, C. Referam itaque paulo plura exempla hujus usus, qui dici vix potest quam multis interpretibus negotium facesserit. Præsens legitur Concil. Chalced. II. 542, A. Συνῶρῳ τὸν Ἰῶζν φιλανθρωπίας τυχεῖν. Versio vulgaris: *Pervideo, Ibam impetrare clementiam*. Scribe *Censeo, ut Ib clementiam impetret*. Constantinus Porphyrog. Cærim. I. 234, B. ὅτε συνῶρξ (Reisk: *quando permiserit et commodum ipsi fuerit*: scr. *quando censet*), ἀσπάζομαι [f. ἀσπάζομαι] se. Concil. Chalcedon. II. 562, A, εἰ συνῶρξ ἢ ἀγλα σύνοδος. Vulgaris interpres: *Si perspicit sancta synodus*. Sensus est: *Si s. synodus ita censet*. Eodem Concil. Chalced. II. 639, E. συνῶρῳμεν πρὸ πάντων μὲν τὰ

dia locum daret factioni defectoris tum urbium populandarum, tum ad majorem insaniam prolabendi: verum totis viribus, quacumque daretur occasio, resistere, adventantesque repellere. Proinde 117 Bardam, cognomento Sclerum, virum insigniter fortem ac strenuum, cujus sororem Mariam forma atque castitate præter cæteras nobilitatem feminam, ante in matrimonio habuerat Joannes (tametsi hanc quidem acerba perculerat mors): illum igitur inter Magistros militantem exercitiisque Threiciis præfectum, cum Russorum in Romanos effervescentium impetum acriter repelleret, post victoriam quam nuper Scythis fuis reportaverat, ut demonstratum jam abs me est, accersivit imperator, ducemque contra rebelles renuntiavit in Asiam transmisit. Simul mandavit si fieri posset, terram, nisi summa sit necessitas, civium sanguine ne inquinaret: verum ut honorem promissione, pecuniarum largitionibus et pactione impunitatis quotquot una cum defectore ruisent, reduceret. Ex quo illi item codicillos tradidit, sigillis imperatoris ex auro insignitos, in quibus scriptæ erant tribunorum, ducum, patriciorum nominationes. His munerari eos manda-

Α ὡς μὴ τῇ τοιαύτῃ βρασιῶν καίρων σχολῇ τὰ ἀποστατοῦ ἑταιρικόν, καὶ πόλεις πορθεῖν, καὶ μείζονα ἐξολισθῆσαι ἀπόνειαν· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνόντων, ὅσοι παρῆκοι, ἀντικαθίστασθαι κραταίως καὶ τοὺς πελάτας ἀμύνεσθαι (53). Βάρδα οὖν, τὴν κατ' ἐπινομίαν Σκληρόν, ἄνδρα λίαν ἐκτόπως νεανικόν καὶ δραστήριον, οὗ τὴν σύναιμον Μαρὶαν κοινωνὸν ἔσχε βίου τὸ πρόσθεν ἐ' Ἰωάννης, καλλίως σωφροσύνη ἐς μέγα κλέους [P. 72] ἤκουσαν (ἐξ ἧ δὲ ταύτην ὁ πικρὸς καταγεγραμμένος θάνατος) αὐτὸν ἐν Μαγίστροις τελούοντα καὶ τῶν ἐπὶ στρατευμάτων ἐπιστατοῦντα, καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπιβουλήν κατατῶν Ῥωμαίων ἐπιβουλήν γενεῖν ἀποτειχίζοντα, μετὰ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἐνεργῶς ἀνεδήσατο τοὺς Σκύθας τρεψάμενος, ἧπὲρ μοι ἐδεδήλωται, μεταπεμφάμενος ὁ βασιλεὺς καὶ στρατὴν ἀνακηρύξας, κατὰ τῶν στασιωτῶν, ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐξέπεμφεν ἐντειλάμενος, εἰ οὐδὲν τι ἐπιμὴ μιᾶναι τὴν γῆν (54), ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, τῶν ὁμοφύλων αἵματι· ἀλλὰ τιμῶν ὀποσχίσει· καὶ χρημάτων διανομαῖς καὶ πίστεσιν ἀπαθείας ὀφθαλμοῦ ἀγαγέσθαι τοὺς τῶν ἀποστάτη συνταραχθέντων Ἐνεχειρίζε δὲ αὐτῶν καὶ τόμους, κατασκευασμένους ἐκ χρυσοῦ σφραγίσαι βασιλικαῖς, οἷς ἐνεγέγραπτο

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁸ Fort. ἐξολισθαίνειν, s. ἐξολισθῆσειν, solwicismo Leoni non insolito. ³⁹ ὑπαγάγεσθαι cod. ⁴⁰ ἐπιγραπτο. Sic cod.

πρωτεία τῆς τῆς πρεσβυτείας Ῥώμης ἀρχιεπισκόπου φυλάττεσθαι: nobis videtur ut. Vetus interpres, *perpendimus*, Concilio Oplitano sub Mena II. 1259. C. συνορῶμεν — αὐτῶν ἀποδληθῆναι τοῦ σώματος τῶν — ἐκκλησιῶν. *decernimus*; ut: versio Biniana, *conspicimus*. Concilio Œcum sexta III. 1197, A. τοὺς δὲ ἡδη μεταμεληθέντας. συνορῶμεν εἰς τοὺς ἰδίους μὲν καθεσθῆναι τόπους. Versio vulgata, *prævidimus*. Occurrit item in Concilio Trullano sive quinisexto III. 1661. A. συνορῶμεν ὥστε. Aoristum bene Valesius vertit apud Evagr. Hist. Eccl. 403, D. συνεῖδον γὰρ καὶ ταὐτὰ κατ' ἐμὲ παρυφάναι τῇ ιστορίᾳ *visum enim est*. Minus recte Montefalconius Biblioth. Coisl. In monito Victoris Antiocheni 64, B. *exploravi, ut ea quæ in illud dicta fuerant colligerem*: συνεῖδον τὰ — εἰς αὐτὸ εἰρημένα — συναγαγεῖν. Scribe, *mihî visum est, ea quæ in illud dicta sunt colligere*. Tertia persona aoristi Concil. sexto Œc. III. 1045, A. δτι μᾶλλον συνεῖδε. Versio impressa, *quia magis prævidit*. Emenda, *magis placitum esse sibi* [sc. dixit]. Et Act. sec. 1064, D. συνεῖδεν [ἢ ὑμετέρᾳ εὐσεβείᾳ], *visum est vestræ pietati*: versio vulgaris, *providit*: ut in Action. xv. 1373, D. συνεῖδεν, *prævidit*. Pluralis usurpatus in Codice Justiniani. lib I. tit. iv. De foro clerici et episcopi accusati II. 29. 19, καὶ τοῦτο νομοθεσίᾳ παραδοῦναι συνεῖδομεν. Ant. Augustinus, *eaque ex lege præstari volumus*. Malim, *censuimus*. Concil. Œcum. sext. III. 1334, A. καὶ συναναθεματισθῆναι συνεῖδομεν καὶ Ὀνώριον. Interpres vulgatus, *prævidimus*: verte ut proxime supra Item Justinian. imp. Edicto adversus tria capita 304, C. συνεῖδομεν καὶ κεφάλαια ὑποτάξαι. Versio a Ducangio emendata, *perspeximus et capitula supponere*. Redde, *nobis etiam visum est*. Constantinus imp. eodem sensu Sacra ad Domum Pont. M. 1045, A. καὶ οὐ συνεῖδομεν. Interpres: *et non prævidimus*. Concil. Œc. sext. III. 1165. C. συνεῖδομεν τοῦτον ἐκ τοῦ θρόνου αὐτοῦ ἐγερθῆναι. Ubi versio et hic habet *prævidi-*

C mus, et inferius sexies 1348, E. 1350, D. 1352, A. E. 1353. C. E. In Concil. autem Œc. septimo IV. 1166 *conveidome* versus est *consideravimus*; et 142 D vel pejus, *conspeximus*. In Epistola denique Germani patriarchæ ad Thomam Claudiiopolit. *ibid.* 245. E. λεπτομερῶς τὰ περὶ τοῦτου ἀνέλεον διεξελθεῖν *subtiliter illa, quæ de hoc casu, consideramus aggredi*, emenda: *Quæ ad hoc negotium spectant, ea minutatim persequi nobis placuit*. Tertia pers. pluralis in Vita ms. Dorothei abbatis: τῶν ἰδὸν οἱ ἅγιοι γέροντες ποιῆσαι αὐτὸν ἐκείνῳ νεοκαμειῶν Συνίδῃ subjunctivo Constant. Porphyrogeneta. Cærimon. II. 405. C. neque illud a Reiskio ad verbum expressum. Superest, ut exemplum subjunctivam participii aoristi cum activi tum passivi. Activi in Gelasio Cyzic. Histor. Conc. Nic. 265, A. ἐνταῦθα καταπαύσω τὸν λόγον, τὰ λοιπὰ — ἐν τρίτῳ κατατάξαι συνεῖδων συντάγματι, *cum reliqua* — in tertio *commentario conscribere statuerim*. Versio Hardouin *relaturum me reputans*. Aoristi pass. exemplum Conc. Œc. sexto, tum singulari, III. 1163. C. συνεωραβεν παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου: tum pluraliter. *ibid.* 1328, D. κατὰ τὰ συνεωραθέντα παρὰ τῆς ἀγίας — συνόδου. Versio vulgata, *secundum ea quæ considerata sunt*. Emend, *quæ placita sunt*. Neque tamen ignoravit Leo, a bonis scriptoribus hoc sensu verbum γινώσκω usurpari: nam habet: ἔγνω 5, C. 9, B. 11, A. 23, D. 37, A. 38, D. 44, A. 63, R. 74, D. 77, B.

(53) Πελάτης apud Leonem videtur esse agrestor: ut infra 86, B. τοὺς πελάτας ἐκείνους συνειληφτότων: ubi Ducangius, qui exscripsit locum Glossar. 1142, F. legi vult ἐπελάτας. Et certe paucis ante 86, A. dicuntur, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐπελάτας.

Fortasse quoque Leo πελάτης ἐστὶ στρατιώτης synonyma credidit, ex male intellecta glossa vel Suidæ III. 72, A. vel alia ejusmodi.

(54) Πελάτης phrasus ex Agathia 13, B.

ταξίρχων καὶ στρατηγῶν καὶ πατρικίων τιμαί. A
 Τοῦτοις ἐγκλεισάμενος δεξιούσθαι τοὺς γνωσιμα-
 χούοντας, καὶ ἀθετοῦντας τὴν τοῦ τυράννου αὐθεν-
 τίαν, καὶ πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀποκλίνοντας δού-
 λωσιν. Ὁ δὲ στρατηλάτης Σκληρός, τὸν Βόσπορον
 περαιοθεὶς καὶ κατειληφώς τὸ Δορύλαιον, ἐνταῦθα
 τὸν στρατὸν ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐς φάλαγγα καθίστη,
 καὶ ταῖς καθ' ἡμέραν μελέταις ἐγύμναζεν· ἤδη δὲ
 καὶ ἀποχρῶσαν ὄρων τὴν ἐπισυναχθεῖσαν στρατίαν,
 ὡς εἶναι ἱκανὴν ⁴¹ ἐξ ἀντιπάλου παρατυχόν τοῖς
 ἐναντίοις συμπλέεσθαι, τῷ Δουκὶ Βάρδῳ καὶ συγ-
 κηδεστῇ (ἀδελφῆν γὰρ τοῦ Φυκᾶ Κωνσταντίνος Πατρικίος, ὁ τοῦ Σκληροῦ σύναιμος, σύζυγον εἶχε) δηλοῖ
 ταῦτα·

δ. « Ἐπισηφιλῶς ἐβουλεύσω καὶ λίαν ἐπικινδύ-
 νως, ἀναβῆν κατὰ τῶν κρατούντων ἀπαυθαδισάμε-
 νος, καὶ τὴν δολέθριον μελετήσας τυραννίδα, καὶ
 ἔπλα κατὰ τῶν ὁμοφύλων ἀράμενος, καὶ καταμιά- B
 νας ἱερῶν οἰκῶν ἔδη ταῖς τῶν ἀπαιδεύτων συνω-
 μοτῶν προνομαῖς. Εἰς κενὸν ἠπατήθης, Πατρικίε,
 λέοντα νύσσω κοιμώμενον, τὸν ἀήττητον αὐτοκρά-
 τορα. Οἶδας γὰρ, ὡς ἐν ταῖς μάχαις ἐπιφανεὶς οὖ-
 τος, πολυάνθρωπα στρατόπεδα ἐκ τῆς φήμης καὶ
 μόνῃς ἐτρέψατο. Πῶς οὖν, διεφθαρμένων ἀνδρῶν
 συμβουλίας ἀνακείσθεις, εἰς τοιοῦτον ὄλισθον ἐν-
 σέσεικας σεαυτὸν; Ἄλλ', εἰ δοκεῖ, πείσθητέ μοι, ὡς
 συγκηδεστῇ, καὶ φιλοῦντι, καὶ τὰ λήθονα συμβου-
 λεύοντι· καὶ ἀπόθου τὴν κακίστην τυραννίδα, καὶ
 τῆς σωτηρίας ἀντιλαβοῦ, συγγνώμην τοῦ σφάλματος
 αἰτησάμενος (ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἐγγυῶμαι, μηδὲν σε
 πείσεσθαι τῶν ἀηδῶν, οὔτε πρὸς τοῦ κρατούντος,
 οὔτε πρὸς ἄλλου τινός, ἀλλὰ καὶ τῷ συνεπομένῳ σοι
 στίφει ἀμνηστία τῆς προπτείας δοθήσεται)· [P. 73] C
 καὶ μὴ βουληθῆς τὸν θυμὸν ἐξοπλίσαι κατὰ σοῦ τὸν
 βασιλικόν, ὃς ἀπαραίτητός ἐστι τοῖς εὐγνώμονεσιν
 οὐκ ἐθέλουσι. Τῶν σεαυτοῦ λοιπὸν γενόμενος λογι-
 σμῶν μὴ προῆ ⁴² τὴν ἐσχάτην ἄγκυραν, ἀλλ', ἕως
 τὸ φιλάνθρωπον πρόκειται, ἄσπασαι τοῦτο, ἕπερ
 εἰσαυθίς ἐπιζητῶν οὐχ εὐρήσεις, καὶ πολλὰ κατα-
 θρηνησεις, σεαυτὸν τῆς ἀβουλίας μεμφομένος. » Ὁ
 δὲ Φυκᾶς Βάρδας, τὴν δύναμιν ἀναλεξάμενος τῆς
 γραφῆς, ἀμειβεται ταῦτα· « Ἀγαθόν τι χρῆμα καὶ
 θεῖον εἶναι τὴν συμβουλήν ἐξεπίσταμαι, παλαιῶν
 βίβλους παραναγνοῦς καὶ αὐτός· ἰσχύειν δὲ ταύτην
 τηνικαῦτα λογιζομαι, ὀπηνίκα θεραπειῶν τὰ πρά-
 γματα δέχονται. Ὅταν δὲ περὶ αὐτὰ τὰ καίρια κιν-
 δυνεύωσι καὶ εἰς τὰ πύματα δεινὰ συνελεύωνται,
 ἴσα καὶ τῷ μηδὲν ἰσχύειν οἶμαι τὴν συμβουλήν. Ἐγὼ D
 γὰρ ἀναλογιζόμενος, εἰς οἷας τύχας ὁ ἀνόσιος καὶ
 παλαμναῖος Ἰωάννης καὶ ἐμὸν συνέκλεισε γένος, τὸν
 μὲν αὐτοκράτορα καὶ θεῖον ἔμουν, εὐεργέτην δὲ αὐ-
 τοῦ, κοιμώμενον λέοντα κτείνας ἀνηλεῶς, ἐμὲ δὲ
 μέτην περιορίσας, τὸν τε φύντα καὶ τὸν ὁμαίμονα (55)

⁴¹ ὡς ἐξ ἱκανῆν ἐξ cod. Fort. πρὸς.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(55) Manifesto errore Leo tum hic tum 99, B. confundit φύσιντα et φύντα, quorum hoc filium significare, non patrém, vel pueris notum est.

verat, qui, pœnitentia ducti, spretoque tyranni
 dominatu, in imperatoris fidem se conferrent. Ita
 Sclerus Magister, cum transmisso Bosporo Dory-
 læum pervenisset, eo copias evocat, in unumque
 contractas quotidianis exercitationibus subigit.
 Postremo, ubi vidit, idoneam circa se collectam
 manum, quæ jam posset, occasione oblata, signa
 cum adversariis conferre, 118 Bardæ duci, affini
 suo (quippe sororem Phocæ Constantinus Patri-
 cius, Scleri frater, in matrimonium duxerat), hæc
 significat:

4. « Consilium iniisti tamerarium et insigniter
 periculosum, quando, impudenter in dominos con-
 tumax, calamitosam rebellionem meditatus, motis
 adversum cives armis sacrarum ædium delubra
 immanium conjuratorum direptionibus contami-
 nasti. Falsa spe inductus, Patrici, leonem dor-
 mientem, invictum principem, irritasti. Non es
 nescius, illum in præliis apparentem amplissimos
 exercitus vel sola fama in fugam convertisse. Qui
 igitur sit, ut, perditorum hominum consiliis ob-
 temperans, in ejusmodi laqueos te ipse indueris?
 Sed, si videtur, mihi crede, ut affini, ut amico, ut
 ea suadenti, quæ tibi maxime conducant: rejice
 a te hanc nefariam rebellionem, capesse salutem,
 delicti venia expetita (ego hoc tibi spondeo, non
 solum nihil te diri passurum, neque a domino
 nostro, neque ab alio quoquam, verum etiam manu-
 i, quæ tecum sit, impunitatem inconscientiæ
 datum iri): neque velis in te armare indignatio-
 nem imperatoriam, inexorabilem prorsus illis, qui
 sanæ mentis esse nolunt. Redi igitur ad ingenium
 tuum, noli dimittere ultimam ancoram, et, dum
 in promptu et misericordia, amplectere illam,
 quem posthac requirens haud obtinebis, teque
 ipsum tunc, multum conquestus, temeritatis accu-
 sabis. » cujus 119 epistolæ significationem ubi
 Phocas Bardas perspexit, respondit ad hunc modum:
 « Consilium rem esse optimam atque divi-
 nam probe novi, nam volumina ab antiquis homi-
 nibus conscripta ipse quoque legi: tametsi illud
 quidem tunc modo valere arbitror, quando mede-
 lam res admittunt. Verum, quoties extremum
 periculum imminet, estque aliquis ad mala ultima
 compulsus tantum pondus habere arbitror consi-
 lium, quam quæ minimum. Ego mecum reputans
 ad quas fortunas impius atque scelestus Joannes
 meam familiam redegerit, eum et imperatorem,
 patrum meum, benefactorem suum, ut dormien-
 tem leonem crudeliter obruncasse, et me temere

Euripides Heraclidis 326 :

ἐξ ἐσθλῶν δὲ φύς

Οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γηγῶς πατρός.

in exsilium egisse patrem autem fratremque sæve atque immanitersine causa excæcasse. vitam meam minime vitalem existimo. Noli igitur in me hortando defatigari, ut manibus scelerati inimici vitam committam meam. Nunquam tu mihi facies fidem. Quin potius vir ero ipse quoque, et accinctus gladio manibus generis mei parentabo. Omnino denique, quando inter duo extrema fluctuant fortuna, alterum eorum eveniet: aut imperatoriæ dignitatis splendorem obtinebo, atque ultionem integra exigam a parricidis: aut fortiter fatum feram, ab impuro atque impio tyranno liberatus. »

5. Hanc epistolam ubi Bardas Sclerus accepit, abjecta spe, consiliis revocari posse hominem ex temeritate in insaniam prolapsam, exercitu in 120 alas et numeros descripto, versus Dipotamum movet. Quo cum pervenisset, in Phocæ castra ex improviso exploratores mittit, mendicorum habitu, qui imperatoris pollicitationes impunitatemque delictorum præfectis copiarum declarent, nuntientque præterea, nisi extemplo a defectore recedant, atque cum imperatore paciscantur, magistrum infestum jam cum ipsius manu eos aggressurum, hostiumque numero habiturum. Quæ cum audissent, reputantes, ex re sua esse, dignitates ab Augusto oblatas inani labori incertisque fortunis anteferre, ubi nox supervenit, relicto Phocæ sodalicio ad magistrum transfugiunt. Ex his principes fuerunt Andralestus patricius, consobrinus Phocæ, et Simeon Ampelas. Cognita horum fuga Bardas, quamque subito a se defecissent, graviter, ut par erat, rem tulit, remanentesque supplicibus verbis imploravit, orans, ne cum sese proderent, tum Deum, quem testem inspectoremque sacramenti adhibuissent: quin depugnarent potius pro viri-

Α ὡμῶς καὶ ἀφιλανθρώπως ἀποτυφλώσας ἐπὶ προσέει μηδεμίᾳ, τὸν βίον ἀβίωτον τίθεμαι. Διὰ ταύτην μὴ κάμνω προτρέπων, ἐς χεῖρας ἀλάστορος ἐλθεῖν τὴν ἑαυτοῦ προέσβην ζωῆν. Οὐδὲ γὰρ παρὶς ἄλλ' ἄνηρ ὢν καὶ αὐτός 48, καὶ ἀκινάκην περιεσμένος, ἀγωνίζομαι τοῖς καιμένοις (56) τοῦ γένους μου. Πάντως δὲ δυσὶ πράγμασι τῆς τύχης ἐπιμένης, θάτερον τούτων ἐκβήσεται· ἢ γὰρ εὐλαχῆ βασιλικῆς ἐπιτεξέσομαι, καὶ τοῖς παλαίμασι ἐνταῦθα παρέξω τὸ ἀνταπόδομα· ἢ γενναίως τὸ μεμоргημένον ἀποίσσομαι, μιαιοῦ τυράννου καὶ ἀνοστοῦ ἀπειπέτης. »

Ε'. Ταύτην ὁ Σκληρὸς Βάρδας ἀπειληφῶς τὴν γράψην, καὶ ἀπογνοῦς ὡς οὐκ εἶπε συμβουλαῖς πρὸς τὸν εἰς ἀπόνοιαν ἐκ προπετείας κατολισθησάντα, στρατιὰν κατὰ Ἰλας καὶ σπείρας διατάξας, τὴν τὸ Διπόταμον ἔχει. Ἐκεῖσε δὲ ἀφικόμενος, ἐς τὸν Φωκάς Βάρδα κατασκόπους ἐξαπινάτως στέλλει πᾶσι τὸ πόδιον, εἰς ἐπατιούτων σχῆμα μετασκευάσας αὐτοὺς, δηλώσοντας 44 τὰς βασιλικὰς ὑποσχίσεις καὶ ἀμνηστίαν τῶν τολμηθέντων τοῖς προηγουμένοις τῆς στρατιᾶς, καὶ προσέτι ἀπαγγελοῦντας, ὡς ἐπιτοῦ ἀποστάτου θάττον ἀποβράχθειν, καὶ πρὸς βασιλέα σπείσειντο, τὸν στρατηλάτην μετὰ τῆς ἑμμεχμίας ἐπιθησέσθαι καιροφυλακήσαντα, καὶ ὡς ἐπιτάλοις χρῆσασθαι 45. Οἱ δὲ, τούτων ἐνωπίον τῶν λόγων, καὶ τοῦ ἐπ' ἀδήλῃσι σκιαμαχεῖν πᾶσι τύχαις τῆς παρὰ τοῦ αυτοκράτορος δεδομένης τῆς [P. 74] ἐλίσθαι μᾶλλον συνοίσον εἶναι ἐστέμμενυκτὸς ἐπελθοῦσης, τῆς τοῦ Φωκά διαστάτης ἐπιτερείας, πρὸς τὸν στρατηλάτην ἀπερητομολήσαν. Ὁ δὲ πρὸς τὸν ἀποστάτου ἦν ὁ Πιτρίκιος (β') ἀνεψιὸς τοῦ Φωκά, καὶ ὁ Ἀμκελάς Σκλερῶν. Βάρδας δὲ, τὸν τούτων δρασμὸν διεγνώσκει ὡς ἐπὶ ἀπροφασίστως (58) αὐτοῦ ἀπεβράχθειν, ἐξηύλην,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

44 ἄλλ' — αὐτός. Vid. supra A. lin. 11. 45 δηλώσαντας cod. 46 Fort. χρῆσασθαι.

Addam ex scriptoribus proaicis auctoritatem Heliodori Theag. 177, B. πρὸς τοὺς φόντας et Plutarchi Comparat. Agidis, Cleom. et Gracch. 796, A. De audiend. poet. 36. E. (quod est nobile fragmentum Crespontis Euripidei ed. Barnes II. 436). De Consolat. ad Apoll. 111, B. Ideo autem magis miror, in hoc verbo errasse Leonem, quod et ipse 69. c. recte adhibuerit, ἐξ ἀσήμεων μὲν φύς et Agathias, quem imitari conatur, φόντα pro natum usurpet 65 D. φύσαντα pro parente 147, C.

(56) Nimirum. *vita functis*, τοῖς καινοχοιμένοις ex Agatia 88, B.

(57) Ἀδράλεστος apud Scylitzam ms et Cedren. II. 670, A.

(58) Verti subito: accuratius fuisset, *nulla causa apparente*. Habent ἀπροφασίστος et adverb. ἀπροφασίστως passim varias maximeque diversas significationes: quæ cum vix a quoquam adhuc (opinor) explicatæ sint, disponam hic aliquot singularem exempla, quemadmodum aliam ex alia natam arbitror: 1) Ἀπροφασίστος, quod fit sine causa, cuius πρόφασις, hoc est causa, vel non apparet, vel nulla est S. Gregor. Nyss. In Ecclesiast. I. 402, A. ὁ ἀπροφασίστος γίλω, ὁ ἄνευ αἰτίας ἠρῆνος. Heliodorus Theagen. et Char. 144, B. βύθιον τι καὶ

ἀπροφασίστον ἐπιστένων, sine ulla causa ingemiscos 172, A. ἀπροφασίστον ἀγρυπνίαν, insomniam sine causa apparente. Ipse Leo noster 76, B. τὴν ἀπροφασίστον καὶ ἀλλόκοτον Ῥωμαίων φυγὴν, insolentiam et sine causa factam fugam: verti ibi minus accurate. Item apud Heliodor. 269, B. ἀπροφασίσται αἰτία sunt *accusationes* sine causa, id est insensate ut 304, C. ἀπροφασίστος πόλεμος, et apud S. Basil. Epist. LXXX. II. 900, B. ἀπροφασίστον μίσθον, odium non tam *inexcusabile*, quemadmodum Modestus tacitus interpretatus est, quam *injustum* sive *inde causa susceptum*. Sic enim melius exponit Levenklaius illa S. Greg. Nyss. Epist. ad Flavian. 1077, A. τὸ ἀδικὸν τε καὶ ἀπροφασίστον καὶ ἐπιπέμμενος, Adverbium simili sensu Heliodorus 316 C. de cubicularia, ἀπροφασίστως, sine causa, innotescata. 2.) Ἀπροφασίστος, quod fit sine causa: hoc est, sine tergiversatione, *prompte, alacriter* Basil. De baptism. I. 646, A. ἀπροφασίστω. τὴν τάτην τε καὶ μεταφωρίστω ὑπακοῇ Unde Simeon Metaphrastes Vita S. Chrysost. 397. 37. ὑπακοῇ ἐπιφασίστων, et Palladius Vita ejusdem 36, C. ἐπιφασίστων ἀκοῇ, *promptam auditionem*: non, *est omisso omni prætextu accommodatæ*, ut vertit Badius. Possis etiam (opinor) huc referre locum Pli-

ὡς εἰκός, καὶ τοὺς ὀπολιεφθόντας ἱκεταίαις ἐξελί- A
 πάρει, μὴ καταπροδοῦναι λέγων αὐτὸν, καὶ ὃν συν-
 ἱστορα θεὸν καὶ ἔφορον τῶν δρυῶν πεποιήνται·
 ἀγωνίσασθαι δὲ μᾶλλον εἰς δύναμιν, καὶ οἱ δεινὰ
 πεπονθότες συνάρασθαι οὐδὲ γὰρ τὸν Σκληρὸν, ἔφη,
 αὐτοῖς ἐξισχύειν συστάθῃ ἀντικαθίστασθαι, εἴ γε
 μὴ νωθρῶς αὐτοὶ καὶ ἀνεμίνως χωροῖεν ἐπὶ τὸ πο-
 λεμῆν. Καὶ ὁ μὲν ἐλιπάρει ταῦτα ποτινώμενος·
 οἱ δὲ, καὶ αὖθις τοῦ στρατοπέδου ὑπεκρίνοντες, τῷ
 στρατηλάτῃ Σκληρῷ προσετίθεντο. Λέγεται βαθείας
 ἄρτι νυκτὸς ἐνισταμένης, περιπαθῆ γενόμενον τὸν
 Φωκῶν τῷ δρασμῷ τῶν συνωμοτῶν, ἀγρυπνεῖν καὶ
 ἀλύειν, εὐχαῖς τε τὸ θεῖον ἐξιλεῦσθαι, τὸ Δαβιδικὸν
 ἐκεῖνο κατεπέδοντα λόγιον· « Δίκασον, Κύριε, τοὺς
 ἀδικουντάς με ⁴⁶. » Αἰφνιδίον δὲ φωνὴν ἐξ ἀέρος ἐνη-
 νεγμένην αὐτοῦ τὰ ὦτα περιδομβεῖν, μὴ περαιτέρω B
 τοῦ ψαλμοῦ Χωρεῖν (59) διακελεύουσάν· ὡς τοῦ
 στρατηλάτου Βάρδα κατ' αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα τοῦ ψαλμοῦ
 προεξαίτησαντος λόγια. Ἐπιτρὶς δὲ αὐτῷ τῆς τοιαύτης
 ἐνηχηθείσης φωνῆς, θαμβηθῆναι τε τῷ καινῷ τοῦ χρησμοῦ,
 καὶ τῆς εὐνῆς διναστῆναι περιδεῶς, καὶ τὴν τῆς
 ἔω φαῦσιν ἐκδέχεσθαι.

ς. Ἦδη δὲ τῆς ἡμέρας σταθερῶς διαυγαζούσης,
 τοῦ ἵππου ἐπιθῆναι καὶ δεῖναι τὸ στρατεύμα, ἐρεῖ-
 σαι τε τοῖς πεδίλοις τὸν ὀφθαλμόν· ἐρεῖσαντι δὲ ⁴⁷
 φαντασίαν γενέσθαι ἀλλόκοτον. Δόξα γὰρ οὐκ ἐρυθρὰ
 ταῦτα τυγλάνειν, ἀραιφνῶς δὲ μελαμβαφῆ. Ἐρέ-
 σθαι τε τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἀνθ' ὅτου τὸν τοσοῦτον
 πλάνον καθυποσταίειν, καὶ μὴ τὰ τῆς βασιλείας,
 ἀλλ' ἰδιωτικὰ, αὐτῷ ἐκορέξειεν πέδιλα. Τοὺς δὲ
 ἀποκρίναςθαι, τὰ κοκκοβαφῆ πέλειν, αὐτῷ δὲ ταῦτα
 κατανοεῖν ἀκριβῶς συνεβούλευον. Τὸν δὲ ἐπιβαλεῖν
 τοῦτοῖς τὸν ὀφθαλμόν, καὶ ἐρυθρὰ ταῦτα καταμα-
 θεῖν, καθάπερ ἐτίλθον ἀνεκαμῆν. Τοῦτο δεύτερον
 ἀπαισιον οἰωνὸν ὁ Φωκῆς λογισάμενος τὸ τερά- C
 στιον, ὄρων δὲ καὶ τὴν στρατιάν αὐτοῦ διισχυμένην
 καὶ ἀφηνιάζουσαν, ἔγνω παντὶ τρόπῳ διασώζειν
 ἑαυτόν. Μέσων οὖν τῶν νυκτῶν τῶν οἰκειοτάτων
 τριακοσίους ἐς τὸ ἀσφαλὲς ὀπλισμένους ἀνελήφως,

bus, sibi que indigna passo opem ferrent : neque
 vero Sclerum satis firmum esse ad signa confe-
 renda, modo absque inertia atque desidia ipsi in
 aciem venirent. Hæc in precibus atque observa-
 tione usus illi nihilominus ex castris elabi, ad
 magistrumque se conferre non intermiserunt. Multa
 jam nox erat, cum fuga sociorum vehementer
 percussus ¹²¹ Phocas, insomnis atque mæstus,
 precibus, ni perhibetur, placare numen studens,
 Davidicum illud funderet carmen : « Judica, Do-
 mine, nocentes me. » Ibi subito vocem ex acre de-
 lalam aures circumsonasse ejus ferunt, qua porro
 pergere in psalmo vetaretur : adversus se Bardam
 magistrum ea ipsa psalmi verba præoccupasse.
 Quæ vox postquam esset ter ab illo exaudita, pro-
 digio vaticinii stupefactum eum perterritumque e
 lecto surrexisse, auroræ lucem exspectasse.

προεξαίτησαντος λόγια. Ἐπιτρὶς δὲ αὐτῷ τῆς τοιαύτης
 ἐνηχηθείσης φωνῆς, θαμβηθῆναι τε τῷ καινῷ τοῦ χρησμοῦ,
 καὶ τῆς εὐνῆς διναστῆναι περιδεῶς, καὶ τὴν τῆς
 ἔω φαῦσιν ἐκδέχεσθαι.

6. Die jam illustri eum conscenso equo castra
 perequitasse, oculumque in calceamenta fixisse. Id
 dum faceret, visionem objectam ei esse mirabilem.
 Quippe non rubra illa ei apparuisse, verum ut
 prorsus atra. Ita interrogasse suos homines, quare
 commisso tanto errore, non imperatoria sibi, sed
 privatæ fortunæ, calceamenta porrexissent. Illos
 contra, blattea esse : modo accuratius ea inspecer-
 ret. Tum ipsum conjecisse in ea oculum, rubraque
 esse intellexisse, quemadmodum a principio fuis-
 sent. Id portentum jam alterum funestum omen
 arbitratus Phocas, simul quod videret dissidentes
 milites, neque dicto audientes, suæ salutis quoque
 modo rationem habere statuit. Proinde nocte me-
 dia hominum maxime sibi addictorum trecentos,
¹²² probe armatos, sequi sese jussit, valloque
 clam egressus Tyrannorum castrum versus, quod

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁶ δίκ. — με. Psal. xxiv, 1. ⁴⁷ τοῖς — ἐρεῖσαντι δὲ. Locus corruptus in codice : τοῖς πεδίλοις τῶν ὀφθαλμῶν, ἐρεῖσαν δὲ φαντασίαν.

lonis De legat. ad Caium 796, B. ubi Petronius di-
 citur ἀμητον τὸν ἀπροφάσιτον οὐκ εἰς μακρὰν
 ἐνδεξάμενος τῇ κερζῇ, fore, ut sine excusatione
 caput illi fero demetatur. Item Plutarchus De adul.
 et amici discr. 62, C. πρόθυμος ἐν πᾶσι καὶ ἀπρο-
 φάσιτος, alacer — absque ulla recusatione : et 64,
 E. ἐν ταῖς ὑπὸ μάλῃς πράξεσιν ἀπροφάσιτος, impri-
 ger ad clandestina et sæda. Eadem significatione
 habet adverbium S. Basilii In mart. Julittam I.
 370, B. ἀπροφασίτως τῆς εὐσεβείας ἀντίχεσθαι,
 citra prætextum omnem, id est, alacriter. Et Isidorus
 Pelusiota V. Epist. dlx. p. 147, C. Philo De
 Abrah. 298, D. De fortitud. 271, F. et (qui Philo-
 nis verba iterat) S. Clemens Alexandr. Stromat.
 396, A. 3) Significatione cognata cum proxime
 superiore interdum verti potest celer, subditus. Huc,
 opinor, pertinent Plutarchus Marcello 304, C. φυ-
 γὴν ἀπροφάσιτον φυγεῖν sæde fugere, vertit Xylan-
 der : malim subito, vel effuse. Nicolaus Cabasilas
 Liturgiæ exposit. 34, A. ὁ ἄρτος οὗτος ἐπιέγεται
 ἀπροφασίτως μεταβληθῆναι εἰς τὸν ἀληθινὸν ἄρτον,

τὸν ἐσταυρωμένον, subito mutari festinat. Item for-
 tasse Heliodorus 96, C. ubi Cnemon in hospitia ad-
 mirabiliter ex improviso acceptus interrogat, num
 in domicilio Jovis Hospitalis venerit : οὕτως ἀπρο-
 φάσιτος ἢ θρασύτατα, tam celere esse ministerium.
 Nisi tamen mavis vertere promptum, paratum. Apud
 M. Antonin. autem De seipso 11, A. ἄρσιτος ἀτύ-
 φως ἄμα καὶ ἀπροφάσιτως, vereor ut Schultzius
 recte verterit sine prætextu : nam est ex mente
 Stoicorum intelligendum, simpliciter, sine exorna-
 tione. Qua de re pluribus agam in dictionario phi-
 losophiæ Aristotelicæ jam affecto, quo vocabula co-
 nabor complecti quibus Peripatetici eorumque
 successores, qui quidem Græce scripserunt, omnes,
 cum editi tum inediti, sensu a significatione vul-
 gari abeunte usi sint. Cujusmodi dictionario. æque
 ac glossario vocum a scholiasticis Græcis peculiariter
 sensu usurparum, de quo supra dixi 187, C. ad
 hanc diem egere litteras nostras arbitror.

(59) Inde hauserunt Ccylitzes et Cedrenus II.
 670. B.

Antigus vocatur, fugere cœpit. Id castellum, fortunæ inconstantiam verens, jam dudum communi-
nerat, comportatis eo frumento et cujusque modi
alimentis. Locus autem, quo in loco Bardæ Phocæ
exercitus dilapsus est, Bardæta nominabatur
antiquitus. Inter hæc Bardas magister, Phocæ fuga
cognita, profectus cum lectis equitibus confestim
est insecutus. Quanquam hunc quidem nactus non
est, quod in castellum pervenerat incolumis : ex
conjuratis autem quotquot captivos fecit, lumini-
bus privavit, sicut erat illi ab imperatore man-
datum. Locusque in quo miseris usu venit ejus-
modi calamitas, inde dicitur Typhlovivaria appel-
lari. Qua in re mirari subit, quemadmodum, quasi
quodam instinctu moti, vetusti mortales apte et
convenienter ex rerum eventu nomina locis posue-
runt. Quippe et Leoni Phocæ, patruo magno Bardæ,
oculos crudeliter erutos esse perhibent, locumque,
ubi pœnam illam subierit. Oeleonta nuncupatum,
Goleonta agresti consuetudine vocari. Ita loca pun-
itionum antiquitus talia nomina invenerunt. Ne-
que abs re fortasse videbitur, si quo pacto excæ-
catus fuerit Leo, in transitu demonstravero.

τὰ μὲν τῶν τίστων χωρὶς τοιαύτας ἀνάσθεν τὰς ἐπωνυμίας ἐλήφθησαν. Οὐ παρέλακον δὲ ἴσως δόξει τὸ κρι-
τέριον τῆς τοῦ Λέοντος ἐκτυφλώσεως κατὰ παραδρομὴν ἐξαιρεῖν.

7. Leo imperator cum tabe consumptus diem
suum obiisset, Alexander, ἱδρῶν frater ejus, post
eum item ex hac vita migrasset, imperium autem
Romanum sub ejus filio Constantino, inter nutri-
ces etiamtum versante, Zoëque Augusta, non sine
difficultate administraretur, Simeon Mæso-
rum princeps, homo audax belloque fervidus, jam pri-
dem ira incitatus expeditionemque contra Romanos
moliens, tunc opportunitatem nactus Macedoniam
Thraciamque populari non intermisit : quin etiam,
Scythica et consueta amentia elatus, Romanos
imperatorem sese renuntiare jussit. Hi, apertam
insolentiam Scythæ atque arrogantiam minime
ferentes, arma sumere adversus eum constituerunt.
Itaque Leonem Phocam, virtute atque victoriis
præter cæteros tum duces excellentem, copiis præ-
fectum Domesticum scholarum declarant : Roma-
num igniferis triremibus præesse jubent (Drunga-
rium rei navalis evectum ad id imperium vocant) :
alterum ut terra, alterum ut mari Mæsos invade-
ret, mittunt. Ibi Leonem, postquam transjecto fac-
to Mæsiâ ingressus esset, acriter ferunt prælium,
atque innumerablem multitudinem hostium
concidisse, adeo ut Simeon, magna consilii inopia
affectus, nec quid faceret, haberet, nec quo modo
effugeret e manibus ducis fortis adeo et invicti.
Jam cum cæteri quoque Mæsi animo abjecto fugam

A λάθρα τοῦ χάρακος ἔξεισι, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ τῶν
ράννων ⁴⁸ (60) προύριον ἄγουσαν, δ' Ἀντιπύ-
κληται, ἦει· [P. 75] ὅπερ, τὸ τῆς τύχης και-
λὸν ὑφορώμενος, ἐκ πολλοῦ ἐκρατύνατο, οἴ-
αυτῶ καὶ παντοδαπὴν χιλὸν ἐπιθαφιλευσάμενος.
δὲ χωρὶς, ἵνα τῶ Φωκᾷ Βάρδα ὁ συνασπισμὸς
λέλυτο, Βαρδάηττα ἐκαλεῖτο ⁴⁹ ἀνέκαθεν. Βάρδα
ὁ στρατηλάτης, τὸν δρασμὸν διαγνοὺς τοῦ Φε-
σύναμα λογάσιν ἐξίππασάμενος, ἔθει διώκων. Ἄ-
αὐτοῦ μὲν διήμαρτεν, ἦδη τῶ φρουρίῳ ἀναστ-
τος· τῶν δὲ τούτου συναμοτιῶν ὅσους ζω-
εἴληφε, τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστέρησε, προσετιγμῆ
πρὸς βασιλείῳς ἔλων αὐτό. Λέγεται δὲ τὸ χω-
ἵνα τοῖς ἀθλοῖς τὸ τοιοῦτον συνέβη ἀτύχημα, τοῖς
διβάρια ὀνομάζεσθαι. Ἔμοιγε οὖν ἐπεισὶ θεουμάρ-
δπως ἐξ ἐπιπορίας τινὸς οἱ πάλαι κινούμενοι ἀπὸ
ποι ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἐκβάσεως προσετι-
τως καὶ καταλλήλως τὰς προσηγορίας τοῖς τῶν
ἐτίθεσαν. Ἐπει λέγεται καὶ Λέοντα τὸν Φωκῆ, ἵ-
πρὸς πάππου ⁵⁰ θείον τοῦ Βάρδα, τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐκκοπῆται ἀνηλεῶς, ὀνομάζεσθαι δὲ τὸν χωρὶς, ἵ-
δὲ τὴν τοιαύτην ὑπέστη ποινήν, ἠηλέοντα, ἐπὶ ἡ-
τῆς ἀγροικικῆς ἰδιωτικῆς κεκληθῆσαι Γωλιόντα. ἵ-
τις

B ὅπως ἐξ ἐπιπορίας τινὸς οἱ πάλαι κινούμενοι ἀπὸ
ποι ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἐκβάσεως προσετι-
τως καὶ καταλλήλως τὰς προσηγορίας τοῖς τῶν
ἐτίθεσαν. Ἐπει λέγεται καὶ Λέοντα τὸν Φωκῆ, ἵ-
πρὸς πάππου ⁵⁰ θείον τοῦ Βάρδα, τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐκκοπῆται ἀνηλεῶς, ὀνομάζεσθαι δὲ τὸν χωρὶς, ἵ-
δὲ τὴν τοιαύτην ὑπέστη ποινήν, ἠηλέοντα, ἐπὶ ἡ-
τῆς ἀγροικικῆς ἰδιωτικῆς κεκληθῆσαι Γωλιόντα. ἵ-
τις

Ζ. Ἄρτι τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος (61) ἡμέ-
νόσφ τῶν ἔνθεν μεταναστάντος, καὶ Ἀλεξάνδρου
τοῦ αὐτοῦ συναίμου, κατόπιον ἐκείνῳ συναπλήθ-
τῆς δὲ Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς πρὸς τε Κωνσταντῆν
τοῦ τιθηνουμένου παιδὸς αὐτοῦ, καὶ τῆς Ἀθήνης

C Ζωῆς, ἐπισημῶς φερομένης, Συμεὼν, ὁ τῶ Μ-
σῶν ἀρχηγός, ἀνὴρ τολμητίας καὶ θερμῆς
πολεμικῆς, πάλαι σφαδάζων, καὶ τὴν κατὰ ἡμῶν
μάχην ὠδίνων, εὐκαιρίας δραξάμενος, ἰσχυρῶς
ἀνὴρ Μακεδονίαν καὶ Θράκην· εἰς ἀπόσπασιν
Σκυθικὴν καὶ συνέβη ἐπαρθεῖς, αὐτοκράτορα ἑα-
ἀνακηρύττειν Ῥωμαίους ἐκέλευεν. Οἱ δὲ, τῆ ἰσ-
θρον ἀλαζονίαν καὶ ὕβριν τοῦ Σκυθοῦ μὴ ἴσασιν,
τὰ ὄπλα κινεῖν κατ' αὐτοῦ ἐγνώσαν. Καὶ ἡ Λέοντα
τὸν Φωκᾷ, ἀνδρεία καὶ τροπαίοις τῆνικατὰ τῶν
λοιπῶν στρατηγῶν ὑπερφόροντα, ἀρχηγὸν τῆς πε-
τιᾶς προσητάμενοι καὶ δομέστικον τῶν σημῶν
ἀνειπόντες Ῥωμαῖον δὲ, τῶν ἐμπύρων νῆσφ
χειριστάμενοι ναύαρχον (δρουγγάριον τῶν πλοίων)
τὸν εἰς τὴν τοιαύτην ἀφικνέμενον ἀρχὴν ὀνομάζου-
τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δὲ ἐκ θαλάσσης. Μουσὶς ἐπι-
θεσθαι προὔπεμφαν. Περαιτωθέντι δὲ τὸν Λέοντα καὶ
τὴν Μυσίαν κατελιθρότα φασὶ ἐκτόκως ἐξουσιάζ-
σθαι, [P. 76] καὶ ἀναρίθμητα πλῆθη κατακτείν-
δυσμενῶν, ὡς τὸν Συμεὼν εἰς ἀπορίαν συναλεθῆ-
δεινῆν, καὶ ἀμυχανεῖν ὅ τι καὶ ὄρασθ, καὶ οὕτως
ἐκπύρῳ οὕτως θρασῶν ἄνδρα καὶ ἀκατεγόνιστον. ἵ-
τις

C. B. HANII ANNOTATIONES.

⁴⁸ τῶν Τυρῶνων. Cedrenus II, 670, C τὸ Τυροκοῖον. ⁴⁹ ἐκαλεῖτο. Fort. καλεῖται. ⁵⁰ κίππου
cod

(60) Tyropœum vocatur a Cedreno, tum loco
quem attuli in margine, tum II. 609. B.

(61) De hac clade Romanorum, quæ accidit a.

917. Leonisque Phocæ rebellionem, vide Cedr. II
613. B. et Pagi ad Baron. III. 811. C.

ὁ καὶ τῶν ἄλλων ἀπειρηχότων Μουσῶν καὶ πρὸς φου-
 αδεῖαν τρεπομένων, ἀγγελίαν πρὸς τινος λέγεται
 ὡν ὑπασιπστῶν ἀνενεχθῆναι τῷ Λέοντι, ὡς ὁ δρουγ-
 ἄριος Ῥωμανὸς αὐτοῖς ἰστίοις ἀπάρας, κατὰ πρύ-
 ναν ἰσταμένου τοῦ πνεύματος, ἔρωτι τυραννίδος
 ποπλέει εἰς τὸ Βυζάντιον. Τὸν δὲ, τῷ ἀπαισίῳ τῆς
 γγγελίας περιπαλῆσαντα, διαλύσαι τε τὸν συνασιπ-
 μόν, καὶ, νῦτα τοῖς Μουσῶν δόντα, ἐπειγέσθαι
 πρὸς τὴν βασιλεύουσαν, εἴ πως τὸν τοῦ Ῥωμανοῦ
 ερωτηρήσοι ἐπιπλῶν, καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἡγεμονίας
 γκρατῆς γένοιτο. Τὸν δὲ Συμεῶν, τὴν ἀπροφά-
 ἰστον καὶ ἀλλόκοτον ἰδόντα Ῥωμαίων φυγὴν, ἐν-
 οιαῖσαι μὲν εἰς τὸ παραυτίκα, μὴ τι σκαιωρούμενον
 ἦν, καὶ ἄλεθρος Μουσῶν ἐπισπομένοις ἐγγένηται·
 μαθόντα δὲ ἀνά κράτος φεύγειν αὐτοὺς, ἔπσθαί τε
 καὶ ἀπειρα πληθῆ συγκόψαι ἀνγλεῶς. Καὶ νῦν ἔστιν
 ῥῆν εἰσέτι σωρείας ὁστῶν ⁶¹ παρὰ τὴν Ἀγγιζλον ⁶²,
 αἷθ' ἦν ἀκλειῶς συνεκόπη τότε φεύγον τῶν Ῥωμαίων
 ὁ στρατεύμα. Ὁ δὲ Λέων, ἐπίπερ ὀστέρησε τῆς
 ἰς τὸ Βυζάντιον ἀφίξεως, καὶ τῆς ἐλπίδος ἡμάρ-
 κεν (ἔφθη γὰρ ὁ Ῥωμανὸς τὴν βασιλείον ἔσταν
 ιατεληφῶς καὶ Πατὴρ Βασιλέως ἀναβρῆθεις), εἰ
 ἦν Ἀσίαν διὰ τῆς Ἀδύδου περαιωθεις, πρὸς ἀπο-
 τασίαν ἀπέκλινε, καὶ πολλὰ τῷ Ῥωμανῷ καὶ τῇ
 πολιτείᾳ παρέσχε πράγματα, κατατρέχων, καὶ τοὺς
 ἰτησίους φόρους ἀφαιρούμενος, καὶ τοὺς ἀντικαθ-
 σταμίλους χειρούμενος. Ἦδη δὲ τῷ χρόνῳ τοῦ
 ἰηστρικοῦ διασκαδασθέντος, καὶ εἰς τοῦμπαλιν αὐτῷ
 ἰπονοστήσαντος τοῦ βουλευμάτος, φυγαδεῖα χρεῖσασθαι,
 συλλεφθῆναι τε καὶ ὠμῶς ἐκκενηθῆναι
 εἰς ὄφθαλμούς.

ἦ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως. Φωκᾶ δὲ ⁶³ (62) ἐπει-
 ρομένην τηνικαῦτα ἐπὶ τὸ φρούριον, καὶ οὐραγοντι
 εἰς ἀμφ' αὐτόν, τῶν ἐπιτιθεμένων αὐτῷ τις ἐξίπ-
 πασάμενος, θρασὺς καὶ ἀγέρωχος, ἐπῆει, ἐπανατεί-
 νων τὸ ἔξφορ μετ' ἀπειλῶν, καὶ πλῆττει ἐπιχειρῶν.
 Ὁ δὲ ἀπαλλάττεισθαι τὴν ταχιστὴν παρῆνει, τὰς κα-
 τασχορῶσας αὐτὸν τυχὰς εὐλασθῆναι· δεῖν ⁶⁴ δὲ, θνη-
 τὸν ὄντα, τὸ ἄστατον πάντως ὑφορῶσθαι τῶν πραγ-
 μάτων καὶ ἀπιστον, καὶ μὴ προστιθῆναι ⁶⁵ κακοδαί-
 μονοῦντος ἀνδρὸς τοῖς ἀλ' ἡμασιν ἄλγημα. Ἀρκεῖν
 γὰρ τὰ περιστοιχίσαντα τοῦτον δεῖν (63), ἔτινα εἰς
 τοῦτο [P. 77] ὀσπραγίας αὐτόν περιήλασαν, ὡς
 φυγάδα νῦν καθορᾶσθαι τὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς καταρ-

meditarentur, ecce a quodam e schola protectorum
 Leoni nuntius allatus dicitur, Romanum Drungi
 præfectum solvisse ancoras, ventum in puppi ha-
 bere. ¶ 24 passis velis Constantinopolim properare,
 eo consilio, ut imperium appeteret. Hic vero Leo-
 nem, acerbo nuntio graviter affectum, ordines sol-
 visse, et, terga Mæsis dantem, iter ad reginam
 urbium direxisse, si forte, Romani navigationem
 præveniens, ipse moderamina invaderet rei Ro-
 manæ. Simeonem, cum, ignarus causæ, insolentem
 Romanorum regressum conspiceret, primo suspi-
 cionem habuisse, ne quid doli subesset, et exitium
 Mæsis insequentibus pararetur: mox, ubi effusa
 fuga ruere comperisset, insecutum, infinitam multi-
 tudinem crudeliter occidisse. Et conspiciuntur ad
 hodiernum diem acervi ossium ad Anchialium, ubi
 tunc fugiens cæsus turpiter Romanorum exercitus
 est Leo, quod serius Constantinopolim advenerat,
 spe dejectus (jam enim Romanus palatio occupato
 Pater Augusti proclamatus erat), in Asiam per
 Abydum transvectus defectionem fecit, multaque
 posthæc et Romano et reipublicæ negotia facessivit,
 tum incursionibus, tum tributa annua intercipiendo,
 fuis qui contra nitebantur. Jam vero, prædatoria
 ejus manu decursu temporis dilapsa, cum consilium
 contra ipsius sententiam exitum habuisset, eum
 fugæ se commendasse, comprehensumque effossis
 oculis crudeliter excæcatum.

8. Leonis rebellio hunc in modum conquievit.
 Phocam autem tunc ad ¶ 25 castellum properan-
 tem, cum agmen suorum clauderet, ex insequentibus
 aliquis, audax et protervus, provectus ante
 cæteros invasit, gladiumque cum minis elatum
 infligere conatus est. Is eum monet, protinus retro
 regrediat, præsentem suam fortunam veritus:
 debere eum, ut mortalem, necessario inconstan-
 tiam infidelitatemque fortunæ extimescere, neque
 ad ægritudines viri calamitosi novam addere. Satis
 malorum se circumstare, quæ in eas se adduxis-
 sent angustias, ut qui Romanæ armaturæ præfuis-
 set, is fugitivus nunc conspiceretur. Hic, ejus-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶¹ ὁστῶν. Vid. supra 13. D. ⁶² Ἀγγιζλον. Cedrenus II. ⁶³ Ἀλλὰ — Φωκᾶ δὲ. Sic emendavi. In Codice
 est: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν. (sic) Φωκᾶ τηνικαῦτα, κ. τ. λ. Possis tamen quodque scribere, Ἀλλὰ τότε μὲν
 Φωκᾶ ἐπ. Vid. infra 320 recto. ⁶⁴ δεῖν cod. ⁶⁵ προστιθῆναι. πρὸς τὸ θῆναι cod.

(62) Jam in ora suspicatus sum scribendum Ἀλλὰ
 τότε μὲν Φωκᾶ: est enim id τότε verbum solemne
 Leoni, a digressionem ad rem redeunti. Quem usum,
 ut multa, ab Agathia mutuatus est 52. A. Ἀλλ' οὐ-
 τος μὲν — τότε δὲ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀλεξανδρείᾳ:
 item 56. B. 73. B. 80. D. 97. D. 145 D.

(63) Sic Codex, cujus scripturam servavi. Pro-
 clive fuisset scribere περιστοιχίσαντα: quo verbo
 περιστοιχίζω nihil frequentius de malis undique
 aliquem cingentibus. Vide quoque 7. D. Nihilomi-
 nus verbum περιστοιχέω, quod hic Leo usurpavit,
 exultans illud quidem e Lexicis omninoque rarissim-
 um, offendi bis: perfecto apud Simeon. Meta-

phrast. Vita S. Joannis 42. B. πλῆθει περιστοι-
 χήσθαι χρεῶν: aoristo in S. Joann Chrysost. Ex-
 posit. in Psalm. cxxxviii. l. 844. 12. περιστοιχίσθην
 ὑπὸ τῶν δεινῶν: quapropter scripturam Codicis im-
 mutare non sum ausus. Alia forma περιστοιχίσομαι
 corrupta apud Timotheum De prophet. Simeon.
 845. E. τὴν παρῆνον ἀπειρῶ καὶ θεῖκῳ φωτὶ περι-
 στοιχειωθεῖσαν. Περιστοιχίζομαι legebatur olim Aris-
 tæni. Epist. ix. 58 B. περιστοιχίζετο κόκλῳ: ubi
 Dorvillius et Abresch. 21. A. recte corrigunt περι-
 στοιχίζετο, probante quoque Wyttenbachio viro
 celeberr. Epist. crit. ad Ruhnck. edit. Schæf. 266. C

modi voces flocci non faciens, propius accessit, ferire conans. Tum Bardas, arrepta casside quam suspensam gerebat, subito conversus hominem in galeam percussit; is, perfracta simul et galea et calvaria, voce nulla missa, in terram defertur: Phocas hunc in modum in castellum incolumis pervenit. Quod cum Bardas, dux et magister, exercitu circumdedisset, suasit Phocæ, ut ad clementiam principis confugeret, deque munitione quamprimum exiret. Is, ubi erat ad summas angustias magnamque rerum inopiam redactus, multis agitatæ perpensisque sententiis, fortunæ cedere statuit, dominantibusque subjicere sese, modo impunitatem, cum suam, tum charorum suorum impetraret. Ita evestigio fide postulata, ne quid incommodi caperet, ubi hanc a Sclero acceperat, una cum uxore ac liberis de castello descendit. Is eos receptos 126 incolumes asservat: de pactis ad principem refert: quid opus sit facto interrogat. Rescripsit Joannes imperator, Bardam Phocam, clericum factum circumtonsumque, cum conjuge atque liberis in Chium insulam amandaret: ipse, abductis copiis, in Europam per Hellespontum transjiceret, in hibernisque, quæ per loca illa sint, hibernaret: nam primo vere ipsum imperatorem cum scholis in Scythas moturum: eorum effrenatam insolentiam tolerare diutius se nolle.

9. Etenim Scythæ, de Bardæ ducis ex Europa discessu certiores facti, qui ob excitatam modo a Barda Phoca seditionem in Asiam ab imperatore erat missus, ut jam dictum est a me, plurimum Romanos vexabant, incursionibusque derepente factis improbe diripiebant vastabantque Macedoniam: quod Joannes Magister, cognomento Curcuas, cui copiarum in illis partibus commissa erat cura, desidiæ atque potationibus præter modum deditus, imperite atque imprudenter res administrabat; ex quo ad arrogantiam fiduciamque Rutorum se exererat animi. Quorum superbam insolentiam et manifestas contumelias cum non ferret imperator, omni vi repellere et dejicere properabat, prælio collatis signis facto. Proinde et igniferas triremes onerari jussit, et comportari Adrianopolim fromentariis 127 navibus commeatum plurimum, itemque pabulum jumentis, et armorum quantum sat esse militibus, ne quid earum rerum dimicationis tempore Romanis deesset. Hæc dum parantur, Theodoram, Constantini Porphyrogeniti imp.

Αξαντα στρατιάς. Ὁ δὲ, ὄθλον τὴν ἄλλως τοὺς τοὺς λόγους τιθέμενος, πλησιέστερον ἦεν, κλίτη πειρώμενος. Ὁ δὲ Βάρδας, τὴν παρηγορημένην ῥόνην μεταχειρισάμενος, αἰφνιδίον τε συστραματῶν κατὰ τῆς κόρυθος παῖει τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ κινῆ κατὰ γαίης τὸ κρανίον, ἄναυδος τῆ γῆς ἀράσεται· καὶ οὕτως ἐς τὸ φρούριον ὁ Φωκᾶς ἐπιζέται. Βάρδας δὲ, ὁ στρατηλάτης καὶ Μαγιστὸς το φρούριον κυκλωσάμενος, παρῆνει τῷ Φωκᾶ Βάρδαν τὴν εὐμένειαν τοῦ κρατοῦντος αἰτήσασθαι, καὶ τὴν εὐμένειαν ὡς τάχιστα. Ὁ δὲ, ἐπεὶ ἐς ἡμέρας ἰσχύτην καὶ δειρὴν ἀπορίαν συνεληλυπτο, ἐπιγυμνασέους καὶ λογισάμενος, ἔγνω ἐδοῦναι τὴν τύχη, καὶ εἴξει τοῖς κρατοῦσιν, εἰ ἀπάθειν ἐπιτε καὶ τῶν φιλετάτων (64) λήψοιτο. Παραύται αἱ πιστεῖς ἐξαιτησάμενος, ὡς οὐδὲν τι τῶν ἀπὸ τῆς σπασται, καὶ ταύτας πρὸς τοῦ Σκληροῦ εἰληφᾶς, καὶ τοῦ φρουρίου σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις. Ὁ δὲ τὸν δεξάμενος ἀλύπως ἐφροῦρει, ἀναφέρει τὰ ἀγαθὰ πρὸς βασιλεία, ἐρόμενος ὅτι εἰ τι εἰς αὐτοῖν. Ὁ δὲ αυτοκράτωρ Ἰωάννης ἰδηλο, τὴν αὐτοῦ Φωκᾶ Βάρδαν, κληρικὸν ἀποκαρίτα, ἐμπαρζύω καὶ τέκνοις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ περιόρισε· καὶ δὲ, τὰς δυνάμεις ἀνειληφῶτα, ἐς τὴν Εὐρώπῃ τοῦ Ἑλλησπόντου διαπερᾶν, χειμεριόουτα ἐκκεῖσε χειμάδια· ὡς, ἤρος εὐθύς ἐπιγινομένη, αὐτὸν Βασιλεία μετὰ τῶν ὑπαπιστῶν ἐστρατεία κατὰ Σκυθῶν· μηδὲ γὰρ τὴν τούτων ἐκείνου καρτερῆσαι λοιπόν.

θ. Οὗτοι γὰρ, τὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπῃς τὴν στρατηλάτου Βάρδα διαγνόντες ἀπαρσιν, ἐς τὴν ἡμετέραν παρὰ βασιλείως σταλέντος διὰ τὸν ἑνεργῆ καὶ πισθέντα πρὸς τοῦ Φωκᾶ Βάρδα νεωστῆρα, ἐθάρπε μοι ἤδη ἐρρήθη, τὰ μέγιστα ἰσχυρῶς ἐσίνοντο, αἰφνιδίους ἐπεξελάσεις ποιούμενα, καὶ τὴν τῶν Μακεδόνων ληϊζόμενοι καὶ θροῖνα ἰσχυρῶς τοῦ τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἐνταῦθα στρατιάς ἡγεμονέτος Ἰωάννου Μαγίστρου, ᾧ Κουρκοῦς ἰσχυρῶς, ἐς βροσῶν καὶ πότους, παρὰ τὸ εἶδος, ἐπικύβητος (65), ἀπειρῶς τε καὶ ἀμαθῶς κερχρῆμενος τὴν πράγμασι· τῷ τοι καὶ ἐς ἀσφάλειαν καὶ θῆρα τῶν Ῥωσικῶν ἐπήρθη φρονήματα. Τὴν ὑπέρσπον ἀπαρσῶν ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὸν ἀνταρῶς κερχρῆμῶν κισμὸν μὴ στέγων ὁ βασιλεὺς, παντὶ σθένει κολοῦ καὶ κατασπᾶν ἤπειγετο ἐκ τοῦ συστάδην τῶν συμπλέκεσθαι. Ἐντεῦθεν καὶ τὰς ἐμπύρους τῶν ἐρματίζειν προσέτατε, καὶ [P. 78] σίτος αἰθῆρας τὴν τοῦ Ἀδριανοῦ πόλιν διὰ τῶν σιτηγῶν ἐπιχομίζειν, καὶ χορτάσματα τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν χρωῶντα ὅπλα τῆ στοατιᾶ, ὡς μὴ τινας τούτων ἐπι-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁶ Fort. ἀναφέρει τε. ⁶⁷ ἀτρόμενος cod.

(64) Τὰ φιλετάτα sunt liberi, ut in nota locutione, κρυβεῖν περὶ φιλετάτοις, Wernsdorf. ad Himer. 874. C. Vid. quoque supra 8. C. Item Valckenar. ad Phœniss. 193. 162. et virum in litteris Græcis principem August. Bœckh In Plat. Minoem 123. B. Reddidi charorum suorum, exemplo Lactantii De vero cultu 540, 23, se charos suos Deo relinquere. Alii ver-

terunt *charissima pignora*, ut Henr. Valesius dicit. Hist. Eccl. 355. D. Vulcanius, quæ *charissima* ad Agath. 137. A. Eodem sensu τὰ φιλετάτα videtur dici apud Byzantinos. Cedrenus 639. A.

(65) Agathias 19. C. Confer præterea Leonem D. 7. A.

ὄν καιρὸν τῶν ἀγώνων οἱ Ῥωμαῖοι σπανίζουσι. Ἐν ἄλλοις δὲ ταῦτα παρεσκευάζετο, Θεοδώραν, τὴν τοῦ αὐτοράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Ἡορφυρογεννήτου παῖδα, Ἰωάννης πρὸς γάμον ἤρμόσατο, κάλλιει μὲν καὶ σώματος ὄρα οὐ τι λίαν οὖσαν ἀριπρεπῆ, σφοδρῶν δὲ καὶ ταῖς παντοδαπαῖς ἀρεταῖς ἀδμήτως τοῦ θέλεος περαίρουσαν. Νοέμβριος μὲν ἐνειστῆκει, ἔτει δευτέρῳ τῆς τούτου ἡγεμονίας, ὅτε ἡ γαμήλιος ἐτελείτο τελεσιουργία. Καὶ θυμηδία τις κατέχευε τὸν δῆμον ἄρβύλος, νότον ἄν ἤθους εὐμενεῖς καὶ τρόπων χρηστότητι τὸ πᾶν ὁ βασιλεὺς ἔθουε θαυμαζόμενος μάλιστα, τι μεγαλοπρεπῆς τις ὦν καὶ ἀρχικὸν κεκτημένος ὁ φρόνημα, προσήνης τις ὦν καὶ ἀρχικὸν κεκτημένος δεικνυτο, προχεῖρος τοῖς χηρῶσιν ἐπιδαψιλεύων ὅν ἔλεον⁶⁶ (66). Ἀλλὰ τότε μὲν, φιλοτιμίας καὶ εὐπρέπειας τὸν δῆμον φιλοφρονούμενος, κατὰ Βυζάντιον διεχειμάζετο, καὶ τὸν τοῦ ἔρος καιρὸν ἐδέχετο, τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἐξασκῶν ὁσημέραι λογάς τὴν ἐνόπλιον κατὰ θάτερα δίνουσι καὶ τὴν παντοδαπὴν τοῦ πολεμεῖν ἐμπερίαν, ὁπόση παρὰ τὰς ἀχας (67) τοῖς ἀκλιμωτάτοις ἀνδράσιν ἐπιενόηται.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁶ ἔλεον. Vid. supra 59. D.

(66) Versus Phocyl. Poem. admonit. 21 :
ληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χεῖρ' ἔχοντι παράσχου.
e verbo ἐπιδαψιλεύω nota copiosa Hemsterhusii
1 Lucian. I. 452. Medium habet Leo 75. A.

(67) Addit Cedrenus eadem narrans II. 671. C. Joannem præfecisse copiis duces, ἐπὶ συνέσει καὶ ἐμπερίᾳ στρατηγημάτων βεδοημένου. Sic enim legendum fide Codd. non στρατευμάτων.

LIBER OCTAVUS

ARGUMENTUM. — Joannes Tzimisces expeditionem contra Russos parat. Classis prope Constantinopolim istrata ad Istrum præmittitur (Cap. 1) Joannes. urbe relicta, castra ponit ad Adrianopolim. Oratio ejus ad uces exercitus (2). Iterum oratione animos eorum confirmat (3). Joannes in Bulgariam descendit. Præm ad Præsthlabam (4) Præsthlaba oppugnata (5). Theodosii potissimum audacia expugnata. Rex Bulgarorum cum uxore et liberis captus (6). Postridie arx quoque vi capitur (7). Imperator Spheudosthlaborum conditiones offert (8). Quibus spretis, cum exercitu progreditur; acies utrinque instruitur (9). Primum prælium ad Dorystolum. Russi in oppidum se recipiunt (10).

[P. 70] α' Τῆς δὲ χειμερινῆς χειμῆρας (68) εἰς κρινὴν ἀθρίαν μεταβαλοῦσης, τὸ σταυρικὸν σημεῖον ἔθουε ἄρα ὁ βασιλεὺς, κατὰ τῶν Τζουροσκυθῶν πείγετο. Καὶ δῆτα τῶν ἀνακτόρων ἐξαναστάς, τῷ οὐ Σωτήρος Χριστοῦ κατὰ τὴν Χαλκῆν τιμωμένῳ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

(68) Satis haud liquet de constituendo anno expeditionis Tzimisceanæ contra Russos. In pactis perscriptis apud Nestor. V. 172. A legitur annus mundi 6497, hoc est Chr. 971, ad quem item expeditionem referunt le Beau. *Hist. du Bas-Emp.* XVI. 79. A. Engel *Geschichte des Ungarischen Reichs* I. 65. B. Baronius *Annal. Eccles.* XVI. 210. C. sequenti, opinor, Cedrenum, qui innuere id videtur II. 71. C. Contra si verum est quod ait Leo 78. A. Tzimisces altero principatus anno, mense Novembri, Theodorum duxisse (Leo 78. A.), cum coronatus sit a. 969, d. xxv. Decembris, ipsis Christi natalibus (supra 226. C.), matrimonium contrahere debuit a 971 vergente, ab urbe proficisci ante Pascham sequentis 972. (Leo 80. C.) Præsthlabam expugnare feria quinta maxima, hoc est d. xiii. Aprilis ejusdem anni (Leo 83. A.), Pascha ibi celebrare

1281. Hiberno squalore iu vernam mutato serenitatem, imperator, sublato statim crucis vexillo adversus Tauroscythas iter maturavit. Ita sacro limine egressus ad Servatoris Christi sacellum, quod in Chalce veneramus, Numen placaturus

(Leo 85. A.), postridie inde movere (Cedren. II. 674. B), primum prælium ante Dorystolum facere die S. Georgii (Cedr. 675. D.), hoc est d. xxiii. April., debellare ibi d. Julii xxiv. (Leo 94. B. Le Beau die xxv. ait, *Hist.* xvi. 198. B.) Continuo post de compositione actum est, paxque ante finem Julii facta; ut ideo mensis, sive ad a. 971, sive ad a. 972 eum referas, conditionibus perscriptis pacis apud Nestor. *Annal.* V. 72. A. recte præfixus sit. Utunque totum bellum Russicum quatuor circiter mensium spatio confectum videtur: ac miror Pagiium initia belli ad a. 971 (Critic. IV. 28. A.) finem ad a. 973. (IV. 32. A.) referentem. Rebello Leonis Curopalatæ in urbe (Leo 89. D.) pertinere videtur ad Maium vel Junium ejusdem anni, quo Russi debellati sunt.

accessit. Id oratorium angustum esse conspicatus, hominesque vix quindecim capere intus posse, flexo et difficili, labyrinthi tortuosi gurgustive instar, ascensu, evestigio in majus sanctiusque a fundamentis 120 œdificari jussit, murorumque ambitum ipse figuravit: quem in eam, quæ adhuc videtur, speciem et amplitudinem velut aliquo afflatu divino solertia ejus et jussum excitavit. Inde in cœlestis Sapientiæ divinum atque illustre templum perrexit: ex quo, angelum dari sibi precatu, qui exercitui anteiiret viamque dirigeret, in ædem Matris Dei in Blachernis cultam cum hymnorum cantu transit. Ibi quoque precibus divino numine rite placato, in palatium, quod ibidem est, ascendit, igniferas triremes inspecturus. Stabant ordinatim in sinu Bospori, ubi portus onerariarum tutus et tranquillus subest, molli flexu ad pontem usque flumenque, quod ibi in mare transit, pertinet. Triremium navigationem et certamen, usu militari atque ordine facta, ut spectavit imperator (erant autem navigia plus CCC, adjunctis actuariis et scaphis, quas nunc galeas et moneria vulgo vocant), remiges et propugnatores donativo auctos ad Istrum emisit ad trajectum fluminis asservandum, ut Scythis, si forte se fugæ darent, domum inque Cimmericum Bosporum renavigandi facultas auferretur. Istrum unum de fluviis perhibent ex Edena profluentibus, Phison cognomento: eum, ex Oriente ortum, rursus summa divini œdificatoris eapientia sub terram condi: post denuo e montibus Celticis 130 eructatum per Europam volvi, et, in quinque capita fissum, in Pontum influere, qui Euxinus nominatur. Alii Phisonem arbitrantur flumen quod Indiam intersecet, Gangem vulgo vocatum, ubi smaragdus lapis invenitur.

σοφία: καὶ αὐθις ἐκ τῶν Κελτικῶν ῥιῶν ἀναπιδύοντα, ἐλισσόμενόν τε διὰ τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐπέντε τεμνόμενον στόματα, τὸν ῥοῦν ἐσβάλλειν παρὰ τὸν Πόντον, ὃς Εὐξίνος ὀνομάζεται. Τινὲς ἄφ' οὗ τὸν τὴν Ἰνδικὴν τέμνοντα γῆν τυγχάνειν, ὃν καὶ Γάγγην κικλήσκαι εἰώθασι (72) πρὸ ᾧ ἐξευριστὰ ἐστὶν ὁ σμάγαδος 61.

2. Triremes dum sic ad Istrum adnavigant,

σχημῶ πρόσεισι, τὸ θεῖον ἐξευμνισόμενος. Ὁ ἀθήσας ἐστενωμένον εὐκτῆριον, μόλις τοῦ π. καὶ δεκά χωρεῖν ἔδου ἄνδρας δυνάμενον, σκῆπτρον καὶ δυσπρόσοδου, ὡσεὶ τινα ἐλικοειδῆ λαβύρινθον κρησούετον κεκτῆμένον τὴν ἔνοδον, ἐξουτῆς ἐλευεταί ἐς τὸ μεγαλειότερον καὶ εὐαγέστερον ἐσθρων τοῦτον οἰκοδομεῖν (69) 60, τῶν γείτων ἀσχηματίας, τὸν περίμετρον (70) ὃν εἰς τὸ κάλλος, εἰς ὃ νῦν ὄραται, καὶ μέγεθος ἢ ἐπέκεινται ἐπιπνοίας τινὸς σπουδῆ καὶ ἐπίσηφης ἤχερον. Ἐτεῦθεν εἰς τὸν θεῖον καὶ περίπλοστον ἕσαν τῆς Θεοῦ σοφίας ἀφικόμενος, ἄγγελόν τε αὐτῷ ἐξῆσαι ἐξαιτησόμενος, προπορευόμενον τοῦ στρατοῦ (71) τὴν ὁδὸν κατευθύνοντα, εἰς τὸν ἐν 60 Βλαχέρναισι τιμώμενον τῆς Θεομήτορος οἶκον λιμανεῶν ἐπὶ τῆς Κάνταυθ ἀ ἐκτετῆρας τὸ θεῖον, ὡς τὸ εἰκόσιον ἐλεωσάμενος, ἀνεισιν ἐς τὰ ἐκάστα ἀνάκτορα, καὶ πυρφόρους τριῆρεις ὀψόμενος, τακτικῶς πρὸς τὸν Βοσπόρον σαλευούσας προκόλιον, ᾧ καὶ ἐπιπνοίας καθέστηκεν εὐορμον καὶ εὐγάλην καμπὴν ἡμέρα μέχρι τῆς γεφύρας καὶ τοῦ κρησούετου τῆς ἐσβάλλοντος ποταμοῦ ἐκτεινόμενον. Τῆς μετ' ἐμπειρίας καὶ κόσμου τῶν τριηρῶν ἐκτεταταὶ ἀμιλλαν ὁ Βασιλεὺς θεασάμενος (ἐτήχηται) ὑπὲρ τὰς τριακοσίας, συνάμα λέμβους καὶ ἐπιπνοίας ἄ νῦν γαλέας καὶ μονῆρια κοινῶς ὀνομάζουσαι, ἐπὶ προησάμενός τε τοὺς ἐρέτας καὶ τὸ πᾶν τὸ στρατιωτικὸν [P. 80] ἀργυρίου διανομῆ, ἐπὶ τῶν Ἰστρον ἐκπέμπει τὸν τοῦτου πόρον προσηλῶν ὡς κὴ μὴ ὄν εἴη τοῖς Σκυθαίοις, ἐς τὴν σφῆρα πρὸς ἐκπλεῖν καὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, ἐπὶ τῆς σφῆρας φυχγὴν ἀποκλίνοιεν. Λέγεται δὲ τὸν Ἰστρον ἐπὶ τῆς ἐξ Ἐδέμ ἐκπορευομένων εἶναι ποταμῶν τῆς ἐκκεκλήμενον Φισῶν, ἐκ τῆς ἑω μὲν ἐκτέλειται, ἐκ τῆς δυόμενόν τε κατὰ γῆν ἀμηχάνων τοῦ διανομῆ.

β'. Ἄλλ' αἰ 62 μὲν τριῆρεις τοῦτον τὸν πόντον

C. B. HASII ANNOTATIONES.

60 αὐτὸ cod. Paulo post malim τὴν s. τὸ περίμετρον, et κάλλους — μεγέθους, αὐτὸ τοῦτο τὸ κ. 61 ἑ. α. cod. 61 σμάραγδος. Vid. Genes. II 12. 62 Ἄλλ' αἰ μὲν. Ἄλλὰ μὲν cod.

(69) Vide Agathiam 152. B. de Justiniano, S. Sophiam a plebe succensam œdificante.
 (70) Τὰ γείτω simpliciter muri: ut idem (opinor) supra 6 A. et 15 C. Proprie *suggrundia* significat: apud Agathiam 21. D. *antepagmentum*: sed Leonem non dubito suo more vocum proprias significaciones miscuisse. Vide de hoc vocabulo erudite a Schneidero disputata Lexic. 254. C. item Salmas. Ad Hist. August. 405. C. et Hugon. Grot. Annotat. in libros Evangel. 507. B. De templo Servatoris in Chalce copiose Anonymus De antiq. Constantinop. Banduri I. 10. D. ubi narratur, imp. eo detulisse ἀπὸ τοῦ ταξιάρχου, ex *bellica expeditione* (vide supra 215.), Berytensem Servatoris crucifixi imaginem.
 (71) Sic Mauricius imp. in expeditionem profes-

cturus, more antiquo vel incubavit (ut dicebantur) Numini. Theophylactus Simocatta Hist. 140. D. Τυχεῖν δὲ γλιχόμενος καὶ θείας τινὸς ὀπτίας συστρατεύσασίης αὐτῷ [I. συστρατεύσασίης αὐτῷ], ἐπὶ τὸ μέγα τῆς θρησκείας κατασκευαστῆς τέμνος — καὶ τῆς θεανδρικῆς μετατέλεγε κτισθῶν [I. πανδαισίας]. Προπορεύομαι: est ex Agath. 93. C. 126. D.
 (72) Ex vulgata tunc opinione. Alcimus Avitus in initio mundi 290:

Quartus Phison erit, quem possidet India Gangeti Motus odorifero quoties qui vertice crevit, Deciduas pulchro quas spurgunt flumina luto Prælabens furatur opes, et gurgite nostrum Ducit in exsilium.

ἰ τὸν Ἰστρον ἀνήχθησαν. Ἰωάννης δὲ ὁ αὐτοκράτωρ, τοῦ Βυζαντινοῦ ἀπείρας (73), ἐς τὴν Ἀνδριανουὶ σὺν ντὶ τῷ στρατεύματι παραγίνεται. Ἦν Ὀρέστην οἱ πολλοὶ τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτε τὸν πλάνον ἔσθη μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Κλυταιμνήστρας, τῆς Ἰστροῦ μητρός· ἐξ ἐκείνου τε Ὀρεστιάδα κεκλησθαι πρότερον· Ἀνδριανὸν δὲ αὖθις τὸν αὐτοκράτορα, ὅθαις μαχώμενον, ἄλωναί τε τῇ θέσει τῆς χώρας, ἰ ταύτην ἐχυροῖς περιβάλλοις τειχίσαι, καὶ Ἀδρια- ἰ ὀνομάσαι. Ἐνταῦθα δὲ ὁ βασιλεὺς ἀφικόμενος, κμάθων τε πρὸς τῶν σκοπῶν, ὡς ἐπάγουται ἐς τῶν Μυσῶν δυσέμβολοι καὶ ἰστανόμενοι ἀταρ- τοί, ἄς καὶ Κλεισούρας (74), διὰ τὸ οἰοναὶ κατασε- εῖσθαι, κατονομάζουσι παρὰ τῶν Σκυθῶν οὐ παρα- λάττανται, τοὺς λοχχοὺς καὶ ταξίαρχους συναγο- ρεῖ, ἔλεξε τοιαῦτα· « Ἦμῃν μὲν, ὦ συστρατιῶται, ὅθαις τὴν ἡμετέραν ὡς αὐτοὺς ἐκ πολλοῦ προσδο- ντας ἀφίξιν, πικρὴ σθένει τὰ ἐπικαιρότατα καὶ ἐνώτατα, δυσπρόσοδά τε, τῶν ἀταρπιτῶν, θριγ- ἰς τισὶ καὶ ἐρκίοις συγκλιεῖσαι, ὡς μὴ εὐπετῶς ἴν εἶη ἐς τὰ πρόσω εἰσηγητέα. Ἐπει δὲ ἡ τοῦ Ἰου Πάσχα ἐπέλευσις ἐσφηλε τοῦτους, προκατα- ἀλίσασθαι τὰς ὁδοὺς καὶ ἀπειρεῖαι τὴν ἡμῶν πᾶρ- ὀν, μὴ πεισθέντες, ὡς καταλιπόντες ἡμεῖς τὰ τῇ με- ἰλλῃ ἐφεπόμενα, λαμπροφορίας, καὶ προόδους. ἰ τρυφᾶς, καὶ θέατρα, περὶ πόνους καὶ ταλαιπω- ρας πολέμων ἐναποκλίνομεν, δοκεῖ μοι ἄριστα πράξειν ἐξ αὐτῆς ἀρπάσωμεν τὸν καιρὸν, καὶ ὡς ἔχομεν χους ἐνσκευασάμενοι (75), τὴν ἰστανωμένην ὁδὸν

A Joannes imp. ab urbe profectus, Adrianopolim om- nibus copiis venit. Hoc oppidum ab Oreste Aga- memnonis F. cum post Clytæmnestræ matris cædem in errore substitisset, conditum esse demonstrant : inde prius Orestiadem appellatum fuisse. Posterius Adrianum Cæsarem, cum Scythis bellantem, situ loci captum, propugnaculis firmis oommunisse, atque Adrianopolim nominasse. Eo postquam im- perator pervenit, ab exploratoribus certior factus est, tramites in Mæsiam agentes, difficiles illos quidem et perangustos, quos inde Clisuras, quod quasi clausi sint, vocant, a Scythis minime cus- todiri. Quare convocatis centurionibus et tribunis in hunc est modum locutus : « Existimabam, com- militones, Scythas, nostrum ad ipsos adventum jamdiu expectantes, omni opera opportunitates angustiasque saltuum et varium septis vallisque interclusisse, ne sine difficultate ultra progredi possemus. Nunc, quandoquidem divini Paschatis adventus in causa illis fuit, quo minus præseptis ἰστανωμένοι itineribus transitum nostrorum prohiberent, minime arbitrati, nos, relictiis quæ magnum festum consequantur lustrationibus, pompis, lautitiis, ludis, ad belli labores molestiasque conversum iri, videtur mihi quidem optimum factu, oblata facultate confestim uti, priusque armis confestim captis angustias transmittere, quam Tauroscythæ, adventu nostro cognito, vi saltus obtineant. Quod si præ- ripimus locorum periculosorum transitum, inopi-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

63 δέ. Fort. δῆλ.

(73) Cedren. II. 671. D. συνταξάμενος τοῖς πολί- ταις, quod vertit Xylander, *relictis ad cives manda- tis*. Sed συντάσσειν est *valedicere*, ut exemplis demonstrevit Ducangius Glossar. II. 1487. D. multique alii.

(74) Vide loca collecta a Ducangio Notis ad Ann. omn. 300. D.

(75) Quæ de usu verbi ἐνσκευάζομαι (activum σκευάζω latius patet) passim apud bonos potissimum scriptores observavi, paulo dilucidius hic explanabo : 1.) Primaria haud dubie vis est. *εὐνῆν, h. e. ornatum, aut vestitum, scenicum præsertim aut insolentem, assumo aut induo*. Plato *riton*. I. 53. D. σκευὴν τὴν περιθήμενος, ἡ φθέραν λαβὼν, ἡ ἄλλα, οἷα δὲ εἰώθησαν ἐνσκευάζε- θαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. Quis sensu tum ab aliis dhibitum video, velut ab Artemidoro Onirocr. 84. βαρβαρικὴν δὲ ἐσθῆτα ἔχειν ἐνσκευασμένην· a *hilonè De temulent*. 187. E. De mercede meretricis non accipienda 668. C. Legat. ad Caium 678. C. am in primis a Plutarcho Comparat. Sertorii et Iumenis 569. D. τοῖς δὲ τῶν βαρβάρων [nempe πλοῖς καὶ ἐσθῆσιν] ἐνσκευασμένους· et Othone 060. D. ἀνεξυρίαι καὶ χειρῖσιν ἐνσκευασμένους. Ut *ere velim apud eumdem, Agide et Cleom*. 822. C. κατὰ τῶν φίλων ἐξέκρηθησιν, ἐξσκευασμένων ὁρώως, egero ἐνσκευασμένους. Ἐνσκευάζομαι enim cum apud Plutarchum omnino extra hunc locum non operitur, tum apud reliquos certe non hac signifi- catione. Notanda præterea constructio ἐνσκευάζε- θαι ἐς τι, *sumpta veste se similem alicui reddere, ich. in jemandem verkleiden*, apud Porphyr *De phy- sica fabular*. explicat. 117. A. ὁ μὲν ἱεροφάντης ἐς

C εἰκόνα τοῦ Δημιοουργοῦ ἐνσκευάζεται. 2.) Ab hac prima significatione fluxit altera. *assumo, induo* simpli- citer, ut non necessario scenicum insolitumve sit quod induatur. Philo *De somniis* 872. A. σιωφροσύνην καὶ εὐσέειαν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐνσκευασάμενός. Plutarchus de orac. defect. 431. C. ψυχὴν ἐνσκευ- ασμένην σῶμα. *animum corpore amictum*. S. Gregor. Nyss. *Oratione in xl. Mart*. III. 205. B. τὴν πανοπλίαν ἐνσκευάζομενοι. 3.) Tertia significatio, *adorno, molior*, præsertim insidiose, haud scio an a nullo magis frequentetur quam a Josepho. Velut *De bello Jud*. 712. E. ἐκ διαβολῶν, ἄς οἱ πονηροὶ τῶν κατὰ τὸ βασιλείον ἐνσκευάσαντο 751. C δια- βολὰς δὲ κατὰ τῶν ἀδελφῶν ποικίλας ἐνσκευάζομενος 770. C. τῆλικούτον μῦθος ἐνσκευάζομενον. Vide quo- que 771. E. et 810. E. Quibus in locis omnibus significat idem quod *σκευαῶ*, quod legitur *Anti- quit* 574. B. *De bello Jud*. 767. et 771. F. Est ubi reddas, *tingo crimina*, ut de bello Jud. 750. C. ἄλλα τε πολλὰ πρὸς τὸ πιθαγὸν ἐνσκευάζομεναι. 4.) Ex hac significatione, *adorno*, manavit alia, *paro me ad agendum, accingor*. Sic interpretandum apud Leo- nem tum hoc loco, tum 99. B. et 106. B. in Longo quoque Pastoral. 183 C. ἔωθεν οὖν ἐνσκευασάμε- νοι, Jungermannus recte vertit, *primo diluculo accincti* : et apud Methodium Conv. decem virg. 204. B. χαρτερώς ἐνσκευάσασθε πρὸς τὴν μάχην, Leo Allatius, *viriliter — ad pugnam accingamini*. Active usurpat Leo 100. C. ὄρωρα ἐνσκευασάμενος, ubi non videtur *convaso*, ut Terentiano verbo utar, hoc est. *inter sarcinas aufero, tollo*. Mire apud Plutar- chum in Sylla 468. B. pro διεσκευάζω adhiberi, si- gnificareque *interpono, retracto*, *Τυραννίωνα τὸν*

niantesque illos adorimur, spe ducor (pace numinis dixerim), primo impetu vel Præsthlabam oppidum Mæsurum regiam, teneri posse: unde ultra progressi vesaniam Russicam facile comprimemus. » λωμεν ⁶⁴, οἶμαι (σὺν Θεῷ δὲ εἰρήσθω), [P. 81] αὐτοβοεῖ καὶ τὴν πόλιν Πραισθλάβην αἰρήσειν, ἢ Μυσοῖς ἐπιβασίλειαν κάκειθεν ὀρμώμενοι, βῆσσι τὴν Ῥωσινὴν ἀπόνοιαν καταγωνισόμεθα. »

3. Hæc imperator cum diceret, magistris militiæ tribunisque militum oratio ejus intempestivæ fiducia audaciæque plena visa est, temere in factum demens erumpentis, quod imprudenter Romanas copias saltuoso arduoque itinere externam in terram traducere suaderet. Quare, cum aliquandiu conticissent, instaurato sermone imperator indignans, « In dimicationes, » inquit, « ita venire, ut minus judicio quam impetu et temeritate ducere, id quanta pericula afferre soleat quamque insanabiles plagas, cognitum et ipse habeo, e pueritia in præliis versatus, palmasque non unas, quod scire vos arbitror, et victorias consecutus. Sed quando fortuna, in 132 novaculæ acie constituta, ad arbitrium agere non permittit, tunc audacter arrepta illa rem geri oportere, id ne ipsi quidem, opinor, negabitis, qui magnam peritiam ex incerto ancipitique bellorum eventu collegistis. Quare, si quid mihi creditis meliora suadenti, dum Scythæ desidiæ se dant, necdum de adventu nostro cognorunt, rapiamus occasionem, et transitum faucium victoria consequetur. Nam, si intellexerint nos transmittere velle, superque angustiis infesta acie constiterint, vereor ut exitum optabilem res habeat, neve in discrimen potius difficultatemque summam adducatur. Proinde facile ut fortem animum habeatis, reputantesque Romanos vos esse, qui adversarios omnes olim armis subegerint, cito sequimini, virtutem vestram factis declarantes. »

4. Hac habita oratione, insigni armatura munitus, inessoque generoso atque acri equo, lanceam prælongam humero gerens, viæ se dedit, præeuntem habens immortalium, quo vocant, egregie loricatedam cohortem: pone sequebantur legionariorum fortissimorum millia quinque et decem, equitum tredecim millia. Reliquus exercitus cum impedimentis et calonibus, helepoles et cujusque modi machinas vehens, lento gressu retro sequebatur,

Α παροδεύσωμεν, πρὸ τοῦ Ταυροσκύθας αἰσθήσειν ἡμῶν ἔφοδον, καὶ εἰς ἀλκήν κατὰ τὰς δουλοδρμητῆσαι. Εἰ γὰρ προτερήσομεν τὴν τῶν ἐπιπεχωρίων διαδάσειν, καὶ ἀπροσδόκητι τοῦτοις προ-

γ'. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τοῖς στρατηγοῖς καὶ ταξιάρχοις ἔκαιρος ἐδόκει τὰς ἐρηθέντα τόλμα, καὶ τὴν ἄλλως θράτος ἐς ἐπίε ἐκρίπτον ἀλόγιστον, ἀπειροσκέπτως τὴν Ῥωμαίων δύναμιν διὰ σπαραγγώδους καὶ κρημνώδους ἑδοῦ ἐβάζειν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς προτροπόμενα. Ἐστὶν οὖν χρόνον σιωπῶντων αὐτῶν, ἀναλασθῶν αὐτῶν ἀνοιδήσας ὁ αὐτοκράτωρ φησὶν. « Ὅτι μὲν τὴν ἀλογισμένως παρὰ τοὺς πολέμους ⁶⁵ χωρεῖν, ἀεὶ αὐθαδῶς καὶ θρασεῶς, κίνδυνον εἴωθεν ὡς μὲν προξενεῖν καὶ πανολεθρίαν ἀνέγκιστον, ἐπίσταται αὐτὸς, ἐκ νεότητος ταῖς μάχαις ἀναστραφεῖς ⁶⁶ καὶ πολλὰ τρόπαια, καθὼς ἴστε, καὶ νίκας ἐκασάμενος. Ὅτι δὲ, ἐν οἷς ὁ καιρὸς, ὡς ἐπὶ ζῆλον ἀκμῆς ἐστηκώς, μὴ κατὰ γνώμην χρῆσθαι ἐπὶ πράγμασι δίδωσι, δεῖ που τοῦτον προαρπάζειν τὰ οἰκεία εὖ τίθεσθαι, συνηγεσθῆαι μοι δοκεῖ αὐτούς, ἐμπειρίαν πολλὴν ἀναλεξαμένους ἐκ ἀλλεπαλλήλου καὶ ἑτεροκλινοῦς τῶν πολέμων ἦν. Εἰ τι οὖν μοι πείθεσθε τὰ λόφονα συμβουλεύωσθε οἱ Σκύθαι πρὸς βρασιώνην ἀναπεπτωκασι, τὴν ἡμῶν αἰσθόμενοι ἄξιζιν ἀρπάσσωμεν τὴν καὶ τὴν νίκη τῇ διαβάσει τῆς κλεισιούρας συνάσει γὰρ διαθρησειόντας ἡμᾶς ἀΐθοινο, καὶ ἐκρίπτον ἐπὶ τῶν στενωπῶν ἀντιτάξουσιν φάλαγγας εἰς καλὸν ἡμῖν τελευτήσιν τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐκ ἀπορίαν καὶ ἄμηχανίαν δεινῆν. Ἐπιπράσαντες τοὺς θυμοὺς, καὶ λογιζάμενοι, ἐπὶ Ῥωμαίων ἔστε (77) οἱ τὸ ἀντίξουν ἅπαν τὸ πρῶτον ἴσως καταστρεφόμενοι, ἔπισθε τὴν ταχίστην, τὴν πλεονεκτήτην ἐπὶ τῶν ἔργων ἐπιδεικνύμενοι. »

δ'. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ ἀρπυραεῖ πάντα ἡμῶν ὀπισθεῖς, ἐφ' ἵππου τε γαύρου καὶ σοβαροῦ ἐπὶ καὶ ὄδρου ἐπωμισάμενος μῆκιστον, ἀπέρχεται τὸ ὄδου, προπορευομένην (78) ἔχων τὴν τῶν λιτρον Ἰθιαντῶν φάλαγγα, τεθωρακισμένην ἐκαστὸν εἰπὼντο δὲ αὐτῷ ὀπλίται μὲν τῶν ἀλκιμωτάτων τοῖς μυρλοῖς πεντακισχίλιοι, ἵππεις δὲ μύριοι τρισχίλιοι (79). Τὸ δὲ λοιπὸν στρατιωτικὸν μετὰ τῆς θητικῆς (80), φέρον τὰς ἐλεπόλεις καὶ τὰς πε-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁴ προσβάλωμεν. Nota hic aoristum subjunct. pro futuro. ⁶⁵ Fort. πολέμους. ⁶⁶ ἀναστραφεῖς. Sic in Fort. ἀναστραφεῖς, innutritus. ⁶⁷ ζυροῖς cod.

γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλὰ (si modo locus est sanus), jam animadvertit summus vir Corratius ad Vitas parallel. III. 158.
(76) Legendum proposui in ora ἀνστραφεῖς confer 27 B.
(77) Ἄτε δὲ Ῥωμαῖοί γε ὄντες scripserat Agathias 16. A.
(78) Hæc usque ad vb. ὑπονοιαν Conbefsius vertit ap. Pag. IV. 28.
(79) Cedren. II. 672. A ἵππεις δὲ εἰς τετρακισχι-

λίους: neque in hoc quidem variant Codices. Conbefsii prava versio vocum præcedentium: *decem millia supra quingentos* in Schloezeri Nestori *Russische Annalen in ihrer Grundsprache* V. 151 se transfudit, ubi tota Leonis de bello Russo narratio ex Criticis Pagii p. 151. — 177. repetitur. Apud Cedren. paulo post, II. 672 B. lin. 4. ἵππεις λαβε, ἰ ἐνὶ βάλαι.
(80) Vox θητικὸν ex Agathia 130. D.

ἀς μηχανὰς. βάρην ἐξόπισθεν εἶπετο, ἅμα τῷ A
 προέδρῳ Βασιλείῳ, ᾧ τὴν τούτων ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε
 πρόνοιαν. Ἐπεὶ δὲ τοὺς ἐπισημαίους καὶ κρημνώδεις
 ὅπους διώδους (81) παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν ⁶⁸, τὸ
 ὕπνον ἐπισχῶν τῆς πορείας, ἐπὶ τινος, ἔχυρου
 ἠλόφου (82) ἐκ τοῦ [P. 82] θατέρου μέρους
 παραρρέοντα ⁶⁹ ἔχοντος ποταμὸν, ὕδατων πληθῶραν
 παγγελλόμενον ⁷⁰, τὴν τε ἵππον καὶ τὸν στρατὸν
 ἀνέπαυσε. Ἄρτι δὲ σταθρῶς ἡμέρας ἀπαυγαζού-
 ρας, δι' ἀναστὰς καὶ ἐς βαθείας φάλαγγας διατάξας
 ὁ στρατεύμα, τὴν ἐπὶ Πραισιθάλασσαν ἦει, θαμινὰ τὰς
 ἀπλῆγγας τὸ ἐναύλιον ἐγκελευσάμενος ἐπιχεῖν,
 λαλάζειν τε τὰ κύμβαλα, καὶ τὰ τύμπανα παταγεῖν ⁷¹.
 Ἰντεῦθεν βοή τις ἄρρητος ἀνεδίδοτο, συναπηχού-
 νων τοῖς τυμπάνοις τῶν ἐκείσε ὀρέων (83), καὶ
 κτικτυπούτων τῶν ὀπλων, καὶ τῶν ἵππων χρεμε-
 ζόντων, τῶν τε ἀνδρῶν ἀλλήλοις ἐκβοώντων καὶ
 ὁδὸς τῆν μάχην ἐπιρρῶνόντων, ὡς τὸ εἰκός.
 κυροσκύθας δὲ, τὴν τοῦ στρατοπέδου μετ' ἐμπε-
 ρας ὡς ἄτοους ἀθρήσαντας ⁷² ἐπεξέλασιν, ἀμυχανία
 εἰ δέος ἤρει, τῷ ἀπροσδοκῆφ καταπλαγέντας τοῦ
 ράγματος. Ἀλλὰ καὶ ὡς σπουδῆ τὰ δπλα ἀρπίσαν-
 τας, καὶ τοὺς θυρεοὺς ἐπωμισάμενοι (ἐρυμοὶ δὲ
 ὄντοι, καὶ ἐς τὸ ἀσφαλὲς ποδήρεις ἐξεργασμένοι
 ἐποῖηνται), ἐς καρτερόν ἀντικαταστάντες συνασπι-
 μὸν ⁷³, ἐπὶ τὸ πρὸ τοῦ ἄστεος ἱππήλατον πεδίον
 ὤμαίους ἀντεπήσαν, δίκην θηρίων βρυχώμενοι, καὶ
 κινῆν καὶ ἀλλόκοτον προνέμενοι ὠρυγῆν. Ῥωμαῖοι
 ἰ, συμβαλόντες αὐτοὺς, ἐρῶμένως ἐμάχοντο, καὶ
 ἰα πολέμιον ἔργα εἰργάζοντο, τῆς μάχης ἰσοπαλοῦς
 ἰαφατέροις γεγενημένης. Ἐνταῦθα τοῖς ἀθανάτοις ὁ
 κσιλεὺς κατὰ τὸ εὐώνυμον τῶν Σκυθῶν κέρως μετὰ
 ἰμης εἰσβάλλειν ἐγκελεύεται. Οἱ δὲ, προβαλόντες
 ἰς ἄκοντας, καὶ σφοδρῶς τοῖς μύψι τοὺς ἵππους
 ντρίσαντες, κατὰ τούτων ἤλαυον. Σκύθαι δὲ, ἄτε
 ἰκέταιροι χρηματίζοντες· οὐδὲ γὰρ ἀφ' ἵππων εἰθισμένον ἐστὶν αὐτοῖς ἀγωνίζεσθαι, ὅτι μηδὲ πρὸς
 ἰστο γυμνάζονται· οὐχ ὑπήνεγκαν τὸν τῶν Ῥωμαίων δορατισμὸν, ἀλλ' ἐκκλίναντες εἰς φυγῆν, ἐπὶ
 ἰν τοῦ ἄστεος περιβολὸν συνελθόντου· οὐς ἐπισπόμενοι Ῥωμαῖοι ἀντλεῶς ἔκτεινον. Φασὶ γὰρ παρὰ
 ἰωτην τὴν προσβολὴν ὄκτα κισχιλίους πρὸς τοῖς πεντακκοῖσις ἀναιρεθῆναι Σκυθῶν.
 ἰ. Οἱ δὲ περιλειφθέντες, ἐπεὶ πρὸς τὸ ἄστου συν-
 ἰλείσθησαν, ἐκ τῶν ἐπάλλεων ἄνωθεν ἐρῶμένως
 ἰροβολίζοντο. Τηνικαῦτα λέγεται καὶ τὸν Πατρικίον

cum Basilio præsiede, cui imperator horum curam
 commiserat, Ita, ubi præter omnium opinionem
 periculosa et prærupta loca transiverat, itinere
 raptim ~~133~~ confecto substitit; inque colle natura
 munito, qui ab utroque latere habebat præterla-
 bensco piamque aquarum præbens flumen, equita-
 tum et milites ab itinere refecit. Postero die de
 multa luce movet castra, et, exercitu in profundas
 phalanges disposito, Præsthlabam contendit. Lituis
 frequenter classicum concini, cymbala percuti,
 tympana pulsari imperat. Tum ineffabili fremitu
 cuncta retonant. Admurmurant tympanis juga
 regionis, concrepant arma, hinnunt equi, concla-
 mant milites, seque ad prælium de more incitant.
 Tauroscythas, exercitum cum usu militari adven-
 tantem conspicatos cum res præter opinionem
 accidisset, dubitatio timorque tenuit. Arma nihilo-
 minus celeriter ceperunt, scutisque in humeros
 sublatis (ea autem et perfirma sunt, et, quo melius
 tegant, ad pedes pertinent), conferta acie in equi-
 tabili ante oppidum planitie Romanis obviam se
 obtulerunt, belluarum ritu rugientes, sublato
 absono vastoque ululatu. Prælio commisso fortiter
 pugnant nostri, facinora bellica mirabilia efficiunt.
 Cum diutius pari Marte dimicaretur, imperator
 Immortales sinistrum Scytharum cornu cursu inci-
 tato adoriri jubet. Hi, equos calcaribus incendentes,
 lanceis infestis ~~134~~ in hostes se permittunt. Quo-
 rum cuspides cum Scythas, ut pedites, sustinere
 non possent: neque enim præliandi ex equis con-
 suetudinem habent, neque ea in re exercentur:
 fugæ se mandant, inque oppidi mœnia se conclu-
 dunt: quos insecuti Romani nulla misericordia
 conciderunt. Hæc impressione interfectos esse
 aiunt Scythas octies mille quingentos.

5. Qui superfuerant, ii in oppidum inclusi e mur-
 ris deque loco superiore telis conjectis fortiter
 resistebant. Eodem tempore Calocyrem Patricium

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁸ ὑπόνοιαν. Nota voces πρόνοιαν et ὑπόνοιαν mire vicinas, ob negligentiam vel inopiam scriptoris.
⁶⁹ παραρρέοντος cod. ⁷⁰ ἐπαγγελλόμενος cod. ⁷¹ παταγεῖν. Vid. supra 22. B. ⁷² ἀθρήσαντας. Inde
 immaturo conjectura mea supra 66. C. ⁷³ συνασπισμῷ cod.

(81) Imitator Leo toto hoc capite Agathia narrationem 124. C. D. de Romanis montem regionis
 hisimianorum objectum nemine obsistente sup-
 antibus.

(82) Credendum, Tzimissem Andrinopoli profu-
 tum per Hæmmum in Panysi convallem se demississe
 ibi erat civitas Probati, cujus frequens mentio in
 Vita ms. (opinor) S. Evaristi, circa a. 844. cum
 egalis Theodoræ Augustæ eas ipsas partes lustran-
 tis. De quo inter alia hæc in Cod. Reg. sæc X:
 ἰα: ὡς πρὸς τὴν πολίχνην Θρακικὴν Προβάτου λεγόμε-
 νον παρεγένοντο τοὺς πόλους διαναπαύσοντες, πυν-
 ἰνύεται τις αὐτὸς ὁ Εὐάρεστος ἄνδρας εὐλαβεῖς συζών-

τας καὶ τὸν ἐρημικὸν βίον ἀσπαζομένους, ἐν τοῖς
 πλησιάζουσι χώροις ὑπάρχειν ἐν τόπῳ λεγο-
 μένῳ Σκοπέλω. Quæ ideo hic pono, quod Le Quien
 Orient. Christ. I. 1185. B. præter unam episcopi
 subscriptionem nullam hujus civitatis occurrere
 mentionem putat. De Scopelo idem ibid. 1185. D.

(83) Velut Turcis Cantacuzeno imp. auxilianti-
 bus, apud Nicæphor. Gregor. Histor. II. 457. A.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ τοῖς τῶν σαλπύγγων τε καὶ τῶν τυμ-
 πάνων κρότοις συνανεκίρνατο καὶ ἡ τοῖς βαρβάροις —
 ἡλικιωτικὴ κλαγγή, κ. τ. λ. Expressit Leo hic quo-
 que Agathiam 102. B.

ἰε, φ̄ Θεοδοσίος ὄνομα, Μεσονύκτης ἐπέκλιθη, ἅμα μὲν τὸ ξίφος σπάσάμενος, τῇ λαίῳ δὲ τὴν πίδα ὑπὲρ κεφαλὴν ἀνατείνας, ὡς μὴ βάλλοιο ὤθησεν παρὰ τῶν Σκυθῶν, διὰ τῆς κλιμακῶς ἀνείναι ἀγγυῶν δὲ γανόμενος τῆς ἐπάλλξεως, καταστοχῆς ⁷⁶ τοῦ προκλύπτοντος Σκύθου καὶ τοῦτον ἀμυνοῖναι τῷ ὀρόσῳ, παῖει κατὰ τοῦ τένοντος ἀπαραχίτα ⁷⁷ δὲ ἡ κεφαλὴ σὺν τῇ κόρυθι ἔξω τειχῶν πρὸς ἄφρον ἐτφαιρίζετο· Ῥωμαῖοι δὲ τῷ καινῷ τοῦ ἄματος ἐπηλάλαξαν, καὶ συγχοὶ τοῦ πρώτως ἀελντος τόλμαν ζηλώσαντες, διὰ τῶν κλιμάκων ἀνέον. Ὁ δὲ Μεσονύκτης, ἐπαὶ τοῦ τειχους ἐπέδη, ἰ τῆς ἐπάλλξεως ἐγκρατῆς ἐξεγένετο, πλείστους ἐν ἀμυνομένων Ῥῶς ἐπιστροφάδην πλήττων τῶν ἰχῶν κατεκρήμιζε. Θῆττον δὲ συγῶν [P. 84] ἀσταχοῦ τῶν περιδόλων ἀνελθόντων, καὶ παντὶ ἐνεί τοὺς ἐναντίους ἀποσφαττόντιον, τὰς ἐπάλλξεις παλιπόντες οἱ Σκύθαι, ἐς τὴν βασιλείον αὐλῆν, ἰχῶν ἐχρῶν κακτημένην, ἐν ἧ καὶ ὁ πλοῦτος Μυτῆ, ἐναπέκειτο, ἀκλεῶς συνώσθησαν, πυλῶα μίαν ἐσφγγμένην παραλιπόντες. Ἐν φ̄ δὲ ταῦτα ἐδράτο, ἔξω τειχῶν ὀρωμένη τῶν Ῥωμαίων πληθῶς, τοὺς κερῶς τῶν πυλῶν καὶ μοχλοὺς διακόψασα καὶ συνρίψασα, ἐνδον εἰσήει τοῦ ἄστεος, ἀμύθητον ὄνον ὑτοργήσασα τῶν Σκυθῶν. Τότε δὲ καὶ Βορῆν (88) ὠλληφθῆναι λέγεται, τῶν Μυσῶν βασιλεῖα, σὺν γυακὶ καὶ δυσὶ νηπλοῖς, οὕτω ⁷⁸ πυροῖς τῆν γένου περιπυκάζοντα, καὶ προσαχθῆναι τῷ βασιλεῖ· ὁ δὲ, τοῦτον δεξάμενος, διὰ τιμῆς ἤγε, κοίρανον Βουλγάρων ἀποαλῶν, φάτκων τε, ἤκειν Μυσοῖς τιμωρήσων, δεινὰ παπονηθῶσι πρὸς τῶν Σκυθῶν.

ζ. Ῥωμαῖοι δὲ, ἀπαξ (89) ἐμπελασθέντες τῷ C στεί, ἐχώρουν διὰ τῶν στενωπῶν ⁷⁹, τοὺς μὲν δυσ-

A manu gladio, altera scuto supra caput sublato, ne a Scythis missilibus dejectis feriretur, per scalam ascendit: cumque ad pinnas appropinquasset, Scytham prospicientem seque hasta repellentem appetens in cervicem percussit, ut abacisum ejus caput **136** una cum casside extra muros in terram proolveretur. Qua nova re oblata succlamant Romani, primique ascendentes virtutem œmulati crebri per scalas nituntur. Interim Mesonycetes in murum emergens, fastigii compos factus, Russos propugnantes quamplures circumquaque obtruncatos de muro præcipitavit. Ita cum multi celeriter undique munitiones ascendissent, omnique vi hostes conciderent, Scythas relictis mœnibus in aulam regiam muro firmo circumdatam, ubi thesauri Mœsorum asservabantur, turpiter sunt compulsi, portula una ibi aperta relicta. Dum hæc geruntur extra muros circumfusa Romanorum copia, cardinibus repagulisque portiarum excisis ac perfractis, in oppidum se intulit, ingentemque Scytharum stragem fecit. Eodem tempore Borim Mœsorum regem, rufa ac densa barba insignem, una cum uxore duobusque infantibus comprehensum ad imperatoremque adductum esse aiunt: quem ille receptum honore habuit, principemque Bulgarorum appellavit, venisse se testatus ad ulciscendas Mœsorum injurias a Scythis acceptas.

7. Romani, semel in oppidum illati, per angiportus se effuderunt, ad cædem hostium honorumque

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁷⁶ καταστοχῆσας. Sic cod., et statim post, Σκυθοῦ. στενωπῶν. Vid supra 15. D.

⁷⁷ ἀπαρράχθεισα cod. ⁷⁸ οὕτω. Sic cod. Fort. οὕπω

nis in clausula periodi repetitionibus: malim, reversionibus, sive ad extremum conversionibus: sic enim vocant rhetores Latini figuram verborum, qua 1 postremum verbum identidem revertitur: Pæros pop. Romanus justitia vicit, armis vicit, liberata gura ab Aquila Romano De figur sent. ed Ruhuk. 78. A. ἀντιστροφή vocatur, a Rutilio Lupo De figuris 30. A. ἐπιφορά. Vide Ernesti Lex. techn. Latin. 7. B. Ita non audiendus Cannartus Compendio heter. 6. A. ubi ait: Ἐπιστροφή ἐστ, cum similibus ictionum sonus sæpius in eosdem fines extremos convertitur: quo pertinent ὁμοιόπτωτον, ὁμοιοτέλειον, ὑμυλοκῆ, ἀντιστροφή ἢ ἐπιμονή. Nam ἀντιστροφήν ἢ ἐπιστροφήν synonyma esse in confesso est: ἐπιμονή quàm commorationem in una re vocat Cic. in orat. III. 52 ab ἐπιστροφῇ prorsus aliena est: eque magis reliquæ tres figuræ a rhetore omnino illo ad genus ἐπιστροφῆς referuntur. Tralatione citro apud Patres ex usu hellenistico (vid. Schleuser. Lex. in Nov. Test. I 881. A.) ἐπιστροφή pæntiam denotat. significacione neque a Ducangio memorata, neque a Suicero Thes. Eccles. Latini ræcipitato imperio eodem figura conversionem vount. Avitus de laude virgin. 149:

. conversio fratrum,

Exemplo vebenda pio, te respicit, auctor.

Inde ea vox in linguas nationum Latinarum, quæ

hodie in Europa supersunt, permanavit. Est igitur hodie in Europa supersunt, permanavit. Est igitur ἐπιστρ. apud scriptores ecclesiasticos fere idem quod μετανοια et μεταμέλεια. S. Gregorius Nyss. De pœnitent. III. 167 D. τὸν Ἰωάννην μετανοιας κήρυκα, μεταμελείας εἰσηγητῆν, καὶ πάντα — προφήτας, ἐπιστροφῆς διδασκάλους. Ultima versa a Francisco Zino: qui doceret homines, ut ad meliorem frugem sese converterent. Reperitur ibidem 173. B. ὁ τῆς ἐπιστροφῆς δέομενος apudque S. Joann. Chrysot. Orat. tertia statuar. VI. 480. 16. 486. 4. Item explicatur per μετανοια apud Eusebium Caten. in Psalm. I. 116. B. alibique locis innumeris. In Heronis Belopoeic. 127. C. τὴν ἐπιστροφήν καὶ τάσιν τῶν νεύρων et ibid. ἢ C. ἐπιστροφή τῆς ἐπιζυγῆτος, in tanta argumenti difficultate (agitur de gastrophe a) tamque corrupto textu, quid sit difficiliter intelligitur. Editio Regia semel intorsio exponit, iterum conversio. Malim flexionem, vel reflexum, quo sensu sæpius reperitur apud geometras et mathematicos. Velut in una Geographia Ptolemæi 54. C. 63. B. 81. A. 107. A. 118. B. 122. B. 123. A. 138. A. B. 148. A. 152. A. 177. C. 183. B. 184. A.

(88) Sic Leo hic et 98. B. Βορίστην Scylitz. ms. et Cedr. II. 646. C. 666. B. 673. C. 682. D. 683. A.

(89) E sequentibus quædam Scylitzes verbotenus sumpsit, plura expressit diversis verbis: quæ omnia in rem suam convertit Cedrenus II. 873 A. sqo

direptionem conversi. Inde regiam oppugnatam **A**
137 venerunt, quo erat copia Russicæ compulsum
 robur. Qui, intus acriter se defendentes, eos qui
 per portulam se immittebant, obtruncabant, milites-
 que sic ad centum quinquaginta, fortes viros, op-
 presserunt. Qua re cognita imperator equo admisso
 accurrens, cohorte prætoria omni vi in hostem niti
 jussa, ubi non multum profici posse intellexit (pro-
 pterea quod non pauci angusta portula intromissi
 aque Tauroscythis excepti parvo negotio gladiis
 confecti interibant), inconsiderato Romanorum im-
 petu represso, ignem undique per propugnacula in
 regiam immitti jussit. Magna flamma emicante, et
 obvia quæque celeriter consumente, Russi tectis
 egressi plus vii m. numero, in locoque patenti aulæ
 constipati, defensionem parabant. His Imperator
 Bardam Sclerum Magistrum cum cohorte expedita **B**
 objecit: neque vero Sclerus, postquam illos suo
 fortissimorum militum agmine circumseperat,
 huic rei defuit. Ita prælio commisso tametsi Russi
 acriter resistebant, ita ut eorum nemo tergum ver-
 teret, tamen Romani virtute et exercitatione belli
 superiores facti omnes confixerunt. Eodem prælio
 Mæsi quamplures ceciderunt, qui hostibus auxilio
 fuerant, Romanis infensi, quod adventus hostium
138 ad se causa exstitissent, Sphencelus cum
 paucis, ad Sphendosthlabum clam elapsus, fuga
 sibi peperit salutem: eum posterius periisse mox
 demonstrabitur. In hunc modum Præsthlaba, biduo
 expugnata, in potestatem Romanorum venit.

νης ἀρίξεως [P. 85] τῶν Σκυθῶν. Σφέγκελος δὲ παρὰ
 τὴν σωτηρίαν αὐθις δὲ ἀνηρέθη, ὥστε μοι ἤδη εἰρήσεται. Ἄλλ' οὕτω μὲν ἡ Πραισθηλάδα, ἐπὶ
 κλοῦσα, ὑπὸ Ῥωμαίων ἐγένετο.

8. Joannes imperator exercitui honestatibus, ut **C**
 par. erat, ornato requiem dedit, divinaque Serva-
 toris resurrectionem eo in loco celebravit. Inde ex-
 Scythis captis delectos aliquot ad Sphendosthlabum
 misit, qui oppidi expugnationem suorumque interit-
 um nuntiarent, dicerentque, sine mora duarum
 rerum, ultra ei magis cordi esset, eam eligeret: aut
 armis positis, victoribus obsequeretur, petitaque
 arrogantiae venia confestim Mæsia decederet; aut,
 id si nollet, seque ad domesticam pervicaciam con-
 verteret, ut omni vi ab adventantibus Romanorum
 copiis se tueretur. His ad Sphendosthlabum datis

μανεῖς ἀποκτείνοντες, τὰ δὲ χρήματα διαπραγμα-
 Τηνικαῦτα καὶ τῆ βασιλείῃ αὐτῆ προσέβησαν. Ἐ-
 τῆς Ῥωσικῆς πληθῆος συνώσθη τὸ μάχην. Ἄ-
 εὐσθενῶν ἔνδον ἀντικταστάντες οἱ Σκῦθαι τὰς
 ἀνήρων, διὰ τῆς πολίδος ἐξολοθίζοντες. Ἔ-
 μίχρι τῶν ἑκατὸν καὶ πενήκοντα ἀνδρῶν ἐ-
 νεανικούς (90). Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ τοιοῦτον εὐμα-
 γνούς, θῆπτον ἐξίπκασίμενος ⁸¹, παντὶ σθένει
 τὴν μάχην χωρεῖν τοῖς ἐπομένοις προέβηκεν. Ἐ-
 δὲ οὐκ εἶχε τι γενναῖον ἀνύσσειν (διὰ γὰρ τὴν
 νεωμένης πολίδος τοὺς εἰσόντας Ταυροσθηλά-
 μενοι εὐκετῶς κατειργάζοντο, πλείστους κατα-
 θίζοντες), τὴν μὲν πρόσω τῶν Ῥωμαίων ἀνα-
 ὄρμητιν ἀνεγαίτισε, κύρ δὲ τῆ αὐτῆ κατασφύ-
 τῶν περιδῶλων ἐνίενοι προσέταξε. Τῆς δὲ κατα-
 σφοδρᾶς ἀναβρίπτικθεις, καὶ ἐκτερορροῦσθαι
 τὰ ὑποκαίμενα, τῶν δόμων ὑπελθόντες οἱ Ῥῶ-
 μῆρες ὑπὲρ τοὺς ἑπτακισχιλίους τυγχάνοντες, ἐπὶ τῆ
 ὑπαίθρων τῆς αὐλαίας τυσπαιραθέντες, ἑπὶ
 τοῖς ἐπιούσι (91) παρεσκευάζοντο. Τοιοῦτον ἔ-
 λεὺς Βάρδα Μάγιστρον τὴν Σκληρὸν μετὰ
 συντάγματος ἀνέταξεν οὓς κυκλωσάμενος ἐ-
 πομένην φάλαγγι τῶν ἀλιμιωτικῶν ἀνδρῶν ἐ-
 ρός, ἔργον εἶχετο (92). Καὶ τῆς συμπλο-
 μένης καρτερώς οἱ Ῥῶς διεμάχοντο, μὴ ὀπίσ-
 τοις ἐχθροῖς Ῥωμαῖοι δὲ τῆ σφῶν ἀριστη-
 πολέμων πείρᾳ κατῆκόντισιν ἅπαντας, ὥ-
 ὅτι καὶ Μυσῶν κατὰ ταύτην πεσόντων ἐ-
 οἶγε συνεπήμυνον Σκύθαις. Ῥωμαῖοις ἑπι-
 τες, ὡς γεγονόσιν αἰτίοις τῆς ὡς αὐτῶν
 τὸν Σφενδοσθηλάδου ᾤχετο, φυγῆ μετ' αὐτῶν
 κλοῦσα, ὑπὸ Ῥωμαίων ἐγένετο.

η'. Ἰωάννης δὲ ὁ αὐτοκράτωρ, τὴν πε-
 τὸ εἰκόσ, φιλοφρονησάμενος, διανέμει, αὐ-
 θεῖαν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος (93) αὐτῶν
 Ἐκ τε τῶν δορυαλῶτων Ταυροσθηλῶν κατε-
 κρίνας ὡς τὸν Σφενδοσθηλάδου ἐξίπκασθαι, τὴν
 πόλεως ἄλλωσιν ἀπαγγελοῦντας αὐτῷ καὶ τῶν
 ἑταίρων ἀνάρεσιν, φράζειν τε, μὴ διαμέλει
 αἰρεῖσθαι τὴν ταχίστην θυοῖν θάτερον ἢ τὴν
 καταθῆσθαι καὶ τοῖς κρείττοις πειθαρχεῖν, ἐπὶ
 τετολημμένον συγγνώμην αἰτεῖν, ἀριστημένον
 τῆς χώρας τῆς τῶν Μυσῶν ἦ, τοῦτο μὴ βου-
 λούσθαι ⁸², ἀλλ' εἰς τὴν σύντροπον αὐθῶσθαι τῶν

C. B. HASH ANNOTATIONES.

⁸⁰ ἐξολοθίζοντες. Sive ἐξολοθίζοντες. Cod. habet ἐξολοθίζοντες, ut ab ἐξολίζω. Supra 28. B. αὐθῆσας. 30. C. ὑπολοθίζουσιν. ⁸¹ ἐξίπκασίμενος cod. ⁸² ἐς τε. ἔσται cod. Ib. συσπαιραθέντων cod. ⁸³ βουλομένους cod.

(90) Νεανικός apud Leonem est fortis, strenuus, D
 acer, 7, B. C. 10. C. D. 12. B. 23. C. 51. C. 52. B. 54. A. 71. D. 84. D. 89. C. [ubi verti, audacia juvenili] 92. B. Sic Nicephor. Tactic. 161. B. σὺν ἱππασίᾳ νεανικῇ, equis acriter citatis. Quare phrasim 67. A. ἐπιπτον οἱ νεανικώτεροι. Scylitzes Cedrenusq. II. 668. A mutuati expresserunt, πίπτουσιν οἱ ἀλιμιώτεροι. Νεανικὸν 34. A. est fortiter s. animose factum ut apud. Cedr. II. 647. B.

(91) Agathias 20. A. ἀμύνεσθαι ἦν τις ἐπὶ 49. D.
 (92) Agathias 43. C.
 (93) Inde emendandus, opinor, Cedr. II. 67. τὴν τῆς ἀγίας Ἀναστασίας τελέτας ἐορτήν, ἢ quoque cum ipsius Cedreni tum Scylitzæ hab. ἀγ. ἀναστάσεως. Vide tamen annotat. Xylivæ h. l. 26. A. et notas poster. Goari 54. B.

αυτος, παντι σθινει επιουσαν την Ρωμαϊκήν
 μόνεσθαι δύναμιν. Ταύτη μὲν ἀπαγγέλλειν Σφενδο-
 θλάβῳ παρήγγειλεν· αὐτὸς δὲ, ὀλίγων ἡμερῶν
 ὑδιατρύψας τῇ πόλει, καὶ ταύτης τὰ πεπονηκότα
 ἰχωρυσάμενος, καὶ φρουρὰν ἀποχωρῶσαν καταλιπών,
 Ἰωαννουπόλιν τε ταύτην ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ καλείσας
 ἰνόματι, πανστρατὶ τὴν ἐπὶ τὸ Δορύστουλον ἔτεο.
 Ὁπερ Κωνσταντίνος, ὁ ἐν βασιλεῦσιν αἰδίδιμος, ἐκ
 βάρων ἐδείματο, καὶ εἰς δὲ νῦν ὄραται ⁸⁴ κάλλος καὶ
 λέγεθος ἤγειρεν, ὀπηνίκα τὸ σταυρικὸν σημεῖον κα-
 ταστερισμένον ἐν οὐρανῷ θεασάμενος (94), Σκύθας
 ὑσμηνῶς ἀντιταταμένους αὐτῷ καὶ μῆδικοῦς ὀρμῶν-
 τας κατεπολέμησε. Πάρρηγον δὲ τῆς ὁδοῦ τὴν τε
 ἐκλουμένην Πικίτουσαν (95) καὶ Δίνειαν εἶλεν ὁ
 βασιλεὺς, καὶ συγγὰς τῶν πόλεων, αἳ τῶν Σκυθῶν
 ἐφηνιάσασαι (96) Ῥωμαίοις προσέθεντο. Σφενδο-
 θλάβος δὲ, τὸ κατὰ τὴν Πραισθλάβαν πάθος γνοὺς,
 ἰσχυαλλὲς μὲν καὶ ἤχθετο, οὐκ αγαθὸν οἰωνὸν τοῦ
 ἀέλλοντος τοῦτο τιθέμενος· τῇ δὲ Σκυθικῇ ἀπονοίᾳ
 τραχροτούμενος, καὶ ταῖς κατὰ Μυσῶν νίκαις γαυρούμενος,
 εὐπετώως ᾤετο καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν κατε-
 γωνιάσθαι δύναμιν.

θ'. Ὁρῶν δὲ Μυσοὺς τῆς ἐκείνου μὲν ἑταιρείας
 ἐφηνιάζοντας, τῷ δὲ βασιλεῖ προτχωρῶντας, πολλὰ
 ἰνωσιμαχησας, καὶ ἀνασκοπήσας (97), ὡς, εἰ πρὸς
 Ῥωμαίους οἱ Μυσοὶ ἀποκλίσειαν, οὐκ εἰς καλὸν αὐτῷ

mandatis.paucos dies in oppido commoratus, quod,
 collapsis mœnium partibus communitis, justoque
 præsidio relicto, Joannopolim suo nomine appella-
 verat, omnibus copiis Dorystolum ire contendit.
 Hanc urbem Constantinus, hymnis inclytus prin-
 cept, a fundamentis construxit, adque eam, quæ
 hodie suspicitur, speciem et amplitudinem excita-
 vit, illo tempore quo, crucis signum sideris instar
 cælo inscriptum conspicatus, Scythas hostiliter sibi
 oppositos furioseque ruentes debellavit. Imperator
 autem Pliscubam **129** quæ vocatur et Dineam
 obiter ex itinere cepit, itemque oppida alia non
 una, quæ, excusso Scytharum imperio, in fidem se
 Romanorum permiserunt. Sphendosthlabus, clade
 ad Præsthlabam cognita, graviter quidem rem tulit,
 proque omine parum bono habuit: tamen, ut erat
 Scythica amentia inflammatus, simul quod victoriæ
 de Mæsis extulerant animum, Romanas opes item
 parvo negotio se fracturum existimabat.

9. Ita cum animadvertisset Mæsos alienatis a
 sua clientela voluntatibus imperatori accedere, variis
 sententiis distractus, ac reputans res suas, si
 ad Romanos Mæsi deficerent, exitum minime feli-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁴ ὄραται. Vid. supra 79 B.

(94) Hæc a verbis πανστρατὶ τὴν, usque ad, ὀρ-
 μῶντας κατεπολέμησε, Bandurius edidit Imper.
 orient. I. 465. C. ubi multa de orthographia no-
 minis Dorystoli. Verbum καταστερίζω eleganter
 surpalat a Leone C. lin. 5. distinguendum est a
 καταστρίβω, in glossis Lexicographorum parum lu-
 ide (opinior) exposito. Nam idem quod κατα-
 κήπτω esse partim volunt. irruo, devehor. Sed, ut
 primitivum στρίβω valet statuo, stabilio, ita κατα-
 στρίβω potius firmo, figo, munio. Sic καταστρίβωθαι,
 firmatus esse, apud Joban xx. 7. Eusebius Vita
 Const. 423. B. de Jabaro: ἄνω δὲ — στέφανος ἐκ
 αἰθῶν πολυτελέων — καταστρίβωτο, corona — erat
 ἔσθια. Vita S. Nili junior. 7. C. εὐχαῖς κατα-
 στρίβων, precationibus munierunt. Item S. Grego-
 rius Nyss. In Hexaem. I. 38. C. inter se opponit
 classes stellarum errantium atque fixarum, τῶν πέ-
 πλανημένων καὶ τῶν καταστρίβωμένων ἀστέρων.
 Apud Tatianum Orat. contra Græc. 149. B. Τίνας
 δὲ ἐνεκεν οὐχὶ καὶ τῶν τοῦ Διὸς ἀδελφῶν, οἱ διενε-
 κσαντο τὰς βασιλείας, γραμμάτων σχηματουργίᾳ κα-
 τεστρήθησαν; ubi interpres: Quare non alii quo-
 que fratres Jovis — nominum suorum litteris side-
 ribus ascripti sunt? vel legendum, καταστρίβωθη-
 σαν (καταστρίβωθέντων Methodius Conviv. decem
 virg. 216. A. καταστρίβωθηναι ibid. 217. A.) vel
 vertendum sic: linearum figuracione in cælo fixi
 sunt? Σχηματοργία enim vox, qua utitur hic Ta-
 tianus, ommissa est in Lexicis: sed occurrit præter
 I. I. apud S. Epiphan. Advers. hæres. 460. C.
 Verbum σχηματοργεῖν, æque e Lexicis exsulans,
 habet Georgius Pisida Mundi opif. 39. C.

καὶ σχηματοργεῖν οὐρανοὺς ἐκ κοπρίας.
 Poem. De vanit. vitæ v. 116. de homine vasu
 noliente:
 καὶ πλοῦτον αὐτῷ μὴ παρόντα συλλέγει,
 καὶ σχηματοργεῖ τὰς ἐνώπλους ἀξίας.

C ut igitur necesse non sit, in loco Tatiani σχη-
 μοργία mutare in σχηματογραφία quæ tamen est
 vox propria de figuracionibus siderum in astrono-
 morum aut certe astrologorum formulis. Paulus
 Alexandr. In apotelesm. 42. A. 54. B. Proclus
 Paraphr. in Ptolem. 202. A. Hephæstio Theban.
 Decret. err. stell. 21. B. Proclus Sphæra 52. A.

(95) De Pliscuba s. Pliscoba, Πλισκόβα, vide
 Ducang. ad Alexiad. Ann. Comn. 329. A.

(96) Verbum ἀφηνιάζω Leo cum genitivo con-
 struit hic et paulo inferius D. lin. 5. item 48. C.
 Alii sine casu usurpant, ut Philo, qui admodum eo
 delectatur, De mundi opif. 15. A. Allegor. legg.
 41. B. 44. C. 64. F. 74. A. 78. C. De sacril. Abel. et
 Cain 115. D. De agricult. 149. F. 154. D. De temulent.
 188. F. De Abrahamo 296. G. De migrat. Abrah.
 311. C. De vita Mos. 477. G. 487. A. 525. A. De
 victimas offerent. 665. C. Quod omnis probus liber,
 674. E. 681. E. In Flacc. 748. B. 749. D. 767. B.
 S. Clemens Alexandr. Admonit. ad gent. 57. C.
 Stromatt. 383. A. 412. A. 471. B. 705. B. 730. C.
 747. A. Alii construunt cum dativo, ut Eusebius
 Demonst. Evang. 335. D. alii cum præpositione
 παρά, sequente accusat. velut S. Clemens Alex.
 Pædagog. 115. A. τοὺς παρὰ τὸν νόμον ἀφηνιάζον-
 τας. Apud S. Antioch. De superbia II. 1098. D.
 inveni cum accusativo solo, absque præpositione,
 quod rarum est, ὅσοι δὲ ὑπερβῆσαν ἀφηνιάζοντες
 τὸν ἀδελφόν. Sunt tamen quoque exempla construc-
 tionis cum genitivo; Philo De sacrif. Abel. et Cain.
 115. C. ἀφηνιάσαν, ὡς περ βουκόλου, τοῦ νοῦ. De
 vita Mos. 512. A. ἀρετῆς ἀφηνιάσαντος: multo
 plura in verbo ἀφηνιάω, de quo dicam alio loco.

(97) Opinor γνωσιμαχηεῖν apud Leonem est
 consilia versare: quo eodem sensu ait 19. B. ἰνωσι-
 ματεύσας καὶ βουλευσάμενος: et 77. B. ἰνωσι-
 ματεύσας καὶ λογισάμενος. Item 11. B. ἰνωσι-

cem habituras, in Mæsos, qui inter cæteros genere atque opibus præstant, ad numerum ccc conquiritos, nefarium atque inhumanum facinus admisit. Omnes enim cervicibus abscisis interfecit: reliquam multitudinem vinctam in custodias inclusit. Ipse, omnibus Tauroscytharum coactis copiis, quarum summa erat circiter hominum millia sexaginta, adversus Romanos aciem constituit. Ad quam cum Imperator remissiore itinere adventaret, quidam animosiores cæca audacia incitati, ab exercitu Russico digressi, cum in insidiis consedisent, impressione ex inopinato, facta antecursores aliquot oppresserunt. Quorum imperator projecta præter viam corpora conspicatus, equum freno sustinuit, deploratoque civium interitu percussores investigari jussit. Speculatores silvas dumetaque diligenter scrutari, aggressores illos comprehensus ac vinctos in conspectum imperatoris producunt; at ille evestigio interfici eos jussit. Ita speculatores impigre districtis gladiis ad unum omnes conciderunt. Cum in campo ante Dorystolum quod item Dristam appellare consuerunt, jam propius abes-

A διαφέροντας συνειλοχῶς τῶν Μυσῶν, εἰς τριπλοῦς τελευτήσῃ τὰ πράγματα, τοὺς γίνεσι καὶ δυνάμει ἀριθμοῦμένους, ὤμων καὶ ἀπάνθρωπον (P. 86) πρὸς αὐτῶν ἐμελέτησε τόλμημα. Δειροτομήσας γὰρ τὰς ἐπέκεινται τὴν δ' ἄλλην πλῆθύν πεδύσας ἐκλείσεν ἐν εἰρκταῖς. Αὐτὸς δὲ τὴν τῶν Ταυροscyθῶν πανοπλίαν συναγαγὼν ⁸⁵, εἰς ἐξήκοντα γρόνθας (97) συναγομένην ἀνδρῶν. Ῥωμαιοῖς ἀντιτάξας Ἐν ᾧ δὲ ὁ βασιλεὺς σχολαιότερον τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπεπολιτο ἄξιον ⁸⁶, τινὲς παραβόλῃ τόλμημα κροτούμενοι (98) τῶν θραυστέρων, τῆς Ῥωμαιοῦ ἀποβράγνεις φάλαγγος, ἐς λόχον ἐκάθισον, καὶ τῶν προδρόμων τινὰς ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐπιλάσαντες ἔκτειναν. Ὡν ὁ αὐτοκράτωρ ἐξήρμημένα παρὰ τὰ ἀταρπιτῶν τὰ πτώματα κατιδὼν, τῷ βυτήρῃ ἵππον ἐπισχῶν, σχετλιάσας τε τὴν τῶν οὐκ ἀπώλειαν, ἀνιχνεύειν τοὺς τοῦτο δεδραχότας ἐκέλευεν. Τῶν δὲ πεφετῆρων τοὺς ἄρμους καὶ τὰς λογαστῶν καταδραμόντων σπουνῆ, καὶ τοὺς πελάτας ἐκείνους συνειληφῶτων, εἰς ὄψιν τε πεπεδημένους παραστῆσαντων τῷ βασιλεῖ, αὐθωρῶν κατασπαθίζειν τοὺς προσέταττεν (99). Οἱ δὲ, μηδὲν μελλήσαντες, ἐ-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁵ συναγομένην. Nota inopiam aut negligentiam orationis in συναγαγὼν et συναγομένην. ⁸⁶ ἀξιον. c. ἔστιν cod.

σπντι καὶ βουλευσαμένη. Qua significatione apud veteres omnino non (quantum vidi) invenitur, apud recentiores admodum raro: S. Ephræm De conc. punct. II. 182. C. γνωσιμαχοῦντες οὖν εὐρύς τὸν τρόπον. Auctor vitæ S. Nili jun. 02. C. ἐν τοῦτοῖς γνωσιμαχοῦντός τα καὶ πονηρσομένου, cum agitare hæc consilia eaque malitiosa. De significationibus antiquis elegantibusque hujus verbi vide Gregor. Corinth. De Dial. 539. A. ibique copiosas Bastii Schæferique viri immortalis notas. Substantivum inde derivatum inque Lexica nondum receptum γνωσιμαχία est apud Philo. De somn. 884. C. εἰς τὰς ἐριστικὰς γνωσιμαχίας, ubi inepte vertitur a Gelenio, in contentiosas respiscientias. Est enim idem quod τὰς ἐριστικὰς φιλονεικίας apud eundem Philonem 885. D. ideoque reddendum ad contentiones pernicaces, ut recte expressit Th. Maugey ed. novissima I. 693. 43. Nam apud Philonem γνωσιμαχίαν valet contendere, dissentire. De Abraham, 297. B. De congressu quærend. erud. grat. 337. G. De somn. 444. B. De vita Mos. 493. D. 494. F. alibi que sæpe.

(97*) Perperam Pagi IV. 28. C. et ex illo Schlæzerus Nestor. V. 160. C. ad septuaginta hominum millia.

(98) Hoc antecursorum prælium vide an diversum sit ab illo, in quo Cedr. II. 674. D. Romanos magnifice vicisse scribit.

(99) Verbum κατασπαθίζω supra quoque obvium 54. B. 84. C. non est in Lexicis. Hujus primitivum σπαθίζω, gladio cædo, de quo recte dubitat Schneiderus, an in scriptoribus probatis occurrat, in Glossarium Dubangium retulit II. 1445. B. ex Gilberto Gaulmin. 4. 5. B. ad Theodor. Prodr. De amoribus Rhodanth. 45. C. (conf. quoque 106. C. et 224. A.) sed sine exemplis, quæ hic utcumque supplebo. Achmet. Onirocr. 82. C. ἐσπαθίσθη ἐμπροσθίως παρ' ἀγνωρίμου. 82. A. ἐσπαθίσθη πρὸς θάνατον, gladio fuit ad mortem vulneratus. Male ceperunt interpretes Menolog. Græc. mense Maio I. 745 F. 746. A. vertentes, virgīs palmarum cædo. Vocabula perivata itemque a Ducaugio prætermissa

sunt: 1.) σπαθισμός, iterata cum gladio perperam quod Schneiderus item 414. C. dubiæ auctoritate esse censet. Achmet. Onirocr. 82. A. κατὰ τὸν ἄθος τοῦ σπαθισμοῦ ἀναθοποιήσας αὐτὸν μελίαν. 2.) σπαθία, ictus gladii. Theophanes Chronogr. 26. B. πολλὰ δὲ καὶ σπαθίας [i. σπαθίας] ἐπέβαλεν αὐτῷ ἔλαβεν. Goar. recte, inflictiis olim ἀπὸ τῶν crebrioribus ensium plagis: perperam, ὡς ἔχει, Ducangius totum hunc locum ad vocem ἐπιλάσαντες 1416. referens. Heraclio imp. in medio Persis vult bacillis ictus esse inflictos. Rigaltius in locis Achmet. Onirocr. 82. A. ἔλαβεν τὴν σπαθίαν [i. σπαθίαν]. B. Γυνὴ ἐὰν ἴδῃ τὴν σπαθίαν [i. σπαθίαν] et 233. A. ἔδωκεν τὴν σπαθίαν [f. τινὶ σπαθίαν] vapulationes fustigationes que vult intelligi: sensum verum, ictus gladii. Rigaltius jam in versione expresserat, et in alio loco probant quæ subsequuntur. Et cætera ἔστι τομῆ. Denique σπαθιστῆρ appellatur Epiph. De mensur. et pond. II. 172. C. instrumentum quod utebantur Judæi desertores in refectione recisi præputii, τέχνη τινὶ ἱατρικῇ διὰ τὸν ἀπολομένου σπαθιστῆρος τὴν τῶν μελῶν ὑποδερματικῶν ὑποσπαθισθέντες, ραφέντες τε, καὶ κολλητικῶς περιδεδυθέντες. Ubi primum moneo, extrema verba Petavio minus bene reddita glutino circum adhibeunt, verti debuisse, glutino curant. Id enim valet περιδεδυμένον apud scriptit. sæculi III. et deinceps demonstravi ad Timarionem Notit. Mss. Bibl. Beza IX. 217. A. Deinde σπαθιστῆρος ab interpretibus quorum locos collegit Schleusner. Lex. N. Test. 876, C. video mutatum esse in σπαθητῆρος, quod non ad protrahendam cutem adhibitum, sed subcutum cuti intrusumque ad seperandam a carne nomen duxit a σπαθίον, quia esset gladioli instrumentum. Certe Paul. Æginet. De re med. fol. 9 verso edit. Ald. integrum caput habet Ἐπεὶ ὄπισθεν ὀπισμοῦ, quia ratione cutis a carne, inserto instrumento ὑποσπαθιστῆρι, disjungi possit. Quapropter σπαθιστῆρ apud Epiph. minime immutandum verbaque ejus non ut Petavii versione existimantur

ἄρδην ἐμίλισαν ἅπαντας. Ἄρτι δὲ τῶν στρατευμά-
των ἐς τὸν πρὸ τοῦ Δορυστοῦ χωρὸν συναλθόντων,
δ καὶ Δρίστραν ⁸⁷ κικλήσκουσιν εἰώθεισαν (1). Ταυρο-
σκύθαι μὲν ἔγχεσι καὶ θυροῖσι τὰς φάλαγγας πυκνώ-
σαντες, καὶ οἷον πυργώσαντες, τοὺς δυσμενεῖς παρὰ
τὸ μεταίχιμον ἔμενον. Ῥωμαίους δὲ κατὰ μέτωπον
ἀντιτάξας ὁ βασιλεὺς, καὶ τοὺς πανσιδῆρους ἵπ-
πότας κατὰ θάτερον κέρασ παραστησάμενος, τοὺς
τε τοξότας καὶ σφενδονήτας ἐξύψησε, ἐπιστήσας, καὶ θαμινὰ βάλλιν ἐγκεισεσάμενος, ἐπέγχε τὴν φά-
λαγγα.

Γ. Τῶν δὲ στρατοπέδων εἰς χεῖρας ἀλλήλοις συν-
αραχθέντων, καὶ σφοδρὰς τῆς μάχης καταβράγαι-
σης, ἰσοπαλῆς, παρὰ τὰς πρώτας προσβολὰς ὁ ἀγὼν
τέως ἐν ἀμφοτέροις ἐγένετο. Ῥῶς μὲν γὰρ δεινὸν
ποῦ καὶ σθένος τιθέμενοι, εἰ δόξαν παρὰ τῶν προσ-
οίκων ἔθνῶν ἔχοντες, ἐν ταῖς μάχαις αἰεὶ τῶν ἀντι-
πάλων κρατεῖν, νῦν ὅπῃ Ῥωμαίων αἰσχυρῶς ἤττη-
θέντες ταύτης ἐκπέσειεν, ἐκθύμως διηγωνίζοντο.
Ῥωμαίους δὲ αἰθῶς τις εἰσῆει καὶ νέμεσις, εἰ τὸ
ἀντιζῆσον ἅπαν ὅπλοις καὶ τῇ σφῶν ἀρετῇ καταστρε-
φόμενοι, νῦν ἀπέλθοιεν, παρὰ περὶ μαχοῦντος ἔθνους,
ἵππάζεσθαι μηδὲ ἄλλως εἰδότες, καταγωνισθέντες, ὡς
τινες ἔργων μάχης ἀνάσκητοι, καὶ τοσοῦτον αὐτοῖς
ἐν ἀκαρεῖ κλέος οὐχ ἴστανται. Τὰς τοιαύτας δὲ δόξας
παρ' ἑαυτοῖς ἐντρέφοντα τὰ στρατεύματα θαρβύλας
διηγωνίζοντο καὶ Ῥῶς μὲν τῇ συντρόφῃ θηριωδίᾳ
καὶ τῷ θυμῷ στρατηγούμενοι, μετὰ ῥύμης κατὰ
Ῥωμαίων ἐπήλθοντο [P. 87], οἷον ἐνθουσιῶντες καὶ
βρυχώμενοι. Ῥωμαῖοι δὲ μετ' ἐμπειρίας καὶ τεχνι-
κῆς ἐπιστήμης αὐτοῖς ἀντεπήσαν. Καὶ συχνοὶ παρ'
ἀμφοτέρων ἐπιπτον τῶν μερῶν, καὶ μέχρι μὲν δεξι-
ας βαθείας ἀμφιτάλαντος ἡ νίκη ἐδόκει, τῆς δὲ κά-
κειστε μεταφερομένης τῆς μάχης. Πῆδη δὲ τοῦ φωσ-
φόρου καταφερομένου πρὸς δυσμὰς, τὴν ἵππον ὁ
βασιλεὺς ἀνὰ κράτος αὐτοῖς ἐπιβράχας, ἐμβοήσας
τε, Ῥωμαίους ὄντας ἐπὶ τῶν ἔργων τὴν σφῶν ἀρε-
τὴν ἐπιδείκνυσθαι, τῶν ἀνδρῶν ἐπέβρωσε τὰ φρονή-
ματα. Ἐπέβρωσαν γὰρ ἐκτόπῃ φορᾷ, καὶ οἱ σαλπυ-
καὶ τὸ ἐνυάλιον ἐπηλάτξαν, καὶ βοή τις ἀθήρα
παρὰ Ῥωμαίων ἤρθη. Σκύθαι δὲ, τὴν τούτων οὐκ
ἐνεγκόντες ῥοπήν, ἐς φυγὴν ἐκλήων καὶ πρὸς τὸ
τεῖχος συνώθησαν, πολλοὺς τῶν σφετέρων παρὰ
ταύτην ἀποβαλόντες τὴν μάχην. Ῥωμαῖοι δὲ, τὰ
ἐπιβίβια παιωνίσαντες, ἐν εὐφρημαῖς εἶχον τὸν αὐτο-
κρατορα ὁ δὲ ἀξιωματῶν τότε διανομαῖς καὶ δεξιῶσεσιν ἐστίασεσιν (2) ἐπιλοφρονεῖτο τούτους, καὶ προ-
θυμότερους ἐπὶ τὰς μάχας εἰργάζετο.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁷ Δρήστραν (sic) cod.

reddenda, eoque, quem spathisterem vocant, glandis
cuticulam attrahentes: sed, per spathisterem quem
vocant, membrorum cuticulam resolventes. Est enim is
secundus modus tegendæ glandis, si nuda est relatus
a Paul. Ægin. cap. xiii. fol. 89. recto: cutem a glandis
radice instrumento separandam, deinde detra-
hendum atque delgandam esse, linteolo intercutem
et colem interposito. Tametsi fol. 89. verso A.
operam eam raro usavenire ait, quod cutis pe-
nuria in partibus illis non afferat τοσούτην ἀπεί-
πειαν, ὡς ταύτης μᾶλλον τινα τὴν διὰ τῆς χειρουργ-
χίας ἐρεῖσθαι βάλανον. Ubi Guinterius non animad-

A sent exercitus, Tauroscythæ cuneos suos hastis
sentisque rigentes condensatosque, adeo ut muro-
rum speciem habent. Romanos ex adverso ita disposuit
imperator, ut equites cataphractos in utroque cornu
collocaret; sagittarios, funditores, sine intermis-
sione tela conjicere jussos, a tergo subjiceret. His
ita constitutis, signa inferri imperat.

10. Exercitus cum manum undique consererent,
commissio acerrime prælio a primo congressu æquo
Marte diu dimicatum est. Russi enim, graviter et
acerbe ferentes, si laudem, qua apud gentes finiti-
mas floruisent, reportatæ semper in præliis victori-
æ, nunc turpiter a Romanis fusi amitterent,
magna contentione rem gerebant. Romanis contra
turpitudinis invidiæque verecundia subibat, si, ad-
versariis omnibus armis et virtute subactis, in
præsentia a gente peditibus præliante, equitandi
autem usum omnino nullum habente, tanquam
aliquot bello in exercitatu tirunculi victi 1411 abi-
rent, tantaque sibi gloria puncto temporis eriperetur.
Ejusmodi rationes animo agitantes exercitus
summa vi confligebant: ita tamen, ut Russi, innu-
trita feritate atque iracundia ducti, temere Roma-
nos assilirent, fanaticorum ritu rugientes; nostri
illis usu ac scientia artis militaris obviam irent.
C Plurimis ex utraque parte occisis, cum usque ad
multam vesperam victoria incerta videretur, ac
modo hi modo illi propellerentur, vespero jam ad
occam vergente, imperator equitatum in illos
magna vi immisit; simulque cohortatus, ut tanquam
Romani vernaculam virtutem factis declararent,
animos militum confirmavit. Incubuerunt enim im-
petu singulari, tibicines bellicum concinunt, clamor
undique a Romanis tollitur. Quorum impressionem
cum Scythæ sustinere non possent, fugæ se commi-
serunt inque muros sunt compulsi, multis suo-
rum in hac pugna amissis. Romani, victoriales
cantus fundentes, imperatorem laudibus ferebant:
ipse eos officiorum tum distributione epularum-
que communicatione remuneravit, alacrioresque
ad prælia reddidit.

D verso mendo vertit 31. D. ut eo magis glandem ali-
quam ex chirurgia deligas. Sed omnino scribendum,
αλεῖσθαι βάλανον, quod non ita decorem vitiet, ut
hujus chirurgiæ cruciatum subire quis velit; ut recte
vidit Cornar. Diolabellis 57. A.

(1) Codex, ut notavi in ora. Δρήστραν (sic).
Cedren. edit. Δρήστρα II. 675. B. D. Codd. Cedr. et
Scyl. quos quidem vidi, satis constanter Δρήστρα
absque ρ, quemadmodum Cod. Leonis 83. A. De
Dristra vide Schlæzer. ad Nestor, Russische An-
nalen. etc. V. 131. C.

(2) Verti, epularum communicatione: sed nota

cem habituras, in Mæsos, qui inter cæteros genere
atque opibus præstabant, ad numerum ccc conqui-
titos, nefarium atque inhumanum facinus admisit.
Omnes enim cervicibus abscisis interfecit: reli-
quam multitudinem vincam in custodias inclusit.
Ipse, omnibus Tauroscytharum coactis copiis, qua-
rum summa erat circiter hominum millia sexaginta,
adversus Romanos aciem constituit. Ad quam cum
Imperator remissiore itinere adventaret, quidam
animosiores cæca audacia incitati, ab exercitu
Russico digressi, cum in insidiis consedisent, im-
pressione ex inopinato, facta antecursores aliquot
oppresserunt. Quorum imperator projecta præter
viam corpora conspicatus, equum freno 140 sus-
tinuit, deploratoque civium interitu percussores
investigari jussit. Speculatores silvas dumetaque
diligenter scrutari, aggressores illos comprehensus
ac victos in conspectu imperatoris producunt;
at ille evestigio interfici eos jussit. Ita speculatores
impigre districtis gladiis ad unum omnes concede-
runt. Cum in campo ante Dorystolum quod item
Dristam appellare consuerunt, jam propius abes-

A διαφέροντας συνειλοχῶς τῶν Μυσῶν, εἰς τριακοσίους
τελευτήσῃ τὰ πρόφραγμα, τοὺς γίνεσθαι καὶ δυναστεῖς
ἀριθμουμένους, ὡμῶν καὶ ἀπάνθρωπον [P. 86] καὶ
αὐτῶν ἐμελέτησε τόλμημα. Δειροτομήσας γὰρ πάν-
τας ὀπέκτεινε τὴν δ' ἄλλην πληθὺν πεδύσας συ-
έκλεισεν ἐν εἰρκαίς. Αὐτὸς δὲ τὴν τῶν Ταυροσκη-
θῶν πανοπλίαν συναγαγὼν 85, εἰς ἐξήκοντα γιγιά-
δας (97) συναγομένην ἀνδράν. Ῥωμαίοις ἀντετάσσεται.
Ἐν ᾧ δὲ ὁ βασιλεὺς σκολιαιότερον τὴν πρὸς αὐτοὺς
ἐπεποίητο ἄφριξιν 86, τινὲς παραβόλῃ τόλμῃ παρα-
κροτούμενοι (98) τῶν θρασυτέρων, τῆς Ῥωσικῆς
ἀποβράχυντες φάλαγγος, ἐς λόχον ἐκάθιστον, καὶ ἐπὶ
τῶν προδρόμων τινὰς ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐπελάσαντες
ἔκτειναν. Ὡν ὁ αὐτοκράτωρ ἐβρίμμένα παρὰ τὴν
ἀταρπιτὸν τὰ πτώματα κατιδῶν, τῷ βύτῃρι τὸν
B ἵππον ἐπισχῶν, σχετικίας τε τὴν τῶν θμναθῶν
ἀπώλειαν, ἀνιχνεύειν τοὺς τοῦτο δεδρακότας ἐκέλευε.
Τῶν δὲ πεζεταίρων τοὺς θρμους καὶ τὰς λόχους
καταβραχμόντων σπουδῇ, καὶ τοὺς πελάτας ἐκείνους
συνειληφῶτων, εἰς ὄψιν τε πεπεδημένους παραγαγόν-
των τῷ βασιλεῖ, αὐθωρὸν κατασπαθίζειν τοὺς
προσέταττεν (99). Οἱ δὲ, μηδὲν μελλήσαντες, ἔβρισαν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

85 συναγομένην. Nota inopiam aut negligentiam orationis in συναγαγῶν et συναγομένην. 86 ἄφριξιν. τὴν
ζησιν cod.

σπαντι καὶ βουλευσαμένῳ. Qua significatione apud
veteres omnino non (quantum vidi) invenitur,
apud recentiores admodum raro: S. Ephræm De
compunct. II. 182. C. γνωσιμαχοῦντες οὖν εὐρὸς τὸν
τρόπον. Auctor vitæ S. Nili jun. 02. C. ἐν τοῦτοις
γνωσιμαχοῦντός τα καὶ πονηρευομένου, cum agitare
hæc consilia eaque malitiosa. De significationibus
antiquis elegantibusque hujus verbi vide Gregor.
Corinth. De Dial. 339. A. ibique copiosas Bastii
Schæferique viri immortalis notas. Substantivum
inde derivatum inque Lexica nondum receptum
γνωσιμαχία est apud Philo. De somn. 884. C. εἰς
τὰς ἐριστικὰς γνωσιμαχίας, ubi inepte vertitur a
Gelenio, in contentiosas respicientias. Est enim idem
quod τὰς ἐριστικὰς φιλονεικίας apud eundem
Philonem 885. D. ideoque reddendum ad contentio-
nes perricaces, ut recte expressit Th. Maugey ed.
novissima I. 693. 43. Nam apud Philonem γνωσι-
μαχίαν valet contendere, dissentire. De Abraham,
297. B. De congressu quærend. erud. grat. 337. G.
De somn. 444. B. De vita Mos. 493. D. 494. F. ali-
bique sæpe.

(97*) Perperam Pagi IV. 28. C. et ex illo Schlæ-
zerus Nestor. V. 160. C. ad septuaginta hominum
millia.

(98) Hoc antecursorum prælium vide an diver-
sum sit ab illo, in quo Cedr. II. 674. D. Romanos
magnifice vicisse scribit.

(99) Verbum κατασπαθίζω supra quoque obvium
54. B. 84. C. non est in Lexicis. Hujus primitivum
σπαθίζω, gladio cædo, de quo recte dubilat
Schneiderus, an in scriptoribus probatis occurrat,
in Glossarium Dubangius retulit II. 1415. B. ex
Gilberto Gaulmin. 4. 5. B. ad Theodor. Prodr. De
amoribus Rhodanth. 45. C. (conf. quoque 106. C.
et 221. A.) sed sine exemplis, quæ hic utunque
supplebo. Achmet. Onirocr. 82. C. ἐσπαθίσθη ἐμ-
προσθίως παρ' ἀγνωρίμου. 82. A. ἐσπαθίσθη πρὸς
θάνατον, gladio fuit ad mortem vulneratus. Male ce-
perunt interpretes Menolog. Græc. mense Maio I.
743 F. 746. A. vertentes, virgis palmarum cædo.
Vocabula perivata itemque a Ducangio prætermissa

sunt: 1.) σπαθισμός, iterata cum gladio percussio,
quod Schneiderus item 414. C. dubiæ auctoritatis
esse censet. Achmet. Onirocr. 82. A. κατὰ τὸ πλῆ-
θος τοῦ σπαθισμοῦ ἀναθοπήσῃ αὐτὸν μεγάλως. 2.,
σπαθία, ictus gladii. Theophanes Chronogr. 266.
B. πολλάς δὲ καὶ σπαθίας [I. σπαθίας] ἐν τῇ ὄψει
αὐτοῦ ἔλαβεν. Goar. recte, infictis otium ad caput
crebrioribus ensium plagis: perperamque, opinor,
Ducangius totum hunc locum ad vocem σπαθία col.
1416. referens, Heraclio imp. in medio prælio a
Persis vult bacillis ictus esse infictos. Neque mel-
lius in locis Achmet. Onirocr. 82. A. ἔλατό δὲ τὴν
σπαθίαν [I. σπαθίαν]. B. Γυνὴ ἐὰν ἴδῃ ὅτι ἔλαβε
σπαθίαν [I. σπαθίαν] et 233. A. ἔδωκε τινα σπα-
θίαν [I. τινι σπαθίαν] vapulaciones fastigationes-
que vult intelligi: sensum verum, ictus gladii, et
Rigallius jam in versione expresserat, et in ultimo
loco probant quæ subsequuntur. Et δὲ τῶν οὐκ
ἔστι τομῆ. Denique σπαθιστῆρ appellatur Eriphan.
De mensur. et pond. II. 172. C. instrumentum ter-
reum, quo utebantur Judæi desertores in repara-
tione recisi præputii, τέχνη τινὶ λατρικῇ διὰ τοῦ κα-
λουμένου σπαθιστῆρος τὴν τῶν μελῶν ὑποδερματικῶς
ὑποσπαθισθέντες, ραφέντες τε, καὶ κολλητικῶς πι-
ριοδευθέντες. Ubi primum moneo, extrema verba a
Petavio minus bene reddita glutino circum adstrin-
gunt, verti debuisse, glutino curant. Id enim valere
perioδεύειν apud scripit. sæculi III. et deinceps,
demonstravi ad Timarionem Notiti. Mss. Bibl. Reg.
IX. 217. A. Deinde σπαθιστῆρος ab interpretibus,
quorum locos collegit Schleusner. Lex. N. Test. I.
876, C. video mutatum esse in σπαθητῆρος, quasi
a σπάω derivaretur. Atenim instrumentum illud
non ad protrahendam cutem adhibitum, sed subje-
ctum cuti intrusumque ad separandam a carne,
nomen duxit a σπαθίον, quia esse gladioli instar
latum. Certe Paul. Æginet. De re med. fol. 81.
verso edit. Ald. integrum caput habet ἵεπὶ ὑποσπα-
θισμοῦ, qua ratione cutis a carne, inserto instru-
mento ὑποσπαθιστῆρι, disjungi possit. Quapropter
σπαθιστῆρα apud Epiph. minime immutandum,
verbaque ejus non ut Petavii versione existimam

ἄρδην ἐμίλειαν ἄπαντας. Ἄρτι δὲ τῶν στρατευμά-
των ἐς τὸν πρὸ τοῦ Δορυστόλου χώρον συναθρόντων,
ὁ καὶ Ἀρίστην ⁸⁷ κικλήσκων εἰώθεισαν (1). Ταυρο-
σκύθαι μὲν ἔγχεσι καὶ θυρεοῖς τὰς φάλαγγας πυκνώ-
σαντες, καὶ ὅσον πυργώσαντες, τοὺς δυσμενεῖς παρὰ
τὸ μεταίχμιον ἔμενον. Ῥωμαίους δὲ κατὰ μέτωπον
ἀντιτάξας ὁ βασιλεὺς, καὶ τοὺς πανσιδήρους ἵπ-
πότας κατὰ θάτερον κέρασ παραστησάμενος, τοὺς
τε τοξότας καὶ σφενδοήτας ἐξέπιθε, ἐπιστήσας, καὶ θαμινὰ βάλλειν ἐγκαιροῦσάμενος, ἐπέγχε τὴν φά-
λαγγα.

Ἰ. Τῶν δὲ στρατοπέδων εἰς χεῖρας ἀλλήλοις συν-
αραχθέντων, καὶ σφοδρὰς τῆς μάχης καταβράγαί-
σης, ἰσοπαλῆς, παρὰ τὰς πρώτας προσβολὰς ὁ ἀγὼν
τέως ἐν ἀμφοτέροις ἐγένετο. Ῥῶς μὲν γὰρ δεινὸν
καὶ σχέτλιον τιθέμενοι, εἰ δόξαν παρὰ τῶν προσ-
οίκων ἔθνων ἔχοντες, ἐν ταῖς μάχαις αἰεὶ τῶν ἀντι-
πάλων κρατεῖν, νῦν ὑπὸ Ῥωμαίων αἰσχυρῶς ἤττη-
θέντες ταύτης ἐκπέσειον, ἐκθύμως διεγωνίζοντο.
Ῥωμαῖοι δὲ αἰδῶς τις εἰσῆει καὶ νέμεσις, εἰ τὸ
ἀντίξουν ἄπαν ὄπλιον καὶ τῆ σφῶν ἀρετῇ καταστρο-
φόμενον, νῦν ἀπὸλοιον, παρὰ πεζομαχοῦντος ἔθνους,
ἵππαζέσθαι μηδὲν εἰδότες, καταγωνισθέντες, ὡς
τινες ἔργων μάχης ἀνάσκητοι, καὶ τοσοῦτον αὐτοῖς
ἐν ἀκαρεῖ κλέος οἴχησεται. Τὰς τοιαύτας δὲ δόξας
παρ' ἐκαστοῖς ἐντρέφοντα τὰ στρατεύματα θαρβραλέως
διεγωνίζοντο· καὶ Ῥῶς μὲν τῆ συντρόφῃ θηριωδίᾳ
καὶ τῇ θυμῷ στρατηγούμενοι, μετὰ ῥύμης κατὰ
Ῥωμαίων ἐφῆλλοντο [P. 87], ὅσον ἐνθουσιῶντες καὶ
βρυχώμενοι· Ῥωμαῖοι δὲ μετ' ἐμπειρίας καὶ τεχνι-
κῆς ἐπιστήμης αὐτοῖς ἀντεπήεσαν. Καὶ συχνοὶ παρ'
ἀμφοτέρων ἐπιπτον τῶν μερῶν, καὶ μέχρι μὲν δει-
λῆς βραθείας ἀμφιτάλαντος ἡ νίκη ἐδόκει, τῆδε κά-
κεισε μεταφερομένης τῆς μάχης. Πῶς δὲ τοῦ φωσ-
φόρου καταφερομένου πρὸς δυσμὰς, τὴν ἵππον ὁ
βασιλεὺς ἀνὰ κράτος αὐτοῖς ἐπιβράξας, ἐμδοήσας
τε, Ῥωμαίους ὄντας ἐπὶ τῶν ἔργων τὴν σφῶν ἀρε-
τὴν ἐπίδεικνυσθαι, τῶν ἀνδρῶν ἐπέβρωσε τὰ φρονή-
ματα. Ἐπέβρωσαν γὰρ ἐκτόπῃ φορᾷ, καὶ οἱ σκαλιγ-
καὶ τὸ ἐνωλλίον ἐπὶ λάλαξαν, καὶ βοή τῆς ἀθρόα
παρὰ Ῥωμαίων ἤρθη. Σκόβαι δὲ, τὴν τούτων οὐκ
ἐνεγχόντες ῥοπήν, ἐς φυγὴν ἔκλινον καὶ πρὸς τὸ
τεῖχος συνώσθησαν, πολλοὺς τῶν σφετέρων παρὰ
ταύτην ἀποβαλόντες τὴν μάχην. Ῥωμαῖοι δὲ, τὰ
ἐπινίκια παιωνίζοντες, ἐν εὐφρομίαις εἶχον τὸν αὐτο-
κρατορα· ὁ δὲ ἀξιοματῶν τότε διανομαῖς καὶ δεξιώσεσιν ἐστιπασεν (2) ἐπιλοφρονεῖτο τούτους, καὶ προ-
θυμότερους ἐπὶ τὰς μάχας εἰργάζετο.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁷ Ἀρήστην (sic) cod.

reddenda, eoque, quem spathisterem vocant, glandis
cuticulam attrahentes: sed, per spathisterem quem
vocant, membrorum cuticulam resolventes. Est enim is
secundus modus tegendæ glandis, si nuda est relatus
a Paul. Aegin. cap. xiii. fol. 89. recto: cutem aglan-
dis radice instrumento separandam, deinde detrah-
endum atque delgandum esse, linteolo intercutem
et colem interposito. Tametsi fol. 89. verso A.
operam eam raro convenire ait, quod cutis pe-
nuria in partibus illis non afferat τασχύτην ἀπρέ-
πειαν, ὡς ταύτης μάλ' ἔστι τὴν διὰ τῆς χειρουργί-
ας ἐρεῖσθαι· βαλάνων. Ubi Guinterius non animad-

A sent exercitus, Tauroscythæ cuneos suos hastis
sentisque rigentes condensatosque, adeo ut muro-
rum speciem haberent. in aciem explicant opper-
iuntur hostes. Romanos ex adverso ita disposuit
imperator, ut equites cataphractos in utroque cornu
collocaret; sagittarios, funditores, sine intermis-
sione tela conjicere jussos, a tergo subjiceret. His
ita constitutis, signa inferri imperat.

10. Exercitus cum manu undique conserent,
commisso acerrime prælio a primo congressu æquo
Marte diu dimicatum est. Russi enim, graviter et
acerbe ferentes, si laudem, qua apud gentes finiti-
mas flouissent, reportatæ semper in præliis victori-
æ, nunc turpiter a Romanis fusi amitterent,
magna contentione rem gerebant. Romanis contra
turpitudinis invidiæque verecundia subibat, si, ad-
versariis omnibus armis et virtute subactis, in
præsentia a gente peditibus præliante, equitandi
autem usum omnino nullum habente, tanquam
aliquot bello inexercitati tirunculi victi 1411 abi-
rent, tantaque sibi gloria puncto temporis eriperet-
ur. Ejusmodi rationes animo agitantes exercitus
summa vi confligebant: ita tamen, ut Russi, innu-
trita feritate atque iracundia ducti, temere Roma-
nos assilirent, fanaticorum ritu rugientes; nostri
illis usu ac scientia artis militaris obviam irent.
C Plurimis ex utraque parte occisis, cum usque ad
multam vesperam victoria incerta videretur, ac
modo hi modo illi propellerentur, vespero jam ad
occasum vergente, imperator equitatum in illos
magna vi immisit; simulque cohortatus, ut tanquam
Romani vernaculam virtutem factis declararent,
animos militum confirmavit. Incubuerunt enim im-
petu singulari, tibicines bellicum concinunt, clamor
undique a Romanis tollitur. Quorum impressionem
cum Scythæ sustinere non possent, fugæ se commi-
serunt inque muros sunt compulsi, multis suorum
in hac pugna amissis. Romani, victoriales
cantus fundentes, imperatorem laudibus ferebant:
ipse eos officiorum tum distributione epularum-
que communicatione remuneravit, alacrioresque
ad prælia reddidit.

D verso mendo vertit 31. D. ut eo magis glandem ali-
quam ex chirurgia deligas. Sed omnino scribitur ad
ἀρεῖσθαι· Βάλλων, quod non ita deinde videt, ut
hujus chirurgiæ cruciatum subire quis velit; ut re-
vidit Cornar. Diolabellis 57. A.

(1) Codex, ut notavi in cod. Aegiptiensi, ubi
Cedren. edit. Ἀρήστην H. 673. K. D. ἄρδην, Cedren. et
Scyl. quos quidem vidit, sed non nisi inter ἄρδην
absque ρ, quemadmodum Cod. Leob. fol. 12. B. In
Drisira vide Schæffer. ad Aeg. Russi in An-
nalen. etc. V. 131. L.
(2) Verti, ἐπιπασσεν, nonnulli a τασσεν: sed

LIBER NONUS.

ARGUMENTUM. — Imperator castra accurate muniri jubet. Secundum praelium equestre (Cap. 1). Tertium praelium ad Dorystolum. Lalaconis virtus (2). Leo Curopalates imperium occupaturus clam Byzantium petit (3). Mox deprehensus excæcatur (4). In quarto praelio ad Dorystolum Joannes Curcuas a Russis occiditur (5). Quintum praelium. Fœdæ et cruentæ Russorum superstitiones (6) Consilium militare Sphendosthlahi (7). Ultimum praelium ad Dorystolum (8). Joannes ipse inclinatam aciem resutuit. S. Theodorus in acie Romanorum conspectus (9). Insignis Romanorum victoria (10). Pax inter Russos et Romanos composita. Sphendosthlahi forma et figura (11). Russi in patriam redeuntes a Patinæis opprimuntur. Imperator triumphans Constantinopolin intrat (12).

142 I. Ubi primum illuxit, Imperator firmo A vallo in hunc modum castra communivit. Tumulus parum editus ante oppidum Dorystolum, ad planitiem versus surgit. Ibi collocatis castris fossam circumduci jussit, humum egestam in oram fossæ castra ambientem comportari, aggeri in justam altitudinem expresso 143 hastas superne infigi, hisque scuta inter se continuata superponi, ut pro muro exercitui tum fossa tum egestus agger esset, neque facultas ulla hostibus daretur intro irrumpendi, utque, si fossæ se induissent, aditu arcerentur. Is Romanorum castrain regione hostilidisponendi mos est. Perducta sic munitione, postridie ejus diei aciem instructam ad murum admovet. Scythæ, e turribus prospectantes, tela, saxa, et quæcunque tormentis mitti possunt, in phalangem Romanam conjiciunt. Hi fundis sagittisque Scythas submovent, ipsi inferius constituti. Neque ultra ejusmodi jaculationes progressa erat pugna, cum Romani in castra reversi corpora curaverunt: Scythæ, vergente die, cœperunt cum equitatu ex mœnibus prodire, tuncque primum in equis sedentes apparuerunt. Consueverant enim semper pedibus praelium inire, quod nullum habent neque in stellas ascendendi neque ex equo cum hostibus pugnandi usum. Romani celeriter arma capiunt, insessisque equis et arreptis contis (quibus prælongis in præliis utuntur), acriter magno impetu procurrunt. Ita hostes,

[P. 88] α'. Ἄρσι δὲ ἡμέρας διαγαζούσης, ἐρυμνὸν χάρκι τοῦτον τὸν τρόπον ὁ βασιλεὺς τὸ στρατόπεδον ἐκρατύνατο. Γεώλοφος τις χαμζιζήλος τοῦ Δορυστοῦ ἐκ διαστήματος κατὰ τὸ πεδίον ἀνίσταται: 88. Ἐν τούτῳ τὸ στρατεύμα διασκηνοσάμενος (3), τερφεῖν ἀνορύττειν κυκλόθεν ἐκέλευε, τὸν τε χοῦν ἐκφορητάς ἐς τὴν τὸ στρατόπεδον ταινιοῦσαν τῆς τάφρου ὄφρῳ ἀποτίθεσθαι, ἐς ὕψος δὲ ἀποχρῶν αἰρομένῳ 89 τῶν χωμάτων ἀνωθεὶ καταπηγεῖν τὰ ὄβριτα, ἐπερίδειν τε τοῦτοις τοὺς θυροὺς ἀλλήλων φάουτας: ὡς ἀντὶ τείχους χρηματίζειν τὴν τε τάφρον καὶ τὸν ἐκφορηθέντα χοῦν τῷ στρατεύματι, καὶ μὴ ἐνὸν εἶη τοῖς ἐναντίοις ἐνδον διαβαίνειν, ἀλλ' εἰρησθαι τῆς ἐφόδου τῇ τάφρῳ ἐγγρίπτουσι (4). Εἰρησμένοι δὲ Ῥωμαῖοις ταύτη τὴν σφῶν ἐπὶ τῆς πολεμίας διατίθεσθαι ἔπαυεν. Ἐπεὶ δὲ τὸν χάρκι τοῦτον τὸν τρόπον ἐκρατύνατο, τῇ ἐπιούσῃ ἰσχυρὰ τὴν στρατιάν τῷ τείχει προσεβαλλε. Σκίφη δὲ, τῶν πύργων προκύπτοντες, βέλη καὶ χερμαῖας, καὶ ἕσα ἐκτόβλα πέφυκεν ὄργανα, κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἠφίεσαν φάλαγγος. Οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφενδόνας καὶ βέλεσι Σκυθάς ἡμόνοντο 90 κάτωθεν. Καὶ μέχρι τῶν τοιούτων ἀκροβολισμῶν ἀμφοτέροις ἡ μάχη περιστατο, καὶ Ῥωμαῖοι μὲν ἐπὶ τὸν χάρκα κέσταν, καὶ δειπνον εἶλοντο: Σκύθαι δὲ, κλινοῦσας ἡμέρας, ἔριπτοι τοῦ περιβόλου ἐξήεσαν, τότε πρῶτως φανέντες (5) ἐφ' ἵππων ὀχούμενοι. Ἄφιπποι γὰρ παρὰ τοὺς πολέμους αἰεὶ χωρεῖν εἰώθεισαν, ἀνασκήτως ἔχοντες:

C. B. HASII ANNOTATIONES.

88 Fort. διασκηνοσάμενος. 89 αἰρομένῳ cod. 90 Malim ἡμόνοντο. 91 τῶν ἐρίπτων cod. Fort. ancter scripserat, τοῦ ἐφ' ἵππων ἐπιβ., quod iteratur statim post. Alterum prætulit, quo Leo tautologia levaretur.

dum, vocem δεξιῶσις, etiam nulla alia adjecta, apud scriptores certe quarti sæculi et deinceps, sæpe epulas valere. Exempla compluro vel in uno S. Joanne Chrysostomo Grat. I. in Epist. ad Philippens. expositis verbis D. Lucæ xiv. 12. cum facis convivium, voca pauperes, pergit IV. 9 40. οὐ γὰρ ἀπλῶς δεῖ τὰς τοιαύτας δεξιῶσις ποιεῖν, ἀλλὰ τοῖς πεινώσιν, ἀλλὰ τοῖς διψῶσι, κ. τ. λ. In S. Pentecost. et quare mirac. nunc non siant V. 604. 34. αἱ τε φιλοτηρία: καὶ δεξιῶσις. Adde loca In proph. Eliam V. 675. 3. In cœc. quem Christ, san. V. 734. 28. In Mesopentecost. VII. 375. 10.

C (3) Verbum διασκηνοσάμενος: non est in Lexicis. nisi mavis legere διασκηνοσάμενος, a διασκηνοσάμενος. Cod. tamen iterum διασκηνοσάμενος 106. B.

(4) Fortasse, in fossam irruentes Ἐγγρίπτου ἐμπηδῶ Greg. Corinth. De dial. 365. A. Supra 15 B. ἐγγριμφοθέντος verti insinualo, retenta classica significatione, qua apes, cum aculeum figunt, artron ἐγγρίπτου seu absolute ἐγγρίπτου dicuntur. Vide Ruhuk. ad Tim. 75. B. Sumpsit Leo et Agathia 23. C. aut 41. A.

(5) Inde hausit Cedr. quæ habet de eodem prælii II. 676. A. τότε πρῶτον φανέντες ἐρίπτοι, κ. τ. λ.

τῶν ἐπιπέλων ⁹¹ ἐπιβάλλειν, καὶ τοῖς πολεμοῖς ἀν-
αγωνίζεσθαι. Ῥωμαῖοι δὲ, σπουδῇ τοῖς ὅπλοις
φρξέμενοι καὶ τῶν ἵππων ἐπιδάντες, τοὺς τε κον-
τοὺς ἀνελήθοτες (ἐπιμήκεις δὲ τούτους παρὰ τὰς μάχας μεταλαβρίζονται), [P. 89] μετὰ ῥύμης καὶ βιαίου
ὤθισμῳ αὐτοὺς ἐπελαθόνουσιν. Οἱ δὲ, μηδὲ τοῖς ῥύτησιν τοὺς ἵππους χαλινωγαγεῖν ἐπιστάμενοι, πρὸς τῶν
Ῥωμαίων κατακοντιζόμενοι, νῦτα δόντες εἰς τὸ τεῖχος κατακλείοντο.

β'. Τηνικαῦτα δὴ καὶ αἱ τῶν Ῥωμαίων πυρφόροι
τριήρεις μετὰ τῶν σιτηγῶν πυρρομείων διὰ τοῦ
Ἰστρου ἐφάνησαν ἀναπλέουσαι. ἄς Ῥωμαῖοι μὲν
ἰδόντες ἀξβήτου χαρμονῆς ὕπεπλήσθησαν, Σκύθας
δὲ δέος ἤρει, τὸ ἐπιφερόμενον αὐτοῖς ὕγρον πῦρ δε-
διότας. Ἐκηκόεσσαν γὰρ πρὸς τῶν γερατιέρων τοῦ
σφῶν ἔθους, ὡς τὸν μυρίστολον στρατὸν Ἰγγορος,
τοῦ τὸν Σφενδοσθλάβου τεκόντος, Ῥωμαῖοι τῷ
τοιοῦτω Μηδικῷ πυρὶ κατὰ τὸν Εὐξείνιον ἕξετέφρω-
σαν. Ἐνταῦθεν σπουδῇ τὰ ἑαυτῶν συναγαγόντες
ἀκάτια (6), πρὸ τοῦ περιδόλου τοῦ ἄστεπι εἰλκυσαν,
ἵνα παραβρέων ὁ Ἰστρος τὸ θάτερον τοῦ Δαρυστό-
λου περικλύξει πλευρόν. Ταῦτα αἱ πυρφόροι νῆες
κυκλόθεν ἐφρούρουσαν, ὡς μὴ εἴη Σκύθαις ἐνόν, οὐτῶν
ἐπιβεσθκόσιν, ἐπὶ τὴν σφῶν ἀνασώζεσθαι γῆν. Τῇ
δὲ ὑστεραίᾳ ⁹² Ταυροσκύθαι, τοῦ ἄστεος ὑπεκδύντες,
κατὰ τὸ πεδίον ἐτάξαντο, ποθνεκαῖς θυροῦς προ-
βαλλόμενοι καὶ θώρακας ἀλυσιδωτούς. Ῥωμαῖοι δὲ
καὶ αὐτοὶ τοῦ χάρακος ὑπεβῆσαν εἰς τὸ ἀκριβεῖς
τεθωρακισμένοι καὶ κριτερώς ἄμφω τὰ μέρη διη-
γωνίζοντο, καὶ ἀμφίδροξος ἡ νίκη ἐδόκει, ἄλλοτε
θατέρου μέρους ὄψουτος. Ἐπεὶ δὲ τις Ῥωμαίων
τῆς φάλαγγος ἀποβράγει τὸν μετὰ Σφενδοσθλάβου
τρίτον παρὰ Ταυροσκύθαις τιμώμενον Σφέγγελλον,
ἐκθύμως τότε διαγωνιζόμενον, κατακόντισεν, ἄνδρα
γιγαντώδη καὶ νεανικόν· ἐπὶ τῷ τούτου πτώματι ⁹³
διατραχηθέντες Ταυροσκύθαι βάρην τοῦ πεδίου ὑπε-
νόστουσαν καὶ πρὸς τὸ ἄστου ἠπειγόντο. Τηνικαῦτα καὶ
θεόδωρος, ὁ τὴν κατεπενομιάν λαλάκων, ἀνὴρ κατὰ
τε ἀλκὴν καὶ σώματος ῥώμην δυσάντητος καὶ ἀκατ-
εγώνιστος, πλείστους τῶν δυσμενῶν σιδηρᾶ κορὴν
ἰπέκτεινε. Ἰσχυὶ γὰρ χεῖρὸς ταύτην καταφέρειον,
κῆρὴν ⁹⁴ καὶ τὴν ταύτην περιστελλομένην συν-
έθλαττε ⁹⁵ κεφαλὴν. Ἄλλ' οὕτω μὲν τότε Σκύθαι, τὰ
νῦτα δόντες, διὰ τοῦ ἄστεος ὑπενόστησαν. Ῥωμαῖοι
δὲ οὐ βραδύς, τὸ ἀνακλιτικὸν παυλεῖν ἐγκελεύσας,
συνεκαλεῖτο ἐπὶ τὸν χάρακα, οὓς δώροις καὶ προπόσειν ἑθεράπευε, πρὸς τοὺς πολέμους
χωρεῖν.

γ'. Ἐν τούτῳ δὲ τῶν πραγμάτων ἠωρημένων, καὶ
τῆς μάχης ἐτι συνεστηκυίας, Λέων Κουροπαλάτης,
ὁ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου ὀμαίμων, ἐπὶ τὴν
κατὰ Λέσβου [P. 90] Μήθυμναν (7) ἄμα Νικηφόρου

A cum ne regere quidem habent equos scirent, a
nostris confixi terga verterunt, intraque muros
sunt conclusi.

1442. Eodem tempore triremes igniferæ Ro-
manorum cum navibus frumentariis adverso Istro
adnavigantes conspiciebantur: quas nostri videntes
incredibili sunt lætitia affecti, nec minus Scythæ
perturbati, quod impositum navibus madidum
ignem verebatur. Audierant enim a majoribus
nati gentis, quemadmodum maximam classem
Ingoris, patris Sphendosthlabi, Romani eodem
Medico igne in Ponto combussissent. Ita celeriter
lenunculos suos contractos ante muros oppidi sub-
dixerunt, qua præterfluens Ister alterum latus
Dorystoli alluit. Eosdem igniferæ nostræ naves cir-
cumcirca observabant, ne Scythis facultas daretur,
consensus scaphis, in suam se regionem recipiendi.
Postero die Tauroscythæ, ex oppido egressi, aciem
in planitie instruxerunt, scutis ad pedes usque
pertinentibus et lorice hamatis tecti. Item Romani
castris progressi sunt bene loricati: et acriter
utrimque pugnatum est, incerta victoria, altero
alterum propellente. Ubi vero Romanorum aliquis
ex phalange procurrens Sphencelum, qui tertio
post Sphendosthlabum loco a Tauroscythis hono-
rabatur, animose tunc præliantem confixit, virum
vasto corpore et audacia juvenili: hujus casu per-
turbati Tauroscythæ e planitie pedem referre,
inque oppidum se recipere cœperunt. Eodem præ-
lio Theodorus cognomento Lalaco, homo ob robur
corporis, quod summum erat in illo, metuendus et
1445 inexpugnabilis, hostes numero plurimos clava
ferrea interfecit; quam manu tam valenti demitte-
bat, ut simul et galeam et caput illa tectum confrin-
geret. In hunc modum Scythæ, fuga facta, in oppi-
dum reverterunt. Romanos imperator, receptum
cani jubens, in castra revocavit: ubi donis eos
conviivisque accepit, animosque ad strenue ineun-
dam pugnam majores fecit.

3. Eatenus dubio rerum exitu, flagrante etiam
bello, Leo Curopalates, Nicephori imperatoris
frater, quem Methymnæ in Lesbo insula asserva-
tum esse supra demonstravi, custodibus pecunia

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁹¹ ὑστερέφ cod. ⁹² ἐπεὶ τὸ τούτου πτώματι cod. ⁹³ κωνῆ cod. ⁹⁴ συνέθλαττε. Lege aut συνέθλα, aut συνέθλασε.

(6) De monoxylis Russorum Constant. Porphyrog. De administr. imp. 59. B. — 61. F et Bandur. ad h. l. 36. C. Manificæ Claudianus In iv. Consul. Honorii v. 623 sqq. :

*Ausi Danubium quondam tranare Gruthungi
In lintres fregere nemus: ter mille ruebant*

Per fluvium plenæ cuneis immanibus alni.

(7) Hæc sic redduntur in versione Combefis. apud Pag. IV. 28. D: *Leo Curopalata, Nicephori imp. frater, Methymna quæ Lesbi insula est [l. Methymnæ, quæ Lesbi insulæ urbs est] — ad rebellionem animum advertit.*

corruptis, rebellavit : quippe illæsas habebat oculo-
rum pupillas. Etenim cui prius fuerat ejus excæcacio
mandata, is sive Imperatoris jussu (suspicantur
et hoc, ob rationem illam, quod re patefacta homo
impunitus permansit), sive misericordia motus
tantæ calamitatis, cilia ejus combussit, pupillas
illæsas et intactas reliquit. Ita Curopalates consen-
senso lembo, ad oram contra Constantinopolim
clam appulit, inque monasterio quod Pelamys voca-
tur, se occultavit. Inde mittit certum hominem,
qui amicis et familiaribus nuntiaret se venisse. Hi
suum auxilium pro viribus pollicentur : manum
armatorum sese coacturos ; 146 claves palatii
subrepturos, per quas facilis ei fieret in sacrum
limen ingressus. Proinde suscipiunt negotium :
quod verbis erant polliciti, nil nocti re perficere
conantur. Persuadent uni ex ostiariis palatinis
donis inducto, ut in cera claves imprimeret, ceram
sibi communicaret. Is, promptus ad rem, ceram
informatam tradit : conjurati, opificem conducentes,
claves celeriter domi cudendas curant.

βσιλικῶν κλειδούχων ὄψεαις ὑποποιεσάμενοι, κερῶν
καρὸν. Καὶ ὅς, οὐδὲν ἀναδύς, τυκώτας τὸν κηρὸν ἐκιδίδου· οἱ δὲ, βάνουσον μισθωσάμενοι τὰς κλειεῖς ἐρ' ἰστία
(9) ὡς τάχος ἐλάλκυσαν.

4. Cum omnia ex sententia, ut r. bantur illi, suc-
cessissent, vocat Curopalatem, ut, trajecto preto,
Constantinopolim appelleret. Is nocte intempesta
navi conscensa ad arcem delatus, ibi per portulam,
quæ sub Sancti Phocæ est, urbem intrat, imperium
jam se manibus tenere somnians. Verum huic pro
fulgente purpura, pro sceptro aureo, pro tyrannide,
quam infausto omine machinabatur, excæcationem
diram, longinquum exsilium, publicationem bono-
rum parabat fortuna, irridens spem hominis, quæ
nimium fallax in contrariam partem evasit, acer-
bamque illi malorum miseriam intulit. Dum enim
in ædibus cujusdam ex facientibus secum in re-
gione Sphoracii desidet, conjuratorum conventum
præstolans, aliquis assecularum, ædibus elapsus, ad
familiarem ipsius, tetrini Augusti procuratorem,
accedit : 147 nuntiat, Curopalatem venisse : consilio
patefacto rogat, ut sibi cum corpore textorum auxilio
sit. Hic se cito præsto illi fore spondet, surgens
tanquam officium vocaturus abit. Verum, ad Leo-
nem Paricium classis Drungarium introductus, cui
ab Imperatore erat Constantinopolis commissa cura,
ibi omnia defert : Curopalatem, de exsilio reversum,
in urbe commorari, domo aliqua se continere, nec
quidquam propius esse quam ut regnaret. Percussus
subito hoc nuntio, Drungarius ubi se collegit (ut
erat firmo in periculis animo, et industrius in rebus

Α τῶν υἱῶ φρουρούμενος, ὡς μοι ἔφη δεδήλωται, ἴσκει
τοὺς φρουροὺς διαφθίρας, ἐς ἀποστρέψαν ἀπέλα...
ἀσινεῖς ἔχων τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ γὰρ
ἐκτυφλοῦν τὸ πρόσθεν αὐτὸν 9 προτραπεῖς, ἐπὶ
κατ' ἐντολῆν τοῦ βασιλέως τοῦτο πεποιηκῆς (ἐπι-
νοῖται γὰρ καὶ τοῦτο) τεκμήριον εἶ, ὅτι μετὰ τὸ
τοῦ ὀφθαλμοῦ διαγνώσων κακῶν ἀπαθῆς ὁ ἀνθρώπος
ἔμεινεν), εἶτε καὶ οἴκῳ τῆς τοσαύτης ἐκκαμάρης
συμφορᾶς, τὰς μὲν βλεφάριας ἐκείνου κατέκασσε,
ἀσινεῖς δὲ καὶ ἀκράτους τὰς κόρας παρέλιπε. Τότε
γούν εἰς ἀκίτιον ὁ Κουροπαλάτης ἐμβάς, τῆς ἐπι-
ἀντιπέρας Βυζαντίου χθονὶ λεληθῶτος προσώρμασθε,
ἐκί τι φροντιστήριον, ὃ Πηλαγίος κέκληται 8, κρη-
τόμενος. Ἐκεῖθεν τε διὰ τινος τῶν οἰκείων τοῖς εἰς τὴν
καί γνωστοῖς τῆν αὐτοῦ καταμηνύει· ἄρξιν. Ὁ δὲ
παντ' ἀθῆναι συνάρασθαί οἱ διαμολόγουσθε, καὶ κήθος
συναθροῖσθαι ἐνόκλων ἀνδρῶν, καὶ τὰς τῆς βασιλείης
ἐστίας κλειεῖς ὑφελῆσθαι, δι' ὧν αὐτῶν εὐκτεῖς ἢ ἐς τὴν
βασιλεία γένοιτο κίροδος. Καὶ ὅτῃ ἐργῶν ἔχοντα, καὶ
τῆν διὰ λόγων ὑπόσχεσιν καὶ δι' ἔργων ἀνύσταν ἐπι-
χείρουσθε, μηδὲλως μελλήσαντες. Ἐντεῖθεν δὲ τῶν

τὰς κλειεῖς ἐκτυκοῦν ἐπεισαν, καὶ αὐτοῖς ἐκιδόναι τὴν
κλειεῖς ἐρ' ἰστία

δ. Ἐκαὶ δὲ πάντα τοῖσις κατὰ γνώμην, ὅς γι-
ιδόκει, ἐχώρει, τὸν Κουροπαλάτην ἐκπέλων κεικώ-
σθαι τὸν Βόσκορον, καὶ καταίρειν ἐπὶ τὸ Βοσκόριον.
Ὁ δὲ, τῶν νοκτῶν ἀσπρὶ νείος ἐπιβίς καὶ τῆ ἀσπρ-
κόλκι προσσχόν 11, ἐκείθεν διὰ τινος κλιβίος ἐπὶ
C τῆν τοῦ ἀγίου Φωκαῖ τελειούσης 10 ἰστία, ἰδὸν
εἰσθεῖ τοῦ ἀσπρος, τῆν τῆς ἡγεμονίας ἀρχὴν ἴδη
κατέχγειν ἐν ταῖς χερσὶν ὀνειροκαλῶν. Τῶ 12 ἢ ἐπὶ
κορροῖδος λαμπρᾶς, καὶ σακτρῶν Ἰσπῶν, καὶ
τασαννίδος, ἔν ὡς μὴ ὄσσειν ἐμελλέτωσθε. ἀπλο-
σιν κικρᾶν καὶ ὀκεροῖσιν μακρῶν, καὶ ἴσπασιν
τῶν οἰκείων ἢ τὸ γὰρ ἰσκαμωρεῖτο, ἐπὶ γέλωσιν τῶν
τοῖς ἐλκτιζομένοις πάντοῖ, ὡς οἴα ἐν ἔχρῳ κη-
νίος, ἀλλ' εἰς τοῦ μὲν αὐτῶν κειροτερομενίος, καὶ
Χαλεπῆν τῶν ἀτυχημάτων ἐπικαλίνδουσι τερματῶν.
Ἄσπρὶ γὰρ, ἐπείκει κατ' οἰκόν τινος τῶν ὀνειροκα-
μένων αὐτῶ ἐν τοῖς τοῦ Σφορακίου μέρεσι κηθῆσθαι,
τοῖς σωματίσθαι συνελθεῖν ἐκδεχόμενος, εἰς τῶν
ἐπεκομένων αὐτῶ, τῆς ἐστίας ὀκερᾶσθαι, κεικῆσθαι
P. 91 τῶν συνήθων τοῖ, βασιλῆς ἰστορογίας ἐπὶ
μελλέσθαι, τῆν τοῦ Κουροπαλάτου ὀδοῦσθαι μὲν
αὐτῶ, καὶ τὸ ὄρμα ἀσπρᾶσθαι, καὶ κειροκαμῶν
συναρασθαι αὐτοῖς μετὰ τοῦ τῆν ἰστορογίαν ἐ-
τουρογῶντος σωματίσθαι. Ὁ δὲ τῆν ἐσπῆσθαι βασιλῆν
ἐπὶ γέλωσθαι, καὶ ἀσπρᾶσθαι ὡς τὸ κειρο κατῶν κληθῆναι
καλέσθαι ἀσπρῶν. Παρὰ Λέοντα δὲ τὸν Πατριάρχον καὶ
κλειτῶν Δρολογῆριον ἐπὶ κεικόμενος, ὅς τότε κειρο

C. B. HASH ANNOTATIONES.

8 αὐτῶ cod. 9 προσσχόν cod 10 τελειούσης cod. 11 τῶν τὸ cod. 12 κηθῆσθαι cod.
(8 Cedr. II 677. D κατὰ τὸ προσχόν, ὃ κειροκαμῶν Πηλαγίον. Scyl. ms. habet Πηλαγίον.
9 Verti domi. ut 19. C Item istis pro domo 21.
A 91. A. 103. B. D. 106. D. 109. A. D. Præint Agathias 90. D.

βασιλέως τὴν τοῦ Βυζαντίου ἐχειρίστο πρόνοιαν, ἅπαντα τούτω δηλοῖ καὶ ὡς ὁ Κουροπαλάτης ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀναγκαίαις, ἐπιλύτης ἢ τε ὢν, καὶ κατὰ τινα οἰκουρίων ἐστίν, ὅσον οὕτω βούλεται τυραννεῖν (10). Ὅ δὲ τῷ ἄθρῳ τῆς ἀγγελίας (11) καταπλαγαίς, εἴτ' αὖθις ἀνεγκάων ἢ (ἦν δὲ σταθῆρος ἐν περιστάσει, καὶ τὸ δέον δραστήριος ἐν ἀπόροις ἐξευρεῖν), τὸ περὶ αὐτὸν στίφος ἀνεληφώς, ἐξουτῆς τῆ οἰκίᾳ, καθ' ἣν ὁ Κουροπαλάτης καθήγετο, ἐπιτίθεται. Ἐπει δὲ ἔγνω τὸ καθ' αὐτὸν δράμα κατάφωρον ὁ Κουροπαλάτης καὶ ἔκδηλον γεγονός, διὰ τινος παραθῆρου μετὰ τοῦ υἱοῦ ὑπεκδύ: Νικηφόρου, ἐς τὸν θεῖον καὶ μέγαν καταφεύγει σκῆν, ἰκέτης ἐλεεινός ἀντὶ σοβαροῦ τυράννου καὶ ἀλαζόνος ὀρώμενος. Ὅν ἐκείθεν οἱ περὶ τὸν Δρουγγάριον ἀποπάσαντες, εἰς ἀκτίον τε ἄμα τῷ υἱῷ Νικηφόρῳ ἐμβάλλοντες, πρὸς τὴν λεγομένην Κελώνυμον νῆσον (12) περιορίζουσι (13) κελύσει τε βασιλικῆ αὖθις πρὸς τοῦ αυτοκράτορος ἐκ Μυσίας ἐνηνεγμένη ἄμφοτέρους ἀποφυλοῦσι, καὶ τὴν τούτων περιουσίαν δημεύουσι.

ε'. Ἄλλ' οὕτω μὲν τῷ Κουροπαλάτῃ λέοντι τὴν τῆς τυραννίδος εἰς δεινὸν καὶ ὀλέθριον κατέληξε

dubiis ad optima consilia invenienda), sumpta sua cohorte, domum, in qua Curopalates deversabatur, continuo invasit. Is cum rem deprehensam perspetamque esse intellexisset, per posticum cum Nicephoro filio elapsus in divinam et magnam ædem confugit, miser supplex ex tyranno glorioso atque arrogante factus. Inde eum protactum homines Drungarii in lenunculum cum Nicephoro filio conjiciunt, inque insulam, quæ vocatur Calonymus, deportant: ubi mandato Augusti a principe ex Mæsia allato ambos excæcant, bonis eorum publicatis.

3. In hunc modum Leonis Curopalatae rebellio tristem et fatalem habuit 148 exitum. Russi vero,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

² ἐπιλύτης cod. ³ ἀνεγκάων. Vid. supra 24. C. ⁴ ἐνηνεγμένης cod.

(10) Verba ὅσον οὕτω, *jamjam illico*. quibus mihi potest esse frequentius, vel apud Agathiam 80. A. 93. D. 100. B. 164. A. mirere sæpius ab interpretibus non esse intellecta. Velut apud S. Theodoretum Encom. in S. Joann. Bapt. V. 23. D. ἐπεὶ ἐμελλεν ὅσον οὕτω καὶ παρθένος τεκεῖν. vertit Garnerius, *cum virgo paritura esset filium quantus alias nemo esset*: sensus est, *cum, licet virgo tamen mox esse, paritura*. Neque melius vocem synonymam ὅσον οὐδέπω apud S. Athanas. Histor. Arian. I. 363. A. προσθκῶντες ὅσον οὐδέπω μένειν — γυμνοί. Montefalconius: *expectantque se — tantum non nudatos fore*. Vertendum, *sese jamjam nud. f.* Porro in Origene Exhort. ad martyr, ὅσον οὐδέπω πρόσῃνον πρὸς πρόσῃνον εἴσεσθε, Welstenius 174, C. *quantum autem nunquam tunc facie ad faciem videbitis*: Carolus Delarue I. 282. D. *cognoscetis quantum non cognostis unquam f. sempe ad f.* Reddendum, *jamjam videbitis eum f. ad f.* Et paulo post sic Origenes: ὑπὸ Θεοῦ, τοῦ ὅσον οὐδέπω τὸν Ἄντιοχον — βίτην/σοντος Welsten. 186. C. *a Deo qui aliquando, sicut unquam unquam, ipsum Antiochum — torsurus sit*, Delarue 289. E. *qui unquam more. Verte, qui mox — sit torsurus*. Similiter vis locutionis οὐδέ ὅσον fugit Montefale. in S. Athanas. In illud, *Nunc anima mea turbata est*, II. 1236. A. οὐδέ ὅσον ὀκλάσαι τὴν χεῖρα τὴν ἡνιολοῦσαν. *Nec quantum est ipsam manum qua regit, inspectere*. Traduc, *ne tantillum quidem manum quæ r. inspectere*: id enim valere voces οὐδέ ὅσον vel tironibus nunc notum est.

(11) Habet passim significationes difficiles neutrum ἄθρῳν. Velut in loco Hermogenis ab Ernestio Lexic. rhetor. non illustrato, De inventione 94. B. ubi exponitur, tertiam rationem exordii per hypodiæresin inveniendi illam esse quæ appelletur τὸ ἄθρῳν πρὸς τὸ μέλλον ὑποδαίρεσις. Deinde paucis interjectis: Δεῖ δὲ τὸ τοῦ ἄθρῳν πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν τότε, ὅταν ἢ τὸ μηδὲ πώποτε γεγονός τοῦτο συμβῆν μὴ παθεῖν πάλιν φυλαττώμεθα, ἢ ὅταν τοῦ αὐτὸ πράττηται πολλάκις. Quæ in vulgatis pessime versa sunt sic: *Ea quæ vocatur divisio temporis continuati*. Et postea: *Oportet igitur in continuatione temporis separare tempus futurum, ut caveamus ne patiamur iterum unquam tale quid, præsertim si illud sæpius fuerit commisitum*. Vides interpretem confundere casus duos distinctos. Sensus est: quæ voc, subdivisio temporis confertim (collective) spectati,

relative ad futurum. Et deinde: *Oportet autem adhibere hanc exordii formam, temporis collective sumpti relative ad futurum, quando vel aliquid contigit quod nunquam contigerat, idque præcavere volumus, ne rursus accidat, vel quando hoc idem sæpius contingit*. Vide quæ sequuntur 164. A. de subdivisione ἄθρῳν εἰς λεπτόν. Quam quæstionem aliasque similes complures explicare conabor in editione Hermogenis, ubi cum nova versione et commentariis mss. luceque dignissimis in Bibliotheca Regia asservatis vulgavero. Alibi ἄθρῳν notum est habere vim adverbii subito repente. Leo noster 108. B. et 110. A. Agathias Histor. 23. D. 24. C. 25. B. D. 26. B. 27. A. 34. C. 37. C. 38. B. 41. B. 42. A. 50. C. 53. D. 57. A. 58. D. 70. D. 76. B. 79. C. 80. A. 82. A. 94. A. 98. C. 99. B. 101. C. 102. C. 103. A. 104. A. 111. D. 112. A. 113. B. 114. C. 124. B. 127. A. 129. B. 136. A. 140. B. 143. A. 148. D. 151. D. 154. A. 162. D. 164. A. 169. A. 171. B. S. Joannes Chrysostomus Oratione vii, ad Corinth. III. 288. i. Homilia xxxi, in S. Matth. I. 357. C. (ubi interpres Latinus vim ejus non expressit). Heliodor. Æthiop. 402. B. Ideo corrigendum Joannes Philoponus De mundi creat. 238. B. de hominibus incredibili celeritate cogitationem a re ad rem rapientibus, ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντες τὸν νοῦν τὸν οἰκείον ἄθρῳν, ἀλλαχόθεν ἀλλαχού μεθιστάμεθα. Balthasar Corderius: *propriam mentem in nobis ipsis collectam obtinentes, aliunde alio transferimus*. Sed virgula, quæ post ἄθρῳν est, præponenda, et vertendum sic: *propriam mentem in nobis habentes, puncto temporis aliunde alio transferimus*. Quo eodem sensu ἄθρῳν a Philopono usurpatur alibi, velut 279. A. et C.

(12) Cedrenus II. 678. A. in Proten insulam ait.

(13) Verti *deportant*: nam ὁ περιορισμός respondet *deportationi* Latinorum, quæ ipsa cum ab exilio tum a relegatione differt. Vide Michaelem Attaliatam Synops. Juris Græcorum. II. 4. D. Multo graviter, ut hoc utar, lapsus est interpres Simeonis Metaphrastæ Vita S. Athanasii I. cli. B. καὶ τούτων [Meletium episcop.] οἱ τῆ: Ἀπεὸν ἀρῆσεως περιορίζουσι, reddens, *illum etiam hæretici Ariani circumvenere*. Vertendum, *deportatione damnandum curant*: nam Meletium Antiochiæ episcopum deportatum fuisse instantibus Arianis discimus ex anonymo scriptore Vitæ S. Athanasii cxxii. C. et ex Photii Biblioth. 1446. A.

... redit enim eo, unde egressa est, A
... ampum processerunt, summa vi conten-
... Romanorum tormenta concremarent.
... tela cum stridore inde missa tolerabant,
... quotidie Scythæ plurimi lapidibus icti deji-
... tur. Agebat tormentorum custodiam Joannes
... magister militiæ, genere cum Imperatore
... unctus. Is ubi hostes audacter procurentes
... vini somnique plenus (quod post prandium
... rebatur). equo conscenso, cum sequentibus
... lectis contra venit. Equus in scrobem delatus
... dorso eum excutit. Tum Scythæ, insignem armatu-
... ram ejus, phalerasque equi cum reliquo ornatu
... elaboratas magnifice conspicati (erant enim affatim
... inducta auro), rati Imperatorem esse, omnes simul
... circumfusi una cum armis eum gladiis securibus-
... que ferum in modum articulatum dividunt, caput
... pilo fixum in turribus constituunt. Romanos irri-
... dentes, quod eorum Imperatorem victimæ ritu ob-
... truncassent. Has Joannes Magister penasscelerum
... in ædes sacras commissorum tulit, ut a furore
... barbarorum opprimeretur. Etenim ecclesias multas
... in Mesia vastasse dicitur, earumque vestem et
... vasa sacra in privalam suppelilem convertisse.
... θελοῦς καταρῶν ηται σήκους, θυμοῦ βαρβαρικοῦ
... κατὰ Μοσίων κρηναίαι, καὶ τὰ τούτων ἐπιπλά καὶ

... τήλος. Οἱ δὲ ῥῶς συναρπάζοντες (αὐθις γὰρ ἦν)
... γος, ὅθεν ἐξέβη, ἐπάναισι), ἐπὶ τὸ πῆλον ἐξί-
... παντὶ σφῆναι περιρῶμενοι, τὰς τῶν Ῥωμαίων πύ-
... λαῖν μηχανάσιν. Οὐ γὰρ τὰς τούτων μετὰ τῶν
... ἔσταιον ἐκπαρκομένης βολᾶς, κλειστῶν ὄψεων
... ὑπὸ τῶν ἀριστεμένων λίθων ἀναρρούμενων ἐκ
... Ἰωάννης δὲ ὁ Κορυκοῦς καὶ Μάγιστρος, ἐκ τῆς
... προσήκων τῆ βασιλεῖ, τὴν τῶν τοιούτων μηχανῶν
... μάτων ποιούμενος φυλακῆν, τὴν μετὰ θάλασσαν
... τῶν ἐναγίων ἰδῶν, καὶ ἄλλως οὕτω κερτοῦ-
... νευστάζων (μετ' ἀριστον γὰρ ἦν), ἵππου ἐπι-
... σὺν τοῖς ἐπαρκομένοις Ἀρσίνι φλάσιν καὶ τῆ
... Βόθηφ δὲ ὁ ἵππος κατανεγθεὶς ἀποβάλλει τῶν
... τὸν Μάγιστρον. Οἱ δὲ Σκῆθαι, ἀριστερῆς ἰσχυ-
... ἰδόντας, καὶ φάλαρα τοῦ ἵππου καὶ τὴν ἄλλη-
... ἐξερρατμῖνα λαμπρῶς (ἐπὶ ἄλλων γὰρ καὶ
... ἀγλημμένα ἔχουσα (14)), ὄξιντας πρὸς τὸν
... εἶναι τὸν ἀποκράτορα, ἀθρόως περιδραματίζον-
... αὐτοῖς ὄπλους τοῦτον τοῖς ξίφεσι καὶ πύργ-
... ταμέλισαν ἀκνήτως ὄρασι τὰ τὴν κερτοῦ-
... πείραντας, ἐπὶ τῶν πύργων καταπρῆσθαι, τὰ
... τραφῶντας, ὡς τὸν σφῶν βασιλεῖα ἔδεικε ἵππων
... κροσγῆσαντας (15). Ἀλλὰ τοιαῦτα μὴ ἔ-
... ὁ Μάγιστρος ἀκνήνεγκτο τὰ ἐπιπλά, ὡς τὸ
... γαρονῶς παραλάβειν. Λέγεται γὰρ τῶν
... σκῆτῶν τὰ ἱερὰ εἰς ἰδιωτικὰ μετασφύραται.

6. Russi ejusmodi victoria elati, postridie ejus
diei oppido egressi, adversa acie constiterunt: item-
que Romani, in altum cuneum conferti, obviam
140 procedunt. Erat Icmor, qui sub Sphendo-
sthlabo exercitum Scythicum ducebat, proximus
post illum auctoritate, vir inhumani corpore et fero-
cia juvenili. Hunc Anemas ex protectoribus palati-
nis, Cretici satrapæ filius, conspicuos magno im-
petu cum cohorte satellitum, quos circa se habebat
incurrere, Romanorumque complures occidere, vir-
tute animi elatus, gladio ab latere stricto, huc illuc
conversum incensumque calcaribus equum in Icmo-
rem immisit: quem nactus cervicem gladio appetit:
Scythæ caput cum manu dextra abscisum solo
affluit. Duce cadente clamor a Scythis lamentatione
permistus tollitur: fit in eos a Romanis impetus.
Quem illi non sustinuerunt: sed, prætoris cæde
vehementer commoti, scutis post humeros rejectis
in oppidum reversi sunt. Romani quos possunt
consectantur atque occidunt. Cæpta jam nocte, cum
luna pleno orbe colluceret, in campum egressi D

... 5. ῥῶς δὲ τῆ τοιαύτῃ νύκτι καταπρῆ-
... τὴν ἐπιπλάσαν τοῦ ἵππου ὑπεξίοντες, κατα-
... τήχιστον ἐπύρηντο Ῥωμαῖοι δὲ καὶ εἰς
... θῆναι συναρπάζοντες φάλαγγα, τούτους κα-
... Ἐπιπλά ἵππων, τὸν μετὰ τὸν Σφένδο-
... Σκῆθῶν ἔχοντα στρατόν καὶ περι-
... μετ' ἐκείνον, ἴδια μηχανάσιν καὶ νεφέ-
... Ἄνεμας ὁ τῶν βασιλικῶν σωματοφύλακ,
... τοῦ τῶν Κρητῶν υἱὸς ἀρχηγὸς (16), τῶν
... ἐπαρῶντα μετὰ τῆς τῶν ἐπαρκομένων
... φάλαγγος καὶ κλειστῶς Ῥωμαίων ἐπι-
... ἀλλῆ τὰ ὄψεως ἐκπερθεὶς, τὸ περιρῶμε-
... ἔλασας, καὶ τὸν ἵππον τῆδε κερτοῦ-
... τῆς τὰ μισθῶ καταπρῆσθαι, κατὰ τοῦ ἵππου
... καὶ τούτων καταπρῆσθαι κέρτοις κατὰ τὸ
... ἔ δὲ τοῦ Σκῆθου κερτοῦ σὺν τῆ ὀξείᾳ
... γαστρί πρὸς τοῦδαρος ἐκράττιστο. Τῷ ἵ-
... φῶ τῆς κατὰ τὸν Σκῆθον ὀξυμῆς ὑπέρμα-
... Ῥωμαῖοι δὲ τούτους ἐπίδρασαν. Οἱ δὲ καὶ
... τῆ τῶν ἐναγίων ἰδῶν, ἀλλὰ τῆ τῶν
... γῶν τῆδε ἐπὶ ὄψεως παραλάβοντας, τὰ π

C. B. BASH ANNOTATIONES.

* ἀλλ' ἄλλα cod. * ναυτικῶν. Vid supra 89, C. Ἄνεμας; cod., sed Cedrenus II. 678. D. et 140.

... Νεφέλη... Κορυκοῦς... Μάγιστρος... ἵππων...
... ἐπιπλά... φάλαγγα... καταπρῆσθαι...
... ἐκράττιστο... ὑπέρμα... ἐπίδρασαν...
... καταπρῆσθαι... ἰδῶν... ἀλλὰ τῆ τῶν...
... ἐπὶ ὄψεως... παραλάβοντας...

... Scylita... Cedrenus...
... Scylites, ex Scylitza Cedrenus.

μαδὸν ἄραντες, ἐχώρουν διὰ τοῦ ἄστεος, οὓς ἐπισκώ-
μενοι Ῥωμαῖοι ἀπέκτεινον. Ἦδη δὲ νυκτὸς κατα-
σχούσης, καὶ τῆς μῆνης πλησιφαοῦς οὐσης, κατὰ τὸ
πεδίον ἐξεληθόντες τοὺς σφετέρους ἀνεψηλάφωιν vs-
κρούς· οὓς καὶ συναλίσσαντες πρὸ τοῦ περιβόλου
καὶ πυρὰς θαμινὰς διανάψαντες, κατέκυσαν, πλεί-
στους τῶν ἀρχμαλώτων, ἄνδρας καὶ γυναῖκα, ἐπ'
αὐτοῖς κατὰ τὸν πατριον νόμον ἐναποσφάζαντες (17).
Ἐναγισμοὺς τε πεποιηκότας, ἐπὶ τὸν Ἴστρον ὑπο-
μάχια βρέφη καὶ ἀλεκτρυόνας ἀπέπιζαν, τῷ βόθει
τοῦ ποταμοῦ ταῦτα καταποντώσαντες. Λέγεται γάρ
Ἑλληνικοῖς ὄργιοις κατόχους ὄντας (18), τὸν Ἑλ-
ληνικὸν τρόπον θυσίας καὶ χοῶς τοῖς ἀποικοιμένοις
τελεῖν, εἴτε πρὸς Ἀναχάρσιως ταῦτα καὶ Ζαμόλι-
δος, τῶν σφετέρων φιλοσόφων, μυθθέντες, εἴτε καὶ
πρὸς τῶν τοῦ Ἀχιλλέως ἑταίρων. Ἀβρίανός γάρ
ρησιν ἐν τῷ Περιπλῶ (19), Σκύθην [P. 93] Ἀχιλλεῖα
ἴδον Πηλείως πεφηνάει, ἐκ τῆς Μυρμηκίωνος κα-
λουμένης πολίχνης, παρὰ τὴν Μαίωτιν λίμνην και-
μένης· ἀπελαθέντα δὲ πρὸς τῶν Σκυθῶν διὰ τὸ
παιγνῆς, ὠμόν, καὶ αὐθαδῆς τοῦ φρονήματος, αὐθις
μεταλλάαν οἰκῆσαι. Τακμίρια τοῦ λόγου σαφῆ ἦ τε
ὁμομαχία, καὶ ἡ πυρσὴ κόμη, καὶ οἱ γλαυκιῶντες ὀφθαλμοί, καὶ τὸ ἀπονεομημένον, καὶ θυμοειδὲς, καὶ
μόν· ἄ καὶ ἀνειδίξων ἐπισκωπτειν, οὕτως αἰέγων.

Αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε ⁹.

ὄνφ γὰρ εἰστί καὶ αἵματι τὰ νεῖκη Ταυροσκόθαι
φακρίνειν εἰώθασιν. Ἔτι δὲ τὸ ἔθνος ἀπονεομημένον,
καὶ μάχιμον, καὶ κραταῖον, πᾶσι τοῖς ἡμέτεροις ἐπιτι-
μῶνον ἔθνεσι, μαρτυροῦσι πολλοί, καὶ ὁ θεὸς δὲ
ἐξεκτεῖλ, μνήμην τούτου ποιούμενος, ἐν οἷς ταῦτα
ρησιν· « Ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ἐπὶ σὲ τὸν Γῶγ καὶ Μα-
γῶγ ¹⁰, ἄρχοντα Ῥῶς. » Ἀλλ' ἀπόχρη μὲν ταῦτα
ῥι τῶν Ταύρων ἐναγισμῶν.

Ἦ. Τότε δὲ ἤδη διανισχύσης ἡμέρας βουλήν ὁ
ἐνδοσθλάδος τῶν ἀρίστων ἐκάθειξεν, ἦν καὶ κο-
νον τῆ σφετέρῃ διαλέκτῃ φασίν. Ἄρτι δὲ συν-
ροισθέντων περὶ αὐτῶν, καὶ ἔτι δὲ αἰ δρῶν πρὸς
οὐ δειρωτηθέντων, οἱ μὲν ἀνωρὶ συνεβούλευον
νυκτῶν, ἐπιβάντες τῶν πλοίων, πάση μηχανῇ
ψαί τὴν φυγὴν· μὴ γὰρ οἶους τε καθεστάναι
τόταις πανσιδήροις ἀνδράσι συμπλέεσθαι, ἀπο-

A mortuos suos conquisiverunt: hos pro muro coacer-
vatos rogis compluribus accensis cremaverunt, in
iisdem captivos numero plurimos, viros et mulieres,
patrio more jugulantes. Item inferias celebrantes,
in Istro lactentes infantes et gallos gallinaceos suffo-
cabant, undis fluminis mersos. Etenim dicuntur
gentilium sacris addicti, Græcorum more sacrificia
et libamina 150 manibus offerre, sive ab Ana-
charside et Zamolxi, suis philosophis, ad hunc
modum, sive a sociis Achillis initiati. Siquidem
Arianus in *Periplo* auctor est, Achillem Pelei
filium Scytham exstitisse, Myrmecione natum,
quod est ad Mæotidem paludem oppidulum: expul-
sum vero a Scythis obsævitiā, crudelitatem, arro-
gantiam animi, in Thessalia posthæc sedem collo-
casse. Cujus rei clara argumenta sunt amictus
fibulati ratio, pugna pedestris, capillus rufus, oculi
glauci, amentia, iracundia, crudelitas: quæ ipsa
conviciis Agamemnon consecrabatur, sic dicens:

*Huic semper jurgia cordi,
Rixæque, pugnæque.*

τῆς ἀμπεχόντης σὺν τῇ πόρτῃ σκευῇ, καὶ ἡ πε-
νημαχία, καὶ ἡ πυρσὴ κόμη, καὶ οἱ γλαυκιῶντες ὀφθαλμοί, καὶ τὸ ἀπονεομημένον, καὶ θυμοειδὲς, καὶ

Cæde enim et sanguine ad hanc diem Tauroscythæ
dirimere rixas consuerunt. Audaciam autem et vir-
tutem atque robur gentis, finitimum quemque popu-
lum invadentis, cum multi alii testantur, tum etiam
divus Ezechiel, mentione ejus facta, ubi ad hunc
modum ait: « Ecce ego induco super te Gog et
Magog, principem Rhos. » Sed de inferiis Tauro-
rum hæc sufficient.

7. Inter hæc prima luce Sphendosthlabus consi-
lium primorum ordinum constituit, quod sua lingua
comentum appellant. Coactos quid agat 151 con-
sulit. Alii multa de nocte naves conscendendas,
omnibusque modis furtim elabendum, existimant;
nullo se pacto equites cataphractos sustinere posse,
idque postquam virtute præstantes duces amis-
sent, qui exercitum confirmare, animos militum

C. B. HASII ANNOTATIONES.

1) πεφηνάει. Vid. supra 51. C. 60. D. 102, D. ⁹ Iliad. A. 177. ¹⁰ τὸν Ἀγῶγ καὶ Μαγῶγ cod. Ezech.
xix, 1. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα Ῥῶς· et idem xxxviii, 2.

17) Apud Bulgaros, Leone Armenio imperante,
nilia memorat sacrificia Anonymus Narrat.
ronograph. post Theophan. 431. D.

(18) Ad hæc Russorum sacra, ab religione
ristiana aliena, pertinere videtur exordium illud
rationis ms. ἀνεπιγράφου, quam reperi in Codice
culi undecimi: Ἐν ταῖς ἡμέραις Λέοντος καὶ
ἐξάνδρου τῶν βασιλέων ἀρχὸν τις ἐν Πελοπον-
νησῷ ἠγόρασε παῖδα, Σκύθην τῷ γένει· καὶ τοῦτου
ἔδωκε τῷ πρεσβυτέρῳ τῷ ἱεροουργῶντι ἐν τῷ
τρῖφ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, τοῦ παιδεύειν αὐτὸν, καὶ
ἀσκειν τὰ γράμματα. Ὅς δὲ ἐμάνθανεν ὁ παῖς,
ἐξυπηρέτει τῷ πρεσβυτέρῳ ἐν ταῖς χρεῖαις αὐ-
τοῦ. Καὶ γενόμενον ἐτῶν δώδεκα ἠρώτησεν αὐτὸν
ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ, εἰ Χριστιανὸς εἰσιν οἱ Σκύθαι, ὅθεν
ἤγαστο. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, Ὅκ εἰσὶ Χριστιανοί, καὶ

ὡς νομίζω, καὶ ἐγὼ ἀθάπτιστός εἰμι. Hoc est: « In
diebus Leonis et Alexandri imp. (anno 885-914),
« præfectus in Peloponneso emit servum, Scytham
« natione: hunc tradidit presbytero, in oratorio
« ædium suarum sacra facienti, ut erudiret eum, do-
« ceretque litteras. Puer dum instituebatur, item
« presbyteri utilitatibus inserviebat. Ita cum annos
« haberet duodecim, quæssivit de illo herus, num
« Christiani essent Scythæ, unde erat ortus. Ille nega-
« vit esse », neque ego, ut opinor, inquit, geniali aqua
madefactus sum. — Missa facio subsequentia de con-
versione Scythæ illius, aliorumque popularium ejus.

(19) De hoc Scythico Achillis ortu nihil Arrianus,
in iis certe, quæ de religionibus templi Achillei in
Leuce insula copiose tradit Peripl. Pont. 133. A.
— 135. B.

incitare consueverunt. Contra ea alii censebant compositionem cum Romanis fieri oportere, atque ita fide accepta reliquias exercitus servari. Clam ab oppido solvere non esse facile, quod igniferas naves ad ripam Istri utrobique transitum custodirent, ut, simul ac conarentur in amnem enavigare, cuncta evestigio cremarent. Tum vero cum ingemisset vehementius Sphendosthlabus, « Periiit, » inquit, « gloria, arma Russica sequens, quæ modo populos finitimos nullo negotio subegerunt, modo citra sanguinem integras tenuerunt regiones, si nunc turpiter cedimus Romanis. Quin, repræsentantes patriam virtutem, reputamus, invictum usque adhuc perstitisse Russicum robur, et pro nostra salute acriter confligimus? Non solemus nos quidem fugientes in patriam reverti, sed vel vivere victores, vel gloriose mori, effectis virorum fortium facinoribus, » Ejusmodi consilium egit Sphendosthlabus. Οὐδὲ γὰρ εἶθιμον ἡμῖν σεύγουσιν ἐς τὴν πατριδα ἔργα ἐπιδεικνύμενους γενναίων ἀνδρῶν. » Τοσαῦτα μὲν

8. Memoratur illud quoque de Tauroscythis, eos nunquam usque ad hanc diem hostibus dedere se victos; verum, salute desperata, gladio viscera 152 transverberare, seque ipsos sic interimere. Id faciunt, quod opinionem habent ejusmodi: aiunt si qui in bello ab hostibus occiduntur, eos post mortem animorumque a corporibus discessum interfectoibus, apud inferos servire. Quem famulatum verentes, Thaurscythæ, potius quam percussoribus suis ministrent, rei remedium voluntaria morte quærant. Hæc apud illos invaluit persuasio. Tunc vero, audita regis oratione, læte suæ salutis causa subire periculum decreverunt, seque vi Romanorum fortiter opponere. Itaque postridie ejus diei (qui dies erat septimanæ sextus, a. d. ix kal. August.), jam ad occasum vergente sole, cum omnibus copiis ex oppido egressi totis viribus confligere statuunt: aciem condensam dirigunt, infestis pilis. Contra imperator milites instructos ex castris educit. Prælio commisso, fortiter Scythæ in Romanos

Α βαλόντας καὶ ταῦτα τοὺς πρωταγωνιστὰς, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἀνεβῆντων, καὶ οἱ ἄλλοι ἀνδρῶν παρεβήγοντο. Οἱ δὲ τοῦμπάλιν δεξιὰς ἐβάλιν Ῥωμαιοὺς ἐξυνεβούλευον ¹¹, καὶ πίστεις λαβείναι, καὶ οὕτως διασώζειν τὴν περιλειφθεῖσαν πατριάν. Οὐδὲ γὰρ ἔχουν εὐχερῶς κλέψαι τὸν ἀπὸ τῶν πυρφόρων ¹² νεῶν παρὰ τοῦ Ἰστρου ἐπὶ ἐκπύρωθεν φρουρουσῶν τὰ πλοῖμα, ὡς ἐπειραθεῖεν ἐκπεύσαι τὸν ποταμὸν, πυρροῖς ἐξαυτῆς ἅπαντα. Ὁ δὲ Σφενδοσθλάβος, μόλις ἐπιπρὸν ἀνοιμώζας, « Ὅχεται τὸ κλέος (20), » ἔδωκε τῇ Ῥωσικῇ πανοκλίᾳ συνέπειτο, τὰ πλοῖα καταστροφόμενῃ ἔθνη ἀπονητῆ, καὶ γῶρας ἐκ ἀνδραποδίζομένη ἀναιμωστῆ, εἰ νῦν ἀκλειῶς Ῥωμαῖοι ὑπείξομεν. Ἀλλὰ γὰρ, τὴν ἐκ προγόνων ἀναιμωστῆ κρεττῆν, ἀναλογισάμενοι τε, ὡς ἀκαταγώνιστος

B Ῥωσικῇ μέχρι καὶ τήμερον καθίστηται ἐκ ἐχθύμους ὑπὲρ τῆς σφῶν σωτηρίας διαγωνισομένη φοιτῆν, ἀλλ' ἢ νικῶντας ζῆν, ἢ σὺλλεῶς τελεῖται Σφενδοσθλάβος ἐβούλευσεν.

[P. 94] γ'. Λέγεται δὲ καὶ τοῦτο περὶ Ταυροσθῶν, μήποτε μέχρι καὶ νῦν ἐαυτοὺς ἐγχειρίζοντες ἔδυσμενέσιν ἠττωμένους· ἀλλ' ἤδη τῆς σωτηρίας ἀπαγορεύσαντας ὠθεῖν τε κατὰ τῶν σπλάγγων ἐξίψη (21), καὶ οὕτως ἐαυτοὺς ἀναιρεῖν. Τότε ἂν πράττουσι, δόξαν κακῆτῆμοι τοιαύτην· ἐστὶν γὰρ τοὺς πρὸς τῶν ἐναντίων κατακτετινομένους ἐκ πολέμοις, μετὰ τὸν μόρον καὶ τὴν ἐκ τῶν πλοίων διάξυζιν τῶν ψυχῶν ἐν ᾧ τοῖς κτείναις ἠπικτείν. Ταυροσθῆα δὲ, τὴν τοιαύτην δεδούκα ἔλαβεν, ἀποστυγοῦντες δὲ καὶ τοῖς ἀναιρουσῶν αὐτὰς ἐπειραθεῖν, τῆς ἐαυτῶν σφαγῆς αὐτόχειρες ᾖσαν. Ἀλλὰ τοιαύτη μὲν ἦ ἐκικριτήσασα ἐν ἐκείνῃ. Τότε δὲ, τῶν τοῦ ἀρχοντος λόγων ἀκλειῶς ἐπιψυχότατα (22) τὸν ὑπὲρ τῆς σφῶν σωτηρίας ἐπειραθεῖν κίνδυνον κατετίθεντο, ἐκθύμους αὐτῶν τῆν Ῥωμαϊκῆν ἀντιτάξασθαι δύναμιν. Τῇ γὰρ ἡμερᾷ (ἐκτῆ δὲ ἦν τῆς ἐβδομάδος ἡμέρα, καὶ ἐκτῆ τετάρτην ἡλαυνεν ὁ Ἰούλιος μῆν), περὶ καταρῆν ὄντος ἡλίου, πανσοδὶ λῆς πόλεως ἐξεληθόντες οἱ Τα-

C. B. HASH ANNOTATIONS.

¹¹ ἐξυνεβούλευον. Sic. cod. duplici augmento. ¹² πορφόρων cod. παρὰ τοῦ] Sic cod. Leg. περι- τοῦ.

(20) Prævit Agathias 81. D. Ὅχεται δὲ φροῦδον τὸ παλαιὸν τῶν Κόλγων ἀξίωμα κ. τ. λ.
 (21) A verbo ὠθεῖν compositum προωθεῖν, ut obiter moneam, restituendum est Heroni Spiritibus 187. D. εἰπου ἐπιστραφομένου [i. ἐπιστρεφομένου] αὐτοῦ προσωθῆται τὸ ἐλλύχνιον. Scribe, πρὸς ὠθηται, sive προωθῆται, ut jam est 188. A. ὡστε προωθεῖσθαι τὸ ἐλλύχνιον. Item initio capitis ibid. C. Αὐγῶν κατασκευάσαι ἐαυτὸν προσμύσσοντα. Interpres: *Lucernam se ipsam consistentem construere. Inapte. Legendum est, προβύσσοντα, i. e. quæ ipsa ellychnium suum promoveat, vel protrudat.* B. et μ in Codd. sæc. X. et deinceps sæpissime confunduntur.
 (22) Verti læte: quasi ἐψυχότατα: quod non dubitarem, voluisse Leonem ut ejusmodi sensu intelligeretur. Tametsi ea vis prorsus recedit a

vocis φιλόψυχος significatione recepta, quæ duplex: altera in vulgus nota, *nimium vitæ avidus, ignarus*: altera ex imitatione loci Sapient. Salom. xi, 26, quando est Servatoris Deive epitheton apud Patres, *animarum amans*, hoc est, *seam consulens*. S. Antioch. De non concupiscendo I. 1140. E. ὁ δὲ φιλόψυχος Κύριός ἐστιν Deus. De purit. 1144. A. ὁ φιλόψυχος, ὁ φιλόψυχος ὁ οὐκ ἰρῆμων. De flor. adoptione 1241. A. Δεῖται φιλόψυχοι, φιλόπρωχοι, φιλόστοργοι, φιλόψυχοι. S. Dorotheus De institut. frat. in monaster. 1847. C. ὁ θεὸς ὁ φιλόψυχος καὶ φιλόψυχος. Eodem sensu usurpant Zacharias Hierosolymitanus Epistola ad suam plebis reliquias 314. C. S. Nilus octo vit. 208. B. aliique multi. Phrasin Leobæ Cedrenus imitatus est II. 680. A.

ροσκόβηαι, παντί σθένει διακινδυνεύειν ἤρουντο εἰς φάλαγγα καρτερὰν συνασπίσαντες, καὶ προβαλόντες τοὺς ἄκοντας. Ῥωμαίους δὲ διατάξας ὁ βασιλεὺς ὑπέξηγε τοῦ χάρακος. Ἡδὴ δὲ τῆς μάχης καταβράγείσης, εὐρώστως οἱ Σκύθαι Ῥωμαίους ἐπήταν, τοῖς τε ἀκοντίοις σινόμενοι, καὶ τοῖς βίλεσι τοὺς ἵππους τιτροῦσκοντες, καὶ τοὺς ἐπιβάτας εἰς γῆν καταβάλλοντες. Ἐνταῦθα ὁ τῆ προτεραίᾳ ἡριστευκὸς Ἄνεμᾶς καὶ τὸν Ἴκμορον ¹⁵ κατακτείνας, τὸν Σφενδοσθλάβον ἰδῶν ἐνθουσιωδῶς κατὰ Ῥωμαίων ὀρμῶνται καὶ μανικῶς, καὶ τὰς αὐτοῦ ἐπιβρώνοντα φάλαγγας, τὸν ἵππον παρεξέλασας (23) (εἰθισμένον δὲ ἦν αὐτῷ τοῦτο δρῆν, καὶ πλείστους τῶν Σκυθῶν τοιοῦτω τρόπῳ ἀνεῖλε τὸ πρότερον), ὄλην ἠνίαν τῷ ἵππῳ ἀνεῖς ὡς αὐτὸν ἵσται, καὶ ξίφει παῖσι κατὰ τῆς κλειδῶς, καὶ τὸν μὲν ποτηνῆ ¹⁶ καταβάλλει, οὐ μὴν κατακτείνει. Ἐπήρκεσε γὰρ ὁ ἄλυσιδωτὸς χιτῶν καὶ τὸ σάκος, ἃ, δεδιῶς τὰς Ῥωμαϊκὰς εἰχμὰς, ἠμφίνυτο. Ἄνεμᾶς δὲ, πρὸς τῆς τῶν Σκυθῶν κυκλωθεῖς φάλαγγος τοῦ ἵππου καταβληθέντος συχναῖς τῶν θοράκων βολαῖς, πλείστους μὲν ἀνικρεῖ τούτων, ἑναποστῆται δὲ καὶ αὐτὸς, ἀπὸ οὐδενὸς τῶν ἡλικιωτῶν ἠττώμενος ἐν τοῖς κατὰ τὰς μάχας ἀνδραγαθίμασιν.

θ'. Ἐπὶ τῷ τούτῳ τοίνυν οἱ Ῥῶς ἀναβαρβήσαντες πταίσματι, γεγωνόν τι καὶ ἄγριον ἐπηλάλαξαν, καὶ Ῥωμαίους ἀνώθησαν. Οἱ δὲ προτροπάδην ἐπινόστου (24), τὴν ἀλλόκοτον ὀρμὴν ἐκκλίνοντες τῶν Σκυθῶν. [P. 95] Ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς, ὡς ἤσθητο κλινομένην τὴν Ῥωμαϊκὴν φάλαγγα δεδοικῶς, μὴ καταποθηεῖσα τὸ ἀλλόκοτον ὀρμημα ¹⁷ τῶν Σκυθῶν, περὶ αὐτὰ πταίσαι τὰ καίρια, τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἐγκλεισάμενος καὶ τὸ δόρυ σθεναρῶς μεταχειρισάμενος, κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἐχώρει. Ἐπαταγίτο δὲ καὶ τὰ τύμπανα, καὶ τὸ ἐνυάλιον συνεπήχουν αἱ σάλπιγγες. Ῥωμαῖοι δὲ, τὴν τοῦ ἀποκράτορος καταιδεσθέντες ὀρμὴν, τοὺς ἵππους περιελίξαντες, μετὰ βύμης τοῖς Σκύθαις ἐφόρμησαν. Παρανέκα δὲ καὶ θέλλα ψεκίδι συμμιγῆς ἀναβρίπισθεῖσα, ἐπὶ πολὺ τε τοῦ ἀέρος χυθεῖσα, τοὺς δυσμενεῖς ἔβαλλε, καὶ ἡ κόνις ἐγειρομένη τοὺς αὐτὸν ἔβλαπτεν ὑψηλοῦς. Λέγεται δὲ (25) καὶ τινα λευκόπωλον ἀνδραφανῆναι προηγεῖσθαι τε Ῥωμαίων, καὶ τούτοις προτρέπεσθαι, χωρεῖν κατὰ τῶν Σκυθῶν· ὅστις ὁμοιωτικῶς τὰς τῶν δυσμενῶν διακόπτων συνετάρατε φάλαγγας. Τοῦτόν οὖν μῆτε πρότερόν τις ¹⁷ ἐν τῷ στρατοπέδῳ θεάσασθαι, οὔτ' αὖθις μετὰ τὴν

A impetum fecerunt, ita ut nostros pulis conuulserunt, telis equos vulnerarent, cœcitateque cœca cœcaque Anemas ille, qui pridie summam virtutem temeritate occiso præstiterat, Sphendothlabum conuulsus temere effrenatoque Romanos invadentem, phalangisque ipsius cohortantem, prouimpens ne equo (quod consueverat facere, plurimosque Scytharum hoc pacto jam prius protriverat effusus habens in 153 eum involat, jugulum gladio appetit, ipsum præcipitem deturbat: interficere tamen non potuit. Restitit enim tunica hamis inserta et scutum, quæ, Romanorum cuspides veritus, sumserat. Anemas, a cuneo Scytharum circumventus, equo multis hastarum ictibus confosso, postquam complures eorum interfecerat, ipse ibidem concidit, vir a nullo co-

B qualium facinoribus bellicis superatus. Sâkos, ἃ, δεδιῶς τὰς Ῥωμαϊκὰς εἰχμὰς, ἠμφίνυτο. Ἄνεμᾶς δὲ, πρὸς τῆς τῶν Σκυθῶν κυκλωθεῖς φάλαγγος τοῦ ἵππου καταβληθέντος συχναῖς τῶν θοράκων βολαῖς, πλείστους μὲν ἀνικρεῖ τούτων, ἑναποστῆται δὲ καὶ αὐτὸς, ἀπὸ οὐδενὸς τῶν ἡλικιωτῶν ἠττώμενος ἐν τοῖς κατὰ τὰς μάχας ἀνδραγαθίμασιν.

9. Hujus casu Russi denuo confirmati alius barbarorum more conclamant, nostros propellant. Jamque illi cursim retro regredi, singularem vim hostium devitantes. Tum imperator, ubi aciem Romanam inclinatam vidit, veritus ne cæco Scytharum impetu perterrita in extremum discrimen adduceretur, cohortem circa se hortatus, lancea fortiter arripeta, contra adversarios ipse processit. Pulsantur tympana, tubæ bellicum concinunt. Romani, imperatoris incursum reveriti, conversis equis acriter Scythas aggrediuntur. Eodem tempore et turbo imbri mixtus exstitit, qui cælo late offusus hostibus incumbibat, et pulvis coortus eorum oculos infestavit. Perhibent vero etiam virum quemdam equo alio vectam apparuisse, qui Romanis ductor esset, et ad irruendum in Scythas hortaretur: eum vehementer 154 aciem hostium strage edita conturbasse. Neque antea illum in castris visum esse aiunt, neque post prælium apparuisse: tametsi investigaret eum imperator, ut munera illi debita largiretur, gratiamque pro laboribus referret. Sed quantumvis quæsitus non inventus est. Unde indubia pervasit existimatio, magnum in martyribus

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹³ Ἴκμορον. Supra 92. B. Ἴκμορα. ¹⁴ ποτηνῆς cod. ¹⁵ Nota ἀλλόκοτον ὀρμημα repetitum statim post, 95. A. lin. 2. ¹⁶ ἀμφ' cod., ut sæpe. ¹⁷ πρότερον τῆς cod. sed. Leo scribere debuisset τινά.

(23) Παρεξέλασιν, quo vocabulo carent Lexica, D apud Leonem significare videtur cum equo prorumpo ex acie. Tamen 92. B. τῆδε κάκεισι παρεξέλασας denotare videtur huc illuc obvertere equum: et certe ita bis accepit Cedrenus: II. 679 A. τὸν ἵππον τῆδε κάκεισι παρακινήσας (Xylander: equum hac illac torquens): et 681. B. de Anema, loci nostri circumlocutione, τῆδε κάκεισι τὸν ἵππον μετακινήσας. Apud Plutarchum Quomodo adolesc. poetas audire debeat 15. D. ποιητικὴν φεύγειν καὶ παρεξέλασιν sensu prorsus diverso vertendum prætervehi. De voce. ἐπεξέλασις ἐθ' ὑπεξέλασις dixi su-

pra 499. C.

(24) In hoc vel in proxime præcedenti prælio Romanos jussu imp. planitium versus recessisse Cedrenus auctor est II, 680. B. Ubi legendum, εἶκειν εἰς τοῦπίσω, non ἔκειν ε. τ. quod habet csum, Item C. lin. 2. Codd. fide scribe ἔκοντας, non ἔκοντας. Ἡστοροπάδην vox est Agaihiæ 34.

(25) Ἡὸς usque ad D. τῶν ὀφθαλμῶν Combesius vertit ap. Pag. IV, 32, qui ultima mire sic habet: et in eum modum equum ex virginis oculis evolasse, credo quod legeret in Græco: καὶ οὕτω τὸν ἵππον ἀποπτῆναι. In Codice manifesto est ὕπνον.

Theodorum fuisse, quem in præliis imperator sibi exercituique socium et adiutorem deponere solebat. Aiunt etiam illiusmodi aliquid accidisse ad vesperam, pridie quam pugna committeretur. Constantinopoli virgo numini dicata in somno Deiparam videre sibi visa est, aliquot viris flammis stipatam. His eam dixisse: «Vocate ergo mihi Theodorum martyrem:» statimque illi adductum esse juvenem fortem et armatum. Huic dixisse Deiparam: «Joannes tuus apud Dorystolum, domine Theodore, Scythis pugnans, jam gravius premitur. Quare vade cito, ut ei auxilium feras. Nisi ante occupas in periculum illi res vertetur.» illum contra «se paratum esse» dixisse, «ut Matri Dei ac Domini sui obsequatur:» quibus dictis continuo excessisse: simul somnum ex virginis oculis evolasse. Atque huic quidem finem habuit virginis insomnium.

προφθάρη, ἐς κίνδυνον αὐτῷ τελευτήσῃ τὰ πράγματα. Ὅσον δὲ αὐτῆς ἐτοίμως ἔχειν εἰπεῖν, ἡ Μητὴρ τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου μου πειθαρχεῖν φάμενος¹⁹ δὲ τοῦτο εὐθὺς οἴχεσθαι, καὶ οὕτω τὸν ἑαυτοῦ ἀποκτείνῃ τῆς παρθένου τῶν ὀφθαλμῶν. Ἄλλὰ τῇ μὲν παρθένῳ τὸ ὑπάρ ἐς τοῦτο συνεπεραίνεται.

10. Romani vero, divum antesignanum insecti, manus cum adversariis 155 conserunt. Fit prælium acri certamine. Tandem Scythæ, cum neque per se vim turmarum nostrarum sustinere possent, et a Barda magistro, cui Scleri cognomen, a tergo invaderentur (is enim cum suis copiis eos circumvenerat), fugæ se mandant; usque ad mænia properant. Fit fœda cædes. Paulumque abfuit quin ipse Sphendosthlabus caperetur, exsanguis et sauciatus, nisi nox superveniens eum servasset. Ferunt hoc prælio Scytharum cæsa esse millia xv et quingentos; scuta ad millia xx, gladios quamplurimos capta. Romanos interfectos esse cccl, vulneratos non paucos. Ejusmodi victoriam Romani hoc prælio consecuti sunt. Sphendosthlabus per totam noctem internecione copiarum perturbatus, dolore et iracundia efferebatur. Tamen, cum adversus invictum exercitum nihil posset proficere, intellexit, boni imperatoris esse, in rebus desperatis non succumbere tristi fortunæ, sed id agere, ut milites suos quoque modo salvos præstet. Ita sub mane legatis ad Joannem imperatorem missis de fide danda et compositione egit, conditionibus his, ut Tauroscythæ Dorystolum traderent Romanis, captivos redderent, Mæsia abstinerent, domum reverterentur: Romani contra illis potestatem facerent enavigandi, neque eos in itinere 156 cum navibus igniferis adorirentur (nam magnopere timebant ignem Medicum, qui vel lapides in cinerem redigere potis est); frumento insuperjuarent

ἑ μίχην ἑωρακεῖναι· καίτοι βασιλεὺς αὐτῶν ἀπέφρωντος, ὡς δωρεαῖς ἐπαξίως φιλοφρονήσῃται, καὶ ἀμοιβαῖς ἕκατι τῶν πόνων ἀμείψεται. Ἄλλο εὐρήθη ζητούμενος. Ἐντεῦθεν ἀναμφότερος ἐπιδοκίμασε, τὸν μέγαν ἐν μάρτυσι Θεόδωρον παρὰ τοὺς ἀγῶνας ὁ βασιλεὺς σύμμαχον ἕξειν παρίστασθαι, ῥύεσθαι τε καὶ σώζειν τὸ παντὶ τῷ στρατεύματι. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἀπὸ Συμῶναι παρὰ τὴν πρὸ τῆς μάχης ἐσπέρην Ἡουζαντίου παρόντος τῶν ἀνατεθειμένων Θεῶν ὑπάρ ὄραν ἐδόκει τὴν Θεοτόκον, ὑπὸ τινων φησὶ δῶν δορυφοροουμένην ἀνδρῶν. Φάναι δὲ πρὸς αὐτὴν «Καλέσατε δὴ μοι τὸν μάρτυρα Θεόδωρον.» καὶ αὐτίκα δὲ παραχθῆναι γενναῖον ἄνδρα καὶ νεανίστον ἔνοπλον. Εἰπεῖν τε πρὸς αὐτὸν τὴν Θεοτόκον «Ὅσον παρὰ τὸ Δορύστολον Ἰωάννης, κύριε Θεῶν Σκυθίας μαχόμενος, ἄρτι περιστατεῖται δεινῶς. Ἄλλο εὐρήθη τῇ ἐκείνου σπῆδον βοήθειαν. Εἰ γὰρ ἐπιδοκίμασῃς, ἐξελθὼν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ἐπιδοκίμασῃς τὸν ἀγῶνα.»

1. Ῥωμαῖοι δὲ, τῷ προπρορεουμένῳ θεῷ καὶ ἐφεσόμενοι, τοῖς ἐναντοῖς συμπλέκονται, καὶ κερδῆρας μάχης συστάσης, οὐκ ἐνεγκόντες τὴν τῆς ἐπιδοκίμασῃς φάλαγγος οἱ Σκυθίας ῥοπήν, κυκλωθέντες πρὸς τοῦ μαγίστρου Βάρδα, ᾧ Σκληρὸς ἔπικεῖται (ἐκεῖνος γὰρ μετὰ τοῦ [P. 96] συνεπομένου ἀγῶνος τὴν κύκλωσιν ἐποίησται), εἰς φυγὴν ἔλαυνον, καὶ μέχρι τοῦ περιβόλου συμπατούμενοι, ἄλλο εὐρήθησαν. Μικροῦ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Σφενδοσθλάβος ἡμίχην ἐξαιμιος γεγονῶς καὶ καταβελῆς (26), εἰ μὴ καὶ ἐπελθοῦσα τοῦτον διέσωσεν. Λέγεται δὲ παρὰ τὸν ἀγῶνα τὴν μάχην πέντε καὶ ἕκα χιλιάδες²⁰ πρὸς πεντακοσίοις ἀναιρεθῆναι Σκυθῶν, ληρῆται δὲ διαιμυρίαν ἀσπίδα, καὶ ξίφη πάμπολλα. Ῥωμαῖοι δὲ τριακοσίοις ἀποκτανθῆναι πρὸς τοῖς πηντακοσίοις τρωθῆναι δὲ συγνούς. Ἄλλὰ τοιαύτην²¹ μὲν ἡμῶν τῶν Ῥωμαίων τὴν νίκην παρὰ τὸν ἀγῶνα ἠνέγκαντο τῷ Θεῷ δὲ Σφενδοσθλάβος, παρ' ὄλην τὴν νύκτα βρυχῶν ἐπὶ τῇ κατακοπῇ τῆς ἑαυτοῦ στρατιᾶς, ἠνέγκαν καὶ ἐσφάδαζε τῷ θυμῷ. Μὴ ἐξισχύων δὲ πρὸς ἀκαταγώνιστον ἀνύττειν πινστρατιᾶν, στρατηγῶν νοῦν ἔχοντος ἔργον εἶναι, ἐν ἀμνηστῆ καταληφθέντα δεινοῖς, μὴ καταπίπτειν τοῖς ἑαυτοῦ ἄντροις, παντὶ δὲ τρόπῳ διασώζειν πειρᾶσθαι τὸν αὐτόν. Καὶ δῆτα παρὰ τὴν ἑω πρέσβεις ἐπὶ αὐτοκράτορα Ἰωάννην στείλας, πίστεις ἔπεισεν, ἐπὶ τῷ (27), Ταυροσκύθας μὲν τὸ πᾶν τὸν ἑαυτοῦ στόλον ἔχειν Ῥωμαίοις, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπολύσαι, καὶ Μυσίας ἀφεῖναι, καὶ πρὸς τὴν ἀναζεύξαι πατρίδα Ῥωμαίους δὲ παραχθῆναι.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁹ ἀνοφθαλμῶς ὡς δωρεαῖς ἐπαξίως φιλοφρονήσῃται, τὸ καὶ cod. ²⁰ φάμενος. Nota anacoluthon. ²¹ καὶ ἑαυτοῦ ἀποκτείνῃ τῆς παρθένου τῶν ὀφθαλμῶν. ²⁰ χιλιάδες cod. ²¹ ταύτην cod. Sed correctum est manu prima τῶν Ῥωμαίων. Fort. δὲ τι.

(26) Vide supra p. 5.
 (27) Fortasse ἰφ' ἑ, quod habet hoc sensu et ipse Leo 37. B. et Agathias 11. A. 65. D. 142. A. tametsi ἐπὶ τῷ Græce æque dici posse videtur. Vide Viger. De idiotism. edit. Hermann. 619. C.

ὅτοις τοῦ ἀπόπλου, καὶ μὴ ἀναγομένοις ἐπιτεθῆ-
 εῖσθαι μετὰ τῶν πυρφόρων νεῶν (ἐκτόπως γὰρ
 δεδίδεσαν τὸ Μηδικὸν πῦρ, δυνάμενον καὶ τοὺς λίθους
 ἰποτεφροῦν)· ἐπισιτισμὸν τε πρὸς τοῦτοις ἐπιχορηγῆσαι καὶ φίλους ἡγεῖσθαι αὐτοὺς, κατ' ἐμπορίαν πρὸς
 : Ἄ Βυζάντιον στελλομένους, καθάπερ ἀνέκαθεν ἔθιμον ἦν.

ια'. Βασιλεὺς δὲ, τὰς τοιαύτας ἄσμενος διαλλαγὰς
 προσδεξάμενος (εἰρήνην γὰρ διαφερόντως τῆς μάχης
 ἐτίμα· τὴν μὲν γὰρ ἤδει ²³ τοὺς λαοὺς διασώζουσαν,
 εἴην δὲ τοῦμπαλιν διαφθειρουσαν), τὰς τε ξυνηθὰς
 ἰτέλει καὶ τὰς σπονδάς, καὶ σίτον ἰδίῳ, ἐκάστῳ
 ἑνδρῷ μετρῶν ἀνὰ μεδύμνων δύο. εἶναι δὲ τοὺς
 ἰληφότες τὸν σίτον φραστὸν ἄνδρας δισμυρίου πρὸς
 : οἷς διαχιλίοις, οἳ ἐκ τῶν ἐξήκοντα χιλιάδων (28)

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²³ ἤδη codd.

(28) Nota in Codice et hic et supra 47. C. χιλια-
 δῶν scribi, item 7. C. μυριάδων, non sine aliqua
 auctoritate Codd. mss. Nam in editionibus quidem
 ubique παροξυστικῶς legitur genitivus pluralis harum
 voce. : μυριάδων Plutarchus Lucullo 519. E. Cice-
 rone 864. D. 883. B. Galba 1060. E. Philo De
 agricult. 149. G. χιλιάδων Nicetas Paphlago In
 S. Andream apost. 142. A Joannes Cyparissiota
 Transgressionibus palamiticis 25. C. sed in his
 ipsiis locis Codd. quos inspexi, mire variant. Ita
 videant, qui interiores scrutantur et reconditas
 Græcas litteras, quid de accentu harum vocum in
 genitivo plurali statuendum sit : nam quantum
 sunt tenui auctoritate Codd. (vix antiquissimos
 excipio) ubi scriptiones per εἰ, ι, η, οἰ, υ in dubium
 vocantur, tantum pondus habent, si de genuina
 accentuum sede consulas. Voces μυρίαῖαι μυριάδες
 frequentissimæ in hymnis sacris Græcorum, relut
 Liturgia S. Gregnrii Alexandrina 100. A Liturgia
 D. Marci 133. B. alibique passim, cum ab Euseb.
 Renaudoto, tum ab Joanne a S. Andrea aliisque,
 modo redduntur *decies mille millena*, modo, ut
 Liturg. D. Marci 154. A. *decies millies centena
 millia*. Scribe ubique, *decies millies dena millia* :
 nam μυρίαῖαι μυριάδες efficiunt centum, ut vulgo
 loquimur, milliones. Mendo haud absimili apud
 Continuat. Constant. Porphyr. 37. B. χιλιάδες δέκα
 redditur *duodecim millium* : quo mendo versionis
 Latinæ Le Beau, ut semper, *Histoire etc.* XIV. 574.
 C. in errorem inductus est. Obiter addamus Lexicis
 voces tres compositas cum χίλιος, undecim eum
 μύριος, nondum, ut mihi statum, notatas :). Μυ-
 ριάνθρωπος, *innumerorum hominum*. S. Gregorius
 Nyss. Orat. de Meletio episc. II. 1026. C. κατα-
 πικνωθέντες ὁ μυριάνθρωπος δημος. Valet idem
 quod μυρλανόρος. 2.) Μυριοκέφαλος, *innumeris ca-
 pitibus*. S. Joannes Climacus Scala Parad. 233. A.
 τὸν περὸντα μυριοκέφαλον δαίμονα φιλαρχυρία.
 Usitatum vocabulum πολυκέφαλος habent Lexica 3.)
 Μυριομακάρσιος, *infinite beatus*. S. Nilus Epi-
 stola cccvi, ad Timotheum 246. B. Μυριομακάρ-
 σοι μὲν ὑπάρχομεν, δταν. — Substantivum occur-
 rit apud S. Joannem Chrysostomum Orat. V. in
 Epist. S. Pauli ad Rom. II. 35. 26. ἡ μυριομακ-
 ριότης, ἦν οὐ λόγος παραστήσει δύναται. 4.) Μυριον-
 ταπλισιος, *decies mille motis plus, infinite multi-
 plicatus*, quasi dicas *decumillplex* : pro quo μυριο-
 πλάσιος Attici. Apud S. Epiphani. Adversus hæres. 1.
 73E. C. χάν τὴν μυριανταπλάσιον ἐπάνω εἰη ὄνομα
 ἔχον et 815. B. ὁ γὰρ Θεὸς ἐπέκεινα μυριανταπλά-
 σιον πέρα τῆν ψυχῆν, καὶ ἔτι περιττότερον ἔστιν
 ἀκατήρητο, per duplex a scribitur. Quod esse
 perperam, cum aliis eæque jam vulgate voces
 ostendunt μύριοντάκις, μύριοντάρχης, tum forma

aeos, amicorumque numero haberent, mercaturæ
 causa Constantinopolim commeantes, quemadmo-
 dum erat antiquitus institutum.

11. Libenti animo accipiens hanc compositionem
 imperator (multo pluris enim pacem quam bellum
 faciebat : quod non ignorabat, alteram servare
 populos, alterum eos perdere), et pactiones fœdus-
 que sanxit, et frumentum distribuit, medicinos
 binos singulis admittens. Quod frumentum qui
 acceperint fuisse aiunt millia militum xxii, quæ
 ex millibus lx, quibus constabat exercitus Rus-

B adverbii ab ipso S. Epiphanio usurpati, Ancorat. II.
 12. A. *μυριονταπλάσιως* περὶ [I, παρὰ] τὸν ἡμίτε-
 ρον νοῦν δεδοξαστι. Et in eodem, 51. C *ἀπειρώς*
 καὶ *μυριονταπλάσιως*. Accedit Georgius Alexandriæ
 episcopus Vita S. Chrysost. VIII. 162. 3. ὅτως
μυριονταπλάσιον ἀποτίσει σοι αὐτά. Qua in forma
 terminationem ὶων Georgius a S. Joanne Chryso-
 stomo est mutuatus, qui adjectivo *μυριοπλασίω*.
 Lexicis ignoto illo quoque, passim utitur. Velut
 Oratione xi, in Acta App. IV. 674. 29. *μυριοπλα-
 σίων ἢ τοῦ Θεοῦ χάρις* alibique sæpe. 5) Μυριο-
 παθή, *innumerabilibus passionibus obnoxius*. S. Ba-
 silius in Hexæam. II. 237. A. οὕτως ἀσυμφώνως
πάλιν μυριοπαθεῖς ἡμᾶς ποιήσας. 6.) Μυριόπλαστος,
varius, variegatus, legitur, si lectio certa, in Ora-
 tione S. Joanni Chrysost. ascripta, In illud. Si Filius
 Dei es, projice teips. deors. etc. VII. 305. 19. τὰς
μυριοπλάστους ταύτας ἐν αὐτῷ βασιλείας. Sed
 vereor, ne id vocabulum atque adeo totus locus
 corrupta sint. 7.) Μυριοπρόσωπον εἶδος, *variiegata
 species*, vidi apud Joannem Monach. De penitentia
 106. D. ad calcem libri De penitentia ab Joann.
 Marino Parisiis 1651. fol. editi. 8.) Μυριόσταχος,
mille spicas fundens. Georgius Pisida De mundi
 officio 48. C :

τὸν ὡσπερ ἐν τάφῳ

Φθαφέντζ κόκκον μυριόσταχυν φέρι,

9.) Μυριόστομος, *innumeris oribus præditus*, apud
 eundem. Ibid. 46. A :

Πυκνήν φάλαγγα, μυριόστομον ξίφος.

10.) Μυριότης, *infnitas, multitudo innumerabilis*.
 Schneiderus vir immortalis Lexico 97. D. corruptam
 lectionem esse ait. Ac sane in scriptoribus
 vere Græcis sæpe invenias. Apud Hellenistas occur-
 rit, velut in Sapientia Salomonis xii, 22. 11.) Μυριό-
 τροπος, *multis atque adeo infinite modis, adjectivum*
 D S. Gregorio Nyssenno familiare. Homilia viii. in
 Ecclesiast. I. 469. B. πῶς μυριότροπός ἐστι κατὰ
 τῆς σῆς πόλεως ἢ τοῦ ἀντικειμένου στρατηγία. Con-
 tra fatum 910. D. ἐν ταῖς μυριότροποις τῶν ἄστρον
 ἐπιπλοκαῖς. Adverbium *μυριοτρόπως* apud eundem
 Contra Eunom. II. 43. A. et 69. C. Voces cum verbo
 χίλιος compositas necdum in Lexica receptas tres
 animadvertisse mihi visus sum, quæ sunt ejus-
 modi : 1.) Χιλιονταετής, i. q. χιλιότης s. χιλιετής,
qui mille annorum est. S. Justinus Martyr Apolog.
 pro Christ. 57. B. αἰωνίαν κόλασιν κολασθησομένων,
 ἀλλ' οὐχὶ χιλιονταετῆ περιδόν. 2.) Χιλιονταετηρίς,
spatium mille annorum, curriculum millenarium. S.
 Epiphanius Advers. hæres. 1031. A. χιλιονταετηρίδα
 τινὰ ἐπιτελοῦμεν. Β' γέγραπται περὶ τῆς χιλιοντα-
 ετηρίδας ταύτης. Item 1032 B. et S. Justinus Martyr.

sicas, mortem effugerant: reliqua xxxviii millia
 cuspis Romana confoderat Federe firmalo, Sphen-
 dosthlabus in Imperatoris colloquium ut venire
 liceret postulavit. Non respuit is conditionem: ar-
 matura inaurata tectus, ad ripam Istri adquietavit,
 catervam innumerabilem equitum auro armisque
 nitentium adducens. Contra Sphendosthlabus pro-
 cesserat in navicula Scythica flumen detectus,
 remo se applicans, et ipse cum caeteris lintrem
 propellens, ut unus de multis. Specie autem erat
 hujusmodi: statura, justa, neque praeter modum
 in altum expressa, neque in nimiam brevitatem
 contracta: superciliis spissis, oculis caesiis, naso
 simo, harba rara, 157 praeter labrum superius,
 densis et in longitudinem promissis capillis bene
 pilosum. Capite item erat admodum glaber; nisi
 quod ad utrumque latus cincinnus dependebat, no-
 bilitatem generis declarans: cervicibus firmis, pec-
 tore lato, caeteris quoque membris aequalis sane
 et congruens; tristitiam nihilominus feritalemque
 aliquam ore representabat. Ex altera auricula
 aurea dependebat ei inauris, duabus margaritis
 ornata, carbunculo intermedio illis interjecto.
 Veste erat candida, nulla alia re nisi munditia a
 caeteris diferente. Sic pauca de pace, transtro na-
 viculae insidens, cum imperatore collocutus, ad
 suos se recepit. Bellum quod a Romanis cum
 Scythis gestum est, hunc finem habuit.

12. Sphendosthlabus, Dorystolo relicto, capti-
 visque insuper ex foedere redditus, cum copiis quae
 supererant naves solvit, inque patriam cursum
 habere coepit. Enaviganti Patzinacae insidias po-
 suerunt, gens pastoralis, frequens, pediculivora,
 domiporta, in carris plerumque victitans, Hi cum
 Scythas fere omnes occiderunt, tum ipsum quoque
 oppresserunt Sphendosthlabum una cum caeteris,
 ut ex tanto Russorum exercitu admodum pauci
 domum incolumes pervenirent. Joannes vero imper-
 ator, quatuor solis mensibus deleta Russorum
 armatura, ut supra demonstratum est, Mæsiaque
 158 recepta, Dorystolum ex nomine ducis et mar-
 tyris Theodori Theodoropolim nuncupavit; ibidem-
 que justo praesidio relicto, cum maximis tropaeis

A τῆς Ῥωσικῆς στρατιᾶς τότε τὸν ἐλευθέρῳ ἔφυ-
 γόντι γὰρ τριάκοντα καὶ ἑκατὸ χιλιάδας ἢ Ῥωμαί-
 αἱ γὰρ, καταχόντισαι. Μετὰ δὲ τὰ προδῆναι τὴν π-
 ολίαν, εἰς ἑμίλιαν ²⁴ ὁ Σφενδόσθλαβὸς τῷ βασιλεὶ τῆ
 ἐλπίδι ἔλατται. Ὁ δὲ, μηδὲν ἀναδύξ, ἀπεχρῆσθαι τε-
 οσλίῃ καθοπλισθεῖς, ἐρικτος κατὰ τὴν ὄχθρην τῆ
 Ἰστρου ἀφίκετο, μυριάνδρον ²⁵ ἴλην χρυσοσφαιρο-
 ἑνὸς κλίαν ἰππίων [P. 97] συνεπαγόμενος. Ἐκ
 Σφενδόσθλαβὸς δὲ ἔκειν ἐπὶ τινος Σκυθικοῦ ἀκτι-
 οῦ παρακλίαν τὸν ποταμὸν, τῆς πόλεως ἑμμενοῦς κ-
 τὴν τοῖς ἐτίρων ²⁶ ἐρέττων, ὡς εἰς τὴν Λοσπίων. Τῶ
 δὲ ἔκειν τοῖσδε τις ἔην τὴν ἑλικίαν μεματηρημένην.
 οὔτε εἰς ἕως κατὰ τοῦ εἰκότος ἕρμενος, οὔτε εἰ-
 βραχύτητα ἐσταλλόμενος: ἀσπίς τὰς ὄφροδς, γυ-
 κὸς ἔκειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν βίτην ἀσπὸς, ἐφίλο-
 μένος τὸν πύργον, τῷ ἀνωθεν χεῖλει ἀσπίδος κ-
 εἰς μῆκος κειμένης ἄριξί κομῶν περιττῶς. Τῆ
 δὲ κεφαλὴν κένυ ἐφίλωτο: κατὰ δὲ θηπερον μέρ-
 οῦσες βύστρυχος ἐκπέφρητο, τὴν τοῦ γίνουος ἑμμε-
 νων εἰργένειαν ἐκπαγῆς τὸν αὐχένα, τὰ πτε-
 ρύδα, καὶ τὴν ἄλλην διακλασιν εὐ μῆκος διετρη-
 μένος. σκυθικῶς δὲ τις καὶ θεμελιώδης ἐδείκνυτο.
 Ἐπὶ τῶν δὲ τῶν ὤτων χρύσειον ἐξῆκτο ἐνώπιον, ἑκ
 μαργάρους κειοσμημένον, ἀνθρακος λίθου ἐπὶ
 μισοπέδουτος. Ἐσθῆς τοῦσφ λευκῆ, οὐδὲν τι τῶ
 ἐτίρων ²⁷ ὑπαλλάττουσα ἔ κεινοσφαιροῦ (29). Ὅλην
 γούν ἔκειν περὶ διαλλαγῆς τῷ βασιλεὶ ἐντοχῶν, καὶ
 τὸν ζῆγόν τοῦ ἀκτιῶνος ἐρεχόμενος, ἀπαλλάττει.
 C Ἄλλ' ὁ μὲν τὸν Ῥωμαίων πρὸς Σκυθίας πόλεμον
 ὡδε ἐτελεύτη.

13. Ὁ δὲ Σφενδόσθλαβὸς, τὸ Δορύστολον ἐπιπέμπων
 καὶ τοὺς ἀιχμαλώτους προσεπαίδοος κατὰ τὰς πόλεις,
 ἀπέκλει μετὰ τῶν περιλειφθέντων ἐταίρων ἐπὶ τὴν
 πατρίδα ἕμενος. Πατρινίαι δὲ κατὰ τὴν ἐπίπλοον
 ἔλλογῆσαντες, ἔθνος νομαδικὸν τοῦτα πᾶσι τοῖσδε
 ἄσπιδον, φερούσων τε καὶ φερούσων, ²⁸ ἔφ' ἑμ-
 ζῶν ὡς τὰ πολλὰ βιωπέων, σχεδὸν διεφθεῖραν ἐπι-
 τας, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Σφενδόσθλαβὸν τοῖς λοιποῖς
 συγκατέσφαζαν, ὡς ἐκ τῆς τασιότητος τῶν Ῥώσων
 ἐκείνη εὐαριθμητοὺς ἀνασθῆναι ἐξ ἕβη τὰ πτε-
 ῖων ²⁹ ἰωάννης δὲ (30) ὁ εὐτοκράτωρ, ἐν ἐπίπλοον ὄντι
 μῆσι τὴν Ῥωσικὴν πανοκλίαν καταγωνισίμενος
 ὡς φθασὸς ὁ λόγος δεδῆλωκε, καὶ τὴν Μοσίαν Ῥω-
 μαίοις ἀνασώσάμενος, τὸ τε Δορύστολον Θεοδοσίου
 κολίαν ἐκ' ὀνόματι τοῦ στρατηλάτου καὶ μάρτυρα

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²⁴ ἑμίλιαν cod. ²⁵ μυριάνδρον — συνεπαγόμενος. Supra 36. C. μυριάνδρον ἰππίων ἴλην ἐκπεσόμενος
²⁶ Leg. ἐπὶ τῶν. Vid. infra C. lin. 3. ²⁷ ἐτίρων. Vid. supra A. lin. 3. ²⁸ φερούσων. Herod. IV. § 109.
 Strabo XI. 754. A. Arrianus Periplo Pont. Euxini 130. B.

Dialogo cum Tryphone 307. B. 3.) Χιλιοστασία D
 idem quod praecedens. Caius. Adversus Proclum,
 apud Euseb. Hist. Eccl. 100. A ἀριθμὸν χιλιοστα-
 σίας. Vocem χιλιοσθία, sacrificium e mille animalibus,
 jam habent alia lexica. Summus vir Schnei-
 derus attulit auctoritatem Juliani Orat. ad Hera-
 clium Cynio. l. 314. A. Utuntur praeterea S. Gre-
 gorius Nyssenus In Cant. Cant. l. 475. C. (ubi
 scribitur χιλιοσθία, perperam opinor) Anonymus
 vita S. Joann. Chrys. VIII. 333. 18. S. Nilus De

octo vitiosis cogitat. 49. B. nonnullique alii etiam
 inferiores.
 (29) Inde emenda Priscum de Attila Hist. Goti.
 67. A. ad quam Leonem respexisse dicas: λέγει δὲ
 αὐτῷ καὶ ἡ ἐσθῆς ἐτύχωνεν οὔσα, μηδὲν τῶν ἄλλων
 πλὴν τοῦ καθαρὰ εἶναι, διαφυλάττουσα. Ubi lega-
 dum διαλλάττουσα.
 (30) Haec usque ad pag. 158 lin. 25. παρασκευάζει
 Combesisius vertit apud Pag. IV. 33.

Βασιλέως μετονομάσας, φυλακὴν τε ἀξιόμαχον ταύτην Α
 παραλιπὼν, μετὰ μεγίστων τροπαίων ἐπάνευσεν ἐπὶ
 ὁ Βυζάντιον, τοὺς ἀστικούς πρὸ τῶν περιδύλων
 καταλιπὼν, στεφάνους αὐτὸν καὶ σκήπτροις δεξιου-
 μένους, ἐκ χρυσοῦ καὶ λίθων ἐξειργασμένοις πολυ-
 τελέων. Ἦγον δὲ καὶ χρυσοκόλλητον λευκόπωλον
 ἄρμα· οὗ προσεπίδηται τοῦτον ἡξίου, καὶ τὸν νε-
 νομισμένον καταγαγεῖν θρίαμβον. Ὁ δὲ τοὺς μὲν
 πτεφάνους καὶ τὰ σκήπτρα προσήκατο, καὶ πολλα-
 πλασίως τούτους δώποις [P. 98] ἡμειψατο· ἐπιβῆναι
 δὲ τοῦ ἄρματος οὐκ ἠέσχετο· ἀλλὰ τὴν τῆς θεομη-
 τορος εἰκόνα, ἐνηγαλισμένην τὸν θεάνθρωπο, Λόγον,
 ἣν ἐκ Μυσίας εἴληφεν, ἐπὶ τὸν τοῦ ἄρματος χρυ-
 σήλατον θρόνον ἀνέθηκε, τὰς ἀλουργοὺς τῶν Μυσῶν
 στολάς ὑποθείς, καὶ τὰ στέμματα. Αὐτὸς δὲ, ἵκτω
 κέλητι ἐποχοῦμενος, μετόπισθεν εἶπετο, τειταινω-
 μένος τὴν κεφαλὴν διαδήματι, καὶ τοὺς στεφάνους
 φέρων καὶ τὰ σκήπτρα ἐν ταῖς χερσίν. Οὕτω τὸν
 θρίαμβον καταγαγὼν διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐσθῆ-
 σεσιν ἀλουργοῖς κεκοσμημένῃς ἐκασταχοῦ, καὶ δίκην
 θαλάμου τοῖς τε τῶν ὀρνέων κλάδοις (31) καὶ τοῖς
 χρυσοῦφι πύργοις οὕτως συντραφεύς, εἰς τὸν μέγαν
 τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας εἰσελεύσεται σκῆν· καὶ τὰς
 εὐχαριστηρίους εὐχὰς ἀποδοὺς, τὸ τε τῶν Μυσῶν
 ἐκπρεπέστατον στέφος οἰοῖ πρωτόλειον δῶρον τῷ
 Θεῷ καταθέμενος, εἰς τὴν ἀνακτορικὴν ἐστὶν φοιτῆ,
 καὶ τῶν ²⁹ Μυσῶν βασιλεῖα Βορὴν καταγαγὼν τὰ
 τῆς βασιλείας ἀπονέσθαι παράστημα (32) κατασκευάζει.
 Τὰ δὲ ἦν τὴν τῆς περιπόρου, χρυσοῦ καὶ μαργά-
 ροις κατάστικτος, ἐσθῆς τε ἀλουργῆς, καὶ κίθλια
 ἐρυθρά. Τοῦτον δὲ τῷ τῶν μεγίστων τετίμηκεν
 ἀξιόματι. Τοιαῦτα ἐν εὐαριθμῶν καιρῷ παρὰ
 πᾶσαν ὑπόνοιαν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης διαπραξί-
 μενος τρόπον, τὴν τε Ῥωσικὴν αὐθόδοξον καὶ τὰ
 ἐπληρμένα τούτων φρονήματα ἐμπεριεπέκοιμεν καὶ
 λελογισμένῃς ἐνδρείας τὸν κατεβαλὼν καὶ κατασκευάσας
 εἰς γῆν, καὶ τὴν Μυσίαν Ῥωμαίοις καθυποτάξας, παρὰ
 τὸ Βυζάντιον ἐπιβλήσων διεχέμαζε, καὶ τὸ ὑπέκρου
 δῶροις, ὡς εἶδος, ἐφιλοφρονεῖτο, καὶ θαλασσιῶν ἐστιασταιν.

Constantinopolim redit : ubi urbanam multitudi-
 nem extra muros offendit, coronas illi et sceptrā
 ex auro lapillisque pretiosis facta, offerentem.
 Ducebant et currum auro compactum equis albis
 junctum : quo ut ascenderet rogabant, consuetum-
 que triumphum duceret. Ipse vero coronas quidem
 et sceptrā suscepit, majoraque multo his munera
 rependit : ut autem in currum ascenderet induci
 non potuit ; sed divinæ matris imaginem, deivirile
 Verbum amplexantem, quam ex Mœsia attulerat,
 in aureo sedili currus collocavit, substratis purpu-
 reis Mœsorum tunicis, et coronis. Ipse, singulari
 equo vectus, pone sequebatur, caput diademato
 cinctus, ac coronas gestans et sceptrā in manibus.
 Hac triumphi specie per mediam urbem, purpureis
 vestibus undique ornatam, thalamique rita lauri
 ramis pallisive auro textis contextam, ad magnam
 Sapientiæ divinæ ecclesiam processit : ubi gratia-
 rum actionis exsolutis precibus, Mœsorum magni-
 ficentissimam coronam ut manubiarum primitias
 Deo dicans, inde in palatium se recepit, et Borim
 Mœsorum regem productum insignia regia depo-
 nere jussit. Ea erant tiara **139** purpura circum-
 clusa, auroque et margaritis interstincta : item
 vestis blattea, et calcei rubri. Ipsam regem Magi-
 strorum dignitate ornavit. Ejusmodi Joannes imper-
 ator brevi admodum tempore præter omnem
 expectationem partis victoris, contumaciam Rus-
 sicam elatosque eorum animos usu bellorum,
 ratione, virtute, audacia frangens et deturbans in
 terram Mœsia sub imperium Romanum subjuncta,
 Constantinopolim redux hiberna egit, populumque
 muneribus rite prosecutus est, et festis epulis sibi
 conciliavit.

C. B. HALL ANNOTATIONS.

²⁹ τῶν] Leg, τὸν, aut τὸν τῶν.

(31) Cedrenus ipsum populum coronatum imperatori obviam processisse auctor est II. 582. C. ὑπε-
 δέξαντο στεφανηφοροῦντας. Sic enim legendum, Codd. quoque consentientibus, non στεφανηφοροῦντα.

(32) Agathias 32.

LIBER DECIMUS.

ARGUMENTUM. — Expeditio Syriaca. Nisidis a Romanis capta (Cap. 1). Imperator expeditionem contra Ec-
 batana meditatatur, sed infecta re Byzantium redit. Basilius patriarcha sede pellitur (2). Antonius creatur
 patriarcha : Gemini monstrosi (3). Alia expeditio Syriaca. Damascus, Berytus et aliæ urbes capiuntur (4).
 Miraculum Beryti effectum in effigie Servatoris (5). Cometa visus per octoginta dies (6). Bardæ Scleri sub
 Basilio defectio (7). Infelix Basilius contra Bulgaros expeditio. Clades Romanorum stella cadente portenta
 Bardas Phocas novam seditionem parat. Ejus interitus (9). Terræ motus Constantinopoli factus et aliæ cala-
 mitates Romanum imperium premunt (10). Joannes Tzimiscus ex Syria reversus, Basilius fraude veneno ab-
 sumptus, moritur (11).

[P. 99] α'. Θεραίας δὲ ὄρας ἐνισταμένης (33),
 (33) Complectitur is liber gesta annorum 973 et
 974: nam silet Leo de initis belli, obsidioneque

140 1. Æstivum tempus cum instaret, serenit-
 Amidæ a. 972. a Temelico Melehi, ut Armeni scri-
 bunt, suscepta, de qua v. *Détails de la première*

ταύτην οἰκοῦντων δίδει τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκστρατείας μεταναστάντων, καὶ φυγαδεῖα χρησαμένων πρὸς τὰ ἐνδότερα.

β. Καταδραμῶν οὖν τὴν περίχωρον, καὶ ὑπόσπον-
 δον Ῥωμαίοις ταύτην θέμενος, ἤπειγετο καὶ μέχρις
 Ἐκδατάνων ἀφικέσθαι, ἵνα τὰ τῶν Ἀγαρηνῶν τυ-
 ραννεῖα καθέστηκεν, ἀμίθτηον ἄργυρον καὶ χρυσὸν
 καὶ πλοῦτον παντοδαπὸν ἔνδον κατέχοντα, ἐξ ἐπι-
 δρομῆς καὶ ταῦτα ἐλείν προθυμούμενος. Λέγεται γάρ
 τῶν ἄλλων πόλεων μᾶλλον, ὅσα τελοῦσιν ὑπὸ τὸν
 ἥλιον, πολύολθον καὶ πολύχρυσον τὴν Ἐκδατάνων
 πολιτείαν τελεῖν. Αἴτιον δὲ τὸ ἐκ πολλῶν μὲν χώρων
 αὐτὴν χρηματίζεισθαι ³⁵, μηδεμίαν δὲ προτοῦ τῶν δυ-
 σμενῶν ὑπομένειν καταδρομῆν. Ἀλλὰ γὰρ ἐπέσχε τὴν
 τοῦτου ὄρμην ἥ τε λειψυδρία τῶν τόπων καὶ ἡ σπάνις
 τῶν ἀναγκαίων. Ἡ γὰρ ἐπιλεγόμενη Καρμανίτις
 ἔρημος διὰ τῶν ἐκείσε χωρίων διήκει, τραχεῖαν καὶ
 ἀνάντη προβαλλομένη ὁδὸν, καὶ μήτε ὕδωρ βλυστά-
 νουσα (35), μήτε βοτάνην ἀναβλαστάνουσα, ψαφάρ **B**
 τις οὖσα καὶ ἄνικμος. Διὰ ταῦτα ³⁶ πρὸς τῶν Ἀγα-
 ρηνῶν αὐτῷ προσαχθέντα δῶρα ἐσκευασάμενος, ἐν
 μυριάσι τριακκοσίαις ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ἀριθμού-
 μενα, εἰς τὸ Βυζάντιον ἐπανάειξε, καὶ τὸν τε χρυ-
 σὸν καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὰ ἐκ Σηρῶν ὑφάσματα,
 καὶ ἀρώματα, καὶ ὅσα πρὸς τῶν Ἀγαρηνῶν ἀνείληφε
 δῶρα, διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐθροιάμβουσε, τῶν ἀστικῶν
 θεωμένων καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν θαυμαζόντων, φιλο-
 τίμους τε τοῦτον ὑποδεχομένων, καὶ σὺν εὐφημαίαις
 προπεμπόντων εἰς τὰ βασίλεια, τοῖς τοιοῦτοις τρο-
 παίοις κλειζόμενον. Τηνικαῦτα καὶ (36) ὁ πατριάρχης
 Βασιλείος, φθόνῳ τῶν ἐπισκόπων διαβληθεὶς πρὸς τὸν
 αὐτοκράτορα, ὡς δὴ τινι τῶν μέγα [P. 101] δυναμέ-
 νων χρᾶ τὴν τῆς ἡγεμονίας ἀρχὴν, καὶ τὰ τῆς Ἐκ-
 κλησίας οὐκ εὐθύνει καθὰ καὶ πρὸς τῶν θεῶν θέλων
 ἀνόνων νενόμισται, εἰς τὸ βασιλικὸν εἰσεκαλεῖτο δι-
 καστήριον. Ἐπεὶ δὲ μὴ ἀπήντα, ἀλλ' οἰκουμένην
 ἀντέλεγεν ἰσχυριζόμενος ἀθροισθῆναι σύνοδον, καὶ
 τηνικαῦτα διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα (τοῦτο γὰρ
 βούλεσθαι καὶ τὰ τῶν Πατέρων θεόπνευστα παραγ-
 γέλματα, οἰκουμένην ἐπὶ πατριάρχου καθαιρέσει
 συγχροτεῖσθαι σύνοδον)· εἰς τὸ κατὰ τὸν Σκάμανδρον
 τελοῦν φροντιστήριον, ὅπερ αὐτὸς εἰδείματο, πρὸς τοῦ
 βασιλέως περιορίζεται· ἀνὴρ ἄτροφος σχεδὸν τε καὶ
 ἄσαρκος, ἐξ ἀπαλῶν δνύχων ἀσκητικοῖς ἀγῶσιν ὑπὲρ
 φύσιν ἐγγυμνασάμενος, ἀμπεχόνη κεχρημένος θέρει
 τε καὶ χειμῶνι μίᾳ, καὶ ταύτη μὴ ἀπεκδυόμενος (37),

2. Ita vastata ac in Romanorum ditionem redacta
 vicinitate, properabat Ecbatana usque penetrare,
 ubi Saracenorum constituta regia est, argenti, auri,
 divitiarum cujusque generis inexplicabili vi referta,
 eo consilio, ut subita incursione illam quoque ob-
 tineret. Quippe præter cæteras urbes, quotquot sub
 sole sunt, una Ecbatanorum civitas opum auri que
 plenissima perhibetur. Ejus rei hanc esse causam,
 quod ipsa multis ex partibus coegerit pecunias, in
 cursum autem hostilem adhuc sit omnino nullum
 passa. Atenim imperatoris tunc impetum compressit
 cum locorum siccitas, tum rerum necessariorum
 inopia. Pertinet per eas partes quam Carmanitim
 vocant solitudo, asperam arduamque prætendens
 viam, neque aquam eructans **163** neque plantam
 fundens ullam, arida, humore carens. Ita ablatis
 quæ a Saracenis sibi deferebantur donis, numero
 tricies centenis millibus argenti et auri, Constanti-
 nopolim revertit, ubi aurum, argentum, vestem
 sericam atque odores, dona denique a Saracenis
 accepta, in triumpho per forum tulit, spectante co-
 piamque rerum mirante populo; et studiose sane ab
 eodem est receptus, et cum acclamationibus ma-
 gnaque harum victoriarum prædicatione in palatium
 deductus. Eadem tempestate Basilius patriarcha
 antistitum invidia calumniatus est apud imperato-
 rem, quasi cuidam e potentibus viris principatum
 prædixisset; simul quod Ecclesiam non ita admini-
 straret quemadmodum divinis legibus esset consti-
 titum: ita ad consistorium palatinum vocatus est.
 Ubi cum non stitisset, contraque affirmaret, concilium
 generale convocandum esse, ibi se crimina
 dilaturum: ita velle Patrum inflatu divino fusa
 oracula, ut ad amovendum patriarcham comitia
 essent maxima instituenda: in monasterium ad
 Scamandrum, quod ipse ædificaverat, ab imperatore
 amandatus est. Erat is homo cibo propemodum
 abstinens et carne carens, a teneris unguiculis in
 certaminibus asceticis supra naturam exercitatus,
 amiculo et sæstate et hieme eodem utens, quod ne
 deponeret quidem, donec dilapsam utilitatem præ-
 beret nullam: esculenta autem et poculenta omnino
 non gustabat, præter aquam et baccarum succos.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁵ Τριπόλει. Sic cod. hic: supra 43. D. mendose Τρίπολι. ³⁶ Fort. βορειοτέρα.

(35) Verbum βλυστάνων, in Lexicis item præter-
 missum, occurrit in S. Joannis Chrysost. (cui certe
 vulgo tribuitur) Orat. iv. De jejun. VI. 935. 28.
 phrasi, unde fortasse Leo sumpsit: Αἱ τῶν ὕδατων
 πηγαὶ ἀντλούμεναι καθαρῶτερον τὸ ὕδωρ βλυστά-
 νουσιν. Nam perperam legere nonnulli volunt βλύ-
 ζουσι. Item Orat. in turtur. VII. 266. 14. ἐν μίση
 τῆς καρδίας βλυστάνων φιλόχριστα νάματα. Inveni
 præterea substantivum perisæque Lexicis ignorum,
 ἡ βλύσις τῆς ζωῆς, *fons vitæ*, in Theophylacti Bul-
 gariæ archiepisc. Comment. inedito in Psalm. ad

verba, παρὰ σοὶ πημὴ ζωῆς, Psalm. xxxv. 9, vel
 C (alii enim aliter numerant) xxxv. 10. A verbo
 βλύζω deduci βλύδιον, ius, atque inde brodium La-
 tinorum, Salmasius autumat ad Hist. Aug. 412 A.
 Ubi Leo βλυστάνων, ibi Agathias usurpat ἀναβλύζω,
 126. B.
 (36) Quæ sequuntur a Combefisio versa sunt
 IV. 37.
 (37) Sic cum dativo construit Leo, mire sane;
 accusativo jungunt S. Paulus Epistola ad Coloss.
 II. 15. III. 9. Josephus Antiq. Jud. 204. D. S. G^r

164 Neque unquam in lecto somnum cepisse perhibetur, verum humi, per omne exercitationis ejus tempus. Quo in viro unum vitium fuisse aiunt illud, quod in disciplinis hominum atque consuetudinibus cognoscendis studium plurimum poneret, curiosusque esset et inquisitor plus quam oporteret.

3. Ita Basilio in exsilium pulso, gubernacula patriarchatus prehendit Antonius: vir qui in septo Studii victu ascetico a pueritia electo, apostolicam vitam egerat. Etenim præter indumenta corpori necessaria omnino nihil ferebat, tametsi, ob insitam ei virtutem, tum a viris potentissimis, tum ab imperatoribus ipsis, large sane munerabatur. Neque id solum, sed item quæ ex officio capiebat suo (erat enim antehac syncelli dignitate ornatus), omnia egentibus distribuebat, misericordiam Dei imitans, divinaque et humana scientia, ut si quis alius, affluebat. Emicabat autem ex ore habituque ejus mirifica quædam dulcitus, idque summa senectute. Neque accedebat ad eum quisquam ex delicatis magnosque spiritus gerentibus ob istam vanitatis scenam, quin continuo temperatus ac sapiens abiret, umbramque et somnium hanc vitam esse didicisset: neque contra ullus ætatem agens tam insanabilibus ærumnis pressam, ut non lætus discederet, cognovissetque, non succumbendum esse malis, sed ad illum confugiendum, qui eripere nos ex miseriis potest, ab eodemque salutem esse expetendam. **165** Talis fuit in vita atque sermone Antonius, in summa, vir angelicus prorsus ac divinus. Sub idem tempus homines gemelli, ex Cappadocum provincia oriundi, imperium Romanum late obie-

Α έως ἂν διεβρῦθαι καὶ ἀχρηστος ἐξεγίνετο, βρωτῶν δὲ μὴ γευόμενος ἢ ποτῶν, πλήθην ὕδατος καὶ τῶν ἀπορροφῶν χυμῶν. Λέγεται δὲ μηδὲ παρὰ λίαν καθεδῶθαι, ἀλλ' ἐπ' ἐδάφους, παρ' ὅλον αὐτοῦ τὸν καιρὸν τῆς ἀσκήσεως. Ἐλάττωμα δὲ τοῦτο ἡμῶν φασὶ προσεῖναι τάνδρῳ, τὸ τὰς ἀναγωγὰς καὶ ἀναστροφὰς τῶν ἀνδρῶν (38) περὶ πλείστου ποιήσας διαγιγνώσκειν, πολυπραγμονοῦντι καὶ διερευνομένῳ καὶ τοῦ δέοντος.

Γ'. Ὑπερορίῳ τοιγαροῦν τοῦ Βασιλείου καταθέντος, τοὺς τῆς πατριαρχίας οὐκ ἄνευ Ἀντωνίου ἐγγερίζεται, ἀνὴρ ἐν τῇ τοῦ Στουδίου μονῇ τῆς ἀσκητικῆν ἐκ νεότητος πολιτείας ἀναιρετούμενος καὶ βίον ἔλκων ἀποστολικόν. Πλείον γὰρ τῶν τῆς ἀποχρῶντων ἀμφίων οὐδὲν ἐπεσέρετο, καίτοι καὶ τῶν μέγα δυναμένων, καὶ βασιλείων αὐτῶν, πλείστα φιλοφρονούμενος διὰ τὴν ἐνοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσόντος αὐτῷ ἐξιώματος ποριζόμενος (τῷ τοῦ συγκελλου γὰρ τὸ πρότερον ἐτιμᾶτο ἐξιώματι), πάντα τοῖς πένθησι διεδίδου, τὸ ἔλεον μιμούμενος τοῦ Θεοῦ, καὶ γνώσιν θεῖαν καὶ ἐπιθροπικὴν, εἰ καὶ τὶς ἄλλος, ἐπλοῦτε. Τοῦτο τῆς ἡμετέρας καὶ τοῖς ἡμετέροις θαυμαστὴ τις ἐπέλαμψε χάρις ἐπιθεωρατῆ τῇ πολιᾷ. Οὐ γὰρ τις παρέβαλλε τοῖς ἀποχρῶντων καὶ μέγα φουσῶντων τῇ τῶν ματαίων στήθῳ, ὅς μὴ σωφρονῶν εὐθὺς ἀπηλλάττετο, σκίον καὶ ἄλλο τὸν βίον τελεῖν παιδευόμενος· οὐδὲ τοῦ μάλιστ' ἐπιθεωρατῆ ἀνηκέστοις περιώδονον ἔλκων τὴν βιοτήν, καὶ ἀπέτρεχεν εὐθυμῶν, διδασκόμενος, μὴ ἐκαστὸς ἐπιθεωρατῆς ὀλιγώμων, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐπιβρίπτειν πρὸς τὸ ἐπιθεωρατῆ ὄναι, καὶ παρ' ἐκείνου τὴν τῆς βίον καὶ λόγον ὁ Ἀντωνίου, ἀγγελικὸς τις καὶ ἐκ τῶν ἐκτελεῶν ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐν κεφαλῶν εἰπεῖν. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν (39) καὶ δίδυμοι ἄνδρες (40), ἐκ τῆς τῆ

C. B. BASII ANNOTATIONES.

gorius Nyss. De virginit. II. 583. D. S. Basilius Epist. LXXXII. ad Patrophilum II. 908. C. Origenes Homilia IX. in. in Jerem. 106. B. De vi et constructione verbi multa collegit vir reverendus Joann. Fr. Schleusnerus Lexico in Nov. Test. I. 255. C.

(38) Si utcumque ἀναγωγή tueri velis, melius, opinor, fuisset vertere, in *disciplinis et conversationibus*: nam ἀνογωγή interdum pro *disciplina* sumi notum est, ἀναγωγεύς pro *educator*, sensu etiam physico, *qui sursum tollit*. Nihilominus malim legere τὰς ἀγωγὰς, *rationibus institutis*: hoc enim valere ἀγωγή, scriptt. Christianis copiose docent apud Suicer. Thesaur. Eccles. I. 72. D. et Schleusner. Lex. in Nov. Test. I. 38. B.. congesta exempla, quæ facile esset augere infinite: confer quæ erudite disputant de hac voce Bouhier *Explication de quelquea marbres antiques* etc. 36. et præcipue Wesselingius *Diatriba de Judæorum a rehonibus ad inscript. Berenicensem* 13. A. Eadem vox. ut unum locum e multis commemorem, occurrit canonib. concil. Quinisexti III. 1697. B. ὅπως τὸ τῆ ἐν τῷ μεταξὺ προνοεῖται ἀναστροφῆ. Vertit Genavianus Hervetus, *quomodo ejus quæ intercedit vitæ rationis conversionisque curam gerat*. Præstulerim genitivum, τῆς ἀναστροφῆς, cum interpretatione hac: *quam providenter curet eam vivendi rationem. quæ* (inter admissum peccatum et actam pœnitentiam) *intercedit*. Eadem est significatio verbi ἀνα-

στρέφεισθαι, *versari*. Quo sensu S. Joann. Chrysost. Homil. LVIII. in S. Matth. I. 624. E. ait ἐπιστρέφόμενον αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ: nam idem paulo post 626. C. ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ διατριβόντων ἰλλῶ ἐν *Galilæa commorantibus*: quanquam illud alii aliter exposuerunt. Nota præterea significationem numerum vocis ἀγωγή, *vices*. S. Joann. Chrysost. Epist. mil. LXXXVI. in S. Matth. I. 889. C. καθ' ἑκάστη ἀγωγῆν καὶ τρίτον καὶ τέταρτον εἰσθε φωνεῖν ὁ ἄκρῶν, *quavis vice*. Et paulo post D. πρὶν ἢ γὰρ τὴν μίαν ἀγωγὴν ἀκρῶτα ἐὼν ἀλεκτηρόνα, *absolvam unam cantandi vicem gallus absolvisset*, ut verbi Anianus. Item Euthymius Zigabenus *Panoplia dogmatica* 430. C. τρίτη ἀγωγή εἰς τὴν πόλιν ἐκτελεθόντα. Etenim non necesse arbitror, ut legamus in his locis ἀναγωγῆν, quod cætero qui sæpe respiciet *repetitioni* Latinorum.

(39) Si pronomen τοῦτον demis, duo fere notis locutio κατὰ καιρῶν. Primo, quando retentis in καιρός significatione *opportunitatis*, idem est quod ἐν καιρῷ.

(40) Simile fere monstrum Emmaute in Palestina exstiltisse Theophanes auctor est Chronograph. 60. A. Alios portentosos partus, geminos in unum concretis, enumerant Leo Grammatic. Chronograph. 508. C. Zonaras II. 162. A. Michaelis Chronograph. 301. D.

Καππαδοκῶν χώρας δρμώμενοι, πολλαχοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας ἐφοίτων, οὓς καὶ αὐτὸς ὁ ταῦτα ξυγγράφων πολλάκις κατὰ τὴν Ἀσίαν τεθεάμαι, τεράστιόν τι θαῦμα πέλοντας καὶ καινόν. Ἄρτια γὰρ αὐτοῖς καὶ ὀλίγητα περισώζοντα τὰ τοῦ σώματος καθίσταντο μύρια ἀπὸ δὲ μάλης καὶ μέχρι λαγῶνος αἱ πλευραὶ τούτοις ἐκεκόλλητο, ἐνοῦσαι τὰ σωματῖα καὶ εἰς ἓν συναρμύζουσαι. Καὶ ταῖς μὲν ψαυούσαις ἀλλήλων τῶν χειρῶν τοὺς σφῶν περιέπλεκον τένοντας, θατέραις δὲ βακτηρίας ἔφερον, αἷς βαδίζοντες ἐσκηρίπτοντο, τριακοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος ἄγοντες. Καὶ σώματα τούτοις εὖ ἐπεούκει, ἀνθηρὰ πεφηνότα καὶ νεανικά. Ἡμίονω δὲ κατὰ τὰς μακρὰς ἀποδημίας ὠχρῶντο, θηλυπερεπῶς παρὰ τὴν ἀστράβην ἐζόμενοι, ἀλεκτόν τι χρῆμα γλυκυθυμίας καὶ ἐπιεικειᾶς τυγχάνοντες. Ἄλλὰ περὶ τούτων μὲν ἄλλοις.

δ'. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης, αὐθις τοῦ ἔρος ἀναλάμψαντος (41), τὰς Ῥωμαϊκὰς συγκροτήσας δυνάμεις, καὶ ταύτας εἰς τὸ ἀκριβὲς καθοπλίσας τῆς βασιλευούσης ἀπάρας, διὰ τῆς Παλαιστίνης ἐχώρει, γῆς εὐδαίμονος³⁸, γάλα τε καὶ μέλι βρούσης, προφητικῶς εἰπεῖν (42). Ἐνταῦθα φρουρίῳ προσβά-

runt, quos ipse quoque, qui hæc conscripsi, per Asiam crebro vidi, portentosum sane ostentum atque novum. His erant integra minimeque decurtata corporis membra, latera autem ab axillis ad illa usque conglutinata, ita ut conjungerent corpuscula, unumque efficerent. Ita alteris brachiis, quibus sese tangebant, cervices circumplectebantur suas, in alteris bacilla gerebant, quibus nitebantur ambulantes. Ætatis annum agebant tricesimum : corporibus erant bene formatis, floridis ad speciem ac vigentibus. In peregrinationibus longioribus vehebantur mula, cujus in sella sedebant feminarum more, erantque animo miti ac mansueto, plus quam dici potest, præditi. Verum de his gemellis satis est dictum.

4. Vere denuo relucescente, Joannes imp., in unum locum coactis diligenterque armatis Romanorum copiis, profectus ab urbe est, perque Palæstinam processit, terram felicem, lacte et melle affluentem, ut cum divinis doctoribus loquar. Hic castrum aggreditur, quod Syrorum lingua Mem-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁷ τοὺς] τὰς cod. ³⁸ γῆς εὐδαίμ. Sic cod., sed fort. magis ex Leonis more scribend. ἐχώρει τῆς εὐδαίμ. sublato commate. Ib. γάλα — βρούσης. Exod. iii, 8, 16 ; xiii, 5 ; xxxiii, 3 ; Levit. xx, 24 ; et alibi sæpe.

ἐν καιρῷ, *tempestive, ex tempore*. Quo sensu adhibent, præsertim præfixa particula *μή*, Theophrastus Hist. plant. 98. C. ἐάν μή κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα — γίνηται. De causis plantar. 273. D. τὰς μή κατὰ καιρὸν βλαστήσεις. 339. A. ἂν μή κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα — γίνηται 347. B. ἢ ἰσχυρότερα, ἢ μή κατὰ καιρὸν. C. ἐάν δὲ τις μή κατὰ καιρὸν — χρῆσθται: alii que multi. Deinde, quando dicimus, ὁ κατὰ καιρὸν, v. c. στρατηγός, *qui tempore illo vel fuit, vel erit prætor*. Nam usurpatur et de præterito tempore, et de futuro. De præterito a Cyrillo Scythopolitano Vita S. Sabæ III. 303. C. οἱ κατὰ καιρὸν πρακτεῖται [I. τρακτεῖται: vid. Ducang. Glossar. sub h. v.] καὶ βίνδικες τῶν κατὰ Παλαιστίνην δημοσίων — ἠναγκάσθησαν, κ. τ. λ. *qui pro tempore exactores et vindices fuerunt publicorum Palæstinæ tributorum*.

De futuro Sultanus Ægypti Epist. apud Cantacuzen. III. Hist. 757. D. οἱ κατὰ καιροὺς ἐλόμενοι [I. ἐργόμενοι] εἰς τὴν προσκόνησιν τῆς ἀγίας ἀναστήσεως. De præterito simul et futuro Epist. Gregorii papæ ad Leonem Isaur. Imp. Act. Conc. IV ff. C. οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ κατὰ καιρὸν ἐν Ῥώμῃ διὰ τὴν εἰρήνην κητέονται: ubi mendum corrigendum in versione Latina. Quem locutionis κατὰ καιρὸν sensum, in inscriptionibus Latinis quoque sæpe obvium, ubi dicitur, *quiper tempora fuerint*, vid. Inscript. antiq. Basilicæ S. Pauli Tab. xviii. A.) sed hunc sensum minus bene percepisse Kusterum arbitror Suid I. 16. C. ubi hæc de Agathia, ὧν [f. ὧν αὐτὸς συνῆξεν] ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν, sic reddidit quæ ipse ex recentioribus poetis collegit. Malim, quæ ipse collegit ex poetis, *qui singulis ætatibus, sive temporibus fuerunt*. Neque felicius Montefalconius apud Gosnam Indicopleust. Topographia Christian. II 293. hæc de Dio: ὅστις καὶ νόμους ἡμῖν δίδωκε, κατὰ καιροὺς ὀπτινόμενος, πρὸς βοήθειαν τῆς ἡμετέρας ἀσθενείας, *qui quodam tempore visus, ad infirmitatis*

nostræ auxilium leges nobis tradidit: sensus est, *qui variis temporibus apparens leges nobis dedit ad nostræ infirmitatis auxilium*: Id quod Cosmas ait 294. A. κατὰ καιρὸν ὀπτινόμενος, πρὸς τὰς παρακειμένας χρείας: ubi recte interpres: *vario tempore pro instantibus necessitatibus visus*. In concilio Trulano quoque seu Quinisexto III. 1647. D. τοὺς ἐκ Ῥώμης κατὰ καιροὺς ἀποσταλέντας, vetus versio omnino non illum expressit sensum.

(41) De hac expeditione Syriaca, a. 974. suscepta, vide ipsius Tzimisæ laureatas plenas rerum, ad Achod Schahin Armeniæ regem datas, in *Détails de la prem. expéd. des Chrétiens dans la Palestine, traduits de l'arm. en français par F. Martin*, in *Magas. Encyclop. Septembr. 1811*, p. 22. — 34, operæque pretium erit, singula capita epistolæ cum narratione Leonis conferre.

(42) Quemadmodum προφηταῖ: apud scriptores ecclesiasticos non solum sunt *prophetæ*, sed etiam *doctores* quilibet *rerum sacrarum* (vide Suicer. Thes. Eccles. II. 872. A.), ita προφητικῶς εἰπεῖν vel προφητικῶς φῆναι nonnunquam vertendum est *ut cum divinis doctoribus loquar*, loco ex S. Scriptura generatim, non ex propheta aliquo, allato. Gregorius presbyter Vita S. Gregorii Nazianz. I. cxxx. C. τῶν προφητικῶν ἀξίους φωνῶν subjuncto loco e Psalmo xlv. Anonymus Vita S. Bacchi junioris Cf. C. ἐκλεξάμενοι, προφητικῶς εἰπεῖν, παραδρίπτεισθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μᾶλλον κ. τ. λ. qui locus item exstat in Psalm. lxxxiii. 11. Simeon Metaphrastes Vita S. Ignat. Antioch. 143. B. Καὶ ἐπάταξε Κύριος τὸν λαόν, προφητικῶς εἰπεῖν περὶ τῆς ἀναρίστως τοῦ δικαίου verba, ad quæ alludit, sunt Exod. xxxii. 35. Item legitur προφητικῶς in Eusebio. Contra Marcell. 43. A. 49. D. 82. A. apud aliosque complures, ubi verba, quæ afferuntur, apud prophetas proprie sic dictos non exstant. Interdum tamen intelliguntur ipsi *prophetæ*. Velut apud Gregorium

petze vocatur : quo vi belli omnique machinarum genere in potestatem redacto 166, reperta ibi sandalia Servatoris tanquam cœlestedonum quoddam susulit, itemque capillos venerandi præcursoris et præconis. Atque illa quidem in illustri templo Matris Dei, quod in palatio exstructum est, ditissimi thesauri instar deposuit ; hos in æde Servatoris, quam a fundamentis excitaverat. Inde profectus ad Apameam accessit, munitum captuque difficile castellum. Sed tamen hanc quoque post dies non ita multos cepit, suæque ditionis fecit, ac Damascus versus cum exercitu contendit. At Damasceni cum donis magni pretii in manibus, pro suo emporio imperatori obviam veniunt, ut ejus iram deprecarentur, ipsumque muneribus placarent. Ita, ubi certa illis tributa imposuit in potestatemque Romanorum ipsos suscepit, inde motis castris per Libanum (mons est Libanus asper ac maximus, qui per partes illas pertinens Phœniciam a Palæstina disternit) transverso itinere tendit, in ipsumque enixus jugi dorsum, urbem munitissimam Borzo subita incursione cepit. Inde profectus in Phœniciam se demittit, castellum Balanæas occupat, Berytum obsidet : quo in oppido cum crucifixionem Servatoris depictam invenisset, eam inde sublatam in Servatoris ædem, quam a fundamentis exædificaverat, mandat. πολιορκεῖ ἐν ἧ καὶ τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐν εἰκόνι σταύρωσιν εὐργκῶς, καὶ ταύτην ἐκεῖθεν ἀνειλωφῶς, ἐν τῇ τοῦ Σωτῆρος νεῖ, ὃν ἐκ βάρων ἐδείματο, παρεκπέμπει.

5. Circa hanc divinam imaginem stupendum quoddam prodigium contigisse narratur. Ajunt Christianæ religionis hominem Beryti in quadam domo 167 habitasse, in qua imaginem, quam dicebam, multo cum honore deposuisset. Eundem posterius demigrasse in alias ædes, et, divinæ providentiæ nutu, sacri pignoris oblitum, in priore domo imaginem reliquisse. Easdem ædes Judæum aliquem tenuisse, ut habitaret, nonnullosque superstitionis suæ postero die ad cœnam vocasse. Illos domum ingressos, inque parietibus Servatoris cruci affixi imaginem videntes, gravibus maledictis Ju-

λει (43), τῇ τῇ Σύρῃ φωνῇ καλουμένη Μίμπετς· καὶ πολέμῳ καὶ ταῖς παντοδαπαῖς μηχαναῖς καταστράμενος, τὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ σινδάλια ἐπιεικῶς ἀνευρηκῶς, ἀνείληπεν ὡς τι δῶρον οὐράνιον, καὶ τὸ τοῦ σεβασμίου τε Προδόμου τρίχας, τοῦ Ἐφραῖμ. Καὶ τὰ μὲν αὐθὶς ἐν τῇ περιπέσῃ τῆς Θεομήτορος σηκῷ, τῇ κατὰ τὴν ἀνακτορικὴν ἐστίαν δεδωμένῳ, ἀπέθετο, ὡς τινα πολυούλοδον θησαυρὸν τὰς ἐν τῇ τοῦ Σωτῆρος νεῖ, ὃν αὐτὸς ἐκ βάρων ἀνέγειρεν. Ἐκεῖθεν ἀπάρας Ἀπαμείζ προσιβαλε, φερριον δὲ αὐτῇ ὄχυρον καὶ δυσάλωτον. Ἀλλὰ καὶ τὴν εὐαριθμητοῖς ἡμέραις ἤρηκῶς καὶ καταταψάμενος, ἐπὶ Δαμασκὸν μετὰ τοῦ στρατοῦ ἵεται. Οἱ δὲ ταύτην οἰκοῦντες, πολλοῦ τιμῆς δῶρα ταῖς Χερσὶν ἀνειληφότες, πρὸς τοῦ ἑμπερὸς τῇ βασιλεῖ ὑπηνησιάζον, παρατιτούμενοι τε τὸν τοῦτον θυμὸν, καὶ τοῖς δῶροις αὐτὸν ἐξευμενίζομενοι. Ὅτι φέρους αὐτοῖς τάξας βητοῦς καὶ ὑποσπόνδους Ῥωμαίοις ἀπεργασάμενος, ἐκεῖθεν ὀρυκθεὶς διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ (ὄρος δὲ [P. 103] ὁ Λίβανος κατ' ἐκείνους τῶν χωρῶν τραχὺ καὶ μέγιστον διατείνεται, τὴν τε Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην ἀλλήλων ἀπειρίζει) ἐγκαρσίως ἵστατο, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν ἀφικόμενος, τὴν Βορζῶ, πόλιν ἐρυμνωτάτην, ἐξ ἐπιδρομῆς εἰσεύεται. Ἐντεῦθεν ἀπάρας (44) ἐς Φοινίκην κάταται, καὶ τὰ τε Βαλκανίας τὸ φροῦριον αἰρεῖ, καὶ τὴν Βηρυτιον εὐργκῶς, καὶ ταύτην ἐκεῖθεν ἀνειλωφῶς, ἐν τῇ τοῦ

εἰ. Λέγεται δὲ περὶ ταύτης τῆς θέας ἐστὶν ἐξαισιόν τι συμβεβηκέναι τεράστιον. Φασι γὰρ ἐπὶ τινὰ ἐστίαν τῆς Βηρυτοῦ ἀνδρᾶ τὰ Χριστοῦ πρεσβεύοντα παροικεῖν, καθ' ἣν καὶ τὴν ἡμετέραν εἰκόνα σεβόμενον ἀναθίσθαι. Χρόνον δὲ ὕστερον ἐτέραν οἰκίαν μεταναστεύσαι, καὶ, κατὰ τὴν πρόνοιαν, λήθη ἄριστοιχθέντα κατὰ τὴν εἰκόνα οἰκίαν τὴν εἰκόνα παραλίπειν. Ταύτην ἡμετέρα ἐστὶν Ἰουδαῖον παρελιθῆναι τινὰ, ὥστε αὐτοὶ οἰκεῖν τὸν δὲ τῶν ὁμοθηρῶν (45) αὐτοῦ τοῦ εἰς τὴν ὑστεραλάν ἡστιακέναι. Οὕς τῇ δόμῳ ἐπιελθόντας καὶ πρὸς ἐνώπια (46) τὴν τοῦ Σωτῆρος

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁹ πρὸς] Leg. πρὸ. ⁴⁰ ῥαχίαν cod., oxytonos. ⁴¹ λήθης cod.

presbyt. Vita S. Gregorii Nazianz. I. cxxii. Α προφητικῶς εἰπεῖν· alluditur ad Isaiam xxx. 17. Vel concilio œcumen. septimo in refutatione definitionis Iconoclast. IV. 328. E. προφητικῶς φάναι, ἀνέμεσον ἀγίου καὶ βεβήλου οὐ διεστείλαν. Ubi præterea vertendum non, ut prophetice fateamur, quod dedit velus interpres, non animadvertens esse locum Scripturæ sacræ, sed ; ut prophetæ [Ezechielis xxii. 26.] verbis utamur.

(43) Ista, usque ad verba ἐκ βάρων ἀνέγειρεν, ante Bandur. Imperio Oriental. II. 481. B., apud quem Συρᾶ legitur et Μεμπετζέ, jam Ducangius vulgaverat Nott. in Zonaræ Annal. II. 107. D. non sine minutis mendis, quæ tamen tanti non sunt, ut sigillatim exagites. Ad hanc expeditionem Syriacam Tzimiscæ. a. 974. susceptam, Elmacinus Ilist. Satac. 233. C. perperam refert expugnationem Antio-

chiæ, factam a Burza a. 969 : vide supra 49. D. 221. A.

(44) Hæc usque ad finem capitis V, ὡς μοι τῆς δεδῆλωται, 103. D, et utraque lingua apud Bandurium II. 480. B. et Græce duntaxat in Ducangio Nott. in Zonar. II. 102. C. Sed ibi, ut alia minuta menda taceam, verba τὴν εἰκόνα, quæ leguntur in hac ed. pag. 167. lin. 4 una cum linea 5. integra non sine aliquo perspicuitatis detrimento omissa sunt, opinor quod voces repetitæ παραλίπειν et παρελιθῆναι Ducangii describentis oculos turbarent.

(45) Ducangius τῶν δὲ τῶν, male.

(46) Vocem Homericam ἐνώπιον (Iliad. θ. 435 N. 261. Odysse. Δ. 42. X. 121. vide Heynium virum immortal. Obs. ab Iliad. v. 491 B.) non intellexit Banduri. sic vertens, conjectis oculis in ea, quæ a fronte sibi objecta erant.

σταύρωσιν ἀνατεθειμένην (47) ἀθρήσαντας, δεινῶς ἄ
λοιδορεῖσθαι τὸν Ἰουδαῖον, ὡς ἔσπονδον τῆς σφῶν
ὀρησκείας καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν σέβοντα. Τὸν δὲ
ὄρκοις αὐτοὺς διαβεβαίουσθαι, ἥ μὴν μὴ τὴν τοιαύ-
την εἰκόνα ἕως τοῦ παρόντος θεάσασθαι. Αὐθις δὲ
πρὸς αὐτὸν τοὺς παλαμναίους ἐκείνους εἶπεν « Καὶ
εἰ μὴ τὰ τῶν Χριστιανῶν ὀργιάζεις, ἔργοις ἡμᾶς
πληροφόρησον, καὶ ταύτην τὴν λόγχην ἀνειληφώς,
νύξον τὸ τοῦ Ναζαραίου εἰκόνημα κατὰ τῆς πλευρᾶς,
τὸν τρόπον, ὃν οἱ πατέρες ἡμῶν τὴ πάλαι τοῦτον
σταυρώσαντες ἐλόγγευσαν » Τὸν δὲ, τὴν λόγχην
μεταχειρισάμενον, ὡς εἶχε θυμοῦ, καὶ μάλιστα πλη-
ροφορεῖν ἐκείνους βουλόμενον, τὸ περιπαττόμενον
αὐτῷ ἔγκλημα κατεπειγόμενον ἀποτρέψασθαι (48),
νύξαι τὴν τῆς εἰκόνης πλευράν. Ἄμα δὲ τῇ προσ-
βολῇ (49) τῆς αἰχμῆς, πλῆθος καταβρέουσαι σὺν
ὑδάτι αἵματος· τοὺς δὲ δυσσεβεῖς Ἰουδαίους πεπη-
γναι τῷ φρικτῷ τοῦ θεάματος, καὶ τῆς φήμης
διαδοθείσης, τοὺς τὰ Χριστιανῶν σέβοντας εἰσπη-
δῆσαι τε τὴν τοῦ Ἑβραίου ἐστίαν, καὶ τὴν σπητὴν τοῦ
Σωτῆρος ἀνειληφέναι σταύρωσιν, ἔτι τὸ θεῖον ἐκδύ-
ζουσαν αἷμα, καὶ εἰς ἱερὸν ἀναθεῖναι σηκόν, καὶ
τιμᾶν μεγαλοπρεπῶς. Ταύτην ὁ βασιλεὺς τὴν θεάνθρωπον μορφὴν ἐκείθεν ἀνειληφώς, τῷ Βυζαντίῳ
παρέπεμψεν, ὡς μοι ἦδη δεδήλωται.

dæum incessisse, ut persuasionis suæ desertorem
et Christianorum fidem colentem. Hunc jurejurando
affirmare, sese illam imaginem ante hoc tempus
omnino non vidisse. Tum scelesti illi, « Si quidem »
inquirunt, « Christianorum sacro non colis, rebus
ipsis certam fidem facito, arreptaque lancea ista
Nazareni effigiem in latere pungito, eodem modo,
quo nostri olim patres eum crucifixum confode-
runt. » Tum ille lancea in manus accepta, ut fla-
grabat ira, quo illis quam maxime fidem faceret,
afflictum sibi crimen diluere cupiens, latus imaginis
percutsit. Vix autem cuspidem impegerat, cum
sanguinis apua mixti copia effluxit. Ad horribile
spectaculum obriguissse ferunt impios Judæos :
reique fama divulgata, persuasionis Christianæ
homines ædes Hebræi invasisse, sublataque cru-
cifixi Servatoris venerandam imaginem, sanguinis
rivos etiam tum fundentem, in sacro delubro ¶
deposuisse, honoreque affecisse amplissimo. Hanc
Dei hominis effigiem imperator inde sublata, ut
jam demonstratum abs me est, Constantinopolim
misit.

6. Balaneis et Beryto bello captis, ad Tripolim
accessit. Quam cum oppugnare ex itinere non posset
(nam qua spectat continentem manibus firmis cin-
gitur, per tumulum abscisum porrecta ipsa : alterum
latus mare alluit, navaleque prætendit et stationem
portuosam ac tutam), inde motis castris minora in
littore oppida continuato progressu expugnavit.
Sub idem tempus, quod erat Augusti mensis ini-
tium, stella crinita apparuit, divinum prorsus ac
novum portentum, rationem superans humanam.
Neque enim hujusmodi aliquid visum memoria
nostra est, neque omnino unquam ante factum ut
per tot dies liceret. Surgens illa ab ortu hiberno,
in altitudinemque plurimam erecta, erecta cyparissi
ritu, et leviter a summo inflexa, ad meridiem ver-
gebat, multo igni flagrans, radiosquæ spargens luci-
dos ac illustres, plenum formidinis horroisque
spectaculum hominibus præbebat. Cumque ineunte
mense Augusto, quemamodum dixi, apparuisset,
per octoginta totos dies in conspectum sese dedit,
ita ut oriretur de nocte media, videretur usque ad
claram lucem. At imperator, cum insolitum id por-
tentum item conspexisset, ex iis qui vacabant ob-

[P. 104] ζ. Ἐπει δὲ τὰς τε Βαλανας καὶ Βηρυ-
τὸν τῷ πολεμῶν ἕρηκε, Τριπόλει ⁴² προσβάλλει.
Καὶ μὴν οὐδὲ τε ὦν ταύτην πολιορκεῖν ἐξ ἐπιδρο-
μῆς [50] (περιβάλλοις γὰρ κατὰ τὴν ἡπειρον ἐρυμοῖς
περιελήπται, ἐπὶ λόφου τινὸς ἀποτόμου διατείνου-
σα· κατὰ ἕτερον δὲ μέρος θαλάσση περικλύζεται, C
ἐπίγειον καὶ προκόλιον προβαλλομένη εὐρμον· καὶ
εὐχέλμερον (51)), ἐκείθεν ἀπάρας, τὰς παραλίους
πολίχνιας ὀδῶν προσαίωνν ἐξεπολιόρκει. Κατὰ τοῦτον
δὴ τὸν καιρὸν, Ἀβγυστος δὲ μὴν ἦγεν ἀρχὴν, κο-
μήτης ἐξεφάνη ἀστῆρ, χρῆμα θεῖόν τι καὶ καινόν,
λογισμὸν ὑπερβαίνον ἀνθρώπινον. Οὐδὲ γὰρ τοιοῦ-
τόν τι κατὰ ταύτας ὥφθη τὰς γενεάς, οὐδ' ἐπὶ το-
σαύτας ἡμέρας ἐπιφαίνειν τὸ πρόσθεν συμβέβηκεν·
Οὗτος ἀπ' ἀνατολῆς βορειότερος ⁴³ ἀνίσχων, καὶ εἰς
ὑψος ὃ τι πλεῖστον αἰρόμενος, ὡς κυκάριτος τε
ὑψόμενος, εἶτα ἠρέμα κυρτούμενος, πρὸς μεσημ-
βρίαν ἀπένευεν, ἀπλῆτῳ πυρὶ ἐκκαϊόμενος, καὶ τηλ-
αυγεῖ· καὶ λαμπρὰς τὰς ἀκτῖνας ἐπαφιεῖς, πρᾶγμα
δείκματος καὶ φρίκης γέμον τοῖς ἀνθρώποις ὀρώμε-
νος. Ἄπ' ἀρχῆς δὲ μηνὸς Ἀβγούστου, ὡς ἔφην, φα-
νείς, ἐφ' ὅλαις ἡμέραις ἐπεπολιόρτη τὴν ἐπιτολήν (52)
ὀδοήκοντα, ἀπὸ μέσων ἀνίσχων νυκτῶν, καὶ μέχρι

6. Balaneis et Beryto bello captis, ad Tripolim
accessit. Quam cum oppugnare ex itinere non posset
(nam qua spectat continentem manibus firmis cin-
gitur, per tumulum abscisum porrecta ipsa : alterum
latus mare alluit, navaleque prætendit et stationem
portuosam ac tutam), inde motis castris minora in
littore oppida continuato progressu expugnavit.
Sub idem tempus, quod erat Augusti mensis ini-
tium, stella crinita apparuit, divinum prorsus ac
novum portentum, rationem superans humanam.
Neque enim hujusmodi aliquid visum memoria
nostra est, neque omnino unquam ante factum ut
per tot dies liceret. Surgens illa ab ortu hiberno,
in altitudinemque plurimam erecta, erecta cyparissi
ritu, et leviter a summo inflexa, ad meridiem ver-
gebat, multo igni flagrans, radiosquæ spargens luci-
dos ac illustres, plenum formidinis horroisque
spectaculum hominibus præbebat. Cumque ineunte
mense Augusto, quemamodum dixi, apparuisset,
per octoginta totos dies in conspectum sese dedit,
ita ut oriretur de nocte media, videretur usque ad
claram lucem. At imperator, cum insolitum id por-
tentum item conspexisset, ex iis qui vacabant ob-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴² Τριπόλει. Sic. cod. hic : supra 43. D. mendose. Τρίπολι. ⁴³ Fort. βορειότερας.

(47) Ducangius ἀνατεθειμένην [sic].

(48) Ducang. ἀποτρέψασθαι

(49) Ducang. προσβολῇ, et paulo post. D. lin. 3.
τοὺς δὲ δυσσεβεῖς· item lin. 5. εἰσπηδῆσαι τε τῶν
Ἑβραίων ἐστίαν. Quæ sequuntur omittit. usque ad
verba, καὶ τ. μεγαλοπρεπῶς· quæ item ex Codice
restituenda.

(50) Dictio ex Agathia 50. A

(51) Occurrit εὐχέλμερος hoc fere sensu apud

Arist. De rep. II, 438. A. quanquam vocem eam
ejicere inde volebat Muretus Variis lecit. in The-
saur. erit. Gruter. II. 4125. B.

(52) Cedrenus II. 683. B. visum esse ait a mense
Augusto ind. III. ἕως Ὀκτωβρίου μηνὸς τῆς τετάρ-
της Ἰνδίκτου. Sic enim demonstrant Codd. legen-
dum esse, non ἕως ὀκτώ μηνῶν τ. τ. i. quod est in
cuso.

servationi siderum quæsivit, 169 prodigium ejusmodi quid sibi vellet. Illi non ex argumentis quæ ars suppeditabat, sed ad optatum imperatoris, cometæ ortum interpretabantur perperam, victoriam ei de hostibus ac vitam diutinam pollicentes. Quam explanationem ementiebantur Simeon logotheta et magister, atque Stephanus. Nicomediæ antistes, inter doctos illius temporis præ cæteris clari. Tametsi cometæ accessus non ea portendebat, quæ imperatori obsequenter exponebant, sed rebelliones calamitosas, incursiones gentium, motus civiles, ex oppidis et agris fugam, caritates, pestes, terræ motus horribilicos, denique pæne occasum imperii Romani, quemadmodum nos in eventu rerum vidimus. ἐμφυλίους στάσεις, καὶ μεταναστίσεις πόλεων καὶ χωρῶν, λιμούς καὶ λοιμούς, καὶ φρικώδεις σεισμούς, καὶ πανωλεθρίαν σχεδὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας, εἶδομεν.

7. Etenim post Joannis imperatoris e vita discessum, Bardas magister cognomento Sclerus, dominandi habendique morbo laborans, cum levem multitudinem præstigiis captam infatuasset, periculosam adversus principes rebellionem molitus est: per quadrienniumque Asiam pervasit, provincias vastans, oppida eruens; copias autem Romanas, castris ex adverso factis sibi oppositas, in fugam vertit, conciditque atrociter: semel exercitum Petri patricii ac prætoris, cum in Laparæ agro (is provinciæ Armeniorum est finitimus) prælium committeret, ubi et ipse Petrus patricius, cuspidem ictus et 170 dejectus equo, in ipsa acie animam efflavit; protectores autem quamplurimi una cum illo occubuerunt: deinde sub Barda Phoca magistro, qui cum a principibus dignitatem domestici scholarum recepisset, acie adversus Sclerum in Pancalea constitit. Is equitabilis propter Amorium campus est. Ibi inter infesta tela caput ligno percussus Phocas ex equo occidit: humique stratus captus esset ab hostibus, interiissetque ignobiliter, nisi ut unus de multis neglectus esset ab adversariis, quod speciem ejus ignorarent, fuissetque ab nocte superveniente servatus. At Sclerus, elatus ejusmodi victoriis atque obcæcatus, fortior jam habebatur, quam ut vi ulla armisque superari posset. Ex quo et Nicæam, Abydum, Attaleam bello cepit, et quidquid in Asia Romanis paret subjunxit sibi: simul assumptis triremibus bene multis, dominansque mari, male cum negotiatores tum ipsam jam urbem vexavit, ad quam appellere, ut antehac, navibus frumentariis minime permisiis: donec ignifera classis clam a principibus Constantinopoli emissa est Cui classi præfectus Bardas Parsacutenus, magister, der repente devectus ad Abydum, triremes tyranni

Α σταθιρῶς ἡμέρας δρώμενος. Βασιλεὺς δὲ, τῶν ἡθῶν ταπεινὸν κατείδων, τοὺς ἐπὶ τῆς τῶν αἰώνων ἐσχολακτικῆς ἐρώτα παρατηροῦν, ἐκείνη καὶ βούλοιντο τὸ τοιοῦτον ἐξαιεῖσθαι. Οἱ δὲ, οὐκ ἐπιθυγνὴν παρεῖχε τεκμηρίωσθαι, πρὸς δὲ τὸ τοῦ βασιβούλημα, τὴν τοῦ κομητῆτος παρεξηγούνο ἐκτονίαν, τε αὐτῶν κατ' ἐχθρῶν καὶ μακρότητα ἡμῶν ἐπαγγελλόμενοι ἔσεσθαι. Ἦσθην δὲ οἱ ταῦτα παρεξηγούμενοι Συμεώνης τε ὁ λογοθέτης καὶ ἡ γιγιστρος, καὶ ὁ τῆς Νικομηδείας πρίεδρος Σκλερὸς ἄνδρες τῶν τότε σοφῶν οὐκ ἐλλογιμῶτα. Ἐκ τούτων οὐκ ἴταυτα ἢ τοῦ κομητῆτος παρεξήλου ἐκπαίον, πρὸς χάριν οἱ ἄνδρες τῶν αυτοκράτορι ἐπιτηροῦσθαι ἀποστασίας δὲ χαλεπῆς, ἰδῶν τε ἐκιδρομῆ, καὶ ἄλλοι, ἡμῶν ἐκ τῆς τῶν πραγμάτων αὐτῶν

Β ζ. Μετὰ γὰρ τὴν τοῦ αυτοκράτορος Ἰωάννου ἐπίμην ἀπὸ τοῦ σώματος, Βάρδας μάγιστρος, ὁ κατὰ ὠνομητῆν Σκληρὸς, φιλαρχίαν καὶ ἀπληστῆς καὶ ἀπάτη δὲ μετελθὼν καὶ φενακίσις τὸν καὶ τῆ καὶ εὐκολον, [P. 105] ἀποστασίαν δεινὴν κατὰ κρατούντων ἐμελέτησεν ἐπὶ τετραετῆ τε ἐπιτηροῦσθαι Ἀσίαν κατείδραμε, χώρας πυρπολῶν, καὶ ταῦτα καταστρεφόμενος, τὴν τε Ῥωμαϊκὴν ἕνωσιν ἐναντικαίου παρτάξεως ἀντιτασσόμενην εἶπεν, ἐκπόμενος, καὶ κατακαίνων ὡμῶς τοῦτο μὴ ἐπιτηροῦσθαι πατριχίου Πέτρου καὶ στρατοκεδάρχου δημοφιλῆ μένην, ὅτε κατὰ τὴν Λάπαρον τὸ πᾶσι μακρῶν δὲ τοῦτο τῆς χώρας τῶν Ἀρμενίων) ἢ μὴ ἐπιτηροῦσθαι, ἐκροτεῖτο, ὅπνινκα καὶ αὐτὸς ὁ Πατριχὸς Πέτρος, δορατῆ βληθεὶς καὶ τοῦ ἵππου κατενηθεῖ, καὶ αὐτὴν ἐξέπνευσε τὴν παρτάξιν, κλειστὰς ἐπιτηροῦσθαι ὑπασιπτόων συναναρθεθέντων αὐτῶν καὶ ἡτῆ Βάρδα μάγιστρον τοῦ Φυκά, ὅς πρὸς τῶν κρατούντων τὸ τοῦ δομestikou τῶν σκοληπῶν ἐπιτηροῦσθαι ἀξίωμα, ἀντίπαλος τῶ Σκληρῶ ἐπὶ τῶν Παγιάλειων παρτάξτετο (55). Ἰππῆλατοι τῶν πεδίων, τῶ Ἀμωρίων προσέγγιον. Ὅπου δὲ καὶ κατὰ τὸ μεταίχιμον ῥάδων κατὰ τοῦ κρανίου παγιάλει Φωκῆς, τοῦ ἵππου τε κατενέχθη καὶ εἰς γῆν περὶ εδλήθη καὶ κἄν ἤλω τῶν ἐναντιῶν καὶ ἀλλῶν περὶ ἀπώλετο, εἰ μὴ ὡς εἰς τῶν πολλῶν παρῶσθαι τῶν δυσμενῶν, ἡγροσκότων αὐτόν, ἐπιληθοῦσθαι ἐπὶ νῦξ τοῦτον δέισωσεν. Ἡ δὲ Σκληρὸς, ταῖς τοιαύταις ἐπαρθεὶς τε καὶ φρενωθεὶς, ἀνοπιστικῶς καὶ ἀκαταγώνιστος ἐνομήζετο. Ἐντεῦθεν τὴν τε Νικαίαν καὶ Ἀδουδον, καὶ Ἀττάλειαν τῶν πολεμῶν παρῶσθαι σατο, καὶ τὴν τῆς Ἀσίας ἐπιπονήσατο ὡς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας καὶ κλειστὰς τριήρεις προσέλιπε καὶ θαλασσοκρατῶν μεγάλα τοὺς ἐμπόρους ἐπιτηροῦσθαι καὶ αὐτὴν ἤδη τὴν βασιλεύουσαν, τὰς σιτηρῶν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

44 Leg. ὑπεποιήσατο. Vid. 107. B. lin. 12. 108 A. lin. 5.

(53) De hac rebellionē Bardæ Scleri, quæ fere ab obitu Tzimiscae a. 976. ad a. 981. perduravit (quo anno incipiunt Basilii imp. expeditiones contra

Bulgaros), vide Cedren. II. 692. D. Pagi Crit. ad Ann. Baron. IV. 38 A. et 45. A. Le Beau Histoire du Bas-Emp, XVI. 230. A.

φορτίδας οὐκ ἔων εἰς αὐτὴν ἀναπλέειν κατὰ τὸ πρό- A
τερον· ἔως οὖν ἐκ Βυζαντίου πυρφόροι νῆες πρὸς
τῶν κρατοῦντων λαθραίως ἐξαπεστάλησαν. Ἄς
Βάρδας μάλιστα τὸ Παρσακουτηνὸς ἔγων, αἰφνί-
διον τῆ Ἀβύδου προτορμισθεῖς, τὰς τε τριήρεις τοῦ
κόντισε φάλαγγα, καὶ τὸ φρούριον εἴληφεν. Αὐθις δὲ ὁ
Φωκάς, χεῖρα περὶ αὐτὸν πλείστην στρατιωτῶν
ἠθροικῶς, τῷ Σκληρῷ ἐπιτίθεται, καὶ τοῦτον τρεψάμενος ἐν
Παρεσκέυσειν.

Ἡ. Εἰς αὐθις, ἐπεὶ τὸ ληστρικὸν τῶν συνωμοτῶν
τοῦ Σκληροῦ Βάρδα τελείως ἐκιδνάτο, τὰς δυνάμεις
ἀνεληγφῶς ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος ἠπείλετο κατὰ
τῶν Μυσῶν (54). Ἡ γὰρ ἐκείνων αὐθάδεια καὶ
ἀπήνεια, φονικὸν περιπνεύουσα, τὴν Ῥωμαϊκὴν εἴ-
νετο ἐπικράτειαν, καὶ τὰ τῶν Μακεδόνων ἀφειδῶς
ἐληγίετο, [P. 106] ἠδὲ δὸν ἅπαντας διαφθείρουσα. B
Τῷ τοι καὶ θερμότερον ἤπερ ἔδει μᾶλλον κινηθεῖς ἢ
προμηθέστερον, αὐτοβοεὶ καθελεῖν τούτην ἤπείλετο.
Ἄλλὰ τῶν ἐλπιδῶν ἐπηρεῖα τύχης ἡμάρτανεν. Ἐπεὶ
γὰρ τὰς ἐπιτενωμένας καὶ κρημνώδεις ἀτραποὺς
διοδεύσας, κατὰ τὴν Σαρδικὴν ἐπεχωρίσασεν, ἦν καὶ
Τράλιτζαν ⁴⁵ ἡ Σκυτικὴ συνθήσια κέκληκεν, ἐνταῦθα
τὸν τοῦ στρατοπέδου ἐπήλατο χάρακα, καὶ αὐτὴν
παρακαθιστάμενος, ἐφ' ἡμέρας εἴκοσι ἐφοῦρε.
Ἄλλ οὐδὲν εἶχεν ἀνύσειν, τῆ κακοπραγίᾳ τῶν στρα-
τηγῶν (55) ἐξ ὀφιστῶν καὶ νωθεῖαν ἀποκλινίσσης
τῆς στρατιᾶς. Τοῖνον ⁴⁶ πρότερον μὲν τοὺς ἐπὶ χιλὸν
καὶ χορτάσματα τοῦ χάρακος ἐξίόντας ἐνεδρεύσαντες

incendit, adversariorum multitudinem confudit, ar-
cem ipsam tenuit. Posthæc Phocas, maxima manu
militum circa se coacta, iterum adortus Sclorum
est, fusumque Ecbatana ad Saracenos fugere coegit.
turάννου κατέφλεξε, καὶ τῶν στρατιωτῶν κατη-
γρηγόρησε πλείστην, καὶ τοῦτον τρεψάμενος ἐν
Παρεσκέυσειν πρὸς τοὺς Ἀγαρηνοὺς φυγεῖν

171 8. Deinde, ubi prædatoriam manum asse-
clarum Bardæ Scleri prorsus dissipaverat, revocatis
copiis Basilius imperator adversus Mæsos contendit.
Quippe contumacia eorum ac sævitia, eadem spi-
rans, cum totum vexabat Romanum imperium, tum
vero Macedoniam misere populabatur, occisione
per omnem pubem facta. Ex quo, non tam pru-
dentia quam ardore mentis plus quam satis erat
motus, uno impetu tollere illos properavit. Quan-
quam spes cum ob fortunæ injuriam frustrata est.
Nam, ubi transmissis arctis arduisque itineribus
ad Sardicam accesserat, quam item Tralitzam Scy-
thica nominavit consuetudo, castris ibi communitis,
urbem per dies viginti obsessam tenuit. Neque ta-
men quidquam profecit, propterea quod ob ducum
pravitatem inertibus desidæque tradiderat sese exer-
citus. Ex quo primum e castris pabulationis sæ-
niscicii que causa egressos ex insidiis adorti Mæsi,
magnam eorum cædem fecerunt, abductis jumentis

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁵ Fort. Τριαδίτζαν. ⁴⁶ τοῖνον. Nota, particulam præter consuetudinem Atticam esse προτακτικὴν.

(54) De infelice hac expeditione Basillii contra C
Bulgaros a. 981. suscepta cf. Cedren. II. 695. B.

(55) Habet vox κακοπραγία apud Græcos signifi-
cationes tres, quas cum neque Suicerus neque ullus
alius, quod sciam, distinxerit, hic paulo copiosius
expediam. Prima, de qua sola adhuc Lexicographi
egerunt, est, *miseria, res adversæ*, quo sensu boni
scriptores multi vocem usurpaverunt: Josephus
Antiq. Jud. 43. C. 54. A. 103. C. 112. C. 460. F.
De bello Jud. 743. D. 847. C. 856. D. 858. D. 975.
C. Plutarchus Coriolan. 230. E. Lysandr. 454.
D. Dametrio 914. B. M. Anton. 923. Dusebium Præ-
par. Evang. 386. D. Philistus apud S. Clement.
Alex. Strom. 260. D. Artemidorus Onirocrit. 234.
C. S. Basilius Epist. cclvii, ad Eusebium Samosaten.
II. 1028. S. Gregorius Nysæen. Orat. contra
fornicarios III. 262. A. S. Joannes Chrys. Orat. xxx.
de ascensione Domini VII. 331. 27. S. Isidorus
Pelusioti lib. V. Epist. lxxix. 19. C. et qui in pri-
mis ea voce delectatur, Philo De Cherubim 87. F.
G. De sacrificiis Abelis et Caini 116. F. Quod deteri-
ore potiori insidari solet 140. G. de agricultura
154. E. 163. II. Quod Deus sit immutabilis 234. E.
De confusione linguarum 251. D. De Abrahamo 281.
E. 300. G. De migratione Abrahami 327. B. De
congressu quærendæ cruditionis grat. 333. G. De
Joseph. 425. G. 431. E. 434. F. De somniis 450.
G. De vita Mos. 524. De creatione principis 563.
G. De decalogo 579. A. De specialibus legg. 619.
B. De mercede meretricis non accipienda 668. C.
De præmiis et pæn. 714. A. De execratione 722. D.
725. G. In Flacc. 750. F. 760. C. 763. D. 765. C.
G. 767. A. Altera significatio apud scriptores
Christianos aut Judæos: *actio reprehendenda, pecca-
tum*, idque modo generaliter, quod aiunt, modo

speciatim. Josephus Antiq. Jud. 14. A. ἐπὶ λανθα-
νούση κακοπραγίᾳ. S. Clemens Alexand. Strom.
638. A. πάντα μὲν οὖν ἡ διὰ τοῦ ἐπιστήμονος πράξις,
εὐπραγία ἢ διὰ τοῦ ἀνεπιστήμονος, κακοπραγία.
S. Gregentius Thephensis Disputat. cum Herbano
Judæo 124. A. ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία [nempe, *cor-
ruptuntur*] ὑπὸ ἀλλοτριῶν κακοπραγιῶν. Palladius
Vita S. Joann. Chrysost. 59. B. ἀνατιδέξαι τὰς αὐ-
τοῦ κακοπραγίας. Speciatim videtur significare *pec-
catum interius*, hoc est, pravam operationem in
mente nostra. Ita S. Marcus Eremita De baptismo
I, 921. G. fieri non posse scribit, ut ἐκτός ἡμετέρας
κακοπραγίας proluxe confabulemur cum eo, quem
ex intimo corde oderimus. Sumitur quoque pro
corporum commixtionibus vetitis. S. Epiphanius
Adversus hæres. I. 98. B. τὰ ἀσχερὰ ἀποκαλύπτων
τῶν τὰς κακοπραγίας ἐργαζομένων. Et 522. B. τὴν
τῆς κακοπραγίας ἐργασίαν. Tertia significatio, qua
Leo quoque utitur in loco nostro, est, *malignitas*,
D *pravitas*, ut jam non sit actus, sed habitus. Quo
sensu videtur vox hellenistica. Legitur sic certe
Sapientia Salomonis v. 24, καὶ ἡ κακοπραγία πε-
ριτρέψαι ἠρόνους δυναστῶν. Versio velgata: *et ma-
lignitas evertet sedes potentium*. Artemidorus Oni-
rocr. 239. A. θεῶν πανουργίαν ἢ κακοπραγίαν.
Josephus Antiq. Jud. 667. E. de Caio Cæsare:
σχιδός τε καὶ κακοπραγίας εἰς τὸ ἄκρον ἀφιγμένος.
Vita S. Nili junioris 104. C. πᾶσι κοινὸν τὸ τῆς κα-
κοπραγίας ἀβούλεμα. Neque fere dubito quin ita
intelligendus sit anonymus in Martyrio SS. Eusta-
thii, Theopistes ac liberorum 24. B. qui S. Eusta-
thium sic in precibus conquerentem facit: τὰ γὰρ
ἄθλια νήπια εὐ οἶδα ὅτι διὰ τῆν ἐμὴν κακοπραγίαν
[*ab pravitate meam*] θηριόλωτα γέγονασι. Combe-
nsius minus bene, *quæ mea est misera sors*.

servationi
modi qui
ars suppe
metas or
ei de ho
explana
magiste
doctos
comet
tori o
mitos
oppi
tus
ma
em
pa
et

equisque quam plurimis. Postea cum testatidines
ac caetera machinae nihil effecissent imperitia eorum
Qui ad muros illas admovent, essentque ab adre-
sariis incensae; simul quod inopiarentur necessaris
rum premebat exercitum, consumplo jam frumento,
quod secum adreant milites, non parce, sed in-
temperantius illo usi: ibi tum imperator collectis
sarcinis cum exercitu Constantinopolim versus
movit. Neque intermisso toto illo die itinere, loco
silvestri castra 119 posuit, ibi milites refecit. Pri-
ma noctis vigilia nondum transacta, subito stella
per magna ex parte orientali valli emicans larga
lucē tentoria circumfudit: cumque in parte occi-
dentali propter ipsam fossam decidisset, in scintil-
los scissa permultas, atque restincta est. Cujus
stella casus interneccionem exercitus, quae insecuta
est, praemonstravit. Etenim ubicunque quidquid rei
ejusmodi accidit, ibi interitum praenuntiavit rerum
subjectarum. Cujus quidem rei clarum argumentum
est delapsa in exercitum Trojanum stella tum, cum
Pandarum in Menelaum arcum intendit: nam illo
ipso die Trojanorum caecia in turpem fugam a Grae-
cis compulsa est. Neque minus in Romanorum
bellis reperiet, qui annalium monumenta tractare
velit, saepe idem venisse usu, ut ubi hoc portentum
irrueret, ibi exercitus interiret. Quin et ipsi vidi-
mus in aedes Basilii praesidis tale aliquid delabens:
neque ita multo tempore post cum ipsum deceden-
tem a vita, tum direptioni compilationique tradi-
fortuna ejus. Verum de visione stellae haec suffi-
ciant: tunc vero, postridie illius diei, exercitus
silvestrem transgressus atque cavernosam vallem,

Α οὐρανὸν καὶ τῆσαν ἀπὸ τῆσαν. Ἐπειτα τῶν
πόλεων καὶ τῶν λοιπῶν μηχανημάτων ἀπειρή-
προσσηγοχότων ταῦτα τοῖς τείχεσιν ἀπαρακτι-
των, καὶ πυρποληθέντων παρὰ τῶν δυσμηνίων
καὶ σπάνις τῶν ἀναγκαίων κτεῖχε τὴν στρα-
τῶν συμπεφορημένους ἐπισιτισμένους ἕδη ἀναλω-
των, τῶ μὴ πεφεισμένους ἀλλ' ἄδην κατεφορη-
αὐτῶν, ἐνσκευασάμενος σὺναμα τῆ στρατιῆς τῆ
τὸ Βυζάντιον ἦσι. Πανημέριος δὲ διοδεύσας, ἐπὶ τῆ
λόχημην διεσκηγήσατο, καὶ τὴν κληθῆν διαέτε-
Μήπω δὲ τῆς πρώτης φυλακῆς τῆς νυκτὸς σπ-
ραιυθεσίσης, ἐξαίφνης ἀστὴρ παμμεγίστος ἐ-
ἐφόμ μέρους τοῦ χάρακος ὄρηθηθεὶς καὶ τὰς πε-
περιλάμψας ἀκλήτω φωτὶ, ἐπὶ τὸ ἐσπέριον
παρ' αὐτὴν τὴν ταφραὶαν καταπεσῶν, καὶ εἰς τὸ
βῆθρας συχοῦς διαιρεθεὶς, ἀπεσβέσθη. Τὴν αἰ-
τοῦ στρατοῦ παρεδήλου διαφορὰν ἢ τοῦ ἐπι-
καταφορὰ. Ἐνθα γὰρ τοιοῦτότροπον τὴν τῆσαν
συμβέθηκε, τοῦ ὑποκειμένου πανωλεθρίαν ἐπι-
Τεκμήριον τοῦτο ἡ σαφὲς (56) ὃ ἐπὶ τῆς ἱστο-
πληθῆος κατενεχθεὶς ἀστὴρ, ὀπηνίκα Πανδάρου
Μενελάω ἐπετοξάζετο· ἐκεῖ γὰρ αὐθιμῆρ ἡ
Τροϊκὴ φάλαγγς πρὸς τῶν Ἀχαιῶν εἰς φηρηστῶν
συνεκλειετο. Καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἡ εὐμ-
εἶροι τις ἄν, τὴν ἱστορίαν μετιῶν, τὸ τοιοῦτον
λακίς συμβάν, καὶ τὸ στρατεύμα διαφρα-
φάσμα ἐπέσκηψεν. Ἐῖδομεν δὲ καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῆ
προέδρου Βασιλείου ἐστίας τοιοῦτόν τι κλη-
καὶ μήπω καιροῦ συχοῦ διαβρέύσαντος αἰ-
τοῦ βίου ὑπαπελθόντα, καὶ εἰς διαφανῆ κ-
νομήν ἐκοδοθέντα τὰ φῶτῶ διαφέροντα (56).

C. B. HASII ANNOTATIONES.

11 Fort. τούτου. Confer. 93. A.

(56) Propositi in margine τούτου. Sed Leonem fortasse in errorem impulit studium imitandi Agathiam 48. D. et 133. C.

(57) De prosodia hujus vocis si quis quaerat, analogia videtur tueri in adverbio scripturam αὐθιμῆρ ὄν· sicque habent et Cod. noster et scriptores plerique (velut unus Plutarchus Poplic. 108. E. Fab. Max. 179. F. Paulo Emil. 268. C. Aristid. 324. C. 331. F. Pyrrho 389. F. Agide et Cleom. 811. A. Dione 959. C. Stoicos absurdiora dicere quam poetas 1058. B. Leo grammat. De expugnat. Syrac. supra 180. A. item Thucydides, Aristophanes, Josephus, Eusebius, Agathias, unde spinor. Leo sumpsit 15. D. 42. B. 84. C. 100. D. 125. C. 169. C. 171. A. abique prope innumeri) et Lexicographi majore ex parte. Contra αὐθιμῆρ S. Antiochus De iracund. l. 1065. B. De inobedientia 1088. C. Achmetes Onirocr. 112. D. (sed 275. A. αὐθιμῆρ ὄν). Eustathius Antiochenus De anima et contra Arianos, apud Eustratium presbyterum De operatione animar. post. mortem 499. A. Theodorus Studita De sancta cruce 290. B. Hedericus Lexico manual. (edit. certe a. 1767. 8.) 374. B. Apud Lxx. interpretes, quando respondet hebraico בְּיוֹד, eo ipso die, acuitur, velut Proverb. xii, 17: quando valet בְּיוֹד, die suo, i. e. die pacta et constituta, ut Proverb. xii, 16, scribitur προπαροξυτόνως. Quem disparilem acuendi rationem secundum di-

versitatem significationis tum Clementem l. retinuisse video Strom. 397. B. tum multos alios quos memini: nec tamen omnes. Quapropter quod temere fortasse evenit, ut stabile praesens obtrudere hic nolim.

(58) Mirum, ut hujus verbi vis fugerit inter ceteroquin non indoctos. Notum est Graecis διαφέρει μοι τοῦτο, hoc ad me pertinet. Inde autem quod quoad modum senescente latinitate locum ad me pertinet, synonyma facta est illi, res mea propria (unde verba barbara appartinere et appartinere), eodem modo apud Graecos sequiome τούτο μοι διαφέρει significet, hoc meum est. Palladium Vita S. Joannis Chrysost. 81. C. episcopus imperatori dicit, ἡ γὰρ πόλις σοι διαφέρει ἰδὶ ἐστὶ, h. e. tu es civitatis dominus. S. Justus Pelusiota Epist. cccxi. ad Titianum, 104. C. τὸ τοῦ οἰκείου ἀπέτεμα, τοῦ τῶ ἱερῶ διαφέροντος ad sacerdotem attinebat, vertit Jacobus Billius. Hierapoli Hieroglyphicis 18. B. ἡ μοναστήριος ἰδιόμορφος, ἦν Ἐρμῆ διαφέρειν ἐνόμισαν. Metaph. non male, Mercurio sacrum esse. Item bene praesens concilii oecum. sexti, III. 1297. B. ἐπὶ τῶ τῶ τῶ, διαφέροντι τῆ μνητῆ Χρυσοπόλου: ἡ μετὰ, juris monasterii Christopholes: quam error sit in novissima voce, Contra pessime veritate I. 1127. D. τὸ γὰρ ψεῦμα τῶ δυσμηνίων

οὐ μὲν τῆς τοῦ ἀστέρου φαντασίας ὡδὲ πη ἐχέτω· A
 τε δὲ, κατὰ τὴν ὑστεραίαν, διὰ τινος ὕλωδου καὶ
 ραγγώδου αὐλῶνος διήκει τὸ [P. 107] στράτευμα·
 εἶνον δὲ μάλιστα παραδραμόν, χαραδρώδεις καὶ
 ἀνταίς καταλάμβανε χύρους· ἐν οἷς οἱ Μυσοὶ
 ὠμαίοις ἐπιθέμενοι πλείστον ὅτι πλῆθος ἀνδρῶν
 ἐφθειραν, καὶ τὴν τε βασιλείον ἀρχὴν καὶ τὸν
 λούτον εἰλῆφσαν, καὶ τὴν ἀποσκευὴν τῆς στρα-
 τῆς ἐλαφυραγωγῆσαν ἅπασαν. Τότε δὴ καὶ αὐτὸς ὁ
 ἴωτα ἐκτραγωδῶν ἐκέισε παρήμην, τῆν κρατοῦντι
 ἰστυχῶς συνεπόμενος καὶ τῆ τοῦ διακόνου λειτουρ-
 γῆς ὑπηρετούμενος. Καὶ κἄν ἐξεχυθῆ ⁴⁸ μου παρὰ
 ἰκρὸν τὰ διαθήματα, καὶ μαχαίρας Σκυθικῆς γέ-
 ὄνα παρανάλωμα, εἰ μὴ μεθεῖα τις ἐξ αὐτοῦ τοῦ
 ἰνδύνου ἀπήγαγε πρόνοια, ἥτις ἐξῆπτάσθαι τάχος
 ἐποίηκε, πρὸ τοῦ καταληφθῆναι τὴν παραγγώδη B
 πρὸς τῶν δυσμενῶν ἄνοδον, παρελθεῖν τε ταύτην,
 αἱ δρομαίως καταλαβεῖν τὴν ἀκρώρειαν. Μόλις οὖν
 οὐ τὴν καταδρομὴν διέφυγε τῶν Μυσῶν, τὴν ἵππον
 ἰένην ἀποσκευὴν, καὶ πρὸς τὰ Ῥωμαϊκὰ ἐπανάξυξεν δρια.

θ'. Μῆπω δὲ τοῦ τοιοῦτου πάθους τελευταίως ὑπο-
 ὤφθησαντος, Βάρδας μάγιστρος ὁ Φωκῆς κατὰ τῶν
 ἱεροῦντων ἐτραχηλάσει, καὶ τὴν τῆς Ἀσίας Ῥω-
 μαϊκὴν ὑπεποιήσατο δύναμιν, καὶ κατὰ θάλασσαν
 ἐπίνειαι καὶ ποταμίσματα πλὴν Ἀβύδου, εἶλε· καὶ
 τριήρεις συχὰς νεολκῆσας, ἐφοῦρει τὸν τοῦ Ἐλ-
 λησπόντου πορθμὸν, οὐκ ἔων τὰς φορτίδας ἀνάγε-
 σθαι πρὸς τὴν βασιλεύουσαν στρατιάν τε πλείστην,
 τῆς Λέων μάγιστρος ὁ μελισσηνὸς ἤγειτο, παρὰ τὴν
 ἵππειρον τῆς Ἀβύδου καθίδρουσε, τὰς τε σφετέρας
 τριήρεις φρουροῦσαν, καὶ πολιορκουῦσαν τὴν Ἄβυ- C

vixdum inde emersus intercisā arduaue subit
 loca : in quibus ex insidiis adorti Romanos Mæsi
 numerum ingentem militum conciderunt. ceperunt
 autem imperatoris tum prætorium, tum thesauros,
 atque impedimenta exercitus universa. Aderam
 tunc et ipse, qui hæc desleo, adversa 173 vi
 principem comitatus, cui in officio diaconi dabam
 operas. Nec multum abfuit, quin e effunderentur
 gressus mei, » gladioque jugularer Scythico, nisi
 ex ipso periculo me eripuisset divinum quoddam
 consilium, quod effecit, ut celeriter equum permit-
 terem, antequam clivus arduus ab adversariis te-
 neretur, illoque superato ad summum jugum cur-
 sim evolarem. Reliquiæ exercitus, ægre per invia
 montium Mæsis insequentibus elapsæ, amisso
 equitatu fere omni, atque impedimentis quotquot
 secum vexerant, in fines Romanos se receperunt.
 διὰ δυσβάτων ὄρων τὸ περιλειφθὲν τοῦ στρατεύμα-
 τοσ σχεδὸν ἀποβαλὼν ἅπασιν καὶ τὴν ἐπικομιζο-

9 Nequedum penitus remiserat hæc calamitas,
 cum Bardas Phocas magister, rebellione adversus
 principes facta, Asiaticas sibi subjunxit imperii
 opes, navalia atque oppida maritima cepit, præter
 Abydum : triremibusque magno numero deductis
 obsedit fretum Hellesponti, ne onerariæ ad urbem
 accederent : exercitum autem permagnum, cui Leo
 Melissenus magister præerat, in ora ad Abydum
 constituit, qui et suis triremibus præsidio esset, et
 Abydum oppugnaret. Altera castra item firma
 posuerat contra Constantinopolim in monte Chry-

C. B. HASH ANNOTATIONES.

⁴⁸ ἐξεχυθῆ — διαθήματα. Psal. LXXII, 2.

φέρει, mendacium hosti [hominum, h. e. Diabolo
 proprium est, sic vertit : nihil enim ab hoste hu-
 manæ salutis differt mendacium. Nec rectius vetu-
 stus interpres supplicationis clericorum et mona-
 chorum Antiochiæ in Concilio Cplano sub Mena II
 1320. C. in phrasi, illi Leonis non assimili : τὰ
 διαφέροντα αὐτῆ [Ecclesiæ] σκορπίζων, ea, quæ ipsi
 Ecclesiæ conferunt, dissipando. Scribe, bona ejus.
 Melius interpres assecutus sensum est Actione ter-
 tia Concilii ejusd. II. 1241. C. παρεγνήμθη καὶ ἐν
 τῷ προαστείῳ τῷ διαφέροντι τῷ αὐτῷ Πέτρῳ, *ivimus*
ad suburbanum, quod pertinet ipsi Petro : nisi quod
 pronomen αὐτός, ipse, cum ὁ αὐτός, idem, male
 confuderit, Romanæque aures pertinere alicui ægro
 ferre possint. Ita inferius quoque 1241. D. ἐν προ-
 αστείῳ διαφέρουσιν αὐτῷ τῷ Ἀνόμῳ καὶ Πέτρῳ,
 in suburbiis pertinentibus ipsi Anihimo et Petro,
 scribere saltem oportebat ad Anthimum et Petr. Sed
 apud Stephanum Byzant. De urbibus 78. B. νῆσος
 διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφῆμῳ πατρικίῳ, *insula*
propria illustri patricio, Beikelius tantum non ri-
dicule vertit, insula quædam est eximia apud cele-
berrium patricium. Et in Theophylacto Bulgaricæ
 archiepisc. Epist. xxvii. ad Michael. Chalcedon viii.
 848. D. ἐνορία τίς ἐστι, τῆ καθ' ἡμῶν ἀρχιεπισκοπῆ
 διαφέρουσα : interpres Latinus Vincentius Marine-
 rius ; *Est quidam loci terminus, a nostro archiepi-*
scopatu diversus. Verte. n. *archiepiscopatus proprius.*
 Item Epist. xxxiii. ad Joannem Grammat. VIII.
 861. C. χωρίον τῆ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίᾳ διαφέρον,

περὶ τὸν Βαρδάριον διακείμενον. Interpres, *locus a*
nostra Ecclesia diversus. Emenda ut supra, l. *Ecll.*
nostræ proprius. Possim, si liberet, pluribus exem-
 plis lapsus eruditorum, hujus quoque ætatis, in ea-
 dem voce patefacere. Ne longus siam, illud duntaxat
 addam, primo, dici non alio sensu οἱ διαφέροντες,
 nos proches, die Angehorigen, *propinqui.* Artemido-
 rus Onirocr. 149. A. συνέβη τοὺς πλείονας τῶν
 διαφερόντων τοῦ θεασαμένου τὸ ὄναρ νοῦνται. Deinde,
 vetustum esse illum usum verbi διαφέρω, aut certe
 primis sæculis religionis nostræ non incognitum,
 testari inscriptiones duas a Jac Gronovio relatas
 Memoria Cossoniana 144. B. Alteram No. xvi :

ΤΟΥΤΟ. ΤΟ. ΑΝΓΕΙΟΝ. ΔΙΑΦΕΡΕΙ. ΑΥΤ. ΘΕΟ-
 ΚΤΙΣΤΩ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.

Hic locutus est Aurelio Theoctisto, Marcelli F.

Alteram *ibid.* No. xvii. in qua, voce, *penultima,*
 legendum videtur ΑΥΤΟΥ :

ΑΥΤΗ. Η. ΣΟΡΟΣ. ΔΙΑΦΕΡΕΙ. ΠΟΛΥΚΑΡ-
 ΥΠΟΔΙΑΚΟΝΩ. ΚΑΙ. ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ. ΜΟΥ. ΠΑ-
 ΛΛΑΔΙΑ.

Hæc arca est Polycarpo subdiacomo, et κατὰ τὴν
Palladiæ.

Inscriptionem secundam Christianam esse
 priorem credendum est. Posita *quædam*
 secundo, aut tertio.

sopolitano, quo equitatum exercitumque plurimum miserat; his copiis præfecit Nicephorum Patricium fratrem suum, et Calocyrem Patricium, cognomento Delphinam. Sed hos Basilius 174 imperator, cum manu idonea Bosphorum transgressus, signis collatis fudit captivosque fecit: Nicephorum, Phocæ fratrem, vinctum in custodiam condidit: Calocyrem Delphinam autem ibidem in monte Chrysopolitano, ubi tabernaculum ejus collocatum erat, in crucem egit. Tum Bardas Phocas, ubi cognovit exercitum suum ad Chrysopolim deletum, fratrem captum ac custodiæ mandatam, Delphinam palo affixum esse, coactis quas ipse habebat copiis ad Abydum descendit, ut arcem, quæ ibi est, si posset, oppugnaret, et in Europam transvectus hanc quoque sibi adjungeret. Basilius imperator, certior factus tyrannum ad Abydum devenisse, contracto item suo exercitu instructisque triremibus igniferis, adversus illum constitit: ac, tramisso Hellesponto, in campo autem Abydum tabernaculum imperatorium collocavit instruens quotidie legiones atque exercens, et meditans qua ratione rebellem adoriretur. Ita quadam nocte instructum in insidiis exercitum per semitam secundum mare in adversarios rapit, ac, die jam illucescente, triremes combussit omnes, cædem hostium facere non intermisit. Bardas Phocas, imperatoris repentino adventu impetuque exterritus, contra de vallo prodit: ibi inter infestas acies prælians cecidit ex equo subito, estque illi 175 gladio caput abscisum. Ita immane ejus corpus in terram est ad Abydum defossus: caput, quod ac urbem detulerant, in pilo fixum, per vias triumpho gestatum, ad rebelantesque in Asia missum est. Eo demum modo in stabilem serenitatem perturbatio seditionum se commutavit.

χιμιον ἀντικαταστάς, καὶ τοῦ ἵππου ἀθρόον κατενεχθεὶς, ξίφει τὸν αὐχένα ἐκκόπτεται. Καὶ τὸ μὲν γιγαντῶδες τοῦτου σῶμα κατὰ τὴν Ἄβυδον τῇ γῆ κατορύττεται· ἢ δὲ κεφαλὴ, πρὸς τὴν βασιλίαν ἐκπεμφθεῖσα καὶ δορατίῳ περιπαρεῖσα, κατὰ τὰς ἀγυῖας θριαμβεύεται, καὶ τοὶς κατὰ τὴν Ἀσίαν καταμύμπεται στασιάζουσι. Καὶ οὕτω τὰ τῆς ἀποστασίας εἰς σταθῆράν γαλήνην μετεσκευάζετο.

10. Præter hæc, alia, acerba sane, prænuntiantur tum stellæ illius illustris ortu, tum item columnis igneis, quæ intempestis noctibus per plagam septentrionalem conspectæ exterrebant videntes: quippe et illæ significabant, a Tauroscythis Chersonem expugnatum, a Mæsis Berrhæam

δον. Ἀθῆς τε χάρακα καρταρὸν πρὸ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τοῦ τῆς Χρυσῆς πόλεως λόφου ἐπέστη, ἵππεσιν δὲ πλείστην καὶ πεζικὴν στρατιάν ἀποστέλλων ἀρχηγούς δὲ τῆς στρατιᾶς ταύτης τὸν τε σὺν αὐτοῦ τὸν πατρίκιον Νικηφόρον, καὶ Καίσαρα πατρίκιον, ᾧ ἐπέκλησις Δελφινᾶς, προεστῆσαν. Τοῦτους ὁ αὐτοκράτωρ αὐθις Βασίλειος, μετὰ ἐπιβουλῆς ἀποχρώσας τὸν Βόσπορον περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν Πάλον μάχης ἐπέψατο· καὶ Ζωγρίας συνείραξε τὸν μὲν Νικηφόρον καὶ ὁμαίμονα τοῦ Φωκᾶ ἐπιπέτην ἀποφύνας, εἰρκτῇ συνέκλεισε· τὸν δὲ γὰρ ἐκ κούρην τὸν Δελφινᾶ αὐτοῦ που παρὰ τὸν τῆς πόλεως λόφον, ἵνα καὶ ἡ σκηνή, αὐτῷ ἐπέστη, ἐσκολόπισε. Βάρδας δὲ ὁ Φωκᾶς, τὴν ἐν Χρυσόπολι παυλοβερῖαν τῆς στρατιᾶς διενηγχεῖς, τῆν πρὸ ὁμαίμονος σύλληψιν [P. 108] τε καὶ κάθειρξιν αὐτῆν τοῦ Δελφινᾶ ἐπὶ τοῦ ξύλου προσηκόντως τὰς περὶ αὐτὸν δυνάμεις συνηθροῦσας, εἰς Ἄβυδον κάτεψε, τό τε φρούριον τὸ ἐκεῖσε περὶ αὐτὸν ἐλιονοκῆσαι⁴⁹ καὶ πρὸς τὴν Εὐρώπην διαπεράσαι, καὶ ταύτην ὑποποιήσαιτο. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Βασίλειος, τὴν ἐν Ἄβύδῳ καθόδον τοῦ τυράννου ἀντισθεῖς, τὴν περὶ αὐτὸν στρατιὴν συναγχοῦσας, καὶ πρὸς πυρφόρους τριήρεις ἐξαρτυσάμενος, ἀντίπαλος τῶν καθίσταται· καὶ, περαιωθεὶς τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῷ πρὸ τῆς Ἄβύδου πεδίῳ τὴν βασιλίαν ἐπέστη· ἐπὶ τῷ ἐπέστη, ὅσημέραι τὰς φάλαγγας συνίσταται ἐξασκῶν, καὶ γνωματεύων ὅτω τρόπῳ (59) τῷ ἐπὶ τῷ στήθῳ ἐπέλθοι. Μιᾶ τοιγαροῦν τῶν νυκτῶν ἐξ ἄλλου συντάξας τὸ στράτευμα, διὰ τῆς παρὰ τὸν ἀτάρπιτον τοῖς ἐναντίοις ἐπέθετο, καὶ, ἵππῳ τῷ ἡμέρας διαφασούσης τὰς τε τριήρεις καὶ τὰς ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς Βάρδας δὲ ὁ Φωκᾶς, τῷ αἰφνιδίῳ τῆς ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ αὐτοκράτορος ἐκπλαγείς, ἀντιπαρὸς τοῦ χάρακος ἔξεισι· καὶ ὅσα λατὰ τὸ μὲν

ἰ. Καὶ ἄλλα δὲ παγγάλεπα ἢ τοῦ φανέντος ἀπὸ τοῦ παρεδήλου ἐπιτολή, καὶ οἱ παραδειχθέντες, καὶ πρὸς τὸ βόρειον μέρος ἀπὸ τῶν νυκτῶν πρὸς τὸν σὺλλοι, καὶ τοὺς ὄρωντας ἐκδειματούμενοι. Καὶ οὗτοι τὴν τε συμβᾶσαν πρὸς τῶν Ταυροσκυθῶν τῆς χερσῶνος ἄλωσιν (60) παρεδήλου, καὶ τῆν τῆ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁹ Fort. ἐκπολιερῆσαι, ut expugnaret. cod.

⁵⁰ διαφασούσης. Conf. supra 23. A. 57. A. ⁵¹ Ταυροσκυθῶν

(59) Scripsi *meditans*: fortasse paulo magis ad sensum Leonis fuisset, vertere hic et 5. C. *explorans*: apud Agathiam certe γνωματεύω est hac notione 25. C. γνωματεύοντας ἐς τὸ ἀκρῆς τὰ βουλευμάτα τῶν πολεμίων. Apud eundem 20. D. et 119. C. vertitur *perpendens*: 116. A. *pensitans*.

(60) Hæc est illa Chersonis a Wladimiro Magno occupatio, quam Nestor Annal. 105, B. version. Sher. a. Christi 988, accidisse auctor est. Ad illustrandas

res temporum illorum pertinent fortasse epistolæ dicam an commentarii fragmenta, servata in Cod. sæc. x. exeuntis, S. Basilii, Phalaridis, S. Gregorii Nazianzeni epistolas varias continentes. In hoc igitur Codice, qui fuit Bibliothecæ Regiæ, possessor, qui et legationem circa Danaprium infra 254. D.) obivit, et oppido præfuit (257. D.) litteris minutis perplexisque admodum, nec multo quam Cod. ipse recentioribus folia duo rarsa illa

ἰσχυρίας κατάχρησιν παρὰ τῶν Μουσῶν. Ἐπι δὲ ὁ ἄστρος δύσιν ἐπι καταφορὰν τοῦ φωσφόρου ἀνίσχων

A occupatum iri. Tum versus occidentem post luci- feri obitum oboriens stella, quæ surgens vespere

C. B. HASII ANNOTATIONES.

t. multis verbis mutatis, inductis, superscriptis, dubitare non queas, eum hunc Cod., ut est eximæ molis, in expeditionibus secum portasse, p- illisque ejus vacuis ad epistolas commentariosque editandos esse usum. Dabo fragmenta quo orne- ta sunt in Cod.: tametsi legationem, de qua atim, non nisi post bellum (vide alterum agumentum 256. D.) accidisse facile dicas. Prius sic- cipit imperfecte, de Danapris tractu, glaciærum argmentis lintres transmittentium infestantis: . . . ισχυρώς κατήγετο, καίτοι μὴ πλείους τριῶν ἀν- ὠν ἐκάστου σπῶν δεχομένου· οὕτω πᾶν φαυλό- τα ἦν· Ἄλλ' οὐδὲ ταῦτα ὅμως χώραν εἶχε παρὰ ὁ ῥέματι· πολλὰ γὰρ αὐτῶν ἐπὶ μεγίστοις πάγοις ἰσὶ συναράσσειτο καὶ ξυνέπιπτε· καὶ ὄσχοις τοῦτο ῥεβαίη, ἐκπηδῶντες (a) τοῦ πλοίου οἱ ἐν αὐτῷ (b) ὁ πᾶγος καθήντο, καὶ ὡς ἐφ' ὀλίγους ἐφέροντο. ἵνα δὲ αὐτῶν καὶ κατέρραξεν ὑποβρύχια. Οὕτως ῥα χαλεπαίνων ὁ Δάναπρις ἐτύγχανεν. Ἡμεῖς δὲ ἰτοῦ χαλεπώτερον καὶ ἐπὶ πλείστον προσδεχόμεθα, εἰ ἤμεν ὡς περ ὀργίζομενοι κατ' αὐτοῦ, τῷ μὴ πε- ῆχθαι. Καὶ οὐ πολλὰς πω ἕτερον ἡμέρας τὸ ὕδωρ πανταχῇ πέπηκτο, καὶ ἐπὶ μέγα ἦν ἰσχυρὸν ὡς καὶ εἰς τὴν ἰσχυρίαν ἀφόβως ἵεναι κατὰ τὸ ῥέματι, εἰ ἀγῶνας ὡς ἐπὶ πεδίων ἀνδρῶν ἀγῶνας εἶσθαι. α: καθάπερ τις θυματοποιῶν ὁ Δάναπρις ἐδέδει- το, βάρυς μὲν καὶ χαλεπὸς τὸ πρὶν ἀνωρούμενος (c), εἰ μονοῦ ἢ τούτοις αὐτὸν ὄρῳνας πάντα φοβῶν· ἐπὶ δὲ μικρὸν ἀνείναι τε. καὶ τούτων μαλακισθῆ- ι, ὡς ὅτ' ἀπέντων παύσθαι τε καὶ καταπιπτῆ- ζαι, ὑπόγειός τις ὡς περὶ δεικνύμενος, ὑπὸ κατὰ- ῶσιν τινε ἐκπῶν καθιδύσας. Οἱ γὰρ ὕδατιν οὕτω ἔουσι ἐφάει τὰ ῥέματα, ἀλλ' ὄρη σκληρὰ (d) τινε καὶ λιθώδη μάλλον ἐδέδεικτο. Τί γὰρ ἴσον ἢ ἐκός τὸ καταπερὶνον ἐκείνο καὶ ὕδατι; (B) Ὅθεν ἡμῖν τὸ ἰσχυρὸς εἰς χαρὰν μεταβέβητο· καὶ χεῖρας ἀνακρο- ῖσαντες ἱκανῶς προσέειμεν, κατὰ πάλγος ἱπατά- νοι. Ἀκωλύτως τε διαβίντες καὶ κατὰ τὴν κώμην νόμοιο τῆν Ἠοριῶν. πρὸς εὐαχίαν ἐτραπήμεν καὶ ἰπων ἐπιμέλειαν, ἠπορημένων, καὶ αὐτῶν καὶ κατα- ἰπονημένων ὡς πλείστον. Κάκει ἡμέρας ὅσον ἀνα- ἰκοῖν ἑαυτοὺς διατρέψαντες, ὡς πρὸς τὸ Μαυρόκα- ῖρον χωρεῖν ἠπειγόμεθα. Ὡς δ' ἔτοιμα ἦν ἡμῖν ἰτε πάντα, καὶ ἐμφοδῶν ὑπῆρχεν οὐδὲν, περὶ μέτρας ἰκ- ας αὐτῆς (δτε καὶ πρωταίτερον ἡμᾶς ἐξορμήσει (e)), ἀρκτοῦ τότες βάρυταν πνεύσαντο. καὶ χει- ὶνος πνυτὸς μάλλον χαλεπωτέρου καταβάνοντος, ῖς ἀπύτους μὲν τὰς διόδους ὄσθαι, μηδὲν δὲ ὑπὸ- ἰκοῖν ῖν, σχεδὸν δὲ ἀδύνητον εἶναι τὸν μὴ στήγῃ ἰζόμενον περιεῖναι, δεισαντες ἀναπεπύσθαι καὶ ῖσαι ἐγνωμῖν αὐτοῦ· ἐμοῦ τοῦτο τοῖς συστῆτοις ἰπόντος, ὡς οὐ δεῖ τῆς οἰκίας ὀπισσοῦν εἶναι, οὐδὲ ποκοίτου, ἡμᾶς ἐνθένος γενέσθαι· τοῦ πρώτου τῶν ῖτρων ἐσπεῖρον φάσιν ῖδη ποιοῦντος, καὶ πρὸς αὐ- ὶν ἐκείνον μετατροπομένου τοῦ περιέχοντος (Κρόνου ἢ χαλούμενου [e]). Καὶ γὰρ ἔτυχε περὶ τὰς ἀρχὰς ὅτες δνῶν ὀδροχόου, ἡλίου κατὰ τὰ Χειμερινὰ δια- ῖχοντος· Ὁ μὲν οὖν χειμῶν ἀρξάμενος αἰε προῦ- ῖνας χαλεπώτερος, καὶ ξυνέβη τὰ πρότερον ἡμῖν ῖσαντα φοβερὰ παιδιαὶ καθάρπας πρὸς τὰ μετὰ ταῦτα ὀκειν· οὕτως ἄρα λαμπρῶς ὁ χειμῶν δέσχε πανταχῇ,

Ἡμέρας δὲ διατρέψαντες ἱκανῶς μόλις ὀψὲ ποτε καὶ τῆς πρὸς τὰ οἰκεία μνήμη τις ἐπανόδου εἰσῆει, εὐ- δεινότερου καὶ τοῦ περιέχοντος δεδειγμένου (L.) Καὶ δὴ ἐξήειμεν, ὀρουροῦμενοι παρὰ τῶν ἐγχωρίων δια- φανῶς πάντων εἰς ἐμὲ τὰς χεῖρας ἀνακροτούντων, καὶ βλέπόντων ὡς πρὸς οἰκίον αὐτοῦ ἕκαστος (f), καὶ τὰ μέγιστα εὐχομένων. Τότε μὲν οὖν οὐδὲ παν- τας αὐτοὺς ἐβδομήκοντα σταδίους παρημαίψαμεν, καὶ ταῦτα πρὸ ἡμῶν ἄλλων διαβεβηκῶν καὶ τὸ πολὺ τῆς χιόνος ἐκκρουσαμένων. Τῇ δ' ὕστερατῇ ἀρξάμε- νοι χαλεπώτατα προήειμεν, ὡς περ ἐπὶ πελάγους διαπαλαίοντες κατὰ τῆς χιόνος. Οὐ γὰρ δὴ γῆ τις ἐδόκει εἶναι, οὐδὲ χιῶν συνήθης· ἀλλ' οἱ μὲν ἴπποι μέγρις τραχῆλων οὐχ ἑωρῶντο· τὰ δ' ὑποβύγια, καίπερ τελευταία ἀκολουθούντα ἡμῖν, διεφθείροτο, B καὶ αὐτοῦ πολλὰ καταλείπειτο. Τετραπήγους γὰρ ἡ χιῶν ἐλέγετο, καὶ χαλεπῶς διαβητὴ ἦν. Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀκολούθων ἀνωρούμενοι οἰκᾶς, μετίζον ἢ κατ' ἀνθρωπίνην δύναμιν τὸ ῥεμβάν οἰηθέντες. Καὶ ἦν γὰρ τι τῶν οὐ ξυντρόφων τὸ χαλεπὸν, παλλαχθῶν τῶν δυσχερῶν ἐπίοντων· χιόνος μὲν βαθείας οὕτω καὶ πικνῆς κίτωσης, ἀέρων δὲ βαρυτάτων ἄνωθεν ἐμπνεόντων. Ἀνακωχῆς δ' οὐδαμῶθεν προσδοκωμέ- νης, οὐδ' ὄθεν τις ἄμεινα σχολίη τεκμαιρομένης (τὰ γὰρ πάντα ἀνωφελῆ καὶ ἀνόνητα πως ἐν τοῖς τότε δεινοῖς ἐδέδεικτο), οὐκ ἦν πυρὰ καῦσαι, οὐδ' ἀνακαῦ- σταθαι πρὸς ἀκαρῆ χώραν (g) ἡμῖν ἢ χιῶν ἐνεδίδου. (Δ.) Ἐνθα δὲ τὴν νύκτα αἱ ἀσπίδες προήεισαν (h)· πάντα ἡμῖν ἐκείναι καὶ κλίμαι καὶ ἐπικλίμαι νομι- ζόμεναι· τὰ λαμπρότατα. Ἐν γὰρ αὐταῖς τὰ σώ- ματα ἀνεπαύομεν ἐπὶ πυρᾷ, κάκεινι οὐ λαμπρῷ. Ἰπποὶ (i) δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐνείων φαντάσματα, ὡς περ φοβηθέντα κάκεινα, πάντα ἀπίστησαν. Ἀνείχε δὲ οὐδὲς ἄλλου κάλλιον (j)· πάντες δ' ὡς ἐν κοινῇ συμ- φορᾷ ὁμοίως καὶ ψυχᾶς καὶ σώματα διετίθεντο. Ἐμακρίσε τις τοὺς τεθνηκότας, ὡς τοῦ φρονέειν ἄμα καὶ τοῦ πονεῖν ἀποστάντας· ἐγχετλάσιν ἄλλος κατὰ τῶν ἐσομένων, ποιοῖς ἄρα καὶ αὐτοὶ δεινοῖς τὸ ῖν ἐκμετροῦσιν· οἱ δὲ πρόσκοποι ἐξέκλιμον καὶ αὐτοὶ, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικηθέντες, καὶ προίε- ναι οὐκ ἰσχυοῦν, ἀσαφῶς οὕτω πορευόμενοι κατὰ τῆς χιόνος· Τὸ δὲ δὴ χαλεπώτατον, ὅτι· καὶ διὰ πολεμίας ἐπορευόμεθα γῆς, καὶ οὐδ' ἐκ τούτου ἀδεᾶ ἡμῖν καθεστῆκει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν ὁμοίῳ τὸ τε τοῦ χειμῶνος καὶ τὸ τῶν πολεμῶν ὄφωρῶτο κακόν. H. e. . . « Difficultur applicabant [lintres], tametsi aqua quæque earum non ultra ternos homines caperet adeo erant mirabiliter exiles. Quanquam ne sic quidem locum in venire poterant in fluctu, multis earum duobus maximis glaciæ frustis collis atque con- tritis; quod quoties accidebat, exsillentes e lintre qui inerant in glaciæ considerabant, ac velut super oneraria navi vehebantur. Aliæ lintres vel hauriebantur D fluctibus: tam infestum tunc se declarabat Danapris. Nos vero ibi ægre diuque exspectabamus, velut succensentes flumini, quod non esset glaciatum. Nec multis diebus post erat aqua tum undique gelu con- stricta, tum mirifice firma: ut pedites equitesque intrepide per fluxum commearant, certaminaque tanquam in campis strenue ederent. Ita quasi præ- stigiatorem aliquem se Danapris præbebat, prius

(a) ἐκπιθόντες Cod.
(b) Videtur deesse aliquid vel hic, vel post οἱ.
(c) ἐνωρούμενος Cod.
(d) Hæc sunt tam intricata scripta, ut nescias trum σκληρὰ an οἰκεία legendum sit.
(e) Ante verba τοῦ πρώτου legebatur καὶ ὡς ἐκ τῶν πρῶτων ἐμοῖ: δέδεικται· post καὶ πρὸς illa, τῆν ἐκπῶν ὄσιν· post περιέχοντος illa, φάσιν ψυχρότατος καὶ ἰκωνώδης [sic] δοκῶν. Quæ omnia ab ipso scriptore adducta sunt: verba Κρόνου δὲ καλ. videntur loco iota.

(f) Sic Cod.
(g) Supra scrietum est χρόνον idemque postea inductum.
(h) Sic Cod. Num προήεισαν.
(i) Ἰπποὶ Cod.
(j) Hi; scripta erant hæc non absoluta: ἀλλ' οἱ χθὲς ἐβδωμένεστερον ἔχοντες καὶ θαρρῆν διακελεύομε- νοι πρὸς ἀλλήλων σῆρον ἀμβλείς καὶ καταπιπτωκό- τες· ea omnia postea sunt.

restitionem eodem in cardine faciebat nullam, A δὲ ἄρ, ὅς ἰσπερὶ οὖς ποιούμενος τὰς ἐπιτοὰς δὲνα στρηγιμὸν ἐφ' ἐνὸς διεφύλαττε κέντρον, sed illustres fundens ac micantes radios huc illuc

C. B. HASII ANNOTATIONES.

801
m
fr
n
t

violenter ac sævelatus, et prope dicam aspicientibus universis terrore submissum tractumque adeo videri, ut illud erent et conculerent omnes quasi subterraneum factum, et in latibulum aliquid a seipso absconderent. Neque enim tantum aquas manantes referrebant fluentia, quantum montes asperos et petrosos ostendebant. Et subter fluens liquor quamvis in re aqua vel par vel similis poterat videri (II.) Ita vestigia nostra in hilaritatem conversa est: complottis manibus proximis accessimus, per æquor equitantes. Transgressi nullo negotio cum in vicum Botion venissemus, ad corpus reficiendum jumenta que curanda nos contivimus, quæ ipsa ex majori parte aut erant invalida, aut defecerant. Confectis ibi diebus aliquot necessariis ad vires reparandas accingebamus nos Maurocastrum profecturi. Sed jam paratis rebus omnibus, cum nihil aliud obstaret, ipsa media nocte (quamquam maturius profectum oportebat), flante tunc aquilone gravissimo, hieme omnium sævissimase præcipitante, ut facile crederes impervia esse itinera, nec obdurare sub dio ullum, propeque fieri non posse, ut qui tecto non servaretur interitum effugeret, tunc, inquam, formidine commoti subsistere ibidem nosque continere statuimus. Cujus consilii auctor apud sodales ego exstiti: non esse ullo modo domibus exeundum, nedum abnoctandum inde: quod princeps sidus (Saturnum vocamus) jam ad vesperum in conspectum se dabat, inque similitudinem naturæ ejus immutabatur aër. Transibat enim tunc Saturnus circa initia Aquarii, sole brumalia signa permeante. Quare tempestas, ubi semel occæperat, ad majorem semper sævitiam progressa est, ut quæ prius terrificæ nobis visa fuerant, cum subsequentibus collata ludus prorsus viderentur: tam luculenter se hiems quoquo versum diffuderat. Ibi diebus compluribus confectis, viæ tandemque cogitatio aliqua domum redeundi subiti animum, ære quoque sereniore se repræsentante. (III.) Itaque egressi sumus, ab incolis splendide stipati: omnes me manibus complosis approbant, me tanquam necessarium unusquisque suum respicit, mihi maxima precatur. Hoc die stadia Lxx, neque illa integra, emensi sumus, idque prægressis ante nos aliis, qui maximam vim nivis jam dimoverant. Postridie ejus diei statim a principio difficillime progrediebamur, tanquam in pelago contra nivem lutantes. Nulla terra hic videbatur esse, neque nix intata: equi ad collum usque non apparebant: jumenta, quamvis extremo agmine subsequencia, interibant, multa que ibi relinquebantur. Etenim dicebatur nix cubitorum iv. altitudine, eratque difficillima transitu. Ita multi ex comitibus domum se contulerunt, quod calamitate vim humanam superare arbitrabantur. Atque erat profecto insueta ærumna, miseris undique fere ingruentibus: infra tam alta et spissa nix, superne flantes venti inclementissimi. Neque ulla speravi poterat malorum intercapeda, nec unde quis meliorem statum assequeretur (omnia inutilia et infructuosa esse his in malis apparebat), nulla erat facultas ignes accendendi, nec requiescere vel minimum spatium permittebat nobis nix. (IV.) Accedebant noctu scuta pro cubilibus: hæc pro omnibus habebamus, et pro stragulis et pro opertoriis splendidissimis. In illis enim corpus ad ignem, nec illum splendidum, refocillabamus. Somnum visa per quietem occurrentia, quasi timentem illa quoque universam fugaverant. Neque quicquam magis quam

alius ad ærumnas obduruerat: omnes erant communi calamitate æque et animo et corpore afflicti. Alius beatos prædicabat mortuos, ut sensu doloribusque liberatos: lamentabatur posteros, quibus miseris oppressi illi quoque essent defuncturi. Item labori succubuerant ratores nostri, vi mali victi, nec per nivem in gradu errantes progredi poterant. Omnium acerbissimum erat, quod per regionem hostiter faciebamus, neque inde erant res nostre riculo vacuæ, sed pariter hiemis hostiumque lentiam timebatur.

Hic imperfecte desinit fragmentum prius quitur post quadraginta circiter folia aliam eadem intricatissima manu, quod, ut est in Cod. posteriori, ita præcedenti subjungo: fortasse ad tempus antecedenti pertinet. Genuit ille, quisquis est, oppidum sibi committit tradiderit, quæ sit, viderint docti, temporumque tiumque illarum cognitionem cum præcedenti dicio conjungentes. Rem in Chersoneso Tauri gerit declarat mentio Clematum 258. B. hæc scriptura est ligata, quam vocant, scilicet I. ἀρχὴν γὰρ δὴ τότε τοῖς βαρβάροις κοίμησθαι μὲν (a) ἢ, εἰ δὲ τι ταλῆθῃ φαναι, δεικνύται μὲν φθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντες, ἀπίστημι, καὶ τὸ τοῖς τὸ δυνατόν ἀντιτετάχθαι διενεώθησαν, πάντα δημοῖως λεηλατούτων καὶ διαφθειρομένων καταπόματα, ὡς περὶ τινὰ θηρία κατὰ πάντων τῶν ἐν ἐνδεικνύοντα. Οὐδὲ γὰρ τῶν οὐκαιοτάτων εἰς τὴν εἰσῆλθε αὐτοῖς, οὐδὲ λογισμῶν τινῶν ἢ κρίσεως διαφωνον εἰργάσθαι προὔθεντο ἀλλὰ τὴν Μελίαν καλουμένην θέσθαι τὴν αὐτῶν (c) γῆν καὶ ἀσμφόρως μεμελετήκεσαν. Ἀνατίθηται τὸ πρῖν αὐτοῖς ἴσον καὶ δίκαιον ἢ δὴ περὶ αὐτιμῶντες τὸ πρότερον τρόποιά τε τὰ μέγιστα παθώκεσαν, καὶ πόλεις καὶ ἔθνη αὐτεπαγγίλιον τήσαν αὐτοῖς. Νῦν δ' ὡς περὶ ἐκ διαμέτρου τούτοις καὶ ἀμείτρια κατὰ τῶν ὑπηκόων ἔπειτα καὶ πόλεις ὑπηκόους, ἀντὶ τοῦ στρατεύειν ἡμῶν φερόντας ἐνομαῖν, ἀνδραποδίζειν καὶ ἄλλα ἐξυμῶντο. Σχετλιάζοντες τε κατὰ τῶν ἡμεῶν καὶ ὡς οὐκ ἀδικοῖεν βεβαίως δεικνύντες οἱ ἡμεῶν οὐδ' ἐν μᾶλλον ἰσχυρον τοῦ μὴ τεθῆναι. Φοβῆται ὡς εἶπεν, οὕτω κακίας ἐξυμῶθηκεν, ὡς πᾶσι σθαι τὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ φοβερώτατα τῶν σθαι δοκεῖν, ὡς ἐκ συμπτώματος ἢ τινος τῶν παραλογωτάτου καὶ χλιπεῖ. Πόλεις μὲν γὰρ ἡμεῶν ἦ δέκα ἀνθρώπων ἐξεκενώθησαν, καὶ μὲν ἡ ἐλάττους πεντακοσίων παντελῶς ἐρημώθησαν ἀπλῶς, τὰ γείτονα καὶ πλησιόχωρα ἡμῶν ἔπειτα χειμῶνος ἐπικλυσθήντα ἐγένοντο, ἀνθρώποι δὲ καὶ κηκότες μὴδὲν, προβληθέντες ἐπ' οὐρανῶν καὶ ἔργον καὶ εἶφους ἐγένοντο. (B.) Τὸν δὲ τοιοῦτον ἔθρον καὶ κοινῆ πάντας κακῶς διασφίριστα ἢ περιελθόντα τοῖς ταλαιπώροις ἡμῶν ἀσπῆται καὶ πρὸς τὴν ἐμὴν ἀρχὴν τελευταίως ἢ ποιεῖν ἢ προσῆξεν, ὑπορωόμενον μὲν ἐμοὶ καὶ πρότερον ἢ πολλῶν ποιουμένων πρόνοιαν, μὴ ἂν ποτε ἐμῶν ἐμῆτοι, μὴδ' ἐκ τοῦ παραχρῆμα λαθῶν τῶν ἡμῶν λυμῆναιεν. Ὡς δ' ἀφίκετο καθαρώς οὐρανῶν καὶ πᾶσιν ἀνωμολόγητο φανερώς, ὡς τὰ πᾶσι ἡμῶν νῦν ἡμῶν κινδυνεύεται, τὸν μὲν τότε διαφθῆναι τῶν ἡμῶν εἶχον ἀπεκρουσάμην, ἐμοὶ καίπερ τὴν ἡμῶν παρὰ μικρὸν κινδυνεύσαντος. Τὸ δὲ ἀπὸ τῶν ἡμῶν λημος ἡμῶν ἀκηροῦσι καὶ βαρβάροις ἐγένοντο. οὕτως ἐπεμῆγγυον ἐπὶ παρ' ἡμῶν (εἰ καὶ μωροῦσι ἢ σπονδῶν ἐκηρόκευον), οὕτως ἀμαχητὶ πρὸς ἀλλήλους

(a) Scriptum est hic, et posterius inductum: Καὶ τοῦτο γὰρ καὶ τὰ βόρεια τοῦ Ἰστροῦ.

(b) Μετῶν Cod.

(c) Sic: prius scripserat ἡμῶν, sed id inductum

ῥὰς δὲ καὶ τηλαυγεις τὰς ἀκτῖνας ἐπαφίεις, μετα-
 ῖσεις ἐποιεῖτο συχνὰς, πῆ μὲν βορειότερος ὁρῶ-

A subinde transferebatur, modo magis se ad septen-
 trionem, modo ad meridiem ostendens, interdum

C. B. HASII ANNOTATIONES.

μεν. Καὶ ὁ μὲν πόλεμος εὐθὺς ἤρξατο, ὁ δὲ χειμῶν
 γὰρ ἦν ἐμβαλεῖν· ἐτι γὰρ οὐ πολὺ τῶν... (a) ὁ
 λῖος ἀπῆν. Ἄλλ' οἱ μὲν βάρβαροι, στρατῶν παρα-
 κευασθέντες ἱκανῶ, εἰσβαλον εἰς τὴν γῆν ἡμῶν,
 πικρῶ τε ἄμα καὶ περῶ, νομίσαντες ὡς ἄμα βοή-
 ῃ· ἀρξαλῆσθαι ἡμᾶς, τῆ τε τοῦ τεύχους ἀσθενείᾳ, τῆ
 ε ἡμῶν ὀρθωδίᾳ. Καὶ οὐκ ἀπεικός ἦν αὐτοῖς τζῦτα
 ἔσθαι, οὕτως ἐπὶ κατεσκαμμένην πόλει τῆν οἰκῆσιν
 οἰουμένων ἡμῶν, καὶ ὡς ἀπὸ κώμης μάλλον ἡ πό-
 λως τὰς προσβολὰς ποιουμένων (b). Ἡ γῆ γὰρ προ-
 ἀτέσκαπτο παρ' αὐτῶν τῶν βαρβάρων καὶ ἱκανῶς
 ξεροῦ ἡμῶν, ἐκ βάρθρων αὐτῶν καταβαλλόντων τὰ
 εἰχῆ· καὶ τότε ἀρχὴν ἐμοῦ πρώτου πάλιν οἰκῆ-
 αι (c) τὰ Κλήματα διανοησαμένου. Τοιγάρτοι φροῦ-
 ἴον μὲν τοπρώτον ἐκ τῶν ἐνότων ἐξφοδομήσα παρ'
 ὕτην, ὡς ἐκ τούτου βάρθως καὶ τῆν ἄλλην ἄπασαν
 ὄλιν οἰκισθῆσθαι.... H. e. s. Omnino enim tunc
 barbaris bellum inferre decrevimus: aut, si vera
 ateri oportet, recessimus ab illis metu, ne ipsi B
 riores ab iis opprimeremur, statuimusque iis quan-
 um possemus repugnare. Æque enim universos di-
 ipiebant inhumanissime et pessundabant, ut quæ-
 lam bellus in omnes impetum facientes. Nulla his
 nerat vel erga conjunctissimos continentia, nec rati-
 one ulla aut justī discrimine in patranda cæde vo-
 ebant uti: sed Mysorum prædam, quod aiunt, ipso-
 rum regionem reddere malo ac pernicioso consilio
 meditabantur. Evanuerat superior eorum æquitas et
 ustitia: quas præcipue colentes tropæa antehac ma-
 xima stauerant, adeo ut civitates et gentes ultro
 accederent illis. Gliscebant nunc, quæ velut e per-
 pendiculo (quemadmodum aiunt) a virtutibus illis
 distant, injustitia et intemperantia adversus subdi-
 tos: neque ornare et ex re ipsarum administrare
 civitates dedititias, sed redigere in servitutem et ex-
 scindere constituerant. Conquerentes de dominis in-
 colæ, sequæ nihil mali commississe liquido demons-
 trantes, nihil amplius proficiebant, quam ut morte
 non afficerent. Vis nimirum tanta malorum in-
 gruerat, ut res humanæ quasi ruina aut voragine
 aliqua inopinata ac fatali percussæ obrutæque hor-
 rendum in modum viderentur. Erant exinanita ho-
 minibus oppida plus X. pagi plane deserti non minus
 quingentis: vicinitates denique et confinia nostra
 velut tempestate obruebantur: incolæ innocentes,
 pactis juratis traditi, manibus obruncabantur gladi-
 diisque hostilibus (1). Ejusmodi pestem, generatim
 omnes misere conculcantem, cum aliquandiu per in-
 felices conterminos nostros obambulasset, postremo
 ad præsidium meum quoque fortuna infesta ad-
 duxit. Quam quia jam antehac eram veritus, in ma-
 gna cura versabar, ne accideret improvisè, nec la-
 tente impetu continuo res nostras everteret. Deinde,
 ubi perspicuum aderat periculum, omnesque palam
 fatebantur, in discrimen nos vita venisse, ego tunc
 quidem perniciem quam aptissime poteram repuli,
 quamvis in extremum pæne periculum adductus.
 Verum inde abruptis commerciis bellum internos
 et barbaros ortum est, in quo neque communica-
 bant amplius nobiscum (tametsi sexcenties de
 compositione ad illos mittebam), nec sine præliis

mutuis res gesta est. Ita bellum continuo exarsit
 impendebatque hiems. non multum enim a. . . so-
 aberat. Sed barbari, comparato amplo exercitu,
 cum equitibus militibusque in regionem nostram
 irruerunt, nos momento expugnatum iri rati,
 cum ob murorum infirmitatem, tum ob trepida-
 tionem nostram, Neque erat absonum eos hoc sper-
 rare, quod in diruto oppido commorabamur, ma-
 gisque ex vico, ut ita dicam, quam ex urbe eru-
 ptiones faciebamus. Vastata enim prius fuerat ab
 ipsis barbaris regio, et solitudo mera facta, muris
 solo æquatis: ego autem tunc demum habitare
 denuo Clemata (d) primus constitueram. Quare in
 principio juxta oppidum pro familiaribus feceram
 castellum, quod inde facile reliquam quoque ci-
 vitem instaurari posse. »

Sequuntur in folio alio abrupta illa superioribus
 subjungenda: Καὶ τὸ μὲν ἀνωκοδόμετο τάχῃ πολλῶν,
 καὶ περιέφρακτο τέρῳ· καὶ ἄμα τούτων (e) καὶ ὁ
 πόλεμος ἤρξατο. Μεμέριστο δὲ τὸ φρούριον κατὰ
 συγγενείας καὶ κατέθετο ἐν αὐτῷ τὰ σπουδαιότερα·
 ὅσα δὲ περιττὰ, ἔξω που κατὰ τὸν ἄλλον τῆς πόλεως
 περιβόλον ἔκειτο. Ὡς αὖτε γὰρ ἔδη καὶ ἡ πόλις ἀπα-
 σα· τὸ δὲ φρούριον ὡς ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ σώσειν
 ἡμᾶς ἐξητοίμωστο (f). Ἄλλ' οἱ μὲν βέρβαροι· τότε
 πολλοὺς αὐτῶν ἀποβαλόντες (g) καὶ καταειχυνθηθέν-
 τες (h) ἀπήεσαν πρὸς νόκτα, φυλάξαντες τὸ περίορ-
 θρον· ἐγὼ δὲ ἄμα ἔψ τὸν στρατὸν ἀνεξεζήγον πολο-
 μῆσειν. Ἦσαν δὲ μοι τότε ἱππεῖς μὲν ὀλίγη πλειοῦς
 ἑκατὸν, σφενδονῆται δὲ καὶ τοξόται ὑπὲρ τ'. Οὐδαμῶ
 δὲ τῶν βαρβάρων ὄντων, τὰ τῷ καιρῷ μοι σύμφορα
 ἐξηρτύετο, τεῖχος μὲν τὸ παλαιὸν ἀνεγείρων (i), καὶ
 διδάσκων τοὺς ἔμοους εὖ παρεσκευασθαι πρὸς τὰ πο-
 λέμια. Πρὸς δὲ τοὺς ἡμῖν προσέγοντας δρόμῳ κήρυ-
 νος ἐπεμπον, καὶ μετεκαλούμην αὐτοὺς, σκεψόμε-
 νος περὶ τῶν ὄλων (j). Ἀφίγμένων δὲ ἀπανταχόθεν,
 καὶ ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἀρίστων γενομένης, ἃ μὲν
 εἶπον ἐγὼ τότε, καὶ ὡς οἶον δεσποτικῶν μάλλον ἀντι-
 ποιῆσθαι προσήκει, καὶ πρὸς οἷους ἐλθόντας τίνα
 ὠφέλειαν πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὐρίσκειν, καὶ τί
 ποιητέον ἐστὶ, καὶ τἄλλα πάντα, ὅσα τότε εἶπον ἐγὼ,
 ἃ καὶ παντὸς μάλλον τιμησαίμην, μακρὸν ἂ εἴη
 πάντα ἐφεξῆς λέγειν βούλοισθαι. Οἱ δὲ, εἴτε ὡς μηδὲ
 ποτε βασιλικῆς εὐνοίας ἀπολελυκότες, μηδ' Ἑλλη-
 νικωτέρων τρόπων ἐπιμελούμενοι, αὐτομόμον δὲ μά-
 λιστα ἔργων ἀντιποιούμενοι, εἴτε ἄμοροι ὄντες πρὸς
 τὸν κατὰ τὰ βόρεια τοῦ Ἰστρου βασιλεύοντα, μετὰ
 τοῦ στρατῶ ἰσχυρῶν πολλῶν καὶ δυνάμει μάχης ἐπαί-
 ρεσθαι, ἤθεσάν τε τοῖς ἐκεῖ τὰ παρὰ σφῶν αὐτῶν οὐκ
 ἀποδιαφρόντες, ἐκείνων καὶ σπείσασθαι καὶ παρὰ
 οὐσίην σφᾶς ξυθέντο, κάμει τὰ τοιαῦτα πράξειν
 κοινῇ πάντες ἐψηφίσαντο. Καὶ ἀπῆεν, ἴνα τὰ ἡμέ-
 τερα σωθῶσι, καὶ ἐνέτυχον αὐτῷ ὡς εὖξαι· ἂν μά-
 λιστα τις. Καὶ, ὡς δυνατὸν ἐν βραχεὶ λόγῳ πᾶν συμ-
 περάνας αὐτῷ, ἐκείνος μὲν παντὸς μάλλον (k) μεί-
 ζον τὸ πρᾶγμα εὐλογίσατο, ἐμοὶ δὲ τὴν τῶν Κλη-
 μῶν ἀρχὴν αὐθις ἀσμένως πᾶσαν ἔδοτο, καὶ
 προσέθηκε καὶ σατραπειαν ὄλην, ἐν τε γῆ τῇ
 αὐτοῦ προσόδους ἐπετείους ἱκανὰς ἔδωρήσατο. H. e.
 « Idque proptere et instauratum fuerat, et fossa cir-

(a) Hæc omnia inducta, reposita. iterum partim
 inducta. Ubi asteriscum notavi, in Cod. est χειμερινῶν.
 Num χειμερινῶν, sc tropῶν.

(b) Hic subsequuntur illa, posterius inducta: 'Ἄλλ'
 ἐκείνοι μὲν πολλοὺς αὐτῶν ἀποβαλόντας [sic] καὶ κατα-
 τειχυνθέντες ἀπήεσαν πρὸς ἐσπέραν, φυλάξαντες [sic]
 τὸ περίορθρον. Πρὸς μὲν γὰρ τὸ περὶ τὸν τοξότας καὶ αὐτὸς
 ἀνεπαξάμην, πρὸς δὲ τὸ ἱππικὸν ἱππικὸν, διχῆ τὸν
 στρατὸν παρατάξαντες.

(c) F. scribere voluit οἰκίσαι, instaurare.

(d) Castrum Clematum [vid. Bandur. Imp. Orient.
 I, 112. B.).

(e) Subest verbum adeo inductum, ut legi nequeat.

(f) Sequitur hic ἐτηρῖστο, quod oblitus est indu-
 cere scriptor.

(g) ἀποβιλλόντες Cod.

(h) Sic Codex. Vide not (b).

(i) Sic Cod.

(j) Hic primo leguntur illa: Δείσας δὲ, μὴ εσαυθίς
 π' ἄλοιο δυνάμει ἄπι, sed hæc inducta sunt. Dein-
 ces illa item inducta, καὶ στρατῶν μεγάλῳ ἀφίξονται.
 Γενομένης δὲ ἐκκλησίας, ἃ μὲν εἶπον ἐγὼ τότε. Inde
 hæc non inducta 'Αφίγμένων δὲ κ. τ. λ. quæ in
 textum recepi.

(k) Sic C.

unius ortus tempore locum in caelo mutans, mani- A
festo ac citato motu : ut mirantes, qui videbant, et τῆν μίαν ἐπιτολήν (61) καὶ μεταμεΐδων τὸν αἰθέρη

C. B. HASH ANNOTATIONES.

κα] Leg. κατ'.

communitum : unaque cum his bellum quoque inceptit. Divisio erat per cognationes castellum, resque pretiosiores in eo depositae : minus necessariae extra per reliquum oppidi ambitum erant collocatae. Habitabatur enim tunc urbs jam tota : castellum autem praeparatum fuerat, ut in magno periculo nobis saluti esset. At barbari tunc, multis suorum amissis, cum ignominia noctu recesserunt, servato diluculo : primo mane ego praellii cupidus copias contra eduxi. Erant mihi tunc equites paulo plures quam centum, funditores et sagittarii supra CC. Barbari cum nusquam apparerent, quae apta huic temporibus a me adornata sunt, murus vetus erectus, edocti mei, quomodo recte se instruerent ad bellum. Eos autem qui ditionis nostrae erant, nuntius cursim missis accessivi de rerum summa in consilium ire volens. Undique cum advenissent, concione optimatum coacta, quos tunc ego sermones habuerim, qui domini potius essent expetendi, ad quos venire quamque commoditatem conari oporteret ab illis percipere, quid denique faciendum esset, et caetera universa tunc a me dicta, quae ipse quoque reliquis omnibus praestabilia duxissem, longum est singula ordine dicere velle. Illi, seu quod nunquam benevolentiae Imperatoriae fructum ullum cepissent, seu quod, Graecanicam vitae rationem parum curantes, instituta ad arbitrium ipsorum facta maxime requirerent, sive quod regi ad septentrionem Istri dominantem conterminantes, praeterquam quod ille exercitus magno valerit vique bellica efferret sese, ab illius ritae ratione propriis moribus non differrent : idcirco statuerunt pascicicum illis seque dedere. me autem negotium perficere publicitus omnes decreverunt. Ita profectus sum ad servandas fortunas nostras, eumque talem deprehendi, qualem desiderare quis maxime posset. Atque ita, ubi colloquio brevi, ut poteram, totum negotium transegeram cum eo, ille rem majorem, plus quam ullam, reputans, mihi Clematum imperium iterum volens lubensque omne tradidit, addiditque etiam praefecturam totam, et ex ipsius regione redditus annuos idoneos largitus est. » Desinit hic praeclearum illud plenumque rerum novarum fragmentum : quod si commentatio scriptiove, unde manat, integra aetate tulisset, nae tunc haud paulo plus, quam nunc, sciremus de historia Chersonesi Tauricae in tenebris, ut ita dicam, jacente ab a. 950, circa quem Constantinus Porphyrogenneta scripsit, usque ad colonias Genuensium in hos tractus saec. xiii. deductas. Speremus certe, excussis per alias bibliothecas Codd Graecis medii aevi, lucem novam hinc quoque historiae parti oblata iri : idque ut confidamus fore faciunt III. Comitibus Nicolai de Romanzoff magnificentia, liberalisque ac generosus animus, quo incitatus cum reliquis disciplinas omnes fovet, tum maxime historiam patriae locupletari cupit et ornari.

(61) Lege κατ' αὐτῶν : nam ex prepositionibus nulla fere tam male a librariis est habita quam κατὰ, modoque ob sigli sive monocondylii, ut vocant Graeci, similitudinem cum vocibus καὶ, κατὰ, κάτω, μετά, confusa, modo cum vocabulo proxime sequenti coagmentata, secus atque oporteret. Velut (afferam primo exempla confusae καὶ et κατὰ) Actis Conc. Flor. IX. 132 B. ὁφείλει νοεῖσθαι καὶ τὸν νοῦν ἐκείνον, certo certius, legi debere κατὰ τὸν νοῦν ἐκείνον. Item Supplement. Commentarii S. Athanasii in Psalm., a Montefalconio editis, II.

80. C. μὴ κατὰ νόμον ζῶντας, ἀλλὰ καὶ ἐόντας καὶ βαρβαρικὴν ὠμότητα, lege, ἀλλὰ κατὰ. Porro in Actis S. Bonifacii 284. B. αὐτῶν δὲ τρίτον κατὰ ἐπράξεν ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ ἐπαρχότητα ἐμενδα, κατ' ἐπαρχότητα, et verbe, ter Candida opera Romae ex praetura, non ex praefectura, ut habet versio Latina. Filiorum enim, qui Praetores erant, nomine opulens illa Aglais, de qua ibi, ludos ediderat, qui a praetoribus vel quaestoribus candidatis sumptu ipsorum acti, inde Candida vocabantur. Meris autem fuisse, ut matres filiis sumptus suppeditarent ad ejusmodi munerum editionem, Bez. Valesius demonstravit Prolegomen. ad Possid. Passionis SS. Perpetuae et Felicitatis 10. A. apud Manuel Calecam De essentia et operatione II. 21. D. τοὺς παρ' αὐτοῖς κεκαθαμένους κατὰ τὸν τοιοῦτον ἐνεργειῶν ἀποτελέσματα ἀκρίτως κατὰ ἀκρίτως ἀποτελεῖσθαι : dubium non est quin legendum sit, καὶ τὰ τῶν τοιοῦτων : et in Prolegomenis Hexaplorum Origenis I. 101. C. μαθὼν τὴν αὐτῶν διάλεκτον, κατὰ στοιχεῖα ἑρμηνείαν ἑαυτοῦ ἔρμηνευσεν, lege et distingue, τὴν αὐτῶν διάλεκτον καὶ τὰ στοιχεῖα, ἑρμηνείαν κ. τ. λ. ut sit sensus, non ut redditur in edit. Montefale. : eorum [Hebraeorum] linguam edoctus, secundum elementa, id est ad litteram, interpretationem edidit, sed potius, eorum linguam et litteras edoctus, interpretationem sibi effectit, et quae sequuntur : est enim phras sumpta e S. Epiphano De lxx. interpret. [61]. Unde similiter corrigendum Chronicon Paschale 255. B. his ipsis verbis, τὴν αὐτῶν διάλεκτον, κατὰ στοιχεῖα lege, καὶ τὰ στ. Apud Theophanem porro Chronograph. 144. D. τῶ δ' αὐτῶ ἐπει καὶ τὰ κατὰ τὸν ἅγιον Ἀρέθαν — ἐπράχθη ὑπὸ τῶν Ὁστροτῶν, scribendum videtur, τὰ κατὰ τὸν ἅγιον Ἀ. Confusionis vocum κατὰ et κάτω pauciora exempla invenio apud scriptores Graecos medii aevi, velut in Pachymere Histor. I. 341. E. ἐν τῷ τῷ ἁγίῳ Λύξεντίου βουβῶν κάτω που τοὺς πρόποδας σαγνῶν μὲν : ubi legendum videtur, κατὰ που. Multa plura confusionis vocum κατὰ et μετά, ob similitudinem κατὰ et μετά in Codicibus inde a saeculo duodecimo summam similitudinem. Velut in Ephraimo De perfection. hominis III. 290. B. ἡ ἀρμυνας Νοεῶ cum tot animalibus in angustia arcum compacti : τίς δὲ εἴποι τὰς μετὰ τὸν κελυσμὸν τλαιπωρίας : scribe, κατὰ τὸν κελυσμὸν praesertim, si sequentia respicias : Assenus tamen vertit eodem errore. miseria post divivium. Simile mendum haeret in textu Pseudosynod. Palamiticæ Act. Conc. edit. Paris. XI, 344. Α φανεροῦται δὲ, οὐ κατὰ τὴν οὐσίαν — ἀλλὰ μετὰ [I. κατὰ] τὴν χάριν : quae eadem prava lectio in Combesianam quoque edit. manavit : versio tamen Latina recte, sed secundum gratiam. Item apud Gregentium Tephrensens Disputat. cum Hebraeo Judæo 37. b. B. ὑπὸ ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, manifestum est legendum esse πρὸς κατὰ : versio Latina recte, contra archiepiscoporum in disputatione stare. Contrarium accidit in Nectarii patriarchæ Responsione ad Claudium 181. A. τὸ πρότερον κατὰ [I. μετὰ] Ἑβραϊκὸν λαόν, τὸ εὐαγγελικὸν διέδραμε κήρυγμα : οὐχὶ πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας : versio Latina recte, post Hebraicum populum : apudque Alexandrum rhetorem De signification. ac elocut. 61. C. leg. ὥστε μετ' ἑτέρων, non ὥστε καθ' ἑτέρων. Laurentiique Normanni versio, ut per plures alias universus sententia est

ρόπον, καὶ ποιούμενος ἐναργῆ καὶ σύντομον ἢ τὴν μεταβάσιν· ὡς θαυμάζειν τοὺς ὀρώντας καὶ καταπλήττεσθαι, καὶ οὐκ εἰς καλὸν τελευτήσῃν οἴεσθαι τὴν ταῦ κομήτου ἀλλόκοτον κίνησιν. Ὁ δὲ καὶ συνέβαινε κατὰ τὴν τῶν πολλῶν ὑπόνοιαν. Καὶ γὰρ ἐσπέρας ἐνισταμένης, ἐν ἧ μνημῆν τῷ μεγάλῳ Δημητρίου καὶ μάρτυρος τελεῖν παρέλαθεν ἡ συνέθεια (62), [P. 109] φρικώδης ἐπενεχθεὶς σεισμὸς,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

ἢ Leg. σύντονον.

bitus absolvatur, sic est immutanda, ut cum aliis plenam sententiam efferant. Præva coalitionis præpositionis κατὰ cum voce subsequente insigne exemptum in Cœcumenii Enarratt. in Acta Apost. I. 104 D. ἡ οὖν διαφωνία τοῦ ὀνόματος ἐντύθη — ἡ κατάσφαλαμα, ὡς εἰκὸς, γραφικὸν γέγονεν, ἡ κατὰ διωνυσίαν εἶρηκεν· ubi nemo non videt, scribendum esse κατὰ σφάλμα. Contra in S. Athanasii Orat. contra genti. I. 16. D. male cūsum est, κατ' ἀλλήλους γὰρ ταῖς οὐσίαις τὰς πράξεις εἶναι χρεῖ· ἐστὸς ex duabus primis voce, una, καταλλήλους, conllanda. Id addidit summorum virorum Schæferi et Bastii notis ad Greg. Corinth. 69 C. 285. B. 342. l. 405. C. 638. B. 825. B. ubi κατὰ vel perperam scripta, vel inique expulsa ex oratione est: quod si referre velis, quoties significatus ejus argutiores jarum percepti sint a viris doctis, secusque rediti, et aliena ea res videri possit ab instituto nostro, et latissime paterre, ad plurimosque pertinere.

(62) Hoc est a. d. vii. Kal. Novembr. ut docerum aliunde, tum ex narratione servata in veteri Cod. Bibl. Reg. De miraculis. S. Demetrii, auctoibus variis, quorum qui recentissimus, scripsisse videtur sæc. x. ineunte. A Le Quien Orient. Christ. I. 42. C. aliisque compluribus Joanni archiepiscopo Thessalonicæ tribuitur. Est ea narratio tam eferata variis minutisque rebus ad Thessalonicenses spectantibus (a quibus S. Demetrius summa religione colebatur), ut minus panegyricum esse sancti, quam Thessalonicensis civitatis annales diligenter perscriptos dicas. Quapropter constituisse se ut totam ederet Combefsius testatur ad oann. Camematam, Scriptt. post Theoph. 314. C. osterius quæ fato præventus præstare ille non potuit. Cornelius Byesus exsecutus est Actis Sanctoium ad d. viii. Octobr. tom. IV. Bruxellis 1780. fol. pag. 104 — 197: nosque fortasse partem narrationis ejusdem e Cod. quem supra memoravimus, emendatiorem vulgabimus plenioremque volumine aliquo subsequente: quo prodibunt Vitæ sanctorum, egregie idoneæ ad illustranda tempora historię Byzantineæ ea, quæ maxime muta sunt a iteris. In præsentī satis habuimus, delegisse ex narratione illa miraculum unum, unde dies, qua

b. Demetrio Thessalonicenses faciebant, potest intelligi: item situs et nomina ecclesiarum suburbanarum, et quantopere agri circumjecti sæculo iento vergente incursionibus Sclavinorum fuerint innoxii (a): — Του καλλινίκου καὶ φιλοπόλιδος οὗτου μάρτυρος Δημητρίου ἦγον ἑορτὴν ἡ χώρα τᾶσα, καθὼς εἰώθει, τῇ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἰκαδὶ ἑκτῇ ἡμέρᾳ. Καὶ δὴ πάντων εὐφραϊνομένων πνευματικῶς, ὡς πληρώσαντος τοῦ Κυρίου τὴν ὑχὴν τῶν δούλων αὐτοῦ καὶ ἀξιώσαντος αὐτοὺς

A perterriti, non bonum exitum habiturum portentosum cometæ motum arbitrarentur. Quod ipsum accidit juxta suspicionem vulgi. Etenim instante vespera, qua memoriam Demetrii magni Martyris celebrari usu receptum est, terræ motus horribilis, qualis nusquam alius exstitit per has ætates, Byzantii turres in terram dejecit, domos plerasque stravit, ut habitatorum 176 sepulcrum fierent

τῆς χαρᾶς τοῦ μάρτυρος, ἐν εἰρήνῃ πλατεῖα, καὶ βαρβαρικῆς ὄψεως μηδὲλως μηδὰμου τνηκικατα κατακούμενης (b), τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς, ἄφνω μέσης νυκτὸς κατ' οἰκονομίαν τοῦ θλόφορου (οὕτω γὰρ με λέγειν τὸ πέρασ τοῦ πράγματος ἐπεισεν), ἀνήσθη πυρὶ τὸ ἄγιον αὐτοῦ κιβωριον τὸ ἀργύρεον, περὶ οὗ πολλακίς ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν. Τοῦτοῦ δὲ κατὰ πάσης τῆς πόλεως ἐν βραχεῖ καιρῷ διακουσθέντος, συνήχθη πᾶν τὸ νέον ὡς μάλιστα τῆς ἡλικίας, τὸ καὶ τὸν ὑπὸν εὐχερῶς δι' εὐσθεῖαν ἀποβάλλον. Ὡς δὲ τοσοῦτοι γεγόνασιν, ὡς ἀποδοθηταί τῷ πλῆθει τὸ πανάγιον τέμενος, ὁ μὲν ἀργυρος λυθεὶς (c) τῷ πυρὶ ἦν ἅπας ἐπὶ ἐδάφους, ὡς ὑδωρ· τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἀμφορίων περιέκλυε τούτων ποταμηδόν. Ἐφ' ὧν καὶ προνοία θεοῦ νενίκητο τὸ τῆς φλογὸς ἐπικίνδυνον. Οὐ τοσοῦτον γὰρ τῇ ἀθυμίᾳ πάντας εἰς ἀμηχανίαν ἐβάπτισεν ἡ τοῦ κιβωρου πυρπόλησις, ὅσον ἡ προσδοκία τοῦ φθάνειν τὴν φλόγα περὶ τὴν ὄροφὴν τοῦ ναοῦ, τὰς καρδίας τῶν θωμένων (d) ἐξέτηκεν. Ὅσπερ καὶ γενομένου (φόβος γὰρ, ὃν ἐδεδοίκεσαν, ἐπῆλθεν αὐτοῖς, καθὼς γέγραπται, ἐκ τῆς κατὰ κορυφῆς (e) τοῦ κιβωρίου κρεμαμένης ἀλύσειω σιδηρᾶς, ἐξ ἧς πολύφωτός τις ἀπρωρεῖτο (f) καὶ ἀργύρεος τνηκικατὰ κράτηρ δι' οὐκ, δίκην σμιλακος, τὸ πῦρ ἀνανεμῶθεν φθάσαι τὴν ὄροφην, καὶ τοὺς καλουμένους καλὰθους ἤρξατο περιτεφροῦν·) δὴ (g) τότε τινεὶς, ἀεροδρομήσαντες οὐκινῆτως (h) κατὰ τῶν δοκῶν, σὺν ἀγγεοις πλειοσιν ὕδατοφόροις θεοῦ συνεργίᾳ ἐπὶ γένοντο τοῦ φλογμοῦ. (B.) Μετὰ γοῦν ταῦτα, τοῦ πλῆθους τῶν δχλων οὐ διεχωροῦντος (i), ἀλλ' ἐπιμένοντος ἔνδον, καὶ τῶν ἀποσοδοῦντων ἡ καὶ ὑποχωρεῖν διὰ τὸ ἄωρον τῆς νυκτὸς κελευόντων, οὐκ ἰσχυόντων πείσαι τὴν πληθύν, θεὸς ὑπεισηλθεῖ τινας τῶν κηδομένων τοῦ πανσέπτου ναοῦ, μὴ τινεὶς ἀγνώτες, διὰ τὸ τὴν θος τοῦ δχλου, διὰ τε τὸ νύκτα τυχεῖναι ἐπιχειρήσαιεν εἰς ἀρπυγὴν τοῦ ἀργύρου, οὐ τοῦ καταφλεχθέντος μόνον (j) τῷ πυρὶ, ἀλλὰ καὶ παντὸς τοῦ κρεμαμένου πρὸς οἰκομίαν τῆς ἑορτῆς. Κκι δὴ βουλευσάμενος εἰς (k) ἀξιωματμόνευτος ἀνήρ, καὶ τὴν ἐντιμον στρατεῖαν τοῦ Δακικοῦ καλουμένου σκρινίον τῶν ὑπερλάμπρων ὑπάρχων τοῦ Ἰλλυρικου στρατευόμενος, ὡς οὐκ ἔσται τρόπος ὁ δυνάμενος ἀλύπως καὶ εὐπροφασίστως ἐξωθῆσαι τὸν δχλον ἐκ τοῦ ναοῦ, εἰ μὴ προφήσεισιν τὸς ἀφινιδίαν (l) Βαρδάρων ἐπιδρομῆν, τοῦ ἀθλοφρου τὴν ἐκείνου καρδίαν εἰς τοῦτο κινήσαντος, ἤρξατο βοᾶν· Βάρβαροι περὶ τὸ τεῖχος, ὡ ἄνδρες πολῖται, ἀπροσδοκῆτως ἐφάνησαν· ἀλλὰ σὺν ὀπλοῖς ἅπαντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὀρμήσατε. Καὶ ταῦτα μὲν ἐκείνος δῖθεν ἐβόα πλαττόμενος, τοῦ (m) ἐξαγαγεῖν τοὺς δχλους ἐκ τοῦ ναοῦ, καὶ κατασφαλασαι τοὺς πωλεῖων· ὡς ἂν μεθ' ἡσυχίας ἡ συλλογῇ τοῦ χωνευθέντος ἀργύρου προσένηται. Τὸ δὲ προμηθεῖα χωσειστήκει

(a) Fol. 87 recto.
 (b) Acta Sanctorum κἀτηχουμένης.
 (c) Acta SS. αὐθεῖς [sic].
 (d) Acta SS. θωμένων [sic].
 (e) Acta SS. ἐκ τοῦ διὰ τῆς κορυφῆς.
 (f) Acta SS. ἀπρωρεῖτο.
 (g) Acta SS. ἔρξασθαι περιτεφροῦν· καὶ δὴ.

(h) Acta SS. εὐσκόλτως [sic].
 (i) Acta SS. διεχωροῦντος.
 (j) A. μόνου.
 (k) A. βουλευσάμενός τις.
 (l) A. ὀρμιδίαν [sic].
 (m) A. πλ. καὶ μόνον γινόμενος του.

loca autem in vicinia urbis ad solum evertit, multa A και ολος οὐκ ἄλλος κατὰ ταύτας δὴ συνέθη τὰς γε-
agrestium hominum cæde facta. Nec vero in his νεὰς, τὰ τε πυργώματα τοῦ Βυζαντίου πρὸς γῆν
C. B. HASII ANNOTATIONES.

τοῦ πανενδόξου μάρτυρος, εἰς τὸ μὴ νυκτὸς (a) ὑπ' ἀγνοίας κινδυνεύουσα τὴν πόλιν. Ὁ γὰρ δῆμος ἅπας, τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης βοῆς κατακούσαντες, ἔδραμον εἰς οἴκους, καὶ ὀπισθενέτες ἐπὶ τὰ τεῖχη ἀνῆσαν. (L.) Ἐἴτα καθορῶσιν ἐπὶ τὸ πεδίον τοῦ σεβασμίου ναοῦ τῆς Χριστοφόρου μάρτυρος Ματρῶνης πληθὺν βαρβαρικὴν, οὐκ ἄγαρ μὲν πολλὴν (ἄχρον γὰρ πέντε χιλιάδων παρ' ἡμῖν ἐλογίσθησαν), σφοδρὰν δὲ τῆ ἰσχύϊ, διὰ τὸ ἐπιλέκτους τε ἄπαντας καὶ ἐμπειροπολέμους καθεστηκέναι. (U) γὰρ ἂν οὕτως καὶ θάρσει τῶν πώποτε κατ' αὐτοῦ στρατευσαμένων διενηνοχότες ἐτύγχανον. Ὡς δὲ ἀνεκραξεν ἀπὸ τοῦ τείχους ἡ πόλις, αὐτοψεὶ τοὺς ἀντιπάλους εἰσδράσαντα (δρῆρος γὰρ λοιπὸν ἦν, καὶ τὰ τῆς ἡμέρας ἐπέφωσκον), οἱ πλείστοι κατελθόντες καὶ τὰς πύλας ἀνοίξαντες, B ἔξω τὴν συμπλοκὴν πρὸς ἐκείνους, τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀλοφόρου αὐτοῦ ἐνισχύσαντος, ἐποίησαν, ἧσθη λοιπὸν φθάναντες τῆ μανίᾳ τῆς θηριωδίας αὐτῶν καὶ μέχρι τοῦ σεβασμίου τειμένους τῶν τριῶν ἁγίων μαρτύρων, Χιόνης, Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης. Ὑπερ, ὡς ἴσται, βραχυτάτω διαστήματι τοῦ τῆς πόλεως τείχους ἀπέστηκε. Καὶ δὴ μέχρι πολλοῦ τῆς ἡμέρας συρρήγνυμένων ἀμφοτέρων ἀλλήλοις, καὶ τὰς διώξεις καὶ τὰς ὑφέσεις ἐπικινδυνώτερον οἱ τῆς πόλεως (c) στρατοποιοῦσάμενοι, διὰ τὸ παντός τοῦ τῶν Σκλαβίων ἔθνους τὸ ἐπιλεκτὸν ἄθος, ὡς εἰρηται, τοὺς ἀντιπαρατασσομένους καθεστηκέναι· τέλος, αὐτῆς τοῦ μάρτυρος τῆς ἐπιστάσις ἐπιφανείσης, ἀπεδιώχθη τὸ βαρβαρὸν αὐτῆς ἡμέρας τῶν τῆδε μέρων, ὑποχωρῆσαι ἥπερ εἰσέβαλε (d). Καὶ τὰ μὲν τῆς τότε γέγεννημένη ἀπροσδοκίτου καὶ θηριώδους ἐπιδρομῆς οὕτω συνετέλεσθη. H. e. — «Triumphatoris hujus et civitati dediti martyris Demetrii diem festum agebat regio omnis, ut consuebat, die xxxi. mensis Octobris. Ita cum omnes lætarentur in Spiritu, quod impleset Dominus preces servorum ipsius, dignosque duxisset eos gratia Martyris, late fusa pace, ita ut vox de barbaris omnino nusquam tunc exaudiretur. die festivitatis altero, subito media nocte ex dispositione coronati victoris (sic enim dicere persuasit mihi eventus rei), igni correptum est sanctum ejus ciborum argentum, de quo sæpe superius memoravimus. Id cum per totam urbem brevi percrebruisset, omnes maximeque ætate juniores eo concurrerunt, qui ob virum integritatem nullo negatio pellere somnum possunt. Ii cum tot evaderent, ut præ multitudine sanctissimum delubrum obstrueretur, argentum omne igni liquefactum per pavimentum fusum erat, aquæ ritus: idque undique velut fluminibus inundabat magnus amphorum numerus. A quibus denique Dei providentia flammæ superatum periculum est. Non tantum enim anxietate omnes in desperationem mersit cibarii incendium, quantum metus, ne flamma lacunar ecclesiæ attingeret, corda spectantium emacerabat. Id nimirum cum accidisset timor enim, quo erant perterriti, subit illos, ut demonstratum est, ob ferream eque fastigio cibarii suspensam catenam, unde pendebat multis illustri luminibus argenteus tunc pharus: per quem, ritu convoluti, emicans ignis attingere fornicem, et calathos, quos vocant, amburere cepit: tum vero nonnulli, aërio cursu agilliter per trabes volantes, vasis compluribus aqua plenis Deo obsecundante flammam compescuerunt. (II.) Post hæc cum ingens illa vis hominum non discederet, sed intus maneret, nec qui abigerent aut propter

«noctis intempestum facessere hinc hortarentur, persuadere id multitudini possent, formido subito nonnullis e curatoribus augusti templi, ne qui ignoti, cum ob multitudinem hominum congregatorum tum ob ipsam noctem surripere tentarent argentum, non modo id quod incendio deflagraverat, verum etiam quodquod suspensum erat ad festum cohonestandum. Ita aliquis vir spectabilis, qui militia honesta scrinii Dacici, quod aiunt, fungebatur, sub dispositione virorum illustrium præfactorum per Illyricum, et cum reputans modum esse nullum quo sine molestia indicta causa ex ecclesia pelli turba posset, nis quis subitam barbarorum incursionem præterea coronato victore corejus ad id permovente, clamor cepit: «Cives, barbari ad murum apparuerunt: pinato: quin cum armis omnes pro patria perire.» Hæc ille similans, ut vulgus videlicet ex ecclesia, vestibulaque occludi possent; posteaquæ sedate conquisitio argenti fusi fieret. Atenim id providentia accidit gloriosissimi martyris, ne inscientia nostra noctu periclitaretur civitas. Nam populus omnis, audita illa nec opinata voce, in domum quisque suam cucurrit, armisque sumptis murum conscendit. (III.) Ibi conspiciunt in campo venerandi delubri martyris Christum gestantis Matræ tuncque barbarorum, non ita quidem magnam (ad quibus midia æstimabantur a nobis), viribus autem plurimum valentem, quod electi essent omnes et in bellis exercitati. Neque tam subito adorti essent tantam urbem, nisi robore et animo quotquot suorum utquam præliandi causa exierant superassent. Cives ut e muro clamorem sustulerant, adversariis perspicue visis (jam enim diluculum erat, et surgebat dies, plerique descendentes, reseratis portis, Christo coronato victore illos ruborante, foris prælium cum hostibus fecerunt, qui furore feritatis suæ jam usque ad augustum fanum trium sanctorum martyrum, Chionæ, Irenæ et Agapes, proruerant. Id, ut scitis, proxime abest a muro urbis. Ita cum ad multum diem alteri alteris concurrerent, in sectionesque recessus non sine discrimine facerent oppidani, id quod flos ex omni Sclavinorum gente delibatus, et dictum est, in adversa acie constitit: denique ipso martyris numine se declarante, manus barbari eo ipso die repulsa est, revertique unde intraverat coacta. Et quæ tunc obvenerat improvisa atrox invasio, in hunc modum finem cepit.»

De ciborio sive umbraculo altaris altius edificatum columnisque quatuor innixo copiosi sunt Dacii Glossar. l. 653. D. Constantinop. Christ. A. — 55. A. Descrip. S. Sophiæ 573. D. et Reissner Comment ad Const. Porphy. Cærimon. aul. l. 7. H. 64. A. 78. B. De templo nobilissimo Thessalonicensi S. Demetrii collegit loca idem Ducanus ad Ann. Comm. 252. D. Tempus autem, quo Sclavinum Thessalonicam sic tentaverunt, incidere videtur in a. 584: vide J. Ch. non Engel. *Geschichte des ungarischen Reichs und seiner Nebenländer* I. 259 B. Paucisq; annis post, ut prodit scriptor unde hæc delibamus, Avarorum princeps, legatis ad Mauricium Imp. missis, τὸν τὴν καὶ τὰ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενον, στείλαντα πρέσβεις πρὸς τὸν τῆς ἐκείνου ἑνὸς λήξεως, καὶ τὰ σκήπτρα τῆς Ῥωμαίων ἐπιπέπληκα κατέχοντα τότε Μαυρίκιον, fol. 97 recto, cum non posset inter eos quicquam convenire, omnem Sclavinorum gentem in Thessalonicam effudit: Num erat tunc tota hæc natio in ditone ejus: ὑπὲρ

(a) A. νυκτῶν.

(b) A. νυκτῶν.

(c) A. οἱ τοῦ ἀλοφύρου.

(d) A. μέρων [sic] οὐ παρ' ὀλίγους ὑποχωρῆσαι ἥπερ εἰσέβαλον.

κατερίπωσε, καὶ τὰς πλείους ἐστίας ἐνέτρεψε, τὰ φρον αὐτὰς τοῖς οἰκοῦσιν ἀπαργασάμενος ⁶⁴, τὰ τε πρόσεγγια τοῦ Βυζαντίου χωρῖα μέχρις ἐδάφους κατέβαλε, καὶ πολλὸν τῶν ἀγροίκων φθόρον ἐποιήσεν· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμισφαίριον τῆς ὑπερφίας τῆς μεγάλης ἐκκλησίας (63) σὺν τῇ πρὸς δύοσιν ἀψίδι κατέβαλε καὶ εἰς γῆν κατερίπωσεν· ἄπερ αὐθις ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος ἐν ἕξ ἐνιαυτοῖς ἐδομήσατο. Καὶ οἱ παγγάλεποι δὲ λιμοὶ, καὶ λοιμοὶ, αὐχμοὶ τε, καὶ ἐπικλύσεις, καὶ ἀνέμων ἐξαισιῶν ἐπιφοραὶ· ὀρηνικαὶ καὶ ὁ ἐν τοῖς Εὐτροπίου (64) στύλου τῇ βίᾳ τῶν κυμάτων κατηνέχθη, καὶ ὁ ἐν αὐτῷ μοναστῆς (65) ἐνακπιπνίγη τοῖς θαλασσοῖς βροχίοις δεινῶς· καὶ ἡ ἀφορία δὲ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἐπισκήψαντα χαλεπὰ μετὰ τὴν τοῦ ἀστέρους ἐπιτολήν, ἅπαντα ἐξεγένοντο. Ἄλλὰ τῶν μὲν κατὰ μέρος εἰς τοὺς ἐκυτῶν κα, ροῦς ἢ ἱστορίᾳ παραδηλώσει.

ια. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης, τότε τῶν τῆς Βυζαντίας ἀπάρας (ἐκείθεν γάρ, ὅθεν ἐξέβην, ἐπάνεμι), ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἴετο. Ὅρων δὲ κατὰ πάροδον τῆν τε Λογγιάδα καὶ τὸν Δριζῆν (66), χώρας εὐγελοῦς τε

constitit malum : sed tholum quoque superiorem Magnæ Ecclesiæ cum absida occidentali dejecit, terræque afflixit : quæ posthac Basilius imperator intra sexemii spatium renovavit. Inopiæ adhæc importunissimæ, pestilentiæ, siccitates, cluviones, ventorum horribilium turbines : quibus columna quoque in Eutropiano per vim fluctuum eversa est, fraterque super illam undis pelagi misere mersus : sterilitas item terræ atque superne ingruentia mala post stellæ ortum, omnia evenerunt. Verum hæc sigillatim suo quidque tempore historia dicet.

11. Joannes imperator, tunc ex Syria profectus (redeo enim eo, unde diverti), iter Constantinopolim versus habebat. Ibi cum in transitu Longiadem et Drizen videret, feracia atque opina loca, quæ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁴ ἀπαργασάμενος. Vid. supra 42. A

γάρ αὐτῷ τρικαῦτα τὸ ἔθνος ἔπαν· quo confirmantur, quæ Engelus loco cit. I. 258. de Sclavinis post a 573. Avarorum imperio subjectis acute disputat. Sequitur in Cod. longa narratio de Thesalonica bis sub Mauricio imp. accerrime oppugnata, semel tunc a Sclavinis, iterum ab ipsis Anaris : deque civitatis post varias summasque angustias improvisa liberatione. Quæ omnia ante a 602 quo cæsus est Mauricius, gesta, ab oculatoque teste perscripta (qui ideo alius esse debet ac Joannes II. archiepiscopus Thessalonicensis, circa a. 680. florens), ut supplementum Historiæ Theophylacti Simocattæ in aliquo subsequentum voluminum, ut diximus, si res nostræ siverint, aliquanto pleniora atque emendatiora quam sunt in Actis Sanctorum, proferemus.

(63) Plura de hemisphærio illo Ducangius Ad Pauli Silentiarii descriptionem S. Sophiæ 546. B. Terræ motum, de quo hic Leo. memorat Elmacinus Histor. Sarac. 232 C. Similem, ut hic sub Basilio, Agathias 145. C. sub Justiniano accidisse scribit. Abus sub Mauricio tantum Byzantinis formidinem intulit, auctore Theophylact. Simocatta Histor. 24. D. ὡς καὶ τοὺς ἱππομανοῦντας ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀθρόον μεταλλεσθαι [I. μεθάλλεσθαι] πρὸς τὸ σῶφρον. Quæ inepte vertit Jacobus Pontanus « ut etiam qui equarum in morem libidinum furiis agitentur, icti metu, repente ad pudicitiam sese darent. » Sunt enim οἱ ἱππομανοῦντες homines equestribus ludis sive Circo dediti, qui omnes ex gymnasio τῶν ἱπικῶν ἀγωνιμάτων, de quo Simocatta statim post 25. A. in ecclesias trepidantes se conjecerunt

(64) De Eutropii portu Banduri imper. Orient. II. 738 A. et Petrus Gyllius De Bosporo Thracio I. 338. D.

(65) Quem usum, ut Simeonis Stylitæ ritu viri religiosi super columnis sætalem degerent, ad sæculum XII. perdurasse auctor est Nicetas Choniata. 244. C. Isaacium angelum convocasse τοὺς γυμνόποδας καὶ χαμένους τῶν μοναχῶν, καὶ ἑσοὶ κίσοι τῆς γῆς ἐπερήθησαν. Mire Hieronymus Wolfius vertit, *veluti columnis supra humum effertuntur* : et emendat in notis 437. D : *fortasse ὡσεὶ κίσοι, vel κίνοες. Reddendum, qui columnis supra terram se*

extulerant. Ac jam ante Andrea Schottus apud Photium 831. A. hæc de S. Simeone Stylita, τοῦ ἐν τῷ κίονι στάσιν ἀθλήσαντος, qui [asceticæ] stationis certamen in columna sustinuit, errore pæne joculari sic reddiderat : *Sancti Simeonis, qui in seditione Cionensi occubuit.* Nec facile, ut hoc obiter dicam, ea in versione pagellam invenias, quin sit deformata erroribus, interpretisque seu imperitiam seu oscitantiam prodat. Velut 887. D. Sophronius, qui sæc. VII. Hierosolymæ patriarcha fuit, ad Honorium imp. sæc. V. mortuum scripsisse dicitur epistolam, ἢ ἀπιστάλη ἐν Ῥώμῃ Ὀνωρίῳ τῷ ταύτης ἐπαρχοντι. Schottus : *Honorio, Romano imperatori missam.* Verte : *Honorio, hujus [urbis Romæ] antistiti, Pontifici.* Epistolæ quoque Photii, a Richardo Montacutio versæ atque editæ, non meliorem subierunt fortunam. Nam modo interpres, ut erat rudis rerum Byzantarum, protospatharium ob non intellectum siglum ἀσπαθαρίῳ (vide supra 217 A.) *Aspatharium* vocat 69. A. et primum notarum vel primicerium (ἄνοταριον) a *notariis* 361. B. modo tum religionum tum linguæ Græcæ admodum se ostendit imperitum. Sic 75. C. legitur, ridiculene dicam an scelerate : *retribuit a cælis reposita est iis qui cum proposito mentiendi verbo impia protulere.* Sed locutio τοῖς ἐπὶ ψεύδει ῥήμα πονηρὸν ὑφισταμένοις, quæ est allusio ad S. Matth. V. 11 sicerat reddenda : *iis qui malum verbum contra se mendaciter prolaturum sustinent, patiuntur, tolerant.* Et 13. C. παρελθεῖν αἰτεῖσθαι τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, καὶ δόξαν αὐτῷ καλεῖν πάλιν, vertit, *depreari ut transeat mortis poculum, et eandem rursus glorificationem dicere*, non animadverso participio nominativoque absoluto in altera parte locutionis, sic vertendæ : *depr. ut transeat mortis poculum, et illud idem (cum ita visum ipsi fuisset) rursus arcessere* Sed infinitum esset sigillatim persequi, ubi oscitans interpres ille allucinatus est.

(66) Cedren. II. 683. C. habet κατὰ τὴν Ἀνάζαρον καὶ τὸν Ποδανδόν. Scylitza ms. τὴν Ἀνάζαρον (Vide supra 32. B.) καὶ τὸ Πανδρόν Δριζῆ· sive Δριζῆς videtur locus quem Zonaras II. 201. A. Δριζίδιον, Cedren. II. 554. D. Δριζιον s. Δριζιον

Romani exercitus sudore sanguineque plurimo recens imperio recuperata a Basilio præsidente et præfecto cubiculi tunc tenebantur, ægre id, ut par erat ac moleste tulit, et vituperavit violentam avaritiam hominis. Neque is tunc quidem aperte obloqui, principis indignationem verens, poterat: clam vero ridebat ejus verba, illumque, ut dominum jam sibi gravem quovis modo submovere statuit. ¶ Venerat imperator in Atroæ campum Olympo subjectum: deverterat ad Romanum patricium, Sebastophori dignitate decoratum. Ibi ferunt aliquem spadonem de ministrantibus, sive per se imperatori infensum, sive subornatum corruptumque pollicitationibus largitionum ab illis, qui, bonis iniqui conversionem videre rerum cuperent (qui rumor potius quam prior ille et differtur et creditur), venenum præparatum imperatori in potione præbuisse: illum nihil tale suspicantem, pro salutari haustu virus ebibisse. Sed jam postridie ejus diei torpor eum membrorum, et corporis universi relaxatio occupavit, vique repentina mali vanam esse medicorum scientiam nulloque usui apparuit, nec versari in cognitione facili hunc morbum. Imperator, ubi robur singulare, quod pridem sibi inerat, repente prostratum esse sensit, Constantinopolim pervenire contendit: simul arca, quæ in Servatoris fano a se ædificato corpori ipsius præparabatur, ut quamprimum absolveretur properat. Sic contento cursu ad urbem venit, exceptusque a populo mirabiliter est, languens jam, atque ægre intimo pectore spiritum ducens et efflans. Cum autem in palatium se contulisset, veneno confectus jam lecto decubuit. Ita quod sentiebat non convaliturum sese ex tanto morbo (nam fœde depascebatur viscera penibus insidens malum), e fisco plena manu hauriens largitiones ¶ fecit cum in pauperes, tum maxime in leprosos illosque, qui adesa mala scabie corpora circumferunt, quos præter cæteros indigentes paramanter observabat. Introvæto deinde Nicolao, Adrianopolis antistiti, viro divino ac reverendo, commissos a se in vitæ curriculo errores patefecit, vimque lacrymarum oculis profudit, quarum lavatione labes sordesque peccatorum abstersit invocata Dei Matre, ut in die judicii patronum sibi inveniret, quando coram divino ejus Filio trutina ponderibusque incorruptis actiones mortalium librabuntur. Quam confessionem ubi intenta mente atque animo contrito imperator fecerat, ex hac vita discessit, et ad requiem sese, quæ ultra est, transtulit, die Januarii decima, indictione iv, anno sex millesimo quadingentesimo octogesimo quinto.

Α και εὐδαίμονας, ἃς πολλοῖς ἰδρῶσι καὶ αἵμασι Ῥωμαϊκῆ στρατιᾷ τῆ βασιλείᾳ τὸ πρότερον ἐσώσατο, τότε δὲ παρὰ τοῦ προέδρου Βασιλείου ἐπαρακοιμημένους κατεχομένους, ἤσχαλλον, ὡς εἰκόσ, καὶ ἠνιάτο, καὶ τὴν πλεονεατικὴν ἐπιβίαν ἐνείδιξεν. Ὁ δὲ ἀναφανδὸν μὲν οὐκ εἶπε, ἀλλὰ τιθαίνειν, τὴν τοῦ ἀνακτος δεδιῶς ἀγανάκτησιν λαθραίως δὲ τὰ ἐκείνου ἐμυκτηρίζε λόγια, καὶ τὸν, ἤδη βαρὺν αὐτῷ γεγεννημένον δεσπότην, ἐμσγέπως διενεοῖτο ἀποσκευάσασθαι. Ἄρτι δὲ κατὴν τῷ Ὀλύμπῳ παρακειμένην τῆς Ἀτροῦς τοιαύτην διὰ δὲ ὁ βασιλεὺς ἀφικόμενος, πρὸς τὴν τοῦ πατρικίου Ῥωμανοῦ καὶ τῷ τοῦ σεβαστοφόρου ἐπιπόντος ἀξιώματι ἐστίαν κατήγετο. Ἐνταῦθα ἴσταν τινὰ τῶν ἐξυπηρετουμένων ἐκτομίαν τῷ αὐτῷ αὐτοῦ εἶτε οἴκοθεν δωμενῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενον, καὶ πρὸς τούτων τοῖς καλοῖς βασκαίνόντων ἐπιταβολὰς τῶν πράγματων ἱμετρομένων ἔργων, ἀαχθέντα, καὶ ὑποσχέσεις δωρεῶν παρακαλῆσαι ἐπειτὲ τὸ τοῦ προτέρου μᾶλλον καὶ λέγεται καὶ πιστεύεται, δηλητήριον κερμαζόμενον παρὰ τὸν πότον ἐπιπέσειν τῷ βασιλεῖ· τὸν δὲ, μηδὲν τι τοιοῦτον φρασηνόν, [P. 110] ὡς σωτήριοιον πόμα τὸ δηλητήριον ἐκπιεῖν. Τῆ γοῦν ὑστερατὰ νάρκη τε τῶν μελῶν ἐπάρσεις τοῦ παντὸς σώματος αὐτῷ ἐγενήσαντο, καὶ ἡ τῶν λατρῶν ἐπιστήμη τῷ ἀθρόφῳ τοῦ πόνου καὶ τῆς καὶ ἀπρακτος ἄπηλέγχετο, μὴ ἀκριβοῦσαι ἀγωνσίαν τοῦ τοιοῦτου συμπτώματος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὴν πρότερον ἐνοῦσαν αὐτῷ γιγαντώδη ῥώμην ἐνιδιον καταβληθεῖσαν αἰσθόμενος, ἤπειλετο καταλεθεῖν τὸ Βυζάντιον· ἐπέσπευδε δὲ καὶ τὴν ἐν τῷ τῷ Σωτήριος νεφῷ, ὃν αὐτὸς ἐδείματο, κατακατακλιθεῖν τῷ σωματικῷ τούτου σορὸν ἀπρακτισθῆναι ὡς ἀχίστα. Συντείνας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐς τὴν ἐπιλεύσαν ἤκε, φιλοφρόνως μὲν ὑποδεχθεὶς ἐκ τῶν ἀστικῶν, ὀλιγοδρανῶν δὲ ἤδη, καὶ ἀσθμα φήσιν καὶ δυσπρόσοδον περιπνέων καὶ ἀναπεμπόμενος Ἄρτι δὲ εἰς τὴν ἀνακτορικὴν ἐστίαν πεφοιτητὴν κλινηπετῆς ἐδείκνυτο, τῷ φαρμάκῳ καταπονούμενος. Συνεῖς δὲ, ὡς οὐκ ἂν ἀνασφίγη τοῦ τοιοῦτου πόνου τῶν ἐνδομυχοῦν δεινὸν τὰ ἔγκατα γινώσκων ἐξεθέριζε, τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν ἀπὸ τῶν ἀπαντῶν, διεδίδου τοῖς πένησι, καὶ μάλιστα τοῖς λελωδημένοις καὶ βεθρωμένοις τῆ ἱερᾷ νόσῳ τὰ σώματα περιφέρουσιν, οἷς τῶν ἄλλων πενήτων φιλοφρωπότερον διετίθετο. Νικήλαόν τε, τὸν πρότερον Ἄδριανουπόλεως, εἰσκαλέσας ἄνδρα θεῖόν τε καὶ σεβασμίον, τὰ κατὰ τὸν βίον αὐτῷ ἐνακλήσει ἀγνοήματα, κρουνοὺς τῶν ὀφθαλμῶν δακρῶν ἱεραφείας, καὶ τῷ τούτων λουτρῷ τὰ ἀσχη καὶ τὰ ἁπάσματα (67) τῶν ἐσφαλμένων ρυπτόμενος, καὶ τῆ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁵⁵ ἀπρακτος. Vid. Schottum De nodis Ciceronis 22. C.

(67) Ροπάσματα sunt sæpissime a quod scriptores Christianos inquinamenta seu maculae animi, h. e. peccata. Usurpant ita Theophanes Nicænus Epist. doctrinali de patientia et longanimitat 40, A. S. Basilium Epist. canonica n. ad Amphilocho, II. 773.

C. Hesychius presbyter De temperant. et virtutib. 1001. A. Leo Imp. In exaltat. S. Crucis 268. S. Gregorius Nyss. In principium jejuni. III. 26. D. alique multū.

θεοτόκον ἐπιδοῶμενος, ἀρωγὸν εὐρεῖν ἐν ἡμέρᾳ Α τῆς δίκης, ὀπηνίκα παρὰ τῷ Γίῳ αὐτῆς καὶ θεῶ τὰ τῶν βροτῶν πρακτεῖα τοῖς ἀδεκάστοις ζυγοῖς καὶ σταθμοῖς ταλαντεύεται. Τυιαύτην ἐξ ἀδιστάτου γνώμης καὶ συντετριμμένης ψυχῆς τὴν ἐξομολόγησιν ὁ βασιλεὺς ποιησάμενος, τῶν τῆδε μεθίσταται, καὶ πρὸς τὴν ἐκείσε μεταβαίνει κατάπαυσιν ἐν μηνὸς Ἰανουαρίου δεκάτῃ, Ἰνδίκτου δ', ἔτους, ς υπε', ταφείς ἐν τῷ κατὰ τὴν Χαλκῆν τοῦ Σωτῆρος νεῶ, ὃν ἐκεῖνος μεγαλοκρεπῶς ἐκ βάθρων ἰδέματο ⁶⁸. Τοιοῦτον εὖρε τὸ τέλος ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης τῆς αὐτοῦ βιοτῆς, ἀνὴρ βραχὺς μὲν τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, ἥρωϊκὴν δὲ τινα περιφέρων ἰσχὺν, γενναῖός τις γεγονώς ἐν πολέμοις καὶ ἀκαταγώνιστος, καὶ πρὸς τοὺς κινδύνους εὐψυχος καὶ μεγαλότολμος· ζήσας μὲν τὸν πάντα χρόνον τῆς αὐτοῦ βιοτῆς ἔτη πεντήκοντα πρὸς τῷ ἐνι, ἰθύνας δὲ τὴν τῆς βασιλείας ἡγεμονίαν εἰς ἐνιαυτούς ἕξ, πρὸς ἡμέρας τριάκοντα (68).

A Sepultus est in æde Servatoris Chalcensi, quam ipse magnifice e fundamentis ædificaverat. Ejusmodi finem vitæ invenit Joannes imperator, vir corporis quidem statura brevis, sed heroicum circumferens robur, fortis ac probatus in bellis, et validior quam ut vinci posset, in periculis autem animosus, atque audacia singulari. Vixit omnino annos quinquaginta unum; imperio rebusque præfuit ad annos sex, dies triginta.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁸ ἰδέματο. Supra 79. A.

(68) Sic Cod. non siglis, sed plenis litteris. Male B Cedr. II. 684 B βασιλεύσας ἔτη ς, τοσοῦτους μῆνας· nam Tzimisces die xi. Decembr. a. 969. Nocte media imperator salutatus (vide supra 225.

A.), abiit die x. Januarii a. 976. Elmacinus Hist. Sar. 243. D. perperam scribit, eum mense Martio vita functum.

ΠΕΡΙ

ΠΑΡΑΔΡΟΜΗΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

DE

VELITATIONE BELLICA

DOMINI

NICEPHORI AUGUSTI.

[111] ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ.

C

179-181 INDEX CAPITUM.

α'. Περὶ βιγλιῶν, καὶ πόσον διάστημα ὀφείλουσιν ἀπ' ἀλλήλων μία ἑκάστη διστασθαι.

1. De excubiis, et quo intervallo alix ab aliis esse debeant.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

* Cum ex universo libello, tum maxime ex cap. vi. patet, παραδρομὴν proprie esse, quando adversarios iter facientes a latere comitaris, exploratoribus et præcursoribus circumfusis, ut pro facultate et hostes a vastationibus arceas, et rei bene gerendæ occasionem, si se offerat, ne amittas. Eadem bellandi ratio, adversarios identibus, vocatur παραδρομή, 141. D. 142. A. et παραμένειν 141. C. D. 144. A. D. 145. B. D. Ad exprimendam vocem παραδρομή cum verba *consertatio, asseclatio, observatio, juculatio equestris* (de qua C. Pli-

nium Secundum librum scripsisse scimus), neuti- quam satisfacerent, postremo vocem *velitatio* elegi, quæ vim rei, quantum quidem Latine intelligo, paulo minus male reddere videbatur. Lambecius Comment. de Bibl. Cæs. VII. 432, nimis generatim vertit *De re militari*. Fabricius Biblioth. Græc. VI. 347. *de eventibus bellicis et excursionem*. Quantomore fluctuarim in voce vertenda, vel ex diversis interpretationibus meis patet. 117. A. 125. B. 127 B. 152. A. 157. C.

- II. De castris itinerum et de exploratoribus.
- III. De motu hostium, et quo pacto angustias praecipua et val.
- IV. Quo pacto unitas classis hostium ferienda est, et quemadmodum adveniens securandum sit animam redempturas.
- V. De equarum in angustis praecipue.
- VI. De emersendo equestri agmine, quid praedatum incurret, et quo pacto numerum militum ejus tenere possis.
- VII. De contractis et motu exercitus, et de eo, ad mercatores permittatur intrare hostium fines ac speculari.
- VIII. De ratione observandi atque insequendi exercitum.
- IX. De motu manus praedatoris, et de insecutione.

- X. De sejunctione manus praedatoris, deque peditatu a tergo subsequente.
- XI. In angustis peditatum ad utrumque latus viz stare oportere.
- §§ XII. De solita incursione hostium, antequam Romanae copiae cogi possint.
- XIII. De insidiis, quae contra mensurales, quos vocamus, in castrorum locis fiunt.
- XIV. De discessu equitum a peditatu, quocum iter fecerant.
- XV. De cautione.
- XVI. De submovendis impedimentis.
- XVII. De hostibus cum ingentibus copiis provincias nostras invadentibus, et de ratione per insidias bellandi.
- XVIII. De eo, quando oportet ducem bipartito hostes insequi.
- XIX. De statu, armatura et exercitatione militum.

- XX. De adversariis, si diutius in regione nostra morantur, ut exercitus noster in illorum finem transeat.
- XXI. De obsidione oppidi.
- XXII. De separatione dimidiae, vel etiam tertiae partis copiarum hostilium.
- XXIII. De discessu hostium, et castrorum occupatione.
- XXIV. De dimicatione nocturna.
- XXV. De alto modo occupandi viam, quae in descensu difficultatem habet.

- A β. Περὶ τῶν περιουσιῶν καὶ ἐπιπέδων.
- γ. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἵππων, καὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἑλπίων.
- δ. Περὶ τῶν τοῦ ἑλπίων ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- ε. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- ς. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- ζ. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- η. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- θ. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- ι. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- κ. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- κβ. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- κγ. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- κδ. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.
- κε. Περὶ τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων τῆς ἐπιπέδου ἑλπίων.

PREFATIO.

ΗΡΟΟΙΜΙΟΝ.

§§ Cum propositum nobis sit rationem tradere, qua hostes bello observandi sint, tametsi id fortasse in praesentia minus necessarium in Orientalibus partibus est, quod Christus, verus Deus noster, infensa nobis vi ac potentia filiorum Ismael majore

[P. 112-117] Τὴν τῆς παραδρομῆς μέθοδον παραδοῦναι βουλόμενοι, εἰ νῦν καὶ κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν μὴ χρεώδης ἔστιν εἰς τὰ τῆς Ἐσω μέρους, ἄτε χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὸ πολὺ τῆς καθ' ἡμῶν δυνάμεως καὶ ἰσχύος τῶν τοῦ Ἰσραήλ

C. B. HASII ANNOTATIONES.

1 καὶ abest ex cod. 2437. 2 χρεώδης. Lambecius Commentar. Bibl. Cæs. VII. col. 432. B. χρεώδης

ἐκγόνων ἀμβλύαντος, καὶ τὰς ἐφάδους αὐτῶν ἀνα-
 χαιτίσαντος· ἀλλ' οὖν, ἵνα μὴ τὴν λήτην καὶ ἄγνοιαν
 ἐπεισχαγῶν ὁ χρόνος φθέρῃ τὸ ταύτης ἐπωφελές
 [P. 113] καὶ ἑξαφανίζῃ, δεῖν φήθημεν γραφῇ
 παραδοῦναι ταύτην· ἵν' εἴ ποτε ταύτης δεήσει
 Χριστιανοῖς, καιροῦ τινος πρὸς τὸ μέλλον καλοῦντος,
 ἔτοιμός ἐστι ὁ συνεργὸς ἀγαθῆ τῆ τε κοινῆ παντὶ,
 καὶ τοῖς αὐτὴν μεταχειριζομένοις. Ἡμεῖς γοῦν
 ταύτην οὐ μονοουκ ἄκοη παρελήφαμεν, ἀλλὰ
 καὶ πείραν τινα παρ' αὐτῆς ἐδιδάχθημεν· τὸ μὲν,
 αὐτοὺς σχόντας διδασκάλους καὶ παιδευτὰς τοὺς
 ταύτην, σχεδὸν εἰπεῖν, ἐφευρόντας τὴν μέθοδον.
 τὸ δὲ, καὶ αὐτοὶ μόνοι ταύτην ἤ χρῆσάμενοι, καὶ πεί-
 ραν αὐτῆς ἐγκολπωσάμενοί τινα, κατὰ τὸ ἡμῖν
 ἐφικτόν. Αὕτη τοίνυν κατὰ τοῦτο ἔχει τὸ χρήσιμον,
 ὅτιπερ ὁ, οἱ ταύτην μετέλθοσαν, μετ' ὀλίγου μαχί-
 μου λαοῦ μέγιστα καὶ ἀξιομνημόνευτα ἐξετέλειαν
 ἔργα. Καὶ γὰρ, ἅτινα μὴ κατορθώσαι ἰσχυροσεν ἢ
 ἐτόλμησεν ἢ Ῥωμαίων σύμπασα στρατία, δεῖ τῆ
 τῶν Κιλικίων καὶ τοῦ Χαμβδᾶ ἤκμαζεν, εἰς ἐνίοτε
 τῶν ἀρίστων στρατηγῶν, σὺν μόνῳ τῷ τοῦ ὕπ'
 αὐτὸν θέματος λαῷ, φρονίμως καὶ ἐμπείρως τοὺς
 πολεμίους ἐπιτηδεύσάμενος, καὶ συνετῶς διατεθεὶς
 καὶ στρατηγῆσας, ἀπῆρτισε. Τοῦτο δὲ φάμεν, οὐχ
 ὅτι τοῦ πλείονος τὸ ὀλίγον προκρίνομεν μάχιμον·
 οὐδ' ὅτι ταύτην ἐξαίρομεν τῶν λοιπῶν στρατηγῆ-
 μάτων καὶ ἐπιτηδευμάτων τῆς τακτικῆς· ἀλλ' ὅτι
 στρατηγῶν τοῖς ἀρίστοις αὕτη συνεργὸς ἀρίστη καθ-
 ἔστηκεν· ἵν' ὅτε μὴ κατὰ πρόσωπον τοῖς πολε-
 μίοις ἀντιτάττεσθαι δύναιτο, ταύτη τῇ μεθόδῳ
 χρώμενοι, ἀβλαβεῖς τε ἑαυτοῦς⁷ καὶ τὴν ἰδίαν συν-
 τηροῖεν χώραν. Ταύτην ὁ Βάρδας ὁ μικραρτίης Καῖ-
 σαρ, δεῖ ἐμὲ γινώσκειν, εἰς ἄκρον κατώρθωσε, καὶ
 παντελῶς ἀφανισθεῖσαν ἀνεπέσαστο (ἵνα μὴ τοὺς
 παλαιούς⁹ τῶν στρατηγῶν ἀπαριθμῶ καθ' ἕκαστον,
 μόνους δὲ τοὺς πᾶσι γνωρίμους καὶ καθ' ἑκάστου¹⁰ ἡμᾶς)· ὅς
 ἐν τοῖς γειτονοῦσι τῇ Τρασῶ θέμασι¹¹, τῇ τε Καπ-
 παδοκίᾳ καὶ τῷ Ἀνατολικῷ στρατηγῶν, μυριάκις τὰς
 τῶν Τρασῶν καὶ λοιπῶν Κιλικίων δυνάμεις ἐτραυ-
 μάτισε, καὶ μέγιστα κατ' αὐτῶν ἀνεπέσαστο τρό-
 πια. Παρ' οὗ καὶ ἡμεῖς ταύτην γυμνασθέντες τὴν
 ταύτης κῆν ποσῶς παρελήφαμεν πείραν. Πρὸς τούτῳ
 καὶ Κωνσταντῖνος πατρικίος, ᾧ Μελεΐνός ἐπίκλη-
 σις (1), χρόνους πλείστους Καππαδοκῶν στρατηγῆ-
 σας καὶ ταύτην συνεργὸν ἔχων, οὐκ ἐλάχιστα ἀπειρ-
 γάσατο κατορθώματα. Σὺν τούτοις καὶ ὁ κύρις

ex parte fracta, incursus eorum repressit: tamen,
 ne temporis longinquitas, oblivionem atque igno-
 rantiam afferens, tolleret 184 usum ejus ac dele-
 ret, idcirco scripto tradendam eam existimavimus:
 ut, si unquam ejus egerent Christiani, flagitante
 futuri temporis necessitate, quasi quædam fortis
 adjutrix cum reipublicæ universæ, tum maxime
 observatoribus ejus præsto esset. Eam enim nos
 non modo auditione percepimus, verum experientia
 etiam in ea sumus eruditi: illud quidem, quia præ-
 ceptores ac magistros eos nacti sumus, qui istam
 belligerandi viam, prope dicam, aperuerunt: hoc,
 quod ipsi nostro arbitrio eam persequentes, ali-
 quem ejus usum, quantum quidem in nobis fuit,
 contraximus. Profcit autem plurimum ad illud,
 quod, qui eam tenuerint, cum exiguo armorum
 numero res maximas memoriaque dignas confecerunt.
 Etenim, quæ exequi neque potuit neque
 conatus est universus Romanorum exercitus contra
 firmissimas tunc Cilicum et Chambdani opes, ea
 unus interdum ex præstantissimis ducibus, cum
 solis suæ provinciæ copiis, hostes prudenter ac
 scite aggressus, bello intelligenter instructo atque
 administrato, confecit. Tametsi non ideo id dici-
 mus, quod magnis copiis exiguas præferendas esse
 putemus: neque ut hanc bellandi viam præter
 reliqua commenta militaria et inventa extollamus:
 verum quia optimorum ducum optima adjutrix
 existit: ut, quando recta fronte obsistere hostibus
 185 non possent, sese suosque fines, hac disci-
 plina usi, incolumes servarent. Eamdem, quantum
 ego perspicio, mirabiliter locupletavit, prorsusque
 obsoletam renovavit Divus Bardas Cæsar (ne si-
 gillatim priscos duces, verum eos duntaxat enu-
 merem, qui nostra memoria omnibus innotuerunt):
 qui in provinciis Tarso finitimis, Cappadocia et
 Anatolico, copiis præfectus, Tarsensium reliquo-
 rumque Cilicum vires sæpenumero contudit, maxi-
 maque de illis constituit trophæa. Ab eodem nos
 quoque hac disciplina eruditi, usum ejus, quan-
 tulus is cuoque est, percepimus. Fuit etiam Con-
 stantinus patricius, cognomento Meleinus, qui,
 complures annos copiis Cappadocum præpositus,
 ea adjutrice felicissime non pauca gessit. Præter
 hos item dominus noster Nicephorus, immortalis
 memoriæ princeps, eam mirifice coluit: qui cum

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁷ ἐπωφελές. Hactenus fragmentum libri apud Lambecium. ⁴ ἔστι. Scribendum omnino ἦ: sed ejus-
 modi solécismi toto illo libello tam frequentes sunt, ut otiosorum esset notare singulos. Quam animad-
 versionem moneo in similia loca omnia æque valere. ⁵ ταύτην cod. ⁶ ὅτι περὶ ταύτην codd. ⁷ Fort.
 ἀβλαβεῖς ἑαυτοῦς τε, χώραν. Hæc item apud Lambecium Comment. VII. 433 — 35. cod. Vindobonensi
 philosophico CXI. cum differentia tamen aliqua lectionis hic enotata. ⁸ Post ταύτην Lambecius addit
 τὴν μέθοδον. ⁹ παλαιούς. Lambecius col. 434. omittit παλαιούς. perperam, opinor. ¹⁰ Fort. καὶ τοὺς
 καθ'. Mametsi neque ullus nostrorum codd. variet. neque, ut ex Lambecio col. 434. video, Vindobo-
 nensis. ¹¹ θέμασι: Lambecius l. c. male, θέματι, et paulo post, τῷ Ἀνατολικῷ στρατηγῷ.

(1) Hunc Constantinum Meleinum ducem Cap-
 padociæ a. 960, sive 961, operam præbuisse Leoni
 Phocæ in expeditione contra Chambdanum videmus

ex fragmento Chronicis inediti, quod dedi supra
 199. C. Variatur in scriptura Μελεΐνός, Μαλεΐν.,
 Μελεΐνός et Μελεΐνος.

exercitibus præset, illa usus, plurima eaque admiranda facinora effecit, hostes sexcenties. ut sic dicam, fudit, maximas eorum copias concidit. Cujus gloriosa facta. tunc cum militiam moderaretur, si scriptura persequi aut enumerare vellem, putidum id esset legentibus, tum propter multitudinem eorum infinitam, tum quia 186 apud multos sunt pervulgata. Imperator autem, usu edoctus, perutilem esse disciplinam illam, et ipse, quemadmodum esset illa utendum, communis utilitatis causa scripto exposuit: et mihi mandavit, ut compositum quam accuratissime possem de eadem re commentarium posteris relinquerem. Neque solum de hac, quem ad finem Orienti conveniat, verum etiam de illa, quæ in Occidentis partibus usui sit: quod ibi copiis plurimum præfui, earumque rerum peritiam, quoad facultas tulit, animo collegi. Sed de hac separatim et alias dicitur: nunc de altera disserere nobis propositum. Proinde satis faciens principis mandato, adjutrice usus gratia divina, quæ ad omnia bona expetenda assumi debet, in hunc modum dicere ingrediar de argumento nostro.

CAP. I. De excubiis, et quo intervallo alix ab aliis esse debeant.

Qui magnarum et limitanearum provinciarum curam gerunt, in suaque ditione fauces montium habent, omni ratione, consilio, diligentia indefessa studere operamque adhibere debent, ut fines Romanos sartos tectos ab incursione hostium conservent excubitoresque disponant valentes, idoneos, itinerum apprime gnaros. Si alta atque impedita juga ditionem nostram 187 a barbaria disterminant, in illis debent excubiæ collocari, stationes autem excubitorum distare inter se ad millia passuum terna aut quaterna. Si adversarios progredientes conspiciant, cursim relati ad proximam stationem, nuntient quæ viderint; hæc statio cum magna celeritate proximæ idem significet: itaque deinceps rem renuntient equestribus custodiis, in locis planis subsidiantibus, per quas dux de barbarorum adventu certior fiat. Excubitores permanere dies quindecim in viarum custodia convenit, ferreque secum quantum sat fuerit in hos dies cibaria: dein ad hos commutandos succedant alii, recte censiti atque instructi a præfectis, ut integri plenique juxta album præscriptum adsint, neque præfecti ob turpe compendium domi

A Νικηφόρος, ὁ ἀσπίδισμος βασιλεὺς, τὴν αὐτὴν μετέθετο δὲ δὴκου στρατηγῶν, καὶ ταύτην ἡμεῖς κάμπολλα καὶ ἀξιόπιστα ἔργα πεποιήκαμεν, ὡς εἰπεῖν, τοὺς πολεμίους τρεφόμενος, μέγιστα τούτων στρατεύματα κατακόψας. Οἱ ἀριστοί, καθ' ὃν ἐστρατήγει καιρὸν, συγγράμματα ἀπαριθμῆσθαι [P. 119] ὀχληρὸν ἔσται τοῖς ἀκούουσιν, διὰ τὸ ὑπερβάλλον πλῆθος καὶ τὸ πολλῶν ἵ γινώσκεισθαι. Ὅς ταύτην ἔργον μετὰ πῶς εὐχρηστον οὖσαν, ἐγγράφως πρὸς κοινὴν ἐπέτελεσαν, πῶς δεῖ χρῆσθαι ἢ ταύτην, ἐξέθετο καὶ παρηγγύησε, καθ' ὅσον οἶόν τε ἀκριβῶς περὶ αὐτῆς συγγράψαι, καὶ παραδοῦναι τοῖς μεθεξῆς ἢ μόνον δὲ περὶ ταύτης τῆς τῆ Ἐφ' προσηκούσας, καὶ περὶ τῆς τῆ Ἐσκήρα ἢ ὀφθαλμοῦ καθεστῆσθαι, διὰ τὸ ἢ ἐν αὐτῇ κλειστά τε στρατηγῆσαι, καὶ τῶν ὅσων αἰὼν τε ἦν φύσει τῆ ἡμετέρας, ἔθρου ἄλλα περὶ ἐκείνης μὲν ἰδίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις ἐπίστασιν νομὶ δὲ σκοπεῖν ἡμῖν περὶ τῆς ἐτέρας καταλείπει. Ὅθεν καὶ τὴν ἐκείνου τηρῶν ἐντολῆν, συναρτῆσαι τοῦ θεοῦ χάριτι χρώμενος, ἦτις ἐν ἀπαιτήσιν λαμβάνεται τοῖς καλοῖς, ὡδὲ πῶς ἀπέρχονται τῆ ὑποθέσεως.

ΚΕΦ. Α'. Περὶ βιγλῶν, καὶ πόσον διάστημα ὀφθαλμοῦ ἢ ἀλλήλων μία ἐκάστη διάσταται.

[120] Τοὺς τῶν μεγάλων καὶ ἐπιτοκῶν θεμάτων τὴν πρόνοιαν ἀναδεχομένους, καὶ ὑπὸ τῆν αὐτῶν ἐπικράτειαν τὰς κλειστούρας ἔχοντας, κατὰ μαχρῆν, καὶ προθέσει καὶ ἀγρόπνοφ ἐπιμελείᾳ προσήκει ποθεῖν καὶ ἀγωνίζεσθαι, τὰς τῶν Ῥωμαίων γὰρ διαφυλάττειν τῆς τῶν πολεμίων ἐπιδρομῆς ἰσχυρῆς καὶ ἀνεπηρέστου, βιγλάτορας ἐπιστάτας ἢ ἀμαλλίους καὶ ἐπιτηδέιους, καὶ τὰς ὁδοὺς αἰσθητοῦ ἐπισταμένους. Καὶ εἰ μὲν δρη εἰσὶν ὑψηλοτάτα διορίζοντα τὴν πολεμίαν, ἐν τούτοις κτήσις ἵστασθαι ἀπέχει δὲ τὰς στάσεις τῶν βιγλιῶν ἄχρι μιλλίων γ' ἢ δ'. Καὶ ἠνία τοὺς ἐχθροὺς ἐπιχομένους θεύσσονται, δρομαίους ἀπέρχονται εἰς τὸ πρὸν στασιδίον, καὶ ἀπαγγέλλειν ἢ ἐθεύσσονται, πάλιν πρὸς τὸ ἔτερον στασιδίον σπουδῆ κολλῆ καὶ οὕτω καθεξῆς μηνύεσθαι τὰ τῶν καθ' ἑαυτοὺς στασιδίων εἰς τοὺς ἐφωμάλους ἢ τόπος ἵσταται καὶ δι' αὐτῶν ἀναμνησθῆναι τὸν στρατηγὸν τῶν ἔθρων ἔφοδον. Καρτερεῖν δὲ αὐτοὺς ἡμέρας πέντε καὶ ἕνα ἐν τῇ τῶν ὁδῶν φυλακῇ, ἐπιπερομένους καὶ τὴν διαρκούσαν αὐτοῖς τροφὴν τῶν αὐτῶν ἡμερῶν εἶθ' οὕτως ἀπέρχονται ἐτέροισ, εἰς τὴν αὐτῶν ὑπαλλαγῆν, καλῶς ἀδουμαζομένους καὶ ὤματα.

C. B. HANII ANNOTATIONES.

186 πρὸς πολλ. Lambecius πᾶσα πολλῶν quod jam et Kollarius correxit edit. altera Comment. VII. 434. C. et Cotelerius. Eocl. sive Græcæ Monument. III, 534. C. 187 χρῆσθαι. Lambecius col. 435. A. χρῆσαι. 188 μεθεξῆς. Lambecius καθεξῆς. 189 ἐπέσει. Lambecius loc. cit. ἐπίσει. 190 διὰ τὸ. Bactenus Lambecius Commentar. de Biblioth. Cæsar. VII. 435. 191 εἰς τοὺς ἐφ' ὀφθαλοῦς cod. Sed. vid. D. lin. 2

(2) Ἄρα: sunt limites imperii, 122. A. 123. C. ergo ἀσπίδια θέματα provinciarum in extremis finibus sitæ. limitanear, 157. B. Unde homines qui limites habitant ἀσπίται vocantur 122. D.

(3) Ejusmodi formas in sive cum scriptor nosler tum alii hujus ætatis multo magis frequentant quam verba in μ. Sic διστάτην 122. B. ἐπιστήν 131. B. D. ἐπιστῶν 146. A. 152. C. καθεστῆν 122. D.

ζομένους παρὰ τῶν ἀρχόντων, καὶ σώους καὶ ἀνελα-
λιπεῖς κατὰ τὸν τυπωθέντα ἀριθμὸν ἀποστελλο-
μένους, καὶ μὴ δι' αἰσχρὸν κέρδος οἴκοι καθέζεσθαι
παρὰ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν ἐκθῶσιν. Ἐξέσσι δὲ
τοὺς βιγλάτορας ἀφορᾶν, ἐν οἷς ἄπληκτα τῶν πο-
λεμίων ἀρμόζει γίνεσθαι, ἐν οἷς ὕδωρ ἐστὶ διαρκές,
καὶ τόπος ἐφώμαλος· ἑτέρους δὲ βλέπειν, ἐν οἷς
ἡ ὁδὸς ἀποτελεῖ ¹⁸ στένωμα· ἄλλους δὲ, ὅπου
ποταμὸς ὑπάρχει δυσπέρατος. Καὶ τούτων οὕτως
ἀσφαλῶς φυλακτόντων, οὐ δυνήσονται οἱ πολέ-
μιοι λάθρα ποιήσασθαι τὴν ἐξέλευσιν. Ἀποστέλ-
λειν τε πιστοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐμπειροτάτους, τοῦ
ἐφορᾶν αὐτοὺς, εἴ γε καλῶς καὶ ἀγρόπικως τὰ κατα-
τόπια αὐτῶν διαφυλάττουσι. Καὶ οἱ τυπωθέντες
βιγλάτορες σῶσι τῷ ἀριθμῷ καὶ μὴ ἐλλιπεῖς ἀπέρ-
χονται, [P. 121] καὶ μὴ καταλιμπάνωσι τὰς στά-
E ἐναλλάσσειν τοὺς τόπους καὶ ἀλλαγῆ μετβαίνειν· ἵνα
μη ἐπὶ πολὺ ἐγγρορίζοντες τοῖς αὐτοῖς τόποις, διαγι-
νωσκόμενοι εὐάλωτοι γίνωνται τοῖς ἐχθροῖς.
ΚΕΦ. Β'. Περὶ τῶν καμινοβιγλιῶν καὶ κατασκο-
πῶν.

Ἐξ ἀναγκῆ δὲ ἡ τῶν καμινοβιγλιῶν ὑπάρχει
ὠφέλεια· καὶ γρηὶ τὸν στρατηγὸν καὶ τούτων πολλὴν
ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ἐν ἐπιτηδείοις τόποις
ἐπιστᾶν τὰ καμινοβιγλία· ὕπως, ἡνίκα κινήσις τῶν
ἐχθρῶν γένηται, καὶ οἱ βιγλάτορες ταύτης αἰσθωνται
διὰ τῶν καμινοβιγλιῶν, καὶ ὁ στρατηγὸς τὴν ἐξέλευ-
σιν τῶν ἐχθρῶν προγινώσκῃ, καὶ ποῖαν ὁδὸν ἐξελεῖν
μέλλουσι· καὶ αἱ χῶραι (δ), δι' αὐτῶν τε καὶ τῶν
ἐκσπηλατόρων (ε) καταμηνυόμεναι, τοῖς ὀχυρώμασι
καταφεύγῃσι, καὶ τὰ τούτων θρέμματα. Ἐν δὲ ταῖς
ἄκραις τῶν Ἀρμενιακῶν θεμάτων, ἐπεὶ οἱ Ἀρμέ-
C νιοὶ οὐ καλῶς οὐδὲ ἀσφαλῶς τὴν τῶν βιγλιῶν ἐκτε-
λοῦσι δουλείαν, ὀφειλόμενόν ἐστι φυλάττεσθαι τὸν
ἀπὸ παλαιῶν κρατήσαντα τύπον ἐν ταῖς βιγλαις τῶν
Ἀρμενίων καὶ ἀνθρώπους ἐπιλέγεσθαι καὶ ἀπογρά-
φεισθαι ἐπιτηδείους, λαμβάνοντας μισθὸν ἀπὸ τοῦ
στρατοῦ ἐπισωρευόμενον, ὑπὲρ ὧν ὁ τοιοῦτος στρα-
τὸς τῆ τῶν βιγλιῶν λειτουργίᾳ ὑπηρετεῖν ὠφειλεν-
ώσαί τ'ως καὶ ἀνώνων ἐκάστῃ μηνί τὴν τετυπωμέ-
νην· καὶ ὑπαλλάττειν αὐτοὺς καθ' ἕκαστον μῆνα,
καὶ δι' αὐτῶν τὰς ὁδοὺς, ἐν αἷς οἱ πολέμιοι ἐξέρχον-
ται, φυλάττειν ἀσφαλῶς. Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδὲ αὐτοὶ οἱ
μετὰ μισθοῦ καὶ ἀνώνων, Ἀρμένιοι ὄντες, καλῶς
τὴν τῶν βιγλιῶν ὑπηρετοῦσι δουλείαν, ἀπὸ τῶν
ἀποστελλομένων κατασκοπῶν χρῆ τὰς κινήσεις

eos residere sinant. Possunt item excubitores
dispicere, quæ loca ad castra hostium facienda
apta sint, aquatione copiosa, loco propatulo : alii
explorare, ubi iter efficit angustias : alii, ubi
flumen transitu difficile subsit. Qui ubi recte custo-
diunt, non poterunt hostes latenter eruptionem
facere. Ad hæc mittere oportet certos peritissim-
osque homines, qui speculandi, an recte atque
vigilanter stationes suas custodiant. Designati au-
tem excubitores integro numero discedant, ita ut
nullus desit, neque relinquat loca, **188** unde
speculari atque obsidere itinera jussi sint, neque
in iisdem stationibus permaneant, sed mutent
subinde locum alioque demigrent : ne, propter
diuturniorem in eodem statu commorationem no-
tati, ab hostibus facile capi possint.

μη ἐπὶ πολὺ ἐγγρορίζοντες τοῖς αὐτοῖς τόποις, διαγι-
νωσκόμενοι εὐάλωτοι γίνωνται τοῖς ἐχθροῖς.
ΚΕΦ. Β'. Περὶ τῶν καμινοβιγλιῶν καὶ κατασκο-
πῶν.

CAP. II. De custodiis itinerum et de exploratoribus.

Necessarius autem est custodum itinerum usus :
et debet dux in his quoque magnam diligentiam
adhibere, custodiasque viarum locis idoneis dispo-
nere : ut, quando motus hostium fit, per itinerum
custodes hac de re et excubitores certiores fiant,
et dux cum exiisset hostes, tum qua via irrupturi
sint, præcognoscat : neque minus pagana plebs, a
custodibus expilatoribusque admonita, in loca muni-
ta cum pecoribus perfigiat. In limite provincia-
rum Armeniæ, quandoquidem Armenii neque rite
neque fideliter excubitoria militia perfunguntur,
convenit tenere consuetudinem antiquitatis in Ar-
meniorum vigiliis institutam : ut deligantur con-
scribanturque homines idonei, qui stipendium a
militibus collatum accipiant, propter operam,
quam exercitus in excubiis agendis ponere debuisset :
item ut quolibet mense annonam constitutam
capiant, singulisque mensibus commutentur, et
itinera, quibus hostes erumpunt, recte custodiant.
Sed quia ne illi quidem, ut Armenii **189** acceptis
stipendiis et annonis, excubitoriam militiam recte
administrant, oportet ex indicibus dimissis motus
exercituum sciscitari, et trapezitas eligere fortes
ac strenuos, quos Armenii tasinarios vocant, iisque
in matriculam conscriptis præfectos imponere, qui,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

¹⁸ ἀποτελεῖ] ἀποστελεῖ cod. ἀποστέλλει alii. ¹⁹ αὐτῶν] Fort. αὐτοῖς.

(4) Hoc est, *plebs pagana*, habitatores vicorum D
quos χωρία vocat 27. B. χωρίαις 126. B. 133. C.
158. H. οἰκήτορες τῶν χωρίων 132. B. 140. A.
τοὺς τῶν χωρίων πολίτας 160. C. Est enim χω-
ρίων apud Græcos mediæ ævi recentioresque *ricus*,
pagus, ut vel ex Tacticiis Nicephori liquet 152. D.
159. C. Ducanxius Glossar. II. 1774. D. Quod
non animadvertit Reiskius Constantin. Porphyrog.
Cærim. aul. Byzant. I. 258. A. τὰ χωρία regiones
interpretatus.

(5) Ἐκσπηλάτορες, seu, ut secundum etymologiam

scribendum fuisset, ἐπιλάτορες, expressi in ver-
sione servato nomine *expilatores* : possis tamen
quoque vertere *exinanitores*. Nam quod faciebant
οἱ ἐκσπηλάτορες, ut multitudinem paganam, gre-
ges, omnia denique ex agris in loca munita com-
pellerent, voce propria vocatur *exinanire* Hirtius
Bell. African. cap. 20. Neque aliter Reiskius ex-
ponit ἐκσπηλεύειν Constant. Porphyrog. Cærimon.
Byzant. I. 258. D. Substantivum ἐκσπηλάτωσ habes
præter hunc locum 127. B. verbum ἐκσπηλεύειν
s. ἐκπλεύειν 139. A. 157. D.

ποτε, μανθάνοντων τῶν πολεμίων τὴν δημοσίαν ὁδὸν ἄσφαλείᾳ κρατεῖσθαι μετὰ πλῆθους λαοῦ, εἰς ἐτέραν τῶν ἐκ πλαγίων ὁρμήσῃσι, καὶ εἰ μὴ καλῶς καὶ ἀσφαλῶς φυλάττηται, εὐρῶσιν ἐκείθεν πάροδον, καὶ γεννηθῶσιν ἐκ πλαγίου ἢ καὶ ἐκ νώτου τὴν παραξέων, καὶ περισπασμῶν καὶ φόβον τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατῷ προξενήσῃσιν. Ἀμφοτέρων δὲ ἀσφαλῶς φυλάττομένων, ἢ πρὸς μάχην τῶν πολεμίων ὁρμώντων θεοῦ συνεργίᾳ κατασυχνοῦνθῆσονται, ἢ ὀφρῶδιᾳ καταγεθῆντες δι' ἄλλης ὁδοῦ, πολλῶν ἡμερῶν διάστημα ἵππευούσης, τὴν ὁρμὴν ποιήσονται. Καὶ ὡς ἐντεῦθεν ὄσο κατὰ προσγενήσονται τοῖς ἐχθροῖς καταλιποῦσ' τὰ τούτων ἡπικληκτα καὶ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ²⁴. Ἐν μὲν, ταλαιπωρηθῆναι τῷ τῶν πολλῶν ἡμερῶν διαστήματι ἴτερον δὲ, τὸ καὶ ἀπώλειαν αὐτοῖς ἐπάγον, τὸ αὐτοῦς μὲν δευλιανδρῆσαι καὶ ἀθυμίᾳ ὑποβληθῆναι· τοὺς δὲ Ῥωμαίους ²⁵ προθυμωτέρους καὶ εὐτολμωτέρους πρὸς τὸν κατ' αὐτῶν πόλεμον γενέσθαι. Οἷον δὴ καὶ ἐν τοῖς ἕνω χρόνοις ἀλήστῃ τῷ Χαμβδᾷ ἐκ τρίτου παθεῖν τυμβέσθηκε· δις ²⁶ μὲν τοῖς χρόνοις τοῦ αἰοδίου καὶ τρισμάκαρος Κωνσταντίνου τοῦ Ἡορφυρογεννήτου βασιλέως· ἀπαξ δὲ ἐπὶ τοῦ καλοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ (7), τοῦ μακαρίτου υἱοῦ. Καὶ πάντες τῶν τοῦ Χριστοῦ ἀκριβῶς ἐπίστανται. Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸν τῶν Ταρσῶν καὶ τῆς τῶν Κιλικίων χώρας ἐν διαφόροις τόποις τῶν στενωμάτων παρὰ τῶν τότε τῆς ἀκρας προνοουμένων στρατηγῶν κατετροπώθησαν.

ΚΕΦ. Δ. Περὶ τοῦ ποιεῖσθαι λάθρα τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιθέσεις, καὶ περὶ τοῦ προσυπαντῆν τοὺς πολεμίους, πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπαναστρέφοντας.

Χρὴ δὲ καὶ τοῦτο διὰ σκοποῦ καὶ μελέτης ἔχειν τὸν στρατηγὸν καὶ πᾶσαν σπουδὴν τίθεσθαι, λάθρα καὶ ἄδοκῆτως, εἴ οἷόν τε, τὰς τῶν ἐχθρῶν ἐπιθέσεις ποιεῖσθαι. Τοῦ γὰρ τοιοῦτου ἐπιτηδεύματος τυγχάνων ὁ στρατηγός, καὶ μετ' ὀλιγοστοῦ λαοῦ πολλοὺς τῶν πολεμίων κατατροπώσεται. Εἰ δὲ, ὡς ἀνωτέρω δεδηλώται, καὶ τόπου ἐπιτύχη ἐν τοῖς στενώμασιν, ἐκ δύο μερῶν τοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν πολέμου τὸ ἐπιτηδεῖον ἔχοντος, ἀδιστακτικῶς [P. 124] ἔχεσθαι τοῦ πολέμου· καὶ καλῶς τάσσωσιν τὸν ὑπ' αὐτὸν λαόν, Θεοῦ συνεργίᾳ κατὰ κράτος τοὺς πολεμίους τροπώσεται. Πλὴν κατὰ πολὺ ἐστὶ λυσιτελέστερον καὶ ἀρμυδιώτερον, ὅπερ τοῦ προσυπαντῆν τοὺς πολεμίους μέλλοντας ἐξίεναι κατὰ Ῥωμαίους, ὅτε μᾶλλον ἀπὸ τῶν ἡμετέρων χωρῶν πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπαναστρέφουσι. Τότε γὰρ, διὰ τὸ ἐπὶ πολὺ χρονοτριβῆσαι αὐτοῦς ταῖς Ῥωμαϊκῆς χώρας, μεγάλως συντριβόνται καὶ ταλαιπωροῦνται. Εἰ τύχη δὲ, καὶ πλῆθος πραγμάτων καὶ ἀνδραπόδων ἐπιφέρονται καὶ κτηνῶν καὶ αὐτοί τε καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν κατακοπιῶντες ²⁷ (8), ἐν καιρῷ πολέμου ἐκλελυμένοι εὐρίσκονται, σπεύδοντες καὶ ἐπιθυμοῦντες τάχιον τὴν ἰδίαν κατα-

rem exercitui Romano inferant. Contra, si ambo probe custodiuntur, adversarii vel ad dimicationem ruentes Deo obsecundante confundentur, vel in metum adducti per aliam viam, quæ multorum dierum itinere abest, incursionem facient. Unde duobus afficientur incommodis, si a castris viaque recta discesserunt: altero, quod multorum dierum itinere defatigabuntur: altero, perniciem illis allaturo, quod ipsi perturbati animos demittent, Romani contra alacriores fient atque audaciores ad illos impugnandos. Quod item superiori memoria exitioso Chambdano ter usu venit ut pateretur: bis memoria Constantini Porphyrogeniti, decantati terque beati imperatoris: tertium sub optimo principe Romano, beati illius filio. Ac pæne cuncti internecionem inimicorum Christi tunc factam optime norunt. Verum exercitus Tarsensium quoque agrique Ciliciensis ab illis, qui tunc limitem curabant, in diversis angustiarum locis fusus fatusque est.

192 CAP. IV. Quo pacto insidiæ clam hostibus faciendæ sint, et quemadmodum adversariis occurrendum sit domum redeuntibus.

Debet illud quoque proponere sibi ac meditari dux, omnemque diligentiam adhibere, ut clam et inopinato, si fieri potest, hostes adoriatur. Etenim ejusmodi commento usus dux vel cum parvula manu multitudinem hostium fundet. Ad hæc si, ut superius demonstratum est, in angustiis locum nanciscitur, qui opportunitatem habeat ad hostes utrinque ex lateribus aggrediendos, debet sine ulla dubitatione in aciem descendere: et, copiis recte a se ordinatis, ope Dei adversarios magnifice vincet. Nihilominus expeditius multo est et convenientius potius quam occurrere hostibus in fines Romanos exituris, adoriri eos ex nostra ditione ad suam revertentes. Tunc enim, ob diurnam in agro Romano, moram attenuati admodum atque afflicti sunt. Quod si casu prædarum, mancipiorum, pecudis magnam vim secum trahunt, cum ipsi tunc equi defatigati prælii tempore remissiones inveniuntur, festinantque præterea ac desiderant in suos fines primo quoque tempore pervenire. Deinde, quod caput est, productione temporis copiarum Romanorum, nec solum quæ prope fauces

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²⁴ ἰδὸν. Hæc opinor recte in locum suum collocasse. In codd. verba sunt hic mire turbata. ²⁵ Vocabulum Ῥωμαίους supplevi. ²⁶ δις] διὸ cod. ²⁷ κατακοπιῶντες. Fort. κατάκοποι ὄντες. Infra 132. A. κατάκοπον ὄντα.

(7) De hoc prælio Leonis Phocæ contra Chambdanum vide Leonem Diaconum supra 13 A. et notas meas 199. D.

(8) Conjeci in margine, κατάκοποι ὄντες. Sic 132.

A. τὸν λαὸν αὐτοῦ κατάκοπον ὄντα· et κατάκοπος 140. B, De voce κατάκοπος, ab aliis quoque usurpata, vide Lexicographos.

agunt, sed etiam quæ longius 193 absunt, cito congregantur: numeroque quantum oportet auctæ recte instrui ac parari ad bellum possunt. Et tunc potius, quemadmodum dictum est, vel interdiu vel nocte commissum cum illis prælium indubitata victoria consequetur. Quamobrem dux ab illis redeuntibus facessere nunquam debet. Contra, hostibus irrumpentibus occurrere in angustiis velle, manus conserendæ causa, minus conveniens id quidem est, atque eveniet fortasse, ut totus ad irritum cadat labor: quod non tam cito paucorum dierum spatio cogi justeque instrui peditatus potest. Accedit, quod maximi momenti est, hostes tunc, ut integros necdum armis destitutos, difficilius impugnari. Ex altera autem parte utilitatem commoditatemque habet illam, ut timidi flant, si, quotiescunque erumpere velint, angustiæ armis teneantur, utque brevi continuas in provincias Romanas incursiones intermittant.

Ἐν βουλῆθῶϊν ἐξελεῖν, τῇ κατασχέσει τῶν στενωμάτων, καὶ τὴν μετ' ὀλίγου ἐκκοπεῖν κατὰ τῶν Ρωμαϊκῶν θεμάτων συνεχῆ ἐξέλευσιν.

CAP. V. De præoccupatione aquarum in angustiis.

Quibus autem locis angustiarum et faucium dux bellum instruit, si iis in locis fons est aquam eructans, eum ab exercitu occupandum curet, ut sui inde milites aquari possint. Si tenuiter manat, operam det ne turbetur, unde incommoditas necessitasque haud parva exercitui obvenire potest. Si non subest fons propinquis locis, unde potum refrigerationemque 194 milites capiant, æstivo præsertim tempore, jubeat in qualibet centuria vires esse decem, quibus portetur aqua, temporeque pugnæ iis qui in acie versantur, potus refrigerique causa distribuatur. Verum de iis, quæ in angustiis constitui dimicandi causa debent, hæc sufficiant. Quodsi etiam noctu in ejusmodi locis impeditis manum conserere oporteat, ea ipsa utilia admodum esse poterunt. Verum de dimicatione nocturna exponam alio capite. Nunc qua ratione consecrari hostes debeas, dicere ordiar: quæ ratio ut perutilis ac necessaria est, ita efficit, ut parvula infirmaque objecta manu ingens hostium multitudo non modo nihil proficiat, sed etiam plerumque Dei numine fundatur fugeturque.

CAP. VI. De consecrando equestri agmine, quod prædatum incurrat, et quo pacto numerum militum ejus inire possis.

Prædatoria agmina hostium, quæ monocursa vocantur et absque peditatu e suis finibus erum-

λήψεσθαι χώρην. Ἄλλως τε δὲ καὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα ἐν τῇ τῶν ἡμερῶν παρατάξει μόνον τὰ πλεονόν τῶν κλεισσοῦρῶν τάχιον ἐπισκῶνται, ἀλλὰ καὶ τὰ πόβρω τυγχάνοντα καὶ εἰς κῆθος ἐπισυνίστανται ἱκανόν, καὶ καλῶς πρὸς πόλει ἐξαρτῶνται καὶ παρασκευάζονται. Καὶ τότε μάλισθὰ καθάπερ προέφημεν, καὶ ἐν ἡμέρῃ καὶ ἐν νυκτὶ κατ' αὐτῶν πόλεμος ἀδίστακτον ἔχει τὴν νίκην. Ἡ χρῆ τὸν στρατηγὸν μηδέπω ἐν τῇ ὑποστροφῇ καταλιμπάνειν. Τὸ δὲ ἐν τῇ ἐξέλευσει τῶν πολεμῶν παρασκευάζεσθαι προσυπαντῶν αὐτοὺς πρὸς πόλει ἐν τοῖς στενώμασιν, ἀνεπιτηδείοτερον μὲν ἔστι, καὶ εἰς μάτην ἴσως τὸν κόπον συνέθη γίνεσθαι· διὰ τὴν μὴ οὕτως συντόμως δι' ὀλίγων ἡμερῶν δύνασθαι τὸ πεζικὸν συναθροισθῆναι στρατεύματα, καὶ καλεῖσθαι παρασκευασθῆναι. Ἄλλως τε δὲ καὶ οἱ πόλεμοι ἀμύητες ὄντες καὶ ἀπαρόκληστοι (9), δυσκαταγῶνστοι ἔσονται. Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὠφέλιμον ἔχει κῆ χρησίμων, καθὸ ἐμφόβους αὐτοὺς γίνεσθαι, ὅσῳ κατὰ τῶν Ρωμαίων ἐκκοπεῖν κατὰ τῶν Ρωμαίων θεμάτων συνεχῆ ἐξέλευσιν.

ΚΕΦ. Ε'. Περὶ προκατασχέσεως ὁδῶν, τῶν ἐν τοῖς στενώμασιν ὄντων.

Ἐν οἷς δὲ τόποις τῶν στενωμάτων καὶ κλεισσοῦρῶν πρὸς πόλεμον ὁ στρατηγὸς παρασκευάζεται, εἴπερ ἐν τούτοις πηγῇ ἐστὶν ὕδωρ βρόουσα, ὑπὸ τὴν ἰδίῳ λαοῦ ταύτην σπουδῆ κατασχέσθαι, ὅσῳ καὶ ἐκεῖθεν ὕδωρ τὸν λαὸν ἀπαρέσθαι. Εἰ δὲ τυχρὸν ὀλίγοσθον εἶναι, σπουδῆ μὴ ἐπιβολοῦσθαι τοῦτο, καὶ ὡς μὴ οὐ μικρὰ ἐκ τοῦτου λύπη τὸν λαὸν καὶ ἐνέγη ἐπισυμβῆσεται. Πηγῆς δὲ ἔγγιστα μὴ ὄντος, ἐξ ἧς τὴν πόσιν καὶ ἀναψυχὴν [P. 125] ὁ λαὸς ἐκτρέφεται, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ θέρους, ἀσκούς διαρραπῶν ἐκάστη ἑκατονταρχία δέκα ἐπιφέρεισθαι, καὶ δι' αὐτῶν τὸ ὕδωρ ἐπικομίζεσθαι, καὶ ἐν ὥρῃ τῆς μάχης εἰς πόσιν καὶ ἀναψυχὴν τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ ἐπιτιμῶμενοις ἐπιχορηγῆσθαι. Ἄλλὰ περὶ μὲν τῶν ἐν τοῖς στενώμασιν μελλόντων πρὸς πόλεμον ἐξαρτῶσθαι, ἱκανῶς εἰρήσθω. Εἰ δὲ καὶ νυκτοπόλεμον δεῖσθαι ταῖς τοιαύταις δυσχωραῖς γενέσθαι, καὶ τοῦτο εἶναι ὠφέλιμον. Ἄλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν ἑτέρῃ διηγήσει δηλώσω. Τῆς δὲ παραδρομῆς ἀρξομαι τὴν εἰσῆλθόντων ἑπισημῆς καὶ ἀναγκαῖα τυγχάνουσα, δι' ὀλίγον καὶ εὐαριθμήτου λαοῦ πολλὰ τῶν πολεμίων κτήσθαι ἀπρακτεῖν παρασκευάζει, Θεοῦ δὲ νεύσει ὡς καὶ πολλὰ καὶ καταγινέσθαι.

ΚΕΦ. Ζ'. Περὶ παραδρομῆς τῶν μονοκῶρσων καὶ στοχασμοῦ τῆς τοῦ λαοῦ αὐτῶν ποσότητος.

Τὰ τῶν πολεμίων κῶρσα τίς λεγόμενα μονοκῶρσα (10) ἀπὸ τῆς ἰδίας χώρας ἐξερχόμενα, εἰς τὴν

C. B. HASII ANNOTATIONES.

193 παρατάξει cod.
 (9) Vocabulum nondum receptum in Lexica, a παραπλήζω, exarimo, quod notum est. Vide infra C. περιπαράτος.
 (10) Μονόκωρσα, ut patet ex serie orationis, sunt, quando hostium equites soli, absque peditatu, in-

cursionem faciunt. Est enim κῶρσος, seu κῶρσος impressio subitaria. Quod non intellexit interpret Achmetis Onirocr. 261. A. ἔλεσθαι ἐχθρὸς δὲ κῶρσος, ridicule vertens, instar animalculi vitibus infesti, quod cercum vocunt.

ἄνευ, ἕθος αὐτοῖς σπουδῇ τὴν πορείαν ποιεῖσθαι, Α καὶ μηδαμοῦ ἀπληκεύοντας τὴν ὄλην νόκτα διαβιβάζειν· ἀλλὰ πρὸς μικρὸν τοὺς ἵππους διαναπαύειν, πρὸς τὸ τὰς ταγὰς καὶ μόνον τούτοις ἀποδοῦναι. Ὡς ἐπίπαν γὰρ τὰ μονόκουρσα μετ' ὀλιγοστοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τὴν ἐξέλευσιν ποιοῦνται. Σπεύδουσι δὲ τάχιστα καταλαβεῖν, ἐν οἷς χωρίοις τὴν ἐπίθεσιν καὶ ἐκδρομὴν ἐβουλεύσαντο ποιῆσαι. Τοῦ οὖν στρατηγῶ παρα τὴν τῶν κχινοβιγίλων καὶ τῶν βιγλατόρων τὴν τούτων ἐξέλευσιν ἀναμαθάνοντος, σπουδῇ πολλῇ τὰ ἐν ταῖς ἄραις καταλαμβάνετω χωρία, προαποστέλλων τουρμάρχην εἴτε ἕτερον ἄρχοντα, τῶν ἐμπειροτάτων καὶ χρησίμων, μετὰ ἐκλεκτῶν ἀρχόντων ²⁹ καὶ καλοῖππαράτων, τοῦ προσηπαντήσαι, καὶ μετὰ ἐμπειρίας τούτους θεάσασθαι, καὶ παραμεῖναι, καὶ τῷ στρατηγῷ καταμηνοῦν ἐν ᾧ τόπῳ κατέλαβον, εἰ δυνατόν διασκοπεῖν, καὶ τὴν τοῦ λαοῦ αὐτῶν ποσότητα. Οὐ μόνον γὰρ ἀπὸ τῆς θέας δυνατόν ἐστὶν ἀριθμῆσαι αὐτοὺς καὶ καταστοχάσασθαι, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τούτων ὄπλης. Πληθος γὰρ χόρτου ἐρημίαις ὑπάρχον, καὶ τοῖς ποσὶ τῶν ἀλόγων καταπατούμενον, οἱ τῶν ἀνδρῶν ἐμπειροτάτοι δύνανται ἐκ τούτου τὴν τοῦ λαοῦ ποσότητα, εἰ καὶ μὴ ἀκριβῶς, καταστοχάσασθαι. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τοῖς τῶν [P. 126] ποταμῶν παράμασιν· ἀκριβέστερον δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τούτων ἀπλήκτων, ἤνικα ἐκεῖθεν ἔπαυρουσιν. Ὁ δὲ στρατηγός, τοῦ κόρυς τῶν πολεμίων τὴν ἄφιξιν ἀναμαθάνων, καὶ τῶν χωρίων, ἐν οἷς τὰς ἐκδρομὰς ποιήσασθαι μέλλουσι, στοχασάμενος, πλησίον τούτων γινέσθω· καὶ ἐν ἐπιτηδείῳ τόπῳ ἑαυτὸν ἀποκρύψας μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, βίγλας τε καθ' ἅλλαιριν πανταχοῦ ἀποστείλας, ἤνικα περὶ αὐτῶν καταμηνοῦσθαι, καὶ θεαθῶσιν ἐξελαύνοντες καὶ διασκορπιζόμενοι, ἐξέλθῃ εἰς τὸ σκόρπισμα, καὶ τούτοις ἐντυγλάνων ἀπόνως αὐτοὺς καταγωνίσσεται. Εἰ δὲ συμβῇ τινὰς τῶν χωριτῶν κρατηθῆναι παρ' αὐτῶν πρὸ τοῦ ἐξελάσαι, καὶ ἀναμαθεῖν τὴν τε τοῦ στρατηγῶ παρουσίαν καὶ τὴν τῶν χωρίων ἐπέλευσιν, καὶ οὐ θαρβήσουσιν ἐξελασαι, ἀπρακτοῖς σπουδαίως πρὸς τὴν ἰδίαν ὑποστρέψουσι χώραν, μόνον τὸν κόπον ³⁰ καὶ τὴν συντριβὴν καὶ ταλαιπωρίαν ὑποστάντες.

ΚΕΦ. Ζ'. Ἐπεὶ συναθροίσεως καὶ κινήσεως φωσσάτου· καὶ περὶ τοῦ παραχωρεῖν τοὺς πραγματευτὰς εἰσερχεσθαι καὶ κατασκοπεῖν.

Παρασκευὴν δὲ καὶ κίνησιν μεγάλου φωσσάτου ἀκούων, ἐν ᾧ καιρῷ μάλιστα εἴθε τὰ μεγάλα συναθροίεσθαι· φωσσάτα, ἦγουν τῷ Αὐγούστῳ μηνί· ἐν γὰρ τῷ τοιοῦτῳ καιρῷ ἀπὸ τε Αἰγύπτου, Παλαιστίνης τε καὶ Φοινίκης, καὶ τῆς Κολίης Συρίας, πληθὴ ἀνήρχοντο ἐν Κιλικίᾳ καὶ ἐν ταῖς χώραις Ἀντιοχείας, τοῦ Χάλεπε, καὶ προσλαμβάνοντες καὶ Ἀραβας τῷ σπετμεβρίῳ μηνί τὴν κατὰ Ῥωμαίων ἐποιούνο ἐξέλευσιν· ἐν τῷ τοιοῦτῳ τοῖνον καιρῷ, ὅτε ἡ συνάθροισις τοῦ φωσσάτου τῶν πολεμίων μέλλει γίνεσθαι, συνεγέστερον ³¹ τοὺς τραπεζίτας (41)

punt, itinere confestim facto, nusquam considerare totaque nocte continenter ire consueverunt: jumentis tantum requietis concedentia, quantum satis sit ad pabulum illis dandum, Nam omnino monocursa cum paucis admodum sed delectis equitibus existunt. Contendunt autem, ut ad vicos, quo impressionem impetumque facere constituerunt, primo quoque tempore perveniant. Dux, per custodias itinerum excubitoresque de eorum irruptione certior factus, magna diligentia ad vicos limitaneos 195 sese conferat, præmisso turmarca aut aliquo præfecto, ex peritissimis et probatis, qui præpositos delectos bonisque equis instructos secum habeat, ut obviam illis progressus ex usu militari eos consideret, juxtaque manens duci renuntiet, cum quem locum ceperint, tum, si dispicere id quoque potest, eorum multitudo quanta sit. Non solum enim ex visu numerum eorum inire atque aestimare licet, verum etiam ex impressis ungularum vestigiis. Nam cum vis herbæ in solitudinibus sit, pedibusque jumentorum conculcetur, homines valde exercitati copiarum numerum, etiamsi non accurate, intelligere possunt: item ex fluminum trajectionibus: tum accuratius etiam ex eorum mansionibus, postquam inde moverunt. Dux autem, cognito prædatorum hostilium adventu, vicos, quo irrupturi sint, suspicans, propius ad hos accedat. locoque idoneo cum manu sua abditus, si a stationibus equitum quoquoersus dimissis admonetur, hostesque egressi atque dissipati conspiciuntur, in dispersos erumpat, illosque invadens nullo negotio expugnabit. Sin autem accidit ut ex agricolis aliquot a se captis antequam egrediantur, ducem et venisse et occupasse vicos intelligant, ideoque non audeant excurrere, infecta re raptim se domum recipient, nihil præter laborem, lassitudinem, ærumnas consecuti.

196 CAP. VII. De contractione et motu exercitus: et de eo, ut mercatoribus permittatur, intrare hostium fines, ac speculari.

Si audis instrui et moveri magnum exercitum, quo plerumque tempore amplæ copię congregari solent, hoc est mense Augusto: ea enim tempestate ex Ægypto, Palæstina. Phœnicia, Cœlesyria, cætervæ hominum in Ciliciam finesque Antiochiæ, circa Alepum, emergebant et assumptis Arabibus mense septembri in Romanos faciebant incursionem: eo, inquam, tempore, quo exercitus, hostilis coiturus est, expedit crebrius cursores sive tasinacia, indicesque plurimos ex proborum atque fidelium numero, emittit. Item mercatoribus potes-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

²⁹ ἀρχόντων. Fort. στρατιωτῶν. ³⁰ σκοπὸν codd. ³¹ συνερχέστερον codd.

(41) De trapezitis, quorum jam supra mentio facta est 121. D. Vide Ducangium Glossario II 4533 B.

tatem facere introeundi : cum amiris, qui oppidis fines nostros adjacentibus præsumt, amicitiam contrahere : scribere ad illos, homines cum donis mittere : ut his variis actionibus cum consilia atque cogitationes hostium, tum numerum copiarum equestrium et pedestrium quæ cogantur, præfectosque earum, et in quas provincias incursionem facere instituerint, plane dux perdiscat. Ita certior factus, cum de motu exercitus, tum de itinere, quo in fines populi Romani irrupturus est, debet, coactis omnibus, copiis ad limitem progredi, et sive turmarum peritissimum, 197 sive aliquem ex magnis probatisque præfectis præmittere, qui cum equitibus delectis hostibus occurrat, antequam irruptionem in provincias nostras fecerint : ut et insequantur illos, et speculentur, et motus illorum duci renuntient.

μεγάλων καὶ χρησίμων ἀρχόντων, μετὰ ἵπκων ἐπιλέκτων προσπαντήσαι τοῖς πολεμοῖσι πρὸ τοῦ τῆν ἐκείνην εἰς τὰς ἡμῶν χώρας ποιήσασθαι ἵνα καὶ ἐπακολουθῶσιν αὐτοῖς, καὶ παραμένωσι, καὶ τὰς ἐποικίνας αὐτῶν τῷ στρατηγῷ κατατηγῶσιν.

CAP. VIII. De ratione observandi atque insequendi exercitum.

Observandi hi sunt hunc in modum : Dum dux cum omnibus copiis per locum opportunum ac munitum juxta iter facit, pagani autem cum omnibus suis pecoribus intra oppida, aut, si nulla oppida subsunt, in montes editissimos et munitissimos eosdemque insidiis minus obnoxios, ab expilatoribus compelluntur : item eum, qui lateri hostium adhæreat, circa horam diei alteram vel tertiam emitti oportet. Is, accepta benedictione ducis, postquam assumpsit catervam suam atque equisones, conferat se ad viam, qua hostes transeunt : impedimenta sua et agasones apud ducem relinquat, neque quidquam secum ferat præter unius diei cibaria, atque ea angusta, bucellatum duntaxat et caseum, aut salsamenta, et equorum ac mulorum pabula. Si in vicum pervenit ubi victum jumentorumque pabulationes inveniat, reficiat ibi milites et equos usque ad horam nonam diei stationibus per loca 198 editiora dispositis. Ipse agminis præfectus, altissima specula conscensa, observare aucuparique debet pulveres hostium et fumos : unde colligat æstimationemque faciat, qua transeant et consensuri sint. Etenim a peritis hominibus loca quoque, ubi castra fieri expediat, internoscuntur. Ubi intellexerint quo loco adversarii constiterunt, evestigio hac de re ducem certiore faciant. Is cum suo

ἀποστέλλειν, ἤτοι τὰ τασινάκια, καὶ καταπύματα πλείστους τῶν χρησίμων καὶ πιστῶν. Παρασκευάζει δὲ καὶ πραγματευτὰς εἰσέρχασθαι προσκοιπέσθαι καὶ φιλιαν πρὸς τοὺς κρατοῦντες ἀμηράδας τῶν ἀγκυραῖς ἡμῶν παρακειμένων κάστρων· καὶ γὰρ πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἀνθρώπους μετὰ κανισκίων ἀποστέλλειν· ὅπως διὰ τῆς πολυειδοῦς ταύτης πολεμῶν πραγμοσύνης δυνηθῆ ἰσχυρῶς ἀναδιδάσκεισθαι τὰς πολεμῶν βουλὰς καὶ μελέτας, καὶ τὰ κληθέντα [P. 127] ἐπισωρευομένων φωσσάτων ἵπκων τῶν πεζῶν, καὶ τοὺς τούτων ἀρχηγούς, καὶ ἐν ταῖς χώραις τὴν ἐπέλευσιν ποιεῖν βούλονται. Καταμνηστικός δὲ τὴν τοῦ φωσσάτου ἀποκίνησιν, καὶ τὴν ποίας ὁδοῦ τὴν ἐξέλευσιν κατὰ Ῥωμανίας ποιεῖν μέλλει, ἐπισυνάγειν ἅπαντα τὰ στρατεύματα, καὶ πρὸς τὰς ἄγκυρας παραγίνεσθαι, ἀποστέλλειν ἢ τὸν τουρμαρχὴν ἐμπειροτάτον, εἴτε ἕτερόν τινα τῶν

ΚΕΦ. Η'. — Περὶ παραμονῆς φωσσάτου, καὶ ἀκολουθησεως.

ΚΕΦ. Η'. — Περὶ παραμονῆς φωσσάτου, καὶ ἀκολουθησεως.

Ἡ δὲ παραμονὴ αὐτῶν οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι. Τοῦ στρατηγῷ μετὰ παντός τοῦ λαοῦ ἐν ἐπιπέδῳ καὶ ὄχυρῳ τόπῳ παρατρέχοντος, καὶ τῶν χωρῶν διὰ τῶν ἐκσηλατόρων φυγαδευομένων ἐν τοῖς ἐπιπέδοις, ἢ, μὴ ὄπλων κάστρων, ἐν ὄρεσιν ὑψηλοῖς καὶ ὄχυρωτάτοις καὶ ἀνεπιβουλεύτοις, ὁμοίως καὶ ἐν ταῖς κτήνῃ αὐτῶν ὄρεσιν ἀποστέλλειν καὶ τὸν ὄρεσιν παραμένειν ἀπὸ δευτέρας ὥρας ἢ καὶ τρίτης τῆς ἡμέρας. Καὶ εὐχὴν λαμβάνοντας ³³ τοῦ στρατηγῷ ἀναλαμβάνεσθαι τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ τοὺς κρατοῦντας (12), καὶ ὁρμῆν πρὸς τὴν ὁδὸν, καὶ ἢ οἱ πολέμιοι διέρχονται, τὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς περιπαρατούς (13) καταλιμπάνων μετὰ τοῦ στρατηγῷ, μηδὲν ἄλλο ἐπιφερομένους ἢ μιᾶς ἡμέρας τροφῆν, καὶ αὐτὴν μετὰ ἰνδελίας, ἄρτους μόνους καὶ τυρῆν καὶ τάριχα, καὶ τὰς τῶν ἵπκων καὶ ἡμίονων τροφῆν. Εἰς χωρὶον δὲ ἀπληχεύων, τὰς τε χρεῖας καὶ τῶν ἀλόγων τροφῆν ἐφευρίσκων, διαναπαύσας ἐκεῖσε τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τὸν ἵπκον ³⁴, ἕως ὥρας ἐννάτης τῆς ἡμέρας, βίγλας κρατῶν ἐν ὕψηλοῖς τόποις. Καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τοῦ λαοῦ ἀρχηγός, ὁ περιωπῆ ὕψηλοτάτῃ ἀερχόμενος, ἀποσκοπεῖν ὀφείλει καὶ βλέπειν κοινορτοὺς τῶν πολεμῶν καὶ κρυφῶν· καὶ ὡς ἐκ τούτου κατανοεῖν καὶ στοχάζεσθαι, ἐν οἷς διέρχονται καὶ ἀπληχεύουσι μέλλουσιν. Ἐτα γὰρ τῶν ἐμπειρῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τόποι, ἐφ' οἷς αὐ-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³³ δέ. Fort. τς. ³⁴ Fort. λαμβάνοντα. De voce λαβεῖν εὐχὴν Ducang. Glossar. I, 451, C. ³⁵ τὸν ἵπκον Fort. τὴν ἵπκον

(12) De his vide Ducang. Gloss. 1494. A. sunt qui equos dextrarios ducunt. Sic παρασύρεσθαι Constant. Porphyrogen. Cærim. Byz. I. 266. D. 267. A. et τὰ καθάστυρα ἵππάρια ibid. I. 279. D. De equis συρτοῖς Ducang. ad Alexiad. 227. C.

(13) Verti agasones, ut vult Ducangius Gloss.

1121. C: sed suspicor verum vocis sensum esse equis destituti, vel. equis detritis (quos πτωχὴ ἵππάρια vocat Constant. Porphyrogen. Cærim. Byz. I. 280. C.) vecti: ut ejus contrarium sit καθόπισπαράτος, 125. D. 139. B. Περιπαρατός s. περιπαρατός legitur item 139. B. 147. A.

σῆκει ἀπληκτα γίνεσθαι, διαγινώσκονται. Ἐνίκα δὲ Α αἴσθωνται³⁵ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἠύλλισαντο [P. 128 οἱ πολέμιοι, παραυτικά δηλῶσι τῷ στρατηγῷ περὶ τούτου. Κάκεινος μετὰ τὸ ἴδιου στρατοῦ ὄψακα ἀμαπεχομένον καὶ τὰ λεγόμενα ἐπανωκλίθωρα μὴ λευκὰ ὄντα, ἐπὶ χεῖρας ἕκαστος τὸ μεταχειριζόμενον ὄπλον κατέχων, τὴν ὁδοπορίαν ποιεῖτω. Τοῦ δὲ ἡλίου ὑποκλίναντος, καὶ τῶν εἰς λείαν ἐκ τοῦ φωσάτου ἐξερχομένων πολεμίων ὑποστρεφόντων πρὸς τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ τὰ φύλλα (14) τούτους φυλάττοντα, τότε συνεισέρχεσθαι καὶ αὐτὸν καὶ πλησιάζειν, τῷ τῶν ἐχθρῶν φωσάτῳ. Μετὰ σκοποῦ δὲ ὁδοπορεῖτω καὶ προσοχῆς ἀκριβοῦς, καὶ λαθραίως καὶ ἑαυτὸν ὑποκρυπτεῖτω, τοῦ μὴ θεαθῆναι παρὰ τῶν πολεμίων. Νυκτὸς δ' ἤδη καταλαμβανούσης, πλησίον γενέσθω τοῦ ἀπληκτου· καὶ εἰ μὲν ἔστι βουνὸς ὑψηλὸς ἐν ᾧ ἠύλλισαντο οἱ πολέμιοι, ἐξ ἑνὸς μέρους ἢ καὶ ἐκ δύο πλησίον τοῦ ἀπληκτου αὐτῶν, ἀπόνως τὴν παραμονὴν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ φυλάξουσιν. Ἀποδάντες γὰρ τῶν ἵππων καὶ πεζῇ ἐν τῷ βουνῷ ἀνερχόμενοι ἄνδρες δύο τῷ ἀριθμῷ ἢ καὶ τρεῖς, καὶ πλησιάζοντες τῷ ἀπληκτῳ, ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων καὶ ὄχυρωτάτων βουνῶν, τῶν μὴ δυναμένων ἄνοδον εὐχερῆ παρέχειν τοῖς πολέμοις, ὄρῳ τὸ φωσάτου, καὶ τὰς φωνὰς τοῦ λαοῦ ἐνωτίζεσθαι, καὶ τοὺς τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων χρεμετισμούς. Ἀποστέλειν δὲ καὶ ἕτερα τέσσαρα τετράδια ἴστασθαι ἐπιππους καὶ αὐτοὺς ἐνθεν κάκειθεν τοῦ φωσάτου, ἀπ' ἀλλήλων διακεχωρισμένα· ὥστε καὶ αὐτοὺς ἀκούειν τοὺς χρεμετισμούς τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων, καὶ τὴν τοῦ λαοῦ ὄχλαγωγίαν (15). Εἰ δὲ ἐν τῷ τοῦ ἀπληκτου τόπῳ τοιοῦτος ὄχυρώτατος βουνὸς οὐκ ἔστι, καὶ ὠσαύτως τέσσαρα τετράδια ἀποστέλλεσθαι, τοῦ ἐνθεν κάκειθεν τοῦ φωσάτου ἡσύχως ἴστασθαι, καὶ σύστημα³⁶ παρέχειν ἀλλήλοισι σημαντικὰ ὑποχωρήσεως, εἴγε δεῖσοι, εἴτε διὰ συρισμοῦ, εἴτε διὰ λόγου καὶ ἐπιλαλιᾶς. Ὑπαλλάττεσθαι δὲ αὐτοὺς παρ' ἐτέρων, εἴτε δεύτερον τῆ νυκτὶ, ἢ καὶ ἄπαξ, πρὸς τὸ καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἵππους αὐτῶν διαναπαύεσθαι. Ἀπέρχεσθαι δὲ τὸν τουρμάρχη, εἴτε ἕτεραν τινὰ κεφαλὴν, εἰς τὴν τούτων ἀπαλλαγὴν, καὶ ἐπιβλέπειν, ποῦ καὶ πῶς ἴστανται, καὶ τοὺς ἀντ' ἐκείνων πάλιν καλῶς ἐπιστῶν ὑποστέφειν ἐν ᾧ καὶ ἴστατο πρότερον. Παραχῆς δὲ ἐξακουσμένης κίνησιν δηλούσης τοῦ κούρσου, τὰ τέσσαρα τετράδια μικρὸν ἀναποδιζέτωσαν, μὴ μέντοι δὲ μακρόθεν γινέσθωσαν· τῷ δὲ τουρμάρχη μνησέτω τῷ στρατηγῷ, δι' οἷας ὁδοῦ τὴν ὁρμὴν ἐποίησαντο, καὶ ἐν οἷα ὄρα· ἵνα τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀποκινήσεως αὐτῶν ἀναμανθάνων ὁ στρα-

exercitu, loriciis et sagis (epanoclibana vocant), quæ oportet non candida esse, instructo, ita ut unusquisque proprium telum in manibus habeat, iter ingrediatur. Sole ad obitum vergente, quando prædatores hostium castris egressi, simulque præsidia eorum tuendorum causa disposita, ad tentoria revertuntur, ille quoque sequi et ad castra hostium adventare debet. Iter autem cum cautione, attentione diligenti, ac latenter faciat: seque abdat, ne ab adversariis conspiciatur. Nox postquam venit, accedat ad castra: ac si in loco, ubi conederunt hostes, ab uno latere, vel etiam a duobus, tumulus editus castris imminet facile sane observationem in loco peragent. Nam duo milites aut tres, descendentes ex equis, et pedibus in tumulum evadentes, ubi ad castra appropinquaverint, ex editis illis naturaque munitis collibus, quo ascensus facilis nullus hostibus patet, cum videre castra poterunt, tum audire voces 199 hominum, equorumque et mulorum hinnitus. Dimittat item alias quatuor quadrigas, quæ in equis ipsæ quoque ab utroque latere castrorum, quælibet seorsum, agant: ut eodem modo hinnitus equorum ac mulorum fremitumque multitudinis exaudire queant. Quod si in loco castrorum ejusmodi natura munitus tumulus non est, nihilominus debes quatuor quadrigas mittere, quæ ad utrumque latus exercitus hostilis silentio stent, et signa sibi inter se dent conventa receptus, si opus est, aut sibilo aut verbo et vocatu. Easdemque oportet, vel bis nocte, vel semel, aliis permutare, ut cum illæ tum equi earum requiescant: ipsum item turmarcham, aut aliquem præfectum, ad earum imutationem venire, inspicere, ubi et qua ratione stationem agant, et postquam succedentes apposite locaverit, ad eum locum reverti, ubi prius stetisset. Si strepitus exauditur motum prædatorum significans, quatuor quadrigæ paululum pedem referant, ita tamen, ut longius non discedant: ad turmarcham vero profectionem hostium nuntient. Is ducem certiore faciat, qua via impetum fecerint, et qua hora: ut dux, tempore et hora profectionis eorum cognita, conjecturam facere possit, ad quos vicos usque ad mane perventuri sint. Milites a turmarcha missi, quocumque hic loco pernoctat, ibi duci nuntient, prædatores profectos 200 esse. Quem si non ipsum eo in loco deprehendunt, verum susceptores ab illo relictos, oportet ut advenientes vocem mittant: susceptores re diligenter explorata voceque agnita, se illis

C. B. HASII ANNOTATIONES.

³⁵ αἴσθωνται] ἔσονται cod. ³⁶ σύστημα] σύστημα codd. Sed vid. Ducang. Glossar. verbo Σύστημα.

(14) Φύλλον est militum globus, in subsidiis locatus ad tutandum τὸ σκόρπισμα (131. C.), hoc est eos qui diripiunt aut insequendi causa solutis ordinibus discurrant. Sic 131. D. 144. A. 149. C. 132. B. C. 153. A. D. 154. A. 161. A. C. Interdum

præsidio est jumentis pascentibus 135. D. Idem vocatur φύλλα 148. C.

(15) Videtur significare fremitum castrorum, ut voce T. Livii utar xxx. 30. Confer 129. D. et 142. A:

conjungere, eosque celeriter vel ad ducem, vel ad alios susceptores perducere, si denuo inter hæc locum dux mutaverit. Oportet enim illum majoris securitatis causa, ne ab adversariis circumveniat, sive semel sive his noctu alio transgredi, excubiasque habere duplices et firmas ad ipsum custodiendum λειφθέντες, δέον ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ γενομένους φωνῆσαι· τοὺς δὲ ὑποδοχαρίους ἀκριβῶς διασκοπεῖν ἡνίκα τῆς φωνῆς ἀθῶνται, ἐνωθῆναι, καὶ διὰ τάχους τῷ στρατηγῷ τούτους προσάξαι, εἴτε εἰς ἑτέρους ἀγαγεῖν ὑποδοχαρίους, τοῦ στρατηγοῦ ἴσως πάλιν μετακινήσαντος ³⁸. Χρὴ γὰρ αὐτῶν, εἴτε ἀπαξ, εἴτε αἰεὶ ἐν νυκτὶ μεταπληθεῖν διὰ πολλὴν ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐνεδρευθῆναι, ἔχειν δὲ καὶ βίγλας διπλάς, εἰς φυλακὴν αὐτοῦ ἀσφαλεῖς.

CAΡ. IX. De motu manus prædatoris, et de insecutione.

Dux certior factus prædatores egressos esse, evestigio alterum præfectum cum equitibus delectis, qui tumarchæ prædatores insequenti subsit, ad eum mittat: qui mittitur, secum habeat unum de illis, qui a tumarcha venerunt ad prædatorum perfectionem duci significandum, a quo ducatur, ut facilius se conjungere tumarchæ queat. Ipse dux, cum suis copiis a tergo præfecti præmissi iter ingressus, ad tumarcham pervenire properet: ut ipse quoque, tumarcha antecedente, prædatores hostium insequatur. Diligens enim erraticque exers insecutio a tergo hostium debet fieri, secundum vestigia atque item eorum. Tumarcha eorum versus ³⁹ agmen adversariorum tria paria, peritis atque idoneis viris delectis, promoveat, quæ in viam hostium se committant: et edocto primo et secundo et tertio pari, quo pacto ambulare hostesque insequi debeant, ad suum agmen redeat. Primum itaque par, prope hostes iter faciens, fremitum multitudinis auscultet, et hinnitum equorum. Secundum par, excipiens primum, ita incedat, ut cum conspiceret antegrediens, tum conspici ab illo possit: neque magis appropinquet, neque remanens visui se subtrahat. Post tria paria tres quadrigas constituet, ita ut a prima quadriga tertium par, a secunda quadriga similiter prima conspici (possit, Tertia quadriga, secundam subsequens, sex habere homines debet; ut eorum duo quæ renuntiatur ab aliquo pari, referre tumarchæ possint, tumarcha duci. Et si concitatus ire incipiunt hostes, debet primum par renuntiare de hac re: ut et tumarcha et dux contentius ipsi quoque ambulent, neque longius se ab hostibus removeant. Si hostes denuo remissius ingreditur, lentius procedant: ut neque nimis appropinquantes agnoscantur, nec longius progressi neque subsequentium statum inter noscere, nec inter nosci ab illis possint; quod calamitatem singularem ⁴⁰ affert. Præsertim autem subsistentibus adver-

τηγός [P. 129] δύνεται στοχάσασθαι, ἐν οἷσι τοῖς καταλάβωσιν ἄχρι πρώτης. Οἱ ἤ ἐπιπνεμένοι παρά τοῦ τουρμάρχου καταμνησθε στρατηγῷ, ἐν ᾧ τόπῳ ὁ στρατηγός ἠύλιζτο, τῆς κούρσου ἀποκινήσιν. Ἐπὶ δ' οὐχ ἐνδρευθῆναι αὐτὸν, ἀλλ' ὑποδοχαρίους ³⁷ τοὺς παρ' αὐτοῦ διασκοπεῖν, εἴτε εἰς ἑτέρους ἀγαγεῖν ὑποδοχαρίους, τοῦ στρατηγοῦ ἴσως πάλιν μετακινήσαντος ³⁸. Χρὴ γὰρ αὐτῶν, εἴτε ἀπαξ, εἴτε αἰεὶ ἐν νυκτὶ μεταπληθεῖν διὰ πολλὴν ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐνεδρευθῆναι, ἔχειν δὲ καὶ βίγλας διπλάς, εἰς φυλακὴν αὐτοῦ ἀσφαλεῖς.

ΚΕΦ. Θ'. Περὶ τῆς κινήσεως τοῦ κούρσου, καὶ ἀκολουθήσεως.

Τοῦ στρατηγοῦ τοίνυν τὴν κίνησιν τοῦ κούρσου ἀναμνησθέντος, παραυτίκα καὶ ἕτερον ἕκαστον ἐπιπέδων ἐκλεκτῶν, ὑποτασσόμενον τῷ τουρμάρχῳ ἀκολουθοῦντι τῷ κούρσῳ, ἀποστελλεῖν πρὸς αὐτὸν ἔχων μετ' ἐαυτοῦ ὁ ἀποστελλόμενος ἐν τῷ τῷ τουρμάρχου κεμφθέντων, καταμνησθε τῆς κούρσου κινήσιν τῷ στρατηγῷ, τοῦ παρ' αὐτοῦ γηθῆναι εἰς τὸ εὐχερῶς ἐνωθῆναι. Καὶ αὐτὸν στρατηγὸς ὅπισθεν τοῦ ἀποστελλομένου κούρσου ἀποκινήσας μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν λαοῦ, καὶ σκεπτικῶς καταλαβεῖν τὸν τουρμάρχην· ὅπως ὅπισθεν αὐτοῦ τὸς τοῦ τουρμάρχου τῷ κούρσῳ τῶν πολεμίων ἀκολουθῆ. Ἡ γὰρ ἀκριβὴς καὶ ἀπαιστος ἀκρίβεια ἐκ τῶν ὀπίσθεν τῶν πολεμίων ὀφείλει γίνεσθαι, καὶ τὰ ἐκείνων ἐνίχνα (15) καὶ τὴν ὁδοκορίαν· ὅπως ἀρχῆς κατὰ τὸ κούρτον τῶν πολεμίων ἀκολουθῆ. Τρία ζευκτὰ, ἐμπείρους καὶ ἐπιτηδείους ἄνδρας λαμβανόμενος, παραγίνεσθαι ³⁹ τῇ ὁδῷ τῶν πολεμίων καὶ τυπώσας τὸ πρῶτον καὶ δευτέρου καὶ τρίτου ζευκτῶν πῶς ὀφείλουσι περιπατεῖν καὶ τὸς πολεμίοις κατακολουθεῖν, ὅπως στρεφῆσθαι ἐκ τῆς κινήσεως αὐτοῦ. Τὸ δὲ πρῶτον ζευκτῶν πλησίον τῶν πολεμίων περιπατεῖτω, ἀκούων καὶ τὴν τοῦ λαοῦ ὀλιγησίαν καὶ τοὺς χρεμετισμούς τῶν ἵππων· τὸ δὲ δευτέρου τὸ τοῦ πρώτου ἀκούσθαι, ὁδοκορίαν, [P. 128] ὅσον δύνανται ὄρῃ τὸ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ὄρῃ ὑπ' αὐτοῦ· καὶ μήτε πλησίον γίνεσθαι, μήτε μακρῶς, ὥστε μὴ ὄρῃσθαι. Τρία δὲ τετραγύγια ὀπίσθεν τῶν τριῶν ζευκτῶν ἀποκαταστήσει, ὅπως πρῶτον τετραγύγιον τὸ τρίτον ζευκτῶν, τὸ δὲ δευτέρου τετραγύγιον ὡσαύτως ὄρῃ τὸ πρῶτον. Τὸ δὲ τρίτον τετραγύγιον, τὸ ἀκολουθῶν τοῦ δευτέρου, εἰ ἔστι ἄνδρας· ἵνα οἱ ἐξ αὐτῶν δύο τὰ ὑπὸ ζευκτῶν μενουόμενα ἀποκομίζωσι τῷ τουρμάρχῳ, ὁ δὲ τουρμάρχης τῷ στρατηγῷ. Ἐὰν γὰρ ὀξύτερον βαδίζωσιν πολεμιοί, ἀφείλει μνηνεῖν τὸ πρῶτον ζευκτῶν τούτου· ἵνα καὶ ὁ τουρμάρχης καὶ ὁ στρατηγὸς ὀξύτερον καὶ αὐτοὶ βαδίζωσι, καὶ μὴ ἐπὶ πολὺ μεταβῶσιν τῶν πολεμίων. Εἰ δὲ σχολαστερον πάλιν βα-

C. B. HASII ANNNTATIONES.

³⁷ ὑποδοχαρίους. De hac voce vid. Ducang. Glossar. col. 1544. ³⁸ μετακινήσαντος] μὴ κινήσαντος codd. ³⁹ ὁ δὲ — παραγίνεσθαι. Vel. ob imperativum ὅπως στρεφῆσθαι fort. ὁ δὲ τουρμάρχης, ἡνίκα τὸ κούρτον π. ἀ., τρία ζευκτὰ, ἐμπ. κ. ἑ. ἄ., ἀναλαμβάνομενος, παραγίνεσθαι.

(16) Idem quod ἔχην. Vox adhuc neque in Glossaria recepta, neque in Lexica.

ζουσιν οἱ πολέμιοι. καὶ ὁ τουρμάρχης καὶ ὁ στρατηγὸς ὠσαύτως σχολαίτερον περιπατεῖτωσαν· ἵνα μήτε πλησίον γινόμενοι διαγινώσκωνται, μήτε μακρυνόμενοι οὔτε τὴν τῶν ἐπακολουθούντων διοίκησιν ἐπιγινώσκωσιν, οὔτε παρ' ἐκείνων ἐπιγινώσκωνται· ὅπερ οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐπάγει βλάβην. Ἄλλως τε δὲ καὶ τῶν πολεμίων ἀπληκούντων πρὸς τὸ ταγίσαι τοὺς ἵππους, καὶ περὶ τούτου καταμνησόμενος ὁ στρατηγὸς, καὶ αὐτὸς ἐν ἐπιτηδείῳ τόπῳ ἀπληκείτω πρὸς τὸ τοὺς ἵππους ταγίσαι, ἐξώδιγλα ἀποστέλλων εἰς φυλακὴν ἑαυτοῦ. Καὶ ἤνικα πάλιν τὴν κίνησιν τῶν πολεμίων καταμνησθεῖη, πρᾶντικά καὶ αὐτὸς κινήσει ἐπακολουθῶν, ἔνθεν κάκειθεν ἑαυτοῦ ἀποστέλλων ἀνὰ τριάκοντα ἵπποις, μὴ πόβρῳ, ἀλλὰ σύνεγγυς, τὰς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ φωνὰς ἐνωτιζομένους. Καὶ δπισθεν αὐτοῦ ἐπακολουθούντα ἄρχοντα ἔχέτω μεθ' ἑππέων, οὓς δὴ σάκα ὀνομάζουσι (17). Μήκοθεν (18) δὲ ὁδοιπορεῖτω ὁ στρατηγὸς, καὶ πᾶσαν ποιεῖτω ἀσφάλειαν τοῦ μὴ διαγνωσθῆναι ὡς δπισθεν αὐτοῖς ἐπακολουθεῖ· ἀλλ' ἀσφαλῶς μὲν περιπατεῖν, καὶ τοὺς πλησίον πολεμίων ἐπακολουθούντας παραγγέλλειν ἀκριβῶς ἀποσκαπεῖν, μὴ λόχους τινὰς οἱ πολέμιοι καταλείψωσιν εἰς ἔνδραν τῶν ἐπακολουθούντων αὐτοῖς καὶ τούτου τοῦ στρατηγῶ. Ὅπερ παρὰ τῶν Ταρσιτιῶν πολλὰκις γέγονε. Καὶ ἐπακολουθούντος αὐτοῖς τοῦ τουρμάρχου, καὶ μὴ ἀκριβῶς τοὺς ἔμπροσθεν σκοποῦντος βύακας καὶ τοὺς τόπους τοὺς δυναμένους λαὸν ἀποκρύπτειν, ἀπροόπτως τῇ ἐνέδρᾳ τούτων περιπεπτόκασι. Διὰ ταῦτα πολλῆς δεῖται ἀγχινοίας καὶ ἀκριβείας ὁ ἐπακολουθῶν, ἵνα μὴ τοιοῦτόν τι συμβῆ γενέσθαι. Ἴπρὸ δὲ τοῦ διαυγάσαι δεῖ τὸν στρατηγὸν, ἐπεὶ διέγνω ὅτι ἐν ποταμοῖς τόποις [P. 131] καὶ χωρίοις ἐξελάσαι μέλλουσιν οἱ πολέμιοι, εἴτε δεξιὰ εἴτε εὐώνυμα αὐτῶν ἐπικλίνας, ἐν οἷς ὀχυρώτερος αὐτῶν τόπος καθορᾶται. Καὶ δεξιότερον βαδίσας καὶ ἐκ πλαγίου αὐτῶν γενόμενος ὡς ἀπὸ μιλίων δύο, πρὸ τοῦ τὴν ἡμέραν, ὡς λέλεκται, διαυγάσαι, ἵνα μὴ τὸν κοριορτὸν θεασάμενοι οἱ πολέμιοι τὴν παρουσίαν τοῦ στρατηγῶ ἐπιγινώσκωσι, τὸν ὀχυρὸν τόπον ὁ στρατηγὸς καταλαμβάνων τὸν ἴδιον ἀποκρυψάτω λαόν. Κάκεινος μετ' ὀλίγων ἵππέων πλησιέστερον γενέσθω τῶν πολεμίων· καὶ εἰς ὑψηλὴν περιωπὴν ἀνερχόμενος, καθαρῶς ὀρῶν τοὺς πολεμίους σκευσάτω. Καὶ τούτων εἰς ἐξέλευσιν

sariis, ad pabulum equis dandum, dux hac de re certior conjungere, eosque celeriter vel ad ducem, vel ad alios susceptores perducere, si denuo inter hæc factus itidem, pabuli dandi causa, loco opportuno subsistat, excubiasque externas dimittat ad se custodiendum. Ubi cognovit hostes denuo movisse, ipse quoque evestigio exiens insequatur, ita ut utroque versum tricenos equites dimittat: neque longius tamen, sed tam propinque, ut agminis ejus voces exaudire queant. A tergo præfectum habeat cum equitibus insequentem, quos saca vocant. Magno autem ab hostibus intervallo dux iter faciat, omni diligentia adhibita, ne animadvertant, se a tergo ipsos sequi: item cante ingrediatur, et qui proxime hostem insequantur accurate dispicere jubeat, ne forte quasdam insidias hostes reliquerint, ad insequentes ipsumque ducem circumveniendum. Quod in Tarsensibus sæpe usu venit. Etenim turmarcha illos insequens cum parum diligentem rivis ante se locaque quæ armatos celare possent explorasset, de improvviso in illorum insidias inciderunt nostri. Quamobrem solertia atque diligentia magna ei qui insequitur opus est, ne ejusmodi quid accidat. Antequam diluxerit ducem oportet, ubi jam cognovit quos in agros vicose excursuri hostes sint, ad dextram lævamve eorum se deflectere, qua locum magis natura munitum conspicatur. Et citatum agmen ad latum eorum detorquens, antequam dilucescat, sicuti diximus, ne animadverso pulvere hostes ducem adesse intelligant, loco munito occupato suam ibi manum abdat. Inde cum paucis equitibus propius adversarios accedat, et conscensa specula edita det operam, ut dispicere clare hostes queat. Quibus ad excursionem egressis prædandique causa dissipatis, dux suo se loco contineat usque ad tertiam vel quartam diem horam, ita ut aciem consideret Amiræ, numerumque copiarum attentè æstimet. Sed ubi excursiones longius a signis æmiræ discesserunt: quando fieri non potest, ut vel redire, vel denique prælium cum acie Amiræ commissum animadvertere queant, quolibet ruente, ut vicis occupatis prædam quamplurimam capiat: suis turmis convenienter instructis in aciem Amiræ,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁰ ἐπεὶ διέγνω. Fort. ἐπειδὴ ἔγνω.

(17) De voce *σάκα* vide Ducangium Glossar. II. 1319. B. ubi tota hæc comprehensio tanquam ex auctore anonymo descripta est. Ex locis autem ibi allatis nostrisque 146. B. 147. B. 166. C. D. intelliges, sic nominari turmam equitum, exercitus incedentis agmen claudentem, ita autem, ut rato intervallo a novissimo agmine absit. Apud Continuat. Theophan. 298. A videtur esse *agmen subsidiarium*. Contrarium τοῦ *σάκα* est agmen antesignanorum, a Saracenis Tarsensibus *veredum*, βῆροδον, vocatum, 136. C, et 137. B.

(18) *Ibid.* lin. 10. Μήκοθεν Hujus vocis paulo rarioris antepenultimam Codd. nostri acunt ubi-

que, ut hic et 132. A. 136. D. 146. A. 147. A. 149. A. 152. A. 164. A. cui et analogia suffragari videtur (conf. Wagner *Lehre von dem Accent*. 129. B.) et patrocinantur Codd. editionesque S. Epiphani *Adv. hær.* I, 1076. D. 1106. A. S. Macarii *Homil.* xxviii. De calamitat. animæ 385. A. Incertique De Persica captivit. 329. B. Contra penultimam acuit Schneiderus vir summus in Lexic. II. 73. C. ex fabula in Tyrwhitti Diss. de Babrio p. 12 eodemque modo scribit Ammonius De SS. monachis Sinaitis 409. C. Certe adverbium *μακρόθεν* pænacuitur vel in nostro Cod. 128. D. 131. C.

jam infrequentem, impressionem faciens. Dei ope victoria potietur, et internecivam cladem hostibus inferet. Sed si non audet aciem aggredi, quod multas et bellicosas copias suisque firmiores in ea videt: e transverso ac longius, occulta et opportuna via, agmineque quantum opus est citato abeat, ad excursores dispersos opprimendos. Ac per totum diem exagitare illos dissipatos studens, præclare rem, numine obsecundante, egeret. Debet præterea præfectum probatum cum pauculis equitibus a tergo habere, 204 qui Amiræ aciem videat ac speculetur, et de illa, quemadmodum se moveat, sibi renunciaret. Si globum numero frequentem dux offendit, qui hostibus prædatum dispersis præsidio sit, bifariam dividat manum suam, et partim præmittat, qui cum hoc globo pugnam ineant. Quibus præliantibus, evestigio dux quoque cum sua acie proxime subsequens acriter atque animose cum clamore et barritu cursim in illos se lucitet, eosque Dei auxilio fusos persequetur ac funditus delebit. Quod si, numine obsecundante, dux bene rem gessit, compressis adversariis prædatum egressis si magnum atque insigne facinus effecit, credendum est hostes cum probro domum redituros. Sed si amplius in ditione nostra commorari statuerunt, dux assumpto suo agmine longius ab illis discedat, hoc est in loca idonea, ubi milites suos defatigatos per triduum reficiat, solosque qui speculari debent, sicuti jam exposuimus, quotidie emittat. Atenim ubi cognovit, eos signa movisse redeundi causa, evestigio per præfectum probatum magna celeritate missum in asperitatibus viarum pedestres copias congreget: ipseque dux connitatur, ut neque nocte neque interdium partem ullam capiat quietis, sed celeritate maxima eos præcurrat, et universis pedestribus equestribusque copiis bene præparatis dimicationem adversus illos instruat, quemadmodum 205 superius singillatim exposuimus. Quod si ita fecerit, gratia Christi, auctoritate vero atque intercessione intemeratæ matris ejus, prælio cum hostibus commisso rem obtinebit. Atque hæc quidem sic se habent.

πολεμίων, ἐν ἐπιτηδεύσεισιν δηλονότι χωρίοις, καὶ τὸν ἀναπαυσάτω, μόνους τοὺς παραμένειν ὀφείλοντας, ὡς ἤδη ἐξέθεμεθα, ἀποστέλλων ἑκάστη ἡμέρᾳ ὑποστροφὴν δὲ ὀρμῶντας τούτους ὁ στρατηγὸς ἐπιγνοὺς, παρατυχῆα τάχει πολλῶν ἄρχοντα τῶν ἰσχυρῶν ἀποστειλάσας, τὸ περικλινὸν στράτευμα εἰς τὰς δυσχωρίας τῶν ὁδῶν ἐπισωρευσάτω· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ στρατηγὸς σκευσάτω, μὴ ἐν νυκτὶ μηδὲ ἐν ἡμέρᾳ ἑαυτὸν ποσῶς ἀνὰ κακοῦσαι, ἀλλὰ σὺν τάχει πολλῶν ἔμπροσθεν αὐτῶν γενέσθω, καὶ καλῶς παρασκευάσας ἅπαν τὸ τῶν πεζῶν καὶ ἰππέων αὐτοῦ στράτευμα, τὸν κατ' αὐτῶν πόλεμον διάθοιτο, καθὼς ἀνωτέρω ἐπιλεπτῶς ἐξέθεμεθα. Καὶ οὕτως πάντῃ χάριτι Χριστοῦ, καὶ δυνάμει καὶ πρεσβείαις τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μηντρὸς, τῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μέγιστης κρατήσεσι. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως.

Cap. X. De sejunctione manus prædatorix, deque peditatu a tergo subsequente.

Nec, quæ ipsi vidimus, exponere pigebit. Identidem exercitus hostium, equestresque ac pedestres copix e finibus oppidisque suis simul exibant: ac

ὀρμῶντων καὶ διασκορπιζομένων πρὸς αὐτὸν τερησάτω ὁ στρατηγὸς ἐν ἐκείνῃ τῇ τόπῃ τῆς ἡμέρας καὶ τετάρτης ὥρας τῆς ἡμέρας, τῆς ταξίν τοῦ Ἀμυρᾶ θεωρῶν, καὶ ἀκριβῶς τὴν τοῦ λαοῦ στοχαζόμενος. Ἐπεὶ δ' οἱ μέλλοντες εἶσαι πόρρω τοῦ παρατάξεως τοῦ Ἀμυρᾶ νασί· ὡς μὴ δυνατόν ἐστὶ πάλιν τούτους ὑποστροφῆ ἐπιγνώσασθαι τὸν κατὰ τῆς παρατάξεως τοῦ ἀναφθίντα πόλεμον, ἕκαστον σκεύδοντα τὸν καταλαβεῖν, καὶ λείπον ὅτι πλείστην πορρωτῆ ἰδίᾳ παραταγὰς ὡς δεῖ εὐτρεκίσις, κατὰ τὸν Ἀμυρᾶ παρατάξεως ὀλιγανδρούσης τῆς ἐπιπονησάτω, καὶ Θεοῦ συνεργίᾳ τῆς νίκης κρατῆ καὶ τελείαν πανολεθρίαν τοῖς πολεμίοις ἐργασθῆ. Εἰ δὲ κατὰ τῆς παρατάξεως ἐκελθεῖν οἱ πολεμῶντες πολλῶν καὶ ἀξιόλογον δύναμιν ὄρων ἐν αὐτῇ, τὴν ἰδίαν τότε ἐκ πλαγίου καὶ μακρόθεν ἰδίᾳ καὶ ἐπιτηδεύσεισιν ὁδοῦ ὀρμάτω σὺν ἑλασίᾳ τῆς πορρωτῆ, καταλαβεῖν τὸ σκόρπισμα τῶν πολεμῶν. Καὶ δι' ἄλλης τῆς ἡμέρας ἐπιδραμεῖν αὐτοῖς ἐργασθῆ, δισεκαθεσμένους ὄσσι, καὶ ἀξιόλογον ἔργον ἐπιμαχίᾳ, ἐπιτελέσει. Ὀφείλει οὖν καὶ ἐπιμαχίᾳ τῶν χρησίμων μετὰ ὀλιγοσῶν ἰππέων διατάξασθαι βλέποντα καὶ ἀποσκοποῦντα τὴν τοῦ Ἀμυρᾶ ταξίν, καὶ τὰ περὶ αὐτῆς, ὡς ἂν ὁδοπορεῖται, ἐπιμαχίᾳ τῆς ἡμέρας, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν διασκορπιζομένων πρὸς λείπον πολεμῶντα ἔχον, συναντήσῃ ὁ στρατηγὸς πλῆθος ἔχον, ἐπιμαχίᾳ αὐτοῦ διέλθῃ, καὶ ἔμπροσθεν μὲν ἑαυτοῦ τοὺς ὀφείλοντας μετὰ τοῦ φούλκον συνάσῃ ἐργασθῆ. Τούτων δὲ συβραγόντων, εὐθύς καὶ ὁ στρατηγὸς μετὰ τῆς παρατάξεως αὐτοῦ πλησίον ἰσχυρῶν ὀξείως καὶ εὐτόλμως μετὰ κραυγῆς καὶ ἑλασίᾳ σὺν ἑλασίᾳ κατ' αὐτῶν ὀρμησάτω, καὶ πᾶσαν ἐπιμαχίᾳ βοηθείᾳ, τροπωσάμενος καταδιώξῃ [P. 13] ἐπιμαχίᾳ καταγινώσεται. Εἰ οὖν Θεοῦ συνεργίᾳ ὀλιγῆ ὁ στρατηγὸς, καὶ τοὺς εἰς λείπον ἐκδραμεῖντα πολεμῶν κατατροπώσεται, εἰ μὲν μεγάλην καὶ ἑλπίσιν δουλείαν ἐργάσεται, εἰκόσ ἐστὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐκ τῆς ἰδίας χώραν ὑποστρέψαι μετ' αἰσχύνῃς. Εἰ δὲ ἐν τῇ ἡμέρᾳ χρονίσει μελετώσῃ, τὸν ἑαυτοῦ στρατηγὸς ἀναλαμβάνομενος μέγιστον γενέσθω τὸν λαὸν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὄντα ἐπὶ ἡμέρας κρατῆ.

ΚΕΦ. Γ. — Περὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τοῦ κορυφαίου καὶ τοῦ λαοῦ ὑποσθεν ἐπακολουθοῦντος.

Ἄ δὲ ἡμεῖς ὀφεισάμεθα, ἐπιδοῦναι οὐδαμῶς ἐπιμαχίᾳ κνήσομεν· τὸ τῶν πολεμῶν φρασάτων διαφόρῃς οἱ τε ἰσχυρῶν σὺν τῇ κατὰ ὁμοῦ τῆς χώρας καὶ τῆς

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴¹ κατὰ τοῦ ὄντα. Vid. supra 124.

κόλειων αὐτῶν συνεξήρχοντο· καὶ ἐπὶ δυσὶν ἡμέ-
ραις ὁμοῦ συμπεριπατήσαντες, ἔσθ' ὅτε καὶ πλείο-
σιν, ἀπ' ἀλλήλων διεχωρίζοντο. Καὶ οἱ μὲν ἵππεῖς,
οἱ τὰς ἡμετέρας χώρας κατατρέχειν καὶ λεηλατεῖν
βουλόμενοι, προῦλάμβανον ἡμερῶν τινῶν διάστημα,
οὐ περὶ τοῦ λαοῦ αὐτῶν ἀφαστηχότος· διὰ τὸ σπεύ-
δειν αὐτοὺς ἀμνηστὶ τοὺς οὐκ ἴσχυοντες τῶν χωρῶν
καταλαβεῖν, οἳκοι μένοντες. Τὸ δὲ τοῦλδον μετὰ τῶν
περὶ τῶν καὶ τῆς τούτων ἀποσκευῆς, ὄπισθεν ἐπόμενον,
ἠνίκα τὰς δυσχωρίας καὶ τὰ στενὰ διήλθεν, ἐπιτη-
δειον διασκοπήσαν τόπον πρὸς φυλακὴν αὐτῶν καὶ
ἀσφάλειαν, τὰς σκηνὰς περὶ αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, ἠύλι-
ζοντο, τοὺς εἰς κοῦρσον ἐκδραμόντας ἵππεῖς ἐκείσε
προσεκδεχόμενοι· ἵνα τὸν ὑποστρέφοντα καλῶς τὰς
δυσχωρίας διαβιβάσωσιν. Ὁ οὖν στρατηγός, τὴν
ἐξέλευσιν αὐτῶν καταμνησόμενος, τὰς παραμονὰς
ἀποστελλέτω, καὶ πάντα ποιέτω κατὰ τὴν ἀνωτέρω
διδάξιν. Καὶ εἰ μὲν εὐχέρης ἐστὶ τῷ στρατηγῷ,
τοὺς εἰς τὴν λείαν ἐκδραμόντας διεσκεδάσμενους
καταλαβεῖν, καὶ τούτους [P. 133] κατατροπώσασθαι,
ἔργῳ τοῦτο σπευσάτω πληρῶσαι. Εἰ δὲ διὰ τινὰ
σφάλματα καὶ τὰς συμβαινούσας ἐναντιώσεις ἐμπό-
διον προσπαντήσει αὐτῷ, εἰς τὸν κατὰ τοῦ φωσά-
του πόλεμον παρασκευασθήτω· καὶ τὸν τόπον, ἐν
ᾧ τὰς σκηνὰς ἐπέβησαν, ἀκριβῶς διασκοπήσάτω, μὴ
ποτε ποταμός ἐστιν ἀσφάλειαν αὐτοῖς προξενῶν, ἢ
ρύαξ. Καὶ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ τόπου δεῖ καὶ αὐτὸν
παρασκευασθῆναι, καὶ σπουδῇ πολλῇ πρὸς ἑαυτὸν
τὸ περὶ τὸν στρατεύμα, εἰ δυνατόν, ἐπισυναγαγεῖν.
Προδοκῶντος δὲ τοῦ στρατηγοῦ τὴν τούτων ἀποκί-
νησιν καὶ ἐν ἑτέρῳ ἀπλήκτῳ μεταβάσιν, ἢ τυχόν δι'
αὐτομόλων τοῦτο πυνθανάμενον, δεῖν ἵππεῖς ἀποσ-
τεῖλαι νυκτός, ἀρχηγούς ἔχοντας τῶν ἐμπείρων
ἀνδρῶν καὶ ἀξιολόγων, καὶ δύο ἐγκρύμματα παρα-
σκευάσει ἔνθεν κἀκεῖθεν τῆς ὁδοῦ, δι' ἧς γενήσεται
ἡ τῶν πολεμίων διέλευσις. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἀπο-
σταλέντων ἑκατὸν ἀνδρας ἐπιλεξάμενος, εἰς λόχον
καταστήσάτω, χωρὶα φυλάττοντας τὰ πλησίον τῆς
παρόδου τῶν πολεμίων διακείμενα. Καὶ αὐτὸν τὸν
στρατηγὸν χρὴ ἐν ἐπιτηδείῳ τόπῳ μετὰ παντός τοῦ
λαοῦ αὐτοῦ ἵστασθαι κεκρυμμένον, καὶ ἐκ περιωπῆς
ἐφορῶντα τὴν τῶν πολεμίων διάβασιν. Οἱ οὖν ἵππεῖς
τῶν πολεμίων, οἱ εἰς συλλογισμὸν χρεῖων τὰ χωρὶα
διερευνῶμενοι τὰ πλησίον τούτοις συμπαρακείμενα,
ἠνίκα ἐν τοῖς φυλαττομένοις χωροῖς εἰσέλθωσι, καὶ
τὸν ἵππων ἀποθάντες τὰς οἰκίας ἀναψηλαφῶσι τῶν
χωριτῶν, κατ' αὐτῶν ⁴⁸ οἱ εἰς τὸν λόχον ἵστάμενοι
ἐκπτόν ἵππεῖς ὀρμησάτωσαν, καὶ ὄσους ἀνελεῖν
δυνήθωσιν, εἴτε ζωγρηῖσαι, παραυτίκα πρὸς φυγὴν
ὀρμησῶσιν, ὑποφεύγοντες τὴν ὁδὸν τὴν ἀναμεταξὺ τῶν
δύο ἐγκρυμμάτων διερχομένῃν, ἐφελάμενοί τε τοὺς
πολεμίους πρὸς δίωξιν. Καταδιωκόμενοι δὲ ταῖς
ἐνδραῖς περιπεσεῖν τοὺς πολεμίους παρασκευάσωσι.
Τότε οὖν ἐξερχέσθωσαν τὰ ἑκατέρωθεν ἵστάμενα
ἐγκρύμματα, καὶ σφοδρῶς τὴν κατ' αὐτῶν ὀρμὴν
ποιήσάτωσαν καὶ πολλοὺς τῶν πολεμίων ἔργον μα-

A per triduum, vel interdum diutius, itinere una facto,
a se discedebant. Equites, ditionem nostram in-
cursione facta populaturi, aliquot dierum itinere
prægredebantur, peditatum retro relinquentes :
quod opprimere habitatores vicorum non præmoni-
tos casisque inhærentes properabant. Impedi-
menta et pedites cum suis sarcinis, a tergo subse-
quentes, postquam saltus atque angustias transierant,
locum idoneum ad sese custodiendos tutandosque
conspicati, in eo collocatis tabernaculis considebant,
equites prædatum egressos ibi præstolantes : ut
revertentes incolumes per loca iniqua traducerent.
Id si usu venisset, dux, excursione eorum nuntiata,
speculatores emittat, et omnia juxta superius præ-
scriptum faciat. Ac si parvo negotio prædatum
egressos nancisci dispersos, fundereque **206** potest,
re exsequi id quidem properet. Sin autem ob
errationes quasdam offensionesque intervenientes
impedimentum ipsi infertur, ad castra oppugnanda
se comparet : locum, ubi tabernaculo posuerunt,
diligenter perspiciat, ne forte flumen amniculusve
subsistat, præsidium illi præbens. Ita juxta situm loci
instruere se oportet, magnaque diligentia adhibita
peditatum, si fieri potest, cogere. Suspiciens autem
dux discessuros hostes in aliaque castra transituros,
sive per transfugas fortasse hoc eductus, debet
noctu equites præmittere cum præfectis peritis et
probatissimis, insidiasque parare binas ad utrumque
latus viæ, qua hostes transituri sint. Ex illis præ-
missis equitibus centum delectos in latibulo collo-
cet, qui vicos observent itineri adversariorum sub-
jacentes. Ipsumque ducem oportet loco idoneo cum
omnibus copiis in occulto subsistere, e specula
hostes transeuntes observantem. Equites adversa-
riorum, qui frumentandi causa vicos propius sitos
perlustrant, simul atque vicos obsessos ingressi
ex equis descenderint, casasque rusticorum scrutari
incepterint, equites centum in insidiis collocati
impressionem in illos faciant, et, sive interfectis
sive captis quotquot potuerunt, evestigio fugæ se
mandent : ruentesque per viam inter binas **207** insidias
transeuntem hostes ad persecutionem attrahant.
Ita peragitati efficient, ut adversarii insidiis
se induant. Tunc vero prorumpant qui utrobique in
latibus locati sunt, et vehementi impetu in eos
facito magnum hostium numerum gladiis conficiant.
Hæc ubi dux videt, continuo ipse quoque cum ma-
jori parte sui agminis acerrimo incursu in aciem
hostium se incitet : reliquos suorum militum jubeat
in terga hostium circumvectos eo signa inferre. Ac
nisi peccatorum nostrorum causa impedimentum
aliquod intervenit, expugnabunt hostes. Tamen,
si vehementius præliantes adversarii obsistere
possunt, et eodem loco consistente jumentis onera
deponunt, effectoque multis sarcinis objectis
vallo aciem instruere conantur, id quidem magnam

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁸ κατ' αὐτῶν] καὶ ταυτὸν codd.

μος, [P. 135] ὡς μὴ φέρων τιὰ βλάβην ἢ ἐναν-
 ὶν, μᾶλλον δὲ νίκην καὶ εὐκλειαν, εἰ γὰρ καὶ
 ἦν νικῶσαν εὐρη εἰς τὸν κατ' αὐτὸ πόλεμον ὁ
 Ῥωμαίων στρατός, ἀλλ' οὖν οὐδεμίαν βλάβην
 γτήσεται. Εἰ δὲ ἐν τῷ τόπῳ πρότερον ἠύλιζοντο,
 εἰσαν ἐν αὐτῷ, μηδαμῶς τῶν ἐκείσε ἀπάραντες
 τῆν τοῦ τόπου ὀχυρότητα, τὸ κούρσον ἀπεκδεχό-
 ρι, καὶ ὠσαύτως ὁ στρατηγὸς κατ' αὐτῶν ἐπάξει
 πόλεμον· μὴ ποτε ἐμβραδύοντος διὰ τὴν τοῦ
 κοῦ ἰδίου λαοῦ ἐπισώρευσιν, ἢ διὰ ἄλλην τιὰ
 φασιν, ὑποστρέψη τὸ κούρσον, καὶ διακωλύση
 πόλεμον. Οὕτως δὲ χρὴ τὸν στρατηγὸν κατ'
 ὧν ἐπελθεῖν. Διασκοπήσῃσι διὰ τῶν ἀποστελ-
 μένων βιγλατόρων τὰ συμπαρακείμενα χωρία,
 σύνεγγυς ὄντα τοῦ ἀπλήκτου τῶν πελεμίων·
 εἴσε ἀποκρούσαι ἵππεῖς ἐκλεκτοὺς ἐν ἐπιτηδείῳ
 τῶν, μετὰ ἄρχοντος ἐμπειροτάτου καὶ ἀνδρείου.
 ἰ ἐπεὶ ἐν αὐτοῖς εἰσέρχονται τροφὰς διερευ-
 νενοί, καὶ αὐτῶν ὀρμησάτωσαν. Ἐτέρους δὲ
 πείσει εἰς λόχον ἀπαρτίσαι εἰς βοήθειαν καὶ ἐκδί-
 σιν τῶν ἐμπροσθεν ἀποσταλέτων· καὶ εἰ γὰρ
 ὄτους βουληθῶσιν ἐπιδιώξαι οἱ τῶν πολεμίων
 πείσει, ἐπιθήσονται κατ' αὐτῶν, καὶ τρέψονται, καὶ
 καταδιώξουσι· διὰ τὸ αἰεὶ ποτε ὀλιγοστοὺς εἶναι τοὺς
 πείσει, τοὺς εἰς φυλακὴν τοῦ τούλδου. Τῶν πολε-
 μίων ἐν τοῖς χωρίοις μὴ εἰσερχομένων, εἰ καὶ
 ὀντον τοῦτο τυγχάνει, διορισάτω ὁ στρατηγὸς
 οὐς ἀποστελλομένους παρ' αὐτοῦ τῶν ἐμπειρων
 ἄνδρῶν βιγλατόρας καὶ διασκοπισάτωσαν ⁴⁵, ἐν ᾧ
 εἰρεὶ τοῦ ἀπλήκτου αὐτῶν τὰς καμήλους οἱ πολέμοι
 εἰς νομὴν ἐξάγουσι. Καὶ διαχωρισάτω εἴτε τουρμη-
 τήν, εἴτε τοποτηρητὴν χρῆσιμον, μεθ' ἵπ-
 πῶν ἄνδρῶν· καὶ σκοπισάτωσάν ῥύακα, εἰ εὐρηται
 ἐν τῷ τόπῳ ἐπιτηδείος· καὶ παρασυρθῶσιν ἐν
 αὐτῷ κεκρυμμένοι, ἕως οὐ πλησίον γένωνται· καὶ
 τότε φανερώσιν κατὰ τῶν καμήλων τὴν ἐπίθεσιν
 ποιήσονται. Εἰς δύο δὲ τὸν λαὸν οἱ ἀποσταλέντες
 διαμερισάτωσαν· καὶ οἱ μὲν ἡμίσεις τὰς νεμο-
 μένας καμήλους καὶ τοὺς ὄνους ἀναλαμβανέτω-
 σαν, οἱ δὲ ἄλλοι εἰς φυλακὴν καὶ ἐκδίκῃσιν καὶ βοή-
 θειαν αὐτῶν ἕστωσαν. Καὶ εἰ τύχη φοῦλον ἐξω τοῦ
 φασάτου τῶν πολεμίων ἱστάμενον, καὶ ἐπέλθῃ κατὰ
 τῶν εἰς τὰς καμήλους ἐπιθεμένων, ἢ καὶ ἐκ τοῦ
 φασάτου ἐξέλθωσιν ἵππεῖς καταδιώκοντες, οἱ ὀπι-
 σθεν ὄντες τούτους καταγωνίσονται. Παρανεῖκα δὲ
 καὶ ὁ στρατηγὸς, οὐ πόρρω ὢν, ἀλλὰ πλησίον, ἐν τῷ
 ἐγκρόμματι, κατ' αὐτῶν ἐξελθέτω· καὶ καθὼς ὀρᾷ
 συναφθέντα τὸν πόλεμον, [P. 136] οὕτω καὶ διατι-
 θέτω, ἢ σφοδρῶς κατὰ τῶν πολεμίων ἐπέλθῃ, ἢ τῶν
 ἀποσταλέτων τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐπικρατεστέρων
 ὄντων, ἐν τάξει καὶ μὴ δισκεδασμένως τὴν ἐπέλευ-
 σιν κατὰ τοῦ ἀπλήκτου ποιήσεται. Καὶ ἅπαντα τὸν
 λαὸν αὐτοῦ, ἵππεῖς τε καὶ πεζοὺς ἀγαγῶν, ἐπεὶ τῆ
 τοῦ τόπου θέσιν ἐξεπίσταται, διαμερίσῃ τὰ κατατό-
 πια, ταῖς τάξεσι πάσαις τῶν τε ἵππῶν καὶ πεζῶν,
 καὶ τὸν κατ' αὐτῶν διάθῃται πόλεμον, εἰ οἶόν τε

A *tat. Hi, quando frumentatores hostium vicos ingressi sunt, impetum in illos faciant. Alii equites in latibulo disponi debent, opem auxiliumque laturi præmissis illis : quos si insectari hostes volunt, ipsi ultro in illos se inferent, eosque fusos persequentur, quod perexiguo semper numero sunt equites, qui ad impedimentorum custodiam relinquuntur. Hostibus omnino in vicos non ingredientibus, tametsi id quidem fieri non potest, imperet dux excubitoribus*
 B *peritis viris a se emissis, ut explorent, qua parte castrorum adversarii camelos pastum ducant. Tum designet vel turmarcham, vel vicarium bonum, cum equitibus strenuis : iique rivum nacti, si loco illo idoneus subest, in eo absconditi adrepant, donec propius accesserint : tum apparentes impetum in camelos faciant. Debet autem emissum agmen bifariam divisum esse : ut dimidia pars camelos asinosque pascentes abigat, altera ad prioris custodiam ac defensionem opem huic latura in statione sit. Quod si globus hostium pro castris excubias agens in abactores camelorum incurrit, vel e castris equites provolant nostrosque persequuntur, qui in subsidiis stant illos expugnabunt. Simulque dux, qui non procul inde in latibulo subsidiat, contra illos prodeat : et perinde ut videt prælium fieri, ita rem administret, ut vel effuse in hostes ruat, vel, si præmissi de manu sua superiores fuerint, ordinate confertaque acie ad oppugnanda castra succedat. Ita productis universis equitum militumque copiis, perspecto regionis situ, loca certa cuique attribuat equitum peditumque numero, oppugnationemque corona circumdata, si fieri potest, instituat. Si flumen subest, aut rivus, ut superius diximus, qui fossæ instar hostibus munimenta præbeat si utcunque admittit transitum, ea quoque armatos inducat. Curet item, ut tentoria exercitus collocentur ad declarandum, castra se ibi ponere velle, quo terreat adversarios : quibus rebus constitutis, inferat signa. Ac si recte, ordinatim, strenue oppugnationem administrat, magnifice vincet. Quod si primo die fundere illos nequit, quod et industrie resistunt, et peditatu valent, simul quod locorum situ adjuvantur, tamen considerare juxta oportet, majoresque pedestres copias accersere. Noctu curæ sibi sit, ut cum levis armatura tum funditores tela in hostes conijciant : item ut ignes armatos ad fortitudinem atque audaciam exhortetur, ut prælio manibus conserto in discrimen se offerant, donec in castra hostium perruperint, equos, mulos, facultate noctu prædati sint, vulneratione magna ac cæde hostium facta. Et omnino, si quid ejusmodi, ope Dei, ex una parte accidit, conspicitur autem vel intelligitur a reliquis aciebus, hæ quoque mortis contemptione ad prædas faciendas ruent, spe lucri incensæ, hostesque gratia numinis*

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁵ διασκοπισάτωσαν] διασκορπισάτωσαν cod.

parvo negotio expugnabunt. Quod si fortasse propter errata quædam adversosque casus non funditus illos disperdit dux, at certe mulos eorum cum captivos faciet tum contrucidabit, prædaque plurima milites potentur. Dum hæc dux circa oppugnationem castrorum administrat, oportet præfectum ex proborum peritorumque numero cum equitibus quadraginta longius emitti, qui viam obsideat, qua prædatoria hostium manus reditura est. Quam si versus illorum castra remeantem, prægredientemque, ut mos est Tarsensium, catervam quam veredum vocant, propius se accessisse conspicatur, ut exercitum certiore faciat adventare prædatores: id vestigio præfectus excubitus missus duci renunciet. Hic si videt, veredum longe ante agmen prædatorum prægredi, præfectum probum mittat cum equitibus delectis, qui, si fieri potest, nec opinato impetum in id faciat, potieturque ejus nullo negotio. Si propius minoreque intervallo agmini prædatorum antecedit, neminem emittat contra veredum: verum ea potius satis habeat, quæ Deus illi in oppugnatione castrorum contulit: cum omnibus copiis signis conversis loca opportuna et munitiora capiat. Deinde ubi exercitus hostium eo consilio loca iniqua transivit, ut, adventum prædatorum præstolans, quæ ab illis rapta sunt, sive mancipia sive pecora, tuta ac salva per loca impedita transducatur: oportet ducem operam dare, ut, illos prævertens, cum omnibus militum equitumque copiis angustias itinerum occupet, præliumque adversus illos, quemadmodum superius demonstravimus, solertius administrat. Neque unquam citra dimicationem reverti sinantur. Etenim, si in angustiis recte bellum dux instruit, funditus eos vincet. Sin magno et firmo pediatu destitutus profligare penitus eos nequit, at denique quos in servitute abducunt, in libertatem (etiamsi fortasse non omnes) vindicabit, hostiumque non paucos, cum sauciabit, ut captivos faciet.

βίγλαν [P. 137] ἀποσταλείς ἄρχων μηνύτω τῷ στρατηγῷ. Καὶ εἰ μὲν ἴδῃ τὸ βέρεδον μήκοθεν πάλαι παρατάξιως τοῦ κούρσου ἐρχόμενον, ἀποστελεῖ ἄρχοντα τῶν χρησίμων μετ' ἐκλεκτῶν ἰππίων, ἵστασθαι κατ' αὐτῶν, εἰ δυνατόν, ἀδοκῆτως, καὶ κατακυριεύσει τούτων βεβδῶς. Εἰ δὲ πλησίον καὶ εὐκρίτης τῆς παρατάξεως τοῦ κούρσου ἔμπροσθεν αὐτῶν περιπατεῖ, μὴ ἀποστειλάτω κατ' αὐτῶν ἀλλ' ἐπιμαρτυροῦντες ἀρκεσθήτω πρὸς αὐτὸν ὁ θεὸς αὐτῶν συνήγγησεν εἰς τὸν κατὰ τοῦ φωσσάτου πόλεμον καὶ ὑποστρέψονται μετὰ παντὸς τοῦ λαοῦ ἐπιλαμβανόμενος τῶν ἐπιτηδείων καὶ ὀχυρωτέρων τόπων. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῶν κούρσων φωσσάτον διὰ τοῦτο διήλθε πάσας τὰς δυσχωρίας, ἐκδεχόμενον τὴν τοῦ κούρσου παρουσίαν, ἵνα τὰ κατὰ τοῦ κούρσου κατασχεθῆντα, εἴτε ἀνδράποδα εἴεν εἴτε κτήνη, καλῶν σὺν αὐτοῖς διασώσῃ διασώζοντες τὰς δυσχωρίας: δέον τὸν στρατηγὸν ἀγωνίσασθαι ἔμπροσθεν αὐτῶν γενέσθαι, καὶ τοὺς στενωποὺς καταπύρι μετὰ παντὸς τοῦ λαοῦ πεζῶν καὶ ἰππέων, καὶ τὸν κατ' αὐτῶν πόλεμον ἐπιμελέστατον ἀπαρτίσαι, καὶ ἀνωτέρω δεδῆλωται. Καὶ μηδέποτε ὑποστρέφοντες αὐτοὶ ἀπολέμητοι καταλειφθῶσιν. Εἰ γὰρ καὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἐν ταῖς δυσχωρίαις διάθοιτο, μεγάλως αὐτοὺς κατατροπώσεται. Εἰ δὲ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν κλίσην καὶ ἀξιόλογον πεζικὴν δύναμιν, ἀδυνατεῖ πρὸς τὸ μεγάλως αὐτοὺς κατατροπώσασθαι, ἀλλ' εὖ τὸν οὐσπερ ἤχμαλῶτεςσαν (εἰ καὶ μὴ πάντας) ἀναβρῦσται κατ' αὐτῶν, καὶ οὐκ ὀλίγους τῶν πολεμίων καὶ τροφῶν τίσαι καὶ δορυαλώτους ποιήσεται.

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁶ αὐτοί. Sic codd.

Φ. ΙΑ'. Περὶ τοῦ ἔνθεν κάκειθεν ἴστασθαι τοὺς πεζοὺς ἐν ταῖς δυσχωρίαις. A CAP. XI. *In augustiis peditatum ad utrumque latus viz stare oportere.*

ἢ τὸν στρατηγὸν καὶ ἄλλως ἀγωνίσασθαι τοὺς μίους τροπώσασθαι, εἰ καὶ ὀλίγος ἐστὶν ὁ περὶ λαός. Τόπον κατασκοπησάτω ἐπιτήδειον καὶ ὠτάτον, ἢ τι παραπλήσιον κάστρον ὡς ἐπιδέξαι τὴν τοῦ ὄχυροῦ τόπου θέσιν μετὰ πεζῶν εἶσθαι, καὶ ἔνθεν κάκειθεν τῆς ὁδοῦ εἰς λόχους ἐξικὸν ἀποκρούπειν στράτευμα. Τοῦ δὲ πεζικοῦ ἔνθεν ὁ στρατηγὸς σύγγυς μετὰ τοῦ ἱππικοῦ τεύματος στήτω, πᾶνυ τῶν πεζῶν ἔγγιστα. εἰν τε καὶ τὸ ἱππικὸν ἐγκρυμμα καὶ πεζοὺς πλη- αὐτοῦ, καὶ σχεδὸν συνηνωμένως κατὰ τὸ ὀπι- μέρος ἰστάσθω. Ἀποσταλήτωσαν ⁴⁷ δὲ καὶ εἰς ἐνέδραν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ ἄνδρες ἐπιλεκτοὶ ἱπποὺς τραχεῖς, ⁴⁸ (19) ἔχοντες, ἄχρι τῶν ἑκα- B ἀρχηγὸν ἔχοντες ἄνδρσιον καὶ ἐμπειρότατον, καὶ ὄσκοντα χωρίον ἐπιτήδειον, ἐν ᾧ κρύψῃ τὸν ἴδιον. Νυκτὸς δὲ τὸν τοιοῦτον τόπον καταλαμβάνετω. καλῶς αὐτοὺς ἀποκρυψάτω. Ἦνλικα δὲ διαυγάσῃ, περιωπῆν ἀνελθὼν βλέπῃτω ⁴⁹, τῶν πολεμίων σκαποῦντων, τὴν τούτων διάβασιν. [P. 138] Ὅρων τοὺς εἰς λείαν ἐκτρέχοντας καὶ τὰ χωρία διερευ- ντας, πρὸς τὸ ἐπισυναγαγεῖν λάωυρά τε καὶ χρή- τα, καὶ εἰ τι ἕτερον ἐφευρεῖν δυναθῶσι, καρτερη- σω ἕως ἄν θεάσῃται αὐτοὺς τῶν ἱππων ἀποβαίνον- τας, καὶ τοὺς ἱπποὺς ⁵⁰ τῶν χωρίων ἀνερευνωμένους. ὅτε τῶν μετ' αὐτοῦ ἱππέων εἴτε ἑβδομήκοντα ἢ ἑξήκοντα, πλείους δηλονότι τοὺς οἰκείους τῶν πολε- μίων ὄντας (πλείονες γὰρ τῶν πολεμίων τῷ ἀριθμῷ εἶναι ὀφείλουσιν οἱ τοῦ στρατηγοῦ), διορισάσθω τού- C τος ἀνδρείφ ὀρμήματι σὺν ὀξυτάτῃ τῶν ἱππων ὀρμῇ ἐπιθέσθαι τοῖς ἀντιπάλοις, καὶ θεοῦ συνεργείᾳ ῥοδωθῆσεται. Εἰ δὲ συμβῇ τούτους ἐπιδιώχθησθαι ἀρὰ τῶν πολεμίων, δεόν προαπαντῆσαι αὐτοῖς μετ' ὧν ὑπολειφθέντων αὐτῷ τεσσαράκοντα, καὶ τοὺς μὲν κατασχεθέντας δεσμώτας ἢ ἀναιρήσαι, ἢ ἐμπροσθεν ἀποστελεῖν, ἀπελθεῖν τάχιον, καὶ τὸ ὄχυρῶμα κατα- λαβεῖν. Κάκεινος ἐμπείρως μαχόμενος καὶ ἀνθιστά- μενος τοῖς πολεμίοις, καὶ ποτὲ μὲν ὀποστρέφων κατ' αὐτῶν, ποτὲ δὲ ὀποφεύγων, ἐρεθίσει αὐτοὺς πρὸς δίωξιν. Καὶ εἰ ἄχρι τῶν τόπων καταδιώξωσιν, ἐν οἷς οἱ πεζοὶ ἀποκρούπονται, καὶ τούτους τινὲς τῶν πολε- μίων διέλθωσι, τότε οἱ πεζοὶ τῶν ἐγκρυμμάτων ἐξε- ρχόμενοι ἀντιστήσονται τοῖς διώκουσι πολεμίοις, καὶ ἀπωθήσονται. Οἱ δὲ τοὺς πεζοὺς διελθόντες πολεμιοὶ ἐμπεσοῦνται τῷ ἐγκρυμματι τῶν ἱππέων, καὶ ἄρδην D ἅπαντες ἀπολοῦνται. Ἰπὸ γὰρ τοῦ τόπου οἱ πεζοὶ ἀλλὰ τὴν δίωξιν καταλείψουσι καὶ ἄπρακτοι πάντες ⁵¹ οἰκείων ἀπολίσαντες.

ΚΕΦ. ΙΒ'. Περὶ ἀθρόας ἐξελύσεως τῶν πολεμίων, πρὸ τοῦ τὰ Ῥωμαϊκὰ ἐπισυναχθῆναι στρα- τεύματα.

Εἰ δὲ γι τῶν πολεμίων ἐξέλευσις ἀθρόα καὶ σύντο-

Debet alio quoque modo operam dare dux ut hostes fundat, si exigua circa se copia sunt. Investiget locum idoneum et munitissimum, vel castellum, quod prope sit: ut liceat per naturam munitum illum locum peditibus occupari, copiasque pedestres ab utroque vise latere in insidiis occultari. A peditum tergo dux cum equitatu quam proxime subsidietur. Hæ equestres insidiæ, ipsæ quoque pedites prope ipsas habentes, pene contingentes aciem post signa consistant. Oportet autem, ut in insidias mittat dux homines lectos, equis velocibus insidentes, numero ad centum, cum præfecto forti et peritissimo, cognoscente locum opportunum, quo suam manum occultet. Hunc locum noctu occupet, suos bene abdat. Prima luce conscensa specula, si hostes movent, quo tendant dispiciat. Si prædatum procedere videt, vicosque perscrutari, prædæ, pecuniæ, et si quid **214** aliud invenire possint, comportandi causa, se contineat, donec descendentes ex equis jumenta e vicis conquirere conspexerit. Tum ex equitibus, qui circum eum sunt, septuaginta vel sexaginta, hoc est, plures quam apud hostes esse constat (necessario enim equitum in caterva ducis numerus major quam adversariorum esse debet), hos jubeat acri impetu incitatissimo equorum cursu hostes adoriri, et suffragante numine rem bene geret. Si tamen accidit, ut ab adversariis repellantur, oportet his cum subsidiantibus quadraginta equitibus obviam ire, captivosque, si quos feceris, vel interficere vel amandare, ut festim discedant, inque munitum locum introducantur. Dux autem perite pugnam administrans hostibusque obsistens, et modo se retorquens ad illos, modo confugiens, eos ad persequendum lacesat. Quod si ad loca usque institerint, ubi pedites latent, eaque loca nonnulli hostium transgressi sint, tunc pedites ex insidiis coorti adversariis insequentibus occurrent, eosque repriment. Hostes autem quotquot erunt ultra pedites provecti, in insidias equitum incidentes universi contrucidabuntur. Loci enim natura adjuvi pedites introrumpere persequentes non sinent: ideoque, intermissa insectatione, infecta re discedent omnes, amissis de suis quotquot intra augustias jam sunt circumventi.

βοηθούμενοι οὐκ ἔασουσι τοὺς διώκοντας διελθεῖν. ὀποστρέψουσι, τοὺς ἦδη προκατασχεθέντας τῶν

215 CAP. XII. *De subita incursione hostium, antequam Romanæ copię cogi possint.*

Si fit subita et acris hostium incursio, quod apud

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁴⁷ ἀποσταλείτωσαν codd. ⁴⁸ τραχεῖς. ⁴⁹ βλέπῃτω] βλέπόντων codd. omnes. ⁵⁰ ἱππων] ἱππέων cod. ⁵¹ Fort. πάντως.

(19) Sive potius ταχεῖς. Infra quoque 147. A. ἱππους ταχεῖς.

illos sæpe usu venit, neque dum exercitus Cæsarei unum in locum coacti sunt, solusque dux præsto est : neque ille propter repentinam illorum invasionem facultatem nactus est copias suæ provinciae congregandi, parvulasque habet atque exiguas : si videt hostes ad prædam ferri ac festinare : scit autem, regionem, quo impetum faciant, nondum exinanitam, fortunasque in oppida locave munita comportatas esse : oportet in ejusmodi regionem sive turmarcham sive alios præfectos magna celeritate adhibita transmittere, qui hostibus obviam flant, et, quantum efficere possint, paganos eorumque pecora ex agris excitent atque expellant. At si dux videt, hostes jam in eo esse, ut circa diluculum in vicos impetum faciant, debet, a tergo ipsos insequens, quemadmodum superius demonstravimus, illa ipsa nocte ad prælium instructus, hostibus se ostendere : ut sic comprimere eorum impetum, regionemque incolumem præstare queat. Ac si fluvius est in itinere, quem transituri sunt hostes, angustiaeve aut difficultas viæ, ubi major pars eorum flumen transierit, vel se in angustias implicerit, quosdam 216 in ultimum agmen immittat. Ipsumque ducem propius accedere expedit cum præfectis, lectis illis quidem et probis equis insidentibus, seque in conspectum dare hostium, et ad dimicationem adversus illos se comparare, perinde quasi jamjam esset prælium commissurus : equisones autem atque pabulatores disjungat a se, inque loca munita vel in oppidum amandet, si forte subest. Sin flumen non est in itinere, neque difficultas viarum, nihilominus oportet audere aliquantulum, comminarique impetum, donec ab his nocte vel insectetur : ut hostes ubi præclare intellexerunt ducem subsequi, pleni formidinis neque longius progredi, neque in vicos incursionem facere audeant. Id si accidit, ab imminente invasione vicos, a servitute suos vindicabit dux, et liberavit. Ostentationem autem et impressionem cum diligentia atque providentia magna faciat, per paucos et lectos, ut docuimus, equites, qui celeri fuga ad ducem locumque munitum revertantur, neque effuse et plus quam attinet in hostem ruant. Nam copia pro ipsorum viribus nimis magna incumbente, cito fortasse hostilis manus præda flent : idque maxime, si accidit ut sit luna pernox. At si nox illunis est et obscura, sine ullo incommodo suo rem perficient, eque duabus rebus alteram certe obtinebunt : aut enim efficiunt, ut hostes omnino prædatum non 217 exeant, aut, si id faciant, ut certe ante albens penitus cælum non autem egredi, tuncque pauci duntaxat. Plerique enim, ducis im-

μος γένηται, οἷα πολλάκις παρ' αὐτῶν ἐπιθεῖσθαι, μήπω τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων ἐπιπέθεσθαι, ἀλλὰ μόνου τοῦ στρατηγοῦ· μηδὲ ἐκ δυνηθέντος διὰ τὸ σύντομον τῆς αὐτῶν ἐπιπέθεσθαι τὸν ὄλιγον λαόν⁵² τοῦ ἴδιου θέματος ἐπισυνεστῆναι ἀλλὰ ὄλιγον ἔχη καὶ εὐαριθμητόν ὄρη εἰς πολεμίους πρὸς λείαν σπεύδοντας καὶ ἐπιπέθεσθαι ἐπιγῶν δὲ τὴν χώραν, ἐν ᾗ τὴν ὄρημνιν οὐνται, μήπω ἐκσπηλευθεῖσαν, καὶ εἰς τὴν στρα, ἢ εἰς τὰ ὄχυράματα φυγαδευθεῖσαν. τοιαυτοῦς χώρας εἶτε τὸν τουρμαρχῆν εἰς τοὺς ἀρχοντας σπουδῆ πολλῇ ἀποστείλαι, καὶ προσθεῖν τῶν πολεμίων γενέσθαι καὶ, ὡς οἴοντο, καὶ τοὺς τῶν χωρίων οἰκητορας καὶ τὰ τοῦτο φυγαδεύσαι καὶ ἐκσπηλεύσαι. Ὅρῶντα δὲ τὴν στρατηγὸν τοὺς πολεμίους ἤδη μέλλοντας πρὸς τὸ τῆς χώρας διάφρασμα τοῖς [139] χωρίοις ἐπιπέθεσθαι, ἐπιπέθεσθαι αὐτοὺς ἐπακολουθοῦντα, καθὼς ἀνωτέρω εἰρηματικῆ αὐτῆς νυκτὶ δεῖ ἐμφανισθῆναι τοῖς πολεμίοις τὸν πόλεμον δῆθεν παρασκευαζόμενον. Ἴν' ὡς ἐκ τῆς δυνηθῆ τὴν ὄρημνιν αὐτῶν ἀναστῆσαι, καὶ εἰς τὴν χώραν διατηρηθῆσαι. Καὶ εἰ μὲν ποταμὸς ἐστὶν ἐπὶ τῆ ὄρημνι δυσπέρατος, καὶ μέλλουσι τοῦτον διαπερῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν οἱ πλείους διαπεράσωσιν, ἢ εἰς τὸν ποταμὸν χωρηθῶσιν, εἰς τὸν ὄρημνιν λαὸν αὐτῶν ἀποστείλαι. Καὶ αὐτὸν ἐκείνον τὸν στρατηγὸν προσθέσθαι μετὰ ἐκλεκτῶν ἀρχόντων καὶ καλοῦσθαι καὶ ἐμφανισθῆναι τοῖς πολεμίοις, καὶ πρὸς τὴν νύκτα αὐτῶν παρασκευασθῆναι, τοῦ συμβεβηκότος τοῦς περιπαράτους καὶ ἐνταγιστάτους διαχωρίζων ἐξ αὐτοῦ, καὶ εἰς ὄχυράματα κάστρον ἀποστῆλθαι, εἰ τύχη πλησίον. Εἰ δὲ πλείονα ἔστιν οὐδὲ δυσχωρία ἐν τῆ ὄρημνι, καὶ δεῖ μικρόν τι παραδουλεύσασθαι καὶ ἐπὶ τῆ ὄρημνι, ἕως οὗ καὶ ἐπιδιωχθῆ⁵³ παρ' αὐτῶν τῆ νυκτὶ ἵνα διαγινώσκοντες σαφῶς οἱ πολεμιοὶ τὸν στρατηγὸν ἐπακολουθοῦντα, συσταλῶσι, καὶ μὴ ἐξελθῶσιν τολμήσωσι, καὶ τὴν ἐπιπέθεσθαι τῶν χωρίων ποιήσωσιν. Καὶ τοῦτου γενέσθαι μελλούσης γενέσθαι ἐπιδρομῆς ἐν τοῖς χωρίοις αἰχμαλωσίας ῥύσεται αὐτοὺς, καὶ ἐλευθερώσει. πολλῆς δὲ ἀκριβείας καὶ διασκεψέως ποιῶν ἔνδειξιν καὶ κατ' αὐτῶν προσβολῆν, δι' ὄλιγον ἐκλεκτῶν, ὡς εἴρημεν, ἵππέων, καὶ εὐθείως ἐπιπέθεσθαι φεύγοντες πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ τὸ ὄχυράμα, καὶ μὴ ἀμέτρως καὶ παρὰ τὸ δέον ἐπιπέθεσθαι κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Λαοῦ γὰρ ἵσως τὴν αὐτῶν δύναμιν αὐτοῖς ἐπιφορτισθέντος, τοῖς χειρὸς ἁττον γενήσονται παρανάλωμα καὶ μὴ εἰ τύχη πανσίληνον εἶναι τὴν νύκτα. Εἰ δὲ ἐπιπέθεσθαι καὶ ζοφώδης, ἀβλαβῶς τὴν τοιαύτην

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁵² τὸν ὄλιγον λαόν. Fortasse inducenda vox ὄλιγον quæ ex subjecta linea in hanc emergere potest
⁵³ ἐπιδιωχθῆ] *Insectare* ut activum adhibuit, Plauti auctoritatem secutus.

(20) De περιπαράτοις dixi 266. C. Vocem ἐνταγιστάτοις exponit Ducangius Gloss. II. 1523. B.

ονται, και δυῖν θάτερον πάντος φανείν κα-
 υκότες· ἢ μηδὲλως ἐξέλαισι πρὸς λείαν τοὺς
 αἰοὺς παρρασκευάσαντες, ἢ, εἴπερ και ἄλως ἐκ-
 ὤσιν, ἄχρη τοῦ ἀύγάσαι τὴν ἡμέραν τεγεως ουδῶμος ἐξελαισι καττολμήσοσι [P. 140], και τότε
 εἰ τινές. Οἱ γὰρ παλείους τὸν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ πόλεμον ὕφορῶμενοι τῆς τοῦ Ἄμηρᾶ παρατάξεως
 ἀποστήσονται. Και οὕτως ποιούντος τοῦ στρατηγοῦ, ἐκφύγωσιν οἱ τῶν χωρίων οἰκῆτορες εἷς τε τὰ
 ὤματα και τὰ κάτρα, και ἀδλαβεῖς διατηρηθῶσιν.

ΙΓ'. Περὶ τοῦ ἐνεδρεῦσαι κατὰ τῶν λεγομένων
 μινσουρατόρων ἐν τοῖς ἀπλήκτοις.

Ὦν δὲ πολεμίων φωσσατικῶς τὰς χώρας ἡμῶν
 ντων, και κοῦρρα πορῶθεν μὴ ἀποστελλόντων,
 ἑαυτοὺς ἀσφαλιζομένων, σπουδάσαι δι' ἑτέρας
 ανῆς τραυματῆσαι αὐτοὺς. Διασκοπῆσαι δὲ χρῆ
 στοχάσασθαι, ἀφ' οὗ τόπου τὸ τῶν πολεμίων
 ρχει ἀπλήκτον, και ἐν ποίῳ τῇ ἐπιούσῃ μέλλει B
 ηκεύειν. Και εἰ μακρότατόν ἐστι τὸ διάστημα
 ἀπλήκτου, ὡσεὶ μιλίων ἕξ ⁵⁴, και δέκα, και
 εἰνα, ὥστε τὸ τῆς ὁδοῦ μήκος δύνασθαι κατα-
 ους αὐτοὺς τε και τοὺς ἵππους αὐτῶν ἐργάσα-
 ι· πλησίον τοῦ τόπου, ἐν ᾧ μέλλουσι καταλῦειν,
 κοπήσας, και εὐρῶν λόχον ἐπιτήδειον, μαχίμους
 ἐκλεκτοὺς ἀνδρας ἱππῆτας τριακοσῆτους, ἢ και
 των ἑλαττον, ἀπολεξάμενος, ἐν αὐτῷ ἀποκρύψεις.
 ταστήσεις δὲ και ἐσέραν ἐνέδραν μετὰ παντὸς
 ἰ λαοῦ σου ἐν ἐπιτηδείῳ τόπῳ, ἔχοντι και ὄχυ-
 ρμα εἰς ἀσφάλειαν αὐτοῦ. Εἰ δὲ και κάστρον
 ησιον τύχη, ἐστὶ και αὐτὸ εἰς περισσοτέραν σου
 τηρίαν και ὠφέλειαν. Και εἰ χρεία γένηται τῶν
 ζῶν, ἐξελεθῶσαν και αὐτοὶ τοῦ κάστρου, συμ-
 γχοῦντες και ἐπιδοθηθῶντες σοι. Οἱ δὲ προτρέχον- C
 ς τοῦ λαοῦ τῶν πολεμίων καταλαβεῖν τὸν τόπον
 ἰος τὸ εὐτρεπίσαι τὰ ἑαυτῶν ἀπλήκτα, ὡς εἰδῶθαι,
 ἰς μινσουμάτορας εἴθισται· Ῥωμαῖοις καλεῖν, και
 γολομῆτων ἐν αὐτοῖς, ἐξελεθῶσαν κατ' αὐτῶν οἱ
 πρὰ σοῦ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ πλησίον τοῦ ἀπλήκτου
 ρκαταστάντες δέξωσι σὺν ἐλασίᾳ πολλῇ, τοῦ τού-
 νος βοθηθεῖς Θεοῦ χειρῶσονται. Και εἰ γε τούτους οἱ
 χθροὶ καταδιώξουσιν ἕως τοῦ τόπου, ἐν ᾧ περ δύνα-
 ὸν ἐγκρυμμα κατέστησας, ἐξερχόμενος κατ' αὐτῶν
 νδρικῆ και γενναίῳ ὀρμήματι ὕπερισχύσεις τῶν
 ἰωκόντων, και τρόπαιον μνήμης ἄξιον ἀνεγερθεῖς.
 και εἰγε συμβῆ δύναμις· τῶν πολεμίων καταλαβεῖν,
 ἐντιμαχόμενος σοι, ἔχων τὴν τοῦ ὄχυρῶματος βοθησιαν και τῶν πεζῶν, οὕτως καταισχυθεῖς [P. 141] αὐτοὺς,
 και πολλοὺς τῶν οἰκείων ἀποβαλόντας ἀπράκτους παρασκευάσεις ὕποστρέψαι.

ΚΕΦ. ΙΔ'. Περὶ σῆς ὕποχωρήσεως τῶν ἱππέων ἀπὸ D
 τῶν πεζῶν, ὁδοιπορούντων ὁμοῦ.

Χρῆ οὖν και τοῦτό σε ἀκριδῶς, ὡ στρατηγῆ, σκο-
 πεῖν, και τῶν πολεμίων ἀγωνιζομένων διαλαθεῖν σε,
 και κοῦρρα ἀποστελλεῖν, και τὰς χώρας ἡμῶν ληΐσα-
 σθαι, ἄγρυπνον ἔχειν τὸν νοῦν· μὴ ποτὲ σε ἡ ἐπίνοια
 : και μηχανῆ αὐτῶν διαλάβῃ. Ὅπερ γὰρ λέξω, και ἐν
 ἄλλοις οἱ αὐτοὶ ἐξεργάσαντο. Ὅμοῦ γὰρ αὐτῶν τῶν τε
 ἱππέων και πεζῶν σὺν τῇ ἀποσκευῇ ⁵⁵ ὁδοιπορούντων,
 καθὼς ταῖς ὕπθεσιν και διεληθούσαις ἡμέραις ἔπολουν οἱ

CAP. XII. De insidiis, quæ contra mensuratores, quos
 vocamus, in castrorum locis fiunt.

Hostes si castris factis provincias nostras popu-
 lantur, neque longius prædatores dimittunt, sed
 sese custodiunt, operam dabit, ut alio commento
 eos male habeat. Displicere oportet atque conjectu-
 ram capere, tum qua ex parte hostium castra sint,
 tum ubi postridie ejus diei sint metaturi. Qui locus
 si longius abest a castris, ad sextum milliarium,
 aut decimum, aut ultra, ut itineris longitudo lan-
 guentes ipsos jumentaque eorum efficere possit :
 juxta illum locum, ubi metaturi sunt, si inspec-
 tione facta latibulum opportunum inveneris,
 equites lectos valentesque trecentos, vel etiam
 pauciores, dimissos ibi abdes. In alteris insidiis
 totum exercitum tuum collocabis loco idoneo, qui
 firmamenti causa munitionem habeat. Si oppidum
 subest, id quoque ad salutem commodumque tuum
 plurimum confert. Et si pedites opus sunt, egredi
 illi possunt ex oppido, pugnaturi una tecum 218
 et opem laturi. Si qui autem ut sit, antecurrunt de
 exercitu hostili, locum capturi, ubi castra instruant,
 quos mensuratores vocare Romani consueverunt,
 his in opere occupatis, qui abs te prope castra in
 primis insidiis constituti sunt, celeriter in illos
 magno impetu erumpant, et obscundante numine
 eos opprimet. Contra, si hostes eos prosequuntur
 usque ad locum, ubi firmiores insidias collocasti,
 invadens illos impressione virili ac forti superabis
 persequentes, tropæumque memoriæ dignum de
 illis excitabis. Denique si accidit, ut maximæ copiæ
 hostium ingruant, tibi que obsistant, nihilominus,
 quod cum a munitione tum a peditatu habes ad-
 jumentum, eos confundes, efficiesque, ut multis
 suorum amissis, re infecta redeant.

CAP. XIV. De discessu equitum a peditatu, quocum
 iter fecerant.

Illud quoque, o dux, diligenter considerare te
 oportet, et, si hostes insciente te prædatores emit-
 tere, provinciasque nostras populari student, in-
 tentam habere mentem : ne forte tibi consilium
 commentumque eorum lateat. Nam quod dicturus
 sum, iidem alibi quoque patnaverunt. Equitatu
 atque peditatu eorum cum impedimentis una iter
 faciente, quemadmodum antea diebusque superio-

C. B. ANNOTATIONES.

⁵⁴ μιλίων ἕξ, και δέκα. Forte sublato commate in græco, ad M. XVI, aut ultra. ⁵⁵ τὸν τῆς ἀποσκευῆς
 ἰscodd.

ribus fecerunt, si qui prædatum exire volunt, 210 A εἰς κούρσα ἐξελάσαι βουλόμενοι, ἦντα τῷ
sole ad occasum vergente; impedimenta eorum
calonesque omnes, cum peditatu atque equitibus
armatis ad præsidium eorum relictis, constitutis
tabernaculis more suo consistunt. Qui vero parati
sunt ad incursionem faciendam, popularique re-
giones nostras constituerunt, ne pulvis eorum cerni
possit, circa serum diei prædatum profiscuntur.
Tum, qui speculaturus est castra hostium, sive
turmarcha sit, sive alius præfectus, cum manu sua
progressus, propius accedere debet ad locum, ubi
consederunt. Postea, tenebris jam offusis, de more
ulterius etiam provecti appropinquant tentoriis illo-
rum, post primam vel secundum horam noctis. At
si equites hostium non amplius sunt in castris,
jamque exierunt prædatum, fieri sane non potest,
ut præfecti, quibus observatio credita est, id recte
perspiciant, veritatemque duci renuntient, nisi illo,
quem docebo, modo. Oportet qui quotidie ad ob-
servationem mittuntur; ut ex iis, qui diebus pro-
xime superioribus castra speculati sint, perque
quadrigas constiterint, quemadmodum superius de-
monstravimus, duos peritissimos atque fortissimos
illorum, qui speculatum mitti solent, a duce acci-
pant: quo accurate ab his edoceantur, quid quis-
que prius egerit atque viderit. Hos duos in aliquam
ex quatuor quadrigis receptos turmarcha ad spe-
culandum ratione 220 ante exposita dimittat, ut,
castris appropinquantes, voces hostium jumento-
rumque hinnitum auscultent. Ibi duo illi milites,
qui jam prius hostes in aliis castris observaverunt,
universis eorum copiis una tendentibus, poterunt
cum ex fremitu strepituque multitudinis, tum ex
hinnitu equorum, tum denique ex spatio, quod ten-
torii occupant, conjecturam inire. Neque enim
tertiam partem amplitudinis reperietur habere locus
qua erat superioribus castris, tunc cum omnes una
tendebant. Unde existimationem facere atque in-
telligere, licet, deesse copias hostibus illo loco,
neque cum illis in castris consedissee. Qui enim
potest fieri, ut id non animadvertant, quando ho-
minum plus minus sex millia, equorum ad duode-
cim a castris absunt, quæ qui nuper speculati sunt,
una tendentia conspexerunt et computaverunt? At-
tamen, ut, sublata omni dubitatione, veritatem
perfectam hac in re speculatores perspiciant, tur-
marcha speculatum missus præter hæc illa debet
instituire. Equites octo ex peritissimis, viarum
apprime gnaros, disponat, ut sive a dextra sive a
sinistra ex subsidio, ubi turmarcha constitit, trans
castra hostium se conferant, donec a tentoriis
quingentos passus absint: in progrediendo diligen-
ter attendant, vias perquirant. Quod si jam præ-
tervecti sunt hostium equites, fueruntque circa
ducentos, cognoscet tamen eorum transitum statio,
nedum si exstiterunt 221 usque ad duodecim mil-

εἰς κούρσα ἐξελάσαι βουλόμενοι, ἦντα τῷ
ἥλιος καταντήσῃ, ἡ μὲν ἀποσκευὴ αὐτῶν
ὑπουργικὸν σὺν τῷ πεζῷ τούτῳ στρατιᾷ
εἰς φυλακὴν αὐτῶν καταλιμπανομένοις
ἵππευσι τὰς σκηνὰς πηξάμενοι, ὡς ἔθος
κεύουσιν. Οἱ δὲ εἰς κούρσον ἑτοιμασθε-
ῖς ἡμετέρας χώρας καταδραμεῖν βουλόμενοι,
κονιορτὸν αὐτῶν φανῆναι, ἀμφὶ δειλὴν ὄψιν
πολεμίων φωσάτω, εἴτε τουρμάρχης ἐστὶν
ἄρχων, μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐρχόμενοι
σὺν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ αὐλιζονται. Ἐπιού-
σα καταλαμβανούσης, ὀφείλουσι τότε κατὰ
εἰσέρχεσθαι 57 καὶ πλησιάζειν ταῖς πα-
ραμονῆς μετὰ πρώτην ὥραν ἢ καὶ δευτέραν τῆς
ἡμέρας ἐν οὐχ εὐρήσασιν ἐν τῷ ἀπλήκτῳ τοῦ
λαοῦ ἵππεσι, διὰ τὸ ἤδη αὐτοὺς εἰς κού-
ρσον ἵππων, οὐκ ἔστι δυνατόν ἄλλως τοῦτο
παραμονὴν πεπιστευμένους ἄρχοντας, τοῦ
διαγνώσκειν, καὶ τῷ στρατηγῷ τὸ ἀληθὲς
εἶναι, εἰ μὴ οὕτως ὡς λέξω. Δεῖ τοὺς
ἐκαστὴν ἡμέραν πρὸς παραμονὴν ἀπο-
στέλλειν ἐκ τῶν παραμεινάντων τὰς ὀπισθεν καὶ
ἡμέρας τὸ φωσάτον, καὶ εἰς τετράβη-
καθὼς ἀνωτέρω εἰρηγάμεν, δύο ἐξ αὐ-
τῶν καὶ ἀνδρείους τῶν εἰς τὴν παρα-
μονὴν παρὰ τοῦ στρατηγῷ λαμβάνει
καρὸν αὐτῶν ἀναδιδάσκονταί, οἷα πρὸς
ἐνῆργησαν καὶ ἐβιάσαντο. Αὐτοὺς δὲ
μῆλας ἐνὶ τῶν [P. 142] τεσσάρων τετρα-
μάρχης ἀποστειλάτω κατὰ τὸν προση-
γορευτὸν τῆς παραμονῆς, ἐγγύσα τῷ φωσά-
τον ἀκούειν τὰς φωνὰς αὐτῶν, καὶ τοὺς
ἵππων. Οἱ οὖν δύο ἄνδρες οἱ πρότε-
ρον εἰς ἄλλοις ἀπλήκτοις τῷ φωσά-
τον αὐτῶν ἄπειρα συνῆν καὶ συνηλθῆ-
σαι στοχάσασθαι ἀπὸ τῆς τοῦ λαοῦ
καὶ παραμονῆς, καὶ τοῦ χρεμτισμοῦ τοῦ
λαοῦ τοῦ χώρου, ἐν ᾧ τὰς σκηνὰς ἐπέ-
κει, εὐρεθῆσεται ὁ χώρος τὸ τρίτον μέρος
τοῖς ὀπισθεν ἀπλήκτοις κατεῖχον, οἷα
ἡπλήκτεον. Καὶ ἐκ τούτου δυνατόν ἐστι
καὶ κατανοῆσαι, ὡς ἐπιλείπει ὁ λαὸς τῶν
ἐν ἐκείνῳ τῷ χώρῳ, καὶ μὴ εἶναι οὐκ
ἀπλήκτω. Καὶ πῶς γὰρ οὐ δυνατόν ἐπι-
σθῆναι, ὅπῃ ἔξ ἑκατὸν ἄνδρων πλεονάζου-
σα καὶ ἵππων ἄχρι τῶν δώδεκα ἐπιλείπει
ἀπλήκτου, οὐκ πάντας ὁμοῦ εἶναι οἱ
μεινάντες ἐώρων καὶ κατεστοχάζοντες
ἀμφιδόλον, πρὸς τὸ καὶ τελείαν λαβῆ-
σθαι μόνοντας περὶ τούτου τῆς ἀληθείας καὶ
καὶ τοῦτο τὸν εἰς τὴν παραμονὴν
τουρμάρχην διαπραξάσθαι. Ἴπποτας
τῶν ἐμπεροτάτων καὶ τὰς ὁδοὺς εἰς
τὴν παραμονὴν ἀπολεξάμενος, διορίσασθαι, εἴ-
τε εὐνοῦμα ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἐν ᾧ ὁ τουρ-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

56 ὀφείλουσι. Sic codd. omnes, dativo. 57 Leg. ἀπέρχεται, vel προσέρχεται.

ἔμπροσθεν γενέσθαι τῶν πολεμίων, ἀφισταμέ-
των σκηνῶν μιλίου τὸ ἤμισυ· καὶ ἔμπροσθεν
μένους ἀκριβῶς ἐρευνησαι, καὶ τὰς ὁδοὺς ἀνα-
φῆσαι. Καὶ εἰ ἄρα οἱ τῶν πολεμίων ἵππεσι
θον, καὶ ἄχρι τῶν διακοσίων ὑπῆρχον, διαγνώ-
σῃ τὴν τοῦτων διάβασιν οἱ ἀποσταλέντες, μήτοι
ἄχρι τῶν δώδεκα χιλιάδων ἵπποι, πλέον ἢ ἑλασ-

Τὰ γὰρ ἴχνη τῶν τοσοῦτων ἵππων, ὡς προσ-
ς διελθόντων, σαφῶς οἱ ἀποσταλέντες διαγνώ-
σι, καὶ τάχει πολλῶν πρὸς τὸν τουρμάρχην ὑπο-
ροντες περὶ τοῦτου ἀπαγγελάτωσαν, καὶ διὰ
τῆς ὁδοῦ τὴν ὁρμὴν ἐποιήσαντο. Ὁ δὲ τουρμάρχης
τοῦτοίκα σπουδῆ πολλῇ τῆ στρατηγῆν καταμνηυσάτω
τοῦτου, καὶ διὰ ποίας ὁδοῦ ἐπορεύθησαν. Δεῖ
τὸν στρατηγὸν πρὸς ταῦτα βουλευσάσθαι μετὰ

συνόντων αὐτῷ στρατηγῶν, καὶ λοιπῶν ἐμπει-
ων. Καὶ εἰ μὲν ὁρᾶ τὸ ἐαυτοῦ στράτευμα δύναμιν
τοῦ ἀντιπαρατάξασθαι τῆ τῶν πολεμίων φωσ-
σῆ, πρὸς τὴν κατ' αὐτῶν μάχην παρασκευασθῆτω·
εἰ πλῆσιν ἐστὶ καὶ τὸ τῶν πεζῶν αὐτοῦ στράτευ-
μα δύναμνον τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ [P. 143] ἐνωθῆναι

Εἰ οὖν ἐστὶν ὁ χῶρος, ἐν ᾧ οἱ πολέμιοι αὐλί-
κται, δχυρώμα ἔχων εἰς ἐκείνων ἀσφαλεια, ἢ
εἰς δυσδιάβατον, ὡν χρὴ πρὸς τὸν κατ' αὐτῶν
ἐπιβῆσαι πόλεμον. Εἰ δὲ ἐφόμαλός ἐστι παντα-

χῶρος, μάλιστα δὲ καὶ τῶν πεζῶν δυναμένων κατα-
τάξασθαι ἐν ἡμέρᾳ τῆς τοῦ πολέμου προσβολῆς, παρα-
τάξασθῆτω πρὸς τοῦτο. Εἰ δὲ ὁ χῶρος δχυρότητα
ἔχει ὡς ἔφημεν, καὶ τὸ πεζικὸν στράτευμα ἐπιλεί-

πρὸς ὁρμῆσαι τάχει πολλῶν πρὸς τὸ τοὺς κούρ-
σους τῶν πολεμίων καταλαθεῖν· καὶ ἄρχοντα
ἐπισημοῦ ἀποστείλαι, τοῦ ἐπιλαθεῖσθαι τῶν ἴχνην
πρὸς τὴν ἐκδρομὴν τοῦ κούρσου ὁρμησάντων

Αὐτὸς δὲ μετὰ παντὸς τοῦ λαοῦ ἐκ πλαγίου
ἐπιβῆσαι τῶν σπυρσάτω δξύτερον βυδίζων πλησίον
αὐτῶν, καθὼς τὰς ὁδοὺς ἐπίσταται, ἐν αἷς οἱ πολέ-
μοι περιπατοῦσι. Καὶ μετὰ ἀσφαλείας περιπατεῖ-

Τινὰ δὲ τὸ διάφρασμα τῆς ἡμέρας ἐγγίση,
ἐπιτάξω βιγλάτορας εἰς κατασκοπὴν τῶν πολε-
μίων καὶ εἰς ὄψηλους βουνούς ἀνερχόμενοι ἀγωνι-
σάσθαι θεάσασθαι αὐτούς. Ὁ δὲ στρατηγός, ἡμέ-

ρας ἐνομένης, τὸν ἐαυτοῦ λαὸν ἀποκρυπτέτω, ἵνα
ἐκ τῶν κοινορτῶν αὐτοῦ οἱ πολέμιοι θεασάμενοι,
ἐκ τῶν ἐνεδρευθῆ παρ' αὐτῶν. Καταμνηυσόμενος δὲ

τῶν ἐπακολουθούντων τῆ κούρσῳ, ἢ παρὰ
τῆς ἐπισκοπῆς καὶ βιγλῆς ἀποσταλέντων, ἐν ᾧ
τῆς ἢ παρὰταξίς ἐστὶ τῶν πολεμίων ἢ τὸν ἀρχ-

αὐτῶν ἔχουσα, ὀλίγους τινὰς μετ' ἐαυτοῦ λαβὼν
ἐπισημοῦ καὶ εἰς ὄψηλὴν σκοπιὰν ἀνερχόμενος,
ἐπισημοῦ οικείοις ὀφθαλμοῖς τὴν τῶν πολεμίων
ἐπισημοῦ θεάσασθαι. Ταύτην δὲ θεασάμενος, ἐπεὶ

ἐκ τῶν πλῆθος τοῦ λαοῦ αὐτῶν διεσκορήσῃ πρὸς
τὸν ἀρχόντα, στοχαζίσθω μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ τὸ πλῆθος
τῶν πολεμίων, καὶ τὴν τοῦ ἰδίου
ἐπισημοῦ. Καὶ ἐὰν πλεῖον ἐστὶ τὸ ἐαυτοῦ στρα-

lia equorum, plus minus. Etenim, vestigiis tot ju-
mentorum recens prætergressorum perspicue ani-
madversis, speculatores celerius ad turmarcham
reversi cum de hac re renuntiant, tum qua via
excursionem fecerint. Item turmarcha evestigio ce-
leritate adhibita et de eo ducem certiorum faciat, et
de via qua discesserint. Ducem oportet hac super
re cum præfectis, quotquot adsunt, reliquisque
peritis viris deliberare. Si suum exercitum satis
roboris habere videt ad signa in castra hostium
inferenda, ad prælium adversus illos se instruat:
si quidem propius absunt pedestres ipsius copiæ,
seque eo ipso die conjungere cum eo possunt. At
si locus, ubi conserderunt hostes, munitionem ha-
bet, quæ propugnaculo illis sit, vel rivum transitu
impedito, non oportet certamen cum iis instituere.

Contra, si planus est undique, et maxime si die op-
pugnationis pedites assequi eum possunt, paret se
ad dimicandum. At si locus munitionem habet,
quemadmodum diximus, pedestres autem copiæ
absunt, oportet celerius movere ad prædatores
hostium opprimendos, præfectumque probum mit-
tere, hostium prædatum profectorum vestigiis
instet. Ipse eum omnibus copiis obliquo itinere
appropinquare citato gradu properet, prout vias
cognitas habet, in quibus hostes ambulant. Id iter
magno cum cautione faciat. Dein imminente primo
diluculo exploratores dimittat, qui de hosti-
bus inquirent: hi, collibus editis consensis, ope-
ram dent, ut contemplari eos possint. Ubi illuxit,
dux copias suas occultet, ne, excitato earum pul-
vere, ipse potius in adversariorum insidias incidat.

Deinde certior factus vel ab his qui prædatores secuti
sunt, vel ab illis quos circumspiciendi explorandi-
que causa dimisit, ubi agat illud hostium vexillum,
in quo præfectus eorum sit, paucis assumptis dux
in excelsam ascendens speculam conetur propriis
oculis aciem hostium considerare. Qua perspecta,
ubi multitudo eorum se diffuderit prædatum, æsti-
met eum iis qui una sunt, tum copias in acie ho-
stili stantes, tum suæ manus firmitatem. Si suus
exercitus amplior est hostili, incitet se in eos, ut
jam superior, descripsimus: ac si, Deo auxilium
præbente, aciem eorum sternere potest et fundere,
magnum sane facinus memoriæque dignum efficiet.
Sin ingentes copiæ sub signis hostium constite-
runt, operam dare debet dux ut ulterius moveat,
ad vicos quos adversarii invaserunt, ita ut a tergo
eorum exsistat. Quos si dispersos cursuque cum
ipsos tum jumenta fessos deprehendit, nullo negotio
eos per totum illum diem occidet, perque vicos
indagabit: ipsos numero servorum habebit, in
eosque suo arbitrato statuet. Rusticos, et
quidquid ex eorum bonis rapere jam potuerunt, a
servitute vindicabit. Si autem in fulcum incidit,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

ἴστι. Sic codd.

1. ...
2. ...
3. ...
4. ...
5. ...
6. ...
7. ...
8. ...
9. ...
10. ...
11. ...
12. ...
13. ...
14. ...
15. ...
16. ...
17. ...
18. ...
19. ...
20. ...
21. ...
22. ...
23. ...
24. ...
25. ...
26. ...
27. ...
28. ...
29. ...
30. ...
31. ...
32. ...
33. ...
34. ...
35. ...
36. ...
37. ...
38. ...
39. ...
40. ...
41. ...
42. ...
43. ...
44. ...
45. ...
46. ...
47. ...
48. ...
49. ...
50. ...
51. ...
52. ...
53. ...
54. ...
55. ...
56. ...
57. ...
58. ...
59. ...
60. ...
61. ...
62. ...
63. ...
64. ...
65. ...
66. ...
67. ...
68. ...
69. ...
70. ...
71. ...
72. ...
73. ...
74. ...
75. ...
76. ...
77. ...
78. ...
79. ...
80. ...
81. ...
82. ...
83. ...
84. ...
85. ...
86. ...
87. ...
88. ...
89. ...
90. ...
91. ...
92. ...
93. ...
94. ...
95. ...
96. ...
97. ...
98. ...
99. ...
100. ...

ἀρνητῶν Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν· συμβαί-
κατασχεθῆναι, παρ' αὐτοῖς δεσμώτας τῶν
ἢ καὶ αὐτομόλους γενέσθαι καὶ παρ' αὐ-
ν, ἐν ποίῳ τόπῳ αὐλίξῃ. Ἴν' οὖν μὴ νυκτὸς
ἔς δυνάμεις αὐτῶν ἀνελόμενοι ἐξελάσῃσι
ν σε, καὶ ἀδοκῆτως ἐπιπέσωσι· διὰ ταῦτα
· παραμένοντας, ἦνικα τῆς ταραχῆς τοῦ
πολεμίων ἀσθωνται πρὸς κίνησιν, εὐθὺς
· λῆ καταμηνῦσαι, οἷ τε ὁ λαὸς διετραχῆθη
· ἡμα· πάλιν δὲ ἀποκινούντων, δι' οἷας ἂν
· πορείαν ποιῶνται· καὶ αὐθις καταμηνῦσιν,
· λῆθος λαοῦ ἀπεκίνησαν, καὶ ἦν ὁδὸν πο-
· εῖτε ἀπαντες σὺν τῷ περικτῷ, εἴτε οἱ ἰππεῖς
·) δὲ στρατηγὸς μὴ θαρβείτω μόνον εἰς τὰ
· πρὸς αὐτὸν μανδᾶτα τῶν παραμενόντων
· μοις, ἀλλὰ καὶ βίγλας ἐχέτω διπλᾶς, ἐξώ-
· ? ἐσωδίγλα, ἔστιν ὅτε καὶ τριπλᾶς· καὶ ἐν
· ν τὰς ὁδοὺς φυλάττειν, καὶ ἐν οἷς τόποις
· ὄφορᾶται πολεμίων· ἐν ἡμέρᾳ δὲ, μὴ μό-
· ὁδοὺς φυλάττειν τοὺς βιγλάτορας, ἀλλὰ καὶ
· υς ἀνέρχεσθαι ὄψηλοτάτους· πρὸς τὸ δύ-
· τοὺς εὐχερῶς ὄρῃν μὴ μόνον καπνοὺς καὶ
· ρς, ἀλλὰ καὶ λαοὺς τῶν πολεμίων, εἴπερ
· ι. Πλείονας δὲ εἶναι τὰς βίγλας ἔφημεν, διὰ
· ποτε συμβῆναι τὴν πρώτην ὑπὸ τῶν πολεμίων
· ἢ μετ' ἐκείνην, τοὺς πολεμίους θεωροῦσα,
· ατηγῷ τὴν τῶν ἐχθρῶν καταμηνύη ἔλυσιν.
· δὲ ἐν νυκτὶ μεταπληκεῖν δεῖ τὸν στρα-
· χί ἐν ἡμέρᾳ ὡσαύτως. Καὶ μεταπληκεῖων μὲν
· γλάτορας μετ' αὐτοῦ λαμβανέτω· καταλιμ-
· δὲ ἐν ᾧ τόπῳ ἡύλιξτε ἐξ ἄνδρας ἢ ὅκτωι,
· ποδοχαρίους καλομένους, μετὰ καὶ τινος
· ρς τῶν χρησίμων· ἵνα οἱ πεμπόμενοι παρὰ
· παραμενόντων τοῖς ἐχθροῖς μανδᾶτα φέροντες,
· χόμενοι, δι' αὐτῶν τῷ στρατηγῷ ἀποκομίζωνται· ἐν ᾧ δὲ πάλιν τόπῳ ὁ στρατηγὸς ἀπληκεῖται, τὰ
· λα ἀποσταλλέτω. Ἔστωσαν δὲ ἀνὰ τέσσαρες ἄνδρες ἐν ἑκάστῳ σταδίῳ· ἵνα, τῶν δύο καθυδόντων νυκτὸς,
· γρηγορῶσιν.

et enim usu venit, ut quidam de nostris captivi
flant, aut transfugiant, unde doceantur, quo loco
tendas. Igitur ne noctu assumpto equitatu 225
moveant ad te invadendum, teque improvise oppri-
miant : idcirco oportet speculatores, simul ac fre-
mitum profecturæ multitudinis apud hostes audiant,
confestim properatione magna renuntiare, cooriri
copias ad abitum : deinde, postquam egressi sint,
qua via iter faciant : denique illud quoque decla-
rare, quantæ copię exierint, qua parte, utrum
universi cum peditatu, an equites soli. Neque tamen
dux solis significationibus a speculatoribus
factis fidem debet tribuere, sed stationes quoque
habeant duplices, exteriores et interiores, aliquando
etiam triplices : noctu, ut vias et loca custodiant,
qua hostes erupturos suspicatur : interdium, ut
excubitores non solum itinera observent, sed etiam
in loca editissima evadant, unde femos et pulveres,
tum etiam globos hostium, si qui veniant, videre
nullo negotio possint. Plures autem esse debere
excubias ideo diximus, ut, si quando prior ab ad-
versariis intercepta sit, tamen quæ citra stet, hos-
tes conspicata, eorum adventum renuntiare duci
possit. Stationem bis qualibet nocte mutare debet
dux, et toties quovis die. Qua in migratione excu-
bitores secum transducatur : in loco autem, unde
movit, relinquat sex aut octo milites : quos hypo-
docharios vocamus, cum aliquo bono præfecto : ut
missi a speculatoribus nuntii, si advenerint, per
hos ad ducem perducantur. Ipse dux, quo in loco
226 denuo considet, inde rursus stationes exte-
riores dimittat. Sint autem in qualibet statione
milites quaterni : ut, binis noctu dormientibus,
bini vigilare queant.

Р. 146] ΚΕΦ. ΙΖ. Περὶ διαχωρισμοῦ τοῦ
τούλδου.

CAP. XVI. De submovendis impedimentis.

· σε, ὡ στρατηγὲ, καὶ τούτο παραφυλάττειν,
· νίκα πλησιάσαι μέλλης τοῖς πολεμοῖς, τὸ τούλ-
· ἀπὸ σου διαχωρίζειν καὶ ἀποστέλλειν μήκοθεν,
· χυρῷ τόπῳ ἢ ἐν κάστρῳ, ἄνδρα τινὰ τῶν χρησί-
· καὶ ἐμπείρων ἐπιστῶν, προνοεῖσθαι αὐτοῦ· καὶ
· εἰς μάχιμων ἀνδρῶν ὀλίγους τινὰς παρέχειν τῷ
· ὄντι τοῦ τούλδου, ὅπως δι' αὐτῶν αἱ βίγλαι κρα-
· ται εἰς φυλακὴν τοῦ τούλδου. Ἴνικα δὲ πάλιν
· χρεῖα τούτου γένηται, καταμηνῦσιν τῷ ἐμπει-
· ρίμῳ τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ ἄρχοντι, ἔλθειν ἐν ᾧ
· τῷ διωρίσθαι τοῦ ἐνωθῆναι σοι. Τοῦ μέντοι τούλ-
· ἀπὸ σοῦ διαχωριζομένου, ἀναλαμβάνειν σε δεῖ
· σιτισμὸν τοῦ λαοῦ καὶ ταγὰς τῶν ἵππων, δύο
· ερῶν ἢ τριῶν, βασταζομένους εἰς ταχεῖς ἡμιόλους,
· καὶ ἵππους ἐν τοῖς σαγμοσελλοῖς. Ἢνικα δὲ μέλ-
· ρς κούρῳ τῶν πολεμίων ἀκολουθῆσαι νυκτὸς, ἅπαν
· μάχιμον στράτευμα τεθωρακισμένον ἔστω, ἑκά-
· οὐ τὸ ἐπιτήδειον πρὸς τὸ πολεμεῖν ὄπλον ἐν χερσὶν
· ὄντος. Ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον σάκα ὄπισθεν ἔχε,

Illud quoque, o dux, observare te oportet, ut
quando propius accedere ad hostes velis, impe-
dimenta abs te remota longius amandes, in com-
munitum locum vel oppidum, tradita illorum cura
viro probo ac perito : cui item equites valentes
aliquot attribuendi sunt, per quos excubiæ impe-
dimentorum custodiendorum causa fiant. Si denuo
tibi opus est, manda præfecto, cui est illorum cura
credita, ut moveat in locum, ubi se tecum conjun-
gere jussus est. Ita autem ablegans impedimenta,
debes tecum sumere cibaria militum et pabula ju-
ventorum, in duos dies vel tres, quæ vel a mulis
velocibus vehantur, vel etiam supra equos in sa-
gimis. At quando prædatores hostium insequi noctu
velis, omnes milites, quotquot idoneos ad pugnan-
dum habes, loricati esse debent, et telum ad præ-
liandum aptum unusquisque in manibus teneat.
Habe etiam globum, quem saca vocamus, a tergo
subsequentem. Si per loca impedita hostes iter fr

ἐξελάσσωσι· καὶ τούτων πόρρω γινομένων τῆς ἀ-
 τηρᾶ παρατάξεως, μετ' ὀλίγων ἀνδρῶν κατα-
 νομένης, καὶ μὴ πλῆθος ἔχουσας λαοῦ, κατ'
 ἐπελθεῖν. Καὶ τρεῖς μὲν ἔμπροσθεν παρατά-
 πρῶστεῖλαι ἰσομετώπους, προσβαλεῖν πόλεμον·
 μεθ' ἑτέρων τριῶν ἢ καὶ τεσσαρῶν παρατά-
 ταῖς πρῶταις ἐπόμεινον, πλῆστον ἑπακολου-
 Καὶ θνίκα αἱ πρῶται παρατάξεις τῆς ἐκ χει-
 μάχης ἄρξονται, καθὼς ὄρεῖ τοὺς οἰκίους
 ζομένους, οὕτω καὶ βοήθειαν παρέχειν. Καὶ
 ὅν μὲν τὰς ἔνθεν κάσιθον συνεπομένας παρα-
 πρῶστεῖλαι, τοῖς πολεμίοις συναφθῆναι,
 καὶ τῶν ἄκρων, εἰ δυνατόν, καὶ ἐκ πλαγίου προσ-
 ῖν, καὶ ἐκ χειρὸς μάχεσθαι· εἶτα καὶ σὲ αὐτόν,
 ἢ, συμβαλεῖν, εἴπερ ἄρα μὴ ἐπικρατέστερος ὁ
 εὐλαὸς γέγονεν. [P. 148] Ἄλλὰ μετ' ὀλίγου
 , ὡς ἔφημεν, τῆς παρατάξεως τοῦ ἀμηρᾶ κα-
 απνομένης, οὐ δύνησεται ἀντισχεῖν περὶ τὰς
 χιλιάδας τὸ ὑπὸ σὲ ἀριθμούμενον στράτευμα. Ἄλλα ταῦτα μὲν, ὡς ἡ πείρα διδάσκει, ἐκτίθεμεν·
 ἔκπερὸς τὴν κατεπεύγουσαν τοῦ καιροῦ χρᾶιν τε καὶ περίστασιν διατεθῆναι δεῖ. Οὐ γὰρ ἡ παράδοσις
 σιν, ἀλλ' ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ ἐνισχύσει βοήθεια, ἡ τοῦ πολέμου ἔκδοσις ἑπακολουθεῖ. Εἰ δὲ μετὰ μόνου τοῦ
 θέματος ὑπάρχεις, ὡς στρατηγὴ, καὶ ὀλίγον ἐστὶ τὸ ὑπὸ σὲ στράτευμα, καὶ ὡσαύτως δεῖ σε μετ'
 λείας πόρρω τὴν τοῦ κούρσου τῶν πολεμίων ἀκολουθήσιν ποιῆσθαι, πρὸς τὸ μὴ παρ' αὐτῶν ἐπι-
 ρηθῆναι, καὶ κατὰ μόνων τῶν εἰς τὴν χωρία ἐξελαυνόντων καὶ διασκορπιζομένων τὴν ἐπίθεσιν ποιῆσθαι,
 ἠνωτέρω δεδήλωται.

P. 17. Περὶ τῶν μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐπι-
 ρεχόντων πολεμίων τὰς χώρας ἡμῶν, καὶ τῆς
 ἐπὶ ἐγγυρμμάτων παρασκευῆς.

εἰ δὲ γε τὸ τῶν πολεμίων ἄπαν, ἰκπέων τε καὶ C
 ὦν, ἄθρυσμα μετὰ μεγάλης καὶ βαρείας δυνά-
 μως τὰς ἡμῶν χώρας ἐξελθὼν ἐπιτρέχει τε καὶ
 ζεται, καὶ ἐμβαθῆναι τε καὶ διερευνησασθαι
 τὰς διαμελετᾶ· εἰ τύχη δὲ, καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν
 ἀ τὸν αὐτὸν καιρὸν στράτευμα ἐπισυνηγμένον
 εἰ, καὶ τὴν τούτου παρουσίαν ἀκουτισθῶσιν οἱ
 ἴμοιοι, ἀσφάλειαν μὲν πολλήν τοῦ ἴδιου λαοῦ
 οὔνται, μὴ ἔωντές τινες, φυλακῆς ἄνευ, ἐν τοῖς
 ρίοις διασκορπίζεσθαι. Ἐνέδρας δὲ μᾶλλον κατὰ
 ἢ ἡμετέρου λαοῦ ἐξεργάζεσθαι μηχανῶνται, καὶ
 ταλαστῆν αὐτοὺς ἀδοκῆτως σπεύδουσι, διωξάτι τε
 ἢ καταγωνισσασθαι. Ὅφειλεις δὲ καὶ αὐτὸς πᾶσαν
 φάσειαν ἐπιδεικνυσθαι, τοῦ μὴ ἀδοκῆτως εὐρεθῆ-
 ῖ παρ' αὐτῶν, ἀντιμηχανήσασθαι δὲ μᾶλλον πρὸς
 αὐτοὺς τροπώσασθαι, καὶ γενναῖόν τι καὶ ἀξιόλο- D
 ῖν ἐργάσασθαι. Καὶ αὐτῶν τραυματιζομένων παρὰ
 οὔ, οὐδαμῶς ἐγγυρνούσουσι τὰς ἡμετέρας χώρας
 ἠζόμενοι. Χρεῖν οὖν ἐστὶ σοι, διασκοπήσαι χωρία
 τῆςδεῖα, ἐν οἷς οἱ ἐκτρέχοντες τῶν πολεμίων
 ἰερχονται, τροφῶν καὶ λαφύρων ἀναψηλαφήσεως
 ἰκα· καὶ λόχον ἐν αὐτοῖς ἱπτικὸν καταστήσαι, τὸν
 π' αὐτῶν ἐπιθέσθαι μέλλοντα. Ἔστωσαν δὲ οἱ
 ππεῖς οἱ εἰς τὸν λόχον ἀποστελλόμενοι τῶν διακοσίων
 πέκεια, ἀρχηγὸν ἔχοντες ἀνδρείον, καὶ [P. 149]
 ἰάνου εἰς τὰς τοιαύτας ἐνέδρας ἐμπειρότατον. Ὅ δὲ
 οὔδου στρατεύματος ἀρχηγός, ἐξ ἢ πέντε χιλιάδας
 ππέων ἔχων πολεμιστὰς καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ βοήθειαν,
 οὐ πλειόνων ἐν χρεῖσι γενήσεται. Ταύτας τοίνυν διχη-
 διελὼν τοὺς μὲν δισχιλίους ἔμπροσθεν εἰς ἐπιτηδεῖον

tegentes præmitte, ut hostibus signa inferant, e
 locisque superioribus, si fieri potest, et ex obliquo
 irruentes manus conserant : deinde tu ipse, si ne-
 cesse sit, incurre, si quidem non superiores sunt
 tuæ copiæ. Tametsi pauci armati, qui, quemad-
 modum diximus, sub signis Amiræ relinquuntur,
 tuo exercitui, ad ter mille hominum numero, ægre
 resistere poterunt. Nos hæc, ut usus docet, expo-
 nimus : tu ut urgens necessitas et tempus flagitat,
 sic gerere rem debes. Illa enim non doctrina tra-
 dit, sed prout divinum auxilium te corroborabit,
 ita armorum exitus subsequetur. Si solos tuæ pro-
 vinciæ millites, o dux, manumque exiguam sub
 signis habes, nihilominus debes prædatores hos-
 tium cum cautione, ne ab illis animadvertare, e
 longinquo consequi inquit eos solos, qui egressi in
 vicos dissipantur, impetum facere, quemadmo-
 dum superius declaratum est.

Cap. XVII De hostibus cum ingentibus copiis pro-
 vincias nostras invadentibus, et de ratione per
 insidias bellandi.

Quod si aliquando omnis hostium equestris at-
 que pedestris vis cum maximis immanibusque
 copiis provincias nostras ingressa pervadit et popu-
 latur, penitusque penetrare eas ac perscrutari
 constituit : accidit autem 230 ut eodem tempore
 in unum locum Romanæ copiæ contractæ sint,
 easque prope esse hostes audiant : magnopere suo
 exercitui cavent, neque quemquam permittunt sine
 præsidio per vicos dissipari. Quam etiam id moluntur,
 ut insidias nostris copiis struant, easque ex
 insperato deprehendere, fundere, concidere stu-
 dent. Tum vero tu quoque magnam vigilantiam
 præstare debes, ne ex improvise ab illis deprehen-
 dare, potiusque contra comminisci aliquid, quo et
 fundas illos, et dignem viro atque illustre facinus
 efficias. Nam, ubi semel cladem abs te accepterunt
 prædis agendis in finibus nostris non immorabun-
 tur. Itaque convenit, te loca opportuna dispicere,
 quo excursiones hostium cibariorum prædandique
 spe intrent : iisque locis equites in insidiis locare,
 qui illos adoriantur. Sint autem equites, qui in insi-
 dias sic mittantur, supra ducentos, cum præfecto
 strenuo, ejusmodi insidiarum plane peritissimo. Et
 universi exercitus dux, modo ut sex aut quinque
 millia equitum bonorum habeat, et Dei auxilium,
 plurimum non indigebit. Nam his bifariam divisibis
 mille præmissos in latibulo opportuno constituat,
 ubi sit specula edita, prospectum habens, ut ex
 longinquo milites ejus agitati insequentisque conspici
 possint. A tergo horum duorum millium altera

ροντες, και πληττεύωσαν τοὺς διώκοντας ἵνα
 κς τραυματίας τῶν ἰδίων διασώσωσι, και ἵππων
 ντων ἢ και πληττομένων ἑτέρων ἐπιβῆναι
 εὐάσωσιν. Βίβ' οὕτως ἐπιδιδόντας τοὺς χαλι-
 ῶν ἵππων μετ' ἑλασίας μακροθύσοι μικρὸν
 ἠκόντων ἵνα και τοῦ βάρους τοῦ ἐπικειμένου
 τῶν πολεμίων μικρὸν κουφισθῶσι, κάκεινοι,
 ον τοὺς ἵππους ἐλαύνοντες πρὸς δίωξιν, ἀτό-
 και λειποφυχοῦντας ἐργάσονται. Ἐγγιζόντων
 ἐγκρύμματι τῶν διωκομένων τοῦ λαοῦ ἡμῶν,
 δεξιᾷ εἴτε εὐώνυμα διελθέτωσαν ἵνα τοῦ ἐγ-
 κατος ἐξερχομένου μὴ κατὰ τόπον αὐτοῖς συν-
 ωσι, και ἀλλήλους παραβλάψωσι. Μετὰ δὲ
 τῶν διωκομένων σὺν αὐτοῖς οὖσιν ἐν τῷ ἐγ-
 ματι, ὑποστρεφόμενοι. Καὶ ἐκ δύο μερῶν τῆς
 αὐτῶν κατὰ τῶν πολεμίων γινομένης, εἰς
 εἰαν και τοῦτο τοῦ ἡμετέρου λαοῦ γενήσεται.
 ο δὲ ὁ τόπος τοῦ ἐγκρύμματος ἐπιτηδεῖος πρὸς
 λῶς ἀδοῦς ἀποκρύπτειν· στένωμα δὲ ἢ δυσχω-
 εἰς τὴν ἔξοδον μηδαμῶς ἐγένεω, ἀλλ' ἐφόημα
 και εὐρύχωρος, μηδὲν παρεμποδίζων τῆ κατὰ
 πολεμίων αὐτῶν ὄρμην και ὀξείαν ἐπίθεισιν, και
 στα περὶ τοὺς διαχιλίους⁶⁶ ὄντων. Ἐπὶ γὰρ
 ἄνω ἀριθμοῦ πλαττεῖαν και εὐθείαν εἶναι δεῖ τὴν
 ον τοῦ τοιοῦτου χωρίου· Καὶ ἡ περιωπῆ δὲ, ἐν
 ταται βλέπων ὁ τοῦ λαοῦ τοῦ ἐν τῷ ἐγκρύμματι
 ηγός, ἐπιτηδεῖα ἔστω, ὥστε καθορᾶν ἀπὸ πολλοῦ
 πτήματος τοὺς διώκοντας πολεμίους, και τὴν
 ὄτητα τοῦ λαοῦ αὐτῶν στοχάζεσθαι, και κατα-
 ἵν, ὅπως τὴν δίωξιν ποιοῦνται. Ἐγγισάντων δὲ
 διωκόντων ἐπὶ τῷ ἐγκρύμματι, ἐπικαλεσάμενοι
 τοῦ θεοῦ βοήθειαν, ὀξει και σφοδρῶταί τε και ἀν-
 ἴψ ὄρμηματι μενὰ κραυγῆς και ἀλαλαγμοῦ κατ'
 ὦν ὄρμησάτωσαν. Ὑποστρεφίσθωσαν δὲ και οἱ
 κόμενοι και ἐκ δύο μερῶν [P. 151] τῆς ὄρμης
 ῶν κατὰ τῶν πολεμίων γεγεννημένης, εἰς ὠσέλειαν
 τοῦτο τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ γενήσεται. Καὶ εἰ
 ολόθως πάντα κατὰ τὸν παρόντα πραχθεῖ δι-
 σμόν, ἔχοντες πρὸ πάντων και τὴν τοῦ θεοῦ βοή-
 ἴαν συναφαπτομένην αὐτοῖς, ὅλα τότε καταστροφῆ
 ἰ ὀλεθρος τῶν πολεμίων γενήσεται, οἱ πείραν τῶν
 οὔτων ἔχοντες ἴτασι. Καὶ πῶς γὰρ ἄρα, τῶν
 πων τῆ μακρᾷ και συντόνῳ διώξει ἡτονηκότων,
 εἰ τῶν ἀνδρῶν τῷ πόνῳ τῆς μάχης ἐκλειοι-
 ἴτων, οὐ τὰ κακῶν ἔχοντες τούτοις συμβήσεται;
 δὲ, ὅπερ πάντα ἀνεπίστον ἔστιν, ἰσχύσωσιν οἱ
 ὀλῆμοι ἀντιστῆναι, πάσης αὐτῶν τῆς δυνάμειος ἐν
 ῶ τοιοῦτῳ πολέμῳ παραγενομένης, και καρτερὰ
 ἰχῆ γίνηται πανστρατὶ αὐτῶν μαχομένων, διὰ τὸ
 ἴν ἴτην αὐτῶν ἀνακαλέσασθαι, και κατὰ δεύτερον
 ὄγον τοῦτο συμβῆ· δεῖ τὸν τοῦ στρατοῦ ἀρχηγὸν
 πὸ συνήματός τινος και διορισμοῦ και σάλπιγγος
 ἴνάκλητικῆς διαχωρίσαι τοὺς οἰκείους τῆς ἐκ χει-
 ἴων μάχης, ὡτα διδόντων αὐτῶν (πλὴν μὴ σὺν
 ἴλασίῳ και φυγῇ ἀκόσμη, ἀλλ' εὐτάκτως), ἐρεθίζεῖν
 εἰ τοὺς πολεμίους πρὸς δίωξιν. Ἐπικειμένων δὲ τῶν

A insidiis eodem loco occurrant, sibi que inter se
 fraudi sint. At 233 ubi fugientes se cum illis in
 latibulo conjunxerint, tum se obvertant. Et si ex
 duabus partibus impressionem in hostes faciunt, id
 quoque utilitatem nostris copii afferet. Sit autem
 locus insidiarum ad eos bene occultandos aptus :
 neque angustias circa exitum asperitatesve ullo
 modo habeat, sed planus patulusque sit, neque
 eorum impetum in hostes perceleremque incitationem
 impediatur, maxime si ad bis mille sint. Tanto
 enim numero latus atque rectus exitus esse debet
 ex loco ejusmodi. Item specula, ubi dux insidiarum
 consistit circumspectiendi causa, idonea sit, ex qua
 quam longissime hostes insequentes videre, nume-
 roque eorum aestimato, quo modo persecutionem fa-
 ciant intelligere possit. Persequentes ubi ad insidias
 B appropinquant, invocata Numinis ope, acri et vehe-
 mentissimo atque strenuo impetu clamore jubiloque
 sublato, in illos se incitent. Simul fugientes se con-
 vertant : ac si e duabus partibus impetus ab illis in
 hostes fieri potest, illud quoque ad juvandum exerci-
 tum momentum habebit. Ita unaquaque re ex præscri-
 pto nostro administrata si quod caput est. Dei auxilio
 insuper sublevantur, quanta tum hostium strages
 internecioqueventura sit, qui harum rerum usum
 habent, sciunt. Qui enim, jumentis longa et citata
 persecutione defessisque 234 hominibus multo la-
 bore pugnae deficientibus, non extrema illis mala
 accident? Si tamen, quod prorsus improbable est,
 hostes, universa eorum multitudo in hunc con-
 flictum se demittente, obsistere valent, sitque,
 C omnibus illorum copiis pugnantis, acre prælium
 quod detrimentum acceptum sarcire student, vide-
 turque præter expectationem res casura : debet
 tunc dux exercitus signo aliquo ac mandato, per-
 que tubam receptui canentem, suos cominus ins-
 tantes revocare, ita ut terga dent (neque tamen id
 cursim et fuga effusa, sed ordinate), hostesque ad
 persequendum allicere. Ita acies hostium incum-
 bentes seque proruentes in majores insidias inci-
 dent. Fugientes, ab uno latere latibuli, sicuti dixi-
 mus, præterverti, ubi in hostem majores insidiæ
 consurrexerunt, ipsi quoque protinus se convertant,
 infestaque signa adversariis utrinque inferentur :
 quod magno adjumento erit exercitui. Insequentes
 si usque ad insidias proVecti temere in illas irruunt
 D nostri, audaci atque strenuo impetu ex lateris in
 illos provolantes, Christi gratia magnifice illos su-
 perabant, magnamque gloriam consequentur. Quod
 si propter quædam errata penitus fundere acies
 hostium non potuerunt, quod multitudo infinita
 copiisque omnibus congregatis acriter præliaban-
 tur, tamen, quod peditatum habes simul signa
 inferentem, melius tu quam illi rem geres. Neque
 si prorsus debellas, at denique 235 multos eorum
 gladio conficies, plures in servitutum rediges, for-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁶ διαχιλίους. Cod. B τριχιλίους.

ες, ξυλοκόντια⁶⁶ κατέχοντας πάνυ κοντά, πρὸς
 ετῆσαι τοὺς πολεμίους, καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐμ-
 αι, ὡς οὐκ εἶεν τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ γεωργοί
 οἱ λεγόμενοι οἰκοφύλακες. Μὴ πλείους δὲ τού-
 εἶναι τῶν εἴκοσι. Εἰσπαγαεῖν δὲ αὐτοὺς ἐν
 εις ἀνάξῃ ἢ καὶ πλείονας πλησίον ἀλλήλων.

ας κτήνη τινὲς ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις, εἴτε ὑπο-
 [P. 153] εἶεν καὶ βόες, εἴθ' ἵπποι τε καὶ
 οι. Περὶ δὲ ἐνδεκάτῃ ὥραν τῆς ἡμέρας διορι-
 ει αὐτοὺς ἐμφανισθῆναι τοῖς πολεμίοις, ἀπὸ
 ου εἰς ἕτερον χωρίον δρομαίως εἰσπρροχόμενους
 ερισπωμένους, ὅπως τὰ κτήνη αὐτῶν ἀναλά-
 αι, καὶ πρὸς τὰ ὄχυράματα διασώσωσι. Τού-
 τοῖνον ἦνικα οἱ εἰς τὸ φούλκον ἰστάμενοι πολέ-
 θεάσωνται, τὰ μὲν τῶν κτηνῶν αὐτῶν παρέλ-
 ει, τὰ δὲ ἀπελαύνοντας, καὶ ἀγρότας εἶναι καὶ
 γοὺς τοῦτους ὑποτοπήσουσιν, ἀκρατῶς καὶ ἀφου-
 ρως τοῦτους ἐπιδιώξουσι. Διωκόμενοι δὲ οἱ τὸ
 μα τῶν οἰκοφυλάκων καὶ γεωργῶν ὑποδύντες,
 δάσουσι καταλαθεῖν, ἐν ᾧ τὸ ἔγκρυμμα ἴσταται
 τοῦτους οἱ πολέμοι διώκοντες περιπεσοῦνται τῇ
 οφ ἀπαραφυλάκτως. Ἐπὴν δὲ τοῖς λοχίαισι
 πγγίωσιν, εὐτάκτῃ φρενὶ⁶⁹ καὶ ὀρμῇ κατ' αὐ-
 οἱ τοιοῦτοι ἐφορμήσαντες συβράγητῶσαν. Καὶ
 ον ὡς οὐκ ἀντιστήσονται κἄν πρὸς μικρὸν οἱ
 εμοί· ἀλλὰ νῦτα δόντες πολλοὶ τούτων καὶ
 ιραθῆσονται, καὶ δορυάλωτοι γενήσονται. Εἰ δὲ
 εγγυς ὁ χώρος εἴη τῆς τῶν ἐχθρῶν στρατιᾶς, ἐν
 :α τοιάδε τελεῖται, καὶ πλῆθος τοῦ λαοῦ τῶν πο-
 ελιων εἰς ἐκδίκησιν τῶν διωκομένων ἐξέλθοι, χρῆ
 στρατηγὸν καὶ ὄπισθεν τῆς τοιαύτης ἐνέδρας καὶ
 ρον λαὸν τόπον εἰς ἐπιτήδειον εἰς ἔγκρυμμα κα-
 τεῆσαι, ἀπέχον τῆς προτέρας ἐνέδρας μίλια δύο.
 ! εἰ γε, ὡς ἔφημεν, τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐνέδρᾳ
 ὄς⁷⁰ τῶν πολεμίων ἐπιδιώξει, οἱ τοῦ δευτέρου ἐγκρύμματος ἐξερχόμενοι κατ' αὐτῶν τοὺς μὲν οἰκίους περι-
 ισουσι, τοὺς δὲ πολεμίους καταπραυματίσωσι καὶ θανατώσωσι. Δεῖ οὖν τὴν τοιαύτην μηχανήν, ᾧ στρατηγῇ,
 ρὶ δυσμὰς ἡλίου ἐξεργασσάσθαι· ἵνα, ἐὰν πληθὴ πολεμίων ἐπιθῶνται τοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἢ νύξ καταλαβοῦσα καὶ
 ν πόλεμον διαβύσασα, ἀβλαβῆ τὸν ὑπὸ σὲ λαὸν διατηρήσῃ.

ΚΕΦ. ΙΘ'. Περὶ καταστάσεως καὶ ἐξοπλίσεως
 καὶ γυμνασίας στρατοῦ.

Εἰ δὲ γε θαρρήσουσι κοῦρσον διαχωρίσαι, εὐ-
 οῦς⁷¹ δεῖ σε τοῦτους ἐπιτιθεύσασθαι, ἀποστέλλοντα
 ῶν ὑπὸ σὲ τινὰ ἀνδρείᾳ καὶ ἐμπειρίᾳ κεκοσμημένον
 μετὰ καθωπλισμένου λαοῦ καὶ ἐξαρκούντος, τοὺς δι-
 σκεδασμένους τῶν πολεμίων κατατρέχειν, καὶ ἀναι-
 εῖν, καὶ δεσμώτας ποιεῖν. Σοῦ δὲ μηδέποτε κατα-
 ιώετω ἢ παράταξις· ἵνα, εἰ συμβῇ φούλκοις πολεμίων
 περιτυχεῖν πλῆθος ἔχουσι [P. 154] λαοῦ, πρὸς φυλα-
 εὴν δηλαδὴ τῶν ἐξεληθόντων πολεμίων ἐπακολουθοῦσι,
 τὴν ἰδίαν ἔχων παράταξιν συνισταμένην, πόλεμον
 μετὰ τοῦ φούλκου συνάπτων στρατηγικῶς καὶ ἐμπεί-
 ρως, ὡς ἐξέθεμαθα, καταγωνίσῃ τοῦτους, καὶ τελείῃ
 παραδόσῃ ἀφανισμῷ. Ταῦτα δὲ εἰς τὴν σὴν ἀσφα-
 λειν, ᾧ στρατηγῇ, καὶ τοῦ λαοῦ φυλάττεσθαι ὑπ-

A Neque esse debent plus viginti. Hos introducat in
 vicos, senos simul, aut etiam plures, ita ut non
 longe inter se distent, jumentaue habeant in ipsis
 vicis, sive hæc veterina sint ac boves, sive equi et
 muli. Hos jubeat, circa undecimam horam diei
 hostibus se in conspectum dare, et a vico ad vicum
 trepidanter discurrere satisque agere, quasi pecora
 sua²³⁷ inde repetere inque loca munita compelle-
 re velint. Hostes globatim excubantes, ubi hos
 partim pecora sua protrahentes, partim ante se
 agentes conspexerint, agricolas eos et paganos esse
 rati, effuse atque temere illos persequuntur. Hi qui
 custodum et agricolarum personam susceperunt,
 si agitantur, festinabunt locum assequi, ubi laten-
 tes copiæ conserunt: quos hostes persequentes,
 imprudentes in insidias incident. Nam ubi his
 appropinquarint, nostri animo motuque composito
 coorti illis occurrant. Ibi perspicuum est, ne tan-
 tisper quidem restituros hostes: sed fuga facta
 multi eorum et interibunt, et captivi fiunt. Si ta-
 men a loco, ubi hæc geruntur, acies hostium
 propius abest, adversariique magna multitudine ad
 tuendos suos fugientes se effundunt, debet dux a
 tergo harum insidiarum alteram manum loco
 idoneo collocare, in latibulo, quod a prioribus
 insidiis duo millia passuum absit. Ac si, ut præ-
 diximus, milites priorum insidiarum vis hostium
 persequitur, qui in altero latibulo sunt, evolantes
 in illos, tum commilitones servabunt, tum adver-
 sarios damno et morte afficient. Quo commento,
 o dux, sub occasum solis oportet uti: ut, etiamsi
 vis hostium insidiatores urgeat, tamen nox super-
 veniens dirempto prælio incolumem tuam manum
 servet.

238 CAP. XIX. De statu, armatura et exercitatione
 militum.

Sed si audent catervatim prædatores a se dispa-
 rare, debes hos solertia adhibita invadere, misso
 uno de illis qui sub te militant, homine virtute
 atque usu prædito, cum armata manu quæ suffi-
 ciat, hostes dispersos insectari, occidere, captivos
 facere. Neque tamen tu tuam aciem solvas: ut si
 accidit, te in globos hostium numero valentes inci-
 dere, qui præsidii causa prædatores insectati sint,
 tua acie instructa, prælioque cum globo illo, bono-
 rum ducum more ac perite, ut exposuimus, com-
 misso, expugnes illos, et funditus ad internecionem
 deleas. Hæc tuæ, o dux, militumque tuorum salu-
 tis conservandæ causa monuimus, si quidem tuæ
 copiæ parvæ sunt, et tenues, ut hostiles illis pluri-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁶⁶ ξυλοκόντια. Sic verti cum Ducang. Gloss. I. 1024. nisi leg. ξυλακόντια, ⁶⁹ φρενί. Fort. φερῆ. ⁷⁰ λαός
 λαός codd. ⁷¹ εὐφρῶς] ἀφρῶς codd.

mum præsent. Sed si sub signis tuis numerantur sex aut quinque millia armatorum, magis a fronte adoriri hostes contendito. Et sic callidis consiliis et commentis, si opus est, tum etiam insperatis procurstationibus, recte ac perite bellum adversus eos administrans, si habes insuper Christi Dei nostri invictum auxilium pro te propugnans, ex victoria contra hostes magna constitues tropæa. Quanquam fieri non potest, ut cæteris rebus imperatorie ac scienter ad bellum te pares, nisi prius exercueris atque erudieris copias tuas, subigens atque 230 docens illas tum tractandis armis, tum in acerbitatibus ac molestiis laborum ærumnarumque perferendis : ne mollitiei, ignaviæ, temulentiae, luxuriæ, reliquis nequitiiis totos se tradant. Convenit item, ut rogas atque frumentationes plenas accipiant; insuperque donativa et largitiones, ultra consuetas ac præscriptas: ut sic necessitates suas nacti inde et equos optimos et armaturam reliquam comparare sibi possint, et læta mente, parato atque erecto animo pro sacris imperatoribus nostris universaque republica Christiana periculis objicere sese velint. Sed omnium optimum atque maxime necessarium, quod excitat eorum alacritatem, auget virtutem, stimulat demum, ut vel non audenda efficere conentur, illud est, ut non solum ipsorum et militum sibi ministrantium domus, sed etiam universi eorum necessarii, omnium rerum immunitatem habeant. Hæc a principio antiquitus servabatur circa illos consuetudo, ac permanebat: id ipsum a priscis imperatoribus, sacris ac beatis illis quidem, et pronuntiatum, et in libris militariibus eorum scriptum reperies. Præter immunitatem opus etiam est, ut debitum honorem percipiant, nequedespicatui sint, aut injuriam patiantur. Nam pudet me dicere, vel verberari ejusmodi viros, qui vitam ipsam minoris ducant, modo sacris imperatoribus officium suum præsent, Christianosque liberent et ulciscantur: idque ab exactoribus missillis, qui 240 nullam reipublicæ utilitatem afferant, nisi quod exspolient solum et conterant egentes, eque injuriis ac sanguine pauperum plurimo grande auri pondus redigant. Nec magis oportet, ut a iudicibus provincialibus contumelia afficiantur, servorumque instar trahantur, pulsantur, in vincula et boias (o rem odiosam) conjiciantur vindices et, post Deum, servatores Christianorum, pro sacris imperatoribus prope dicam quotidie occumbentes: ipsa lege jubente, ut præfectus in suas quisque copias imperium habeat, easque judicet. Et cuinam milites provinciales proprii sunt, nisi duci soli, quem divinus princeps ea in provincia constituit? Quomobrem etiam ab antiquissimis Romanis auctoritas duci in sua provincia lege erat data, ut actionem intendentes in causis militaribus judicaret, natusque

A μνήσαμεν, εἰ γε ὀλιγοστόν ἐστί τὸ ὑπὸ σὲ στρατεύματα καὶ εὐαρίθμητον, καὶ τοῦ τῶν πολεμίων πολὺ ἰσχυροῦμενον. Εἰ δὲ περὶ τὰς ἑξ ἢ πέντε χιλιάδας ἀντιτάξασθαι τοῖς πολεμίοις ἐπιχειρήσῃ. Καὶ οὐκ ἐπὶ μηχανικῶν στρατηγημάτων καὶ ἐπιτηδεύσεων, εἰ χρὴ, καὶ ἀδοκίμων κατ' αὐτῶν ἐπιπέσειν, εἰ δὲ καλῶς καὶ ἐμπείρως τὸν κατ' αὐτῶν μηχανητικὸν πόλεμον, ἔχων τὴν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀντιμάχητον βοήθειαν συνεπαμύνουσαν, μεγάλα ἐκ τῶν ἐχθρῶν νίκης ἐργάσῃ τρόπαια. Οὐκ ἔνδον δὲ ἰσχυρῶς στρατηγικῶς καὶ ἐμπείρως πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευασθῆναι σε, εἰ μὴ πρότερον ἐξασκήσῃ καὶ ἐκπαιδεύσῃ τὸ ὑπὸ σὲ στρατεύματα, ἐθίζων αὐτὸ ἐγγυμνάζων εἰς τε τὴν τῶν ὅπλων μεταχειριστικὴν καὶ πόνων καὶ ταλαιπωριῶν τὸ δριμύ τε καὶ ἐπιπόνον καρτερεῖν· καὶ μὴ χαυνότητι καὶ βλάβῃ μέθῃ τε καὶ τρυφαίᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις ἀσωταῖς ἐκείνων πᾶν ἐπιτρέψειν. Προσῆκει γὰρ μὴν, τὰς ἐπιβόγας αὐτῶν καὶ σιτηρῆσθαι ἀνελλιπῶς τοῦτους λαμβάνειν· ἄλλας τε δωρεὰς καὶ δὲρκεσίας, κλίμακα τῶν ἐθίμων καὶ διατετυπωμένων· ἵνα τὸ ἐπιπέσειν ἔχοντες ἐκ τούτων δύνωνται καὶ ἵππους καλλίστην ἐπικτησῆσαι, καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν πανοπλίας, καὶ χαίρουσιν ψυχῇ, καὶ προθύμῃ καὶ ἀγαλλομήᾳ διὰ προκινδυνεύειν αἰρῶνται τῶν βασιλέων τῶν τῶν ἁγίων, καὶ παντὸς τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος. Τὸ δὲ κρείττον πάντων καὶ ἀναγκαϊότερον, ἐστὶ τὸ πρόθυμον αὐτῶν διεγείρειν, καὶ τὴν ἐπιπέσειν αὐξάνει, καὶ τῶν ἀτολήτων ἐρεθίζει κατατολήματα τελείαν ἔχειν ἐλευθερίαν τὰς ἐαυτῶν οἰκίας καὶ ὑπηρετουμένων αὐτοῖς στρατιωτῶν, καὶ τὰς αὐτοῦ ἀπαντας. Τοῦτο γὰρ ἀρχῆθεν καὶ ἐπί τῶν αἰώνων εἰς αὐτοὺς καὶ συνετηρεῖτο καὶ διεφυλάττετο ἐν εὐδρήσει τοῦτο νομοθετημένον παρὰ τῶν ἁγίων καὶ μακαρίων βασιλέων, καὶ ἐν τοῖς παλαιῶν βιβλίοις αὐτῶν ἐγγεγραμμένον. Πρὸς δὲ γὰρ τῆς ἀθερίας χρὴ αὐτοὺς καὶ τῆς δεούσης ἀπολαύειν τιμῆς, καὶ μὴ καταφρονεῖσθαι καὶ ἀτιμοῦσθαι. Αἰσχρῆμα γὰρ εἰπεῖν, καὶ τύπτεσθαι τοὺς τοιοῦτους ἄδρας, τοὺς μὴ προτιμῶντας τῆς ἰδίας ζωῆς ἐπιβόας θηρασίας τῶν ἁγίων βασιλέων. [P. 155] καὶ τῶν Χριστιανῶν ἐλευθερίας καὶ ἐκδικήσεως καὶ ταῦτα παρὰ φορολόγων ἀνθρωπαρίων, καὶ μηδὲν τῆ κοινῇ προξενούντων ὠφέλειαν, ἀλλ' ἢ μόνον ἐκπεριζόντων καὶ ἐκτριβόντων τοὺς πένητας, καὶ ἑξ ἀδικίας καὶ πολλῶν αἱμάτων κινήτων ἐκείνοις πολλὰ τάλαντα χρυσοῦ ἐπισυναγόντων. Αἰεὶ δὲ αὐτοὺς μὴ παρὰ τῶν θεματικῶν κριτῶν ἀτιμοῦσθαι, καὶ ἐν ἀγδράποδα καταστρέφασθαι καὶ μαστιγῆσθαι, δεσμεῖσθαι καὶ κλοιά (ὡς τῆς συμφορᾶς!) περιτρεῖσθαι τοὺς ἐδικούς, καὶ, μετὰ Θεοῦ, σωτηρίας Χριστιανῶν, εἰ ὑπὲρ τῶν ἁγίων βασιλέων καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν ἐποθνήσκοντας· αὐτοῦ τοῦ νόμου παρακαλεῖσθαι. Ἐκαστος ἀρχὸν τοῦ ἰδίου λαοῦ ἐκκοσμεῖν, καὶ τοῦτοῦ κρῖνειν. Καὶ τίνας ἑτέρου ἔρα λαὸς οἰκίαν

C. B. HASH ANNOTATIONES.

23 καὶ εἰ. Sic codd. 24 ἀτιμοῦσθαι. Sic pro ἀτιμῶσθαι, ut paulo post 155. A. lin. 9.

ἰθὺς θέματος, εἰ μὴ μόνον τοῦ στρατηγοῦ, ὃν ὁ βα-
 εὺς ὁ ἄγιος ἐν αὐτῷ προχειρίζεται; Διὰ τοῦτο γὰρ
 ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων Ῥωμαίων καὶ τοῦ νόμου
 τοῦ ἰδίου θέματος ἔξουσίαν ὁ στρατηγὸς ἐκέκτητο,
 νων τοὺς ἐγκαλοῦντας ἐπὶ στρατιωτικοῖς πρά-
 κσει, καὶ διοικῶν τὰ ἐν τῷ θέματι ἀνακόπτοντα,
 υν συνεργῶν τὸν κριτὴν καὶ παρ' αὐτοῦ συνεργού-
 νος· συνεργῶν δὲ καὶ τῷ πρωτονοταρίῳ καὶ τοῖς
 λοιποῖς τοῖς τὰς τοῦ δημοσίου δουλείας ἐγκεχειρισμέ-
 .ς. Ἔῤιχε δὲ καὶ ὁ τουρμάρχης τῆς ἰδίας αὐτοῦ
 ρμητῆς παρὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς βασιλικῆς προσ-
 ξεως ἐπ' ἔξουσίας τὰς κρίσεις, κατὰ τοὺς ἐπι-
 ατῆσαντας τύπους καὶ τὰ τούτων προνόμια. Εἰ-
 ν οὖν τὴν πάλαι κατάστασιν ὁ τῶν ἁγίων βασι-
 ῶν λάβῃ στρατὸς, καὶ τὰ λυποῦντα καὶ εἰς πέναν
 τοὺς ἄγοντα πόρρω γίνονται τούτων, μεγάλην
 ἴψονται προθυμίαν, καὶ χαρὰν, καὶ ἀγαλλίαν· καὶ γενναί-
 ῶτεροι καὶ ἐδτολμώτεροι ἔσονται, ἀκαταγώνιστοι τε
 ἰ ἀκαταμάχητοι τοῖς πολεμοῖς ὀρθήσονται. Καὶ τούτων οὕτως γινομένων, οὐ μόνον τὰς ἰδίας οἱ ἄγιοι ἡμῶν
 ἰσιλεῖς ἐκδικήσουσι χώρας, ἀλλὰ καὶ ἐτέρας πλείστας τῶν πολεμίων καθυποτάξουσιν.

3. Κ'. Παρὶ τῶν ἐγγρονηζόντων πολεμίων κατὰ Β
 τῆς χώρας ἡμῶν, ἵνα ὁ ἡμίτερος στρατὸς κατὰ τῆς
 χώρας αὐτῶν ἐπέλθῃ.

Τῶν πολεμίων μετὰ μεγάλης καὶ βαρείας δυνά-
 εως τὰς χώρας ἡμῶν περιπολούντων ⁷⁴ (21), ἐκ-
 ριθόντων τε [P. 156] καὶ ἀφανιζόντων, καὶ πολιορ-
 ρίας κάστρον διαμελειώντων· φυλατταμένων δὲ, τοῦ
 ἐπὶ παρὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων ἐνεδρευ-
 ῆναι, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοὺς ἐνεδρεῦσαι μηχανωμέ-
 ῶν· εἰ μὴ ἀξιόλογος Ῥωμαϊκὴ δύναμις εἰς ἀντι-
 παράταξιν τούτων ἔστι, δυναμένη τούτους κατα-
 γωνίσασθαι· τοῦτο δεῖ σε, ὦ στρατηγέ, διαπράξα-
 σθαι, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις γέγονε, καθὼς
 ἡ συντεθεισα στρατηγικὴ βίβλος παρὰ τοῦ ἀοιδίου
 καὶ σοφωτάτου βασιλέως Ἀλοντος διαλαμβάνει ⁷⁵, ἢ
 καὶ οἱ ἐντυχόντες σαφῶς τὰ περὶ τῶν λεχθησομένων
 ἐπίστανται. Τὸ γὰρ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ὁ τῶν Κιλι-
 κίων ἄσπας λαὸς μετὰ βαρείας δυνάμειος κατὰ τοῦ
 θέματος τῶν Ἀνατολικῶν ἐξελθὼν, καὶ τὸ κάστρον
 Μισθίας (22) σφοδρῶς πολιορκῶν, τῷ τῆνικαῦτα
 ἀρχηγῷ τοῦ στρατοῦ ὁ βασιλεὺς προστέταλτα, μετὰ
 τῶν θεμάτων καὶ ταγματῶν κατὰ τῆς τῶν Κιλικίων
 χώρας ἐπιστρατεύσαι· δύο δὲ τῶν στρατηγῶν, τοῦ τε
 Ανατολικοῦ καὶ τοῦ Ὀψικίου, ὑπολείπεσθαι, τοῦ
 πρὸς ἐκδίχσιν, ὡς οἶόν τε, τοῦ τε κάστρου καὶ τῆς
 λοιπῆς χώρας τοῖς πολεμοῖς ἀντικαθίστασθαι. Ὁ
 μίντοι τῶν στρατευμάτων δημαγωγὸς (ἦν δὲ τότε
 Νικηφόρος ὁ ἐπικλην Φωκᾶς), διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς τοῦ
 Μαυριανοῦ λεγομένης κατὰ τῆς Χώρας Ἀδᾶνης τὴν
 ἐπέλευσιν ποιησάμενος, λείαν ὄτι πλείστην ἠλάσαντο.
 Τούτῳ πρὸς συνάντησιν λαὸς ὁ τῆς Ἀδᾶνης ἐξῆλθε, D
 καὶ ὡς ἀπὸ μιλίων δύο τῆς πόλεως αὐτῶν ἀντίτα-

A in provincia lites administraret, simul assidente et
 adjuvante iudice : utque ipse et protonotario et
 reliquis, qui magistratus civiles haberent, operam
 tribueret. Item turmarcha in causis suæ turmæ ex
 lege edictoque principali iudicium exercebat, se-
 cundum formulas tunc usitatas, atque prærogativas
 illorum. Quod si reponitur in pristinam conditio-
 nem divinorum principum exercitus, quæque in
 luctum egestatemque detrudant milites, procul ab
 illis remouentur ; miram capient alacritatem, hil-
 laritatem, lætitiā : strenuiores et audaciores
 erunt : inexpugnabiles et invicti adversariis exis-
 tent. Quibus 241 ita constitutis, sancti imperato-
 res nostri non modo suas provincias tuebuntur,
 verum etiam alias plurimas, quæ hostibus obtem-
 perant, sibi subjicient.

CAP. XX. De adversariis, si diutius in regione nostra
 morantur, ut exercitus noster in illorum fines
 transeat.

Quod si hostes cum magno gravique exercitu pro-
 vincias obeant, vexent, exinaniant nostras, obsessio-
 nes oppidorum facere in animo habeant, caveant-
 que præterea, ne ab exercitu Romano insidiis pe-
 tantur, ipsique potius ad faciendas illi insidias in-
 tenti sint : si non idoneæ copiæ ad castra contra
 facienda suppetant, quæ pellere eos possint : illud
 te oportet, o dux, exsequi, quod idem superiore me-
 moria factum est, sicut liber demonstrat, quem de
 ducis officio Leo, celebratæ memoriæ sapientiæque
 princeps, confecit. Quem qui legerint, præclare quæ
 dicturi sumus intelligant. Illo enim tempore, cum
 C tota Cilicum gens maximis copiis efferbuisset in
 provinciam Orientalem, castellumque Misthæ sum-
 ma vi oppugnaret, ei qui tunc exercitui præerat man-
 davit imperator, ut cum laterculis numerisque in
 Cilicum fines se inferret : duos autem duces, Ana-
 tolici et Opsicii, post se relinqueret, qui ad ser-
 vandum pro facultate castellum reliquamque 242
 regionem hostibus obsisterent. Ita summus co-
 piarum nostrarum dux (is erat tunc Nicephorus
 cognomento Phocas), per viam quæ Mauriani
 dicitur in agrum Adanensem facta impressione,
 prædas ingentes cepit. Cui Adanenses obviam
 egressi, ad duo millia passuum ab oppido instructa
 acie, simul atque concurrerunt, terga vertentes
 Ismaelitæ effusa fuga disjecti recta ad oppidum
 D contenderunt. Quorum quotquot Romanorum exer-
 citium dux deprehendit, qui intra portas se con-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁷⁴ περιπολούντων. Fort. κυρπολούντων. ⁷⁵ διαλαμβάνει, Vid. Leonis Tactic. inter Opp. Meurs. edit. Lami, VI. 77b. F. et Constantini Tact. ibid. 139b. C.

(21) Conjeci κυρπολούντων· conf. 157. D. χρονί-
 ζιν ἐν αὐτῇ, καὶ κυρπολεῖν· item 159. C.

(22) De hoc oppido, prope Iconium, occidentem

versus, sito, Le Quien Orient. Christ. I. 1085. C. Scribitur Μισθιον, Μισθία, ας, et τὰ Μισθία, plurali neutro.

jicere non potuissent, eorum partim in hostium numero habuit, partim in servitutem abduxit. Castris dein propter oppidum positis, exciso omni vinearum et arborum fœtu, nitorem locorum circa oppidum amœnitatemque delevit. Postridie ejus diei ad mare usque pervadens exercitus, captivos quam multos nactus pecorumque multitudinem, nullam partem diei itinere intermisso, ad Cydnum flumen, quod Hierax ab accolis vocatur, ultra pontem, per quem iter Adanam versus est, concedit. Inde profectus postridie ad suas fines recipere se cœpit. Hostes Mistheam circumsidentes, cum de Romanorum in suam regionem impressione audissent, obsidione soluta magna que celeritate adhibita ad suum agrum tuendum reverterunt. Sed inani labore suscepto utraque spe frustrati sunt. Nam dux exercitum Romanorum cum spoliis, prædis, mancipiis permultis, per viam, quæ Carydii vocatur, ad Romanos se fines recepit. Præter hæc Anaticorum quoque Cappadociæque duces superiore memoria, quando Tarsenses in agrum Romanum impressionem fecerant, per aliam viam in illorum regionem ingressi, modo per se ipsi, modo per quosdam suorum eo missos, pro facultate illos vexaverunt. Eadem tempestate is, cui Lycandi erat provinciarumque limitanearum, quæ ibi sunt, commissa cura, quotiescunque Alim Chambdani filius vel in Romanos fines irruptionem faciebat, vel in sua ipse regione, causa necessaria urgente, castra mutabat, Chalybonensem et Antiochinum ingressus agrum, magnum partibus illis detrimentum afferebat: in potestatemque redigebat suam Alimi propinquos, castris præfectos magnos ac spectabiles homines, eorumque milites, viros fortes, et castella numero plurima. Quod idem in Ciliciensi fiebat tractu, quippe qui Lycando sit finitimus. Quapropter, o dux, si quando industria insidiisque tuis male habere non potes hostes, quod ipsi se diligenter communiunt ac tueantur: neque magis idoneas habes copias, ut aperto Marte decertare possis: id quod diximus facere te oportet: et vel te ipsum in adversariorum limites inferre, relicto præstantissimo ex præfectis tuis, cum manu quæ ad insequendos hostes tuendasque provincias sit satis: vel, si tu ipse hostes sequeris, optimum ex præfectis, qui ob virtutem usumque in re militari nomen sit et laudem nactus, cum idonea equitum militumque copia in regionem adversariorum immittere, qui eam ibi commorans incendiis populationibusque vexet, oppidaque obsideat: ut hac re audita hostes ducem suum vel invitum ad patriam tuendam signa referre cogant. Quod si agros nostros diligenter exinanieris, incolarumque turbam atque pecora in altos asperosque montes compuleris; hostes autem velint perquirere ea juga ac scrutari, hominesque inde in servitutem abducere, ideoque omnibus cum

ζάμενοι, ἄμα τῷ συμπεσεῖν ἀλλήλοις νῦν μετὰ λόντες οἱ τοῦ Ἰσαμῆλ ἀκόσμου φυγῆ καὶ περὶ εὐθὺ τῆς πόλεως ὤρμησαν. Ὁ δὲ γε τῶν Ῥωμαίων στρατευμάτων ἡγούμενος δσους τῶν Ἰσραμίων ἐνδον πυλῶν γενέσθαι μὴ δυναθὲντας εἰρημὴν μαχαίρα συνέκοψε, τοὺς δὲ πρὸς δουλείαν ἔγαγετο. Τοῦ δὲ ἀποτεος ἐγγύθει στρατοπεδεύων ἀμπελώνων καὶ δένδρων τὰ ἔγκαρπα ἄπαντα κατεμῶν, τό τε περίε τῆς πόλεως λαμπρόν τι εὐκοσμον ἀπημαύρωσε. Τῇ δὲ ὕστεραίφ ἔχρησθη ἐπιδραμῶν ὁ λαὸς αὐτοῦ, αἰχμαλωσίαν δεύσθη καὶ κτήνη κάμπολλα ἀναλαβόμενος, πῶς ὅλης τῆς ἡμέρας ὁδοιπορήσας, ἐν τῷ Κύδνῳ ποταμῶς Ἰέραξ ἐγχαυρίως κεληται, ἐξωθῶν τῆς γῆρας ἐν τῇ ἡδὸς πρὸς Ἄδανα φέρει, ἡπλήκασε. Τὸ ἐπιούση ἀπάρας ἀεῖθεν, τὴν ἰδίαν καταλήγει ἐπορεύετο. Τῶν τῶν Ῥωμαίων τοίνυν οἱ τὴν Μισσηρικα καθήμενοι πολέμιοι κατὰ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἰσραμίων ἀκουτισθέντες, τὴν πολιορκίαν λύσαντες τῆς πολλῶν [P. 157] πρὸς ἐκδίκησιν τῆς ἰδίας χώρας ὑπίστρεψαν. Ἄλλ' ἀπρακτῆσαντες τῶν ἀρσῶν διήμαρτον. Ὁ γὰρ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατηγῶν ἡγούμενος μετὰ πολλῶν σκύλων τε καὶ λαπίων καὶ ἀνδραπόδων διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Καροδίου ἰσραμίων τὰ Ῥωμαίων ψῆθ κατέλαβε. Πρὸς τοῦτ' ἄνω οἱ στρατηγῆσαντες τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Ἰσραμίων ἐν τοῖς ἔνω χρόνοις, τῶν Ταρσιτῶν καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Χώρας τὴν ἐξέλευσιν ποιούμενοι ἄλληλ' ὁδοῦ ἐν τῆς χώραις αὐτῶν εἰσπρόχουσι, καὶ μὲν αὐτοὶ ἐκείνοι, ποτὲ δὲ τινας τοῦ λαοῦ ἐκποστέλλοντες, κατὰ τὸ ἐγχαυροῦν τοὺτους καταμάτιζον. Ὁ δὲ γε τὴν ἡγεμονίαν τῆς Λυκαπίας τῶν ἐκείσε ἀριτικῶν θεμάτων ἐγχεχωρισμένος ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, ὁσάκις ἐν Ἀλῆμ ὁ υἱὸς τοῦ Χαμβδῆ κατὰ Ῥωμαίους τὴν ἐξέλευσιν ἐποίησεν, ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ Χώρᾳ χρείας ἀναγκαίας αὐτὸν καταγούσης μετέθη, κατὰ τῆς χώρας τοῦ Ἰλίου τῆς Ἀντιοχείας ἐπιτιθέμενος, μεγάλην ἐν αὐτοῖς βλάβην εἰργάξαστο· καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, καὶ ἀρχηγούς τῶν φωσσάτων, μεγάλους καὶ περιφανεῖς δορυαλώτους εἶλε, καὶ τοὺς τοῦτων μαχημους ἔδρα καὶ πλεῖστα φρούρια. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐν τῇ τῆς Κιλικίας Χώρᾳ διεπράττετο, ὡς τῇ Λυκαπίας ἐπιπορούση. Καὶ αὐτὸς τοίνυν, ὡς στρατηγῆ, ἐπε μὴ ἐπιτηδεύσει καὶ ἐνέδρας τραυματίζει τοὺς πολέμιοις ἀπορήσεις, διὰ τὸ ἑαυτοῦ ἐπιμελῶς ἀρσῶν ἔσθαι καὶ παραφυλάττειν· οὗτ' αὖ πάλιν ἀξιόλοπον ἔχεις δύναμιν, πρὸς τὸ φανερώς αὐτοῖς ἀντιμάχουσαι· τοῦτο δὲ σε διαπράττειν· καὶ εἴτε αὐτὸν κατὰ τῆς Χώρας τῶν πολεμίων ἐπιέγχεσθαι, καταλιπόντα ἄνδρα τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἀξιολοπόντα, μετὰ καὶ στρατευματός τοῦ πρὸς παραδρομῆν καὶ πρόνοιαν τῶν θεμάτων ἐξικανούτος· εἴτε, σὺ τὴν παραδρομῆν ποιούτος, τὸν κρείττονα τῶν στρατηγῶν, καὶ ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ πολυπειρίᾳ ὀνομαστοῦ καὶ ἐπαινούμενον, μετὰ ἱππικῆς καὶ πεζικῆς ἐξιολόγου

C. B. HASH ANNOTATIONES.

16 ἔγχεχωρισμένος. Fort. ἐγχεχειρισμένος. 17 ὡς—συνορούση] ὡςτε νικῆν αὐτῶν συνορεύσει codd.

ινά μιν κατὰ τῆς τῶν πολεμίων ἀποστέλλειν χώρας, αἱ χρορίζειν ἐν αὐτῇ, καὶ πυρπολεῖν, καὶ ἀρπάζειν, εἰ κάστρα πολιορκεῖν· ἵνα τοῦτο ἀκούοντες οἱ πολῆιοι, καὶ μὴ βουλομένου τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, ἀναγκάσωσιν αὐτὸν ἐκναυγεῦσαι πρὸς τὴν τῆς ἰδίας χώρας ἐδίκησιν. Ὅπότεν δὲ τὰς χώρας ἡμῶν καλῶς ἐκσπηεύσης, καὶ φυγαδεύσης καὶ τὸν ἐν αὐτοῖς οἰκοῦντα ἀδὸν καὶ τὰ τοῦτων θρέμματα ἐν ὄρεσιν ὑψηλοῖς καὶ υψάτοις, καὶ βουληθῶσιν οἱ πολῆιοι ὑψηλαφῆσαι καὶ ἀνερευνησασθαι [P. 158] τὰ τοιαῦτα ὄρη, κἀκεῖθεν τούτους ἀνδραποδίσασθαι, καὶ πανστρατὶ πλησιάζουσι τοῖς τοιοῦτοις τόποις θαλάσῃσι, καὶ τὰς κληνὰς ἐκείσε πῆξασθαι· ὄφελαις καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις πλησίον γενέσθαι, εἰς ἐδίκησιν τῶν οἰκείων. Καὶ εἰ γε τὸν χώρον θεάσῃ, ἐν ᾧ οἱ πολῆιοι αὐλίζονται, ὄρος ἔχοντα ἢ τόπον ὑψηλὸν καὶ ἐπιτήθειον πρὸς τὸ νυκτὸς κατ' αὐτῶν ἐπιθέσθαι, τοῦτο μελετήσεις. Καὶ διασκοπήσας καλῶς τὴν τοῦ τόπου θέσιν, καὶ βοηθειαν ἐκείθεν ἔχων, τὸν κατ' αὐτῶν παρασκευάσης πόλεμον νυκτὸς, μετὰ πεζικῆς δυνάμεως καὶ Ἱππέων, καθὼς περὶ νυκτοπολέμου κατωτέρω εἴρηται. Καὶ μεγάλως αὐτοὺς τραυματίσεις καὶ ἐκτροχέσεις, καὶ παρασκευάσεις ἐκείθεν ὑποχωρήσας. Καρτερούντων δὲ ἔτι ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρῃ, καλῶς ἑαυτοὺς ἀσφαλιζόμενοι καὶ παραφυλάττοντες, καὶ βουλομένων ἀνερευνησασθαι τὰ ὄρη, ἐν οἷς τὰ καταφύγια τῶν χωριτῶν τυγχάνει, δεόν φυλαχθῆναι καὶ προκατασχεθῆναι παρὰ σοῦ τὰς εἰσόδους διὰ τὰ ἀκοντιστῶν καὶ ψιλῶν. Καὶ τούτων καλῶς φυλαττομένων, ἐν οἷς ἡ καταφυγὴ τῶν γεωργῶν σὺν τῶν φαμιλιῶν ἢ καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν γέγονεν, εἰ βουληθῶσι διὰ τῶν στενωπῶν καὶ δυσλάτων ἐκείνων ὁδῶν εἰσελθεῖν, ἡττηθήσονται· καὶ μάλιστα πεζικῆς [δυνάμεως αὐτοῖς ἐπιθεμένης ⁸⁰. Εἰ δ' αὐτοὶ μετὰ πεζικῆς] βουληθῶσιν ἐπελθεῖν, καὶ τὰ ὄρη διερευνησασθαι, ἐν ἐνδοτέροις καὶ ὄχωρτέροις καὶ ἀνεπιβουλεύτοις τόποις εἰσαγαγεῖν τοὺς τῶν χωρίων οἰκῆτορας ἐπιείχθητι· σοῦ μετὰ παντός τοῦ λαοῦ τὰς εἰσαγούσας κατ' αὐτῶν ὁδοὺς δηλαδὴ καταλαμβάνοντές τε καὶ ἀσφαλῶς διαφυλάττοντες.

ΚΕΦ. ΚΑ'. Περὶ πολιορκίας κάστρου.

Πρὸς πολιορκίαν δὲ κάστρου κατανοῶν εὐτραπιζόμενος τοὺς πολεμίους, δεόν καὶ σὲ, ὡς στρατηγὸν, ὅσα πολιορκεῖσθαι δυνατόν (εἰσεῖ γὰρ πολλὰ κάστρα μὴ δεδιότα πολιορκίαν), ἐν τοῖς τοιοῦτοις πρὸ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐξελεύσεως παρασκευάσαι τὸν ἐν αὐτοῖς καταφεύγοντα λαόν μνηῶν τεσσάρων τροφᾶς καθένα ἕνασπον, εἰ δυνατόν καὶ πλείονων, καθ' ὅσον συνορᾶς εἶσθαι τὴν πολιορκίαν, ἀποτίθεσθαι. Καὶ τῶν ἐν ταῖς κιστέρναις ὑδάτων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν ἄλλων πάντων, ὅσα πολιορκυμένους ἐπιδεικνύειν καὶ βοηθεῖν δύνανται. Ταῦτα γὰρ, διὰ τὸ πλῆθος, τῇ παρουσίᾳ γραφῆ ἐκθεῖναι κατὰ μέρος ἐῖσομεν. Περὶ γὰρ τοιοῦτων καὶ ἑτέρων πολιορκητικῶν μηχανημάτων, καὶ τοῦ, πῶς χρὴ τοὺς ἐνδον τοῖς ἐξωθεν ἀντιμάχασθαι, ἀκριβῶς πρὸ ἡμῶν καὶ λελογισμένως οἱ τὰ τακτικά καὶ στρατηγικά ἀναγραφάμενοι ἐξέθεντο. Ἡμεῖς δὲ περὶ παραδρομῆς καὶ κατασχέσεως κλισυρῶν προσταχθέντες [P. 159] εἰπεῖν, τὰ αὐτῇ συνταλοῦντα καὶ ἐφαρμοζόντα κατὰ τὸ ἐνδὸν ἐκθεῖναι καταπιγόμεθα. Τῶν πολεμίων τοίνυν τὸ κάστρον

A copiis accedere ad ejusmodi loca, et castra ibi ponere cogitent : debes tu quoque appropinquare locis illis, ad opem tuis ferendam. Ubi si animadvertis, locum, in quo tendant adversarii, montem habere aut crepidinem editam, aptamque, ut inde noctu aggredi eos possis, ad hoc mentem convertas. Atque, perspecta bene natura loci, illa adjunctus cum pedestribus equestribusque copiis prælium instituas adversus illos noctu, quemadmodum in capite de dimicatione nocturna infra demonstrabitur. Ita vehementer illos vexabis et perterrebis, efficiesque ut inde recedant. Quod si nihilominus permanent ibidem, diligenterque sese custodiunt ac tuentur, voluntque scrutari montes, in quibus receptacula rusticæ plebis sunt, debent ²⁴⁵ per jaculatores ac velites observari a te auditus, et præoccupari. His recte custoditis, qua refugium rusticulis familiis eorum ac liberis patuit, si hostes per fauces viasque arduas introrumpere conantur, fundentur, maxime peditatu eos invadente. Sin vero cum peditatu conantur eniti, montesque perscrutari, tu ad interiora magisque munita et ab insidiis tuta loca agrestem plebem transducere properato : ipse cum tuis copiis omnibus ducentes eo vias occupa, et diligenter custodi.

B ἐν οἷς τὰ καταφύγια τῶν χωριτῶν τυγχάνει, δεόν φυλαχθῆναι καὶ προκατασχεθῆναι παρὰ σοῦ τὰς εἰσόδους διὰ τὰ ἀκοντιστῶν καὶ ψιλῶν. Καὶ τούτων καλῶς φυλαττομένων, ἐν οἷς ἡ καταφυγὴ τῶν γεωργῶν σὺν τῶν φαμιλιῶν ἢ καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν γέγονεν, εἰ βουληθῶσι διὰ τῶν στενωπῶν καὶ δυσλάτων ἐκείνων ὁδῶν εἰσελθεῖν, ἡττηθήσονται· καὶ μάλιστα πεζικῆς [δυνάμεως αὐτοῖς ἐπιθεμένης ⁸⁰. Εἰ δ' αὐτοὶ μετὰ πεζικῆς] βουληθῶσιν ἐπελθεῖν, καὶ τὰ ὄρη διερευνησασθαι, ἐν ἐνδοτέροις καὶ ὄχωρτέροις καὶ ἀνεπιβουλεύτοις τόποις εἰσαγαγεῖν τοὺς τῶν χωρίων οἰκῆτορας ἐπιείχθητι· σοῦ μετὰ παντός τοῦ λαοῦ τὰς εἰσαγούσας κατ' αὐτῶν ὁδοὺς δηλαδὴ καταλαμβάνοντές τε καὶ ἀσφαλῶς διαφυλάττοντες.

C

CAP. XXI. De obsidione oppidi.

Ubi intellexeris, ad obsidendum oppidum se parare adversarios, oportet te, o dux, quæ loca oppugnationi patent (sunt enim oppida multa quæ impugnationem non timeant); in his instituire, ut ante hostium adventum unusquisque ex plebe eo confugiente cibaria in menses quatuor, vel etiam in plures, si fieri potest, quamdiu æstimas obsidionem fore, deponat. Item aquarum in cisternis curam habere, cæterarumque rerum omnium, quotquot obsessis tutelæ atque præsidio esse possunt. Tametsi ea, quod permulta sunt, particulatim exponere hac scriptione omittemus Nam de iis, aliisque oppugnandi commentis, deque ratione qua obsessi ad orientibus resistent, ²⁴⁶ ante nos qui de re militari ducisque officio scripserunt, accurate et docte exposuerunt. Nos contra de velitatione et occupatione claustrorum dicere jussi, quæ huic instituto expediant propriaque sint, explicare properamus. Hostibus oppidum circumsidens occupacionemque aggressis, si, ut solent facere qui

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁷⁸ καὶ σὺν codd. ⁷⁹ φαμιλιῶν. Sic codd. ⁸⁰ Uncis inclusa, quæ sunt in codd. omnibus prætermis: a conjectura supplevi.

obsessos conungstare volunt, circa oppidum in orbem conoederunt, ne qui ex nostris neque intrandi neque exeundi facultatem habeant: cum sint fere pleraque oppida nostra in locis munitis atque impeditis constituta: facile, o dux, poteris illos, temere sine vallo et custodia tendentes, aliqua parte noctis cum peditatu adoriri; dabisque operam, ut ad signum constitutum obsessi quoque eadem hora erumpant, et ipsi item, si fieri potest, praelium cum adversarii committant. Ita, loci natura insuper adjutus, eos debellabis. Quanquam hoc quidem ex providentia Dei pendet. Si vero ob difficultatem atque asperitatem loci sic dispersim in orbem considerare non audent, sed omnes eorum copias vel bipartito vel uno solo loco tendunt, oportet primo alimenta hominum et equorum omnia comburi penitusque deleri, neque quidquam in vicis vel propius ab oppido vel longius relinqui, quod jumentis hominibusve usui sit. Si ligna deficient, neque saltus ea regione subest, etiam ipsa edificiorum tecta cremanda sunt. Ita hostes, propter difficultatem lignationis, rei que frumentarii inopiam, necesse est longius milites emittere ad res necessarias comportandas. Ibi tu, cum perite educisque officio rem gesseris, poteris illos collocatis insidiis vexare ac fundere: ut ideo, simulque victus inopia coacti, obsidionem solvant. Ubi illos perseverantius in obsidione permanere, in oppidoque rem esse in angusto vides, debes de confrendis nocte toto Marte signis cogitare, contractis, una cum equitatu, pedestribus copiis. Quas si convenienter naturae loci equitibus interposueris, institue noctu praelium, quemadmodum inferius in capite de dimicatione noctura demonstrabo. Hoc modo franges illos, cogesque, ut obsidionem oppidi omittant. Si qua tamen obsistit causa, quominus praelium noctu fiat, obsessi autem, quamvis com meatu instructi, praesidii indigent, potes illo modo vel propugnatorum, vel, si annona premuntur, cibariorum supplementum introducere. Omni in unum locum coacto ac bifariam diviso exercitu, suscipiant alterius partis milites singuli in equos quibus vehuntur quaternos modios frumenti. His attribuas alios expeditos equites, nihil ferentes praeter arma, qui duntaxat alteris praesidio sint. Tu vero cum reliquo armato exercitu ex parte diversa eadem hora, qua frumentarii propius ad oppidum accessuri sunt, circa mediam noctem repente cum clamore tubarumque concentu appare, quasi jamjam praelium commissurus. Ita, dum hostes ad dimicationem adversus te se parant, tibi que obviam properant, qui frumentum gestant facultatem nacti id importabunt in oppidum, et incolumes revertentur. Ejusmodi commento et propugnatorum additamentum, et commeatus, si am-

πρασιφρονέων, καὶ πρὸς πολιορκίαν ἔχουσιν εἰ μὴ, ὡς ἔφακ' ἐστὶ τοὺς βουλομένους καὶ τοὺς πολιορκουμένους, ἀπληροῦσαι ἄλλοτε κίστερον κακλόθεν ἢ πρὸς τὸ μὴ ἐπινοῆσαι τὰ κρείττερον μὴτα εὐαίχρως μὴτα ἐξήρηται ἐν ἄχρησι τοκοῖς καὶ δυσόφθιαις σφαιρῶν τὰ ἡμῶν ἵδρυνται κίστερα εὐχερῶς τοῖσι τοκοῖς εἰς κείνοισι, χάριτας καὶ ἀσφαλείας ἔσται, ἵνα στρατηγῆ, καὶ ἔν μέρει νοκτῆς μετὰ τῶν ταύματων ἐπιφύσῃ· καὶ μετὰ συνθήκῃ καὶ τοὺς ἔθλον ἐξελθεῖν παρασκευασίαι ἐν ἑσπέρῃ, καὶ συνθήκῃ καὶ αὐτοῦτος, εἰ ἔσται, τὰ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ τόπου ἔχων βεβήθει τοῖσι σφαιρῶν. Ἔργον δὲ τοῦτο προνοίας Θεοῦ. Ἐὰν τὴν τοῦ χώρου δυσχέρειαν καὶ ἀκλήρητον καὶ βήρυσσιν ἄλλως κακλόθεν καὶ δευτερογενῆ καὶ κείνοισι, ἀλλ' ἐκ δύο μερῶν ἢ ἐξ ἑνὸς ἐκείνων αὐτῶν στρατοπεδείουσι, δέον πρότερον τῶν ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων παρακαλεῖσθαι καὶ κενεῖσθαι, καὶ μηδὲν εἰς χρεῖαν ἀλόγων ἐπιπέσει κλησίον τοῦ κίστρου ἢ πῶρῳ κακλόθεν τοῖς χωροῖσι. Εἰ δὲ καὶ ξύλον ἐπιλείπει, ἐν τούτῳ ὄρου μὴ ἔσται, καὶ αὐτὰ γὰρ στήλη τῶν κλάδων παρακαλεῖσθαι. Εἰ γὰρ καὶ ξύλων ἡ χρεῖαν νοκτῆς οἱ κολέμοι, καὶ τροφῶν ἔνδειξις ἔσται τὴν λῶν αὐτῶν ἐξήρχεσθαι μακρότερον πρὸς τὴν τῶν χρεῖων. Σοῦ δὲ ἐπιπείρας καὶ τὰ κενεῖσθαι διατιθεμένου ἢ, δυνήσῃ τοῦτοσιν μετὰ ἡμεῶν τραυματίζεσθαι καὶ κατατροπεύεσθαι ὡς ἐκ τῆ τῶν τροφῶν ἔνδειξις ἀναγκαζόμενοι, τὴν κενεῖσθαι λύσοσιν. Εἰ δὲ ὄρῃς αὐτοῦς ἐπιπείρας, ἐκ τῆ πολιορκίᾳ ἐπιμένοντας, καὶ τοὺς ἔθλον κενερούμενους, δέον καὶ πρὸς νοκτοπολέμους ἡμεῶν χωρῆσαι, κενεῖσθαι συνεγηγοῦσθαι στρατόματι κενεῖσθαι. Ὁ ἀρμολόγῳσθαι κατὰ τὴν τοῦ τόπου καὶ τοῦτοσιν συνταξόμενος, τὸν ἐν νοκτῇ πολίματι κενερούσθαι γενέσθαι, καθεῖς παρακαλεῖσθαι ἐκ τοκοπολέμου δηλώσω. Καὶ τοῦτοσιν τῶν τρόπων κενενοῖσθαι αὐτοῦς, καὶ ἀναγκάσει τὴν τοῦ κίστρου πολιορκίαν λιπεῖν. Εἰ δὲ τις αἰτία τὸν τῆς κενεπόλεμον διακωλύσῃ, καὶ οἱ ἔθλον πολιορκουμένοι ἔνδειξις λαοῦ τοῦ βοηθοῦντός εἰσι, τροφῶν δὲ κενεοὺς οὐκ ἔχουσι, δυνήσῃ καὶ ἑτέρων ἀνδρῶν προσηγοῖσθαι ἐπαγαγεῖν, ὡσπερ καὶ τροφῆς, εἰ γε ἔνδειξις, τὸν τρόπον τοιῶδες: [P. 160] Συναγαγεῖν ἔσται τὸ ἔθλον στρατεύματα καὶ διχῆ αὐτοῦς διελεῖν, οἱ μὴ ἡμῶν τούτων ἀναλαβέτωσαν καθῆεις ἀνὰ σίτου μοδίους πησαρῶν εἰς οὐς ἐποχοῦνται ἴππους· παρήκων εἰσὶ καὶ εὐζώνους ἑτέρους ἴππους, μηδὲν ἐπιφορομένους πλὴν τὰ ἄπλα αὐτῶν, καὶ πρὸς μόνην αὐτῶν φιλίαν εἶναι. Σὺ δὲ μετὰ τοῦ λοιποῦ μαχίμου στρατομάτος ἐν ἑτέρω μέρει κατὰ τὴν ὄραν, ἣν οἱ τῶν εἰτόν ἐπιφορομένοι κλησίον τοῦ κίστρου μάλιστα γενέσθαι, καὶ μίσθην νόκτα ἀδρόως μετὰ προσηγοῖσθαι καὶ σαλπίγγων φάνηθι, ὡς ἤδη πολέμησαν αὐτοῖς.

C. B. HASH ANNOTATIONES.

¹ κακλόθεν] κάκλωθεν cod. ² διατιθεμένου. Sic codd.

δὲ πρὸς τὸν σὸν πόλεμον παρασκευαζομένων, ἣν ὄρμητιν πρὸς σὲ ποιουμένων, ἄδειαν εὐρόντες ἢ σίτον ἐπιφερόμενοι, ἀποκομισοῦσι τε αὐτὸν ἐν τῷ κάστρῳ, καὶ ἀσινεῖς πάλιν νοστήσουσι. Καὶ διὰ τοιαύτης μηχανῆς καὶ ἀνδρῶν ἐπιβολῆν καὶ τροφῆς παράσχῃς αὐτοῖς, εἶγε ἀμφοτέρων ἐν χρείᾳ καὶ σωτηρίας οἱ πολιορκούμενοι τύχωσιν.

ΚΒ'. Ἐπεὶ διαχωρισμοῦ λαοῦ τῶν ἡμίσει πολεμίων, ἢ καὶ τοῦ τρίτου μέρους.

δὲ μὴ πρὸς πολιορκίαν κάστρου εὐτρεπίζοντο οὐ βίαιοι, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς καὶ σφοδρᾶς δυνάμειος τὰς ἡμετέρας χώρας περινοστοῦσι, χρῆ τὸν ἐπιτηγούντα τῶν Ῥωμαϊκῶν δυνάμεων ἐπιμελῶς ἐργασθῆναι ἵνα τοὺς τῶν χωρῶν πολίτας καὶ αὐτῶν ἅπαντα παρακαλεῦσασθαι τε καὶ παραυάσασθαι, ἐν κάστρῳ καὶ ὄχυροῖς τόποις διασώσασθαι, τοὺς δὲ τῶν πολεμίων πρὸς λείαν ἐξερχομένους ὡς νουεχεῖς καὶ ἀγρόπυρον τραυματίζειν. ἵνα ἢ δεδοικότες πύργῳ τοῦ στρατεύματος αὐτῶν ἐξιώνειν, καὶ τροφὰς ἐπικομιζέσθαι· κἀνταῦθεν στενωπὴν τροφῶν συσχεθῆσονται. Πλὴν, ὡς ἔφημεν, ἦθος λαοῦ ἔχοντες ἑτέραν ἴσως μέθοδον μεταλείπει. Διαχωρίζοντες ἐνίστει τοὺς ἡμίσεις τοῦ λαοῦ τῶν, ἢ καὶ τὸ τρίτημόριον, ἀποστελοῦσι ἐς πύργῳ μέρας ὁδοῦ διάστημα, ἢ καὶ ἐπέκεινα ἀπέχον τοῦ οὐρανοῦ αὐτῶν ἐν χωρίοις τισίν, ἐν οἷς ἐλπίζουσι λείονα θάψαι ἐκφυγεῖν. Καὶ ἀνάγκη τούτους πῆ δούσιν ἡμέραις, ἢ καὶ τρισίν, ἔξω τοῦ φασσάτου ὄντων διαίγειν. Τοῦτο γοῦν πυθόμενος καὶ νοήσας, ἢ στρατηγὸς, δέον κατ' αὐτῶν ἐνεδρεῦσαι μετὰ λελοισμένης διασκέψεως, καὶ πλησίον αὐτῶν ἐν νυκτὶ ἐνέσσει, καὶ τόπον ἐπιτηδεῖον ἐφευρίσκοντα τὸ διον στρατεύμα ἀποκρῦψαι. [P. 161] Ἐπεὶ οὖν οὐκ ἴς δύο καὶ τρία χωρία, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείονα ἐρευήσονται τροφὰς διασκορπίζονται, εἰλὸς δὲ ἔστι καὶ ὁ λεγόμενον φοῦλκον εἰς φυλακὴν αὐτῶν ἵστασθαι· εἰ δὲ ὑπὸ σὲ στρατεύμα διχῆ διελεῖν, ἀσφάλειαν τοιούμενος, μὴ φωρᾶσθαι ἢ διαγνωσθῆναι σε παρὰ ὧν ἀνερευωμένων πολεμίων τοὺς λόχους, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἐνεδρεῦθῃς· καρτερῆσαι δὲ ἐν τῷ κρυπτάμῳ ἄχρι ἐνδεκάτης ὥρας τῆς ἡμέρας, ἢ δὴ τοῦ ἡλίου πρὸς δύσιν ὄντος. Καὶ εἰ μὲν ὑποστρέψῃς, ὡς ἔθος ἔστι, τὸ φοῦλκον ἐν οἷς χωρίοις αὐλίζονται οἱ κταῖροι αὐτῶν, ἐν τοῖς μήκοθεν χωρίοις ἀποστελεῖς οὓς ἐμπροσθεν διεχώρισαι, ὅπως αὐτῶν ἐπακολουθῶν, καὶ ἐκ τοῦ σβνεγγυς αὐτοῖς παρεπόμενος. Καὶ ὡς ἐν τῷ τοῦ τόπον θέσις δίδωσι, λάθρα καὶ ἄνου κραυγῆς ὀξείας πορευόμενος ἀπόκρυψον ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἐγγιστα γένη τῶν χωρίων. Ὅτε δὲ οὐ δυνατόν ἔστιν ἀποκρῦπτεσθαι ὑπὸ τοῦ βύρακος τὸν ὑπὸ σὲ λαόν, ἀλλ' ἀνάγκη εἰς φανερόν γενέσθαι· τότε σὺν ἱππασίᾳ νεανικῇ κατὰ τῶν εἰς τὰ χωρία ὄντων πολεμίων ἢ ὄρμητιν παρὰ τῶν ἐμπροσθεν ἀποσταλευτῶν γενέσθω. Καὶ ἀδοκῆτως τοῦτοῖς ἐπιθέμενοι καὶ ἀναίρησαι πολλοὺς, τινὰς δὲ καὶ ζῶντας ἀνδραπόδων λόγῳ κατάσχωσιν. Εἴ δὲ καὶ τὸ φοῦλκον τὸ εἰς φυλακὴν αὐτῶν ἐξῶθεν τῶν χωρίων ἔτι ἵσταται, κατ'

borum inopia est, subministrabis, salutemque obsessi accipient.

borum inopia est, subministrabis, salutemque obsessi accipient.

CAP. XXII. De separatione dimidiæ vel etiam tertiæ partis copiarum hostilium.

Si vero non ad obsidionem oppidi se convertunt hostes, sed cum magno ac valente exercitu regiones pervagantur nostras, debet diligenter copiarum Romanarum dux agricolas, hoc est, vicinos homines, eorumque fortunas omnes mandare et instituire, in oppida munitaque loca uti se subducant, hostiumque qui sint prædandi causa egressi, prudentia vigilantiaque adhibita afflicti: ut longius ab exercitu discedere atque commeatum comportare reformident: ideoque re frumentaria anguste utentur. Si autem, ut diximus, magnas habent copias, fortasse aliam rationem inibunt belli. Divisione facta, dimidiam vel etiam tertiam partem exercitus emittent e castris iter unius diei, aut longius, in vicos ubi sperant ampliorem se commeatum inventuros. Hos per biduum aut triduum a castris abesse necesse est. Quia re cognita ac perspecta, debes, o dux, cum prudenti cogitatione insidias illis facere, et exercitum nocte propius admotum loco idoneo, si inveneris, occultare. Frumentatoribus non in duos tresve vicos, sed in plures dilapsis, si probabile est, stationem, quam fulcum vocant, ad tutandos eos præsto esse, oportet tuam manum bipartiri; cura adhibita, ne animadvertare dignoscere ab hostibus latibula scrutantibus, tuque potius ab illis circumveniri: prestare autem in latibulo usque ad undecimam diei horam, sole jam ad occasum vergente. Tum, quando statio, ut solet fieri, se recipere cœperit ad vicos, in quibus socii eorum consederunt, ad vicos illos remotiores præmitte milites, quos ante selegisti: ipse postea move, ex propinquo subsequens. Ac perinde ut se natura loci dederit, clam, et silentio, et contente ambulans abde te, donec proxime ad vicos accesseris. Aut si facultas nulla est occultandi juxta rivum manum tuam, neque acriter citatis a præmissis antesignanis in hostes, qui intra vicos sunt, fiat impressio. Quos si de improviso aggrediuntur, obtruncabunt multos, quosdam etiam vivos abstrahent in servitutem. Quod si statio ad tutandos illos disposita etiam tum extra vicos agit, prius in illam circa occasum solis, quemadmodum demonstravi, præmissa turma impetum faciat. Deinde tu quoque antesignanos tuos a tergo insequens, ut eris ad prælium committendum instructus, invade illos, et Christi gratia eos debellabis. Ac si hostium duces, qui ibi præsent,

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁸ ἀποτελοῦσι] ἀποτελοῦσι cod.

quodlibet in hostibus. non videtur esse...

quodlibet in hostibus. non videtur esse...

quodlibet in hostibus. non videtur esse...

De re militari... et de virtute... et de fortibus...

quodlibet in hostibus. non videtur esse...

quodlibet in hostibus. non videtur esse...

De re militari... et de virtute... et de fortibus...

C. B. HASII ANNOTATIONES.

“ de Egh. Vid. supra 153. “ Aditv. Vid. notas.

(22) Fortasse oppidum Adadorum, τὰ Ἄδαδ, in Pisidia prope Seleuciam, ortum versus. Le Quien Orient. Christ. I. 1036. B. Tametsi inspecto loco-

rum situ potius dicas esse τὴν Ἄδων, τὰ Ἄδων, notissimam Ciliciae Trachese civitatem, Tarsi vicinam, ad Sarum flumen.

sub noctem tabernaculis statutis consistunt, tunc pugnam nocturnam cum illis committes. Prælium autem intruere 254 oportet adversus illos in hunc modum : Tu a tergo cum pedestri acie signa inferes . Reliquos pedestres numeros distribui oportet in partes sex, tresque per obliquum e dextro latere hostium, tres ex sinistro locari, si quidem eos natura loci castra in longitudinem porrigere coegit : distent autem hæ acies inter se quasi sagittæ jactum, aut paulo minus, solamque apertam et incustoditam relinquunt viam illam, qua ad patriam salutemque adversarii pervenire possint : ut, acerrimo impetu in eos facto, et viam apertam inveniunt, et spe falsa inducti, se incolumes pugnam effugere domumque pervenire posse, conscensibus equis ea fugæ se committant, tantumque suæ quisque salutis rationem habeat. Si non in longitudinem porrexerunt castra, sed locorum situs orbiculata ea effecit, oportet te pedestres acies circumcirca collocantem jubere, ut ad pugnam se parent : solum autem, ut docuimus, illud iter liberum et apertum relinquere, quod ad adversariorum fines ducit. Postquam peditatum in hunc modum instruxeris, jube eum non procul ab hostibus considerare, ignesque magno numero accendere. Porro in unaquaque pedestri acie præfectum constitues probum et fortem virum : item cum illis equites ad singulas acies, qui a tergo subsint, si per locum dicet, cum ducibus idoneis. His obtemperare jubebis omnes milites, etiam pedestrium acierum. His ita administratis, deligi oportet velites 255 fortes et velocissimos, eosque præmitti, ut silentio progressi quam proxime ad hostes accedant, sic edocti, ut primo qui juxta medium agmen sint, impetum faciant, deinde qui a fronte. Quod si ex utroque latere locus fastigium habet, pedestres acies in hostes... adversarii manualibus et fundalibus saxis, sagittisque utrinque ex locis superioribus appetiti, nullo negotio disjiciuntur. Si non sic se habet locorum situs, sed ex altera duntaxat parte fastigium imminet, similiter inde facilius saxa et sagittæ in illos adjiciuntur. Sin autem in planitie res geritur, majori cautione ineunda pugna est. Hostes si volunt conscensibus equis in nostros impetum facere, velitibus a loco adjutis incommodum nullum inferent, sed se ipsi potius magno afficient malo. Omnes autem pedestres copiæ eodem tempore decurrere utrinque debent, tubisque concinentibus clamorem et barritum tollere. Deinceps dux quoque a tergo acriter prælium committat. Ac si perseverant adversarii neque fugæ se commendant, expediti velites et præmissi antesignani ducum hortationibus incitandi sunt, ut usque in tabernacula hostium penetrant. Id facile erit factu propter salebras loci. Ita ubi occiperint manus injicere equis, mulis, instru-

Α αἰσθωνται νυκτὸς ἀπληχεύουσι, τὸς αἰσθωνται, τότε νυκτοπόλεμον κατ' αὐτῶν ἔργου. οὕτως σε τὸν κατ' αὐτῶν χρῆ διαφεύγειν ταῖς μὲν ἐκ τῶν ὀπισθεν μετὰ πεζοῦς παρατάξι προσβολὴν ποιήσεις. Τὰς δὲ λοιπὰς πεζοὺς διαλεῖν χρῆ εἰς ἕξ μερίδας, καὶ τρεῖς μὲν ἐκ δεξιῶν τῶν πολεμίων ἐκ πλαγίου αὐτῶν, τρεῖς τὸ εὐφρυνμον καταστῆσαι, εἴ γε εἰς μῆκος ἢ πλάτος τὸ ἑαυτῶν ἀπληχτον καταστῆσαι καταπέχουσας ἀλλήλων ὥστε τόξου βολῆν, ἢ κρὸν ἔλαττον· μόνην ἀνεφγμένην καὶ καταλιμπάνουσαι τὴν ὁδόν. τὴν πρὸς τὰ εἰς πολεμίας διασώζουσας· ὅπως σφοδρωσάντο ἐπιτεθέντος τοῦ πολέμου, καὶ τὴν ὁδὸν εὐρευσίωσαι, καὶ ἀπάτη τοῦ ἐισωθῆναι τὸν πόλεμον διαφυγεῖ, καὶ τὴν ἰδίαν καταλείψει· τῶν ἵππων, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς φυγὴν ἔργου μόνην ἕκαστος τὴν ἰδίαν περιποιούμενος κτλ. Εἰ δὲ οὐκ ἐπιμηκας πεποιήσασιν τὸ ἑαυτῶν ἵππων ἀλλ' ἢ τοῦ τόπου θέσις κυκλωτερὴς αὐτὸ ἐπιμηκῆ χρῆ σε τὰς πεζικὰς ἰσταντα παρατάξεις γυμναστικὰς σκευασθῆναι ταύτας προστάξει πρὸς πόλεμον· δὲ, ὡς ἔργου, τὴν ὁδὸν ἀφαιτον καὶ ἀνεφγμένην λικεῖν, τὴν πρὸς τὰ ἴδια τούτων φέρουσαι. καὶ τὸ διατάξασθαι τοὺς πεζοὺς τούτων τῶν παραπληχεύσαι τοῖς πολεμίοις προστάξει, αἰ εἰς κλήθος ἀναφαί πολλά. Ἐν μὲν δὲ ἐκείνῃ τάξει τῶν πεζῶν καὶ ἀρχοντα καταστῆσαι χρησίμων καὶ ἀνδρείων· σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ μὲν ἐκάστη παρατάξει, ἐκ τῶν ὀπισθεν ἵππων εἴ γε καὶ ὁ χῶρος δίδωσιν, ἔχοντα ἀρχηγεῖα ἐξιολόγους. Πείθεσθαι τε αὐτοῖς πρὸς τὰ ἀπαντα τὸν λόγον [P. 165] τῶν πεζοῦν κτλ. Μετὰ δὲ τὸ οὕτως παρασκευασθῆναι, ἕκαστος τῶν ψιλῶν ἀνδρείους καὶ ταχεῖς τοῖς πολεμίοις ἐμπροσθεν ἀπουτεῖλαι, τοῦ σιγῆ καταλήξαι, ὡς ἔγγιστα τῶν πολεμίων γενέσθαι, καὶ διαφύγειν αὐτοῖς, ἵνα πρῶτον μὲν οἱ ἐν τῷ μέσῳ ἵππων τὴν προσβολὴν ποιήσωσιν, εἰθ' οὕτως οἱ ἑκαστος. Καὶ εἰ μὲν ἢ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ τοῦ τοῦ τοῦ θέσις ὑψηλοντέρως φέροι, τὰς πεζικὰς τάξεις αὐτῶν πολεμίων ἢ βαλλόμενοι οἱ πολεμιοὶ τοῖς ἐκ τῶν μερῶν καὶ σφενδονῶν λίθοις καὶ τόξοις ἀποφύγειν ἐκαστέρων, εὐχερῶς καταλυθήσονται. Εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει ἢ τοῦ τόπου θέσις, ἀλλ' ἢ ἐνδὸς μέρους ἢ ὑψηλὸν ὑπέρεκται, καὶ ὡσαύτως ἐκείθεν εὐχερῶς τὸν τῶν λίθων καὶ τόξων τὰς βολὰς κατ' αὐτῶν πεμπέτωσαν. Πλὴν ἐκ τοῦ ἐφορέμου ἐπιμελέσθαι ἔχασθαι δεῖ τῆς μάχης. Εἰ δὲ βουληθῶσιν οἱ πολεμιοὶ ἐπιδοῦναι ἵππων, καὶ κατ' αὐτῶν ἕρμηνευσιν οὐδὲν μὲν τοῖς φιλοῖς δεινὸν ἐργάσονται, τοῦ τόπου βοηθούτος αὐτοῖς· ἑαυτοῖς δὲ μάλλιν μεγάλην πρῆξενήσουσι βλάβην. Συγκαταθήτωσαν δὲ πᾶσαι αἱ πεζικαὶ καὶ τάξεις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ συμπόσωσιν ἀπαντα μετὰ κραυγῆς καὶ ἀλλαγῆς. Ἐπιτεθέντος καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκ τῶν ὀπισθεν ἰσχυρῶς ἀφῆται τῶν

C B. HASII ANNOTATIONES.

²⁵ φέρει — πολεμίων. Videtur deesse aliquid ; nisi vis conjungere τάξεις cum φέρει et κατ' ε. καὶ ἀπάτω. Fort. ἀπάσθω, vel ἀναπάτω, sequente accus. Vid. tamen 166. D.

έμου. Καί εἴ τι καρτεροῦσιν οἱ πολέμιοι, καί μὴ α
 ς φυγῆν ὀρμήσουσιν, οἱ ταχείς φίλοι καί οἱ
 προσθεν ἀποσταλέντες παρορμηθήτωσαν παρὰ
 ἀρχόντων αὐτῶν, ἔνδον εἰς τὰς σκηνὰς χωρῆσαι
 , πολεμίων. Εὐχερὲς γάρ τοῦτο ἔσται αὐτοῖς ἀπὸ
 τοῦ τόπου σκληρότητος. Καί ἤνικα ἄρξωται
 λαμβάνειν ἵππους ἢ ἡμιόνους καί πράγματα τῶν
 λεμίων, καί ἀνθρώπους ἀνδραποδίζειν, καί ἀρχή
 αὐτῆ γένηται, ὀρμήσουσιν ἅπαντες εἰς τὴν
 αὐτῆ διαρπαγῆν, καί ἀπειδώσ ἔνδον χωρήσουσι
 ν σκηνῶν, ξίφει αὐτοὺς κατακόπτοντες. Καί τότε
 ὅς φυγῆν ὀρμήσουσιν ἅπαντες, ὅσοι μὲν ἰσχύουσι
 εἶναι ἵππων, οἱ δὲ καί πεζῆ, ὡς ἂν δυνηθῶσιν
 εἶτε καί φάραγι κρυθῆναι, αἱ σωτηρίας τυχεῖν.
 εἰ εἰ τοιοῦτον τῆ βοθηεῖα τοῦ Θεοῦ γένηται τὸ τοῦ
 ἔμου πέρας διὰ πρεσβειῶν τῆς παναρχάντου
 ητρὸς αὐτοῦ καί Θεοτόκου, δόξαν μὲν οἱ ἄγιοι βασι-
 ις λήφονται καί κράτος ἅπαν τὸ Ῥωμαϊκὸν στρά-
 υμα· μηκέτι τῶν πολεμίων κατὰ πρόσωπον αὐ-
 ὦν στῆναι δυναμένων. Εἰ δὲ γε ὁμαλοῦ ἐπιτύχῃσι
 ὄρου τῆς ἡμέρας ἐπιφαινούσης, καί εἰς αὐτὸν
 ιταλίσουσι, τὰς σκηνὰς πηξάμενοι, καί οὐκ εὐχε-
 ῶς ἐν τῷ τοιοῦτῳ τόπῳ τὸν ἐν νυκτὶ πόλεμον ἀρμό-
 ει γενέσθαι· δεῖ τὸν στρατηγὸν μετὰ πασῶν
 ὦν [P. 166] πεζικῶν τε καί ἱπικίων δυνάμεων
 μπροσθεν πάλιν γενέσθαι, καί τὰ ὑψηλότερα τῶν
 ὦν κατασχέειν, καί τὴν διέβασιν τῆς ὁδοῦ ὁμοίως
 ἰσραλίσασθαι. Καί ἐπεὶ πᾶσαι, ὡς ἐφημεν, αἱ ὁδοὶ
 εἰ πρὸς τὴν πολεμίαν εἰσάγουσαι διὰ τῶν ὄλων
 θεατᾶμην, δύσβατοι τυγχάνουσι ἐν ὄρεσι τοῖς διορίζουσι τὰς ἄμφω χώρας, σπεῦδε προκαταλαβεῖν τὴν
 διέβασιν αὐτῶν, καί τὸν κατὰ πρόσωπον αὐτῶν ἀδιετόκτως διατθεῖ πόλεμον. Καί χάριτι Χριστοῦ
 τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὑπερισχύουσι αὐτῶν, καί τούτους καταβαλὼν τελειῶ παραδώσεις ἀφανισμῷ.

ΚΕΦ. ΚΕ'. Περὶ ἐτέρας κατασχέσεως ὁδοῦ, τῆς
 εἰς τὴν κατάβασιν δυσχωρίαν ἀποτελούσης.

εἰ δὲ γε ἡ ὁδὸς, ἣν ὑποστρέφουσιν, εὐρεθῆ φέρουσα
 τοῖς πολεμίοις ἐκ τῶν ἄνωθεν, καί ἐφόμαλός ἐστι,
 μὴ ἔχουσα δυσχωρίας, τοῦ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν
 ἀντιστῆναι· ἀλλ' ἤνικα πρὸς τὸ καταφερὲς ἐπικλίνει,
 τότε στενὴ καί δύσβατός ἐστι, συγγέουσα τὰς παρα-
 τάξεις αὐτῶν, καί ὄλιγους διέρχασθαι ἀναγκάζουσα,
 καί τοὺς ἄλλους ὁμοίως παρασκευάζει ἐπακολουθεῖν,
 καί διέρχασθαι ἐν ἐκείνοις τοῖς στενωποῖς δέον πε-
 ζικὰς τάξεις καταστῆσαι ἔνθεν κάκειθεν τῶν πολε-
 μίων, δύο μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν, δύο δὲ κατὰ τὸ
 εὐώνυμον, ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένας. Ἄλλὰ καί
 ἐκ τῶν ὕψισθεν εἰς λόχον καταστῆσαι πεζικοῦ λαοῦ
 δύναμιν, μεθ' ἱππέων καί ἄρχοντος ἀνδρείου καί
 ἐμπειροτάτου (εἴπερ τὸ λεγόμενον σῆμα αὐτῶν ἄνωθεν
 κατέλιπον, ἴστασθαι καί τὴν ὁδὸν φυλάττειν)· ἀλλὰ
 μὴ σύνεγγυς, πρὸς τὸ μὴ διαγνωσθῆναι· καί εἰ μὲν
 οἱ εἰς τὸν λόχον ἰστάμενοι ἄνωθεν πρόθυμοί εἰσι
 παρασυνάψαι πόλεμον, ἤνικα αἱ κάτωθεν παρατάξεις
 ἡμῶν ἰστάμεναι κατὰ τῶν ἐμπροσθεν διερχομένων
 πολεμίων τὴν προσβολὴν ποιήσονται, ἐξερχέσθωσαν
 καί οἱ εἰς τὸν λόχον ἰστάμενοι πεζοὶ τε καί ἱππεῖς
 καί συναπέτωσαν πόλεμον μετ' αὐτοὺς κατὰ τῶν

amento hostium, hominesque 257 in servitatem
 redigere, semelque harum rerum initium factum
 est, omnes ad ejusmodi direptionem ruent, cæco-
 que impetu tentoria invadentes, obsistentes gladiis
 coincident. Tum vero omnes in fugam se conjiciunt,
 quibus facultas fuit in equos insiliendi, alii quoque
 pedibus, prout in montes et convalles abdere se
 quisque poterit, ad salutemque pervenire. Quod
 si, Deo juvante, per intercessionem incontaminatæ
 matris ejus Deiparæ ejusmodi finem habet prælium,
 et gloriam sancti imperatores, et firmamentum
 universæ Romanorum copiæ assequuntur: neque
 enim amplius contra illas stare hostes poterunt.
 Quod si, diluculo propatulum locum nacti, ibi
 constitutis tabernaculis consederint, neque adeo
 expedit, in ejusmodi loco dimicationem nocturnam
 fieri: oportet ducem cum pedestribus equestribus-
 que copiis omnibus hostes iterum prævertere,
 montiumque fastigia occupare, atque viam, qua
 transituri sint, denuo intercludere. Et quoniam, ut
 docuimus, universæ ad barbariem ducentes viæ
 in omnibus quas enumeravi propriis oculis
 lustravi provinciis, difficiles sunt per montes
 utramque regionem disterminantes, propera præoc-
 cupare eorum transitum, et ad signa aperte illis
 inferenda fidenter instrue copias. Et Christi Dei
 nostri gratia superabis, illoque disjectos extremo
 trades exilio.

ὦν ἀπηρημησάμην θεμάτων καί οικείοις ὀφθαλμοῖς
 ἄνιστοκτως διατθεῖ πόλεμον. Καί χάριτι Χριστοῦ
 τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὑπερισχύουσι αὐτῶν, καί τούτους καταβαλὼν τελειῶ παραδώσεις ἀφανισμῷ.
 C 257 CAP. XXV. De alio modo occupandi viam, quæ
 in descensu difficultatem habet.

Si autem via, qua recedunt, invenitur ascensum
 hostes versus habere, esseque plana absque sale-
 bris, ut a fronte aggredi illos nequeas: ubi vero
 in vallem se demittit, ibi arcta atque aspera est,
 ordinesque eorum confundit, ut pauci duntaxat
 transire possint, reliqui deinceps sequi atque trans-
 mittere cogantur: in ejusmodi angustiis oportet
 pedestres acies ad utrumque latus hostium consti-
 tui, binas a dextra, totidemque læva, relicto inter
 illas intervallo. Item a tergo eorum in insidiis col-
 loca pedites bene multos cum equitatu atque duce
 forte et peritissimo (si quidem præsidium quod
 saca vocatur, in locis superioribus reliquerunt,
 ut stet viamque observet): neque tamen nimis
 prope, ut animadverti non possint. His superne in
 latebris, locatis, intentisque ad prælium conseren-
 dum, quando acies nostræ inferius constitutæ in
 agmen hostium prætereuntium impetum fecerint,
 item qui in insidiis subsederunt milites equitesque
 coorti, simul cum illis pugnam capessant adversus
 hostes. Quod si qui in insidiis consederunt, inde se
 demittere non audent, quia saca in loco æquo con-

C. B. HASII ANNOTATIONES.

⁸⁹ ὄλων] ὄπλων codd.

ist herausgegeben von G. W. Freitag. Textus Arabicus, qui hic primum typis exscriptus est, erptus est e codice Arabico Parisiensi, cujus partem jam antea publici juris fecerat idem vir tus, hoc indicio: *Selecta ex historia Halébi*, ed G. W. Freitag. Lutetiæ Parisiorum. 1819. Præmissa copiosa et bonæ frugis plena editoris præfatio, in qua de auctoris vita et fide libro ejus habenda urate disputatum est; brevibus igitur h. l. rem expedire possum. Natus est auctor anno Arabum Halebi; nomen ei fuit Ohmaro ben-Ahmed; designatur autem plerumque cognomine Cemaledi (l. I. p. XXXVI). Vir fuit raræ doctrinæ, eximæ prudentiæ, ad res agendas natus atque aptus, nmisque honoribus a principibus suis ornatus; diem obiit supremum anno 660 Mirzi, oppido syptiaco. Historiam Halebi inde a primis urbis initiis diligenter et accurate, puro et simplici endi genere usus, memoriæ mandavit, veritatis præ cæteris studiosus; qua de re judicent lectores i, si excerpta ex annalibus ejus Halebensibus cum scriptoribus rerum Byzantinorum com-rare velint.

Excerpta ex quovis auctore separatim exhibui, hoc potissimum consilio, ut facilius intelligeret stor, quæ de quaque re gesta quisque tradat. A nolis supervacuis addendis manus abstinui; inime enim ratus sum, hunc mihi datum esse locum, ut cognitionem literarum Orientalium alemcunque probarem, neque ullam cum scriptoribus historiæ Byzantinæ comparisonem insui, quippe quod fines provinciæ mihi demandatæ excederet.

Restat, ut tribus verbis dicam de Seifeddaula, domino Halebi, patre Saahd-Addaulæ, cujus pius in hisce excerptis mentio facta est. Oriundus is fuit ex nobili familia Hamdanidarum, cui mem inditum est ab auctore, Hamdano, avo Seifeddaulæ. Post varia fata annis denique 333 et 4, qui incidunt in annos p. Chr. n. 944 et 945, Halebi ejusque ditione potitus est Seifeddaula, ique regnum suum stabilivit. (Cf. Abulf. tom. II, p. 435. Select. ex hist. Hal. p. 37 seqq. cf. lit. not. ad h. l.) Sæpius regiones Græcorum lacessivit susceptis expeditionibus, quas longius ersequi ab hoc loco alienum foret. (Abulf. l. I. p. 457; 461; 467. Elm. p. 275; p. 477 seqq. . 286 seqq. Abulphar. p. 195.) Mortuus est anno 356. (Abulf. p. 483. Sel. ex hist. Hal. p. 138. lmac. p. 280.)

Mentionem Seifeddaulæ injecit Leo (libr. II, cap. 1-5), sub nomine Chambdani, i. e. Hamdani, quod on ipsi, sed avo nomen fuit. Ad expeditionem, de qua l. I. dicit Leo, referendum est excerptum ex bulpharagio, quod statim ab initio exhibui; eandem expeditionem memorant Abulfeda et Cemaeddinus, quorum verba h. l. legere haud gravabitur lector.

Cemaledinus p. 134: « Anno 348 vel 349 Seifeddaula regiones Græcorum invasit. Cum, nultis incolarum occisis, multisque captis, præda potitus, per angustias Magharæ-Alcohol redire animo haberet et versus eas iter flecteret, Leoni filio Phocæ domestico, quid ad illas ipsum præcesserat, occurrit. Prælio ibi commisso Seifeddaula vincitur. Hostes Muhammedanis prædam aptam eripiunt, thesauro impedimentisque Seifeddaulæ potiuntur. Multi in hoc prælio vitam amittunt, et Abu-Ferasus Alharetsus ben-Sahid ben-Hamdan captivus factus, ab hostibus Carshanam ducitur. Inde Constantinopolin missum anno 354 patriiis, quos captivos fecerat, datis, Seifeddaula eum cum aliis redimit. »

Abulfeda tom II, p. 469: « Eodem anno (i. e. anno fugæ 346, qui 2 Martii A. C. 960 cœpit) impetebat Seifeddaula Hamdanides Romanam ditionem nova incursione, ingente cum exercitu, subigebat urbes et arces, urebat, vastabat, trucidabat homines, pecora et homines abigebat, Charsianum (1) usque procedebat. Sed redituro domum interceptiebant Græci viam per pylas, eaque ratione non tantum sua recuperabant omnia, etiam hostis potiebantur impedimentis, et quam passi fuerant, jacturam tanta compensabant in Seifeddaulæ copias edita strage, ut ipse vix cum trecendis salvus evaderet. Id futurum præviderant rerum bellicarum istorumque locorum usu periti, suaserantque propterea Hamdanidæ, nollet via, qua isset, eadem redire. Ille vero spreverat consilium, vir solus sibi sapiens, monitoribus asper, qui omnia per se, nemine consulto, gerere volebat, ne, si quid rei prospere succederet, id consiliariorum sapientiæ, non suæ, imputaretur. »

Dabam Bonnæ ad Rhenum die 23 Junii.

I. EX GREGORII ABULPHARAGII

CHRONICO SYRIACO.

(Cf. ed. Bruntil et Kirschii p. 197 seqq.)

Eo anno (Arabum 348) qui Græcorum est 1272, Romanus, qui senatum virosque principes multum mortuo rege Constantino, regnare cœpit filius ejus honoravit, erga omnes autem magnanimus fuit. Eo (1) l. e. Charshanam, urbem ditionis Græcæ prope Malathiam. Lass.

anno Jones qui etiam Schumuschbig, dux exercitus, et Nicephorus, domesticus, missi ab eo in Arabum fines, progressi sunt usque ad Abiram, unde, occisi 100 militibus, et incensis frugibus, cum triginta captivis abierunt. Siphodaula, Halebi Emira, cum 3000 egressus, Carschenam cum pervenisset, permagnam prædam inde abduxit. Redux, propterea quod Romani omnes angustos exitus interceperant, cum 100 tantum ex servis suis evasit. Reliquos Romani partim occiderunt, partim victos cum præda recuperata reduxerunt, multis insuper equis, armis et nummis, qui Siphodaulæ, filii Hamdani fuerant, politi. Nobilium, qui cum eo (militaverant), simul occisi sunt, Hamed, filius Namusi, Mususia Chan et Cadi Abu-Hozain.

Anno 350 Arabum, magna Arabum caterva, Antiochia Tarsum profecta, in Romanorum insidias incidit, qui ex iis aliquos occiderunt, reliquos magnam turbam victos abduxerunt. Indignati sunt Arabes, ideoque servus Siphodaulæ, Naga, irruptione a latere Miphractæ in Romanorum regionem facta, magnam prædam cum 2000 hominum, et in his 50 catenis victos abduxit.

Anno Græcorum 1274, Arabum 451, Nicephorus domesticus, cum 100,000 equitum in Ciliciam profectus, Anazarbam obsedit gravique bello vexavit, donec qui intus erant Arabes, de auxilio desperantes, pacti, ut si arcem traderent, incolumes cum facultatibus exirent, fide a Nicephoro accepta, maxime quod viderent, hostes a montis latere murum, brevi perrupturos, portas aperuerunt. Nicephorum, cum ingressus vidisset, parum abuisse quin gladii ope sine molestia aperiret (urbem), pœnituit promissum. Itaque edixit, ut in oratorium templum omnis populus congregaretur et quicumque non introiret, sanguine pœnas lueret. Insequenti die peñites mane in urbem intromissi, quemcunque invenerunt, viros, mulieres et pueros, trucidarunt. Tum comportari arma in urbe coepta. Inventa sunt 40,000 loricarum præter gladios et arcuum magnum numerum. Palmarum arborum 40,000 succisa sunt. Exire deinde omnes, qui in templo erant, jassit, et quorsum vellent, abire, mortem minatus omnibus, qui ad vesperam remanerent. Exeuntes adeo se compresserunt, ut multi eorum, viri, mulieres et liberi ea compressione perirent. Multi in via mortui sunt. Qui autem remanserunt, quorsum tenderent, ignorabant. Nicephorus templum evertit et duos urbis muros nec non aulas destruxit. Duobus et viginti diebus, quibus in Cilicia commoratus erat, Nicephorus 55 arces cepit, partim vi, partim deditioe. Cum ex arce quadam, quam domini ejus fide accepta tradiderant, mulieres Arabes egrederentur, et in has Armeni quidam irruerent, mariti earum zelo correpti, gladios strinxerunt. Nicephorus Arabibus, qui gladios strinxerant, iratus, 400 viros et mulieres multas occidit. Quia jejuniun quadragesimale appropinquaverat, Nicephorus cum suis Cresasream abiit,

A post festos dies rediturus. Tarsensis Aramæis coactis 4000, adortus Romanos victas et tantum, sed omnes etiam Arabes et frater Tarsensis ducis, Bar-Rababi, occisi sunt. Iterum Ciliciam ingressi, expugnavit arcem et præsidio non ei tantum, sed reliquis etiam bus imposito, profecti sunt Halebum. Oppugnata Siphodaula Romanis, sed victus est. Cœcis etiam omnes Hamdani filii et ipse Siphodaula cum paucis tantum cædem effugit. Subvertit aulam ejus, quæ extra urbis muros erat, ab eaque non tantum 390 argenti talenta, etiam 24000 mulos et armorum infinitam pecuniam exegit. Aula incensa, urbem ipsam oppugnata, cuius muro cum aperturam fecisset, Romanorum progressi cædi non prius finem fecerunt, quam quædam ligati erant. Invenierunt in ea 1200 Romanos captivos, quos in libertatem restituerunt. Plus quam 10,000 puerorum et puellarum abduxerunt et prædam tantum, quanto ferendo pares erant, auferunt. Quod reliquum erat, combusserunt. Invenierunt lacus oleo olivarum plenos, quos aqua impulerunt, ut oleum omne supernataret et delecta terra effusum corrumpere. Tempa evertit, quibus destruendis Romani novem dies absumpserunt. Cum in eo essent, ut abirent, obstaculo filius regis Romani, Nicephorum in bellum vocavit. « Non discedimus, » inquit, « donec arcem ruerimus. » Nicephorus, qui adversari non poterat, « En » aiebat, « arx ante te est; abi, » inquit. Hic regis sororis filius vix arcis portæ appropinquaverat, cum quia lapis ex apertura super arcem procul tra illum, projectus apud eum ceciderat, evadit. Tum aperta porta Dailamita quidam, nomine Bascha, fugientem secutus, hastam inter viros ejus ita adegit, ut per pectus exiret, et hoc non interemit. Reversi ejus socii cadaver ad Nicephorum retulerunt, qui mortem filii sororis regis retulerunt, qui 4200 Arabibus, qui victi apud eum cœdébantur, capita abscindi jussit; quo facto in terra Romanorum rediit. In vicis Halebi omnino nihil corrupti, imo agrestes ita comonuit: « Ne cessate ab agriculture; nam nostra est hæc terra brevi ad vos redibimus. » Hoc tempore iterum mille pedites Armeni, in agrum Edessenam irruerunt, 1000 oves, 500 tauros et 10 viros Arabes abduxerunt. Hæc temporibus cum Romani Arabibus prævaleret et diripiendi omnia usque in Armeniam majorem pervenissent, Armeni illi, qui metu, ne ab Arabibus, propterea quod Christiani essent, vexarentur, aufugerant, in fine Romanorum se contulerunt. Romani dederunt illis Sebastiam in Cappadocia, unde, cum numerus eorum valde auctus esset, miserant, qui arcibus ab Arabibus captis præsidio essent. In omnibus expeditionibus his quoque Armeni pedites cum Romanis exierunt, prospere plerumque præstantes. Nicephorum domesticum cum Romanorum caepit ab Halebo reversum, cum Simandocam pervenisset,

ratio de morte regis allato, omnes viri principes in Schumusobhigo unanimi consensu anno æcorum 1275 pronuntiaverunt regem et servum is Schumusohigum domesticum. Hoc ad bellum Arabibus gerendum dimisso, ipse Constantinopolim ingressus in regno confirmatus est. Schumusobhig Mopsuestiam per 7 dies obsedit et amvis plus quam sexaginta locis murum perforasset, ingredi tamen non potuit. Itaque agrum us et agros Adanæ et Tarsi incendit. Mopsuestias 5000 environ Tarso auxilio venerunt, sed omani obviam facti eos omnes occiderunt; quocirca, relicta urbe, discesserunt. In Cilicia magna mors orta est, quam ob rem permulti Arabes Damascum confugerunt. Etiam Halebi, Haranæ et Edessæ ravis fames fuit. Anno post Domesticus iterum Ciliam ingressus Mopsuestiam oppugnavit per tres menses, sed expugnare non potuit; itaque cum morbi pestilentia copias infestarent, tributo imposito abiit. Anno Græcorum 1276, Arabum 354, cum rex Nicephorus Constantinopoli Cæsaream Cappadociæ eodem transtulisset, Tarsenses et Mopsuestenses, nisse ad eum legato, deditioem pollicentes, rem ab eo expetierunt. Respondit ille: « Nunc denum cum de regum vestrorum auxilio desperantes canum cadaveribus jam vescimini et pestilentia vos absorbit, mihi vos subiciatis (tam diu nempe) donec vires recuperaveritis, ut rebellare possitis. Vobis a me nil nisi gladius expectandus est. » Litteris eorum super legati capite ita combustis, ut hujus quoque barba combureretur, legatum ejecit. Tum fama est quotidie 300 mortuorum lectos e Tarso elatos esse. Rex Nicephorus congregato exercitu Mopsuestiam obsedit et postquam cepit die Saturni, die 13 mensis Radschabi hujus anni, magnam cædem in ea edidit. Cum 200,000 virorum, mulierum et liberorum vincula in terram Romanorum misisset, ad Tarsum oppugnandam profectus est. Cujus cives cum supplices incolumitatem ab eo peterent, pollicentes se portas aperturos, miseris eorum promisit, se vitam illis opesque servaturum. Ingressus urbem principes Arabes multum honoravit, mensæ adhibuit et iussos, quidquid opum possent, secum auferre, Antiochiam misit, facta etiam potestate, ut quicumque non Antiochiam, sed in alias Arabum urbes ire mallet, quocumque vellet, abiret. Dedit quoque custodes tres patricios, qui ab omni eos injuria defenderent. Armenis quibusdam, qui nonnullis Arabibus manus intulerant, manus nasosque amputavit, postquam multum flagellis cæsi essent. Legatos in omnes vias cum illis misit et omnem dedit operam, ut bona cum pace ad Arabes, socios suos, pervenirent. Templum Tarsense equorum stabulum fecit. Tarso patricium cum 5000 equitum imposuit præsidium. Etiam Massisæ alium patricium reliquit. Restituta Tarsus multum florere cepit. Tanta erat in ea annonæ abundantia, ut 14 panis litræ una zuxa venderentur. Multi ex Arabibus,

priscis ejus civibus, reversi sunt, quorum aliqui baptizati et Christiani facti sunt, aliqui, quorum tamen liberi omnes baptizabantur, in fide sua perstiterunt.

Anno post rex Nicephorus Amidam ob-ædit et, cum capere nequiret, Antiochiam multos dies oppugnavit, sed similiter capere non potuit; itaque incensis vicis hortisque vicinis abiit.

Anno Græcorum 1279, Arabum 357, Chorasani nonnulli cum 3000 Arabum Antiochenorum in Cappadociam irruerunt, sed 40,000 Romanorum, qui occurrerant, permultos Chorasanos et Antiochenorum tum interfecerunt, tum vincetos abduxerunt. Arabes Antiocheni patriarcham Chalcedonensium occiderunt et ecclesias Antiochiæ multas vastarunt. Romani Sarugum profecti 300 Arabes et multas pecudes abduxerunt.

Hoc anno, orto inter Chorasanos, qui Antiochiæ erant et Arabes Antiochenos dissidio, Romani ex regione Antiochena 12 hominum millia, viros et mulieres, pueros puellasque, abduxerunt. Anno post, i. e. 1280 Græcorum, Romani Caphartutam profecti 800 homines cum multa præda abegerunt. Cum Hamadam habitatoribus vacuum invenissent, igne lectis subjecto, abierunt.

Paulo post Nicephorus, Romanorum rex, Antiochiam obsedit et inde Tripolin perrexit, ubi omnia ædificia extra murum sita combussit. Iode profectus arcem Gazæ bene munitam cepit et magnam nummorum vim ex ea egressit. Deinde inter Hamadam et Halebum conedit, ubi duos menses commoratus est. Captivanti et diripienti nemo erat, qui occurreret. Puerorum, puellarumque, qui apud eum vinceti erant, 100,000 numerata sunt; inter quos non erat vir senex aut senex femina: nam hos partim occidit, partim liberos dimisit. Nisi mortalitas Romanos invasisset, etiam Halebum et Antiochiam cepisset. Hierosolymam quoque faciem converterat, quorsum tamen, quia milites ejus cæde patrata defatigati et præda magna onusti erant, abire non potuit.

Anno 1280, qui est Arabum 359, Romani cum Christianis arcis Lucæ prope Antiochiam sitæ conspirarunt, convenitque inter eos, ut hi Antiochiam ingrederentur, seque metu Romanorum aufugisse significarent atque, donec exercitus Romanorum veniret, ibi remanerent, deinde ad urbem aperiendam manus intrinsecus præberent. Quod cum hi fecissent, duorum mensium intervallo frater regis Nicephori cum 40,000 Romanorum murum Antiochiæ cinxit et tum habitatores arcis Lucæ a parte montis adjutores fuerunt, ut Romani Antiochiam introirent et caperent. Magna ibi cæde facta, separarunt viros feminasque senes cum parvis statura eosque, quocumque vellent, discedere jusserunt. Virorum vero feminarumque juvenum et puerorum plus quam 40,000 in terras Romanorum miserunt. Halebum etiam 10,000 equitum cum misissent, Halebenses promiserunt, se quotannis Romanis certum quoddam tributum soluturos esse, in ejus rei fidem

800 obsides dederunt. Eo tempore multum bello inelaruit imperator Nicephorus, qui omnes Ciliciæ urbes, Antiochiam et Syriam in potestatem suam redegit, quam ob rem omnes Arabum gentes metu percussæ sunt. Itaque animo elatus imperatricem Theophaniam, imperatoris Romani uxorem, invitam tamen, sibi conjunxit; neque hac re contentus duos hujus filios, Basilium et Constantinum castrare voluit, ut eorum progenie extirpata, ex se tantum regia proles deduceretur. Theophania autem, cognito ejus consilio, de filiis suis admodum sollicita domesticum Schumuschchigum, quocum conspiraverat, muliebribus indutum vestibus cum quibusdam aliis injuriam passis in palatii ædem noctu nativitalis Servatoris introduxit et Nicephorum certiosem fecit, se stirpis suæ feminas quasdam ad se in ecclesiam vocasse, ut earum secum pernottantium colloquio uteretur. Hac ratione quam primum imperatorem somno gravatum sentiebat, Schumuschchigus et qui cum eo erant, inducti in lecto eum occiderunt, eorumque, qui palatii portas custodiebant, plus quam 70 interfecerunt. Hanc cædis Nicephori causam in libris accurate scriptis invenimus; ea autem, quam beatus Mar-Michael tanquam ab Ignatio Meliteuensi acceptam refert, occisum esse ideo quod in conjugio parum fidelis fuisset, minime veri similis est, quia, eo occiso, neque cum Schumuschchigo, qui post Nicephorum regnavit, neque cum alio quoquam rem habuit.

Anno 360 Arabum, propterea quod inventi erant duo Arabes noctu in templo juxta cœnobium Michaelis Nestorianorum Mozalatorum sito occisi, Christianos Mozalanos Abu Thableb filius N z robdaulæ 120,000 zuzatum malecavit.

Anno 362 Arabum domesticus cum Romanorum exercitu Nisibin profectus magnam stragem ibi edidit et per 22 dies nihil aliud egit, quam ut captivaret, diriperet et regionem vastaret. Postea cum Amidam tenderet, hujus urbis dux militum impetravit a Mozalæ præfecto, Abu Thablebo, ut magnas copias cum fratre suo mitteret. Romanos adorti victores Arabes fuerunt et domesticum captum vinctumque, Romanis fugientibus, Mozalam miserunt. Abu Thablebus, quo amorem cum Romanis confirmaret, benignissime habuit domesticum, qui tamen canceri morbo ibi obiit.

Hoc anno populus Bagdalenensis, qui multos Nisibenos in captivitatem incidisse, multos occisos esse audivisset, ad iram concitatus magnum adversus Chalifam Motium, ludibrio habitum, tumultum excitavit, quod pro Arabibus certare nollet, et in ejus aulam amicosque tela conjecit.

A Adierunt etiam nobilium quidam Edmoudalam, Cusæ versantem, sollicitaruntque contra Romanos milites mitteret.

Anno Arabum 364, Græcorum 1286, Bocc. imperator Ivan, idem ille Schumuschchigus, ingressus, Hamadam et Balbecum cepit. Damascum profecturus esset, Bar-Zacath, Arabs Syrus, scripta ad Damasci præfectum Iyanem, epistola, consilium ei dedit, ut imbecillior esset, Romanorum regi obtemperans ille huic consilio imperatoris muschchigo obedientiam et 300,000 zuzatum promisit, quo imperator Schumuschchigus contentus fuit. Huic Damasco appropinquans Phalaganus obvium factus equo descendit et aliquoties osculatus est. Lætus hac re inter equum conscendere eum jussit multumque ravavit. Jussus deinde, ut coram eo decurrerit militiæ specimen ederet, cum decurrisset, imperatoris laude motus iterum equo descendit et osculatus est. Imperatoris jussu equum conscendit et cum ille unius tantum anni tributum excedendo denuo descendit, terram osculatus. Insuper equum, quo vectus decurrerat, gladium et hastam postulanti non hæc tantum, sed vestimenta

B aromata et decem equos cum nullis hastis sed imperator istum tantum equum et istam hastam accepit, reliquis redditis, benevolentius contentus: imo amicitiam Phataganum spectantibus et præterea operibus auro fabrefactis, argento tectis et mulis donavit. Inde Silesia profectus est, cujus cives obviam egressi offerunt dona offerentes, quapropter iis relictis Taton duxit, quam vi aperuit et diripuit. Inde Edmoudalam venit et quia ejus incolæ resistebant, expugnavit. Direpta ea Taton profectus est imperatricis Theophaniæ frater venenum equo præbuit, quapropter in gravem morbum incidit et in urbem regiam reversus mortuus est. Hic quam quatuor annos regnaverat. Hic in acie strenuus, corpore validus, animo fortis, bellator erat. Statim a regni initio erga omnes magnanimitate præbuit, captivosque dimisit. Constantino

C magnam ecclesiam ædificavit, multas urbes inque regiones subegit. Mortuum principes et plebem mirum in modum luxerunt. Post cum imperatoris Romani filii, Basilius et Constantinus, per 35 annos imperium, obtinuerunt vero amore se invicem complexi. Basilius, quia bellicosior erat, Constantinus fratre in urbe regia relicto, continuo cum Arabibus bella gessit.

II. EX ABULFEDÆ ANNALIBUS MUSLEMICIS.

(Cf. tom. II, p. 477 seqq. ed. Reisk.)

CCCLI (qui die 8 Febr. A. C. 962 cœpit) Ababant Romani, duce Domesticō (1) (Nicephora), Ain-Zarba (v. Anazarbum) pacis, paucisque aliquot ibi peremptis, plurimos atos dimittebant. Iidem, eodem duce, victorabant, vultum tam benigne monstranti. cum impetebant, et ipsa urbe, præter arcem, antur. Quod ita continbit: Domesticus Seifed-securum, omniumque rerum ignarum de-ite obruens, copiis per otium contrahendis debat. Corruptis igitur paucis, qui aderant, bat Halebensis belli aleam, sed, amissis longe mis, cum exigua manu in fugam ibat. Sic pa-Græcis omnis ager urbi subjectus, palebat s Seifeddaulæ regia, cui nomen erat Daran geminæ domus) extra urbis ambitum sita, ubi entum argenti vires (5) inveniebant, quadrin- os atque mille mulos, armorumque tantum ap- tum admotismachinis quatiebant; depulsi tamen idanorum fortitudine, suaque spe dejecti, pro- um in montem, Gauschan, concedebant. Interim debat in cives et prætorii peditatum, seu præsi- ob quasdam in urbe rapinas, seditio, quæ nia defensoribus, in forum concurrentibus, labat. Quam videntes Græci solitudinem et in- inum tumultum, subito adorti, effringunt por- , gladioque in virilem ætatem grassantur; plus cem millia puerorum utriusque sexus asportant, prædam cogunt incredibilem, cui deferendæ cum n sufficerent, quæ præsto aderant jumenta, igni nt quæ auferre nequibant. Decimo ab ea victoria e receptui canebat Domesticus et gravem præda C erciturum deducebat per agrum Halebensem, pagis reens, jussis tantummodo colonis serere et colere; ero anno se rediturnm et fruges comportaturum se.

(1) Ipsi imperatori Nicephoro Phocæ tribuit Cedrenus occupationem Anazarbi p. 664, D; e quo patet Abulfedam temporum ordinem turbare; Cedrenus hæc anno Nicephori Phocæ imperatoris secundo scribit, qui in A. Chr. 964 incidit. R. — Cum Abulfeda tamen consentit Bar-Hebræus; vid. supr. p. 12. L.

(5) Uter argenti continet decies mille nummos argenteos. A.

(2) Cf. Elmæcinum p. 523 et 234 (interpret. Lat. 278 et p. 286.) qui septennem fuisse captivitatem Abu-Ferasi ait, et anno demum 355 solutam, cum permutatio captivorum Romanos inter et Mulseos institueretur. Memorat Cedrenus p. 637 aliquem Chabdani, vel rectius Chaudani, h. e. Hamdanidæ Seifeddaulæ affinem, quem Ἀπολασθήρ appellat, captum et Constantinopoli productum in triumpho

l. l. p. 479.

Eodem anno expugnabant Græci arcem Dalue, aliasque tres circum arces.

Ejusdem anni decimo mense auferebant iidem captivum ex urbe Manbeg, cui præerat, Abu-Ferasum Haretum, filium Saidi, filii Hamdani (3).

l. l. p. 481.

Eodem anno (i. e. CCCLII, qui die 29 Jan. A. Chr. 963 cœpit) occiderunt Græci suum imperatorem (Romanum juniorem) eique alium subrogarunt. Tum filius Schemeschkik (Tzimisces) evasit Domesticus (4).

l. l. p. 483.

Anno CCCLIV (qui die 6 Jan. A. Chr. 965 cœpit) Romanus imperator (Nicephorus Phocas) coronam cinxit et tandem expugnavit Masisam, die Saturni, decimo tertio septimi mensis, et posteaquam gladio in incolas desæviisset, parcebat reliquis et captivos secum in ditionem suam rapiebat. Ducenta fere millia hominum numerabat urbs. Inde petiti Tarsenses se submittebant et, incolumitate precibus impetrata, emigrare jussi sunt. Terra marique emigrantibus prosecutores, a quibus in tuta loca deducerebantur, a Romano usque ad Antiochiam additi. Tarsi fanum tunc in stabulum abiit, suggestus in ignem; urbs aliis incolis et novi ædificiis atque munimentis instructa. Dein redibant quidam paulatim ad pristinas sedes, alii prorsus non excesserant, Christianam fidem professi. His rebus gestis redibat Romanus Constantinopolin.

l. l. p. 487.

Anno CCCLV (qui die 57 Dec. A. Chr. 965 cœpit) excurrebant Græci in agrum Muslemicum. Primus impetus Amidam percussit, tum missa facta ejus obsidione, Nisibinam; inde transgressi e Mesopotamia in Syriam, diu hærebant circa Antiochiam; tandem Tarsum repetebant.

fuisse. Diversus est a nostro Abu-Feraso, de cujus captivitate Græci, quantum novi, non memorant. Illius, quem laudat Cedrenus, nomen est Abul'Æschajer. Genealogiam ejus non constituerim. Elmæcinus eum appellat Abulæajirum, filium Haseni, vicarium Seifeddaulæ, scilicet in arce Tel-Patrio eumque in carcere Constantinopoli perisse ait. R. Quadriennem captivitatem Abu-Ferasi fuisse, auctor est Abulfeda p. 347; cf. præterea de Abu-Feraso quæ annotant Cl. Freitag ad Sel. ex hist. Hal. p. 438, 139. L.

(1) Confundit noster b. l. tempora et homines. Debuerat dixisse: anno 360 (Christi 969) peremptus fuit Romanus imperator (Nicephorus Phocas) et qui hactenus Domesticus fuerat, Joannes Tzimisces, in ejus locum successit. Nam Romanus, Nicephor antecessor, jam dudum fato suo decesserat. R.

Eodem liberabat Seifeddaula suum affinem, Abu-Ferasum Hamdanidam, e vinculis, facta captivorum permutatione, per quam Muslemorum ingens multitudo libertatem recuperavit.

I. I. p. 503.

Interea dum Mesopotamiæ domini hunc in modum intestinis bellis ipsi sese lacerant, via patebat Romanis per Syriam usque ad Tripolin. Arcem Erach expugnabat eorum imperator. Inde tendebat Emessam, quam incolis vacuum facillime nactus (advenientis terrore patriam deseruerant), injectis ignibus pervastabat. Ab ea excursionione redibat ad tractum maritimum, quem rapinis et populationibus desolabat, et octodecim suggestus (e totidem fanis majoribus) ejiciebat. Postquam duo menses incubisset Syriæ, abibat domum prædæ gravis et captivis numero haud complectendis.

Anno CCCLIX (qui die 13 Nov. A. Chr. 966 cepit) rursus invadebant Romani Syriam, et Antiochia violenter expugnata cædibusque et rapinis pervastata, Halebum petebant, quam Corubeh (5) tunc tenebat, Seifeddaulæ mancipium, heri filio, Abu'l-Maalio Scharifo extortam, ut modo diximus. Hic in arcem se receperat, urbe hosti permissa. Obsidione ad temporis aliquod tolerata, pactus Corubeh certum annuum tributum pro Halebo et agro circa Romanos avertebat, sumptis secum obsidibus abeuntibus. Ita locus factus Muslemis ad pristinas sedes revertentibus. Juris Halebensis autem tum erant hæ præturæ, Hamata, Emessa, Cafar-Tab, Maarra, Apamea, Schaizar et his interjecta loca.

In Armenia quoque Græci Malazcardam (6) oppugnabant. Ut paucis complectar, totus ille tractus Syriæ maritimus, et quæ circa Euphraten, patebant Græcorum libidini, nemine neque hostem arcente, neque terras tuente, præsidis et rectore nudatas.

I. I. p. 507.

Deus tamen afflictis Muslemis præsidium aderat et liberator e tantis angustiis. Ille enim ipse Romanus imperator, quem hactenus in Muslemicam ditionem adeo servientem vidimus, qui spe atque cupidine totam Syriam jam devoraverat, qui orbem fidelem terrore sui compleverat, hoc ipso anno muliebribus insidiis occubuit. Erat ille Nicephorus, qui sublato decessore suo rege, uxorem ejus in matrimonium duxerat stirpe ortus non regia, idque animo agitabat, ut superioris thori masculam prolem exsecraret, quo suæ regiam dignitatem perpetuam assereret. Sed indignum et intolerabile facinus detestata et impedire nitens puerorum mater conspirabat cum Domestico in viri cædem, structo in hunc modum dolo. Conscios, Domesticum puta et ejus amicos, habitu muliebri deformatos, de nocte

(5) In excerptis ex historia Halebi infra exhibendis scribitur hoc nomen Carghujah; quod, nisi fallor, recte se habet; omiasis enim punctis diacriticis, quibus distinguuntur litteræ Ghain et Ye ab Ain et Be, facile corrumpi potuit nomen illud in Corubeh. L.

(6) Malazcardæ oppugnationem Elmacinus p. 280

A in sacellum aliquod, Nicephori cubile, introducebat: et tyranno profundos foribusque obseratis, ipsa surgens per eam lam intromittebat percussores, per quem aditus ad sacellum patebat. Itaque agermentem Nicephorum jugulabat Domestico autem ejus ministerio quietem populam in stissimo vexatore præstabat. Domestico ex imperatricis filiiis, e priore matrimonio nullo sanguine regio creatum, Angustum bat. De cætero Domestico is appellatur, num Byzantarum cis Hellespontum in porrectarum curam gerit.

I. I. p. 511.

B Anno CCCLXI (qui die 23 Oct. A. Chr. pit) invadebant Græci Djexiram (i. e. I miar) Edessam, Nisibinam, cædibusque et rapinis; contra quos auxilium Bagdadum confluebant extorres Muslemi. Tumultum plebem Bagdadicam concitabantur miserorum querimonie ad Boche Bagdadi supremum (Emirum, venatione turis occupatum; qui promptam quidem opturum, et hostes finibus exactarum præstideoque Chalifæ necessarios instruende sumotus regabat, et invitum multumque obsequiis opibus haud contemnendis emungebat. Verum ista omnia et ad speciem ludibriumque Queri quidem Motius pecuniam sibi mirari, quare nummos a se requirant, nominis gloriam et dignitatis in publicis specie, in facultatibus et auctoritate nihil fecerint. Si tamen inique secum visissent, malle Chalifatum ejurare. At ridens teiar frigidam excusationem, graviora et tergiversanti admovendam minabatur. Quæ coactus Chalifa vendebat suppellectilem, coactum æs ad quadraginta millia drachmarum tebat Buidæ. Ille autem tantum aberat, ut flagitaret, impenderet, ut, qui expeditionem Græcos vel fando nominaret, auditus nemo tempore fuerit, sed in necessitatibus perdebatur. Inde jactatum Bagdadi fuit vulgare scomma, multatum Chalifam a Bocheiario (tanquam inferiorem a potiore, aut solum a priore).

I. I. p. 513.

Anno CCCLXII (qui die 11 Oct. A. Chr. 972 excurrerat Domestico in tractum Majalare quem deprædabatur. Huic Muslemos contempset incauto immittebat Abu-Tablab exercitum a fratre, Hebatalla, qui prælio congressum

ad annum 353 refert. Nam quod ibi bis regio Kerdæ, vitiosus est et Malazcar reponenda. Forte conciliari possint in duo auctores, et dies Romanos hanc arcem, quam anno 353 cepit deinceps amisisse, et hoc demum rursus raseo. R.

ipsumque cepit Domesticum; quem in A Domesticus in morbum, unde perlit, invalida medicina, quam Abu-Taglab ipsi adhibebat. ad fratrem misit. Ea in custodia inoidebat

I. EX CEMALEDINI ANNALIBUS HALEBENSIBUS.

anno (i. e. anno fugæ 357) exurrebat agmen
orum, tum peditum, tum equitum, ex eis,
ibus imperii tuendis relicti erant; numero
7 millia. Primum agrum Halebensem petebant.
eum aggressus esset Karghujah cum exercitu
ensi, captus est: ipse quidem paulo post
copiæ autem ejus fugatæ sunt, multis ex
tibus Seifeddaulæ a Romanis captis. Deinde
ator Romanorum Maahra-Alnohmanam ador-
t, oppidoque politus, fanam maximum et ma-
æditiciorum partem dirui jussit. Eodem modo
abra-Mazrinam sæviobat, vitæ tamen inco-
a, quorum MCC erant, pepercit, eosque in B
nem Romanam captivos abluendos curavit.
aggressus est Caserthabam et Schaizaram,
templum combussit, neque aliter Hamatam
avit; Himza deinde expugnata, omnes qui eo
ugerant captivos fecit. Tum frentam impugna-
qua urbe capta incolisque in captivitatem
ctis, ad Tripolin usque progressus est; sed
vidisset, suburbia ab incolis jam fuisse com-
ta, Djabalam se convertit, qua politus, Laodi-
n duxit. Convenit eum Abu'l-Hosainus Ali-Ben-
him-Ben-Jusuf-Alfuzai, quicum pactionem
ea conditione, ut obsides ex urbe sibi trade-
tur; asseruit autem ille, Imperatoris se esse co-
tum et cum Romanis majores ejus agnovis-
Sardeghum (Strategum) eum creavit; hac ita-
C
ratione incolumes evaserunt Laodicæ incolæ.
le Antiochiam ducens in potestate sua tenuit
,000 captivorum, puerorum, puellarum, juve-
nque; nam hos solos captivos fecerat, viris et fe-
minis provecioris ætatis, atque senibus aut inter-
ctis aut dimissis. Dicitur omnino in hac expedi-
one 18 suggestis (7) politus esse; vicorum autem
eos diripuit et combussit, numerus definiri nequit.
Castris ante Antiochiam positis, neque cum in-
olis manum conseruit, neque omnino legatum ad
os misit, sed castellum e regione Antiochiæ ex-
truxit, ei que præposuit Michaellem Albordji (Bur-
sam), cujus dicto audientes esse jussi sunt duces
imitanei. Cum rumor inter homines percrebuisset,
d consilii Romano esse, ut totam biemem Antio-
chiam obsidione cinctam teneret, aliasque mitteret
copias. Halebum oppugnatum, Karghujah Saah-
daddaulæ (8) persuasit, ut Halebum relinqueret,
ne in urbe obsideretur. (Narrat deinde auctor,

Karghujahum, qui Hadjibus, i. e. comes palatii
Saahdaddaulæ erat, summam rerum Halebensium
sibi arrogasse, urbemque Halebum, arce extracta,
murisque relectis, munivisse, socio regni facto Bac-
djuro, cui nomen Emiri inditum sit; imperatorem
autem Romanorum, hoc audito, domum reversum
esse; factum esse hoc anno 358 mense Muharrem;
deinde Saahdaddaulam, sociorum manu collecta,
mense Ramathano Halebum oppugnasse et manum
eum Karghujah et Bacdjuro conseruisse; tum per-
git :) Scripsit deinde Karghujah ad Romanos et
Patrium quemdam, qui in finibus dittonis Ro-
manæ versabatur, rogavit, ut sibi auxilio veniret.
Hic, unus eunuchorum Nicephoris, nomine Thor-
basi, copias eduxit, tum autem iter Antiochiam
versus deflexit propter hanc causam, quod inter
imperatorem Romanorum, cum is, secum ducens
captivos et prædam, ut supra traditum est, Bu-
Kæ (9) versaretur, et incolæ hujus urbis, qui
Christiani erant, convenisset, ut hi Antiochiam
migrarent, simulantes se metu Romanorum domi-
cilia reliquisse, ita ut istæ habitantes Romanis
Antiochiam obsidione petentibus ad urbem expu-
gnandam auxilium ferrent. Quo facto consilium
cum Christianis Antiochiæ incolis conjungere et
Thorbasium certiores fecere, vacuum esse urbem
et præfecto destitutam. Incolæ autem urbis Muham-
medani muros deseruerant et negligentiores erant
in urbe custodienda, cum exercitus Romanus ad
XL milia, ducibus Thorbasio et Jasino ben-Sob-
meschkik, aggrederetur et Antiochiam obsidione
cingeret. Incolæ Bukæ ea quam tenuerunt summi
muri parte descenderunt et mœnia urbis vacua
reliquerunt; tum ascenderunt Romani et urbe
politæ sunt. Factum hoc est nocte 13 mensis
Dsulhidjdjæ anni 358. Penetrarunt Romani in ur-
bem, combusserunt et captivos fecerunt, fuit autem
nox Nativitatis. Cum Romani montem urbis ascen-
dissent, prehenderunt custodes et eis dixerunt:
« Laudate et prædicate Deum magnum. » Qui hoc
non fecerit, hunc interfecerunt. Castodes itaque
proclamarunt; « Magnus est Deus neque Deus est
præter eum. » Qua quidem re impediti sunt incolæ,
D
quo minus verum rerum statum animadvertent,
donec Romani omnibus turribus politæ fuerint et
omnes una clamorem ediderint. Omnes, qui ad
portam Aldjenan (hortum) dictam pervenire præ-

(7) I. e. uribus. ubi condita erant templa. L.

(8) Filio Seifeddaulæ, de quo supra verba fecimus. L.

(9) Ex hoc loco apparet mendose nomen scrip-
tum esse ap. Abupharag. p. 205, ubi Luca ag-
tur. L.

perabant, captivi facti sunt. Caetera autem, quæ ad portam maris se congregaverat, repagula removit et hoc modo incolumis evasit.

Romani in monte urbis arcem exstruxerunt et maximum fanum suile fecerunt, posthac tamen patriaroha eo loco pro horto usus est. Dein cum Thorbasius Halebum duceret, ut auxilium ferret Karghujah et Bacdjuro qui ab Abu'lmaahljo (SaahdadJaula) oppugnatione premebantur, Abu'lmaahljus, obsidione relicta, primum Chunazereh, deinde Maahræ Cnohnan profectus est; Græcos vero cepit cupido Halebi occupandæ; urbem itaque oppugnarunt et a parte septentrionali expugnarunt; quo facto arcem circumsederunt. Tum res ad pacationem venit, hisce conditionibus, ut pro unoquoque locorum, magnorum atque parvorum, quæ pacto inclusa essent, solveretur tributum denarii, 16 drachmas Islamicas pretio æquantis et præterea e regionibus pacatione comprehendis 700,000 drachmarum quotannis Romanis penderentur. Urbes Hlmz, Dsusijjah, Salmijjah Hamah, Schai-zar, Cafertihab, Afamijjah (Apamea), Maahræ'Inohman, Halebum, Djebblalsumak, Maahræ-Maazrin, Kennisrin, Atsareb usque ad litem palatii, quod Atsarebum attingit et firmum vocatus, (tum universa regio quæ porrigitur) usque ad Arhab, Masufan, Cimar (10), Barzaja et campum, qui prope Ahfas est, a dextera parte limitis: hæc omnia permanserunt domino Halebi, cætera Græcis adjudicata sunt (nimirum tota regio), quo a Barzaja orientem versus extenditur usque ad fluvium Abu Solaiman et pylas Sunjab dictas, tum ad Nafudsam, Awanam et Tel-Hamid et dextram Sadjuri ripam et quidem usque ad alveum fluvii, ubi in Euphraten sese exonerat. Cæteræ pacis conditiones hæc fuere:

Karghujah, duce (Emiro) Mubammedanorum, qui in hac dignitate permanere deberet, mortuo, res tradendas esse Bacdjuro, quo defuncto ab imperatore Romano eligendum esse ducem ex incolis Halebis; Muslemis autem non esse jus cujusvis ductis constituendi. A Christianis nullum per hanc conditionem tributum esse exigendum, iis tantummodo exceptis, qui ibi domum aut villam possiderent; si adveniret exercitus Muslemicus, expeditionem in nomen Romanum facturum, defendendum esse a Karghujah hisce verbis: « Duc per alias regiones ac nostras; ne intres ditionem pacationis; » sin dux harum copiarum haud pareret, armis esse petendum et vi repellendum; cuius rei sin minus potis esset Karghujah ipse, litteris adeundos esse imperatorum Græcorum et Thorbasium, ut copias mitterent hostibus repellendis pares. Si quid comperissent Muslemi de adventu magni exercitus (hostilis), scribendum esse ad imperatorem et ducem copiarum, ut hi, de re certiores facti, rebus suis consulere. Sin autem expeditionem in ter-

ram Mubammedanorum suscipere; reat imperator et dux copiarum hanc viam eundem esse a Bicyra. ubi imperatorem ei fuisset; atque 2. num per ditionem pacis commutari esse ab incolis vicorum; ita ut. Romanus quo opus eis esset præter quo pro more bellicum nulla dilandum esset; a duce Mubammedanorum ad fines obviam esse eundem. Si expeditionem facerent Romani: Islamo diversam, conjugatam esse Emiri cum Romano et consociata. utat jussus fuerit Emir. Si Muslemis religionem Christianam amovet nil contra eum permissum esse Muslemis Christianis permissum esse quid. Christianorum qui in Muslemicam. clam. Si servus, Christianus seu Muslave femina, in eam quam definitivam alia aufugisset, haud celandum esse sed indicandum; tum solvendum esse pretium 36 denariorum pro eo, si vixit mina 20 denarios Romanos, pro per. 6; sin autem non possideret (dominaret pretium liberationis, a domino tres denario, quibus ab emiro accipendum esse servum. Si baptizatus esset, licere Muslemis eum dependendum esse Emiro a domino, quod fuerit, quo facto, restituendum esse quid ex ditione Romana sur rapuisse subtraxisset, mittendum esse ab Emiro exercitus Romani, ut pœnas lueret. Si regiones Muslemicas visitaret, haud esse a negotio suo. Si speculator ex ditione Muslemica Romanam intrare vellet, arripendum in vincula conjiciendum. Haud excidendam Muslemis arcem, nec novam exstruendam; si autem exoisum fuisset, restaurandum esse. Si emirum Muslemicum nec recipiendum esse Muslemis neque ab ullo eorum præter Bacdjuro et Karghujah litteris esse adeundum. His (Karghujah et Bacdjuro) mortuis haud licere Muslemis emirum e regione Muslemica arcescere (aliis) Muslemis auxilium petere, sed recipiendum esse eum, qui ab imperatore Romano ex ditione pacis electus fuerit. Post mortem Karghujah Bacdjuri constituendum esse ab imperatore jure (Kadhi) e Muslemis, qui secundum leges Muslemis jus diceret. Græcis licere destructas in his regionibus ecclesias restaurare; patricos et episcopos qui ad Muslemos pervenirent, pro dignitate accipiendos. Quod autem attinet ad portarum ditione Romana exigendum, pacatione sancitum esse.

(40) Nomen in codice punctis diacriticis caret, ideoque incertæ est scripturæ.

res imperatoris cum eis, quos constitue-
 ghubah et Baedjurus una sederent, ita
 ut pro mercibus, quæ constarent ex auro,
 sericis Græcis, bombyce rudi, lapidibus,
 margaritis et altalæis aulæis portorium
 unum esset a portitoribus regis Romani:
 ibus autem, linteis, pecore et aliis rebus a
 bus Karghujah, et hoc mortuo, Baedjuri;
 utroque defuncto pro omnibus mercibus
 unum exigendum esse a portitoribus Romanis.
 constitutum est, ut cum comitatus (mer-
) ex ditione Romana veniret Halebum pro-
 s, scribendum esset a præfecto regionum
 earum ad Emirum, qui cum rem compe-
 homines mitteret, qui eum consalutarent et
 m comitarentur; si posthac in eum impetus
 esset, Emiri esse restituere quod direptum
 ; idem esse faciendum, si in comitatu im-
 actus esset a tribu Arabum Scenitarum aut
 aïs in ditione Emiri.

runt in hæc conditiones multi urbis senes
 um Karghujah et Baedjuro, obsides autem
 nis traditi sunt ex incolis Halebi Abu Alha-
 n-Abi-Asamah; Kesri-ben-Kosur; filius so-

roris Ebn-Abi-Ihsa; frater Abu'-Ihasani Alhasch-
 schab; Abu'-Ihasan ben-Abi-Thaleb; Abu'-Ithajeb
 Alhaschemi; Abu' Ifaradj Alahthar (Aroma-
 tarius) et Iumn, satelles Karghujah. Conciliator
 hujus picis fuit vir Hasehemita, incola Halebi, no-
 mine Thaber.

Dein Romani Halebo abierunt et retinuit Karghu-
 jah præfecturam suam; res administrabant is et
 satelles ejus Baedjurus. Factum est hoc mense
 Zafaro anni 359.

(Narrat deinde auctor, Karghujah et Baedjorum
 postulasse ab Abu'-Imaahlo (Saahdaddaula), ut
 partem tributi, quod regionibus Muslemicis im-
 positum fuisset, solveret; quod cum recusasset
 Himzam oppressam fuisse a Græcis. Posthac Bac-
 djurum anno 364 in vincula conjecisse dominum
 suum, Karghujah, summaque rerum esse potitum;
 quod cum audivisset Abu'-Imaahlius, Halebum
 duxisse, urbemque obsidione cinxisse; Baedjorum
 autem auxilio vocasse Romanos, qui tamen eum
 reliquerint, Nicephoro interempto; anno denique
 267 Halebo potitum esse Abu'-Imaahlium; quæ
 omnia ut aliena ab historia Byzantina in transcurso
 tantum indicare volui. L.)

ANNO DOMINI CMXC

HIPPOLYTUS THEBANUS

NOTITIA.

(FABRIC. — HARLES *Biblioth. Græc.*, tom. VII p. 198.)

ppolytus, Thebanus, sæculo XI (a) clarus, auctor *Chronici* a Christo nato ad sua tempora. Citat
 Eustathium (Antiocheu.) Georgium (Syncellum) chronologos. Gregorium item Nicomediensem,
 isitium magnum ac Patres Nicænos, Symeonemque Metaphrastem (b), quem velut tunc adhuc superstitem
 ον Σουμωνα vocat. Laudatur Hippolytus Thebanus a Mich. Glyca pag. 227, Codino et aliis. Ex
 dem Chronico habet etiam Nicephorus, quæ male, II, 3, Hist. Hippolyto Portuensi tribuit. Fragmenta
 is chronici post Sambucum (c), Canisium (d), et Lambecium (e) ampliora a inss. Vaticanis Græce et

(a) Hippolytum Thebanum claruisse sæculi post
 stom decimi posteriore parte dimidia, aliquoties
 dit Lambee. in *Comment. de biblioth. Vindob. Vid.*
 ic. ad vol. III pag. 626, et IV, pag. 544, etc. HARL.
 b) Conter Allat. De Symeonum scriptis p. 37
 ; Steph. le Moine notis ad *Varia sacra*, pag.
 8 sqq.; Caveum in parte altera *Hist. litterariæ*
 an. C. 933; Combefisii *Manipulum rerum C. Pol.*
 r. 3 et 4.

(c) J. Sambucus edidit Latine, Patav. 1556, 8,
 pis Gratiosi Perchacini, sub titulo, *Libelli de ortu*
cognitione Virginis Mariæ.

(d) Henr. Canisius, Bavarico codice usus, Græce
 Latine tom. III *Antiqu. lect.* Ingolstad. 1603, 4,
 pag. 40. Ex Canisii editione Latine cum ejus notis
 egitur in *Bibl. Patrum Colon.* tom. IX, A. 1618, et
 in supplemento *Bibl. Patrum Paris.* 1639, apud
 Morell. tomo II, pag. 806, et tomo XV *Bibl. Patrum*
Lugd. pag. 240 [auct. in Basnagii ed. Canisii, tom.
 III, p. 26 sqq.]

(e) Lambecius Græce o codice Vindob. tom. III,
 p. 46. [p. 120 sqq. ed. Kollarii ib. in cod. LIX:
 n. 3, p. 26], ex chronico libro expositio, quantum

temporis Jesus Christus habitavit in mundo post
 assumptionem humanæ naturæ. Quod in fragment.
 cod. XXIX et in cod. XXXIV, n. 5, in fragm. de
 XII apost., Mariæ baptismale et de genealogia
 Christi, ex Sophronii hypomnematibus, et a Lam-
 beccio pag. 138 sqq. exhibito, dicitur Josephus
 Christi nutritius ex conjuge priore, Salome, filios
 filiasque suscepisse, Lambecio mota est con-
 troversia, de qua et de celebri illa quæstione v.
 Kollar. ad pag. 128 et p. 138; atque Lambecius
 se ipse defendit *ibid.* pag. 344 sqq. in addita-
 mento V. -- Tum tom. IV, in cod. CLVII, n. VI,
 ex chronico Hippol. testimonium, quot B. Virgo
 Christum pepererit anno ætatis XVI, et post suppli-
 cium Christi vixerit annos undecim, etc. — In
 tomo V, p. 231, 240, 361 et 488, in cod. 242, n. 3,
 cod. 246, n. 4, cod. 256, n. 3, et col. 283, n. 21,
 est fragment. de genealogia Mariæ. Idem fragment.
 est in cod. 9, n. 1, ex quo Lambee. tom. VIII, pag.
 133, titulum et principium reposuit, et adnotavit,
 J. Sambucum ex hoc codice, quondam suo, illum
 libellum Latine vertisse et primum edidisse Patavii
 1556, 8. HARL.) — Add. Allatum de ætate et inter-

Latine dedit Emanuel Schelstratenus in *Antiquitatibus Ecclesiae illustratis* Rom. 1692, lib. 513 (f). Sed et opusculum, quod *de XII apostolis* sub Hippolyti nomine e codice regio lantol. Co. lib. ix *Recognit.* Clementis, § 29, atque integrum vulgavit cum versione sua et notis Franz Combesius in Auctario novo bibl. Patrum, tom. II, Paris. 1648, fol., 831, et quae *de LXIII duobus* Baronius ad Martyrolog. Roman. ix April. et in Annalibus ad A. C. 44, n. 38, et a. 58, n. libellum Hippolyti, quem Graece habuit Sirletus, ex Hippolyti Thebani Chronico petita videtur duodecim apostolis libellus e Combesii versione Latine recusus est tom. III bibl. Patrum 265, cum quo conferendi indiculi de iisdem apostolis sub Dorothei, vel Sophronii, vel Ep. nullo etiam auctoris nomine exstantes in mss. editique cum Oecumenio in *Epistolas Pauli*, ad calcem Chronici paschalis p. 434, 437; a Caveo in parte I *Hist. litterarum* ad A. C. 33, et ad *Constitut. apostol.* lib. II, c. ult. Conferendus etiam cum Baronianis illis libellus *Pseudo LXXII discipulis*. Hippolyti chronologiam Evangeliorum et χρονολογικὰς διδασκαλίας τῶν *fauconus* p. 261 et 514 *Palaeographiae Graecae*.

stitiis in collatione ordinum apud Graecos, pag. 50. Etiam Hippolyti historici fragmentum, in quo Salome Josephi βιωτικὴ γυνὴ appellatur, a Salmasio sibi communicatum refert Andreas Rivetus, tom. III *Opp.*, p. 640. Citat et Turrianus in *Apologia* pro domo Lauretana adversus Vergerium, et in scholiis ad l. II *Constitutionum apostol.*

(f) *Fragm.* recudi fecit Fabricius Gr. cum versione Lat. Emanuelis a Schelstrate in tom. I *Opp. Hippol.*, pag. 46 sqq. cum variis lection. codicum Vaticanorum ac Vindobonens. et ed. Canis. Addidit *fragm. de tempore, quo Evangelistae sua condiderunt Evangelia*, ex cod. Taurin. ac fragmentum, quod Henr. Canisius tom. III *Lection. antiq.* ex cod. mss. Bavarico edidit Latineque vertit, et praemisit testimonia Mich. Glycæ, Nicephori Callistici et Stephani le Moynes. Add. Fabr. in *Cod. apocrypho N. T. I*, pag. 17. — Chronicon est quoque in *Bibl. Patrum* vol. IX, part. 1, pag. 1006. Colon. Agrippinae, 1618, fol., etc. — In cod. Taurin. 302, fol. 64, est *fragm. Chroniconum Hipp. Thebani, de genealogia Deiparæ*, quod confector Catal. codd. Gr. p. 392, observat, in multis discrepare ab iis quae habentur in ultima (Basnagii) editione Canisii tom. III, part. 1. Ibi autem legitur pag. 20-40. Graece ex cod. Bavar. 168 cum versione Lat. et Basnago in praef. copiosus est de Hippolyto illo et variis fragmentis codd. — Idem fragment. est in cod. Escorial, teste Plujero in *Itiner. per Hispan.* pag. 173. In Montifauconii *Bibl. mss. multi codd.* in quibus Chronicon Hippolyti inest, designantur; e gr. Romae in *bibl. Vatic. intra codd. Claudii Etienne* (tom. I, pag. 134) in *bibl. Cassinensi fragment (I, pag. 220)*. — In *bibl. Abbat. S. Petri de Selincurti dioc. Ambianensis (II, pag. 1200)*, ut

mittam eodd. Vindobon. Bodlei., Paris ab eo quoque memoratos. In *bibl. eni* cod. 1107, de cognatione B. M. virginis bethæ disquisitio. *Fragmenta* in cod. 4555. In cod. Galei n. 5953, cat. tom. *fragmenta ex Hippolyti historia et auctiora*. — Romae in *bibl. cæno chronici fragm.* cum Anastasii quili Montifauc. in *Diario Ital.* pag. 216. — *chronico Hippol. Theban. de incarn de annis quos vixit B. Virgo, de Jo evangelista etc.* Oxon. inter eodd. B. n. 18 (catal. codd. Angliæ etc. I, p. neologia B. Virginis, ib. pag. 162, in den. n. 3372. HARL.

(g) Hippolyt. *De duodecim apostol* *bibl. Veneta Marc. cod. 498* (catal. c. 264) — in *bibl. Coislin. cod. 120* apost. et 70 discipulis: cod. 296 (v. Montf. *Bibl. Coisl. pag. 194, 3* inter eodd. Gale, n. 5941. — de 70 discipulis inter eodd. Barocc. n. adversaria Ger. Langhæni, n. 11 cit.) — Romae in *bibl. Vatic. (Montifa p. 129 A. — Florentiæ in cod. Mediplut. LVI. (Band. II, pag. 309.)* *Fa Hippol. tom. I, pag. 20* seqq. *appetitulas de XII apostolis cum versione Fr. Combesii suisque, et de 72 ap cod. Barocc. ac Lat. — Hippol. Evang nologia in codd. Paris. 48, 177 et 18 hebdomadam expositio (in Daniele.) Adde infra libr. V, cap. 4, de Dor pag. 146 edit. vet. HARL.*

FRAGMENTA

κκ

HIPPOLYTI THEBANI

SYNTAGMATE CHRONOLOGICO.

FRAGMENTUM I.

Hippolyti Thebani ex commentario ejus Chronico de prosapia Domini nostri Jesu Christi.

Incarnatus igitur est Dominus noster Jesu Christus anno 3500.

Ἰηπολύτου τοῦ θεβαίου ἐκ τοῦ ἱ συντάγματος πρὸς τῆς συγγενείας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐγένετο τοίνυν ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔτους 3500.

Αὐγουστου βασιλέως γαγέννηται ἐν σπηλαίῳ Ἀ
πεκαμβρίου κα'.

Ἀδὰμ μέχρι Νῶε ἔτη βσμβ'.

πὸ τοῦ Νῶε ἕως τοῦ Ἀβραὰμ ἔτη αρο'.

πὸ Ἀβραὰμ ἕως Μωσῆος ἔτη υμδ'.

πὸ Μωσῆος ἕως Δαβὶδ ἔτη ρςθ'.

πὸ Δαβὶδ ἕως τοῦ Χριστοῦ ἔτη αμε', ἄμα

δὲ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι
Μάγνων παρουσίας β'.

αὐτὸς ἀπὸ τῆς εἰς Αἴγυπτον φυγαδείας μέχρι τῆς
Ἡρώδου υἱοῦ Ἀντιπάτρου ἔτη γ'.

ἔζησαν ἐν Αἰγύπτῳ ἐν Ἡλιουπόλει τῆ κατὰ
ἔτη γ'.

δὲ τῆς πρὸς Γαλιλαίαν εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν
μέχρι τῆς τελευταίας Ἀρχελαίου ἔτη ιθ'.

ἔζησαν Ἀρχελαίῳ τελευτῇ καὶ Αὐγουστος ἔτη πη',
ἄμα (1) ἔτη νς'.

δὲ τελευταίας Ἀρχελαίου μέχρι βαπτίσματος
Χριστοῦ ἔτη γ', ὁμοῦ ἔτη λ'.

δὲ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς
σπηλαίου λιθοβολίας ἔτος α'.

πὸ δὲ τῆς τελευταίας τούτου μέχρι τῆς Ἰωάν-
νου αὐτοῦ τῆς ἐπὶ Ἡρώδου τοῦ νεωτέρου υἱοῦ

ἐν τῇ φρουρᾷ γεγονυίας ἔτος α'.

πὸ τελευταίας Ἰωάννου μέχρι τοῦ σωτηρίου
ἁμαρτίας ζ'.

ἔζησαν γὰρ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἔτη λγ' (4) τὰ
ἰεροχωρῶν ἐν τοῖς ἐρήμοις, τὰ δὲ τρία βα-

πτίσματα ἐν Ἰωρδάνῃ, καὶ κηρύττων μετανοίαν.
καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τρι-

ἄκις ἐν τοῖς παιδικοῖς διήξει.
καὶ δὲ τὸ βάπτισμα ἐπελίξατο τοὺς μαθητάς
ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἕως σταυροῦ ἔτη γ'.

οἱ ἐν Νικαίᾳ Πατέρες διετάξαντο, μὴ χει-
ροτονεῖν πρεσβύτερον πρὸ ἐτῶν τριάκοντα, ἀρκετὸν

ἐπὶ τῷ μαθητῇ τὸ τοῦ διδασκάλου, καὶ τῷ δούλῳ
τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ.

πὸ τοῦ σωτηρίου πάθους, καὶ τῆς ἀναλήψεως
τοῦ Στεφάνου λιθοβολίας ἔτη ζ', καὶ ἀπὸ

μέχρι τοῦ φανέντος τῷ Σαῦλ φωτὸς μῆνας ζ'.
ἐπὶ βαπτίσματος καὶ κηρύγματος Παύλου

ἀναλήψεως τῆς Δεσποίνης ἡμῶν ὑπεραμώμου
ἁμαρτίας, ὁμοῦ ἔτη μδ'.

πὸ γὰρ σὺν τῇ ἀνθρωπότητι ἡ πάναγος Θεο-
τὴν ναῦ ἔτη ιδ', ἐν τῷ οἴκῳ Ἰωσήφ μῆνας δ',

γγελισθῆ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν, ὁμοῦ ἔτη ιε'.

δὲ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ ἔζησαν

ἕως ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ οἴκῳ
υἱ ἔτη ιε'.

hic incipit fragmentum Hippolyti Thebani a
no editum.

hic omnino aliter habentur apud Canisium.
hic nonnulla alia interseruntur apud Cani-

um. Incipit Canisium λζ' seu 36, sed erronee, non

Sub Augusto imperatore natus est in spelunca,
mense Decembris die 25.

Ab Adam usque ad Noe anni 2242.

Et a Noe usque ad Abraham anni 1170.

Et ab Abraham usque ad Moysen anni 444.

Et a Moyses usque ad David anni 599.

Et a David usque ad Christum anni 1045, simul
anni 5500.

A Christi incarnatione autem usque ad Magorum
adventum anni duo.

Et a fuga in Aegyptum usque ad mortem Herodis
filii Antipatri anni tres.

Habitarunt in Aegypto Heliopoli juxta Memphia
annis 3.

A regressu vero ipsorum ad propria in Gali-
laeam, usque ad mortem Archelai anni 19.

Cum Archelao moritur et Augustus anno 88,
regni 56.

A morte vero Archelai usque ad baptismum
Christi an. 3, simul an 30.

A baptisate autem Christi usque ad lapidatio-
nem Zachariae an. unus

A morte vero Zachariae usque ad Joannis filii
ipsius mortem, sub Herode juniore Archelai filio
in carcere patratam an. unus.

Et a morte Joannis usque ad salvificam passio-
nem menses 6.

Vixit enim Joannes Baptista annis 33, triginta
quidem in eremo; tribus vero annis baptizavit in
Jordane praedicans poenitentiam. Sicque Dominus
noster Jesus Christus triginta annis in juventute

vixit.

Post baptismum vero elegit discipulos, ut praedi-
carent regnum suum, usque ad crucem annis 3.

Unde Patres in Nicæna synodo statuerunt, ut
non ordinarentur presbyteri ante triginta annos,
dixeruntque sufficere discipulo, ut sit sicut magi-

ster; et servo, ut sit sicut dominus ejus.

A salvifica vero passione, et ascensione, usque
ad Stephani lapidationem anni 7, et ab illa usque
ad lucem, quæ Paulo apparuit, menses sex.

Et a Pauli baptisate ac praedicatione usque ad
Dominæ nostræ perquam immaculatæ assumptionem
sunt anni tres simul anni 44.

Vixit enim inter homines purissima Deipara in
templo annis 14, in domo Joseph mensibus 4, et
annuntiatio ei facta est, et concepit, peperitque
Dominum nostrum Jesum Christum, simul annis
15.

Ab incarnatione vero Christi vixit annos 33.

Usque ad assumptionem Christi in domo Joan-
nis anni 11.

enim vixit ultra 33 annos, unde nostra lectio re-
tinenta.

(5) Aliter hæc habet Can. ita legens: Καὶ μετὰ
τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ἔζησαν σὺν τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ Ἰωάννου τοῦ Κουαγγελιστοῦ ἔτη ια'.

Et post Domini assumptionem cum discipulis ejus

enim vixit ultra 33 annos, unde nostra lectio re-
tinenta.

(5) Aliter hæc habet Can. ita legens: Καὶ μετὰ
τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ἔζησαν σὺν τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ Ἰωάννου τοῦ Κουαγγελιστοῦ ἔτη ια'.

Et post Domini assumptionem cum discipulis ejus

Ita ut omnes ejus anni sint 59.

Porro hic est Joannes, quem diligebat Christus, fuitque virgo et evangelista, mansit Hierosolymis in domo sua, Ecclesiarum matre, ad quam confugerunt apostoli, propter metum Judæorum.

Ibi præparatum fuit et Pascha : ibi primo mysterium discipulis traditum fuit : ibi post resurrectionem Dominus illis apparuit ; ibi Spiritus sanctus illapsus est discipulis : ibi Thomæ ostendit typos clavorum : ibi apostoli in primum episcopum ordinarunt filium Josephi, fratrem Domini, non filium Zebedæi, fratrem Joannis, Zebedæus enim propriam navem habens appellatur, et præcipuum, qui in Galilæa erant, virorum fuit primus.

Post mortem vero (Zebedæi) Joannes patris sui hæreditatem distraxit in Galilæa, et Hierosolymis domicilium comparavit, unde ut dicitur de ipso, erat notus pontifici.

Hic recepit sanctissimam Deiparam in domum suam usque ad resurrectionem ipsius, et postea cum prædicasset verbum, et ipse assumptus est.

Jacobus autem factus primus episcopus Jerosolymitanus, frater quidem Domini secundum carnem esse dicitur, filius vero fabri Josephi ex carnali uxore ejus. Quatuor enim filios habuit Joseph, Jacobum, Simonem, Judam et Joseph : et duas filias Esther et Martham ex uxore sua Salome, quæ fuit filia Aggæi fratris Zachariæ, patris Joannis, filii Barachiæ, filii Abiæ sacerdotis.

Et tunc quidem viduus erat Joseph : adeo ut Joannes Baptista et Salome sint fratrum germanorum liberi. Aggæus enim Barachiæ filius, erat patruus Joannis. Similiter et Zacharias frater Aggæi patruus Salomes uxoris Josephi fabri. Erant porro sanctæ Dominæ nostræ Deiparæ ex Bethleem tres sorores a Bethleem filiæ Mathan sacerdotis, et Mariæ uxoris ejus regnante Cleopatra et Sapore Persa, ante regnum Herodis Antipatri. Primæ nomen erat Maria ; secundæ vero Sobe ; tertiæ autem Ann. Nupsit igitur prima in Bethleem, et genuit Salomen obstetricem. Secunda autem similiter in Bethleem, et genuit Elisabeth ; et tertia in terra Galilææ, et genuit Mariam Matrem Dei. Quare Salome obstetrix, Elisabeth, et sancta Deipara sunt trium sororum filiæ : atque hinc Joannes Baptista et Dominus noster erant consobrini. Christus vero filius Josephi dicitur, tum quod una cum filiis suis eum nutriebat, et tum quod erat ex cognatione Aggæi fratris Zachariæ sacerdotis, filii Barachiæ. υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας Ἀγγαίου ἀδελφοῦ Ζαχαρίου τοῦ ἱερέως τῶν υἱῶν Βαραχίου.

vixit in domo Joannis Evangelistæ annis 11. Quæ lectio genuina est, et confirmat sententiam Apollonii, quod apostoli post resurrectionem Christi 42 annis in Judæa permanserint.

(6) Hæc omnia mirum in modum interpolata sunt apud Canisium.

A Ὡς εἶναι τὰ πάντα αὐτῆς ἐτη νθ'. Οὗτος δὲ ἐστὶν Ἰωάννης, ὃν ἤγαγε ἰεροσολίμοις καὶ εὐαγγελιστῆς, ὅστις ἔμεινε ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἰς τὴν ἐφυγον οἱ ἀπόστολοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

(6) Ἐκεῖ ἠτοιμάσθη καὶ τὸ Πάσχα καὶ πρῶτον μυστήριον ἐτελέσθη τοῖς μαθηταῖς ἐφάνη αὐτοῖς καὶ ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἐξουσίαν ἐκεῖ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κατέβη ἐπὶ αὐτούς καὶ (7) τῶν Θωμᾶν εἶδει τοὺς ἀδελφούς ἑκείνους καὶ πρῶτον ἐπίσκοπον ἐχειροτόνησαν τοὺς υἱὸν Ἰωσήφ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸν υἱὸν Ζεβεδαίου τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου καὶ Ζεβεδαίου ἰδιοναύκλητος λέγεται, τῶν δὲ ἄλλων ἐπιστήμων ἀνδρῶν πρῶτος ἦν.

B Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν Ἰωάννης τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Πατρὸς ἀπέδοτο, καὶ ἐπέμεινε ἐν ἱεροσολομίμοις, ὅθεν ὡς λέγει περὶ αὐτοῦ τὸ ἑβραϊστὴν ἀρχιερεῖ.

(8) Οὗτος ἐδέξατο τὴν παναγίαν Θεοτόκον οὐκ ἄνευ αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καὶ τοῦτο κηρύξας τὸν λόγον, καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς οὐρανὸν.

(9) Ἰάκωβος δὲ ὁ γεγονὼς πρῶτος ἐχειροτονήθη ἀδελφὸς μὲν τοῦ Κυρίου καὶ λέγεται εἶναι, υἱὸς δὲ τοῦ τέκτονος Ἰωσήφ τῆς συγγενείας αὐτοῦ γυναικός. Τέσσαρες γὰρ ἦσαν οἱ υἱοὶ Ἰωσήφ, Ἰάκωβον, Σίμωνα, Ἰούδα, καὶ Ἰωσήφ θυγατέρας, τὴν Ἐσθὴρ, καὶ τὴν Μάρθαν γυναικὸς αὐτοῦ Σαλώμης, θυγατρὸς ἀδελφοῦ Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς Ἰωάννου.

C χίου, υἱοῦ Ἀβιά τοῦ ἱερέως.

Καὶ τότε ἐχάρησεν Ἰωσήφ ὡς εἶναι πιστὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Σαλώμην αὐτοῦ ἀδελφῶν. Ὁ γὰρ Ἀγγαῖος υἱὸς Βαραχίου ἦν Ἰωάννου. Ὁμοίως καὶ Ζαχαρίας ἀδελφὸς Ἰωάννου ἦν υἱὸς Σαλώμης τῆς γυναικὸς Ἰωσήφ τῆς συγγενείας αὐτοῦ.

(10) Αἱ δὲ τῆς ἁγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τρεῖς ἦσαν ἀδελφαὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ καὶ Ματθάν τοῦ ἱερέως καὶ Μαρίας τῆς ἀποστόλου ἐπὶ τῆς βασιλείας Κλεοπάτρας, καὶ Σαπὸρος Πέτρομα, πρὸ τῆς βασιλείας Ἡρώδου τοῦ Ἀντιπάτρου. Ὀνομα τῆ πρώτης Μαρία. Τῇ δὲ β' Σοβία, καὶ τρίτη Ἄννα. Ἐγέννητο οὖν ἡ πρώτη ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἔτεκε Σαλώμην τὴν μαίαν. Ἡ δὲ β' ἔτεκε Βηθλεὲμ, καὶ ἔτεκε τὴν Ἐλισάβετ καὶ ἡ τρίτη γῆν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐγέννησε Μαρτὴν τὴν ἁγίαν. Ὡς εἶναι τὴν τε Σαλώμην τὴν μαίαν καὶ τὴν Ἐλισάβετ, καὶ τὴν ἁγίαν Θεοτόκον θυγατέρας εἰς τὴν ἁγίαν τριῶν θηλειῶν. Ἐντεῦθεν ἦν ὁ Βαπτιστὴς ἡμῶν καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνεψιοί. Ὡς δὲ εἶναι Ἰωσήφ λέγεται ὁ Χριστὸς ἔκ τε τῆς συγγενείας αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς συγγενείας τῶν υἱῶν Βαραχίου.

(7) Τῷ Θωμᾷ.

(8) Hæc non habentur apud Canisium.

(9) Hinc incipit caput cxxvii Josephi Christi (Patrologiæ tom. CVI) conferendum ob varias lectiones.

(10) Hactenus Hippolytus, hinc Josephus.

II.

Fragmentum Hippolyti Thebani ex ms. codice Græco Urbino-Vaticano ante 600, annos Alexio Comneno Constantinopoli, ut ex ejusdem imagine libro præfixa apparet, conscripto.

σκομεν δὲ παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ, ὡς ἐν τῷ ἔξ
κάτῳ χρόνῳ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἡ παναγία Δέ-
ξ Θεοτόκος τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν
ἐν Χριστῶν ἐγέννησεν. Ἐβαπτίσθη δὲ παρὰ
καὶ Ἰωάννου τῶν ἀποστόλων, αὐτοὺς δὲ τού-
τί βαπτίσαν ὁ Χριστός. Ἐζῆσε δὲ μετὰ τὸ σωτή-
τάθος ἡ Θεοτόκος ἔτη ια'. Ὁ δὲ τῆς ζωῆς τῷ τῆς
εἰς καὶ ἐξήκοντα. Ἐβίωσε δὲ καὶ ὁ ἅγιος
νῆς ὁ Θεολόγος μέχρι Δομητιῶ [Δομητιανῶ]
ἕως Ῥωμαίων (11), ὡς ἐν τούτου εἶναι τὸν
τα τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον δέκα πρὸς ἑκατόν.

Invenimus autem in divina Scriptura, quod de-
cimo sexto anno ætatis suæ sanctissima Domina
Deipara Salvatorem et Dominum nostrum Jesum
Christum pepererit; baptizata vero sit a Petro, et
Joanne apostolis, ipsos autem baptizavit Christus.
Vixit vero post salvificam passionem Deipara an-
nos xi, fueruntque omnes totius vitæ ejus anni
sexaginta unus. Vixit autem et divus Joannes
Theologus usque ad Domitianum imperatorem Ro-
manorum, adeo ut omne vitæ ejus tempus sit
centum et decem annorum.

III.

Fragmentum ex cod. ms. Regio 1296 (12).

ρωμαζῶν δὲ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην ὁ Β
ατος πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ μέγας Σω-
ος διδάσκει τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, ὅτι πατὴρ
θεολόγος ὁ Ζεβεδαῖος ἦν, Σαλώμη δὲ ἡ μήτηρ
αὐτοῦ, θυγάτηρ οὖσα αὐτῆ τοῦ Ἰωσήφ· ὁ δὲ Ἰεσσαράς
αὐτῆ εἶχε, καὶ θυγατέρας τρεῖς. Πλοῦς μὲν Ἰακώβου,
Ἰουδά, καὶ Ἰωσήφ. Θυγατέρας δὲ τὴν
Ἰρ, τὴν Μάρθαν, καὶ τὴν Σαλώμην, ἧτις ἦν
μὲν Ζεβεδαίου, μήτηρ δὲ Ἰωάννου. Ἐντεῦθεν
πατὴρ θεῖος ἦν Ἰωάννου, ὡς ἀδελφὸς τῆς Σαλώμης
θυγατρὸς Ἰωσήφ.

Sanctissimus autem patriarcha Hierosolymorum
magnus Sophronius encomio celebrans Joannem
evangelistam docet Ecclesiam Dei, quod pater The-
ologi exstitit Zebedæus, mater vero illius Salome,
ipsa filia Josephi, qui Josephus quatuor habuit
filios, filias tres: filios quidem: Jacobum, Simo-
nem, Judam et Josephum. Filias vero: Esther,
Martham et Salomen, quæ fuit uxor Zebedæi, ma-
ter autem Joannis. Hinc Salvator erat Joannis
avunculus, utpote frater Salomes filiæ Josephi.

IV.

Fragmentum apud Combesis. in Originibus CPolitanis.

δὲ Πάνορμον κάστρον, ὑπὸ τοῦ Πανόρμου Ἐλ-
αε ἐκτίσθη, διπλότειχον ὑπάρχον, σιδήρου καὶ
κοῦ δίκην ἀναμειγμένον. Ἐν δὲ τῇ πρὸς βορρᾶν
τῆ τοῦ αὐτοῦ κάστρου, ἵστατο στυράκιον ἡχμῶδι,
στήλη γυναικεία δικέφαλος. Ἐνθα καὶ θέαμα
ονεν. Ἐμπυρισμοῦ γάρ ποτε τὸ κάστρον κατα-
ρηφός, καὶ πάσης τῆς πόλεως ἰθαφισθεῖστος μετὰ
τῶν τειχῶν, ἵστασθαι τὸ πυργίον ἐκεῖνο τῆς
ρηγῆς, ἔνθα καὶ ἡ στήλη συνίστατο. Ἀλλὰ πολλὰ
καὶ τοῦ πυρὸς προσεγγίζοντος τῷ τόπῳ, ὡς ὑπὸ
ιοῦς διώκοντος αὐτὸ, ὅπισθεν ὡς ὀργυιάς ε', ὑπεχω-
εῖ τῆς στήλης. Αὕτη δὲ παραλήφθη ὑπὸ Χοσρόου τοῦ
πρῶτον τυράννου, καὶ ἔστιν εἰς Περσίδα λατρευομένη
εἰς τοῦ νῦν, καθὼς ὁ παραδεισῖος διαιοιτῆς ἐκείσε
πατηθεῖς καὶ ἐκφυγῶν, δῆλα πεποίηκεν ἐν τῷ χρο-
κῷ Ἰππολύτου, τὸ τρίτην δημοσιεύμενον. Ζῆται
πορίαν ἐξείσιον.

Τὸ δὲ καλούμενον Σμύρνιον, πλησίον τοῦ τετρα-
αῖου ἐμβόλου, ἔχει ὑποκάτω τῆς γῆς, τὸ πρὸς
βορρᾶν μέρος, ὀργυιάς ι' στήλας, θ πλησίον τοῦ ναοῦ
οῦ ἁγίου Θεοδώρου. Εἰσὶν δὲ αἱ στήλαι, αἱ μὲν τρεῖς
ἰωνοσταντινοῦ τοῦ Μεγάλου καὶ τῆς γυναικὸς αὐτῆς
βαύστης, καὶ Ἰλαρίωνος πραιποσίτου, καὶ τοῦ παι-

Castrum Panormum a Panormo quodam Græco
conditum est, duplici muro constructum atque ferro
æreque commistum. In ejus porta septentrionali
stabat turris squalida, ac biceps muliebris statua:
ubi et memorandum quidpiam accidit. Cum enim
castrum illud sævo arderet incendio, ac urbe tota
una cum muris solo æquata, stetit turris illa portæ
in qua et statua erat collocata. Sed et sæpius igne
propius accedente, velut quodam fugante, flamma
ab statua ulnas quinque recedebat. Sustulit eam
Chosroes Persarum tyrannus, hactenusque in Per-
side colitur, uti vivarii præfectus illic captus, ac
fuga elapsus declaravit, in Hippolyti Chronico,
quod tertio vulgatum est. Quære narrationem exi-
miam.

D Locus nuncupatus Smyrnum, prope quadrupli-
cem porticum, septentrionem versus subterraneam
specum habet decem ulnarum: in ea novem statuas
haud procul a sancti Thodori sacra æde. Sunt
vero statuas, tres [quatuor] quidem Constantini Ma-
gni, ejusque uxoris Faustæ, et Hilarionis præpositi.

(11) D. Hieronymus affirmat, eum post obitum
Domitiani rediisse ex Patmo Ephesum, ibique

Ecclesiam rexisse usque ad Trajani tempora.

(12) Basnagius in Canisio, Monument. Aposto-

4 quarta Chrispi filii Constantini : cui Herodotus et Hippolytus chronographi, tradunt fuisse caput a patre amputatum : cuius et necis dolore affectus pater, dies quadraginta, ut ferunt, eum luctu persecutus est, nec corpus lavans, nec selectuli quiete recreans. Fecit autem statuam ex argento puro, multo auro inaurans : unum caput ex auro puro puto, inscriptis in fronte his verbis : Filius meus injuria affectus. Hoc ille proposito, sensuque pœnitentium more inclinans, religioseque procumbens veniam delictorum a Deo exposcebat. Reliquæ autem septem (*leg.* quinque) statuæ sunt, Severi, Harmati, Xeuxippi, Vigilantii, qui Vigilantii œdes extruxit, et Eleutherii, qui in senatu palatium condidit. Hi omnes gladio animadversi, erectisque staturis, ab eo qui injuria læsserat, veniam exorabant. Transitque mos iste in liberos, exque illis in alios, ad usque tempus Valentis Ariani. Ariani itaque, non ferentes quam a Constantino cladem acceperant, in ea quam diximus quadruplici porticu, ad sancti Theodori templum, status terra obruerunt.

Ἄδης τοῦ τρίτου Κωνσταντίνου τοῦ ἡμεῶν. Ἡρόδοτος καὶ Ἱππόλυτος χρονολογοῦντες ἀποκεφαλίσθηται ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν αὐτῷ ὁ πατὴρ μετενόησε, καὶ ἐκλαυνομένης τῆς ἡμέρας, ὡς ὁ λόγος ἔχει, μὴ λουσαμένης ἀναψέξας ἐν κοίτῃ. Ἐποίησε δὲ ἐν τῷ πατρὶ καβαροῦ, βάψας αὐτὴν χρυσῷ. Τὴν ἑξῆς μόνην ἐκ χρυσοῦ, τελείου γραφουμένης ἐπιπέδιον. Ὁ ἡδίκημένος υἱὸς μου. Τελείως μετένοιον βαλῶν ἐλιπάρει Θεῷ, ὅτις ὠκλήσεν. Αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς στήλαι ὑπέγρασαν. Ἀρμάτου, Ξευξίππου, Βηγλεντίου τοῦ κτίσαντος, καὶ Ἐλευθερίου, τοῦ εἰς τὸ παλάτιον κτίσαντος. Οὗτοι πάντες ἔστησαν, καὶ ὑπὸ ἀδικήσαντος στηλωθέντες, παρὰ τοῦ πλημμελήσαντος ἐδυσωπόνησαν. Ἐπιπέδιον δὲ καὶ τὰ οἰκεία τέκνα τοῦτο αὐτὸ ποιεῖν, τῶν πολλοῖ, ἕως Οὐαλῆ τῶν Ἀρειανῶν. Οἱ οὖν Ἀρειανοὶ, μὴ φέροντες τὴν διὰ Κωνσταντίνου, ἐν τῷ εἰρημώφῃ περὶ δόλφ, πλησίον τοῦ ἀγίου Θεοδώρου, ἐκλάσαν.

V.

Fragmenta ex cod. ms. Biblioth. Maximiliani Bavarisæ principis. (14).

Ex Hippolyti Thebani Chronico commentario.

1. A Christi nativitate usque ad Magorum præsentiam, anni sunt duo. Et a fuga in Ægyptum, usque ad mortem Herodis filii Antipatri, anni tres, dies quinque. Habitarunt autem in Ægypto Heliopoli, quæ ad Memphin, Joseph et Maria cum Jesu, annis tribus, diebus 20. Post ipsorum vero regressum, ut in Galilæa habitarent, usque ad mortem Archelai, anni sunt 9 (19), dies 47. Una cum Archelao Augustus quoque moritur. Vixit vero annis 88, et imperavit annis 56. Ab Archelai porro morte, usque ad Christi baptismum, quem a Joanne in Jordane accepit, anni sunt 16, dies 30. A baptismo, usque ad Zachariæ lapidationem, annus unus. [Interea enim, dum sacris ipse operaretur de more, lapidibus jactis, et in caput contortis, eum trucidarunt: corporeque raptato in valle Josaphat suspenderunt.] A Zachariæ autem lapidatione, usque ad Joannis filii ipsius mortem, sub Herode Juniore, Archelai filio in carcere patratam, annus unus. A morte Joannis, usque ad salvificam passionem, menses 6. Triginta enim et sex annos Joannes Baptista vixit. Triginta quidem annis versatus est in deserto : aliis vero 6 in Jordan e baptismum administrabat, prædicans pœnitentiam. Sic Dominus Jesus Christus, tricesimum ætatis suæ annum agebat. Post

Ἱππολύτου τοῦ Θεβαίου ἐκ τοῦ γένους σουντάγματος.

Α'. Ἀπὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ἰησοῦ τῶν Μάγων παρουσίας ἔτη δύο. Ἐπὶ τῆς Ἀγυπτου ἀναχωρήσεως, μέχρι τῆς τῶν ἡμερῶν υἱοῦ Ἀντιπάτρου ἔτη τρία, ἡμέρας ἑπτὰ. Παρῆσαν δὲ ἐν Αἰγύπτῳ ἐν Ἡλιούπολι Μίμφιν, ὅτε Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία σὺν τῷ Ἰησοῦ, ἡμέρας εἴκοσι. Μετὰ δὲ τῆς ἐπιόδου τῶν ἐπὶ τῆς οἰκίσεως αὐτῶν τῆς Γαλιλαίας, τελευτῆς Ἀρχελαοῦ, ἔτη ἑννέα, ἡμέρας τρεῖς. Σὺν τῷ Ἀρχελαῷ τελευτᾷ καὶ Αὐγουστοῦ. Ἐπὶ τῆς ἔτη πη'. Ἐδασίλευσεν (16) ἔτη νϛ'. Ἀπὸ τῆς τελευτῆς Ἀρχελαοῦ μέχρι τοῦ ἐν Ἰωρδάνῃ τοῦ Ἰωάννου βαπτίσματος (17) ἑστὶν ἡμέρας λ'. Ἀπὸ δὲ τοῦ βαπτίσματος μέχρι τῆς χρονοῦ λιθοβολίας, ἔτος α'. [(18) Ἐν γὰρ τῇ τῆς ἐπιόδου αὐτῶν, λιθοβολήσαντες αὐτὸν, καὶ κροταφήσαντες (19), ἀπέκτανον αὐτὸν ἐν τῇ ἑσπέρῃ.] Ἀπὸ δὲ τῆς τοῦ Ζαχαρίου λιθοβολίας μέχρι τῆς Ἰωάννου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ (20) τελευτῆς, ἔτη ἑξήκοντα. Ἐπὶ τῆς ἐπιόδου τοῦ νεωτέρου τοῦ υἱοῦ Ἀρχελαοῦ, ἐν τῇ ἐπιόδῳ γενομένης, ἔτος α'. Ἀπὸ δὲ τῆς τελευτῆς Ἰωσήφ τοῦ σωτηρίου πάθους μῆνες ϛ'. Ἀπὸ τῆς ἔτη ἕξῃσιν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, λ' μὲν ἡμερῶν ἐν τοῖς ἐρήμοις, τὰ δὲ ἄλλα ϛ' βαπτίζων ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.

(13) Et filii tertii Constantini cognom. nis.

(14) Apud Canisium Basnagianum tom. III, p. 34.

(15) Deest ἡμέραι πέντε in cod. Marciano 494, pag 243, ut et mox ἡμέρας εἴκοσι.

(16) Cod. Marc. ἐδασίλευσε δὲ ἔτη π' καὶ ἀπὸ τῆς.

(17) Cod. Marc. βαπτίσματος, ἔτι ἔτη τὰ ἀμφοτέρωτα λ', Et mox ἐν ταῖς ἐρημίαις, τὰ δὲ ἄλλα τρία ἔτη.

(18) Inclusa desunt in codice Vaticano.

(19) Cod. Marc. προταφίσαντες. Mox ἐκείνην.

(20) Cod. Marc. pro τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, habet Βαπτιστοῦ.

(21) In cod. Marciano ἔξ τριακοντα γὰρ καὶ ἑτὶ ἔτη Sic Vaticanus codex B.

καὶ κηρύσσω μετάνοιαν. Οὕτως ὁ Κύριος Χριστὸς ἄ χρόνους ἐν τοῖς παιδικαῖς νοῖς διήλθεν. Μετὰ δὲ τὸ βάπτισμα ἐπιταῖ τούς μαθητὰς, κηρύσσω σὺν αὐτοῖς εἶσαν αὐτοῦ μέχρι τοῦ σωτηρίου πάθους, καὶ οἱ ἐν Νικαίᾳ κανόνες τῆς θεοφύρου παρακαλεύονται, πρὸ τριᾶκοντα ἐτῶν μηροτονεῖσθαι πρεσβύτερον. Ἀρκστὴν γὰρ αἰθητῆ εἶναι ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, καὶ οὐλῶ ὡς ὁ λόγιος αὐτοῦ.

ὁ δὲ τοῦ σωτηρίου πάθους, καὶ τῆς ἀναβίτου, μέχρι τῆς λιθοβολίας τοῦ ἁγίου Στεῦ πρωτομάρτυρος (22) μέχρι τοῦ φανέντος φ φωτὸς, μῆνας 5' (23). Καὶ ἀπὸ τοῦ φαιτοῦ φωτὸς, βαπτίσματος τε αὐτοῦ, καὶ ὁς μέχρι τῆς ἀναλήψεως τῆς ἁγίας Παρβρίας, ἔτη γ', ἡμέραι μδ'. "Ἐξῆσε δὲ ἐπὶ τῆς Θεοτόκος, καὶ Παρθένος ἔτη νθ' οὕτως: Ἐν τῇ ιδ'. Καὶ ἐν τῷ οἴκῳ Ἰωσήφ, μῆνας δ'. ὡς εὐηγγελίσθη ὑπὸ τοῦ Γαβριήλ. Καὶ σulteκε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τῇ Δεκεμβρίου μηνός, ἡμέρας, ἔτη ιε'. Καὶ ἔξητης ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη- λγ'. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, τὸν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ Ἰωάννου γγελιστοῦ ἔτη ια', ἡμέρας... γίνονται ἔτη τῆς ιτῆς νθ'. Οὗτος δὲ ἐστὶν Ἰωάννης, ὃν ἠγάπα ς, ὁ καὶ παρθένος, ὁ τὸ καθ' ἑαυτὸν Εὐαγγέ- γγραφάμενος, ὅστις ἔμεινεν ἐν Ἱεροσολύμοις λεγομένην ἁγίαν Σιών, τὴν τῶν ἐκκλησιῶν. Αὕτη δὲ ἦν ἡ οἰκία αὐτοῦ. Ἐκεῖ τοῖσιν οἱ ἀπόστολοι διὰ τὸ φῶδον τῶν Ἰουδαίων. οἱς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐφάνη ὁ Κύριος, μετὰ τὸ και αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν, τῶν, θυρῶν κεινῶν, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἤννη. Ἐκεῖ τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἐπληροφόρησεν μῶν ὁ Κύριος, δείξας αὐτῷ τῆς πλευρᾶς τὴν ι, καὶ τὸν τύπον τῶν ἤλων. Ἐκεῖ ἠτομάσθη τῷ Κυρίῳ Σωτῆρι Χριστῷ φαγεῖν τὸ Πάσχα- τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Καὶ ἐκείθεν ὁμνήσαντες ον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλιζίων, εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ. Ἐκεῖ τῇ πρώτῳ μυστήριον ἐτέ- ὁ Κύριος τοῦ Πνεύματος (24) τοῖς μαθηταῖς αὐ- Καὶ ἐμυσταγόησεν αὐτοῖς τὴν μυστικὴν ἴαν, καὶ ἔκλειρεν, καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς καὶ ἰοτόνησεν, καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὴν μυστικὴν ἴαν τῶν προσταγμάτων αὐτοῦ, καὶ μεγάλειωσεν, καὶ πᾶσαν τὴν θείαν, καὶ δόξαν τῆς θείας ἡς αὐτοῦ, καὶ αὐτῶν τῶν μακαρίων θεατῶν ὦ, καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν, καὶ κόσμον, καὶ ἔλ- ἰν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καὶ τὴν Οἰάν μετὰ- τῶν τοῦ τιμίου σώματος, καὶ αἵματος αὐτοῦ, καὶ ὀμψ τῷ πιστῷ πρὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ, καὶ

baptismum vero receptum, ascivit sibi delegitque discipulos, cum iisdem suum regnum promulgans usque ad salutiferam passionem, annis tribus. Idcirco Nicænæ synodi trecentorum duodeviginti divorum Patrum canones jubent, decernuntque, ut ante annum 30, nullus in presbyterorum aligeretur ordinem. Sufficit enim, aiunt, discipulo, ut sit sicut magister ipsius : et servo, ut sit sicut ejus dominus

II. A salvifica vero passione, et ascensione Christi, usque ad sancti Stephani primi martyris lapidationem, usque ad lucem, quæ Saulo visa est, eique apparuit, menses sunt sex : atque a luce, quæ ipsi Saulo apparuit, et ab ejusdem baptismo et prædicatione, usque ad sanctæ Mariæ Virginis assumptionem, anni tres, dies 44. Vixit autem in terris sanctissima Deipara et Virgo, annis 59. Et hoc quidem pacto : In templo annis 14, in domo Joseph mensibus 4, statimque salutata est, et divini partus internuntium a Gabriels archangelo accepit: et cum concepisset Dominum nostrum Jesum Christum, peperit eumdem 25 Decembris die... annos nata 15. Vixit vero Domino nostro Jesu Christo, in humana natura hic vivente annis 33. Post Domini autem assumptionem et ascensionem, cum ipsius discipulis, in domo Joannis evangelistæ, vixit annis 11, dies... sunt vero anni omnes vitæ ipsius virginis et matris, undesexaginta. Hic porro ipse est Joannes, quem diligebat Dominus, qui virgo fuit : qui et Evangelium conscripsit, quique perstitit Hierosolymis in sancta æde Sionis dicta, templorum omnium matre, hoc ipsius erat domicilium. Illic igitur apostoli, propter metum Judæorum, confugerunt. Illic foribus clausis, discipulis suis apparuit Dominus, posteaquam a mortuis exstitit : et Spiritum sanctum, et pacem eisdem dedit. Illic die octavo Thomam nutantem certum reddidit Dominus lateris sui plaga, et clavorum forma, et effigie demonstrata. Illic Domino Servatori nostro paschalis agnus, quem cum suis ederet discipulis, fuit apparatus. Etiam inde in locum Gethsemane dictum, egressi sunt. Ibidem primo sanctæ Eucharistiæ mysterium confecit Christus, suisque discipulis tradidit, mysticum cultum edocuit, et tonsura data in clerum ascivit, benedictionis beneficium impendit, sacris Ordinibus initiavit : totam omnium arcanorum, quæ in mandatis dabat, et majestatis suæ seriem exposuit, gloriamque divinæ suæ formæ, beatorumque, a quibus spectatur, spectaculum exhibuit. ut et magnificentiam, ornatum, splendoremque Ecclesiæ suæ : eosdem divina corporis et sanguinis sui communionem dignatus est : ut et Ni-

2) Forte deest αὐτοῦ.

3) Locus mutilus est. Citatur a Glyca in part. i. al., cujus verba interpretas sic reddidit : neque n jam ad manum est Græcus codex Glycæ. De nullorum quidem historicorum sententia, præsertim Hippolyti Thebani, post Domini ex mortuis re-

surrectionem anni septem præterierant, cum festum veritatis princeps ille Stephanus beatum vitæ finem est consecutus. Ab ejus autem morte mensibus prope sex elapsis, Pauli vacatio facta est. Sed vide Baronium Annal. primo. CANIS.

(24) Forte τῆς εὐχαριστίας.

codemum sibi et ante et post resurrectionem filium A
 addictumque. Et primum inter omnia Christi
 mysteria, mysterium ipsius persequens. Et Ja-
 cobum fratrem Domini. primum episcopum Iudæias
 et apostoli delegere: non fratrem Zebedæi filium,
 sed fratrem Domini. Iacobus enim discipu-
 lus Domini, filius primus erat Zebedæi Iacobus
 autem evangelistæ germanus. Zebedæus autem
 ipsorum pater: Iacobus autem et est præcipuum
 navim habens, appellatur. Ex illustribus vero Gal-
 ilæe viris primus Iacobus Zebedæi. Post sui patris
 Zebedæi mortem, vendidit extraneis facultates
 ex hereditate Zebedæi, et Hierosolymis aliam do-
 mum sibi comparavit.

III. Sic igitur recepit Deiparam in domum suam.
 verbum veritatis Christi Ephesi in Asia prædicans.
 qui tandem ibidem obdormit in Domino, eisdem
 nomen et magnalia debitis laudibus prosequens.

IV. Iacobus autem, et a Domino et ab apostolis
 ordinatus episcopus, frater quidem Domini secun-
 dum carnem esse dicitur, filius vero Joseph fabri,
 ex uxore ipsius, quæ domesticæ vitæ curis, et admi-
 nistrationi vacabat: Simonis autem, et Judæ, et
 Joseph frater germanus. Quatuor enim liberos ha-
 buit Joseph, et duas filias: Esther et Martham: ex
 uxore sua Salome, quæ fuit filia Aggæi fratris Za-

(25) Habet quidem cod. Græc. τὸν νεώτερον,
 sed legere est una voce ἰδὸν νεώτερον, ut docet Fran-
 ciscus Turrianus lib. contra Vergerium pro domo
 Lauretana; qui ista, quæ refert hic Hippolytus,
 recitat ferme ad verbum ex scoliis quibusdam Græcis S.
 Chrysostomi super Evangelia Joannis et
 Marci. Legatur Turrianus; qui Hippolyto multum
 lucis afferet. Exscripsit eadem Nicephorus ex anti-
 quioribus, loco paulo ante citato: apud quem in-
 terpres transfert ἰδὸν νεώτερον, matris propriæ recto-
 rem. Sed condonemus eum lapsum una cum cæ-
 teris viro de Nicephoro bene merito. CAN.

(26) Forte οὗτος.

(27) Hic iterum habes caput hypomnestici cxxxvi.

(28) Non importunum equidem, ut puto, fuerit,
 ait Nicephorus, lib. 1, cap. 3, præsentem inserere hi-
 storiam, quæ divinus Hippolytus Portuensis Romæ epis-
 copus (πρότος τῆς κρησθούσης Ἰωάννης ἐπίσκοπος)
 de Jacobo fratre Domini memoriam mandata reliquit:
 Joseph, inquit, faber, ex uxore sua Salome (quæ
 quidem fitia fuit Aggæi, fratris Zachariæ prophetæ,
 ejusdem Joannis Baptistæ patris, Zacharias vero et
 Aggæus filii erant Barachiæ sacerdotis) quatuor sus-
 cepit liberos, Jacobum et Simonem, Judam et Josen,
 et item filias duas Esther et Thamar, ita ut Salome
 ipsa, et Joannes Baptista duorum fratrum liberi fue-
 rint. Enim Aggæus filius quidem est Barachiæ,
 patruus autem Joannis. Similiter et Zacharias
 frater quidem Aggæi, patruus autem Salomæ, Jose-
 phi conjugis. Salomen porro dico, non illam in Be-
 thelem obstetricem (illa enim Bethleemitica conso-
 brina Elisabethæ erat, et item sacræ Virginis Mariæ,
 ut hoc sacrum Evangelium Lucæ indicat) siquidem
 tres fuere sorores Bethleemiticæ filia Matham sa-
 cerdotis, et Mariæ conjugis ejus sub Cleopatraz et
 Casaporis Persæ regno, ante Herodis Antipatri filii
 regnum; primæ Mariæ, secundæ Sobæ, tertiæ Annæ
 nomen erat. Nupsit prima in Bethleem Maria, et
 peperit Salomen obstetricem. Nupsit quoque secunda
 in Bethleem Sobæ, et genuit Elisabetham. Nupsit

παρὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Ἦν ἡ
 τὰ πρῶτον μυστήριον τοῦ Χριστοῦ
 τῶν ἐπίσκοπων ἐχειροτονίας: ἡ
 ἐπίσκοποι, Ἰάκωβον τὸν νεώτερον
 Οἱ γὰρ τὸν υἱὸν Zebedæου λέγουσιν
 τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὁ γὰρ Ἰακώβος
 Κυρίου, γιὸς μὲν ἦν Zebedæου, ἐκ
 τοῦ εὐαγγελιστοῦ, Zebedæου δὲ
 ἦν νεώτερος (25) λέγεται, τὴν δὲ
 ἐπίσκοπον ἀνδρῶν ὑπέβραχε πρῶτος
 ἔτι τὴν τελευταίην Zebedæου τοῦ Ἰω-
 ἀκίτου τὴν κατὰ Γαλιλαίαν κτήρησιν
 ἐκ Zebedæου μέρους, καὶ ἐκτίθηται
 λόγους.

Γ. Οὕτως τοίνυν ἰδέξατο τὴν ἐκ-
 τὴν οἶκον αὐτῆς, ἐν τῇ Ἐφέσῳ τῆς
 τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ
 ἐκὶ ἐκκομῆθη ἐν Κυρίῳ δοξαζῶν
 καὶ τὰ μεγαλίστα.

Δ. (27) Ὁ Ἰάκωβος δὲ ὁ νεώτερος
 ἐκ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἀποστόλων
 τοῦ Κυρίου κατὰ σάρκα λέγεται ἐκ
 τίκτονος Ἰωσήφ, ἐκ τῆς βιωτικῆς
 ἀδελφῆς δὲ Σίμωνος, καὶ Ἰούδα, καὶ
 σαρκὸς γὰρ υἱοῦς ἔσχεν ὁ Ἰωσήφ, καὶ
 τῆς τὴν τε Ἐσθῆρ (29) καὶ τὴν Μα-
 ρθῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Σαλώμης.

postremo et tertia Anna in terra Galilæ
 Mariam Dei Genitricem, ex qua
 Christus ipsa veritas: ita ut Salome
 et Elisabeth et Dei mater trium sorora
 filia. Proinde Joannes Baptista, et
 noster consobrini esse dicuntur. Iacobus
 Christus esse dicitur, quod aliorum
 propter conversationem familiarem
 Aggæi fratris Zachariæ sacerdotis. Be-
 ex Hippolyto Portuensi, ut ipse patet
 tem ex isto Hippolyto Thebano.

(29) Variant veteres tum circa nomen
 circa nomina filiarum Josephi. Hiero-
 refellit, imo potius probare videtur
 asserentem Josepho fuisse quatuor filios
 meras: apud Epiphanium recensentur
 Maria et Salome: in codice m. s. Anastasii
 καὶ Marθᾶ. Martha et Maria dicuntur
 plane, Esther et Martha, nuncupantur. Si-
 let, ubi conjecturis tantum datur locus
 bent Thamar. Observandum, in Cæsarea Bithy-
 cod. XXIX, haberi Fragmentum ex Hippoly-
 nico de Genealogia Christi, quod cum nostro
 venit sæpius, quamquam differat aliquando
 desunt apud nos, ex Lambecio subjiciemus
 σκομεν δὲ παρὰ τῇ θεῖῃ Γραφῇ, ὡς ἐν τῇ
 δεκάτῳ χρόνῳ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἡ παντὶς
 Θεοτόκος τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν
 σεν, ἐβλπτιστῆ δὲ παρὰ Πέτρον καὶ Ἰωάν-
 σκοπῶτων, αὐτὸς δὲ τούτους ἐβάπτισεν ὁ
 ἔζησε δὲ μετὰ τὸ σωτήριον πάθος Θεοτοκῆ
 δεκα, ὁ δὲ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἅπας χρόνος ἐτί-
 κονα. Quæ sic Latine reddimus: Dilicimus
 Scriptura sacrosanctam Dominam nostram
 nitricem peperisse anno decimo sexto etatis
 baptizatum fuisse a Petro et Joanne apostolis
 Christus baptizaverat; sed post salvificam pas-
 vixit Dei Genitrix annos undecim; itaque totum
 spatium fuit annorum 61, etc.

(30) Codex 29 Cæsar. habet Thamar.

ἀδελφοῦ Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς Ἰωάννου
 υἱοῦ Βαραχίου, τοῦ υἱοῦ Ἀβιά τοῦ
 τότε ἐχήμενος Ἰωσήφ, ὡς εἶναι τὴν
 καὶ τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἀδελφῶν
 υἱῶν. Ὁ γὰρ Ἀγγαῖος, υἱὸς Βαραχίου,
 υἱὸν. Ὁμοίως δὲ καὶ Ζαχαρίας, ἀδελφός
 οὐ, θεῖος δὲ Σαλώμης τῆς γυναικὸς Ἰωσήφ
 υἱοῦ Σαλώμης δὲ φημι, οὐ τὴν μαίαν,
 γυναῖκα Ἰωσήφ. Ἡ γὰρ μαία ἀπὸ Βη-
 θλεεμ, ἀνεψία καὶ αὐτῆ οὔσα τῆς Ἐλι-
 σάβητ τῆς ἀγίας Παρθένου Μαρίας [(31) Καὶ
 κατὰ Λουκᾶν ἅγιον Εὐαγγέλιον.] Τρία γὰρ
 λφια ἀπὸ Βηθλεεμ, θυγατέρες Ματθαῖο τοῦ
 εἰς Μαρίας τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἐπὶ τῆς βα-
 κλεοπάτρας, καὶ Σοπάτωρος τοῦ Πέρσου,
 βασιλείας Ἡρώδου υἱοῦ Ἀντιπάτρου, ὄνο-
 μῶν Μαρία, καὶ ὄνομα τῆ δευτέρᾳ Σω-
 σάνη, καὶ τῆ γ' Ἄννα. Ἐγήμε δὲ ἡ μία ἐν
 καὶ ἔτεκεν Σαλώμην, τὴν μαίαν. Ἐγήμε
 δευτέρᾳ ἐν Βηθλεεμ. Καὶ ἔτεκε τὴν Ἐλισά-
 βηθ, καὶ ἡ τρίτη εἰς τὴν γῆν τῆς Γαλι-
 λαιᾶς. καὶ ἔτεκε Μαρίαν τὴν Θεοτόκον. Ὡς
 καὶ Σαλώμην, καὶ τὴν Ἐλισάβηθ, καὶ τὴν Ἰρίαν
 τὴν Θεοτόκον, θυγατέρας ἀδελφῶν τριῶν
 υἱῶν. Ἐντεῦθεν οὖν ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης, καὶ
 οἱ ἄλλοι ἀνεψιοὶ λέγονται εἶναι. Ἰδὲ δὲ τῷ
 λέγεται εἶναι, ἐπειδὴ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἀδελ-
 φῶν (33) ἐκ τῆς συναντροφῆς, καὶ τῆς συγγε-
 νείας τοῦ Ἀγγαίου ἀδελφοῦ Ζαχαρίου τοῦ ἱερέως.
 (35) Γεννᾶται τοίνυν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
 ἐκ φυλῆς Ἰούδα ἐκ σπέρματος Δαβὶδ τὸ
 ἕκτον, ἐπ' ἑσπέρτου τῶν ἡμέρων, μεσοῦντος
 κισχιλίου ἔτους, ἐν τῷ μβ' ἔτει Αὐγούστου
 σιλῆως, ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ κ', νυκτὸς ι', ἡμέ-
 ρης (36).
 Ἰωσήφ δὲ καὶ τοῦτο, ἵνα ἐξ ἀρχῆς δείξῃς
 ἰουδαίου τὰ ἀπαρχῆς κόσμου, ἔπαρον ἀπὸ τοῦ
 ἀπλάστου Ἀδάμ, ἕως Νῶε, ἐφ' ᾧ ὁ κατακλυ-
 σμὸς γέγονε, γέγονε γενεαὶ δέκα, ἔτη βββ'.
 ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ,
 ἔτη ασο. Ἀβραάμ ἦν ἐτῶν οε' ὅτε με-
 τῆς εἰς τὴν Χαναάνην γῆν, ἐκ τῆς Μεσοπο-
 τᾶς, κακεὶ διατρίψας ἔτη κε', ἔτεκε τὸν Ἰσαάκ.
 ἔτη βιώσας ὁ Ἰσαάκ, γεννᾷ πικίδας δύο,
 Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ. Κατῆλθεν εἰς Αἴγυπτον ἅμα τοῖς
 υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τοῖς ἐγγόνοις [ἐκγόνοις] αὐτοῦ,
 ἰεροβθάν οε'. Ἐπέφυκεν δὲ καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ
 ἐν Χαναάν ἔτη σιέ. Οὗ τὸ γένος ἐπέφυκεν ἐν
 Αἴγυπτῳ ἔτη σιέ. Καὶ πληθυνθὲν εἰς δωδεκάφυλον
 ἔστη, καὶ τὸ πλῆθος εἰς χιλίας χιλιάδας κατ-
 ῆρθε. Καὶ τῷ μὲν Λεὺί ἀπόγονοι Μωσῆς, καὶ
 Ἄρον. Καὶ ὁ μὲν τὸ ἱερατεῖον ἤξλωσε, ὁ δὲ Μω-
 σῆς πρὸς τὸ ἄρχειν καθίστατο. Ὅς ἐν τῷ ὄγ-

A chariæ, qui fuerat pater Joannis Baptistæ, Christi
 Prodrumi, filii Barachiæ, filii Abia sacerdotis. Et
 tunc quidem viduus erat Joseph, ut Salome, et
 Joannes Baptista fratrum germanorum sint liberi.
 Etenim Aggæus, Barachiæ, filius, patruus erat Joan-
 nis. Zacharias item, frater Aggai, patruus erat Sa-
 lomes; quam Joseph faber in matrimonio habebat.
 Salomen autem dico, non obstetricem illam, sed
 Josephi conjugem. Obstetrix enim e Bethleem erat
 oriunda, et ipsa consobrina Elisabeth, et sacro-
 sanctæ Virginis Mariæ. Idque sancti Lucæ declarat
 Evangelium. Tres enim sorores erant Bethleemi-
 ticæ, sacerdotis Mathan filii, et uxoris illius Ma-
 riæ; regnante Cleopatra regina, et Sopatore Persa,
 idque antequam Herodes filius Antipatri regnum
 Judaicum obtineret. Nomen primæ erat Maria;
 nomen secundæ Somæ: tertia dicebatur Anna.
 Prima nupsit in Bethleem, et Salomen obstetricem
 genuit. Altera ibidem nuptui fuit tradita, et Elisa-
 betham peperit. Tertia in Galilæa nupsit, et Mariam
 Deiparam genuit: ut Salome, et Elisabeth, et sancta
 Maria Deipara trium sororum sint filii. Atque hinc
 Joannes Baptista, et Christus Dominus noster,
 consobrini esse dicuntur: filius vero Joseph esse
 ferebatur. Quoniam filiorum ipsius frater est, non
 ex eo solum, quod una fuerit nutritus, et educatus,
 verum etiam ex Aggæi fratris Zachariæ sacerdotis
 cognatione.

V. Nascitur itaque Dominus noster Jesus Christus
 ex tribu Juda et e semine David, secundum hu-
 manam naturam, diebus postremis, 6000 a crea-
 tione mundi anno, 42 Augusti imperatoris anno,
 mense Decembri 25, noctis hora 16 die 1.

VI. Sciendum vero etiam illud, ut a primordio,
 secundum Hebræam computationem, mundi demon-
 strares originem, tolle, atque aufer, a protoplasto
 Adam, ad usque Noe (sub quo diluvium exstitit,
 suntque generationes decem) annos 2142. Simili
 pacto a diluvio usque ad Abraham, generationes
 totidem, anni sunt 1270. Abraham porro annorum
 erat 75, quando ex Mesopotamia in Chananeam
 terram commigravit: ibique annis 25 demoratus,
 Isaac filium progenuit. Sexagesimum annum Isaac
 natus, duos liberos Esau et Jacob obtinet. Hic
 in Ægyptum cum duodecim suis filiis, et nepotibus
 numero 75 subijt. Habitavit autem ipsius gens in
 terra Chanaan, annis 215. Deinde Ægyptum. cum
 annis totidem incoluisset, et incremento capto, in
 duodecim tribus esset relata, capita autem compu-
 tata, mille chiliades expleverunt. Levi quidem pos-
 teri, Moses et Aaron fuere. Et hic quidem sacerdo-

31) Hoc deest in cod. Cæsarsæo.

32) Pro εἰς τὴν γῆν τῆς Γαλιλαίας, Cod. S. Marci
 bet, ἔχουν ἡ ἀγία Ἄννα.

33) Nactenus etiam hypomnesticon.

34) Cod. S. Marci τῶν υἱῶν τοῦ Ἰωσήφ, nec am-
 us.

(35) Ab hoc loco usque in finem, sine nomine
 auctoris eadem leguntur in cod. ms. 76 Bernardi
 Nani senatoris Veneti, quæ invenimus descripta a
 Bongioanni. — Ad finem usque desinit cod. Vatic.

(36) In Cod. Bernardi Nani, ἰνδ. τ' id est, indi-
 ctione decima.

ος, και ληγόντων ἐν τῷ ς' ἔτει. Ἀρι-
δὲ τῶν περιόδων, ἐπληρώθη ἡ περίοδος
εκισχιλιοστῆν τριακισιοστῆν εικοστῆν ἔτει.

δὲ τῆς ια' περιόδου, ρπς', (45) δι-
γν παρῆλθον (46), και ἑσαρχῆθη ὁ Κύριος
τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ βίβλος τοῦ Νικομη-
τοῦ Μεταφραστοῦ περιέχει. Ὁ δὲ μέγας
φησιν, ἐν τῷ εφ' ἔτει γεννᾶται ὁ Κύριος
τοῦ Χριστοῦ. (47) Ὅπερ ἐκ ἄνωθεν

περιόδου, ἤγουν τοῦ ια' ἔτη (48) ῥ
ονται (49). Ὡς δὲ τῶν λοιπῶν συγγρα-
σεβίου τοῦ Παμφίλου, Εὐσταθίου, και
τῶν χρονογράφων, και ἑτέρων ποιητῶν ρπ'.
λέγουσιν, ἕτεροι δὲ ἔτη.. (50) λγ' ἐν τῷ

ατρίψας, και παθῶν διὰ τὴν ἡμετέραν σω-
ῆ καὶ τοῦ Μαρτίου μηνός ἑσταυρώθη
τάφη, και τῇ κς' ἀνέστη, ἡμέρᾳ πρώτῃ,
κυριακῇ, ὡς ὁ Μεταφραστὴς δηλοῖ, και

τοῦ Νικομηδεῖας, ὡς δὲ οἱ λοιποὶ, Ἀπρι-
τοληγοῦσα ἀνέστη (51). Ἐγὼ δὲ πείθομαι
τοῦ Κυρίου Κυμῶν. Ὅτι και ἡ κτίσις ἀπὸ
Μαρτίου μηνός τὴν ἀρχὴν ἔλαβε, και τὸ

ν τοῦτο φῶς τῆ κα' τοῦ αὐτοῦ μηνός δ' (53)
γένετο. Ἐξ αὐτοῦ γάρ, και τὸ τετρά ι' και
καὶ ὁ ν' ἀριθμὸς ἐτιμῆθη. Καὶ προσέτερον τῷ

ὅτι ὁ Θεὸς, τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ ἐν ἑπτὰ αἰῶσι
νμον ἐθεμελίωσε· ἐν ἑπτὰ ἡμέραις τὴν κτί-
γάσατο· ὅτι τὸν Κάιν ἐκδικούμενα (54) πα-

κι πεποίηκεν· και τὸν Λάμεχ ος', τὴν ἀρχὴν
(55), τὸν Ἐνώχ ἑβδομον ὄντα, μετέθηκεν,
πρῶτον, τὸν Ἀβραάμ και (56) ἀπὸ κτίσεως ἁ-

Πατέρα πολλῶν ἐθνῶν ἔδειξεν. Ἀλλὰ και αὐτός
ος' ἀριθμεῖται ἀπὸ Ἀδάμ. Καὶ ἡ Πεν-
τας τοῦ Ἰσβολιμαίου, δ' ἐρμηνεύεται ἄφρασις,
οὔτο ἐτιμῆθη, και ἱερατικὴ λειτουργία, διὰ

ς' μηνός γέγονεν. Ἢ γάρ πεντηκοντὰς ὑφαι-
ῆνη, α' ἡμέρα (57) ἐργάζεται.

Ἐν δὲ θέλεις, και περὶ ἡλίου, και σελήνης
μέτρησιν εὔρεῖν (58), κράτησον τὴν περίοδον,
ὑφείλον διὰ ζ' δεὰ τετραῖδια τοῦ ἡλίου και

ἡνης τὴν μέτρησιν, και ἀσφαλῶς ἀποδείξεις.
ρεῖσον δὲ ἀσφαλῶς τὰ ἐντός γεγραμμένα. Καὶ

(43) Ut clariora fiant, quæ hoc loco de periodis
ippolytus scribit, ascribere placet, quæ ad hunc
scum Hippolyti annotavit nobilis et amplissimus
ominus Joannes Georgius Herwardus, Bavarix
ancellarius, vir omnis chronologiæ peritissimus. D

Anni, inquit, 532 reddunt periodum (scilicet luua-
em). Decem tales periodi reddunt annos 5320. His
annis ex undecima periodo alii addunt solos annos
180, Sicque illis natus est Dominus noster Jesus
Christus 5500 anno mundi; quippe 6 annis citius.

Nam alii prædictis decem periodis seu anni 5320,
addunt annos 186, ita ut illis natus sit Dominus
noster, anno mundi 5506, sex annis tardius. Hæc
Dominus Herwardus. Prioris opinionis est S. Basilius,
Eusebius, Eustathius, et Georgius. Syncellus,
ut ait Hippolytus: posterioris autem Metaphrastes
et Nicomediensis, dies πρωτολήγουσα Aprilis est
21, dies Aprilis. Quod vero ait, Christum cruci-

fixum 23 die Martii: sepultum 24, id ea de causa
facere videtur, quod initium diei 24 dæcat, more
Hebræorum, a vespera diei 23. » CAN.

A decim periodis sive revolutionibus, orsis a primi
sæculi primordio, et in ipso sex millesimo, decimo
sexto anno desinentibus. Enumerando igitur has
periodos, decima completa est anno 5320. De in-

cepta autem undecima periodo, 186 anni abierunt,
et humanam naturam induit Dominus noster Jesus
Christus, ut liber Nicomediensis et Metaphrastes
habent. Magnus vero Basilius dicit, ipso quinquies

millesimo, quingentesimo anno Dominus noster
Jesus Christus nascitur. Itaque ex supra dicta un-

decima periodo supersunt anni sex. Reliqui scripto-
res, ut Eusebius Pamphili, Eustathius, Georgius
Chronologi, et alii 180 duntaxat annos putant et
statuunt. Alii, annos... triginta tres annos in

mundo et hac vita versatus, et commoratus, et
propter salutem nostram mortem passus, 23 Martii
fuit cruci affixus. Die 24 sepultus; et 25 resurrexit,

die prima, nimirum Dominica, velut Metaphrastes
declarat, et Nicomediensis: seu ut cæteri, Aprilis
21 die a mortuis exstitit. Equidem fidem habeo

sententiæ domini Simeonis: quippe mundi hujus
molitio ab 22 Martii mensis initium accepit: lux
item (solis) qua metimur omnia, ejusdem mensis
25 quarto die fuit condita divinitus. Hinc enim

quater decem et septias decem, tum quinquagesi-
mus numerus sunt in honore. Et attente conside-
randum est; quoniam Deus divina sua sapientia;

in 7 sæculis mundum fundavit: septemque diebus
est fabricatus, et de Cain dedit ultionem septies, de
Lamech autem septuagies septies. Enoch septimum

transtulit, velut eum, qui Deo placeret: Abraham
etiam a mundi constitutione, multarum gentium
patrem declaravit: sed et ipse Dominus septuagesi-

mus septimus ab Adam numerabitur. Etiam Pente-
coste, seu Quinquagesima jubilæi (anni) (remissio-
nem dixeris) idcirco est in honore. Septimo quoque

mense solemnia illa sacrificia paragebantur.

X. Quod si voles et circa solis, lunæque cursum,
reperire dimensionem: cape periodum, et subduc
per septies decem perque quater decem, per solis et
lunæ dimensionem idque tuto, citraque lapsum prob-

babis. In gyrum autem, et orbem volve, quæ intus,
(46) Ex cod. Nan. redundat παρῆλθον.
(47) Locus mend.
(48) Cod. Nan. ἔσει.

(49) Forte περιγίνονται.
(50) Deest aliquid. Sed cod. Nan. habet ἔσσεια.
(51) Cod. Nan. Ἀπριλλίῳ πρωτ' λέγουσιν ἀνέστη,
Aprilis prima dicunt resurrexii.

(52) Codex Nan. λόγος x. S. Et mox τὸ λεριτόν.
(53) Forte τετράκις. Ms. Nan. τὸ τετράκις και τὸ
ἑπτάκις.
(54) Cod. Nan. ἑπτὰ ἐκδικούμενον.
(55) Forsan legendum τὴν δίκην δεδωκέναι: La-
mechum ad pœnas luendus Cotelers. not. in Asterium
pag. 344.

(56) Sic locum sanabat idem Cotelers.: Ἀβραάμ
καὶ ἀπὸ κτίσεως κόσμου: Abraham a creatione
mundi 21. Et sic habet cod. Nan.

(57) Forsan. zeg. ὑφειλουμένη πρώτη ἡμέρα subductus
primus dies, Cod. Nan. ὑφειλουμένη, πρώτην ἡμέραν.
(58) Cod. Nan. εὔρεῖν, και ἀσφαλῶς ἀποδείξε-
Γόρπυσον δὲ ἀκριβῶς, etc,

scripta, et notata sunt, et invenies orbis conditi annos, ad Christi usque adventum. Et posthæc rursus Christi pro nobis hominis facti genealogiam, et solis, ac lunæ periodos, paschalesque incipientes, et instantes terminos, prout sub Constantino descripti sunt.

Α εἰρη, καὶ τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἐν Χριστοῦ καταβάσει, καὶ πάλιν, μεταβολῶν ἐν σάρκει Χριστοῦ περιουσίας ἐν ὄδῳ ἡλίου τε, καὶ σελήνης, καὶ τῶν ἐν ἐνεστώτων πασχαλίων τῶν γεγραμμένων βασιλείας Κωνσταντίνου.

VI.

Fragmenta exhibens reliqua capituli 136 Hypomnestici Josephi Christiani.

Zacharias pater Joannis fratrem habuit consacerdotem nomine Aggæum, qui ante illum mortuus est. Hujus Aggæi filiam duxit uxorem Joseph faber, ex qua genuit IV filios et III filias: quorum unus erat Jacobus, qui cognominatur *frater Domini*, fuitque primus Hierosolymorum episcopus. Nomen uxoris Joseph Salome, non quidem obstetrix illa, sed alia. Post mortem autem ejus, uxorem sibi postulat Josephus Mariam Deiparam, quæ ex materno genere descendebat a Matthan sacerdote, et ipso a Salomone Davidis filio, ut dicit Evangelium Lucæ genealogiam texens. Iste Matthan filias habuit ex Maria conjuge sua, quarum nomina Maria, Sube, Anna Maria itaque parit Elisabetham matrem Joannis Baptistæ: Anna parit sanctam Deiparam in Bethlehem, quæ Maria vocata est de nomine aviæ et materteræ; adeo ut sit Elisabeth consobrina quidem Annæ, filia vero fratris Deiparæ. Ex Evangelio hæc utraque confirmantur, propterea quod recenseat genus paternum et carnale Christi: *Erat enim, inquit, Jesus incipiens, quasi annorum 30, qui putabatur Josephi, Heli Mathan.*

Β Ζαχαρίας ὁ πατήρ Ἰωάννου, ἀδελφοῦ ἱερῆα καλούμενον Ἀγγαῖον, πρὸ αὐτοῦ πατὴρ τοῦτου τοῦ Ἀγγαίου θυγατέρα ἠγάγετο Ἰωσήφ ὁ τέκτων, ἐξ ἧς ἐγέννησε ὁ θυγατέρας. Ἐν εἰς τὴν Ἰάκωβος, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Κυρίου, καὶ πρῶτος ἐπίσκοπος μων καὶ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκος Ἰωσήφ οὐχ ἡ Μαρία, ἀλλ' ἑτέρα. Μετὰ δὲ θανάτου μνηστεύεται Ἰωσήφ τὴν Θεοτόκον Μαρίας μητρικὸν γένος καταγομένην ἀπὸ τοῦ Ηλιερῆως, καὶ αὐτοῦ ἀπὸ Σολομώντος, τοῦ καταγομένην (59), ὡς φησὶ τὸ κατὰ Λουκῆ γένος γενεολογούν. Οὗτος γὰρ ὁ Ματθῆος ἐκ Μαρίας τῆς γυναίκος αὐτοῦ, ὡς ἐστὶν Ἐλισάβετ, τὴν μητέρα Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστῆ. Ἄνα γενεῆ τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν Βηθλεὴμ κατὰ τὸ ὄνομα τῆς μάμης καὶ θείας ἐκ Μαρίας. Ὡς εἶναι τὴν Ἐλισάβετ, ἀδελφὴ Ἀννης, ἐξ ἀδελφῶν δὲ τῆς Θεοτόκου. Ἐκείτερα τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τοῦ ἐπατρῶν γένος, καὶ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ φησὶν, ὁ Ἰησοῦς ἀρχόμενος, ὡς ἐπὶ

Γ μίζετε τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἡλὶ, τοῦ Ματ

VII.

Fragmentum ex cod. ms. Veneto 494, pag. 243 Biblioth. D. Marci (60).

Hippolyti Thebani ex syntagmate ejus chronologico.

Scire oportet, quod ab Adam usque ad barbarismum, sunt anni 2266 et a barbarismo usque ad scythesmum, anni 500 et a scythesmo usque ad Hellenismum, anni 1236 et ab Hellenismo usque ad Judaismum, anni mille: et ab Judaismismo usque ad Christianismum, anni quingenti. Inito universim calculo, invenimus ab Adam ad Christum annos 1000 et a nativitate Domini nostri Jesu Christi ad Constantinum magnum annos 200.

Præterea sciendum, quod a primo hominum parente Adam usque ad Noe, sub quo contigit diluvium, sunt generationes decem, seu anni 2451. Adam per quatuor alphabeti litteras interpretatur Oriens, Occidens, Septentrio et Meridies.

(59) Hæc vox videtur redundare.

(60) Græcè descriptum invenimus inter adversaria V. C. Bongioanni,

(61) Hic, si quid video, *barbarismus* capitur pro confusione linguarum: *scythismus* pro feris ac tetricis moribus, idque forte ex loco Apostoli ad Co-

Ἰππολύτου Θηβαίου ἐκ τοῦ χρονολογικοῦ γματος.

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ Ἀδάμ ἕως βαρβαρισμοῦ (61), ἐστὶ διαχλίτια σὺς, καὶ ἀπὸ βαρβαρισμοῦ ἕως σκυθητισμοῦ, ἔτη φ' καὶ ἀπὸ σκυθητισμοῦ ἐκ τῆς ληνισμοῦ, ἔτη χίλια σς· καὶ ἀπὸ Ἑλληνισμοῦ ἰουδαϊσμοῦ, ἔτη χίλια· καὶ ἀπὸ ἰουδαϊσμοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔτη πεντακοσία. Ὁμοῦ ἐπισημαίνονται εὐρομεν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Χριστοῦ, ἐπὶ ἀπὸ δὲ τῆς γενέσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἕως Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἔτη 200.

Γινώσκειν δὲ δεῖ καὶ τοῦτο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πλάστου Ἀδάμ ἕως Νῶε ἐφ' ᾧ ὁ κατακλιμακωθεὶς δεκά, ἔτη βυνά. Ὁ γὰρ Ἀδάμ εἰς τριάντα χρόνους ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ Ἀνατολή, ἄστis, Ἀνατολή καὶ Μεσημβρία.

loss. III, 11, et respicitur ad Sodomitarum facinoram. Hellenismus poni videtur pro universali ethnismo. Vulgo existimant barbarismum ante diluvium existimatum usque ad Sarug obtinuisse. Cæc. confer Epiphanium, et Vossium De orig. idol. lib. 2. cap. 2.

ὁ δὲ τοῦ κατακλισμοῦ ἕως Ἀβραάμ, ὅτε μετὰ
εἰς γῆν Χαναάν ἐκ τῆς Μεσοποταμίας,
, ἔτη αὐτῆς. Ἀβραάμ δὲ ἦν ἐτῶν οἶ', καὶ
ἐν ἐν γῆ Χιναὶν ἔτη κε'. Καὶ ἔτελεν τὸν
Ξ' δὲ χρόνον βιώσας Ἰσαὰκ, γεννῆ παῖδας
·ν Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ.

μενος δὲ Ἰακώβ χρόνων ρλ', κατήλθεν εἰς
ρον, ἅμα τοῖς δώδεκα υἱοῖς αὐτοῦ, καὶ τοῖς
ις αὐτοῦ, τὸν ἀριθμὸν οἶ', περιέκησεν δὲ
ἐν Αἰγύπτῳ ἔτη υ', οὗ τὸ γένος πληθύνθη,
δεκα φυλάς ἐλογίσθη, καὶ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ
κοσίας χιλιάδας.

τῷ μὲν Αεὺτ ἀπόγονοι Μωϋσῆς καὶ Ἀαρών,
μὲν τοῦ ἱερατεύειν ἤξλωται, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἀρ-
καθίσταται. Ὡς ἐν τῷ ὀγδοηκοστῷ ἔτει τῆς
αὐτοῦ, πατεῖ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡ δὲ
·εσία μετὰ τρεῖς ἡμέρας τῆς [ἐξόδου] ἐξ Αἰγύ-
·διέτριψαν δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη μ'.

ὁ δὲ Ἰησοῦ τοῦ Ναυτ ἀρχόμενοι ἔτη κε', ὑπὸ
·ν Κριτῶν ἔτη υν', μέχρι τῆς βασιλείας Σαούλ.
οὕτως ἦλθεν Δαβὶδ ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ. Καὶ
·εν ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαβὶδ γενεαὶ ιδ', ἔτη
καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικησίας Βαβυλῶνος,
εἰ ιδ', ἔτη φδ' ὁμοῦ συμπηφισαντες εὐρομεν, ὅτι
'Αδὰμ ἕως Χριστοῦ, ἔτη εφ' (62).

· δὲ Χριστὸς γεννᾶται ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ β'
·Αὐγούστου τοῦ βασιλείως, ἰνδ. ι', ἡμέρα ζ', ἐκ
·τῆς Ἰουδα, ἐκ σπέρματος Δαβὶδ τὸ κατὰ σάρκα
·τοσοῦτων ὄντων τῶν χρόνων, πῶς οὐκ αἰσχυρο-
·Πλάτων περὶ κατακλισμοῦ πρώτου καὶ δευτέρου
·γούμενος ;

·Απὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως, εἰο. ut supra fragm. V. num. 1, cum modico discrimine. At quæ ponuntur sub
·n. II, quia multum variant, hic afferemus.

·Απὸ δὲ τοῦ σωτηρίου πάθους καὶ τῆς ἀναλή-
·ως αὐτοῦ, μέλχοι τῆς λιθοβολίας τοῦ πρωτομάρ-
·ρος Στεφάνου, ἔτη ζ', ἀπὸ δὲ τῆς μαρτυρίας Στε-
·φάνου μέχρι τοῦ φανέντος τῷ Παύλῳ φωτός, βα-
·τισματός τε αὐτοῦ καὶ κηρύγματος, καὶ μέχρι τῆς
·ναλήψεως τῆς ἀγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μα-
·ρίας, ἔτη γ', καὶ ὁμοῦ ἔτη μδ', ἐξῆσα γὰρ τῇ
·ἐνανθρωπήσει ἡ Θεοτόκος ἔτη νθ', οὕτως Ἐν τῷ
·λαφῷ ἔτη ιδ', καὶ ἐν τῷ οἴκῳ Ἰωσήφ μῆνας ε', καὶ
·εὐθὺς εὐγγελλίσθη ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ, καὶ συλλα-
·βοῦσα ἔτεκεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν,
·τῇ ἐκτάδῃ πέμπτῃ τοῦ Δεκεμβρίου μηνός. Ὁμοῦ
·ἔτη ιε', καὶ ἐξῆσαν ἐπὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ
·Κυρίου ἔτη λγ', καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου
·σὺν τοῖς μαθηταῖς ἐν τῷ οἴκῳ Ἰωάννου τοῦ Εὐχγ-
·γελιστοῦ ἔτη ια', ὁμοῦ γίνονται τὰ ἔτη τῆς ζωῆς
·αὐτῆς νθ'. Οὗτος δὲ ἐστὶν Ἰωάννης, ὃν ἠγάπησεν
·ὁ Κύριος, ὁ καὶ παρθένος, ὅστις καὶ ἔμμεν ἐν
·Ἱεροσολύμοις εἰς τὴν ἀγίαν Σιών, τὴν τῶν Ἐκ-
·κλησιῶν μητέρα. Ἐκεῖ ἔφυγον οἱ ἀπόστολοι διὰ
·τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖ τοῖς μαθηταῖς ἐφάνη
·ὁ Κύριος μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτόν, τῶν θυρῶν
·κεκλισμένων, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς Πνεῦμα ἅγιον.
·Ἐκεῖ τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἐπληροφόρησεν τὸν Θωμᾶν.

(62) Ex allatis numeris non colliguntur 5500 anni.

A diluvio usque ad Abraham, quando transmi-
gravit in terram Chanaan de Mesopotamia, sunt
generationes 10 vel anni 1121. Erat tunc Abraham,
annorum 75, incolitque Chananæam terram annos
25, et genuit Isaac. Isaac vero natus annos LX genuit
duos filios, Esau et Jacob.

Jacob, cum esset annorum 130, descendit in
Ægyptum una cum duodecim filiis suis et nepoti-
bus numero 75 mansitque Jacob in Ægypto
annos 400, cum tribus multiplicata, reputata est
in duodecim tribus, et multitudo populi in sexcenta
millia.

Levi posteri fuere Moyses et Aaron. Hic sacerdotio
decoratus est, ille regimini gentis præficitur. Ita-
que anno vitæ suæ octogesimo calcat mare Ru-
brum. Legum latio cæpit triduo post egressum de
Ægypto. Mansere in deserto annos 40.

Reguntur a Jesu Nave annos 25, ab Judicibus
annos 450 usque ad regnum Saul. Deinceps venit
David socer illius. Fueruntque ab Abraham ad
David generationes 14 vel anni 1024. Et a David ad
transmigrationem Babylonis, generationes 14 vel
anni 504, universim inito calculo reperimus ab
Adam ad Christum annos 10010.

Christus nascitur quadragesimo secundo anno
Augusti imperatoris, indictione 10, feria 7, ex tribu
Juda ex semine David secundum carnem. Cum
porro tot sint anni, quomodo non pudet Platonem
disserentem de diluvio primo et secundo ?

A salutari vero passione et assumptione Christi ad
lapidationem protomartyris Stephani, anni vii. Et
a martyrio Stephani, usque ad lucem quæ Paulo
apparuit, et baptismum ac prædicationem ejus, et
usque ad assumptionem sanctæ Virginis et Deiparæ
Mariæ, anni 3 et universim anni 44. Vixit enim
inter homines Dei Mater annos 59 ; hoc modo :
In templo annos 14, et in domo Joseph menses 6,
atque mox ab Gabriel nuntium accepit, et concipi-
ens peperit Dominum nostrum Jesum Christum die
vicesima quinta Decembris mensis. Sunt simul anni
15, et vixit cum incarnato Domino annos 33, et post
assumptionem Domini, cum discipulis in domo Joan-
nis Evangelistæ annos 11, stantque universim anni
vitæ ejus 59. Hic porro est Joannes, quem dilexit
Dominus, et erat cælebs, et scripsit Evangelium
suum, manebatque Hierosolymis in sancta Sion,
matre Ecclesiarum. Eo confugerant apostoli propter
metum Judæorum. Ibi discipulis apparuit Dominus
post resurrectionem suam januis clausis, deditque
eis Spiritum sanctum. Ibi die octava certum
effecit Thomam, ostendens illi signum clavæ.
Ibi paratum fuit comedere Pascha cum discipulis.
Inde etiam hymno dicto exierunt in montem.

rum, in locum Gethsemani. Ibi primam Missam celebraverunt apostoli : ibi primum episcopum designarunt apostoli Jacobum, non quidem filium Zebedæi, sed fratrem Domini, filium nempe Joseph fabri.

τόνησαν οἱ ἀποστολοὶ Ἰάκωβον, οὐ τὸν υἱὸν Ζεβεδαίου, ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου κατὰ σάρκα, τέκτονος Ἰωσήφ.

Jacobus enim discipulus Domini filius quidem est Zebedæi, frater Joannis Evangelistæ, ex Judæa. Zebedæus vero pater illorum dicitur propriæ naviculæ dominus. Fuit porro insignium virorum in Galilæa præcipuus. Joannes namque in suo Evangelio dicit de seipso : *Discipulus ille erat notus pontifici*¹. Hic enim vendidit quam habebat in Galilæa possessionem, partem scilicet ejus quod sibi hæreditate obvenerat ex Zebedæo patre suo, pontifici : ac vice ejus emit sanctam Sion : unde et erat notus.

Is recepit Deiparam in domo sua, nempe in Sion, donec assumpta est. Post ejus assumptionem in Epheso Asiæ prædicans verbum Joannes ibi assumptus est.

Jacobus autem primus episcopus ; frater quidem dicitur Domini secundum carnem.

δείξας αὐτῷ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν ἐπέφαγε τὸ Πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν. Ἐξ ὑμνήσαντες, ἐξήλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν Γχωριὸν Γεθσιμανῆ. Ἐκεῖ τὸ πρῶτον μελέσαν οἱ ἀπόστολοι. Ἐκεῖ πρῶτον ἐπίστα,

Ὁ γὰρ Ἰάκωβος ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἐστὶ Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστῆ. Ζεβεδαῖος δὲ ὁ πατὴρ τῆς ναυκλήρου [ἰ. ἰδιοαυκλήρου] λέγεται. Ἐν Γαλιλαίᾳ ἐπιστήμων ἀνδρῶν ὑπῆρχεν. Ὁ γὰρ Ἰωάννης ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίᾳ περὶ ἐκτουτοῦ ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ἐστὶ τῷ ἀρχιερεῖ. Οὗτος οὖν ἀπέδοτο τὴν κληρονομίαν, τοῦ ἐπιλαχόντος αὐτῷ, ὑπὸ Ζεβεδαίου πατρὸς αὐτοῦ μέρος, τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ ἐκτίσαστο τὴν ἀγίαν Σιών, ὅθεν καὶ γνωστὸς.

Ὁὗτος ἐδέξατο τὴν Θεοτόκον ἐν τῇ εἰρήνῃ ἡγῶν ἐν Σιών, μέχρι τῆς ἀναλήψεως αὐτῆς. Ἐν τῇ ἀνάληψιν αὐτῆς, ἐν τῇ Ἐφῆσῳ τῆς κληρονομίας τὸν λόγον ὁ Ἰωάννης ἐκεῖ ἀνέλεξε. Ἰάκωβος δὲ ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου κατὰ σάρκα, etc., usque ad finem V fragmenti V, cum haud notabilibus variationibus.

VIII.

Ex ms. cod. Græco Bibliothecæ Urbino-Vaticanæ, in quo post allatum Hippolyti Thebani fragmentum aliquid incerto nobis auctore conscriptum. Schelstr.

Chronicon de incarnatione Domini nostri Jesu Christi magni Dei, et Salvatoris nostri.

Ἐ Χρονικὸν τὸ κατὰ σάρκα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ ἡμῶν.

Natus est Dominus noster ex Deipara et semper Virgine Maria, anno tertio centesimæ nonagesimæ quartæ Olympiadis. Is vero erat 42 annus Augusti imperatoris, regni vero Herodis Antipatri 32. Regnavit autem Augustus annis 56, Herodes vero 37.

Ἐτέλεθη ἐκ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου ὁ Κύριος ἡμῶν τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς ἑκατοστήτης ὀκτακλήτης Ὀλυμπιάδος. Τοῦτο δὲ ἦν μὲν ἑκαστὴν βασιλείας Αὐγούστου, λβ' δὲ τῆς βασιλείας Ἐπιφανίου Ἀντιπάτρου, ἐβασίλευσε δὲ Αὐγούστος ἐτη κενῶν ἑξήκοντα τριῶν καὶ ἑπτὰ ἔτη λζ'.

Igitur mortuus est Herodes quando Dominus noster sex annos habebat in carne. Regnavit vero post Herodem Archelaus filius ejus an 9, et missus est in exsilium in Galliam, et regnavit Antipas filius et ipse Herodis Antipatri. Mortuo vero Augusto, et Archelao in exilium misso, habebat Christus ab incarnatione annos 15. Augusto vero successit Tiberius, Antipas autem filius quoque Herodis successit Archelao. Reperiuntur igitur simul regnasse, super Romanos quidem Tiberius, super Judæos vero Herodis filius Antipas, uti dictum est. Primus annus regni Tiberii, et Herodis reperitur fuisse decimus sextus annus Christi ab incarnatione ejus. His vero ita se habentibus, anno regni Tiberii decimo quinto, Dominus habebat ab incarnatione annos 30, quando venit ad baptismum Joannis, et cæpit divinam prædicationem, ut ait divinus Lucas. Regni vero Tiberii anno 19, divina

Ὁὐλοῦν τελευτήσαντος Ἡρώδου, ἔτι ἔτι τὸ κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἐβασίλευσε Ἡρώδης Ἀρχελαὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ' καὶ ζεταὶ εἰς Γαλλίας, καὶ βασιλεύει Ἀντίπας υἱὸς Ἡρώδου, υἱὸς καὶ αὐτὸς ὑπάρχων Ἡρώδου Ἀντιπάτρου. Τελευτῶντος δὲ τοῦ Αὐγούστου, ἐκασθέντος δὲ τοῦ Ἀρχελαίου ἐτῶν εὐρέθη τὸ κατὰ σάρκα ὁ Κύριος. Διαδέχονται δὲ Τιβέριος μὲν Αὐγούστου, Ἀντίπας δὲ ὁ καὶ Ἡρώδου τῶν Ἰουδαίων βασιλεῖς. Εὐρίσκονται οὖν συναρξάμενοι βασιλεύοντες μὲν Ῥωμαίων Τιβέριος, τῶν δὲ Ἰουδαίων Ἀντίπας ὁ καὶ Ἡρώδης, ὡς εἴρηται. Τὸ πρῶτον ταῦτα ἔτι τῆς βασιλείας Τιβέριου τε καὶ Ἡρώδου ἐτῶν δεκάτου ἑκτος ἦν τοῦ Κυρίου κατὰ σάρκα, ταῦτα οὕτως ἐχόντων, πέντε καὶ δεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Τιβέριου, τριάκοντα ἐτῶν ὡν κατὰ σάρκα ὁ Κύριος, ἐπὶ τῷ Ἰωάννου ἔρχεται βαπτισμὸς καὶ τοῦ θεοῦ κηρύγματος ἀρχεται, καὶ ἔτι

¹ Joan xviii, 15

ἄς ὁ Θεοτότος. Τῶν δὲ ἐννέα καὶ δεκάτῃ ἔτει Ἰουδαίου Τιβερίου ὁ βασιλεὺς στυγερὸς καὶ ἡ ζωστικὴ ἀνάστασις γέγονε. Ἀντίπας δὲ οὗτος ὁ καὶ Ἰουδοῦ καδ' ἔτη ἐβασίλευσε. Προδήλως τοίνυν ἐστὶν Ἡρώδης ὁ καὶ τὸν Πρόδρομον ἀνελὼν, ἐπεὶ τοῦ Θεοῦ πάθους ἐν Ἱεροσολύμοις ἐβρεθείς ἀνακρίνας τὸν Κύριον. Καὶ ἕτερα γὰρ πέντε ἔτη ἐτῆν ζωοποιὸν ἀνάστασιν ἐβασίλευσε, καὶ ἐξέρχεται σὺν τῇ Ἡρωδιადί εἰς Βιένναν. Ἐβασίλευσε ἔπειτα αὐτὸν Ἀγρίππας ὁ καὶ Ἡρώδου, υἱὸς Ἀριστολίου τοῦ ἐκ Μαρίας υἱοῦ Ἡρώδου τοῦ πρώτου. ὅς δὲ ἐστὶν Ἀγρίππας ὁ καὶ Ἡρώδης, ὁ ἀνελὼν Ζεβεδαίου Ἰακώβ, Πέτρον τὸν κορυφαῖον ἀπολλῶν πρὸς χάριν Ἰουδαίων ἀνελεῖν θελήσας. Ἐβασίλευσε δὲ καὶ οὗτος ἔτη ἑπτὰ, καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ δεύτερος, ἔφ' οὗ ὁ Παῦλος ἐν Καισαρείᾳ ἐκρίνετο παρὰ τῶν Φησίτων, ἔτει κς'.

Καὶ μετὰ ταῦτα Τίτος ἐπέβησεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσόλυμα, ἀγχοῦνται δὲ ἔτη μ', ἀπὸ τοῦ σωτηρίου πάθους τῆς ἀλώσεως Ἱεροσολύμων. Τοὺς δὲ ἀναιρετάς διαγράψουσιν τινες εἰς τριακοσίους μυριάδας. κράτησε δὲ ἡ πολιορκία αὐτῆς ἔτη β', ὡς τε τέκνα αὐτῶν φαγεῖν ἀπὸ τῆς βίβας.

A crucifixio, et vivifica resurrectio facta est. Antipas vero ille Herodis filius regnavit annis 23. Certum proinde est, quod hic Herodes Præcursorem occiderit, et tempore divinæ passionis in Jerusalem existens iudicavit Dominum; et post vivificam resurrectionem regnarit aliis quinque annis, et in exsillum missus sit cum Herodiade in Viennam. Regnavit vero post ipsum Agrippa qui et Herodis, filius Aristobuli ex Mariamne primi Herodis filii. Hic autem Agrippa, qui et Herodes, occidit Jacobum Zebedæi. Petrum vero Apostolorum coryphæum voluit occidere, ut gratificaretur Judæis. Porro et ille regnavit septem annis, et post ipsum regnavit alter Agrippa, sub quo Paulus in Cæsarea iudicatus est a Festo anno 26.

B

Et post hæc Titus expugnavit Hierosolymam: simul autem sumpti sunt anni 40, a passione Salvatoris usque ad capturam Hierosolymorum. Quidam vero scribunt, in ea occubuisse ad trecentas myriadas: duravit vero obsidio illius, annis duobus, ita ut infantes suos præ fame manducarent.

IX.

Aliud fragmentum (63) e cod. ms. Taurinensi, de tempore quo SS. evangelistæ Evangelia sua condiderunt.

Ἰστέον, ὅτι τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον Εὐαγγέλιον γράφη εἰς Παλαιστίνην, μετὰ ὀκτώ ἔτη τῆς ἀναλήψεως, Ἑβραϊστί. Τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον γράφη Ῥωμαϊστί ἐν Ῥώμῃ μετὰ δώδεκα ἔτη τῆς ἀναλήψεως. Τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον ἐγράφη Ἑλληνιστί εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν μεγάλην, μετὰ ἑκαπέντε ἔτη τῆς ἀναλήψεως. Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ἐγράφη Ἑλληνιστί ἐν Πάτμῳ νήσῳ Ῥιάκοντα δύο ἔτη τῆς ἀναλήψεως.

Scire juvat, quod sanctum Matthæi Evangelium scriptum est in Palæstina hebraice, octavo post Christi assumptionem anno. Marci Evangelium latine scriptum est Romæ anno post assumptionem duodecimo. Lucæ Evangelium scriptum est Græce in magna Alexandria anno decimo quinto post assumptionem. Evangelium Joannis scriptum Græce est in Patmo insula, anno post assumptionem tricesimo secundo.

X.

Ἰσπολύτου περὶ τῶν ἱβ' ἀποστόλων, καὶ ποῦ ἕκαστος αὐτῶν ἐκήρυξεν, καὶ ποῦ ἐτελειώθη.

Hippolyti de duodecim apostolis, ubinam quisque eorum prædicaverit, ac ubi consummatus sit.

(Vide *Patrologiæ* tom. X, col 951, in Appendice ad Opera Hippolyti Portuensis.)

XI.

Τοῦ αὐτοῦ Ἰσπολύτου, περὶ τῶν ο' ἀποστόλων.

Ejusdem Hippolyti de septuaginta apostolis.

(Vide tomum supra citatum, col. 654.)

XII.

Τῶν ἱβ' ἀποστόλων αἱ πατρίδαι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γεννησάντων αὐτούς.

Duodecim apostolorum patriæ et eorum nomina quibus sunt nati

(Vide *Patrologiæ nostræ* tom. OCII, col. 1075.)

XIII.

Ex cod. 76 Nananio, fragmentum anonymum.

Ἐπεὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν γεννήσεως.

De nativitate Christi ac Dei nostri.

Ἐγεννήθη κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκ τῆς ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας

Natus est secundum carnem Dominus noster Jesus Christus ex gloriosa Domina nostra sancta Dr

(63) Debes hoc Christophoro, Matthæo Pfaffio.

Genitrice semperque Virgine Maria, anno 10010, Augusti Cæsaris anno 43 in Bethlehem Judææ 8 Kal. Januarias juxta Romanos, hoc est Decembris 25. Baptizatus est 30 annos agens, anno quintodecimo Tiberii Cæsaris, pridie Id. Januar. secundum Romanos, hoc est Januar. 6. Oportet autem scire, quod genuit illum secundum carnem civitas Bethlehem, enutrivit urbs Nazareth, ad virilem ætatem perduxit retinuitque ad annos 30 civitas Capernaum. Elfigies formæ illius erat hujusmodi: Magnitudo staturæ illius justi hominis erat, neque mensuram superans, neque in contrarium deficiens, minime redundabat carnibus; magna erat coma totaque cincinnata, id est, revolutis capillis; intonsus, infinitam nempe cæsariem habens, sive promissis capillis, bifariam ante frontem discriminatus cincinnos, nasutus, subflavus, nigris oculorum pupillis, longis digitis, mediocri mystaculo seu labiorum barba, non demissione pilorum hanc promittens, sed decora conversione venerabilis. Post 30 annos vero cum discipulos elegisset, ac per triennium prædicasset divinum sanctumque Evangelium, tunc demum cruci suffixus est sponte pro nobis sub Pontio Pilato, anno 19 Tiberii Cæsaris, decimo Kal. April. juxta Romanos, id est Martii die 23 feria 6. Et cum resurrexisset mane, ... Kal. Aprilis, id est Martii 25, feria 4, etiam assumptus iterum est eo unde descenderat, die tertia Mai, feria v.

Α Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἔτους 10, αὐγούστου Καίσαρος, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, πρὸ ὀκτώ Καλανδῶν Ἰανουαρίων κατὰ Ῥωμαίους, τουτέστι Δεκεμβρίου κ'. Εἰσαπίσθη δὲ ἡ ἔτος 10, ἔτους πεντεκαίδεκάτου Τιβερίου Καίσαρος, πρὸ ἰδῶν Ἰανουαρίων κατὰ Ῥωμαίους, ὃ ἐστὶν Ἰανουαρίου 6. Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἐκύθησεν αὐτὸν τὸ κατὰ σάρκα ἡ πόλις Βηθλεὲμ, ἐθρέψατο δὲ ἡ πόλις Ναζαρέτ, ἤνδρωσε δὲ καὶ κατεῖχεν ἐπὶ χρόνους 30 ἡ πόλις Καπερναούμ. Ἦ δὲ τῆς μορφῆς αὐτοῦ ἐμφέρεται τοιαῦτα ἦν. Τὸ μὲν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ μέγεθος, τέλει ἀνὴρ, οὔτε τὸ μέτρον ὑπερβαῖνον, οὔτε πρὸς τὸναντίον κατεσπασμένος, ἀπείριτος ταῖς σαρκὶν ὑπέκτα, [fort. ὑπῆρχε] τὴν κόμην μέγας, ὅλους τοὺς βεστρύχους, ἦγον συνεστραμμένοι θριξί, ἀκαρσομένης, τὴν κόμην ἄπειρον ἔχων, ἦγον ἀκούραστον διχῆ πρὸς τὸ μέτωπον τοὺς πλοκάμους διεστραμμένους, ἐπιβρίνους, ὑποξανθίζων, τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν μελάγρους [fort. μελάχλους], μακροδάκτυλος, μέτριος τὴν ὑπένην, ἦγον τὴν γενειάδα, οὔτε τανόττη τῶν τριχῶν ταύτην ἐπισπασμένος, ἀλλὶ συστροφῆ κοσμιότητος σεμνυνόμενος. Μετὰ δὲ ἡ χρόνων ἀλλεξέμενος μαθητὰς, καὶ κηρύξας τριτὴ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, οὕτως ἐσταυρώθη ἔκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ἔτους 19 Τιβερίου Καίσαρος, πρὸ δέκα Καλανδῶν Ἀπριλλ. κατὰ Ῥωμαίους, ὃ ἐστὶ Μαρτ. κγ', ἡμέρα 6' ἀνεπέσθη δὲ πρῶτ' [fort. πρὸ] Καλανδῶν Ἀπριλλ., τουτέστι Μαρτ. κα, ἡμέρα α', καὶ ἀνελήφθη πάλιν ὄθεν κατέβη, Μαίω γ', ἡμέρα ε'.

ANNO INCERTO

GEORGIDES MONACHUS

EDITORUM ADMONITIO.

Georgidis, auctoris incertæ ætatis, quem tamen sæculo XI vel XII scripsisse fortasse quis conjiciet, liber in exemplum esse potest scribendi illius generis quod in deflorandis scriptis Patrum medio ævo, tam in Oriente quam in Occidente constitit. Insuper, quia fragmenta excerpta suo auctori inscribuntur, fortasse inservient aliquando ad agnoscendos auctores quorum scripta anonyma jacent in codicibus manuscriptis. Card. Ang. Mainnonnulla fragmenta libri Georgidis, speciminis gratia, protulit; nos integrum librum post D. Boissonade edimus.

Γ Ν Ω Μ Α Ι

ΕΥΛΛΕΓΕΙΣΑΙ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΑΖΟΝΤΟΣ,

ΤΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΔΗΞ.

SENTENTIÆ

COLLECTÆ

A JOANNE MONACHO.

QUI ET GEORGIDES.

1 Ἰδῶν (1) κάλλος ὧδε τῶν γεγραμμένων

Ἵρατιον, ὡς θαυμαστὸν, ὡς γνῶσιν γέμον,
 Ἄνεμποδίστως προσλαβὼν, χρῶ προφρόνως·
 Νοῦν γὰρ πιαίνειν εἰς καλῶν ὀδηγίαν
 Νόμος διδάσκει, καὶ, πρὸ τοῦ νόμου, φύσις·
 Ὅθεν προσῆκεν, ὡς μέλι, γλυκασμάτων (2)
 Ἵπερφυῶς τῶν τῆδε λαμβάνειν μέτα.
 Τοῦ ἀγίου Βασιλείου. — Ἄριστον (3) ἀνθρώπου
 ὦρον ὁ θάνατος· ἡρεμεῖ γὰρ ἐξ ὧν ἔμελλε πράττειν
 ἀκῶν.

2 Ἀγαθῶ (4) περὶ οὐδενὸς ἂν γένοιτο φθόνος.

Ἄδύνατον ἐν ἀνθρωπίνῃ φύσει μὴ εἶναι ἐν τι τῶν
 παθῶν, ἢ μικρὸν ἢ μεῖζον.

Ἄργια, κακουργίας ἀρχή (5).

Ἀκαίρου (6) θυμοῦ τὸ κέρδος πτώσις (7).

Ἀκρισία δήμου τὸν χεῖριστον εἰς ἀρχὴν προίστατο.

Ἄρετῃ λόγον ὑγείας ἐπέχει (8)· κακία δὲ ψυχῆς
 ἀρρώστια. Ἵγεία δὲ ἐστὶν εὐστάθεια τῶν κατὰ
 φύσιν ἐνεργειῶν.

Ἄνδρεία καὶ σωφροσύνη, δικαιοσύνη καὶ φρόνη-
 σις, περισπούδαστα τῆ ψυχῆ μάλλον ἢ ὑγεία τῆ
 σώματι.

* Cod. Γεωργίδι. Laurentianus in Bardinii Cata-
 logo, et Venetus in Morelli Biblioth., Γεωργίδιου.
 Codex ab Allatio Diss. extrema de Georgiis memo-
 ratus, Γεωργίδιου. Est et ibidem ex alio libro ap-
 positum nomen Γεωργίδου. Vide Fabricium, *Bibl.*
Gr. t. IX, p. 358; t. XI, p. 627. Lectio codicis
 Γεωργίδι mutanda fuit in Γεωργίδῃ.

(1) Hos versus protulit Bandinius in Cat. t. I, C
 p. 252, sed ut prosam orationem: sunt et in Ve-
 neto libro. Versu 2, cod. γέμων, et 3, Bandin, προσ-
 λάβω.

(2) Meminisse videtur Prov. Salom. xvi, 24: Ση-
 ρία μέλιτος λόγοι καλοὶ, γλυκασμα δὲ αὐτοῦ ἴασις
 ψυχῆς. Codex mox, μέγα.

(3) Quatuor primas sententias e cod. Lauren-

A Gernens pulchritudinem eorum quæ hic scripta
[sunt,

Conspiciam, mirabilem, doctrinæ plenam,

Libens excipe et sponte utere.

Mentem enim proficere cum a bonis dirigitur,

Lex docet, et ante legem natura;

Unde convenit eas, velut mel,

Dulces mirum in modum escas hic apprehendere.

Sancti Basilii. — Optimum homini donum mors
 est; liberat enim ex his quæ debebat agere malis.

Bono pro nihilo reputanda est invidia.

Impossibile est humanæ naturæ non habere
 aliquid unde patiat, parvum vel majus.

Otium vitii principium.

B Inutilis animi lucrum culpa.

Pravum vulgi iudicium pessimo imperium con-
 tulit.

Virtus sanitatis rationem servat, vitium autem
 mentis morbus est. Sanitas vero est facultatum na-
 turæ bona compositio.

Fortitudo et sapientia, justitia et prudentia
 menti pretiosiores sunt quam corpori sanitas.

tiano protulit Bandinius, a nostra lectione non
 discrepantes. In Veneto, teste Morello, prima ano-
 nyma est.

(4) Plato Tim. p. 29 D: Ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῶ δὲ
 οὐδείς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος. Cf.
 Stob. 38, 33; Notit. mss. t. XII, II, p. 10; Bœckh.
 in Plat. Min. p. 38. Vide infra p. 103.

(5) Libanius t. II, p. 303 Reiskianæ: Ἐπὶ τὴν
 μορῶν μητέρα κακῶν νοθεῖαν, καὶ μαλακίαν, κα-
 χωρήσασιν.

(6) E Basilio Hom. mor. De imperio, init.

(7) Confer infra in Z: Ζωῆς ἀκαίρου... p. 37, 10.

(8) Basil. Hom. mor. De anima p. 408, prima
hæc verba habet.

Genitrice semperque Virgine Maria, anno 10010, Augusti Cæsaris anno 43 in Bethlehem Judææ 8 Kal. Januarias juxta Romanos, hoc est Decembris 25. Baptizatus est 30 annos ægens, anno quintodecimo Tiberii Cæsaris, pridie Id. Januar. secundum Romanos, hoc est Januar. 6. Oportet autem scire, quod genuit illum secundum carnem civitas Bethlehem, enutrivit urbs Nazareth, ad virilem ætatem perduxit retinuitque ad annos 30 civitas Capernaum. Effigies formæ illius erat hujusmodi: Magnitudo staturæ illius justi hominis erat, neque mensuram superans, neque in contrarium deficiens, minime redundabat carnibus; magna erat coma totaque cincinnata, id est, revolutis capillis; intonsus, infinitam nempe cæsariem habens, sive promissis capillis, bifariam ante frontem discriminatus cincinnos, nasutus, subflavus, nigris oculorum pupillis, longis digitis, mediocri mystaculo seu labiorum barba, non demissione pilorum hanc promittens, sed decora conversione venerabilis. Post 30 annos vero cum discipulos elegisset, ac per triennium prædicasset divinum sanctumque Evangelium, tunc demum cruci suffixus est sponte pro nobis sub Pontio Pilato, anno 19 Tiberii Cæsaris, decimo Kal. April. juxta Romanos, id est Martii die 23 feria 6. Et cum resurrexisset mane, ... Kal. Aprilis, id est Martii 25, feria 4, etiam assumptus iterum est eo unde descenderat, die tertia Mai, feria v.

Α Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἔτους 10, μὴ ἔτει Ἀύγουστου Καίσαρος, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, πρὸ ὀκτῶ Καλανδῶν Ἰανουαρίων κατὰ Ῥωμαίους, τοῦτέστι Δεκεμβρίου κ'. Εἰσαπίσθη δὲ ἡ ἔτος ἄγων, ἔτους πεντεκαιδεκάτου Τιβερίου Καίσαρος, πρὸ ἰδῶν Ἰανουαρίων κατὰ Ῥωμαίους, ὃ ἐστὶν Ἰανουαρ. ς'. Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἐκύθησεν αὐτὸν τὸ κατὰ σάρκα ἡ πόλις Βηθλεὲμ, ἐθρέψατο δὲ ἡ πόλις Ναζαρέτ, ἤνδρωσε δὲ καὶ κατεῖχεν ἐπὶ χρόνους λ' ἡ πόλις Καπερναούμ. Ἡ δὲ τῆς μορφῆς αὐτοῦ ἐμφέρει τοιαύτη ἦν· Τὸ μὲν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ μέγεθος, τέλειος ἄνθρωπος, οὔτε τὸ μέτρον ὑπερβαῖνον, οὔτε πρὸς τὸ ὄψαντιον κατεσπασμένος, ἀπέριττος ταῖς σαρκὶν ὑπόκῃ, [fort. ὑπῆρχε] τὴν κόμην μέγας, ὅλους τοὺς βοστρύχους, ἤγουν συνεστραμμένους θρίξ, ἀκαρσοκάμης, τὴν κόμην ἄπειρον ἔχων, ἤγουν ἀκούρευτον, διχῆ πρὸς τὸ μέτωπον τοὺς πλοκάμους δεστραμμένος, ἐπίβριτος, ὑποξανθίζων, τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν μελάγρους [fort. μελάγλους], μακροδάκτυλος, μέτριος τὴν ὑπὲρ τὴν γυναικάδα, οὔτε τανότητι τῶν τριχῶν ταύτην ἐπισπασμένος, ἀλλὶ συστροφῇ κοσμιότητος σεμνυνόμενος. Μετὰ δὲ ἡ χρόνων ἀλλεξίμενος μαθητὰς, καὶ κηρύξας τριτῆ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, οὕτως ἐπταυρώθη ἰκουσίως ὑπὲρ τῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ἔτους 19 Τιβερίου Καίσαρος, πρὸ δέκα Καλανδῶν Ἀπριλλ. κατὰ Ῥωμαίους, ὃ ἐστὶ Μαρτ. κγ', ἡμέρα ς' ἀνατικὴ δὲ πρωτὶ [fort. πρὸ] Καλανδῶν Ἀπριλλ., τοῦτέστι Μαρτ. κς, ἡμέρα α', καὶ ἀνελήφθη πάλιν ὄψαν κατὰ τὴν Μαῖον γ', ἡμέρα ε'.

ANNO INCERTO

GEORGIDES MONACHUS

EDITORUM ADMONITIO.

Georgidis, auctoris incertæ ætatis, quem tamen sæculo xi vel xii scripsisse fortasse quis conjiciet, liber in exemplum esse potest scribendi illius generis quod in deflorandis scriptis Patrum medio ævo, tam in Oriente quam in Occidente constitit. Insuper, quia fragmenta excerpta suo auctori inscribantur, fortasse inservient aliquando ad agnoscendos auctores quorum scripta anonyma jacent in codicibus manuscriptis. Card. Ang. Mai nonnulla fragmenta libri Georgidis, speciminis gratia, protulit; nos integrum librum post D. Boissonade edimus.

Γ Ν Ω Μ Α Ι

ΣΤΑΛΛΕΓΕΙΣΑΙ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΑΖΟΝΤΟΣ,

ΤΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΪ.

SENTENTIÆ

COLLECTÆ

A JOANNE MONACHO.

QUI ET GEORGIDES.

1 Ἰδῶν (1) κάλλος ὧδε τῶν γεγραμμένων

ἽΡαϊόν, ὡς θυμαστὸν, ὡς γυνῶσιν γέμον,
ἽΑνεμποδίστως προσλαβῶν, χρῶ προφρόνως·
Νοῦν γὰρ πιάνειν εἰς καλῶν ὁδηγίαν
Νόμος διδάσκει, καὶ, πρὸ τοῦ νόμου, φύσις·
ἽΘεν προσήκων, ὡς μέλι, γλυκασμάτων (2)
ἽΠερφρῶς τῶν τῆδε λαμβάνειν μέτα.

Τοῦ ἀγίου Βασιλείου. — ἽΑριστον (3) ἀνθρώπων
δῶρον ὁ θάνατος· ἡρεμαί γὰρ ἐξ ὧν ἔμελλε πράττειν
κακῶν.

2 ἽΑγαθῶ (4) περὶ οὐδενὸς ἄν γένοιτο φθόνος.

ἽΔύνατον ἐν ἀνθρωπίνῃ φύσει μὴ εἶναι ἐν τι τῶν
καθῶν, ἢ μικρὸν ἢ μεῖζον.

ἽΑργία, κακουργίας ἀρχή (5).

ἽΑκαίρου (6) θυμοῦ τὸ κέρδος πτώσις (7).

ἽΑκρισία δῆμου τὸν χειρίστον εἰς ἀρχὴν προίστατο.

ἽΑρετὴ λόγον ὕγιαιος ἐπέχει (8)· κακία δὲ ψυχῆς
ἀρρώστια. ἽΥγία δὲ ἐστὶν εὐστάθεια τῶν κατὰ
φύσιν ἐνεργειῶν.

ἽΑνδρεία καὶ σωφροσύνη, δικαιοσύνη καὶ φρόνη-
σις, περισπούδαστα τῆ ψυχῆ μαῖλλον ἢ ὕγεια τῆ
σώματι.

* Cod. Γεωργίδι. Laurentianus in Bardinii Cata-
logo, et Venetus in Morelli Biblioth., Γεωργίδιου.
Codex ab Allatio Diss. extrema de Georgiis memo-
ratus, Γεωργίδιου. Est et ibidem ex alio libro ap-
positum nomen Γεωργίδου. Vide Fabricium, *Bibl.*
Gr. t. IX, p. 358: t. XI, p. 927. Lectio codicis
Γεωργίδι mutanda fuit in Γεωργίδη.

(1) Hos versus protulit Bandinius in Cat. t. I, C
p. 252, sed ut prosam orationem: sunt et in Ve-
nelo libro. Versu 2, cod. γέμων, et 3, Bandin. προσ-
λάβω.

(2) Meminisse videtur Prov. Salom. xvi, 24: Ση-
ρία μέλιτος λόγοι καλοὶ, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἴασις
ψυχῆς. Codex mox, μέγα.

(3) Quatuor primas sententias e cod. Lauren-

A Cernens pulchritudinem eorum quæ hic scripta
[sunt,

Conspiciam, mirabilem, doctrinæ plenam,
Libens excipe et sponte utere.
Mentem enim proficere cum a bonis dirigitur,
Lex docet, et ante legem natura;
Unde convenit eas, velut mel,
Dulces mirum in modum escas hic apprehendere.
Sancti Basilii. — Optimum homini donum mors
est; liberat enim ex his quæ debet agere malis.

Bono pro nihilo reputanda est invidia.

Impossibile est humanæ naturæ non habere
aliquid unde patiatur, parvum vel majus.

Otium vitii principium.

B Inutilis animi lucrum culpa.

Pravum vulgi iudicium pessimo imperium con-
tulit.

Virtus sanitatis rationem servat, vitium autem
mentis morbus est. Sanitas vero est facultatum na-
turæ bona compositio.

Fortitudo et sapientia, justitia et prudentia
menti pretiosiores sunt quam corpori sanitas.

tiano protulit Bandinius, a nostra lectione non
discrepantes. In Veneto, teste Morello, prima ano-
nyma est.

(4) Plato *Tim.* p. 29 D: ἽΑγαθὸς ἦν, ἀγαθῶ δὲ
οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος. Cf.
Stob. 38, 33; Notit. mss. t. XII, II, p. 10; Bœckh.
in *Plat. Min.* p. 38. Vide infra p. 103.

(5) Libanius t. II, p. 303 Reiskianæ: ἽἘπὶ τὴν
μυρίων μητέρα κακῶν νοσήτων, καὶ μαλακίαν, κα-
χωρήσιαν.

(6) E Basilio *Hom. mor. De imperio, init.*

(7) Confer infra in Z: Ζωῆς ἀκαίρου... p. 37, 10.

(8) Basil. *Hom. mor. De anima* p. 408, prius
hæc verba habet.

Stultus est qui alienam culpam inspicit, sed de A propriis defectibus non cogitat.

Inconsiderata loquitur pertinax.

Causæ suæ patronus nequit esse omnis reus.

Languet animus et socordia sæpius laborat ex oblivione Dei præsentis, « qui scrutatur renes et corda. »

Semper meliorum cupido, cum cupita possidet hisque fruitur, despiciere cogit et evitare inferiora.

Obstinationis opus contradictio.

Contradictiones suscitatur omnis malus, Dominus autem angelum immisericordem immittet ei.

Intemperantia est quæ imperium non habet in conturbantes voluptates.

Corporis afflictiones et exteriores angustias ad introductionem peccati referuntur: « Afflxi enim te, dicit, et fame oppressi, ut tibi beneficiam antequam in immensum effundatur tua iniquitas.

Malæ mulierum voluntates debiles conjugum mentes submergunt.

Imbecillæ mentis est, neque ullum robur ex spe in Deum habentis, multum dejici et labefactari afflictionibus.

Peccatum animæ morbus; illud est mors immortalis.

Veteri consuetudine qui possidentur turpitudinem actuum non discernunt.

Impossibile est in hominis mente turbationem aliquam e tentationibus non oriri. Quandoquidem igitur parva et levia peccata admittimus, velut plantæ aura miti agitati sensim turbamur; cum autem plura et majora sunt peccata, secundum peccatorum incrementum crescere agitationem contingit.

Inscandalis homo et avarus præ cunctis peccatoribus igni traditur.

Sancti viri est perustrare hanc vitam, tendere autem ad alteram. Ideo David dicit: « Advena ego sum apud te, et alienigenæ ante Deum omnes patres mei. »

Luxuriosum est vinum et contumeliosa ebrietas.

Corporales usus plus habent doloris quam jucunditatis: Conjugia, sterilitates, viduitates, infidelitates habent; agricultura, infertilitatem; mercatura, naufragia; divitiæ, insidias: deliciæ, ebrietates, continuæ voluptates, multiplices morbos et multiformes dolores.

(9) Psal. vii, 9.

(10) Proverb. xvii, 11. Est et apud Antonium Serm. 79, p. 137, post Stobæum edit. a. 1609.

(11) Est inter scholia in Joan. Climac. pag. 215 hæc sententia, absque auctoris nomine.

(12) Respicit Deuteronom. viii, 3. Modo cod. ἐπινοήσεται.

(13) Basil. Hom. mor. De castit. p. 370.

Ἄνογτός ἐστιν ὁ τὸ ἀλλότριον ἀμάρτυμα ἐβλέπων, τὸ δὲ οἰκτεῖον ἐλάττωμα μὴ κατανοῶν.

Ἄταμίωστα φθέγγεται πᾶς φιλόνηκος.

Ἄδικαιολόγητος ἅπας ὑπεύθυνος.

Ἀργεὶ ὁ νοῦς καὶ ἀμεριμνεῖ πολυτάλαις ἐστιαῖς τοῦ κερταίνει τὸν θεόν, « τὸν ἐταζοντα πείνας καὶ νεφροῦς (9). »

Ἀεὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν κρείττωνων, ἐν ἔξουσι ἐδυνάμει ἔλυσσα τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐπιθυμῶνων, καταπρονεῖν καὶ ἀποστρέφουσαι ἀντιγὰρ ἐλάττω.

Ἀνηχοῖας ἔργον ἀντιλογία.

Ἀντιλογία (10) ἐγείρει πᾶς κακός· ὁ δὲ εὖ ἀγγελον ἀνελετήμονα ἐπιπέμπει αὐτῷ.

Ἄκρισία ἐστὶν (11) ἡ μὴ ἔχουσα κρατος ἐπὶ τῶν ἐνοχλοῦσῶν ἡδονῶν.

Αἱ κατὰ τὸ σῶμα κακώσεις καὶ τὰ ἐκτὸς ἐπιπρὸς ἐποχὴν τῆς ἀμαρτίας ἐπινοήθηται· « Ἐκπῶς γάρ σε, » φησὶ (12), « καὶ ἐλμαγχόνησα, » ἵνα εἰς ποιήσω πρὶν εἰς ἀμετρον ἐκχυθῆναι σου τὴν ἀμαρτίαν.

Αἱ πονηραὶ (13) τῶν γυναικῶν διαθέσεις τὰς ἀφνεῖς φυχὰς τῶν συνοικούντων καταβαπτίζουσαι.

Ἀνάνδρου (14) φυχῆς, καὶ οὐδένα τόνου ἔχουσαι· ἐκ τῆς ἐπὶ θεῶν ἐλπίδος, τὸ σλοδρῶς καταπέπτουσαι καὶ ὑποκίπτειν τοῖς λυπηροῖς.

Ἀμαρτία (15) φυχῆς ἀβρωστία· αὕτη θεοῦ ἐστὶ τῆς ἀθανάτου.

Ἀρχαίψ· ἔθει πολλοὶ (16) κεκρατημένοι τὴν μαρὸν τῶν γινόμενων οὐ διακρίνουσαι.

Ἀμύχανον ἐν ἀνθρώπου ψυχῇ μὴ γενεῖται ἐν σίλον ἀπὸ τῶν πειρασμῶν. Ἔως (17) μὲν ὡς καὶ ἀμαρτάνομεν καὶ ὀλίγα, ὡς περ τὰ φυτὰ, ὑπὸ τῆς αὔρας περιθρονοῦμενοι ἡρέμα πως σαλευόμεθα· ἐπὶ δὲ πλείω καὶ μείζον ἢ τὰ κακὰ, κατὰ τὴν ἐπιλογίαν τῆς τῶν ἀμαρτημάτων αὐξήσεως καὶ ἐπιλος ἐπιτείνουσαι πέφυκε.

Ἄκοινωνητος ἀνθρώπος καὶ φειδωλὸς πρὸς τῶν ἀμαρτωλῶν τῷ πυρὶ παραδίδοται.

Ἄγιου ἀνδρὸς παροδεῖν τόνδε τὸν βίον, ἐπιειθεῖσθαι δὲ πρὸς ἐτέρην ζωὴν. Διὸ καὶ Δαυὶδ (18) φησὶ· « Πάροικος ἐγὼ εἰμι παρὰ σοὶ, καὶ παρεπίδημος κατὰ θεὸν πάντες οἱ πατέρες μου. »

Ἀκόλαστον (19) οἶνος καὶ ὄβρισιχὸν μέθη.

Αἱ σωματικαὶ ἀπολαύσεις πλείον τὸ δδονηρὸν ἔχουσαι τοῦ ἡδέως· οἱ γάμοι, τὰς ἀπαίδας, τὰς χηρείας, τὰς διασθοράς· αἱ γεωργίαι, τὴν ἀκρπῖαν· αἱ ἐμπόρειαι, τὰ ναυάγια· οἱ πλοῦτοι, τὰς ἐπιβουλάς· αἱ τρυφαὶ καὶ οἱ κύροι καὶ αἱ συνεχεῖς ἀπολαύσεις, τὸ ποικίλον τῶν γοσημάτων καὶ τὸ πολυεῖδες τῶν παθῶν.

(14) Id. ibid. De trist. p. 261, ubi male τόπον.

(15) Basil. ibid. p. 270. Cf. Opp. tom. II, pag. 48 D. et supra p. 2, in Ἀρετῇ, et schol. Climaci pag. 468.

(16) Codex, ἔθη πολλῶν.

(17) Basil. Hom. mor. De peccato, p. 187.

(18) Psal. xxxviii, 12, cum varietate.

(19) Prov. xx, 1.

εἰς ἄκρον εὐεξ(αι) (20) σφαλεραὶ ὑποστροφᾶς ἄρουσι καὶ μεταπτώσεις, δολαζούσης τῆς φύσεως ἀφέρειν τὸ βέρος τῆς εὐεξ(αι)ς ἀδυνατούσης.

Ἀρχὴ τῆς κατ' ἀρετὴν ἐστὶν δρμῆς ἢ τοῦ κατὰς.

ἠγορῶ τοῦ θεολόγου. — Αἱ ἐντολαὶ τοῦ θεοῦ οὐδὲν ἄλλο τι βλέπουσιν (21), ἢ πρὸς τὸ σωθῆναι πακούοντα.

δέσποτόν τι χρῆμα ἢ ἀρετὴ καὶ ἐκούσιον· τὸ ἐτηναγκασμένον καὶ βεβιασμένον ἀρετῇ εἶναι οὐτόν.

νευ εὐδου(ι)ας (22) οὐδὲν τι τῶν θεόντων κατορα.

ἱερέραστόν ἐστιν τὸ τῆς ἀφ' ἐτέρου συστάσεως δεομενον, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ περιφέρων τὰ ἄριστα ρίσματα.

ὑραις (23) ἐστὶ μᾶλλον πιστεύειν καὶ γράμμασι καθ' ὕδατος ἢ τῆ τῶν ἀνθρώπων εὐημερίᾳ. οὐδὲν ἐνεκεν; ἐμοὶ δοκεῖ, ἵνα, τὸ ἐν τούτοις ἀστατον ἀνώμαλον βλέποντες, μᾶλλον προστρέχωμεν θεῷ τῷ μέλλοντι, καὶ τινα ποιῶμεθα ἡμῶν αὐτῶν μέλειαν, βραχεῖα τῶν σκιῶν καὶ τῶν δνειράτων οὐκίζοντες.

Ἄ τις (24) ὡς πεισόμενος δέδοικε, ταῦτα πέπονθε, ἢ μὴ πάθη, καὶ πλείω παρ' ἑαυτοῦ ἢ τῶν δρασανῶν κολάζεται.

Ἄλλοι (25) μὲν εὐπαθοῦσι τῶν Θεῶν φίλων·

Ἄλλοι δὲ δυσπλοοῦσιν, οὐδὲν χείρονες.

Τίς οἶδε τούτων τοὺς λόγους, πλὴν σοῦ, Λόγε;

Ἄρσεν καὶ θήλειαν ἐχώρισεν ἐλπίς ἀμείνων·

Ἢ δὲ φύσις κρυπτῆν τὴν νόσον ἔνδον ἔχει.

Ἄμεινον (26) ἢ ὡς ἂν ἡμεῖς προειδόμεθα διοιεῖ ὁ θεὸς τὰ ἡμέτερα.

Ἀπόλοιο (27) ἢ κκία καὶ ἡ πρώτη ταύτης κατὰσολῆ καὶ ὁ καθεύδουσιν ἡμῖν ἐπισπείρας τὰ ζιζάνια πονηρὸς, ἵνα ἀρχὴ τοῦ κακοῦ γένηται τὸ ἀμεληταὶ τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἄπτειται (28) γὰρ οὐ τῶν πολλῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ

(20) Basilius Hom. i De jejunio, pag. 120 editionis Ingolstadiensis an. 1603, cujus, cum non fuerit memorata in *Biblioth. Græca*, titulum integrum non ab re visum est hic apponere: « Sancti Patris Joannis Chrysostomi Tractatus panegyrici in [næpe in Lucianum Mart., in Martyres Ægyptios, in Julianum M.], gr. lat., interprete Fr. Ducæo; accesserunt Orationes duæ S. Basilii De jejunio; in usum schol. Soc. Jesu. » Qua in editione male omittuntur σφαλεραὶ et γὰρ. Profecit e notissimo Hippocratis aphorismo, i, 3: Ἐν τοῖσι γυμναστικοῖσι αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξ(αι) σφαλεραὶ, κ. τ. λ.: de quo cf. Rubin. ad Vell. Pat. i, 17; Reitz. ad Lucian. Veræ Hist. initio, et quæ notavit. XI, parte II, Notit. mss. Basilius iterum Hom. ii De jejunio, p. 154: Ἐρώτησον τοὺς ἱατροὺς καὶ ἀνγγελοῦσι σοὶ οὗ σφαλερώτατόν ἐστι πάντων ἢ ἐπ' ἄκρου εὐεξ(αι). Rursusque in Hom. Ad adolescentes, § 19: Ἐγὼ δὲ καὶ σφαλερῶν εἶναι τὴν ἐπ' ἄκρον εὐεξ(αι)

Vigens nimis sanitas periculosa; mutationibus enim et vicissitudinibus obnoxia est, succubante natura et vigentis sanitatis pondus sustinere non valente.

Principium est in virtute cursus mali cessatio.

Gregorii Theologi. Mandata Dei non ad aliud tendunt, nisi ut obsequentem salvent.

Injussa res est et voluntaria virtus: quod enim coactum et vi impositum est virtus esse non potest.

Sine prudentia nullum officiorum bene impletur.

Dignum amore est conjunctione cum altero non eget, sed in seipso præfert optimas partes.

Veni fidere potius est et litteris in aqua signatis quam hominum favori. Quam ob causam? ut, arbitror, in illis instabilitatem et inconstantiam cernentes, magis recurramus ad Deum et ad vitam futuram, et aliquam de nobis ipsis curam habeamus, brevitatem umbrarum et somniorum reputantes.

Quæ timenda aliquis sibi persuaserit, hæc patitur, et si non patiatur, et magis in seipso quam ab agentibus cruciatur.

Alii quidem Dei amicorum felices degunt, alii autem minime peiores acerbam patiuntur: quis novit horum rationes, nisi tu, suprema ratio?

Virum et feminam divisit spes melior, natura autem occultum intus habet morbum.

Melius quam nos provideremus, administrat nostra Deus.

Dispreat vitium, et prima ejus origo, et malignus dormientibus nobis zizania superseminans, quando mali principium sit boni negligentia.

Attingit non multos solum, sed etiam optimos

ἱατρῶν ἤκουσα. Huc quoque alludit Gregorius Nazianzenus Orat. III, pag. 61 D: Ἢ ἐπ' ἄκρων (legendum ἄκρον), ὡς ἂν εἴποι τις, Χριστιανῶν εὐεξ(αι).

(21) Cf. p. 70.

(22) Codex habet εὐδουλεξ(αι).

(23) Greg. Nazianz. Orat. XVII, p. 269 A. Cf. ejusdem Orat. XVI, p. 251 A.

(24) Greg. Naz. Or. IV, p. 130 D. — Cod. ἐκρυπῶ.

(25) Greg. Naz. t. II, pag. 184, § 36: ubi ἄλ. μ. εὐπλοοῦσι.

(26) Codex, προειδόμεθα. Est et infra in Δ, sub διδούντι, p. 29.

(27) Greg. Nazianz. Orat. IX, pag. 157 C.

(28) Id. Orat. XX, p. 336 C, ubi μόνων ἂν εἶναι. Cf. Antonius Serm. 171, pag. 281. Male interpres Momum in versione deastrum inducit, cum μῶμος in sermone Christiano sit objurgatio et vituperatio (α). Alium circa nomen μῶμων hominis docti errorem ostendi ad Nicetam p. 366.

(α) Hoc retractavit Auctor in *Addendis et Corrigendis*. « Quod in nota moneo; inquit, de μῶμῳ, in auctore Christiano non esse μῶμον deum, sed vituperationem, non usquequaque verum est: Joannes enim Mauropus stylo μορομοῦ γεντίλιου dixit v. 609: Οὗς οὐδ' ὁ μῶμος ἀτόξος ἂν μίμψαιτο. »

inhumano; cum solus Deus sit admodum imp-

contumelia non tangit eum qui se humilitate

In saeculum thesauriza quod post finem est ;

E duobus amicis, amica magis est veritas.

S Caryostomi. — Calamitates etiam sapientem

Diabolicæ istæ meretrices ex consuetudinum

Impossibile est eos ad jurandum assuefactum

Omne verbum actionum auxilio adjunctum validum

Homines dignos juvant, hos autem qui his indi-

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

Uocatus Timotheus. — Oculis vigilans mandavit

των ἀριστων δ μῶρος: ὡς μόνον εἶναι τοῦ θε-

παντελῶς ἀπαιστον καὶ ἀνάλωτον κίβητι.

Ἄτιμία οὐ γ ἀπτεται τῷ ἑαυτὸν ταπεινο-

καὶ παιδαγωγῆσαντι.

Αἰῶνα (29) θησαυρίζε τὸν ἔξω τίλου·

Αἰ κακοδαίμονες τῶν ἑταιριδῶν γυναικῶν

7 Ἀμήχανον, στόμα μεμελετηῶς ὀρνείν μ-

Ἄπας λογος, κεκτημένος τὴν ἀπὸ τῶν τει-

Αἰ τιμαὶ τοὺς ἀξίους ὠφελοῦσι, τοὺς δὲ πει-

Ἰωάννου τῆς Κλίμακος. — Ἄγρονον ὄρη :

Ἄγρονον (33) καὶ δόλιος φίλος ἢ σὲρ, κτλ

Ἄνηρ (34) ὀφθαλμοκάρδιος τοῦ ἄρχην ὄρη

Ἀπλότης (35) ἐστὶν ἕξις ψυχῆς ἀπλοῦς :

Ἀπλότητα (36) ἀππ,λλαγμένην ταπεινώσε :

Ἀγίη (37) καὶ ταπεινώσεῖς ἱερὰ σύμφε :

Ἄτηρ (38) καθαρθεῖς νεφελῶν φαιδρὸν ὑπὲρ

Ἀτηρὸν (39) ἀκούσαντα χρῆσιμον λόγον μὴ μ-

ἄθετα possidet addidit e codd., ἄγροπος μωσῆ

ibid. p. 183.

ibid. p. 290.

ibid p. 394 : ubi, πρὸς κακόνοϊαν γενομένη

ibid. p. 306.

ibid. p. 319 : ubi ἱερὰ ξυνοφίς, ἀγῆνη

ibid. p. 352 : ubi anonymus corrigit e codd.

ibid. p. 33.

ορλου του θεολόγου. = 'Αναγκαία τῆ συ- A
του σώματος ἢ εὐκαιρος ἄνεσις (40).

ἴριστον (41) εὐεργετεῖν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν
τέον (42).

— "Ανευ φρονήσεως ζῆν οὐκ ἔνι καὶ
καὶ δικαίως· ὅπου γὰρ οὐκ ἔνι τοῦτο ζῆν
οὐκ ἔστιν.

ορλου του Πισίδου στίχοι·

ἴτε, ὡς ἔοικεν, ἰ περιστάσεις

τῶν ἐναύλων ἠρεθισμέναι πόνων,

τουσιν ὀρμὰς κρείττονας βουλευμάτων (43),

σαν μάλιστα καὶ κατάλληλον φύσιν

ληγμένην εὐρωσιν εἰς εὐτολμίαν.

πηλλάγησαν οἱ λιπόντες τὸν βίον,

πηγας, μερεμνῶν, φροντιδων καὶ θλίψεων (44).

τακτός ἐστιν ὁ φθορεὺς τῆς καρδίας.

"Ἢ τοῦ σκότους ἑπαρσις, ὁ πρῶτος ὀράκων

ἔξωθεν ἔνδον ἡδονὰς παρσισάγει,

πέφρων λογισμοὺς εἰς γονὴν ἀμαρτίας (45).

ιγάλλεται σαφῶς γε δῆμος ἀγγέλων,

ἄριν βροτοῦ κάψαντος ἐξ ἀταξίας (46).

Ἀνθρωπος οὐδεις πλημμελημάτων ἄτερ (47).

βαθρίου. — "Αρχιτέκτων κακῶν πέφυκεν ὁ καθ' ὅρου
δοῦλια φθεγγόμενος.

Ἀνύσεις τι παιθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ πράττων (48).

"Ακινδύνως ζῆν εὐτέλεια λαμπρότητος βέλτιον (49).

Αἱ περιστάσεις πεφύκασι πολλάκις καὶ παρὰ
ὠμῆν τὰ σιγῆς ἄξια εἰς τούμφανές ἄγειν.

Αἱ φθάσαισι γενέσθαι χάριτες (50) ἐν πρώτοις εὐ-
τίρως ἀποδιδόμεναι μεγάλα εὐρίσκοντο.

"Αλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους οὐ τὰ παρ-
τα μόνον κακὰ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν μέλλοντων ἡ
ροσδοκία.

"Αριστοτέλους. — "Ανθρωπος (51) ὧν ὄλως ἐγὼ
νθρώπων τύχην προφέρειν ἀνόητον ἡγοῦμαι· ἐάν

(40) Locum Gregorii ubi sit non memini. Simi-
lem apponam sententiam ex ejus Oratione xxviii,
p. 47: Καὶ γὰρ πως εἶωθα τοὺς πόνους ἀεὶ ταῖς
τοιαύταις διαλύσειν ἀνεσεσιν· ἐπεὶ μηδὲ νευρὰ φέρει
τὸ σύντονον ἀεὶ ταινομένη. Simile potest legi di-
ctum, Socratis forsan, apud Stobæum tit. 3, 91 ;
Luciani Hist. verò 1, et Amor. 1 ; Aristot. Pol.
viii, 2. Addi potest Joann. Geom. Parad. § 58, cu-
jus hoc est lemma in cod. regio 164 supplementi D
"Ὅτι ἡ ἄνεσις ἀρχὴ ἐπιδόσεως. Vid. insuper Gruter
ad hunc P' Syri versum, « Arcum intensio
frangit, animum remissio ; » Gatakari, ad M. An-
tonini verba iv. 26, νῆφε ἀνεμένως ; et notulam ad
Manasiis Fragm. vii. 4.

(41) In appendice Stobæana pag. 33, sub nomine
Socratis, et apud Antonium pag. 96, sub nomine
Plutarchi.

(42) In codd. 1168, p. 83, scriptum est ἐν ἴσφ
κείται, quam lectionem et Antonius habet. Idem
codex hanc sententiam Plutarcho tribuit.

(43) Αἴε τε — βουλ. Tres primos versus sub Pi-
sidæ nomine citat Suidas v. "Εναύλων. Sequentes
quatuor non videmus unde sint.

(44) Scripsit, puto, poeta, θλ. καὶ φροντιδων,
servata accentus penultimi lege.

(45) Ἄτακτος — ἀμαρτίας. Pisidæ Hexæmeri

Gregorii Theologi. — *Necessaria est corporis saluti
opportuna remissio.*

*Ingrato benefacere et mortuum ungere idem
æstimandum est.*

*Platonis. — Sine prudentia vivere non licet bene
et juste ; ubi enim illud deest, jucunde vivendum
non est.*

Georgii Pisidæ versus :

Semper enim, ut par est, calamitates

Recentibus irritatæ molestiis

Impetum pariunt omnibus fortiolem consilii.

Præsertim ubi pro natura sua

Audaciæ ferociori stimulus addunt.

Valedixerunt, qui hac vita excedunt,

Doloribus, curis et sollicitudinibus.

B *Inordinatus est cordis corruptor,*

Tenebrarum suscitator, primus ille dæmo,

Extra petitas intus infert voluptates

*Turpesque cogitationes seminat in corde ad gene-
[rationem peccati.*

Exsultat chorus angelorum

Propter hominem ab improbitate conversum.

Nullus homo peccati expers.

*Babrii — Malorum artifex fit qui in alterum
mendacia profert.*

*Aliquid obtinebis persuasione magis quam vi
agens.*

*Vivitur sine periculo in modesto melius quam
in splendido statu.*

*Circumstantiæ sæpe contingit ut vel præter opi-
nionem res silentio dignas palam adducant.*

C *Quæ esse festinant gratiæ in principio oppor-
tune solutæ magnæ inveniuntur.*

*Luctu et angore afficere solent homines non
præsentia solum mala, sed etiam futurorum exspe-
ctatio.*

*Aristotelis. — Homo cum sim, omnino ego for-
tunam homini exprobare stultum judico ; si enim*

*vers. 770-773. Reliquos tres in ejus operibus frustra
quæsiimus.*

(46) Alludit ad notum J. C. dictum apud Lucam
xiii, 40.

(47) Sententiam illustravi in Notit. mss. t. XI,
part. II, p. 120, et in Soph. t. II, p. 275. ad hæc
Tiresiæ, Antig. 1018 : Ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πάσι
κοινόν ἐστι τοῦ ξαμαρτάνειν. Dionysius Hal. De
Thucyd. c. 3 : Οὐδεμία γὰρ αὐτάρκης ἀνθρώπου
φύσις οὐτ' ἐν λόγοις οὐτ' ἐν ἔργοις ἀναμάρτηρος εἶ-
ναι· κρατίστη δὲ ἡ πλείστα μὲν ἐπιτυγχάνουσα,
ἐλάχιστη δὲ ἀστογοῦσα : quæ nescio an jani fuerint
comparata cum Horatii loco notissimo : « Nam vitiiis
nemo sine nascitur ; optimus ille est. Qui minimis
urgetur. » Jo. Moschus Prato spirit. § 18 ed. Cotel. *
"Ὅτως, κύρι' ἄββζ, μετὰ ἀληθείας οὐδεις ἀναμάρ-
τητος, εἰ μὴ εἰς ὁ θεός. Cf. Damken. ad Basil. An.

(48) Cod. βία τι. Huc pertinet Babrii nomen.

(49) Deest nonnihil. Forsan, εὐτέλεια προξενεῖ,
vel aliud quid illo sensu.

(50) Sententia parum nitida illustretur coll.
p. 51.

(51) Falsum Aristotelis nomen. Repone Δημο-
σθένους, quem cf. Orat. De cor. § 76. Pro ἀρετῆν,
editiones ἀρίστην, bene.

objurgatio; cum solus Deus sit admodum impec-
cabilis et passionibus impervius.

Contumelia non tangit eum qui se humilitate
instruxit.

In sæculum thesauriza quod post finem
nam istud defecit vel ante finem.

E duobus amicis, amica magis est veritas.

S Chrysostomi. — Calamitates etiam sa-
excitant ad dicendum aliquod verbum.
suis indignum.

Diabolicæ istæ meretrices ex cons-
institutione sapientes noscunt et eos

Impossibile est eos ad jurandum
non frequenter perjurare.

Omne verbum actuum auxilio
est ac firmum: omnis autem ver-
monio destituta sonus est fugiti-
rem effusus.

Honores dignos juvant, hos
gni fruuntur in majorem pa-

Joannis Climaci. — Om-
mentem; abundantia aut
mam.

Infidus et dolosus au-
rata magis nocet.

Vir corde elatus au-
enim, ut evenit, per-
etiam non vult.

Simplicitas est h-
pravitatem.

Simplicitas ab-
potest.

Charitas et h-
enim extollit,
desistit.

Aer nubil-
tendit, et a-
vinum lun-

Turpe
didicisse
pere.

(29
0., 1
bir
ξξ

r

0/34. 111
ὄντων φίλων, ὡς ἔχει

(31) Libanio tribuit Antonin.

(32) Joann. Climac. p. 268, 2. Postquam
in exemplo Raderianæ editionis, quod regia Biblio-

A Vir dolosus non habet amicitias,
Amat enim in dolis et animam mordet.
Viri versuti fuge conversationem,
Venenum enim effundit corda devorans.
Vir prudens non multa verba habet,
Loqui enim superflua inurbanum est.
Turpe est viro quacunq[ue] parte a pejore depen-
dere.

Turpia quidem admisisti, castigare, proba autem,
[lætare,
Virorum sapientium est, nisi injuste plectantur,
quiescere; bonorum autem, si injusta paliantur,
pacem linq[ue]re ab bellandum, si vero bene evenit,
rursus post bellum fœdus inire, et neque sua in
bello felicitate extolli, neque pacis quiete gauden-
tes injustitias pati. Qui enim propter voluptatem
piger est celeriter inertię jucunditate privaretur,
ob quam piger est, si quieverit; et qui sua in
bello felicitate extollitur, non perspicit se infida
audacia inflari.

Quæ quidem tibi sunt gravia, admodum etiam
nobis sunt; communia enim omnia cum amicis
facimus, bene vel aliter habentia; quod etiam
amicitię lex est.

Confidens dicito illum in otio philosophari, tan-
tum de injuriantibus curantem quantum de his,
si exstiterint, quos non novit.

Angustiantur hi qui mundo devincti sunt, multo
magis quam illi qui Deo serviunt: sed sine mer-
cede horum est angustia, nobis autem dolor mer-
cedem habebit, si propter Deum sustinemus.

Otium sine actione nobilius est vana in actioni-
bus gloria.

Simul ac potestas vim adepta est, nihil proprię
utilitate congruentius judicat.

Initium exercendi bona in malorum fugā consi-
stit, nam « Declina a malo, inquit Psalmista, et
fac bonum. »

Mundi splendores per se manifestant illustrium
vitas.

Corporales voluptates plus habent angustię quam
jucunditatis.

Sancti Basilii. — Violenta disciplina non solet
durare; quæ autem cum amœnitate et gratia se
insinuant diutius in animis perstant.

D

Gregorius, quid agit? confidens dicito illum in otio.
(76) Gregor. Naz. Epist. Legitur et apud Anton.
p. 84: ubi Gregorio Nyss. male tribuitur.
(77) Basil. Hom. mor. De virt. p. 10 Cf. Anto-
nius Serm. 1.
(78) Psal. xxxvi, 27.
(79) Hęc jam apposuit p. 4, 8.
(80) Basil. Hom. mor. De doctr. p. 30. Cf. An-
tonius Serm. 50.
(81) Cod. 1168, cui sententię Patrum et scripto-
rum variorum insunt, exhibet pag. 39, 2: Βίαιον
γάρ μάθ... τὸ δὲ μετὰ τ. κ. χ. εὐδοῦμα
ἡμῶν ἐνιζ.

... οὐκ ἐστὶν ἡ ἀρετὴ ἡ ἀπορία τοῦ
... ἐσθλά δὲ,
[τέρπου.
... ἐπὶ μὴ ἀδι-
... κούμενους, ἐκ
... ἐκ πολέμου
... πόλεμον εὐτυ-
... εὐργίας τῆ δόμ-
... ἡδονὴν ὀκνῶν
... τὸ τερπνόν, δι,
... πολέμῳ εὐτυχίᾳ
... ἀπίστῳ ἐπαιρό-
... πάντως καὶ ἡμῶν
... φίλων, εὐ τε καὶ
... ἡδίας ὄρος ἐστίν.
... ἐπὶ ἡσυχίας φιλο-
... φροντίζων, ὅσα τῶν
...
... κάσμη προστετηχότες καὶ
... δουλεύοντων· ἀλλ, ἀμι-
... ἐν δὲ καὶ τὸ πάσχειν ἑμμε-
... κερτεῶμεν.
... ἡσυχία τῆς ἐν πράγμασι πε-
... λὸν λαβοῦσα, οὐδὲν τοῦ οἰκείου
... τελεώτερον.
... ἀνάληψιν τῶν καλῶν ἢ ἀνα-
... « Ἐκκλινον γάρ, φησὶν (78),
... ἀσον ἀγαθόν. »
... ἰον λαμπρότητες συναναφαίνουσι
... τους τῶν περιβλέπτων.
... κοματικαὶ ἀπολαύσεις πλεῖον ἔχουσι
... ἡδέος.
... βασιλείου. — Βίαιον (80) μάθημα οὐ
... εἶναι· τὰ δὲ μετὰ τέρψεως καὶ χάρι-
... κριμονιμώτερόν πως ταῖς ψυχαῖς ἐνιζά-

ander non potuit σχολιῶς in hac iambici
ere, nec infra φρόνιμος. Forsan ὁ σχολιῶς
... μος.
ythag. aur. Carm. 44: ubi Δεῖλὰ μὲν ἐκ-
... est: malim equidem ἐπιρξιας.
Phucyd. 1, 120.
Gregor. Naz. Epist. lxx. In fine malim ὄσπερ.
... Sic codex. Perit sententię initium, quod sic
uas e Gregorii Naz. Epist. lxxiiii, quę loci
... est: Ἄν τις εἰρηταί (leg. ἔρηταί) σε τῶν κοι-
... φίλων (πολλοὺς δὲ εἶναι πείθομαι τούτος), Ποῦ
... νῦν ὁ Γρηγορίου; πράττει δὲ τι; θάρρῶν εἰπέ
... ἐπὶ ἡσυχ· Si quis te communiū amicorum in-
... troaverit (multos vero illos arbitror), Ubi nunc est

γεσθαί τινα γενέσθαι καλόν, οὐκ ἔστιν εἶναι A

Cogere aliquem ut bonus fiat, non probat se bonum esse.

ειον καρτερεῖν δυσχερῶν ἐρχομένων, ἢ ζητεῖν λύσειν· τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ πρόξενον ἀπαθείας, ἀνανδρείας τεκμήριον.

Melius sustinere mala contingentia, quam quæ-rere eorum solutionem. Unum enim dolorem tollit, alterum vero infirmitatem denotat.

αρεῖα καὶ δὺσχηστος ἢ πολλῶν κρίσεις·

Grave et asperum multorum iudicium ;

I τοῦ Θεοῦ, δικαία, συμπαθὴς ἔλθ.

Dei autem iustum et benignitate plenum.

Βίος (92) μῆκος, προσδοκῆθὲν μὲν, πολὺ· ραμὸν δὲ, δνειροῦ καὶ σκιᾶς ἐστὶν ἀμυδρότε-

Vitæ spatium quod exspectatur magnum, quod autem præterit, somnio et umbra levius est.

οικλείας. — Βλέμμα (93) οὕτω λαμπρόν, καὶ ἁμῶν ὄψις ἅμα καὶ ἐπέρστος, εὐγενείας ἔμφασιν ἰτησιν.

Charicliæ. — Oculus ita lucidus, et vultus speciosus simul et amabilis, ingenuitatis significationem præ se fert.

ριστ.... (94).

Arist.

Βουλήσεται τις μᾶλλον ἢ δυνήσεται

Volet quis magis quam poterit.

ράχ. — Βασιλεὺς (95) φρόνιμος εὐστάθεια δὲ- B

Sirach. — Rex prudens populi firmitas.

κρέα (96) ταῦτα ἀνθρώπων ἔχοντι φρόνησιν, ἐπι- σεις οἰκίαις καὶ δνειδισμῶς δανειτοῦ.

Gravia hæc homini habenti prudentiam, objurgatio domus et contumelia commodantis.

βελύγμα (97) ὑπερηφάνιας ταπεινότης· οὕτως βούγμα πλουσίῳ πτωχός.

Fastidium superbiam humilitas, sic et fastidium diviti pauper.

ἐνάνδρου (98).

Menandri :

Βέβαιος (99) ἴσθι, καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις·

Constans esto, et constantibus utere amicis.

Βίος βέβαιος, εὐτέλεια σύμβιος·

Vita constans, frugalitas in vita :

Ἡ λαμπρότης γὰρ ἢ γήνη, καὶ κάτω.

Nam splendor terrestris finem brevi accipiens.

Τέλος λαβοῦσα. φάσμα καὶ ὄναρ τέλει.

Phantasma et somnium est.

17 Βαβρίου.

Babrii :

Βίος (4) ἀδέσβαιοις παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου.

Vita inconstans omnis hominis insatiabilis,

Ἐλπίζει ματαίων πραγμάτων ἀναλοῦται.

Spe vanarum rerum consumitur.

βιοῦντας ἡμᾶς ἐν αὐταρκείᾳ κρείστων ἀσφαλῶς, ἢ τρυφῆν βουλομένους (2), κινδύνοις ἐκυτοῦς βέβηπτειν.

C Vivendo in sobrietate melius est nos tute degere, quam voluptates quærendo, in pericula nos projicere.

Βίος ὁ παρῶν λύπης, μεριμνῶν καὶ φροντίδων ἀφελῶν, ἐστὶ μεστός· αἰῶν δ' ὁ μέλλων δόξης, χάρις, εἰρήνης, τρυφῆς ἀδιαδόχου, τοῖς ἀξίοις ἐνὶ χω- ρῶν, ὡς Χριστοῦ φίλοις.

Vita præsens luctus, curarum et anxietatum noxiarum plena est ; futura vero gloriæ, gaudii pacis, voluptatis inexhaustæ his qui digni fuerint sedes est, nempe Christi amicis.

Φίλωνος. — Βλαβεραὶ τῶν ἀνοήτων αἰ συνουσιαί, καὶ ἄκουσα πολλάκις ἢ ψυχῇ τῆς ἐκείνων φρενο- λαβείας ἀπομάττει τὰ εἰδῶλα.

Philonis. — Noxiæ sunt stultorum societates, et invita sæpius menseorum dementiæ similitudinem refert.

Ἰσοκράτους. — Βραδείως (3) μὲν φίλος γενοῦ, μερόμενος δὲ πειρῶ διαμένειν· ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδὲνα φίλον ἔγειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν.

Isocratis. — Tarde amicus efficere, factus autem permanere tenta ; pariter enim turpe est neminem habere amicum et multos familiares permutare.

Βουλεύόμενος (4) παραδείγματα ποιῶν τὰ παρ-

Meditanti præterita flant futurorum exempla ;

(92) Est et apud Maxim. S. 150.

(93) Heliod. vii, 12. Cod. εὐσχημον — ἐπέρστος. Sæpius a grammaticis et excerptoribus Heliodori fabulam sub nomine Charicliæ allegatam esse notarunt critici : vide Dorvillium in Miscell. Obs. t. VII, p. 374, ubi male Jacobum Nicopoleum vocat, qui e Leopardo. Emend. iii, 25, Nicoleos vocari debebat : nam sic ἀτικωτέρως a Leopardo dictus est Jac. Nicolaus Loensis, cujus Epiphyllidam libros Gruter: in Lampade edidit. Quod obiter dictum esto.

(94) Iambicus e scena, ut videtur, petitus, et forsitan ex Aristophane, Gregor. Naz. Orat. xiiii, p. 207 C : Τὰ δὲ καλὰ ὁ φρόνος βουλήσεται μὲν, οὐ δυνήσεται δὲ.

(95) Sap. Salom, vi, 24.

D (96) Sirach. xxix, 28.

(97) Sirach. xiii, 20 : ubi ὑπερηφάνη.

(98) Nomen Menandri, male ante βδέλυγμα positum a librario, huc transposui. Peccatum a librariis est sæpe in lemmatum sede.

(99) In Sent. Sing. Menandri editum fuit βεβαίως quod inveni cod. 4168. Sed est βεβαίως in codice 396. Vide Meinek. p. 3r4.

(1) Inter Babrii Fragm. p. 52, ad Fab. 208. protulit Tyrwhittus, ex Georgidis nostri Mediceo codice. Male edidit ἀναχούται, quod et exhibit nuper Berger. p. 72.

(2) Cod. βουλομένοις et ἐκυτοῖς.

(3) Isocr. ad Demon. p. 5 : ubi γίγνου. Ante πολλοῦς inserui καί, editiones secutus.

(4) Ibid. p. 7.

incognitum enim e cognito celeriter manifestum sit.

Æsopi. — Delibera quidem lente, sed prompte admissa exsequere.

Mortalem pravitatem non ferēs,
Sed homines vincent feris pejores.

Georgii :

Impius qui in proximum iram memorem servat,
Nam perditionem vult ille, non immortalitatem.

Nugacitatem amor sui secum adducit.

Procli. — Molesta est narratio menti distractæ,
magis cogitationem de aliqua re gravi habenti.

Brevis cum sit vita præsens, et nullas vanas curas habeat, potius vita futura appetenda est, curæ, luctus et lacrymarum expers.

Ambulare obscuram hujus vitæ viam pede recto perge, ne te nox apprehendat.

Constantis viri est domibus simplicium servire potius quam eorum qui splendidum vitæ fulgorem habent.

Sexti. — Brevem sermonibus hominem imprimis Dei cognitio facit,

Nili. — Vita tranquilla divitiis multis pretiosior est,

Vitam eligo optimam; jucundam enim eam consuetudo faciet.

Delibera antequam dicas aliquid vel agas; non enim habebis potestatem revocandi quæ dicta vel acta fuerint.

Cyrilli. — Non omnibus communiter accessibilis est virtus, sed paucis admodum et omnino selectis.

Athanasi. — Melius dubitantes facere et credere, quam incredulos esse propter dubium.

Paralipomenon. — Abominatio regi qui facit mala; nam justitia confirmatur potentie thronus.

Regis in veritate pauperes judicantis thronus in testimonium constituetur.

Natus homo statim labores sortitus est, moriens autem, vinculis vitæ molestis, curis et sollicitudinibus, et dolore solvitur.

Ortum potius deflere justum est quam mortem.

(5) Non Æsopi, sed Isocratis, ibid. p. 7. Cf. simile Biantis dictum ap. Stob. tit. 3, 30. Æsopi nomen ponendum puto ante Brot.

(6) Rufinus vertit p. 656: « Hominem scientia Dei paucis verbis uti facit. » Porphyrius ad Marc. c. 20: « οὐδὲ γὰρ γνώσεσι ποιεῖ σοφῶν λόγων. » Pro Braχυλόγον, est in codice Sacyi ἰσχυρόν.

(7) Ap. Anton. S. 103, p. 168, 54: ubi ἴσθαι αἰρεῖ.

(8) Ap. Epict. Fragm. Cf. Similis Demophili sententia p. 620

(9) Cf. Sicy. Sacyus in notis ad *Pent. Nambak*, p. 115.

(10) Prov. xv, 13. Compendium vocis Παραλειπομένων male iure locum reperit pravam lectionem Παραλειπομένων.

(11) Prov. xxix, 14.

ἐλθ, λυθῶτε τῶν μελλόντων το τῆ κακῶν φανεροῦ ταχίστην ἔχει τὴν διαίτην. Αἰσιόπου. — Βουλεύου (5) πῶν βραχὺν δὲ ταχέως τὰ ἐξέοντα.

Βροτησίαν κακίαν οὐ θῆρες κακῆ, 'Αλλ' ἄνδρες νικήσουσι εἰ μᾶλλον κατὰ 18 Γεωργίου.

Βέβηλος, ὃς μνησικακίᾳ τῆ πύργου Φθορὰν φιλεῖ γὰρ οὐτός, οὐκ ἐλάττω Βαττολογίαν αὐταρέσκεια συνειπρέει.

Πρόκλου. — Βραχὺ διήγησις περιττὰ μᾶλλον ἔχουσα τὸν λογισμὸν κατὰ τὸ μῆκος Βραχέας οὐσθε τῆς περιότητος ζωῆς καὶ κενὰς φροντίδας ἔχουσθε, μᾶλλον ἐπιμέλλουσαν ἐπιζητεῖν, μεριμνῆς, λίαν πρὶν οὖσαν καὶ στεναγμῶν.

Βαδίζειν ὁδὸν ἀπὸ τῶν τοῦδε βίου περὶ τοῦ βίου, μὴ νύξ σε καταλάβῃ.

Βεβαίου ἀνδρὸς θεραπέειν εὐτελεῖν μῆλον ἢ τῶν λαμπρῶν ἔχοντων ἀξίωμα τοῦ βίου.

Σέκτου. — Βραχυλόγον μάλιστα ἰσχυροῦ ποιεῖ (6).

Νείλου. — Βίος ἐσχύτως χρημάτων μάλιστα φανερότερος.

Βίον (7) ἐγούμαι τὸν ἄριστον τοῦτον καὶ συνήθεια ποιήσει.

Βουλεύου (8) πρὸ τοῦ λέγειν τι ἐπιτελεῖ γὰρ ἔξεις ἀδειαν ἀναγκάσεισθαι τὰ ἴσθαι πραχθῆντα.

Κυρίλλου. — Βραχὺς οὐχ ἄπειρος ἀρετῆ, 'Αλλ' ὀλίγοις κομιδῇ καὶ πρὸς ἀλεγεινῶσι.

Ἀθανασίου. — Βέλτιον ἀποροῦν καὶ πιστεύειν, ἢ ἀπιστεῖν διὰ τὸ ἀπερεῖν.

Παραλειπομένων. — Βδέλυγμα (10) καὶ ποίων κακῶν μετὰ γὰρ δικαιοσύνης ἰσχυρὸς θρόνος ἀρχῆς.

Βασιλείως (11) ἐν ἀληθείᾳ κρίνοντις σκληρὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς μαρτύριον κατασταθήσεται.

Γεννηθεὶς ἄσθρων εὐθύς τὸ κοπιῶν κραιπνῶνται (12) τελευταῖν ὅτι, δεσμῶν κατασταθῆναι τοῦ βίου, μεριμνῶν καὶ φροντίδων, καὶ λίαν πρὶν λατρεῖται.

Γένεσιν (13) μᾶλλον θαυράσειν καλὸν ἢ τὸν βίον

D (12) Cod. προκεκλήρωται. (13) Respicitur Euripidis notissimus Cressphani locus: 'Ἐσχὴν μὲν ἡμᾶς, ἐβύλλογον κοιουμένους, τὸ ζῶντα θεῶν εἶναι εἰς ὅς' ἔργεται κακῆ, τὸν δ' εὐθύνοντα καὶ πόνων πεπρακμένων Καίροντας εὐφραντας ἐκπεμπῶν δόμων: ubi pro ζῶντα intellet a cod. 2730, p. 12. φῦντα, quam variolas et alius nota est: conf. Valechen. ad Herod. v. 4. ubi et sententia illustratur, de qua vide etiam Jacobus ad Archiam Epigram. 31. Simile est Gregorii Nanzianthini orat. lxxi, p. 758: Βίος ἕρως ἀμύμων γεννησεως. Sic et Basil. Hom. mor. p. 235: Μηδὲ τὸν ἴσθαι κατὰ τὰς ἐπιπέδων ἐξόδους, καὶ μάλιστα εἰς ὅσον ἀνδρῶν, ἀλλὰ τὰς γενίσεις μᾶλλον κατὰ τὸς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην παρόδους. Adde in 6: φῦντων... p. 67, et p. 37, n. 1

Ἐ μὲν γὰρ θακρῶν ἀρχή, θάνατος δὲ ποικίλων εἰρασμῶν καὶ τῶν εἰφνης ἀπροσδοκῆτων (14) ἔλευθεροῖ.

α, τοῦ βίου τὸν τροχὸν ὀρῶν ἐτάκτως κυλιό-
ν· φυλάττου δὲ τὸν βόθρον, εἰς ὃν κυλεῖ τοὺς ἐν
νυστάζοντας.

► Ἰωάννου τῆς κλίμακος. — Γένος (15) ἔπεν
ἰδίας συγγενείας ὀρέγεται, ἵππος ἵππου, ὄνος
βούς βούος, καὶ ἀνὴρ θηλείας· κἄν σιφρανεῖν
θῆλη, μεθοδεῖταις τισὶ τὰ τῆς σαρκὸς κολακείαι
τήματτα.

λυκότητι (16) τῶν ἐκεῖθεν κόπη πολλῶν καὶ
θμ κατορθούμενον δυνατὸν ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπή
λέσαι.

ἄληθὸν ὄμμα ψυχῆς ἐμφαίνει κατ'ἄστασιν.

ἔννημα (17) ἐνοειῶν δάκρυον, πατήρ δὲ ἐνοίας
ἰκὸς νοῦς.

ἐνέσθω (18) σοι ἡ ἐν τῇ κλίῃ σου ἀνάκλισις τῆς
τῆς τάφῳ κατακλίσεως τύπος, καὶ ἤττον ὑπνώ-
ς· καὶ αὕτη σοι ἡ τῆς τραπέζης ἀπόλαυσις τῶν
ολήκων ἐκείνων ὀδυνηρᾶς τραπέζης γενέσθω ἀνά-
ησις, καὶ ἤττον τρυφήσις.

Γνώμη εἶσιν, οὐκ ἀνάγκη, αἱ δωρεαί.

ἔννημα (19) σιδήρου καὶ λίθου πῦρ· γέννημα δὲ
γυλογίας καὶ εἰτραπέλιας ψεύδος.

Γαστριμαργία (20) πέφυκεν τίκτειν βυθούς ἀβύσσων
καὶ ἀγνώστων ἀκαθαρσιῶν λογισμούς.

¶ Γεωργίος (21) πλοῦτον ἐν ἄλῳνι καὶ ληνῶ
υνάγει ἀγρυπνία.

Γελῶσιν (22) οἱ πλουτοῦντες πενήτων ἤθη·

Τὰ βράχη γὰρ ὀρώσιν, οὐχὶ τὴν τόλμαν.

Γέλως (23) ἄκαιρος ποτὲ μὲν ἐκ πορνείας δαίμο-
νος τίκτεται· ποτὲ δὲ ἐκ κενοδοξίας, ἔταν τις ἐφ'
καυτῶ ἔνδοθεν σεμνύνεται ἀσέμνωσ· ποτὲ δὲ ἐκ
τρυφῆς.

Γαστριμαργίας μήτηρ πορνεία, ἀκηδίας δὲ κενο-
δοξία.

Γενήτρια πάντων τῶν κακῶν ἡδονὴ καὶ πονηρία,
ἃ ὁ κατέχων οὐκ ὄφεται τὸν Κύριον· οὐδὲν δὲ ἡμᾶς
ἡ τῆς προτέρας ἀποχῆ, ἐκτός τῆς δευτέρας, ὀνήσει.

Γαστριμαργίας ἀνορεξία, νοῦς· ὁ δὲ (24) ἄκακος

(14) Codex, ἀπροσδοκῆτως.

(15) Respicit, puto, Climacum p. 220 : ubi πᾶν
τὸ γένος τῆς συγγενείας τῆς ἑαυτοῦ ἐφέται (al.
ὀρέγεται) ἀπλήστως, τὸ αἷμα αἵματος, καὶ ὁ σκώλης
σκώληκος, καὶ ἡ πηλὸς πηλοῦ· οὐκοῦν καὶ ἡ σὰρξ
σαρκὸς· κἄν μεθοδεῖταις αὐτῆν (anonymus in exem-
plo regio delet αὐτὴν et inserit τισί) τὴν ἀπατεῖνα
ἀπατῆν δοκιμάζωμεν. — Cod. ἵππω, ὄνω. βοί, ἐθί-
λει, μεθοδείας. Fons sententiæ est Sirach, xiii,
15, 16.

(16) Jo. Clim. p. 34 : Κόπη πολλῶν καὶ μόχθῳ κατο-
ρθοῦται· ἐν τῷ μῖν ἴθος χρηστὸν καὶ εὐκατάστατον,
καὶ τὸ πολλῶ μόχθῳ κατορθούμενον δυνατὸν ἐν μιᾷ
ῥοπῇ ἀπολέσθαι : ubi anonymus in exemplo regio
inseruit καιροῦ. Nostri locus forte sic corrigendus,
γλυκί τι — vel γλυκίτητα τῶν .. κατορθουμένων.

(17) Climac. p. 151, ubi λογισμὸς καὶ νοῦς. Sed
anonymus in exemplo regio reposuit e codd. λογι-
κὸς νοῦς.

Ille enim lacrymarum principium, mors autem
variis a tentationibus et inopinatis malis liberat.

Bide vitæ orbem cernens inordinate rotantem ;
cave autem a fossa, in quam volvit eos qui in ipso
dormiunt.

Joannis Climaci. — Genus omno propriam com-
parem cupit, equus equam, asinus asinam, bos
vaccam, et vir feminam. Et si quis sapere voluerit,
aliquibus fraudibus carnis motus illudet.

Dulcedine cœlestium quod per laborem et sudo-
rem multum comparatum est, in uno temporis
puncto perire potest.

Serenus oculus mentis indicat placiditatem.

Cogitationum soboles fetus, pater autem cogi-
tationis rationabilis mens.

Sit tibi in lecto decubatio tuæ in sepulcro de-
cubationis imago, et minus dormies. Ista quoque
tibi mensæ jucunditas vermium istorum lamenta-
bilis mensæ commemoratio fiat, et minus come-
des.

Voluntatis sunt, non necessitatis, dona.

Ferri et petrae proles est ignis ; multiloquii et
jocositatis proles mendacium.

Gula solet gignere abyssos infandorum et inco-
gnitarum sordium inventiones.

Agricolis divitias in arca et torculari congregat
vigil diligentia.

Rident divites pauperum consuetudines,

Nam laceros pannos intuentur, non autem auda-
ciam.

Risus intempestivus nunc quidem e luxuriæ dæ-
mone oritur, nunc autem e vana gloria, quando
aliquis in se interius gaudet indecenter ; nunc vero
e mollitie.

Gulæ mater luxuria, acediæ autem vana gloria.

Genitrix omnium malorum voluptas et pravitas,
quas qui possederit non videbit Dominum. Nihil
enim nobis prioris absentia proderit, nisi abfuerit
quoque posterior.

Gulæ satiety prudentia : qui autem bonus est

(18) Clim. p. 151. Cod, αὕτη σου.

(19) Climac. p. 194.

(20) Climac. p. 209, ubi Gula de se ipsa sic lo-
quitur : Θάλασσα λογισμῶν, κύματα μολυσμῶν, βυ-
θὸς ἀγνώστων καὶ ἀβύσσων ἀκαθαρσιῶν ἐξ ἐμοῦ ἐκ-
πορεύονται. Compileris verba non sunt omnino
sana.

(21) Joan. Climac. p. 268.

(22) Hanc sententiam sic dispescere visum est.
Metrum est enim politicum. Versus prior conferen-
dus cum Gregoriano t. II, p. 154, § 33 : Γελῶσιν οἱ
πλουτοῦντες ὀρφανῶν ψύχους.

(23) Climac. p. 337 : ubi anonymus in exemplo
regio deletit δαίμονος, codices suos secutus.

(24) Inter νοῦς. qua voce finitur codicis pagina
271, 2. et ὁ δὲ, quod paginae 272, 1. initium et per-
nit unum. Sententia enim hiare lacuna videtur, et
e Mediceo Georgidis nostri codice, p. 39, hunc
Babrii versum protulit Tyrwhittus, Γνώμη πονηρῆς

custodit linguam suam, velut amans suam animam; et qui adulatione utitur decipit cor boni et beatum facit eum in errorem inducens.

Qui scientiæ veræ est particeps, et Dei dulcedinem gustavit, neque unquam judicare debet, neque lites omnino suscitare, quamvis raperentur ea quibus erat testis. Nam principum mundi hujus justitia potius nihil est ad Dei justitiam.

Pater sapientiæ timor Domini; qui timet Dominum non multos reformidabit.

Causa multorum dolorum, et corruptio fructuum virtutis solet esse loquendi libertas.

Quietum et tranquillum hominem patientia facit.

Mulieris blanditiæ serpentis sibilus.

Nihil nisi genus fluidum homo est; nam morte vivit, vitam habens non durabilem.

Luciani:

Terram ingressus sum nudus, nudus sub terram [abeo:]

Et cur frustra laboro, nudum finem cernens?

Theognidis. — Muliere bona nullum pulchriorem thesaurum vir possidet.

Salomon. s. — Lingua duplex multos commovit, et qui illi paret non inveniet requiem.

Cum homine linguato ne litiges, neque in illius ignem ligna congeras.

Lingua sapientium bona præstat; sanatio enim linguæ arbor vitæ.

Lingua mendax odit veritatem.

Risus stultus in deliciis peccati, et insipiens in risu exaltat vocem suam; vir autem prudens vix tacite subridebit.

Senectus venerabilis non diuturna, neque annorum numero computatur; cana enim est prudentia hominibus, et ætas senectutis vita immaculata.

Dulcis somnus servi, sive parum sive multum comedat.

Mulier stulta et audax pane indigens fit, quæ non novit confusionem.

Basilii. — Humilitatis gymnasium vita in rebus communioribus conversata.

Muliebribus cupiditatibus si vis submitti, virtuti studere non vis.

Mulieribus sicut respirare, ita jejunare conveniens est et secundum naturam.

Χρηστὸν ἦθος οὐ τίκεται, quem in regio codice non reperit.

(25) Videtur deesse aliquid. — Forsan, δικαιοσύνη μικρόν τι, μάλλον δὲ οὐδέν. — Cf p. 27, 4.

(26) Non Luciani, sed Palladæ, Epigr. 103.

(27) Non Theognidis, sed Hesiodi, E. 700, ubi Οὐ μὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληϊζέται ἄμαθῆς.

(28) Sirach. xxviii, 14.

(29) Sirach. xxviii, 16.

(30) Sirach. viii, 3: ubi μὴ διαμάχου μετὰ ἀνθρώπου γλωσσώδους, καὶ μὴ ἐπιστοιδαῖος ἐπ. — Cod. γλωσσώδη et ἐπιστώδαζε.

Α τρεῖς τῶν ἐαυτοῦ γλώσσταν, ὡς ἀγαθὸν τι φυγῆν· καὶ κολακεία χρώμενος ἕπεται ἀίκελος καὶ μακαρίζει πλανῶν αὐτόν.

Γνώσεως ἀληθοῦς τις μετέγων, καὶ θεοῦ γευστάμενος, οὔτε δικάζειν θέλει τὸ δικαίον κινεῖν ὄλωρ, κἄν αὐτὰ ἀπέληται ἡμάρταναι. Ἡ γὰρ τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου δικαιοσύνη, μᾶλλον δὲ (25) οὐδὲν ἔστι κριτικὸν τοῦ θεοῦ.

22 Γεννήτωρ φρονήσεως φόδος Κυρίου ἐξοβούμενος οὐ διελλίετο τοὺς πολλούς.

Γεννητικὸν πάντων τῶν παθῶν καὶ διαφθορῆς ἀρετῆς καρποὺς πέφυκεν ἡ παρρησία.

Γαλήνων καὶ ἀτάραχον ἄνδρα μακροθυμίας

B Γυναικὸς κολακεία ψιθύρισμα ὄψεως.

Γένος ὧν βρεύσεως ἀνθρώπος οὐδὲν ἐπιγὰρ ζῶει, ζῶτην ἔχων οὐ διετρεφεῖ.

Λουκιανῶ.

Γγ: 26) ἐπέβη γυμνός, γυμνός δ' ἐβη

Καὶ τί μίτην μοχθῶ, γυμνὸν ὄρων τὸ πῦρ θεογένεος. — Γυναικὸς (27) ἀνὴρ οὐδὲν λαίξεται κίλλιον ἐσθλῆς.

Σολομώντος. — Γλώσσα (28) δισητὴ κοιλίας λευσε, καὶ ὁ (29) προσέχων αὐτῇ οὐ μὴ κτεσιν.

Γλωσσῶδε: (30) ἀνθρώπων μὴ διαμάχοι, οὐκ στοίδαζε ἐπὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ξύλα.

Γλώσσα (31) σοφῶν καλὰ ἐπίσταται ἄνθρωπος γλώσσης δένδρον ζωῆς.

C Γλώσσα (33) ψευδῆς μισεῖ ἀληθειαν. Γέλωρ (34) ἀσυνέτων ἐν σκατάλῃ ἐπιπ

23 ἄρρων (35) ἐν γέλωτι ἀνυφοῖ φανίνας δὲ πνοῦργος μόλις ἡσουχῆ μεδιδάσει.

Γῆρας (36) τίμων οὐ πολυχρόνιον, οὐδὲν ἔτων μεμύηται πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀρετῆς καὶ ἡλικία γῆρους βίος ἀκηλίδωτος.

Γλυκὺς (37) ὁ ὕπνος τοῦ δούλου, εἰ ἄλλοτε πολὺ φάγετα.

Γυνὴ (38) ἄρρων καὶ θρασεῖα ἐνδεῆς ἄρτου φρεσὶ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνῃ.

Βασιλείου. — Γυμνάσιον (39) ταπεινοφροσύνης ἐν τοῖς εὐτελεστέροις πράγματιν διατριβή.

Γυναικαίαις ἐπιθυμίας θέλων ὑπερτείσθαι, ἀρετῆς φροντίζειν οὐ βούλει.

D Γυναίξιν (40) ὡσπερ τὸ ἀναπεῖν, οὕτω καὶ ἐνηστεύειν οἰκεῖόν ἐστι καὶ κατὰ φύσιν.

(31) Prov. xv, 2.

(32) Prov. xv, 4.

(33) Prov. xxvi, 28.

(34) Sirach. xxvii, 13.

(35) Sirach. xxi, 20: ubi μωρός.

(36) Sap. Salom. iv, 8, 9: ubi τὸ πολ... γῆρος.

Codicis lectio, γῆρους, habet quo se tueatur.

(37) Eccles. v, 11.

(38) Prov. ix, 13: ubi ἐνδεῆς ψωμοῦ.

(39) Basil. Hom. mor. De humil p. 375.

(40) Basil. Homil. II De jejun. p. 138 edit. Involstad. 1605.

A Photii :

Risus omnia hæc et cursus inanis.

Gregorii :

Venter modico gaudens victu brevi passionibus
[imperabit.

Sirach. — Scientia stulti intelligibilia verba.

Mulier bona pars bona, et in parte timentium
Deum dabitur.Mansuetus sis in respondendo sermone, ut con-
cordiam habeas.

Mulieris bonæ beatus vir.

Mulier fortis oblectat virum suum, et annos vitæ
illius in pace implebit.Democriti. — Linguam unam natura hominibus
dedit, duas autem aures, ut duplicia quæ dicamus a
cæteris audiamus.

B

Senectus et paupertas duo vulnera curatu diffi-
cilia.Democritus proceres ignorantes dixit similes
esse alabastrinæ urnæ acetum continenti.Honores et divitiæ absque prudentia non tuta
sunt bona.

Salvatus est ab æstu vir sapiens.

Perversum cor machinatur mala.

Honor est viro separari a contentionibus ; stul-
tus autem his immiscetur.

Dolus in corde machinantis mala.

Duo rogo Deum antequam moriar : vaniloquium
et mendacium longe fac a me ; abominatio enim
Domino labia mendacia.

C

Justi gaudent in divitiis annos multos ; injusti
autem brevi dispereunt.Isocratis. — Proba amicos ex felicitate vitæ et
ex fidelitate in periculis. Aurum enim in igne pro-
bamus, amicos autem in adversitatibus cognos-
cimus. Ita vero optime utere amicis, ut non expectes
ab illis rogari, sed sponte in temporibus auxilium
præbeas.

ς τὰ τῆδε πάντα καὶ κενὸς δρόμος.

ίου.

(41) μέτρα φέρουσα τάχ' ἂν παθεῖσιν
[ανάσσοι.γ. — Γνώσις (42) ἀσυνέτου ἀδιεξέταστοι λόγοι.
ἡ ἀγαθὴ (43) μερὶς ἀγαθῆ, καὶ ἐν μερίδι φο-
ρων τὸν Κύριον δοθήσεται.

Γενοῦ πρῶτος ἐν ἀποκρίσει λόγου, ἵνα συνήσῃς.

αικὸς (44) ἀγαθῆς μακάριος ὁ ἀνὴρ.

νή (45) ἀνδρεία εὐφραίνει τὸν ἀνδρα αὐτῆς, κα-
ὶ αὐτοῦ πληρώσει ἐν εἰρήνῃ.μοκρίτου. — Γλῶσσαν (46) μίαν ἢ φύσιν τοῖς
ὑποκρίσας δέδωκεν, δύο δὲ ὧτα, ἵνα διπλάσιον ὦν
πρὸς ἐτέρων ἀκούσωμεν.ρας (47) καὶ πενία, δύο τραύματα δυσθερά-
σια.ημόκριτος (48) τοὺς εὐπρεπεῖς καὶ ἀπαιδεύτους
λοῦς εἶπεν εἶναι ἀλαβάστρῳ γέμοντι ὄξος.όξα (49) καὶ πλοῦτος ἄνευ συνέσεως οὐκ ἀσφαλῆ
ματα.

μεσώθη (50) ἀπὸ καύματος ἀνὴρ νοήμων.

μεστραμμένη (51) καρδία τεκταίνει κακά.

δέξῃ (52) ἀνδρὶ ἀποστρέφεσθαι λοιδορίας· ὁ δὲ
ρων ταῦταις συμπλέκεται.

25 Δόλος ἐν καρδίᾳ τεκταινομένου κακά.

Δύο (53) αἰτοῦμαι πρὸς τὸν θεὸν πρὸ τοῦ με ἀπο-
νεῖν, μάταιον λόγον καὶ ψεῦδος μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ
οῖται· βδέλυγμα γὰρ (54) Κυρίου χειρὶ ψευδοῦ.Δίκαιοι ἀπολαύουσιν ἐν πλούτῳ ἔτη πολλὰ· ἄδικοι
ἀπολοῦνται συντόμως.Ἰσοκράτους. — Δοκίμαζε (55) τοὺς φίλους ἐκ
ἑτῆς περὶ (56) τὸν βίον εὐτυχίας καὶ τῆς ἐν τοῖς
ἀνδύνοις κοινωνίας. Τὸ μὲν γὰρ χρυσίον ἐν πυρὶ
δοκίμαζομεν, τοὺς δὲ φίλους ἐν ταῖς ἀτυχίαις διαγι-
νώσκωμεν (57). Οὕτω δ' ἂν ἄριστα χρήσαι τοῖς φί-
λοις, ἐὰν μὴ προσμένῃς τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις,
ἀλλ' αὐτεπήγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς βοηθῆς.(41) Greg. Naz t. II. p 133 C, ubi ἀνάσση, male.
Cod. ἀνάσσοι.

(42) Sirach. xxi, 18.

(43) Sirach. xxvi, 4.

(44) Sirach. xxvi, 1.

(45) Sirach. xxvi, 2.

(46) Hujus sententiæ Diogenes Laert. vii, 23,
Lenonem stoicum auctorem esse tradit. Consule
ibi Menagium. — Parilem ex Nabio, poeta Tur-
cico, sententiam vide in Cardonii Miscell. lit. Orient.
t. II, p. 192, ubi e Catone adpositi sunt, quos inter
Catoniana frustra quæsiivi, versus duo : « Os
unum natura, duas formavit et aures. Ut plus au-
dired quam loqueretur homo. » — Est apud Anto-
nium S. 959 p. 157, sub nomine Epicteti et Iso-
cratis ; unde relata est inter Epictetea fragmenta.
Ex Addendis.(47) Est apud Maximum S. 50, sub Democriti
nomine, et hic forsitan Georgides nomen apposerat,
quod librarius e regione sententiæ superioris male
collocavit.(48) Diogeni hoc dictum tribuitur ap. Anton. S.
110, pag. 185. Præstabit ὄξος : sed cf. p. 1, v. 2(49) Apud Stob. tit. 4, 82, sub Democriti no-
mine, et ionicè, ξυνέσιος, ἀσφαλῆα. Est et inter De-mocratis sententias p. 629, et in Maximi. S. 140,
p. 121.

(50) Prov. x, 5 : ubi οὐδὲ νοήμ.

(51) Prov. vi, 14.

(52) Prov. xx, 3 : ubi πᾶς δὲ ἀφρ. τοιοῦτοις
συμπλ.(53) Prov. xxiv (xxx) : ubi δύο αἰτ. παρὰ σοῦ...
ψευδοῦ... ποιήσον

(54) Prov. xii, 22.

(55) Isocrat. ad Demon. p. 5 : ubi ἀτυχίας, me-
lius.(56) Pro περὶ malim legi παρὰ. Aptior est hic
præpositio παρὰ. Mox. p. 36. n. 1, bis esse περὶ
in editis pro meliore vocabulo παρὰ animadverti.
Quo quidem in loco cod. 2991 A bis παρὰ bene
exhibet. Hancque lectionem firmat Choricus, Iso-
cratem respiciens : Ἀπειρόκαλον παρὰ τὰ γελοῖα
σπουδάζειν. Villosionus quidem, Diatr. pag. 20,
περὶ esse legendum ibi pronuntiat ; sed non aus-
culto.(57) De hac similitudine vide notata ad Manas-
is Fragmenta, post Nicetam p. 294. Euripides,
Her. fur. 59. δυσπραξίαν vocat φίλων ἑλεγχὸν ἀψευ-
δέστατον : ubi Barnes. Adde infra in Ἡ τῶν περ.
p. 42, et in Τοὺς γησίους.

Das regulas habeas loquendi, vel de eis quæ scis, vel de eis quæ necesse est dicere. In hic enim solus sermo silentio melior est; in aliis autem potestas est tacere quam loqui.

Oportet in discere, ut et poetarum optima discamus, et aliorum philosophorum, si utile aliquid inveniat, perlegamus: ut nempe apem videmus in campis quibus plantis insidentem, ita oportet esse qui doctrinæ studiosi sunt nihil non experiri, et quæcumque illis colligere. Vix enim hac cura vitæ vitæ defectibus dominabitur.

Oportet non in vitæ memorem esse; sed malus aliquid quæ vitæ preparat.

Oportet ad res non gravem esse, neque ad gravem non solus; intempestivum enim ubique invidiosum est.

Quisquis videns invidiosum lugentem, dixit: «Vix in malum magnum accidit, vel alteri bonum malum.»

Quis pro pulchritudine apud homines errare; celestia et vulgarem, sed celestis ægre fert mortalia pulchritudine alligari, et querit ad cælum cito fugere; vulgaris autem deicitur inferius et circa corpora moratur.

Recte est multiplex malitiæ fraus, quo partim captas totamter involvitur.

Difficile vel etiam impossibile inventu, bonum in sordida vita.

Difficile errorem exstirpare, ubi multum tempus perseveravit.

Iusti aspectus roborat mentem debilem.

Judicare vel lites suscitare, ei qui immortalitatem affectat bonum non est.

Dæmonum auxilium est superbia.

Judex inhumanus, Deo adversarius; et blasphemie radix est superbia.

Da ventri escam satiantem et bene coctam, ut per satietatem insatiabilem ejus sensum amoveamus, et per celerem digestionem ab ardore ejus quasi a flagello liberemur.

Qui elevari potest et elevationem fugit, sapientie et Dei amicum opus ostendit.

(58) Isocr. ad Dem. p. 9: ubi δὴ... οἶσα σαφῶς... κρείττων. Cum ubique sint in hoc codice vocales ω et ο confusæ, nescio an libarius, qui scripsit κρείττων, voluerit κρείττων aut κρείττων exhibere. Nec τῶ κρείττων accentus in τῶ κρείττων favet; nam et ubique accentu acuto pro flexo abutitur. Pag. 30, 1, ubi κρείττων omnino requiritur, codex habet κρείττων.

(59) Isocr. ad Dem. extr. Initio sententiæ compiler paululum a duce suo recessit. Post καθ. puto a librario male fuisse ommissa Isocrateæ verba, ἀπὸ ἐκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσιν. Codex, δὲ, quod in δει reformavi; edit. γὰρ. Solemnis est error ille. In fine Wytttenb. ad Plut. p. 279, conjicit ἀπείρους ἔχειν pro ἀπείρους ἔχ., vitium corrigens quod pridem ab editionibus exsulavit.

Δύο ποιῶ (58) καιροῦ τοῦ λέγειν, ἢ περὶ ἢ περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν. Ἐν τούτοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων ἐν δὲ τοῖς ἑτέροις σιγῆν ἢ λέγειν.

Δέον (59) τοῦτο γινώσκειν, ἵνα καὶ τῶν βέλτιστα μαθῶμεν, καὶ τῶν φιλοφωτῶν, εἴ τι χρήσιμον εἰρήξασιν, ὡς ἔστιν ὡς περὶ γὰρ τὴν μέλιτταν ὀρώμεν ἐπὶ τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, οὕτω δὲ τὰ παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρους πανταλῶθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν. Μὴ τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φιλοφωτίας ἐπικρατήσειεν.

Δέον μὲν, μνησικακεῖν· ἀλλ' ὁ κακὸς καὶ παρεσκευάσται.

Δεῖ (60) παρὰ τὰ γελοῖα μὴ σπουδάζειν, μηδὲ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρειν· τὸ γὰρ πανταχοῦ λυπηρόν.

Διαγόρας, ἰδὼν (61) φθονερὸν λυπούμενον· «Ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἀγαθόν.»

Δύο νομίζω κάλλη κατὰ ἀνθρώπους οὐρανίου οὐρανίου καὶ πάνδημον· ἀλλὰ τὸ μὲν οὐρανίου ταὶ θνητῶ κάλλει δεδεμένον, καὶ ζητεῖ τῆς ταχὺ φεύγειν· τὸ δὲ πάνδημον ἐβρίπτει ἐπὶ ἐγληρονίζει περὶ τοῖς σώμασιν.

Δικτυόν (62) ἔστι πολύπλοκον ἢ τῆς κροτοδοδος, ἢ μερικῶς συμπλεκτικῶς περιπλεκτικῶς γεται.

Δυσέρετον (63), ἢ καὶ παντελῶς ἐπιπεφυρμένη βίη το καλόν.

Ἐπιπεφυρμένος ἢ πλάνη, ὅταν διακίρη πολλῶν.

Δικαίου ὄψις βίνουσι ψυχὴν ἀσθενοῦσαν.

Δικάζειν ὄλως (64), ἢ δίκας κινεῖν, τὸ ἐπιπεφυρμένον, οὐ καλόν.

Δαιμόνων (65) στήριγμα ἔστιν ἡ ὑπερηφανία.

Δικαστῆς (66) ἀπάνθρωπος καὶ θεοῦ ἀπειθεὶς καὶ βλασφημίας ῥίζα ἢ ὑπερφάνεια.

Δίδου (67) σὴ κοιλίᾳ τροφήν ἐμπικύωσαν κενόπεπτον, ἵνα διὰ μὲν τῆς πληθυσμένης τῆς αἰτίας αὐτῆς γωνίᾳ ἀποτρίσωμεν, διὰ δὲ τῆς ταχέως ἐκπνεύσεως, τῆς πυρώσεως ὡς μάστιγος λυπηρῶμεν.

Δυνάμενός (68) τις ὑφουῖσθαι, καὶ ἐκφύγειν ὑψος, φιλόσοφον καὶ φιλόθεον ἔργον δεκτικῶν.

(60) Isocr. ad Dem. p. 7: ubi his περί, quod æque bonum est. Codex τῶν γελοῶν χ., quod omnino mendosum est. Recepti editionum lectiones optimam.

(61) Bion tribuitur Borysthenitæ a Diogene Laert. iv, 51; et Stob. tit. 38, 50, Antiochique S. 99, p. 163-17. Cf. et Menag ad Diog.

(62) Marc. Erem. De lege § 172.

(63) Philo De prof. p. 472.

(64) Cf. p. 21.

(65) Joan. Climac. p. 289.

(66) Climac. ibid.

(67) Climac. p. 204: ubi pro ἀποστ, criticus anonymus in exemplo regio e codd. scripsit κενόπεπτον.

(68) Climac. p. 324, cum varietate notabili. Ad didi alterum καί.

λύειν (69) ἀγάπην οὐδὲν οὕτω πέφυκεν, ὡς ἡ Ἀ
ησία, καὶ μῖτος ἐργάζεσθαι.

στραμμένη (70) ψυχὴ αὐταρκεῖ αὐτῇ πρὸς
λεῖαν.

δοῦλαισι (71) σύννοισιν οἱ δαίμονες, ὡς οἱ λαγωὶ
κύννας.

εὐρύων καὶ στεναγμῶν καὶ λύπης γίμει πᾶς ὁ
ἀνθρώπου, καὶ πάντα γῆς ἀγαθὰ σπουδάσας ἔχη.

ηνεκῶς φοβούμενός τις τὸν θάνατον πᾶσαν ἀμαρ-
σίαν ἰδὼν θφραως διαφύγει.

§ Αἰσιώπου.

τιλοῖ πολλάκις κακοσύνθετος ὄψις.

ψυχῆς διεστραμμένης τὸν σκαιὸν τρόπον (72).

ἔδοται (73) καὶ κκοῖς ἄγρα.

ισούλω γενομένω, δοῦλε (74), δουλεύειν φοβοῦ.

Ἀμνημονεῖ γὰρ τζῦρος ἀργήσας ζυγοῦ.

Γοῦ Χρυσοστόμου. — Δεῖ ἡμᾶς οὐ μόνον βου-
λεσθαι τὰ φίλα θεῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀγαθὰς ὁρμὰς
κινῶναι ταῖς πράξεσιν.

Δεινὸν οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων, οὐ πείνια, οὐ νόσος,
χθέρια, οὐκ ἐπήρεια, οὐκ ἀτιμία καὶ θάνατος,
ἀλλὰ δεινὸν ἡ ἀμαρτία.

Δ' ἀκοῆς μὴ μέψῃ ποτὲ τινα νόησον (75) πρῶ-
τον, καὶ τότε ἐπιτίμα. Πρὶν ἀκοῦσαι μὴ ἀποκρίνου,
εἰ ἐν μέσῳ λόγῳ μὴ ἐπιβάλλε ῥῆμα, ὅτι θάνατος (76)
κὶ ζωὴ ἐν χειρὶ γλώττης.

Δυνατοὶ εὐμαρῶς ἔχουσιν ἀδικῆσαι τοὺς ἀδυνα-
τους, ὡς ἔχουσι ἐν τῇ θαλάττῃ τοὺς ἤττονας ἐαυ-
τῶν ποιοῦνται καταδρωμαῖ.

Δόξα ἀνθρωπίνῃ καὶ πλοῦτος εἰς χοῦν κατασκηνοῖ,
εἰ τὸ κλέος αὐτῆς σβέννεται· δόξα δὲ ἀρετῆς μένει
εἰς τὸν αἰῶνα.

§ Δωρεᾶς ἐλάττωσις τοῦ δεδωκότος ἀσθένεια.

Δόξης αἰεὶ φρόντιζε τῆς αἰωνίου· ἢ γὰρ παροῦσα
ψεύδεται καθ' ἡμέραν.

Δικτύφ (77) κομίζειν ὕδωρ ἢ πλίνθον πλύνειν εὐ-
πετέα, ἢ κκαίαν ποιωθεῖσαν χρόνῳ πολλῷ ἐν ἀνθρώ-
που ψυχῇ ἐξελεῖν δυνατόν.

Διακρίνειν ἐπιστημόνως καλὸν ἐκ τοῦ κακοῦ τελει-
τέρας ἔξεως καὶ γεγυμνασμένων αἰσθητηρίων ἐστίν.

Διδοῦναι θεῶν τὰ ἀγαθὰ τὴν χάριν ὁμολογεῖ· τα-

Dissolvendæ charitati nihil tam aptum est quam
libertas loquendi, et odium laborandi.

Perversa mens sibi ad perniciem sufficit.

Metuunt meditationem dæmones, ut lepores
canes.

Lacrymis, gemitibus et luctu abundat omnis
hominis vita, etsi omnia terræ bona exquirens
habuerit.

Qui perpetuo mortem timet, omnem iniquitatem
ut serpentis venenum effugit.

Æsopi :

Indicat sæpe male compositus vultus

Mentis perversæ sinistrum statum.

Datur malis quoque præda.

B Ei qui factus est servo, serve, servire time,
Nam obliviscitur jugi taurus ubi quievit.

Chrysostomi. — Oportet nos non cogitare solum
quæ Deo placent, sed bonos etiam motus actionibus
ostendere.

Nihil humanorum metuendum, nec paupertas,
nec morbus, neque injuria, neque damnum,
neque opprobrium, neque mors ; sed metuendum
est peccatum.

Dum audis, neminem vituperes ; audi primum et
tunc corripes. Priusquam audias ne respondeas ;
et in medio sermone ne verbum injicias, quia
mors et vita in manu linguæ.

Potentes abundanter habent ut impotentibus in-
justitiam faciant, ut pisces in mari ex his qui
minores sunt escam sibi præbent.

C Gloria humana et divitiæ in pulvere habitant, et
decus ejus exstinguitur ; gloria autem virtutis
manet in æternum.

Doni imminutio dantis debilitas.

Gloriam semper cogita æternam ; præsens enim
quotidie mentitur.

Reti aquam deferre, aut laterem lavare, facilius
est quam pravitatem longo tempore versatam in
hominis mente auferre.

Discernere perite bonum a malo perfectionis
facultatis est et sensus subtilissimi.

Deo bona præstanti gratias age, differentem au-

bere videtur Ἀντωνίου.

(76) Prov. xviii, 22.

(77) Est et ap. Antonium S. 32, p. 168, ubi καὶ
πλ., et φοτεθεῖσαν pro ποιωθεῖσαν, Ad marginem
Antonii hæc est notula : « Leg. εὐπετέστερον, et
δυνατὸν in fine omitto. » Sed ad εὐπέτες potest
μᾶλλον subaudiri, ellipsi vulgari, de qua monui in
Notit. mss. t. XI, part. II, p. 161. Sunt exempla
infra in Θ, θανεῖν καλὸν τάχιιστα ἢ..., et θανεῖν
ἐνδόξως καλὸν ἢ... Isidorus Pel. v. 10 : Τοῖς γὰρ
δρωσιν ἢ τοῖς πάσχουσιν ἡ τιμωρία ἀπόκειται : nempe
δρῶσι μᾶλλον ἢ πάσχουσι, quod latui-se interpre-
tem videtur. Nec in fine sententiæ δυνατὸν obest.
Δικτύφ κομίζειν ὕδωρ et πλίνθον πλύνειν proverbialia
sunt, quorum illud, hac saltem forma, non facile
obvium est. Collectione proverbiorum περὶ ἀδου-
νάτων in Appendice e codd. proponam.

(69) Ibid. p. 353.

(70) Joann. Clim. p. 371, ubi anonymus in exem-
plo regio reposuit ἀρκεῖ, non vulgato melius.

(71) Ibid. p. 150 : ubi οἱ κλέπται τοὺς κ.

(72) Pro pessimis illis monachalibus versiculis
reperi in codice Coisl. 249, p. 1, optimam
optima oratione conceptam Socratis sententiam :
Δηλοῖ πολλάκις κακοσύνθετος ὄψις τῆς ψυχῆς τὸν
σκαιὸν τρόπον.

(73) Proverbium est inter Paræmias Græcas re-
ceptum. Vide Zenob. III, 31, et alios.

(74) Inserni δοῦλε, e comparatione Menandri
p. 360, ubi hi versus Menandro tributi sunt. Cf.
Menander Meinek. p. 240. In codice 2720, p. 2,
priorum versum sic scriptum reperi : δουλογενεῖ
δοῦλω δουλεύειν φοβοῦ. Vide infra Menandri Mono-
sticha in Δούλος.

(75) Sirach. xi, 7, 8. Codex ad marginem ha-

tem ne ægre ferat. Melius enim quam nos provide-
rimus administrat Deus quæ nostra sunt.

Sævi dracones, callidæ sunt aspides :

Est feminarum vis duplex inter ferat.

Luctuosum tardius consultare, et tunc quæ ad
salutem sunt perspicere.

Ægre recipit bonum humana natura, velut ignem
humidius lignum. Parati ad malum excipiendum
plerique et idonei.

Oportet aptos esse ad transeundum ad melius a
pejore, aversari autem a transeundo ad pejus a
meliori.

Servus mihi omnis pravus, liber quisquis bonus
[est].

Basilii. — Ægre agitur ad virtutem hominum
genus, eo quod sæpe ad voluptatem inclinatur.

Intractabile admodum inimicitiae genus est invi-
dia; nam aliter quidem infensos mansuefaciunt
beneficia, invidiosum autem et vitio deditum bona
officia magis exstimulant.

Duas tibi esse filias reputa, felicitatem in terra,
et vitam in caelis. Si nolueris omnia concedere
minori, divide æqualiter inter indocilem natam et
sapientem, ne hanc præsentem vitam ditio-
riorem exhibeas, alteram autem nudam vel pannis laceris
indutam.

Justi judicis est æquales pro æqualibus delictis
pœnas non assignare. sed qui mali primus auctor
est, huic augere debitorum solutionem, si debeat
ille pœnis melior fieri, et cæteros prudentiores
suo exemplo efficere.

Divitiarum incrementum, egenorum cura.

Bonum posse et non facere minime laudabile
est; id enim invidiosi est vel pigri.

Evagrii. — Luctuosum est magna sentire hunc
qui parva agit.

Oportet vel malis benefacere non quia mali sunt,
sed quia homines natura.

Oportet his quæ per verba sunt exhortationibus
delinquentes parere, ne his quæ per opera dantur
doloribus semel aliquando crucientur.

Oportet a viro pravo bona non rogare; mala au-
tem potius rogatus sponte præbebit.

Oportet se voluptatibus totum non dedere, eo
quod amarus eas finis excipit.

Oportet rerum fines a nobis prævideri, et ita
earum gestionem suscipere.

78. Jam supra in A, sub Ἄμεινον, p. 6. Cod.
προνοουµεθα.

(79) Greg. Naz. t. II, p. 155.

(80) Greg. Nazianz. Orat. XL, p. 654 C: ubi ante
addita est sententiæ clausula, ὅτε οὐκ ἔστι λύσις
ἡμῶν, κ. τ. λ.

(81) Id. Orat. I, p. 6 D.

(82) Codex 1168, p. 48: Δύσλ. μὲν τὸ ἀγ...
ἔτοιμοι: ἔξ καὶ πρὸς τ. τ. κ. ἐργασίαν οἱ πλ...

83. Greg. Naz. t. II, p. 127 B.

84. Codex, εἰμι θελίσις. . κρείττονι: sic librarius
soleo.

μειουμένην δὲ μὴ δυσχέραινε. Ἄμεινον, ἢ τ
ἂν ἡμεῖς προνοίμεθα διοικεῖ θεὸς τὰ ἡμεῖς
Δεινὸν (79) ὀράκοντες καὶ κακοῦργοντες
Δεικλῆ, γυναικὸς δεινότης ἐν θηρίοις.

Δεινὸν (80) ὑστεροβουλία, καὶ τὸ πικρὸν
σωτηρίας αἰσθάνεσθαι.

Δύσληπτον (81) τὸ ἀγαθὸν τῆ ἀνθρωπίνου
ὥσπερ καὶ πῦρ ὕλη τῆ ὑγροτέρᾳ. Ἐτοιμοὶ
τοῦ κακοῦ μετουσίαν οἱ πλείστοι (82) καὶ ἔτοιμοι

80. Δέον εὐμετακινήτους μὲν εἶναι πρὸς τὸ
τὸν ἀπὸ τοῦ χειρόνος, ἀκινήτους δὲ πρὸς τὸ
ἀπὸ τοῦ βελτίονος.

Δούλος (83) ἔμοι πᾶς σκλαῖος, ἐλεύθερος ὁ

Βασιλείου. — Δυσάγωγόν ἐστὶν πρὸς τὸν
γένος τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ πρὸς ἰδίῳ τῷ
ἐπιβρέπεις.

Δυσμεταχειριστότατον ἔχθρας εἶδος ὁ φόβος
μὲν γὰρ ἄλλως δυσμενεῖς ἡμερωτέρους πρὸς
εὐεργεσίαι, τὸν βᾶσκανον δὲ καὶ κακοῦργον
καθεῖν πλεόν προσερεθίζει.

Δύο σοὶ νόμισον εἶναι θυγατέρας, τὴν ἐπί τῆ
τῆν ἐνθάδε, καὶ τὴν ζωῆν τῆν ἐν τοῖς οὐρανόις.
μὴ θελήσεις τὰ πάντα δοῦναι τῇ κρείττειναι
ρισον ἐξίστη τῇ τε ἀκολάστῳ παιδί καὶ τῇ
μὴ τῆν ἐναῦθα διαγωγῆν ὑπέρπλουτον ἐξ
μὴν δὲ τῆν ἄλλην καὶ ῥακέοις ἡμμερομένη.

Δικαίου (85) κριτοῦ ἐστὶν ἴσας πρὸς ἅπαντας
ζεῖν τὰς ἀντιδόσεις, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πρὸς
τοῦ κακοῦ μετὰ πρυσθήκης ἀποτίσαι τὰ ἐκ
C εἰ μέλλοι αὐτὸς τε ταῖς τιμωρίαις βελτίων
καὶ τοὺς λοιποὺς σωφρονεστέροισι ποιῆσαι
δείγματι.

Δανειστικὸν (86) πλούτου ἡ θεραπεία τῶν
δύνασθαι τι καλὸν καὶ μὴ ποιεῖν οὐκ ἔστι
ἢ γὰρ φθονεροῦ τοῦτο, ἢ ἀργοῦ.

81. Εὐαγρίου. — Δεινὸν ἐστὶ μέγα πρὸς τὸν
κρᾶ τράττοντα.

Δέον καὶ κακοῖς εὖ ποιεῖν, οὐ καθ' ὃ κακοὶ ἐκ
καθ' ὃ δὲ ἀνηρωποὶ φύσει.

Δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσιν τοὺς πειραστούς
εἶκαι, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε παραστήναι
δδύναις.

Δεῖ τὸν πονηρὸν ἄνδρα μὴ αἰτεῖν ἀγαθὰ καὶ
μᾶλλον αἰτούμενος ἐτοιμῶς παρῆξει.

Δεῖ ταῖς ἰδίοις μὴ δ' ὄλωσ ὑποκίπτειν, οὐ
D πικρὸν τούτοις ἐπακολουθεῖν τέλος.

Δέον (88) τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς προνοεῖν
καὶ οὕτως τὴν τούτων ἐγγχείρησιν ποιεῖσθαι.

(85) Basil. Hom. mor. De virtute et vitio, p. 20.

(86) Codex, δανειστικόν.

(87) Codex, παραθεῖεν.

(88) Babrii nomen præfert in cod. Coisliniano
Antonius S. 27, p. 40, præfixum exhibet nomen
Chabinæ; hinc error de Babrio. Cf. Tyrwhitt in
Postscripto Dissert. de Babrio, ubi hæc esse pro
saica monet. B. tamen, p. 72, inde choliam
fecit duos, quam bellos! Δέον τὰ τέλη προνοεῖν
τῶν πραγμάτων ἡμᾶς. Καὶ οὕτω τὴν τούτων ἐγγχείρησιν
ποιεῖν. Codex quidem, ἐγγχείρησιν, ut et Coislinianus: scripsi

ια. — 'Εν ἀργίᾳ (89) ἐλάττωσις πολλή. Μήτηρ Α
ἀργία τοῦ λιμοῦ, ἀδελφὴ δὲ τῆς κλοπῆς.

ίου. — 'Επιθυμίας εἰθισμένον τινὰ δουλεύειν
λόγος κωλύειν ἰσχύσειε πρὸς τὸ μὴ πράττειν
καθ' ἡδονήν.

λείου. — 'Εν ἀμίλλαις (90) πονηραῖς ὁ νι-
33 ἀθλιώτερος· ἀπέρχεται γὰρ τὸ πλεόν ἔχων
καρτίας.

υς (91) διὰ μακροῦ χρόνου βεβαιωθὲν φύσει
λαμβάνει (92).

ους (93) χωρισμὸς καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐστὶ δυσ-
τατος.

δει (94) καθάπερ τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς λίθους ἐν-
βρι γνωρίζομεν, οὕτω καὶ τοὺς καλοὺς τῶν ἀν-
αὐτόθεν διαγιγνώσκονται, καὶ μὴ μακροτέρως
καὶ δοκιμασίας.

καίρωσ τὰς πρὸς (95) φίλους αἰτήσεις ποιοῦ, τὸ
ἐν φεύγων εἶναι μοχθηρὸς.

ιν (96) τῇ εὐδίᾳ ταύτῃ τοῦ βίου ὦν, ἐκδέχου ποτὲ
χειμῶνα πραγμάτων· ἤξει γὰρ νόσος, καὶ ἤξει
ία, οὐκ αἰεὶ κατὰ πρόμνην ἰσταμένου τοῦ πναύ-
τος.

ρετῆς (97) κακῶν ἡ ἀσίβεια καὶ λίαν τολμηρὸν
ἐγχεῖρησιν.

33 Γρηγορίου. — Εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία καὶ
νταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα.

Εὐκόλον εἰς ἀπάτην τὸ πρὸς ἡδονὴν ἅπαν.

'Εν μόνον (98) ἀνθρώποισι καλὸν καὶ ἔμπεδόν ἐστιν·
'Ελπίδες οὐράναι.

Εὐκόλον τῷ πονηρῷ τὰ εἰς ἀπάτην σχήματα.

'Επὶ τοῖς ἀκουσίοις ἐλαττώμασιν ἐλεεῖσθαι μᾶλλον
καθυβρίζεσθαι τοὺς ἀτυχοῦντας προσῆκεν.

Ἰσοκράτους. — Εὐσέβει (99) τὰ πρὸς τὸν Θεόν,
ἢ μόνον εἰδῶν, ἀλλὰ καὶ τῇ πίστει ἐμμένον·
κεῖνο μὲν γὰρ τῆς τῶν χρημάτων εὐπορίας σημεῖον,
τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκάγαθίας τεκμήριον.

'Εθίζε (1) σαυτὸν μὴ σκυθρωπὸν εἶναι, ἀλλὰ σύν-
νον· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρό-
νιμος εἶναι δόξεις.

Εὐλαβοῦ (2) τὰς διαβολὰς, κὰν ψευδεῖς ὦσιν· οἱ
γὰρ πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσιν, πρὸς δὲ τὴν δόξαν
ἀποβλέπουσιν.

(89) Tobiaz iv, 13: ubi ἐν τῇ ἀφειότητι ἐλάττ.
καὶ ἔνδεια πολλή· ἡ γὰρ ἀφειότης μήτηρ ἐστὶ τοῦ
λιμοῦ: tantum.

(90) Basil Hom. mor. p. 345. Est sententia Bar-
nabæ viro apostolico tributa a quodam compilatore
in Grabii Spicilegio, t. I, p. 302. Cf. not. ad Ari-
stænet p. 665. Isidorus Pelus. v, 10: 'Εν τοῖς
ἐμφυλοῖς πολέμοις... οἱ νικῶντες τῶν ἡττωμένων
εἰσιν ἀθλιώτεροι. Vide Gruter. ad P. Syr. p. 460,
Stobæi loco quodam utentem. quem non reperi.

(91) Cf. infra in A: Λόγῳ καὶ χρ.

(92) Philo De Josepho. p. 538: Δεινὸν γὰρ τὸ
εἶδος ἰσομοίωσαι καὶ βιασθῆναι πρὸς φύσιν.

(93) Basil. Hom. mor. De morte, p. 244; qui
addit: Καὶ ποτὲ εἶδον ἐγὼ βουὸν ἐπὶ φάτνης ἀφ-
κρόντα, τοῦ συννόμου αὐτῷ καὶ ὁμοζύγου τελευτή-
σαντος. Symeon Metaphr. in Stylianum: Ἴππος
διαστὰς δάκνεται τοῦ συννόμου, καὶ βοῦς στερηθεὶς
τοῦ συνθούου δακρύει. Cui non redit in mentem Vir-
gilianum: « Il tristis arator Mœrentem adjungens
fraterna morte juvenum? » Plutarchus, De educ. v:

Tobiaz. — In pigritia damnum multum; mater
est pigritia famis, sororque furti.

Babrii. — Cupiditatibus servire assuefactum
nullum verbum prohibere valebit ne agat semper
quæ ad voluptatem sunt.

Basilii. — In malis jurgiis qui vicit pravior est,
abscedit enim majus habens peccatum.

Consuetudo longo tempore obfirmata naturæ
vim induit.

Consuetudinis separatio brutis etiam intolerabi-
lis est.

Oporteret, sicut aurum at lapides aspectu co-
gnoscimus, ita bonos viros ex se dignosci neque
longioribus necesse esse experimentis.

B Opportune ad amicos petitiones dirige, fugiens
videri molestus.

In hac vitæ serenitate cum sis, exspecta aliquando
rerum procillas: veniet enim morbus, veniet pau-
peritas, non flante semper in puppem vento.

Inventrix malorum impietas, et audax multum
ad actionem.

Gregorii. — Capta facilis est nequitia et unde-
cunque in seipsam collabens.

Fraudi obnoxium quidquid ad voluptatem est.

Unum hominibus bonum et fixum est: Spes œ-
lestis.

Pravo facile est ad fraudem indui.

C In involuntariis damnis potius misereri quam
infelices objurgare convenit.

Isocratis. — Cole Deum, non solum adorando,
sed etiam fidem servando. Illud enim opum abun-
dantiæ signum, hoc vero morum probitatis indi-
cium.

Assuesce te morosum non esse, sed meditabun-
dum; per id enim arrogans, per hoc autem sapiens
esse videris.

Incusationes evita, etiamsi mendaces fuerint;
multi enim veritatem ignorant, apparentiamque
solum intuentur.

Τὰ θηρία, τῶν συντρεφόμενων ἀποσπώμενα, ταῦτα
ποθοῦντα φαίνεται: ubi Wyttenb. videndus p. 82.

(94) Greg. Naz. Epist. cx: ubi τοὺς καλ. καὶ μὴ,
deestque δεῖσθαι.

(95) Codex, τὰ πρὸς.

(96) Basil. Hom. mor. De felic. init. ubi εὐδοίᾳ.

(97) Melius εὐρετῆς. Confusio perpetua vocalium
litterarum: et η, qua utar ad sanandum scholia-
stem Æschinis, apud Osannum Auctar. p. 94:
'Αμόργινον· εἶδος ξύλου ποιοῦν ἔριζ, ὡσπερ ἐστὶ τὸ
ἐρκόξυλον... Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὸ ἐν τοῖς καλάμοις
ὡσπερ ἔριον εὐρισκόμενον. Ἐσθῆτα δὲ ποιῆσαι ἀπὸ
τούτων ἐστὶ δυσχερὲς, καθὼ λεπτότατόν τι ἐστὶν ὡς
ὕμν. Rescribam ὡς ὕμν, ut membrana et pellicula,
et ἐρκόξυλον pro ἐρκόξυλον.

(98) Greg. Naz. t. II, p. 89 D.

(99) Isocr. ad Dem. p. 3, quem monachus Chri-
stianum reddere voluit, pro τοὺς θεοὺς scripto
Θεὸν, εἰδῶν pro θέων, πίστει pro τοῖς ὅρκοις.

(1) Ibid. § 4.

(2) Isocr. ad Dem. p. 4, ubi τὴν μὲν ἀλ.

Si scientia avidus fueris, vel scientiis instruat... quis quidem sciveris custodi cum studio, que vero non dixeris apprehende cum peritia. Pariter enim turpe audientem verbum utile non discere, et quod ab amicis datum est bonum non accipere.

Felicitas insolita injuria opus provocat.

Temperantiam exerce circa hanc: lucrum, iram, voluptatem, tristitiam. Talis autem oris, si laeta esse existimaveris, per que astimaberis, non per que distaberis in ira vero similiter age circa peccantes, ut circa te peccantem alios agere velles. In deliciis autem, si turpe intellexeris famulis quidem imperantem, voluptatibus autem servire. In tristitia denique, si abortum infortunia conspexeris, et te hominem esse potius recordatus fueris.

Credula est levitas.

Esto in proprio vestitu decens, sed non elegans. Decentia enim quidem convenientia est, elegantia autem affectationis.

Nyseni. — Activa nobis mens a Creatore praestita est. Quando igitur illi non utilem operam damus, ipse castigat noxiam operam.

Philonis. — E multiloquio perjurium oritur.

Joannis Chrysostomi. — Nisi Dei rore carnis incendia extinguuntur, impossibile est homini puritatem servare.

Chrysostomi. — Laboriosam natura et operosam vitam nobis Deus preparavit, ut angustiis praesentibus arctati desiderium futurorum concipiamus.

In die tranquillitatis tentationem recordare, nam multas habet vita nostra vicissitudines.

Mos est amantibus de his majora sentire quae ob amatos pati potuerint, quam beneficia accipiunt.

Unumquodque nostrae vitae negotium damnatum aliquod praestat, et durabilem nequit praebere voluptatem.

Noli aemulari quemquam e lucrifacientibus ex injustitia, sed potius adjuva eos qui cum justitia damna patiuntur. Justo enim injustos, si nulla alia re praestant, certe spe opulenta admodum sperant.

Salomonis. — Non est bonum ferre damnum justo.

Ἐάν (3-4) ἦς φιλομαθῆς ἢ πολυμαθῆς... σίτισι διαπόλλαιτε τὰς μελέτας, ἃ δὲ πρὸς αὐτὰ ἐπιποιοῦσθε τὰς ἐπιστήμας. Ὅμοιωσθε τὸ ἀκούσαντα χρῆσιμον λόγον μὴ ἀδύνατον εἶναι κατὰ τῶν φίλων ἀγαθὸν μὴ εἶναι.

Ἐπιμαρτῆς (5) παράλογος ἕβρωτος ἐργατικῆς.

34 Ἐγκρατεῖαν (6) ἀσκεῖ τούτων, ἐπιμαρτῆς, ἐβρωτῆς, ἀσκητικῆς. Ἐπὶ δὲ τοιούτοισι, ἐπιμαρτῆς, δι' ἃν εὐδοκίμησας, ἀλλὰ ἐπιμαρτῆς τῇ δὲ ἐργῇ παρακλήσεως... τὰς ἀμαρτάνοντας, ὡς μερ ἂν πρὸς ἐπιμαρτῆς ὄντα καὶ τοὺς ἄλλους ἔχειν ἀξιώματα... τερπικῆς, ἔάν αἰσχρὸν ὑπολάβῃς τῶν μὲν... ἔχειν, τὰς δὲ ἐβρωτῆς δουλεύειν ἢ ἐπιμαρτῆς, ἔάν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐκδίδῃς... σικτῆς, ὡς ἐβρωτῆς ὄν, ὑπομιμνήσκῃς μὴ εἶναι τῆς κοροφύτης.

Ἐπὶ (7) ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐσθλῆτα φιλομαθῆς μὴ κλιμακτικῆς. Φιλομαθῆς μὲν γὰρ τὸ μακρῶς, κλιμακτικῶς δὲ τὸ περιέργως.

Τῷ Νύσση. — Ἐνεργῶς ἡμῖν ὁ νοῦς αὐτῆς ἀνεργῶς κατασκευάζεται. Ὅταν οὖν εἰς τὴν μὲν ἔργασίαν χρῆσθῆν, αὐτὸς ἐκκλιμακτικῶς ἐκπίπτει.

Φίλωνος. — Ἐκ (8) κόλολογίας φευδομαθῆς.

Ἰωάννου τῆς γλιμακκος. — Ἐάν μὴ εἴη τῆς περὶ αἱ φλογώδεις (9) ἀποδοθείσας, ἀνεργῶς τὴν ἀρετὴν φυλάξει.

35 Τοῦ Χρυσόστομου. — Ἐπίκουρη καὶ μαθητρὸν τὸν βίον ἡμῶν θεὸς κατασκευάζει ὑπὸ τῆς ἐπιποσῆς συναυσομένου: θλίψεαι ἐπὶ τῶν μελλόντων λαμβάνομεν.

Ἐν ἡμέτερῃ ἀντιόχεια μαθητρῆτι καὶ περιεργῆτι ὡς γὰρ ἡμῶν ὁ βίος ἔχει τὰς μεταβολὰς.

Ἐπὶ τοῖς φιλομαθῆς ἐπ' ἐκείνοισι μάλιστα ἐπ' οἷς ἂν περὶ τῶν φίλων φιλῶμεν, ὡς ἐνεργητοῦνται.

Ἐκαστον (11) ἡμῶν τῶν βιωτικῶν ἀρετῶν εἰς ἐπιμαρτῆς ὄντων, καὶ μόνιμον οὐκ ἐσθλῆτα σκεῖν τὴν ἐβρωτῆς.

Ζήλου μεθίνα τῶν ἐξ ἀδικίας καρδιανόμων, ἢ μὴλλον ἀποδίχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης κημιώδεις. Οἱ γὰρ δίκαιοι τὸν ἀδικίαν, εἰ μὴδὲ ἄλλο κλημιώδεις, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σκουδαίω ἐπιμαρτῆς πάντων.

Σολομώντος. — Ζημιούν (12) ἄνδρα εἰκασίον ἢ καλόν.

(3-4) Ib. ubi ἐστὶ πολ. Cf. p. 8, 3.
(5) Heliod. v. 29. Apud Anton. S. 148, p. 238, Chariacis esse dicitur. Cf. supra p. 16.
(6) Isocr. ad Dem. p. 5. Editi ἐν ἔργῳ, melius: ἔχει sententiae nexum turbat. Ex editis inserui ἐν post ὡς περ. Sic Isocrates ad Nicocl. 7: Ὅτως ὁμιλεῖ τῶν πάλαιον πρὸς τὰς ἔτιους, ὅσπερ ἂν τὰς κοριτιώνας πρὸς αὐτὸν ἀξιώσεως. Statim editi exhibent πρὸς αὐτὸν, non πρὸς ἑαυτὸν. Sed et hoc valde probum. Isocrates ad Nic. II. Ἄ τὰς καὶ τοῖς

ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας, τοῖς τοῖς ἀπὸς ἐπιμαρτῆς ἐξίτου.
(7) Isocr. ap Dem. p. 6, cum varietate.
(8) Philo De decal. p. 757 E. ubi veritas, φῶστος ἐκ κλοσυρίας φευδορκια καὶ ἀσέβεια.
(9) Deest ὄρημα, vel vox alia.
(10) Codex, ἕπ. τὸν φιλοβίον.
(11) Joann. Chrysost. tom. II, pag. 109. 116d. Eclogas Matthaianas, p. 401.
(12) Prov. xvii, 26.

(13) **δύλωσι** βδύλωματ ἐνώπιον Κυρίου· **στί· A**
δίκαιον δεκτόν αὐτῶν.

εὐτελῶς ἄμενον ἢ τρυφῶν ἐνι (14)·

ἡφῆ γάρ ἐστὶ τῶν παθῶν ὑπερήτης (15).

ἡ ζωὴς γενήσῃ κρομμύου μόνον λαθῶν.

λῆς, στεναγμοῦ, φροντίδων, γέμει βίος.

ἡ ἔμπαρθῆ πρὸς ἄρμον αἰσχόντης ἄγει.

ἡ οὐκου. — **Ζημίαν** εἶναι τὴν σχολὴν καὶ τὴν
νόμιζε, καὶ σπεῦδὲ τι πράττειν ὧν ἀπαιτεῖσθαι
 μὲν.

ἡ μίλας δὲ γλῆς ἐν ἄσασι κειμέντης

ἡ οὐλάχιστον εἰ λάβοις, ἔρμαϊον κάλει.

ἡ φυλάκτου. — **Ζῶντες** μὲν πρὸς ὀλίγον οἱ ἄν-
 οἱ **ἐπιπλάστω** σεμυνομέθε κόσμῳ· **τεθηκό-**
εἰ ἀφρημέθε ἄ οὐκ ἐστὶν ἡμέτερα. **ἡ ὑπερόρα**
ἡ καὶ χρυμάτιων καὶ σώματος, ἀθανάτου δὲ **B**
ματος ἐπιμελοῦ, τῆς ψυχῆς. **ἡ μὲν γὰρ διδίοις**
ἡ θάνατος, τὰ δὲ θνητὰ καὶ πρὸς ὀλίγον ἐστὶν
 ἔρα.

ἡ μάνου. — **Ζῶντες** ζῶντας βρῶσι, **νεκροὶ δὲ τοῖς**
ἡ (16) ἀθέατοι.

ἡ ρισσιππου. — **Ζῆν** (17) κρεῖττον ἐπὶ σιβάδος
ἡ κλειμενον καὶ θαρζέιν, ἢ πλοῦτον ἔχοντα συμπί-
 λαι τῶς φροντίσιν.

ἡ οὐ χρυσοστόμου. — **Ζῶν** τις ἐναρτέως καὶ θλίψει
ἡ πύπτων διπλοῦν ἔχει τὸ κέρδος, **ζῶν δὲ ἐν κοκίᾳ**
ἡ τρυφῶν ἡ θοναῖς διπλῆν ἔχει τὴν κόλασιν.

ἡ B3 Ζῶντας δαῖ (18) τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐπαινεῖν

ἡ ἡ τιμῶσθαι, ἀποθανόντας δὲ ἐγκωμιάζεσθαι·

ἡ ζητῶν τυχεῖν τῶν ἄνω, τῶν κάτω καταφρόνει,
ἡ οὐτου, τρυφῆς, δόξης, ὡς τέλος φθειρομένων.

ἡ Ζῶν τις ἐν πονηρίᾳ πρὸ τῆς γενένης κολάζεται, τῷ
ἡ νειδότι κεντούμενος (19).

ἡ Τοῦ Θεολόγου. — **Ζωῆς** τῆς ἐναῦθα τοῦτό γε
ἡ ρδος, τὸ ὀδύγηθῆναι διὰ τῆς ταραχῆς τῶν ὀρωμέ-
ἡ σν καὶ σαθευμένων ἐπὶ τὰ ἐστῶτα καὶ μὴ κινού-
 ενα.

ἡ Σέκστου. — **Ζωῆς** εὐκαίρου τὸ κέρδος πτώσις (20).

ἡ Ζωῆ (21) ἀνθρώπου οὐκ ἐξ ἐπικαίρου κτήσεως
ἡ ρημάτων, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς, παραγίνεται.

ἡ ἡ ἡρεκιτῆ προφήτου.

ἡ Ζητούμενος (22) καὶ μὴ μισούμενος φίλοις.

Statera dolosa abominatio coram Domino, pon-
dus autem æquum illi acceptum est.

Vivere frugaliter melius est quam deliciis frui ;
Deliciæ enim dolorum causa sunt.

Vitam sustinebis cæpam tantum sumens.

Tumultu, gemitu, curis abundat vita,

Agitatum ad portum confusionis agit.

Æsopi. — **Damnium esse otium et quietem re-**
puta, et stude ut aliquid agas horum de quibus
ratio a nobis exigenda est.

Cum adversitas palam in omnibus versatur,
Si minimam partem receperis, felicitatem reputa.

Theophylacti. — **Viventes quidem parvo tempore**
homines fucato splendemus ornatu, mortui autem
ab eis nudamur quæ nostra non sunt. Contemne
igitur divitias et corpus, immortalem vero rem
ætima animam. Hæc enim indeficiens et immor-
talis est, mortalia autem brevi tempore nostra
sunt.

Joannis. — **Viventes a viventibus cernuntur,**
mortui vero viventibus invisibiles.

Aristippi — **Vivere potius est in grabato jacen-**
tem et confidere, quam divitias habentem curis
suffocari.

Chrysostomi. — **Qui degit in virtute et angustiis**
afflictus duplex accipit lucrum, qui autem degit
in nequitia et voluptatibus gaudet, duplicem pati-
tietur pœnam.

Viventes oportet bonos viros laudare et hono-
rare, mortuos autem beatificare.

Quærens superna obtinere, inferiora despice,
divitias, voluptatem, gloriam, velut cito cadentia.

Qui vivit in nequitia ante gehennam torquetur
conscientiæ stimulis.

Theologi. — **Vitæ præsentis lucrum illud est,**
quod dirigamur per visibiliū et agitatarum rerum
tumultum ad durabiles et nunquam agitas.

Sexti. — **Vitæ commodæ lucrum est culpa.**

Vita hominis non ex abundantia divitiarum pos-
sessione, sed ex virtute oritur.

Ezechiel prophetæ.

Quæsitus et non exosus amicis

ρίζου. Unde putaverim esse **μακαρίζεσθαι** pro ἐγκω-
μιάζεσθαι reponendum. Sic **μακαρίζειν** de mor-
 tuis in Nicolai Damasceni Fragmentis. p. 279 : **Καυ-**
σιανοὶ τοὺς μὲν γεννωμένους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ
τελευτήσαντας μακαρίζουσι.

(19) Alia est hujus sententiæ forma in codice
 1168, pag. 151, inter varia Zenonis dicta : **Ζῆθι,** ὦ
ἄνθρωπε, μὴ μόνον ἴνα φάγης καὶ πίης, ἀλλ' ἴνα τῷ
ζῆν πρὸς τὸ εὖ ζῆν καταχρήσῃ. Codex τὸ ζῆν quæ
 est et Antonii lectio S. 171, p. 283.

(20) Huc forsân referenda Rufini Latina p. 647 :
« deliciarum finis corruptio. » Cf. in A. Ακαίρου...
 p. 2, 5.

(21) Greg. Naz. Or. LIII, p. 759, ubi ἐπικέρου
 πλοῦτου κτήσεως, ἀλλ' ἐκ σοφίας περιγίνεται. Inse-
 rui ἐξ post οὐκ. Codex, κτήσεως.

(22) Non inveni illam versum in Ezechielis tra-
 gicis reliquiis. Caruit arte qui μισούμενος hac sede
 posuit. Forsân, φίλ. μισ.

(13) Prov. xi, 1. Cf. xx, 23.

(14) Cf. supra p. 17.

(15) Cf. sub. lit. T, Τρίφων... Pro ὑπερήτης,
 malim ὑπερήτης, illa adjunctus vocalium η et i per-
 mutatione de qua supra p. 32. Osannus in Aucta-
 rium, p. 122, vocem πάνιστος recepit, simul recte
 notans nullius esse pretii Auctoritate usus est Ora-
 culorum Sibyllinorum a Maio editorum, ubi 145,
 πάντες ὅσοι πίνοσι πάνιστον Ἀρμένιοι κρῖσταλλον
 ἄγαν βέλοντος Ἀρδέω. Memini pro πάνιστον conjici-
 cere, ad Herodian. Epim. p. 53, πάνιστον, quod
 nunc etiam uivice verum esse videtur.

(16) Scriptio δὲ ζωσ' ἀθέατοι, versus exhibit non
 bonus.

(17) Sententia simillima est ap. Stobæum tit. S.
 28, quam editio Schowiana, p. 138, Pythagoræ tri-
 buit. Cf. Epictetam ibid 89.

(18) Conferam locum Antigenis ap. Antonium
 S. 81, p. 77 : Ζῶν μὲν ἐπαινοῦ, ἀποθανῶν δὲ μακα-

ρεως, καὶ γέλωτος οὐ καλοῦ δάκρυον ἐπαινού- A lætitia tristitia, risuque non bono fletus potior.

ς (27) ἀνδρὸς οὐκ εὐθὺς ἀλωτὸν ἐστίν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ συνουσίᾳ τελευτήσῃ. λείου. — Ἡ ἐπὶ πλείων ἐνταῦθα διατριβῇ ὡν κακῶν ἀφορμὴ γίνεται τοῖς μὴ προσέχουσιν.

ξ ἔθους καὶ σχολῆς ἀργία πρᾶγμα ἐπίβουλον. Ἰννομοῦς ζωὴ παρρησίας δημιουργός. (28) πίστις, ἐὰν μὴ ἔργα ἔχη, νεκρά ἐστὶ καθ' ὅσον.

κράτους. — Ἡγοῦ (29) κράτιστον εἶναι, παρὰ οὐ Θεοῦ, εὐτυχίαν, παρὰ δὲ ἡμῶν, εὐβουλίαν. Ἡ παιδεία εὐτυχουσι μὲν ἐστὶ κόσμος, ἀτυχεῖ δὲ καταφύγιον (30).

(31) τῆς ἀρετῆς κτήσις, οἷς ἂν ἀκιδόδηλος ταῖς βίαις συναυξηθῆ, μόνη μὲν συγγηράσκει· πλούθῃ δὲ κρείττων, χρησιμωτέρα δὲ εὐγενεὶς ἐστίν, ἢ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα δυνατὰ καθιστῶσα, ἢ τῆν πλῆθει φοβερά θαρσαλίως ὑπομένουσα, καὶ μὲν ὄκνον φόγον, τὸν δὲ πόνον ἔπαινον ἡγουμένη. Ἰσοῦ (32) τὴν παιδείαν τοσοῦτον μαῖζον ἀγαθὸν ἢ τῆς ἀπαιδευσίας, ὅσῃ τὸ μὲν ἄλλα μοχθηρὰ τεταρταίνοντες πράττουσιν, αὕτη δὲ μόνη καὶ σεσημίωσε τοὺς ἔχοντας.

Ἰδέως (33) ἔχει πρὸς ἀπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βέλτοισιν οὕτω γὰρ τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἐστίν, τοῖς φίλοις γενήσῃ.

Ἡγοῦ (34) τὰ κατὰ τῶν μαθημάτων πολλῶν εἶναι ἡμάτων κρείττω. Τὰ μὲν μὰρ ταχέως ἀπολείπει, δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει· σοφία γὰρ μόνη χρημάτων ἀθάνατον.

Ἡγοῦ (35) σεαυτῷ πρόπειν κόσμον, ἀσχύνην, διουσίην, σωφροσύνην· τούτοις γὰρ ἄπασιν δοκεῖ ἀτειθῆαι τὸ τῶν νεωτέρων ἦθος.

Δημοκρίτου. — Ἡ χάρις, καθάπερ σελήνη, ὅταν κλεία γένηται, τότε καλὴ φαίνεται.

Ἡ τύχη οὐκ ἐπίδηλα τὰ κινήματα κέκτηται, ποιήθη καὶ κόλυμπος οὐσα· ἀεὶ γὰρ ταῖς μεταβολαῖς μεταπέουσα, πίστιν ἔχει τὸ ἄπιστον.

Ἡ (36) τύχη ἔοικεν φαύλῃ ἀγνοουμένη· πολλὰ κίε γὰρ τοὺς μὴ νικήσαντας στεφανοῖ.

Ἡ τῶν ἡδονῶν ἀναχώρησις φιλοσοφίας ἐναγώνιον ἵσθησι τρώπαιον.

Ἡ (37) ἀμπλος τρεῖς βότρυας φέρει, τὸν μὲν πρῶτον ἡδονῆς, τὸν δὲ δεύτερον μίθης, τὸν δὲ τρίτον ὑβρεως.

Viri consuetudo non statim nociva est, quia non multo tempore societas perfectior est.

Basilii. — Plerumque ea quæ inter homines est conversatio, plurimorum malorum occasio fit non caventibus.

Quæ ex more et otio oritur desidia res est insidiosa. Innocens vita libertatem loquendi facit.

Fides, nisi opera habuerit, mortua est per semetipsam.

Isocratis. — Puta optimum esse, apud Deum quidem felicitatem, apud nos autem sapientiam.

Doctrina in prosperitate quidem ornatus est; in adversitate autem subsidium.

Virtutis possessio, quibus una cum intelligentia crevit, iis tantum una senescit; opibusque potior, et ingenuitate utilior est; quæ aliis quidem impossibilia sunt possibilia efficit; quæ autem a plerisque reformidantur fortiter tolerat, et desidium turpitudinem, laboremque laudem reputat.

Scientiam puta tanto majus bonum esse ignorantia. quod alia quidem quæ operosa sunt omnes cum lucro agunt, hæc autem sola habentibus magis nocet.

Gratus omnibus esto, optimis autem utere; sic enim illis non eris molestus, his vero amicus eris.

Doctrinas puta bonas multis opibus potiores esse. Hæc enim cito deficiunt, illæ autem omni tempore durant; sapientia enim sola præ omnibus divitiis immortalis est.

Tibi ipsi puta decere ornatum, pudorem, justitiam, prudentiam; nam his omnibus videtur excellere juniorum vitæ ratio.

Democriti. — Gratia, ut luna, cum plena facta est, tunc pulchra videtur.

Fortuna non habet constantes motus, cum variabilis et multiformis sit. Semper enim mutatio-nibus incedens, credere facit incredibile.

Fortuna similis est imperito agonothetæ; sæpe enim eos qui non vicerunt coronat.

Voluptatum fuga philosophiæ insigne tropæum statuit.

Vitis tres racemos fert, primum quidem voluptatis, secundum vero ebrietatis, tertium autem contumeliæ.

Arabico excepsit Cardon. Miscell. litter. Orient. tom II, pag. 177.

(31) Isocr. ad Demon. pag. 2. Scripsi ex editionibus ὄκνον pro lectione codicis. ὄκνον.

(32) Ibid. p. 7. Correxī scriptum τοσοῦτον.

(33) Ibid. p. 3.

(34) Isocr. ad Demon. p. 4: ubi ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν. . μόνον.

(35) Isocrates, ibidem.

(36) Apud Antonium S. 148, pag. 236. 39.

(37) Pythagoræ tribuitur apud Antonium S. 68, pag. 116. 33. Simile dictum est Anacharsidis, Stobæi tit. 18. 26: conf. Damk. ad Basil. p. 90; Menæ ad Diogen. Laert. I, 103.

(27) Id. Orat. xx, p. 329 D.

(28) Jacob. Epist. II, 17.

(29) Isocr. ad Dem. pag. 7, ubi τῶν θεῶν. Cf. p. 33, n. 2.

(30) In cod. Coislin. et Appendice Stobæana p. 39, sub Democratis, et in codice 1168 sub Democrati nomine. Aristoteles. ib. p. 37, ἔφη τὴν παιδείαν εὐτυχουσι μὲν κόσμιον εἶναι, πταίσασι δὲ καταφύγιον ἰλυθέριον. Potuit inde proficere Cicero loco nobilissimo pro Archia: « hæc studia secundas res ornant, adversis perfugium ac solatium præbent. » Yunqus: « to men of letters and leisure, it (Composition) is not only a noble amusement, but a sweet refuge; it improves their parts and promotes their peace... » Parilia ex poeta

Gratia apud sapientes nunquam meritar.

Esopi

Indoles mitis et verbum benignum
Flectere valet vel eos qui saxa sunt.

Esopi. — Gratus amicus ille qui cum corpore
mentalem alit.

Pythagoræ. — Sobrietas, ut via brevis et amara,
gratiam habet magnam parvumque laborem.

Georgii. — Verborum prolatio illorum e quibus
exeat sententiam manifestat; nam quæ intus la-
tent res non exhibitæ, harum signa verba prolata
præbent.

Amicitia secundum carnem facile admodum dis-
solvitur. levi quadam occurrente causa; non enim
spiritus sensui connectitur.

Mens. prout incorporealis, cœlestia bona exquirat,
corpus vero, ut terra est, terrestria alimenta

Libenter præsentates jucunditates despiciere im-
possibile, nisi Dei dulcedinem in omni sensu et
abundantia gustaverimus.

Merum adversarum necessitas amicos quidem
probat, inimicos vero arguit.

Visus et gustus, sensusque alii cordis memoriam
dissipant, quando his ultra moderationem utimur.

Lactus ingens in desperationem et incredulitatem
mentem agit, gaudiumque ingens ad præsumptionem
hanc invitat. Balbutientium adhuc illud est.

Chrysostomi. — Mentis robor mollitur, decidit,
et inane efficitur, cum perpetuis vini haustibus
inundatur.

Tentationes natura non peccata solent operari,
sed tentatorem negligentia.

Serti. — Deo dignum te præstabis nihil illo in-
dignum agendo.

Tecum conversantes velis potius te revereri,
quam te timere: ad reverentiam enim pertinet
bonos, ad timorem vero odium.

Mors et destructio, et omnia metuenda sint tibi
quotidie ante oculos, et nihil multum concupisces.

Babrii. — Ira uti contra proximum immoderato
bonum non est.

(38) Ap. Stob. tit. 5, 37, Socrati tribuitur. Est et
inter Demophilii Sent. p. 614. qui pro κόνον habet
κόπον. Redit in memoriani controversa in epigram-
mate incerto 260 lectio, quam, occasione oblata,
asseram: Τῆς δὲ κατὰ γλωσσίου ῥίψις λειμῶνος, ὀδῖτα,
Ἀμπερσον μορφοῦ μιλθακὰ γυία κόνου Sic scri-
psit ex ingenio Brunckius κόνου, pro vetere eaque
mala lectione καμάτου. Jacobsius κόνου se malle
profitetur, quippe quod sit corruptio καμάτου magis
proximum. Κόνου diserte scriptum reperi in codice
regio 2720, pag. 7.

(39) Epict. Fragma. 154. Vide supra p. 25, in
Δοκίμας.

(40) Illa Sexti verba in cod. 396, p. 253, inter
Menandri Monosticha ab imperito librario collocata
sunt, et in duos versus, ut ipsi videbatur, dissecta,
quorum prior in μὲν desinit.

(41) Rufino vertente pag. 645: Deo dignus est
qui nihil indigne agit: forsan, « illo agit. » Per-
phyr. ad Marc. 15: Ἄξιον σε ποιῆσαι Θεοῦ τὸ μη-

A Ἡ χάρις πρὸς εὐγνώμονας οὐδέποτε κτλ
Διαιώπου.

Ἦθος τὸ πρῶον καὶ τὸ προσηκὸν ἴμα
Μαλάττειν οἶδεν καὶ τοὺς ἔγαν λόφους
Εὐαγγέλιου. — Ἦδὺς ἐκείνος φίλος ὁ κτλ
ψυχῆν διατρέφει.

Πυθαγόρα. — Ἡ (38) αἰτέρεια, κτλ
42 βραχεῖα καὶ ἐπιτερεπῆς, χάριν μὲν
λίην, κόνον δὲ μικρόν.

Γεωργίου. — Ἡ τῶν λόγων πρόδοις
προῆλθε καταμηνύει διάθεσιν ἃ γὰρ ἐν
πρῶται μὴ δηλούμενα πράγματα, τοῖς
προσαγοόμενοι οἱ λόγοι καθίστανται.

Ἡ κατὰ σάρκα φιλία ἔγαν εὐχερῶς
βραχέας τινὸς εὐρεθείσης αἰτίας αἰτή-
δίδεται πνεύματος.

B Ἡ ψυχῆ, ὡς σώματος, τῶν ὀρεῶν κ
γεται, τὸ δὲ σωμα, ὡς χόου, τῆς ἐπιπέου

Ἡ ὄως τῶν παρόντων ἰδέων καταροῖς
γανον, ἐκ. μὴ τῆς τοῦ Θεοῦ γλυκίης
αἰσθησι: καὶ πληροφοροῖα γευσώμεθα.

Ἡ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη, σοὺς μὲν κ
μάζει, τοὺς δὲ ἐχθροὺς ἐλέγχει (39).

Ἡ βλῆσις καὶ ἡ γεῦσις, καὶ αἱ λοιπῆς
διαφοροῦσι τὴν μνήμην τῆς καρδίας, ἐκ
ὑπὲρ τὸ μέτρον κεχρῆμεθα.

Ἡ πολλὴ λύπη εἰς ἀπαπισμὸν καὶ ἐκ
ψυχῆν περιστάσιν, καὶ ἡ πολλὴ χαρὰ ἐκ
τῆν προκαλεῖται. Ἐπὶ τῶν ἐτι δὲ νηπιῶν

Τοῦ Χρυσοστόμου. — Ἡ τοῦ νοῦ ἐκ
νοῦται καὶ διαβῆσι, καὶ ἐξίτηλος γίγεται
C οἰνοποισίας ἐπαναλουμένην.

Ἡ τῶν πειρασμῶν φύσις οὐ πᾶσι
ἐργάζεσθαι, ἀλλ' ἡ τῶν πειραζομένων ἴμα

43 Σέκυτου. — Θεοῦ ἄξιόν (40) π
μὲν ἀνάξιον αὐτοῦ πράττειν (41).

Θέλι (42) τοὺς συνόντας σοι αἰδέσθαι: κτλ
φοβείσθαι: αἰδοῖ μὲν γὰρ πρόσεσι: σίβαι, κτλ
μίτος (43).

Θνάτος καὶ φοβρὰ, καὶ πάντα τὰ διαιῶν
κτλ (44), καὶ οὐδὲν ἔγαν ἐπιθυμήσει.

Βαβρίου. — θυμῷ χρῆσθαι κατὰ τῶν κτλ
τῶν καλῶν οὐκ ἐνι.

δὲν ἀνάξιον Θεοῦ μῆτε λέγειν, μῆτε πράττειν.

(42) Cod. θελίαι: permutatione ubi vis ὀν-
Appendix Stobæana p. 40: Κλεάνθους, ἐπιπέου
ναὶ μέλλοντος, καὶ ἐρωτῶντος πῶς ἂν γίγεται
τάνοι, εἶπεν· Εἰ, παρ' ἕκαστα ὡν πράττει, ἴμα
μὴ παρῆται. Ex permutatione litterarum κτλ
repone ἐταίρου, et præterea scribe μοι pro μὲν
est alia nec nota minus synchysis. Eadem forma
est medicina alii loco ibid. p. 15: Διοφάνους κτλ
τινὰ διεξῆται περὶ σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας,
ὡς ἀπῆνουν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ὁ δὲ, « ἔτα
ἀπόλλυσθε » εἶπε, « τοῖς ἔργοις μὴ ἀντελήφοντο
Reponendum omnino, ut sit sensus, μοι pro μὲν

(43) Est apud Demophilum, p. 622, et ap. pro
hæum tit 48, 20, sub Pythagoræ nomine. Con-
tendit Chilo ibid. 24: Μετὰ τῆς λογίας τῆν κτλ
τῆτα σῶζε, ἵνα μὴ φοβερός, ἀλλ' αἰδοῦς ἔσῃ
τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

(44) Pro ἔτω λαοφάντων παρῶτω, vel ἔτω κτλ
πρὸ ὀφθαλμῶν κτλ
aliquid quid parit.

ν λαχῶν τὸ σῶμα, μὴ φρόνει (45) μίγα.
 (46) ἔχων δερμαίνιον, θνητὴν δὲ φέρων ἐκ
 τῆν σύστασιν, πλοῦτω καὶ δόξῃ βίου μὴ
 ἀλλὰ μέτρια φρόνει.
 ῥ δόξα διὰ μεγαλοσύνην πρέπει, ἀνθρώπων
 οἰσιν, ἵνα δι' αὐτῆς οἰκειωθῇ τῷ Θεῷ.
 ν εὐλαβοῦμεθα, οὐχ ὅτι κακόν, ἀλλ' ὅτι
 ῥώποισι ἡγνόηται. Ὅδ γὰρ τις τὴν γνῶσιν
 , τούτου κατηγορεῖ προχειρότατα.
 ῥίξεν (47) καλόν, ἔπου σῆς ἢ κλίπται· οὐ διο-

τὸ παρὰ μικρὸν ἴσον ἔστι τοῦ μηδενός.
 οἰσι (48) τοῦς λαγυῶδε οἱ κυνηγοί, τοῦς δὲ
 οἱ ἔπαινοι.

ισολόγου. — θεωρία ἀγαλίνωτος τάχα ἔν
 κρημνὸν ὤσειεν (49).

φ ζῶν ἄνθρωπος μίτην φουτῆ.
 ν (50) ἄν τις ὀλίγησ κακίας μεταλάβοι πλου-
 ἀρετῆς βαθείας κατὰ μικρὸν.

51) φ(ίλον τὸ κατὰ δόναμιν.

ν (52) ἀμαθίας ἔγγονον.

ῥίξεν (53) ἀνδρὸς ἀρετὴν ἴσασι καὶ πολέμιοι,
 ῥυ θυμοῦ λήξαντες, ἢ πρᾶξις ἐφ' ἑαυτὴν (54)
 ῥηται.

βων καὶ μεριμνῶν, λυπησ καὶ στεναγμῶν,
 ὁ βίος, οὔτε τοῦς εὐτυλοῦντας προσῆκε χαι-
 ῥτε τοῦς δυστυχοῦντας δονεῖσθαι λύπη· παρ-
 ῥ γὰρ ὡς ἦν βίος.

Θνεῖν καλόν τάχιστα ἢ πολλὸν ζῆν χρόνον ἐν
 ἐνάκτω καὶ πολυταίρω βίῳ (55).

ῥὸν ἔχων περισκήνιον, ἐπὶ τῇ τούτου ἀποθίσει
 λυποῦ· λυποῦ δὲ μᾶλλον, ἢνίκα τῶν ἀγαθῶν
 κενὸς ἀπέλθῃς.

ῥίτου μὴ μεμνημένος οὐδὲν μετ' εὐθόρητος ἐν-
 ῥέλει.

ῥνητὸς πεφυκὼς θανάτου μνημῆν λάβε
 φρονῶν ταπεινᾶ, τῆς ἄνω ζῆξς ἔρα·
 ῥραχὺς χρόνος γὰρ, καὶ τὰ τῆδε λιμπάνεις,

ῥας οἰα πᾶσα τῶν βροτῶν θνητῆ φύσις.

ῥὸ πλοῦτον, οὐδὲ δόξαν, ἐκφέρων βίος,

ῥόνον τὸ ἔργον ἄν συνηγοροῖ τότε.

ῥωὴν ἐκείθεν τῆν μένουσαν προξίνει (56).

ῥουοῦ λύπη, στεναγμὸς οὐδαίς ἐνι.

ῥποκράτους. — Θεὸς δίσταει (57) μὲν οὐδενός,
 φδς δὲ δέταται μόνου Θεοῦ.

(45) Codex φρόνη.

(46) Isocrates, seu potius Theophylactus Simo-
 nida qui rhetoris Attici personam mentitus est,
 pist. ad Dionysium: "Ἐτι τὸν θύλακον ἔχεις δερ-
 μίνιον θνητὴν γὰρ ἔχεις ἐκ προοιμίου τῆν σύστα-
 σιν· τὶ δὲ τὰ τὸ κενὸν τούτου κα κούφον δοξάζιον
 codicum lectionem exhibeo) ἐπὶ τούτου τὸν πῆ-
 λον ἀπὸν διεφύσθησ;

(47) Matth. vi, 20; Θεσσοβίξεται δὲ ὑμῖν θεσσο-
 οῦς ἐν οὐρανῷ, ἔπου οὔτε σῆς οὔτε βρώσις ἀφανί-
 ζει, καὶ ὅπου κλίπται οὐ διορύσσουσιν. Cf. Luc.
 xii, 33.

(48) Socrati tribuitur ap. Stob. tit 14, 22, cum
 varietate.

(49) Addidi τῷ ἐν lemmate.

A Mortale sortitus corpus, ne superbiat.
 Saccum habens pelliceam, mortalemque ferens a
 principio constitutionem, divitiis et honoribus vitæ
 ne extollaris, sed modesta cogita.

Deo gloria propter magnitudinem decet, homini
 autem humilitas, ut per hanc Deo uniatur.

Mortem timeamus non ut malum, sed quod homi-
 nibus ignoratur. Cujus enim cognitione destitui-
 mur, id facile vituperamus.

Thesaurizare bonum, ubi tineæ vel fures non
 penetrant.

Parva præda par est nulli.

Venatur lepores venatores, insensatos autem
 laudes.

Theologi. — Immoderata meditatio forsân et ad
 præcipitium agit.

B Moriturus homo frustra superbit.

Citius levis pravitatis multum aliquis excipiet,
 quam summæ virtutis parum.

Deo jucundum quod secundum vires est.

Audacia ignorantis filia.

Mirari viri virtutem norant vel inimici, quando,
 ira sedata, actio per seipsam examinatur.

Tumultus et curarum, luctus et gemituum plena
 est vita; neque in felicitate gaudere decet, neque in
 adversitate dolore opprimi; præterit enim ut som-
 nium vita.

Pulchre mori cito potius est quam longo tempore
 vitam ducere miserabilem et agitatum.

Mortale habens indumentum, ne in ejus depo-
 sitione luceas: luce potius, si bonorum operum
 vacuus abieris.

Qui mortis immemor est nihil cum rectitudine
 vult cogitare.

Mortalis cum sis, mortis memoriam tene;

Humilia sentiens, gloriam supernam cupito;

Breve enim tempus est, et quæ hic jacent relin-
 ques,

Quoniam omnis mortalium natura mortalis est.

Non divitias, non honores secum ferens vita,

Solum tunc opus sibi vindicabit;

Vitam inde perpetuam accipe,

Ubi neque dolor neque gemitus ullus erit.

Hippocratis. — Deus quidem nullius eget, sapiens
 autem Dei solius.

D

(50) Gregor. Nazianz. Orat. i, p. 7 A. — Codex,
 βοχθείας.

(51) Id. Orat. xx, pag. 373 A.

(52) Id. Orat. xxvi, p. 444 B.

(53) Gregor. Nazianz. Or. xxii, p. 408 A. Cf. et
 Or. xx, p. 350 D.

(54) Edit. Greg. Maurin., ἑαυτῆς, melius. Ad
 sententiam cf. p. 112.

(55) Philemon avidius apud Stob. tit. 121, 8:
 Θανσῖν ἀριστόν ἐστιν ἢ ζῆν ἀθλίως. Cf. supra p. 29,
 n. 1. de ellipsi adverbii μᾶλλον.

(56) Cod. προξενί. Quod mutavi propter accen-
 tus penultimam sedem; nam hi versus sunt poli-
 tici.

(57) Est apud Porphyrium ad Marcellam § 1

Deo de hominibus curam agente, et discernente virtutem et pravitatem, amante quidem bonum, et malum odio habente, non præsumentum est bonos male tractari, malos autem bene.

Chrysostomi. — Mortem non debet timere is qui bonam conscientiam habet; somnus enim est ac egressus migratio et requies, portus tranquillus, tumultus sedatio, et vitæ curarum solutio.

Deus semper hominibus providens molesta in hac præsentē vita dedit, jucunda vero in futuram reservavit.

Deo similem se facit homo benefaciendo, cum id non adulteratur.

Mori gloriose pulchrius est quam vivere multis annis in voluptatibus indecore.

Mortem immaturam sæpius peccatorum fecit multitudine.

Diadochi. — Calefactis generativis organis vini ardore, necesse est ut sibi ipsi mens exhibeat imaginem passionis voluptuosam.

Dei timorem in animæ præsentem habens, omnia mala vitabis, per quæ pœnæ sunt.

Mortis qui meminit a peccando arcetur.

Basilii. — Si foventur hominis superbi mores, seipsis arrogantiores fieri solent.

Dei ignorantia animæ est mors.

Iram hominis placat famulus prudens.

Salomonis. — Audax et arrogans et gloriosus pestis vocatur; qui autem injuriam non obliviscitur, legis transgressor.

Justis congeruntur impiorum divitiæ.

Cernens bona oculus lætificat cor.

Thracum gens sapientissima: de nascente quidem lugent, de moriente vero lætantur; de illo, quanta patietur, dicentes; de hoc, a quantis liberatus est, cogitantes.

Deo admodum gratum, si lingua ad decus verba proferantur.

Æsopi.

Ire sæpe ad amicos nolens,

Constans eris et non exosa possessio.

Deo acceptus est qui honorem honore prævenit.

Philonis. — Dei proprium est bona præmittere et donis antea, mala vero ægre inducere. Non

p. 23; qui, notante Taylora in Diario classicot. XXI, p. 267, sententiam e Sexto Pythagoreo deprompsit, quem sic Nullus Latine et christiane loquentem fecit p. 646, 2: « Deum quidem nullius eget, fidelis autem Dei solius » Hinc profecit Agapetus cap 63: 'Ο μὲν Θεός· οὐδένος δεῖται, ὁ βασιλεὺς δὲ μονοῦ Θεοῦ· vide ibi Iwanikon., collato Menagio ad Diogen. Laert. vi, 103. Cf. infra Γνώμη Σοφῶν initio. (58) Joannes Chrysa. Antonii S. 57. p. 94, 25: Ἐργατῶν νόμιζε μιμῆσθαι Θεόν. Ibidem p. 96, 14: Δημοσθένης (c) ἔρωτηθεῖς, τί ἄνθρωπος ἔχει

Α Θεοῦ ἐπιμελουμένου τῶν ἀρετῶν ἀρετὴν καὶ κακίαν, καὶ φιλοῦντος ἐμισοῦντος δὲ τὸν κακόν, ὅτι τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ὅτι τοῖς κτηνοῖς.

Β Τοῦ Χρυσοστόμου. — ὄντων σθαι τὸν ἀγαθὸν ἔχοντα σπουδῆς ἀποδημία, μετίστασις καὶ ἀνάγκη, ταραχῆς ἀπὸ ἀλλαγῆς, καὶ βιωτικῶν τῶν τῶν.

Θεὸς ἀεὶ πρόνοιαν ἀνθρώπων τῶν πρᾶ κατὰ τὸν κερνόντα βίον δίδωκε, εἰς τὸν μέλλοντα ἐταμειύσαστο.

Θεῶ δμοιον ἔχει ἄνθρωπος τὸ εὖ αὐτὸ μὴ καπηλεύεται.

Θανεῖν ἐν δόξῳ καλλόν (59) ἔφη τρεῖς χρονον ἀτέμνωσ.

Β θάνατον ἄωρον πολλάκις ἀμαρτημάτων κληῖθος.

Διδάχου. — Θερμαινομένων τῶν ὀργάνων ὑπὸ τῆς τοῦ οἴνου ζέσεως, ἐπιλαύτῳ τὸν νοῦν σκιάν τοῦ πάθους ἐν τῷ

θεοῦ φόβον σύνοικον ἔχων ἐν δυνάμει κῶν ἐκφύξει, δι' ἧν αἱ τιμωρίαι.

Θανάτου μεμνημένος ἄνθρωπος ἐπιμελεῖν.

Βασιλείου. — Θεραπεύμενα τὰ ἐαυτῶν ὑπεροπτικώτερα γίνεσθαι κῆρα θεοῦ ἄγνοια θάνατός ἐστι ψυχῆς.

Θυμὸν ἀνδρὸς πρᾶτον θεράπων ἔφη Σολομῶντος. — Θερατὺς (60) τῶν ἀλαζῶν λοιμὸς καλεῖται, ὅς δὲ πρᾶ

νομος.

Αἱθησαυρίζεται δικαίους πλοῦτος ἐπὶ θεωρῶν (61) ὀφθαλμὸς καλὰ εὐρατῆς θρακῶν (62) γένος σοφώτατον πρᾶ

θηρηνοῦσι, τῷ δὲ ἀπίοντι συνήδοναι, τῷ δὲ πείσεται λέγοντες, τὸν δὲ ὄσων ἀπὸ λυπῶν

μενοι. Θεοφιλεῖς τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς γλώττης ἐπιπρᾶ τῶς λόγους προφῆρειν.

Αἰσώπου.

Θαμινὰ φοιτῶν τοῖς φίλοις οὐκ ἐθέλων,

Βίβαιοι ἔση καὶ οὐ στυγερὸν κτήμα

Θεῶ προσφιλεῖς τετιμηκότα τιμῆν (63).

Φίλωνος. — Θεοῦ ἴδιον τὰ μὲν ἀγαθὰ καὶ φθάνειν δωρούμενον, τὰ δὲ ἐπὶ μὴ

Δ ὄμοιον Θεῶ, ἔφη. Τὸ εὐεργετῆν καὶ οὐκ ὄμοιον Sententiam ex scriptore Orientali Cardon. Miscell. litter. Orient. t. II. p. 173.

(59) Cf. supra p. 29. n. 1, de ellipsi ἀπὸ μᾶλλον.

(60) Prov. xxi, 24.

(61) Prov. xvi, 2.

(62) Fons sententiæ ap. Herod. v, 4. Vide et p. 19.

(63) Cod. τετημηκότατημῆν. Forsan, τὸν κῶτα τιμῆν.

(c) Demosthenia nomen aliquid mirationis parit. Reponam lubens Δημόκριτος, auctoritate molit codicis 1168, p. 91, 2, ubi inter Democritea leguntur hæcce verba leviter corrupta: Θεῶ δμοιον ἔχει τὸς ποκ τὸ εὖ ποιεῖν καπηλεύεται (scr ὅταν αὐτὸ μὴ x.). καὶ τὸ εὐεργετῆν καὶ ἀλτθεύειν. Parile est Jo. Chryso tomii dictum Eol. p. 185: Οὐδὲν ἡμᾶς ἴσους ποιεῖ Θεῶ ὡς τὸ εὐε- d. Matthæus. Es. 44: 20

ὁ δὲ τοῖς ἀμαρτάνουσιν εὐθὺς ἐπέξειν ὁ
· δίδωσι χρόνον καὶ τὴν τοῦ σφάλματος
εἰ ἐπανόρθωσιν.

— Θάνατος (64) ἀνδρὶ ἀνάπαυσις· συνέ-
δ Κύριος κατ' αὐτοῦ.

— Ὁρόνος (65) ὄφρυσιν καθεῖλεν Κύ-
· φύτους ταπεινούς ἀντ' αὐτῶν.

— Θυσία (66) τῷ θεῷ γνώμη ἀγαθή.
· υστρόμου. — Ἰσχυρὴν ὄπλον ἀκτημο-
· ἀκαταγώνιστον καταγώνιον, καὶ πύργος

· ττροῦ τέχνην εἶσται ὁ τοῦ νοσήματος
· τοὺς λείγοντας, μηδὲν καταβάπτει τοὺς

· ε.

· ου.

· ον (68) τὸ φροντίζειν ἀναγκαῖον χρειῶν,
· προσέχειν τέρψειν τε καὶ κώμοις.

· είου. — Καπνὸς (69) φυγαδεύει μελίσσας,
· δὲ πνευματικὸν ἀποδιώκει κραιπάλη.

· (70) σιωπηθεῖσα νόσος γίνεται ἀθεράπευτος.
· που.

· ος (71) οὐκ ἔχων ἰσόβροπον τὸ κέρδος,
· μίαν δίδωσι τοῖς μόχθις ἀεΐ.

· οὔργος ἀνὴρ, τοὺς τρόπους οὐκ ἀμείδων,
· σχῆμα μεταλλάττει ἀπάτης χάριν.

· οἷς κακὰ συνάπτων ὁ σκαῖος ἀνὴρ
· λος δὴκουθὲν ἔστιν σφαλέρως βιῶν.

· Και τοὺς τυχόντας, εἰ δέοι, φίλους ἔχει,
· κῶς δὲ μὴ χαρίζου τὸ πρὸς σὲ σῦγγος (72).

· ἂν ἀεὶ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ἀκολουθεῖν διὰ
· ὄσως ἐλπίδα.

· ποκράτους. — Κόποι (73) αὐτόματοι φράζουσι
· ε.

· κλώσει (74) ἕκαστον τὰ διαβούλια αὐτοῦ.

· ρος (75) ὕβρεως ἀρχή.

· κείττονές εἰσιν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες ἢ
· ἂν ἀμαθῶν πλοῦτος.

· Κακοῖς ὀμιλῶν (76) καὶ κακὸς πάντως ἔσθ.

· κρείττον (77) εὐημερίας ἀγαλινώτου νοσος φιλό-
· ρος.

(64) Job iii, 23.

(65) Sirach. x. 14. cum variet.

(66) Polest conferri Sextus Rufini, p. 646:
· Templum sanctum est Deo mens pii, et altare
· si optimum ei cor mundum et sine peccato. »

(67) Inter νοσήματος, finem pag. 283, 2. et λουῶν,
· nitium p. 284, 1. perit folium saltem unum, quo
· litteram I ad finem deduxerat compiler et K in-
· choaverat; ideo asteriscos apposui. Videtur in
· prima loci hujus parte sententia fuisse Democriteæ
· similis quam prodidit Isidor. i, Ep. 437: Ἰατρικὴ
· μὲν, κατὰ Δημόκριτον, σώματος νόσους ἀκίεται, σο-
· φη δὲ ψυχῆν παθῶν ἀφαίρειται. Vide Wyttenb.
· Bibl. crit. xii, p. 75.

(68) Cod. τέρψει καὶ κώμοις, quod correxi, ut
· versus clausula recto staret talo. Adhuc labat ini-
· tium: forsitan scribendum, ἢ τὸ προσίχθιν νοῦν τ.,
· vel ἢ τὸ προσίχθιν τ.

(69) Basil. Hom. i De jejuniis, p. 132.

(70) Basil. Hom. mor. De peccato, p. 142, ubi

A stalim de peccantibus ulciscitur Deus, sed tempus
· concedit ad culpæ sanationem et emendationem.

Job. — Mors homini requies: conclusit enim
· Dominus in illa.

Sirach. — Sedem arrogantium destruxit Domi-
· nus, et erexit humiles pro illis.

Sexti. — Sacrificium Deo mens bona.

Chrysostomi. — Valida armatura paupertas, et
· inexpugnabile refugium, et turris immota.

Medici artem sciet ægritudinis... dicentes, mi-
· nime lædit audientes.

Babrii.

Melius est curare de necessariis negotiis,
· Quam se dare deliciis et conviviis.

Basilii. — Fumus fugat apes, gratiam autem
· spirituales expellit ebrietas.

Malum occultum morbus fit insanabilis.

Æsopi.

Labor qui non habet æquivalens lucrum,
· Semper difficultatibus terret,

Vir improbus, mores non mutans,

Vultum commutat fraudis gratia.

Qui mala malis conjungit vir parum solers,

Certissime vitam periculosam ducit,

Obvios, si opus est, amicos habe,

Sed ne illis male impertias adversitatem quæ te
· [affligit.

Bonum est semper medium a pejore excipi, ob
· spem meliorationis.

Hippocratis. — Lassitudines per se morbos in-
· dicant.

Circumdabunt quemque suæ adinventiones.

Saturitas insolentiam initium.

Meliores sunt eorum qui docti sunt spes quam
· ignorantium divitiarum.

Cum malis conversatus, malus quoque omnino
· [eris.

Melior est immoderata felicitate morbus sapien-
· tiam amicus.

νόσος ὑπουλός ἐστιν ἐν τῇ ψυχῇ: quæ est etiam le-
· ctio Antonii S. 171, p. 280. et codicis 1168, pag.
· 45. Cf. schol. ad Joann. Climac. p. 97.

(71) Sequentes sententias quatuor in metra dis-
· pescui. Versus sunt politici, in quibus syllabæ nu-
· merantur. Distichum tertium ob violatam accentus
· legem reliquis etiam pejus est.

(72) Forsan, τὸ πρὸς σοῦ σῦγγος.

(73) Hippocr. Aphor. ii, 5.

(74) Ex Osee, vii, 2.

(75) Basil. Hoia. mor. De ingluvie, p. 320: ef.
· ejusd. Hom. i De jejuniis, p. 126. et ii, p. 152. Gre-
· gorius Naz. Or. xvii, p. 275: Κόρος πατὴρ ὑβρεως.
· Aristoteles Stobæi tit. 3, 54: Τίεται γὰρ, ὡπερ
· φησὶν ἢ παροιμία, κόρος μὲν ὕβριν, ἀπαιδευσία δὲ
· μετ' ἐξουσίας ἀνοιαν. Alia indicavi in Gnomis ad
· Theognidem. 153, p. 246.

(76) Greg. Naz. t, ii, p. 159.

(77) Idem Eoist. Lxvi. p. 825, ubi κρείττων. Cod.
· κρείττον, lectione ambigua: cf. p. 25.

Judicant multi e suis propriis aliorum passio- nes.

Melior est senectus cum prudentia, juventute insipiente, et cogitata mora velocitate inconsiderata, et breve regnum longa tyrannide.

Melior est parva et honorabilis mediocritas multa possessione indecora et parum segura.

Circulo quodam aguntur res humanae, et docet nos Deus per contraria.

Ut constituit omnia sapienter et coaptavit, ita sapienter omnia dirigit et gubernat suis non comprehendendis nec attingendis iudiciis.

Melius est vinci decore quam vincere periculose et injuste.

Melior est noxia concordia separatio propter pietatem.

Fructuum productione lætatur Deus magis quam magnitudine oblationis et opulentiæ donorum.

Mala patiuntur etiam sancti, sive ad mundationem vel minimam maculam, sive ad probationem virtutis et experimentum philosophiæ, sive ad emendationem debiliorum ab his discentium validiores fieri, non autem pejores per ea quæ patiuntur.

Sermonis satelles auribus inimica est, ut nimius cibus corporibus.

Vel frater fratrem incusat, si injuste plectitur.

Belli sit tibi et pacis tempus, nuptiarum et continentiam, amicitiam et separationis.

Seipsam irridere valde periculosum est et inutile.

Melius est castigari et parum illuminari quam omnino obscurari.

Facilius est nequitiam accipere quam virtutem præstare, cum morbi etiam participem esse facilius quam sanitatem largiri.

Pupillas non habens, de luce dubius eris; scientia autem expertus, ne manifeste.

Res est voluptas impetu prono fluens,

Ubi autem venit, labitur velut lapis.

Potior est esca quæ ad manum est,

(78) Greg. Naz. t. I, p. 30 D. Hujus sententiæ particula media est apud Anton. S. 93, p. 153, et S. 27, sub Chrysostomi nomine.

(79) Greg. Naz. t. I, p. 31 A, ubi male κτίσιως ἀτίμου πρᾶξασ; Codex etiam κτίσιως. Eidem Gregorio Antonius tribuit. Permutari κτίσιων et κτήσιων jam ostendi in commentatione higraphica inter Holstentianas Epistolas p 455. Quo non grassata est illa litterarum et η permutatio? Theodorus Prodr. Rhod. III, p. 98: Φρονητικῶν ἔδωξεν ἀφραίνων μίγα. Est φρονητικῶν in Macarii Chrysocephali Excerptis, quæ mecum olim. ut erat in omnes litteratos humanissimus, com nunciat Jac. Morellius. Melius quidem φρονητικῶν puto. potuit tamen Theodorus φρονητικῶν scribere, quæ scriptura nec caret exemplis, versusque modulo aptior es. Anonymus De incredulibus c. 15: Ἰὼ ἢ Ἀρίστορος ἤρξτο τῆ Ἠρᾶ. Conjecit Valcken. in Schol. t. I, p. 487, ἰσᾶτο: bene quidem; sed melius fore puto ἰπᾶτο,

Κρίσσουν οἱ πολλοὶ τὰ τῶν ἑαυτῶν.

Κρίσσουν (78) καλὰ μετὰ φρονήτου καὶ λαλοῦσάντων βραβείων σάκτου, καὶ ἀλγοῦσάντων βασιλεῦσιν.

Κρίσσουν (79) ἀλίγη μέρη τῶν ἀτίμου καὶ ἀφραίνων.

50 Κίχλος (80) τις ἐστὶ τῶν ἐργασιῶν, καὶ παιδεία διὰ τῶν ἑαυτῶν. Ὁ ἄλλος συνεισέτατο τὰ πάντα κρίσων, οὕτως σφραῖς τὸ πᾶν διὰ τῶν ἀνασφραῖστων καὶ ἀνασφραῖστων.

Κρεῖττον (81) ἡττῶσθαι καλὰ ἢ καὶ ἀθίμωσ.

Κρεῖττων (82) ἑμπόδους ἑνοσίχθων βίας διατάσσας.

Καρποφορίας (83) θεὸς ἐφορᾷ εἰσφορᾶς καὶ μεγαλὰ τῆς ἐπιθέσεως.

Ἐποικισθῶσι (84) καὶ ἄγιοι, εἴτε ἐν τῆς μικρᾶς ἰλῆος, εἴτε εἰς βίβανον ἐν τῆς ῥην φιλοσοφίας, εἴτε εἰς παίδων τῶν ῥων, ἐν ἐκείνοις μεταφρονούντων τὸ πᾶν, ἔκκαθεν τοῖς πάθεσιν.

Κίρος λόγου πολέμιος ἐπιστολῶν, ἢ καὶ τροφὴ σύμμασων.

81 Καὶ ἀδελφὸς ἀδελφῶν ἐλίγη τῶν καλῶν.

Καὶ (85) πολέμου καιρὸς ἐστὶν καὶ γάμου καὶ τῶν οὐ γάμου, καὶ αἰσθητικῶν στάσεως.

Καθ' ἑαυτοῦ (86) καλεῖται ἴσων ὄνητον.

Κρεῖσσον ἐπιτιμηθῆναι καὶ μὴ πᾶντελῶς σκοπεῖσθαι.

Καχίας (87) ῥᾶπον μεταλαβεῖν ἢ ἐπιπᾶσθαι. ἐπεὶ καὶ νόσου μετασχεῖν μᾶλλον ἢ πᾶσθαι.

Κόρας μὴ ἔχων, ἀπορήσει φασὶς τῶν ἀμοιρῶν, μὴ ἐπαγγέλλου.

Κάταντες (88) ἐστὶν ἡδονὴ τοῖς χρωμάσιν. Καὶ. ὡς πρότεσιν, οἰχεται λόγος δίκην.

Κρεῖσσων (89) τροφὴ σύμμετρος εὐποροῦσιν.

scriptura Ionica. et ob id propria Charisii et anonymus excerptis.

(80) Gregor. Naz Orat. xvii, pag. 288 B. (81) Greg. Naz. Or. i. p. 41 A. (82) Greg. Nazianz. Orat. xii, p. 197 B. (83) Greg. Nazianz. Orat. xv, p. 218 D: ἀθίσιον καρπ. Sed μᾶλλον abesse potest: cf. p. 218. (84) Greg. Nazianz. Orat. xix, p. 303 D. (85) Respicit Eccles. iii, 6, sq., ubi κρεῖσσον καὶ καιρὸς τοῦ μισθῶσαι, καιρὸς καλλῶσαι καιρὸς εὐχρηστῶσαι. Cf. Joann. Climac. p. 350. (86) Greg. Nazianz. Orat. xl, p. 649 B: ἄλλο τῶν μετῶν melius. (87) Id. Orat. xx, p. 331 A. Cf. infra in 7, 7, καχίας... (88) Greg. Naz. t. II, p. 154. (89) Greg. Naz. t. II, p. 156, 19, ubi videtur ἐπλάσσει τις τ' ἑναρ. Nec nostra lectio prorsus nec est. Masculinum τὸν δεικνὼν multis vindicatum

πνος ἄβροδς ὄνπερ ἐπλασεν ὄναρ.

ἄτους. — Κακοῖς (90) εὖ ποιῶν ὁμοίαις τοὺς ἀλλοτρίους κύνας σιτίζουσιν. Ἐκεῖ γὰρ τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς τυχόντας, σιν, οἷον τε κακοὶ τοὺς ὠφελοῦντας, ὥσπερ τοὺς τας. ἄδικοῦσιν.

ἄλλος (91) ἀνθρώπινον ἢ νόσος ἐμέρανεν ἢ ἐν ἴλωσεν· πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον ἢ κακίας ὑπηγάτης ἐστίν, ἐξουσία μὲν τὴν βραχυπρασκευάζων, ἐπὶ δὲ τὰς ἰδονὰς τοὺς νέους λῶν.

νάλισκε (92) τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν φιληκοῦντων οὕτω γὰρ τὰ τοῖς ἄλλοις χαλεπῶς να συμβῆσεται σοὶ βραδύως μανθάνειν.

αφρόνει (93) τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαίον γρησθαι δὲ τοῖς ὑπάρχουσι μὴ δυναμένων· λήσιον γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν, ὥσπερ ἂν ἵππον κτήσαιοτο καλόν, κανῶς ἵππεύειν ἐπινοῶς.

νοῖς (94) εὖ ποιεῖν· καλὸς γὰρ θεσφαρὸς παρὰ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη.

λακεύοντας (95) μίσει, καθάπερ τοὺς ἐξαπατες· ἀμφοτέρω γὰρ πιστευθέντες τοὺς πιστεύεις ἄδικοῦσιν,

λάκων (96) φύσις, καὶ μνημονικὸν πρὸς κακίαν, τῶν ἀγαθῶν εὐεπίληστον.

οφυλάκτου. — Κρίσιν (97) ἐλώμεθα ἑαυτοῖς, καὶ ἐν ἀνέμεσον ἑαυτῶν ὅτι καλόν.

ῶδ. — Καρδία (98) σκληρὰ βαρυνθήσεται πύ-

ρίχ. — Κακία (99) ἐν λογισμοῖς μελετιωμένη θρασύνει καρδίαν· ἀναιρεῖται δὲ καὶ συντριβεται· γκρατείας καὶ ἐλπίδος στόματος.

ακομήχανος (1) ἄνθρωπος ἐξ ἀμηχάνων ἐκείνα εἰπεινὴ ἰθὺς μὴ δύνανται.

Διαδόχου. — Λυμαίνεται ὄναρος ἐν τόπῳ σίτου, ἐπὶ τὸν φθονερὸν ἄνδρα τῆκε ὁ φθόνος.

Ἀριστοτέλους. — Λέγειν μὲν δεῖ ὡς οἱ πολλοὶ, εἶν δὲ ὡς οἱ σοφοί.

Λικμήτωρ (2) ἀρετῆς λογισμὸς ὑπερήφανος.

Λόγῳ μὲν τὴν ἀρετὴν χρῆ διδῶσκειν, ἔργῳ δὲ ταύτην ηῤῷσσειν.

Λάκκος (3) ἄνδρος οὐλοδοξος ψυχῆ.

Σολομῶντος. — Λογισμοὶ (4) δικαίων κρίματα.

Nicetam et ad Herodiani Epimerismos. Joannes Damasc. Epistola ad Theophilum De imagg. p. 141 : D Δίσκον, εἰς ἐγκαυστικοῖς καλλιεργήμασιν ὁ μουσικὸς τοῦ Χριστοῦ δειπνος μετὰ τῶν δώδεκα ἀποστόλων ἐγκακόλαπτο. Distinctionem inter τὸ δεῖπνον et ὁ δεῖπνος statuit scholiastes Epicteti Enchir. 25, ut sit τὸ δ. cæna, ὁ δ. cænae tempus : quod exemplis non confirmatur. — Cod. 1760 tenet etiam ὄναρ ἐπλασεν ὄναρ, et initio Κρεῖσσον. Hoc est recipiendum. in *Addendis*.

(90) Isocr. ad Dem. p. 6 : ubi τοὺς κακοὺς... τὰς ἀλλοτρίους... ἐπιναί... — Codex, διδοῦντας, notandum, sed non servandum.

(91) Isocr. ad Dem. pag. 2, ubi κάλλος ἢ χρ. ἀνάλ. ἢ νόσ. ἐμαρ... ἐξουσίαν μὲν τῆ βραχυμαία π.

(92) Ibid. p. 4.

(93) Ibid. p. 6.

(94) Ibid. ubi τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖς. Iterum infra

A Quam dapes lautæ quas somnium effinxit.

Isocratis. — Qui malis benefacit similia patietur his qui alienos canes nutriunt. Dantibus enim isti, tanquam occurrentibus, latrant, mali autem benefacientes tanquam nocentes, lædunt.

Pulchritudo hominum vel morbo marcet vel tempore destruitur : nequitia autem magis quam probitatis divitiæ opiferæ sunt, abundantia quidem otium præstantes, juvenes vero ad voluptatem invitantes.

Consume quod in vita occurrit otium audiendo sermones ; ita enim quæ ab aliis ægre exquiruntur tibi facile discere continget.

Contemne hos qui divitias anhelant, et non possunt uti his quæ possident. Idem fere isti patiuntur, ac si quis equum pulchrum habuerit, equitare nesciens.

Bonis benefacito : pulcher enim thesaurus quæ a viro probò debetur gratia.

Adulantes fuge, tanquam decipientes. Utrique enim si credantur, credentibus nocent.

Adulatorum natura malum facile recordatur, bonorumque facile immemor est.

Theophylacti. — Nos ipsos diducemus, et cognoscamus quid intra nos bonum sit.

Job. — Cor durum angoribus opprimetur.

Sirach. — Nequitia si in mente fovetur cor audacius efficit ; demittitur autem et conteritur per abstinentiam et spem oris.

Malorum artifex homo ex impossibilibus illa vult agere quæ non potest.

Diadochi. — Vastat onager in agro frumentum, et invidiosum virum dissolvit invidia.

Aristotelis. — Dicere oportet ut multum cogitare autem ut sapientes.

Vannus virtutis cogitatio superba.

Verbo quidem virtutem discere oportet, opere autem hanc prædicare.

Lacus sine aqua mens gloriæ amans.

Salomons. — Cogitationes justorum judicia.

in Τοῖς ἀγαθοῖς.

(95) Ibid. ubi μίσει τοὺς καλ. ὥσπερ τοὺς ἐξαπα... πιστεύοντας....

(96) Theophyl. Simoc. Ep. vii. Codex, εὐεπίληπτον.

(97) Job xxiv, 4.

(98) Sirach. iii. 27.

(99) Non ap. Sirach., sed Marcum Eremit. De lege spirit. § 14 : ubi... καρδίαν ἀναιρουμένη δι' ἐγκατείας καὶ ἐλπίδος συντριβεί αὐτόν : in nostra lectione vox στόματος me impedit.

(1) Codex, κακόμαχος.

(2) Apud Anton. Serm. 36, p. 52, 17.

(3) Id Serm. 36, p. 52, 18.

(4) Prov. xii, 5. Scholium in cod. : Τοῦτο λέγει ὅτι ἀνεξέταστος ὁ δίκαιος ποιεῖ, ἀλλὰ πάντα ὀργῶς κρίνει.

Verba lascivorum mollia.

Lapidi sordidato comparatus est piger, et omnes sibilabunt super dedecus ejus.

Guttur cibos gustat, mens autem verba dijudicat.

Accipiens munera in sinu injuste non bene ambulat in viis.

Theologi. — Sermo sapientis in aurem docilem excipitur.

Babrii — Verbo et tempore obfirmatum omne bonum natura instituit.

Latere eum qui male agit non possibile est; omnia enim justitia judicat.

Aphthonii. — Nimium simplices sunt qui evidentia abscondere volunt.

Gennadii :

Bene sensata mens, in dextram inclinans,

Jucunda vitæ universa despicit,

Divitias, voluptatem, honores, tumultuosa verba.

Leonem blanditiis aliquis sæpius mansuefacit;

Ventrem autem escam dando magis exasperat.

Chrysostomi. — Affligi oportet non ob aliud quodquam nisi ob peccatum.

Leonem secundum naturam ferum, præter naturam vero mitem esse contingit; hominem autem secundum naturam mitem, præter naturam feris similem.

Si luctum volueris vincere, tumulos circumito, et doloris habebis remedium, et maximas inter homines felicitates cernes præter pulverem nullam possidere substantiam.

Gregorii. — Lapides his qui efferati sunt vera et firma sunt verba.

Fame quidem non facile aliquis destruitur;

Sed pessimis mors est miseria.

Injuriis tantum egeni divites petunt,

Vim non habentes, sed verba,

Verba verbis pellebantur; sed verba erant.

Corporis vitium si quis riserit, odiosus est;

Nam non voluntatis sed fortunæ culpa est,

Littus est navigio portus, cogitatioque luctui.

Luctum ingentem non minuit mensa sumptuosa.

Ecclesiastæ. — Verba oris sapientis gratia, et labia insipientis submergunt eum.

(5) Prov. xxvi, 22. — Scholium: Δολίων, ἀπατιώνων.

(6) Sirach. xxi, 4, ubi συνελθῆθη ἀκνηρός.

(7) Joann. Climac. p. 35: Λάρυγξ μὲν γὰρ βρώματα διακρίνει, ἰσχυρὴ δὲ νοσημάτων διαγιγνώσκει: ubi anonymus in exemplo regio διαγιν. delet. Sirach. xxxvi, 19: Φάρυγξ γέμεται βρώματα θήρας, οὕτως καρδία συντητὴ λόγους ψευδοῦ.

(8) Prov. xvii, 23. χθι λαμβάνοντος δῶρα ἀδίκως ἐν κόλπῳ οὐ κατευδοῦντα: ὁδοί.

(9) Greg. Naz. Or. 1, p. 38 C.

(10) Greg. Nazianz. Orat. xiii, p. 203 D. Cf. supra in E: Ἔθος... p. 32. Plura in hanc sententiam legi possunt in Antonii S. 102.

(11) Aphthon. Fab. 4.

(12) Cf. p. 95: Χρῆ τὸν θεὸν οὐκ ἔστι...

(13) Fons sententiæ ap. Joann. Clim. p. 202.

A Λόγοι (5) κερκώπων μαλακοί.

Δίψα (6) ἤρδαλωμένῳ παρασκευάσθη: καὶ πᾶς ἐκσυριεῖ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ αὐτοῦ.

Λάρυγξ (7) σίττα γεύεται, νοῦς δὲ κρῖνει.

Δαμβάνων (8) δῶρα ἐν κόλπῳ εὐαίῳ οδοῦται ἐν ὁδοῖς.

54 Τοῦ Θεολόγου. — Λόγος (9) σοφῶς ἐκδοῦται ἐξ ἀκαούεται.

Βαβρῖου. — Λόγος (10) καὶ χρόνος βλάσκαλον φύσις καθίσταται.

Λαθεῖν τινα κακόν τι δρῶντα οὐκ ἔστιν τῶν δικῶν κρῖνει.

Ἄφθονιου. — Λίαν (11) εὐθελὲς οἱ τὴν κρῖνται ἐθέλοντες.

B Γενναδίου.

Λογιστικὸς (12) νοῦς, εἰς τὸ δεξιὸν βίβλα τὰ τερπνὰ πάντα τοῦ βίου διαπτέει,

Πλούτον, τρυφήν, εὐκλειαν, ὀχληροῦσιν.

Λέοντα (13) σαίνων ἡμεροὶ τις πολλὰ:

Γατρὶ τρυφήν διδούς δὲ πλείων ἔργα:

Τοῦ Χρυσοστόμου. — Λυπεῖσθαι δέον, οἱ:

τι μόνον (14), ἀλλ' ἢ δι' ἁμαρτίαν.

Λέοντι κατὰ φύσιν τὸ ἄγριον, παρὰ τὸν:

ἡμερον ἀνθρώπων δὲ κατὰ φύσιν μὲν τὸ ἄγριον:

φύσιν δὲ ἡ θηριωδία.

Λύπης ἢν θέλης κρατεῖν, περιπόλει σὺ:

καὶ τοῦ πόνου ἔξεις τὸ φαρμακον, καὶ τῶν:

τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ἐπόψει περὶ:

μὴ κεκτημένας τὸ φύσιν.

C 55 Γρηγορίου. — Λίθοι (15) τοῖς θεοῖς ἀληθεῖς καὶ στεῖφοί λόγοι.

Λιμῶν (16) μὲν οὐ τις βραδύως διεφθάρη:

Τοῖς δ' αὖ κακίστοις πότμος ἢ μοχθηρῶν:

Λοιδόρουσι πένητες πλουτούντας μόνον,

Δύναμιν οὐκ ἔχοντες, ἀλλὰ τοὺς λόγους:

Λόγοι λόγους ἤλαυνον· οἱ δ' ἔσαν λόγους:

Λώδην (17) σώματος εἴ τις γελᾷ, στυγερῶς:

Οὐ γὰρ γνώμησιν τὸ πάθος, ἀλλὰ τῆς τῆς:

Λιμῶν (18) μὲν πλοῦτον ἔρμος, λύπης δὲ καὶ:

Λύπην ἰσχυρὰν οὐ κουφίζει τράπεζα πολυαίτη:

Ἐκκλησιαστικῆς. — Λόγοι (19) στόματος:

χάρης, καὶ λειλή ἀφρονος καταποντιοῦσιν αὐτοῦ.

D Λέοντα ὁ κολακείας πολλάκις ἡμέρωσιν ὀσμῆ:

θεραπεύσας ἐπὶ πλείω (anonymus e codd. πλείω:

ἡγρωσε.

(14) Vellem μόνον in μάλλον mutari, vel ἢ ἁμαρτίαν transponi.

(15) Greg. Naz. Orat. xxxiv, pag. 537 C.

(16) Greg. Naz. t. II, pag. 158.

(17) Hæc jam non possunt esse Gregoriana intra; non adeo repebat Patris elegantissimi Priorum versum sic resingas licet συγγενῶς εἰς τὸν σώμικτος; λώδην γελᾷ: sed alteri quid facies, nisi si serventur eadem? Διανοία; lecto pro γνώμη: versus fuerit bonus.

(18) Demophilus Sent. p. 614: Λιμῶν μὲν πλοῦτον ἔρμος. βίψ δὲ φιλαία. Vide infra Sententias super lares Menandri. sub Λιμῶν.

(19) Eccles. x, 12.

(20) γλυκὸς πληθύνει φίλους αὐτοῦ, καὶ ἄλλαλος πληθύνει εὐπροσγορίας.

(21) ψυχῆς ἄνδρὸς ὁ ἴδιος πλοῦτος. ποστόλου. — Μὴ (22) νικῶ ὑπὸ τοῦ κα-

λομῶντος. — Μὴ δῆς (23) ὑπὸν σοῖς δμῶν ἐπινουστάξης σοῖς βλεφάροις, ἵνα σωθῆς ῥῆκας ἐκ βρόχων καὶ ὡσπερ ὄρνειον ἐκ πα-

ύπα (24) καταλαλεῖν, ἵνα μὴ ἐξαρθῆς πα-

ἄρ ἰσχυρὰ ἄνδρὶ τὰ ἴδια χεῖλη. Ὁ δὲ ἀστεῖος κολιάζων ὑποκαλιθήσεται.

β) παρεκτείνου πέντης ὧν πλουσιώ. πλού-

τῶν γὰρ ἡδύκησεν, καὶ αὐτὸς προσενδριμῆ-

τωχὸς ἡδύκηται, καὶ αὐτὸς προσπασιδηθή-

ς (28) ἐν γέλωτι ἀνοψοῖ τὴν φωνὴν αὐτοῦ. β) δὲ μύλις ἡσυχῆ μειδίσει.

(29) τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ, παροικουῖντα οἰθότα ἐπὶ σοί.

(30) ἀποκρίνου ἀφρονι κατὰ τὴν ἀφροσύνην β) ἵνα μὴ δμοῖος γένῃ αὐτῷ· ἀλλ' ἀποκρί-

νονι πρὸς τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ, ἵνα μὴ δόξη

ος εἶναι παρ' αὐτῷ.

(31) σπεύσης ἐν πνεύματι σοι θυμοῦσθαι, ὅτι ἐν κόλπῳ ἀφρόνων ἀναπύεται.

(32) κληθῆς ψίθυρος. καὶ τῇ γλώσσει σου μὴ

σε· μολύνει (33) γὰρ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ

ος.

(34) ἀπόσχη εὖ ποιεῖν ἐνδοεῖ, ἥνικα ἂν ἔχη ἡ

σου βοτθεῖν.

β) Θεολόγου. — Μῆτε (35) ἐν ταῖς εὐθυμίαις

ἴλης τὸν φόβον, μῆτε ἐν τοῖς λυπηροῖς τὸ

τι Μνησθητι καὶ ἐν εὐδία τῆς ζήλης, καὶ ἐν

ᾧν τοῦ κυβερνήτου· ἀλλὰ μὴ ἐν ταῖς θλίψεσιν

κῆσης, μηδὲ γίνῃ δοῦλος κακῶς, ἀγαθόνοντι μὲν

ἠλογύμενος τῷ δεσπότη, παιδεύοντι δὲ μὴ προσ-

μενος.

εἰρήτη (36) ἐπικουρία τοῖς ἀτυχοῦσιν μεταβολῆς

ίς, καὶ τὸ κρεῖττον ἐν ὀφθαλμοῖς κείμενον.

Guttur dulce multiplicat suos amicos, et lingua diserta multiplicat affabilitates.

Redemptio animæ viri divitiæ suæ.

Apostoli. — Noli vinci a malo, sed vince in bono malum.

Salomonis. — Ne dederis somnum oculis tuis, neque sopitus sis palpebris tuis, ut salveris velut dama e laqueis, et velut avis e retibus.

Ne ames multa loqui, ne capiaris; recte enim fatale homini propria labia. Qui autem venustus labiis est in suis ambagibus illaqueabitur.

Ne, pauper cum sis, divitem simules; dives enim injuste egit et infremuit, pauper autem injustitiam passus est, et ipse minis opprimetur.

Fatus in risu elevat vocem suam; sapiens autem vix tacite subridebit.

Ne moliaris in amicum tuum mala, tecum habitantem et in te confidentem.

Ne respondeas stulto juxta stultitiam ejus, ne efficiaris ei similis; attamen responde stulto juxta stultitiam ejus, ne apud se sapiens esse videatur.

Ne properes in mente tua irasci, quia ira in sinu stultorum requiescit.

Ne appelleris susurro, et lingua tua ne insidieris; susurro enim coinquinat animam suam.

Noli cessare a benefaciendo pauperi, cum potuerit manus tua opitulari.

Theologi. — Neque in gaudiis metum deponas, neque in tristitia spem bonam. Memento in serenitate tempestatis, et in procella gubernatoris; sed ne in tribulationibus deficias, neque malus servus fias, benefacienti quidem domino gratias agens, corrigenti autem non absequens.

Maximum infortunatis subsidium spes mutationis; et melius est quod ante oculos jacet.

(27) Sirach. xiii, 3, ubi in fine προσεδηθήσεται.

(28) Sirach. xxi, 20, ubi ἄνθρ δὲ πνευργος μολ., prout legitur supra p. 23, 1. « Nimius risus indicium est animi negligentis. » Sextus ait pag. 652. Addatur hac de re S. Sacyi nota ad *Pend Namèh*, p. 310. Cæterum de discrimine inter τὸ γελῆν et τὸ μειδίῆν me notare memini ad Nicetam Eugenianum p. 327.

(29) Prov. iii, 29, ubi τεκτίνῃ. — Codex, τεκτεναι.

(30) Prov. xxvi, 4, ubi locum permutant præpositiones πρὸς et κατὰ. et φαίνονται σωφὸς παρ' ἐ.

(31) Eccles. vii, 10, ubi ἐν πν. σου τοῦ θυμ... κόβωψ ἀφρ. ἀνοπύσεται

(32) Sirach. v, 11.

(33) Sirach. xxi, 28.

(34) Prov. iii, 27, ubi ἴνδῃ. Sed et datus stare poterit. Infra in Menandri Sent.: Ζῆται ποιεῖν εὖ τοῖς καλῶς εἰργασμένοις. Cf. et supra p. 51, 15; 52, 13.

(35) Gregor. Naz. Orat. xvii, p. 269 C. Cf. ~ iv, p. 129 A. Cod. habet κυβερνήτου et ἑκκακίε

(36) Gregor. Naz. Orat. xii, p. 203 A.

20) Sirach. vi, 5, ubi πληθυνεῖ bis, et εὐπροσγό-

21) Prov. xiii, 8.

22) D. Paul. ad Rom. xii, 21.

23) Prov. vi, 4, ubi σώζῃ.

24) Prov. xx, 13. — Cod. ἐξαρθεῖς. Perpetua

mutatio litterarum η et ε. Oraculum, in Anth. D

lat. xiv, 72, datum Ῥουφίνω ἐρωτήσονται πῶς

δμ (codex 2720, pag. 10, πῶς ἂν λάθοι, bene etsi

erit posterius ἂν erasum) ὄραον παρὰ τοῦ ἴδιου

ὀκλ ἴρου: Ἐστ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνέχη ὄρομον ὄραρια

εἰν ἄντα ἀκτίε ζορερῆς δηλήματα νυκτὸς,

ἄμπε δ' αἰγλήσσα νέον φῶς Παιγίνεει. Ἀἷ τότ'...
ερενδum ἄμπε in subjunctivo. ut ἀνέχη. Notabo
isuperdρόμον, quæ est optima Huschki conjectura
ro scriptura codicis Palatini δόμον. diserte legi in
odice illo 2720. Photius Epist. v: Ὅρα μὴ ποτε,
οἷς συκοφάνταις ἑαυτὴν χειροθήη παραστεισάμενος,
ἐν σὸν εἶπον φίλων καὶ ο' κέων ἐξερημώσας: place-
it lectio codicis 2760, p. 222, ἐξερημώσης, aliqui-
us forsân.

(25) Proverb. vi, 2.

(26) Proverb. xiii, 4. Cf. mox pag. 57, n. 7.

μήτε λόγον μετὰ θράσους ἐποδέχου· τὸ μὲν ἄνευ
 ἰστον, τὸ δὲ μανικόν.

τοτε (48) αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιδε λήθειν·
 ἂν τοῦτε ἄλλους λάθης, εὐτυῶ συνοίδιας.

οἱ (49) λέγε, πλὴν ἐν ὁμοίῳ συμφῆρη τὰς
 σιωπῆσθαι σοὶ τε τῷ λέγοντι κάκιστοισι τοῖς
 ἴν.

να (50) φίλον κοιοῦ, πρὶν ἂν ἐξέτασης πῶς
 ῥηται τοῖς πρότερον φίλοις· ἔλπιζε γὰρ εὐ-
 περὶ σὲ γενέσθαι τοιοῦτον, εἶδεσθερ καὶ περὶ
 ε γέγονεν.

ε (51) μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μήτε
 εἶναι τῶν ἱταίων θίλει· τοῦτο δὲ ποιήσεις.
 ἢ διόμιστος, τὸ δεῖσθαι προσποιῆ.

ενὶ (52) συμφορὰν οὐκ εἰδήσεις κοινὴ γὰρ ἡ τύχη,
 μέλλον ἀόριστον.

ενὶ (53) πονηρῶ πράγματι μήτε παρίστασο,
 συνηγόρει· θόξεις γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα πράτ-
 τει τοῖς ἄλλοις πράττουσι βοηθεῖ.

ρκου. — Μή (54) λέγε κακῆσθαι ἀρετὴν ἐκτός
 ως· ἀδόκιμος γὰρ ἔστι διὰ τὴν εὐσεῖν.

δνους τοῦτε ἀδικούντας οἱ ἐν ῥήματι σοφοὶ ἀμαρ-
 νομιζουσιν· οἱ δὲ ἐν κνεύματι καὶ ἀδικούμενοι
 οὓς καταμέμφομαι, ὅταν μὴ εὐθαιρέτως τὰς
 ἴας ὑποφέρωσιν.

ῥαγρίου. — Μέγιστον (55) ἀγαθῶν κτήμα ἡ
 ἰή.

ἐκαστου. — Μόνου τοῦ λαχόντος τὴν (56) τὸ πρὸς
 ἴν εἶδεναι ταύτην ἔστιν ὕμνισ· ἦν γὰρ εἶδεν
 ἴναι, καὶ ἦν περ ἔγνω τεθεύμακον.

τεγῶλην (57) παιδείαν νόμιζε φέρεῖν ὅταν ἀπαι-
 τῶν λαλήσ.

Μικραὶ (58) χάριτες ἐν καιρῷ μέγιστα εἰσὶν
 ἴς λαμβάνουσι ταύτας ἐν περιστάσει.

Δαυίδ. — Μαίζων (59) ὁ κίνδυνος δικαζομένου τῷ
 καστῆ.

Ἰωάννου.

Μνησικακίας (60) ἔργον ἡ μοχθηρία·

Συνήθεται γὰρ ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις.

Μὴ λυποῦ, τοῖς τῆς ψυχῆς κομῶν ἀγαθοῖς, εἰ ταῖς
 οῦ σώματος διαμύχῃ ἀβ' ὠπταῖς· ἐννοεῖ δὲ μᾶλλον
 ἴτι σοι τοῦτο ἢ στεφάνους ὠδίνει, ἢ τὸ φρόνημα
 καταστῆλλει.

neque sermonem cum audacia approba; unum
 enim stulti. alterum dementis est.

Nunquam turpiter agens latere spera; etenim
 si alios lateas, tibi ipsi conscius es.

Cum nemine loquere, nisi pariter utile sit actiones
 taceri tibi loquenti, atque illi audienti.

Neminem amicum elige, priusquam equisieris
 quomodo prioribus amicis usus sit; spera enim
 eum circa te talem futurum, qualem circa illos se
 ostendit.

Ne amicos cum damno experiaris, et noli fami-
 liarium experientia carere, hoc autem ages, si non
 egens egere te simulaveris.

Nulli adversitatem exprobra; communis enim
 B fortuna, et futurum incognitum.

Nullius pravi actus patronus aut defensor fias;
 videberis enim et ipse talia agere, si aliis agenti-
 bus opem tuleris.

Marci. — Ne dicas obtineri virtutem absque
 difficultate; illegitima enim est quæ ex tranquilli-
 tate est.

Solos qui injusta agunt ii qui in verbis sapientes
 sunt peccare arbitrantur; qui autem in spiritu
 sunt sapientes vel injusta patientes seipsos incu-
 sant, si voluntarie injustitias non sustinuerint.

Evagrii. — Maxima honorum possessio virtus
 est.

Sexti. — Solius est virtutem possidentis prædi-
 care se illam pro dignitate cognoscere; quam enim
 C scit laudat, et quam novit admiratur.

Magnam arbitreris doctrinam excipere quando
 eum ignorante loqueris.

Parvæ gratiæ ex tempore magnæ sunt his qui
 eas accipiunt in adversitate.

David. — Majus est periculum iudicis quam ju-
 dicati.

Joannis.

Rancoris est opus perversitas,

Congaudet enim semper adversantibus.

Ne doleas, mentis bouis superbians, si corporis
 angoribus opprimaris; cogites potius illud tibi vel
 coronas præstare, vel superbiam reprimere.

D ἀρετή: malim ἐκείσθαι.

(56) Inserendum puto ἀρετὴν.

(57) Apud Sextum a Rufino ita versum p. 652:
 « Magnam scito esse sapientiam per quam ferre
 potes ineruditorum insipientiam. » Græca ipsa quæ
 Rufinus legebat sunt inter Demophili Sententias
 pag. 623. Similia Pythagoræ tribuit Stobæus tit.
 19. 8.

(58) Inter democratis Sentent. p. 630. Est et ap.
 Anton. S. 58. p. 96. 18. sub nomine Democriti;
 et sic in cod. 1168. p. 94. 2.

(59) Est inter Sexti Latina p. 650: « majus est
 periculum iudicantis quam ejus qui iudicatur. »
 Vide Math. Ev. vii. 1.

(60) Codex τοῖς ἐν. ἀεὶ.

(48) Ibid. pag. 4, ubi σωτυῶ γε συνειδίσεις. —
 Cod. σωτυόν. Et Stobæus tit. 26. 9, habet σωτυῶ.

(49) Ibid. p. 5, ubi commollo περὶ τῶν ἀπορή-
 των μηδενί λ. — Codex. συμφῆρη.

(50) Ibid. ubi γενίσθαι: sed γενίσθαι præstat.

(51) Isocr. ad Dem. p. 5, ubi ἂν, μὴ δεόμενός
 του, δεῖσθ. — Cod. τὸν φίλον... ἑτέρων.

(52) Ibid. p. 6, ubi ἀόριστον. — Conferam Chllo-
 nem Stobæi tit. 112, 14: "Ατυχοῦντι μὴ ἐπιγίλα-
 κοινὴ γὰρ ἡ τύχη.

(53) Isocr. ibid. p. 8, ubi οἴαπερ ἂν τοῖς ἄ. πρ.
 βοηθῆς.

(54) Marc. Erem. De lege spirit. § 66. — Codex,
 κτῆσθαι.

(55) Cod. ἀγάθων. Et sic Anton. Serm. 1, p. 7,
 ubi μέγ. ἀγαθὸν κτήμᾶ ἔστιν ἐκαστοῦ ἡ οἰκεία

Dei solius est infallibilem et impassibilem esse. A Μόνος (61) Θεός τὸ ἕκαστον π...

Odi gulosum ut animæ ruinam.

Theologi. — Ne multum extollaris, ut non magis præcipiteris.

Theoph... — Lex observata injurias tollit, neglecta autem pœnas adducit.

Ægritudinum medicus somnus est moderatus.

Isocratis. — Puta nullum humanorum negotiorum constans esse Sic enim neque in felicitate nimium lætaberis, neque in adversitate nimium lugebis.

Theologi. — Ratio est quæ conjugium et virginitatem bene dirigit, et tanquam materia, hac arte ministra, ad virtutem dirigitur.

Cogitare turpia et dicere pariter indecorum.

Sobrius esto, non ebriosus. Ebriositatem enim sequitur peccatum, sobrietatem vero animi virtus.

Mens anxia vermis est ossa corrodens;

Viget autem corpus curas effugiens.

Mentem subtilem expellit ventris moles;

Contraria enim contrariis pugnant,

Iracunda mens pravitatem docet.

Pigritia somni uxor est.

Mortui nudamur iis quæ nostra non sunt. Hæc enim (virtus vel mens) æterna est et immortalis; mortalia vero brevi tempore nostra sunt.

Terræ fructus temporibus certis, amicitia vero fructus omnibus temporibus nascuntur.

Chrysostomi. — Ubi malorum abundantia, ibi penuria honorum.

Mundus hic mortalis ipse est et morientium sedes.

Qui aliquo indiget, etsi justa petere debeat, oportunitatem expectat temporis quomodo mansueto et bene habenti ei qui daturus est petitionem adhibeat.

Quando insensibilis facta est mens, nulli cedit, nec exhortationi, nec consilio, nec admonitioni; sed per passionem obtenebrata in abyssum fertur.

Qui futura cupit, neque malis præsentibus

(61) Gregor. Naz. Orat. xi, pag. 336 D. Est et ap. Anton. S. 171, p. 81. Cf. Moschi verba supra p. 9, n. 2. Non senserunt olim philosophi omnes: Isocrates Epistola altera ad Phil. pag. 415: Αἰσχυνθεὶς γὰρ, ἦν, εἰ τῶν μὲν ἄλλων μηδὲ τοὺς θεοὺς, ἀναμαρτύτους εἶναι μομιζόντων, αὐτὸς τολμῆν λέγειν ὡς οὐδὲν κώποτε πεπλεγμένῳ λέγειν.

(62) Gregor. Naz. Orat. xliii, p. 688 A. Euripides Fragm inc. mihi xγ', de eo quem in altum evehit Fortuna: Ἐπαίρεται γὰρ μείζον ἵνα μείζον πύση. Conferendus tragicus locus in Stobæi tit. 105, 51: ... Ὀγκοῦ δὲ μεγάλου πτόμα γίγνεται μέγα. Lucianus Contempl. 14: Ἐν τοσοῦτω δὲ ἐπιπρόσθῳ, ὡς ἂν ἀπ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπίσσομενοι. Vide Clericum ad Menandrea p. 213.

(63) Potest legi Θεοφυλάκτου, Θεοφίλου, Θεοφάνου...

(64) Isocr. ad Dem p. 9, ubi non est πραγμάτων. Plato Menex. 20: Οὔτε γὰρ χαιρῶν οὔτε λυ-

Μισῶ τὸν γαστρίμαργον ἐκ φοβίας τοῦ Θεολόγου. — Μὴ (62) μὴ ἴσως μείζον κτενεχθῆς.

Θ2 Θεοφ... — Κήρας (63) τὰ ἀκέραια ἐμελοῦμενος δὲ τιμωρὶς ἀδικίας.

Νοσημάτων ἰατρὸς ἕκαστος μέγας Ἰσοκράτης. — Νόμιμα (64) μὴ ἐπιθροαικίαν πραγματικῶν βεβαίον εἶναι τυχῶν ἔσσι περιχαρῆς, οὔτε ἐπιπρόσθῳ.

Τοῦ Θεολόγου. — Νοῦς (65) ἐστὶν ἐκείνη καὶ καρθεὶς καλῶς ἐπιστεῖται, καὶ ἐκ τούτων τῶν τεχνικῶν λόγων βραβύλλεται καὶ ἐκταί πρὸς ἀρετήν.

Νοῦν (66), τὴν αἰσθητὴν καὶ λήγουσιν ὁμοίαν Νηφάλειος ἔσω (67), μὴ ἐξέσται ἐπιταί ἀμαρτία, τῶν δὲ σφαλῶν τῆς φύσεως.

Νοῦς (68) ἐμμέριμος σὺς βιβρώσων καὶ θάλλει δὲ σῶμα φροντίδας περιττῶν.

Νοῦν (69), λεπτὸν ὄγκος ἐκδύσκει γὰρ τὰναντία γὰρ τοῖς ἐναντίοις μέγῃ.

Νοῦς ὀργίλος κωνηρίας διδάσκει.

Νοῦς (70) ἔκνου σύζυγος.

Θ3... θνητότες (71) δὲ ἀφρημένα ἵνα ἡμέτερα ἢ μὲν γὰρ αἰδώς καὶ ἀθανασία καὶ πρὸς ὀλίγον ἔστιν ἡμέτερα.

Οἱ μὲν πρόσκαιροι καρποὶ ἐκ τῆς γῆς τῆς φιλίας παντὶ καρπὸν φέρονται.

Τοῦ Χρυσοστόμου. — Ὅπου εὐφορία ἐστὶν ἐκεί ἀφορία τῶν ἀγαθῶν.

Ὁ κόσμος οὗτος αὐτὸς ἔστι θνητὸς ἀποθησκόντων.

Ὁ κέλλων δεῖσθαι τινος, καὶ εὐλογεῖν καλεῖν, ἐπιτηδεύοντα ἀναμένει χειρὸς ἐκκαί καὶ εὐδιακριμένῳ, τῶν μέλλοντι δίδοναι τὸν προσέλθοι (72).

Ὅταν ἀνάγκη γένηται ἡ ψυχῇ, οὐδὲν αὐτῇ παραινεῖται, οὐ συμβουλή, οὐ νοουσις αὐτῇ τωθεῖσα ὑπὸ τοῦ πάθους, κατὰ κρημνὸν ἔσται.

Ὁ τῶν μελλόντων ἔρων, οὔτε τοῖς λυπεύομενος ἄγαν φανήσεται, διὰ τὸ αὐτῶν πεποιθῆναι.

(65) Greg Nazianz. Orat. xi, pag. 180 B.

(66) Cf. infra in II: Ποισίν...

(67) Codex, νηφάλειος ἔσω.

(68) Greg. Naz. t. II, p. 155 A.

(69) Ibid. pag. 154 A. ubi νοῦς λεπτὸν ὄγκον ἔχει, ἀναμένει καὶ μὴ γὰρ ἄλλο τι ἐστὶν. Vix puto scriptorem purissimæ orationis scripsisse μχεῖ αὐ μίχῳ. Est præterea brevior in dicendo pede syllaba. Forsan, ἐναντίον γὰρ τοῖς ὀλίγοις.

(70) Est apud Antonium S. 90, pag. 151.

(71) Mutila hac voce incipit pagina codicis 299 inter quam nempe et pag. 289 periiit folium unum forsân et alterum, quibus N absolutebatur et continebatur. Ad sensum, leg. τὸν θνητὸν, εἰ δὲ ψυχῇ καπιένδῳ vel ἀρετῇ.

(72) Potaturus verbis: « tentaturus aditus et quæ mollissima fandi Tempera, quis rebus dexter ausus. »

...

...

...

...

...

...

...

ἴσεται τοῖς παροῦσιν, οὔτε τοῖς χρηστοῖς ἔπαρ- A frangitur, neque bonis extollitur : sed omnia per-
- ἀλλὰ πάντα παραδραμεῖται, καθάπερ ὁδὸν transsit, quasi iter faciens.

δικαιὸς χωρὶς ἀμαρτίας, οὔτε ἀμαρτωλὸς
ὡ ἐρημος ἀγαθῶν.

ῥάτους. — Οἱ μὲν (73) τοὺς φίλους παρόν-
- τον τιμῶσιν, οἱ δὲ καὶ μακρὰν ἀπόντας ἀγα-

Καὶ 64 τὰς μὲν φαύλων συνηθείας ὀλίγος
; διέλωσεν, τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ὁ
ὦν ἐξαλειψίειν.

λητικὸς (74) ἔσο, μὴ δύσερις, μηδὲ δυσάρ-
- τηδὲ πρὸς πάντα φιλόνομος, μηδὲ πρὸς τὰς
πλησιαζόντων ὀργὰς ταχέως ἀπαντῶν· ἀλλὰ
μείνοις μὲν αὐτοῖς ἐψησυχάζων, πεπαυμένοις δὲ
ργῆς ἐπιπλήττω.

ς (75) ἂν βούλη ποιήσασθαι φίλους ἀγαθόν τι B
περὶ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγέλλοντας· ἀρχὴ
γὰρ φιλίας ἔκτιστος, ἔχθρας δὲ ψόγος.

ταν (76) περὶ τῶν σεπτῶν μίλλης τινὲ συμ-
- μύσασθαι, σλόπει πρῶτον πῶς ὑπὲρ τῶν ἐαυτοῦ
ἴσεν· ὁ γὰρ βλαβὴς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν οἰκίαν,
ποτε καλῶς βουλευέσεται περὶ τῶν ἀλλοῦρίων·
ὡ δ' ἂν μάλιστα βουλευέσθαι παρ-ξυνθεῖς, εἰ
συμπορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψιας· καὶ
τῆς ὑγείας πλείστην ἐπιμέλειαν ποιούμεθα, όταν
λύσας τὰς ἐκ τῆς ἀβρωστίας ἀναμνησθῶμεν.

Οἱ ἂν (77) μίλλης ἐρεῖν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ
ἄμῃ πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς δια-
ίας.

65 Βασιλεῖου. — Οἷον ἂν ἦ (78) τὸ ἐπιστατοῦν
ἰ ἄρχον, τοιοῦτον ὡς τὰ πολλὰ εἶναι ὀφείλει καὶ C
ἀρχόμενον.

Ὁὐ πάντως φύσεώς εἴσι τὰ ἀβρωστήματα, οὐδὲ ἐκ
λημμελοῦς διαίτης ἡμῖν ἢ τινῶν ἄλλων σωματι-
- ῶν ἀρχῶν προσγινομένα, πρὸς ἅπερ ἐνίοτε ὀρωμεν
ἢ ἱατρικὴν χρησιμεύουσιν· πολλὰκίς (79) γὰρ
αἰ μίστιγες ἀμαρτημάτων εἰσι τὰ ἀβρωστήματα εἰς
πιστοφῆν προσαγόμενα.

Οὐκ ἔστι δισμῖος ἐν εἰρκῇ χαρμονῇ,

Οὐδ' αὖ μονασταῖς κοσμικῇ πανδαισίᾳ (80).

66 Ὁ κακὸς ἀγαθόν τι ῥῆμα ἢ πῶμα πολλάκις
καὶ σλημπεῖται· τὸν δὲ ἀγαθὸν σχηματίζασθαι τι
κακὸν ἀμήχανον.

(73) Isocr. ad Demon. init. ubi bene οὐδ' ἂν ὁ π.
Codex 2991 A pr. ὁ πᾶς habet ἅπας.

(74) Isocr. ad Demon. pag. 7, non sine varietate.

(75) Isocr. ad Demon. pag. 7 Codex, οὐς ἐν βούλῃ, eo particulæ ἐν usu quem excerptor bene e Bibliis noverat. Editiones nunc ἀπαγγέλλουνας : sed olim, ut codex, ἀπαγγέλλοντας. Præterea notabo in hoc Isocrati loco codicem 2991 A habere alio ordine ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔκτιστος, qui et concinnior et ideo magis Isocraticus esse videtur.

(76) Isocr. ibid. pag. 8, cum varietate. Sed veteres editiones cum textu Georgidis consentiunt. Codex 2991 A conspirat cum Georgide, nisi quod αὐτοῦ habeat pro ἐαυτοῦ.

(77) Id. ibid. p. 9, cum variet.

(78) od. οἷον ἐάν ἦ. Hic usus particulæ non est

Neque justus sine peccato, neque peccator omnino boni vacuus est.

Isocratis. — Hi quidem amicos præsentis tantum colunt, illi autem vel longe absentes diligunt. Et pravorum consuetudines breve tempus dissolvit, proborum autem amicitias neque æternitas tollere potest.

Affabilis esto, non asper, non morosus, non ad jurgia pronus, non sociorum iræ celeriter contradicens ; sed iratos ipsos placans, et cessantes ab ira reprehendens.

Quos volueris amicos tibi facere, de his aliquid boni dicito illis qui referant ; initium enim amicitia laus, inimicitia vera objurgatio.

Quando de rebus tuis ab aliquo consilium patiturus es, vide primum quomodo suas ille administret. Qui enim male de propriis judicat, nunquam bonum consilium de alienis dabit. Ita vero ad consilium petendum præsertim incitaberis, si calamitates e defectu consiliorum ortas conspexeris. Etenim valetudinis curam maximam agimus, cum dolores e morbo ortos recordamur.

Quod dicere debueris, prius cogitatione perspice ; multis enim lingua cogitationem præcedit.

Basili. — Qualis fuerit mandandans et imperans, talis plerumque debet esse imperatus.

Non omnino e natura sunt morbi neque ex pravo victu nobis vel e quibusvis aliis corporalibus principiis oriuntur, ad quæ aliquando videmus medicinam utilem esse. Sæpe enim peccatorum flagella sunt morbi in nostram conversionem immissi.

Non est captivus in carcere lætitia,

Neque vicissim monachis in mundanis comessationibus.

Malus bonum verbum vel actum sæpius induit ; bonum vero malum aliquod induere impossibile.

Basilio dignus, et scripsi ἂν. Sic enim pater elegantissimus Hom. mor. De imper. pag. 299, in sententia parili : Πρὸς γὰρ τὸ κρατοῦντων ἦθος πλάττεσθαι πίφκειν ὡς τὰ πολλὰ τὸ ἀρχόμενον. Ὅποιοι δ' ἂν ὦσιν οἱ προσητώτερες, τοιαῦτα ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ ἦθη τῶν ἀρχομένων πίφκει γενέσθαι. Antigonus Gonatas Diogenis Laert. vii, 7 : Οἷος γὰρ ἂν ὁ ἡγούμενος ἦ, τοιοῦτους εἰκὸς ὡς ἐπιτοπολὺ γίνεσθαι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους (cod. Vatic. 1354 : Ἐπὶ τὸ πολὺ γίνεσθαι τοὺς ὑπ.) Isocrates ad Nic. 9 : Τὸ τῆς πόλεως ἄλλος ἦθος ὁμοιοῦται τοῖς ἀρχοῦσι. Claudianus Stil. i, 168 : « Scilicet in vulgus manant exempla regentum. » Vide Ruhnkens ad Patern. ii, 126 ; Vict. Cleric. ad Chrestom. p. 48.

(79) Apud Anton. Serm. 145, p. 232, cum varietate.

(80) Codex, πανδαισία.

· τῶσδε δέξιος, ἤδη καὶ τιμῆς·
ματῆς, ἤδη καὶ κολάσεως.

· ματι τροφή, τοῦτο ἐν ψυχῇ

· τῶν ἀγαπητέων (οἶδα γὰρ ὡσπερ
· οὔτω καὶ βλαπτερωτέτην ὁμό-
· καλήν καὶ ἐπὶ καλῷ καὶ θεῷ

· τῷ καθαρῷ τίμιον, ὡς καθαρότερος

· πυχῶν ἐκμιμούμενοι μίτους,

· ὡς ἐντροφῶντες τοῦ βίου,

· ληπτὰ ταῖς αὐταῖς πέλει

· τὰ τοῦ ἀρχυκόδου βίου.

· ὄργῃ δεινὰ τοῖς ὀργιζομένοις.

· εἰ τοῖς ὁμοίοις ἡ δίκη.

· οὐ σαρρανοῖζειν τὴν φύσιν,

· ὁμοιαῖς προξύνων.

· τὸ πίπτειν, τῶν δ' ἄνω φερομένων.

· δεῖξε, θνητῆ, βίον ἀθελον δεκνύων.

Ο ἀγαθὸς ἀγαθὸν σχολῆ φίλον, ὁ
· κακὸν οὔτε κακόν.

· Ἰὺχ (96) ὁ τὴν πηλὸν φυλάξας, ἡ-
· ὁ τὰ μέλη ταύτης τῆ ψυχῇ ὑποτάξας

· γαστριμαργίας καὶ κόρου τῆς πορ-
· ουλόμομος δαίμονα, ὁμοίος ἐστὶ τῷ
· ἰαννύοντι ἐμπυρισμόν.

· ὁ φηλὸς ταπεινωθήσεται

· εἰ νοῦς οὐ προβάλλει τὸ στόμα.

· ἵρειν τὸν βίον ἄλυπον οὐδενός (98).

· 3) πίνοντες συμμέτρως, οὐκ εἰς κόρον,
· τρυγήσεις ἀσφαλῆ καὶ γησίαν.

· οὐ κορροθεῖς, καὶ τροφῶν ἀμετρίας,

· κρατήσεις (1) ἡθονῶν κκοσχόλων.

· μή τις πέπονθεν, οὐδ' ἂν ἐτέρῳ πιστεῖ-

regor. Naz. Orat. xvii, p. 266 A. Cf. in 'P
· sententiam pag. 78 : 'Ρώνουσι....

· regor Naz. Orat. xii, p. 203 B.

· l. Orat. vi, p. 139 A.

· latine tantum inter Opp. Gregor. Naz. t. II,
·).

· ireg. Naz. t. II, p. 153. 11 D. ubi εἰργα-
· et τοῖς ὁμοίοις. Præstat codicis lectio, sal-
· loco priore.

· Ibid. p. 154. 17 A : ubi ἡθονῶς. melius.

· Climac. p. 217. ubi πηλὸν ἀββυπον φυλ.

· Climac. p. 203, ubi ὁ τὴν ἐαυτοῦ θεραπεύων
· καὶ πνεῦμα πορν. νικ. βουλ... ἐμπυρισμόν.
· φυλ. anonymus in exemplo regio posuit φιλο-

· 1) Corruptit excerptor versum, qui est inter
· stichos ἐἰς βίον : οὐκ ἐστὶ βίον εὔρειν ἄλυπον
· ἔστι. Saltem τὸν omittendum erat. De sententia
· quæ notavi ad Manassem p. 416. et ad Planu-
· Metam. pag. 292. coll. Ruhnkenio ad Callim.
· gm. 418, et Gottlehero ad hæc Menexeni p. 39 :

· ἄντα δὲ οὐ βόδιον θνητῶν ἀνδρῶν κατὰ νοῦν ἐν τῷ

A Non qui castigatione non pignus est, jam ho-
· nore est dignus ; sicut qui honore non dignus est,
· idcirco castigatione dignus est.

Quod in corpore cibus, in mente ratio est.

Non omnis pax amanda est (novi enim, ut op-
· timam discordiam, ita et noxiam maxime concor-
· diam esse posse), sed quæ bona est et bono Deo-
· que conciliat.

Nihil ita viro probo pretiosum ut puritas vel pu-
· rificatio.

Qui arachnarum imitantur stamina ;

Et fragilibus vitæ gaudent,

Sciant facile ventis auferri

Omnes has delicias vitæ arachnas imitantis.

Non metuenda est ira sævæ irascentibus ;

Etenim iudex est judicioans similes.

Nescit vinum naturam compescere,

Imo vero agit voluptatibus stimulans.

Labi non est jacentium, sed rursum tendentium.

Rectis pedibus ambula, mortalis, vitam obscuram

[peragendo.

Justini. — Bonus bonum amicus habeat, malus
· autem nec bonum nec malum.

Joannis. — Non ille qui lutum custodit purus
· est, sed qui ejus membra perfecte menti subjicit.

Qui cum gula et lædio fornicationis vincere dæ-
· monem voluerit, similis est illi qui incendium
· exstinguit cum oleo.

Oculus superbus humiliabitur.

C Quod non habet mens os non profert.

Non inveniri potest vita omnis doloris expers.

Gennadii.

Vinum hibendo moderate, non ad ebrietatem,

Robur obtinebis securum et legitimum.

Vino repletus, et comedens immoderate,

Non imperabis voluptatibus funestis.

Quod aliquis non expertus est, de hoc alii non

· ἐαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν. Quæ Platonis verba obiter
· conferam cum Theocriteis Idyll. xv, 38 : ' Ἄλλὰ
· κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

(99) Critias Athenæsi, κ, 41, de moderato Lace-
· dæmoniorum potu : Τοιαύτη δὲ πόσις σώματι τ'
· ὠφέλιμος γνώμη τε κτήσεται. καλῶς δ' εἰς ἔργ'
· Ἀφροδίτης, πρὸς θ' ὑπὸν ἐρμυσται, τὸν καμάτων
· λιμένα. Dixit Critias somnum esse laborum por-
· tum. metaphora facili eaque vulgari ; quæ senten-
· tia visa est nuper viro docto simplicior, illamque
· tam sæde et absone interpretatus est, ut referre no-
· lim. Ruhnkenius ad Longinum θ, 7, ubi λιμένος
· translationem illustrat. cum relinere poterat. Verba
· Longini, δυσδαιμονοῦτιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν ὁ
· θάνατος, conferenda sunt, quod num jam fuerit
· factum nescio, cum Sotadeis Stobæi tit. 120, 11 :
· Πάντων ὁ λιμὴν τῶν μερόπων ὁ θάνατος ἐστίν.

(1) Cod. κρατήεις. Forsan, κρατήσαις.

(2) Greg. Naz. Orat. xxviii, p. 473 A. In codice
· 1168. p. 47, 1, jungitur hæc sententia cum illa
· quam legitimus supra pag. 5, ἃ τις ὡς πεισόμεν., s'
· ἄγάρ τις... πάθη ὁ γὰρ μή τις...

Ne, pauper cum sis, divitem similes, neque sapientibus sapientior esse affectes.

Unica vita est ad supernam vitam aspicere, una mors peccatum; nam animæ perditio est. Cætera autem quibus superbiunt quidam, somniorum visiones sunt circa existentia ludentes, et animæ mendacia phantasmata.

Babrii. — Ne cito omnibus credas, et præsertim his qui amici non sunt.

Flagella et correctio in omni tempore sapientia. Una peccantibus conceditur venia, tacendi nempe et non loquendi de rebus actis.

Noli confidere, si bonus es, ne cadas; noli desperare, si malus, ut resurgas.

Joannis Climaci. — Magnus est qui tactui insensibilis permanet, major autem qui aspectui manet invulnerabilis, et vincit ignis aspectum cogitatione supernæ pulchritudinis.

Ne credas luto in vita tua, et ne confidas illi, donec Christo obviam iveris.

Ne confidas te in abstinentia non peccatum: nam nihil comedens e cælo præcipitatus est.

Magnanimæ mentis et generosæ proprium est nunquam desperare in quacunque calamitate. Experimentum enim est vita hominis in terra.

Recordationem mortis semper conservans, omnem gloriam et divitias tanquam caducas despicias.

Recordatio mortis tecum dormiat et interna oratio ad Jesum.

Basilii. — Ne cogitationibus sinas alienorum infirmitates exquirere, sed tibi ipsi attende.

Ne in rebus humanis jucunda gaudia immoderata in animam tuam inducant; neque luctuosa tristitia et angore animæ robur et celsitudinem demittant; utrumque enim fluxum est.

Ebrietas rationis interitus, roboris dissolutio, senectutis præmaturitas, mortis acceleratio.

Philonis. — Ne te terreant mentis inflationes: nam umbras umbrarum sortitæ sunt res humanæ.

Felix natura quæ in omnibus gaudet, et in nullo dolet, sed de his quæ accidunt gratias agit, tanquam de accidentibus bene et utiliter.

Isocratis. — Neque risum immoderatum ama,

(37) Idem Or. xxvi, p. 456 B. Cf. modo supra Mῆ παρεκτ... p. 56.

(38) Greg. Or. xix, p. 315 C, ubi omissum est ἄνω. Rufinus pag. 650: « Malitia est ægri-tudo animæ; animæ autem mors injustitia et impietas: » quæ conferas cum sententia Basilii supra p. 3. Adde in Σ Σώματι... p. 81.

(39) In Monostichis Menandri: Mῆ πάντα περιῶ πᾶσι πιστεύειν ἀελ.

(40) Sirach. xxii, 6, ubi σοφίας.

(41) Climac. p. 217, ubi μέγας μὲν ὁ ἐπὶ ἀφῆ διαμίνων ἀπεθῆς, διαμίνων ἄρωτος. Sed versio Latina ad textum quem exhibui facta est, cumque e

A Mῆ (37) συμπαρεκτείνου, πόντος ὦν, ζιουπῆ, κζήτει τῶν σοφῶν εἶναι σοφώτερος.

Mία (38) ζωὴ πρὸς τὴν ἄνω ζωὴν βίβων ἐκ νάτος ἢ ἡμαρτία· ψυχῆς γὰρ ὄλεθρος· τῆς 58 οἷς φρονουσί τινες, ὄνειρῶτων θῆς ἰσῆ τῶν ὄντων παίζουσα, καὶ ψυχῆς ἀπετηλὴ εἰσῆ

Βαβριου. — Mῆ τάχιστα πᾶσι πιστῶν (39) πλίστα τοῖς μῆπῶ φίλοις.

Μάστιγες (40) καὶ παιδεία ἐν παντὶ καὶ ἁμαρτίας Μία τοῖς ἁμαρτείνουσιν ἀπολείπεται πᾶσι τὸ σιγῆν καὶ μηδὲν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων γράθει.

Mῆ θάρσει, ἀγαθὸς ὦν, ἵνα μὴ κατατῆ ἀπογῆς, κακὸς ὦν, ἵνα ἀναστῆς.

B Ἰωάννου τῆς Κλίμακος. — Μέγας (41) ἀφῆ ἀπαθῆς διαμείνεις, μείζων δὲ ὁ ἐπὶ ἁμαρτίας ἄρωτος καὶ νικήσας πυρὸς θῆαν, ἔνοις κ τῶν ἄνω.

Mῆ (42) πιστεύσης τῇ πηλῶ ἐν τῇ ζωῇ α, μὴ θάρσῃς αὐτῆ, ἄχρι Χριστοῦ ὑπαντήσης.

Mῆ θάρσει (43) ἐξ ἔγκρατίας μὴ πίπτειν πρὸς ἐσθίων τις ἐξ οὐρανοῦ ἐβρίση.

Μεγλοφουὸς ψυχῆς καὶ γοναίας ἴδιον τὸ πρῶτον γινώσκεις ἐν οἷς δῆποτε συμφορῆ· πῆρστῆ· ἔστιν ὁ βίος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.

Μνήμην ἔει λαμβάνων θανάτου, πᾶσι ἐφῆ πλοῦτον ὡς βέοντα παρόψει.

Μνήμη (44) θανάτου συχκοιμηθῆτω σὺ πρὸς λόγιτος εὐχῆ Ἰησοῦ.

C 59 Βασιλείου. — Mῆ (45) δίδου σχολήν κ σμῶς τὸ ἀλλότριον ἐξετάζειν ἀβρίστη· σπαστῶ πρόσεχε.

Mῆτε τὰ φαίδρα τῶν ἀνθρωπίνων κρη περιχαρείς (46) ἀμέτρος ἐμποικῆτων σου ἡ μῆτε τὰ λυπηρὰ κατηφείας καὶ συστολαίς πρὸς ἑαυτὸν αὐτῆς καὶ ὑψηλὸν ταπεινούτω· ἄμφοτερο ραβρέϊ.

Μέθη, λογισμῶν ὄλεθρος, ἰσχύος διαφθορὰ κ ἄωρον, ὀλιγοχρόνιος θάνατος.

Φίλωνος. — Mῆ σε καταπληττέτω τὰ τῆς ἐπιφουσηματα· εἴδωλα γὰρ εἰδῶλων τὰ τῶν εὐθῆς τετύχηκε πράγματα,

Μακαρία φύσις ἢ ἐπὶ παντὶ χαίρουσα, καὶ μὴ δυσαρστοῦσα, ἀλλ' εὐχαριστοῦσα τοῖς γινόμενοις καλῶς καὶ συμπερόντως γινόμενοις.

Ἰσοκράτους. — Mῆτε (47) γίλοια κ...

cod. restituit anonymus in exemplo regio.

(42) Climac. p. 218, ubi ὑπαντήσεις. Anonymus correxit ὑπαντήσης: velim inseri ἄν.

(43) Clim. p. 218, ubi anonymus correxit ἐκ πῆ libris, πῆτων, et ἀπεβρίση, et μῆδεν: nam ἐκ ἐξhibet μηδὲ. Præstat πῆτειν.

(44) Climac. p. 228, ubi πάντως συγῆ καὶ στήτω σοι.

(45) Basil. Hom. mor. p. 180, ubi viridius ἐπὶ τῶν οἰκίαν ἔρευαν στρέψε τὸ ὄμμα

(46) Codex, περιχαρείας,

(47) Isocr. ad Dem. p. 3. Confer p. 56, a. 6.

μήτε λόγον μετὰ θράσους ἀποδέχου· τὸ μὲν ἄνευ
ἄνευ, τὸ δὲ μανικόν.

ἔποτε (48) αἰσχρὸν ποιήσας ἔλιπε λήγειν·
ἢ, ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, σευτῶ συνοίδια.

ενὶ (49) λέγε, πλὴν ἐν ὁμοίᾳ συμπερὴ εἰς
; σιωπᾶσθαι σοὶ τε τῶ λέγοντι κάκιστοις τοῖς
τιν.

ἕνα (50) φίλον ποιῶ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃ πῶς
χρηταί τοῖς πρότερον φίλοις· ἔλιπε γὰρ αὐ-
τὸν περὶ σὲ γενέσθαι τοιοῦτον, εἶδεσθαι καὶ περὶ
σε γέγονεν.

εἰς (51) μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μήτε
εἰς εἶναι τῶν ἑταίρων θάλα· τοῦτο δὲ ποιήσεις.
ἢ διόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῆ.

δενί (52) συμφορὰν ἀναιδέσθαι κοινὴ γὰρ ἡ τύχη,
ἢ μέλλον ἀόριστον.

δενί (53) πονηρῶ πράγματι μήτε παρίστασθαι,
συνηγορεῖ· δοῦξαι γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα πράτ-
τει τοῖς ἄλλοις πράττουσι βοηθεῖς.

ἴρκου. — Μὴ (54) λέγε κενεῖσθαι ἀρετὴν ἐκτός
εἰς· ἀδόκιμος γὰρ ἔστι διὰ τῆν ἄνευσιν.

ἰδόνους τοὺς ἀδικουῦντας εἰ ἐν ῥήμασι σοφοῦ ἀμαρ-
τιν νομίζουσιν· εἰ δὲ ἐν πνεύματι καὶ ἀδικουμένοι
τοὺς καταμέμφονται, ὅταν μὴ αὐθαίρετως τὰς
κίτας ὑποφέρωσιν.

Ἐυαγρίου. — Μέγιστον (55) ἀγαθὸν κτήμα ἡ
εἰρήνη.

Ἐκείνου. — Μόνου τοῦ λαχόντος τὴν (56) τὸ πρὸς
ἐάν εἶδεναι ταύτην ἔστιν ὀμνεῖν· ἦν γὰρ εἶδεν
αἰνεῖ, καὶ ἦν περὶ ἔγνω θεοῦμακται.

Μεγάλην (57) παιδείαν νόμιζε φέρειν ὅταν ἀπαι-
ώτα λαλῆς.

● II Μικραὶ (58) χάριτες ἐν καιρῶ μέγιστα εἰσιν
οἷς λαμβάνουσι ταύτας ἐν περιστασει.

Δαυίδ. — Μελέων (59) ὁ κίνδυνος δικαζομένου τῶ
ἰκαστῆ.

Ἰωάννου.

Μνησικακίας (60) ἔργον ἡ μοχθηρία·

Συνζητεῖται γὰρ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις.

Μὴ λυποῦ, τοῖς τῆς ψυχῆς κομῶν ἀγαθοῖς, εἰ ταῖς
τοῦ σώματος διαμυζῆ ἀβώσται· ἐννοεῖ δὲ μᾶλλον
ὅτι σοὶ τοῦτο ἢ στεφάνους ὠδίνει, ἢ τὸ φρόνημα
καταστέλλει.

(48) Ibid. pag. 4, ubi σευτῶ γε συνοίδιας. —
Cod. σευτόν. Et Slobæus tit. 24. 9, habet σευτῶ.

(49) Ibid. p. 5, ubi κομῶσιν περὶ τῶν ἀπορρή-
των μηδενί λ. — Codex. συμπερῆται.

(50) Ibid. ubi γενέσθαι; sed γενέσθαι præstat.

(51) Isocr. ad Dem., p. 5, ubi ἂν, μὴ δεόμενος
τοῦ, δεῖσθαι. — Cod. τὸν φίλον... ἐτέρων.

(52) Ibid. p. 6, ubi ἀόριστον. — Conferam Chilo-
nem Slobæi tit. 112, 14: "Ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγίλα-
κοινῆ γὰρ ἡ τύχη.

(53) Isocr. ibid. p. 8, ubi οἴαπερ ἂν τοῖς ἄ. πρ.
δοτῆς.

(54) Marc. Erem. De lege spirit. § 66. — Codex,
κεῖσθαι.

(55) Cod. ἀγαθόν. Et sic Anton. Serm. 1, p. 7,
ubi μέγ. ἀγαθόν κτημᾶ ἔστιν ἑκαστοῦ ἡ οἰκεία

A neque sermonem cum audacia approba; unum
enim stulti. alterum dementis est.

Nunquam turpiter agens latere spera; etenim
si alios lateas, tibi ipsi conscius es.

Cum nemine loquere, nisi pariter utile sit actio-
nes taceri tibi loquenti, atque illi audienti.

Neminem amicum elige, priusquam equisieris
quomodo prioribus amicis usus sit; spera enim
eum circa te talem futurum, qualem circa illos se
ostendit.

Ne amicos cum damno experiaris, et noli fami-
liarium experientia carere, hoc autem ages, si non
egens egere te simulaveris.

B Nulli adversitatem exprobra; communis enim
fortuna, et futurum incognitum.

Nullius pravi actus patronus aut defensor fias;
videberis enim et ipse talia agere, si aliis agentibus
opem tuleris.

Marci. — Ne dicas obtineri virtutem absque
difficultate; illegitima enim est quæ ex tranquilli-
tate est.

Solos qui injusta agunt ii qui in verbis sapientes
sunt peccare arbitrantur; qui autem in spiritu
sunt sapientes vel injusta patientes seipsos incu-
sant, si voluntarie injustitias non sustinuerint.

Evagrii. — Maxima honorum possessio virtus
est.

Sexti. — Solius est virtutem possidentis prædi-
care se illam pro dignitate cognoscere; quam enim
scit laudat, et quam novit admiratur.

C Magnam arbitreris doctrinam excipere quando
cum ignorante loqueris.

Parvæ gratiæ ex tempore magnæ sunt his qui
eas accipiunt in adversitate.

David. — Majus est periculum iudicis quam judi-
cari.

Joannis.

Rancoris est opus perversitas,

Congaudet enim semper adversantibus.

Ne doleas, mentis bonis superbiens, si corporis
angoribus opprimaris; cogites potius illud tibi vel
coronas præstare, vel superbiam reprimere.

D ἀρετῆ: malim ἐκείνω.

(56) Inserendum puto ἀρετῆν.

(57) Apud Sextum a Rufino ita versum p. 632:
« Magnam scito esse sapientiam per quam ferre
potes ineruditorum insipientiam. » Græca ipsa quæ
Rufinus legebat sunt inter Demophilæ Sententias
pag. 623. Similia Pythagoræ tribuit Slobæus tit.
19, 8.

(58) Inter democratis Sentent. p. 630 Est et ap.
Anton. S. 58, p. 96, 18. sub nomine Democrati;
et sic in cod. 1168. p. 94, 2.

(59) Est inter Sexti Latina p. 630: « majus est
periculum judicantis quam ejus qui judicatur. »
Vide Matth. Ev. vii, 1.

(60) Codex τοῖς ἐν. αἰ.

Dei solius est infallibilem et impassibilem esse. **A** Μόνου (61) Θεοῦ τὸ ἄπταιστον καὶ ἀπαθῆσιν.

Odi gulosum ut animæ ruinam.

Theologi. — Ne multum extollaris, ut non magis præcipiteris.

Theoph.... — Lex observata injurias tollit, neglecta autem pœnas adducit.

Ægritudinum medicus somnus est moderatus.

Isocratis. — Puta nullum humanorum negotiorum constans esse Sic enim neque in felicitate nimium lætaberis, neque in adversitate nimium lugebis.

Theologi. — Ratio est quæ conjugium et virginitatem bene dirigit, et tanquam materia, hac arte ministra, ad virtutem dirigitur.

Cogitare turpia et dicere pariter indecorum.

Sobrius esto, non ebriosus. Ebriositatem enim sequitur peccatum, sobrietatem vero animi virtus.

Mens anxia vermis est ossa corrodens;

Viget autem corpus curas effugiens.

Mentem subtilem expellit ventris moles;

Contraria enim contrariis pugnant,

Iracunda mens pravitatem docet.

Pigritia somni uxor est.

Mortui nudamur iis quæ nostra non sunt. Hæc enim (virtus vel mens) æterna est et immortalis; mortalia vero brevi tempore nostra sunt.

Terræ fructus temporibus certis, amicitia vero fructus omnibus temporibus nascuntur.

Chrysostomi. — Ubi malorum abundantia, ibi penuria bonorum.

Mundus hic mortalis ipse est et morientium sedes.

Qui aliquo indiget, etsi justa petere debeat, oportunitatem exspectat temporis quomodo mansueto et bene habenti ei qui daturus est petitionem adhibeat.

Quando insensibilis facta est mens, nulli cedit, nec exhortationi, nec consilio, nec admonitioni; sed per passionem obtenebrata in abyssum fertur.

Qui futura cupit, neque malis præsentibus

(61) Gregor. Naz. Orat. xx, pag. 336 D. Est et ap. Anton. S. 171, p. 81. Cf. Moschi verba supra p. 9, n. 2. Non senserunt olim philosophi omnes: Isocrates Epistola altera ad Phil. pag. 415: Αἰσχυνθείη γὰρ, ἦν, εἰ τῶν μὲν ἄλλων μηδὲ τοὺς θεοὺς, ἀναμαρτύτους εἶναι μομιζῶντων, αὐτὸς τολμήτην λέγειν ὡς οὐδὲν πώποτε πεπλευμελέχηκαμεν.

(62) Gregor. Naz. Orat. XLIII, p. 688 A. Euripides Fragm. inc. mihi χγ', de eo quem in altum evehit Fortuna: Ἐπαίρεται γὰρ μείζον ἵνα μείζον πέση. Conferendus tragicus locus in Stobæi tit. 105, 51... Ὅγκου δὲ μεγάλου πτώμα γίγνεται μέγα. Lucianus Contempl. 14: Ἐν τσοούτῳ δὲ ἐπαίρεσθων, ὡς ἂν ἄφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινώτερον καταπισσοίμενοι. Vide Clericum ad Menandrea p. 213.

(63) Potest legi Θεοφυλάκτου, Θεοφίλου, Θεοφάνου...

(64) Isocr. ad Dem. p. 9, ubi non est πραγμάτων. Plato Menex. 20: Οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυ-

Μόνου (61) Θεοῦ τὸ ἄπταιστον καὶ ἀπαθῆσιν. Μισῶ τὸν γαστρίμαργον ὡς φυγῆς λόγον. Τοῦ Θεολόγου. — Μῆ (62) μέγα ἐπαίρει, μείζον κτενεχθῆς.

62 Θεοφ.... — Νόμος (63) τιμῶν καὶ παύει. ἀμελοῦμενος δὲ τιμωρίας ὀδύνη.

Νοσημάτων ἰατρὸς ὕπνος μέτριος. Ἰσοκράτους. — Νόμιζε (64) μηδὲν ἐν ἠρωπίων πραγμάτων βεβαίον· οὕτω γὰρ ἐν τυχῶν ἔστι περιχαρῆς, οὔτε δυστυχῶν, περι-

Τοῦ Θεολόγου. — Νοῦς (65) ἐστὶν ὁ πᾶσι καὶ παρθενία καλῶς ἐπιστατῶν, καὶ, ὡς ταῦτα τῷ τεχνίτῳ λόγῳ βυθμίζεται καὶ ἔργεται πρὸς ἀρετὴν.

B Νοεῖν (66), τὰ αἰσχροῦ καὶ λέγειν ὁμοίως ἀρετῆς Νηφάλιος ἔσο (67), μὴ πρόνοιος παροῦς

ἔπειτα ἀμαρτία, τῷ δὲ νηφαλιῶ τῆς φυγῆς ἐπὶ Νοῦς (68) ἐμμέριμος σὺς βιβρώσκον ἐπὶ θάλλει δὲ σώμα φροντίδας παρατρέχον.

Νοῦν (69) λεπτόν ὄγκος ἐκδιώκει γαστρικὰ Τάνατια γὰρ τοῖς ἐναντίοις μάχη.

Νοῦς ὄργιλος πονηρίας διδάσκαλος.

Νωθεῖα (70) ὕπνου σύζυγος.

63... θνητότες (71) δὲ ἀφηρημέθαι ἂν εἴη ἡμέτερα· ἡ μὲν γὰρ αἰθρία καὶ ἀθάνατος τὴν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ἡμέτερα.

Οἱ μὲν πρόσκαιροι καρποὶ ἐκ τῆς γῆς, εἰ τῆς φιλίας παντὶ καρπῷ φύονται.

Τοῦ Χρυσοστόμου. — Ὅπου εὐφορία τῶν ἐ **C** ἐκαὶ ἀφορία τῶν ἀγαθῶν.

Ὁ κόσμος οὗτος αὐτὸς ἐστὶ θνητὸς καὶ ἀποθνησκόντων.

Ὁ κέλλων δεῖσθαι τινος, κἄν εὐλόγη μάλιστα καλεῖν, ἐπιτηδεύοντα ἀναμένει καιροῦ δυνάμει καὶ εὐδαιμονίᾳ, τῷ μέλλοντι διδόναι τῆς ἐπιπροσέλθοι (72).

Ὅταν ἀνάληγτος γένηται ἡ ψυχὴ, οὐδὲν ἐκπαραινεῖται, οὐ συμβουλή, οὐ νοουθεσία· ἀλλὰ, πτωθεῖσα ὑπὸ τοῦ πάθους, κατὰ κρημνὸν ἔπιπται.

Ὁ τῶν μελλόντων ἔρων, οὔτε τοῖς λυπηρῶν πούμενος ἄγαν φανήσεται, διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθῆναι.

(65) Greg. Nazianz. Orat. xi, pag. 180 B.

(66) Cf. infra in II: Ποιεῖν... (67) Codex, νηφάλιος ἔσω.

(68) Greg. Naz. I. II, p. 155 A.

(69) Ibid. pag. 154 A, ubi νοῦς λεπτός ὄγκος, minus bene, et μάχη. Cæterum nec μάχη, nihil est. Vix puto scriptorem purissimæ orationis scripsisse μχηι a μάχῳ. Est præterea brevior in secundo pede syllaba. Forsan, ἐναντίων γὰρ τοῖς ἐναντίοις.

(70) Est apud Antonium S. 90, pag. 151.

(71) Mutilla hac voce incipit pagina codicis 290 inter quam nempe et pag. 289 perit folium unum forsan et alterum, quibus N absolvetur et 2 continebatur. Ad sensum, leg. τὴν θνητότητα, et ἡ ψυχὴ capiendum vel ἀρετῆ.

(72) Poetæ verbis: «tentaturus aditus et que mollissima fandi Tempera, quis rebus dexter modus.»

ἴσεται τοῖς παροῦσιν, οὔτε τοῖς χρηστοῖς ἑπαρ-
· ἄλλ' ἅπαντα παραδραμεῖται, καθάπερ ὄδον
·

δικαιος χωρὶς ἀμαρτίας, οὔτε ἀμαρτωλὸς
· ἔρημος ἀγαθῶν.

· πρῶτος. — Οἱ μὲν (73) τοὺς φίλους παρόν-
· τον τιμῶσιν, οἱ δὲ καὶ μακρὰν ἀπόντας ἀγα-

· Καὶ 64 τὰς μὲν φαύλων συνθηλαίας ὀλίγος
· διέλυσεν, τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ὁ
· ὦν ἐξαλειψειν.

· λητικὸς (74) ἔστο, μὴ δύσερις, μηδὲ δυσάρ-
· μηδὲ πρὸς πάντα φιλόνηκος, μηδὲ πρὸς τὰς
· πλησιαζόντων ὄργας ταχέως ἀπαντῶν· ἀλλὰ
· μένοις μὲν αὐτοῖς ἐφησυχάζων, πεπαυμένοις δὲ
· ργῆς ἐπιπλήττων.

· (75) ἂν βούλη ποιήσασθαι φίλους ἀγαθὸν τι
· περὶ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγέλλοντας· ἀρχῆ
· γὰρ φιλίας ἔπικνος, ἔχθρας δὲ φόγος.

· (76) περὶ τῶν σευτοῦ μέλλης τινὲ συμ-
· μίσεσθαι, σλόπει πρῶτον πῶς ὑπὲρ τῶν ἔσωτοῦ
· κτισεν· ὁ γὰρ κκῶς διανοηθείς ὑπὲρ τῶν οἰκίων,
· ἔποτα καλῶς βουλευέσεται περὶ τῶν ἀλλοθρίων·
· ὡ δ' ἂν μάλιστα βουλευέσθαι παρξυνθείης, εἰ
· συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψαι· καὶ
· ρ τῆς ὑγείας πλείστην ἐπιμέλειαν ποιούμεθα, ὅταν
· ρ λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀβουσίας ἀναμνησθῶμεν.

· Οἱ δ' ἂν (77) μέλλης ἐρεῖν, πρότερον ἐπισκόπει τῆ
· ἰώμη· πολλοῖς γὰρ ἡ γλώττα προτρέχει τῆς δια-
· ριας.

· 65 Βασιλεῖου. — Οἷον ἂν ᾗ (78) τὸ ἐπιστατοῦν
· αἰ ἄρχον, τοιοῦτον ὡς τὰ πολλὰ εἶναι ὀφείλει καὶ
· ὁ ἀρχόμενος.

· Οὐδ' ἅπαντας φύσεώς εἶσι τὰ ἀβρωστήματα, οὐδὲ ἐκ
· ἐλημμελοῦς διαίτης ἡμῖν ἢ τινων ἄλλων σωματι-
· ῶν ἀρχῶν προσγινόμενα, πρὸς ἅπερ ἐνίστε δρῶμεν
· τὴν ἱατρικὴν χρῆσιμύουσιν· πολλάκις (79) γὰρ
· καὶ μάλιστα ἀμαρτημάτων εἰσι τὰ ἀβρωστήματα εἰς
· ἐπιστροφήν προσγινομένη.

· Οὐκ ἴστι δεσμοῖς ἐν ἐρικτῇ χαρμονῇ,

· Οὐδ' αὐ μονασταῖς κοσμητῇ πανδαισία (80).

· 66 Ὁ κακὸς ἀγαθὸν τι ῥῆμα ἢ πρᾶγμα πολλάκις
· καὶ σληματίζεται· τὸν δὲ ἀγαθὸν σχηματίζασθαι τι
· κκὸν ἀμήχανον.

(73) Isocr. ad Demon. init. ubi bene οὐδ' ἂν ὁ π.
· Codex 2991 A pr. ὁ πᾶς habet ἄπας.

(74) Isocr. ad Demon. pag. 7, non sine varie-
· tate.

(75) Isocr. ad Demon. pag. 7 Codex, οὐς ἐν
· βούλη, eo particulæ ἐν usu quem excerptor bene
· e Bibliis noverat. Editiones nunc ἀπαγγέλουστας :
· sed olim, ut codex, ἀπαγγέλλοντας. Præterea no-
· tabo in hoc Isocrati· loco codicem 2991 A habere
· alio ordine. ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔπικνος, qui et
· concinnior et ideo magis Isocraticus esse videtur.

(76) Isocr. ibid. pag. 8, cum varietate. Sed ve-
· tærgs editiones cum textu Georgidis consentiunt.
· Codex 2991 A conspirat cum Georgide, nisi quod
· αὐτοῦ habeat pro ἑαυτοῦ.

(77) Id. ibid. p. 9, cum variet.

(78) Id. οἷον ἐὰν ᾗ. Hic usus particulæ non est

A frangitur, neque bonis extollitur : sed omnia per-
· transit, quasi iter faciens.

Neque justus sine peccato, neque peccator om-
· nino boni vacuus est.

Isocratis. — Hi quidem amicos præsentis tan-
· tum colunt, illi autem vel longe absentes diligunt.
· Et pravorum consuetudines breve tempus dissol-
· vit, proborum autem amicitias neque æternitas
· tollere potest.

Affabilis esto, non asper, non morosus, non ad
· jurgia pronus, non sociorum iræ celeriter contra-
· dicens ; sed iratos ipsos placans, et cessantes ab
· ira reprehendens.

Quos volueris amicos tibi facere, de his aliquid
· boni dicito illis qui referant ; initium enim amici-
· tiæ laus, inimicitia vera objurgatio.

Quando de rebus tuis ab aliquo consilium pati-
· turus es, vide primum quomodo suas ille adminis-
· tret. Qui enim male de propriis judicat, nunquam
· bonum consilium de alienis dabit. Ita vero ad con-
· silium petendum præsertim incitaberis, si calami-
· tates e defectu consiliorum ortas conspexeris. Ete-
· nim valetudinis curam maximam agimus, cum
· dolores e morbo ortos recordamur.

Quod dicere debueris, prius cogitatione per-
· spice ; multis enim lingua cogitationem præcedit.

Basilii. — Qualis fuerit mandandans et impe-
· rans, talis plerumque debet esse imperatus.

Non omnino e natura sunt morbi neque ex
· pravo victu nobis vel e quibusvis aliis corporali-
· bus principiis oriuntur, ad quæ aliquando videmus
· medicinam utilem esse. Sæpe enim peccatorum
· flagella sunt morbi in nostram conversionem im-
· missi.

Non est captivis in carcere lætitia,

Neque vicissim monachis in mundanis comessa-
· [tionibus.

Malus bonum verbum vel actum sæpius induit ;
· bonum vero malum aliquid induere impossibile.

Basilio dignus, et scripsi ἂν. Sic enim pater elegan-
· tissimus Hom. mor. De imper. pag. 299, in senten-
· tia parili : Οὐδὲ γὰρ τὸ γρατούντων ἦθος πλάττε-
· σθαι πέφυκεν ὡς τὰ πολλὰ τὸ ἀρχόμενον.. Ὅποιοι
· δ' ἂν ὦσιν οἱ προεστῶτες, τοιαῦτα ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ
· τὰ ἦθη τῶν ἀρχομένων πέφυκε γενέσθαι. Antigonus
· Gonatas Diogenis Laert. vii, 7 : Οἷος γὰρ ἂν ὁ ἡγού-
· μενος ᾗ, τοιοῦτους εἰκὸς ὡς ἐπιτοπολὺ γίνεσθαι καὶ
· τοὺς ὑποταγμένους (cod. Vatic. 1354 : Ἐπὶ τὸ
· πολὺ γίνεσθαι τοὺς ὑπ.) Isocrates ad Nic. 9 : Τὸ
· τῆς πόλεως ὄλης ἦθος ὁμοιοῦται τοῖς ἄρχουσι. Clau-
· dianus Stil. i, 168 : « Scilicet in vulgus manant
· exempla regentum. » Vide Ruhnken ad Paterc.
· ii, 126 ; Vict. Cleric. ad Chrestom. p. 48.

(79) Apud Anton. Serm. 145, p. 232, cum varie-
· tate.

(80) Codex, πανδαισία.

Neque prospera et felicitis multis durabile et constans aliquid habent; neque calamitosæ res et sinistrae firmiter perstant; sed omnia agitationi cuidam et motui et vicissitudinibus inopinatis obnoxia sunt.

Basilii. — Non indigens necessaria tolerare, sed opibus abundans mala sustinere potest.

Quantum crescunt divitiæ, tantum in vitam sollicitudinis afferunt.

Sic fratrem tuum judica, ut et ipse æquali mensura judicaris.

Tempus vitæ nostræ tale est: præteritum evanuit præsens autem, priusquam gustetur, jam sensum fugit. Talis autem est rerum natura: vel crescit omnino vel decrescit, persistentiam vero et constantiam nullam habere videtur.

Tempestas tectum, senectusque doloris abstentiam requirit.

Ira magis quam cæteræ passiones solet animum perturbare: ira enim, dicunt, in sinu insipientium requiescit.

Theognidis.

Non cupio dives fieri, nec precor;

Sed mihi liceat vivere modicis, nihil mali habenti.

Diadochi. — Somnia sunt vel cogitationum aberrantium imagines, vel dæmonum illusiones.

Babrii. — Non attendit Deus ad preces quas ab iniquis et impiis oribus ipsi offeruntur, nondum a malo cessantibus

Qui insontibus damnum inferre conantur, sibi ipsis miserabiliter nocent.

Theologi. Insufficiens est intentio, nisi per actiones progrediamur; opus intentionem manifestat.

Quales fuerint in vita nostra occupationes, talia necessario erunt quoque somnia

(81) Ap. Anton S. 72, p. 122.

(82) Alludit ad Christi dictum ap Matth. vi, 2: Ἐν ψί μετρη μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν. Syn- tipas epimithio Fab. II: Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι ἐν ψί μετρη μετρεῖ τις, μετρηθήσεται αὐτῷ Obiter ultimam hujus fabulæ sententiam tractare liceat, sic editam: Ὡ πόσοι ἔρα τυγχάνουσιν ἀνθρώποι θρη- νοῦντες, ὧν τὰ τέκνα ἀπακτείναντες; Codex, ὧν τὰ τέκνα ἐαυτῶν Puto scripsisse auctorem, ὧν τὰ τέκνα αὐτῶν. Callimachus Epigr. 43: Ἀκρητος καὶ ἔρωσ με ἀνίγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν Εἴλεκεν., Aristoph. Av. 1228: Ὅρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοί, οἷς θυτίον αὐτοῖς. D Petrus Epist. I. 2. 24: Ὁς τῷ μύλωπι αὐτοῦ ἐκρηγε. Vide Jacobs. ad Cal- lim. in Anal. t. VII, p. 257, et in Anthol. Palat. xii, 118

(83) Codex, οὐ γρόνον.

(84) Codex, διαοράζεται.

(85) Ecclesiast. vii, 10.

(86) Theogn. 1157. Codex, οὐκ εὐχομαι κλ. οὐδὲ ἔρωμαι, ἄ. μ. ἦν ζεῖν. Puto Theognidea non ex ipso fonte monachum hausisse, sed e suo Basilio, qui

Ἄ Ὅυτε τὰ δεξιὰ περιποῦνται ἐπὶ τῶν κρινομένων, οὕτως καὶ μόνιμον ἔχει, οὕτως τὰ κρινο- πρᾶγματων καὶ λαταφῆ, παγίως ἤσαν πάντα σάλω τινὶ καὶ κλόφω καὶ μεταβολῇ ἐ- ὑπόκειται.

Βασιλείου. — Οὐκ (81) ὁ ἀπορῶν τῶν καστερικῶς, ἀλλ' ὁ ἐν ἀφρονίᾳ τῆς καρτερῶν τοῖς δεινοῖς.

Ὅσον αὐξῆι ὁ πλοῦτος, τοσοῦτον φέρει μεριμνητικόν.

Οὕτω δοκίμαζε τὸν ἀδελφόν σου, ὡς καὶ τοῖς ἰσοῖς μέτροις κρινόμενος (82).

Ὁ χρόνος ἡμῶν τῆς ζωῆς τοσοῦτος ἐκ χρόνου (83) τὸ μὲν περὶ τὸν ἡρακλῆον, τὸ ἐ- πρὶν γνωσθῆναι, διαδιδράσκει (84) τὴν ἐ- τοιαύτην δὲ τις καὶ τῶν γινομένων ἡ φύσις, ἐ- νομένη πάντως, ἢ φθίνουσα, τὸ δὲ ἰσχυρῶς στίσιμον οὐκ ἐπίδηλον ἔχουσα.

87 Ὁ μὲν χειμῶν σκέπτει, τὸ δὲ γῆρας ἐ- δεῖται.

Ὁ θυμὸς πλεῖω τῶν ἄλλων παθῶν εἰσὶν τὴν ψυχῆν. « θυμὸς » γὰρ, φησὶν (85), ἐν ἀφρόνων ἀναπαύεται. »

θεόγνιδος.

Οὐκ (86) ἔραμαι πλουτεῖν, οὐδ' εὐχομαι ἄλλοι Ζῆν ἀπὸ τῶν δλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακοῖ.

Διαδόχου. — Οἱ ὄνειροι ἢ εἰδῶλα κλη- πλανωμένων, ἢ ὀπιμόνων ἐμπειρίματα.

Βαβρίου. — Οὐ προσέεται θεὸς τις ἐκ καὶ ἀσιδῶν στομάτων προσφερομένης αὐτῷ κη- μήτω τῶν κακῶν παυσάμενους (87).

Οἱ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύειν: ροῦντες βλάβην μᾶλλον ἐαυτοῖς ἐπιφέρουσι χούντες.

Τοῦ θεολόγου. — Οὐχ (88) ἰκανὸν ἢ εἰσπῆ- τῆ καὶ διὰ τῶν πραγμάτων χωρήσασθαι: ἀπόδειξις διαθέσεως.

Ὅποῖς (89) ἂν ἦ τὰ κατὰ τὸν βίον ἡμῶν ἐπι- μεττα, τοιαῦτα ἀνάγκη εἶναι καὶ τὰ ἐνύπνια.

ea protulit Hom. mor. p. 105. Sunt quoque i- versus in eod. 1168, p. 48, 2, inter sententias Basilio excerptas cum mala pariter scriptura: Οὐ εὐχομαι πλουτεῖν οὐτ' ἔρραμαι.

(87) Forsan παυσάμενους.

(88) Gregor. Naz. Orat xxxvi, pag. 531 A.

(89) Eadem Choricii sententia in Villosis. Dia- triba, p. 20: Ἐξ ὧν μεθ' ἡμέραν ὀρώμεν, ἢ ἄλλο μὲν ἀκούομεν, αἱ τῶν ὄνειρων ὄψεις ὡς τὰ ποῖα: βούλονται φύεσθαι. Basiliius pariter Homil. mor p. 194: Πεφύκασι γὰρ πως αἱ κατ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ἀπικύματα εἶναι: τῶν μεθ' ἡμέραν φροντιδῶν. Gregorius Naz. carmine primo de rebus suis p. 36. B: Φροντίσιν ἡμαρτίας γὰρ ὁμοίως ἐσ- ματα νοκτός. Accius Ciceronis Divin. 1 22: « Rea, quæ in vita usurpant homines, cogitant, curant, vi- dent. Quæque aiunt vigilantes agitantque, ea si cu- in somno accidant, Minus mirandum est: » ubi vide Davis. Noti Lucretii versus ea de re p. 960. Adde Hadrianum sophistam in Allati Excerptis p. 249; P. Syrum 17; Theocritum Idyll. xxi, 48, etc

χ ὅστις οὐ κολάσεται ἕξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὁ δὲ ὅστις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως.

A Non qui castigatione non pignus est, jam honore est dignus; sicut qui honore non dignus est, idcirco castigatione dignus est.

ἔστιν ἐν σώματι τροφή, τοῦτο ἐν ψυχῇ

Quod in corpore cibus, in mente ratio est.

πάντων εὐρήνην ἀγαπητέον (οἶδα γὰρ ὡσπερ καὶ βελτιστην, οὕτω καὶ βλαβερωτέτην ὁμόλογα τὴν γὰρ καλήν καὶ ἐπὶ καλῷ καὶ θεῷ σάν.

Non omnis pax amanda est (novi enim, ut optimam discordiam, ita et noxiam maxime concordiam esse posse), sed quæ bona est et bono Deo quæ conciliat.

(92) οὕτω τῷ καθαρῷ τίμιον, ὡς καθαρότης ἵς.

Nihil ita viro probo pretiosum ut puritas vel purificatio.

(93) τοὺς ἀραχνῶν ἐκμιμούμενοι μίτους, τοὺς ἀφαιρούς ἐντροπύωντες τοῦ βίου, ὡσαν ὡς εὐληπτα ταῖς αὐταῖς πέλει τερπνὰ πάντα τοῦ ἀραχνώδους βίου.

Qui arachnarum imitantur stamina; Et fragilibus vitæ gaudent, Sciant facile ventis auferri Omnes has delicias vitæ arachnas imitantis.

(94) δεινὸν ὄργη, δεινὰ τοῖς ὄργιζομένοις. γὰρ δικάζει τοὺς ὁμοίους ἢ δίκη.

B Non metuenda est ira sæve irascentibus; Etenim iudex est iudicans similes.

) οἶδεν οἶκος σαρρονίζει τὴν φύσιν, μᾶλλον ἡδοναῖς κροξύνων. τῶν κάτω τὸ πίπτειν, τῶν δ' ἄνω φερομένων. ἵς κοσι βιάδιζε, θνητὲ, βίον ἀθλον διακῶν.

Nescit vinum naturam compescere, Imo vero agitat voluptatibus stimulans. Labi non est jacentium, sed rursum tendentium. Rectis pedibus ambula, mortalis, vitam obscuram [peragendo.

τίνου. — Ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὸν σχολή φίλον, ὁ δὲ οὐτε ἀγαθὸν οὐτε κακόν.

Justini. — Bonus bonum amicus habeat, malus autem nec bonum nec malum.

νοῦ. — Οὐχ (96) ὁ τὴν πηλὸν φυλάξας, οὐ νόος, ἀλλ' ὁ τὰ μέλη ταύτης τῇ ψυχῇ ὑποτάξας ἵς.

Joannis. — Non ille qui lutum custodit purus est, sed qui ejus membra perfecte menti subjicit.

αἰτὰ (97) γαστριμαργίας καὶ κόρου τῆς πορνικῆσαι βουλόμενος θαμίνα, ὁμοίος ἔστι τῷ ἐλαίῳ σθεννύοντι ἐμπυρισμόν.

Qui cum gula et lædio fornicationis vincere dæmonem voluerit, similis est illi qui incendium exstinguit cum oleo.

Ὁρθαλμὸς ὄψηλτος ταπεινωθήσεται

C Oculus superbus humiliabitur.

Ἄ οὐκ ἔχει νοῦς οὐ προβάλλει τὸ στόμα.

Quod non habet mens os non profert.

κα ἔστιν εὐρεῖν τὸν βίον ἄλυτον οὐδενός (98).

Non inveniri potest vita omnis doloris expers.

ινναδίου.

Gennadii.

Ὀῖνον (99) πίνοντες συμμέτρως, οὐκ εἰς κόρον,

Vinum hibendo moderate, non ad ebrietatem,

Ῥῶσιν τροπήσεις ἀποαλῆ καὶ γνησίαν.

Robur obtinebis securum et legitimum.

70 Ὀῖνον κρησθεῖς, καὶ τροπῶν ἀμετρίας,

Vino repletus, et comedens immoderate,

Ὀὐκ ἂν κρατήσεις (1) ἡδονῶν κακοσχόλων.

Non imperabis voluptatibus funestis.

Ἄ (2) μή τις πέποιθεν, οὐδ' ἂν ἐτέρῳ πιστεύ-

Quod aliquis non expertus est, de hoc alii non

(90) Gregor. Naz. Orat. xvii, p. 266 A. Cf. in 'P nilem sententiam pag. 78 : 'Ρῶννουι.....

(91) Gregor Naz Orat xii, p. 263 B.

(92) Id. Orat vi, p. 139 A.

(93) Latine tantum inter Opp. Gregor. Naz. t. II, p. 308 D.

(94) Greg. Naz. t. II, p. 153. 11 D. ubi εὐργα- μένοις, et τοῖς ὁμοίοις. Præstat codicis lectio, saltem in loco priore.

(95) Ibid. p. 154. 17 A : ubi ἡδονῶς, melius.

(96) Climac. p. 217, ubi πηλὸν ἄρβυπον φυλ.

(97) Climac. p. 205, ubi ὁ τὴν ἑαυτοῦ θεοταπέων κστήρα καὶ πνεῦμα πορνικ. βουλ... ἐμπρησμόν. Pro βουλ. anonymus in exemplo regio posuit φιλομεκτων.

(98) Corruptit excerptor versum, qui est inter Monostichos ἐἰς βίον : Οὐκ ἔστι βίον εὐρεῖν ἄλυπον οὐδέν. Saltem τὸν omittendum erat. De sententia vide quæ notavi ad Manassem p. 416. et ad Planu- nis Metam. pag. 292. coll. Ruhnkenio ad Callim. Fragm. 418, et Gouillehero ad hæc Menexeni p. 39 : Πάντα διὸ οὐ ῥάδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν ἐν τῷ

ἑαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν. Quæ Platonis verba obiter conferam cum Theocriteis Idyll. xv, 38 : 'Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέθα τοι.

(99) Critias Athenæi, x, 41, de moderato Lacedæmoniorum potu : Τοῦ αὐτῆ δὲ πόσις σώματι τ' ὠφελίμος γνώμη τε κτήτει τε. καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης, πρὸς θ' ὕπνον ἔρρωσται, τὸν καμάτων λιμένα. Dixit Critias somnum esse laborum portum. metaphora facili eaque vulgari; quæ sententia visa est nuper viro docto simplicior, illamque tam fæde et absone interpretatus est, ut referre nolum. Ruhnkenius ad Longinum 9, 7, ubi λιμένος translationem illustrat. cum retinere poterat. Verba Longini, δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται: λιμὴν κακῶν ὁ θάνατος, conferenda sunt, quod num jam fuerit factum nescio, cum Soladeis Stobæi tit. 120, 11 : Πάντων ὁ λιμὴν τῶν μερόπων ὁ θάνατος ἔστιν.

(1) Cod. κρατήσεις. Forsan, κρατήσεις.

(2) Greg. Naz. Orat. xviii, p. 473 A. In codice 1168. p. 47. 1, jungitur hæc sententia cum illa quam legimus supra pag. 5, & τις ὡς πεισόμεν, sic ἄγ ἄρ τις... πάθῃ ὁ γὰρ μή τις...

credet, qui autem expertus est ad assensum paratior sit. Α σιεν· ὁ δὲ καθὼν εἰς συγκρατέσθην ἐκ...

Non tutum est cum veste nolare, neque passiones habenti theologiae se applicare.

Nihil imbecillius homine terra producit.

Cyrilli. — Deus magnificus est in beneficentia; exspectat vero cujusque legitimam voluntatem.

Sexti. — Non qui dives est, sed qui non indiget divitiis, ille beatus est.

Non vitae brevitatis luctuosa est, sed quod, cum brevis sit, varias habet curas.

Nihil ita ad dilectionem adducit, ut aliquem non parvi facere.

Salomonis. — Oculi tui recta videant, quoniam coram oculis Dei sunt.

Ira disperdit vel sapientes.

Qui celat delictum, quaerit amicitiam; qui autem celare recusat, disjungit amicos et familiares.

Sexti. — Nihil inter praesentia jucundum, nisi quod semper manet.

Neque convivium sine concordia, neque divitiis sine virtute juvant.

Salomonis. — Qui revelat mysterium fidem perdidit.

Qui cum cordis fiducia credit, stultus est; sapientes autem abscondent sententiam.

Qui custodit os suum, servat animam suam; qui autem promptus est labiis seipsum terrebit.

Qui jucundus est in vini computationibus in suis munimentis relinquet dedecus.

Qui respondet verbum priusquam audiat, stultitia illi est et confusio.

Nullus erit bibendi amans, si praeculis ebriorum indecora habuerit.

Qui in verbo promptus est odio habebitur.

Lapsus a pavimento potius quam a lingua.

Qui nititur mendaciis, ille ventos pascet.

Qui educit eximium ex indigno, velut os meum erit.

Post concupiscentias tuas non eas, et a consiliis tuis avertere; ne oblecteris in multis deliciis,

(3) Corruptit versum Homeri Od. xviii, 30: Οὐδὲ Δ ακιδν. γαῖα τρέφει ἄνθρ.

(4) Et apud Ant. Serm. 140, p. 220, ubi ὁ χρῆζων, quod pessime reddidit interpres, « divitiis utens: » inseratur μὴ, et verte: « sed qui non indiget divitiis, beatus ille est. »

(5) Codex, βραχύ.

(6) Prov. iv, 25; et v, 21.

(7) Prov. xv, 1.

(8) Prov. xvii, 9, ubi ἀδικήματα.

(9) Apud Anton. Serm. 140, pag. 220, cum notabili varietate ὁμιλίας pro ὁμοιότητας, et χωρὶς pro δίχα: quas lectiones reperi et in codice 1168. p. 84, 2.

(10) Sirach. xxvii, 16, ubi ὁ ἀποκαλύπτων μυστήρια...

Οὐκ ἀτραλὲς μετ' ἐπιθῆτος νίχης, ἔχοντι θεολογίας ἀπειθεῖαι.

Οὐδὲν (3) ἀκιδνότερον γῆ, ἐκτρέφει ἐκ Κυριλλου. — Ὁ Θεὸς θαυμάσιος ἐστὶν: σίαν περιμένει δὲ ἐκάστου τῆν γνησίαν Σέκστου. — Οὐχ (4) ὁ πλουτῶν, ἀλλ' ὁ κλυτῶν, μακάριος.

Ὁ τὸ σύντομον τοῦ βίου δεινόν, ἀλλ' (5) περὶ κωδῶν, πο κίλας ἔχει φρονιδαί.

Οὐδὲν οὕτως εὐάγωνον εἰς ἀγάπην, ὡς γινώσκειν τιεῖ.

Σολομῶντος. — Οἱ (6) ὀφθαλμοὶ σου ἐκτιπῶν, ὅτι ἐνώπιόν ἐἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν.

71 Ὁργῆ (17) ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους.

Ὁς (8) κρύπτει ἀδίκημα, ζητεῖ φίλον: σὶ κρύπτειν, δίστησι φίλους καὶ οικείους

Σέκστου. — Οὐδὲν τῶν παρόντων ἐστὶ εἰ μὴ τὸ μένον ἀεὶ.

Ὅτε (9) συμπόσιον ἄνευ ὁμοιοῦς, ὅτι δίχα ἀρετῆς ἡδονὴν ἔχει.

Σολομῶντος. — Ὁ (10) ἀποκαλύπτει ἀπόλλυσι πίστιν.

Ὁς (11) πέποιθεν ἐπὶ θράσει καρδίας: σοφοὶ δὲ (12) κρύψουσιν ἀσθησιν.

Ὁς (13) φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ τῆς τοῦ φυχῆν· ὁ δὲ προκετῆς ἐν χεῖρσι ἑαυτόν.

Ὁς (14) ἐστὶν ἡδὺς ἐν οἴνων διατρέξι: ἑαυτοῦ ὀχυρώμασι καταλείψει ἀτιμίαν,

Ὁς (15) ἀποκρίνεται λόγον πρὶν ἀκούειν: σὶντ, αὐτῶ ἐστὶν καὶ ἕνεδος.

Οὐδέεις (16) ἐστὶν φιλόποτης, εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν μεθούτων ἀσχημῶσιν ἔχει.

Ὁ (17) προκετῆς ἐν λόγῳ μισσηθήσεται.

Ὁ λίσθημα (18) ἀπὸ ἐδάφους μᾶλλον ἢ ἐπὶ σῆς.

72 Ὁς (19) ἐρεῖδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, σὶς ἀνεύμους.

Ὁ ἐξάγων τίμιον ἐξ ἀναξίου, ὡς στόμα μου ἐκτιπῶν.

Ὁπίσω (20) τῶν ἐπιθυμιῶν σου μὴ κερταί: ἀπὸ τῶν ὀρέξεων σου κωλοῦ καὶ μὴ εὐφραίνῃ.

(14) Prov. xxviii, 26, ubi θρασιεὶ καρδίας: τος ἀφρῶν.

(12) Prov. x, 14.

(13) Prov. xiii, 3, ubi τὸ ἑαυτοῦ στόμα... τῆς χεῖρ.

(14) Prov. xii, 11. Est et apud Anton. Serm. p. 114, 45, ubi male οἴων.

(15) Prov. xviii, 13

(16) Apud Anton Serm. 68, p. 116, 39, σὶς: tribuitur. et cum varietate ibi videnda.

(17) Sirach. ix, 18.

(18) Sirach. xx, 18.

(19) Prov. x, 5, ubi ποιμαίνει.

(20) Sirach xviii, 30.

(21) Sirach. xviii, 32.

ἢ τρυφῆ, καὶ μὴ ἐκχυθῆς ἐπὶ πολλῶν ἐδ-
ἐν πολλοῖς γὰρ βρώμασιν ἔσται νόσος· ὁ δὲ
ἐν προσθήσει ζῶν.

φελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμους· δικαιοσύνη δὲ
οὐ βύεται.

ἴμος (22) ἀνὴρ πράσσει μετὰ ἀβουλίας·
φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει.

) ἐλεῶν πτωχῶν μακαριστός.

(24) ζωῆς διανοήματα συνετοῦ, ἵνα ἐκκλίνας
δοῦ σωθῆ.

(25) μνησικακῶν εἰς θάνατον·

(26) ἀεργῶν ἐστρωμέναι ἀκάνθαις.

ἰμῶν. — Ὁ σκληροκάρδιος (27) οὐ συναντᾷ
·

κολιδὸς (28) ἐπὶ τὸ ἐξουτοῦ στόμα φορεῖ τὴν
αν.

29) χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεῆς φρενῶν· μᾶλ-
·ρ ἄγεται τῇ ἑαυτοῦ σωφροσύνῃ.

ἰ (30) ἀφρόνων ὄρβαι ἐνώπιον αὐτῶν.

Οὐχ οὕτω τοῖς ὄρφανοῖς παισὶ ἢ ἀναισθητοῖς
τιν ἐπιτρόπων ἔσται χρεῖα.

(31) πλειόντων ἐρῶν καὶ τῶν προσόντων ἀπο-
·τα·

τῶν μεγίστων ἐρῶντες καὶ τῶν μετρίων ἀπο-
·ίνουσιν.

συνιών (32) πονηροῖς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὑπο-
·εται βλάβην.

ἰ (33) πονηροὶ χάριτος ἀμοιβὰς ἀντισφύρονται
·βας.

πποκράτους. — Ὅπότεν (34) ἀμάρτη τὸ σῶμα,
·ε λεπτοτάτη ἀναγκαῖον χρεῖσθαι.

ἰάρκου, — Ὁ (35) ἀβουλήτως κοπιῶν καθολικῶς
· πτωχεύει· ὁ δὲ μετ' ἐλπίδος τρέχων διπλοῦτός
·ν.

Δικηδόμῃ ἔοικεν ὁ θεός· οἷας ἂν αὐτῷ τὰς ὕλας
·ράσχωμεν, τοιούτας ἡμῖν ἀνεγείρει οἰκίας· ἂν
·μπρὰς αὐτῷ καὶ χροστὰς παράσχωμεν πράξεις,
·αὐτῶν ἡμῖν λαμπρὰ δημιουργεῖ καταλύματα.

Ὁ θεὸς ἀπέβριψεν ἡμᾶς, καὶ ἐπότισεν ἡμᾶς ὕδωρ
·αλγῆς, ὅτι ἡμάρτομεν ἐναντίον αὐτοῦ. Συνήχθημεν
·ε εἰρήνην, καὶ οὐκ ἦν ἀγαθὰ εἰς καιρὸν ἰά-
·ως (36).

Ἄμβρακός. — Ὅτι ἡμέλησάς μου, λέγει Κύριος,
·ὁδοὶ σου καὶ τὰ ἐπιτηδεύματά σου ἐποίησαν ταῦτά
·οι·

Ὁυαί (37) ὁ πληθύνων ἑαυτῷ τὰ οὐκ ὄντα αὐτῷ,
· (38) πλεονεκτῶν πλεονεξίαν κακὴν τῷ ὄκφ
·ύτου.

Ἰώβ. — Ὁ (39) βίος μου ἐλαφρότερος δρομέως.

(22) Prov. xiv, 17.

(23) Prov. xiv, 24, ubi πτωχούς.

(24) Prov. xv, 24.

(25) Prov. xii, 28.

(26) Prov. xv, 19.

(27) Prov. xvii, 20.

(28) Prov. xvi, 27, ubi ἐπὶ τῷ ἐξουτοῦ στόματι.

(29) Prov. xviii, 2, ubi ἄγεται ἀφροσύνη. — Codex,
·σφόδ.

(30) Prov. xii, 15.

(31) Aphthon. Fab. 15.

neque effundaris in multis dapibus: in multis
enim escis est morbus. Qui autem his se dat, vitam
apponet.

Non proderunt thesauri iniquis; justitia autem
e morte eruit.

Impatiens vir agit cum imprudentia, vir sensa-
tus autem multa sustinet.

Qui miseretur pauperis, beatissimus.

Semitæ vitæ cogitationes prudentis, ut infer-
num evitans salvetur.

Vitæ ulciscantium injuriis ad mortem ducunt.

Vitæ pigrorum spinis constrictæ.

Proverbiorum. — Qui perversi cordis est, non
inveniet bonum.

Vir obliquus in ore suo fert perditionem

Non eget sapientia qui caret intellectu; magis
enim dicitur sua prudentia.

Vitæ stultorum rectæ coram eis.

Non tam orphanis pueris, quam stupidis viris
tutoribus opus erit.

Qui plura cupit, vel eis quæ adsunt privatur.

Qui maxima cupiunt, ne mediocria quidem asse-
quantur.

Qui cum pravis conversatur, eandem ac ipsi
perniciem inveniet.

Viri pravi pro gratiæ muneribus calamitates
commutant.

Hippocratis. — Quando crevit corpus, tunc le-
vissimo victu necesse est uti.

Marci. — Qui inconsiderate laborat, semper pau-
per est; qui autem cum spe currit, bis dives est.

Architecto similis est Deus: quales ei materias
præbemus, tales nobis exstruit domos; si pulchras
illi et bonas præbemus actiones, ex iis nobis pul-
chra tecta efficit.

Deus abjecit nos, et hausit nos aqua furoris,
quia peccaveramus coram illo. Coivimus ad pa-
cem, et non erant bona ad tempus sanationis.

Habacuc. — Quoniam me neglexisti, inquit
Dominus, vitæ tuæ et mores tui hæc tibi fecerunt.

Vitæ ei qui multiplicat quæ non sua sunt, qui
congregat avaritiæ malum domui suæ.

Job. — Vita mea velocior cursore.

(32) Aphthon. Fab. 14. Editio, συνών, melius.

(33) Aphthon. Fab. 9.

(34) Hipp. Aphor. i, 7.

(35) Marcus Eremita, De lege spirit. § 71. Quibus
verbis constat et scholium 28 Gradus primi J.
Climaci.

(36) Sic codex, sensu, mihi quidem, non per-
spicuo.

(37) Habac. ii, 6.

(38) Habac. ii, 9.

(39) Job. ix, 25.

Isocratis. — Stude ut corpore quidem sis laboris amans, mente autem sapientiam, ut per illud perficere possis quae volueris, et per hanc praevidere scias quae utilia fuerint.

Pravitas radix est omnis injustitiae.

Accinge teipsum ad majora habendum, cum potes; salagas autem aequalis amans haberi, ut videaris justitiam stude. non propter debilitatem, sed propter moderationem.

De quibus erubueris aperte loqui, et quae vis quibusdam e tuis amicis communicari, verbis utere tanquam de re aliena; sic enim illorum mentem cognosces, et teipsum occultum servabis.

Fac ut divitias, opes et possessiones compares. Opes sunt his qui iis frui sciunt, possessiones vero his qui uti possunt.

Chariclez. — Passio omnis, opportune quidem cognita, medicinam inveniet, tempore autem neglecta, fere incurabilis est.

Facere turpia et dicere pariter indecorum.

Solent juvenes, si molliter tractentur, superbire; si vi cogantur, cedere.

Id age ut persuasione et sermone potius quam ira delicta emendes.

Chrysostomi. — Divitiae virtutis expertes possidentem beatum non faciunt.

Dives est non qui multa possidet, sed qui multa dat.

Multi pravis moribus a pueritia assueti, licentius viventes, naturas bonas corrumpunt; ut vicissim aliqui male nati secundum corpus, vita prudenti et exercitiis convenientibus emendaverunt vitia pleraque.

Multis inter divites intolerabilem esse vitam existimant, et mortes mille deprecantur, quando adversitatem aliquam experiuntur, philosophari nescientes.

Marc. — Senectutis indicium non cani capilli, sed animi virtus.

Nundinis similis est omnis conventio; qui scit negotiari lucratur multum, qui autem nescit damnum palitur.

(40) Isocr. ad Demon. p. 9. — Cod. 2091 A, τῆ δὲ ψυχῆ, minus bene. Euripides Chrys. 3: Γνώμη σοφός μοι καὶ χεῖρ ἀνδρείαν ἔχει: malim γυμνῆν.

(41) Ibid. p. 8, ubi olim δυναμεινον et ἔχειν, nunc δύνασθαι et ἔχειν. Praestat Georgidis lectio.

(42) Ibid. p. 7, ubi περὶ ὧν ἐν αἰσχύνη καθεῖ., βούλει ἔ. Sed ob ἄν reponendum βούλη. In Georgidis lectione, cum indicativo αἰσχύνη, βούλει optimum est. Codex quidem βούλη exhibet; sed mendam est ex totocismo profectum, quod securus corrupti, et sententia alia de quibus monere supervacaneum duxi, nisi cum in mentione esset aliquod comodi.

(43) Ibid. p. 6, ubi bene κτᾶσθαι, non χρεσθᾶσαι Sed et veteres editiones χρεσθᾶσαι, et Georgides. exhibent. Hoc quidem verbum servaverim, sed alio positum loco, sic nempe: χρέματα μὲν τοῖς χρεῖσθαι ἐπιστ., κτήματα δὲ τοῖς κτᾶσθαι δυ-

Γοργίου. — Πειρῶ (40) τὴ φ. ὁ δὲ σπῆρας, τῆν δὲ ψυχῆν φιλόσοφος ἡ. τὰς δὲ δὴν τὴ δόξαντα, τῆ δὲ τριβ. συμφορῶντα.

Μονηρία βίβα ἐστὶν κίστες ἰσομοσίη.

Παρασκευάζε (41) ἐσπῆτον κίσεσθαι. μόνον ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν, ἵνα ἐπι. τῆ: δικαιοσύνης, μὴ δὲ ἀσθενῆσαι, κίσε. κίσε.

Περὶ (42) ὧν αἰσχύνη παρὶσσεύεσθαι. τῶν τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρεῖσθαι. περὶ ἀλλοτρίου τοῦ πράγματος ὅπου ἐ. νων γυμνῆν αἰσχύνη, καὶ σκευον ἐπι. τῆσθαι.

Πειρῶ (43) τὸν κλυτὸν χρέματα κίσε. τακταίεσθαι. 75 Ἐστὶ δὲ χρέματα ἀ. λῆν: ἐπισταμένους, κτήματα δὲ τοῖς κ. νυμῆσθαι.

Χρηκλείας. — Πάθος (44) ἐστὶν. π. γ. κωλύμενον, εὐδοκῆσθαι, τὸ δὲ λόγῳ πα. μόνον, ἔγγυς ἀνίεσθαι.

Ποιεῖν (45) τὰ οἰσγρά καὶ λέγειν ὁμοίεσθαι.

Περὶ κίσεσθαι οἱ νέοι, θερμακούμενοι μὴ. κίσε. νῆν, Βιζδόμενοι δὲ, ὑπέκειν.

Πειρῶ κίσεσθαι καὶ λόγῳ μᾶλλον ἢ ἔργῳ μὲν διορθώσθαι.

Τὸν Χρυσόστομου. — Πλούτος ἐστὶν. οὐ κίσε τὸν κερτακόμενον εὐδαίμονα.

Πλούσιός ἐστιν οὐχ ὁ πολλὰ κερτακ. πολλὰ διδοῖς.

Πολλοὶ ἔθει: μοχθηροῖς ἐντρακείεσθαι. ρον δικαιοσύνησθαι, εὐθεῖσθαι φρόσθαι χρεῖσθαι. τὸ (46) πάλιν ἐνοιο, μοχθηρῶς φρόσθαι κίσε. βίβη σφῆρον καὶ γυμνασίεσθαι εὐκαίροσθαι. ταντο τὰ πολλὰ τῶν ἐλαττωμάτων.

Πολλοὶ τῶν πλουτοῦσθαι ἀδύνασθαι ἐ. νομίζουσι, καὶ θανάτους μρτίους εὐχόμεσθαι. δουσμερίας τινὸς ἀσθῶνται, φιλοσοφῆσθαι στήμειν.

Μάρκου. — Πολυῶς (47) ἔργον οὐ τρέχει καὶ ἀλλὰ ψυχῆ: ἀρετῆ.

76 Πανηγύρει (48) εἶοικεν πᾶσα εἰσθᾶ: εἰδῶς πραγματεῖσθαι κερταίεσθαι πολλὰ ἐ. εἰδῶς ζημίας ὑποφέρει.

νυμ. Quae nominum et verborum χρέματα. ματα, χρεῖσθαι κίσεσθαι, oppositio, est prae. cratica.

(44) Heliod. iv. 3. Cf. p. 16.

(45) Cf. supra in Νοεῖν pag. 62. Isocrat. ad B pag. 1: "Α ποιεῖν αἰσχροῦν, ταῦτα νόμῳ μὴ γινεῖν εἶναι καλόν.

(46) Codex, ἄν varietate frequenti, de qua nui ad Nicetam, pag. 268. Plabe Apol. 7: ἄν τῶν ἄν αὐτοῦσθαι, ubi male suspicatus est fide legendum esse αὐ.

(47) Est forsitan Chrysostomi, cujus similis locum legi in cod. 1166, pag. 31: Πολυῶς τῆ. λ. α. φ ἀρετῆ. Cl. Anton. Sermon. 153. p. 41: Basiliius Hom. mor. De hon. par. p. 415: δὲ ἐστὶ φρόνθαισθαι ἐν ἀνθρώποισθαι. Cf. supra p. 62.

(48) Marcus Erem. De justif. § 106. ad amicitiam ef. Gregor. Naz. t. II, p. 456 D.

3) ὁ προσωποποιῆται, οὐδὲ μόνιμον.

κον 5, κακία καὶ πολλὸς ἐπὶ τὸ καίρον

1) γῆς προελθὼν γῆ τε καὶ εἰς γῆν πάλιν.

ρον (51) 4, κακία καὶ εἶχε τοὺς ἔκκεντος.

2) ὁ ἀληθὴς γέννημα καὶ δαπανᾷ τὴν ὕλην, ὡς
ὡς τῆ κακία.

(53) τὰ ὁρώμενα φωτίζει ὁ ἥλιος· πάντα δὲ
πραττόμενα κρατῶσι ταπεινώσει.

· αλον ἄνδρα τίς ὑπολαί;

περιβοήτους οὐ δεξιὰ πρᾶξις μόνον, ἀλλὰ καὶ
αἰῶνα σπουδῶν ἐπιδοκίμησιν.

(54) ὕγιαν χαρίζεται, καὶ προθυμία νε-
ύσταται, καὶ πρὸς γῆρας χρισθὼν τῷ πνεύ-

· ς ταπεινοὶ καὶ πλανῆται, οἷς πρᾶξις σφῆ-
ει καὶ μέλαινα σκοτία.

· αὶ τοῦ βίου τοῦ κοινωπαθοῦς αἱ ὁδοί, ἄλλη δὲ
· ς βλάβαις συμμίσχεται, καὶ οὐδὲν ἐν ἀνθρώ-
· λῶν κακοῦ ἀμιγῆς.

· ος ἐσμὲν ἅπαντες ἄνθρωποι, ὁρμητὰς ὁμοια
· ρομεν, φουσώμεθα μίτην οἱ τάλαντες πλοῦτερ καὶ
· αὶ πατρὶσι μεγάλαις.

· αὐθὲν πάθος φυγῆς, καὶ πακοῦ μελέτη χρένου
· ωθεῖσα θυσίατός ἐστιν, ἣ καὶ ἀνίτατος εἰς φύ-

· ... ἀνευ (55) δὲ ταύτης κλίον τοὺς ἔχοντας
· γην, καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν ἀσκητῶν ἐκώσμη-
· ταις δὲ ψυχαῖς τῆς ψυχικῆς ἐπιμελείας ἐπισκο-

· ὦ θεολόγου.

· ἰθρα (56) γλυκασμοῦ γλώσσα βλόζει· στωμύλη·
· ζοις δὲ φθόλας ἄκριτον γενεῖ στόμα.

· ῥστον (57) ἐκυτὼν ἀπατῶν καὶ οἰεσθαι εἶπαι τε
· ν ὄντα, ὑπὸ τῆς κενῆς δόξης φουσώμενον.

· ῥρον (58) κακίας μεταλαβεῖν 4, ἀρετῆς μεταδοῦ-
· , ἐπει καὶ νόσων μετασχεῖν μᾶλλον ἢ ὕγιαν
· ρισασθαι.

· Σιράχ. — Ρεμβασμὸς (59) ἐπιθυμίας μεταλλεῖται
· ἐν ἀκακον.

· 78 Ροκή (60) ἐστὶν ὁ βίος, καὶ πάντες κερύ-
· πατι.

(40) Gregor. Naz. Orat. xix, pag. 200 B.

(50) Id. t. II, p. 154, 22 B; et apud Anton. Serm.
55, p. 247. sed cum varietate. C. infra p. 95.

(51) Id. Orat. xiv, p. 217, G.

(52) Id. Orat. xiii, p. 205, D.

(53) Joann. Climac. p. 314.

(54) Gregor. Naz. Orat. xx, p. 343 A. — Cod.
· ἰγείαν.

(55) Est hic lacuna, avulso folio inter paginas 295,
2, et 296. 1. Prior pars sententiæ est ap Anton.
Serm. 102, p 167, eo modo scripta: Παλ. γὰρ
τραῦμα φυγῆς κ. κ. μ χρόνον βεβ. δ. ε. ἣ καὶ κεν-
τελὸς ἀνίτατος, ὡς τὰ πολλὰ τῆς ἕξως εἰς φύσιν
μεθ'σταμένη. Quæ sunt Basilio tributa in cod. 1168,
p. 39. cum varietate χρόνῳ προσοθηθεῖσα. Reform-
mare participium in προσοθηθεῖσα facilius est
quam id expricare. Reliqui Georgidis lectionem χρό-

A Omne simulatum non durable.

Ad manum est pravitas, et facilis cursus ad
malum.

Omne quod e terra prodiit, terra est et in terram
[rursus ibit.

Quod malum est facile est, neque stimulo in-
diget.

Ignis e materia producitur, et materiam consu-
mit, ut pravos pravitas.

Omnia visibilia sol illuminat; omnia autem quæ
ratione aguntur obfirmat humilitas.

Multiloquum virum quis sufferet?

Fama celebratur non solum actio eximia, sed
etiam pravitas pravorum existimationem vincens.

Labor sanitatem præstat, et diligentia mortuos
vivacitat, salitque senectus spiritu uncta.

Omnes humiles et errantes sunt, quibus opaca
caro incumbit et atra nox.

Multæ viæ sunt vitæ doloribus variis obnoxie;
quæque autem diversis damnis permiscetur, et
nullum inter homines bonum mali est expers.

Lutam eumus homines universi, pellibus paribus
induimur, frustra inflamur miseri divitiis, gloria,
et patriæ magnitudine.

Inveterata animi passio, malique consuetudo
tempore obfirmata curatu difficilis, vel etiam in-
curabilis in nataram... absque illa magis habentes
læsit, et corpora quidem ascetarum ornavit, men-
tes autem spiritualis cursu umbris opernit.

C Theologi.

Fluenta amocedinis e lingua disorta fluunt;

Verba autem vilia ex ore incompte oriuntur.

Facillimum est teipsum decipere, et cogitare te
aliquid esse qui nihil es, et ita cum vana gloria
inflari.

Facilius est pravitatem excipere quam virtutem
præstare, dum morbo participare facilius quam
sanitatem donare.

Sirach. — Cupiditatis fluctuatio transvertit men-
tem non malam.

Proclivitas est vita, et omnia prætereunt.

· νου non malam. Hæc est nonnunquam passivorum
· structura Euripides El. 123, loco non sollicitando:
· Σας ἄλοχου σφαγαίς. Hic tamen malim ὑπὸ χρόνον
· vel χρόνῳ.

(56) Greg. Naz. t. II, p. 154, 13.

(57) Id Orat xxvii, pag. 464.

(58) Id. Orat. xx, pag. 331. A. Cf. supra pag. 51.

· Κακίας ῥρον... Huc respexit Theophanes Nit.
· Epist. 1, pag. 4: ῥρον μεταλαβεῖν κακίας 4 ἀρετῆς
· μεταδοῦναι, θεῖοι πατέρες. — Codex, μεταλα-
· λεῖν καὶ μεταλαβεῖν. Librarianus diligentior duplicem
· lectionem recepit, natam ex solemnī verborum λα-
· βεῖν et βαλεῖν confusione, Cod. νόσον.

(59) Sap. Salom. iv, 12.

(60) Joann. Chrysest. apud Gatak. ad M. Anto-
· nium. II, 17.

ἀπόστροφον (76) ἀπό σου ἐπονιδίστους A ... Averte a te contumeliosa verba.

(77) ἀνθρώπου φωτιεῖ πρόσωπον αὐτοῦ·
εἰς προσωπεῖον αὐτοῦ μισηθήσεται.

(78) προπετοῦς ἐγγίξει συντριβῆ· φειδόμενος
εἰς λέγων νοήμων ἔσται.

(80) ἄστεγον ποιεῖ ἀκαταστασίας, καὶ (81) ὁ
ἐπιθύνει λόγους.

ἤσασαι (82) λείοντι καὶ δράκοντι, ἢ μετὰ γυ-
γίλου καὶ μαχίμης.

ἰον (83) δίκαιον δεκτὸν Κυρίου.

ἰων (84) ἀνδρῶν, οἵτινες παιδεύονται ταῖς
ἰσ. καὶ ὡς χρυσὸς πυρὶ καθαιρόμενοι λέ-
γει Ἀγαθὸν μοι (85) ὅτι ἐταπεινώσας με, »

ῶσθης τῆς ταπεινώσεως τὸ γινώσκειν τὰ δι-
τα.

ε (86) πρώτη σοφίας ὑπεροφῆ τῆς ἐν λόγῳ
ς, καὶ στρηφαῖς λέξεων, καὶ ταῖς κινδύλοισ
ηραῖς ἀντιθέσεσιν.

Κρυσσοτόμου. — Σῶμα θεραπεύσαι νεοσηχὸς
τὶ ῥάδιον· ψυχὴν δὲ ἀβρωστοῦσι ἰάσασθαι
πᾶσιν.

ὑπειρα (87) παντὸς ἀνδρός ἐστ' ἐμπειρία.

Σκηνηὲς οὐδὲν ὁ παρῶν διενήνοχε βίος· παίγνια
εἰρ τὰ παρόντα, μὴ εἰς αἰεὶ διαμένοντα.

ἂ καὶ σκιᾶς οὐδαμίνεστερον τὰ τοῦ βίου πρά-
ς, πολλῶν γέμοντα κινδύνων.

εὐλαίου.

εὐμεμερία λόγου καθαρότης καρδίας.

εὐστ. — Σικύψοι εἶναι (89) ὁ τῶν ἀνθρώ-
βιος· ἐκατέρωθεν γὰρ αὐτοῦ τὰ ἄκρα πικρὰ
ἔνει.

ἄνωτος. — Στιγμαῖος (90) εἶναι βίος
ῶπων.

ῶννου.

Σώζει τὸν ἀνθρώπον ταπεινώσει μὲν.

ῶννου μοναχοῦ. — Σώματι τάχος θανεῖν
θόν· πολλῶν γὰρ ἐλευθεροῖ τοῦ βίου κακῶν·
χῆ θανεῖν χαλεπὸν, ὅτι ψυχῆς ἐστὶ θάνατος ἀμαρ-
: (91).

Σιράχ. — Συγκολλῶν (92) ὄστρακον ὁ διδάσκων
ῶρδν.

(76) Apposui lacunæ signa. Periit folium unum
iter paginas 296, 2, et 297, 1.

(77) Eccles. viii, 1.

(78) Prov. x, 14. Cf. p. 79, 18.

(79) Prov. x, 19.

(80) Prov. xxvi, 28.

(81) Eccles. x, 14.

(82) Sirach. xxv, 16, ubi λέοντι εὐδοκῆσω ἢ ἔνοι-
κῆσαι μ. γυν. πονηρᾶς. Anton. Serm. 124, p. 196 :
Κρείσσον οἰκτεῖν ἐν ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς μαχίμου
καὶ γλωσσώδους καὶ ὀργίλου.

(83) Prov. xi, 1.

(84) Gr. Naz. Or. xvii, p. 269 B.

(85) Psalm. cxviii, 71.

(86) Gregor. Naz. Orat. xv, pag. 225 B. ubi πε-
ριτταῖς ἀντιθ.

(87) Codex habet Σρι, id est, σωτηρι. Metrum ad
correctionem ducebat quam feci.

(88) Democrat. Sent. extr. : Ὁ κόσμος σκηνη, ὁ
βίος πάροδος. Palladas Epigr. 100 : Σκηνη πᾶς ὁ

Sapientia hominis illuminat faciem ejus, impu-
dens autem facie sua odio habebitur.

Os inconsiderati proximum est contritioni ; qui
autem parcat labiis prudens est.

Os lubricum operatur ruinas, et stultus multipli-
cat verba.

Commorari leoni et draconi placebit magis,
quam habitare cum muliere iracunda et jurgiosa.

Statera æquæ Domino acceptabilis.

Sapientes viri sunt qui emendantur adversitati-
bus, et tanquam aurum igne puriores effecti dic-
unt : « Bonum mihi quia humiliasti me, » perinde
ac si humiliatio cognitionem justificationum pa-

reret.

Sapientia prima sapientiam hanc contemnit quæ
in verbis constat, et dictionum periodis, et falsis
pravisque antithesibus.

Chrysostomi. — Corpus curare ægrotans non
omnibus facile est ; mente autem ægrotantibus sa-
nari omnibus facile.

Salus est cuique viro experientia.

Scenæ non absimilis est præsens vita ; ludi enim
sunt res præsentes, quæ non in perpetuum ma-
nent.

Umbra et umbra inaniora sunt vitæ negotia,
multis referta periculis.

Basilii. — Moderatio sermonis munditia est
cordis.

Arist. — Cucumeri similis videtur hominum
vita ; utrinque enim illius extremitates amaræ
sunt.

Platonis. — Punctum videtur esse vita homi-
num.

Joannis.

Salvat hominem sola humilitas.

Joannis monachi. — Corpori cito mori bonum
est ; a multis enim vitæ malis liberatur. Animæ
mori operosum, quia animæ mors est peccatum.

Sirach. — Conglutinanti testam est similis qui
fatuum docet.

βίος καὶ παίγνιον... Demophilus p. 618 : Τοῦ βίου,
καθὼς δρᾶματος, πρῶτον μέρος ἐστὶν ἡ νεότης.

D Augustum Suetonius narrat (Aug. c. 99) amicos
supremo die percunctatum ecquid iis videretur
mimum vitæ commode transegisse, et adjecisse etiam
clausulam, ὁδὸς κρότων... Quæ Augusti faceta simul
et fortis oratio Rabelæssii in mentem mihi reroat
morientis ultima verba : Tirez le rideau la farce est
jouée. Adde Jacobs. ad Palladæ locum, Upton. ad
Epict. Man. 17.

(89) Locus non omnino sanus. Forsan εἶναι de-
lendum, aut ὁμοιος addendum.

(90) Codex, στιγμαῖος Locum Platonis ignoro,
Plutarchus De Cons. c. 31, sententia non absimili :
Ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς
τὸν ἀπειρον αἰῶνα : cf. Wyttenb. ad Plut. t. I, p.
143 ; Jacobs. ad Leonidæ Tar. Ep. 70.

(91) Conf. pag. 57, n. 8.

(92) Sirach. xxii, 7.

Vir ineptus manifeste periculosam vitam agit. A

Sapiens e quodam interrogatus, « Quid firmius est statua? » respondit, « Homo insensibilis. » Gennadii.

Introductum, cum opus est, ne possideas amicum; Nam ad bonum non habet intentionem. Sapiens cor portus est cogitationum.

Septi. — Supellectilia quæ nova sunt, meliores; amicitia vero, quæ vetus est.

Os prudentis quæretur in Ecclesia.

Confabulationes noli facere frequentes cum iisdem, nec longas de iisdem; satietas enim est omnium bonorum.

Corpus moderatis laboribus, mens voto studiis verbis crescere solet.

Deum time, parentes honora, amicos revere, legibus obsequere, voluptates quære quæ cum decore existunt. Oblectatio enim bono conjuncta optima est; absque bono autem, pessima.

Moribus affabilis sis; affabilitas autem est aliqui occurrentes, et urbanitas sermonibus cum illis familiariter conversari.

Divitias quas possides æstima duas ob causas, quod magna multam exsolvere, et amico probe et infelici opem præstare possunt.

Bonis benefac; ingens enim thesaurus ab homine probe gratiæ debita.

A pravis cavere oportet, ne occasionem hæsi noceant.

Principem oportet habere ad occasiones prudentiam, in adversarios audaciam, in subjectos autem benignitatem.

Tanto potior est justitia opibus, quod viventibus quidem tantum hæ prosunt, illa autem mortuis quoque honorem præparat; hæ quidem apud pravis inveniuntur, illam vero perveris impossibile est obtinere.

Malorum maxima pauperes effugiunt, insidias,

(83) Apud Anton. Serm. 82, p. 141, 57, Josepho tribuitur.

(94) Ibid. Serm. 135, p. 214, 36 et 48.

(95) Sirach. xxi, 17.

(96) Isocrat. ad Dem. pag. 5. Editiones veteres, πικρίας ποιού: receptam nunc ordinem, præter Georgidem, confirmat etiam cod. 2991 A. In fine Georgidis librarius scripsit κακῶν, quod in καλῶν mutavi: posset etiam κακῶν reponi. Illud elegi, cum nullum petendum sit præsidium ab edito Isocratæ textu, qui ea ultima voce caret, propter Gregorii Naz. verba Orat. xiv, p. 216: Πληρομνην κέντων, οὐ τῶν ἀλαγειῶν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ἡλίστων. Ad sententiam potest etiam conferri Theognideum dictum. πικρὸς χροῖματός ἐστι κέρος: ubi non nihil me notare meminì in Gnomiis pag. 381 ad sententiæ illustrationem.

(97) Isocr. ad Dem. p. 3

(98) Ibid. p. 4, ubi nunc τὸς μὲν θεοὺς ο. Lectio Georgidis est forsitan ab homine christiano concinnata: eam reperi et in codice 2991 A. Cf. p. 59, n. 4.

(99) Isocr. ad Dem. p. 4, cum varietate.

ΣΥ Σκοπεῖ ἀνὴρ θηλας ἐπιπέδου βίον.

Σοφὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ πικρ., « Πῶς δριάντος; » ἔφη « ἄδραμον ἐπιπέδου Γενναδίου.

Συνείσκατον, ὡς Ἰφραία, μὴ πῆρ καὶ Ἡρὰς γὰρ ἐδὲ καλὸν εἶναι ἔχει κριτικῶν Σώφρων (93) καρδία λιμὴν ἐπιπέδου Σκοπεῖ. — Σκοπεῖ (94) τὴν κατὰ κριτικὴν ἢ πλαισιόερα.

Στόμα (95) προσέμοιο ἐπιπέδου ἢ καὶ τῆς (96) ἀντιπέρας μὴ ποιῶν πικρίας, μὴ μετὰ τῶν αἰσῶν καταρῶν καλῶν.

Τὸ σῶμα (97) τοῖς συμμέτροις πῆρ καὶ τοῖς σκουδαίοις λόγοις αὐξοῦσθαι κίβηται.

Τὴν (98) οὐδὲν φοβούσθαι τοὺς γουῖς πῆρ καὶ ἀλόγου τοῖς νόμοις κίβηται τὴν τὰς μετὰ δοξῆς. Τέρψις γὰρ, σὺν τῇ καλῇ ἀνὴρ ἢ τῷ-σο, κίβηται.

Τῇ μὲν (99) τρέφει γενεὰ φιλοκρητικῆς δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν τὸ προσηγορικῶς τὰντας, ὑπὸ προσηγορίας δὲ τὸ τῶν λόγων κίβηται ἀνυγχαῖσεν.

Τίμα (1) τὴν ἐπιπέδου ἀδία καὶ τοῦ τε ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι, καὶ γὰρ ὑποτιθέσθαι βουθέσθαι.

Τοῖς ἀγαθοῖς (2) εὐ ποῖσιν καλὸς γὰρ ἀνὴρ σκουδαίω χάρις ὀφειλομένη.

Τοὺς φαίλους δεῖ (3) παρατηρεῖσθαι, καὶ λαβόμενοι βλέψασθαι.

Τὸν ἀρχοντα δεῖ (4) ἔχειν πρὸς μὲν τοὺς λογισμῶν, πρὸς δὲ τοὺς ἐναντίους τόλμην τοὺς ὑποταταμένους εὖ νοῦν.

84 Τοσοῦτον κρείττων δικαιοσύνη χροῖ μὲν ζῶντας μόνον ὠφελεῖ, ἢ δὲ καὶ τελευτήσας παρακελεύει κίβηται μὲν καὶ φαίλου κίβηται τῆς δὲ τοῖς μαχθηροῖς ἀδύνατον μεταλείπει.

Τὰ μέγιστα τῶν κακῶν οἱ πῆρ καὶ ἀπὸ

(1) Ibid. p. 6, ubi, inter alias variantia ἔνεκα: inveni etiam ἔνεκεν in codice 2991 A. est comparari Euripides El. 424: Ἐν τοῖς τῶν δ' ἔνικ' ἂν γνώμη πίστη. Σκοπεῖ τὰ χροῖ μὲν ἀδία μὲν εὐνοῖσιν καὶ εὖ νοῦν. In primo nunc fere prætulerim lectionem Ἰφραία ἢ γνώμης κίβηται, et jungam ἂν τοῖς τοιοῦτοις τοῖς τοῖς locis usus eam lectionem vindicantibus, Euripideis δὲ μὲν εὐνοῖσιν κίβηται, Sophoclis. καὶ γὰρ ἡ ἀδία Sensus erit oratione vernacula eaque familia *lorsque j'y pense, lorsqu'il m'arrive d'y penser*

(2) Ibid ubi τοὺς ἀγαθοῖς. Cf. p. 52, n. 4: p. 1 n. 4. Ultima mihi memoria renovant similes Menexeno c. 19 metaphora: Ἔναι μὲν γὰρ εὐνοῖσιν ἐκγόνους καλὸς θεταυρὸς καὶ μεγαλοκρητικῶν. In his esse videtur solæcismus, et legendum καλὸν θεταυρὸν καὶ μεγαλοκρητικῶν, vel. cum παρὰ thesi, ἔναι μὲν γὰρ τιμὰς γονίων ἐκγόνους καὶ θεταυρὸς καὶ μεγαλοκρητικῶν.

(3) Cod. δ. Cf. pag. 25, n. 6.

(4) E' hic cod. δ. Sed δεῖ exhibet recte Ant. nius, apud quem hic locus legitur s. 100, p. 117

ῥυθόνον καὶ μῖσος, οἷς οἱ πλοῦσοι καθ' ἅ
μικοῦσιν.

— Τὰ μὴ (6) συλλόγων πάντα αἰσχροῖα,
λλόγων κόσμια,

ῥσιν (6) ἴσας πρὸς ἴσας ἀποδοῦναι χάρι-
ουάτων ἀντιγενῆσαι γὰρ οὐγ οἶδ' ἔστι.

Κλίμακος. — Τὸ περὶ τὴν φωνὴν ἀσκήν
λαγνείας ἐστὶ καρτέρες (7).

γελοῖα, καθάπερ ἄλλοι, περυσμένως δεῖ

είας. Τὸ (9) καλὸν καὶ βάρβαροι χεῖρες,
δυσωποῦνται.

ῥῶς (10) πρὸς τιος διεψέσθαι τὸ πιστὸν
αὐτοῦ λεγομένων ὑπομένεται.

φθονίου. — Τὸ (11) μείζον ἀεὶ τῆς κατα-
καθέστηκεν σφαλερόν.

ὑθετοῦντα δεῖ πρῶτον τῆς τῶν νοθευομέ-
υς τε καὶ φήμης ἐπιμαλίσθαι· οἱ γὰρ ἀπ-
αντες ἀδιόρθωτοι.

λου. — Τύχη (12) θνητοῖς τὴν ἐφ' ἑκτέρῃ
ἴδε μεταβολήν.

λου. — Τὸ (13) συνδικαίεσθαι τοῖς φαύλοισι
μιον.

μηδὲν (14) ὠφελοῦντα μὴ ζητεῖ μάτην.

Χρυσοστόμου. — Τοὺς νοῦν ἔχοντας εὐεργε-
λλον ἢ αἰ τιμωρία ἐφέλκονται πρὸς τὴν ὑπα-
ῶν ἐπιταγμάτων.

ομῶντος. — Τῇ ψυχῇ (15) αὐτοῦ ἀγαθοποιεῖ
λεχμῶν.

(16) σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ
φρῶν ἐν σκότει πορεύεται.

Τοῦ Θεολόγου.

ῶν (17) εὐγενῆ μὲν, δυσγενῆ δὲ τῷ τρόπῳ,

Νεκρὸν νομίζω τῶν καλῶν ὁδωδότης·

h) Codex, tam, ac, duplici scriptura, αἰσχροῖα et
ῥῶν. Sensus vix perspicio.

i) Eadem est sententia Nicephori Gregoræ Epi-
la II ad Georgium Lapitham. et ipsius Lapithæ v.
σα; quem edam in Notitiarum mss. t. XII,
71 in vulgus emittendo.

j) Sic Cod. Sensus postulat κολαστικόν, vel pa-
e nomen.

k) Ap. Stob. tit. 34, 18, sub Socratis nomine.

l) Heliod. v. 7. Cf. p. 16.

m) Fontem non reperi. Sententia notissima, vel
Phædro 1, F. 10. Demetrius Stobæi tit. 12, 18,
interrogatus quid mali mendacibus impenderet,
respondit, τὸ μὴδ' ἂν τάλαθ' ἔλωσιν, ἔτι πιστεύε-
ται. Simile epimythium Fabulæ Æsopiæ pag.
35 Corayi: Τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδόμενοι, τὸ
μὴδ', ὅταν ἀληθεύωσι, πιστεύσθαι: ibi cf. Furiam
1, p. 268. Potest et Xenoph. conferri Cyr. 1, 8,
9. Hieronymus Epist. select. 1, 2: « antiquus
ermo est: mendaces faciunt ut nec vera dicenti-
us credatur » Montainius, II, 17: « Je ne sais
uelle commodité ils attendent de se feindre et con-
refaire sans cesse, si ce n'est de n'en estre pas
cenus lors mesme qu'ils disent vérité. » Adde Cor-
nelii Pseudolum 1, 6. Dionysius Halic. De Isæo 16:
Τῷ μὲν (Ἀσπί) ἂν καταφουδῆ, λέγοντι πιστεύσθαι
ἂν. Sylburgius proposuit κἂν φουδῆ, λέγοι, σοκῶσε,
vel κἂν φουδῆ λέγοντι τίς πιστεύσθαι ἂν. Reiskius
edidit: Τῷ μὲν ἂν καὶ τὰ φουδῆ λέγοντι π. ἂν. Puto

A necem, odium et invidiam, quibus quotidie divites
exponuntur.

Philonis. — Quæ absque deliberatione. turpiter
omnia sunt, sicut quæ cum deliberatione, egregie.

Parentibus æqualia officia præstare impossibile
est; nam his vitam dare non est possibile.

Climaci. — Exercere se ad sermonis prudentiam,
lubricitatis est efficax remedium.

Risu, ut sale, parcus utendum est.

Charicleæ. — Pulchrum vel barbaræ manus, ut
videtur, reverentur.

Si quis mentiri consuevit, ei nec in iis quæ vera
dixerit, fides habetur.

Aphthonii. — Majus semper in inferioribus peri-
culum invenitur.

Reprehensorem oportet primum de honore et
fama eorum quos reprehendit curam habere; qui
enim erubescere nesciunt, emendari nequeunt.

Cyrilli. — Fortuna mortalibus in utramque par-
tem vicissitudines afferre solet.

Æschyli. — Commorari cum pravis non inno-
xium est.

Quæ nihil prosunt ne frustra quæsieris,

Chrysostomi. — Bene sensatos beneficia magis
quam pœnæ inducunt ad obsequendum mandatis.

Salomonis. — Benefacit animæ suæ vir miseri-
cors.

Sapientis oculi in capite ejus; stultus autem in
tenebris ambulat.

Theologi.

Ingenium quidem ortu, moribus autem ignobi-
(lem.

Mortuum reputo bene olentem :

legendum: Τῷ μὲν ἂν καὶ ψευδῆ λέγοντι πιστεύσθαι
ἂν, pendente infinitivo ex verbo οἶμαι quod præ-
cessit. Permutari καὶ et κατὰ νότον.

(11) Aphthon. Fab. 19, p. 130 Corayanæ colle-
ctionis.

(12) Aphthon. Fab. 13, p. 122. Cor. collectionis.

(13) Huc detrahendum nomen Cyrilli, cui hæc
sententia diserte tribuitur ab Antonio Serm. 20,
pag 32.

(14) Huc rursus detrahendum nomen Æschyli,
cujus cf. Prom. 114, ubi ποιεῖ.

(15) Proverb. xi, 17.

(16) Eccles. II, 14. Cf. p. 91, 8.

(17) Gregor. Naz. t. II, p. 251. Codex, δυσμενῆ,
quod mutavi. Horum nominum et similium non rara
confusio. Theophrastus Dionysii Halio. De Lysia,
14, antitheseos affert exemplum, ἀνακαλοῦντες συ-
γένειαν, εὐμένειαν. Bene Matklandus εὐγένειαν,
quod probare videtur vir doctiss. ad Arist. Rhet.
tit. 9, p. 409, edit. Oxon. 1820. Euripides El. 359:
καὶ μηδὲν ἀνταίριτε, παρὰ φίλου φίλοι Μολόντες
ἄνδρες· καὶ γὰρ, εἰ πένης ἔφυ, ὅς τοι τό γ' ἔθος
δυσμενῆς παρέξομαι. Qui conjecit δυσγενῆς vir d.
errat omnino. cum δυσμενῆς aptissimum nexum
habeat cum φίλο: et καὶ γὰρ, quæ, δυσγενῆς re-
cepto, nullus est. Obiter cum Euripideis compa-
rabo Menexeni locum c. 19: Φίλοι παρὰ φίλους
ἡμᾶς ἀφῆλασθε.

Sola nobilitas est, bonos habere mores.

Pariter difficile est acquirere aliquod bonum quod deest, et acquisitum conservare.

His quidem sermo agit, illos autem dirigunt exempla, his arduus opus est, illis freno; sunt enim pius et meritis ad bonum qui sermonis flagella extendunt, sunt.

His quidem exhortatio emendat, illos exprobrat; et hoc quidem eius qui in publico reprehendunt, et eis qui secreto corrigantur.

Facillimum magnam est supplicia fugere, magnalibus autem rebus libenter etiam adipisci.

Υπὸ νόμῳ σωτηρίων ὄμιζες; servorum, mercenariorum, filiorum. Si servus es, plagas reformas, si mercenarius, et accipias tantum vide; si superius, ut filius es, patrem reverere; bonum operare, quia bonum imitari patrem.

- Βοῦ ἐκ σπυρίων ἴβια,
- ἴβια βερύς ἐκ πρῶτων βίτα;
- ἴβια μόνον ἐκ πρῶτων τραχίτα;
- Νοῦ σὺν νόμῳ, quamvis videatur habere.
- Figura delectatur et fugere sequit;
- Immoderate motu rapere conatur,
- Ita et nihil esse vitam dixeris,
- Non famam somnium, aut florem feni.

Quod in gravitate conspicuum est non est ex his qui facile laborant ad idem amantur.

Quod in gravitate conspicuum est non est ex his qui facile laborant ad idem amantur.

Quod in gravitate conspicuum est non est ex his qui facile laborant ad idem amantur.

Quod in gravitate conspicuum est non est ex his qui facile laborant ad idem amantur.

Quod labore adepti sumus, cum gaudio excepimus et cum dignitate conservamus; quorum autem facile est acquisitio, illorum possessio facile perit.

Bonorum operum gratia in dantes revertuntur.

Malum sine substantia est, quia non ex eo quod existit subsistit.

(18) Gregor. Nazianz. Orat. XI, pag. 660 A.
 (19) Ibid. Naz. Or. I, p. 14 A.
 (20) Ibid. p. 30 B.
 (21) Id. Orat. XI, p. 645 A.
 (22) Idem ibid.
 (23) Gregor. Naz. I, II, p. 155, ubi ἐργὸν κρατεῖται καὶ μὴ ἀποκρίσσει. Σχρῆτῃ δὲ καλλὰ καὶ τὸ πρῶτον, quorum omnis error est librarii Codex dialogi, quod ad ἀποκρίσσει ducebat, et inde ad infinitivum. Editio Gregorii dialogorum, eodem in fine mendo ac supra p. 3, 10, ubi pro ὑποκρίσσει codex exhibet ἀποκρίσσει.

(24) Gregorii meminisse videtur Basilium Macedo Exhort. 38: "Ἄλλοτε γὰρ ὄλλως ἀμαθεῖ τὰ πράγματα καὶ τροχὸν ὄκνην κυλιόμενον, τὰ μὲν ἄνω φέρεται, τὰ δὲ κάτω φέρεται ἄνω. Atque ex eodem forsant

A ΜΓ εὐγένεια, τὸν τρόπον χρῆσιν. Τῆς (18) αὐτῆς ἐστὶ, δυσχεραία τῶν ἀγαθῶν οὐχ ὑπέρχον, καὶ κτήσις. Τοῦς (19) μὲν ἀγαθὸν λόγος, οἱ δὲ ἴβια ῥαδὲ ἵματι, οἱ δὲ δέονται κέντρων, οἱ μὲν γὰρ εἰσιν νοθεῖς καὶ δυσκίνητοι, οἱ δὲ οὐκ ἐπὶ πληγῇ τοῦ λόγου διαγερτοί.

Τοῦς (20) μὲν παράκλησις κτηροφί, τίμησις καὶ αὐτῆ, τοῦς μὲν ἐν τῷ κτηροφί, τοῦς δὲ κτηροφί νοθετοῦμενοι.

Τοῖς μὲν (21) μικροψύχοις μέγα τὸ κτηροφί, τοῖς δὲ μεγαλοψύχοις τὸ καὶ τρηχί.

Τρεῖς (22) οἶδα τάξεις τῶν κτηροφί, μισοφίλων, υἰόφίτων. Εἰ δούλος εἶ, τὸ κτηροφί εἰ μισοφίλος, πρὸς τὸ λαβεῖν ἢ

B εἰ ὑπὲρ τούτους καὶ υἰός, ὡς κτηροφί ἔργασαι τὸ καλόν, ὅτι καλόν τῷ κτηροφί.

Τροχός (23) τίς ἐστὶν ἀσάτως κτηροφί. Ὁ μικρὸς οὗτος καὶ κολύτροπος βίος ἄνω κινεῖται καὶ περισπᾶται κάτω ὡς οὐχ ἴσταιται γὰρ, κἄν δοκῇ κτηροφί.

Φεῖγων κρατεῖται καὶ τὸ φεῖγειν οὐκ ἔβια, καθέλκει τῇ κινήσει τὴν στήν.

Ἔτι οὐδὲν εἶναι τὸν βίον διαγερτοῦ. ἢ κτηροφί, ἢ ὄνειρον, ἢ ἄνθος χλόης.

Βιταλίου. — Τὸ ἐν κακίᾳ περιδραμεῖ τῶν εὐλοισθητῶν εἰς τὸν ὁμοῖον ζῆλον ἔχει.

Τὸ μὲν ἀνάλγητον εὐθυμον, τὸ δὲ κτηροφί, καὶ τῆς καρδίας ἐμμονος λογισμῶν.

C Ταπεινότητα ἔστιν, οὐχ ὁ ἑαυτὸν εἶναι γὰρ ἑαυτὸν οὐ βαστάσει; ἀλλ' ὅτι, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἀμείωτον αὐτοῦ τὴν ἀγάπην.

SS Τὸ κτηροφί οὐχί! (26) οὐσία τίς ἐστὶν ἐκτελογος, ἀλλὰ ὁ ἀρετῆς ἐν φυγῇ, ἔστιν πρὸς ἀρετὴν, διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ καλοῦ ἀπέχει βλάβημοι ἐγγινομένην.

Τὸ (27) κτηροφί κτηροφί περιχαρῶς καὶ φιλοπόνητος διαγερτοῦ, ὧν μὲν τοῖς κτηροφί ρισμός, τούτων ἢ κτηροφί εὐκαταφρόνητος.

Τῶν ἀγαθῶν (28) ἔργων αἱ χάριτες ἐκ τῶν δόντων ἐκκατατρέφουσιν.

Τὸ κακὸν ἀνυπόστατον, ὅτι μὴ ἐκ τοῦ ὑποκρίσσει ἔχει.

D loco Gregorii profecit Manasses, ἔστιται τροχὸν clamans, Chron. p. 89. et rursus p. 127, ubi κτηροφίτων ὁ τροχός ἄνω καὶ κάτω τρηχί: quos vide pag. 131; nam multus est in hac metaphora loca alia congesti Damken. ad Exhort. Basil. ipse nonnulla apposui ad Manassis fragm. p. 449, adde Alberti Observat. p. 449, et Georgidem supra pag. 19.

(25) Sic cod. cum alia lectione ῥαδὲ τῶν.

(26) Basil. Bom. mor. De virt. p. 25, ubi ἐκτελογος.

(27) Basil. Hom. mor. De doctr. p. 32 Cod. Basil. Editio. τὸ γὰρ κτηροφί. Forsan. τὸ γὰρ τῶν κτηροφί. In fine cod. κτηροφί. Sic pag. 40, 3. et infra in ὑποκρίσσει, cod. habet κτηροφί: cf. p. 37, n. 3.

(28) Basil. Hom. mor. De elemos. p. 69.

·ινα πάντα σα·ās εἰσιν ἀμυδρότερα καὶ Ἀ
 τηλότερα· ἢ τε γὰρ νεότες τῶν ἐαρινῶν
 ρον καταβύβου· ἢ ὥρα τοῦ σώματος ἢ
 ἢ χρόνῳ μαραίνεται· ὁ πλοῦτος ἀπι-
 δεῦμα· ἢ δόξα δὲ εὐπερίτρεπτος πέφυ-
 τὰς τέχνας διαπονήσεις τῷ χρόνῳ τούτῳ
 νται· τὸ περιποῦδιστον πάντως, οἱ
 τῆς ἀκνής τὴν χάριν ἔχουσιν ἀρετῇ (29)
 εἰον κτῆμα τῷ ἔχοντι, ἡδιστον δὲ θίαμα
 ἔχουσιν.

ισοστόμου. — Τὸ θρῆ·εῖν τὸν ἐστῆκότα
 ἢ τὸ δὲ ἀπογινώσκειν τὸν κείμενον οὐκ
 19 ἀναστῆναι· Παῦλος (30) πορανεῖ λέ-
 δοκῶν ἐστῆναι βλεπέτω μὴ πῆσθ. »

ίου. — Τὸ ταπεινὸν μετὰ τῆς εὐδοξίας ἔχει
 σφάλειαν.

καὶ φθορὰ καὶ κόνις τὸ τῆς βιωτικῆς εὐμε-
 περσμα.

ου.

εἰρὰ δαίμων σμικρύνει τῶν πταισμάτων.

: κακουργοὺς εἰς τὰ μεῖζω προσβάλλῃ (31).

ίου μοναχοῦ.

κληρὸν ὠφελοῦσιν οἱ σκληροὶ λόγοι·
 ἢ γὰρ ἐκτὸς οὐ φιλεῖ κτᾶσθαι πόνους.

ανόνους ἀνθρώπος εὐθῆς (32) καρδίῃ.

ηπου.

ρῆ (33) ἀπεπτος ἐκφέρει δυσωδίαν,
 ὅς τ' ἀτακτος ἐκταράσσει τοὺς φίλους·
 ὡτα πιστοῦ τοῦ σοφοῦ τρέχει λόγος·
 ρὸς ἀπὸς δὲ τοῦτον οὐ λήψοιτό γε.

Ἰολυμπιόδωρου. — Τὸ ὄλον ἡμῶν τῆς σωτη-
 ρίας οἰκτιρμοῖς κεῖται καὶ τῆ τοῦ κριτοῦ φιλαν-
 θείας.

δρίου. — Τοὺς (34) γνησίους τῶν φίλων αἰ-
 νουραὶ δοκιμίζουσιν.

ὄνους γνώμη πονηροῦς καὶ ἀδίκους οὐδ' εὐλόγος
 λογία πέθει.

οὐ πολλὰ κακτημένου, καὶ μηδὲν χρώμενου, ὁ
 κόπος ἴδιος, ὁ δὲ βίος ἀλλότριος.

ἴον (35) σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἐκὰς ναῖη χθονός,
 ἀν μῆποτ' ἀφθαλμοῖς ἴδω, κρῖνω φίλον.

Γρηγορίου. — Τὸ (36) χαρᾶς ὑπερβάλλον εἰς ἀλ-
 λῶν περιστεῖ πολλὰκις, καὶ τῆς ἡδονῆς τὸ ἄμειτρον
 ἰπλαστον λύπην ἐγίννησεν.

Ἰωάννου μονάχου.

Τίττεις, ἔχιδνα (37)· μὴ φοβοῦ τὰς ὠδίννας·

Ἐχίς λαδοῦσα μητρικῶ πείραν τόκου.

(29) Hæc ultima sententia est in Basilii Hom. mor.
 De virtute, pag. 24. Puto locum integrum exstare
 in opere Patris De hexaemero. Querant qui librum
 habent et otium.

(30) Epist. ad Rom. x. 12.

(31) Codex, κακούργως· et προσβάλλει. Nota tra-
 gici sententia, quam illustravi ad Manassis Fragm.
 p. 490. et plenius ad Bacchas Euripidis 840 : Ὅταν
 γὰρ ὄργη δαιμόνων βλάπτῃ τινα, τοῦτο, αὐτὸ πρῶ-
 τον ἐφαρτίεται φρονῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν, εἰς
 δὲ τὴν χεῖρα τριπλῆ γνώμην, ἢ εἰδῆ μηδὲν ὦν
 ἀμάρταν.

(32) Cod. εὐθείας. Adjectivum εὐθῆς est ecclesia-
 sticum. Εὐθῆς Κύριος ὁ Θεὸς μου, David ait Ps.

Humanæ res omnes umbra sunt subtiliores, et
 somniis fallaciores : juvenus enim vernis floribus
 brevius effluit, decor corporis vel morbo omnino
 vel tempore marcet ; divitiæ infidus amnis sunt ;
 gloria inconstans est, artium operationes tempore
 illo perficiuntur ; quod imprimis equisitum est,
 eloquentia usque ad aurem gratiam habet ; virtus
 autem sola pretiosa possessio habenti, gratissi-
 mumque spectaculum occurrentibus.

Chrysostomi. — Fiducia stantis lapsum facit,
 desperatioque jacentem non sinit assurgere. Pau-
 lus monet dicens : » Qui stare videtur, videat ne
 cadat. »

Gregorii. — Quod humile est cum bona existi-
 matione habet securitatem.

*B Sepulcrum, interitus et pulvis est quod vitæ
 tranquillitatem sequitur.*

Joannis :

Levia peccata extenuat dæmon,

Ut perversos in majora injiciat.

Joannis monachi.

Duro prosunt dura verba ;

Nam absque timore non amat labores suscipere.

Mente humilis homo corde rectus.

Josephi.

Cibus male coctus effert malum odorem,

Sermoque inordinatus exturbat amicos.

Ad aures credentis currit sapientis sermo ;

Omnis autem stultus illum unquam capiet.

Olympiodori. — Omnis nostra salus e miseri-
 cordia pendet et benignitate judicis.

Babrii. — Sinceros amicos adversitates osten-
 dunt.

Mente pravos et injustos non diserta defensio
 convincit.

Ejus qui multa possidet, neque ullis utitum ; la-
 bor quidem proprius est, vita autem aliena.

Sapientem virum, etiamsi longe a regione habitet,
 Et nunquam illum oculis viderim, amicum reputo.

Gregorii. — Gaudium exaggeratum in luctum
 sæpe desinit, et voluptas immoderata et fucata do-
 lorem parit.

Joannis monachi.

Paris, vipera, ne metuas dolores ;

Habes materni experientiam partus.

xci, 15. Conf. infra in Φιλαλήθης pag. 94, et pag.
 99. in Ψυχῇ εὐθῆς.

(33) Scriptoris nomen per compendium ἰωc exhi-
 betur. In quarto versu eo lex videtur habere του-
 τῶν vel τουτώ : habet λιψοι τόγε. Quam inde feci,
 lectio est omnino probabilis.

(34) C. supra pag. 25.

(35) Ne posterior versus sit æquo longior, mu-
 tavi codicis pravam lectionem, κἂν μήποτε αὐτὸν
 ὄφο.

(36) Non Gregorii, sed Heliodori Æthiopic. II, 6.
 p. 59, edit. Corayi. cum varietate. Vide similem
 sententiam infra pag. 92. in Ἰπτεροβλή.

(37) Greg. Naz. t II, pag. 155. 64.

Bebrú.

Corpus nutriens ne ad satietatem delecta ;

Satietas enim est passionum ministra.

Quod ad liberum usum paratum est, iners est ad
|cupiditatem.

Corpus senescit, mala vero indoles non senescit.

Lactani.

His qui bene agunt, vita tota brevis est,

His qui male, una nox interminabile tempus est.

Galeni. — Ventosa alimenta longe fuge ; commo-
vent enim corporis naturam.

Aristotelis. — Viram fidelem invenire operosum
est ; virorum nequam multitudo innumerabilis.

Sapientis oculi in capite ejus.

Sexti. — Jucunda, etiamsi nunquam adsint, spe
lucant.

Libri docto thesauri, igneranti autem menu-
menta.

Fortunam tenes, homo, ne in vanum curras ;

Si vero non habes, dormi, ne frustra labores

Iracundia senectuti inhæret

Theologi.

Insolentia est parva obtinentem multum inflari.

Excelsæ pœna est non majora suscipere, neque
in plures virtutem propagare, sed in parvis deli-
neri.

Joannis Syri.

Somni, cibi, jucundorumque et turpium

Satietas inest vitæ multa invidenti.

Memoria Dei et divinorum verborum.

Non dici potest sapientem unquam satiatum esse.

Fingit vulpes somnum, dæmonque prudentiam :
sed illa quidem ut avem comedat, hic autem ut
animam perdat.

Joannis.

Terrestribus materiis plena cum sit hominum vita,
Multos distrahit, inquinat et conterit.

Dissimulati mores pravitatis sunt,

Ex passionibus antecellunt tres istæ ;

Ignorantia, oblivis et desidiæ nubes ;

Qui has vincit, cæteras facile obtinebit

Voluptatis excessus luctum aliquando parere
colet.

Sexti. — Jucundum somnum dormit vir curæ
expers.

Superbi exquirunt dignitates et thronos ;

Humili autem vicissim terra universa principatus Π
|est.

Mentis fastigium scientia vera.

Somnus, vigilia, utrumque absque moderatione
malum est.

(38) Cf. supra in Ζῆν, pag. 25 extr.

(39) Luc. Epigr. 19 in Anal. Inserui μία νύξ,
male a librario omissum.

(40) Si legas Κιν, γάρ αὐτὰ τὴν φ., distichum
iambicum erit integrum.

(41) Cod. φαῦλον.

(42) Eccles. II, 14. Cf p. 85, 16.

(43) Sic esse scriptum puto, ni ait θεοῖς, quod
sensui et metro adversatur. Sed nec placet θεοῖο.

A Βαβρίου.

Γράβειν τὸ σῶμα, μὴ γράβειν α

Κόρος γάρ ἐστιν τῶν τῶν κιν

Τὸ ἐτοιμον εἰς ἐξουσίαν ἄγῃν εἰς κιν

Τὸ σῶμα γράβει, ἢ δὲ κατὰ φῆμα π
91 Δουκιανοῦ.

Τοῖσι (39) μὲν εὖ κρέτασεν ἕκαστος ὁ βικ

Τοῖς δὲ κακῶς μία νύξ ἀκλιτὸς π

Γαλνῶς. — Τὰ πνευματικὰ βραβ

φῆμα κινεῖ γάρ τὴν φύσιν τοῦ σώματος

Ἀριστοτέλους. — Τὸ εὐραῖον ἔφη π

ἐστὶ φαῖλων (41) δὲ κληθεὶς παραθῆμα

Τοῦ (42) σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν τῇ καρ

Σκίπτει. — Τὰ ἡδέια, κιν μίση π

ταῖς ἐλπίσι.

B Τὰ βιβλία τῶν μαμαθητικῶν κτήματα, ἢ
μνήματα.

Τόχην ἔχεις, ἄνθρωπε, μὴ μένιν π

Εἰ δ' οὐκ ἔχεις, καθύπερθε, μὴ κινεῖς π

Τὸ ἀπόροχλον τῶν γῆρας παρίσταναι.

Τοῦ Θεολόγου.

Ἔδρις μικρῶν κρατοῦντα φασίθεσι μα

Ἐφ' ἡλῶ ζημίε τῶ μὴ ἐγχειρεῖν πῶν.

κλειοῦς διατελεῖν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἐπὶ κινεῖ
σθαι.

Ἰωάννου Σύρου.

Ἰππου, τροφῆς, τερπνῶν τε καὶ τῶν ἐκ

Κόρος ἐνεστιν ἐν πολυζήλῳ βίῳ.

92 Μνήμης θεοῖο (43) καὶ λόγων τῶν κ

Οὐκ ἐστὶν ἐλπίειν τὸν σοφὸν λαθεῖν πῶν

C Ἰσοκρίνεται (44) ἀλώπηξ ὑπὸν ἐκ

προσόνην· ἀλλ' ἢ μὲν ἵνα ὄρνιν κινεῖται, ἢ

χῆν ἀπολείπει.

Ἰωάννου.

Ἰλῶν γενηρῶν μετὰς ὧν βρο ὦν βίαι,

Πολλοὺς περισπᾷ, καὶ θολοῖ, καὶ κινεῖ

Ἰπκαυλὸν ἔθος κτήμα τῆς ποτηρίας.

Ἰπερφέουσι (45) τῶν πτωχῶν πάθος π

Ἄγνοια, λήθη, καὶ βραθυμίας νόσος

Πικρὸν τις αὐτὰ, τὰλλα ῥῆθον ὀφθαλμοῖς

D Ἰπερβολὴ (46) ἡδονῆς καὶ θρηῆνόν κινεῖ
φιλί.

Σέκστου. — Ἰππον ἡδὴν καθύπερθε ἔβην π
δος ἀνῆρ.

Ἰψίφρονες ζητοῦσιν ὑψη καὶ θρόνον

Τῶ δ' αὖ ταπεινῶ πῶσα γῆ προσάγια.

Ἰπερῶν ψυχῆς θεωρία ἀληθείας

Ἰππος, ἀγροικίτι, ἀμφοτέρω ἐκτὸς (47) τοῦ μιν
κακόν.

Et dubito an scriptoris nomen fuerim *σοφιστής*.

(44) Joann. Clim. p. 248. Pro πάση, editio in
τῆσιν. Πιάσειν vox est recentiorum, ἐπὶ τῶν κιν
θάνατον. Hierocl. Fac. 7 : Σχολαστικὸς μὴ εὐκ
πιάσαι.

(45) Cod. οὐ γινεται. Pro νέρας malim νέσι.

(46) Heliod. x, 16. Cf. p. 90, 12.

(47) Inserui ἐκτὸς, sensu id postulante ἀπὸ τῶν
parila verbum.

ομῶντος. — Ὑπαρξίς (48) ἐπισπουδα-
 ἂ ἀνομιὰς ἐλίπσων γίνεται.
 σοφῶ εὐδοιοὶ ἔσονται πράξεις.
 (50) καὶ συντρίμματα συναντῶ κακοῖς.
 λόγου.
 (51) ποτῶν ἄριστον ἐγκριτοὶ φρένες·
 ἃ δὲ τὸν νοῦν συλλαβοῦσα κραυγαλῆ.
 ἢ πολὺς λήθης πέφυκε πράξινος.
 οὐ. — Ὑπακοῆς οὐδὲν ταπεινότερον· ἐκ γὰρ
 οὐντετριμμένης τίκεται.
 οἴτου. — Ὑλῆ (52) οἴκου σκευή καὶ βρώ-
 ῃ δὲ νοδὸς κενοδοξία καὶ ἡδονή.
 ιτους. — Ὑδωρ θελερόν καὶ ἀπαίδευτον
 ἢ δεῖ ταράσσειν.
 οὔ. — Ὑφ' ὧν (53) κερκάρηται ἡ ψυχὴ,
 τοῦτο.
 ἢ ὑγιείας (54) ἐπὶ ἐντέρω μετρίω.
 εράτους (55). — Ὑπεράνω τῆς σαρκὸς μὴ
 ος, 54 τὴν ψυχὴν θάπτεις ἐν σώματι· ὁ
 ἰων περὶ λόγους ἀσεβεῖς, ὅσα πληθύνει αὐτούς,
 . πρὸς ἀρετὴν.
 λοι (56) φιλοῦσιν καὶ φίλοις αὐτοῖς φίλα·
 τὴν δὲ φαυλίζουσιν ἔχθροὶ τοὺς φίλους.
 ἰ (57) τὸ πόνω κτηθὲν μᾶλλον κρατεῖσθαι·
 ἢ φρόνησιν οὐ ποιεῖ.
 νου.
 ἄσμα, κερρόν καὶ καπνός, ἀνθρώπου βίος.
 ὑτάργλου. — Φειδόμενον κρεῖττον ἀποθανεῖν ἢ
 ἐνδεῆ εἶναι.
 στοῦ. — Φύσει τὰ νόθα γένη νόθον ἔχουσι καὶ
 ὄπον.
 ἄλαλήθης ἄνθρωπος εὐθὺς (58) καρδίᾳ·
 ἴους δὲ διεστραμμένος οὐδὲν ἔννοσι.
 ἄνου τῆς κλ(μακος. — Χαλεπὸν (59) συνήθειαν
 ἂν ἰάσασθαι.
 ἢ Χρῆ (60) τὸν θέλοντα τῆς ἡνω δόξης τυχεῖν,
 ἢ τερπνὰ πάντα τοῦ βίου διαπτύειν,
 λούτον, τρυφήν, εὐκλειαν, ὀχληροὺς λόγους.

ἔμυδος, χολή, καὶ φλέγμα σὺν τῷ αἵματι,
 Ψυχῆς ἔλουσιν ἄριστον ἀρρήτων λόγῳ.
 Χρῆ τὸν περῶντα τοῦ βίου τὰ βεῦματα
 Ψυχὴν κυβερνᾶν, μὴ βυθὸς λάβῃ κάτω.

(48) Prov. xiii, 11.

(49) Prov. xiii, 13, ubi οὐκ δολίω, οὐδὲν ἔσται
 γαθόν, οὐκ ἐστὶ δὲ σοφῶ εὐδο. Librarius locum mu-
 ilasse videtur.

(50) Prov. xi, 30.

(51) Greg. Naz. l. II, p. 154, ubi Ὑδωρ ποτὸν
 ἄριστον ἐκ:ατοῖ φρένας. *Aqua potus optimus,*
mentes temperat. Cod. ποτὸν, contra metrum,
 quod mutavi obscure; nam in hoc codice perpetua
 est vocalium ω et ο synchysis. Hemistichium
 alterum sic, ut edidi, perspicue scriptum est; viz
 tamen sincerum esse puto.

(52) Marcus Erem. De justifi. § 106.

(53) Isocr. ad Demon. pag. 5: Ὑφ' ὧν κρατεῖ-
 σθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρόν, τοῦτων ἐγκράτειαν ἄσκει
 πάντων. Hunc locum respici puto.

(54) Sirach. xxiv, 20.

(55) Lemma potest etiam legi, Διμωκρῆτου.

Salomonis. — Substantia cum injustitia exquisita
 minor sit.

Filio sapienti expeditæ erunt actiones.

Livor et contritio occurrunt malia.

Theologi.

Aqua potus optimus est; mentes eximiam;

Inquinat autem mentem invadens ebrietas.

Somnus oblivionem imprimis creare solet.

Diadachi. — Obedientia nihil humilium; nam ex
 corde contrito nascitur.

Democriti. — Domus pars ignobilior vasa sunt
 et alimenta; mentis autem vana gloria et voluptas.

Isocratis. — Aquam sordidam et mentem igno-
 rantem agitare non oportet.

Galenii. — Quibus mens possidetur, turpe id
 quidem.

B Somnus sanitatis est in intestino medico.

Democriti. — Si supra carnem non ascenderit,
 mentem in corpore sepelis; qui circa sermones
 impios se exercet, quanto magis eis abundat, tanto
 magis eget iis quæ ad virtutem spectant.

Amici amant quæ amicis ipsis amantur;

Frustra autem despiciunt inimici amicos.

Solet quod labore acquisitum est magis durare;...
 fortuna autem prudentiam non facit.

Joannis.

Phantasma, volucris et fumus est hominis vita.

Plutarchi. — Parcum melius est mori quam in-
 digentem esse dum vivis.

Sexti. — Natura illegitimæ generationis mores
 etiam habent illegitimos.

C Amicus veritatis homo corde recto est;

Mens autem perversa nihil cogitat.

Joannis Climaci. — Difficile est consuetudinem
 diuturnam deponere.

Oportet volentem supernam gloriam obtinere,

Jucunda omnia vitæ aspernari,

Divitias, voluptatem, honorem, sermones importu-
 nos.

Humor, bilis et phlegma cum sanguine

Mentis sunt vincula incredibili modo.

Oportet transeuntem vitæ fluentia

Mentem gubernare, ne abyso immergatur.

(56) Nomen auctoris sub cultro bibliopegi fere
 totum periit: e tenuissimis reliquiis puto fuisse olim
 scriptum, τοῦ θεολόγου. Transposuit librarius, αὐ-
 τοῖς φίλοις.

(57) Greg. Naz. Orat. xxiv. p. 514, primam loci
 partem habet, quam confer cum Basilii verbis su-
 pra apposis p. 88, 5. Quod sequitur τῆς... ad
 aliam sententiam pertinet. Periit inter κρατεῖσθαι,
 quæ ultima vox est p. 301, 2, et τῆς... primam pag.
 302, 1. vocem, folium unum.

(58) Cf. supra pag. 89. n. 3.

(59) Jo. Climac. pag. 26 f. — Anton. S. 70, hanc
 exhibet sententiam anonymam et corruptam: "Ὁπερ
 ἡ πολυπλασία συνήθεια ἐργεται, οὕτως καὶ ἡ πολυ-
 υπνία χαλεπὴν οὖν συνήθειαν μακρὰν ἰάσασθαι
 Scribe ex eodem Climaci loco: "Ὁπερ ἡ πολυπο-
 σία συνήθειά ἤρτηται, οὕτως καὶ ἡ πολυύπνια χαλ.

(60) Cf. supra in Λογιστικὸς, p. 54.

Joannis.

Pulvis e pulvere cum sit homo, in pulverem rursus
Nudus revertitur nihil e vita asferens.

Lætari pauperem jubet viri sapientis jussio ;
verbum enim ejus opus est perfectum.

Gaude de his quæ contingunt bonis, et dole mo-
dice de his quæ sunt malis.

Pythagoræ. — Gaudere oportet de reprehensori-
bus magis quam de adulatoribus ; illi enim nos
molestantes excitant, hi vero blandientes dissol-
vant et perdant.

Nahum. — Propitius Dominus sustentibus
eum in die tribulationis.

Chrysostomi. — Bili adaucta producitur febris,
et phlegmate superabundante multimorbi nascun-
tar.

Basilii. — Sine demonstratione imperare multi-
tudini timorem quidem potest injicere, persuasio-
nem vero nunquam.

Difficile est in adversis rebus humilem animam
salvare, et in prosperis non extolli ad insolentiam.

Macedonis. — Oportet inimicitiam in aqua scri-
bere, ut celeriter dispareat ; amicitiam autem in
mœre, ut perpetuo maneat.

Choricii. — Aurum malorum princeps, et habenti
te metus, et non habenti luctus.

Theologi.

Auro loquente, omnis irritus fiat sermo.

Qui morbis medico indiges, si mala dissimulaveris,
Nunquam exitialem corruptionem vitabis.

Labia sapientia distillant suavissima verba ;
Guttur vero amarum eructat jurgia.

Salomonis. — Labia justorum noscunt sublimia ;
insipientes autem in egestate moriuntur.

Labia stulti ducunt eum in mala ; et os ejus au-
dax mortem advocat.

Phocylitæ.

Aurum, malorum princeps, vitæ ruina, omnia per-
[turbans,

Utinam non fuisses mortalibus pernicies grata !
Nam ex te pugna, vastationes et cædes.

Aurum hominibus ardentè expetitum.

(61) Cod. ὑπάρων ἀνθρώπος. Poterit et scribi
ἀνθρώπος ὡν, numeris melioribus ; sed illa minima
non curabant poetæstri politici. Cf. Gregorium su-
pra pag 76, 6. et similem locum infra in Χοῦς,
p. 97 Respicitur Sirach. xli. 10, πάντα ὅσα ἐκ γῆς
εἰς γῆν ἀπελευθεύονται ; vel Eccles. iii, 20, τὰ πάντα
ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χροῦς, καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέψαι εἰς
τὸν χροῦν.

(62) Iocr. ad Demon. p. 9.

(63) Est ellipsis adverbii μάλλον : cf. pag. 29.
Apud Stobæum tit 14, 18 similis sententia Pytha-
goræ tribuitur · Χαῖρε τοῖς ἐλλέγουσί σε μάλλον ἢ
τοῖς κολακεύουσιν· ὡς δ' ἐγερῶν λείρονας ἐκτρέπου
τοὺς κολακεύοντα ; simillima apud Antonium Serm.
44, nec anonyma. Confer Salom. Proverb. xxvii, 5 ;
xxviii, 23.

(64) Nahum 1, 7.

(65) ἢ lemma bene legi, est locus Basilii Mace-

A Ἰωάννου

Κυὶς ἐκ γῆς ἐκ ἀδάμας ἰ
Γῆρικ τῆς σ. μὲν πῶς
Κεῖται ἐν γῆς σιῶν ἂν γε
τα λήγας τῆς εἰσῆς ἔσῃ
Σεῖα 42 ἐκ τῆς τῶν ἁμαρ-
τῶν μετὰ ἐκ τῆς πῶς
Ναυτίου. — Ἰωάν. 6
τῶς ἐπέστη ἢ πῶς τῆς ἐκ
ὅ ἐκ χερσὶν ἐκ τῆς πῶς

Κυὶς — Ἰωάν. 6 Ἰωάν. τῶς
ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς ἐκ τῆς

96 Τοῦ Ἰωαννῆνα — Ἰωάν. τῶς
καὶ τῶς, καὶ ἐκ τῶς τῶς
νοήματα ἐκ τῶς

B

Βασιλίου. — Ἰωάν. τῶς ἐκ τῶς
ροβῆσαι μὲν ἐκ τῶν, τῶς ἐκ τῶς

Χαλικὸν ἐν δυσκολίαις κίττωσιν
φυγὴν διαπέσασθαι, καὶ ἐκ τῶς τῶς
ἐκαρθῆναι πρὸς ὄβριον.

Μακιδόνος. — Χρῆ (65) τῶς πῶς ἐκ
γράφειν ἵνα τῆς ἀπὸ τῆς τῶς ἐκ
χαλικὸν ἵνα διὰ παντὸς μὲν

Χορικίου. — Χρῆσι (66). πῶς ἐκ
ἔχοντί σε φόβος, καὶ τῶς μὴ ἔχοντί σε
Τοῦ θεολόγου.

Χρυσῶ (67) λαλοῦντος, ἐκ ἐκ τῶς
Χρῆσι (68) καθέστωσιν ἀπέτορος, ἢ ἐκ
ὄψοσι σηκεδὸνα φέξεται ἀργαλῶν.

C

Κεῖλη (69) σοφὰ σταζούσων ἐξείστοσε
Φύργη δὲ πικρὸς ἐξερεῦνγεται μιχ.
Σολομῶντος. — Κεῖλη δικαίω (70)
ὄψη· αἱ δὲ ἀφρονες ἐν ἐνδείξ τελευτῶσιν

73 Κεῖλη (71) ἀφρονος ἀγνοοῦσιν αὐτὸν ἐκ
δὲ στόμα αὐτοῦ τὸ θρασύ θάνατον ἐκ τῶς
Φωκυλίδου.

Χρυσῆ (72), κακῶν ἀρχηγῆ, βιοφόρῃ, ἐκ

Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι μῆμα πλοῦτος
Σεῦ γὰρ ἔκτει μάχαι τε ληλασίαι τε φόνοι
Χρυσὸς ἀνθρώποις περιμέλιτος.

donis. Sed non affirmaverim me nomen
diose scriptum et a bibliopego truncatum
secutum. Est δὲ in codice, non δδ.

(66) Palladas dixerat Epigr. 110 : Χρῆσι
κολάκων, ὀδύνης καὶ φροντίδος, οὐδὲ καὶ τὸ ἐκ
φόβος, καὶ μὴ ἔχειν ὄδδον.

(67) Greg. Naz. t. 11, p. 155, 71, ubi ἔστι
πτος λ. Cod. 1760, πῶς ἀπρακτεῖται λόγος.

(68) Gregor. Nazianz. tom. II, pag. 146 D.
χορῶν δὲ παθ... φέξεται. — Cod. οὐδέποτε πτος
δὴνα φέξεται.

(69) Id. tom. II, pag. 154, 12. Codex, πτος
Sumpsit φύργη ex editione.

(70) Prov. x, 21.

(71) Prov. xviii, 6.

(72) Phocyl. 39. Codex, χρυσῆ βιοφόρῃ
εἴθε μὴ θνητοῖσι πῶμα πλοῦτον ἐγγράφως : πτος
correxī ex edit. lectione.

— Χάριν ἔχει θεοῦ κατορθῶν ἀρετῆν· **A** τε θεῖα πρὸς αὐτὴν ἐπισκίασιν

· ἀντὶρ ὁ οἰκτεῖρων καὶ κυχρῶν (63) οἰκοῦς λόγους αὐτοῦ ἐν κρίσει, ὅτι εἰς τὸν παλενοθήσεται.

πτο.,.

ν (74) τραπέζης σπεύδων ἔχειν τις φίλον ὃν αὐτὸν ὠθεῖται, ταύτης ἀργούσης.

ειν (75) ὅλως ἄνθρωπον οὐδαμῶς ἐνί· αι γὰρ εἰσπίπτουσιν ἀφ᾽ ἧνης καὶ ζάλι.

ς (76) ἐκ χροῦς τὰ πάντα καὶ εἰς χροῦν πάλιν.

ρυμπαθῆ δὲ σπλέγγνα τοῖς πολλοῖς ἐνι.

ξένου. — Χάρις (77) καὶ εὐνοία πειθόντων ὁ βιαζομένων.

λλου. — Χρῆμα ἀληθῶς οὐκ ἀζήμιον τὸ κολ-

98 πονηροῖς· ἀρετικὸς γὰρ ὅτι, κατὰ τὸ μένον (78), « ὁ ἀπτόμενος πίστης μολύνεται. » μᾶλλον ζηλοῦντας εἰσεῖσαι τὸ ἀμεινον, καὶ σεῖοντες κάλον ἀμιλλᾶσθαι (79) φιλεῖν τοῖς ἐμπροσθ.

ρίς θεωρίας ἐπιστημονικῆς οὐδὲν τῶν πραττο- καλόν· ἐπιστήμη γὰρ ἔγγονον εὐβουλίας· αἰα δὲ οὐ καλόν.

ῆχ. — Χεῖλη πολυλάλων, τὰ οὐκ αὐτῶν διη- νται.

ρτάσματα (80) καὶ βάρβδος καὶ φορτία ὄνψ· εἰ δὲ καὶ παιδεία καὶ ἔργον οἰκίτηρ.

άννου. — Χειμῶνος ἡ δριμύτης αἷμα στέλ- α (81) τίκει τὸ σῶμα.

ῆζω πρᾶόττος ἐν ἧ καταλύεται ὁ ἄρχων τοῦ **C** οῦς τούτου διάβολος.

υχή (82) ἡ ἀπαξ προσδεθεῖσα τῷ πόθῳ τοῦ κτί- ος, καὶ τοῖς ἐκείσε κάλλεσιν ἐνειθισμένη φαιδρῶ- μαι, τὸ περιχαρὲς αὐτῆς καὶ εὐθυμον ὑπὸ τῆς ποι- ῆς μεταπτώσεως τῶν σαρκικῶν παθημάτων οὐ ἀβάλλει, ἀλλὰ τὰ τοῖς ἄλλοις λυπηρὰ προσθήκην προσόντης ποιήσεται.

Τοῦ Χρισοστόμου. — Ψυχροῦ πλεονάζοντος παρ- εῖς καὶ τρόμοι, καὶ ἀποπληξία, καὶ μυρία ἕτερα σήματα τίκεται.

99 Ψυχῆ, ὑπὸ ἀθυμίας βληθεῖσα, πρὸς πᾶσαν κρᾶσιν ἀνεπιτήδειος.

Τοῦ Θεολόγου. — Ψυχᾶς βεβήλοισ οὐδὲν τῶν καλῶν ἐξίπιστον.

Σολομώντος. — Ψυχῆ (83) ἐν πλησμονῇ οὐτα **D** κρῖσις ἐμπαίζει, ψυχῆ δὲ ἐνδεεῖ καὶ τὰ πικρὰ γλυ- κία φαίνεται.

Nili. — Gratias age Deo si in virtute progre- diaris; auxilium enim divinum te ad illam pro- texit.

Bonus vir misericors et commodans dispone sermones suos in iudicio, quoniam in æternum non commovebitur.

Aristo...

Qui mensæ gratia studet amicum habere, Citius eum expellit, illa vacante.

Gaudere omnino hominem non licet;

Dolores enim et procellæ subito in eum incidunt Pulvis ex pulvere omnia sunt et in pulverem rur- [sus vadunt,

Immisericordia autem viscera plerisque insunt.

Demoxeni. — Gratia et benevolentia suadentium **B** sunt, non cogentium.

Cyrilli. — Res est vere pernicioosa pravis con- jungi; certum enim quod scriptum est: Qui teti- gerit picem inquinabitur.

Oportet majus æmulantes melius accipere; et omnia commoventes bonum est ut concertare ament cum his qui ibi fulgent.

Sine intelligentia scienti nihil in operibus bonum est; scientia enim prudentiæ fructus est, impru- dentia autem non bonum est.

Sirach. — Labia multiloquorum non sua ipsorum enarrabunt.

Fenum et virga et onera asino; panis autem, correctio et opus servo.

Joannis. — Hiemis humiditas sanguini immista corpus labefaciat.

C Mansuetudine mihi opus est per quam destrui- tur princeps hujus sæculi diabolus.

Mens semel devincta amore Creatoris, et cælesti- bus pulchritudinibus assueta micare, suam lætiti- am et serenitatem per varias vicissitudines car- naliū passionum non amittit; sed ex his quæ aliis molesta sunt, gaudii incrementum facit.

Chrysostomi. — Frigido superabundante lan- guores, tremores, apoplexiæ et sexcenti alii morbi nascuntur.

Mens postrata ad omnem exhortationem au- diendam impropria est.

Theologi. — Mentibus profanis nulla bonarum rerum fide digna est.

Salomonis. — Anima in saturitate favos respuit, animæ autem esurienti etiam amara dulcia viden- tur.

dubito de restitutione. Notum est proverbium πάντα σεῖν vel κινεῖν κάλον: conf. Zenob. Adag. v, 62, et ibi Schott.

(80) Sirach. xxx, 24.

(81) Forsan, συτέλλουσα.

(82) Scriptoris nomen, vel nominis reliquiæ potius, per compendium v exhibetur, quod expli- candum videtur per νατίου, unde ducimur ad Ἰγνατίου.

(83) Prov. xxvii, 7. Codex, ψ. ἐμπλημονή.

(73) Respicit Paov. xiii. 11.

(74) Nihil bono poetæ cum his senariis dodeca- syllabis commune Priori rhytmum meliorem de- deris, si τις φίλον σπεύδων ἔχειν scribas; alteri nulla fieri potest medicina.

(75) Cf. supra p. 69. n. 4.

(76) Cf. supra in Χροῦς, p. 95.

(77) Namini initium Δημοξ nitidum est.

(78) Sirach. xiii. 4.

(79) Codex, πνίας ιόντας κάλον ἀμιλλ. Nullus

Animæ iniquorum immaturæ pereunt.

Susurro et bilingnis maledictione dignus; multos enim disperdet pacificos.

Anima tumultuosa diaboli sedes.

Anima benedicta tota simplex; vir autem iracundus non decorus.

Anima mansueta simplicitatis sedes; mens autem iracunda malitiæ artifex.

Anima mansueta continebit verba sapientiæ; ducet enim Dominus mansuetos in iudicio, magis autem in discretione.

Anima recta humilitatis contubernalis; prava autem superbiæ filia.

Animæ mansuetorum replebuntur scientia, iracunda autem mens tenebrarum et ignorantis sociæ.

Anima, per puritatem Deo unita, ratione alia ad discendum non indigebit, propriam rationem ad initiandum et illuminandum in seipsa habens.

Animæ perditio est; malevoli enim opus non rectum.

Vituperans est cor malevoli;

Nam amare nihil novit nisi dolos moliri.

Animæ ægrotantis verba medici sunt.

Comedere et libere dabis ingrato, et præterea acerbæ audies; duplex enim malum inveniet contra te pro beneficiis quæ accepit.

Joannis. — Vituperare quemlibet occurrentem non secundum rationem est; vituperare autem virum justam, est evidenter in Deum peccare.

Vituperari sapientem a pravis semper vides; malus enim nescit virtutem laudare.

Joannis monachi.

Micas a datore si esuriens pauper exceperit.

Deo illius laudes affert.

Sexti. — Mens thesaurus est, boni quidem bonus, mali autem malus.

Mens omnis quæ admoneri non sustinet, sanari non potest.

Increpatio in ore pravi beneficium reputatur; earam autem semper mendacium et calumniam præstat.

Democriti. — Animæ divitiarum fons corporis abstinentia; hoc autem ditescente illa pauper fit.

A *Ψυχὰι παρανόμων ἀπόλωται ἔρα·*
Ψ(θ)υρον (83) καὶ διγλωσσὸν καὶ
πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσεν εἰρηνεύοντα·
Ψυχῇ (84) παρανόμης διαδόλου καὶ
Ψυχῇ (85) εὐλογουμένη πᾶσα ἐστὶ·
μῶδης οὐκ εὐσχήμων.

Ψυχῇ (86) πρᾶξια θρόνος ἀλόγητος·
λος δημιουργὸς πονηρῶς.

Ψυχῇ (87) πρᾶξια χωρήσει λόγος·
σει γὰρ Κύριος πρᾶξις ἐν κρίσει, ἢ
διακρίσει.

Ψυχῇ (88) εὐθὺς σύμβιος ταπεινῶς
νηρὰ ὑπερτηφανίας νεφεῖς.

Ψυχῇ (89) πρᾶξιων ἐληθεύοντα·
μῶδης δὲ νοῦς σκότους καὶ ἀγνοίας ἐστὶ

B *Ψυχὴ διὰ καθαροῦτος ἐνωθεῖς θεοῦ*
πρὸς διδασχὴν οὐ δεηθήσεται, τὴ
μουσταγωγὸν καὶ φωτισμὸν ἐαυτῆ φέρου·
100 Ψυχῆς ὄλεθρὸς ἐστὶν· μνηστὴ
οὐδὲν δεξιὸν (90).

Φεκτὴ πέφυκεν καρδία μνηστῆς·
Φιλεῖν γὰρ οἶδεν οὐδὲν ἢ δόλου·

Ψυχῆς (91) νοσοῦστος εἰσὶν ἱατροὶ

Ψυμῆεις (32) καὶ ποτιεῖς ἀχάριστοι·
τοῖς πικρὰ ἀκούσῃ· διπλάσια γὰρ καὶ
ὑπὲρ ὧν καλῶς εὐεργετεῖτο.

Ἰωάννου. — Ψέγειν οὐδὲ τὸν τῆ
ψέγειν δὲ δίκαιον ἄνδρα, πρόδελος·
τία (93).

Ψέγεσθαι σοφον ὑπὸ μοχθηρῶν κ
C *κὸς οὐκ οἶδεν ἀρετῆν ἐπαινεῖν.*

Ἰωάννου μοναχοῦ.

Ψίλας διδοῦντος εἰ λάβοι πεινῶν

Θεῶν τὸν ὕμνον αὐτοῦ προστέρει (9

Σέκτου. — Ψυχῇ (95) ταμῆϊόν ἐστ
ἀγαθὸν, κακοῦ δὲ κακόν.

Ψυχῇ (69) πᾶσα ἀνουθέτητος, ἀθεραῖ

Ψόγος ἐν στόματι πονηροῦ χρηστός·
μελέτην δὲ αἰεὶ ψεῦδος καὶ διαβολὴν πο

Δημοκρίτου. — Ψυχῆς (97) θησαύρι
101 *ἔδεια (98)· τούτου δὲ πλουτοῦντι*
νεταί.

D *(83*) Sirach. xxviii, 13: ubi non est ζῆτιον, quod*
sapere puto glossema; est autem ἀπόλωσαν·

(85) Joan. Climac. p. 303.

(86) Prov. xi, 23.

(87) Climac. p. 303.

(88) Climach. ibid ubi ψ. ἡπία.

(89) Climac. p. 304, 3.

(90) Climac. ibid.

(91) Sic codex. Locus non est integer. Insunt vestigia metri dodecasyllabi.

(92) Æschyl. Prom. 386. Cujus loci meministi forsitan Basiliius Hom. mor. p. 358, ubi τίς γὰρ λόγος τὸρεθίη τσαύστος συμφορᾶς ἱατρος;

(93) Similis sententia apud Antonium S. 54, p. 68. Cod. ut et Antonius. μικρὰ. quod mutavi a Sap.

Sirach. xxix, 23, ubi ζῆτιεῖς καὶ ποτιεῖς εἰς ἀχάρι-

στα, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις πικρὰ ἀκούσῃ
(93) Cf. p. 101, 14.

(94) Mancus est posterior versus: I
rendum εὐθὺς post ὕμνον.

(95) Demophilus Sent. p. 620.

(96) Gr. Naz. Orat. xv, p. 238.

(97) Basiliius Hom. mor p. 408.

(98) Cod. ἔδεια. Qua permutatione v

ei quid frequentius? Sic in edit Romæ
stæ Sophoclei, ad Oed. Col. 258, φ

male fuit impressum pro vera lectio
ribus reposita, φιλοκτιρῶν. Sed πρᾶ

ipsum apponere, qui ducet ad aliam et
animadversionem: Μάττιν τῆς πρᾶς ἢ
κατεγούστος δόξιος, δεῖ ἔρα φιλοκτιρῶν
ἱκεταδόκος. Ea verba nescio an jam fuer

— Ψυχὴ (90) θερμή, ὡς πῦρ καίμενον, A ἵσταται, ἕως ἂν καταποθῆ· οὕτω καὶ ἀνδρως ἐν σώματι σαρκὸς αὐτοῦ.

20. — Ψυχὴ, μὴ τῶν κοσμικῶν ἀπαλλαν- τισθῶν, οὔτε τὸν θεὸν ἀγαπήσει γνῶσις, οὐδὲν βεβούρηται ἀλίως· κέλυμμα γὰρ ἑπὰς ἐκὼν τῆν μέριμναν τοῦ βίου.

30. — τὸ χρῆμα γονή, καὶ τοὺς ἀπὲς ἀλόγους τοὺς αὐτῆς καταγογγυεῖν ἱκανῆ, σύνειλον ἦν τῆς διανοίας· καταφρόνησαν τῶν ἰδίων.

40. — ὡροῦσι τοὺς ἀτυχήσαντας οἱ μᾶλλον κακο- ρυθῆτες.

50. — ὦντος. — Ψέγειν τὸν ἀνεπίληπτον εἰς θεὸν (1).

(2) φῶλλον θάλλον ἐπὶ δένδρῳ θαύτος, τὰ βλάσει, ἀλλὰ δὲ φέει· οὕτω γενεὴ σαρκὸς B τοῦ, ἡ μὲν τελευτᾷ, ἀλλή δὲ γινώσκει· καὶ ὁν σηπόμενον ἐκλείπει, καὶ ὁ ἐργαζόμενος μετ' αὐτοῦ ἀπλεῖσται· καὶ οἱ ἄνθρω- πος γῆ καὶ σποδός.

(3) φωνὴ τῶν ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτω τῶν ἀφρόνων.

(4) δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ οὕτως ἐκλεκεῖται καρδίαι παρὰ θεῶν.

(5) σκαρτεῖον κόκκινον χεῖλῳ σου.

(6) ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπέλ- νῆ κακοποιός·

(7) μῆλον ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ δρυμῶς, οὕτως τὸς μου ἀνάρεσον τῶν υἱῶν.

(8) ῥοπή ἐκ πλάστ(ι)γγων, ὄλος ὁ κόσμος ἐναν- τίου καὶ ὡς ῥάνις θρόσου καταλθοῦσα θρηνην C τῶ· ἵασις δὲ πάντα, οἱ πάντα δύνασαι, καὶ τὰ ἀρπαγήματα ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν.

(9) πόλις τὰ τεῖχη καταβεβλημένη, οὕτως ἡ ψυχή· οὐ μετὰ βουλής πρέσσει.

(10) ἡ σκιά τῶ σώματι, οὕτως τὰς φύχαις ἀπαρτῆται παρίπονται, ἐναργεῖς τὰς πράξεις ἐξεί- ρουσαι.

(11) ὄδιον πολέμου πυρὶ, οὕτως ἀμαρτία λογισμῶν καταβέννοσι σάφρονα.

(12) ὡπερ (12) ἔπεται τῶ ἀγαθῷ ἡ ἀφρονία, ἀκολουθεῖ τῷ κακῷ ἡ βασκανία.

(13) ὡς σιδῆρον, οὕτως φθόνος τῶν ἔχου- σῶν ἐξοκλίσει ψυχῆν.

Sirach. — Anima calida, quasi ignis ardens. non exstinguetur donec absorpta fuerit; ita homo quo- que impudicus in corpore carnis suae.

Diadoct. — Anima, quae a mundanis non exsu- lat curis, neque Deum amabit perfecte, neque a diabolo ut decet abhorrebit: indumentum enim illi molestum est vitae sollicitudo.

Detestanda est res mulier; captos enim semel in suis retibus seducere novit, adjutricem habens voluptatem quae meditationem parvi facit.

Infortunatos ad se trahunt qui plurimum illis nocent.

Salomonis. — Irreprehensibilem vituperare est in Deum peccare.

Sicut folia crescentia vides in arbore opaca: alia deiciuntur, alia nascuntur; ita generatio carnis et sanguinis, alia quidem moritur, alia autem gignitur; et omne opus putrefactum deficiet, et qui illud operatur abibit cum eo; universi sane homi- nes terra et cinis.

Sicut sonitus spinarum sub olla, ita risus stulto- rum.

Sicut probatur in camino argentum et aurum, ita electa corda a Deo probantur.

Sicut vita coccinea labia tua.

Sicut in ligno vermis, ita viram perdit mulier maligna.

Sicut malus inter ligna sylvae, ita frater meus dilectus in medio filiorum.

Tanquam momentum statera, orbis universus ante se; et tanquam gutta rosis in aurora super terram cadens, misereris omnium, quia omnia potes et dissimulas peccata hominum ad poeniten- tiam.

Sicut urbs muros erutos habens, ita vir qui non agit cum consilio.

Sicut umbra corpori, ita animabus peccata ad- haerent, clare actiones adumbrantia.

Sicut aqua igni inimica, ita immedicum vinum rationem sapientiam exstinguit.

Sicut bonus invidiam nescit, ita malum invidentia comitatur.

Sicut rubigo ferrum, ita invidia mentem quam possidet corredit.

D (9) Proverb. xv, 28, ubi τὰ τεῖχη, καταβεβλη- μένη, καὶ ἀτείχιστος... τι πρέσσει.

(10) Basil. Hom. mor. De peccato pag. 146. Et apud Anton. Serm. 174. p. 279.

(11) Id Hom. mor. De Ingluv. pag. 326. Est et apud Antonium Serm. 68, pag. 115.

(12) Id Hom. mor. De invid. p. 353, ubi τῶ ἀγ. τὸ μὴ εἶδοντιν. ο. ἀκ. τῶ διαβόλῳ τ. β.: quam lec- tianam expressit Antonius S. 99, pag. 162. Cf. et supra p. 1. 1. hunc nota.

(13) Basil. ibid., ubi ψυχῆν male omissum est. Est apud Stobaeum tit. 38, 53, et Antonium Serm. 99, pag. 161. Antonius ibidem, p. 463. eandem sententiam verbis paulisper mutatis Clitarcho aut Plutarcho tribuit.

Menexeni locum c. 16 a criticis apposita, in multis illustrant; oratio enim nobis edi- tibus: ἕως τοῦτ' ἂν μόνον ὀρθῶς ἂν καταγογγυεῖν, ὡς αἰετὸς φιλοκτήριμων ἐπὶ καὶ τοῦ ἡττονος θεραπίης. (1) Sirach. xv, 10, 19, cum varietate. (2) Ecclesiast vi, 7, ubi non est τῶν. (3) Proverb. xvi, 3, ubi π. κορῆς. (4) Cantic. cant. iv, 3, ubi τὸ κόκκινον. (5) Proverb. xv, 4. C. p. 103 et n. 3, ac p. 126, 1. (6) Cantic. n. 3. (7) Sapientia Salom. xi, 22, 23, ubi θρηνην κα- ταλθοῦσα ἐπὶ γῆν.

Sicut ærugo proprius est frumenti morbus, ita **A** invidia amicitia languor.

Sicut vermes mollioribus in lignis gignantur, ita dolores mollioribus hominum moribus inascuntur.

Sicut igni spontaneum est lucere, et unguento bene olere, ita necessario bonas actiones comitantur utilitas.

Sicut gulæ deditum esse molestum est, ita per diuturnam pravitatem corpus dissolvere revera dementia est.

Cui non assidet pudor vel metus, os sine freno, et lingua petulans solvitur.

Sicut perfectissimorum bonorum moderatio causa est, ita maximorum malorum intemperantia utilissimam æqualitatis legem solvens.

Sicut stultis assuetum est prosperitate extolli, ita effeminatis adversitate dejici; velox enim in utrisque mutatio.

Extra animam juventute vigentem non corrigitur pravitas.

Sicut illi qui longam viam perfecerunt iter adhuc facientibus expeditiores et remissiores; ita qui supernum diversorium attigerunt his qui adhuc asperam et abruptam hujus vitæ viam molliuntur feliciores et quietiores sunt.

Aures, oculos et linguam diligenter custodi; in omnes irruere nititur peccatum.

Senectuti grati puerorum lusus.

De nullo tantum gaudet Deus, quantum de emendatione et pœnitentia hominis.

Sicut benevolentia aromata suavi odore suo circumfusum aera replent, ita vir bonus illi ad quem accedere satagit utilitatem præstat.

Platonis. — Sicut in carcere, in hacce vita sumus et custodimur.

Et non vides insanum utilia agere, ita non vides sapientem facere frivola.

Ut inter omnia alimenta panis est maxime necessarius, ita inter omnia exercitia mortis meditatio.

(14) Basil. ibidem, p. 352. Est apud Stob. tit. 38, 52, ubi male abest articulus ὁ, et apud Anton. Serm. 99, pag. 161. De ἐρυσίδη ef. not. ad Phil. Her. pag. 636. et ad Planulius Metam. p. 119 imprimis Æschinis index Fischerianus. Theophylactus Simoc. Epist. 14: Τους πολιτικούς κλύδωνας ἐκφυγῶν καὶ τοὺς ἀπαραίτητους θορύβους τοῦ αἵματος, ἐμισθωσάμεν τὸν ἀγρὸν τούτου, καὶ μεταβολὴν ψυχῆς ἐδόκουν εὐρεῖν· ἀλλὰ μεῖζον κακοῖς ἐμβεβλήθηθα· ποτὲ γὰρ τὴν ἐρυσίδη ἔχω πολέμιον, ποτὲ δὲ τὰς ἀκρίδας. Pro ψυχῆς repono meliorem cod. 2991 A scripturam τύχης, variatione non insolita.

(15) Basil. Hom. mor. De trist. pag. 261. Est apud Antonium Serm. 144 p. 229 Utrobique ἐντίκτονται μάλιστα. Fons sententiæ est Prov. xxv, 20: Ὡς περὶ σὺς ἐν ἱματίῳ καὶ σκώληξ ἐύλων, οὕτως λύπη ἀνδρός βλάπτει καρδίαν. Nicephorus Greg. vi, 2, 2: Ὡς περὶ τοῖς ὑγροτέροις τῶν ξύλων ἐμφυσοντι σκώληκες, οὕτως καὶ ταῖς φιλοτίμοις ψυχαῖς ὡς ἐπι-

Ὡς περὶ (14) ἡ ἐρυσίδη, ἢ ἡ ἐρυσίδη οὕτως ὁ φθόνος φιλίας ἐπὶν ἐρυσίδη.

Ὡς περὶ (15) οἱ σκώληκες τῶν ξύλων ἐντίκτονται, οὕτως αἱ λύπαι τοῖς ἄνθρωποις ἔθεται τῶν ἀνθρώπων ἱματίων.

Ὡς περὶ (16) τῷ κυρίῳ αἰτομῆται καὶ τῷ μύρῳ τὸ εὐαγεῖν, οὕτως κριζέειν ἀναγκασίως ἀκολουθεῖ τὸ κρι-

Ὡς περὶ τὸ εἰς γαστριμαργίαν ἰσχυρὸν, 104 οὕτως τὸ δι' ἐπιθυμίαν καταβαλεῖν τὸ σῶμα ὡς ἀλγῶν ἐπιθυμίαν.

Ὡς περὶ (17) μὴ ἐφεδρεύει αἰδώς, ἢ ἐπιθυμία, καὶ ἀνειμένη γλῶσσα λέλυται.

Ὡς περὶ τῶν τελειοτήτων ἐπιθυμῶν, οὕτως τῶν μεγίστων κακῶν ἐπιθυμῶν ἀπειροκάλων θεσμῶν ὁσπίτων.

Ὡς περὶ ἀπειροκάλων θελητῶν ἀπειροπραγίας, οὕτως ἀνάνδρων τὸ καταπραγίαν· ὁξεῖα γὰρ ἐν ἀμφοτέροις ἐπιθυμῶν.

Ὡς περὶ (18) ὁλίγα ψυχῆς οὐ καθαίρειται.

Ὡς περὶ οἱ (19) μακρὰν ὁδὸν προσηλάτουντες οὐκ ἐπιτυγχάνουσι τὸν ὁδοὺν ἐπιτυγχόντες τοῦ ἐκεί καταλύματος τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ κλημνῶν τοῦ βίου τοῦ ἀμείνου καὶ ἀνεκτότεροι.

Ὡς περὶ ὁφθαλμοῦ καὶ γλῶττις ἐπιθυμῶν γὰρ ἐπιπροχός ἐστιν ἁμαρτία.

Ὡς περὶ γὰρ παίδων ἀθύρματα.

Ὡς (20) οὐδενὶ τοσοῦτον χαίρει θεὸς που διορθώσει καὶ μετανοήσει.

Ὡς περὶ τὰ εὐώδη τῶν ἀρωμάτων ποίει τὸν παρακείμενον ἄερα πληρῶς ἀνὴρ ἀγαθός, πρὸς ὃν εἰσεῖναι ἀξίον ἐστὶν εἶναι.

Πλάτωνος. — Ὡς περὶ ἐν εἰρημῇ ὁ ἀπὸ τῆς ὑπάρχουσης καὶ φρουρούμεθα (21).

105 Ὡς οὐκ ἐνὶ χρηστῇ πράξει οὕτως οὐκ ἐν φαύλῳ ποιεῖν τὸν σώφρονα.

Ὡς (22) πᾶσιν τροφῶν ὁ ἄρτος ἀναγκαῖος οὕτως πᾶσιν ἐργασιῶν ἡ τοῦ θανάτου ἔκτασις.

παν ζηλοτυπία καὶ φθόνος δεινοί τινες ἱεροὶ κατὰ τῶν ὁμοτέχνων: quæ cum scriberet, in meminerat.

(16) Est apud Anton. S. 1, p. 3.

(17) Est et apud Ant. Serm. 96.

(18) Philo Fragm. p. 1198 A. Est et apud Serm. 6, p. 13.

(19) Gregor. Naz. Orat. xix, p. 288, ubi ante ἐπιτυχ.

(20) Gregor. Naz. Orat. xxxix, p. 636 ὁ χαίρει, et διορθώσει καὶ σωτηρίῳ. Codex, ἢ θεῶ. sine sensu.

(21) Nescio an hæc ipsa verba sint alicubi Platone; sententiam ipsam esse meminisset in Phædone c. 6: Ἐν τινι φρουρῇ ἐπιθυμῶν θεσμοί. Auctor Axiochi c. 5: Ἡμεῖς μὲν γὰρ τῆς ψυχῆς, ζῶν ἀθάνατον ἐν θνήσκῃ καθειρημένον ἔχομεν.

(22) Joan. Climac. n. 140.

) οὐ τίκται πῦρ χιόνα, οὕτως οὐδὲ ὁ ἄ-
ζητῶν τιμὴν τῆς ἐκαὶ ἀπολαύσει.

Θος ἀγροῦ πᾶσα γήινος φύσις.

τὸ φαῦλον καὶ τὰ βελτίω θέλειν

πιδος πέφυκεν ἀνθρώπου τόδε.

αἰρεῖς (24) τελευτῶν ἐκ τοῦ βίου, τού-

καινὸν σε δεόν, ὡς φθειρομένων.

ὁ ἀπηνῆς ἀνθρώπος οὐ κατευοοῦται ἐν

τερεῖται τις μὴ παραβάλλον σπουδαίως

ἔστι μόνον καὶ μνήμη φέρειν ἀνδρα

ἐν προβαίνει πρὸς ἔργον ὁ λόγος, στάζει

ῶν τὰ χεῖλη· ὧν δὲ πρὸς ἔργον οὐχ ὀρω-

ο., κενὴ τούτων ἡ γνώμη.

εὐκοιλία πταισμάτων καθαίρουσα.

καὶ παλγνιον, ὡς πρὸς τὴν ἀνω ζῶην ἡ

πέφυκεν εὐημερία· πένης γὰρ καὶ πλούσιος

οὐκ ἐν τάφῳ.

καπνός, ἡ σκιᾶς θεωρία,

εὐάτος, καὶ πλοῦτος ἀνθρώπων ἐν·

χρόνῳ δοθέντα καὶ λύει χρόνος·

θνεῖν ὤρισται πᾶσιν ἀνθρώποις,

ἀνευ θλίψεως οὐκ ἔστιν ὄλωσ

καὶ τόνδε τὸν πολύστροφον βίον.

καὶ μελίττης κέντρον ἐμποιεῖ πόνον,

καὶ μοχθηρὸς, ὅταν προσβάλλῃ τινί.

ἐν κτήματι ταπεινωσις· ὁ ταύτης ὧν μέτοχος

τοῦς φίλους ἔχει· πόρρω δὲ ταύτης ὧν τις

ἔχειν οὐ θέλει· μάλλον γὰρ ἔστιν οὗτος ὑπερ-

βίος.

εὐγένειαν ἰδὼν ὄφρα καλὸν, οὕτως ἐντεύξεις τῶν

ῶν ὡς λύμην·

ὠραῖον μὴ φεύγειν φίλον ἐντεύξεις,

ὡραῖον φεύγειν ἀνδρα ἀτόπου.

ὁ βίος κοινός, τούτων καὶ αἱ ἐπικαρπία κοιναί.

(23) τοῦ σώματος ἀπαλλαγίς οὐ δεήσει, κκ-
νει τούτων.

ὁ ἄς (26) τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν
ταυ·

ὄς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.

καὶ ἀπὸ τῆς φιλαυτίας τῆς πάντα μισούσης !

3) Joann. Climac. pag. 394. ubi pro edito ἐκαὶ-
ἀπολαύσει, anonymus in exemplo regio (quo de
mplo vide Villosionianæ bibliothecæ Catalogum
p. 17, ipsumque Villosion. in Notitiis mss. t. VIII
t. II, p. 28) scripsit ἐκαὶ ἀπολαύσεται, illud hoc
ilius. Ἐνταῦθα de hac quam vivimus vita. ἐκαὶ
futura intelligendum : conf. quæ monui ad
ph. t. I, p. 352 Pro ζήτων cod. reg. 1166, p.
2. 2, habet ἐπιζητῶν : conf. de præpositionis in
ompositis omissione not. ad Plan. Metam. pag.
17. 493. Librarii, qui sæpius præpositionem omit-
unt, nonnunquam eam intempesive addunt. Po-
mpo pag. 4. Ἐν γὰρ τῷ μετὰ θάνατον βεδοκίνοι,
ἔξεν ἡ χάρις οὐκ ἔχει. Cod. 3017, συμβεδοκίνοι,
male : agitur de Callimacho, heroe illo Atheniensi,
post mortem stante.

(24) Cod. ἱερός. Cf. infra p. 106. Ὡν τοῦ σώ-
ματος...

Sicut ignis nivem non parit, ita nunquam ter-
restrem gloriam quærens cælesti gloria fruetur.

Ut flos agri universa terrestris natura.

Quod vilis est pellere, et quod optimum velle

Hominem decet bonæ spei.

Quorum nihil aufers e vita decedens, hæc despi-
cere te oportet, ut corrupta.

Asper et crudelis homo non prosperabitur in
via.

Utilitate privatur qui ad viros bonos non acce-
dit.

Ornamentum est vel in memoria tantum virum
bonum habere.

Quorum sermo ad effectum tendit, horum gra-
tiam stillant labia ; quorum autem sermones non
effectum intuentur, vacua eorum est mens.

B Pulchra est beneficentia quæ crimen expiat.

Ut somnium et ludibrium, ita juxta supernam
vitam præsens felicitas existit ; pauper enim et
dives ambo pulvis in sepulcro.

Ut quidam vapor, vel umbræ apparentia.

Gloria potestas, et divitiæ hominum sunt ;

Quæ enim dedit tempus, tollit tempus.

Sicut mori omnibus hominibus statutum est,

Ita sine tribulatione non licet omnino

Hanc variabilem vitam finire.

Sicut apis aculeus dolorem præbet,

Ita dravus cum in aliquem irruerit.

Pretiosum bonum est humilitas ; qui illam sor-
titus est, multos amicos habet, longe autem ab illa
amicos habere non vult aliquis, nam potius est
ipse arrogantis amicus.

C Ut venenum serpentis fugere bonum est, ita
pavorum conversationem ut pestem.

Ut decorum est non fugere amicorum occursus,
Ita decorum fugere viros insanos.

Quorum vita communis, horum quoque fructus
communes.

Quibus corpore exutus non egebis, hæc con-
temne.

Ut moriturus tuis bonis utere.

Ut autem victurus possessionibus parce.

Absit amor proprius qui omnia odit !

Ut autem victurus possessionibus parce.

Absit amor proprius qui omnia odit !

(23) Apud Stob. tit. 5, p. 30, et Anton. Serm. 1,
pag. 7. In editione Stobæi Schowiana, p. 138,
Pythagoræ tribuitur. Porphyrii simile monitum ad
Marc. p. 25 : Ὡν δὲ τοῦ σώματος ἀπαλλαγίσα οὐ
δεδοκίνοι, ἐκαίνων καταπόνοι. Sextus Rufini pag.
648 : « non oportet contemnere ea quibus etiam
post dispositionem corporis egemus : » forsan,
« depositionem. » Notus est recentior ille verborum
deponere, depositio. sensus. Ipse Rufinus p. 653 :
« tabernaculum quidem corporis graviter ferre su-
perbum est ; deponere autem posse. cum oportue-
rit, in pace. beatum est. » Aptissimus est appositus
locus Georgidis supra pag. 45 ; ὀνητὸν ἔχων περι-
σκήνιον ἐπὶ τῇ τοῦ ἀποθέσει μηδὲν λυποῦ. —
Cf. Taylor. in Classico Diario t. xxi, p. 268, et si-
mitem locum supra pag. 105, Ὡν οὐδὲν...

(26) Lucianus Epigr. 29

χαίς ὁ προσερχόμενος ὄφεις (1),
 λέξε συμπλακτικῆς πάλας,
 ἰθὺς ἀλλήλων ἦταν θαυμάσιος,
 εἰς νῦν ἀράς μεμνημένος
 ν ἡ βροτῶν εὐραν (2) φύσις,
 ἴντος τῆς πάλης ὑπερέτερου,
 ὑποῖς συμφορᾶς ἐπαισθάνου,
 γχῶς (3) τῶν ὁμοίων σακαμμάτων.
 εἶδε τῶν νοητῶν τὴν φύσιν
 ἔν δὲ δύστηνος ἐκ φθορᾶς δράκων,
 ὡ σύμπληξιν, ἀρῆξεν τάχει,
 χθεῖτάν τε (4) καὶ βουλή μόνη,
 τὸν τῆς ζῶης κληρουχίας,
 Ἄρχας, καὶ Σεραφεῖμα, καὶ Θρόνους,
 οὐς, τάξεις τε φρικτῶν Ἀγγέλων,
 ὄν, καὶ πᾶσαν τὴν ἀστρων θέσιν,
 αἱ πῦρ, ἀέρα ζῆν αἰθέρι,
 5) διφρεύοντα πρὸς τὴν ἡμέραν,
 πυρσεύοντα νύκτα προσφόρως,
 νηκτὰ πάντα καὶ πτηνῶν γένος,
 κόσμον ἐν λόγῳ πεφηνότα,
 χεῖρὶ καὶ προβοῦλῳ μόνῳ
 ἦν ὑπαρξιν ἐνθεσεύσαν,
 τὴν δειχθέντα τῶν τεταγμένων
 ε ἄλλου προκριθέντα τῷ λόγῳ,
 πάτης ἔνθεν ἡξιωμένον,
 εἰδεῖσθαι τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα (6),
 αὐτοῦ πᾶσαν ἐκ φθόου πάλην,
 καὶ τῆς Ἐδέμ τοῦ χωρίου,
 λειτο καὶ φυτουργεῖν καὶ μένειν (7),
 ἐκεῖθεν ἐντυφῶν γεωργίας.
 τὸ πάντων θαῦμα τῆς Ἔω (8) τόπων,
 ἀκλυστον (9) ὡσπερ ἀρδεῦον ὕδωρ
 πάντων (10) δεικνύει μακρυτέρων,
 φερδόντων τέρψεως εὐμορφίαν,
 αὐ ὄψιν ἐστιῶντων εἰς ἄγαν.
 εδοικῶς ὁ πλάνης προσεγγίσαι.
 χεῖρὶ τοῦ Θεοῦ λελητμένῳ
 ἐκεῖθεν ὄψιν ὠραϊσμένῳ,
 ἴσασιν τῇ φύσει νωθεστέρα,
 πρὸς ἄνδρα προσβολῇ σοφωτέρα,
 βοθητὸν (11) καὶ συνεργὸν τοῦ βίου
 ἄς (12) ἐκεῖνου μικρὸν ἐξελῶν τρύφος,
 καὶ δέδωκεν αὐτῷ πανσῶφως,
 νῶν δώρημα (13) καὶ πόνων ἄκος·
 αἱ παρασχῶν ἐντολῶν ὑποσχέσεις,

A mis parentibus adrepens serpens per blandimenta allocutus olim præparavit, et famosam cladem stupens, et antiquam maledictionem in memoriam nunc revocans, quam ex his mortalium excepit natura, cum inimicus in pugna superior apparuit, tuum in illis infortunium conjice, tanquam similem casum sortitus.

Nam cum vidit spiritualium naturam qui prius ceciderat miserabili ruina draco, et inferiorem creationem indicibili celeritate, verbo tantum et voluntate perfectam, augustam scilicet supernam sedem, Cherubim, Potestates, Seraphim, Thronos, Archangelos ordinesque tremendorum angelorum, terram, cælum et omnem astrorum dispositionem
 B aquam quoque et ignem, aerem cum æthere, luminare unum curru diem illuminans, alterumque pulchre noctem illustrans, bestias, natantium et volucrum genus omne, et mundum universum in verbo apparentem, hominemque manu et voluntate sola summentem diviniorem existentiam, et dominantem ostensum omnium subjectorum, tanquam ab omni alio ratione differentem, omni honore hic dignum habitum, eo quod ostensus sit factus ad Dei imaginem, movet contra illum ab invidia bellum, usquedum abigat ex Edenis sede, in qua collocatus erat ut operaretur et custodiret, et inde eductis fructibus lætaretur.

C Eden erat Orientis locorum omnium miraculum, quem quadruplici flumine quasi irrigans aqua fructuum omnium feracem ostendebat, decoram venustatem ubique pendentium, et aspectus comedentium admodum delectantium. Ad quem tremebundus seductor cum accessisset, talem qualis e manu Dei exierat, et inde oculos pulchritudine juvantem. Evani adit natura socordiosem et ad alliciendum virum solertiosem, quam in udjutricem et comitem vitæ ex illius costa parvum eliciens fragmentum formaverat Deus et dederat ei sapienter, somni munus et laborum solatium. Quibus etiam proferens mandatorum significationem, omnium arborum usum concessit, dum una tantum

D

ὕπ' αὐτοῦ... ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντως ἐς τὸ εἶναι παρ-
 ἡγάγε.
 (5) Codex alio ordine versus disposuit, Φωστῆρα — Ἰδῶρ, quem mutavi, sententiæ ut nitidius concinnarentur, et præeunte ipsa narrationis in Genesi serie.
 (6) Gen. 1, 26, 27.
 (7) Gen. 11, 15.
 (8) Ibid. 8.
 (9) Ibid. 10.
 (10) Ibid. 10.
 (11) Ibid. 9.
 (12) Ibid. 18.
 (13) Ibid. 21.
 (13) Ibid.

1) Codex, αὐτοῖς γεν. In fine addidi ὄφεις: potuit δράκων addi. Librarii manus nunc est prorsus iuda.
 2) Codex, εὐρε, quod relinquere in poemate id us secure poteram. Sic v. 61, φρεσὶν scripsi φρεσὶ.
 3) Codex, λελουγῶς.
 4) Λόγῳ: Si quidem Deus aiebat modo, et omnia bant. Nota sunt Genesios verba, καὶ εἶπεν ὁ θεός, Quod sequitur πράγματι de re eadem adhi-
 lit Joannes Chrys. Eclog. pag. 422: Πῶς οὖν ἡ γίγονεν ἄνθρωπος; πῶς δὲ αὐτὴ οὐκ οὐσα πα-
 γητο; ubi Matthæus, Auctor Philopatridis § 13, luce inenarrabili seu Deo: Λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι

abstinerent : quod si comederint, sævam incurrere debebunt mortem ; si vero non violarint ejus legem, vivere sine dolore in temporum beatam seriem. Ad hanc accedens (serpens) et quasi ad pugnam jam accinctus, in certamina ipsa ruit et dicit :

SERPENS.

Cur vobis dixit Creator, o mulier, « Non tangetis ex hac sola arbore ? » Ne dii flatis, invidus dixit.

EVA.

Dixit ut ex omni ligno comedamus ; hac autem arbore solum abstinenceamus, ne manducando mortem incurramus.

SERPENS.

Ne talia mente concipias, mulier : scit enim, si comederitis ex hac arbore sola, vos futuros admodum esse deos, oculis clare cernentes.

EVA.

Adiisti Adam virum meum et dominum ? num omnino confidens ad illum ut ad me venisti, hospes ? Scis enim me posteriorem illo creatam esse.

SERPENS.

Adam, si tu vis, non resistit, mulier ; parebit enim, si hunc hortaris tuis verbis, cedet cito et tecum comedet.

EVA.

Revera ad me accessisti ut ad timidiorem, et artibus me illum victuram esse dicis ; tandem illum adeo, an ista excipiat.

SERPENS.

Ne virum adeas, antequam comedas. Prior proba, et prior comede ; suadebis enim ita facilius ; mulier enim es.

EVA.

Suasisti ut comedam, et meum conjugem ut comedat exhorter, hospes consiliator, si obtineamus, quam dixisti, spem.

(14) Genes. II, 16.

(15) Versus in codice brevior est ; inserui vobis. Est etiam decurtatus Pisides De vanit. 177, Fortunam describens, ἢ θρύπτεται μὲν ἀπρεπῶς ὀρχουμένη. Στρέφει δὲ τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων πρὸς, οὗς τὸ χαυνὸν ὄμμα λοξῶσαι θέλει. Plenius rescribendum e cod. 1630 : Στρέφει δὲ πικρὰ τὰς... Nec est integer Theod. Diacon. Acroas. II, 136 : Φαλαγγιστάς, πεζοτοξοκράτας. Propono satis obviam emendationem, πεζοτοξοκράτας : duces peditum sagittariorum.

(16) Codex, φάγοις.

(17) Codex, κορυσθαί.

(18) Genes. III, 4.

(19) Ibid II, 17.

(20) Ibid. III, 5.

(21) Ibid II, 16, 17.

(22) Ibid. III, 5.

Α Πάντων φυτῶν (14) προδρεψε τὴν ἐξουσίαν, Ἐνὸς δὲ ὡς μάλιστα μὴ ψάειν ἄλλως (15) Ὡς, εἰ φάγοιεν (16), δεινὸν ἐκτίσαι μόνον, Εἴπερ δὲ μὴ τρώσειαν αὐτοῦ τὸν νόμον, Βιούν ἀλύπως εἰς χρόνων εὐκληρίας. Ταύτη προσελθῶν, καὶ κορυσθεῖς (17) καὶ πάλιν, Χωρεῖ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας, καὶ λέγει·

ΟΦΙΣ.

Τί δὴ (18) πρὸς ὑμᾶς εἶπεν ὁ Πλάσας, γύναι ; « Μὴ (19) τοῦδε προσψάουσα τοῦ φυτοῦ μένου. Ὡς (20) μὴ θεοὶ γένησθε βασιλῆνας, ἔφη.

ΕΥΑ.

Ἐφησε (21) παντὸς ἐκ ξύλου βεδρωκένας·

Τούτου δὲ γεῦσιν τοῦ φυτοῦ φυγεῖν μόνον,

Β Ὡς μὴ λάβοιμεν ἀντί βρώσεως μόνον.

ΟΦΙΣ.

Μὴ δὴ σὺ ταῦτα σαῖς φρεσὶν λαβοῦ, γύναι·

Ἦδει (22) γὰρ· εἰ φάγοιτε τοῦ ξύλου μόνου (23),

Ἔσσεθε πάντως ὡς θεοὶ, δεδορκότες.

ΕΥΑ.

Ἀδὰμ προσήλθεος τάνδρι μου καὶ δεσπότῃ ;

Ἦ πάντα θαρσῶν ἤκεος ὡς ἐμὲ, ξένε ;

Ἐγνως γὰρ ὡς πέφυκα τοῦδε δευτέρω.

ΟΦΙΣ.

Ἀδὰμ θελούσης οὐδεὶς ἰσχύει, γύναι·

Ἐφέψεται γὰρ, εἰ παραινέσεις, λόγοις,

Καὶ διέξεται τάχιστα, σὺν σοὶ καὶ φάγη.

ΕΥΑ.

Ὀντως προσήλθεος (24) ὡς ἐχούση δειλίαν,

Καὶ μηχαναίς με τοῦτον ἐκλύσαι (25) λέγεις,

Πρόσειμι λοιπὸν, εἴ γε διέξεται τάδε.

ΟΦΙΣ.

Μὴ δὴ προσήλθεος τάνδρι, γεύσεως ἀτερ.

Πρώτη δὲ πειράθητι, καὶ πρώτη φάγη·

Παίστις γὰρ οὕτως ἐσπετως· γυνὴ γὰρ εἶ.

ΕΥΑ.

Ἐπεισας ὡς φάγοιμι, καὶ τῷ συζύγῳ

Φαγεῖν παραινέσαιμι, σύμβουλε ξένε,

Εἰ δὴ τύχοιμεν, ὧνπερ εἶπας, ἐλπιδῶν.

(23) Forsan, μόνον Parum tribuo huic conjectura. Cæterum ex illa litterarum u et v similitudine factum est initio statim ipso Leonis Diaconi emendatum. non omnino, si quid video, necessaria : Ἐπεὶ ἄλλοι τι τῶν ἀγαθῶν τὸν βίον δύνησι, τοῦτου οὐχ ἦσαν, ἀλλὰ καὶ μάλλον ἢ ἱστορία, ἐπιωφελέει τι πράγμα καὶ λυσισιλέει. Codex, non τοῦτου, sed τοῦτον, quod servaverim... τὸν βίον δύνησι τοῦτον, οὐχ ἦσαν (scilicet δύνησιν) ἢ ἱστορία : « Si quid aliud commodum vitam hanc juvat, non minus, imo etiam magis ei prodest historia, res utilis ac bonæ frugis plena. »

(24) Codex cum dictographia, προσήλθεος et superius προσήλθον. Electio non fuit dubia, cum προσήλθον sensu careat.

(25) Forsan ἐκλύσαι, quamvis nihil lucratur Ignatius, si verbo improprio verbum substituetur non proprium.

ΟΦΙΣ.

ιαδείας τὰς ὑποσχέσεις δίδου.
 χείρας τὰς ἐμὰς λήψω, γύναι·
 παρῶνδ' ὄτ' ἴδω μὴ τίλκτειν χάριν (26).

ΕΥΑ.

ὁ τερπιδὸν τοῦδε τοῦ φυτοῦ βλέπων,
 ὡς μάλιστα γέυσει, καὶ θείαν.
 καὶ γένοιο θεός, εἰ φάγοις.

ΑΔΑΜ.

ὁ δῶρον, εἰ παρέσχε τις ξένος ;
 εἰ θεὸν θήσεται με γέυσει, εἰ φάγω ;
 ἢ οὐδεὶς, ὅς μεβέβη βρωμάτων.

ΕΥΑ.

ὁ δὲ βέλτιόν τι (27) τοῦ γῶναι, φίλε,
 καλῶν τε αἰ κακῶν ἐν τῷ βίῳ (28) ;
 ἢ μετασχῶν τοῖν δυοῖν πείραν λάθοις.

ΑΔΑΜ.

ὅς γέτις· τεθίντας ἐκθαίνων ἔδρους
 Κτίσας ἔπειξεν ἠκριθωμένους ;
 λάπης, τάλαινα, τῆ βραθυψία !

ΕΥΑ.

εἰς ἀφορμὰς τὰς σαλευούσας ἔδρους,
 ἢ πρόσαινον, ἦν δέδοικας, αἰτίαν,
 ἢ σε λύσω παντελῶς ὀφλήματος.

ΑΔΑΜ.

ἢ γέγευμαι· καὶ φθορὰν ἔβω, γύναι,
 τὼ συνεσβέουσιν ἐν τῇ κοιλίᾳ,
 ἦς, ἐγφμαι, δεινὸς εἰσπίση (29) μόρος.

ΕΥΑ.

τὴν ἐμὴν τρύχουσιν ἔνδον γαστέρα
 ἦς, ἦς ἔληφα γέυσει τοῦ ξύλου.
 οὐ με παρήκαρε δυσμενῆς ὄφεις.

ΑΔΑΜ.

ἦ μοι φανέντες (30), φεῦ ! γύναι, τὰ νῦν φράσον·
 ἠρισταλοῦμεν αἰσχύνην πῶς ; Εἰπέ μοι.
 οὐ γὰρ ὡς οὐκ ἔστιν αἰσχύνης σκέπη.

ΕΥΑ.

ἡγαῖα ταῦτα φύλλα συκῆς (31), ὡς βλέπεις (32)
 οὗτοις περιστελωμεν αἰσχύνης θέαν·
 παρὸν γὰρ ἡμῖν συμπεσέεται νῦν βίος·

ΑΔΑΜ.

Ἐγὼς τὸ δεινὸν ὄφει πως τῶν σφαλμάτων,
 ἦ αἰ τῆς δοθείσης νῦν ἐπήσθου ζημίας·
 ἴδουκ' ὅτι κέρδος ἐσδέχου τῶν πρακτικῶν (33).

(26) Hanc sententiam pluribus illustravi ad Euripidis Erechtheum t. V, p. 450 Georgius Lapitha 142: "Ἄν δοῦναι τι ὑποσχέσθαι τινι, ταχέως δίδου, Μὴ δόξας μεταμελήσεις, τὴν χάριν ἀφανίσσης. Adde Gruter. ad P. Syrum 779.

(27) Addidi τι, metro syllabam postulante; Theodoros Prodromus Rhod. II, p. 73: Τὸ χαλκοβαρὸς τῆς μαχαίρας (ἴμο μαχαίρας) μου στόμα πολλῶν ἐκπέπαιεν αἰμάτων. Propono Τὸ βέμμα πολλῶν...

(28) Debnisset auctor superius monere arborem hanc esse ξύλον τοῦ γινώσκαι καλὸν καὶ πονηρὸν.

(29) Codex, εἰσπίσει. Permutatio vocalium ad

A

SERPENS.

Ne tardas pollicitationes praesta, meas autem quam citissime accipies, mulier; nam quod tardat nescit favorem conciliare.

EVA.

Vir gratiam hujus arboris cernens, gustum aequae ac visum delectantis, accipe, et fles divinus si comederis.

ADAM.

Divinumne donum praestitit aliquis hospes? et quomodo deum me statuet esca, si comedo? deus enim non est qui escas sumit.

EVA.

Potesne quaerere aliquid melius, dilecte, quam cognitionem naturae honorum et malorum in vita? Fructum hunc comedens, utriusque experimentum sume.

ADAM.

Et quomodo aliquis positos transgredietur terminos, quos Creator tam precise fixit? quantum errasti, infelix, socordia!

EVA.

Obstacula sunt vacillantia hi termini; in me rejice quam reformidas causam, et ego te admodum culpa liberabo.

ADAM.

Ecce, comedi: et corruptionem intus sentio mulier, in viscera se insinuantem, e qua, suspicor C saeva oriatur mors.

EVA.

Et meum intus ventrem torquent dolores quos e ligni fructu excepi, ex quo me seduxit serpens inimicus.

ADAM.

Nudi videmur, pro mulier, nunc loquere: Pudorem quomodo induemus? dic mihi. Video enim nullum esse pudoris tegumentum.

EVA.

Aspera sunt haec fici folia, ut cernis: his nostrum pudorem operiemus. Aspera enim nobis continget nunc vita.

ADAM.

Cognoscis nunc tarde nimis gravitatem culpae, et sentis poenam quam dedimus: igitur praemium accipe actionum.

emendationem ducebat. Libanius Epist. 551: 'H δὲ πρὸς τὸν ἄνδρα (καὶ γὰρ εὐθὺς ἀρίκτο κατὰ τύχην) εἰπούσα τὸ πάν, ἴδειτο αὐτὴν ἀποκτείναι· μηδὲ γὰρ ἂν ἀτυχεύσασθαι τὰ τοιαῦτα ζῆν ἔχειν καλῶς. Codex 1000 pro ἔχειν habet ἔχη. quae varietas, modo in ἔχοι abeat, poterit placere: cum mutata syntaxis narrationem paulo vividiorum reddere videatur.

(30) Genes. III, 7.

(31) Ibid.

(32) Codex βλά, sine evanido.

(33) Πρακτικῶν, pro πεπραγμένων, vel πράξεων. Sic sermone abutebantur. Nicephorus Xanthopulus

EVA.

Cognosco me mente errasse imprudenter, et tuam, conjux, perdidisse mentem. Ideo ostendor ut corruptionis causa.

ADAM.

Nonne auribus percipis, mulier, fragorem ex alto, tanquam ex Deo, sonantem? Quomodo fugiam pœnam facinoris?

EVA.

Pedum Dei ad aures sonus pervenit, cujus veritatem ferre metuens, tecum occultari potius velim, dilectè.

ADAM.

Quis occultabit me locus? qui occultabor? Nulus enim extra Deum locus est, in quem fugiens abscondar. Attamen sequere, mulier.

DEUS.

Adam creaturis omnibus excellentior, manus meæ opus et possessio, quo nunc abiisti? Et qualis a tali factus es?

ADAM.

Tua verba me nudum et pedes in præsentiam venire non sinunt; sed tristis fuga et timor me detinent.

DEUS.

Quis, o infelix, tuam nunc mentem seduxit, et tuam nuditatem hic oculis ostendit, nisi transgressus fueris quæ transgredi non fas erat?

ADAM.

Mulieri fidens, quam dederas, Creator, magnam persuasionem sermone ferenti, ad lignum accessi, e quo comedere non fas erat.

DEUS.

Quoniam mulieri cedens inventus es, et a mea

in catalogo imperatorum Byzantinorum, de Michaele Palæologo: Ὅτως βασιλεὺς καὶ λόγοις καὶ πρακτέοις: qui versus deest in codd. 1630 et 2991 A. Leo Diacon. x. 11, p. 110: C: Ὅπρηνίκα παρὰ τῆς Ὑψ αὐτῆς (Mariæ deiparæ) καὶ Θεῶ τὰ τῶν βροτῶν πρακτέα τοῖς ἀδεκάτοις ζυγοῖς καὶ σταθμοῖς ταλαντεύεται. Phile carm. v. 733: Καὶ γὰρ χωρὶς εἰς ἕκαστον πρακτέα Πάντων μόνος, βέλτιστε, συγκλίσσας φέρει. Ibid. 903: Ἀλλὰ τὰ λαμπρὰ τοῦ στρατηγῶ πρακτέα.

(34) Genes. III, 8.

(35) Codex, δειλιῶντα. Possit et δειλιῶντες, nec D id pejus, scribi

(36) Versus est, puto, corruptus; violatur enim accentus lex penultimi. Velim reponi: Ὅστος με κρύψει (καὶ κρυθίσομαι) τόπος; Theodorus Prodrom Rhod. II, pag. 73: Τὸν πατέρα σχῶν εὐφραῖ παιδότηριβ: vel erit scribendum παιδοτρίβην, vel transponendum, παιδότηριβ: σχῶν εὐφραῖ τὸν πτέρα, Idem I, p. 33: Ἀνδρος, μετεῖπεν, εὐσεβεῖς δικασπολοι. Hic est lapsus Gaulmini de more properantis, vel typhotæt: legitima scriptura restituatur, δικασπόλοι. Phile III, 75: Χαρέτω σύμπας οὐρανός ἐστι σὲ κάτω πε... Sic cum lacuna mutilus codex. Wernsdorfii conjecturæ sunt nonnullæ, κάτω πέμφε, κατώρθωσε, κατώκισε, et, quam prætulit, κατέπεμφε. Equidem κάτω πέμφε receperim, cum

EVA.

Ἐγνων παρακλαπεῖσα τὸν νοῦν ἀρρήτως. Καὶ σὰς ὑποφθέρουσα, σίζυγε, φέρει: Ὅθεν δέδειγμαι τῆς φθορᾶς παρατία.

ADAM.

Ὅκ αισθάνη τοῖς ὤσιν, ὦ γίναί, ψόρα. Ἄνωθεν. ὦτπερ ἐκ Θεοῦ, κτυπούμένου (34); Ὡς εὐλαβοῦμαι τὴν δίκην τῶν δρωμένων!

EVA.

Ποδῶν Θεοῦ πάρεστιν εἰς ὠτα κτύπος, Ὅς δειλιῶσα (35) τὴν παββήσιαν φέρει, Σὺν σοὶ κρυθῆναι μάλλον εὐδοκῶ, φίλε.

ADAM.

Ποῖος τόπος κρύψει με; Καὶ κρυθίσομαι (36); Οὐδεὶς γὰρ ἔξω τοῦ Θεοῦ τόπος πέλει, Β Ἐν φ̄ φυγῶν λάθοιμι. Πλὴν ἔπου, γίναί.

DEUS.

Ἄδὰμ (37), τὸ πάντων κτισμάτων ὑπερφρον, Τὸ τῆς ἐμῆς μέλημα χεῖρὸς καὶ κτέρ. Ποῦ νῦν ἔθης; Καὶ ποῖος ἀνθ' οἴου πέλει;

ADAM.

Οἱ σοὶ (38) λόγοι με γυμνὸν ὄντα καὶ πόδα. Εἰς προὔπτον οὐκ ἐῶσιν· ἀλλὰ γε Δεινὴ φυγὴ με συμποδίζει καὶ φόβος.

DEUS.

Τίς (39), ὦ τέλαν, σὰς νῦν παρήγαγε φέρει, Καὶ τὴν γ' ἄμωσιν ἀρτί δεικνύει βλέπειν, Εἰ μὴ προσήλθες οἷς προσελθεῖν οὐ θέμις:

ADAM.

Γυναικὶ (40) πεισθεῖς, ἦν δέδωκας, ὁ Πλάκ Πολλὴν φερουση πεισμονὴν ἐκ τοῦ λέγει: Ἐὐλφ προσήλθον, οὐ φαγεῖν οὐκ ἦν θέμις:

DEUS.

Ἐπεὶ (41) γυναικὸς εὐρέθης ἤτημένος.

reliqua verba quæ proposuit metrum violent. Sic v. 951. καθίσταμαι σοι: τὸν βίον διδάσκαλος; nec sic legi: Διδάσκαλος καθίσταμαι σοι τοῦ βίου ἁσάνιορ videtur vers. 955: Ὁ καινοφανῆς ἤλιος ἦλθε. Manifestissime respicitur Od. II, 2 Ἠλθε. Τηλέμαχος, γλυκερὸν φάος: quod si tenuisset Wernsdorfius, quam scripsit notalam assisset. Sic Julianus Epist. 8: Ἠλθε. Τηλέμαχος: ubi notavi Heilerus lectionis varietatem ἦλθε. Et Phile in clausula versus rē scripsisse videtur. Jam deerit syllaba, forsan restituenda, ὁ καινοφανῆς σὺ Τ. ἦλθε. Ἄλλαν cum spondeum vitaverit in fine, malim fere ab eo versu abstinere, præsertim cum unum et altere moverim qui sint accentui rebelliores. In talibus dicendus erit voluisse aliquid rhythmi veteris tenere, servato tamen religiose duodenario syllabarum numero. At id tenendum, si nonnunquam ipsi fuerit poetis neglecta lex accentus, non esse criticis et emendatoribus negligendam. Sic scripserat Wernsdorfius.

(37) Genes. III, 9.

(38) Ibid. 10.

(39) Ibid. 11.

(40) Ibid. 12.

(41) Ibid. 17.

ἦς ἐφεταμῆς τῆς ἐμῆς παρεκλάτης,
 γεωργῶν (42) τὰς ἀκάνθας τοῦ βίου,
 ὡς ἐπαύξων σὺν στεναγμῷ καὶ λύπᾳ (43).
 (44) δὲ τέκνα σὺν λύπαις, θνητῆ φύσις.
 (45) τὸ πρόσωπον ἐβραντισμένος,
 (46) τὸν ἄρτον ἐν κόποις καὶ φρονεῖσιν,
 ἔων γῆς γηγενῆς, παλινδρομαί (47).

2) Genes. III, 18.

3) Ibid. 16.

4) Ibid.

5) Ibid. 19.

6) Codex, φάγη. In Genesi recte φαγῆ.

7) In hoc metri genere tam facili lex accentus
 iñicatorum impedivit, ut syntaxi insolita utere-
 nisi forsam scripserit, δραμεῖν κάλιν, vel δρά-
 πάλιν. Ob inobservatam eam accentus regulam
 lores carminum politicorum sæpe, ut modo osten-
 am, muneri suo defuerunt. Unum etiam addam B
 in cod. 1630. Pisisides De vanit. 122 : Οὐκ οἶδα πῶς τὸ

A præscriptione recessisti, eris culturæ vacans spi-
 narum vitæ, augens et multiplicans inter gemitus
 tuas ærumnas : paries autem filios in doloribus,
 mortalis natura ; sudoribus vultum rigans, come-
 des panem in laboribus et curis, donec a terra
 oriundus ad terram revertaris.

πλάσμα τῶν ἐνοπνίων ὡς πρᾶγμα δαικνύς, καὶ
 φρενοφθόρῳ βίῳ Διὸσθητικὴν δρῶν τὴν ἀναίσθητον
 πλάνην. Morellus emendat, βίῳ, scilicet « nocente
 mentibus telo. » Sed ea correctione sententia vix
 junvatur, et metrum pessum datur. Legi velim, βίᾳ.
 Cui loco amplius etiam prodesse quid vetat? Pergit
 Pisisides : Πλὴν μικρὸν οὐπω καὶ παρῆλθεν ἡ γὰρις.
 Εὐθύς γὰρ αὐτὸν ζημιῶι τῆς οὐσίας. Non dicitur
 quis ζημιῶι : videlicet, Εὐφῶνος ὄρνις ἄγγελος τῆς
 ἡμέρας : quem pulchrum versum commode reperi
 B in cod. 1630.

IGNATIOΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΙΣ ΜΑΓΛΟΝΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΜΑΘΗΤΗΝ.

IGNATHI DIACONI GRAMMATICI

IN PAULUM SUUM DISCIPULUM.

(Apud ΜΑΤΡΑΝΘΑ, *Anecd. t. II, 664.*)

* Ἀπορον βίου τὸ τέρμα,
 ἰδὲ μὴ τρέχεις ἀθῆλως·
 Ἄρετῃν δίωξον ἔνθεν,
 ἴν' ἐκείθεν ἔλθῃς εὖροις.

Βίος οὐ πέφυκε μίμνεϊν
 ἰὸς εὐμάρατος ἔστιν,
 Ἀνύπαρκτός ἐστιν ἄλθος
 Ἄτύπωτόν ἐστιν ἕλκος.

Βλέπε πῶς πάντα κόνις, πᾶντα
 [δὲ τέφρη,
 Ὅσα γὰρ κόσμος ἔχει τύμβος ὑπέ-
 ρξει.

Γοερὸν κένωσι δάκρυ
 Ἐμὸν εἰς τάφον τεκοῦσα,
 Ὅπερ εἰ μόνον δοκεῖεις,

Κραδίη πόνον συνέξεις.
 Δακρύων γέμουσι τύμβοι,
 Ἀπλέτων γέμουσιν οἴκτων·
 Ὅ γὰρ εἰς τάφον προκύψας
 Συνέλεξεν ἔνθεν ἄλθος.
 Ἐμὸν εἰς τάφον σὸν ὄμμα
 Διάρας, σκόπτει γαῖαν·
 Ἐμὲ γὰρ βάδαμον ὥσπερ
 Νέον ἐξέκοψεν Ἄδης.
 Ζοφερὸν δόμον πετάσας
 Ἀκόρεστος εἶλε Πλούτων
 Ἐμὲ Παῦλον ὥσπερ ἔρνος
 Ἀπαλὸν, τεμῶν πρὸ ὄρας.
 Θάνατος νέων τὸ κἄλλος
 Ὅλον ὡς χλόην θερρῖζει·

Δρεπάνη πέλει γὰρ οὗτος
 Ἄδιεξόδευτος ὄντως.

* Ἴδε ποῦ τρέχεις, ἐπίσχες
 Ἴδε πῶς φθορᾷ συνάπτῃ·

Ὅσον ἂν δράμης γὰρ ἔνθεν
 Τάφον οὐδαμῶς περάσσης.

Κόνις ὡς πέφυκε κόσμος

Ὅμι' ἄλλῃ, θύελλα, τέφρη·

Ἀνέμων δίκην τὰ πάντα

Ἄερος χύσιν μιμνείται.

Λαγδί μ' ἔκρυψε γαῖα

Λόγον οὐ φέροντα κάμπαν·

Φθορᾷ γὰρ πέδησας γλῶτταν,

Μέλις σιέδασαι πάντα.

Μογερούς πόνους τις εὔρειν ;

Incertus vitæ terminus, ideo ne curras incaute :
 virtutem sectare ibi, ut illic felicitatem invenias.

Vita non ad morandum nata est, gramen est
 cito marcens, caduca felicitas, vestigium vix im-
 pressum.

Ecce omnia pulvis, omnia cinis sunt ; quanta
 enim mundus habet, sepulcrum hauriet.

Lamentabilem exhausit fletum quæ me in meum
 sepulcrum peperit ; quod si solum observas, corde
 dolorem senties.

Lacrymis implentur tumuli, in expletis implentur
 lamentis ; qui enim ad tumulum se convertit, inde
 marem suscepit.

Manu in sepulcrum tuum oculum aperiens, ter-

ram contemplare ; me enim ut recens arbustum
 exsecuit Tartarus.

Tenebrosam domum pandens insatiabilis rapuit
 Pluto me Paulum, tanquam mollem florem ante
 tempus secans.

Mors juvenum formam omnem ut herbam met-
 tit ; falx enim est illa vere inevitabilis.

Vide quo curras, in equere ; vide ut ad ruinam
 deveneris ; quantumvis enim ibi festinaveris sepul-
 crum minime evitabis.

Ut pulvis est mundus, vapor, nimbus, cinis :
 ventorum instar omnia aeris congeriem imitantur.

Sinu me terra condidit ratione nondum prædi-
 tum ; nam linguam ligavit fatum, membraque om-
 nia solvit.

Τίς ἔταυξεν ἄμμι τύμβον ;
Τίς ἔπλαξεν ἄμμι θρῆνον ;
Ἄδῃμ ἐχθρὸς, ἔῶν κάλλος.

Ὁ πάλων αὐτομολίης ἀφθίτος
[αἴψῃ,
Ἀνοφερῶν ἐκ νεκάδων, Χριστῆ, μὲ-
[ρῦσαι.

Νέκων ἀπνοῶν με βίψε,
Κέαρ εἰς πόλον δ' ἀπῆρε,
Λόγον ὧν ἐπρῆξεν ἔνθεν.
Ἄκριθῆ θεῶν παρέξειν.

Ἔόνες ὡς ξένον τὸ θαῦμα·
Νέον ὡς στάχυν γὰρ αὐθίς
Ἐόνιν, ἦν βλέπεις, μὲ νέρθεν
Ἀπὸ γῆς θεὸς συνάζει.

Ὁ χρόνος τρέχει, τί μέλλεις ;
Ὁ κριτής, σκόπει, πάρεστιν
Διδόναι δίκην δικαίαν
Ὅπόσων ἐπρῆξας ἔργων.
Πάτερ, ὦ Πάτερ θεέ μου,

Quis duros invenit labores ? Quis nobis sepul-
crum paravit ? Quis nobis luctum invexit ? Adami
inimicus, Evæ forma.

O tu, qui splendor es fugæ nescius, tenebrosis
e cadaveribus, Christe, libera me.

Corpus letho inanimum projecit, animum autem
in cælum tulit, rationem de his quæ egit ibi stri-
ctam Deo redditurum.

Audi ut mirum sit prodigium ! recentem seu
spicam, rursum pulverem quem cernis factum me
e terræ sinu Deus educet.

Tempus currit, quid moraris ? Ecce Judex adest
justam dicturus sententiam de his quæcunque
gesseris operibus.

Pater, o Pater Dei mei, qui cujusque animam
tenes, quem manibus formasti maledictionis a
sententia me libera.

Fluctus ardentis, heu mihi ! quomodo tunc a
flammis servabo incolumem quam ego maculam
contraxi ? Paleæ enim opera admisi.

Stephanus illustris me excepit, qui primus præ-

Ὅς ἔχεις πνοὴν ἐκάστου,
Παλάμαις ἔταυξας ὄνπερ,
Καθάρας, δίκης με ρῦσαι.

Ῥοθίου φλέγοντος οἶμοι
Τότε πῶς ἀκαυστον ἔξω,
Ὅν ἐγὼ ρύπον συνῆξα ;
Καλάμης γὰρ ἔσχον ἔργα.

Στέφανος κλυτὸς μ' ἔδεκτο
Ὅς ἔπαθλον ἦρε πρῶτος,
Ὅς ἴδεν πόλου βαγέντος
Πατρὶ συγκαθέζον γῆα.

Μάκαρ, εὐδαιμονίης οἶμον ὀδεύ-
[σας,
Ἐμὲ Χριστοῦ λιμέσιν Παῦλον
[ἐνδύμα·

Τέον εἰς δόμον με κούθων,
Στέφανε, τρόμω λιγαίνω
Θέον ἴλαον γενέσθαι,
Ὅτε μοι κρίσιν προστάξει.

Ἵπνευθε μὲν καλύθει

Μερόπων ἀπαντὴς ἄλλοι
Ἄγλαοστόλος δὲ πρῶτος
Φάος εἰς ἀπαντὰς ἔρα.
Νεκῶν τ' ἄφρατος.

Ἐὼν τῶς ἐν μεγάροις Πατρὶ.

Φίλον ὡς τέκος σε μίση,
Καλέω, πατῆρ δὲ πρῶτος
Δάκρυσιν λιπῶν, παρ' ἄμ-
Χαράν εἰς ἄλγικτον Πάτερ.

Χαριεστάτην προσέβη
Ἐλάσας, τέκος δ' ἀπέληξ-
Πατέρα ξένον γὰρ εἶρας
Θεόν, δεσπότην παντα.

Ψεκασί ραναντις ἔμνη
Δακρυσι βρέχοιτε μὴν
Νέκυσιν γέρας γὰρ ἔμνη,
Θεὸς ἡδέεται δὲ τούτοις.

mium tulit, qui cœlis apertis vidit Patri
tem Filium.

Beate, qui beatitudinis semitam percurre,
Paulum ad Christi portum fac appellere;

Tuam in domum me condens, Stephanus
tremore supplico Deum propitium fieri, et
mihi iudicium statuet.

Inferius quidem occultabit mortales
tarus, præco autem splendide vestitus
omnes reducet.

Mortuorum omnium immortalium te
in tuas ædes Paulum inducas.

Dilectum ut natum te mater voco,
senex a lacrymis temperans, nobiscum
lem in lætitiâ intres.

Jucundissimam juventutem insequens
sed abductus es : patrem enim novum
Deum, qui omnia creavit.

Guttis hymnum irrorantes, ne lacrymis
cite ; mortuis enim præmium est hymnus,
autem his delectatur.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

IAMBOSI KATA STOIXEION.

EJUSDEM IGNATII

IAMBI SECUNDUM ALPHABETUM.

(Boisson. Anecd. t. IV, p. 436.)

Superne attolle ad Deum tuam mentem.
Vitam secundum Deum dilige purificatam.

Ἐνω πτέρωσον πρὸς Θεόν σου τὰς φένας.
Βίον πόθησον ἔνθεν ἡγιγισμένον.

* E codice 3038, p. 32, 1. Aliud Ignatii poema
alphabeticum indicavi t. I, p. 161, ubi de illis al-
phabetis poeticis monui, et tria edidi. Simile poema

exstat in codice Bodleianæ : vide Gaisfordii Clu-
kianorum manuscriptorum Catalogum pag.
xxviii.

αν βιάδιζε· μὴ τὰ τῆς γαίας φρόνει.
 οὐ πένητι χεῖρα κειμένην κάτω.
 ἰγων φερίστων ἡγλαϊσμένων πόθει.
 τει τὰ τεργὰ τῶν ἐκείθεν ἐλπιδῶν.
 γλωττα ἀεὶ ἀγαθὰ προσφθεγγέτω.
 ρα βλέποιο, μὴ γένη, τῶν δαιμόνων.
 ἴνη βεβήλων μηδαμῶς ὀδοιπόρει.
 αὐσὸν τε καὶ στέναζον, πλύνον σοὺς βόπους.
 γους σοφῶν μίμησον (1), καὶ σοφὸς ἔσθι.
 ἢ τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ τοὺς ψόγους, φεύγε.
 ἐὼν σεαυτὸν ποιεῖ ἡγλαϊσμένον.
 νους ξένιζε, καὶ Χριστὸς σε ξενίσει (2-3).
 ρκους βδελύσσου ψυχικοὺς ὀδωδότας.
 λουτὸν ἄχρηστον νέμων (4) εὐχρήστῳ τρόπῳ.
 ευστὸν τὸν κόσμον ὡς ἀραχνῶδη νέει.
 κρός τε τὸ φρόνημα τῆξον ἐνθέως.

ἀ δ' ὄπλα φωτὸς ἀντὶ πορφύρας φέρει.
 ψῶν σεαυτὸν μὴ ἐν μεγάλοις βλέπει.
 ὄβη Θεοῦ σύγκαμψον (5) τὸν σὸν αὐχένα.
 αἰζῶν βιάδιζε τὸν ἐπίμοχθον βίον.
 ἔργου παρ' ἄλλου μᾶλλον ἢ θέλεις (6) ψέγειν.
 λ' τᾶν, φύλαξον ταῦτα (7), καὶ μάγας ἔσθι.

(1) Sic barbaro. Lambecius alicubi scripsit μιλῶντες. Vide notata ad Planud. Met. p. 37, 311. Sed in Juliano talia non sunt ferenda Scripserat imperator elegantissimus Epist. 40, εἰ δὲ.... αἰτιᾶ: nunc calami lapsu recentis αἰτιᾶς irrepsit. Ita peccant homines et docti et diligentes. Quæ cum cerno, mihi quantum timeo, nec valde docto ac cujus diligentiam variæ sæpibus ac multiplices impediunt occupationes!

(2-3) Codex, ξενίση.

(4) Scripsisse puto Ignatium νέμει vel νεῖμων.

A In terra gradere, sed ne ea, quæ terræ sunt, sape
 Porrigè pauperi manum inferius jacenti.
 Opera optima decus præstantia dilige.
 Exquire delicias cœlestis spei.
 Lingua semper bona eloquatur.
 Præda cave ne fias dæmoniorum.
 Vestigia profanorum nunquam sequaris.
 Delfe et lacrymare, maculas ablue tuas.
 Sermones sapientum imitare, et sapiens eris.
 Non laudes, sed detractationes fuge.
 Templum teipsum effice bene ornatum.
 Hospites excipe, et Christus te excipiet.
 Juramenta detestare mundana malevolentia.
 Inutiles divitias utili modo administra.
 Fragilem mundum ut aranæ telam reputa.

B Carnis quoque prudentiam secundum Deum dis-
 [solve.

Arma autem lucis pro purpura gere.
 Teipsum elevans ne in magna conspicias.
 Timore Dei flecte tuum collum.
 Gaudens ambula per operosam vitam,
 Vitupereris ab alio potius quam vituperare velis.
 Amabo, hæc serva, et magnus eris.

(5) Codex, σύγκαμψον.

(6) Codex, ἢ μᾶλλον. Malim θέλει vel θέλεις.

(7) Codex. ταῦτα φύλαξον Etsi non curent isti poetastri pedum ordinem, puto restituendam quantitatem, quæ a librario potius quam ab auctore pessumdata videri queat. Transpositione prodero Scymno sic edito v. 125: Καλλίαν δὲ Σικελὸν τὸν ἐκ Ταυρομενίου Ut sit metrum, rescribam: Σ. δὲ Καλλ... Dicæarchus 58: Ἐν ἧ πόλις ὑπόκειται C Πλευρῶν κα' ἱερὸν. Transpono, Πλευρῶν ἐν ἧ πόλ. ὑπόκ.... Conf. v. 74.

ANNO INCERTO

ΝΕΙΛΟΥ ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ *.

NILI EPARCHI VERSUS ALPHABETICI

(BOISSONAD. ibid. p. 438.)

* Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς πονηροὺς εἰς δίκην.
 Βίβαιοι ἔσθι, θεὸν ἀεὶ σὺχῶν φίλον.
 Γενοῦ ποθεινὸς τῶν Θεοῦ θεσπισμάτων.
 Δίκαιον φιλῶν, μοίρας δικαίων τύχης.
 * Ἐπα. νον φίλει, μὴ ψόγω περιπέσης.
 Ζήσεις βίον ἄριστον, εἰ βᾶστα δράττης·

D Duct Deus improbos in pœnam.
 Firmus eris, Deum semper habens amicum.
 Esto studiosus Dei oraculorum.
 Justum amans, sortem justorum obtinebis.
 Laudem dilige, ne in detractationem cadas.
 Vives vitam optimam, si optima amplecteris.

* Ex codice 3058, p. 32, 2. Cui e plurimis Niliis tribuendi sint hi versus non queo discernere. Dum

melius quid docear, Nilo eparcho, cæteris nobiliori, tribuam, qui nonnunquam ligatus usus est oratione.

Jucundius tacere quam loqui ea quæ non decet. A Ἡδὺ σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει (1).
Tanquam a Deo quæ a Deo veniunt excipere oportet. Θεοπροβλήτως (2) γ' ἐκ Θεοῦ δέχασθαι χρὴ.

Insequere omnium sapientum actiones,
Melius non vivere quam vivere ignominiose.
Mæror hominibus mortem affert.
Imitare eximia ; ne imiteris malum exemplum.
Putate tuos parentes deos esse.
Hospitibus largiens æqualia tunc accipies.
Juramentum fuge, quamvis juste juraveris.
Spectaculum esse reputa hanc vitam.
Optime vive ; hæreditatē cœlestem accipies.
A viro sapiente sapiens aliquid discere oportet.
Artem expleveris, si Deum aspexeris.
Tolle perpetuo ad Deum manus.
Stude exquirere laborum gloriam.
Sede cœlesti stude potiri, si potes.
Balbutire sapienter melius quam discurrere sine
[ratione].
Ita enim hæc quæ bona præstant agenda sunt.

(1) Sententia monost. : Κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.

(2) Fors. θεοπρόβληθ' ὡς... Sed et versus in clausula laborat. Similis fere sententia Gregorii Naz. in simili *alphabeto* t. II, p. 186 : Πάντ' (male Bilyus πάντα) εὐχαρίστως δεῖ δέχασθαι τὰ θεοῦ. Cod. 3058, p. 31, 1 : Πάντ' εὐχαρίστως τὰ θεοῦ πᾶς δεγέσθω male Non enim tam politica fuit et rustica Gregorii Naz. *musa*.

(3) Gregorius Naz. ibidem : Γίνωσκε πάντα τῶν καλῶν τὰ δράματα. — Et hic clausula laborat.

(4) Codex, λάβοις. Sententia monosticha : Ἐνόις ἐπαρκῶν, τῶν ἰσῶν τεύξῃ ποτέ. Dativus τοῖς ἰσοῖς est vitiosus. Forsan, τῆς ἰσης λάβῃ, scilicet μοίρας, ἐπαρκήσεως.

Ἴχνευε πάντων τῶν σοφῶν τὰ δράματα (3).
Καλὸν τὸ μὴ ζῆν ἔστιν ἢ ζῆν ἀτίμως.
Λύπη τοῖς ἀνθρώποις δὲ θάνατον φέρει.
Μιμοῦ τὰ σεμνά· μὴ μιμοῦ κακὸν τρόπον.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς θεοὺς εἶναι.
Ἐνόις ἐπαρκῶν, τῶς ἰσοῖς λάβῃς (4) τότε.
Ὅρκον ἐκφευγε, κἂν δικαίως ὁμνύης (5).
Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.
Ῥῆστα βίωσον· κληῖρον τὸν ἄνω λάβῃς.
Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς δεῖ σοφὸν τι μνησθῆναι (6).
Τέχνην ἐκκληροῖς, εἰ τὸν Θεὸν προβλέπεις.
Ἦψου τὰς χεῖρας πρὸς Θεὸν ἀενάως.
B Φιλεῖν σπουδαζέε τὴν πονημάτων δόξαν.
Χῶρον τὸν ἄνω σπεῦθε λαβεῖν, εἰ θέμις.
Ψέλλιζε (7) σοφῶς ἢ σοφίζεῖν ἀλόγως.

Ὅς γὰρ καλῶν πρόξενα ταῦτα πρακτίον

(5) Sententia monost., quam integram nisi sumpsisset poetaster : Ὅρκον δὲ φεύγε, κἂν ἐπιὸν ὁμνύης. Istud δὲ in integro poemate faciebat verum ibidem : Ἐνόοισι πιστοῖς πιστὸς ὧν γήγνησεν. Veriorem fere putaverim scripturam codicis (19) Ἐνόοις δὲ πῖς...

(6) Exstat sine varietate inter Sententias antichas. In capite Ἐῖς παιδείαν illarum sententiarum video bonum versiculum bonamque sententiam. Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μνησθῆναι σοφά. Pro σφῶδρα in codice 396. Scriptura est recentior. Minus qui rhythmum politicum restituere nec offensus accentu ultimo vocabuli σοφά.

(7) Forsan ψέλλιζεῖν.

ANNO INCERTO

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ Α' ΣΗΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΣ ΙΣΡΑΗΛ ΜΑΡΑΙΝΕΣΙΣ. ΗΧ. Α'.

CHRISTOPHORI PROTOASECRETIS

EXHORTATIO AD ISRAEL. CANTUS I.

(Apud Matranga, *Anecdota Græca*, tom. II, p. 667.)

Ἀπόθου βλασφημίαν,
Ἀπόθου ἀπιστίαν,
Τὸ κάλυμμα ἀπόθου
Ψυχῆς, Ἰσραηλίτα.

Βαθέων μυστηρίων,
Πραγμάτων ἀποκρύφων
Παιδείου τὰς ἐκβάσεις,
Ἄς εἶπον οἱ προφῆται.

Γενοῦ Ἰσραηλίτης
Ἠράξει καὶ θεωρήσει,
Μετάρσιος τὴν φρένα
Ὡς ὁ Ἰακώβ ὁ πάλαι.

Abjice blasphemiam, abjice incredulitatem, D eventus discite quos prophætæ prænuntiant verum abjice mentis velamen, o Israelita.

Profundum mysterious, rerum arcanarum ut olim Jacob.

Esto Israel ita re et theoria, mentem attollens

εὐδίαθητι προθυμῶς
 ἢ γινώσιν τῆς Τριάδος,
 ἤθητι τὴν θείαν
 ἰστοῦ οὐκονομίαν.
 Ἐν πρώτοις πρώτον λόγον
 εἶπεν ὁ Γεννήσας·
 ἐκλήσωμεν ὁμοίαν
 δὲ ἐμὴν εἰκόνα.
 Ζωῆς τελευτέρας
 ἵς ἐν Χριστῷ προβλέπων
 νῶς, ἐπικαλεῖσθαι
 ἔλιπεν τὸν Σωτῆρα.
 Ἡ δρὸς τοῦ πατριάρχου
 σανοῦτω σου τὴν πίστιν,
 διαδα παναγίαν
 ἐλοξενούσα πρώην.
 Θεὸν παλαίει πάλαι
 ἐν σχήματι ἀνθρώπου
 ἢ Ἰακώβ ὁ μέγας
 ἢ μέλλον ἐκμανθάνων.
 Ἰδοῦ σοι παραγγέλλει
 ἰωσῆς ὁ νομοθέτης,
 ἀκούειν νομοθέτου
 οὐ μέλλοντος γενεᾶσθαι.
 Κατῆλθεν ἐπὶ πόκον
 Γοῦ Γεδεῶν ἡ δρὸςος,
 Γὸν τόκον ζωγραφοῦσα
 Γῆς μόνης Θεοτόκου.
 Λεγίτω Ἡσαίας
 Ἡὼς τίκειται ἡ Μαρθένος,

Φυγοῦσα τὰς ὠδῖνας
 Καὶ πόνους τῶν μητέρων.
 Μὴ ἔχων καλλος ὠφθη
 Ὁ Κύριος τῆς δόξης·
 Διὰ τὰς ἀνομίας
 Ἐσφάγην τοῦ λαοῦ μου.
 Νικᾷ μικροθυμία
 Τὴν ὕβριν τῶν βλασφημῶν
 Τὸν νῶτον μαστιγοῦται,
 Ἐμπτύεται τὴν ὕψιν.
 Σενίζει πᾶσιν φρένα
 Ἱερειμίας λέγων·
 Δεῦτε, βάλωμεν ξύλον
 Εἰς τοῦ ἀμνοῦ τὸν ἄρτον.
 Ὁ μέγας προσφωνεῖται
 Δαβὶδ ὁ Θεοπάτωρ,
 Πῶς ὠρυξας τὰς χεῖρας
 Καὶ πόδας τοῦ Δεσπότου
 Πῶς ἔδωκας ὡς κόμα
 Χολῆν τε καὶ τὸ ὄξος,
 Καὶ κληρον τοὺς χιτῶνας
 Ἐμέρισας τοῦ Κτίστου.
 Ῥαγίντος δὲ τοῦ ἄδου
 Ἀνίστη ὡς ἐξ ὕπνου,
 Ἀνέθη τε πρὸς θρόνον
 Πατρὸς ἐν τοῖς ὑψίστοις.
 Σὺ οὖν, Ἰσραηλίτα,
 Μνήσθητι ἀπιστήσης,
 Σπεῦσον τοῦ βαπτισθῆναι
 Χριστὸς γὰρ ἐπεφάνη.

Τὸ πάλαι δεδομένον
 Πεπλήρωται σημεῖον·
 Ἐξέλιπεν γὰρ ἄρχων
 Εἰς τέλος τοῦ λαοῦ μου.

Ἐπέδειξεν προφήτης
 Ὁ Δανιὴλ τὸν χρόνον,
 Εἰπὼν τὰς ἑβδομάδας
 Ἐβδομήκοντα πάσας.

Φωτιζόμεαι, γενοῦχε,
 Τὸ βάπτισμα λαμβάνω,
 Μαθὼν ἅπερ ἡγνούσων
 Μυστήρια τοῦ νόμου.

Χωρὸς τῶν προφητῶν, μὲ
 Προσδέξασθε γεννησίως·
 Ἔμῶν γὰρ ὑπακούσας
 Ἐνδύομαι τὴν χάριν.

Ψυχὰς κεκαθαρμένους
 Προσάγω σοι, Σωτῆρ μου,
 Βασιλεῖος ὁ ἄναξ
 βοᾷ νῦν τῷ Σωτῆρι·

Ὡς τὴν θυσιαν πάλαι.
 Τοῦ Ἀβραάμ ἐδέξω,
 Κἀμοῦ δίδει τὸ δῶρον
 Τῆς νεοτέκτου ποίμνης.
 Σοὶ γὰρ ἐπανεθέμην
 Καὶ τέκνα σὺν συζύγῳ,
 Αὐτὴν τὴν βασιλείαν
 Καὶ ὄλην τὴν ζωὴν μου.

Disce studiosè cognitionem Trinitatis, edocere
 divinam Christi incarnationem.

In primis temporibus primum verbum protulit
 Pater: Faciamus Adam ad meam imaginem.

Vitæ perfectioris in Christo prævidens Enos,
 vocandum esse Salvatorem prænuntiavit.

Quereus patriarchæ tuam fidem illuminet, quæ
 Triadem sanctissimam olim hospitio recepit.

Cum Deo quondam luctatur in hominis specie
 magnus ille Jacob, futurum edocens.

En tibi præcipit Moyses legislator ut audias le-
 gislatorem qui nasci debet.

Descendit in vellus Gedeonis ros adumbrans
 partum solius Deiparæ.

Dicat Isaias quomodo pariat virgo, dolores et
 labores maternitatis fugiens.

Sine decore apparuit Dominus gloriæ: propter
 prævaricationes populi mei immolatus sum.

Vincit patientia blasphematorum contumelias,
 terga flagellantur, facies conspuitur.

Stupefacit omnem mentem Jeremias dicens:
 Agite, mittamus lignum in panem agni.

Dicat magnus David divinus ille Pater, quo-

modo transfixisti manus et pedes Domini?

Quomodo dedisti in potum fel et acetum, et
 sortem misisti in tunicam Creatoris.

Inferno autem dehiscente, surrexit velut e
 somno, ascendit ad thronum Patris in altissimis.

Tu ergo, Israelita, memento incredulitatis, bap-
 tizari festina, Christus enim apparuit.

Quod olim datum est signum jam impletum est;
 nam desiit in finem dux in populum meum re-
 gnare.

Ostendit propheta Daniel tempus, dicens hebdo-
 madas septuaginta fore.

Illuminor, frater, baptismum recipio, postquam
 didici quæ ignorabam mysteria legis.

Chorus prophetarum, me fraterne excipiat, nam
 vobis obsecutus gratia induor.

Mentem purificatam offero tibi, Salvator meus;
 Basilius imperator clamat nunc ad Salvatorem.

Ut hostiam olim Abraham excepisti, meum quo-
 que excipe donum recens selecti generis.

Tibi enim consecravi et filios cum conjugè, re-
 gnium ipsum, et omnem meam vitam.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ Α' ΣΗΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΣ ΠΑΡΑΙΝΗΣΙΣ. ΗΧ. Α'.

CRISTOPHORI PROTOASECRETIS

AD EOSDEM ISRAELITAS EXHORTATIO. CANTUS I.

Διδάχθητι τῶν θείων
 Λογιῶν τὰς ἐμφάσεις,
 Τῶν προφητῶν τὰς ῥήσεις
 Σωματικῶς μὴ νόει.
 Μὴ νόμιζε τὴν πόλιν
 Σιῶν οικοδομῆσθαι
 Ἐκ λίθων θεινομένων
 Ἐντίμων ἐν τῷ ἄσμερ.
 Μηδὲ τοῦτο ἐκδέχου
 Ὀφθαλμοῖς τοῖς σαρκίνοις
 Θεάσασθαι ἐν βίῳ. . .

 Ὁ λόγος τοῦ προφήτου
 Πεπλήρωται προδήλως,
 Καὶ Σιών ἐδομήθη
 Ἐκ λίθων ἀσυγκρίτων.

Σιῶν τὴν Ἐκκλησίαν
 Προεῖπον οἱ προφῆται
 Τὴν πόλιν τὴν μεγάλην
 Τοῦ πάντων βασιλείως.
 Ἐν ταύτῃ λίθος ἐντιμος
 Θεμέλιος ἐτέθη
 Χριστός, ὡσπερ προεῖπεν
 Τῶν προφητῶν ἡ δόξα.
 Ἐπὶ τῷ θεμελίῳ
 Χριστοῦ τοῦ μαργαρίτου.
 Τοὺς δώδεκα εὐρήσεις
 Ἄραιότατους λίθους.
 Λίθους δώδεκα νόει
 Τοὺς θείους ἀποστόλους,
 Ἀστράπτοντας ἐν μέσῳ
 Σιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸν σμάραγδόν μοι νόει
 Πέτρον τὸν κορυφαῖον.
 Πρωτεύοντα ἐν μέσῳ
 Χοροῦ τῶν ἀποστόλων.
 Τὸν ἄνθρακα λογιζο
 Παῦλον τὸν θεηγόρον,
 Ἡμέρας καὶ νυκτός γάρ
 Τὰς ἀστραπὰς ἐκπέμπει.
 Ὑάκινθος δὲ ἐστίν,
 Ὁ μέγας Ἰωάννης,
 Οὐράνια μυστήρια
 Βροντῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ.
 Καὶ τοὺς λοιποὺς δὲ λίθους
 Τοὺς ἀποστόλους νόει,
 Ἄφ' ὧν ἐκοδομήθη
 Σιῶν ἡ θεία πόλις.

Docere divinatorum oraculorum significationes.
 Prophetarum voces carnaliter ne intelligas.

Ne arbitreris Sion urbem ædificari e lapidibus
 qui visi fuerint conspicui in hoc mundo.

Ne illud excipias oculis carneis in vita contem-
 plari...

Verbum prophetæ impletum est manifeste, et
 Sion exstructa est e lapidibus dispersis.

Sion Ecclesiam prædixerunt prophetæ, civitatem
 magnam universorum regis.

In illa lapis eximus fundamentum positum est
 Christus, sicut prædixit prophetarum famosa vox.

In fundamento quod Christus margaritis
 decem invenies splendidissimos lapides.

Lapides duodecim intellige divinos ap-
 fulgentes in medio Sion Ecclesiæ.

Smaragdum reputa Petrum, coryphae-
 mas tenentem in medio apostolorum chori.

Anthracem intellige Paulum Deiloquum;
 die et nocte splendores emittit.

Hyacinthus est magnus Joannes, caelestia myr-
 ria tonans in Ecclesia.

Cæteros autem lapides intellige apostolos, a quibus
 ædificata est Sion civitas divina.

RTOLUS

I NOMENON,

ORI PASTORUM,

CHUS,

IV, p. 452.)

us necessaria sunt animantibus :
caloris principium (oportet enim
ut focum, in quo resideat naturæ
hunc quidem bene custoditum,
s arcem); fel vero propter di-
a autem sanguinis vasa utrique
ut Aristoteles dicit. Nobis vere
honoratis, necessaria est fides
scientia immaculata. Prior qui-
s inexpugnabilis, spirituales sti-
animum incurrentis perpetuæ
atis scilicet, puerorum tela re-
ni amoris custodita et splendida,
i et eximium domicilium, animi
us fulgoribus illuminans. Con-
ceptionis gratia et digestionis et
aspiciæ, rejiciens quidem super-
ias, et blanda jactantem volupta-
ans, virtutum autem adipem ad
i propectum excipiens, conserva-
severantiam.

ritualiter auratis par eximium,
diversarium, o Deo inspire do-
cor tuum, ad cælorum altitudi-
m erigens, et a telis exitialibus

et et jecinoris.

titulus episcorum honorificus,
tant episcopum. διαπότη μου, sa-
licere me docet amicus Græcus;
rum, διαποτά μου.

monachus poetarum studiosus,
loci Euripidei (Fragm inc. 154):
ισχυες περι νότων... Βάρομαί τ' ἔς
ἄς, Ζηγι προσμίζων.

Telis sociatus sum cupiditatum, telis animæ exitiosis; ut medicus, sana; ut misericors, manum prabe.

Terram primam habui matrem. iterum me oendet terra: quæ est temporalium fructus? quæ vitæ voluptas?

Hic mecum lamentamini, mecum hic deflete, vos quibus compatiens est animus, quibus benigna mens est.

Amovi animam meam a salutaribus, nocentibus vero admovi; o crudelis error! vitam duco, sed non quietam; mala meæ actiones vel ante finem suadent vivere in timore et angustia.

Peccari tibi qui judex super humanam naturam sedebis: quid flamm? quo fugiam? quæ tibi abscondar?

Ingemisco et sæve exagitor mortis cogitationibus, non reformidans finem, sed quæ post finem sequentur.

Misericorditer aspice, Salvator, in animam miseram quæ in multis peccavit, quæ iram tuam excitavit.

Lacis decus paratum est illis qui hic recte degunt, tenebræ his qui prævaricantur; fuge, anima mea, has tenebras. Malorum remissionem dona mihi, Christe, actionum, qui bonitatis es abyssus, et fons benignitatis.

Post finem inanis gemitus omnis, omnis lamentatio; nunc efficax est remissio, efficax et lactus.

Leges Christi contempsi, legem cupiditatum diligens: quis de me tandem non lamentabitur? quis de me non plorabit?

Hospites non asperi benigne, pauperibus non sum inclinatus, egenis domum clausi: proh! crudelem mentem!

Totas es, Salvator, suavitas, mansuetudo inexhausta: immuta in suavitate animæ meæ acerbitate.

Mari jactor, Christe, peccatorum; da mihi, ut Petro, manum; salva me sicut gubernator.

Negligenter disperdidi meam omnem vitam. Heu mihi! quomodo effugiam supplicia intoleranda?

Viscera tua ad iram coegi, viscera paterna tua; sed benigne reprehende, neque me in ira castiga.

Quenam est bonitas tua, Christe, quæ patientiæ copia, quod caduca adamantem non uris, sed sustines?

Cupiditatum sylvam congessi, ignis materiam

cognoscere poetæ nomen; nam politicos nunquam legi et heu! multos legi) tam bonos tam elegantes, tam facili vena profluentes, nisi forsitan quos parili distichorum artificio composuit Symeon Metaphrastes, ediditque Allatius Diatr. de Symeon. p. 132.

Ἐλάσῃ τέρπειαι καρδίᾳ. Πῶς τὸν ἐξ-
ἴτις ἐκ τῆς θεογένετου δικῆς ἐκπε-

Γῆς ἐγγυλα κροσσῶσα, γῆ με καὶ ἐ-
Τίς τῶν κροσσῶσων ἔσται; Ἰς τῆ-

Αὐτὴ μοι συνθρηνησάτω, ἕως τῆς ἡμέρας.
Τὸ συμπαιθεῖς οὐκ ἀπεκρίθη, οὐκ ἐλάσθη.

Ἐκείνῳ μὲν τὴν φυγὴν ἀπὸ τοῦ πῦρος
προσέγγισα τοῖς βλάπτουσιν ἔτι

τὸ βίον, ἀλλ' οὐκ ἔστρεψον εἰ ποῦρα
καὶ πρὸ τοῦ τέλους κείθεν ἐν τῷ πῦρι.

Ἡμίτηγά σοι τῶν κροσσῶν, ἐκ τῆς ἀφροσύνης
Τίς γίνωμαι; πῶς φερόμαι; καὶ πῶς

θρηνηῶ καὶ κλύομαι δεινῶς θανάτου καὶ;
Οὐ δολοποιῶ τὴν τελευταίην, ἀλλὰ τι κλύ-

ἴλωμαι ἐκείνη, Σῦντερ, ἐπὶ φυγὴν ἔβη.
Τὴν ἁμαρτίαν μου καλλῶ, τὴν παράνομον

κέρως φωτὸς ἠτρούμασται: τοῦ ἀπὸ κροσσῶν
Σκότος τοῖς ἐλασθένουσιν: πῶς, ἐν πῦρι
ἀσπὴν κακῶν μοι δώρησαι, λίσσα, ἵστα

Χρηστότητος ὡν ἄβυσσος, κατὰ κρίσιν

Μετὰ τὸ τέλος ἔπραξα πῶς σπασθῶ ἐκ
Νῦν ἐνεργεῖ ὁ σπαστικὸς, νῦν ἐκρήσεται.

Κόμος Χριστοῦ παρέδραξα, νόμον τῶν
Τίς δὲ θρηνησεῖ με λοιπὸν; τίς ἐτι

ἔσθους οὐκ ἔβον συμπαιθεῖς, πίνθησιν
Ἄστέγους οἶκον ἐκλείσκα φεῦ γυμνάσιον

Ὅλος εἶ, Σῦντερ, γλυκασμός, ἡδύτης ἕπι
Μετῖθαλλε πρὸς γλυκασμὸν ψυχῆς μου

Ἠλέγη κλυδωνίζομαι, Χριστὲ, τῆς ἁμαρτίας
Δὲ, ὡς τῶν Πέτρον (2), χεῖρά μοι σπασ-

Ρεθόμενος κατηνέλωσα τὸν ἔκαστάν μου βίον.
Ὁμοί! Καὶ πῶς ἐφερόμαι κολάσιος ὄντα

Σπλαγγνα τὰ ἐὰν παρώργισα, σπλάγγνα εἶ
Πλὴν φιλανθρώπως παιδεύσον· μὴ με θύ-

Τίς ἡ χρηστότης σου, Χριστὲ, τίς ἀνοχία; εἰ δὲ
Ὅτι μανέντα τοῖς βρωστοῖς οὐ φλέγεις, ὡς

Ἔλην καθὼν ἐσώρευσα, τροφήν κυρὸς ἐσώσω

Metaphrastes disticha legere erit opera pre-
ac cum hisce conferre.

(1) Codex, κλαύση.
(2) Alludit ad Matth. xiv, 31.

ὄμβρισον (3) ἔλλους μοι σταγόνα πρὸ τοῦ Ἀ
τέλους.
παραμένων μοι, Ἄγγελος ἀσωμάτων (4),
ἐμῶν τὸν βάρβρον οἱ φέρων, ἐμακρόνθη.
ψυχῆ (5), τὸ δρέπανον τοῦ τέλους ἐτοιμάζει·
ἱμελεῖς, καὶ οὐ κενεαῖς; ψεῦ σοι τῆς βεθυ-
[μίας (6)]
τῶν θεῶν φρόντισον· ἔχου τῶν ὑπὲρ λόγων·
παθῆς γὰρ τῶν ψαρτῶν εἰς κόλυσιν ἀπάγει.
σοι παραστήσομαι; πῶς των πρακτίων (7)
[λογον
σχω σοι τῆ πλάστη μου; Σῶσον, ὡς οἶδας,
[σῶσον.
παριδης (8), σῆς μητρὸς λιταῖς τῆς πανα-
[χράντου.
ος ἀναμάρτητος, σὺ μόνος ἐλεήμιον.
ος ὡς τὸν ἄσωτον (9), τὴν πόρνην (10), τὸν
[τελώνην (11),
ληστήν (12) καὶ σῶτόν με, χάριν τοῦ σοῦ
[ἐλλίους.

odex, ὄμβρισον.

e adjectivo ἀπόματος vide supra p. 189, n. 6.
odex, ψυχῆ. Doleo ingenii sanissimi homi-
ni importuno loco portitoris illius Charontis
nisse.

Est in textu ἀμελεῖς, in margine βεθυμίας a
manu: hocque prætulit, propter præcedens
t. Nec nego tamen habere illum lusum, ἀμε-
λεῖας, quo placere possit.

Ἰρακτεῖς recentioribus sæpe pro πράξει usuri-
stendi t. I. p. 442. Joannes Diaconus, Lau-
dianis Palæologi initio, etsi cuncta, inquit,
ant in rerum natura, unum os siant, impe-
ctaque laudibus totum impleant late longæque

inextinguibilis; sed ante finem me rore miseri-
cordiæ irriga.

Custos mihi addictus, incorporealis Angelus, vi-
tiorum meorum cænum non ferens, abscessit.

Charon mortis falcem, anima, jam parat. Cur
non curas? Cur non luges? Væ tibi ob socordiam!

Anima, divinorum curam habe, affecta quæ supra
rationem sunt; conturbatio enim corruptionis in
supplicium vadit. Men! quomodo ante te astabo?
Quomodo actionum rationem reddam tibi Creatori
meo? Salva, ut scis, salva.

Ne me despicias, matris tuæ precibus immacu-
late, tu solus sine peccato, solus misericors.

B Excipe me ut prodigum, meretricem, publica-
num, ut latronem; salva me, propter tuam mise-
ricordiam.

terrarum orbem, Οὐδ' οὕτω πέρας ἐμελλον θειναί
σου τοῖς ἐπαίνοις, Οὐ κορωνίδις τουτωνί τοῖς κατὰ σὲ
πρακτεῖς. Esse videtur vitium in τουτωνί: forsitan
οὕτως. Idem v. 188: Ἔβλεψαν Ἰστρογαίτορες τὰ
κατὰ σὲ πρακτεῖα. Rursus v. 383: Ὅλος τῶν σῶν
ἐξήρτηται καὶ λόγων καὶ πρακτίων.

(8) Precatio addita extra alphabeti seriem.

(9) « Ut filium prodigum. » Vide Luc. xv.

(10) « Ut mulierem quæ erat in civitate pecca-
trix. » Vide Luc. vii. 37.

(11) « Ut Matthæum, sedentem in telonio. » Vide
ipsum Matthæum ix, 9.

(12) « Ut bonum latronem. » Vide Luc. xxiii.

SEXUNTH SÆCULO X

SUIDAS

NOTITIA.

(FABRIC. *Bibliotheca Græca* ed. Harles tom. VI p. 390.)

Suida præclarissime promeritus nostra memoria est vir eruditissimus et Græcæ ac Latinæ linguæ
nguem peritus Ludolphus Neocorus, sive Kusterus, qui Luteliæ, quo, relictis patriis sacris, Romana
exus se contulerat, obiit xii Octobr. a. 1716. Hic post *Diatribam de Suida*, vulgatam Cantabrigiæ

4, in qua vitia ac defectus editionis Porti commemorat narratque, quibus subsidiis et quo appa-
novam ipse fuerit molitus, variaque Suidæ loca speciminis in vicem emendat atque illustrat, quinto
interjecto opus ipsum perduxit ab umbilicum, et novum suum Suidam Grægo-Latinum cum notis,
Cantabrigiensi exire passus est a. 1705, tribus voluminibus in-fol. In Præfatione ad hanc editio-
cum de auctore, quem illustrandum in se suscepit, de illius ætate, de Lexici ejus virtutibus et vi-
rioribusque editionibus accurate disputet, nolui acum agere, sed integram clarissimi viri, mihi-
cum viveret, amici, Dissertationem, meis cum observationibus tibi hoc loco exhibere.

Lexicon Sidæ, quod instituti nostri non est, omittimus; ut autem hoc minus moleste feras, studiosè
or, tibi exhibemus: 1º Notitiam in qua de Suidæ ætate et ejus libri pretio et dignitate agitur; 2º Indi-
ces amplissimos, juxta ordinem litterarum digestos, qui Suidam totum, sed compendiose, repræsen-
t. Primus scriptores exhibet de quibus agit Suidas; secundus eos quos citat; tertius scriptores recen-
a viris doctis in Suida, ubi loca ille non nominatis auctoribus ascribit, investigatos. ENIT. PATR.

1. Quis Suidas fuerit, aut quando vixerit, frustra quis quæ siverit, si nullus unquam Suidas existit: ut virum politissimum, Angelum Politianum, censuisse plures referunt scriptores; respicientes procul dubio ad hæc ejus verba, quæ leguntur lib. xi, epist. 20 (1). « Suidas ipse (si qui modo hic unquam « Suidas), non omnino malus auctor. » Sed Suidam vere exstitisse, nec nomen ejus fictitium esse, non solum evincunt codices mss. Lexici hujus, in quibus Suidæ, vel *Sudæ* (2) nomen comparet; sed etiam Eustathius, qui in verboso commentario in Homerum Suidam nostrum aliquoties (3) laudat. Quis autem Suidas fuerit (4), difficile dictu est; cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se sileat,

(1) Ad Bernardum Riccium. Politiano jungendus Petrus Alcyonius est, qui lib. ii « De exsilio, pag. 213, « apud doctos, inquit, illos viros, qui commentarios rerum multarum confecerunt, eosque in Suidæ nomine ediderunt, observavi scriptum. Thom. Reinecius lib. iii Var. lect. pag. 361: In farragine lexica « in historica κατὰ στοιχείων copiosa et varia, eoque « penu quodam eruditionis et pretiosissimarum « quarumvis verum, qui Suidæ cujusdam nomen « præscriptum habent, etsi unius auctoris non sit, « sed plurimum e diversis omnium ætatum scriptoribus collecta et subinde aucta.

(2) *Suidam* appellant [auctor cod. Matr. XX in Iriart. Cat. codd. Gr., pag. 83.] multi memorati Menagio c. 77 *Anti Ballets*, card. Bessario in Præfat. ad versionem Metaphysicorum Theophrasti, Victor Trincavellus ante Philoponum in *Physica*, Aldus Manutius ante Philoponum in posteriora *Analytica*, et alibi; Petrus Bembs in epistolis p. 440; Guil. Budæus notis prioribus in *Pandectas*, Petrus Victorius in *Varis lect.*, Franciscus Robortellus in var. locorum annotat., Guil. Fournierius in *Selectis lectionibus*, Valentinus Erythræus indice Virgiliano in vocabulo *Orichalco*, Q. Septimius Florens Christianus ad Aristophanis *Pacem*, Joseph. Scaliger ad Varron., Petrus Daniel ad Pluti *Querolum*, Jacobus Cujacius in *Observationibus*, aliisque in scriptis, et Nic. Rigaltius passim. Notat autem σοῦδα « paludem, fossam, lacum, » ut videre licet in scholiis ad Euripidis *Phaniss.* vers. 1107, 1195, et Damascio apud Photium cod. cxxlii, p. 553, v. ult. ed. Hæschelii. Carolus Annibal Fabrotus ad Theophili Institutiones pag. 841. edit. primæ: « Viri docti Suidam « *Sudam* appellant, libris, ut videtur, auctoribus. Nam « in ms. codice Memmiano, » (qui hodie est Colbertinus) sic habetur Huic tamen plurimos alios licet opponere, in quibus, ut apud Eustathium, constanter non Σοῦδας sed Σουίδας appellatur. [Atque in antiquo quodam exemplari per librarii tarditatem, excidit forsitan, aut, quod non satis clare scriptum, aut oblitteratum erat: in Σοῦιδας legi non potuit: hinc error in nomine ad alios transit libros hominesque. HARL.] Itaque Is Casaubonus notis ad Laertii Anacharsim lib. i, sect. 101: « Fallunt viri « doctissimi et magni in litteris nominis, qui toties « Suidam in civitate Romana nomen mutare cogunt. « Sunt enim, qui *Sudam* nec desunt qui *Sudinem* (credo, quod hoc nomen se in Plinio recordarentur legisse), appellant Atqui verum est profecto Suidas. » Eustathius: Τὰ εἰς τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἰσοσυλλαβῶς κλίνεται, ὅσον Τιμαχίδας, Τιμαχίδα, Σουίδας, Σουίδα. *Sudini Magi* mentio apud Theodorum Melitenotam supra | in Theodori Meliteniotæ proœmio in astronomiam § XI. quod edidit Fabr. in vol. IX, p. 210 | *Sulinis* ἑπὶ λίθων apud Plin. ix. 35, xxxvii, 8. *Sudinem* pro Suida vocat Scipio Tertius commentario de Apollodonis.

(3) Eustathius in *Iliad*. A, pag. 834, edit. Rom

A nec in noto hoc Lexico quidquam de se prodiderit. Videtur quidem in v. Σουίδας, triam vel gentem suam indicare, dum « enim initio in sulam illam » (id est Samiam) « incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus « mus. » Sed verba illa non sunt ipsius scriptoris anonymi, ex quo locus iste erit.

2. Quod ad ætatem Suidæ attinet, de viro sunt virorum doctorum sententiæ, quarum las ad examen revocabimus. Hugo Grotius 110 ad Gallos (5), Suidam paulo post Leonem, Leonis (6) filium, qui A. C. 922: cœpit, vixisse arbitratur; hac addita ratione quantum ipse meminerit, hic imperatorum

(Basil. 768.) τὸ δὲ (ἕννος) ἐν τῷ κατὰ στοιχείων βιβλίῳ τοῦ Σουίδα, δηλοῦντα: ζωὴν, ἢ τινος τοιαῦτα εὐτελέστατα. Ad Odys. H. p. Παραδέδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ κατὰ τοῦ Σουίδα (αἰθρανος) ἢ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκείνου Odys. S, pag. 1851. Τοῦ δὲ μισθὸς οὐκ ἀπὸ προχθαι τὸ μισθῶν, μισθῶσω, ἀλλὰ κατὰ καθ' ὄγκορισμόν· οὐ γὰρ οἱ καὶ ἐν τῷ Σουίδα (apud Suid. μισθάρνια legitur male pro μισθάρνια). Ad Odys. A. pag. 1406. Παραβλήθη τὸ ἀντὶ τοῦ συγκριτικῶς, ὡς οἱ πλείους τῶν τῶν Σουίδα, ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, τῶν Ad Odys. E. p. 1528. Ἔστι δὲ πρόβλημα Σουίδα, στήριγμα. et p. 1538. Πολύων ἐστὶ τοιοῦτων ὄντων, ὁ δὲ Σουίδας καὶ τὸ ἄλλο μὲν ὄν τοῦ ὠχῆ. Ad Odys. Z. p. 1107. γοῦς ἐν τῷ α', φησὶν, ὡς ἡ Λαρίσσα πᾶσι πᾶσι ὠλισσεν εἰς τὸν Πηνειόν. Ad Odys. I. Ἔς ἀνιερώθη Ποσειδῶνι (ὁ μικρὸς ἄστρος) τὰ κύματα παλάξιν Φαίστω, ἐν τοῖς Σουίδα. Ad Odys. B. p. 1441. Τὸ πᾶσι τοῦ ὀδύγκωτερον, ὅπερ ἐν τοῖς Σουίδα. Ad Odys. A. pag. 1403. Ἔς δὲ κατὰ τὸ ἔστι τετρασυλλαβῶς ἐπιαλεῖς, ἀλλὰ ἐπιαλεῖς. Præter hæc decem loca existant in quibus Suidæ lexicon, licet non minutenus, tamen respicitur et tanquam insignis ac fide digni celebratur ad Harl. 378, edit. Rom. (Basil. 286) Ὁ δὲ γὰρ χειρακτὴ ταξὶ λῆξων, λέγεσθαι ὁμοειδῶς καὶ διφθόγγου προπαραληγουσας, τὸν μὲν ἔχοντα, καὶ παραθεῖς χροσίν Ἀντιφῶντος ὁμοπος, ὅς φησι πάντων θρησίων ὁμοειδῶς γίνεσθαι, καὶ τὸν μὲντοι γράφει, πιστεύου λόγου πολλοῦ ἄξιος. Solere Eustathium Suidæ, aliquando etiam, ubi non nominatim, notare Küsterus ad Suidam in *Iliad* v. Ilem Apostolium sua ex Suida solere exornari ad ῥοδίων χρυσός. Atque de *Eudocia*, quamquam inprimis compilavit, res est hodie notanda HARL.

(4) Suidam *Monachum Byzantinum* vocat Rosinus in *Antiqu. Rom.* et post eum Joannes in notitia auctorum, in libris *De divina prædicatione* citatorum. *Monachum* appellant etiam Jo. Scaliger ad Varronem pag. 50. Maussacus in *critica* pag. 396. Balthasar Bonifacius XV. *De ludicra*, Adrianus Bailletus t. III. *Judic. crit.* pag. 135, et Carolus Blount ad Philostratum. Non dubito autem ex sola conjectura a Harl. aliis hoc pronuntiatum fuisse, quemadmodum ab Is. Casaubono, qui « cucullatum grammaticum » nuncupat lib. i, cap. 6, ad Athenæum.

(5) Ep. 117 ad Nic. Peirescium, quæ in *epistolarum Grotii collectione* est 264.

(6) Constantinum Porphyrogenitum, Leonis pientis F.

t (7), quem in libro suo nominet. Sed virum A
 simum memoria fefellit. Nam in v. Ἀδάμ
 οὗτο ἡμῶν ἡμετέρας (8); et in v.
 κωνσταντινουπόλεως Basilii et Constantini fratrum;
 ones Constantino, Leonis filio, posteriores
 it. Hieronymus Wolfius Suidam multo recen-
 tior facit, et ad sæculum xiv refert; hac inductus
 e, quod Metochitam logothetam citet, qui sub
 legis vixerit. Verba ejus in Præfat. ad Suidam
 int.: *Atqui adeo, cum Metochitam logothetum*
ut sub Palæologis vixit, apparet, eum vix annis
300 Lexicon hoc composuisse. Scribebat a-
 usta Wolfius A. D. 1564. Sed logotheta, quem
 a diversis in locis laudat, non est Metochita
 ieta, quem incunte smc xiv vixisse constat,
 ymeon Metaphrastes Igootheta (9), qui ini-
 culi x floruit, ut et ante nos observavit vir
 i inter ernditos nominis Richardus Bentleius,
 eclara Dissertatione de Phalaridis epistolis,
 [pag. 9 ed. Lennepii, epist. Phalar. adjecta.]
 ntia igitur Wolfii, hoc subducto tibi-
 e corrigit. Alii inter quos est vir doctissi-
 mihelmus Cave, nostrum vergente jam sæ-
 c (10) sub Basilio ex Constantino fratribus
 e censent: pro qua opinione facere videtur,
 Suidas in v. Ἀδάμ, ubi diversas annorum
 sive epochas recenset, chronologiam perducit
 ad obitum Joannis Zimisæ, cui anno Christi
 to dicti Basilii et Constantinus fratres in
 rio successerunt. Huc accedit, quod noster in
 κωνσταντινουπόλεως annos a condita CPoli com-
 is, epocham eorum terminet in regno Basilii
 nstantini, Porphyrogenetorum, ut illo tem-
 quo ea scribebat, adhuc imperantium. Hæc
 speciosa sunt, et veram Suidæ ætatem indicare
 tur. Sed si ex notis illis temporum, quæ hodie

Hermannus Wittekindus, Rigæ tunc versans,
 mperatorum, e Suida collectas, cum Latina sua
 one separatim edidit Francofurti 1527, 8. In
 ltimi memorantur Constantinus, Leonis Isauri
 i, qui A. 775, Michael Balbus, qui A. 829, et
 philus, qui A. 841 obiit. Excerpta de impera-
 us, ex Suida collecta, habes etiam Græce et
 te in Frid. Sylburgii tomo tertio Minorum Rom-
 isæ Scriptorum, Francof. 1590, fol., quibus
 usuper de rebus CPolitanis ex eodem Lexico
 xit cum Porti versione Philippus Labbeus in
) Scriptorum hist. Byzantinæ Paris. 1648 fol.
) Joannes Tzimisces imperator fuit ab A. 969
 75; hinc Basilii II, ad A. 1025, et Constanti-
 ejus frater, ad A. 1028.

) Suidas in Ἀδάμ: Ὁ Λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἀγίας
 τῆς μακρῶτος. Et in Νοθεῖαι: Ἐν τῇ τοῦ μακα-
 ῶ λογοθέτου μεταγράσει τῆ εἰς τὸ μακρῶτον τοῦ
 ὁ Λογοθέτου. Bene observat Bentleius, μακρῶ-
 a Græcis dici, qui vel ipsorum memoria, vel
 adeo diu ante obiisset.

o) Vergente sæculo xi sub Alexio Comneno,
 us lib. ii, *De hist. Græcis*, cap. 26. FABR. —
 em sententia Henr. Valesii in Præf. ad excerpta
 ollectaneis Constantinii imperat. HEUR.

1) Quæcumque ἔρησις in Suidæ Lexico addito
 lli nomine, leguntur, eas omnes, Küsterus ob-
 avit, putatas esse ex Michaelis Pselli libro in-
), nullas glossas vocesque obscuras explicante,

in Suidæ Lexico occurrunt, de ætate ejus judican-
 dum est, recentiorem eum utique esse oportet, ut-
 pole qui exeunte saltem sæculo ix vel ineunte xi
 sub Alexio Comneno vixerit. Nam, (quod a nomine
 adhuc observatum esse video), in v. Γῶρως, v.
 Δέρπου, et v. Πιγῆτορες, loca quædam ex Mich.
 Psello (11) adducuntur, qui sub Alexio Comneno
 floruit, vitamque usque ad initium sæculi xii pro-
 duxit. Si igitur ipse Suidas loca ista Pselli Lexico
 suo inseruit, post Psellum utique vixisse eum oportet;
 sed ante Eustathium, quippe qui primus in com-
 mentario ad Homerum nostri meminit. Vixit autem
 Eustathius exiguo post Psellum intervallo, sub
 finem nimirum sæculi duodecimi, et initium decimi
 tertii. Sed quod ad loca illa Pselli attinet; dubium
 non est, quin a recentioribus Lexico Suidæ addita
 sint; idque de loco primo (12), qui adducitur in v.
 Γῶρως, audacter affirmare ausim; quippe quem
 mss. Paris. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac
 nota temporis ætas Suidæ colligi potest, quid tan-
 dem hæcde restatuendum sit, quæret Lector. Equi-
 dem, nos ita censemus: incertum quidem esse,
 quo tempore verus Suidas, sive primus Lexici hu-
 jus auctor vixerit; antiquiorem tamen procul dubio
 esse, quam vulgo credatur; cum persuasum nobis
 sit plurima loca, quæ recentiorem ætatem sapiunt,
 ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc
 vel ex ms. Paris. A. qui trium codicem mss. Sui-
 dæ, qui in bibliotheca regia Parisiensi asservantur,
 optimus est et velustissimus. In eo enim multa
 loca, quæ in recentioribus mss., omnibusque edit.
 hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel re-
 centiore interdum manu ad marginem scripta sunt:
 veluti versus Onicrotici, qui ex Astrampsycho vel
 Nicphora in Lexicon hoc translata sunt; item-
 que loca ex Paulo Ægineta excerpta, et alia,

qui in biblioth. Regis Christianissimi exstat cod.
 1837, fol. 184 hoc titulo: Ψέλλου σύντομος διὰ πύχτων
 καὶ πολιτικῶν περὶ πᾶσῶν τῶν ἐπιστημῶν, γενομένη
 πρὸς τὸν εὐσεβέστατον βασιλέα κύριον Μιχαὴλ τὸν
 Δούκαν ἐκ προσταγήματος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασι-
 λέως. Michael Ducas, Constantinii Ducæ F., imper-
 ator fuit ab A. 1071 ad 1078.

(12) Quoniam Küsterus primum tantummodo lo-
 cum non agnoscit a mss. Parisiensibus observat,
 hinc videtur tacite simul professus, cætera loca ex
 Psello adducta in codicibus illis contineri, quorum
 unum annorum saltem quingentorum vetustatem
 habere infra § 16 non diffidit. Itaque veram puto
 illorum sententiam, qui statuunt, ex Pselli libro
 Suidam ipsum quædam in Lexicon suum transtu-
 lisse, et sub Alexio Comneno, ut visum etiam Vos-
 sio, circa sæculi xi extremum floruisse. FABR. —
 Hamberger in: *Zuvert. Nachr.* IV. pag. 185, cum
 Oudino *Comment. de SS. E.*, tom. II, pag. 1434, me-
 dio sæculo xii alligat Suidæ ætatem, quod citet loca
 quædam Mich. Pselli ac Simeonis Metaphrastis; con-
 tra ab Eustathio Thessalonicensi laudetur, Saxius
 tamen (qui plures laudat VV. DD.) in Onomast.
 lit. II, pag. 134, subscribit sententiam Pagii, qui
 in Critica Baroniana ad an. 975, n. XIX, «Hoc tem-
 pore, inquit, floruisse videtur Suidas — voce enim
 « Ἀδάμ diversas annorum summas colligens com-
 putationem suam terminant in obitu Joannis Zi-
 « misæ, imperat., hoc anno morte sublata. » HARR.

atur(17); partim duo nostri indices post-
ectori exhibent. Mirabitur autem forsitan Lec-
dice ultimo sive tertio, non comparare Scho-
Pindari, Theocriti, et Apollonii; cum Reine-
r. Lect. pag. 479 hæc de Suida habeat verba:
as Harpocrationem, et scholiastes veteres,
me Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pin-
Theocriti, Apollonii, toto exhaustis, et in sum-
marium digessit. » Sed incautius ibi vir
is locutus est. Tantum enim abest, ut Suidas
holiastes posteriores totos exhaustis, et col-
lea sua inde locupletaverit, ut vix unum vel
locum ex illis excerpserit.

æterum ex scholiasti veteribus nullum
diligentius compilavit, quam scholiasten
phanis; quippe quem totum pene in Lexi-
um transfudit. Quæritur autem inter erudi-
3), utrum Suidas ab hodierno scholiaste Ari-
minis, an vero scholiastes a Suida sua mutuatus
ve an hodierna scholia in Aristophanem ex
quodam codice ad nos propagata sint; an
Musuro, vel alio quodam, ex Suidæ Lexico
rcinata? Nos ita censemus, hodierna scholia
ristophanem maximam partem ex veteri quo-
codice descripta ad nos pervenisse, eademque
(19) ex quibus ipse Suidas sua hausit: non
a tamen loca a recentioribus (20), partim ex
a, partim ex aliis scriptoribus, illis infulta esse.
ne, quæ leguntur apud scholiastem illum ad
t. pag. 323: Ἡ δὲ σπλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι, etc.,
que ad *Achæmens.* p. 396. Σίκουον. ἀπὸ εὐθείας
ος, etc., ex Suida in v. Σπλεγγίς, et v. Σίκουον
ta esse, emunctioris naris lectores facile me-
sentient. Lexicographum enim illa potius sa-

emus sine magno litterarum detrimento. Sed
s habuit Polybii, qui nobis nunc periere. Le-
ne libros Dionis Cassii, nobis perditos, an
ade Dionea derivaverit, definire non ausim.
uit certe aliorum pauca; et opuscula Æliani,
blichii, Eunapii, Damascii, quibus nos hucus-
caruimus; non illa quidem, si quis ita velit,
nagni momenti; ex his tamen libellis ineditis
erpta Suidæ cupide litterarum antiquarum le-
us amatores. » HARL.

7) Sed vide, quæ infra ad 1 indicem Suidæ
ico præmissum, notantur. HARL.

18) Ut apud Jac. Thomasium diss. de plagio lit-
urio, § 550 seq., et Maussacum diss. critica p.
; Andream Schottum præf. ad Græcos prover-
rum scriptores, etc.; Georg. Sigismund. Gre-
um diss. 1 de scholiaste Aristophanis, Witeberg.
5, etc.

19) Quæ magnam partem pervetustis iisque cla-
sismi nominis grammaticis debentur, Apollonio,
lymo, Symmacho, Aristarcho. Itaque ex illis
dam potius, quam scholiorum auctorem ex Suidæ
cico sua hausisse plures viri docti agnoscunt,
Jac. Palmerius pag. 720 Exerc. ad scriptores
æcos. Menagius ad Laertium, pag. 260, 264, etc.;
ursius variis in scriptis; Florens Christianus ad
istophanem pag. 702; Marcus Meibomius ad
comachi Musicam, pag. 46, etc.

20) Ut a Joanne Tzetze, Thoma Magistro, Mar-
quo Musuro, primæ Aldinæ editionis curatore,
deinde ab iis qui Florentinam in priores præ-

piunt, quam scholiasten. Eumdem porro scholiasten
interpolatum esse pag. 106, ad verba Comici in
Pluto, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, etc., itemque pag.
486, ad verba illa in *Vespis*, Ἐ?λη κατ' ὄρθρον, etc.,
patet non solum ex eo, quod illic citetur Eusta-
thius (21), qui Suida utique recentior est; sed etiam
ex eo quod duo ista loca in antiquissima editione
Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qui
legitur in iisdem scholiis, pag. 15, ubi Phalaris lau-
datur. Nam nec illum vetus editio Aldina agnoscit.
Sed hac de re eruditos jam ante monuit vir in
omni doctrinæ genere excellens. Richardus Bent-
leius, in Dissert. de Phalaridis epist., pag. 22. No-
tandum vero est, Suidam interdum plura habere,
quam hodierna scholia in Aristophanem: unde recte
colligi posse videtur, scholia illa non integra ad nos
pervenisse. Vide Nostrum v. Ἀκαλήφι, v. Ἀκὸρη-
τος, v. Ἐγκακορδουλμένος, v. Μελλονικίαν, v. Να-
ξιοουργίς, v. Πυροβόλη, v. Σιδυλλίαι, v. Στρουθός,
v. Τίθηαι, v. Τραγικώτερος, v. Ὑπερκοντι-
ζεις, etc. (22). Et hæc obiter de scholiaste Aristo-
phanis.

6. Quod ad modum attinet, quo collectanea hæc
digestasunt; in eo non raro iudicium et diligentiam
compilatoris desideres (23). Nam primo, Noster,
dum loca, ex variis scriptoribus decerpta, in Lexi-
con suum congescit, sæpe vitiosis codicibus (24)
deceptus fuit: unde fit, ut voces adulterinas et
corruptas pro veris et genuinis lectori interdum
obtrudat. Sic Ἀμάστης apud eum habes pro Ἀκμά-
στης Ἡρίθμησεν pro Ἡρέμησεν Πειπιασμένοις
pro Μεμιασμένοις Τάλεσιν pro Τέλεσιν Ὑστίνος
pro Ὑστίνος Κοιλιδίαν pro κυλοιδῆν Φρήμας pro
Δι' ἐρήμας Δειξαντες pro Διξῆαντες Ἀλίβους pro

sertim comœdias passim interpolatam dederunt.
Vide Kusteri Præfat. in Aristophanem.

(21) Citatur Eustathius etiam in scholiis ad
Plutum v. 1114, sed itidem in interpolata Floren-
tina, non Aldina editione.

(22) Suidam usum fuisse codice scholiorum in
Aristoph. sæpe pleniore et castigatore, adnotat
quoque Hemsterh. ad Aristoph. Plutum, p. 16,
not. 22, et pag. 452, not. 61. Adde supra, vol. II.
p. 364, sub finem. HARL.

(23) Cel. Jo. Ludov. Schulze, in præsentii theo-
logus Halensis, in docto *Sperimine observationum
miscellanearum in Suidam cum proluione critica
de glossarii a Suida denominati indole et pretio*
Halæ Magdeb. 1761, 4. §. II, sqq. p. 2. 15, ostendit,
Suidam multis in locis imperitum egisse com-
pilatorum. Exemplis igitur probat fusius, Suidam,
(in cuius tamen glossario multa esse bona, laude-
que digna, haud negat), 1) glossas ordine non ubi-
que satis concinno disposuisse; 2) in interpretatio-
nibus nominum esse parum cautum; 3) in produ-
cendis scriptorum locis sæpius modum excedere,
eaque nimium contrahere, haud raro etiam cor-
rumpere; 4) nec ubique satis sibi constare; 5) in
iis, quæ ad historiam pertinent, nimium esse, et
res, sua natura diversas, sæpius commiscere: de-
nique, multa in glossario cumulari loco alieno
minusque apto, quæ tamen suo loco frustra quæ-
siveris; terque quaterque repetit, quæ jam dicta
essent, et articulos sæpius absque ulla interpreta-
tione apponi.

Οἱ Λίβους· Ἡμιμαλλόνες· pro Αἰ μιμαλλόνες θε- A
 σμοτόκον pro Ἐσμοτόκον· Ἡδός pro Ἰβός· Ἀνάρ-
 παστοὶ pro Ἀνοργιάστοι· Δάψατο pro Ὀλόψατο·
 Λωτὺς pro Ἐδῆτὺς· Εὐχείμονος pro Λουχείμονος·
 Παιόλη pro Ἀπαιόλη· Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα·
 Ὀζωτά pro Ὀζωτά· Ἰσάπῆρος pro Ὀσπηρός·
 Φόωντα pro Ἀφόωντα· Φιλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ·
 et alia. Interdum vero lectio Suidæ melior est ea
 quam nostri codices hodie exhibent. Exempli gra-
 tia, apud Aristophanem *Thesmophor.* pag. 811 hodie
 legitur, — Τηνίοισι καὶ Σκίροις : ubi codex Suidæ
 pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι ; quam lectio-
 nem veram esse probamus in notis ad v. Στήνια.
 Conjectura enim Biseti, qui Θεσειοισι illic repo-
 nendum censebat, merito explodenda est. Apud
 eundem comicum in *Thesmophor.* pag. 777 ver-
 sus hic legitur :

Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς στενάσμοισι.

Vox ultima illic corrupta est ; cujus loco Suidas in
 serie sua recte habet, τεχνάσμοισι. In fabula *Eccle-
 siastizusis* versus hic occurrit :

Ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

Metrum manifeste claudicat ; quod ex Suida in v.
 Πλειόνων sic in integrum restitues :

Ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinæ vocis apud Comi-
 cum hodie male occupavit. In fabula *Tesmophoriaz.*
 pag. 794 inter alia et hæc leguntur :

Λέων, λέων σοὶ γέγονεν, αὐτ' εἴγμα σόν.

Magnus Scaliger, cum videret, versui huic modulum
 non constare, eum sic rescribendum censebat :

Λέων, λέων σοὶ γέγονεν, αὐτ' εἴγμι σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. λέων pro εἴγμα
 reponendum esse ἔκμαγμα, in notis ad illum locum
 probamus. Anthologiæ lib. III cap. 14, pag. 343,
 epigramma in Protesilaum legitur, cujus pars est
 hexameter iste :

Δένδρεα δυσμήμητα, καὶ ἦν ποτε τεῖχος Ἴδωσι.

(24) Is. Casaubonus lib. I animadvers. ad Athenæ-
 um cap. 6. « Quam sæpe isti cucullato grammatico
 « (Suidæ) depravati codicis errandi ansam præbue-
 « rint, scimus, qui in ejus libris multas hoc genus
 « culpas observavimus, ut, cum φοιτάλιος male
 « apud Sophoclem legit pro φοιτάλιος. Cum apud
 « Pindarum φρήμας δι' ἀθήρος pro ἐρήμας. Apud
 « Theocritum δῆτα κοιλιδιώντες, pro κυλοιδιώντες.
 « In veteri epigrammate ὑγινοιο θέριστρα pro
 « ὑγινοιο. Pari stupore, (cur enim non dicam ligo
 « nem lignone ? σκώλια alibi legit et probavit pro
 « ἀσκώλια. et ρουβαδίουθος pro σουβαδίουθος, *subad-
 « jura*. Nam ea voce usi necessario et Græci, ut Sy-
 « nesius epistola 145, quo putem respexisse Suidam,
 « sed vitioso codice usum. *Subadjvarum* mentio in
 « Notitia imperii. Mitto nunc alia sane quam multa
 « generis hujus peccata Suidæ, partim notata jam
 « aliis, partim nobis alibi » Lucas Holstenius ad
 Stephanum Byz., in Μελανείς : « Suidæ, qui vitia co-
 « dicum suorum solet transcribere, et hoc præstitit
 « fideliter in vocibus ἀπατόρια et κελαινά, auctoritas
 « nihil momenti habet. Imo aliter apud scholiasten
 « Aristophanis, aut quem iste descripsit lectum olim,
 « ex Apostolio, liquet, qui κατὰ λέξιν eadem narrat,
 « sed emendatius. » Richardo etiam Monlacutio pag.
 308 apparatus ad Origg. ecclesiast. et p. 235

Hic τὸ δυσμήμητα, sensui manifesto ab-
 cujus loco Brodæus reponendum censebat
 τῶν ; et Obsopæus, δυσμείλιτα. Sed αἰσθη-
 aberravit. Ex Suida enim in v. ἀσκη-
 nendum esse δυσμήμητα, in notis ad l. 12
 nomemus. Apud Josephum lib. I *De bello* 12
 13 pag. 739, inter alia et hæc legitur : οἰκία
 οἰκία ὀκλιτῶν ἐκτάτο. Vox ultima illic in-
 cubat ; cujus loco ex Suida v. νένακτο
 dum esse νένακτο, sensus manifesto
 hujus generis exempla studiosus lector
 stris colligere poterit. Nos enim hæc
 loco tantum proposuimus.

Porro : observandum est Suidam
 cognominum perpetua serie interdum
 unum caput referre solere : quo fit, ut
 B versos pertinent, uni tribui videantur, et
 turbentur omnia, nisi narrationes distinc-
 ligenter animadvertas, ad quos quæ-
 ferendæ sint. Exempla habes in v. Εὐρύς,
 v. Σεῖρος, et alibi.

7. Interdum vero (quod majus est
 grammaticus noster redem hominum, pro-
 rum, et ne nomen quidem commune habet
 miscet, eclogasque historicas ad aliena
 caput refert ; cujus ἀβλαβίας pauca
 medium hic producam. In v. Μαξιμί-
 leguntur ab initio usque ad verba illa
 ὑποπεύων, de imperatore Maximio
 genda sunt. Quæ vero deinceps ab
 distinctionis subjiciuntur, ad Galerium
 pertinent, ut patet ex Euseb. *Hist. Eccl.*
 cap. 14 et 16. In Ἀλυάτης, verba illa
 δῶν βασιλεὺς, — ἀδελφὴν ἡσχονες, apud
 mascenum in Collectaneis Constanti-
 editis, pag. 453, unde locus iste depre-
 Sadyatte, patre Alyatiis, dicuntur :
 Noster male ad Alyattem refert. In v.
 maticus noster supina negligentia ad

Analect. : « Suidas est grammaticus
 « vetustus, nullius judicii *rhapsodus* dicitur
 « diocris, qui collatis vel corrasis undecum
 « niis farraginem illam suam tanquam
 « consarcinavit, » et pag. 124 apparatus : « S
 « Græcis non contemnendus auctor, rudem
 « et plane infantem in Latinis. » Thom. C
 pag. 84 Adversar. : « Occurrunt apud illu-
 « rem sædissime depravata non pauca,
 « quoque vocabula non infrequentia. »

(25) Tanto minus mirum, ab eo confun-
 versorum, sed ejusdem nominis homin-
 Reinesius lib. III *Var. lect.* pag. 362 : « Sat
 « Philoxeno apud Suidam excerpta ex Ath-
 « indiligenter disposita et sine judicio, quod
 « centis locis quoque factum probabimus, al-
 « vasatæ. Quæ enim de diversis eodem non
 « loxenis, qui tamen omnes *cupediarum* cui
 « que assecræ fuissent, narrat Athenæus, et
 « omnia uni ascribit, » etc. Vossius lib. I *de*
 « cis Græcis, c. 24, pag. 156, notans Possido-
 xandri historias a Suida tributas Possido-
 meensi, *Solemnia igitur errat Suidas, cum*
 « nominis scriptores confundit. [Adde infra
 « cem scriptor. de quibus Suidas, v. Aristogit

t. quæ apud Pausaniam lib. vi. pag. 461, unde iste locus excerptus est, de Theagene Thasio antur. In v. Εὐνομιανός Suidas Eunomianum indam a Belisario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qui ibi additur, sumptus est ex Procopii *Hist. arc.* cap. 1, sed de Theodosio quodam, Eunomianis parentinatio, non autem homine aliquo, Eunomianus ellato, verba sunt. Gothofredus in Prolegom. ad Iostorgium, pag. 2 ex loco hoc Suidæ Eunomianum aliquem sibi confinxit, qui nullus existit: ut notis nostris ad v. Εὐνομιανός pluribus docemus. v. Πῦρος, verba illa, Τοῦτον ἔρετο περί διαττης δολλώνιος, etc., excerpta sunt ex Philostrati lib. *in vita Apollonii* cap. 11, sed quæ Suidas pessime Porum refert, cum apud Philostratum de Phrae, Indorum rege, dicantur. Plura exempla præatis gratia adducere supersedeo.

β. Est et alius Lexici hujus nævus, qui in eo consistit, quod sexcentis in locis exempla quæ ex scriptoribus veteribus (26) adducuntur, a capite iculi aliena sint, nec quidquam faciunt ad profundam significationem vocis propositæ. Sed istius culpam non tam in Suidam confero, quam in s qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi luerunt, vel ea quæ ad marginem scripta erant,

(26) Plerumque etiam haud nominatis, undeannes Rualdus Animadvers. 24 ad Plutarchum pag. 107: « Primum quidem Suidam plerumque Arcadicum sapere atque Midinum, nulla nullo iudicio iuraque in suum Lexicon ab aliis auctoribus optimis pessimis transtulisse, suppressis fere nominibus, ignorare non potuit summus eruditione ac ingenio ipse ille Baronius. Ante Rualdum Just. Lipsius lib. iv De militia Romana, dialogo 10, pag. 159: Sed admoneo, ut cuncto pecus Suidas est, aureum tamen esse et meliorem metallo vellus ferre. Carpsit et sumpsit ex optimis, qui fuerunt, et plerique non sunt. Utinam iudicio et cura, addo et fide meliori. Nam nomina fere suppressit, et intendere oportet, quid ejus sit, quid alienum. Cæterum etsi ille Arcadicum et Midinum sapit, alios tamen lectores suos facit, qui curiosi quidem sint et intenti. »

(27) In excerptis auctorum verbis sensum illorum interdum pervertere, notat Kusterus in notis id vocem Ηολάδης. Porro non nævis quidem ascribendum, sed tamen evolvitibus perquam incommodum est, quod cum opus Suidæ lexicorum nore, ordine litterarum digestum sit, tamen in quibusdam longe alium ordinem observat, quam vulgo uti consuevimus. Nam α post δ quærendum est, et post ζ, θ post ι, ω post ο. Præterea consonantes duplicatæ statim post simplices, verbi gratia ἀλλὰ γγ statim post ἀλλάται, ante ἀλλά, etc. Etiam Jacobo Gronovio Præfat. ad Harpocrationem probe notatum, veteres in digerendis juxta seriem litterarum vocibus non ita fuisse semper curiosos, ut nos hodie; primam enim litteram observasse contentos, non ratio in syllabis integris minus sollicite adhibuisse accuratum litterarum ordinem. Hujus tamen incuriositatis exigua in Suidæ Lexico vestigia deprehenduntur. Et nescio an fuisset vitio dandum novo Suidæ editori, si ob lectorum commodum etiam illam, quam dixi, ordinis anomaliam eliminasset, et consueta omnibusque olivia serie voces evolendas exhibuisset.

(28) Leo Allatius *De scriptis Socratis*, pag. 117: Von tantum tribuo Suidæ, at pannis, ex quibus

absque iudicio et delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quæ ex margine in textum irrepserint, et imperitiam librarium manifesto prodant, nemo nisi plane in Lexico hoc hospes negabit. Videat saltem lector, quæ notavimus ad v. Ἀγροιώτης, v. Ἀναθεῖναι, v. Ἀριστογύτων, Κυδ. v. Εἴλλειν, v. Νάννος, v. Ἔνομαχῶ.

9. Quamvis autem et alii sint Lexici hujus nævi (27), partim ipsi Suidæ, partim librariis et recentioribus compilatoribus tribuendi, est tamen liber longe utilissimus (28), et quem thesaurum, omnigenæque eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito appellaveris. Vel sola historia poetarum, oratorum, historicorum, etc., quæ in eo continetur, auro contra cara est, et qua sine irreparabili damno respubl. litteraria carere non possit. Taceo tot et tam præclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, quæ in Lexico hoc nobis conservantur, et pretium ei non parvum conciliant. [Idem judicant Hemsterhus. ad schol. in Aristoph. *Plutum*, pag. 324, et Valcken. ad Theocr. *Adoniaz.* pag. 298. HARL.]

10. Prodiere autem hæc Collectanea Suidæ primo Mediolani (29), A. C. 1499, Græce tantum: in qua editione nonnulla loca desunt, quæ in re-

consulus ille liber est. cum sint admodum pretiosi et rari, multum tribuendum est. Certe quamplurima præclara et digna scitu, iisdem quibus alia innumera antiquitatis tenebris sepulta nos laterent, hoc Suidæ opere si careremus.

(59) Prima editio Suidæ, quæ A. 1499, fol., Mediolani prodit (non Romæ, ut post Gesnerum in Biblioth. opinabatur Mich. Neander in Notitia auctorum Gnomologiæ Stobæanæ præmissa pag. 68), charta magna et nitida, typis luculentis, debetur Demetrio Chalcondylæ, doctissimo Græco, Jo. Mariæ Catanæi, qui Latinam præfationem præfixit, præceptoris, et typorum operam sumptusque cum eo præbentibus, Joanni Bisolo et Benedicto Mangio, Carpensibus. Hic est Catanæi Suidas, qui memoratur in C. S. Schurtzleischii epistolis arcanis pag. 5. Chalcondyles in Græca præfatione præfixa testatur pluribus se usum codicibus mss., in castigando opere nulli pepercisse studio: nonnulla autem cum non posset emendare, ita, ut reperit, reliquisset, nonnulla etiam aliunde ascita addidisset. Ὁ δὲ τὴν διόρθωσιν τοῦ βιβλίου πεποιηκὼς Δημήτριος ἔστιν ὁ Χαλκωνδύλης, ὃς πλείστοιν ἀντιγράφοις χρησάμενος, κἂν τοῦτοις πᾶσιν οὐ σικρά τὰ ἀμαρτήματα εὐρηκῶς, ὧν τὰ πλείω ἐν ἅπασιν ὡσαύτως ἐτύγγνεον ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοκονήσας καὶ διασκεψάμενος ἐπὶ γνώσῃσεν. Ἔστι δ' ὧν οὐχ οἶός τ' ἐγένετο τῆς προστηκόσης διορθώσεως τετυχηκέναι, ἀλλὰ τὴν μὲν τῆς λέξεως ἐρμηνείαν διὰ σπουδῆς ἔσχε διαφυλάξαι τὴν μὲντοι παρεισαγομένην ῥῆσιν πρὸς σαφένειαν τῆς λέξεως ἡμαρτημένην οὖσαν, ὡς εἶχεν ἀφῆκεν. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἑνίας, αἵτινες τὸ παράπαν οὐκ ὑπῆρχον ἐν Σουίδᾳ, ἀλλοθὲς ποθὸν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητοῦντες τὸ σημαίνόμενον αὐτῶν ἔγοιν ἀπονώτερόν τε καὶ ἐτοιμότερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι, καὶ λέξεις δὲ τινὰς ἀνεμνηνεύτους, ἔθηα ἐνχώρει, ἐπιμελὲς αὐτῶ γέγονε σαφένισαι. Addit idem Demetrius, Suidæ librum in Græca pridem atque Italia ita fuisse rarum ac pretiosum, ut, qui eum haberet, eo gloriaretur quasi thesaurum insignem, et Amaltheæ, quod aut cornu possideret. Τότε βιβλίον οὕτω τοι οὐδένιον

liquis edit., reperiuntur (30). Eam secuta est editio Veneta (31), an. 1514, et ea Græce tantum. Hæc nonnunquam a Mediolanensi discrepat: unde ex alio codice ms. eam expressam esse apparet (32). Deinde Suidas editus est Basileæ (33) apud Frobe-

πολύτιμον ἦν ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὴν τοῦτο κεκτημένον μέγα φρονεῖν ἐπ' αὐτῷ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κίρας Ἀμαθείας καρποῦσθαι. In titulo Græcus exstat dialogus bibliopolæ et lectoris φιλομαθοῦς, quo liber commendatur indicaturque tribus aureis venum exponi. Ἡ οὖν τιμὴ πῶση τίς ἐστὶ: Χρυσῶν τριῶν. Λάμοσαν δὲ καὶ δὸς βέλλον. De Demetrio Chalcondyla, qui A. 1510 obiit octogenario major, præter Jovium in elogiis, consulere jubebit Jani Parrhasii (cui filia Demetrii nupserat), quæsitæ per epistolas pag. 45, 144, 146; Alcyonium II *De exsilio* pag. 247; Lambeceum VI, pag. 277; Vossium *De arte grammatica*, pag. 15; Varillasium lib. VI *Anecdoton Florentin.*; Bullartium T. I *Academix scientiar.*, pag. 28. [Hodii et Boernerii libros, supra aliquoties jam laudatos, Freytag. Appar. litter. III, pag. 147 sq.] etc. Antonius Motta, Demetrii præceptor, Lexico Suidæ hocce præfixit epigramma:

*Demetri, æternos debet tibi mundus honores,
Quod dignum, quod tam nobile tradis opus.
Debet Motta magis, chari cui tanta resultat
Gloria discipulo, te duce quanta datur.*

Alterum item hoc, in quo majorem Mediolano honorem ex editione Suidæ, quam iis pollicetur locis, qui Hesiodum, Homerum ac Pindarum, poetas, in lucem protulere.

*Olim Phocis erat doctis celebrata Poetis,
Unde novum exhaustit funditus Ascræ melos.
Proximus huic Helicon, vivo forte æmulus illi
In quo tam expressit nobile Smyrna sophos.
Cadmeas Diræus olor volitare per arces
Dictus et immenso est perstrepuisse sono.
Dignius Insubri Suidæ decus exit ac urbe.
In cujus lapsa est Græcia tota sinum. FABR.*

Bandinus in Annalibus Juntarum typogr. I, pag. 77: « Vidi, inquit Lexicon Suidæ Græce impressum Mediolani impensa et dexteritate Demetrii Chalcondylæ an. 1499, fol., in quo ad calcem primæ paginæ legitur: *Monasterii Angelorum Petrus Candidus*; qui veterem hanc editionem observationibus illustravit. » HARL.

(30) Videsis præter Maittaire A. T. IV, pag. 93 sqq. et 690, cum nota, ea quoque, quæ de hac edit. in *Introd. in hist. L. Gr. II*, 2, pag. 505, not. protuli et notavi; it. cel. Panzeri A. T. II, p. 94; Hamberg. Z. N. IV, pag. 186. HARL.

(31) Editio Aldina Venet. an. 1514, viri docti manu passim notata, exstat in bibliotheca Leidensi inter libros quos Academiæ legavit Perizonius. Suidæ exemplaria si non omnia, certè multa sic scripta fuisse, quemadmodum ἐκδόσεις Aldina et Basileensis exscriptæ sunt, ut paginæ faciem dividerint in duas, quod dicitur columnas, sive, σελίδες, et forsàn id ipsum Suidam primum ita probasse, notat Jac. Gronovius in emendationibus ex Suida pag. 410. Editio Aldina præfationis loco habet præfixum monitum Aldi de modo singulari, quem in ordine seriei litterarum scriptor hic observat, quod deinde in Basileensi quoque et Porti, Kusterique editione repetitum legitur.

(32) In Goetzi Memor. bibl. Dresd. vol. I. fasc. II (ubi pag. 284 sqq. editiones Suidæ recensentur) hæc inscriptio legitur hujus raræ Aldinæ editionis: « Suida. Præsens quidem liber est Suidæ, qui vero ipsum composuerunt viri docti fuerunt: Eudemus « rhetor de dictionibus ordine alphabetico. Helladius

A nium, an. 1544, itidem Græce tantum. Hæc haud fere ab Aldina discrepat, nisi ubi in materia typographica habet, vel ab editoribus Basileensibus interpolata est. Anno 1564 H. Wolfius (34) Suidam (omissis notis mere

• Theodosii Juniris tempore similiter Editio « Augustopoli Phrygiæ miscellaneam dicitur « dine alphabetico. Zosimus Gazæus vocatur « ordine alphabetico. Cæcilius Siculus dicitur « lectum ordine alphabetico. Longinus Casanus « nes ord. alphab. Lupercus Beryllius vocatur « Justinus Julius sophista glossarum librorum « Pamphili compendium scripsit. Pacatus « tudine Attica. ord. alphab. Pamphilus pr. « rum dictionum, constans libris XCV. Est « littera E usque ad Ω, nam A littera et usque « Zopyrio elaboraverat. Pollio Alexandrinus « num Atticarum collectaneum ord. alphab. « calce legitur. Venetiis in ædibus Aldina « soceri, mense Febr. » M. V. xiv. (1514). (33) Editio Basileensis an. 1544, quæ « per omnia exprimit, manu Isaaci Casanovi notata exstat Lugduni Batavorum in bibl. m. [V. catal. pag. 281.] Inter libros qui qui servantur in bibl. Guelpherbytana eadem notata passim manu Salmasii.

(34) Prima editio Latina Hieron. Wolfii si quisquam, immortaliter meriti de Græcioris, una cum nonnullis Joachimi Cameracensis ad calcem voluminis subjiciuntur, declarantur lucem vidit Basileæ ex Oporini officina, minus emendate quidem, ut ipse querit, titulo posterioris edit. an. 1584.

*Peste meam vallante domum, vastante urbem
Editus hic propere est, nec sine labe laboris
Nunc positus novus exuviis nitidusque per
Eusebii prodit munera Episcopii.*

David Hæschelius in litteris ad Junium datis Kal. April. an. 1605, 4, testatur integri Suidæ editionem Græco Latino ante mortem adornasse. verum auctore tuo. *Idem typographus fecellit.* Non eadem tantia versatum Wolfium in Suida inter qua in Isocrate, Demosthene et Zonara notat Andreas Schottus Præfat. ad post. Centurias XIV e Suida collectas, et Græcorum proverbii Zenobii sive Zenedogeniani et Anonymi Vaticanis, utraque hinc et notis illustratas Antwerp, 1612, 4. Sed et dream Schottum (licet is non meminerit, Antiaris proverbiorum et Suida collectas, Græcum Hier. Wolfii versione editit Hermannus bergius, scholæ Corbuchiænæ prorektor, et subjunxit centuriam versuum ontrocerian (Astrampsychi) ex eodem Suida, et epistolam crarum decades quinque, ex aliis etiam scriptis congestas, Basileæ per Sebast. Henr. Pet. 8. Paulus Colomesius notis ad Gyraldi *Hist. « tar. pag. 276: Epigramma in Soranum Duce « Elii Adriani nomine ex Gerardo Geldenhaus « viomago profert Wolfius in historicis Suida « Adrianus; quem locum, si me audias, « consules; ibi enim Suidam attingit Wolfius « alioqui naris obese, nequaquam infeliciter*

Si præstantissimo Vossio credimus, lib. II de Græcis, c. 26, pag. 302; diu ante Wolfium Latine versus est a Roberto Groselæst sive Capiti episcopo Lincolnienis, qui A. C. 1253 diem supremum. Sed licet Joannes Balms *Centur. c. 18, pag. 306*, in scripta Roberti, adnotat in Suidam ab eo translaturum memoret, id non intelligendum videtur, nisi de narratione crypha quæ exstat apud Suidam in Ἱστορίαι, e

et fragmentis brevioribus), Latine a se ver-
 usque textu Græco Basileæ edidit. Hæc versio
 , ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est
 æ an. 1581. Mirum autem non est. Wolfio
 ninus feliciter successisse, cum nullis codi-
 mss. instructus, textum Suidæ, ut tunc erat,
 ptum, in versione sua secutus sit. Tandem
 ius Portus, Francisci filius, Græcæ linguæ in
 mia Heidelbergensi quondam professor, Sui-
 tum nova versione Latina, seu potius para-
 i, et notis, edidit Genevæ, an. 1619, 2 vol.
 35) — *Huc usque Kusterus.*

ti fuerunt VV. DD. qui vel obiter et quasi
 auentnam, vel data opera luxatis corruptisque
 locis manum afferre medicam, vel obscuriora
 rare aut varia ratione explicare sustinuerunt.
 sii, Schweighauseri aliorumque observationes
 animadversiones, antea jam supra, aut a me
 rod. in hist. L. Gr. II, 1, p. 507 sq., laudatas
 mittam: in censum hic veniunt LL. TT.
 ratio in Suidam, in Miscell. obs. vol. I,
 III, pag. 314-316. — *Ejusdem observatt.* in
 onem, Diodorum, Anacreontem, Suidam,
 vol. II, tom. I, pag. 8-13, — Gratiani de
 vone (hoc est Joan. Alberti), in *Suidam obser-*
 ibid. vol. II, tom. I, pag. 126-134. — *Ejus-*

rti versione in variis bibl. adhuc superest
 exarata. Eadem narratio fertur ex alia ver-
 Lauri Quirini, Cretensis, patricii Veneti,
 laruit circa A. C. 1453, ut alias interpretatio-
 editas jam præteream, de quibus dixi in cod.
 rypho Novi Test. T. I. pag. 371. et T. II. C
 547. FABR. — A Maïtuario, A. T. indic. sive
 V, pag. 267, memoratur:

de Jesu Christi sacerdotio narratiuncula, Græce
 Suida; Latine incerto interprete, unacum Anto-
 Marcelli ad Renatum, Siciliæ regem, et Gilberti
 gnati Nozerini ad Petrum Richardotum episto-
 et Marchometi vita e Græco in Latinum per
 orgium Hermonymum versa. » 1541. 8.

dem citatur: « Cæsarum vitæ, ex Suida, Gr.
 at interprete Hermanno Whitkindo. » Francof.
 fic. Petri Brubachii. 1557. 8. Suidæ excerpta
 nperatoribus Orientis sunt in opere Byzan-
 istoriæ, etc. Excepta ex Olympiodori hist.
 xxii, etc. Paris. 1647, fol. HARL

æter Wolfium Suidæ editionem emendatiorem
 m molitus est Adrianus Junius, teste Valerio
 rea in Bibl. Belgica, pag. 109, et Joanne
 buco in litteris ad Junium datis vi Id. Febr.
 1564, pag. 620: « Tu vero tandem nobis Suidam

stitutum. epithetorum Græcorum explicationes
 onnum et alia extrudes. » Et quantum in eo operæ
 studij posuerit, narrat ipse Junius in epistola
 Arnoldum Birckmannum pag. 74. sq. et ad
 rum Bloccium pag. 116: « Habeo et Suidam
 cis ter mille, quid aio? imo μῦθῶν: a me inter-
 latorum et genuinæ lectioni restitutum cum indicio
 letorum, unde sua mutuatus est, et in alia data an.
 162 ad marchionem Anglum. 173: Habeo præter
 ia præ manibus vertendum Suidam, opus ingens
 maximi usus ad omnigenam historiarum et re-
 um omnium abditarum cognitionem, in quo eam
 avi operam, quæ et mihi honorifica, et utriusque
 igne vetustatisque studiosis cumprimis utilis
 que adeo necessaria futura est, nam supra quin-
 ue aut sex millia locorum ex omnis generis auc-
 ribus petita, germanæ lectioni restitui immenso

dem in loca quædam Suidæ observatt ibid. vol. ix,
 tom. I, pag. 143-156, quarum nonnullæ vel repe-
 titæ sunt vel novis auctæ in ejusdem Alberti Mis-
 cellaneis criticis, supra laudatis, pag. 267-294.
 Idem in Obs. philol. in sacros N. T. libros, Lugd.
 B. 1725, 8, aliquoties tentavit, etiam, pag. 313,
 defendit Suidam. — Quoties et infinitis pene locis
 Suidas in notis ad Hesychii Lexicon emendatur aut
 explicetur, videbis in calce, tom. II, ed. Alberti in
 indice auctorum, emendatorum, etc., v. *Suidas*, cui
 itidem a Ruhnkenio in notis ad *Timæi* Lexic. Platon.
 singulis fere paginis lux affunditur. — Jam
 diu antea Salmasius in *Exercitatt. Plinianis*, pag.
 472, 761, 762, 889 emendavit, multo sæpius expli-
 cuit illustravitque Suidæ loca. — I. C. G. Ernesti
 V. C. epistola de Suidæ Lexicographi usu ad crisin
 et interpretationem librorum sacrorum, Lipsiæ
 1785, 8. — Eadem, sed auctior, recusa est in docto
 eruditoque libro: « Suidæ et Phavorini glossæ sacræ,
 « Græce cum spicilegio glossarum sacrarum Hesychii
 « et Etym. M. congressit, emendavit et nobis illustravit
 « Jo. Chr. Gottlieb Ernesti, prof. philos. P. E. Acc.
 « dissertatiuncula de glossis sacris Suidæ et Phavo-
 « rini. » Lipsiæ 1786, Mai. 8. Atlamen, quando V. cl.
 in dissert. § II scribit, constare, Suidam et Phavo-
 rinum, « quidquid glossarum habeant, » id vel

« cum labore, quæ citra nostram industriæ opem in-
 « telligi omnino non possint. *Sed pag. 136 ad eumdem*
 « Bloccium: Suidas meus prius, quam in manus ho-
 « minum veniat publici juris factus biennium aut plus
 « eo elabetur. » De Wolfii Suida sermo videtur esse Jun-
 io epistola ad Guil. Lindanum p. 267: « Wolfii ope-
 « ra vereor ut illi parum sit futura gloriosa, nisi iis
 « instructus veniat copias quas præter me an alius
 « habeat ignoro, nunc illi in mustaceo quæsita glo-
 « riola frui aliquantisper liceat. » FABR. — Alberti in
 litteris ad Fabricium nostrum, Harlemi d. viii Kal.
 Maii 1733, exaratis, (*Reimari* de vita et scriptis Jo. A.
 Fabricii commentario pag. 215.) « Unum, ait, ad-
 dam, nactum me esse duo insignia κερμήλια,
 Nonni scil. *Dionysiacorum* (1569) exemplar, cum
 uberrimis notis mss. ineditis Dan. Heinsii, et de-
 sideratissimum paucisque notum exemplar Suidæ,
 (ed. Basileæ 1544) quibus Adrianus Junius suas
 emendationes et auctorum loca adleverat: cujus
 noster) et Albertus Verlanus, Hornanus, Adria-
 ni Junii ex filia nepos, in dedicatione poematum
 Adriani Junii 1598, 8 Sed cum ipsum illud exem-
 piar pretio redimere non liceret, omnia Juniana
 in codicem meum retuli, et ab interitu servavi. »
 HARL.

De magni Pearsonii consilio Mericus Casaunonus
 notis ad Hieroclem. an. 1635 Londini editis, pag. 181:
 « Joannes Pearsonius, vir doctissimus et in Græcis
 « litteris et libris omne genus, quod ex luculentis He-
 « sychii et Suidæ, quas dudum molitur, editionibus,
 « si vita suppetet, qua dignissimus est, litteratis ali-
 « quando constabit, eximie versatus. » Suidas Pear-
 sonii manu passim notatus servatus Cantabrigiæ,
 cujus notis mss. usus est, easque passim laudat
 Kusterus. De Beveregio autem falsus rumor venit
 ad Schurtzleischium, qui in Epistolis arcanis L. I,
 pas, 5, scripsit an. 1679. « Suidas Beveregii brevi vo-
 « niet in nostras manus, quem multa diligentia
 « curat vir doctus et laboriosus apud Anglos. »

(25) Conf. Goetzii Memorab. bibl. Dresd. I. c.
 pag. 283 sqq. HARL.

« Hesychio, quem compilabant, » vel aliis glossariis, nunc nobis ignotis, debere, vel proprio studio ex veterum scriptorum commentariis et scholiis excerptis; de glossis sacris Hesychianis quid alii viri docti iudicent, jam vidimus in capite de Hesychio; Suidam autem ex aliis potissimum fontibus, hodie maximam partem haud ignotis, hausisse, itidem in hoc capite adnotavimus. — Cel. Schulzii specimen *Observatt. miscell.* in Suidam jam supra laudavimus. Vir autem doct. persequitur multa Suidæ loca ab Ἄριστος usque ad Ἐφραθά, eaque modo face critica illustrat, modo fontes aperit, unde hauserit Suidas, modo res verbaque grammaticorum more explicat. — Locum Suidæ Ἰεροπόλις, etc. emendare instituerunt Brucker et Fabricius in mutuis epistolis, subjectis Reimari, *De vitr. etc. Fabricii commentario*, pag. 225 sq. — Suidam aliquoties emendavit Taylor in lectionibus Lysiæ, præf. illius editioni Lysiæ, Londini 1739, 4, cap. 3. Num autem Jo. Taylori appendix notarum in Suidæ *Lexicon* (v. Bruggemann *View of the English Editions*, etc., pag. 448), lucem viderit, equidem nescio. Villoison in *Anecd. Gr.* II, pag. 31, n. 4, et pag. 163, not., duo Suidæ loca illustrat emendatve. Sed in finitum foret, omnia congerere et adnotare, quæ Hemsterhus., Valckenarius, Markland, Pierson, Koen, interpretes ad Thomam Mag. alii que multi viri Græce docti passim in notis ad auctores classicos aut alibi in libris *Obs.*, *Emendationum*, etc., ad Suidam illustrandum corrigendumque varia ratione et fortuna contulerunt. Pauca tantum indicare libet opera, in quibus, dedita opera et copiose pertractatur Suidæ *Lexicon*. — Ernesti junior in *Comm. de Procopii Cæsar. commentariis*, etc., pag. 4, notarat, Olearium exemplo suo multas *obs.* doctas ascripsisse. Postea viri illius humanissimi cura in lucem illæ prodierunt et tenebris in libro inscripto: *Jo. Aug. Ernesti Observatt. philologica criticæ in Aristophanis Nubes et Flavii Josephi Antiqq. Jud.* Accesserunt. Godofredi Olearii *notæ ad Suidam*. Lipsiæ 1795, Mai 8. Enimvero notæ ad Suidam, quæ immerito attribuuntur Oleario, et potissimum spectant ad res hominesque, de quibus sermo est apud Suidam, Reinesium potius habent parentem. — Hic enim vir doctiss. et solertissimus Suidæ, ab Æmilio Porto editi, exemplari, quod Citzæ in bibl. publica adhuc servatur, multa ascripserat, quibus versionem emendarat Latinam, vel textum ipsum, præcipue secundum edit. Mediolanens., sæpe per conjecturam, aut per comparisonem auctorum et quibus Suidas suas hausit glossas, supplerat lacunas, aut veram restituerat lectionem, sæpius nomina explicuerat propria eorumque vim et potestatem aut historiam, aut novis locupletarat. Has Reinesianas observationes in suum Olearius transtulerat exemplar: multas tamen acutas Reinesii emendationes doctasque expositiones neglexit, contra proprias quasdam, easque interdum leviores adlevit; id, quod late

A dilucideque patefecit cl. Mullerus, *rector* in *Progr. de Suida*, observationibus nato, Citzæ et Lipsiæ 1796, 8. Idem Kusterum tacite usurpasse observat. *Asianas*.

In primis notandæ sunt Jo. Toupii in *Suidam*, in quibus plurima loca tum explicantur, tum emendantur, *Lat.* 1767, tom. III, 8. — Ejusdem *Epistola* Galielmum episc. Glocestr. Londini. — Ejusdem *curæ novissimæ* s. appendicis et emendationum in Suidam, etc., ibi. Quæ omnia primum recusa sunt hujus Jo. Toupi. *opuscula critica*, Lipsiæ tom. II, 8. — Deinde cum insigni accessu in Suidam animadversionum atque emendationum in Hesychium uberiorum, et in Polycrati Harpocratonem pauciorum, et appendicis aliusque V. D. notarum in Toupii emendatione, defuncto auctore, iterum in Angliæ præfatione Thom. Burghess. edit. sunt. — *Emendationes in Suidam et Hesychio* *lexicographos Græcos*. Scripsit Jo. Toupius cathed. Exon. præbendarius et ecclesiasticus cum capella de Loo in agro Cornubiæ Oxonii e typographeo Clarendon. 78. Toupius erat actus quidem criticus, sed moderatus atque inhumanus, nec raro exasperat alios. Num vero Pearsonii et Adr. Junii adjutus, et alieno, uti aiunt, vitulo arant in: « Uebersicht der Oerter — und Geschichte der Bibliotheken, » præcatus fere est, equidem nescio et vix — Ingeniosus quoque, at pene audax est.

Gilbertus Wakefield in « *Lilva critica* » « *ctores sacros profanosque commentarios* » « *co.* » Cantabrigiæ 1789-1795, 8, V partibus quinque partes criticas in Suidam merito, modo liberaliore manu sparsit animam. — Præclaram futuroque Suidæ editorum utilem operam suscepit, aliisque monstravit ex aliis scholiis et glossariis pari ratione illustrandi emendandique Suidæ, cl. Burmannus, correct. Gymnasii Islebens. optimus (qui ipse aliquando novam *meditabatur* lectionem, sed deinde consilium adhibuit) edidit: « *Glossarum Suidæ e Sophocle* » ejusque « *depromptarum specimen I accuratius emendavit, illustravit I. G. C. Hoepfnerus* » « *gazin für Schullehrer, herausgegeben von H. Schilchthorst,* » tom. I, part. I, pag. 264. — *Specimen II* ibid. part. II, pag. 432. — *Specimen III* in eorumdem editorum *Mag. Philologen*, tom. I, pag. 146-154. — Ex his festum sit, quantus pateat campus ei qui restituendo vires ingenii atque eruditionis cere velit. HARL. [Post Ludolphi Kusteri nem anno 1705, Cantabrigiæ datam.]

8. nostris diebus recensuerunt et ediderunt A anno 1853, Godofredus Bernhardt, Halis et Brunstias Gaisford, Oxonii 1834; novissime autem, wigæ. [EDIT. PATR.]

INDEX

QUI LEXICO SUIDÆ PRÆMITTITUR (36)

μὲν παρὸν βιβλίον Σουῖδα, οἱ δὲ συνταξάμενοι
τοῦτο ἄνδρες σοφοί (37).

ΥΔΗΜΟΣ ῥήτωρ, περίλεξεων κατὰ στοιχείων (38).

ΛΛΑΔΙΟΣ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου, ὁμοίως (39).

ΥΓΕΝΙΟΣ. Αὐγουστοῦπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ, πρῶ-
τῃ λέξιν κατὰ στοιχείων (40).

36) Hunc non ab ipso Suida, sed alio, nescio quo, nti Lexici præscriptum esse, parum est credide, licet id patere legentibus ait Conringius in ologetico contra Borrichium pag. 540. FABR. Contra Herm. Conringium unum vera judicasse nset Valcken. in Animadv. ad Theocriti *Adonias*. g. 296, qui a pag. 293 300 docte copioseque putat de Glossario Laconico; de Suidæ Lexico de indicio scriptorum Suidæ præfixo. Ille putat idam nullum vidisse lexicorum, quæ in fronte vti memorantur, sed alia, (quæ nos ad sect. 5, m indicavimus, adhibuisse, et descripsisse partim. partim excerptis. — Quod autem iste, qui lendentem illum pannum Suidæ Lexico præfixit, ogenianum, qui, ipso Suida teste in *Διογενειαν* operis Pamphili concinnavit epitomen, (Διόγην, ἐστὶ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα: Λέξιν παντοδαπὰ κατὰ στοιχείων, ἐν βιβλίῳ εἰ. Ἐπιτομή δὲ ἐστὶ τοῦ ἡμετέρου λέξεων βιβλίου καὶ τετρακοσίων, καὶ τοῦ ὑπερῶνος, etc.) quod igitur Diogenianum omisit, alckenar. opinatur, se falsarium fraudis tenere manifestum, eumque vni recentioris magistellum el ipsum scumpis mendacem illam ad Eulolum epistolam. quæ Hesychii lexico præfigitur, el illam certe legisse, a sodali quodam suo scriptam in laudem unius præsertim istius lexicographi, Diogeniani, et se magis magisque in sua sententia confirmari, pag. 300 declarat. In Valcken. ententiam it et indicem illum a mendace manone confectum esse, affirmat Ruhnken in diss. Goupii edit. Longini præmissa, *De vita et scriptis Longini*, § XIV, pag. 38. — In cod. Matrit. XXI, parumper differt lectio ab edita, uti ex variis, quas ex Iriarti catal. pag. 83, enotavi subjecique, lectionibus cognosci poterit. HARL.

(37) In cod. Matr. Τὸ λεξικὸν τοῦ Σουῖδα συντάξαν
ἄνδρες πλάττοι σοφοί. HARL.

(38) Ex omnibus hisce lexicis, in fronte Suidæ memoratis, ne unum quidem editum exstat, solum Eudemum illud ætatem videtur tulisse, atque in variis bibliothecis fertur. ms., quod Kusterus etiam testatur se evolvisse. Εὐδήμου ῥήτορος περί λέξεων ῥητορικῶν, in bibl. Cæsarea, regia Paris, Medicea, etc. Apud Suidam in Εὐδήμου inscribitur περί λέξεων αἰς κέρρηται ῥήτορες τε καὶ τῶν συγγραφέων, οἱ λογιώτατοι, laudaturque tanquam πένυ ὑπερῶνος, utilissimum. Sed illud, quod ms. in

Præsens quidem liber est Suidæ, qui vero ipsum composuerunt, viri docti fuerunt, quorum hæc sunt nomina:

B EUDEMUS, rhetor, de dictionibus ordine alphabetico.

HELLADIUS Theodosii Junioris tempore, similiter.

EUGENIUS ex Augustopoli in Phrygia *miscellanæ dictionem*, ordine alphabetico.

bibliothecis dixi exstare, Kusterus putat esse ψευδ-
πύργον, et a Græculo aliquo recentiore ex aliis Lexicis exigue cum judicio compilatum et consarcinatum. Fallitur Gadius, qui t. I, p. 173, Eudemum hunc eundem putat cum Eudemo Rhodio, philosopho, Aristotelis discipulo, de quo dixi lib. III, cap. 8, [vol. III, p. 292, sq.], ubi etiam de Eudemo, Cyprio, quem, defunctum, Aristoteles dialogo *De anima* celebravit, nec non de Eudemo tertio, Galeni æquali, Peripatetico. Diversus etiam fuit Eudemus Pergamenus, de quo Plutarchus in *Græchorum Vita*, p. 830 De aliis Eudemis consulendus Jonsius lib. I, cap. 15. Quem vero idem ait Eudemorum oratorem Megalopolitanorum, Philopomenis magistrum, is in Plutarchi codicibus p. 356 non est Εὐδήμος, sed Ἐκδήμος, Academici Arcesilai discipulus, idem qui Ἐκδηλος apud eundem in *Vita Arati* pag. 1028 1030.

(39) Ἐλλ. ὁμοίως ὁ ἐπὶ Θ. τοῦ νέου. c. Matr. HARL. — Hic est Helladius Alexandrinus, de cujus Lexico Photius cod. cxlv, qui ejus iterum meminit cod. clviii. Suidas in Ἐλλάδ. titulum operis refert: Λέξιν παντοίας χρηστὴς κατὰ στοιχείων. [v. supra in catal. grammaticor. de hoc et de Helladio Besantin.] Non alius Helladius, grammaticus, cujus apud Socratem mentio lib. v. *Hist.*, cap. 16. Alius vero Helladius, Besantinus, de quo ad Photii codicem cclxxix Dicitur hic Besantinus a patria, oppido Ægypti in Thebaide, quæ nomen accepit ab Antinoo Adriani et Besa deo, cujus oraculum ibi fuisse testatur Ammianus Marcellinus lib. xix, cap. 12. Vide ibi notam H. Valesii, Casaubonum ad Spartiani Adrianum cap. 14, et Claud. Nicassium, ad nummum pantheon Adriani pag. 53. Helladii, pantomini mentio in Chronico Malalæ t. II, pag. 98.

(40) Anastasii, imp. temporibus CPoli docuisse testatur Suidas in Εὐγ. ubi alia ejus scripta commemorat. Hermolaus in *Epitome ἑθνικῶν* Stephani Byz. in Ἀνακτόριον. Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ Βασιλίδι (in urbe regia, non, ut Tho Pinedo, in *aula regia*, vel, ut Berkelius, *regiæ scholæ*), σχολῆς διακοσμήσας ἐν συλλογῇ λέξεων. Alius Eugenius philosophus, Themistii, philos. ac rhetoris, pater, de quo volum. VIII, lib. v. c. 18 [vet. ed.] alius Eugenius, de quo Photius cod. xxiii. — Πρὸς στοιχ. desunt in cod. Matrit. HARL.

ZOSIMUS, Gazæus, *voces rhetoricas*, ordine alphabetico.

CÆCILIUS, Siculus, *dictionum delectum*, ordine alphabetico.

LONGINUS CASSIUS, *dictiones*, ordine alphabetico.

LUPERCUS, Berytius, *voces Atticas*.

JUSTINUS JULIUS, Sophista PAMPHILI *glossarum librorum XCI compendium* scripsit.

PACATUS *de consuetudine Attica*, ordine alphabetico.

PAMPHILUS, *pratum variarum dictionum* constans libris XCV. Est autem a littera ε usque ad ω, nam a littera α usque ad δ. ZOPYRIO elaboraverat.

POLLIO, Alexandrinus, *dictionum Atticarum collectaneum volumen* ordine alphabetico.

ΖΩΣΙΜΟΣ Γαζαῖος, λέξεις ῥητορικῆς χειρὸν (41-42).

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων χειρὸν (43).

ΛΟΥΓΓΙΝΟΣ ὁ ΚΑΣΣΙΟΣ, λέξεις κατὰ στοιχεῖον.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύτιος, (45) Ἀττικῶν λέξεων
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ, σοφιστῆς, (46) τῶν ΠΑΜΦΙΛΟΥ γλωσσῶν βιβλίων ἐκδοῦς (47).

ΠΑΚΑΤΟΣ (48), περὶ συνηθείας Ἀττικῶν στοιχείων.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ (49), λειμῶνα λέξεων ποικίλων βιβλίων ἐννενήκοντα πάντε ἐστὶν ἐπιτομῆ τοῦ Πάμφιλου ἕως τοῦτῳ. Τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ Ζωπίριου ἐπεποιήθει.

ΠΩΛΙΩΝ, Ἀλεξανδρεὺς (50). Ἀττικῶν λέξεων γωνίαν κατὰ στοιχεῖον.

INDEX SCRIPTORUM

QUORUM SUIDAS NOTITIAM TRADIT PER ORDINEM LITTERARUM AUCTIONE LOCUPLETIOR.

A

Abaris, Scytha, Senthæ filius, *Χρησμοὺς* scripsit σκοθικῶς, *oracula Scythica*, γάμον Ἐβρου τοῦ ποταμοῦ, *Nuptias Hebrai fluvii*, καθαρμῶς *lustrationes* et θεογονίαν *prorsa* et Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορείους *Apollonis adventum ad Hyperboreos*, carmine.

Abas, sophista, ἱστορικὰ ὑπομνήματα, *commenta-*

(41-42) Zosimus hic ex Gaza, sive Ascalone Syriæ, sophista, ejusdem Anastasii temporibus clarus, teste Suida in Ζῶσ. De illo, quemadmodum et de aliis Zosimis dictum volum. VI, pag. 612 [vet. ed.] — Ζῶσ. Γαζ. περὶ ῥητορικῶν λέξεων κατὰ στοιχ. cod. Matrit. HARL.

(43) Cæcilius hic, Calantianus Siculus, Romæ Augusti temporibus docuit, teste Suida in Ἐρμάγωρος. Videndus idem in Καϊκίλιος, et quæ de ejus scriptis notant viri docti ad Longinum — Κεκίλιος Μαγαρεὺς (sic) Σικελ. ἐκλογὰς λέξεων κατὰ στοιχ. cod. Matrit. HARL.

(44) De Longino hoc dictum a me lib. IV, cap. 33, ubi inter scripta ejus deperditæ e Suida in Λογγ. retuli Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β' κατὰ στοιχεῖον. et λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλείωνος. — Λογγίνος ὁ Κάσιμος (sic) ὁμοίως. c. Mat. HARL.

(45) Luperum, Berytium, grammaticum, paulo ante tempora Claudii secundi, qui ab an. 268 ad 270 imperium tenuit, vixisse, e Suida in Λούπερκος cognoscimus. Eustathii tempore jam ejus scripta interciderant, quæ ex scholastis tantum se cognovisse testatur ad Dionys. v. 492. Λούπερκός τις ἀνὴρ παλαιός ὡς οἱ σχολιασταὶ λέγουσιν. Citat Steph. in Νήρικος. — Post voc. σοφ. reliqua desunt in c. Matr. HARL.

(46) Seu Vestinus, Οὐρηστίνος. V. Suid. II.

C rios *historicos*. τέχνην ῥητορικὴν, *artem* cam.

Abron, Phryx sive Rhodius, grammaticus, phonis discipulus, libertus, σοφιστῆσαι, *rhetoricam* docuit Romæ.

Acacius, patriarcha CPolitanus.

Acacius, βήτωρ δεινότητος, æqualis Juliani imp., *cujus judicium cum Tuscianæ rhetore insigni, reprehendit.*

p. 733 h. v. et Valcken, I. c. pag. 294, sq. HARL.

(47) Kusterus ita accepit, ac si epitomen XCI, constitisset, quod non est verisimile libros Pamphili XCI, sive, ut infra, XCV, imò men Justinus Julius contraxerat. Julius incertum, an diversus a Juliano, Sophista doce, *cujus Lexicon in rhetores memorat Pto.* cod. cl. FABR. De Pamphili aliorumque glossis multus est Valcken. ad Theocr. *Adm.* p. 294. HARL.

(48) Hic est Minucius Pacatus, grammaticus qui Græco nomine etiam pro Pacato Irenæus est, et *cujus τὸν κατὰ στοιχεῖον Ἀττικὸν* laudat Socrates lib. III *Histor.*, cap. 7. De illo [pag. 170, in h. vol. et supra in catal. gramm. — Πλαχάτος cod. Matrit. qui om. κατὰ στοιχ. HARL.

(49) Pamphili, Alexandrini grammatici, Aricæ, glossæ citantur ab Athenæo. *auctore Mætiæ* Etymologici, Eustathio, etc. Alia ejus scripta memorat Suidas in Πάμφιλος. — Περιοχ. πέντε desunt in cod. Matrit. HARL.

(50) Valerius Pollio, Alexandrinus. Diodorus philosophi pater, clarus Adriani tempore, de quo Suidas in Πωλιών cod. c. XLIX. De scriptore plus Suidas in Πωλιών et e recentioribus Jonsius in 7, pag. 246 sq. — Πεποιήκει cod. Matrit. HARL.

Amatius Heliopolitanus, philosophi affectans **A** **men**, cum rudis esset et imperitus.

Chæus, Syracusanus, tragicus, scripsit *tragædecen*.

Chæus, Pythodori seu Pythodoridis F. Eretrien-tragicus, docuit *fabulas* XLIV, vel, ut alii, X, vel XXIV, quarum una vicit. Sophocle **lo junior**, cum Euripide fabulas edidit ab **olympide** LXXXIII.

Chias, propheta.

Chilles Staius, Alexandrinus, scripsit τὰ κατὰ κίππην καὶ Κλειτογῶντα καὶ ἄλλα ἐρωτικά, « de **eucippe** et Clytophonte et alia amatoria libris 6. » Tandem factus Christianus et episcopus. **ipsit** περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας, *de sphaera, et nologia*, et ἱστορίαν σύμμικτον. *historiam miscellam, quæ multorum et magnorum virorum mentem facit*. Stylus ubique similis illi quo in **amatis** utitur.

Cæsius, Novatianorum episcopus, qui concilio **cæno**) interfuit.

Cron, Acigentinus, medicus, Xenonis F., **edis** ἰσοφιστεύσεν, philosophiam docuit **Empe**lis tempore, ante Hippocratem scripsit περὶ ρικῆς, *de arte medica*. Dorice et περὶ τροφῆς αἰνῶν, *de salubri victus ratione*. Est hic unus **orum**, qui ventorum rationes observaverunt.

Cusilaus, Cabæ F. Argivus, ex Cercade, oppi-**prope** Aulidem, historicus antiquissimus, scrip-**it** Genealogias, æneis usus tabulis, in quas aiunt **rem** ejus incidisse, cum locum quemdam domus **e** foderet.

Cusilaus, Atheniensis, Agathocliæ F., qui Ro-**m** tempore Galbæ veniens, ex oratoria tantum **lucrat**us, ut Atheniensibus centum millia drach-**urum** in fenore posita reliquerit.

Admeti μέλος et Harmonii, de rebus facilibus, **ολιὰ**, carmina, ad vinum decantari solita.

Adrianus, imp. φύσις: φιλόλογος ἐν ἑκατέρῃ τῇ **ώσῃ** καὶ τινὰ περὶ καὶ ἐν ἑπει ποιήματα παν-**δοκὰ** κατέλιπε, « natura doctrinæ amans in utra-**que** lingua et prosa et carmine scripta omnis ge-**neris** reliquit... βυολόμενος πάντων ἐν πᾶσι περιε-**ναί**, etc. Cum vellet præstare omnibus, viros in **aliquo** studio præstantes oderat. Hinc et Favorinum **Gallum** et Dionysium. Milesium, sophistas, oppri-**mere** studebat, cum aliis modis, tum vero adver-**sariis** eorum, hominibus nullius vel minimi **pretii** extollendis. Hic in epistola quadam, etc. »

Adrianus, sophista, Herodis discipulus, tempore **M. Antonini**, Athenis æmulus Aristidæ, rhetoris, **Romæ** rhetoricam docuit, dictator epistolarum

Commodi imp. scripsit μελέτας, « declamationes, **«** μεταμορφώσεις, *metaphors* libris VII, περὶ **«** ἰδεῶν λόγου, *de formis orationis* libris V, περὶ τῶν **«** ἐν ταῖς σνάσειν ἰδιωμάτων. *de statuum proprieta-*

« tibus libris III; *Epistolas et λόγους ἐπιδεικτικούς, «* orationes declamatorias; *Phalarim (orationem) et*

« παραμυθητικὸν, *consolatorium in Celerem. »*

Ædesia, Alexandrina, Hermiæ uxor, cognata **Syriani**, filios, Ammonium et Heliodorum, in philo-**sophia** erudiendos curavit a Proclo.

Claudius Ælianus ex Præneste Italiæ, summus **pontifex** et sophista, post Adriani tempore Romæ **docuit**, μελιγλωσσος sive μελίφοσος, *melleæ lin-*
guæ sive *melleæ vocis* vir.

Ælianus, belli dux, Valentis imp. temporibus, **παιδείας** οὔτε ἐντὸς ὧν οὔτε ἄμοιρος.

Ἄλινον, εἶδος θρήνου καὶ ψῆδης, *genus lamenta-*
tionis et carminis.

Æneas scripsit περὶ κυρῶν, *de facibus, quæ in*
speculis accenduntur, ut ait Polybius, et περὶ στρα-
τηγημάτων ὑπόμνημα, commentarium de stratege-
matibus.

Ænicus, Atheniensis, comicus antiquæ comædiæ, **Ex** fabulis ejus, Ἄνεια.

Æneus, (Ἄνεϊος) sophista, cujus libri, αὶ μετά-**βολοί**, quasi *transmutatores* dicas.

Æschines, Charini, fartoris, F. (al. Lysaniæ), **Atheniensis**, Sphettius, philosophus Socraticus, **cujus** dialogi, Miltiades, Callias, Rhinon, Aspasia, **Axiochus**, (confer Suid. in Ἄξιλοχος) Telauges et **Alcibiades**. Nec non illi, qui vocantur **Acephali**, ut **Phædon**, Polyænus, Dracon, Eryxias, de virtute, **Erasistratus**, Scythici. Hic **Æschines** in Siciliam **ad** Dionysium pecuniæ causa profectus est.

Æschines, Atheniensis, Atrometi et Glaucothæ **sive** Leucothecæ F. discipulus Aleidamantis Elea-**tæ**, histrio, deinde scriba, postea orator. Hic **Ctesiphontis** accusator a Demosthene victus **Rho-**
dum fugit ibique docuit.

Æschylus Atheniensis, tragicus, Euphorionis F. **et** frater Amitiæ, Euphorionis et Cynægiri. Certa-**vit** olympiade LXIX, natus annos XLV. Primus **auctor** fuit, ut tragici personis terribilibus et pi-**ctis**, arbylisque, sive elatioribus calceis uterentur. **Scripsit** elegias et tragædias XC. Vicit octies et **vicies**: vel ut alii, decies ter. Filios habuit duos, **tragicos**, Euphorionem et Bionem. Obiit æt. LVIII, **in** Sicilia, etc.

Æsopus, Samius vel Sardinianus, vel Mesembrianus **vel** denique Cotyænsis Phryx, fabularum conditor, **a** Græso dilectus (ante Pythagoræ tempora, circa **olymp.** XL.) servus Xanthi Lydii: vel Samii Iadmon-**is**, cujus serva erat Rhodopis Thressa, quæ deinde **Sapphonis** fratri, Charaxo, nupsit. Scripsit τὰ ἐν **Δελφοῖς** ἀπὸ συμβάντων, *de iis, quæ ipsi apud Del-*
phos acciderunt. libris II. Alii aiunt ἀποκρίματα **γεγραμμένα** μόνον, *fabulas solum scripsisse*. Delphi **Æsopum** Phædriadibus præcipitatum rupibus oc-**ciderunt** Olympiade LIV, etc.

Aetius, Antiochenus, magister Eunomii, Paulini **Tyrii** sectator, hæresiarcha, Ario suffragatus: cum **discipulis** ex categoriis Aristotelis disseruit, *Episto-*
las composuit ad imp. Constantium. Sectatores **ejus** Aetiani et Eunomiani.

Africanus, Sextus, Afer philosophus, qui scripsit **Κεστούς**, *Cestas* libris XXIV, de remediis physicis

et quæ ex verbis, incantationibus et scripsit characteribus constant, mirisque effectus habent. Ad ejusdem argumenta, contra historiam Susannæ allata, respondit Origenes.

Agapetus, Synadorum episcopus, de quo Euseb. (imo Philostorgius : confer Tillemont. T. V, memor.)

Agapius, Atheniensis, philosophus, post Procli obitum, temporibus Marini. (ex Damascio.)

Agapius, Alexandrinus, CPoli Ιατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής.

Agathias, scholasticus, μυριναῖος Myrinensis, scripsit historiam ex eo tempore, ubi desiit Procopius : nec non alios libros partim ligata, partim soluta oratione, et Δαφνισκά, et κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων.

Agathon, tragicus, et comædiarum scriptor, Socratis discipulus.

Alcæus, Atheniensis, tragicus, quem nonnulli primum fuisse tragicum contendunt.

Alcæus, Mytilenæus, deinde Atheniensis, comicus veteris comædiæ quintus, Micci F., scripsit comædias X.

Alcidas, Eleates, Asianus philosophus, filius Dioclis, qui musica scripsit, et Gorgiæ Leontini discipulus.

Alcimenès, Megarensis, tragicus.

Alcimenès, Atheniensis, comicus.

Alciphron Magnes et Magnesia ad Mæandrum, philosophus.

Alcman, Lacon Messoates : secundum Cratetem παλόντα (in hoc lapsus sive errantem), Lydus, Sardibus oriundus : ex servitute manumissus, filius Damantis vel Titari. Dorice scripsit, ut solent Lacedæmonii : inventor ἔρωτικῶν μελῶν, *amatoriorum carminum*. Scripsit libros sex lyricorum carminum et κολομβώσας, *natantes*, πρῶτος εἰσήγαγε, μὴ ἑξαμέτροις μελωδεῖν, « primus introduxit usum, ut carmina melica versibus non hexametris conscriberentur. »

Alcman, alius Messenius, itidem lyricus.

Alexander, Ægæus, pater Cælii, philosophus peripateticus, cum Chæremone, philosopho, præceptor Neronis, imp. quem vocavit πηλὸν αἷματι : πεφυρμένον, *lutum sanguine maceratum*.

Alexander, Antiochenus, post Porphyrium episcopus, temporibus Chrysostomi, virtute, philosophia et eloquentia insignis.

Alexander, Aphrodisiensis, philosophus.

Alexander, Casilonis F., rhetor, frater Eusebii, rhetoris, Juliani discipulus.

Alexander, Claudius, rhetor.

Alexander, Hierapolitanus, episc. et martyr, scripsit, τί καινὸν εἰσήγαγε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, κεφάλαια Θ', *de rebus novis, quas Christus in mundum intulit, capita IX*, librum egregiis sententiis refertum.

(51) Kusterus hunc Cornelium Alexandrum confundit cum altero longe juniore Alexandro, Cotyænsi, ex Asclepiadæ schola grammatico, cujus obitum

A Alexander, Milesius, (51) polyhistor, temporibus Syllæ et ante : a Cornelio pædagogus ac libertus fuit, Cornelii men, Laurenti periiit, ædibus ejus ab igne quod ubi comperit uxor ejus, Helena, laqueo vitam finivit. Fuit grammatici, discipulus, συνέγραψε βιβλία ἀριθμοῦ καὶ scripsit innumeros, et περὶ Ῥώμης, de bros V.

Alexander, Numenii F. sophista.

Alexander, Pleuronius, ex Pleurone, civitate, Satyri et Stratocleæ F., grammaticus olymp. CXXIV) tragædias scripsit, unus tragicorum.

Alexander, Seleuciensis, Cilix, Alexandri dicitur, F. rhetor, πηλοπλάτων sive luteus cognominatus.

Alexis ex Thurio, quæ ante Sybaris, docuit fabulas CCXLV. Patruus Menandri Stephani, itidem comici pater.

Amelius, Apameensis, philosophus, Porphyrii, æqualis Ammonii et Origenis.

Ammonianus, grammaticus, Syriani, propinquus ἡγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐκδορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθιεμένη « artem in poetarum enarratione et emendatione occupatam diligebat Ἄμμωνιανός, ᾧ κεκτῆσθαι συμβέδωκεν ὄνομα hoc nomine) σεφίας ἀκροατῆν.

Ammonius Saccas, philosophus Alex. tiano ethnicus, teste Porphyrio.

Ammonius, Ammonii F., discipulus grammatici, qui in schola Aristarchi suæ ante Augusti imp. tempora.

Amphion, antiquæ musicæ inventor, Ἰ. Epist.

Amus, Ægyptius, in monte Nitriæ monasterii Anacharsis, Gnyri F., Scytharum rex, mater natus, scripsit νόμιμα Κρυθῶν δι' ἑσπέρων, ἡ institutis Scytharum versu heroico. Περί τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, *de frugalitate humanæ*, poema heroicum versibus DCCC. Anax et rotam figlinam invenit, vixitque tempore Cræsi, etc.

Anacreon, Teius, lyricus, Scythini (al. Eux. Parthenii vel Aristocriti) filius, dialecto scripsit elegias, παροίτια μέλη, sive carmina inter pocula cantabantur, et iambos, et quæ vocantur *Anacreontica*. Vixit tempore Polycratis, Scythi tyranni circa olymp. LI (alii LII tempore Cambysæ). Teo pulsus ob Histiaei seditionem in urbem Thraciæ migravit.

Anastasius, Silentarius, imp. hæreticus. Anaxagoras, sophista (id est philosophus) discipuli F. Clazomenius, cognominatus νόος sive

et laudes diserta oratione decoravit Aristides. Vixit quæ de hoc juniore Alexandro dixi lib. iv. cap. [pag. 47 sq. in hoc vol.]

in licet causæ suæ nactus patronum Athenis
Lampsaci vitam finivit inedia, etc. vide in-
εολλώνιος.

xandrides, Anaxandri F., e Camiro Rhodius,
alii, Colophonius, ludis Philippi Macedonis
101, interfuit, scripsitque comœdias LXV,
ibus vicit X. Primus amores in scenam intro-

xilas, comicus poeta.

aximander, Praxiadæ F., Milesius philosophus
tus, discipulus et successor Thaletis. Primus
octium invenit, et solstitia et horologia, et
n in medio mundi sitam esse. Gnomonis
usum introduxit, et γεωμετρίας ὑποτύπωσιν
, geometriæ institutionem tradidit. Scripsit
φύσεως, de natura rerum : γῆς περιόδον, des-
onem terræ, περί τῶν ἀπλανῶν καὶ σφαίραν, de
s fixis et sphaeræ, aliaque.

aximander, Anaximandri F., Milesius, junior,
ricus, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Scri-
μβόλων Πυθαγορείων ἐξηγήσιν, symbolorum
igoricorum interpretationem.

aximenes, Eustrati F., Milesius, philosophus,
pulus et successor Anaximandri, Milesii, vel
ii, Parmenidis. Vixit olympiade LV. qua Cyrus
um regno exiit.

aximenes, Arictoclis F., Lampsacenus, orator
scipulus Diogenis Canis, et Zoili, Amphipoli-
grammatici, præceptor Alexandri Macedonis.
o patriæ suæ veniam et salutem impetravit.
pompō in odium adducendo librum vulgavit
lius nomine adversus Athenienses et Lacedæ-
ios, συγγραφὴν λοιδόρων ἐς τὸ ἀκριδέστατον μι-
μένος, historiarum Theopompi maledicum
im accurate imitatus.

axodices, Atheniensis, Leogori F., unus ex de-
oratoribus, genus ducens a Telemacho, Ulys-
filio et Nausicaa, ut tradit Hellanicus.

axodocles, Synesii Lydi Philadelphiensis F.,
pore Porphyrii, philosophi, docuit, ejusque
minit in oratione de sui temporis doctoribus.

axodromachus ex Neapoli Syriæ, sophista, Zonæ
Sabini F. docuit Nicomediam temporibus Dio-
etiani imp.

axodrotion, Andronis filius Atheniensis, orator
demagogus, Isocratis discipulus.

axodangelus, Valentis tempore episcopus CPol.
anniceris, auctor sectæ Anniceriæ, tempore Alex-
andri M. Cyrenæus, philosophus epicureus factus,
si Parabatæ fuisset discipulus, qui audiverat
ristippum. Frater Anniceridis Nicoteles, philoso-
hus. Discipulus celebris, Posidonius.

axodigenides, Satyri F., Thebanus musicus, tibi-
en Philoxeni. Scripsit μέλη, carmina (modulis
nimata musicis.)

axodimachus, Colophonius, Hyparchi F., gram-
maticus et poeta. Pansydis, poetæ, non servus,

sed illius et Stesimbroti auditor : vixit ante Plato-
nem. (v Küsteri not.)

axodimachus, Heliopolitanus Ægyptius, qui scri-
psit Κοσμοπολίτην versibus heroicis 3780.

axodimachus, poeta melicus, dictus ψεκάς, perinde
ut (52) Olympicus quidam, quod discipulos suos
inter disserendum conspergeret ac minutim consu-
peret. Decretum fecit, neminem in scena nomina-
tum a comicis perstringendum. [Quinque Antima-
chos Suidas nominat. t. I, pag. 225, ubi v. Küster.]

axodantiochus, Cilix, Cynicum se philosophum simu-
lans et homoribus auctus a Severo et Antonio ad
Tiridatem, et cum eo ad Parthos transfugit ; hinc
δ Δυτόμολος, transfuga, dictus est.

axodantipater, Joalai F. discipulus Aristotelis, Alex-
andri M. dux et deinde rex Macedoniæ ; reliquit
Epistolarum σύγγραμμα libris duobus, et historiam
τῆς Περδίκκου πράξεις Ἰλλυρικῆς.

axodantipater, Nicolai Damasceni, historici, pater,
Stratonices maritus, eloquentia pollebat, qua neminem læsit, patriæ et civibus profuit.

axodantiphanes, Atheniensis, comicus, junior Pa-
nætio.

axodantiphanes Carystius, Trani F., Thespidis, tra-
gici, tempore, comicus antiquior.

axodantiphanes, Demophanis vel Stephani F. Smyr-
næus, vel, ex Dionysii sententia, Rhodius, comicus
mediæ comœdiæ ; ex servitute manumissus, claruit
circa olymp. XCIII, scripsit comœdias CCCLXV.
vel et alii CCLXXX, vicitque decies ter. Filium ha-
buit Stephanum comicum ; obiit in Cio, piro forte
percussus, anno ætatis LXXIV.

axodantiphon, Atheniensis, τερατοσκόπος, prodigio-
rum conjector, poeta epicus et sophista : dictus
λογομάγειρος quasi sermonum coquum dixerit. Eum-
dem esse puto, quem paulo post δνειροκρίτην Sui-
das vocat et περί κρίσεως δνειρων de somniorum
judiciis ait scripsisse.

axodantiphon, Sophili F., Atheniensis, populo Rham-
nusius, cognomine Nestor, post Gorgiam in forensi
dicendi genere excelluit ; magister Thucydidis. [v.
Küsteri not.]

axodantisthenes, patre cognomine, Atheniensis, ex
oratore philosophus Socraticus, Peripateticus pri-
mum dictus, deinde in Cynosarge docuit Cynicæ
sectæ princeps, Diogenis, Cynici, præceptor. Scri-
psit tomos X, primum magicum, in quo narrat de
Zoroastre, sapientiæ repertore. Hunc Aristoteli
quidam, alii Rhodioni tribuunt.

axodantonus, Alexandrinus, Gazæ et Byzantii causas
egit, sacria alioqui maxime deditus, ita ut Gazam
redderet religiosiorem.

axodanytus, Anthemionis F., Atheniensis, orator.

axodapelles, Colophonius. Pythii F., Ephori, Ephesii
et Pamphili, Amphipolitani, discipulus, pieter ces-
lebris, ad Ephesiis civitate donatus, frater Cles-
chi, pictoris,

(52) Ηα Ψεκάς dicti recentiori ætate Atciatus et Matherba.

Appianus, Teu, bibliotheca a Sylla in potesta-

Appianus, Atheniensis orator. Eius Hippia, so-

Appianus sive Apianus scripsit Romanam histo-

M. Apicius, etc.

Apion, Plistonius F., cognomento Mochthus, Egyptianus, sive Cretensis, grammaticus, discipulos Apollonii, Archibii et Eupuranoris, centenario majoris, et Didymi. Docuit Romae Tiberii et Claudii aetate, successor Theonis grammatici, aequalis Dionysii Halicarnassei. Scripsit ιστοριαν των εθνων historiam de singulis gentibus, aliaque.

Apollinarius, Laodicenus, tempore Constantii et Juliani, Parabatæ, grammaticus, philosophus et poeta, scripsit contra Porphyrium libros XXX, et versibus Græcis heroicis κίθαρ των Εβραίων γροφια, totum Vetus Testamentum reddidit. Epistolas item scripsit et multos in S. Scripturam commentarios. Idem hæreticus, filius Apollinarius Alexandrini.

Apologus Alcinoi ἐπι των ελευθερότων, de iis, qui futili et prolixo sermone utuntur.

Apollodorus, Atheniensis, comicus, fabulas scripsit XLVII. Vixit quinquies.

Apollodorus, Gelous, comicus, Menandri æqualis. Ejus dramata: Αποκατερών η φιλάδελφοι, Δευστοπολις, Ήραια, Γραμματόδικονος (aut, ut Küster e Polluce VII. 23. legere malit, Γραμματόδοικός,) Ψευδολας, Σίσυφος, Αισχυρίων.

Apollodorus, Tarsensis, tragicus, cujus dramata: ἀναθοπλήξ, τεκνοκτόνος, Έλληνας, Θούπις, Ικτινίδες, Όδυσσεύς.

Apollodorus, Atheniensis, Asclepiadis F., grammaticus, Panætii, Rhodii philosophi, et Aristarchi grammatici, discipulus, primus usus tragiambico carminis genere, εἴρηξε δὲ πρῶτος των κλουμένων τραγιάμβων.

Apollonius, Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit, filius Sillei, Callimachi discipulus, et Eratosthenis æqualis, et post illum bibliothecæ Alexandrinæ præfectus.

Apollonius, Tyanensis, philosophus, Apollonii F., temporibus Claudii, Caii et Neronis usque ad Nervam clarus. Scripsit τελετάς initia sive de sacrificiis διαθήκη, testamentum, χρησμοὺς, oracula, Ἐπιστολάς, Epistolas, Πυθαγόρου βίον, vitam Pythagoræ. Vitam Apollonii scripsit Philostratus, etc.

Apollonius, Tyaneus, philosophus junior, temporibus Adriani imp. teste Agresphonte ἐν τῷ περί θρανόμων.

Apollonius, Alex. cognomento Dyscolus, pater Herodiani, grammatici, του τεχνολογίου, scripsit (1) περί αετιων, de partitione partium orationis (2) βιβλος IV. 2) περί συντάξεως, de constructione par-

• vitum orationis libros IV. 3 De verbis, • libris V. 4. De verbis derivatis a a • 5. De nominibus sive substantivis 4 • per varias dialecticos 7 De nominibus • casa recta. 6 De participiis 9 • 10. De dialecticis Dialectica, lexica. E • De figuris Homericis. 12 περί κριτικ • ριας, de historia commentaria 13 • bus, περί κριτικ. 14, περί τῶν κριτικ • de tonis coactis libros duos. 15 περί • τῶν, de tonis obliquis. 16, περί τῶν • censibus libros V. 17. περί συγκριτικ. 18 • sive litteris. 19) De prepositionibus 20 • Αὐτοῦ τῶν, de Didymi probabilitate • compositione. 21 De iis, que ducta • runtur 22) De vocula τῶν. 23 De gram • De spiritibus. 25) De possessivis. 26 • γίας, de conjugatione. •

Apollonius, Archebuli sive Archelai, de dictionibus Homericis, ordino ἀρχηβουλιαν [Ejus lexicon Homericum hodie existat apud nio, dein a Tullio editum.]

Apollonius, Aphodrisiensis, summus sive historicus, scripsit Καταξά sive historia: Περὶ Τράλλιον, De Trallibus. Περὶ Ὀρφεος τελετῶν αὐτοῦ. De Orpheo et iysius sacra

Apollophanes, Atheniensis, comicus, cujus dramata: Δίλις, Ἰσχυρίων, Κριτικ. Κένταυροι.

Ap-ines, Atheniensis, sophista egregius Onasimi, sophistæ, qui Apsinis pater

Apsines, Gadarensis, sophista, ex Patroclis, Lycii, et deinde Basilici, Nicomediensis artem rhetoricam professus est, imperatoris Maximiano, et ad consularem dignitatem promotus.

Apsines, Onasimi, Atheniensis, sophista, junior Apsine Gadarensi.

Apsyrtus, Prusaensis, vel Nicomediensis, qui sub imp. Constantino ad Istrum in Scythia litavit. Hic librum de equorum medicina scripsit et de iisdem brutis animantibus physicum aliaque. Scripsit etiam Cimon, Atheniensis, mirabilem librum ἱπποσκοπικόν, de equorum institutione.

Aquila, philosophus, scripsit σχόλια λογικῶν συλλογισμῶν.

Aquila, grammaticus: musicus.

Araros, Atheniensis, comicus, filius Aristonias, comici, qui primum docuit comédias Olympiade 101. Ex dramatibus ejus sunt: Καταξά, πολλῶν, Πανός γοναί, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρδιον.

Aratus, Solensis Cilix, Ἀρρατοῦ F. et Menecratis, grammaticus, philosophus, Timonis et Menedemii Antigonos Comagenensis, Poliocretæ, filio, Ἄρρατος, Alexandri, Ἄετολι, fratris

enodorum. Poeta epicus scripsit *Φαινόμενα*, A
bus initium admirabile et Homeri felix imi-
Hymnos in Ponem, Σπονδοφόρους, Χαίγνια.
λογίζαν και Ἄστροθεσίαν, Σύνθεσιν φαρκάκων,
κῶν ἐπιτήδεια, Ἄνθρωπογονίαν, Ἐπιθυτικόν,
ἐδρόπον (epicedium), εἰς Ἄντιγονον. Ἡθο-
, Ἐπιστολάς, Ἐπιγράμματα in *Philam*, Anti-
filiam, Antigoni uxorem, Ἄνατομήν, In *Pau-*
e, Macedonem. *Epicedium Cleombroti*. Διδρῶθ-
ῶσσειας, *emendationem Odysseæ*, et *epistolae*
ne soluta.

adius, grammaticus, Antiochenus, scripsit
hographia, de constructione partium oratio-
nomasticum admirabile.

esilaus, philosophus.

hedicus κωμωδιογράφος, qui contra Democha- B
Demosthenis sororis filium, scripsit. Ex fabu-
is sunt Ἰθυσσαυρὸς et Διαμαρτάνων.

helaus, Apollodori vel Midonis F., Milesius,
sophus physicus, primus ex Ionia physiolo-
in Græciam introduxit, discipulus Anaxago-
ræceptor Socratis et Euripidis: scripsit phy-
siam et alia nonnulla. Nihil justum vel turpe
a esse docuit, sed instituto omnia.

helaus, Coloniae presbyter, contra quem scri-
basilius, Irenopolis episcopus.

hiadas, Theagenem ob facultates amissas
blans (*ex Damascio*).

hias, φυγαδοθήρας, qui oratores, fuga sibi
ntes consulere, venatus est, ut Antipatro
ret.

hibius, Apollonii F., grammaticus, scripsit C
σιν epigrammatum Callimachi.

hibius, Ptolemæi F., Leucadius vel Alexan-
is grammaticus, ex eorum numero, qui Ro-
usque ad Trajani imp, tempora docuerunt.

higenes, Philippi F., Apameensis Syrus, me-
s, Agathini discipulus, qui Romæ Trajani tem-
artem medicam exercuit. Vixit annos LXXIII,
sitque multa medica physicaque.

hilochus maledicus, alioquin insignis poeta,
a, a Calonda interfectum, Pythia ulta est, etc.

himedes, Trallianus, philosophus, scripsit
μνημα, *Commentarium in Homerum*, et *Mecha-*

chippus, Atheniensis, comicus antiquus, qui, D
el vicit olympiade XCI.

chytas, Tarentinus, Hestias F. aut Mnesarchi
fnasagoræ, philosophus Pythagoricus, qui Pla-
ma servavit, cum eum ad mortem quæreret
ysius tyrannus. Empedoclis discipulus philo-
siam docuit multosque libros scripsit. Inventor
εγγῆς sive crepitaculi. Τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰταλιω-
προέστη, στρατηγὸς ἀρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ
πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον Ἑλλή-
, *Communi Italiotarum præfuit, dictator a civi-*
et vicinis Græcis creatus.

ctinus, Milesius, poeta, Homeri (ut ait Arte-
discipulus et tamen vixisse dicitur olymp.

nona, quadragentis annis post bellum Trojanum :
[quod vix probabile est, vide supra, vol. I, pag. 9
sqq.]

Ariani, Psathyriani, etc.

Arignote, Samia, discipula Pythagoræ et Thea-
nus, philosopha Pythagorica. Scripsit *Bacchica*
sive Διονύσου τελετάς, et *de Cereris mysteriis*, nec-
non *Epigrammata*. Fertur etiam illius sub nomine
liber sacer, ἐπὶ λόγος.

Arion, Cyclei F., Methymnæus, lyricus, vixit
olympiade XXXVIII. Quidam Alemanis filium tra-
didere. Scripsit *ἕσματα*, *cantica* et *προοίμια*,
hymnos ad versus heroicos bis mille. Dicitur tragici
modi inventor fuisse et primus chorum instituisse,
et dithyrambum cecinisse, et ita nominasse quod
a choro canitur, et satyros introduxisse versibus
loquentes.

Aristarchus, θέσει (habitatione) Alexandrinus,
φύσει (gente) Samothrax, Aristarchi F., clarus
olymp. CLVI tempore Ptolemæi Philometoris, cujus
filium erudiit. Fertur scripsisse ultra DCCC libros
ὑπομνημάτων sive commentariorum. Discipulus
Aristophanis, grammatici, cum Cratete, Perga-
meno, Pergami sæpe concertavit. Discipulos ha-
buit grammaticos circiter XL. Annos natus LXXXII
in Cypro aqua intercute laborens necem sibi inedia
conscivit, relictis filiis, Aristarcho et Aristagora,
nullius ingenii, ex quibus Aristarchum venditum
Athenienses redemerunt.

Aristarchus, Tegeates, tragicus, æqualis Euri-
pidis, qui primus dramata ad illam prolixitatem
produxit, docuit tragædias LXX, vicit duabus.
Obiit centenarius major. Morbo cum laborasset,
Æsculapio pro restituta valetudine drama Ἄσ-
κλήπιον dedicavit.

Aristeas, Democharidis aut Canstrobii F., Pro-
connesius, poeta epicus, scripsit τὰ Ἄριμάσπεια
καλούμενα ἐπη *carmina Arimaspea* sive historiam
Arimasporum Hyperboreorum libris III et soluta
oratione nonnulla, et *Theogoniam* versibus mille.
[*Aristix* fabulam, *Cyclops* vocatam, memorat Sui-
das I, pag. 324, ubi v. Kusteri not. 1.]

Aristudes, Adrianensis, ex Adrianis Mysiæ sive
Bithyniæ, sophista, Polemonis Smyrnæi rhetoris
discipulus, filius Eudemonis philosophi flaminis
Dialis in patria sua. Athenis Herodem et Pergami
Aristochem audivit, floruitque Antonini imp. tem-
pore et vitam usque ad Commodum produxit.
Orationes ejus quam plurimæ, aliæ apud alios cir-
cumeruntur.

Aristippus, Aritadæ F., Cyrenæus philosophus,
Socratis auditor, sectæ auctor Cyrenaicæ, primus
Socraticorum, qui mercedem a discipulis exegit.
Xenophonti infestus, austeritatis Antisthenis de-
risor. A Diogene ipse dictus κύων βασιλικός. Plura
ejus feruntur apophthegmata, etc. Audivit eum
Arete filia, cujus filius, Aristippus junior, Metro-
didactus appellatus. Pujus auditor Theodorus, dic-
tus atheus, mox deus. Theodorum Antipater, Anti-

Apelliconis, Teii, bibliotheca a Sylla in potestatem redacta.

Aphareus, Atheniensis orator, filius Hippiae, sophistae, et Platanes, Isocratis privignus (πρόγονος), clarus circa olympiadem XCV, eodem, quo Plato, tempore.

Appianus sive Apianus scripsit Romanam historiam, τὴν καλουμένην βασιλικήν.... Ῥωμαϊκούς λόγους ἐννέα etc.

M. Apicius, etc.

Apion, Plistonicis F., cognomento Mochthus, Ægyptius, sive Cretensis, grammaticus, discipulus Apollonii, Archibii et Euphranoris, centenarius majoris, et Didymi. Docuit Romæ Tiberii et Claudii ætate, successor Theonis grammatici, æqualis Dionysii Halicarnassei. Scripsit Ἱστορίαν κατ' ἔθνος **B** *historiam de singulis gentibus*, aliaque.

Apollinaris, Laodicenus, tempore Constantii et Juliani, Parabatæ, grammaticus, philosophus et poeta, scripsit *contra Porphyrium libros XXX*, et versibus Græcis heroicis πᾶσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφήν, totum Vetus Testamentum reddidit. Epistolas item scripsit et multos in S. Scripturam commentarios. Idem hæreticus, filius Apollinaris Alexandrini.

Apologus Alcinoi ἐπὶ τῶν φλυαρούντων, de iis, qui futili et prolixo sermone utuntur.

Apollodorus, Atheniensis, comicus, fabulas scripsit XLVII. Vicit quinquies.

Apollodorus, Gelous, comicus, Menandri æqualis. Ejus dramata: Ἀποκαρτερῶν ἢ φιλάδελφοι, Δευσσοπόδος, Ἰέρεια, Γραμματόδειπνος (aut, ut Küster e Polluce VII. 23. legere malit, Γραμματῶδιοποιός,) Ψευδάλας, Σίσυφος, Αἰσχρίων.

Apollodorus, Tarsensis, tragicus, cujus dramata: ἀκανθοπλήξ, τεκνοκτόνος, Ἑλληνας, Θυέστης, Ἰκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

Apollodorus, Atheniensis, Asclepiadis F., grammaticus, Panætii, Rhodii philosophi, et Aristarchi grammatici, discipulus, primus usus tragiambico carminis genere, ἤρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.

Apollonius, Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit, filius Sillei, Callimachi discipulus, et Eratosthenis æqualis, et post illum bibliothecæ Alexandrinæ præfectus.

Apollonius, Tyanensis, philosophus, Apollonii F., temporibus Claudii, Caii et Neronis usque ad Nervam clarus. Scripsit *τελετὰς initia sive de sacrificiis διαθήκην, testamentum, χρησμούς, oracula*, Ἐπιστολάς, *Epistolas*, Πυθαγόρου βίον, *vitam Pythagoræ*. Vitam Apollonii scripsit Philostratus, etc.

Apollonius, Tyaneus, philosophus junior, temporibus Adriani imp. teste Agresphonte. ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων.

Apollonius, Alex. cognomento Dyscolus, pater Herodiani, grammatici, τοῦ τεχνογράφου, scripsit (1) περὶ μερισμοῦ, « de partitione partium orationis » libros IV. 2) περὶ συντάξεως, de constructione par-

« tium orationis libros IV. 3) De verbo sive ἔγγραμμα, « libris V. 4) De verbis derivatis in μι desinentibus. « 5) De nominibus sive ὀνοματικόν. 6) De nominibus « per varias dialectos. 7) De nominum femininorum « casu recto. 8) De paronymis. 9) De comparationibus. « 10) Dedialectis Dorica, Ionica, Æolica, Attica. 11 « De figuris Homericis. 12) περὶ κατεφευσμένων ἰσο- « ρίας, de historia commentitia. 13) De affectionibus, « bus, περὶ παθῶν. 14) περὶ τόνων κατηναχασμίων, « de tonis coactis libros duos. 15) περὶ τόνων συ- « λλιῶν, de tonis obliquis. 16) περὶ προσφωδίων, de « censibus libros V. 17) περὶ στοιχείων, de elementis « sive litteris. 18) De præpositionibus. 19) περὶ τῶν « Αἰδύμου πιθανῶν, de Didymi probabilibus. 20) De « compositione. 21) De iis, quæ duobus modis « « runtur. 22) De vocula τις. 23) De generibus. « « De spiritibus. 25) De possessivis. 26) περὶ συ- « γίας, de conjugatione. »

Apollonius, Archebuli sive Archebii F. scripsit de dictionibus Homericis, ordino alphabetico. [Ejus lexicon Homericum hodie exstat, a Villoisnio, dein a Tullio editum.]

Apollonius, Aphodrisiensis, summus sacerdos et historicus, scripsit Καρικὰ sive *historiam Caricæ* Περὶ Τράλλεων, *De Trallibus*. Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ. *De Orpheo et ipsius sacris*.

Apollophanes, Atheniensis, comicus antiquus, cujus dramata: Δάλις, Ἰσιγέρον, Κρητικὸς, Δασκένταυροι.

Apsines, Atheniensis, sophista egregius, μὲν Onasimi, sophistæ, qui Apsinis pater fuit.

Apsines, Gadarensis, sophista, ex Pane, et ama fert, genitus Smyrnæ, discipulus fuit Heraclidis, Lycii, et deinde Basilici, Nicomedie. Athenis artem rhetoricam professus est, imperante Maximiano, et ad consularem dignitatem pervenit.

Apsines, Onasimi, Atheniensis, sophistæ F. sophista, junior Apsine Gadarensi.

Apsyrtus, Prusaensis, vel Nicomediensis, miles, qui sub imp. Constantino ad Istrum in Scythiam militavit. Hic librum de equorum medicina scripsit et de iisdem brutis animantibus physicum alterum aliaque. Scripsit etiam *Cimon*, Atheniensis, admirabilem librum Ἴπποσκοπικόν, de equorum inspectione.

Aquila, philosophus, scripsit *σχόλια λογικὰ περὶ συλλογισμῶν*.

Aquila, grammaticus: musicus.

Araros, Atheniensis, comicus, filius Aristophanis, comici, qui primum docuit comædias olympiade 101. Ex dramatibus ejus sunt: Καίνεος, Εμφυλίω, Πανός γοναί, Ὑμέναιος, Ἀδωνίς, Παρθενίδιον.

Aratus, Solensis Cilix, Athenodori F., auditor Menecratis, grammatici Ephesii, philosophorum, Timonis et Menedemi. Vixit olympiade CXXIV (familiaris Antigono Conatæ regi Macedoniæ, Demetrii, Poliocretæ, filio, æqualis Antagoræ, Rhodii et Alexandri, Ætoli, fratres habuit Myrin, Calondam

henodorum. Poeta epicus scripsit *Φαίνομενα*, A
 aibus initium admirabile et Homeri felix imi-
 . *Hymnos in Ponem*, Σπονδοφόρους, Παίγνια.
 ρολογίζην καὶ Ἀστροθεσίαν, Σύνθεσιν φαρκάκων,
 ακῶν ἐπιτήδεια, Ἀνθρωπογονίαν, Ἐπιθυτικόν,
 Θεόπρπον (epicedium), εἰς Ἀντίγονον. Ἡθο-
 ρς, Ἐπιστολάς, Ἐπιγράμματα in *Philam*, Anti-
 i filiam, Antigoni uxorem, Ἀνατομήν, In *Pau-*
um, Macedonem. *Epicedium Cleombroti*. Διόρθω-
 Οδυσσεύς, emendationem *Odysseæ*, et epistolas
 ione soluta.

rcadius, grammaticus, Antiochenus, scripsit
 orthographia, de constructione partium oratio-
 ; onomasticum admirabile.

rcesilaus, philosophus.

rcchedicus κωμφοδιογράφος, qui contra Democha- B
 i, Demosthenis sororis filium, scripsit. Ex fabu-
 ejus sunt *Ἐγγραφοὶ* et *Διαμυρτάνων*.

rchelaus, Apollodori vel Midonis F., Milesius,
 losophus physicus, primus ex Ionia physiolo-
 n in Græciam introduxit, discipulus Anaxago-
 præceptor Socratis et Euripidis: scripsit phy-
 ogiam et alia nonnulla. Nihil justum vel turpe
 ura esse docuit, sed instituto omnia.

rchelaus, Colonisæ presbyter, contra quem scri-
 t Basilius, Irenopolis episcopus.

rchiadas, Theagenem ob facultates amissas
 isolans (ex *Damascio*).

rchias, φυγαδοθήρας, qui oratores, fuga sibi
 ientes consulere, venatus est, ut Antipatro
 deret.

rchibius, Apollonii F., grammaticus, scripsit
 γησιν *epigrammatum Callimachi*.

rchibius, Ptolemæi F., Leucadius vel Alexan-
 nus grammaticus, ex eorum numero, qui Ro-
 e usque ad Trajani imp. tempora docuerunt.

Archigenes, Philippi F., Apameensis Syrus, me-
 cus, Agathini discipulus, qui Romæ Trajani tem-
 re artem medicam exercuit. Vixit annos LXXIII,
 ripsitque multa medica physicaque.

Archilochus maledicus, alioquin insignis poeta,
 iem, a Calonda interfectum, Pythia ulta est, etc.

Archimedes, Trallianus, philosophus, scripsit
 πόμνημα, *Commentarium in Homerum*, et *Mecha-*
ca.

Archippus, Atheniensis, comicus antiquus, qui,
 mel vicit olympiade XCI. D

Archytas, Tarentinus, Hestias F. aut Mnesarchi
 el Mnasagoræ, philosophus Pythagoricus, qui Pla-
 onem servavit, cum eum ad mortem quæreret
 lionysius tyrannus. Empedoclis discipulus philo-
 ophiam docuit multosque libros scripsit. Inventor
 λατιγῆς sive crepitaculi. Τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰταλιω-
 ῶν πρόεστη, στρατιγὸς αἰρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ
 ῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκείνων τὸν τόπον Ἑλλή-
 ῶν, *Communi Italiotarum præfuit, dictator a civi-*
bis et vicinis Græcis creatus.

Arctinus, Milesius, poeta, Homeri (ut ait Arte-
 mon), discipulus et tamen vixisse dicitur olymp.

nona, quadragentis annis post bellum Trojanum :
 [quod vix probabile est, vide supra, vol. I, pag. 9
 sqq.]

Ariani, Psathyriani, etc.

Arignote, Samia, discipula Pythagoræ et Thea-
 nus, philosopha Pythagorica. Scripsit *Bacchica*
 sive Διονύσου τελετὰς, et de *Cereris mysteriis*, nec-
 non *Epigrammata*. Fertur etiam illius sub nomine
liber sacer, ἱερὸς λόγος.

Arion, Cyclei F., Methymnæus, lyricus, vixit
 olympiade XXXVIII. Quidam Alemanis filium tra-
 didere. Scripsit ἄσματα, *cantica* et προοίμια,
hymnos ad versus heroicos bis mille. Dicitur tragici
 modi inventor fuisse et primus chorum instituisse,
 et dithyrambum cecinisse, et ita nominasse quod
 a choro canitur, et satyros introduxisse versibus
 loquentes.

Aristarchus, θέσει (habitatione) Alexandrinus,
 φύσει (gente) Samothrax, Aristarchi F., clarus
 olymp. CLVI tempore Ptolemæi Philometoris, cujus
 filium erudiit. Fertur scripsisse ultra DCCC libros
 ὁπομνημάτων sive commentariorum. Discipulus
 Aristophanis, grammatici, cum Cratete, Perga-
 meno, Pergami sæpe concertavit. Discipulos ha-
 buit grammaticos circiter XL. Annos natus LXXII
 in Cypro aqua intercute laborens necem sibi inedia
 conscivit, relictis filiis, Aristarcho et Aristagora,
 nullius ingenii, ex quibus Aristarchum venditum
 Athenienses redemerunt.

Aristarchus, Tegeates, tragicus, æqualis Euri-
 pidis, qui primus dramata ad illam prolixitatem
 produxit, docuit tragædias LXX, vicit duabus.
 Obiit centenario major. Morbo cum laborasset,
 Æsculapio pro restituta valetudine drama Ἀσ-
 κλήπιον dedicavit.

Aristeas, Democharidis aut Canstrobii F., Pro-
 connesius, poeta epicus, scripsit τὰ Ἀριμάσπεια
 καλούμενα ἔπη *carmina Arimaspea* sive historiam
 Arimasporum Hyperboreorum libris III et soluta
 oratione nonnulla, et *Theogoniam* versibus mille.
 [Aristiæ fabulam, *Cyclops* vocatam, memorat Sui-
 das I, pag. 324, ubi v. Kusteri not. 1.]

Aristides, Adrianensis, ex Adrianis Mysiæ sive
 Bithyniæ, sophista, Polemonis Smyrnæi rhetoris
 discipulus, filius Eudemonis philosophi flaminis
 Dialis in patria sua. Athenis Herodem et Pergami
 Aristochem audivit, floruitque Antonini imp. tem-
 pore et vitam usque ad Commodum produxit.
 Orationes ejus quam plurimæ, aliæ apud alios cir-
 cumferuntur.

Aristippus, Aritadæ F., Cyrenæus philosophus,
 Socratis auditor, sectæ auctor Cyrenaicæ, primus
 Socraticorum, qui mercedem a discipulis exegit.
 Xenophonti infestus, austeritatis Antisthenis de-
 risor. A Diogene ipse dictus κίων βεβηλκός. Plura
 ejus feruntur apophthegmata, etc. Audivit eum
 Arete filia, cujus filius, Aristippus junior, Metro-
 didactus appellatus. Hujus auditor Theodoros, dic-
 tus atheus, mox deus. Theodorum Antipater, Anti-

patrum Epitimes, Cyrenæus, Epitimedem Parabates, Parabatem Hegesias, Pisithanatus dictus, Hegesiam Anniceris, non ille qui Platonem redemit

Aristo, Platonis pater, etc.

Aristo, Lembus, qui librum Herodiani ἡ καθόλου (scil. τέχνη) inscriptum, in compendium redegit Danaoque inscripsit.

Aristocles, Messenius, philosophus Peripateticus scripsit περί φιλοσοφίας, *de philosophia libros X*, in quibus omnes philosophos et ipsorum opiniones recenset. Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων, *Utrum Homerus præstantior, an Plato? Τέχνας ῥητορικὰς, artem rhetoricam Ἐπὶ Σαρπίδος, de Sarapide. Ἠθικὰ, de moribus libros IX.*

Aristocles, Lampsacenus, philosophus Stoicus, scripsit ἐξήγησεν τῶν Χρυσίππου περί τοῦ πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοοῦμεθα, *enarrationem in Chrysippum de ratione, qua singula eloquimur et cogitamus, libri IV.*

Aristocles, Pergamenus, sophista, qui Trajani et Adriani temporibus vixit. Scripsit *artem rhetoricam; epistolas; de rhetorica libros V. Μελέτας, declamationes; Ἐπὶ τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανομῆσει τοῦ χρυσοῦ, ad imperatorem de auri distributione.*

Aristogenes, Thasius, medicus, libros XXIV scripsit, in quibus præstantiora iudicata sunt περί διαίτης *de victu ratione, περί δυνάμεως, de facultate, περί δακτύλων, de venenatis animalibus, περί σπερματος, de semine, ὑγιεινὸν, de valetudine tuenda, Ἐπιστολικὰ, quæ sita per epistolas: Ἐπιτομή φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον, naturalium remedium compendium ad Antigonum.*

Aristogenes, Cnidius, medicus, servus Chryssippi philosophi, et Antigoni Gonatæ medicus.

Aristogiton, Cydimachi (Scydimi) (53), vel Lysimachi F., Atheniensis, rhetor, matre libertina, propter impudentiam *Canis* cognominatus et ab Atheiensibus interfectus, etc. Scripsit orationes: *Apologiam adversus Demosthenem belli ducem: adversus Lycurgum, adversus Timotheum, adversus Timarchum, adversus Hyperidem* (quem ob decretum post cladem Chæronensem factum actione τῶν παρανόμων persecutus est, sed frustra), *adversus Thrasyllum, et Ὀρφανικὸν sive orationem pro pupillis.*

Aristomenes, Atheniensis, comicus, τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας Κωμῶδας, ex iis qui antiquæ

(53) Apud Suidam tom. I, pag. 325, *Aristogiton*, Cydimachi vel Lysimachi filius, ab *Aristogitone*, Scydimi F., sycophanta, discernitur, et de utroque separatim agitur. Enimvero et prior adversus Hyperidem verba fecisse, et posterior quoque Hyperidem ob decretum memoratum quanquam frustra, persecutus dicitur. Num autem revera diversi fuerint, et uterque scripserit contra Hyperidem, an potius cum *Tayloro*, qui in not. ad Demosth. oratt. tom. III (ubi pag. 509 seq., de Aristogitone uberius disputat, et pag. 510, loca Suidæ excitat), non discernit illos nec differe iudicat (atque Sul-

comædiæ proximi fuere, belli Peloponnesiaci tempore olymp. LXXXV. Dictus *Θυροποιός.*

Aristonicus, Alexandrinus, grammaticus. 57. περί τῶν σημείων *notis criticis in Theophrasti siodi, et libros VI Τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεὺς ὀνομάτων, de nominibus in Iliade et Odyssæa, quæ a communi constructione recedunt.*

Aristonymus, comicus, tempore Ptolemæi Philadelphi et Philopatoris, et post Apollonium (dium) bibliothecæ regis præfuit annum a. LXIV. Cum fugam moliretur ad Eumenum, reiectus est in carcerem, et post aliquod tempus emissus, obiit ex stranguria anno ætatis LXXI. Scripta ejus permulta sunt; ex comædiis ejus Athenæo citatur Ἥλιος ῥίγῶν, *sol algens.*

Aristophanes, Byzantius, grammaticus, Apellus, qui ordines duxit, discipulus Callimachi Zenodoti, quorum hunc juvenis, illum puer amavit, et præterea Dionysii Iambi et Euphrontidis Corinthii, sive Sicyonii. Vixit olympiade CXLV.

Aristophanes, Rhodius, sive Lindius (alii Eupptius, alii Camirensis), civitate Atheniensis, comicus, filius Philippi, in scena certavit olympiade CXIV tetrametri et octametri inventor. Filii habuit Ararotem, Philippum et Philetarum, comicos. Quidam ἀπόδουλον, libertum fuisse tradunt. Dramata ejus sunt LIV, ἀπερ δὲ πεπραγµένων, quæ autem tractavimus, sive in quas commentati sumus (54), *Acharnenses, Ranæ, Paz, Eccliam, Tesmophoriazusæ, Equites, Lusistrata, Nubis, Ias, Plutus, Vespa.*

Aristoteles, Nicomachi et Phæstidis F. Nicomachus autem medicus fuit ex *Asclepiada* genere, a Nicomacho, Machaonis filio, comædiæ, ex Stagira, urbe Thraciæ philosophus, discipulus Platonis, τραυλὸς τὴν φωνὴν *balba* voc. frater habuit Arimnestum et Arimnestem, filiamque ex Pythiade (Hermiæ ennuchi, Alarni in Troade præcipis, filia), ipsi natam, quæ tribus maribus nuptiis liberorumque aliquot mater ante patrem decessit. Habuit et filium, Nicomachum, ex Hephylide, concubina, etc., præfuit per annos XII *Peripateticæ philosophiæ, ita dictæ διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἔχειν τὴν διδασκαλίαν, quoniam in Peripato sive horto docuit Aristoteles, relicta Academia, in qua Plato docuerat. Natus est XCIX olympiade: et Chalcide.* hausto aconito, obiit, quia in jus vocabatur quædam Pænem in Hermiam eunuchum scripserat. Ali-

das a confusione rerum hominumque haud omnino est immunis, v. supra, ad sect. 7, not.) unus sit idemque habendus, discernere non ausim. Posterius tamen verisimilius mihi videtur. *Conf. supra ad vol. II, pag. 858. not. et vol. III, pag. 511 seq. HARL.*

(54) Sunt verba scholiastæ Aristophanis, ad πεπραγµένων, quæ suas in comicum respicientis. *FABR. Kuster* igitur opinio, εὐρύκαμεν, pro πεπραγµένων, quod ille vocabulum suspectum habet, haud necessarium est, neque interpretatio, *superstities sunt, admittenda. HARL.*

ex morbo decessisse annos natum LXX. Timæus Aristotelem omnibus proscindit conviciis; sed aliorum iudicio τῆς εὐσεως γραμματεὺς, naturæ scriba fuit, τὸν κάλαμον ἀπυδρέχων εἰς νοῦν, qui calamus in mentem intinxit, quemque nihil fugit rerum utilium abstrusiorumque.

Aristoxenus, Mnesiæ Spinthari, musici Tarentini, F., apud Mantineenses operam dedit philosophiæ et musicæ, auditor patris et Lampri, Erythræi, Xenophili, Pythagorei, et denique Aristotelis, quem defunctum conviciis insectatus est, quod scholæ successorem Theophrastum reliquisset, non se, cujus tam magna esset inter auditores ipsius gloria. Æqualis fuit Dicæarchi, Messenii, ab olympiade CXI. Conscripsit musica, philosophica, historias et omnigenæ eruditionis libros CCCCLIII. Alius Aristoxenus, Cyrenæus, luxui adeo deditus, ut lactucas in horto suo vesperi mulso rigaret, dicens, virides inde placentas sibi enasci.

Arnuphis, Ægyptius philosophus, qui Romanis, siti laborantibus, præsentate Marco Antonino imp., dicitur arte coegisse nubes et imbrem conciliasse. Alii aiunt, hoc fecisse Julianum, Chaldæum.

Arrhesius, monachus.

Arrianus, poeta epicus versibus Græcis heroicis Georgia Virgilio reddidit, scripsitque Ἀλεξανδριὰδὰ sive de rebus gestis Alexandri rhapsodias XXIV; et in Attalum, Pergamenum, poemata.

Arrianus, Nicomediensis, philosophus Ἐπικτηταίος, Junior Xenophonte. Romæ vixit temporibus Adriani, Antonini et Marci, imperatorum, et διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα, propter præclaram doctrinam, teste Heliconio, ad consularem usque dignitatem evectus. Scripsit libros quam plurimos.

Artemidorus, ex Daldi, Lyciæ oppido, philosophus, scripsit Ὀνειροκριτικὰ, de somniorum interpretatione libros IV. Οἰωνοσκοπικὰ, de auguriis; χειροσκοπικὰ, de divinatione, quæ fit per manuum inspectionem.

Artemidorus, Pseudoaristophanius, vocabula opsartytica sive de re coquinaria collegit.

Asclepiades, Diotimi F., Myrleanus (ex Myrlea, Bithyniæ, deinde dicta Apamea), at τὸ ἄνωθεν γένος, si altius genus repetas, Nicæensis, grammaticus, Apollonii discipulus, qui vixit Attali et Eumenis, Pergamenorum regum, tempore. Scripsit φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὰ, philosophicorum librorum emendationem, aliaque multa. Docuit Romæ tempore Pompeii Magni, et Alexandriæ regnante Ptolemæo quarto adolescens commoratus est.

Asclepiadæ, medici, ab Æsculapio, medicinæ præside.

Asclepiodotus, Alexandrinus, de quo multa Suidas I, pag. 352 sq. e Damascio.

Asconius, Pædianus.

Ascræus, Hesiodus.

Asinius (Ἀσίνιος) Pollio, Romanus, ἱστορικός

Ῥωμαϊκὰς συντάξεν historiam Latine composuit libris XVII. Οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συνεγράφητο. Primus historiam Græcam stylo Latino tradidit. FABR. — De eo pluribus egi in *Introduct. in notitiam litterat. Romanæ* tom. II, pag. 237 sqq. HARL.

Aspasia, Milesia, femina celeberrima et singulari eloquentia prædita, sophistria, διδάσκαλος λόγων βητορικῶν, magistra et amica Periclis et uxor denique. quæ duorum bellorum, Samiaci et Peloponnesiaci, causa fuisse traditur, et ex qua Pericles filium, sibi cognominem, suscepit. Fuit et altera, meretrix, ab Aspasia Periclis diversa.

Aspasius, Byblius, sophista, æqualis Aristidis et Adriani, scripsit de Byblo, περὶ στάσεων ἐσχηματισμένων, de statibus figuratis; μελέτας, declamationes; Τέχνας artem rhetoricam; ὁπομνήματα, commentarios; λαλιὰς, sermones. *Encomium in Adrianum imp. et in alios quosdam.*

Aspasius, Tyrius, sophista et historicus, scripsit de Epiro et rebus Epiroticis historiam σύμμικτον sive miscellaneam libris XX. De arte rhetorica, et alia.

Aspasius, Demetrianus, critici et mathematici F., Ravennas, sophista, temporibus Alexandri Mammeæ scripsit πρὸς τοὺς φιλολοιδόρους καὶ πρὸς Ἀριστωνα, adversus maledicos et Aristonem varias orationes. Audivit Pausaniam et Hippodromum, et artem rhetoricam Romæ docuit, ubi diu clarus fuit.

Astramsychus, scripsit βιβλίον ἱατρικὸν εἰς ἔκτων θεραπειῶν, librum veterinarium de asinorum curatione, et ὄνειροκριτικὸν, de interpretatione somniorum.

Astronomiam inter Babylonios primus invenit Zoroastres et post eum Hostanes, qui ex genitura et motu cæli fata hominum nascentium observare cœperunt. Ab his Ægyptii et Græci doctrinam illam accepere, qui nascentibus itidem themata notabilia assignant.

Astyages, grammaticus, scripsit artem grammaticam. De dialectis. De metris κανόνες ὀνομαστικῶν, regulas nominum; commentarium in Callimachum.

Astyanassa, scripsit περὶ σχημάτων συνομοσιολογῶν. Eam imitatæ Philænis et Elephantine.

Astydamas, senior, filius Morsimi et nepos Philoclis, tragicorum, tragicus et ipse, Atheniensis, scripsit tragædias CCXL, vicit XV. Antequam ad tragædias scribendas se conferret, audivit Isocratem.

Astydamas, junior, prioris filius, tragicus, cujus dramata Ἡρακλῆς σατυρικὸς, Ἐπίγονοι, Ἄϊας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρῶν, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Athenæus, Naucratis, grammaticus, qui Marci imp. tempore vixit, scripsit librum qui inscribitur Δειπνοσοφισταί, etc.

Athenodorus, stoicus philosophus sub Octaviano imp., etc.

Athenodorus, junior, omnibus ad philosophiam subsidiis ab ingenio et recta animi voluntate in-

structus erat, Procli tempora, et perspicue discipulis suis scriptores explicabat. Hunc Sallustius dixit similem igni, omnia propinqua incendenti. Persuasit tamen ei ne philosophum se profiteretur.

Atlas, quem fabulæ ferunt cælum et terram humeris gestare, etc.

Atticus, CPolitanus post Arsacium, Chrysostomi successorem, episcopus, Sebastie in patria a monachis Macedonianis, qui ex Eusthatii, episcopi, schola prodierunt, institutus, postea ad catholicam Ecclesiam se transtulit. Eruditus nec minus præstans pietate ac prudentia in veterum libris multum operæ posuit, noctes insomnes in eorum lectione traducens; proinde philosophorum ac sophistarum sermonibus, tanquam re nova, minime terrebatur. In presbyterii adhuc constitutus gradu, orationes, a se compositas, quas memoriter didicerat, in ecclesia recitabat. Postea ex tempore loqui et panegyricam concionandi rationem sectari cœpit, nec tamen sermones ejus vel plausu excepti vel scripto mandati, etc., e *Sozomeni* histor. eccles. VIII, cap. 27, et *Socratis* hist. eccles. VII, cap. 2.

Augarus, Edessæ rex, qui Trajani imp. temporibus vixit, eique, Edessam venienti, dona obtulit.

Augeas, Atheniensis, mediæ comædiæ poeta. Ex ejus dramatibus sunt: Ἀγροίκος, *agrestis*, Πορφύρα, *purpura*, δις κατηγορούμενος, *bis accusatus*.

Augustus, Cæsar Octavianus, ὁ σεβαστός, scripsit περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων, *de vita sua et rebus gestis libros XIII*, itemque *tragædias Ajacem et Achillem*. Censu instituto reperit τὴν Ῥωμαίων, Romanam ditionem inhabitari ab hominibus 410 1017, etc. Facto sacrificio Pythiam interrogavit, qui post ipsum imperaturus esset? Illa vero respondit: *Ἡαῖς Ἑβραῖος κέλεται με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἄϊδον αὐθις ἰδέσθαι. Λοιπὸν ἀπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων γε* (55).

Hinc Augustus oraculo egressus, in Capitolio aram erexit eique litteris Latinis inscripsit: *Hæc est ara primogeniti Dei*. [Sed fides sit penes auctorem.]

Aulus Postumius, poema et grammaticam historiam Græce scribere ausus, in proœmio veniam a lectoribus postulavit, si civis Romanus Græcæ dictionis elegantiam, et congruentem compositionem non fuisset assecutus, quod ei versum vitio est, etc.

Ausonius, sophista, epistolas et alia quædam ad Nonnum scripsit.

Αὐτὸς ἔφρξ, de Pythagora dictum.

Auxentius, confessor, ex Licinii notario episcopus Mopsuestenus, frater Theodori, Athenis eruditi, qui factus est Tarsensis episcopus, etc.

(55) h. e. *Me puer Hebræus diis beatissimis imperans, hanc ædem relinquere, et ad orcum redire jussit. Abi igitur nunc silens ab aris nostris*. Kuster vero tom. I, pag. 377, id oraculum metri causa rectius sic legendum esse putat:

Ἑβραῖος κέλεται με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἄϊδον πάλιν αὐθις ἰδέσθαι.

Conf. imp. Cæs. Augusti temporum notatio, genus et

Babrias, vel Babrius versibus choriambicis, *las scripsit libris decem*, Æsopias ex prosa in metrum transferens.

Babylos, episcopus Antiochenus, Numerianus Decio, ecclesiam ingredi cupienti, restitit, et a tribus pueris fratribus alacriter subiit martyrium.

Bacchylides, Ceius, ex Julide, una quatuor civitatum Cei insulæ, Medonis F., nepos Bacchidis athletæ, cognatus Simonidis lyrici, et lyricus.

Bacis, vates, Philetas, Ephesius, tres Bactris fuisse dicit, unum ex Eleone, Bæotie, alterum Atheniensem (Pisistratum), et tertium, Arcadem, civitate Caphya, qui et Cydas et Aletes vocatus fuit, etc.

Basilicus, sophista, scripsit περὶ τῶν διὰ τῶν ἑξῶν σλημάτων, *de dictionum figuris*, περὶ ἑρμηνείας παρασκευῆς, *ἤτοι περὶ ἀσκήσεως, de rhetorico apparatu sive de exercitatione*; περὶ μεταποιήσεως, *metapæsi*, et alia quædam.

Basilus, Cæsariæ (quæ appellabatur olim Mazaca Cappadociæ episc., Gregorii Naz. amicus, vir doctissimus, γιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐξήμας. Scripsit plurima, in quibus maxime admiranda sunt, quas in *Hexaëmerum* composuit, homilia II. Scripsit et insignes libros *contra Eunomium*, et *Spiritu S.* et librum *asceticum* et *de virginibus*, et *XL martyrum, Gordiique et Barlaami* et *hæc laudes*; item in *Psalmos varios et ethicos* et *epistolas*, ὧν οὐδὲν ἄμεινον, ad *Libanium*, *Gregorium Naz.* aliosque, etc. Habet quoque quatuor, Gregorium Nyssenum, Petrum et duos monachos.

Basilus, Ancyranus in patria episcopus et medicus, scripsit contra Marcellum *de virginibus* et alia non pauca. Hic, Constantii tempore, Macedoniæ sectæ fuit cum Eustathio Sebastiano.

Basilus, Irenopolis Ciliciæ episc., tempore Anastasii imp., scripsit contra Archelaum, Colossæ presbyterum. FARR.—Kuster I, pag. 420, ex *Dausgæ* notis ad Basilium Seleuciensem, pag. 317, observat, in bibl. Antwerpiana exstare Suidam, manu exaratum, qui quartum etiam, *Basilium Seleuciensem*, memoret his verbis: Βασίλειος ἑταῖρος Σελευκίας, ἑταῖρος Χρυσοστόμου, πρὸς δὲ ἐν τοῖς περὶ ἱερῶν λόγοις διαλέγεται. HARL.

Bassarica sive Διονυσιακὰ scripsit *Soterichus*, qui Diocletiani vixit temporibus.

[Batton, sive Baton, comicus: *cujus fabulæ sunt Συνεξαπατῶν* (ex hoc autem Suidæ loco docet

scriptorum fragmenta (primum a Jano Rutgersio collecta, nunc locupletiora), præmittitur *Nicolai Damasceni liber de institutione Augusti, cum versuum Hug. Grotii et Henr. Valesii notis curante I. Alb. Fabricio*. Hamburgi 1727, 4, pag. autem 190, sequitur de commentariis Augusti, de sua vita. HARL.

(56) Cæteræ tres sunt Carthia, Coressia sive Coressia et Pœeessa.

aster, apud *Athen.* qui mentionem facit hujus fa-
alæ, lib. XV, p. 678, pro Κάτωνι rescribendum
ise Βάτωνι) 'Ανδροφόνος' Βέρεγγετα. HARL.]

Batalus (mollis) dictus est Demosthenes in ju-
entute, senex *argas*, serpens callidus.

Bessus, Corinthius, pseudophilosophus, cujus
onvicia Apollonius Tyanensis epistolis et sermo-
ibus compescuit.

Biantis, Priensis, δίκη, in causis orandis pro-
itas conjuncta cum summa eloquentia. Hipponax:
ακάζεσθαι Βιάντος τοῦ Πριηνέως κρείσσω.

Βίβλοι Θεοῦ, per libros Dei intelligitur ejus cog-
io et perennis memoria. Psalm. CXXXIX, 16.

Bolus (Βῶλος), Democriteus philosophus, scripsit
στορίαν καὶ τέχνην ἱατρικὴν, in qua agitur de sa-
rationibus morborum quæ ab occulta naturæ vi
proficiscuntur.—Ab hoc diversus est apud Suidam
Bolus, *Mendesius*, Pythagoreus, qui scripsit περὶ
των ἐκ τῆς ἀναγνώσεως των ἱστοριῶν εἰς ἐπιστάσιν
ἡμᾶς ἀγαγόντων, « de utilitate, quam ex lectione his-
toriarum capimus; περὶ θαυμασιῶν, de rebus mi-
rabilibus; φυσικὰ δυνάμερὰ, de remediis physicis;
« περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, de sympathiis et
« antipathiis; περὶ λίθων κατὰ στοιχείον, de lapidibus
« secundum ordinem alphabeticum; περὶ σημείων
« τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἄρκτου καὶ λύχνου καὶ
« ἱριδος, de signis quæ ex inspectione solis, lunæ,
« ursæ, lucernæ et iridis observantur.»

Brachman, rex, qui regioni nomen dedit, scri-
psit leges Brachmanum et de ejusdem gentis rep-
idiomate vernaculo.

Brachmanes, gens religiosissima, multasque opes
possidens et habitans insulam Oceani, quam Deus
ut sortem illis attribuit. Eo cum pervenisset Ale-
xander Macedo, columnam erexit, cui hæc verba fecit
inscribi: Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἐφθασα
μέχρι τούτου, *Ego magnus Alexander, rex, huc usque
perveni, etc.*

Brutus, dux exercitus apud Romanos, scripsit
epistolas, et *epitomen historiarum Polybii*. Ejus
stylus et character epistolarum valde probatur.

Βουώτιος νόμος, cantilena Bœotica, proverbium
de iis qui initio quieti sunt, postea vehementes se
præbent.

C

Cadmus, Pandionis F., Milesius, qui primus, ut
aiunt, historiam oratione soluta scripsit, Orpheo
paulo junior: *Origines Miletii et totius Ionix libris IV*. Hunc aiunt primum litteras in Græciam in-
tulisse, quas primi Phœnices invenerunt.

Cadmus, Archelai F., Milesius, historicus, junior
(Lycius forsân est alius); scripsit *λύσιον ἑρωτικῶν
παθῶν, remedio amoris libris XIV, Historias atticas
libris XVI*.

Cæcilius, Siculus Callantianus (56), rhetor, Ro-
mæ eloquentiam docuit ab Augusti temporibus ad
Adrianum, ex servitute manumissus et antea *Archæ-*

A gathus vocatus, religione Judæus. Libros scripsit
quamplurimos, *contra Phryges*, duos. *Eclogam vo-
cum elegantiorum* secundum ordinem alphabeticum.

« Comparisonem Demosthenis et Ciceronis. Quæ-
« nam sit differentia, si quis imitetur Atticos vel Asi-
« anos. De caractere decem oratorum. Comparatio-
« nem Demosthenis et Æschinis. De Demosthenis
« orationibus germanis et spuriiis. De iis quæ ab ora-
« toribus vel secundum vel præter historix veritatem
« dicta sunt. » Item alia quam plurima. Miratur Sui-
das, Judæum rerum Græcarum adeo peritum fuisse.
Τοῦτο δὲ θαυμάζω, πῶς Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.

Cæsar Augustus, cognomento Octavianus, *de vita
propria rebusque a se gestis* libros XIII scripsit. [V.
supra ad voc. *Augustus Cæsar*.]

Cæsar Tiberius, scripsit *epigrammata* et *artem
rhetoricam*.

Cæsar, Gregorii, Theologi, frater, scripsit varia,
itemque *contra Græcos*.

Caianus, Arabs, sophista, discipulus Apsinis, Ga-
darensis, vixit Maximini et Gordiani temporibus,
scripsitque περὶ συντάξεως, *de constructione li-
bros V*; item *artem rhetoricam* et *declamationes*.
Idem eloquentiam Beryti docuit.

Caius Julius Cæsar, primus Romanorum imp.,
scripsit *metaphras in Phænomenorum Arati*; et *artem
grammaticam* Latine; item *de vita propria*. Lege
lata potestatem dedit servis dominos accusandi,
etc.

Caius Cæsar, cognomento Caligula, *artem rhetori-
cam* Latine scripsit.

Calanus, Indus, unus ex Brachmanibus (sic
quemvis sapientem Indi vocant), in cujus honorem
Alexander Magnus funebres ludos instituit, et vini
potores bibendo inter se certare jussit propter In-
dorum vinositatem. Hic ad omnes quæstiones
Alexandro apte respondit.

Callicus, Atheniensis, comicus, Lisimachi F. Fa-
bulæ ejus sunt Αἰγύπτιος, Ἀταλάντη, Κύκλωες,
Πεδῆται, Βάτραχοι, Σχολάζοντες.

Callias, Syracusanus, in historia Agathocli, mu-
neratori suo, adulatus, quem omnia divina ethuma-
na jura violasse non ignorabat, eum pietate et hu-
manitate omnes mortales antecelluisse scripsit,
etc., *e Diodoro Siculo*.

Callimachus, Batti et Mesatmæ F., Cyrenæus,
grammaticus, discipulus Hermocratis Jasensis,
grammatici, uxorem habuit Euphratis, Syracusani,
filiam: sororem, Megatimam, cujus filius fuit Cal-
limachus junior, qui *de insulis* oratione ligata scri-
psit Quamplurima omnis metri genere et soluta
oratione composuit, ut libri ejus numerum octingen-
torum superent. Litteras docuit in exiguo vico Ale-
xandriæ, Eleusinæ, donec commendaretur Ptole-
mæo Philadelpho. Vitam produxit usque ad Ptole-
mæum Evergetem, qui regnum suscepit olymp.
CXXVII, 2. Ex scriptis ejus sunt: Ἰοῦς ἐφιτίς, « *Jus*

(56) V Kusteri not. ad h. l. Suidæ II, pag. 285. HARL.

Chæremon, comicus (57), ex cujus dramatibus at *Τραυματίας, Ούρεός, Ἀλφεισίδοια, Κένταυρος, Ύψιστος, Ὀδυσσεύς, Θυέστης, Μινόαι*.

Alius Chæremon, qui scripsit hieroglyphica.

Chærephon, Socrati maxime familiaris: hujus illum scriptum exstare dicitur. Cum fratre graves ercentem inimicitias monuit Socrates, nullum .am oculorum vel manuum aut pedum esse usum, si concordēs fuerint. *Ex Xenophonte*, lib. II. M. S. Chæris, citharædus, etc.

Chalcenterus dictus est Didymus grammaticus, propter assiduū studium quod libris impendit: unt enim super tria millia librorum eum scripsisse.

Chaldæi, nomen gentis in astronomia exercitissimæ. *Χαλδαϊκὰ ἐπιτηδεύματα*, etc.

Chanaan, a quo Chananæi, a Josua regione sua repulsi, qui deinde Africam incoluere, καὶ εἰς ἔχρη νῦν αὖ τοιαῦται πλάκας, ἐν τῇ Νοῦμεία κριέχουσιν οὕτως Ἡμεῖς ἴσμεν Χαναναῖοι, οὓς ἰδῶξεν Ἰησοῦς ὁ ληστής.

Charax, Pergamenus, sacerdos et philosophus, e quo epigramma vetus, Suidæ lectum. Scripsit præcarum historiarum libros XL. Secundo libro neminit Augusti, ut imperatoris, jam olim deuncti; et libro septimo Neronis et eorum qui post illum imperitarunt.

Charax, Sapphonis frater.

Charetis pollicitationes de iis, qui facile quidvis pollicentur, ut Chares quondam dux Atheniensium.

Charmus, Syracusanus, in singula obsonia, quæ convivis apponebantur, versiculos et proverbialia in promptu habebat (quæ apud Suidam sequuntur, jam fuere supra, v. *Athenæus*), sunt autem hæc: Clearchus, Solensis, poema illud *Δεινολογῶν* vocat alii *Ὀφολογῶν*, Chrysippus *Γαστρονομῶν*, alii *Ἐδωπάθειαν*.

Charon, Lampsacenus, Pythoclis F., qui tempore primi Darii floruit olymp. LXXV historicus. Scripsit *Æthiopica*, *Persica* libris II. *Græca* libris IV. *De Lampsaco* libris II. *Libyca*, *Fines Lampsacenorū* libris IV. *Prytanēs* sive *Archontes Lacedæmoniorum*, quod est opus chronologicum. *Origines urbium*, libris II, *Cretica* libris III, in quo opere etiam leges, a Minoe latas, refert. *Navigationem circa oram maritimam extra columnas Herculis*.

Charon, Carthaginensis, historicus, scripsit de tyrannis, quotquot in Europa et Asia fuerunt; vitas illustrium virorum libris IV, mulierum item vitas libris IV.

Charon, Naucratica, historicus. Scripsit *de sacerdotibus Alexandrinis et Ægyptiis* et res sub unoquoque gestas. *De regibus*, qui priscis temporibus in unaquaque gente fuerunt. *De Naucratis*; item alia quædam *de Ægypto*.

Chemia, sive ars conciliendi argenti et auri.

Diocletianus, Ægyptiis infestus, libros de chemia, a veteribus scriptos, perquisivit et igni tradidit, nè ex arte hujusmodi illis opes, et ex opibus fiducia rebellandi posthac suppeteret.

Χῆνα ὀμνῶναι, per anserem jurare. Ne ad omnes res nomen Dei adhiberetur, Rhadamantus per anserem et arietem jurare jussit, non, ut quidam, Socrates.

Χιάζειν, Chios imitari. Praxidamas, Democritum, Chium, et Theoxenidem, Siphnium, ait, primos poemata, pacta mercede, conscripsisse πρώτους ἐπὶ χρήματος τάξει ἰδίαν ποιήσιν. *Ex Isocrate ad Idotheam*.

Chilo, Damageti F., Lacedæmonius, unus septem sapientum, fuit brevilocus. Quare Aristagoras, Milesius, hunc modum dicendi *Chilonium* appellat.

Chionides, Atheniensis, comicus antiquæ comædiæ, cujus aiunt principem fuisse et octo annis ante bellum Persidum fabulas docuisse, e quibus sunt Ἡρώς, Πτωχοί, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι.

Chiron, Centaurus, qui primus medicinam herbariam invenit. Scripsit *ὀποθήκας*, *præcepta*, versibus, ad Achillem. Item *Ἱππιατρικόν*, *Medicinam veterinariam*; quare etiam Centaurus est appellatus.

Cærilus, Atheniensis, tragicus, qui olymp. LXIV in scena certare cœpit, docuit fabulas CL, vicit XIII. Hic, ut quidam tradunt, et larvarum et vestitus scenici primus auctor fuit.

Chærilus, Samius, vel Jasensis, aut Halicarnasensis, æqualis Panyasis et adolescens jam Persici belli temporibus, olymp. LXXV. Idem servus C fuisse traditur Samii cujusdam, forma pulcherrima præditus: et Samo profugus cum Herodoto, historico, operam daret, litterarum et eloquentiæ amore captus fuisse: cujus etiam amasium fuisse dicunt. Animum ad poeticam appulit et in Macedonia obiit apud Archelaum, tunc ejus regem. Scripsit *victoriam adversus Xerxem* reportatam ab Atheniensibus, pro cujus poematis singulis versibus aureum staterem accepit. Decretum insuper fuit, ut poema illud cum Homeri carminibus recitaretur. *Lamiaca*, et alia quædam ejus poemata circumferuntur.

Choriambicis versibus Æsopias fabulas scripsit libris X Babrias seu Babrius, de quo supra.

Χορικός, *chori dux et magister*. Talis fuit Agathon, qui histrionica carmina, ὑποκριτικὰ μέλη in composuit, et ipse histrionem in scena egit (infra in *Myrmex*).

Χορὸν δίδωμι, *chorum do*, idem valet ac gloria excellere ac vincere. Nam apud Athenienses comici et tragici poetæ chorum impetrabant non omnes: sed clariores dignique habitū, postquam artis suæ specimen edidissent.

Χορὸς, in ecclesiis cantantium cœtus. Ecclesiarum chori divisi fuere in duas partes tempore

(57) Imo *tragicus*. Eum quidem Athenæus XIII, c. 562, expresse nominat tragicum, et nomina

fabularum
Kusler

quoque testantur. V.
561. HARL.

Constantii, Constantini M. filii, et Flaviani, episcopi Antiochiæ, bifariam Davidis Psalmos canentes. Quimos (antiphonarum), Antiochiæ primum cœptus, totum terrarum orbem postea pervasit.

Chosroem, regem Persarum, deprædicant supra ipsius meritum non tantum Persæ, sed et nonnulli Romanorum, ut litterarum amatorem quique ad philosophiæ nostræ culmen evaserit, eum ei Græcâ lingua scripta ab interprete quodam in Persicam linguam essent conversa, ita ut Aristotelem melius edidicerit, quam Demosthenes Thucydidem, et Platonis dogmatibus totus esset refertus, ut nec Timæus ejus intelligentiam effugerit, nec Phædon nec Gorgias, etc. *Ex Agathia.*

Christodorus, Panisci F., ex Copto urbe Ægypti, poeta epicus, Anastasii imp. temporibus. Scripsit *Isaurica libris VI*, sive de Isauriæ expugnatione, ab Anastasio facta; *Ἱστορία* sive *Origines CPolis*, versibus heroicis *libris XII*. *Origines Thessalonices libris XXV*. *Origines Nacles* prope Heliopolim, in qua sunt Aphaca. *Origines Mileti*. urbis Ionis. *Origines Trallium*. *Origines Aphrodisiadis*. *Ephrasim* sive *descriptionem statuarum in gymnasio Zeuxippi*, et alia multa.

Chrysanthius, Sardonius, philosophus, quem Julianus per litteras arcessivit. Ille vero suo loco mansit, a vana gloria alienus et divino nutu omnia faciens. *Ex Eunapio.*

Chrysipus, Apolloniæ F., Solensis, vel Tarsensis, philosophus, discipulus Cleanthis, post quem Stoicæ scholæ præfuit, et obiit ætatis anno LXXIII, ob haustum avidius merum vertigine correptus, vel, ut alii, ob nimium risum olymp. CXLIII. Conscripsit libros plures quam DCC philosophicos, historicos et grammaticos. Sophismata quædam Chrysippi Suidas affert e Laertio.

Ad Chrysogonum confessorum epistolas duas Anastasiæ martyris, a Publico, suo marito, idolorum cultore, liberari cupientis, una cum Chrysogoni responsionibus Suidas ascribit integras, de quibus confer Menagiana tom. IV, pag. 208, edit. Amst.

Cicilius, Argivus, poeta epicus, qui Haliutica scripsit versibus, ut Numenius Heracleota, Pancrates Arcas, Posidonius Corinthius, Oppianus Cilix: oratione vero soluta Seleucus Tarsensis, Leonides Byzantinus Agathocles Atracius.

Cimon, Miltiadis filius, etc., adde supra V. *Asyrtus*.

Cinesias, poeta dithyrambicus, qui ob impietatem et injustitiam male audiebat.

Cinyras, filius Thiantis, regis Cypri, valde dives et artis musicæ egregie peritus.

Κεῖτούκειτος, Ulpianus, unus dipnosophistarum (apud Athenæum), ita dictus, quia de singulis vocibus solebat interrogare κείται ἢ οὐ κείται, *exstat, annon exstat*, (in probatis scriptoribus?)

Claudianus, Alexandrinus, poeta heroicus recentior, qui Arcadii et Honorii imp. temporibus vixit.

A Cleanthes, Cassius, Phaniæ F., Assius, discipulus Cratetis, deinde Zenonis, cui etiam successit: gister Chrysippi, philosophi Solensis, et Antiochiæ regis. Hic pugil antea, Athenas profectus, philosophiæ amore captus est: laboriosus, ut alii dicunt, cules diceretur, et φρεσίνης, quia, cum non ret, unde viveret, noctu mercede aquam haurire interdum disciplinis et libris vacabat. Scripsit rima.

Clearchus. Solensis, varia scripsit. Clearchus, Ponticus, Athenas profectus est diendi Platonis causa. Sed in somnis vidit lierem, sibi dicentem: *Excode academia et in philosophiam, qua frui tibi fas non est, infero. vultu te intuetur*. Hinc in patriam rediit, devenit ad Mithridatem, denique Heracleotarum rannus cum evasisset, crudeliter imperavit, insolenter se induit, filium κεραιονόν, fulmen pellavit. Interfectus a Chione, Leonide et Antiochis discipulis Platonis philosophi.

Clemens, historicus, scripsit de Romanorum regibus et imperatoribus, et ad Hieronymum de Liris Isocraticis et alia.

Cleobius, nomen sacerdotis idolorum. Cleobuline, Lindia, Cleobuli, sapientis, ἡ ἐξαμέτρων ἀνιγμάτων ποιήτρια, scripsit versibus griphos et celebre illud ænigma in *anon.*, incipit: Εἰς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δύο εἰσι, ἐκάστω παῖδες τριάκοντα.

C Cleobulus, Evagoræ F., Lindius, unus Sapientum, viribus corporis et formæ præcipue excellens, qui etiam Ægyptiorum philosophatus fuit. Scripsit *ἔσματα καὶ γρίφοι* et *τρισχίλια*, *cantica et griphos versibus hexametris mille*. Obiit senex anno ætatis LXX. Filia Cleobuline. Apophthegmata quædam (e Laertio) Suidas recitat et fragmentum ex epistola ad Socrinem.

Cleophon, Atheniensis, tragicus, ex cuius dramatibus sunt *Ἀκταίων*, *Ἀμφιαρτος*, *Ἀχλιδία*, *Βαχχαι*, *Δεξαμένος*, *Ἡριγόνη*, *Θυίσται*, *Λόκισται*, *Περσικ*, *Τύλεφος*.

Cleoxenus et Democlitus scripserunt *περὶ κεραιών*, de facibus, quibus in bello signum ex composuit datur. Horum opus Polybius, *Megalopolita*, correxit, ut ipse in historia sua refert. [conf. Polyb. X, c. 39, et *Wernsdorf* ad *Himerii orat. de laudibus urbis CPol.* et *Juliani Aug. a me editam*. Erlangæ 1785, in-8, p. 60, sqq., nuperque *de hac re* disputatum est a *Bredow* in *Henningii libr. mensuro: Genus der Zeit*. M. Jun. 1797, p. 162 sqq. de *Telegraphia Græcor. et Romanor.*]

D Κοινὸν γραμματεῖον καὶ λεξιαρχειόν. Tabula communis dicebatur ea, in qua scribebantur nomina illorum, qui in curialium et familiarum nobilitatem numerum referebantur. Lexiarchica vero, cui inscribebantur illi, qui inter plebeios referebantur.

Coluthus, Lycopolita, Thebanus, poeta epicus,

temporibus Anastasii imp. Scripsit Chalydonica Abris VI; Encomia versibus heroicis, et Persica.

Corax, Syracusanus, rhetorice inventor: in unct et ejus discipulum, Tisiam, dictum fuit: *lati corvi matum ovum*. Confer Suidam in Κραχού δρακος.

Corinna, Thespia, lyrica, quam alii Corinthiam uisse dixerunt, scripsit nomos lyricos.

Corinna, junior, Acheloodori et Procratiæ filia, Thebana, vel Tanagræa, discipula Myrtidis, Myia cognominata, lyrica, quæ quinquies, ut ferunt, Pindarum vicit. Scripsit (carminum) libros V, temque epigrammata et cantica lyrica.

Corinus, Iliensis, poeta heroicus (Homero, ut quidam putant, antiquior), qui primus *Iliadem* scripsit, durante adhuc bello Trojano. Palamedis discipulus, Doricis litteris a Palamede inventis opus suum) exaravit. Scripsit etiam bellum Dardani adversus Paphlagonas: ut Homerus totum poematis sui argumentum ab eo sumpserit.

Cornelius, episcopus, qui a Novati communione recessit.

Cornutus (58). Duo Romani historici fuerunt, Titus Livius, cujus celebre et illustre est nomen: et Cornutus. Cornutum divitem multi audiverunt assentationis causa et propter hæreditatis spem: Livium pauci, sed præclari. Livium omnes jam norunt, Cornutum nemo fere.

Cornutus, ex Lepti, Africæ oppido, philosophus Romæ vixit temporibus Neronis et ante eum: interfectus cum Musonio. Scripsit multa philosophica et oratoria. V. Kusteri not.

Cothurnus vocabatur Theramenes Atheniensis orator, Prodicti, Cei, discipulus. Dicitur autem de nomine versatili et levi. Hic enim et XXX tyrannus et populo favebat. Infra in Δεξιός.

Crates, Atheniensis (veteris comædiæ), comicus, Epilyci, poetæ epici, frater. Comædiæ ipsius: Γέλτονες, Ἑρωες, Θηρία, Λαμία, Πεδῆται, Σάμιοι. Scripsit et oratione soluta nonnulla.

Crates, Atheniensis, comicus alter, etiam ipse ex veteri comædia, cujus tres circumferuntur fabulæ. Θεσαυρός, Ὀρνίθεσ, Φιλάργυρος.

Crates, Ascondæ F., Thebanus, philosophus cynicus, discipulus Diogenis et Brysonis, Achæi. Nuptias suas cum Hipparchia Maronitide κωνογαμίαν, canum matrimonium appellavit, ex quo suscepit Pasiclem. Vixit Olympiade CXIII. Cognominatus Θυρεπανοίκτης, quod in cujusvis domum audacter ingrederetur. Scripsit philosophica, etc.

Crates, Timocratis F., Mallotes, philosophus Stoicus, cognominatus Homericus est criticus ob studium rei grammaticæ et poeticæ: æqualis Aristarchi, grammatici, tempore Ptolemæi Philometoris. Scripsit correctionem *Iliadis et Odysseæ* libris IV;

(περὶ λιμένων, laudante id opus Eustath. ad *Odysseæ* I, pag. 1613. 39), et alia.

Cratinus, Callimedidis F., Atheniensis, comicus antiquæ comædiæ, λαμπρός τὸν χαρακτήρα, genere dicendi splendido usus, etc. Scripsit fabulas XXI; vicit novies.

Creophylus, Astyclis F., Chius, vel Samius, poeta epicus, quem nonnulli Homeri generum fuisse aiunt alii amicum tantum, a quo, cum hospitio eum excepisset, poema *Οἰχάλαν ἄλωσιν, Oechalix excidium* acceperit. V. Kusteri not. II, p. 273.

Criton, Atheniensis, philosophus, Socratis discipulus et amicus, omnia ipsi largitus est necessaria. Scripsit *Socratis defensionem*.

Criton, qui Getica scripsit.

Criton, Naxius, historicus, scripsit *Octaeteridem*, quam Eudoxi dicunt esse.

Criton, Pieriotes, ex Pieria, Macedoniæ oppido, historicus. Scripsit *Pallenica. Syracusarum origines. Persica. Res Siculas. Syracusarum descriptionem. De Macedonum imperio*.

Ctesias, Ctesiarchi sive Ctesiochi filius, Guidius, medicus, curavit Artaxerxem Mnemonem, et scripsit *Persica*, libr. XXIII.

Ctesiphon, unus e decem qui cum Demosthene et Æschine legationem obiverunt. Alius, qui decretum de (aurea) corona, Demostheni danda, scripsit, contra quem exstat Æschinis oratio.

Κύκλια. Quæ unius ejusdem erant argumenti, cyclica vocabantur, ut cantica, hymni, prosodia et carmina, quæ in virgines canebantur.

Κυκλιοδιδάσκαλος. Cycliorum chororum magister. Primus Lasus, Hermionensis, cyclios choros instituit.

Κυκλίων τε χορῶν φεματοκάμπτας vocabant musicæ corruptores ac difficilem illam modulandi rationem, quam Phrynus introduxit, sectantes vel sophistas poetæ dithyrambicos cycliorum chorum magistros, ut Cinesiam et Cleomenem et Philoxenum. Quod autem scripta illorum sub harmoniam non cadant, ideo flexus habent plures, quos musici vocant strophas et antistrophas et epodas. Quare etiam in tragædiis chori sunt instituti.

Κυνήγιον, locus (CPoli) ubi statuæ quædam positæ, quarum unam, minime longam, sed valde latam et crassam, Theodoro, anagnoste, admirante, Himerius chartularius rogavit, quisnam Cynesium condidisset? tum ille: Maximinus condidit, Aristides vero dimensus est. Quo dicto, statua, ex alto delapsa, Himerium oppressit. Joannes quidam, philosophus, se scriptum, invenisse dixit, fore ut ab illa statua clarus vir opprimeretur. Itaque Philippicus imperator eam terra obrui jussit.

Cynismus, secta philosophorum, compendiarium ad virtutem viam se tradere et secundum virtutem

(58) Miror; ait Kuster not. II, pag. 350, unde hæc Suidas. Certe ex nullo, ut puto, scriptorata, qui quidem hodie adhuc exstant. ΗΑΛΛ.

vivere profitentium, ut fuere Diogenes et Zeno, Arius Theodosii imp. iempore mortuus est. C. et alia multa.

Κόρυς, tabulæ triangulares, in quibus leges de rebus sacris et civilibus et pœnæ malefactorum inscriptæ erant: ἄξωνες, tabulæ quadratæ, in quibus leges de rebus privatis, etc. Asclepiades vero tradit, eas a Cyrbi quodam, qui sacrificiorum modum et rationem ad certas leges revocaverat, appellatas esse, ut auctor Phantias, Eresius (ita leg.). Vel nomen acceperunt a Corybantibus. Eorum enim inventum esse cyrbes, Apollodorus testatur. *Abacus* erat ingens, viri magnitudine, cui aptata erant ligna quadrata, quæ lateralata et litterarum plena habebant. Utrinque vero erant fibulæ, ferreæ, ut a legentibus moveri et versari possent, etc.

Cyrenaica secta initium duxit ab Aristippo philosopho.

Cyrillus, diaconus Heliopoli ad Libanum. Hic Constantini M. temporibus multa idola confregit. At Juliani ætate (inimici Christianorum), ventrem ejus dissecuerunt et jecus degustarunt.

Cyrus, Panopolita, poeta, a Theodosio juniore præfectus prætorii et urbis creatus est, fuitque consularis et patricius. Nam Eudocia, Theodosii conjux, amans poeseos, Cyrum in summo pretio habuit, quæ cum ab aula secederet et, in Orientem profecta, Hierosolymis commoraretur, Cyrus, inimicorum insidiis circumventus, Cotyæum, civitatem Phrygiæ, relegatus est, ut sacris ibi præesset, vitamque produxit usque ad Leonem imp. Conf. Reines. *Varr. Lection.* lib. III, pag. 561, et Kuster. ad Suidam II, pag. 402, not. 10.

D

Dædali opera. De egregiis artificibus dicitur, quod is primus simulacrorum oculos aperuit et pedes diduxit præter antiquiorum statuaria consuetudinem.

Damascius, philosophus Staicus, Syrus, Simplicii et Eulalii, Phrygm, amicus, floruit tempore Justiniani. Scripsit ἄπομνήματα, *commentarios in Platonem, et* περί ἀρχῶν, *de principiis, et historiam philosophicam.*

Damastes, Sigeensis, e Sigeo, civitate Troadis, Dioxippi F., vixit ante bellum Peloponnesiacum, æqualis Herodoti, homo ditissimus et historicus. Scripsit *De rebus in Græcia gestis. De parentibus et majoribus eorum, qui expeditionem Trojanam* D *susceperunt, libros duos. Gentium et urbium catalogum. De poetis et sophistis, et alia multa.* Fuit Hellanici discipulus.

Damasus, episcopus Romæ, eleganti in versibus componendis ingenio præditus, multa eaque brevia carmina, metro heroico scripta, edidit et octogena-

(59) Φιλόβιβλος, πῶτος περί ἀξιοκλήτων βιβλίων sic in textu Græco legitur. Fabricius igitur post φιλοβιβλ. commode punctum delet, veritque πῶτος liber unus. Sed Kuster, quem punctum offendisse videtur, se fatetur non videre, quid voc. πῶτος hic sibi velit. Deleto igitur voc. πῶτος, lo-

et alia multa.

Damianus, Ephesius, sophista, ab imp. inter consules relatus est et Bithyniæ prætoricum, quæ ab urbe Epheso ad templum pertinet, tholis ornavit.

Damis, vir non indoctus, veterem incolentium. Hic, apud Apollonium (Tyanensem) phatus, ejus peregrinationes descripsit, in quibus quoque comitem ejus fuisse scribit: itemque tentias et sermones et prædictiones ejus, ejus, ut Assyrii, mediocris est: Græcæ enim tationis elegantia, utpote apud Barbaros inst. carebat, etc.

Damocritus, historicus, *Tacticorum* libros scripsit. Idem *de Judæis*, in quo opere ait reum asini caput adorare, et septimo quoque peregrinum captum sacrificare et interficere, ne ejus minutatim dissecta.

Damophilus philosophus et sophista (Bithyni) alumnus Juliani, qui sub Marco imperatore sul fuit. Scripsit multa, inter quæ in bibliothecæ hæc a me reperta sunt: *Philobiblus* liberum de libris comparatu dignis ad Lollium Maximum περί βίου ἀρχαίων, *de vita veterum et alia ph.*

Damostratus, historicus. Scripsit *Hætu* libros XX. Item περί τῆς ἐνδύρου πανταγίας, *de vinatione per aquam, et alia miscellanea* argumenti.

Damoxenus, Atheniensis, comicus. *Επίλογοι* et ἐπιτόν πενήτων laudantur ab ἱστοριογράφοις.

C Daphidas, Telmissensis, grammaticus, ejusque poesin mendacii arguit, negans Iliacæ expeditioni interfuisse. Idem *συνέριθ* rideret, ex Pythia rogavit, num equa *εὐριπ* esset? Responso igitur dato, celeriter *εὐριπ* passim jactavit, equum se nec habuisse *εὐριπ* sisse. Sed reversum Attalus, rex, præcidiat *εὐριπ* sit ex loco qui Equus appellabatur, etc.

Datis, Persa, cum Græcæ loqui conaretur. χαίρω dixit χαίρομαι, jungens verba: ἔβρω χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι. Hinc Datisismus *εὐριπ* accepit. (Pro solæcismo.)

Decius, Romanorum imp. Philippi successore edicto Christianos morti addixit, et, ut deos *εὐριπ* rarent, coegit.

D Dηλου κολυμβητοῦ, *Delii natatoris.* De obitu Heracliti libro rogatus Socrates, *Delium* natatum esse portare dixit, qui in illo non submergeretur. scribitur ille ab aliis *Musæ*, ab aliis *de natatu*. Diodoto ἀκριβὲς οὐκίσματα πρὸς στάθμην βίου, *vitz ad normam dirigendæ ratio; ab aliis* γὰρ ἐθῶν, *regula morum vel κόσμος τρόπων* ἐθῶν.

cum sic legendum putat, φιλόβιβλος, ἢ περί βιβλ. atque in versione Latina illam *suam opum* nem secutus reddit: *Philobiblus* sive *de libris comparatu dignis.* Præter ea adnotat, *Telephum* Persemenum et *Philonem* Bybthium *libros similia* *εὐριπ* menti conscripsisse. Hæc.

ἀντων, ornatus morum unius omnium optimi.

Demades, Demeæ, nautæ, F., ex naupego et nauta egotia reip. tractanda accessit et contra Demonem, Olynthiorum causam agentem, dixit, et Polycratem, Olynthium, ab Atheniensibus ignominia notatum, decreto suo in integrum restituit. Istratus autem, a se gesti, rationes reddere eas ob metum urbe cessit, nec ipse vestrum, in Athenienses, nec mei estis domini. Scripsit ad Hippum, filiumque ad eum misit. Decretum que scripsit, ut Græci Philippo parent. Idem magna Chæronensi captus est. Dimissus vero rationem captivorum gratia obiit, quos Philippus misit. Bis decretorum, contra leges factorum, peractus est. Remp. etiam sub Alexandro sit. [Suidas plura in duobus, ut ita dicam, articulis de Demadis narrat scriptis et trium persequitur Demadum historiam.]

Demades, Laciades, Atheniensis orator, natus in Siciliâ et a superiore Demade, demagogo, adatus, pater Demeæ, oratoris, periit in lacu Antipolitano, in quem ab Antipatro, Cassandri pater Alexandri successore, conjectus fuit. [Conf. supra, vol. II, pag. 868 sqq.]

Demetrius, Phanostrati F., Phalerus (e Phalero, in Atticâ, qui ante Phanus), philosophus Peripateticus, qui philosophica, historica, rhetorica, poetica, itemque de poetis scripsit. Theophrastum audivit et orator popularis Athenis fuit. Ob formam gantiam in adolescentia dictus Lampeto et Chaoblepharus, et ob amores Cleonis male audiit. Magnam postea potentiam gloriamque provecutus invidi artibus et dolis suis subruerunt. Athenis pulsus in Ægyptum venit et apud Ptoleum Soterem degens, morsu aspidis periit et in sepultura Busiritide prope Diospolin, in paludis sitam, sepultus est.

Demetrius, cognomento Ixion, grammaticus Stramyttenus, Augusti temporibus Pergami vixit, scripsitque de verbis in Atticâ, et de prominentibus. In Homerum commentarium et in Hesiodum. Ixion dictus est, quod deprehensus esset in furto, aureas bracteas simulacri Junonis Alexandrinæ subripere conatus; vel, quod Euripedeo Phintimo Ixionem, fabulam, abstulisset, vel, quod in Aristarcho, magistro, contendisset, ingratus, sicut Ixion adversus deos, qui eum beneficiis affecerant.

Democedes, Calliphontis, qui Cnidi Æsculapii sacerdos fuit, filius, Crotoniates, Æginæ artem medicam exercuit et uxorem duxit. Polycratem tyrannum, pacta mercede duorum talentorum, curavit. Curavit etiam Darium ejusque uxorem, Atosiam, per quam impetravit, ut in Græciam redire ei liceret, etc. (Ex Herodoto.) Scripsit τατρικὸν βιβλίον, librum medicum.

Demochares, Demosthenis ex sorore nepos, præara et cæteris honoribus ornatus ab Atheniensibus, teste Polybio; Demochares tamen cum tanquam libidi-

nosissimum et Botryis ac Philænidis commentarios obscenitate sua superantem traduxit.

Democritus, Hegesistrati vel Athenocriti vel Damassippi F., vixit eo tempore, quo Socrates, circa Olymp. LXXVII vel LXXX. Abderita Thrax, philosophus et discipulus, ut quidam tradunt, Anaxagoræ et Leucippi: quin etiam, ut alii scribunt, Magorum et Chaldæorum in Persia. Adiit enim et Persas et Indos et Ægyptios et singulorum sapientiam addidit. Deinde domum reversus, cum fratribus Herodoto et Damaste vixit. Præfuit et Abderitarum reip., qui honor propter sapientiam ipsi habitus fuit. Discipulus ejus illustris fuit Metrodorus Chius, cujus vicissim auditores fuerunt Anaxarchus et Hippocrates medicus. Idem cognominatus Σοφία, sapientia, et Γελασίνοσ, risor, quod inania hominum studia ridere soleret. Genuini ejus libri sunt duo, μέγας διάκοσμος, magnus diacosmus, et περί φύσεωσ κόσμου, de naturâ mundi. Scripsit etiam *Epistolæ*. Athenas non adiit, etc. e Laertio. Morti vicinus circa Thesmophoriorum festum, ne ea luctu hoc soror ejus celebrare prohiberetur, panibus calentibus ad nares admotis vitam ad festum, usque produxit.

Demodocus, cantor.

Demophilus, episcopus CPol. rapidi vagique torrentis instar plurimum luti et sordium in sermonibus suis vehens, etc., e *Philostorgio*.

Demosthenes, Atheniensis, Demosthenis, gladio- rum fabri, et Cleobulæ F., orator, populo Pæaniensis qui majore diligentia et studio, quam ingenii felicitate præditus fuit, ut auctor est Hermippus, etc. (Vide supra *Batalus*.) Ad studium eloquentiæ animus appulit, cum Callistratum, pro Oropiis dicentem, vidisset. Audivit Isæum, Isocratis discipulum, ususque est orationibus Zoili, Amphipolitæ, qui Athenis eloquentiam docuit, itemque Polycratis et Alcidasantis (Gorgiæ discipuli), et ipsius Isocratis. In eloquentiæ studio socios habuit Æsionem Atheniensem et Theopompum Chium philosophum. Præterea audivit Ebulidem dialecticum, et Platonem. Decessit in Calabria, quo præ metu Antipatri, regis Macedoniæ, fugerat, cum per Archiam, histrionem, vi abstrahendus esset, hausto in æde Neptuni veneno, quod in annulo circumferebat, postquam vixisset annos LXII, etc. Mortuo, statua in foro posita est, his verbis basi inscriptis: *Si pares animo vires, Demosthenes, habuisses, numquam Macedones armis Græciam subjungassent*

Εἶπερ ἴσθην ῥώμην γνώμη, Δημοσθενεσ, εἰχεσ,
ὄσποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἀρχεσ Μακεδών.

Demosthenes, Mhrax, scripsit *metaphrasim Iliadis* oratione soluta. *Epitomen Damageti, Heracleotæ. De poetis dithyrambicis. Metaphrasim Theogoniæ Hesiodæ.*

Δείρασ, aureum vellus quod Jason cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus, cepi' abducta simul Medea, Æetæ, regis, filia, non f' vellus, ut fabulæ ferunt, sed βιδίλων ἐν δειράσσι

γραμμένον, liber (60) in membranis scriptus, docens, quomodo arte chemica conficiendum sit aurum. Merito igitur prisca librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri in eo comprehensam.

Dexicrates, comicus, Atheniensis, cujus fabula ὄφ' αὐτῶν πλανώμενοι, *se ipsos decipientes*, memoratur ab Athenæo lib. III.

Δεξιός, καὶ φύσει Θηραμένης. Theramenes, homo inconstans et tempori se accomodans, magister Isocratis, filius Agnonis, populo Steriensis (supra in *Cothurnus*). Eum trium horum suppliciorum aiunt auctorem (Athenis) fuisse, ut damnati vel vinculis ligneis constringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio multarentur. Videtur autem ex insula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis, sed adoptivus fuisse. Hunc Thucydides laudat.

Dexippus, Herennius. Dexippi F., Atheniensis, rethor temporibus Valeriani, Galleni, Claudii secundi et Aureliani, imperatorum Romanorum. V. Kusteri not. 7, tom. I, p. 524.

Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis discipulus, qui, arcessitus ab Hecatomo, Carum rege, ut ipsius filios, Mausolum et Pixodarum, desperato morbo laborantes, curaret, eos ea conditione sanavit, ut bellum, quod tunc adversus Coos parabat omitteret. Scripsit *De re medica* librum unum, et *De præcognitionibus* duos.

Διαγνώμων αὐτοφυής, ipso naturæ instinctu discernere valens animata simulacra a cassis et numine inanibus, *Heraiscus*. Confer in Ἐπιφάνιος Εὐπρέπιος Ἡραίσκος (*é Damascio*).

Diagoras, Teleclidæ vel Telecliti F., Melius philosophus et ἑσμῶτων ποιητής, canticorum scriptor, quem, cum servus esset, Democritus, Abderita, egregio ingenio præditum cernens, decem millibus drachmarum emit et in discipulorum suorum numerum recepit. Hic operam dedit etiam poesi lyricæ, Pindaro et Bacchylidi æqualis, ut Menalipide antiquior, floruit Olymp. LXXVIII. Cognominatus est Atheus, quoniam in opinionem negandorum deorum deorum incidit, ex quo æmulus quidampænem ipsi furto abstulerat, et pejeranti non fecisse, nec multo post publice eundem proferenti omnia bene cesserant. Hoc dolens Diagoras scripsit τοὺς ἀποπυρρίζοντας λόγους, velut *de turri præcipitantes* dixeris, discessionem ipsius a sententia eorum, qui deos credunt, continentes. Post captam Melum Athenis habitavit, ubi mysteriorum contemptorem Atheniensis proscrisperunt, eique, qui Diagoram interfecisset, talentum, qui vivum adduxisset, bina talenta promiserunt. Denique vitam finiit Corinthi.

Dicæarchus, Phidiæ E., Siculus Messenius, Aristotelis auditor, philosophus, orator et geometra. Scripsit καταμετρήσεις, *dimensiones montium qui sunt in Peloponneso*; Ἑλλάδος βίον, *Vitam Græciæ*

(60) Eusthatius ad Dionysii periegesin v. 689. Ὁ Χάραξ τὸ χρυσοῦν δέρμα μέθοδον εἶναι λέγει χρυσογραφίας, μεμβράνας ἐμπαριελημμένην, δι' ἣν,

A *libris III. Rem Spartanorum*. Hic liber et in Ephorum prætorio puberibus auscultaretur, lege sancitum fuit apud Lacedæmonios et longo tempore observatum.

Dicæarchus, Lacedæmonius, grammaticus Aristarchi.

Dicæogenes, qui tragædias et dithyrambos scripsit.

Δικαίεσθαι βίαντος τοῦ Πριηνίως κρείττωτος in *Bias*.

Dictys, historicus, scripsit *Ephemeriderum, post id tempus gestarum, in quo desinit, libros IX* oratione prosa. *Res hæc Τρωϊκὸν διάκοσμον, de raptu Helenæ et lae et omnibus historiæ Trojanæ partibus*. Cretæ motu quassata tempore Claudii imp., in seculi huiusmodi hiatu opus historicum Dictyis de Trojano repertum fuit, quod Claudius scripsisset, describendum curavit. [Conf. Kusteri not. 4, pag. 590.]

Διδάσκαλος peculiariter vocant poetas dithyrambicos vel comicos vel tragicos.

Dydimus, Ateius vel Attius, philosophus comicus, scripsit πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις, *probabilia et sophismatum solutiones* libri alia multa.

Didymus, Didymi, salsamentarii, Alexandrinus grammaticus Aristarchus, qui vixit tempore Antonii et Ciceronis usque ad Augustum. *Didymus* vocatus propter assiduitatem, qua legendis et scribendis est usus. Aiunt esse ultra MMMD libros conscripsisse. Confer Kusteri nota 2, tom. II, pag. 574.

Didymus junior, Alexandrinus, qui Romæ ἰσοφιστεῦσεν, sive eloquentiam laudavit. Scripsit πιθανὰ, *probabilia* (61) et alia que optima.

Claudius Didymus, grammaticus, scripsit τῶν ἡμερητιῶν παρὰ τὴν ἀναλογίαν θεωρητικὰ de iis, quæ præter analogiam a Thucydide scripta sunt. Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίους ἀναλογίας ἀναλογίας Latinorum. *Epitomen Heracleonis de quædam*.

Didymus, Heraclidæ F., grammaticus, qui Nerone vixit, et magnas divitias sibi comparavit et musicus valde insignis fuit et πρὸς μέλη ἀδούμινά *mina componenda aptus*.

Didymus, Alexandrinus, de rusticis libris scripsit.

Apostolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus.

Διεφοδικός Rhetoricæ differentia a dialecticâ ex Alexandro Aphrodisiensi (in I Topicor.)

Δίγλωσσος Anacharsis, Scythia, a matre Græcizat, et ideo bilinguis, qui etiam Scythias locutit.

ὡς λόγους ἀξίαν τὴν τῆς Ἀργούρας καταρτισθῆναι τὸν φησὶ.

(61) Hæc Dydimi Ateii videntur fuisse.

nachus, Corinthius, unus ex X oratoribus, A
 visit secundam quosdam orationes CLX, vel
 l verius videtur, LX, omnes forenses, publicas
 l, alias privatas. Obiit Peloponnesi præfectus
 Antipatro constitutus, Polysperchonte post An-
 tri obitum ei struente insidias.

inolochus, Syracusanus sive Agrigentinus, co-
 us, vixit olympiade LXXIII. Epicharmi filius,
 ut quidam tradunt, discipulus, Docuit fabulas
 , Dorica dialecto scriptas.

iocles, Atheniensis aut Phliasius, comicus anti-
 , æqualis Sannyronis et Philylii. Fabulæ ejus :
 πτα (meretricis hoc nomen, teste Athenæo),
 ιττα, Ὀνειροί, Βάχλαι, Θύεστης β'. Hunc aiunt
 enisse harmoniam quamdam musicam, ex sono
 tabulorum et vasorum fictilium constantem,
 e bacillo ligneo percutiebat.

Diocletianus libros *De chemia* igni tradidit, etc.
 ora, in *Chemia*.

Diodorus, monachus, Juliani et Valentis imp-
 poribus vixit et Tarsi in Sicilia episcopus fuit.
 ipsit varia, ut Theodorus Lector in Hist. eccle-
 stica tradit, « Interpretationes in totum Vetus Test.
 enesin, Exodum et reliqua. In Psalmos. In quatuor
 bros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In
 roverbia. Quomodo differat theoria (62) et allego-
 ria. In Ecclesiasten. In Canticum canticorum. In
 prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio
 amphili admissa emendantur. In 14 Evangelia. In
 acta apostolorum. In Epistolam Joannis evange-
 istæ. De eo, quod sit unus Deus in Trinitate. Con-
 tra Melchisedecitas. Contra Judæos. De resurrec-
 one mortuorum. De anima. Contra diversas de ea
 æreticorum opiniones. Ad Gratianum capita.
 Contra astronomos et astrologos et fatum. De
 sphæra et VII zonis et contrario astrorum motu.
 De Hipparchi sphæra. De Providentia. Contra Platonem
 de deo et diis. De natura et materia, in quo
 opere tractatur de eo, quod justum est. De Deo et
 falsa Græcorum materia. Naturas invisibiles non
 elementis, sed una cum illis ex nihilo factas esse.
 Ad Euphronium, philosophum, per interrogationes
 et responsiones. Contra Aristotelem de corpore
 cœlesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos, qui
 cælum animal dicunt. De eo, quomodo opifex qui-
 dem semper, opera vero ejus non semper » (fue-
 rint aut permaneant). « Quomodo velle et nolle
 sint in Deo æterna. Contra Porphyrium de ani-
 malibus et sacrificiis.

Diocletianus libros *De chemia* igni tradidit, etc.
 ora, in *Chemia*.

Diodorus, monachus, Juliani et Valentis imp-
 poribus vixit et Tarsi in Sicilia episcopus fuit.
 ipsit varia, ut Theodorus Lector in Hist. eccle-
 stica tradit, « Interpretationes in totum Vetus Test.
 enesin, Exodum et reliqua. In Psalmos. In quatuor
 bros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In
 roverbia. Quomodo differat theoria (62) et allego-
 ria. In Ecclesiasten. In Canticum canticorum. In
 prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio
 amphili admissa emendantur. In 14 Evangelia. In
 acta apostolorum. In Epistolam Joannis evange-
 istæ. De eo, quod sit unus Deus in Trinitate. Con-
 tra Melchisedecitas. Contra Judæos. De resurrec-
 one mortuorum. De anima. Contra diversas de ea
 æreticorum opiniones. Ad Gratianum capita.
 Contra astronomos et astrologos et fatum. De
 sphæra et VII zonis et contrario astrorum motu.
 De Hipparchi sphæra. De Providentia. Contra Platonem
 de deo et diis. De natura et materia, in quo
 opere tractatur de eo, quod justum est. De Deo et
 falsa Græcorum materia. Naturas invisibiles non
 elementis, sed una cum illis ex nihilo factas esse.
 Ad Euphronium, philosophum, per interrogationes
 et responsiones. Contra Aristotelem de corpore
 cœlesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos, qui
 cælum animal dicunt. De eo, quomodo opifex qui-
 dem semper, opera vero ejus non semper » (fue-
 rint aut permaneant). « Quomodo velle et nolle
 sint in Deo æterna. Contra Porphyrium de ani-
 malibus et sacrificiis.

Diocletianus libros *De chemia* igni tradidit, etc.
 ora, in *Chemia*.

Diodorus, monachus, Juliani et Valentis imp-
 poribus vixit et Tarsi in Sicilia episcopus fuit.
 ipsit varia, ut Theodorus Lector in Hist. eccle-
 stica tradit, « Interpretationes in totum Vetus Test.
 enesin, Exodum et reliqua. In Psalmos. In quatuor
 bros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In
 roverbia. Quomodo differat theoria (62) et allego-
 ria. In Ecclesiasten. In Canticum canticorum. In
 prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio
 amphili admissa emendantur. In 14 Evangelia. In
 acta apostolorum. In Epistolam Joannis evange-
 istæ. De eo, quod sit unus Deus in Trinitate. Con-
 tra Melchisedecitas. Contra Judæos. De resurrec-
 one mortuorum. De anima. Contra diversas de ea
 æreticorum opiniones. Ad Gratianum capita.
 Contra astronomos et astrologos et fatum. De
 sphæra et VII zonis et contrario astrorum motu.
 De Hipparchi sphæra. De Providentia. Contra Platonem
 de deo et diis. De natura et materia, in quo
 opere tractatur de eo, quod justum est. De Deo et
 falsa Græcorum materia. Naturas invisibiles non
 elementis, sed una cum illis ex nihilo factas esse.
 Ad Euphronium, philosophum, per interrogationes
 et responsiones. Contra Aristotelem de corpore
 cœlesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos, qui
 cælum animal dicunt. De eo, quomodo opifex qui-
 dem semper, opera vero ejus non semper » (fue-
 rint aut permaneant). « Quomodo velle et nolle
 sint in Deo æterna. Contra Porphyrium de ani-
 malibus et sacrificiis.

Diocletianus libros *De chemia* igni tradidit, etc.
 ora, in *Chemia*.

Diodorus, monachus, Juliani et Valentis imp-
 poribus vixit et Tarsi in Sicilia episcopus fuit.
 ipsit varia, ut Theodorus Lector in Hist. eccle-
 stica tradit, « Interpretationes in totum Vetus Test.
 enesin, Exodum et reliqua. In Psalmos. In quatuor
 bros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In
 roverbia. Quomodo differat theoria (62) et allego-
 ria. In Ecclesiasten. In Canticum canticorum. In
 prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio
 amphili admissa emendantur. In 14 Evangelia. In
 acta apostolorum. In Epistolam Joannis evange-
 istæ. De eo, quod sit unus Deus in Trinitate. Con-
 tra Melchisedecitas. Contra Judæos. De resurrec-
 one mortuorum. De anima. Contra diversas de ea
 æreticorum opiniones. Ad Gratianum capita.
 Contra astronomos et astrologos et fatum. De
 sphæra et VII zonis et contrario astrorum motu.
 De Hipparchi sphæra. De Providentia. Contra Platonem
 de deo et diis. De natura et materia, in quo
 opere tractatur de eo, quod justum est. De Deo et
 falsa Græcorum materia. Naturas invisibiles non
 elementis, sed una cum illis ex nihilo factas esse.
 Ad Euphronium, philosophum, per interrogationes
 et responsiones. Contra Aristotelem de corpore
 cœlesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos, qui
 cælum animal dicunt. De eo, quomodo opifex qui-
 dem semper, opera vero ejus non semper » (fue-
 rint aut permaneant). « Quomodo velle et nolle
 sint in Deo æterna. Contra Porphyrium de ani-
 malibus et sacrificiis.

Diodorus, comicus, cujus dramata : Ἀλῆτρεις,
 ἐπικληρος et πανεγυρισται ab Athenæo memoran-
 tur.

Diogenianus. Heracleota, Ponticus, temporibus
 Adriani, grammaticus. Videndum an non forsan
 sit medicus, ex Albace Heraclea, oppido Cariæ,
 oriundus : erat enim omni doctrinæ genere erudi-
 tus, neque expresse traditum reperi esse ex Hera-
 clea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. Libri ejushi
 sunt : *Omnis generis vocabula ordine alphabetico
 libris V.* Est autem epitome vocabulorum, quæ
 Pamphilus et Zopyrion libris XCV exposuerant.
 « Florilegium epigrammatum ; de fluminibus, lacu-
 « bus, fontibus, montibus et promontoriis ; Flumi-
 « num brevis recensio secundum ordinem alpha-
 « beticum ; Collectio et Tabula omnium totius ter-
 « ræ urbium, » et alia.

Diogenes, Hicesii, trapezitæ, F., Sinopensis, pri-
 mum Cleon (Menag. Κλέων) cognominatus, patria,
 quod monetam adulterasset, profugus, Antisthenem,
 cynicum, sectatus est, magis quas habebat opi-
 bus contemptis. Senex a Scirtalo, pirata, captus
 et Xeniadæ, Corinthio, venditus apud cum perman-
 sit, nec ab Atheniensibus nec ab amicis redimi vo-
 lens. Obiit olymp. CXIII, cum curationem cruris, a
 cane admorsi, neglexisset, eodem die quo Alexan-
 der Babylone obiit, etc.

Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, gramma-
 ticus, scripsit *Origines Cyzici* ; Περὶ τῶν ἐν τοῖς βί-
 βλοῖς σημειῶν, *De notis criticis librorum. De poetica.
 De elementis.*

Diogenes vel Oenomaus, Atheniensis, tragicus,
 tempore sublatorum XXX tyrannorum. Fabulæ ejus
 sunt « Achilles, Helena, Hercules, Thyestes, Medea,
 « Oedipus, Chrysippus, Semele. »

Dion, Hipparini F., Syracusanus, philosophus
 Platonicus, Aristomachæ, uxoris Dionysii prioris,
 Siciliæ tyranni, frater, cujus filium, Dionysium ju-
 niorem, ejecit, dejectus vicissim a fratre ipsius,
 Nisæo. Scripsit *Epistolas* ad Platonem et alios
 quosdam.

Dion Cassius, cognomine Cocceius vel Cocceianus,
 Nicænus, historicus temporibus Alexandri, Mam-
 mææ filii. Scripsit *Historiæ Romanæ libros LXXX,*
 qui in decades distributi sunt. Item « Persica, Getica
 « (63), Ἐνόδια, τὰ κατὰ Τραϊανὸν, res a Trajanoges-
 « tas, Vitam Arriani philosophi. »

Dionysius, Areopogita, doctrinæ Græcorum pe-
 ritissimus, Paulo Atheniensi audito, ad religionem
 Christianam conversus atque inde episcopus Athe-
 narum constitutus est. Tiberii temporibus in Ægyptum
 profectus erat, comite Apollophane, sophista,
 eodem, quem Polemo, Laodicensis, magister Aristi-
 dis, Smyrnæ audivit. Tempore passionis Christi
 ambo erant Heliopoli in Ægypto, cum solem luna
 plena obscuratum observans Apollophanes : *Obone*

V. Kuster I, pag. 593, not. 4. HARL.

(63) Hæc Dionis, Prusæi, potius sunt.

- Dionysii*, inquit, ἀμοιβὰς θεῶν προσημαίνων, vices autem rerum divinarum. Cui Dionysius; Ἡ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τῷ πικρῶντι συμπίπτει. Vel *Deus patitur, vel compatitur cum patiente*. Scripsit Dionysius ad Timotheum, Pauli discipulum et episcopum Ephesi, *De divinis nominibus libros XII* (imo capita, quorum titulos deinceps bis Suidas recenset, omisso decimo tertio κατὰ τέλος καὶ ἑνός). « De ecclesiastica hierarchia, capita XV. De cœlesti hierarchia, capita XV, » a quo male tanquam distinctum refert Suidas κατὰ τῶν οὐρανίων ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀρχιεπί. *De mystica theologia capita V*. Epistolæ quatuor ad *Caium*, monachum. Singulæ ad *Dorotheum*, publicum ministrum, ad *Sopatrum*, sacerdotem, ad *Polycarpum*, episcopum Smyrnæ (ex qua Suidas adducit locum de eclipsi jam memorata), ad *Demophilum*, monachum, et ad *Joannem* theologum, apost. et evangelistam. Sciendum est, quosdam externorum sapientum, præcipue Proclum, Dionysii theorematibus, interdum ipsis verbis usos fuisse. Hinc suspicari licet, vetustiores philosophos, qui Athenis erant, illius opera, quorum ipse meminit, ad Timotheum scribens, sibi vindicasse eaque occultasse, ut ipsi divinatorum ipsius sermonum auctores viderentur. Hic plenus dierum, martyrio spiritus consummatus est tempore Trajani imp., eodem, quo divinus Ignatius. Magni Dionysii encomium scripsit Michael Syncellus, Hierosolymitanus.
- Dionysius, Terus, Alexandrinus, a patre Tero, Thrax, Aristarchi discipulus, grammaticus, qui Romæ docuit Pompeii Magni temporibus et Tyrannionis prioris magister fuit. Plurima scripsit grammatica et syntagmatica et commentarios.
- Dionysius Alexandrinus, Glauci F., grammaticus, qui tempore Neronis et sequentium imp. usque ad Trajanum vixit et bibliothecis præfuit, et ab epistolis, legationibus et responsis fuit. Idem Parthenii, grammatici, magister, discipulus Chæremonis philosophi, cui etiam Alexandriæ successit.
- Dionysius, Alexandrinus, cujus inveni Commentarium valde disertum in Ecclesiastem Salomonis.
- Dionysius, Alexandri F., Halicarnasseus, orator, et omni genere doctrinæ excultus, Cæsaris Augusti temporibus vixit. Ex hujus posteris fuit Dionysius, Atticista, sub Adriano imp.
- Dionysius, Halicarnasseus, qui vixit tempore Adriani imp., sophista, cognomento Musicus, quod in arte musica valde exercitatus esset. Scripsit *Commentariorum rhythmicorum* libros XXIV. *Historiæ musicæ* libros XXXVI, in quibus tibicinum, citharædorum et poetarum omnis generis mentionem facit. *Doctrinæ musicæ* sive *Diatribarum* libros XXI. « De iis, quæ in Rep. Platonis musicæ dicta sunt. »
- Dionysius, Byzantius, poeta epicus. Scripsit « Descriptionem navigationis per Bosporum. De thronis » poema refertum epicediis.
- (64) Sed Kuster ex scholiaste Aristoph. corrigere jubet ἀστὴρα μελαινέην, etc. *matutinam et ætheream stellam expectavimus*, etc. HARL.
- A** *Dionysius*, Corinthius, poeta epicus. « *Præcepta morum Cæsarem* librum. « *ca*; » Et oratione soluta. « *Commentarius siodam*. Orbis terrarum descriptiones. « *bus heroicis*. Hæc autem repertæ etiam a quo qui Lithiaca seu de lapidibus scripsit. Librorum sit auctor, ignoro.
- Dionysius*, Milesius, historicus. « *Res persicæ gestas* V libris descripsit. Orbis descriptiones. « *Persica*. » Ionica dialecto. « *Berum* III. « *libros tres*: faculas. Κίχλον ἱστορίας. « *storicum* libris VII. »
- Dionysius* Mitylænsis, poeta epicus, Ἰσθμίων et sutor dictus fuit Scripsit. « *Berum* » nervæ expeditionem: Argonautica librorum oratione soluta: *Mythica ad Permenonem*.
- B** *Dionysius*, Musonii F., Rhodius autem Sacerdos, qui etiam sacerdos fuit tempore Trajani illic erat. Scripsit ἱστορίας τῶν ἀστυνοματικῶν certarum regionum *Historias* libris VI. « *descriptionem*, ἱστορίας παιδαγωγίας, ἱστορίας titationis libros X. » Existimo, Dionysium hunc descripsit, Byzantium fuisse (Vossius) *thymum*, propter fluvium, Rhebam.
- Dionysius*, Siciliæ tyrannus, scripsit *Tragedias* et *Comedias* et *Historias*.
- Dionysius*, filius Siciliæ tyranni, et ipse tyrannus et philosophus, scripsit *Epistolas* et *De præceptis Epicharmi*.
- Διονύσιος σκώμματα, dictoria in Baccho.
- C** *Diopithes* legem tulerat, teste *Elia*. « *Piræo* pernoctanti, capitale esset *lyca* nomine, cum aliquando, vespera *op* a Piræo noctem mansisset, ab inimico *ca* satus.
- Dioscorides*, Anazarbensis, medicus, « *Φακᾶς*, ob lentes quas in facie habebat. « *Cleopatram Antonii* tempore, scripsit *libros* XXIV, omnes de re medica, eosque celebravit.
- Dioscorius*, Miræus, grammaticus, præfuit urbi et prætorio, qui Leonis imp. filius *lyca* docuit. Infra θυάτεια.
- Dioxippus*, Atheniensis, comicus. Ejus *ἱστορίας* « *Ἀντιποροβοσκός*, *Φιλάργυρος*, ἱστοριογραφίας δικαζόμενοι.
- Διφθέρα. Εἰς διφθέρας, in pellibus scripta *ca* sua Thoracion cum hostibus in Laconia *ca* nicabat.
- Dipnosophistæ*, liber valde utilis, cujus Athenis auctor est Ulpianus unus *Dipnosophistarum*. Supra. κειτούκαστος.
- Dithyramboidascalii*. Hi de rebus, quæ in solibus fiunt et nubibus, multa dicere solebant, vocibus compositis utebantur, dicentes exempli causa: « *αἰριανερινηχέτους*. Talis erat Ion, Chius, poeta, qui poema fecit, cujus initium est: Ἄοιον ἰσθμίων φολταν ἀστὴρα μῆνα μὲν (64) unde *Aristophanes* « *cans*, *matutinam stellam* eum vocatum fuisse.

autem valde celebris, scripsitque Comœdias, A pigrammata et soluto sermone πρεσβευτικόν. at etiam Socratis, philosophi, in eum λόγος. imachus etiam in Choriambis ejus meminit, ut multa scripsisse. *Dithyrambus* vero dicitur acchus (quod per binos quasi fores in lucem dierit tum uteri matris, Semeles, tum Jovis orum), et hymnus in Bacchum. Denique Διθυρῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττωα dicitur de hominibus idis et inconsideratis.

ὄγματα. Plato, quæ vera esse percipit, enuntiat, a coarguit, de incertis sustinet assensum. Atque his, quæ vera ipsi videntur, quatuor personas uentes inducit, Socratem, Timæum, et hospitem ieniensem atque Eleatem: qui non sunt Plato e et Parmenides, sed duæ fictæ personæ, etc. ilosophorum alii mundum ortum habuisse, alii u caruisse dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum statuunt. Anaxagoras vero et Pythagoras, in Ægyptum profecti, et Ægyptiorum et bræorum usi consuetudine, rerum cognitionem illis hauserunt. Postea vero et Plato, ut Plutarchus in Paralleliis refert. Quin etiam Ægyptii primi lœm et lunam deos vocarunt. Osirim et Isidem, οὐς α θεῖν *currere*, etc.

Domitianus Nervam, ut imperio insidiantem, novit et Apollonium Tyaneum, ut Nervæ amicum, mprehensum totondit, et vinctum in iudicium lduxit. Cum vero philosophus illi non cederet, dedens ejus acta, verecundia commotus eum dimisit. unc ad eum Apollonius: *Nequaquam me occides; ecdum enim fato maturus sum*, Οὐ μὲν με κτενεῖς, εἰ εὖ τοι μόρσιμός εἰμι. Atque e vestigio ipsum vanuisse ferunt. Hic et philosophos et mathematicos Roma expulit. Sub hoc et Joannes evangelista i Patrum relegatus. Idem etiam, Davidici generis omines, τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους Δαβὶδ interfici jussit, multique sub eo Christiani martyres facti sunt. sed Nerva Joannem Theologum exsilio liberavit.

Dominius, philosophus, natione Syrus, ex Laodicea, vel Larissa, urbe Syriæ, Syriani discipulus et Procli condiscipulus, ut ait Damascius. In mathematicis disciplinis exercitatus, in aliis philosophiæ partibus etiam ἐπιπολαιότερος, minus accuratus. Quare et multa in Platonis dogmatibus innovavit, unde Proclus adversus eum scripsit *Πραγματεῖαν καθαρτικὴν τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος, Repurgationem Platonicorum dogmatum*. Ab Æsculapio jussus, quod sanguinem expueret, suillis carnibus vesci, obsecutus est: at Plutarchus, Atheniensis, Æsculapii statuam intuens, in templi enim vestibulo dormiebat: O domine, inquit, quid si Judæo, hoc morbo laboranti remedium commendasses? Itaque Æsculapius, statim ex statua sonum suavissimum edens, aliam curandi morbi rationem ei præscripsit. Ad Dominum jam ætate protractum accessit Asclepiades, adolescens, et arithmeticum ipsi theorema proposuit, etc.

Dorius cantus, Δῶριος ἀλλήσις, est modus quidam

musicus, ut etiam Lydius et Phrygius. — Δῶριος οἰκονομία, *Modus Dorius*. — *Dorius* præterea est nomen proprium et *Doricus* nomen loci.

Dorus (Δῶρος), Arabs, quem Damascius in Historia philosophica ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Isidorus, philosophus, initio sensit Aristotelicis opinionibus irretitum, et paulatim revocavit ad illas Platonis magnificæ scientiæ sublimes et illustres sententias, ut rejecta illa Peripatetica subtilitate, res minutas colligente, se conferret ad illam, quæ per Prometheum quemdam cum ignis splendore cœlitus ad homines demissa est, dialecticam, quæ est mentis et prudentiæ purissima αὐτοψία sive inspectio.

Δόσις. Apud oratores peculiariter sic vocantur tabulæ testamenti, in quibus quis, quæ sua sunt, alteri dat, interveniente magistratum sive archontum auctoritate.

Draco, Atheniensium legislator. Hic cum Æginæ in theatro propter leges latas lætis acclamationibus celebraretur, pluribus petasis et tunicis et palliis in ejus caput injectis, suffocatus est, et in ipso theatro sepultus. Vixit iisdem temporibus, quibus septem sapientes, aut potius fuit illis antiquior. Cum senex jam esset, olympiade XXIX leges Atheniensibus tulit. Ἰσοπέδικας, sive *vitæ degendæ præcepta* scripsit tribus circiter versuum millibus.

Draco, nepos Hippocratis medici illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis cujus filius rursus fuit Draco, et ipse medicus, qui Rhoxanen, Alexandri Macedonis conjugem, curavit.

Draco Stratonicensis, grammaticus, scripsit *De arte grammatica: Orthographiam: Περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων, De conjugatis nominibus: De pronomibus: De metris versuum: De satyris: De Pindari carminibus: De Sapphonis metris: De Alcæ carminibus*.

E

Ἐκδισατής. Ἄμφω γὰρ εἰσιν ἐκδισαταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας, *ambo sunt acres exactores juris, qui nos stimulis ad justitiam exactissimum incitant*. Hæc de Gregerio et Basilio.

Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική, *excisa est musica*. Cum veteres olim in conviviis eruditas quæstiones tractare solerent, posterii psaltrias et citharistrias et saltatrices earum loco introduxerunt. Unde quidam καινοτομίαν, novitatem hanc reprehendentes, proverbio illo usi sunt.

Ἐκ Μασσαλλίας ἦχαις, *e Massilia venis*, dicitur de hominibus effeminatis et delicatis, quales Massilienses olim fuisse dicuntur.

Ἐλατήρ.

Εἰδότησις Ἀλκιμᾶνα, λόγος ἐλατήρα Λακωνίης Ἐξοχόν, ὃν Μουσῶν ἔννε' ἀριθμὸς ἔχει.

Cognosces Alcanem, lyram Laconicam scilicet pulsantem, quem novem Musæ habent.

Elea, patria Zenonis. olim Hyele, Phocænsium

colonia, oppidum obscurum, et quod bonos tantum viros alere poterat. Hanc Zeno magis amabat, quam Atheniensium jactantiam; itaque raro apud illos versatus in patria consentit.

Ἐλεγεῖσθαι (65) pro *delirare* quidam veterum dixerunt. Et sunt, qui carmen elegiacum hinc dicitum putent. Theocles, Naxius aut Eretriensis, insania correptus, carmen hoc primus cecinit.

Elegus, carmen lugubre sic appellatum, quod sæpe in eo ἔξῃ dicatur. Vel lamentationes quæ ad tibiam canuntur. Postea Midiam, Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras et sacrificia transulisse dicunt, quod matrem suam defunctam in dearum numerum referre vellet.

Eleusius, Cyzicenus et Marathonius, et CPol. non quidem magna dicendi facultate præditi, sed austeri vitæ genere et fictæ modestiæ simulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos sectatores sibi conciliarunt et monasteria, ingenti hominum utriusque sexus multitudine referta, instituerunt.

Empedocles, Metonis, vel Archinomi, vel Xeneti F., frater Callicratidis, primo auditivus Parmenidem, cujus etiam, ut Porphyrius in Historia philosophica auctor est, amasius fuit. Alli aiunt fuisse Telaugis discipulum, Pythagoræ filii. Agrigentinus, philosophus physicus, Pythagoræ sectam secutus, quam etiam æmulatus est Apollonius Tyaneus, etc. Discipulum habuit Gorgiam, Leontinum oratorem. Scripsit versibus heroicis *tres libros* Περὶ φύσεως τῶν ὄντων. *De rerum natura*, sunt autem versuum circiter duo millia. Item *De re medica* oratione soluta, et multa alia. etc. *Empedoclis inimicitia*, proverbium, quod dicitur de iis qui diurnas inimicitias adversus aliquos gerunt.

Empedotimus scripsit περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως, *De physica auscultatione*, de quo (Julianus) ὁ κρηβάτης in opere quod *Cronia* inscribitur: « Nos autem, Empedotimo et Pythagoræ credentes, et iis « quæ Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, et paulo ante inclutus ille rerum divinarum « interpretes Jamblicus nobis ostendit.

Ἐνιαυτὸς Μέτωνος, *annus Metonis*, id est orbis annorum XIX. Meto enim, mathematicus, periodum temporis ex XIX annis constantem invenit.

Ennius, poeta Romanus (id est Latinus), quem Ælianus laude dignum esse ait, quod Scipionem magnifice extollere cupiens scripsit, solum Homerum laudes illo dignas canere posse, adeoque præstantiam ejus intelligere se demonstravit poeta Messapius (hoc est Ennius, qui a Messapo rege suam repetebat originem).

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. *In quinque judicum genibus*. Olim quinque iudices de comicis judicabant,

(65) At Küsterus e codd. Paris. et propter litterarum seriem edidit ἐλεγεῖσθαι. HARL.

(66) Fallitur Suidas, Scepticis tribuens, quod fuit quorumdam Academicorum. Nam Sceptici nihil statuerunt neque ἔδογματιζαν, sed tantummodo dubitare se profitebantur. Vide, si placet, quæ notavi

Aut ait Epicharmus. Dicitum ad imitationem θεῶν ἐν γόνασι κείσθαι. Olim in genibus habebant ea quæ nunc in tabellis scribantur.

Epaphroditus, Chæronensis, grammaticus, grammaticus, Alexandrini grammatici, alumnus apud institutus, a Modesto, Ægypti præfecto, cuius filium Pitelinum instituit. Clarus tempore Neronis ad Nervam usque: quo tempore Ptolemæus Hephæstionis filius vixit. et multa doctrina clari. Idem cum libros subiade XXX mille sibi comparavit, eosque bonos et vulgares. Corpore fuit magno et nigro infantiaci (ὡς ἔλεφαντώδης). Habitavit in Pnocoriis, ubi binas ædes habuit. Decessit intercute, annum agens LXXV, multaque reliquit. V. notam 1, pag. 790.

Ἐπιτοῦ δειλότερος, *Epeo timidior*, Cratinicus, dicebatur, fortasse quod, cum Cratini præsset, timidior videretur. Epeus comicus erat.

Ephectici philosophi sic appellati ab ἐπιhibitere, quod assensum de rebus inhibeasque comprehendere non posse statuerent. δογματίζειν (66) αὐτὰ ἀκατάληπτα.

Ephesias litteras, id est incantationes quas obscuras, quas et Cræsum in rogo dixisset. Et Olympias Milesio et Ephesio luctantibus Milesium luctari non potuisse, quod aliter Ephesias talo pedis alligasset. Ea autem perita, litterisque illis solutis, Ephesiam profuisse prostratum.

Ephippus, Atheniensis, comicus μέγιστος.

Ephippus, Cumanus, filius Demophilæ, Isocratis oratoris auditor, historicus, habuit Demophilum, historicum. Vini τριῶν XCIII, ita ut Philippi Macedonis regnum expugnavit. Scripsit Historiarum ab Ilia expugnatione usque bello ad sua usque tempora. libro III « De bonis et malis libris XXIV: Rerum « bilium τῶν ἐκαστοῦ, quæ in quaris rebus « observantur, libros XV; De rebus quas quis « invenit libros II, et alia.

Ephorus, Cumanus, et Theopompus, Damasci filii, Chius, ambo Isocratis discipuli, sed ingenio stylo quam maxime inter se discrepantes. Ephorus ingenio erat simplici, et quod ad dictionem ejus historicam attinet, supinus et segnis semper remissus. Theopompus vero ingenio erat acerbis maligno; at dictione copiosus et densus, ac mentis plenus: cætero qui veri studiosus in his scribebat. Isocrates igitur hunc frenis, Ephorus vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem

ad Sextum Empiricum.

(67) Küster ad h. I. tom. II, pag. 919. not. 8. τριῶν τὸ ἐξῆς ποιεῖν legere malit τριῶν τὸ ἐξῆς. *ter defectum fuisse ab adversario, suamque emendationem late pulchreque explicat probatque.* Huius

Asilium eiectus, supplex ad templum Dianæ Aresiae confugit. Multas etiam epistolas contra eos ad Alexandrum misit, eundemque multis libris ornavit. Dicitur etiam vituperationem scripsisse, sed quæ non exstat.

Epicharmus, Tityri vel Chimari vel Sicidis filius, acusanus, vel ex Sicanorum civitate, Crasto, una cum Phormio comædiam Syracusis invenit. Fuit fabulas LIII, vel, ut Lycon ait, XXXV. Quin tradunt ipsum fuisse Comum, unum ex iis qui in Cadmo in Siciliam migrarunt; alii Samium; Megaris, urbe Siciliæ oriundum. Fuit sex annis ante bellum Persicum Syracusis docens; quo tempore Athenis Euetes et Euxenides et Mylus fabulas dabant.

Epicrates, Atheniensium orator, σακισφόρος **B** barer appellatus, cujus meminere Aristophanes, Metrocomico comicus et Demosthenes, orat. *De falsa legatione*. Alius, cujus meminit Lycurgus, orat. *De administratione ærarii* quem sexcenta talenta in pecunia habuisse aiunt. Alius Epicrates, Æschinidioris affinis, qui Cyrebion cognominabatur, teste Demosthene, orat. contra Æschinem.

Epictetus ex Hierapoli Phrygiæ, philosophus, discipulus Epicuri, unus de satellitibus imperatoris Neronis. Ob defluxionem altero crure debilis in novæ urbe, Nicopoli, habitavit et vitam usque ad Marcum Antonini imperium produxit. Scripsit multa. Theophrastus, philosophus multa ex Epicteti scholis desumpta dixit, alia ei ipse excogitavit. Quare et præcepta talibus libris complexus est et posteritati reliquit, qualibus et Epictetus, ita ut nostri temporis Epictetus esse videatur, exceptis tamen opinionibus Theophrasti. Theosebium enim nullius scriptoris opinio tam amplectebatur et admirabatur, quam Platonis veritatem. Quinetiam quemdam libellum conscripsit, de rebus in magni Politia (Platonis) leganter dictis. Quamvis remp. non attigit, sed privatam coluit vitæ genus, cui et Socrates ille et Epictetus καὶ πᾶς τῶ φρονῶν, et quilibet cordatus studet, etc., ex Damascio.

Epicurus, Neoclis F., Atheniensis, populo Gargettius, matre Chærestrata, frater Neoclis, Chæredeni et Aristobuli, sive Aristodemi, philosophari cœpit ab anno duodecimo ætatis: peculiaris sectæ conditor et primum quidem Sami cum parentibus commoratus est, deinde Mitylenæ annum unum scolæ præfuit, postea Lampsaci docuit, et denique Athenis in horto suo. Audivit Nausiphane Democriteum et Pamphilum, Platonis discipulum. Natus est Olympiade CIX, septem annis post mortem Platonis et vitam produxit usque ad successores Alexandri M. et Antigonum, qui Gonatas dictus est. Schola ejus permansit usque ad Cæsarem primum annos CCXXXVII, et infra tempus istud XIV successores habuit. Scripta ejus sunt multa. In testamento suo jussit Metrodoro et Polyæno sodalibus suis semel

quotannis parentari, sibi vero bis, etc. Epicurei Scito Roma sunt eiecti, eosdem expulere Messenii in Arcadia, iisque expulsis totam urbem a Timuchis, magistratibus suis, fecerunt purgari velut sordibus quibusdam et purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii (68) quosdam Epicureos, illuc profectos, expulerunt, legemque tulerunt: «Epicurei curei sapientis effeminatæ et degeneris ac turpis inventores diisque invisus per præconis vocem Lycto excedere jubentor,» etc.

Epigenes, comicus. Ex ejus fabulis sunt Ἡρώτων, Μνημάτων, Βαχχέλ (aut uti Kuster ex Athenæo IX, pag. 184, malit Βάχχα). Athenæo memoratæ. Duarum aliarum nomina addit Kust.

Ἐπιγράμμα. Omnes inscriptiones, quamvis non constant versibus, dicuntur epigrammata.

Epylicus, poeta comicus. Ex fabulis ejus est κοραλλισκος, ut testis est Athenæus, lib. IV, pag. 133 et 146, ubi scribitur Κωραλλισκος.

Epimenides, Phæsti aut Dosiadæ aut Agiasarchi F., matre Blasta, Cretensis Cuossius, poeta epicus. Hujus animam ferunt corpore excessisse, quandiu ipse voluisset, et postea in illud reversam esse, ceterumque longo post mortem ejus tempore inventam γράμμασι κατῆκτικτον, litteris notatam. Unde proverbium ἐπιμενίδιον δῆρμα de rebus reconditis. Vixit Olympiade XXX, ut et septem sapientes Græciæ antecesserit ætate, vel saltem illos attigerit. Hic jam senex Athenas, Cylonio scelere pollutas, lustravit Olymp. XLIV. Scripsit multa versibus: itemque oratione prosa, mysteria quædam et lustrationes et alia ænigmatica. Ad hunc Solon legislator scripsit, reprehendens urbis lustrationem. Vixit annos CL et sex continuos dormivit.

Epinicus et ipse comicus, ex ejus fabulis Ἵποβάλλόμενα Athenæo memoratæ.

Epiphanius, Ulpiani F., Petræus, sophista, qui et in patria, Petra, et Athenis docuit. Scripsit Ἐπὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν στάσεων «De iis quæ status causarum inter se communes habent et in quibus differunt. Progymnasmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam λόγους ἐπιδεικτικούς, sive *Eloquentiæ specimina* et *Theoremata* quædam *miscellanea*.

Epiphanius, episcopus Constantiæ, urbis Cypri, olim Salamis dictæ. Scripsit contra omnes hæreses, libros, qui *Panaria* vocantur. Item alia multa, quæ a doctis propter res ipsas, ab indoctis propter stilum leguntur. Decessit in extrema senectute.

Epiphanius, episcopus Selybriæ, sive Olibriæ. Scripsit λόγον ἀντιβῆρτικὸν κατ' εἰκονοκαυτῶν, λίαν ὠφέλιμον, librum valde utilem contra eos qui imaginæ cremabant.

Epiphanius et Euprepus, Alexandini, initiorum sive mysteriorum, apud Alexandrinos receptorum peritissimi: Euprepus quidem illorum, quæ Persica

(68) Confer *Tristanum*, tom. I, pag. 445.

vacabantur; Epiphanius illorum, quæ in Osidiris honorem celebrabantur, et celebratissimi Dei Æonis, etc. (Ex Damascio.)

Epistola (IX) Juliani parabatæ, ad Porphyrium, catholicum, quæ jubet copiosam Georgii (Cappadocis) bibliothecam omnis generis philosophis, multis etiam commentariorum scriptoribus referatam, in quibus et multa ac varia Galilæorum scripta, universam ad se Antiochiam transmitti.

Ἐποποιὰ, sic vocatur historia heroico versu scripta. Nam poesis, quæ caret fabula, est epopœia.

Erasistratus, Juliates Ceius ex Juliade, Cei insulæ oppido, filius Cretoxenæ, Medii medici sororis, et Cleombroti. Hic Antiochum regem, Stratonices novercæ amore laborantem, sanavit. Sepultus est juxta montem Mycalen. e regione Sami. Scripsit *De re medica libros IX.*

Eratosthenes, Aglaï vel Ambrosii F., Cyrenæus, Aristonis, philosophi, Chii. et Lysaniæ, Cyrenæi, grammatici, et Callimachi, poetæ, discipulus. Arcessitus Athenis a Ptolemæo tertio ad quintum usque vixit. Hic quod in omni doctrinæ genere secundum locum teneret et viris summis proximus esset, *beta* vocatus est. Alii eum Platonem secundum vel juniorem, alii πένταθλον et quinquercionem appellarunt. Natus est CXXVI Olympiade, obiit ætatis anno LXXX, ex inedia propter hebetatam oculorum aciem, relicto insigni discipulo, Aristophane, Byzantio, cujus discipulus fuit Aristarchus, hujus vero Mnaseas, Menander et Aristis. Scripsit philosophica, poemata et historias. *Astronomiam* sive *catasterismos* de iis qui inter astra relati sunt. Item *De philosophorum sectis. De vacuitate doloris. Dialogos* multos et multa *grammatica.*

Erennius cognomen fuit Philonis Byblii, ut ipse dicit.

Erinna, Teia vel Lesbia, vel, ut alii, Telia, ex Telo, parva insula prope Cnidum fuit ἔποποιός, poetria epica, scripsitque Ἠλακίτην, quod est poema, Æolica et Dorica dialecto scriptum, versibus CCC. Fecit et epigrammata. Obiit virgo, XIX annos nata, amica et æqualis Sapphonis. Versus ejus judicati sunt Homericis pares,

Eriphus, comicus, ex cujus dogmatibus Διδόλος, πελταστής, μελίβοια, ut Athenæus, libro xiv *Dipnosophist.*

Ἐς Μασσαλίαν πλεύσας, *Massiliam navigans*, de iis dicitur, qui effeminate et molliter vivunt, V, supra, ἐκ Μασσαλίης, et Athen. XII, pag. 523.

Ἐσχάτος Μυσῶν κλειῖ, *Mysorum ultimus navigat*, proverbium de iis quibus dura et difficilia imperantur, etc.

Essæi, ascetæ inter Judæos, qui Phariseos et scribas severitate disciplinæ longe superarunt, ἐπιμελοῦνται τῆς ἡθικῆς λέξεως, θεωροῦσι δὲ τὰ

πολλὰ παραμένουσιν, dictionem ethicam et in contemplatione plerumque perseverantem. de etiam vocantur Essæi, i. e. θεωρητικοὶ *templatores.*

Evagoras, Lindius, historicus, scripsit: « Timagenis et aliorum doctorum virorum « tiones, ordine alphabetico; Thucydidi: « rhetoricam libris V, De dictionibus « ac controversis apud Thucydidem; Historiæ « gnum Ægyptorum. »

Evagrius varia scripsit et inter ea *Conarium* in Proverbia Salomonis.

Evangelus, comicus, e cujus dramatibus λυπτόμενος apud Athenæum. (lib. xiv, pag. 102) Sed ibi fabula hæc appellatur Ἀνακρίων, notante Kustero, ad tom. I, pag. 880.]

Evathlus, orator improbus, garrulus et bilis.

Eubulus, demagogus clarissimus.

Eubulus, Sphettius Atheniensis, Euphratiæ comicus. Docuit fabulas CIV, vixitque Olympiadi medio inter mediam et veterem cœnæ tempore. V. notam Kusteri.

Euclides, ex Megaris, in Isthmo situs, philosophus, auctor sectæ quæ ab ipso Megarica vocata aliis et Eristica. Fuit Socratis discipulus et eique Ichthyas et postea Stilpon in schola discipulus. Scripsit dialogos, « Alcibiadem, « Critonem, Phœnices, Lampriam, « et alia quædam.

Eudæmon, Pelusiota, grammaticus, et *banii* sophistæ, ad quem etiam diversa hic varia compositi « Poemata, et « maticam et Orthographiam rominæ

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρχίνου στροβίλου, *et felicissimus*, in Carcini poetæ filius, etc.

Eudemus, orator, varia scripsit et præferenda con utilissimum verborum, quibus optima et optima quique scriptores utuntur, ordine alphabetico [Kuster, in not. 2, tom. I, pag. 885, etc.] quæ hodie in diversis exstant bibliothecis *et Eudemi*, rhetoris, nomen præferunt, *et Eudemi* esse existimati.]

Ἐὺ δὲ δάειν. Hanc formulam salutandi episcopi suis præscripsit Epicurus. Cleon vero Ἐὺ δὲ δάειν. Plato εὖ πράττειν.

Eudoxius, episcopus Antiochiæ, ex Arabiæ oppido minoris Armeniæ oriundus, cujus *et Eudoxii* Cæsarius, sub Maximiano martyrii corona redemptus est, etc.

Eudoxus, Æschinis F., Cnidius, philosophus, et *et Eudoxi* tonis æqualis, cui fuere tres filii, Aclis, Delphi, Philitis. Astrologiæ insigniter deditus *fuit scripsit* que plura ejus generis et *Octasteridem*, necnon « Astronomiam (69) versibus heroicis »

Evenos, duos aiunt fuisse elegiacos poetas, *et* que ambos Parios.

(69) Non Eudoxus versus scripsit, sed Aratus Eudoxi prosa.

ὄν, *animi tranquillitatem* Democritus, Abde-
 ocuit finem esse et summum felicitatis, etc.
 erius, Joviniani imp. temporibus doctrina
 a et ingenii præstantia antiquis non inferior,
 ai ex molli simplicitate multos insontes
 est iudicii laqueis irretiri.

nius, Trophimi, F. Augustopolitanus, Phryx,
 raticus, docuit CPoli, ubi valde clarus fuit
 enex tempore Anastasii imp. Scripsit de
 sione versuum melicorum Æschyli, Sophoclis
 ipidis in fabulis XV. De pæonio et palimbac-
 netro; de nominibus templorum et quomodo
 offerri debeant, ut Διονύσειον, Ἀσκληπείον.
 ula miscellanea ordine alphabetico, in quo
 etiam nova quædam et singularia habet ad
 tum, spiritum, scripturam, fabulam aut prover-
 pertinentia; de nominibus, in a desinentibus,
 siz vel ἐνδίζ, et quando ea bifariam efferant-
 tem alia quædam iambica trimetra.

ογον ἀξιωμα, *axioma probabile*, differt a
 ηπεικῆ φαντασίᾳ, s. comprehendente phan-
 Cleanthes philosophus, appositis ipsi jussu
 mæi regis malis punicis cereis, negavit se,
 viso assensum, sed tantum probabile pu-
 , etc.

olpidæ ab Eumolpo, Thrace, qui rationem
 andi invenit, vel a Musæi filio, qui fuit a se-
 lo quintus.

molpus, Eleusinius vel Atheniensis, filius
 æi, poetæ, et, ut quidam tradunt, discipulus
 heï, poeta epicus ante Homerum. Vicit etiam
 ia. Ad lyram enim poetæ de palma inter se
 abant. Scripsit Τελετὰς Δήμητρος, *Initia Cere-*
 ejusque ad Celeum adventum et ministeria,
 bus ejus tradita, eaque omnia versibus heroicis
 M, *Chiroscopicorum* librum unum, prosa ora-
 te.

unidæ apud Athenienses familia citharædorum,
 ris inservientium.

unomius, tempore Valentis imp. episcopus
 icenus, notarius Actii, quem cognominant
 eum, cum quo diu versatus, sophisticum ejus
 serendi modum imitatus est. Ejus *septem libri*
epistolæ ad Romanos et aliæ quæ circumferun-
 r, lucubrationes, verborum quidem copia abun-
 ntes, at sententiarum inopes. Ex Socratis Hist.
 cles. iv, 7.

Evodus, Rhodius, poeta epicus, Neronis tempore
 xit, poeta Latinus admirabilis. Hujus libri nulli
 stant.

Euphorion, filius Æschyli, tragici, Atheniensis,
 agicus et ipse: qui fabulis, quas pater ante in-
 icem non ediderat, certans quater vicit, scripsit
 t ipse quædam dramata.

Euphorion, Polymnesti F., ex Chalcide Eubœæ,
 discipulus in philosophicis Lacydis et Pritanidis:

in poeticis vero Archebuli, Theræi, poetæ, cujus
 etiam deliciæ fuisse fertur. Natus est Olympiade
 CXXVI, quo tempore et Pyrrhus a Romanis victus
 est. Eum Nicia Alexandri, regis Eubœæ, Grateri
 filii, uxor amavit; hinc prædives ad Antiochum
 magnum, regem Syriæ, se contulit et ejus biblio-
 thecæ præfectus, ibidem defunctus, Apameæ, vel ut
 alii, Antiochiæ, sepultus est. Libri ejus versibus
 heroicis scripti sunt hi: *Hesiodus*, Μοψοπία ἢ
 ἄτακτα, *Mopsopia* sive *Miscellanea* libris v, opus
 continens historias micellas, inscribiturque Mo-
 psopia, quia Attica olim ita dicta est a Mopsopia,
 filia Oceani. Desinit in Attica Chiliade; nam liber
 quintus inscribitur ἐπιγράφεται ἢ πέμπτη (scil
 βίβλος), χιλιάς περί χρησμῶν (70), *Chilias de ora-*
culis, quæ post mille annos eventus comprobavit.
 Disputat enim adversus eos qui ipsum, deposita
 apud illos pecunia fraudarant, docens eos vel multo
 post tempore pœnas, daturus esse.

Eupithius et Archiadas, duo Hegiæ (philosophi),
 filii, de quorum ingenio et moribus quædam ex
 Damascio, etc.

Eupolis, Atheniensis, comicus, qui annos natus
 XVII, in scena certare cœpit ediditque fabulas
 XVII, vicit septies, Idem in bello contra Lacedæ-
 monios naufragio in Hellesponto perit. Unde lex
 lata est, quæ poetas vetuit militare. Fabulæ ejus
 sunt: Αἴγας, Ἀστράτευτος ἢ ἀνδρογόνη et aliæ.

Ἐὺ πράττειν, hanc formulam salutandi Plato
 epistolas XIII, easque morales. Vide supra, εὖ
 διάγειν, et Cleon, χαίρειν.

Eurybatus, i. e. *homo malus*. Ductum est pro-
 verbium ab Eucybato quodam; variorum opiniones
 atque interpretationes. Vide apud Suidam; adde
 Kusteri Notas.

Euripides, Atheniensis, tragicus antiquior ce-
 lebri illo Euripide. Docuit fabulas XII, vicit bis.

Euripides, Mnesarchi seu Mnesarchidæ et Cli-
 tonis F., non ex matre, olerum venditrice, sed ex
 genere nobilissimo, ut demonstrat Philochorus.
 Natus fuit eo die quo Græci Persas fugarunt. Initio
 pictor, deinde Prodicus in rhetoricis, Sacratius vero
 in doctrina de moribus et in rebus philosophicis
 discipulus. Audivit etiam Anaxagoram quem cum
 vidisset in discrimen capitis ob dogmata venisse,
 animum ad tragœdiam appulit homo severis mo-
 ribus ac tristis, unde et μισογόνης sive mulierum

osor est existimatus, Duxit tamen Choerinam, Mne-
 silochi filiam, ex qua Mnesilochum, Mnesarchidem
 et Euripidem suscepit. Hac repudiata, alteram
 æque impudicam est expertus. Athenis relictis
 apud Archelaum, Macedoniæ regem, in summo
 vixit honore, sublatus, ut aiunt, a canibus per
 insidias Arrhidæi, Macedonis, et Cratevæ, Ther-
 sali, poetarum, ipsi invidentium: vel lacerata a

(70) Kuster malit legere ἐπιγρ. δὲ χιλιάς, ἢ περί
 χρησμῶν, omisso vocab. πέμπτη, et sic vertit, sed

admissa Fabric. interpretatione et eKlippi, nil erit
 mutandum. HARL.

mulieribus, cum noctu Craterum, Archelai delicias, vel uxorem Nicodemi Arethusii peteret. Annos aiant vixisse LXXV, ossaque ejus Pellam, jubente rege translata. Fabulæ ejus LXXV, vel, ut alii, XCII: ex quibus exstant LXXVII. Vicit quinque, quater adhuc superstes, semel vero post obitum fabulam ejus in scena exhibente Euripide, fratris ipsius filio. Fabulas edidit per totos annos XXVI. Obiit Olympiade CXIII. Conf. Kusteri not.

Euripides, tragicus, prioris ex fratre nepos, ut tradit Dionysius in Chronicis. Scripsit Ὀμηρικὴν ἔκδοσιν, editionem Homericam, nisi fortasse ea alterius sit. Fabulæ ejus sunt Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Euschemus, comicus. Ex fabulis ejus Ἐμπολὴ, teste Athenæo.

Eusebius Pamphili, Arianæ sectæ addictus, Cæsareus Palæstinæ episcopus, sacrarum Scripturarum insigniter studiosus et divinæ bibliothecæ una cum Pamphilo martyre diligentissimus investigator. Multa edidit opera, inter quæ sunt ista: *Evangelicæ demonstrationis libri XX. Evangelicæ Præparationis libri XV. Theophaniz libri V. Ecclesiasticæ Historiæ libri X. Canones chronici variz historiæ, et eorum Epitome. De evangeliorum dissensione. In prophetam Isaiam libri X. Contra Porphyrium*, qui tunc, ut quidam putant, in Sicilia scribebat, libri XXX. Τοπικῶν, sive *De locis sacris libri III. De Origine libri VI. De vita Pamphili libri III. De martyribus* alia opuscula. In *Psalmos CL* Commentarios eruditos, et multa alia. Floruit maxime temporibus Constantini imp. ac Constantii, et ob amicitiam, quæ ipsi cum Pamphilo martyre intercessit, ab eo cognomentum sortitus est. Scripsit etiam *Ad Marinum*, in quo opere dicit Christi Ecclesiam duo vitæ genera et instituta præcipere, quorum unum sit excellens et supra communem vitæ humanæ rationem positum. quale est monachorum; alterum minus sublime et communi hominum vitæ accommodatum, quod nec a conjugio abhorreat.

Eustathius, Epiphaniensis, scripsit *Compendium chronicum rerum*, ab Ænea usque ad Anastasium imp. gestarum *libris (71) novem*.

Eustathius, Sebastianus, cum Basilio Ancyrano, D ejusdem urbis episcopo, sectæ Macedonianæ caput fuit.

Eustephius, Aphrodisiensis, sophista unus ex illustribus Adrottorum, quæ est urbs Lydiæ, incolis. Scripsit *declamationes*.

Eustochius, Cappadox, sophista. Scripsit *Cappadociæ et reliquarum gentium antiquitates, et τὰ κατὰ Κώσταντα τὸν βασιλεῖα (72), res gestas ab imperatore Constante*.

(71) Evagrius, v, 24, libros tantum duos fuisse testatur.

A Euthycles, ex cujus comædiis *Ἐπιστολὴ*, teste Athenæo in *Diphosophicis*.
Euthydemus, magister Apollonii Iasonensis Cilix, etc. (Ex Philostrato).

Euthymenes archon Atheniensis, subrogatum est decretum archonte Morychidæ, quo comicis adimebatur libertas aliquatenus perstringendi.

Eutropius, Italus, sophista, Historiæ *Compendium* Latina lingua scripsit, alibi apud Suidam sequuntur: Eutropius, tutor Theodosii imper., et Eutropius, precubriculi Arcadii imper. homo sceleratissimus.

Eutyches, CPoli monasterii prefectus, sectæ Manetis et Apollinaris tertius defensor. **B** (Ex Theodoro Raithuensi.)

Euxenus, vir non admodum probus, vitam deditus, et Epicuri moribus imbutus. Euxenæ vero opinioniones ita cognoscebat, quæ discunt ab hominibus, χαίρει vel εὐχεται et Ζεὺς ἤλωος. Apollonius puer Euxenus habebat, sed ad decimum sextum annum præceptam Pythagoricam vitam se contulit, Euxenæ amare non desiit, etc. (Ex Philostrato).

Ἐξ ἀμάξης. Apud Athenienses festum in quo poetæ, plaustris insidentes, certationibus risus movendi gratia, quod *Δρομὸν* dicit, ἐξ ἀμάξης, ex *plaustro*. Chorus *Lenaites* vocabatur *Lenaites*.

Ἐξηγηταί. Tres erant exegetæ *grammaticis* designati, quibus curæ erat *linguæ* aliquo piaculo obstricti essent. Sic *legum* patriorum institutorum et *jurium* peculiariter, interpretes sacrorum, *et* inferiis aliisque *Juribus defunctorum* respondebant.

Ezechias. Exstabat liber *Salomonis* omnium morborum continens, qui *lemniscus* erat. Hunc Ezechias *obolevit*, quæ mentem ad Deum non adverteret, sed quæ ægri essent, curationes inde *peterent*, ac divini Numinis invocatione.

F

Fabius pictor, historicus Romanus. Hic *ait* Romanorum magistratum licere quidquam *publicum*, in privatos usus *convertere*.

Falcidia lex a Cæsare Caio Octavio *latæ* maximam etiam nunc *auctoritatem* habens *hereditatum* successioneibus a Falcidio, *tribus* plebis, inventa.

Faunus, Pici seu Jovis F., quem nomine *plumbæ* Mercurium appellabant. Hic fuit *astronomus* tallaque auri, argenti et ferri invenit, *eorum* tractandorum rationem Occidentales *docuit*. Hic etiam ab indigenis vocatus *πλουτοδότης*, *plu-* *donator*. Insiidiis appetitus a fratribus in *Egypto*

(72) Ita Cangius, pag. 31, ad Zonaram, et *Edocæ* loniis *mas.* [s. pag. 166, ed. Villois.]

in tribum Chami, filii Noe, a quibus suscepum ipsis habitavit. Idem aurea stola indutus cura prædicens divitiasque eis impertiens, nam Deus ab ipsis cultus est.

Corinus, Arelatensis Gallus, sexu hermaphroditus, eruditissimus et philosophiæ peritissimus, ricæ in primis addictus. Floruit tempore ni imp., vitamque produxit usque ad Hadrianium. Æmulatus est Plutarchum, Chæronen-innumeris pene libris conscribendis. Scripsit philosophica et historica, quorum magnus est erus. Ex ipsius libris sunt isti: « De Homeri philosophia; de Socrate et arte ejus amatoria; Platone: De philosophorum victu, » et alia. etiam γνωμολογικά, dicta sententiosa scripsit. Kuster, not. tom. III, pag. 572.

Februarius mensem, a quodam consule, Februatio Gallo, quod is invidia ductus Camillum mendacia expulisse Urbe, deinceps autem ipse, illo post Brennum profligatum recepto suamque dicente causam, turpiter ex Urbe esset ejectus, nudatus, junceaque storea circumdatus et vis cæsus, fuisse denominatum, cæterisque visibus factum breviorum, Suidas forsan ex Igonio quodam narrat, sed Kuster, jure, nugæ meras, judicat.

Laminius ὄχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, orator rudi vendibilis et qui ad populum dido supra modum voleret, cæterum ad rem publicam administrandam ineptus. (Ex Polybio, cap. 80.)

Fronto, Emisenus, orator, qui Romæ, temporibus Iulii imp., vixit. Hic Athenis æmulus fuit Philostrati primi et Apsinis, Gadareni, ibidemque octo annos circiter LX natus, et Longinum, criticum, sororis, Frontonidis, filium hæredem reliquit. Scripsit orationes multas.

Fulvia (Φουλουτῆ), Antonii uxor. Hæc Ciceronis pro amputatum genibus suis imposuit, cumque ei contumeliosissime illusisset atque illud conspuisset, tandem diducto ore extractam ejus linguam acu, qua genibus capillis utebatur, punxit, additisque multis et gravibus probris, pro rostris exponi jussit, ut, pro loco adversus ipsam olim concionans auditus uerat, ibidem caput ejus præcisum spectaretur.

G

Gaius, Arabs, sophista, discipulus Apsinis, Gadarensis, vixit Maximini et Gordiani temporibus, et scripsit De constructione libros V, item Artem rhetoricam et Declamationes. Idem Beryti docuit eloquentiam.

Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui Marci, Commodi et Pertinacis temporibus Romæ vixit, Niconis, geometræ et architecti, F., composuit medica et philosophica, itemque grammatica et rhetorica, quæ, ut omnibus nota, recensere supervacaneum duxi. Vixit annos LXX.

Genethlius, Genethlii F., ex urbe Petris, sophista, Minuciani et Agapeti discipulus, æmulus Athenis

Callinici. Memoria ita valuit, ut declamationem semel auditam, repeteret. Obiit juvenis, annos natus XXVIII. Scripsit Ἀλλιάς sive Διαλίξεις, « Allocutiones et » Μελέταις « Declamationes, » inter quas est « Exsul seipsum vendens post Thébarum excidium Propempticum ad amicos suos, » Dadium et Asclopiadem. « Orationes panegyricas. » Gennadius, patriarcha CPol., conspectum ab eo φάσμα δαιμόνιον, etc.

Georgius, Magnæ Ecclesiæ diaconus et chartophylax, cognomine Pisides. Scripsit Hexæmeterum, sive De opificio mundi, quod tribus fere militibus versus iambicorum constat: « De Heraclio imp. et bello Persico; » ad hæc oratione soluta « Abarricaria et Encomium Anastasii martyris. » Kusteri not. 1, pag. 475.

Gesius (Γησιος), Petris oriundus, Zenonis imp. temporibus arte medica clarissimus fuit, et Domni, Judæi, præceptoris sui, gloriam penitus obscuravit, etc. Heraiscum, cum Zenonis jussu quæreretur, domi suæ occultavit, et deinde in fuga defuncto justa persolvit. Basilicus ideo ab imp. missus Agapium et cæteros philosophos comprehensos in prætorium abduxit. (Ex Damascio.)

Γνώθη: σακυτόν, τὸ νόμισμα παραχάρξον, præcepta Pythica, « Nosce te ipsum » et « opinionem vulgi » contra « temne; » et: « Non veritatem, sed nomisma adulate- ra. »

Goetiam, magiam, pharmaciæ Medi et Persæ invenerunt. Magia est evocatio dæmonum beneficorum, boni alicujus efficiendi causa; qualia sunt Apollonii Tyanensis θεσπίσματα, « præcepta et oracula; Goetia, » ἀπὸ τῶν γόων, « a lamentis, » quæ circa sepulcra audiuntur ita dicta est, per quam animæ defunctorum evocantur ab inferis. Pharmacia veneficium, per quod alicui pharmaca lethalia vel philtrea præbentur. Magia et astrologia e Magusæis, id est Persis, orta est. Persæ Μαγὼν sive Μαγουστῶν ab indigenis vocantur.

Gorgias, Charmantidæ F., frater Heredici medici, Leontinus, rhetor, Empedoclis discipulus, magister Poli, Agrigentini, et Periclis et Isocratis et Alcidas, Eleatæ, qui et in schola ipsi successit. Porphyrius eum refert ad Olympiadem LXXX, sed antiquior est. Rhetoricam primus in artem redegit, etc. A singulis discipulis centum exegit minas; vixit annos CIX et multa scripsit.

Gratianus imp., Valentis sævitiam in Christianos detestatus, omnibus, lege lata permisit, ut secure ac libere conventus in ecclesiis propriis agerent, solis Eunomianis, Photinianis et Manichæis conventicula ademisset.

Gregorius Nazianzenus in Cappadocia, Basilii, Cæsariensis, amicus, grammaticus et poeta excellens, multo magis insignis philosophus et orator ἀμφιδεξίος, peritissimus fuit. Multa scripsit oratione soluta ad τρεῖς μυριάδας στίχων, ad versuum triginta millia. Ex his sunt: « De obitu fratris Cæsariæ; » Oratio funebris in patrem suum; altera « sororem Gorgoniam; De pauperibus amandis; »

« des Machabæorum ; Laudes Cypriani ; Laudes Athanasii ; Laudes Heronis philosophi ; Contra Julianum imp. orationes ; De Spiritu sancto oratio una ; « Orationes panegyricæ X, » aliæque plurimæ, quæ omnibus notæ sunt. Seculus est genus dicendi, quo usus est Polemo, Laodicensis, qui Smyrnæ eloquentiam docuit et Aristidis rhetoris præceptor fuit. Scripsit et librum versibus hexametris, in quo *Virginilas et Conjugium* inter se colloquuntur. Item de aliis argumentis diverso et omnifario genere carminis ad versuum triginta millia. Hujus meminit Philostorgius, licet Arianus, etc. Gregorius, alio Ecclesiæ suæ episcopo in locum suum substituto, ipse ruri vitam monachi egit decessitque decimo tertio Theodosii imp., annos natus amplius XC.

Gregorius, episc. Nyssenus, frater Basilii Cæsaris, eruditissimus et eloquentiæ laude nulli veterum cedens. Eximium librum *Contra Eunomium* scripsit et aliud *De fabricatione hominis*, aliasque homilias plurimas. Item « In Cantica canticorum, In Ecclesiastem, » et « Ad sororem Macrinam, » longam et elegantem orationem de anima. Scripsit et multa alia et admirabile illud « Encomium Stephani, » primi martyris, et « Vitam Gregorii Thaumaturgi. »

Gregorius, qui et Theodorus, Thaumaturgus, Neocæsareæ idem Pontis episcopus, ob Græcarum Latinarumque litterarum studium e Cappadocia adolescens se Berytum et inde Cæsaream Palæstinæ contulit cum fratre Athenodoro. Hos Origenes per quinquennium erudiit et ad fidem Christi paulatim reduxit. Gregorius, in patriam rediturus, Origeni præsentem gratias egit *Oratione panegyrica*, quæ etiamnum exstat, Scripsit et *Metaphrasim et Ecclesiastem*, brevem illam, sed admirabilem : multasque *Epistolas*. Decessit sub Aureliano clarus miraculis, quæ episcopus edidit. — Athenodorus, Gregorii frater, sophista, scripsit « De incarnatione et fide » orationem. »

Gregorius, Hermiæ, philosophi, frater plane dissimilis, supra modum actus et ad quæstiones et disciplinas expeditus, cæteroqui inquietus, etc., (E Damascii Hist. philosophica.)

« Gygis annulus, » de hominibus valde versutis et callidis, etc.

Γυμνασία διαλεκτική. Hujusmodi libros Aristoteles et Theophrastus scripserunt, quibus docent rationem probabiliter in utramque partem disse-

Gymnasium, Sidonius, sophista, imperatoris Constantini temporibus vixit. Scripsit « Declamationes » et « Commentarium in Demosthenem » et alia quædam.

H

Hæresis. Hippobotus dicit, novem esse sectas sive disciplinas philosophorum, « Megaricam, Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anniceriam, Theodorianam, Zenoniam » seu « Stoicam, Academicam et Peripateticam » Cynicæ autem et Eliacæ ac dialecticæ non meminit. Pyrrhoniam non poterit

appellari secta, nulla enim habet dogmata. has secta eclectica introducta est a Alexandrino, qui ex singulis sectis ea, quæ viderentur, eligebat, etc. (Ex Laertio I, segm. 10.)

Harpocras, Ammonio (Hermæ) Nicomedi, Isidoro, Horapollini, Heraclio mo Ægyptius qui Zenonis imp. tempore fra in Horapolline. (Ex Damascio.)

Harpocratio, Argivus, Platonicus philosophi Cæsari familiaris. Scripsit « Commentarium in Platonem libros XXIV, et Dictionum Philosophicorum libros II. »

Harpocratio (Caius), sophista, scripsit « Antiphontis figuris ; De Hyperidis et Leontionibus, » et alia.

Harpocratio (Ælius), sophista, scripsit « quæ oratores ignorasse videntur ; Argumentationum Hyperidis ; Ementitam esse Herodotianam ; De ordinibus militaribus apud Iones, De arte rhetorico ; De formis orationum »

Harpocratio (Valerius), rhetor Alexandrinus scripsit « Lexicon decem oratorum ; » Ἰσοκράτους, sive « Floridorum collectanea »

Hecateus, Abderites, philosophus, qui et Grammaticus cognominatus est, quod grammatico abunde instructus esset. Cui Alexandri Magni successoribus. Scripsit alia de Homeri et Hesiodi poesi.

Hecateus, Hegesandri F., Milesius, vixit sub Darii, qui post Cambysen regnavit (pater et Dionysius Milesius vixit), Olympiade CXXII. Hoc junior fuit Herodotus, et Protogoras et primus historicus scripsit, uti primus Pherecydes (res Pherecydis idem oratione soluta exposuit. Scripturae silai adulterina sunt. (Infra, in *ιστορίαις*.)

Ἡκάτεον. Habebat Theagenes Hecateum, quod, quocumque iret, *conculcator* καπνός, fumus vocabatur. Fuerant et alii *Theagenes*, quorum alter de Homero scripsit, alter mollitiem fuit infamis. Conf. Kusteri not. loci pag. 687.

Hecebolius, sophista CPolitanus, sub Constantino Christianismi se ardore flagrare simulantem

Juliano stolidus ethnicus, post ejus obitum iterum Christianus, πατήσατε με, clamavit, τὸ εὐαγγέλιον ἀναίσθητόν ἐστιν, « conculcate me, fatuum saltem. »

Hegelochus, tragicus histrio, in Euripidis pro γαλήνῃ ὄρω pronuntiavit γαλήνῃ ὄρω. Eadem voce insuavem, perstringit Plato.

Hegemon, Demostheni memoratus pro Cephonte. Unus erat illorum, qui Macedonum partibus favebant et muneribus corrupti credebantur.

Hegemon, Thasius, cognomento Φακί. Ex dramatis Φιλίππου teste Athæo in *Dipnosophistis*, XV, c. 46, pag. 699. V. Kuster, pag. 42, not. II ; et pag. 43, not. I.

Hegesippus, Crobylus cognomento, cujus esse

tur septima Philippica, Demosthenis nomine scripta. Ex ejus dramatibus est Φιλίππικος, ut init Athenæus.

Regias patrem virtute et scientia antecessit et adolescens spem fecit, se Plutarcho (Atheniensi) non inferiorem fore, unde Proclus ipsum ut juvenem non indignum habuit oraculorum Idaicorum auscultatione, etc. (Ex Damascio.) Helenus conscripsit χειρσοκοπικὸν οὐράνισμα. « Dinationem quæ sit per inspectionem manuum. » uti cum expansis et apertis alicujus manibus, insparum rugis conjicimus, eum liberos procreatum esse, vel simile quid.

Heliconius, sophista Byzantinus, scripsit *Comediarum Chronicon* ab Adamo usque ad Theodosium Augustinum, libris decem.

Heliconius, astronomus, scripsit *Apotelesmatica, diosemeis* et multa alia.

Helladius, Alexandrinus, grammaticus, qui sub Theodosio juniore imp. vixit. Scripsit ordine alphabetico. De usu omnis generis vocabulorum; Ἐκφρασιν φιλοτιμίας, Descriptionem ambitionis; Bacchum sive Musam. Descriptionem balnei Constantiani; Laudes imp. Theodosii.

Hellanicus, Mytilenæus, historicus, Andromenis Aristomenis F. vel Scamonis, cui cognominem nomen habuit. Commoratus est cum Herodoto apud Syntam regem, Euripidis et Sophoclis temporibus, sectatusque Hecatæum Milesium, qui vixit tempore belli Persici et paulo ante. (Scripsitque rerum periodum et historia.) Prior pervenit usque ad Perdicæ tempora, obiitque Perperenæ, quæ est regione Lesbi. Scripsit plurima tam prosa quam metrica oratione [quæ Kuster. I, pag. 708, recenset, vel potius addit iis quæ Vossius congesserat.]

Hemiochus, Atheniensis, mediæ comediæ comicus. Ex fabulis ejus sunt Τροχίλος. Ἐπίκλητος. Ἐργόνας. Πολυπράγμων. Θωρόκιον. Πολύευκτος. Ἰλιταίρος. Δις ἑξακτῶμενος. (Fuit et nostra ætate Polyuctus (73), homo nefandus, semivir, Deo insensus, iracundus, Cocyti et Stygis horribilis et periculosus humanæ vitæ partus.)

Hephæstion, Alexandrinus, grammaticus, scripsit *Enchiridion de metris* et μετρικὰ varia, sive quæ ad doctrinam de versibus spectant. Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι παραλῶν, « de iis quæ in poematibus turbata sunt. Comitorum dubiorum solutiones. » Et alia plurima. Item *metrorum dimensiones*.

Heraclion, Ægyptius, ex oppido Tilotæ, quod Heracleæ subjectum est, grammaticus. Romæ docuit. Scripsit *Commentarium in Homerum, κατὰ βραψφιδίαν* sive secundum ordinem rhapsodiarum. Item *In Lyricos*, et *De verbis imperativis apud Homerum*.

(73) Non est credibile, quod video quibusdam venisse in mentem, his verbis perstringi a Suida Polyuctum, qui patriarcha CPol. fuit ab a. C. 956, ad 970. FABR. — At tamen I. M. Gesnerus ad Luciani Pseudologista, ab init. tom. III, pag. 161, ed. Reitzii, judicat, a Suida intelligi Polyuctum patriarcham CPolit., quippe cujus ætas accuratissime cum ætate Suidæ, a Kustero constituta, conveniat.

Heraclides, Euphronis F., philosophus, ex Heraclea Ponti: genus retulit ad Damidem, unum ex illis qui coloniam Thebis Heracleam deduxerunt. Fuit Platonis auditor et ab ipso, in Siciliam profecto, relictus, ut scholæ præset. Hic draconem aluit, mansuefactumque semper secum habuit, qui etiam inventus in ejus lecto est, cum bene valens cubitum ivisset, sed postea repertus non fuisset. Alii itaque immortalem factum fuisse sibi persuaserunt: alii in puteum se præcipitasse, ut immortalitatem consecutus hominibus videretur. Multa scripsit.

Heraclides, Ponticus, ex Heraclea, urbe Ponti, grammaticus, qui Didymum illum τὸν πᾶν Alexandriæ auscultavit. Hic cum audivisset quoque Aprum

Aristarchi discipulum, qui Romæ celebre nomen habebat et Didymum frequenter perstringebat, *Sapphico* vel *Phalæcio* metro scripsit libros tres explicatu difficiles, multisque dubiis quæstionibus plenos, quos Δέσχας sive *Nugas* inscripsit. Romam his delatis, Apro adversarium se professus, mansit ibi temporibus Claudii et Neronis, ludumque litterarium aperuit. Multa etiam scripsit *Poemata epica*.

Heraclides, Oxyrynchita, philosophus, Serapionis F., cognomine Lembus, vixit sub Ptolemæo VI, scripsitque *Fædus cum Antiocho factum*, item *Philosophica* et alia.

Heraclides, Lycius, sophista, librum composuit quem inscripsit Νικήτης ὁ κεκαθαμένως, *Niceta purgatus*, ignorans se pygmæorum spolia aptare colosso. Conf. Kusteri not. 12, tom. II, pag. 70.

Heraclitus, Blysonis (74) seu Bleutonis vel Horacini F., Ephesius, philosophus physicus, cognomento σκοτεινός, sive *obscurus*. (Confer supra in Δηλίου κολυμβητοῦ.) Hic nullius philosophi discipulus fuit, sed naturæ beneficio et suapte industria ingenium excoluit: quidam tamen tradunt, Xenophanis vel Hippasi, Pythagorici, auditorem fuisse. Vixit Olympiade LXIX, sub Dario, Hystaspis F. Multa scripsit ποιητικῶς. Corpus contemnebat et judicabat κοπρῶν ἐκλεητόταρον, stercore vilis, facileque, aiebat, se naturæ desideriis satisfacere, quandiu Deus corpore ut instrumento uti juberet. Aqua intercutē laborans se medicis non præbuit curandum, sed corpus suum sicut bibulo illitum soli siccandum exposuit. Sic jacentem canes dilacerarunt, vel, ut alii, ipsum obrutum arena periisse contigit.

Heraclius, Romanorum imp. Hic ab Athanasio, Jacobitarum patriarcha, et Sergio Syro (patriarcha) CPolis ad hæresin Monothelitarum pertractus est, etc.

Heraiscus ingenio fuit diviniore, Asclepiades,

HARL. — Pericopem inclusam delevit novissimus Suidæ editor Halensis D. Goth. Beruhardy, quem vide tom. I, p. 857. EDIT. PATR.

(74) Apud Diog. Laert. scribitur Βλόσωνος ἢ (ὡς τινες) Ἡρακλιόντος, apud Suidam vero Βλόσωμος, ἢ Βλεύτωνος. Οἱ δὲ Ἡρακλίου. V. Kuster. II, pag. 72 not. 6. HARL.

Ægyptiorum libris diutius innutritus, theologiæ ipsorum ac sapientiæ peritior. Heriscus simulacra Numine animata a cassis distinguere poterat (supra in διαγνώμων); nam iis conspectis corejus numine agitata compungebatur. Sic cognovit τὸ ἄβήητον ἔγαλμα τοῦ Αἰῶνος, *arcanum simulacrum Æonis*, quod Alexandrini Osiridis et Adonidis simul nomine colunt κατὰ μυστικὴν Θεοκρασίαν. Mulierem menstruatam videnti dolebat caput. Mortuo cum Asclepiadis honores sacerdotibus debitos reddere, et τὰς Ὀσίριδος ἐπι τῷ σώματι περιβολὰς, Osiridis vestibus corpus ejus tegere pararet, confestim luce undique illuminabantur τῶν σινδόνων ἀπόβροχτα διαγράμματα arcanæ sindonum litteræ, et circa ipsum conspiciabantur φαντασμάτων εἴδη θεοπροπῆ, formæ spectrorum divinæ. Fertur ex matris utero prodiisse digitum, silentii indicem, labiis admotum habens quomodo *Ægyptii* fabulantur, natum esse Orum et Solem ante Orum, ita ut sectione ad digitum removendum opus fuerit. Et Heriscus fuit Bacchus, ut somnium indicavit. At Asclepiadis theologiæ patriæ peritissimus, cujus rei documentum sunt *Hymni* quos in *Ægyptiorum* deos conscripsit, item opus, quod scribere instituit *De omnium religionum consensu*. Scripsit etiam opus Ἀγυπτίων ὠγυγίων, *Ægyptiorum vetustissimorum res gestas* et historiam annorum paulo plus triginta millium complectens, etc. Ammonius et Erythræus *Ægyptius* inter se contendebant Byzantii, etc.

Hercules, Alcmenæ F. Hunc tradunt fuisse philosophum, quem pingunt pelle leonia, hoc est prudentia et constantia, amictum, qui clava philosophiæ peremit draconem cupiditatis, et ab ea abstulit tres virtutes, scilicet non irasci, non esse avarum, nec voluptatibus deditum. — Sub Minoe exstitit Hercules, Tyrius, qui purpuræ tincturam invenit, cane maxillas (sanguine conchylii) cruentato; eamque obtulit Phœnici regi, qui primus purpuram gestavit.

Herennius. Philo Byblius, Herennius cognominatus, ut ipse dicit.

Hermagoras, Amphipolitanus, philosophus, Persæi discipulus. Dialogi ipsius sunt, *Misocyon*. Περὶ ἀτυχημάτων, *De infortuniis*, Ἐχχυτόν, ἴσθι δὲ ὠσκοπία, *Effusum* sive *De ovorum inspectione*. Περὶ σοφιστείας, *De arte sophistica* adversus Academicos.

Hermagoras ex Temno, Æoliæ urbe, cognomento Carion, rhetor, scripsit *artem rhetoricam* libris VI, Περὶ ἐπεργασίας, *De elaboratione*. Περὶ πρέποντος, *De decoro*. Περὶ φράσεως, *De elocutione*. Περὶ σχημάτων, *De figuris*. Hic una cum Cæcilio Romæ docuit Cæsaris Augusti temporibus, et ætate protracta obiit.

Hermes, sapiens *Ægyptius*, ante Pharaonem floruit vocatusque fuit *Trismegistus*, quod de Trini-

A tale locutus fuerit, dicens, in Trinitate Deitatem. Ἦν φῶς νοερὸν πρὸς νοεῖν, καὶ νοῦς νοὸς φωτεινὸς καὶ οὐδὲν ἕτερον ἢ ἡμεῖς, καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον ἅπασαν Θεός, οὐκ ἄγγελος, οὐκ οὐσία ἄλλη, etc. in Julian.)

Hermias, eunuchus, Atarnæ, regionis Hellespontum præfuit, regi Persarum. Eunuchus cum esset et servus Eubali, Hellenastæ et philosophi, litteris ab Aristoteli lectus, *De anima* scripsit, eamque immortalis docuit. Hic est eunuchus ille, ter venditis amicis, cui filiam suam adoptivam dedit. Sed et ipse, licet θλαδίας, filiam uxore Pythiadem. Scribitur Ἑρμίας, ut Ἰαμβλικοῖς Hipponactis (75): Εὐνοῦχος ὤνομα Ἑρμίας.

Hermias (Ἑρμίας), philosophus, Antiochi Heliodori, magistrorum Damascii, pater, et intimus *Ægypti*, cupidissimi litterarum, Theodotæ, quæ erat mater Isidori philosophi. Huic *Ægypto*, morienti jurejurando affirmavit immortalem, quam fiduciam ipse habebat vitæ integritas. Philosophiam coluit sub Syriano, industria nulli sodalium suorum, in clo quidem, inferior. Licet vero τὰ μὲν ἐπιπέδου ἐνδοξότερος, ἢ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν, ab ætate et eloquentiæ perfectione abesset, virtutibus ita sectabatur, ut ne Momus quidem reprehenderet nec invidia ipsa odio eum prosequi posset. **C** erat in illo æquitatis studium, ut, si quilibet librum verbi gratia, venditori minoris habenti quam par esset, justum potius daret.

Hermippus, Atheniensis, comicus et comædiæ, luscus, frater Myrtili comici, cuius fuit XL.

Hermippus, Berytius, ex vico medietatis discipulus Philonis, Byblii, a quo commendatus Herennio Severo sub Hadriano imp. Hic quædam genere libertinus esset, tamen eruditus admodum fuit et multa scripsit.

Hermogenes, Tarsensis, cognomento Σοφιστής, *rasorem* dixeris: sophista, quem Musonius philosophus, et Marcus imp. audivit, vix natum annos ingenii felicitate et doctrina captum ejus ætate longe superante. Annos natus circiter XVIII, scripsit *artem rhetoricam*, quam omnes in manibus habebat. « De statibus causarum librum, De formis orationis libros duos: De Cælesyria libros II. » Et annu ætatis XXIV attigisset, ingenio defecto sui prorsus dissimilis evasit sine ulla manifesta causa aut morbo corporis: unde dictum Ἑρμιπποῦς ὁ ἐν παισὶ γέρον, ἐν δὲ γέρονσι παῖς, *Inter pueros senex et inter senes puer*. De hoc Philostratus Lemnius, etc. Cadavere ejus dissecto cor dicitur

(75) Oportet nomen esse corruptum, vel juniorem Hipponactem intelligi. Nam Hipponax ille antiquus diu ante Hermiam fuit.

um pilis obsitum et communem magnitudi-
nole superasse.

A nolaus, grammaticus Cpolitanus, scripsit
εν θρονίων Stephani grammatici, eamque
ano imp. dedicavit.

B odes Julius, filius Attici, Plutarchi nepos, ge-
sacides, Atheniensis, ex municipio Mara-
, sophista, ob thesaurum (reperitum) valde
adeo ut et stadium et theatrum tecto muni-
.theniensibus condiderit. Ipsius pater Asiæ
it et bis consulatum gessit. Vixit Trajani,
ani et Marci Antonini, imp. temporibus et
inum Polemonemque præceptores habuit.
it Ἐφημερίδας, opus, varia eruditione ple-
item *Epistolas* et *orationes* extemporales,
m meminit Philostratus in *Vitis sophista*.
Ei in schola successit Adrianus, sophista.
mferuntur et multa alia illius scripta, ex
s et ingenii ejus magnitudo, et mentis subli-
perspici potest. Obiit circa LXXVI ætatis
n, tabe confectus.

C odianus, Alexandrinus, grammaticus, Apollo-
rammatici, cognomine Dyscoli, F. Vixit tem-
Marci Antonini imp., quare junior est Diony-
qui musicam historiam conscripsit, et Philone
io. [De ejus operibus multus est Kuster. ad h.
m. II, pag. 78, n. 8.]

D rodotus, Lyxi et Dryonis F., Halicarnasseus,
tri genere natus, fratrem habuit Theodorum.
um migravit propter Lygdamidem, qui post
delim, patrem aviamque Artemisiam tyrannus
carnassi erat. Sami Ionicam dialectum exco-
et *Historiam libris LX* scripsit, auspiciatus a
, Persa, et Candaule, Lydorum rege. Reversus
de Halicarnassum, tyrannum expulit, invidia-
civium tangi se cum sensisset, Thurium, quo
Athenienses coloniam deducebant, ultro con-
it, ubi defunctus et in foro sepultus est. Sunt
en, qui aiunt, Pellæ obiisse. De Herodoto ὁ πα-
τρὴς (Julianus) in epistola: Εἰ τῶ πιστὸς ὁ
ριος εἶναι λογοποιὸς δοκεῖ, « Si cui Thurius ille,
storiæ scriptor, fide dignus esse videtur.

E ron, Cotyos F., Atheniensis, rhetor, qui
ausas, Athenis actas, *scripsit*. Item *Expositio-*
em (orationum) Dinarchi: commentarios in
erodotum, Xenophontem, Thucydidem, *Κεκρι-*
ένων ὀνομάτων selectorum vocabulorum libris
II. Epitomen Heraclidis historiarum; De anti-
quis oratoribus et orationibus, quibus in com-
missionibus vicerunt. Heroni Proclus se com-
sit, viro pio et qui perfecte se comparaverat ad
tutionis rationem Alexandriæ usitatam.

F erophila, quæ et Sibylla Erythræa, Theodori
a. Scripsit versu heroico βέλτα γ' μαντικά, *tres*
inationum libros, et consulum, vel (ut alii tran-
t), Tarquini temporibus Romam venit, sperans
magno sibi quæstui fore. Sed cum contemni se
leret, duos libros cremavit: unus vero servatus
t, quem Romani magno pretio redemerunt.

A Hersilia, nomen proprium. De ea Dionys. Hali-
carn. Antiqq. Rom. lib. II.

Hesiodus, Cumanus, a patre Dio, et matre Py-
cimedea, adolescens translatus est Ascrum, Bœoticiæ
civitatem. Dius filius Ampelidæ, nepos Melanopi,
quem aiunt fuisse avum Homeri avi, ita ut Home-
rus natus sit ex patruale Hesiodi. Utriusque genus
ab Atlante deduci ferunt. Poemata Hesiodi, « Theo-
« gonia. Opera et dies, Clypeus, Heroinarum mulie-
« rum Catalogus libris V, Epicedium in Batrachum,
quem amaverat, De Idæis Dactylis », et alia multa.
Obiit hospitio exceptus ab Antipho et Ctimeno, qui
noctu putantes se sororis suæ stupratorem interfici-
cere, Hesiodum obruncarunt inviti. Homero alii
antiquiorem faciunt, æqualem alii. Porphyrios alii-
que plurimi annis centum juniorem, ut tantum
XXXII annis primam Olympiadem antecesserit.
Adde Kusteri not. 6 et 6, tom. II, pag. 80.

E σπείρος. Parmenides (alii aiunt Phythagoras),
primus deprehendit, eundem esse Vesperum et
Luciferum.

Hesychius Milesius, Hesychii, causicidi, et Sophiæ
F., temporibus Anastasii (et Justiniani) imp., vixit.
Scripsit Ὀνοματολόγον, ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ἀνο-
μαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον, *Nomencla-*
tozem, sive qui liber illius est Epitome, « Indicem
« virorum qui doctrina clari fuerunt. *Item Historiam*
« chronicam, *quam* in sex diastemata (sic enim sin-
gulos libros appellat), distinxit. In his libris conti-
nentur imp. Romanorum res, variis temporibus
gestæ et historia regum ac principum qui singulis
gentibus imperitarunt; item ea quæ Byzantii gesta
sunt usque ad imperium Anastasii, cognomento
Dicori, In Indice sua nullam facit mentionem eccle-
siasticorum doctorum, qui eruditione clari fuerunt,
uthinc suspicari liceat, eum non fuisse Christianum,
sed ethnicorum nugis et vanis studiis addictum.

H ierocles, philosophus Alexandrinus, ingenio et
dicendi facultate excellens, cujus discipulus, Theo-
sebius, aiebat Hieroclem aliquando inter docendum
dixisse, Socratis sermones tesseris esse similes,
ut qui semper erecti stent, quocunque cecidissent,
Hieroclis animum virilem magnumque adversa for-
tuna demonstravit. Cum enim Byzantium profectus,
Christianos, quorum summa potestas erat, offendis-
set, in judicium ductus et verberibus cæsus sangui-
nem, quo manabat, cava manu exceptit, eoque ju-
dicem aspersit dixitque: Κύκλωψ τῆ, πῖ ἴνον, ἵκει
φάγεις ἀνδρόμεα κρέα (Odys. I, 347). « En, Cyclops,
« bibe vinum postquam humanam carnem devoras-
« ti ». Post exsilium inde reversus Alexandriam,
more solito philosophiam discipulis exposuit. Men-
tis ejus sublimitas perspici potest ex *commentariis*
quos scripsit « in aurea carmina Pythagoreorum »,
et pluribus aliis libris *De Providentia*, ex quibus
apparet virum illum animo quidem excelso, sed
scientia minus accurata præditum fuisse.

H ieronymus, tyrannus, de cujus morte (κατὰ
στροφῆ) qui scripserunt, historici multa verba fe-

runt de rebus atrocibus, quæ in ipsius obitu acciderunt ut nec Phalaris, nec Apollodorus, nec unus alius tyrannus fuerit illo acerbior, etc.

Hieronymus, Cardianus, qui *res ad Alexandriam gestas*, τὰ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, πραχθέντα (Kusterus legit τὰ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, *res Alexandri Magni*), conscripsit. Cardia nomen urbis (in Thracica Chersoneso).

Hilarius, Phryx, sub Joviano imp. vixit, vir non quidem eruditione celebris, sed Deo visum erat, futurorum præscientiam illi impertiri. Itaque præstantissimus vates fuit.

Himerius, Aminia rhetoris F., ex Prusiade, Bithynia civitate, sophista, Juliani imp. temporibus vixit et Athenis Proæresii æmulus fuit, oculosque in senectute amisit. Scripsit *Declamationes*.

Hipparchia, soror Metroclis, Cynici, Maronitis, philosopha Cynica, uxor Cynici Cratetis, qui fuit Atheniensis, discipulus Brysonis, Achæi, vel, ut alii tradunt, Diogenis. Scripsit philosophica quædam, item argumentationes nonnullas et quæstiones ad Theodorum, atheum. Floruit Olympiade CXI. (Confer quæ Suidas in Ἴππα.)

Hipparchion iustus. Duo fuerunt Citharædi, Hipparchion et Rufinus. Cum autem instaret cermen, Hipparchion mutus stetit.

Hipparchus, comicus antiquæ comædiæ. Dramata ejus, de nuptiis.

Hipparchus, Stagirita, philosophus, Aristotelis discipulus et cognatus. Scripsit de masculino et feminino sexu nuptiisque deorum, et alia quædam.

Hipparchus, Nicænsis, philosophus, qui sub consulibus vixit. Scripsit « De Arati phænomenis; « De stellarum inerrantium constitutione et statione; De menstruo lunæ motu secundum latitudinem, et In asterismos ». [Proba est emendatio In asterismos. In Suidæ textu legitur Εἰς τοὺς ἀπλοτοῦς; quæ lectio jure videbatur vitiosa Kustero, at qui, quomodo sanari posset, non reperiebat.]

Ἴππᾶς, *equester ordo*. Solon, qui leges Atheniensibus scripsit, totam eorum multitudinem in quatuor classes distinxit, etc.

Hippias, Diopthis F., Eleus, sophista et philosophus, discipulus Hegesidami, qui summum bonum statuebat ἀτάρακταν. Multa scripsit. — Diversus est Hippias, tyrannus Atheniensis, de quo multus est Suidas.

Hippobotus, philosophus, qui dixit novem esse philosophorum sectas. Vide supra in *Hæresis*.

Hippocrates, Gnosidici F., Cous, pater Heraclidæ, celebris Hippocratis avus, medicus et ipse e familia Asclepiadarum. Scripsit artem medicam.

Hippocrates, Cous, medicus, Heraclidæ F. Hippocratis nepos avo præfertur, sidus quoddam ac lumen medicinæ, quo nihil est vitæ utilius. Ex posteris Chrysi et ejus filii, Elaphi, qui et ipsi fuere medici. Discipulus primum patris, postea Herodici, Selybriani et Gorgiæ, oratoris ac philosophi. Aiunt etiam, adolescentem accessisse ad Democritum Abderitam, alii Prodicum audivisse. Commoratus est

in Macedonia, ubi regi Perdiceæ admodum fuit relictisque duobus filiis, Thessalia obiit anno ætatis CIV, sepultus Larissa. In simulacris et imaginibus caput tur pallio tectum: vel quod hic esset magister propter peregrinandi studium, vel quod chirurgiam exercere soleret. Hic multa apud omnes clarus evasit, adeo ut magnarum rex, Artaxerxes, scriptis ad Hystanum hujus viri sapientiam expetierit. « Res magnus Artaxerxes », etc. Libri Hippocratis medicinæ studiosis sunt notissimi ut oracula divina, ὡς Θεοῦ φωνὴς καὶ οὐκ ἀπροσβόουσας ἐκ στόματος, venerantur. Præterea « jurandum ἀνθρώπων ὑπερβαίνων σίνες » « perat ingenium humanum ». Quartus tenet celeberrimum illud et admirabile viginti librorum sive *Hexecontabiblus*, quod medicam scientiam et sapientiam continet.

Hippocrates, Thessali F., Cous, medicus Hippocratis secundi, filii Heraclidæ. Scripsit ipse medica.

Hippocrates, Draconis F., Cous, medicus Hippocratis secundi nepos, qui Boætarum ravit et sub Cassandro, Antipatri F., vixit. Scripsit et ipse medica.

Hippocrates, quintus et sextus, medicus Thymbræi filii, Coi et ipsi, ejusdemque Scripserunt ambo de eadem scientia.

Hippocrates, septimus, Cous, et ipse Praxianactis F., ejusdemque generis ipse de eadem arte.

Hippolytus. Hic scripsit in propeleas commentarium, et in Proverbia Salomonis.

Hippolytum imitabor, de iis qui castitatem tentur.

Hipponax, Pythææ et Procridis F., Ephesiorum scriptor, qui Clazomenis habitavit, a tyrannis, Athenagora et Coma. Scripsit ludibrium et contumeliæ gratia effluxissent. Nihil primum parodiam et choliambum scripsit, etc. [V. Kuster. tom. II, pag. 148, not. 4, qui Suidæ male transpositum de auctore parodiarum choliambi bene reduxit in suam sedem, suo auctori reddidit inventionem.]

Hippys, Rheginus, historicus, qui tempore bellorum Persicorum vixit et primus *Res Siculæ* scripsit, quas postea Myes rededit in *compendium* « Origines Italiæ; Sicularum rerum libros V; Argolicorum libros V; Argolicorum libros III ».

Ἴστορησαί. Vide supra in *Hecataeus*, ubi eadem de Hecataeo, Pherecyde et Acusilao leguntur.

Homeridæ, qui versus Homericos recitabant familiam hoc aiunt nomen tulisse a poeta Homero. Alii posteros Chiorum, qui in Barchanilibus data invicem δμνηα sive obsides acceptos a poetis et furore quieverunt.

ἡρεῖος λόγος. Ὅμηρῳ, « verbis Homeri utor. » **A** Homeri, poetæ, genere, patria, ætate, etc. plurimum apud Suidam et in Kusteri ad illum notis, tom. 1. pag. 628 seqq. leguntur, qui Vitæ quoque ejus, erodoto historico scriptæ, meminit et ex illa in βῆσιν recitat. Præterea de scriptis ejus habet: Poemata Homeri, quæ a nemine in unum vocantur, sunt *Ilias* et *Odyssea*. Scripsit autem *Iliadem* non simul, neque continua serie, sed admodum nunc est composita, sed ipse singulos libros a se scriptos recitavit, et in urbibus victus quærendi gratia obibat, reliquit. Postea compositi et in ordinem redacti fuerunt a Criticis, præcipue vero a Pisistrato, Atheniensium tyranno. Homero alia etiam quædam poemata tribuitur, ut « Amazonia, Ilias minor, Νόστοι, Ἐπιπέλοισι sive Turdi, Ἡεῖπακτος (*Bentleius legit πεπάκτιον*), sive Iambi, Ranarum et murium gna, Ἀραχνομαχία, sive Araneorum Pugna, Κεκοίαι, Amphiarai, Ἐξέλευσις seu Expeditio, Ἰαλάρια sive Ludicra ac joci; Siciliæ Expugnatio, Epitalamia, Κόκλος sive Poema cyclicum, Hymni Cypria. » His infra ex Herodoto addit Κέρκωπας Ἰαρομαχίαν sive *Sturnorum pugnam*; affertque *grum Caminum* varieque alia Homeri brevissima. Filii Homeri fuere Eriphon et Theolaus et Stasinus, Cyprius, etc.

Homerus, Andromachi et Myrus, Byzantiæ, F. grammaticus et poeta tragicus, unus e pleiade. Florenti Olympiade CXXIV. Scripsit tragædias XLV. Homerus, cognomento Sellius, grammaticus, composuit Hymnos. Ludicra varii generis, versibus: **C** Prosa de personis comicis et Argumenta comærum Menandri, Infra, Σέλλιος.

Ὁμοιομέτεια. Anaxagoras philosophus dicebat una habitari et esse in ea colles et convalles. Principia vero rerum esse *Homæomerias* sive parvas, rebus singulis similes. etc.

Ὁμολοῖος (Ὁμολώιος) Jupiter, Thebis et in aliis locis civitatibus cultus et in Thessalia nomen habet ab Homoloia fatidica, Eunyei filia, quam, cum em, Delphos missam fuisse aiunt, ut Aristophanes libro secundo Rerum Thebaicarum tradit. Ister quoque libro XII Συναγωγῆς sive Collectaneorum, a Criticis studio, quod δμολον est apud Æoles (76). Est Thebis Ceres, quæ *Homoloia* appellatur.

Ὁρα. Est liber quidam Prodicis, *Horæ* inscriptus, **D** quo Herculem facit virtuti et vitio occurrentem, cumque utraque ad suos mores eum invitaret, Herculem virtuti se adjunxisse, et illius sudores anteposuisse voluptatibus vitii, ad breve tantum tempus durantibus,

Horapollon, ex Phænephytide, vico Panopolitanæ æsecturæ grammaticus, ob artem clarus, et nulli aliorum doctissimorum grammaticorum secundus locum obtulit Alexandria in Ægypto, deinde CPoli tempore Theodosii imp. Scripsit Τεμνυκὰ, « De delu-

bris et locis sacris; Commentarium in Sophoclem « Alcæum et Homerum. » Videtur Christianus fuisse factus, ut Heraiscus prædixerat fore, etc.

Ὑμνοπόλος, *carminibus alios celebrans*. De Alemana, lyrico, epigramma, πολλὰ πατρῶδες ὕμνοπλων. Ὑώδεις. Suillis moribus et ovino ingenio præditi filii Hippocratis (diversi a medico), Telessipus, Demophon, Pericles, a comicis perstringuntur.

Hypatia, Theonis geometræ, Alexandrini philosophi, filia, uxor Isidori philosophi, floruit temporibus Arcadii imp. Scripsit « Commentarium in « Diophantis astronomicum Canonem; in Conica « Apollonii. » Alexandria nata, educta et erudita, ingenio præstantiore quam pater, non acquiescens paternam mathematicis institutione, cæteræ etiam philosophiæ strenuam operam impendit, et mulier sumpto pallio per mediam urbem progrediens publice audire se volentibus Platonem vel Aristotelem vel cujusvis alterius philosophi scripta enarrabat. Hypatia dilacerata fuit ab Alexandrinis, et corpus ejus cum ludibrio per urbem disjectum, quod factum aiunt ex invidia Gyrilli, vel, ut alii, quod Alexandrini natura essent audaces et ad seditionem proclives. Nam multos etiam episcoporum suorum ita tractarunt, uti Georgium et Proterium, etc. Imperator eam rem gravissime tulit, et ultus esset, nisi Ædesius amicus imperatoris corrupisset. Sed imperator pœnam remittens interfectoribus, in suum ipsius caput et stirpem suam ultionem attraxit. Ejus enim nepos pœnas exsolvit. Nihil ea res imminuit Alexandrinorum studium in Isidorum; nam ii etiam, qui rhetoricis et poeticis scholis præerant, frequentes philosophi congressus amabant. Mea vero ætas tres novit criticos, qui de iis, quæ de soluta oratione dicuntur, judicare possunt. Poematum enim et scriptorum prosaicorum idem judicium esse constat. Ego vero etiam utrorumque eundem artificem esse judico, si modo utrumque pari studio exerceatur. Isidorum vero inter criticos illos non recenseo, sed tribus illis longe inferiorem esse puto. Judices vero illi sunt Agapius, Severianus, Nomus. Nomus vero noster est æqualis. (E Damascio.)

Hyperbolus, demagogus, quem Thucydides libro VIII per ostracismum relegatum scribit. Litem amans ab Aristophane perstringitur. V. Kuster III, pag. 539.

Hyperechius Alexandrinus, grammaticus, temporibus Marciani imp. Scripsit « Artem grammaticam; De nominibus; De verbo; De orthographia. »

Hyperides, Glaucippi, rhetoris, vel, ut alii, Pythoclis F., Atheniensis, demagogus optimus et orator unus ex illis decem qui principes censentur. Discipulus fuit una cum Lycurgo Platonis philosophi, et Isocratis rhetoris. Amicus licet Demosthenis, ipsum tamen ob pecuniam, ab Harpalo acceptam, accusavit. Amoribus mulierum addictior fuit. Sub

(76) Conf. Valcken. ad Schol. Eurip. *Phæniss.* v. 1120, pag. 732. HARL.

latu autem est: ut Antipater regi. qui cum ex A...

... Ptolemae dicitur.

1

... Iulius Firmus u. badius. ...

... Iulianus. ...

... Iulianus. ...

... Iulianus, Calliope filius ...

... Iulianus, Calliope filius ...

... Iphigeneia, ...

... Iphigeneia, ...

... Iphigeneia, ...

(77) Quam falsa haec sit narratio Suidæ, Ionem scripsisse de meteoris et ...

... philosophia, consistitque in ...

... Irenæus, Colloquium Philippi ...

... Irenæus, ...

... Irenæus, ...

... Irenæus, ...

... Irenæus, ...

... Irenæus, ...

... Irenæus, ...

... Irenæus, ...

... Irenæus, ...

επι τῆς Ἀθηναίων προπομπίας, « De Athenien-
a more aliquos cum honore deducendi vel
equendi. De Alexandrinorum dialecto, eam ab
ca deductam esse, libros VII. Atticorum voca-
rum libros III. Atticæ consuetudinis in dic-
e et accentu, ordine alphabetico libros III.
ulas Græcismi librum I. De Atticismo librum
et multa alia.

us, unus decem oratorum, discipulus Iso-
et magister Demosthenis, genere Atheniensis.
trius vero dicit esse Chalcidensem. Hic lau-
ut orator, et quod Demosthenem sine
ede instituit. In adolescentia luxuriosus, post-
d bonam frugem se recepit. Itaque inter-
us ab aliquo, quis piscis, quæ avis esu es-
suavissima? Desii, inquit, his rebus studere,
iam intellexi, « me Tantalii hortos vindemi-
e, » hoc esse omnes voluptates umbræ et som-
esse similes.

lander, tragicus histrio.

dorus, senex, Pelusiota, vir clarissimus, phi-
phus et orator. Scripsit epistolas MMM, quibus
am Scripturam interpretatur.

dorus, philosophus, qui sub fratribus (suis),
ais alius in disciplinis philosophice se exer-
, et sacrorum valde studiosus fuit, vita philo-
us, scientia vero non satis excultus et in
ecticis inexercitatus magis quam hebes. Ipsi
lescenti mirum quiddam accidit: nam ejus
ialis, et sororis filius, annos XVIII natus, sta-
a prima ætate divinam ingenii vim præ se
ens, de tecto delapsus repente vitam finiit. Om-
us igitur ingenti luctu eum prosequentibus,
per somnum ad Isidorum accessit, eumque
tus est.

ς λατομίας. Philoxenus, poeta dithyrambicus,
n Dionysii, tyranni poemata, utpote mala, ferre
posset, ab ipso in lapidinas est conjectus.
tea liberatus amicorum precibus, et rursus
liens illa, surrexit, dicens, satius esse in lato-
is versari, quam ipsius poemata audire, addito
to: Οἶκος φίλος, οἶκος ἀριστος, *domus amica,*
onus optima, quod valet de testudine.

Isocrates, Theodori, fabri tibiarum, F., Athe-
nsis, orator, natus Olympiade LXXXVI, id est
st bellum Peloponnesiacum. Hic ob vocis imbe-
lilitatem et in dicendo verecundiam causas non
it, sed plures erudiit. Orationes scripsit XXXII,
anno ætatis CVI obiit. Fratres ejus fuere
sippus, Theomnestus, et Theodorus, magister
ro Gorgias; alii Tisiam, Erginumve vel Prodi-
um, alii denique dicunt Theramenem. Orationes
us sunt plurimæ.

Isocrates, Amyclæ, philosophi, F., Apolloniæ in
onto, vel Heracleæ natus, ut scribit Callistratus
rator; discipulus et successor Isocratis Magni, et

A Platonis auditor. Hic cum Theodecte, oratore et
tragico, et Theopompo, Chio, itemque Erythræo
Naucratis de eloquentia certavit in funere Mausoli
Caris, regis Halicarnassi. Orationes ejus sunt quin-
que: « Amphictyonia, Hortatoria, Philippo sepul-
« crum non esse faciendum; De migratione; De
« sue republica.

Ister, Menandri Istri F., Cyrenæus aut Macedo,
historicus, Callimachi servus et discipulus. Her-
mippus vero Paphium ipsum dicit in secundo libro
De servis, qui eruditione clari fuerunt. Scripsit
multa et soluta et ligata oratione.

J

Jacobus, Hesychii medici F., cognomine Ψύχρι-
στος, ex Damascena provincia, qui CPoli sub Leone
imp. medicinam exercuit egregie, ita ut a multis
diceretur σωτήρ, ut quondam Æsculapius, visusque
habere. Ἀσκληπιαδικὴν ψυχὴν καὶ φύσιν Παιώνιον.
Sic et Phidiam ἐνθουσιῶντα δῆμ:οουργεῖν numine
plenum statuas fecisse, et Zeuxidem imagines
pinxisse, etc. (E Damascio.)

Jacobus hausto veneno sub Valente obiit, su-
dente hoc ei Libanio sophista, quod inquisivisset,
quis in imperio Valenti successurus esset. Vid.
not. Kusteri, t. II, p. 88 seq.

Jamblichus, libertus, scripsit Babylonica sive
Rhodinis et Sinonidis amores libris XXXIX. Hic
agit de Zobara, eunucho, Mesopotamiæ formosis-
simæ amatore.

Jamblichus alter, ex Chalcide Syriæ, philoso-
phus, discipulus Porphyrii, qui fuit auditor Plotini.
C Vixit Constantini imp. temporibus. Varios libros
philosophicos scripsit.

Jason, Menecratis, E., Nysæus a patre, a matre
Rhodius, philosophus, discipulus et ex filia nepos
et successor Posidonii philosophi, in schola quæ
erat Rhodr. Scripsit « Illustrium virorum Vitas et
« Philosophorum Successiones » et secundum quos-
dam « libros IV De vita Græciæ. » Hic etiam *De*
Rhodo scripsit.

Jason Argivus, historicus, junior Plutarcho,
Chæronense, grammaticus, scripsit *De Græcia*
libros IV, qui continent antiquitate Græciæ et
historiam Persarum et res ab Alexandro gestas
usque ad obitum ejus et tempus illud, quo Athenæ
ab Antipatro, Cassandri patre, captæ fuerunt.

D Joannes, theologus et evangelista, ex exilio
Patmi reversus ætatis anno centesimo Evangelium
conscripsit et deinde pervenit ad annum CXX. Illic
autem (78) degens, συγγράφεται τὴν Θεολογίαν
Theologiam (hoc est Evangelium) conscripsit. Chry-
sostomus tres ejus epistolas et Apocalypsin pro-
canonicis habet.

Joannes Chrysostomus, Antiochenus, principio
presbyter Antiochiæ, et Eusebii Emeseni, philoso-
phi, et Diodori sectator. Hic multa scripsisse fer-

(78) Ephesi intellige, ex Chrysostomi homilia in Joannem, t. VI, p. 505, ex quo locum S...

etiiit.

pag. 123), *Oracula versibus*, et quæcumque hujus scientiæ arcana. Quidam tradunt manibus aliquando siti laborantibus, effecisse, nubem, subito coactam, ingentem imbrembris tonitribus et fulguribus effunderent, pietia quadam effecisse Julianum. Alii *Iuphim*, Ægyptium philosophum, hoc mi-

didisse tradunt. us Domni F. Cæsariensis Cappadox, sequatis Callinici, sophistæ. Fuit sub Cons-

imp. us, Halicarnasseus, Severi hæresin renouit, eumque in finem Marinum, Carris, rbe, oriundum jam miserat in Orientem, ut lud confirmaret, nisi paulo post obiisset, etc. us, ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης, desertor ata, Romanorum imp., genitus ex Dalmatio, tini Magni fratre, et Galla. Scripsit librum, atur Cæsares, continentem omnes ab Au- peratores. Alium Περὶ τῶν τριῶν σχημάτων, bus figuris, et Κρόνια, Saturnalia. *Idem* ogonem sive Antiochium ». Et Πόθεν κακὰ, αἰδέων, « Unde mala profiscuntur, con- eruditus »; ad canem Heraclitum, « Quo- cynice vivendum sit »; *Epistolas* omnis, et alia. De Empedotimo locum e Juliani ; affert etiam Suidas in Ἐμπεδοτύμος. Ora- Juliano datum, diversum a duobus, quæ recitat, legitur ad Cedrenum, pag. 233.

niani Rhinotmeti successorem Leontium, s ducem, Paulus, monasterii Callistrati mo-, astronomus, et Gregorius Cappadox, mo- i Flori præfectus, imperio potiturum esse erunt, quo etiam postea potius est (Confer ori Breviarium historicum, pag. 25) us, philosophus et habitu philosophorum ex Neapolitana Palæstina provincia, Prisci Bacchii nepos. Hic pro Christiana religione n laboravit, et Antonino Pio ipsiusque filiis aano senatus librum *Contra ethnicos* obtulit, rium crucis non erubescens. Scripsit et librum, quem Antonini (Pii) successoribus t, M. Antonino et L. Aurelio Commodo. Est s ejus liber contra ethnicos, in quo *De natura tum* disserit, et quartus itidem contra ethni- quem inscripsit *Elenchum*. Et alius *De Dei chia*. Item alius, quem nominat *Psalten*. Et *De anima*. Item *Dialogus* contra Judæos, quem i *Tryphonem*, Judæorum Ephesiorum princi- onscripsit. Quin etiam *Contra Marcionem* in- scripta edidit. Item alium librum *Contra omnes*, cujus meminit in *Apologetico*, quem it Antonino Pio. Hic cum Romæ commorare- Crescentem, Cynicum fatuum, qui contra tianos maledicta profundeabat, ipsum vocans

) Non de Justiniano (ut ms. Kusteri) sed de no (Seniore) hæc in Suldæcodd. Vaticanistradi, it etiam H. Noris. Diss. de Synodo v, c. 2, 40. FABR. — Idem non solum notavit Nic. Ale-

helluonem, et prodigum, et intemperantem, et mortis metuentem, magno pudore affecit. Tandem hujus machinationibus et insidiis factum est, ut tanquam Christianus pro Christo supplicio afficeretur.

Justinus (79), Romanorum imperator ὀρθοδόξος, sed omnium litterarum imperitus et quod vulgo dicitur ἀναγράφος.

Justus, Tiberiensis, ex provincia Galilæa, qui et ipse *Historiam Judaicam* conscribere et *commentarios* quosdam componere aggressus est. Sed hunc Josephus mendacii arguit. Scripsit autem historiam eodem tempore quo Josephus.

Juvenalis poeta Latinus. Hic sub Domitiano, Romanorum imp., vixit. Domitianus vero amabat Prasinæ factionis saltatorem, qui Paris vocabatur. Qua de causa et a senatu et a Juvenali carpebatur. Imperator hinc Juvenalem Pentapoli in Africæ relegavit; saltatorem vero locupletatum Antiochiam misit, qui, domo et balnea extra urbem ædificato, ibi mortuus est.

L

Lachares, Lacharis F., Atheniensis, sophista, discipulus Heracleonis, sophistæ Atheniensis, magister tum multorum aliorum, tum, qui præ reliquis clari habentur, Eustephii, Nicolai et Asterii. Floruit temporibus Marciani et Leonis imp. Scripsit « De colo et commate et periodo, Διαλέξεις, « Dissertationes ; Ἱστορίαν τὴν κατὰ Κορνύουτον. His- « toriam Cornuti ; Eclogas rhetoricas » secundum ordinem alphabeti. Lachares, sophista in disciplinis tardior, at vultu liberali et honesto præditus, et virtute philosophus potius quam sophista appellandus. qui visum amissum recuperavit, quod et alioqui Deo charus esset. Confer infra, *Superianus*.

Lacydes, Alexandri Cyrenæi F., philosophus, qui fuit novæ academix auctor. Scripsit *Philosophica*, item *De natura*.

« Lampon jurat anserem, cum aliquem decipit ». Lampon erat aruspex et vates, quem nonnulli quoque ducem fuisse aiunt coloniæ ab Atheniensibus Sybarim missæ. Jurabat autem per anserem, ut avem, divinandi peritam. Supra, χῆνα δμύναι.

Lamprias, Plutarchi Chæronensis F., contexuit Indicem Operum, quæ pater ipsius de omni Græca et Romana Historia scripsit.

Lasus, Charbini F., ex Hermionc, Achaie civitate, vixit Olymp. LVIII regnante Dario, Hystaspis F. Quidam eum loco Periantri adnumerant septem sapientibus. Primus scripsit *Di musica* : et dithyrambo certare instituit et τοὺς ἐριστικῶς ἐιστηγήσατο λόγους, contentiosum dicendi genus in usum introduxit.

Λῆμα. Aristophanes de Euripide et Æschylo : Λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀφοῖν, etc. (*Ranis*, pag. 234)

mannus ad Procopii histor. arcan. cap. 6, pag. 19, sed etiam Kusterus in nota longa ad Suidam, pag. 128, vol. II, qui etiam integrum Proco- cum ascripsit. HAKL.

ocabulorum editiones duas, secundum or-
litterarum digestas; vocula Antimachi et
leonis, » et alia multa.

3. evangelista, titulos habet LXXXIII, capita
VIII.

anus, Samosatensis, Blasphemi vel Dysphemi
ien tulit, vel Athei potius, quod in Dialogis
quæ de diis dicuntur, ut ridicula exagitat.
sub Trajano imp. et ante vixisse. Primum
tiæ in Syria causidicus, et cum hoc ei non
ederet, ad scribendum se contulit et infinita
t. A canibus dilaceratus fertur homo impius.
guæ suæ rabie ipsam veritatem insectatus
am in Peregrini Vita Christianam religio-
erstringit, et ipsi Christo maledicit homo
tissimus. Quamobrem et in hac vita justas
sui pœnas dedit, et in futura ignis æterni
atana hæres erit.

anus, martyr, vir nobilis, prima ætate Ma-
acrorum Librorum interpretis, consuetudine
o usus, deinde ad vitam solitariam animum
o. Ad sacerdotium hinc processit, et presbyter
hiæ factus magnam scholam illic instituit.
m animadvertisset, in sacros libros multa
rina irrepisse, tum longo tempore et crebra
riptione, tum quod profani quidam homines
ctere nonnulla ausi essent, ipse omnes ex
Hebraica, quam accurate callebat, in inte-
restituit, plurimumque laborem in eorum
lationem contulit, etc. Epistolas etiam edidit,
præstantissimas, ex quibus facile constat,
fuerit viri hujus de rebus divinis sententia.
rium obiit Nicomedis in Bithynia sub Maxi-

ius Catilina teterrimum facinus ausus, etc.
icero, vir singulari eloquentia et in depre-
endis consiliis non mediocri solertia præditus,
ærea in rebus multo ante prospiciendis acutis-
s cum ejus conjurationem patefecisset, ho-
que (in senatu) ipsum declarasset, Urbe ex-
t.

iperucus, Berytius, grammaticus, qui paulo ante
pora Claudii secundi imp. vixit. Scripsit • De
rticula 2v libros III, De pavone; De squilla, pisce;
gallo apud Platonem. Κτλιν, sive Origines Ar-
noeti in Ægypto; Vocabula Attica; Artem gram-
maticam; De generibus masculinis, feminis et
entris libros XIII, » in quibus multa rectius tradit
am Herodianus.

Lycis, qui et Lycus, ab Aristophane, ut poeta
gidus, perstringitur. Phrynichus, Lycis et Ami-
as tres comici habebantur subfrigidi. Phrynichus
comædiis auditores plerumque tædio afficiebat.
em a comicis etiam perstringebatur, ut peregrini-
us ob mala poemata et qui a proposito aliena
iceret, et insuavi metro in carminibus scribendis
teretur. Fuerunt et alii tres Phrynichi:

A Lycophron, Chalcidensis ex Eubœa, filius Soclis,
adoptatus a Lyco, Rhegino, grammaticus, et tra-
gicus unus de pleiade. Ejus tragædiæ sunt: Αἰολος,
Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφάνωρ, Ἡρα-
κλής, Ἰκέται, Ἰππόλυτος, Κασσανδρείς, Αἰῖος,
Μαραθῶνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α', β'. Ὀρφανός,
Πενθῆς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιπ-
πος. Ex his *Nauplium* emendatum secunda vice
iterum in scena exhibuit. Scripsit et *Alexandram*,
poema obscurum.

Lycurgus, Spartanus, a Patrocle genus ducens.
legislator, quem aiunt a Creta, vel ab ipso Deo
(Apolline) leges suas accepisse. Hic a Pythia Deus
appellatus est, etc. Natus fuit octavo post Troja-
num bellum anno, patruus Charilai, Spartani regis:
Eunomi frater. Spartanis imperavit annos XLII,
quo etiam tempore leges tulit, cum tutor esset
fratris filii, qui ipse quoque regnavit annos XVIII,
et post eum Nicander annos XLVIII. Scripsit leges.

B Lycurgus Lycophonis F., Atheniensis, genere
Elebutades, unus ex decem oratoribus, quibus
Demosthenes etiam accensetur. Hic, vita sine cri-
mine transacta, morbo decessit, relictis filiis,
quos Demosthenes, orator exsul, calumniis vexa-
tos oratione defendit. Genuinæ orationes ejus,
quæ adhuc exstant (80), sunt istæ: • Contra Aristogi-
« torem; Contra Autolyicum; Contra Leocratem;
• Contra Lycophronem duæ; Contra Pasiclem; Con-
« tra Menæchmum; Contra Demadem; Apologia
« adversus eundem de redditis a se rationibus ad-
C « ministratæ reip.; Adversus Ischyriam; Ἡρὸς τὰς
« μαντείας, Adversus divinationes; De administra-
« tione reip.; De sacerdote femina; De sacerdotio;
« Epistolæ » et alia quædam.

Lycus, qui et Butheras dictus est, Rheginus,
historicus, pater (adoptione) Lycophonis tragici.
Vixit sub Alexandri M. successoribus, et a De-
metrio Phalereo insidiis appetitus fuit. Scripsit
Historiam Libyæ et Siciliæ.

Λυδοὶ Μάγνητος, drama Magnetis, comici, *Lydi*,
ab eo emendatum denuo in scena exhibitum
fuit.

Lyncæus, Samius, grammaticus, Theophrasti
discipulus, frater Duridis historici, qui et Sami
tyrannus fuit, Menandri comici æqualis, quem in
commissionibus dramatum vicit. V. Kuster, II,
pag. 465.

D Lysias, Cephali filius, Syracusanus, discipulus
Tisidæ et Nisidæ, unus ex decem oratoribus. Natus est
Athenis, quo pater migraverat, idemque anno
ætatis decimo quinto cum duobus fratribus Thu-
rios in coloniam profectus est. Postea vero, cum
partibus Atheniensium nimis studeret, inde pulsus
Athenas rediit anno ætatis XLVII. *Orationes* ejus
genuinæ perhibentur esse ultra CCC, et præter
eas aliæ, de quibus ambigitur. Dictionis ejus pu-
ritatem nemo imitatus est præter Isocratem. Scri-

(80) De Suidæ temporibus intellige.

tur, in quibus excellunt *Sermones de sacerdotio* tum sublimitate et elocutione, tum suavitate et elegantia verborum. Cum his certant *Sermones* ejus « in Davidis Psalmos et in Joannis Evangelium adnotationes, et in Matthæum, Marcum et Lucam « Commentarii. » Cætera vero ejus scripta numerum superant. Totam enim et Judaicam et Christianam Scripturam commentariis explicavit, ut alius nemo. Plurimas etiam orationes in laudem martyrum prompte et ex tempore habuit, quippe qui flumine eloquentiæ ipsas Nili cataractas superaret. Nullus enim mortalium ab omni ævo tanta dicendi copia abundavit, adeo, ut solus merito aureum illud et divinum nomen consecutus sit. Scriptorum ejus numerum recensere non hominis sit, sed Dei, qui omnia cognoscit. Hic S. Joannes vitam summe asceticam agebat, etc.

Joannes, grammaticus, Alexandrinus, cognomento Philoponus. Hujus plurima sunt scripta grammatica, philosophica, arithmetica, rhetorica et in sacram Scripturam et contra XVIII Procli argumenta (de æternitate mundi) et contra Severum. Sed tamen ab Ecclesiæ doctoribus ut Trithemita rejicitur, nec in orthodoxorum catalogum admittitur.

Joannes, Philadelphiensis Lydus. Hic scripsit *De mensibus* librum unum, et *De Diosemeis*, sive *tempestatum significatione*, alterum, itemque mathematica varia. Ea dedicavit Gabrieli, præfecto.

Joannes, cognomento Stobæus, scripsit *Florilegium*, variorum sententias complectens, libris quatuor, quod opus est præclarum et varia doctrina plenum, ad Epimium, filium suum.

Joannes, Damascenus, cognomine Μανσούρ, vir et ipse celeberrimus et ætatis suæ nulli eorum, qui doctrina fuere illustres, secundus. Ejus scripta sunt permulta et præcipua philosophica, et in Scripturam sacram Parallela selecta et canticorum sacrorum Canones tam iambis quam oratione soluta conscripti. Eodem tempore Cosmas, Hierosolymitanus, floruit, vir ingeniosissimus, et omnino musicam spirans harmoniam. Illi autem canticorum Canones Joannis et Cosmæ nullam cum aliorum scriptis comparationem admiserunt nec admittunt, quandiu hominum vita durabit.

Jobates, Sthenobææ pater, ad quem Prætus de interficiendo Bellerophonte litteras dedit.

Jobus. Habes philosophi hujus præmia. Habes et ejus librum, Homericæ et Platonice Musa suavius quid canentem, qui nec fabularum nec alienarum calamitatum narrationem prædicat, vel audacissimum Achillem, aut callidissimum Ulyssem, quibus cædes sunt triumphus, et mulierum supra, præclara facinora; sed Satanam describit a nudo quidem et inermi et solo superatum, etc.

Josephus, Judæus φιλαλήθης, veritatis amans, de Joanne Baptista, Præcursore et de Domino nostro Deo et Sotere Jesu Christo loquitur. Fuit Matthæi, sacerdotis Hierosolymitani F. A. Vespasiano, et

A Tito ejus filio, captus, usque ad Hierosolymam expugnationem apud illos mansit, et cum matrem profectus liberos VII *De excidio Hierosolymitano* imperatoribus obtulit, qui in bibliotheca publica sunt repositi, et ob illius scripti vestigia statua donatus est. Scripsit etiam *Antiquitatum Judaicarum libros XX*, ab exordio mundi ad XIV annum Domitiani Cæsaris. Item *Antiquitatum libros contra Appionem*, grammatice Alex., qui sub Caligula a parte gentiliam missus est, ut oratione quadam Philonem, a qua gentis Judaicæ crimationem contumaciter alius liber omnino præclarus *De principatu* in quo martyrii Machabæorum meminit. F. XVIII Antiquit. aperte fatetur, propter miraculorum Christum a Judæis inter fuisse, et Joannem Baptistam vere fuisse, et propter cædem Jacobi apostoli, Ilyma vastata fuisse. Sic autem de Domino Jesu Christo scribit: *Eodem tempore erat vir sapiens, si, etc.* (Joseph. XVIII, 4, Ant. Vespasiano prædixit imperium (III, 14, Jud.)

Jovianus, Romanorum imp. orthodoxam magnam curam gessit Ecclesiarum, et eos omnes ab exilio revocavit. Idem ad S. Athanasium scripsit, ut accuratam fidei formulam scriptam datam, secum communicaret. Ille vero per epistolam, orthodoxæ doctrinæ plenam fidem, et non ob traditam Persis Nisibin exortatione parodiis et famosis libellis prosciderunt. Jovianus, ab uxore impulsus, fauam pulsam ab Hadriano imp. ad consecrandam Trajani memoriam conditum, ex quo Bibliothecam eunucho cuidam, Theophrasto, cum omnibus libris cremavit, ipsa enim ignem cum risu subjicientibus. Antiocheni indignatione adversus imp. accensi, famoseque partim humi jactarunt, ut a quo libet tolli possent, partim parietibus affixerunt, et Joviano vixit Acacius, Cæsareæ Palæstinae scopus, qui *libellum De orthodoxa fide scriptum* quo synodo Nicænæ assentitur.

Juba (Ιόβας), Libyæ et Mauritanie rex, a Romani captum et virgis cæsum in triam duxerunt, non autem occiderunt ob eruditum. Vixit tempore Augusti Cæsaris, et Cleopatram Selenen, quam ex C. Cæsare natam adoptivam uxorem duxit. Scripsit permulta. Eodem tempore floruit Didymus, Chalcenterus dictus, multa contra ipsum scripsit.

Julianus, Chaldæus, philosophus, pater Juliani theurgi. Scripsit *De dæmonibus libros IV*, quod opus docet modos præsumendi mala ab hominibus omnibusque eorum partibus, qualia sunt ταπεινά καὶ Χαλδαϊκά.

Julianus, jam dicti filius, vixit tempore Maximiani imp. Scripsit et ipse *Theurgia*; Τύρια *de modis res magice consecrandi* (V. Kusteri ad

II, pag. 123), *Oracula versibus*, et quæcumque aut hujus scientiæ arcana. Quidam tradunt Romanis aliquando siti laborantibus, effecisse, æ nubes, subito coactæ, ingentem imbrem rebris tonitribus et fulguribus effunderent, sapientia quadam effecisse Julianum. Alii *Arruphim*, Ægyptium philosophum, hoc mirum edidisse tradunt.

ianus Domni F. Cæsariensis Cappadox, so-
a, æquatis Callinici, sophistæ. Fuit sub Cons-
io imp.

ianus, Halicarnasseus, Severi hæresin reno-
voluit, eumque in sinem Marinum, Carris,
æ urbe, oriundum jam miserat in Orientem, ut
a illud confirmaret, nisi paulo post obiisset, etc.
ianus, ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης, deserit
ostata, Romanorum imp., genitus ex Dalmatio,
tantini Magni fratre, et Galla. Scripsit librum,
ocatur Cæsares, continentem omnes ab Au-
imperatores. Alium Περὶ τῶν τριῶν σχημάτων,
tribus figuris, et Κρόνια, Saturnalia. *Idem*
opogonem sive Antiochium ». Et Πόθεν κακὰ,
ἀπαίδευστων, « Unde mala proficiuntur, con-
incredutos »; ad canem Heraclitum, « Quo-
do cynice vivendum sit »; *Epistolas* omnis
ris, et alia. De Empedotimo locum e Juliani
λοῖς affert etiam Suidas in Ἐμπειδοτίμος. Ora-
n, Juliano datum, diversum a duobus, quæ
as recitat, legitur ad Cedrenum, pag. 253.

stiniani Rhinotmeti successorem Leontium,
ntis ducem, Paulus, monasterii Callistrati mo-
us, astronomus, et Gregorius Cappadox, mo-
rii Flori præfectus, imperio potiturum esse
lixerunt, quo etiam postea potius est (Confer
thori Breviarium historicum, pag. 25)

stinus, philosophus et habitu philosophorum
s, ex Neapolitana Palæstina provincia, Prisci
s, Bacchii nepos. Hic pro Christiana religione
um laboravit, et Antonino Pio ipsiusque filii
omano senatui librum *Contra ethnicos* obtulit,
obrium crucis non erubescens. Scripsit et
n librum, quem Antonini (Pii) successoribus
lit, M. Antonino et L. Aurelio Commodo. Est
ius ejus liber contra ethnicos, in quo *De natura*
ionum disserit, et quartus itidem contra ethni-
quem inscripsit *Elenchum*. Et alius *De Dei*
archia. Item alius, quem nominat *Psalten*. Et
s *De anima*. Item *Dialogus* contra Judæos, quem
tra Tryphonem, Judæorum Ephesiorum princi-
i conscripsit. Quin etiam *Contra Marcionem* in-
ia scripta edidit. Item alium librum *Contra*
as omnes, cujus meminit in *Apologetico*, quem
alit Antonino Pio. Hic cum Romæ commorare-
r, Crescentem, Cynicum fatuum, qui contra
istianos maledicta profundeabat, ipsum vocans

helluonem, et prodigum, et intemperantem, et
mortis metuentem, magno pudore affecit. Tandem
hujus machinationibus et insidiis factum est,
ut tanquam Christianus pro Christo supplicio
afficeretur.

Justinus (79), Romanorum imperator ὁρθοδοξό-
τατος, sed omnium litterarum imperitus et quod
vulgo dicitur ἀναλφάβητος.

Justus, Tiberiensis, ex provincia Galilæa, qui et
ipse *Historiam Judaicam* conscribere et *commenta-
rios* quosdam componere aggressus est. Sed hunc
Josephus mendacii arguit. Scripsit autem histo-
riam eodem tempore quo Josephus.

Juvenalis poeta Latinus. Hic sub Domitiano, Ro-
manorum imp., vixit. Domitianus vero amabat
Prasinæ factionis saltatorem, qui Paris vocabatur.
Qua de causa et a senatu et a Juvenali carpebatur.
Imperator hinc Juvenalem Pentapolin Africæ rele-
gavit; saltatorem vero locupletatum Antiochiam
misit, qui, domo et balnea extra urbem ædificato,
ibi mortuus est.

L

Lachares, Lacharis F., Atheniensis, sophista,
discipulus Heracleonis, sophistæ Atheniensis, ma-
gister tum multorum aliorum, tum, qui præ reli-
quis clari habentur, Eustephii, Nicolai et Asterii.
Floruit temporibus Marciani et Leonis imp. Scrip-
sit « De colo et commate et periodo, Διαλέξεις,
« Dissertationes; Ἱστορίαν τὴν κατὰ Κορνουῦτον. His-
« toriam Cornuti; Eclogas rhetoricas » secundum
ordinem alphabeti. Lachares, sophista in discipli-
nis tardior, at vultu liberali et honesto præditus,
et virtute philosophus potius quam sophista appel-
landus, qui visum amissum recuperavit, quod et
alioqui Deo charus esset. Confer infra, *Superianus*.

Lacydes, Alexandri Cyrenæi F., philosophus,
qui fuit novæ academix auctor. Scripsit *Philoso-
phica*, item *De natura*.

« Lampon jurat anserem, cum aliquem decipit ».
Lampon erat aruspex et vates, quem nonnulli quo-
que ducem fuisse aiunt coloniæ ab Atheniensibus
Sybarim missæ. Jurabat autem per anserem, ut
avem, divinandi peritam. Supra, χῆνα δμνύσαι.

Lamprias, Plutarchi Chæronensis F., contextuit
Indicem Operum, quæ pater ipsius de omni Græca
et Romana Historia scripsit.

Lasus, Charbini F., ex Hermionc, Achaie civi-
tate, vixit Olymp. LVIII regnante Dario, Hystaspis
F. Quidam eum loco Periandri adnumerant septem
sapientibus. Primus scripsit *Di musica*: et dithy-
rambo certare instituit et τοὺς ἐριστικὸς ἐιστηγῆσατο
λόγους, contentiosum dicendi genus in usum in-
troduxit.

Λῆμα. Aristophanes de Euripide et Æschylo:
Λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, etc. (*Ranis*, pag. 234)

79) Non de Justiniano (ut ms. Kusteri) sed de
tino (Seniore) hæc in Suldæcodd. Vaticanis tradi-
avit etiam H. Noris. Diss. de Synodo v, c. 2,
p. 10. Fabr. — Idem non solum notavit Nic. Ale-

mannus ad Procopii histor. arcan. cap. 6, pag. 19,
sed etiam Kusterus in nota longa ad Suidam,
pag. 128, vol. II, qui etiam integrum Procopii lo-
cum ascripsit. Hæll.

Ἀζύματα, prophetiæ, vel etiam apophthegmata, ex proprio sensu animi nostri prolata.

Leo, Leonis F., Byzantius, philosophus peripateticus et sophista, Platonis, vel, ut quidam, Aristotelis discipulus. Scripsit « Res Philippicas » et Byzantinas libris VIII; Teuthranicum De « Besæo; Sacrum bellum; De statibus; Res gestas Alexandri ». Hic, legatus Athenas missus, cum admodum obesus esset, Atheniensibus risum movit. Atqui, inquit, est mihi uxor longe obesior, et concordēs parvus lectus, discordēs tota domus non capit Eum Philippus his litteris perstrinxit: « Si tantam Leoni pecuniam dedissem, quantam a me postulavit, statim Byzantium cepissem ». Veritus igitur, ne a civibus obrueretur lapidibus, ἐκρέθη ἑξῆς, se suspendit miser. Conf. Kusteri not. tom. II, pag. 45.

Leo Alabandensis, orator, scripsit « Caricorum » libros IV; Lyciacorum libros II; Artem rhetoricam; De statibus causarum; Bellum sacrum « Phocensium et Bæotorum ».

Leo Macelles, imp. Romanorum, Malcho iudice, Πίστης κακίας καταγωγόν, *omnis improbitatis diversorium*, qui et Hyperæchium grammaticum in exilium egit. Cum stipendium Eulogio philosopho dari jussisset, et quidam ex eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam: Utinam, inquit, ætate mea contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur? Ejus temporibus fuit Acacius patriarcha.

Leogoras, pater Andocidis, oratoris.

Leonas, sophista, natione Isaurus, celebris inter ejusdem artis professores Alexandriæ, qui Proclum non solum eruditionis suæ participem fecit, sed et contubernalem ascivit, et cum uxore liberisque suis tam familiariter vivere jussit, ac si germanus ipsius filius esset. Idem effecit, ut principibus in Ægypto viris innotesceret.

Leontius, Tripolis Lydiæ tempore Constantii episcopus, quem Philostorgius laudat tanquam approbatorem Arianae suæ vesaniæ. Κανόνες δ' αὐτὸν ἐκάλουν τῆς Ἐκκλησίας, hunc Ecclesiæ *Regulam* vocabant, etc.

Leontius, Antiochenus episc., seipsum exsecuit, vir cætera quoque profanus: ut et Aetius, Eunomii magister, qui Arii blasphemiam suis argutiis adauxit.

Leontius. Et hic Antiochiæ fuit hæreticus, contra quem Photius patriarcha scripsit. Hic de homou-sio disputavit cum Flaviano, audacia et blasphemata deliramenta proferens.

Leontius, monachus, sub Zenone vixit. Hic cum prophetica gratia obscuros Scripturæ locos declararet, multos viros bonos habuit, qui ad ipsum frequenter accedebant, etc.

Lesbonax, Mytilenæus, philosophus, qui vixit Augusti temporibus, pater Potamonis, philosophi. Scripsit plurimos libros philosophicos.

Λέσχα. Cleanthes dicit, Leschas Apollini dicatas

esse, easque exedris esse similes. ἐκκατά fuisse perhibentur Lesche. ἰακόνος νόριος. Etiam λέσχα: dicta ποιεῖται. Pontici, metro Phalæcio vel Sappho. Leschæ, sedes vel loca, in quæ homines philosophicis disputandi gratia conveniunt. Sic Herocles libro primo Philosophiarum.

Leschides, poeta epicus, regis Eumæi conditionibus bellicis comes, poetarum Hujus consuetudine etiam usus fuit Pythagoræ, et Menander, medicus.

Leucon, Agnusius, Peloponnesiacus vixit. Ex ipsius dramatis sunt: Ὀφείριος, Φράτορες.

Libanius, Antiochenus, sophista, clare Apostatæ temporibus, ad Theodosium usque vixit, filius Phasgani, Diophant. Scripsit infinita, et inter ea « Constantianum et alterum Juliani; Declamationes » « ricas »; *Epistolas*. Eadem tempore Julius et Gregorius (Naz.). Julianus negotiis implicatus, tamen et litteris sedebat, et in illis excellere videri volebat, tamque Antiochenum, Libanium, seipsum admirabatur, laudibusque ornabat, aliquando sophistæ Proæresio ægre faceret, illa ferebat. Acacius igitur, sophista, superius, et Tuscianus, Phryx, ideo culpabant, ejusque judicium raperebat.

Linus, Chalcidensis, Apollinis et Iulii F., vel, ut alii, Amphimari et Uranii et Mercurii. Hic primus ex Phœnicæ Græciam intulisse, Herculemque litterarum et carminis lyrici primus auctor fuit.

Linus alter, Thebanus, junior, philosophus.

Linus, genus hymni, ut pæan. Conf. in pag. 449, not. 3.

Lityerses, genus cantionis messoriarum. Midæ F., quem Hercules sustulit. Conf. in Theocrit. X, 41.

Λόγια oracula, quæ oratione concipiuntur, χρησμοί, versibus.

Λογογράφος, causarum vel orationum scriptor. Λογοποιός pro historico usurpatus Isocrate et Herodoto. Sic etiam vocatur a fabularum et apologorum.

Lollianus, Ephesius, sophista, Iseus discipulus, Adriani Cæsaris temporibus multa scripsit.

Longinus Cassius, philosophus, Porphyrii magister, vir magna doctrina acriter præditus. Vixit sub Aureliano imp. et ab eo est, quod cum Zenobia Odenati uxore consors. Scripsit « De oratione contra Phidiam; Dubia » « Homericas; An Homerus fuerit philosophus » « blemata Homericæ et Solutiones libris duobus » « Quænam contra fidem historiæ tanquam hæreticæ » « enarrent grammatici; De vocabulis, apud Homerum » « multas significationes habentibus libris IV; etc.

cabulorum editiones duas, secundum or- A litterarum digestas; vocula Antimachi et eonis, » et alia multa.

evangelista, titulos habet LXXXIII, capita III.

ius, Samosatensis, Blasphemi vel Dysphemi en tulit, vel Athei potius, quod in Dialogis juæ de diis dicuntur, ut ridicula exagitat. ub Trajano imp. et ante vixisse. Primum iæ in Syria causidicus, et cum hoc ei non deret, ad scribendum se contulit et infinita. A canibus dilaceratus fertur homo impius. juæ suæ rabie ipsam veritatem insectatus m in Peregrini Vita Christianam religio- rstringit, et ipsi Christo maledicit homo issimus. Quamobrem et in hac vita justas sui pœnas dedit, et in futura ignis æterni tana hæres erit.

ius, martyr, vir nobilis, prima ætate Ma- crorum Librorum interpretis, consuetudine usus, deinde ad vitam solitariam animum. Ad sacerdotium hinc processit, et presbyter iæ factus magnam scholam illic instituit. m animadvertisset, in sacros libros multa rina irrepisse, tum longo tempore et crebra rptione, tum quod profani quidam homines tere nonnulla ausi essent, ipse omnes ex Hebraica, quam accurate callebat, in inte- restituit, plurimumque laborem in eorum lationem contulit, etc. Epistolas etiam edidit, præstantissimas, ex quibus facile constat, fuerit viri hujus de rebus divinis sententia. ium obiit Nicomediæ in Bithynia sub Maxi-

ius Catilina teterrimum facinus ausus, etc. cero, vir singulari eloquentia et in depre- ndis consiliis non mediocri solertia præditus, rea in rebus multo ante prospiciendis acutis- cum ejus conjurationem patefecisset, ho- que (in senatu) ipsum declarasset, Urbe ex-

percus, Berytius, grammaticus, qui paulo ante ora Claudii secundi imp. vixit. Scripsit « De tucula & libros III, De pavone; De squilla, pisce; gallo apud Platonem. Κελεύ, sive Origines Ar- oeti in Ægypto; Vocabula Attica; Artem gram- ticam; De generibus masculinis, feminis et utris libros XIII, » in quibus multa rectius tradit m Herodianus.

ycis, qui et Lycus, ab Aristophane, ut poeta us, perstringitur. Phrynichus, Lycis et Ami- us tres comici habebantur subtrigidi. Phrynichus omædiis auditores plerumque lædio afficiebat. m a comicis etiam perstringebatur, ut peregri- ob mala poemata et qui a proposito aliena eret, et insuavi metro in carminibus scribendis retur. Fuerunt et alii tres Phrynichi:

Lycophron, Chalcidensis ex Eubœa, filius Soclis, adoptatus a Lyco, Rhegino, grammaticus, et tra- gicus unus de pleiade. Ejus tragædiæ sunt: Αἶολος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρα- κλής, Ἰκέται, Ἰππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Αἴσιος, Μαραθῶνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α', β'. Ὀρφανός, Πενθεύς, Πελοπίδαί, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος. Ex his *Nauplium* emendatum secunda vice iterum in scena exhibuit. Scripsit et *Alexandram*, poema obscurum.

Lycurgus, Spartanus, a Patrocle genus ducens. legislator, quem aiunt a Creta, vel ab ipso Deo (Apolline) leges suas accepisse. Hic a Pythia Deus appellatus est, etc. Natus fuit octavo post Troja- num bellum anno, patruus Charilai, Spartani regis: Eunomi frater. Spartanis imperavit annos XLII, quo etiam tempore leges tulit, cum tutor esset fratris filii, qui ipse quoque regnavit annos XVIII, et post eum Nicander annos XLVIII. Scripsit leges.

Lycurgus Lycophronis F., Atheniensis, genere Eleobutades, unus ex decem oratoribus, quibus Demosthenes etiam accensetur. Hic, vita sine crimi- ne transacta, morbo decessit, relictis filiis, quos Demosthenes, orator exsul, calumniis vexa- tos oratione defendit. Genuinæ orationes ejus, quæ adhuc exstant (80), sunt istæ: « Contra Aristogi- tonem; Contra Autolyicum; Contra Leocratem; « Contra Lycophronem duæ; Contra Pasiclem; Con- « tra Menæchmum; Contra Demadem; Apologia « adversus eundem de redditis a se rationibus ad- « ministratæ reip.; Adversus Ischyriam; Ἠρὸς τὰς « μαντίας, Adversus divinationes; De administra- « tione reip.; De sacerdote femina; De sacerdotio; « Epistolæ » et alia quædam.

Lycus, qui et Butheras dictus est, Rheginus, historicus, pater (adoptione) Lycophronis tragici. Vixit sub Alexandri M. successoribus, et a De- metrio Phalereo insidiis appetitus fuit. Scripsit Historiam Libyæ et Siciliæ.

Λυδοὶ Μάγνητος, drama Magnetis, comici, *Lydi*, ab eo emendatum denuo in scena exhibitum fuit.

Lynceus, Samius, grammaticus, Theophrasti discipulus, frater Duridis historici, qui et Sami tyrannus fuit, Menandri comici æqualis, quem in commissionibus dramatum vicit. V. Kuster, II, pag. 465.

Lysias, Cephali filius, Syracusanus, discipulus Tisiæ et Nisiæ, unus ex decem oratoribus. Natus est Athenis, quo pater migraverat, idemque anno ætatis decimo quinto cum duobus fratribus Thu- rios in coloniam profectus est. Postea vero, cum partibus Atheniensium nimis studeret, inde pulsus Athenas rediit anno ætatis XLVII. *Orationes* ejus genuinæ perhibentur esse ultra CCC, et præter eas aliæ, de quibus ambigitur. Dictionis ejus puritatem nemo imitatus est præter Isocratem. Scri-

80) De Suidæ temporibus intellige.

psit etiam *Artem oratoriam* et Δηγοπλας, *Concionēs*, itemque *Encomia* et *Orationes funebres* et *Epistolas VII*, unam pragmaticam, reliquas vero amatorias, quarum quinque sunt ad adolescentes.

Lysimachus, cujus meminit Demosthenes in Oratione de immunitatibus, erat Aristidis Justifilius; at Lysimachus, cujus meminit Lycurgus, erat vilis poeta melicus.

Lysippus, ex cujus dramatibus sunt Βάχαι, ut meminit Athenæus III et VIII Dipnosophist. Sunt et aliæ ejus comædiæ, ut Θυροκόμος.

M

Macarii duo fuere celebres ob abstinentiam moresque et ob miracula. Alter erat Ægyptius, alter, Alexandrinus; in hoc uno discrepabat ab Ægyptio, quod hilarior esset, et comitate quadam juniores ad disciplinam monasticam alliceret. Horum discipulus Evagrius, qui primum a Gregorio Theologo CPoli diaconus ordinatus, postmodum una cum illo in Ægyptum ad illos profectus est. Hic libros scripsit valde utiles, quorum unus *Monachus* inscribitur seu de virtute activa: alter *Gnosticus*, vel de iis qui scientiam consequi meruerunt, in centum (quingenta) divisus capita. Tertius *Antirrheticus* contra tentatores dæmones, capitibus octo secundum numerum octo cogitationum. Scripsit præterea *Prognostica problemata sexcenta*. Denique στιχηρά β', *duos libros Aphorismorum*, alterum ad monachos, qui in cænobiis degunt, alterum ad virginem, etc.

Macedonius Novatianos quosdam ad Arianum dogma impellere conatus est, et reliquias Constantini in alium locum transtulit, denique depositus, etc. ex Socratis, II, 38.

Macedonius alius, qui sub Juliano apostata vitam martyrio finit.

Machaon, nomen medici, ut et Chiron, centaurus. Mæonides, Homerus. Vetus epigramma: Εὐ δ' ἐάλως, συγγνωστὸν, ἐπει καὶ κείρανος ὕμνων Μαιονίδας γρίφων ἰχθυόλων ἔθανε. « Si captus est, venia tibi « danda est, quoniam et principi hymnorum, Homero, ænigma piscatorum mortem attulit. »

Magia, invocatio dæmonum beneficorum, boni alicujus efficiendi causa, etc., supra in Γοητεία.

Μαγική. Hanc Medi et Persæ invenerunt.

Magi apud Persas vocantur philosophi et philothei, quorum princeps fuit Zoroastres et post eum Ostanæ et Astrampsychi.

Magnes ex Icario, urbe Atticæ, comicus, qui, adolescens Epicharmum senem attigit. Docuit Comædias novem, vicit bis; antiquæ comædiæ poeta. Aristophanes (in Equitibus), alludit ad drama

(81) Kuster in nota, 5, tom. II, pag. 490 animadvertit antiquissimum codicem Parisin. exhibere Ἄλωπικωννήσιος, κατὰ δὲ τινὰς Προικωννήσιος vereque judicat, posteriora verba a festinantibus librariis ommissa fuisse propter similem voc. Ἄλωπ.

A Magnetis, Βαρβατιστᾶς et Ὀρνιθᾶς. Scripsit Λυδοῦς (Supra *Lydi*) et Ὠνήνας et Βαρβατίου, autem coloris est Βαρβατίου, quo histriæ illinebant, antequam larvarum usum esset.

Magnus, vir Smyrnæus, poesi et men insignis, idemque forma egregia, urbes et carmina sua publice recitabat. Eorum tum alii multi, tum Gyges maxime ardebat.

Malor (Μάλωρ), Arabius, Sophista, scripsit *statibus causarum libros XIII*. Idem Apsinæ et Nicagoræ sub Philippo, imperante.

Malchus, Byzantius, Sophista. Scripsit ab imperio Constantini usque ad Anastasium qua res gestas Zenonis et Basilisci et ceteram nem publicæ bibliothecæ et statuarum Aræ et alia quædam commemorat, stylo utitur et tragici instar ea quæ acciderunt exagere.

Μάλλον ὁ Φρόξ. Septem sapientes in Cræso interrogati, quis omnium esset beatissimus alii responderunt, feras animantes, eas in libertate mori; alii circonias, eas qui producere natura, justitiam colere; Solon revocant minem ante obitum. Tunc astans Esopos, lator: Tantum, inquit, cæteros superare, mare fluvios; Cræsus autem, hoc ambulare.

Magis ipse Phryx.

Manæchmus, Alopeconnesius (81), per Platonis, scripsit « Philosophica, etc. » « De rep. libros III. »

Manæchmus, Sicyonius, filius Alcibiadis, historicus, qui sub Alexandriatoribus vixit. Scripsit *Historiam Alæcedonis*.

Manæthos, Mendesius, sacerdos Ægypti scripsit *De compositione* (82) κυφλών.

Manæthos, Diosopolitanus, Ægyptius rebus nites. Scripsit *Phytologica apotelesmatica* rebus hexametris, et alia quædam astronomica.

Maneros et Perimanos, nomina canticæbulus Campyllione.

Manes. Hic execrabilis homo sub Aureliano imp. exstitit; se Christum et Spiritum sanctum esse comminiscens, et XII discipulos ut Cræsecum habens, qui cum ex omnibus hæresibus quæ in iis mala erant, collegisset, ex Perside permissus in ditionem Romanam venit. Hic et Manes et Scythianus vocabatur, fuit et Brachmam, præceptoremque habuit Buddam rebinthum ante vocatum, qui Græcorum in institutus, Empedoclis sectam adamavit, duos principia, inter se contraria, statuentis, litem et

et Προικωνν. terminationem. Hærl.

(82) Κῶφι mistura sexdecim specierum in sacrum abhibenda. Vide Plutarchum, De Isidoro Osiride, pag. 383 seq.

In Persidem autem ingressus ex virgine se esse dicebat et in montibus educatum. iam conscriptis quatuor libris (83) unum vocavit *Mysteriorum*, secundum *Evangelium*, 1 *Thesaurum* (84), quartum *Capitum*. Atque quidem iste, ab impuro spiritu contritus, .. Mulier vero apud quam diversabatur bona profanos libros per hæreditatem adeptam septennem emit nomine Cubricum, quem docuit et manumisit hæredemque instituit. Perside Manem se vocavit, et Buddæ librosavit pro suis. Eum rex Persarum vivum extulit, quod filio ipsius causa mortis exstitisset, res Vetus Test. rejecit, Novum ut boni Dei etc. Paulus quidam, Manetis æqualis, hæc magnæ episcopus, Dominum nudum em esse dixit, ut unum de prophetis. Ab

Juliani.

Julianus, qui principatum tenuit liberum tiam et Illyriorum, in Epiro habitantium, Rodisciplinis institutus divinationisque peritis et eruditionis amantissimus. Huic familiaris iustius, philosophus.

cellus, magister Arcadii imp. omnibus viris ornatus vel potius ἀρετή τις ἐμφυτος, virædam animata.

cellus, Pergamenus, orator, scripsit librum, nus, sive *De regno*.

cellus, Sidetes, medicus, sub M. Antonio scripsit versibus heroicis *De re medica libros* in quibus etiam de morbo lupino hominisive lycanthropia. Conf. Kusteri not. 8, II, 98.

cellus, dux militum sub Commodus, ut per noctem vigilare videretur, quotidie sub veno præscribebat duodecim tabellas δώδεκα πτεία οὐράς ἐκ φίλτρας ποιεῖται, earumque illis horis ad diversos perferri curabat, etc. cianus, Valentis imp., et Angelii, episcopi tempore vixit, vir clarus, qui olim in pamilitaverat, tunc presbyter ecclesiæ Novarum, Anastasiam, imperatoris filiam gramcam docuit.

rcianus, familiaris Musonio, Pamphylio, vir nnem virtutem instar regulæ exactus. Viros probos ad se alliciebat Musonius, ut magnes m, ita ut si quis audiret aliquem esse Mamicum, eum bonum virum esse, scire lice-

rcianus sub Zenone floruit, presbyter in oradelectus plurimum valuit apud (magistrum orum Zenonis). Illum, Epicureis placitis quoseipsum corrumpens, mundum sua sponte m esse dicebat, etc.

rcion, hæresiarcha.

Marcus Antoninus. Romanorum imp. omni laude dignus philosophus, qui tum alios, tum postremo Sextum, philosophum, e Bæotia oriundum, Romæ audivit, crebro ad eum ventitans, ædesque ejus frequentans. Eum igitur Lucius quidam, rhetor, Herodis, rhetoris Atheniensis, discipulus, prodeuntem interrogavit, quonam iret, et cujus negotii causa; cui Marcus; *Etiā seni*, inquit, *decorum est dicere. Eo igitur ad Sextum, philosophum, ut discam ea quæ nondum scio*. Tum Lucius, manu in cælum sublata: *O sol*, inquit, *Romanorum imp. jam senex, sumpta tabella, doctoris domum frequentat; rex vero meus, Alexander, anno ætatis XXXII obiit*. Scripsit *De vita sua*, Τοῦ ἰδίου βίου διαγωγῆν, *libros XXXII*. Eum facilius est admirari, quam laudare, quod oratio nulla hujus viri virtutibus æquari possit, etc.

Mares, Chalcedonis in Bithynia episcopus, Julianum, parabatem, Fortunæ immolantem CPoli, insectatus, vocavit impium, apostatam, atheum. Ille ad Mares, oculorum suffusione laborantem præ senio: *Neque tuus ille Deus Galilæus te sanare possit*. Cui Mares: *Gratias ago Deo, qui me luminibus orbavit, ne tuum vultum videam, qui sic in impietatem prolapsus es*. Julianus inde, martyrii honorem Christianis invidens, a Diocletiani quidem crudelitate abstinuit; at lege lata Christianis interdixit, ne humanioribus disciplinis instituerentur, ne, si linguam, ut aiebat, acuisent, gentilium dialectis expeditus responderent. Per varias artes etiā persuasit quibusdam, inter hos Hecebolio, sophistæ, ut idolis immolarent.

Margites, qui a comicis ob stultitiam deridetur. Aiunt, eum ultra quinque numerare non potuisse, etc.

Marianus, Marsi, causidici, qui Roma Eleutheropolin Palæstinæ primæ oppidum migravit, filius, præfectus urbis Romæ, consularis, et, quod illustris est, patricius tempore Anastasii imp., scripsit *Metaphrasin Theocriti*, iambis 3150; *Apollonii Argonauticorum*, iambis 5608; *Callimachi Hecales, Hymnorum, Causarum et Epigrammatum*, iambis 6810; *Arati*, iambis 1140; *Nicandri Theriacorum*, iambis 1370, et alias multas metaphrases.

Marinus, suscepta Procli schola, cum Isidorum, philosophum, instituisset Aristotelica doctrina, et in Athenas iterum venisset, communi præceptore defuncto, ostendit ei prolixum commentarium, a se conscriptum in *Platonis Philebum*: sed ille dixit ἐκνά εἶναι τὰ τοῦ διδασκάλου, *sufficere quæ Proclus in illum dialogum scripsisset*. Statim itaque illum flammis dedit. Etiā per litteras ex Isidoro quæsivit et ad eum argumenta misit, quibus probaret, *Parmenidem* Platonis non esse de diis, sed de formis. Sed ille, pluribus argumentis Marino

3) At Scythianum scripsisse IV illos libros, ut Kuster. II, pag. 491, not. 4, ex Cyrillo et Ibanio. HALL.

(84) Θεσαυρῶν, *Thesaurorum* ex Cyrillo, Epiphano et Cedreno legere jubet Kuster. HALL.

respondens, verissimam esse probavit dialogi illius de diis expositionem. Quare nisi jam liber fuisset editus, etiam hunc fortassis abolevisset. Fortasse etiam obstitit somnium; nam Proclus dixit se somniasse futurum ut Marinus in Parmenidem commentarios scriberet. (Ex Damascio).

Marsyas, orator garrulus et turbulentus, eujus meminit Aristophanes.

Marsyas, Periandri F., Pellæus, historicus; initio litterator (γραμματοδιδάσκαλος), frater Antigoni, qui postea rex fuit, una cum rege Alexandro educatus. Scripsit *Macedonica libris X*, a primo rege Macedonum ad Alexandri Philippi F. expeditionem in Syriam post conditam Alexandriam. *Attica libris XII*; itemque *Alexandri educationem*.

Marsyas, Critophemi F., Philippensis, historicus, junior.

Marsyas, Marsi F., Tabenus (85), historicus scripsit *Ἀρχαιολογίαν*, sive « Antiquitates, libris XII; *Μυθικά*, *Fabulosa*, libris VII », et alia quædam de patria sua.

Marsyas temporibus judicum Judaicorum, vir sapiens, artis musicæ peritus, qui tibias arundineas et æreas invenit, etc.

Matreas, λαοπλάνος, impostor, qui bestiam alere se dicebat, quæ ipsa sese comederet (84). Quæritur, quænam fuerit illa Matrææ bellua. Composuit etiam *Quæstiones* ad instar problematum Aristotelis, ex quibus erat hæc: Quare sol occidens dicitur δύνειν, non κωλυμῆν.

Matthæus, evangelista, habet titulos LXVIII, capita CCCLV.

Mauricius, Romanorum imp., fertur verborum magnificentiam plurimi fecisse et eruditos maximis honoribus affecisse, etc. Infra in Menandro, protectore.

Maximus Tyrius, philosophus, qui Romæ sub Commodio vixit. Scripsit « De Homero et quæ sit » apud eum antiqua philosophia: Rectene Socrates fecerit, quod accusatus non responderit ». Item alias quasdam quæstiones philosophicas.

Maximus, Epirota, vel Byzantinus philosophus, Juliani Cæsaris, parabatæ magister. Scripsit « De insolubilibus objectionibus; De principiis; De numeris; Commentarium in Aristotelem », et alia quædam ad eumdem Julianum.

Μεγαρίται, *megarizare*, sive philosophi Megarensis sectam sequi. Stilpo ex Megaris, urbe Græciæ, oriundus erat, qui copia verborum et dexteritate disserendi cæteros adeo superavit, ut tota propemodum Græcia, ipsum spectans, sectam Megaricam amplecteretur.

Melampus, divinationis peritus, conf. Kusteri not. tom. II, pag. 521.

Melanippides, Critonis F., Melius, natus Olympiade LXV. Scripsit *Dithyramborum* libros quam-

plurimos et « *Poemata versa heronæ* » et alia plurima.

Melanippides, senioris ex filia *Μελανίπιδος* F., et ipse lyricus: qui in compositione verborum plurima innovavit, et apud Perseum degens, illic vitam finivit. Scripsit « *Cantica lyrica et Dithyrambos*.

Melanopus, affinis Diophanti, orator.

Melesermus, Atheniensis, Sophista.

« *retriciarium Epistolarum* libros XII, B. « *unum; Culinarium Epistolarum unum* « *lium librum unum*.

Melitus, Lari F., Atheniensis, orator.

Anyto Socratem accusavit et Tragediam.

A comicis autem perstringitur, ut peritiosus et malitiosus ingenio præditus. Aristoteles.

Μελίτου Καρικῶν ἀυλημάτων, « *Scoliorum* « *carminum, quæ Cares tibia cantant*. « *vero Carica erant lugubria*.

Melitus vixit temporibus Zenonis, Empedoclis. Scripsit *De ente*. In resp. ad rationem adversatus est Pericli, et cum Socrate esset, navali prælio pugnavit cum Socratico, Olympiade LXXXIV. [Suidas hæc tribuit, quæ dixerat de superiore.]

Menander, Atheniensis, comicus ante.

Menander alius, Atheniensis, Diopitrisrates F., qui omnium sermone celebris comædiæ poeta, strabo quidem oculis ingenio præditus et in mulierum amore. Scripsit « *Comedias CVIII: itemque Epigrammata*.

« *lemæum regem* », et oratione prosarum.

Menander, Laodicea, ad Lycum oriundus, sophista, scripsit « *Comedias* « *Hermogenis artem et Minuciani præterita* », et alia.

Menander, protector, historicus, qui a ipso scribit: « *Pater mihi erat Euphratas*. B. oriundus, minime ille quidem eruditus. B. frater germanus, qui, legum doctrina deest, statim ab harum studio recessit. Ego vero in studiis quod absolvi professione non sum usque ad decursiones equestres et saltationes peritorum et palæstram me contuli. Postea quædam Mauricius imperium capessivit, princeps, et populi salutem provide curabat et Musas assidue poematibus et historiis audiendis quam plurimum delectabatur, utpote qui magnam noctis peritiam in studiis ipse consumeret, et ingenia bebullorum munificentia sua excitaret et acueret; tunc dolens mecum reputare cæpi, non oportere vitam adeo inertem agere, et ad hanc historiam scribendam me appuli, quam post defunctum Agathiam sum auspicatus. »

Menecrates, comicus. Drama ejus *Μενεκράτης* Ἐπιμονεύς.

(85) Ex Tabi, Arabiæ civitate.

(86) Videtur Matrææ bellua fuisse ignis, ut lapis

mirificus Pipini apud Thuanum libro vi, et Methodium, lib. i Polyhist. cap. 13.

ocrates, Syracusanus, medicus, qui sacrum a curans, nullam mercedem recipiebat: sed is poscebat, ut se ipsius servos faterentur. ovem se appellabat, eosque, quos sanaverat, nique nomen imponens, uni Mercurii, Apollinis. V. *Athen.* VII, pag. 298.

Blasus Ægæus, poeta epicus, scripsit *Thebais XII*, et alia.

ppus Cynicus. Vide infra in Φαιός.

ppus, comicus. Ex ejus dramatibus sunt es et alia.

omedes Cretensis, lyricus, qui Hadriani tem- is vixit, ejus libertus vel ex præcipue di-

Scripsit *Encomium Antinoi*, qui Hadriano a deliciis, et alia diversa carmina. Antoninus sepulcrum repertum instauravit, et Mesomedi, antica lyrica conscripsit; cenotaphium ext- : huic quidem, quod cithara canere didi- ; illi vero, quod ejus crudelitatem imita-

agenes Atheniensis, servi F., comicus. Ex ejus atibus sunt: Αῦραι, Μαμμάκωθος, Θουριοπίρ- βιλοθύτης, Ὀμηρος ἢ ἀσκηταί.

τὰ Λέσβιον φῶδον, post *Lesbium cantorem*. Dicitur s, quibus secundus locus tribuitur. Lacedæmo- esbios citharædos primos advocaverunt, deinde andrum, qui ob cædem exsulabat, accessiverunt ssa, qui ipsorum animos composuit, et seditio- sedavit, etc.

ethodius, Olympi in Lycia aut Patarorum et ea Tyri episcopus, nitido compositoque sermone

ersus *Porphyrium* libros composuit, et *convivium m virginum*. Item *De resurrectione* opus egregium tra Origenem, et adversus eumdem *De Pythonissa* be libero arbitrio. Scripsit etiam in *Genesim* et *Can-*

m canticorum commentarios, et multa alia, quæ go lectitantur. Hic in extrema persecutione sub sio et Valeriano in Chalcide, urbe Orientis, rtyrio coronatus est.

leton, mathematicus: et Metonis annus. Hic ton fuit præstantissimus medicus et astronomus.

Colono esse instrumentum quoddam, ab eo dedi- um, ait Callistratus. Euphronius eum ex Colono, pulo Atticæ, oriundum esse. Ante Pythodori æta- n vero heliotropium erat in comitio, quod nunc t ad murum in Pnyce. Vel quia in Colono fontem

bricavit, vel simulacrum vel instrumentum aliquod ronomicum confecit. Phrynichus in *Μονοτρόπω*.

Τίς δ' ἔστιν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φρονιζῶν;

Μέτων ὁ Λυκονιεὺς, οἷδ' ἔτι κρήνας ἔγων (87).

Μέτροιοι, *moderati, modesti*. Asclepiodotus cum thenis discessisset, et Selenciam Syriæ pervenis- et, se in toto illo itinere in tres tantum homines odestos et bonos incidisse dixit, Antiochiæ in Ila- ium, philosophum, Laodiceæ, quæ est urbs Syriæ

A proxima, in Merem, omnium ætatis nostræ homi- nem justissimum, cui Aristidis cognomen erat, et in Domininum, philosophum.

Metrophanes, ex Eucarpia, oppido Phrygiæ, oriundus, sophista, scripsit « De Phrygia libros II, « De formis orationum; De statibus causarum; « Commentarium in Hermogenis artem rhetoricam; « Commentarium in Aristidem. »

Metrophanes Corneliani rhetoris F. ex Lebadia Bœ- otii civitate, sophista, scripsit « De generibus dicen- « di, quibus usi sunt Plato, Xenophon, Nicostratus, Phi- « lostratus; Declamationes; Orationes panegyricas. »

Metrophanes, a Lachare genus ducens, Hic cum adhuc puer esset, exclamavit. *Ego sum Aristophanes ille calvus*. Deinde interrogantibus, quid dixisset, respondit se nihil meminisse eorum quæ dixerat. Adversus hunc Superianus librum scripsit.

Michael Syncellus, Hierosolymitanus, scripsit *Encomium magni Dionysii*.

Milo, Crotoniates, sex Olympiadibus continuis lu- cta vicit. Septima vero Olympiade superare non potuit Mnasiæ, qui civis ejus erat et juvenis et cum ipso congredi volebat — Tandem luporum præda fuit (ex Pausania, lib. vi, pag. 369 seq.)

Mimnermus, Ligyrtiadæ F., Colophonius, vel Smyrnæus, vel Astypalænsis, poeta elegiacus. Vi- xit Olympiade XXXVII, ita ut septem sapientibus fuerit antiquior. Quidam vero dicunt ipsum eodem quo illi tempore floruisse. Vocatur etiam *Ligyrtiades*, διὰ τὸ λυγρὸν, a suavi et arguto cantu. Scripsit multa.

Minucianus, Nicagoræ Sophistæ F., qui Galieni temporibus vixit. Scripsit « Artem rhetoricam, et « Progymnasmata et Orationes varias. »

Minyæ, Argonautæ.

Mithæcus, grammaticus. Scripsit Ὀψαρτυτικά, « De condimentis ciborum, Κωνηγητικά, De venatio- « ne, » et alia. — Est etiam nomen velocis hominis.

Mnaseas, Berytius. Scripsit « Artem rhetoricam, « itemque De nominibus Atticis. »

Mnesimachus, mediæ comædiæ poeta. Ex drama- tibus ejus sunt Ἰκποτρόφος, Βούσιρις, Φιλίππος, (Δύσκολος) ut testatur Athenæus in *Dipnosophistis*.

Molones duo feruntur, histriones et grassatores.

Molpagoras apud Cianos fuit vir ad dicendum et agendum pronus, sed ingenio popularis et ambi- tiosus, etc. (e Polybio).

Μονοψεῖν, *carmen flebile canere*. Carmina tragica, quæ in scena recitantur, sunt lamenta. Aristoph. Ἐπ' ἀνέτρονον μονοψεῖαις, Κιφισοφῶντα μιγνύς, « deinde alui cum monodiis, iisque Ciphesophontem « immiscui. » Hic Ciphesophon servus erat, qui eum carminibus componendis plurimum adjuvabat, etc.

Morsimus et Melanthius, poetæ tragici, quos per- stringit Aristoph. Morsimus, Philocis F., poeta frigi-

(87) Kuster in not. ad h. l. tom. II, pag. 544, duo illos senarios ita numeris suis restituit: Τίς φρο- νισῶν; οἷδ', ὁ κρήνας ἔγων. HALL.

das et oculorum medicus. Melanthium reprehendit ut helluonem Eupolis in Κόλαξι.

Μόρσιμος, fatalis. De Apollonio Tyaneo; vide supra in Domitiano.

Morychus, poeta tragicus, qui ut helluo a comicis perstringitur.

Morychus, Teleas, Glaucotes ob veneficia male audiebant.

Moschus, Syracusanus, grammaticus, Aristarchi discipulus, qui secundus est a Theocrito, poeta bucolico. Scripsit et ipse *Bucolica*.

Moschus, malus citharædus, qui multos versus uno spiritu caneret. Carmen Bœotium invenit Terpander, ut et Phrygium.

Moses, propheta et legislator. Hujus anno LXXX, filii Israelis ex Ægypto egressi sunt, etc conf. Kusteri not. tom. II, pag. 583.

Moso, mulier Hebræa, a qua scripta est lex Hebræorum, ut tradit Alexander Polyhistor.

Musæus, Eleusinius, Atheniensis, Antiphemi et Helenæ F., poeta epicus et Orphei discipulus, vel potius eo antiquior. Floruit tempore Cecropis secundi. Scripsit *Præcepta ad Eumolpum*, filium, versibus quater mille et alia plurima. Antiphemus filius fuit Euphemi, nepos Ephanti, pronepos Cercyonis, quem debellavit Theseus.

Musæus, Thebanus, Thamyræ F., Philammonis nepos, poeta lyricus, qui multo ante bellum Trojanum vixit. Scripsit versus lyricos et cantica.

Musæus, Ephesius, poeta epicus τῶν εἰς τοὺς Περγαμνοὺς καὶ αὐτὸς κῶκλους, unus ex numero eorum, qui in Museum Pergamenum allekti erant. Scripsit *Perseidis libros X* itemque *in Eumenem* et *Attalum*. V. Kusteri not. 4, tom. II, pag. 378.

Musæus, philosophus apud Græcos (88). Lysias in Oratione contra Mixidemi accusationem, si modo is verus ejus auctor sit: « Pueros ipsi pedisequos duos esse, quorum alterum vocat Musæum, alterum « Hesiodum. Id autem reum studio fecisse patet. » Musæum vero alii Thracem esse dixerunt, alii indigenam et Elensine oriundum.

Musonius, Capitonis F., Tyrrenus, ex Bulsinio civitate, dialecticus et philosophus Stoicus, qui vixit sub Nerone, Apollonii Tyanei, et multorum aliorum discipulus, ad quem et epistolæ feruntur Apollonii, et illius ad Apollonium. Hic ob confidentiam et arguendi studium et immodicam libertatem a Nerone interfectus est. Feruntur ejus *Orationes et Epistolæ diversæ philosophicæ*. De hoc Musonio (Juliano) Parabates in Epistola sic scribit: « Contumeliam, qua præses Græciæ nos affecit, tanta animi celsitudine tulisti, ut nihil horum in te factum pu-

taris. Quod autem illi urbi open... studeas in qua scholas habuisti... est argumentum. Quare mihi videtur... illud Socrati convenire, hoc vero... sonio. Nam ille fas esse negabat... ab illo improbo lædi. » Hic vero... tor erat, cum ipsum Nero exulare...

Musonius, vir rerum gerendarum... gnus, sub imp. Joviniano, et Enap... orator, tributis Asianis colligendis præ-

Μύθος, Anaxagoras dixit solem esse... phœnta, ignitam ferri massam, Pelop... jorem, ob quod morte multandus erat.

Myia, Thespiaca, lyrica. Scripsit... Myia, Spartana, poetria. *Hymnos* a... *Dianam* scripsit.

Myia, Pythagoræ magni et Theanis...

Myro, Bysantia, poetria, quæ versus... elegiacos et melicos scripsit. Homen... uxor Andromachi, cognomento philolog...

Myro, Rhodia, philosopha. Scripsit *Cer... rum et fabulas*.

Myrtilus, Atheniensis, comicus, frater comici Hermippi. Ejus dramata... ves (89), Ἐρωτες,

Μῦθος et αἴωος differunt, quod... ris, sed viris factus sit, nec tantum... tet, sed et admonitionem continet... et per ambages suadet ac docet, quæ... fecisse videtur.

Myscelus, accepto oraculo, valetudine... anteposuit divitiis; has delegit A... Crotoniatæ sunt robusti; Syracusani... evaserunt.

Mysorum prædatio (Μυσῶν λεία) p... iis quorum res, ut Mysorum a vicinis... Telopho rege peregre profecto, hoc... piuntur.

Myxus, Βαβυλῶνος Μύξος. Dictum hoc in... et gloriosos. Myxus enim fuit sacer... homo facetus et jactabundus.

N

Nannacus (90). Vir priscus ante Deu... regem, qui futurum diluvium præsciens, c... in templum congregatis, cum lacrymis Deu... pliciter oravit. Et proverbium, a Nannaco, de... admodum vetustis.

Ναβάτος, Ecclesiæ presbyter Romanus;... tus Atque Ναυαταῖνοι ἀπαστάτοι sunt... hæretici, sive qui Novati sententiam sequuntur.

Naucratis, urbs Ægypti a Milesiis condita... maris imperium obtinerent. Hujus civis fuit de... ille Athenæus.

(88) Idem cum primo Musæo, apud Suidam memorato.

(89) Kuster (in not. 4, tom. II, pag. 590) cum Meursio in Biblioth. attica emendat Τιτανόπειδος. HARL.

(90) Videtur nomen ex Noachi nomine corruptum licet Nannacus hic (Stephano Byz. Ἄνω... Phrygum rex dicitur Suidæ in τὰ ἀνω Ναυατάτου. rex in τὰ Ναυατάτου.

socrates, comicus. Ex ejus dramatibus sunt: **A** (93) duxit. Nam filius fuit Cilicis (Theodori) et Samosateni (Pauli) nepos. Post hunc Eutyches existit, etc.

ἡροί, Περσὶς (91).
son *Naucrati*, de iis qui paria sibi mutuo
nt. Genus scribendi in epistolis usitatum, ut
eus *Pompilo*.

ωπαῖος, Deo gratus et consecratus, vel mona-

Sciendum, tempore Claudii, Romanorum
cum Petrus apostolus Evodium Antiochiæ
(opum) creasset, illos, qui prius Nazaræi et
ei vocabantur, appellatos Christianos.

anthes, Cyzicenus, orator, discipulus Philisci,
ii.

archus, Alexandro expeditionis comes fuit, et
riam de eo conscripsit. Falso autem se præ-
m classis fuisse scripsit, cum gubernator navis
t.

mesion (Damascii amicus). Confer Suidam in
περὸυτο, et Ἑρμαῖον.

μήσεις ὑποκριτῶν, *Distributiones histrionum*.
istres histriones forte dividebantur, qui fabulis
ent. Inter hos, qui victor fuisset, absque exa-
e deinde assumebatur.

eoecles Atheniensis, philosophus, frater Epicurii,
scripsit de secta sua. Et Neoclis, est dictum:
« βιώσας, » qui bene latuit, bene vixit. (V. Me-
ng. ad Diog. Laert. X, segm. III.) *

leophonon seu Neophon, Sicyonius, tragicus, cu-
esse dicunt *Euripidis Medeam*, docuit tragædias
X, etc.

tero, studiis imperatore prorsus indignis, operam
lit, cithara ludens, tragædias agens et in theatris
Sed adhuc adolescens studiis philosophiæ
abat, et de Christo inquirebat, quem adhuc
peresse in vivis arbitrabatur. Cumque comperis-
, a Judæis in crucem actum esse, iratus Annam
Caipham cum Pilato, tunc Judææ præside, vin-
is ad se duci jussit, ab iisque sciscitatus est,
æcunque in ejus judicio acta essent, etc. Eo
mpore et Simon Magus florebat, cumque Petrus
Simon præsentem Nerone inter se disputarent,
uctus est ex carcere Pilatus. Nero Simonem
terrogat an esset Christus? Ille se esse ait. Negant
strus et Pilatus: *Hic*, inquit, « *Ægyptius est, et*
obeso corpore et prolaxis capillis et niger omni-
noque ab ejus forma alienus, » etc.

Nerva, Romanorum imp., Joannem evangelistam,
x Patmo quo relegatus erat, revocatum, Ephesum
eduxit, eo tempore (92) quo et Manichæorum
logma in lucem prodiit, Manete hæresim suam
perte docente.

Nestorius. Post Manetem, et Paulum, et Apollina-
em, et Theodorum, prodiit Nestorius, Germanicea,
Byriæ urbe, oriundus, qui sede CPol. potitus, voce
luarum in Christo naturarum malo errore abusus
est, æque ac Paulus et Theodorus, a quibus genus

(91) Monente Kustero not. 7 (tom. II. p. 600),
non *Naucrati* comico, sed *Naucrati* fabulam, ἱερί-
σις assignat Athenæus, lib. IX. Sed v. supra, in
vol. II, pag. 741. HARL.

(92) Videntur hoc loco apud Suidam nonnulla

(93) duxit. Nam filius fuit Cilicis (Theodori) et Sa-
mosateni (Pauli) nepos. Post hunc Eutyches ex-
stitit, etc.

Nestor, Larandensis, e Lycia, poeta epicus, pater
poetæ Pisandri, fuit sub imp. Severo scripsitque
Iliadem λειπογράμματος, litteris certis carentem,
perinde ut Tryphiodorus *Odysseam*. Nam in primo
libro nullum reperitur α, in secundo nullum β, etc.
Scripsit etiam *Metamorphoses*, ut Parthenius, Ni-
caensis, et alia.

Nicagoras, Mnesæi, rhetoris, F., Atheniensis, sophi-
sta, tempore Philippi imp. Scripsit « Vitas clarorum
« virorum; De Cleopatra, quæ fuit in Troade; Ora-
« tionem, » habitam in legatione *ad Philippum* imp.

Nicander, Xenophanis F., Colophonius vel *Æto-*
B lus, grammaticus, poeta, medicus, vixit tempore
Attali junioris, sive ultimi Galatonicæ, cui regnum
ademptum a Romanis. Scripsit theriaca, « Alexiphar-
« maca, Georgica, Ἐπειουμένων, de corporibus in
« alias formas mutatis, libros V; Remediorum col-
« lectionem; Prognostica » versibus, ex Hippocratis
Prognosticis translata: « De omnibus oraculis li-
« bro III, » et alia plurima, carmine epico.

Nicanores tres fuerunt: unus, filius Balacri, alter
Parmenionis, tertius genere Stagyritæ, cuius memi-
nit Hyperides Oratione in Demosthenem.

Nicanor, Hermiæ F., Alexandrinus, grammaticus,
temporibus Hadriani imp., quo tempore et Hermip-
pus, Berytius, vixit. Scripsit Περὶ στιγμαῆς, « De pun-
« ctis apud Homerum, et De differentia, quæ inde in
« sensu oritur; De interpunctione in genere, libros
« VI; horum Compendium libro I; De punctis apud
« Callimachum, » et alia.

Nicetas. Supra in Heraclide, Lycio.

Nicochares, Philonidæ comici F., Atheniensis,
comicus, æqualis Aristophanis. Ex ejus fabulis sunt
Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς γαμῶν, Χορ-
ηγός, Κρήτες, Λάκωνες, Λήμνιοι, Κένταυροι, Χειρο-
γάστορες.

Nicolaus, ex Myris Lyciæ, fervidus Christianorum
propugnator et sacerdos, qui magna cum fiducia
Deo preces adhibebat. Hic nihil quidem scripsit, sed
in somnis imp. Constantino astans, etc.

Nicolaus, Damascenus, amicus et familiaris He-
rodis regis Judæorum, et Augusti Cæsaris, qui pla-
centas mellitas ab eo missas *Nicolaos* appellabat:
philosophus Peripateticus, aut Platonicus. Scripsit
Historiam universalem libris LXXX, aut secundum
Athenæum, CXL lib., aut CXXXIV, auctore Josepho.
Itemque *De vita et educatione Cæsaris*. Patrem ha-
buit, qui opes et famam eruditione adeptus fuerat:
itaque ille a puero in omnibus litteris eruditus
grammaticæ atque inde poeticæ haud vulgarem pe-
ritiam sibi comparaverat, adeo ut *tragædias comæ-*

excidisse. Nam Manichæorum sectæ origo a Nervæ
ætate remota est annis amplius centenis.

(93) Intellige dogmatum, non consanguinitatis
propinquitatem.

, ideo nec unguento, nec floribus, nec A
si alb, uti illis licuit.

nus, Apameensis, Syrus, philosophus Py-
ris, qui Platonem coarguit, quod senten-
tam de Deo et creatione mundi ex Mosaicis
suffuratus esset. Hinc ait: Τί γάρ ἐστι
ἢ Μωυσεῦς Ἀττικίζων; Quid est Plato, nisi
ticissans ?

nus, rhetor, scripsit « De figuris dictionis,
enta in Demosthenem, Chriarum Collec-
), Consolationem ad Hadrianum imp. super
Antinoi ».

his, Xenagoræ F., Heracleotes, Ponticus,
us. Scripsit de Alexandro ejusque successo-
t epigonis, sive successorum posteris libros
De Heraclea libros XIII. Continet autem res B
ost epigonos, usque ad tyrannorum eversio-
usque ad tertium Ptolemæum. Conf. Kus-
t. 8, tom. II, pag. 639.

ὀπλόηκx, ὅτε ναυαυτήκα, nunc secunda na-
te usus sum, cum naufragium feci. Zeno,
s, dicto hoc usus est, postquam naufragium
t, et: Bene facit fortuna, quod non ad philoso-
compellat. Itaque relictis prioribus præcepto-
Cratetis factus est discipulus, animumque
ilosophiam appulit.

ia saltatio est eadem ac Berecynthia, Baccho
Berecynthio enim in Nysia sita est. Ita alia
r Cretica, sive Gnoisia; nam Gnoissus est
Cretæ, etc.

O

λοισται, obelo notatum est, id est, rejectum
amnatum est. Obelus enim, sive veru, in libris
gnum rejectionis.

ἄτωθεν νόμος, Lex inferior. Demosthenes, in
one contra Aristocratam vel Helisæam sic vo-
quod dicasteriorum (Athenis) alia superiora,
nferiora nominarentur; vel ob formam scri-
a, qua Axones scripti erant; ea autem talis
ut versu primo a dextra ad sinistram proce-
), versus secundus a sinistra ad dextram scri-
esset βουστροφύδων sulcorum more; itaque
neam, quæ a sinistra incipit, inferiorem vocat
osthenes. Axones enim et Cyrbes eo, quo dixi-
, modo scriptos esse, Euphorion in Apollodoro
it. Vel quia Ephialtes Axones et Cyrbes ex loco
eriore, id est arce, in curiam et forum trans-
D

chus, Ὀχος (aliis Μῶχος), philosophus apud
enices, ut Zamolxis apud Thraces et Atlas apud
os.

chus (Persarum rex), qui cum Apin (Ægyptio-
) interfecisset, eum coquis tradere voluit, ut
n in frusta dissecarent et ad cœnam præpara-
t.

dænathus, Syrus, Plutarchi, philosophi (Athe-
nsis), auditor, quæstiones difficiles magistro
putanti identidem proponebat, et dicentem sem-
interpellabat, ad veritatem assequendam ipse

minus perspicax. At Plutarchus censuit, philoso-
phum non de quibuslibet rebus interrogandum,
nec eum de quavis re ex tempore respondere de-
bere. In primis difficile et tantum non impossibile
esse, ut homines (explorati et certi) aliquid dicant
sentiantve de diis.

Œnomaus, Gadarensis, philosophus cynicus,
non multo antiquior Porphyrio. Scripsit *De sccta
cynica*; Πολιτεῖαν sive *De rep.*, *De homericâ philoso-
phia*; *De Cratete*, *Diogene* et cæteris (Cynicis).

Ὀϊωνιστικὴν. Artem augurandi primi invenerunt
Phryges, ejusque species: 1.) Ὀρνεισκοπικὸν, *Auspi-
cium*, ut cum ave fronte vel tergo volante et ad
dextram vel sinistram declinante, quis dicit, id
hanc vel illam rem significare. Primum de hac arte
scripsit *Telegonus*. 2.) Οἰχοσκοπικὸν, cum observan-
tur ea quæ domi accidunt, veluti si in tecto appa-
ruerit mustela vel serpens; aut oleum effusum fue-
rit, aut mel, aut vinum, aut aqua, aut cinis: aut
lignum crepuerit, aut aliquid aliud acciderit, hoc
vel illud significat. De hac divinatione scripsit
Xenocrates. 3.) Ἐνὸδιον, cum interpretatur quis ea,
quæ in via nobis occurrunt, ut cum quis tibi obvius
factus fuerit, hoc vel illud gestans, hoc vel aliud
tibi eveniet. De hoc scripsit *Polles*. 4.) Χειροσκοπι-
κὸν, cum manu expansa ejusque rugis inspectis
dicimus, Liberos procreabit, vel tale quid. De hoc
scripsit *Helenus*. 5.) Παλμικὸν, cui qui student, ex
tremore et palpitatione membrorum futura prædi-
cunt, veluti cum salit oculus dexter vel sinister,
vel humerus vel femur, vel cum pes prurivit vel
auris tinnit, hoc vel illud eveniet. De hoc divina-
tionis genere scripsit Posidonius.

Olen, Dymæus, vel Hyperporeus, vel Lycius, poeta
epicus. Sed potius est Lycius e Xantho, ut Callima-
chus declarat, et (Alexander) Polyhistor in *Histo-
ria Lyciæ*.

Olophyxis, civitas Thraciæ juxta montem Athon
cujus civis fuit Herodotus Olophyx, qui *De Nym-
phis et sacrificiis*, ut aiunt, scripsit.

Olympias, certamen, quarto quoque anno peragi
solum, ob diem, qui quarto quoque anno ex sex
horis colligitur. Prima autem Olympias incidit in
ætatem Salomonis, quo tempore Jovis festum pu-
blica sollemnitate celebratum est.

Olympiodorus, philosophus Alexandrinus celebra-
rimus Ad hunc audiendum Proclus, Lycius, Ari-
stotelicæ doctrinæ discendæ causa se contulit. Cum
autem Olympiodorum audiret, virum eloquentem,
et qui propter linguæ volubilitatem et celeritatem
in dicendo a paucis auditoribus intelligebatur, sic
ab eo fuit approbatus, ut filiolam, et ipsam philo-
sophice institutam, ipsi despondere voluerit. conf.
Kusteri not. 3, tom. II, pag. 683.

Olympus, Generosæ (Γενερώσης) frater, qui ex Cili-
cia Alexandriam venit ad colendum Serapidem
vir ingenio admirabili, corpore magno et procero,
facie honesta et liberali, suada incredibili. Quare
constitutus ἱεροδιδάσκαλος, sacrorum magister, apr

Alexandrinus, qui tunc torrente quasi reip. in deteriori rapiebantur. Ille, quos potuit, congregans antiqua instituta eos edocebat, et comitantem hos, qui ea observarent, demonstrabat felicitatem. Amicis vero prædixit Serapidem relicturum esse templum, quod et factum est.

Olympius, Mæonis F., Mysus, tibicen, poeta medicus et elegiacus, auctor musicæ, quæ pulsatione peragitur, itemque ejus, quæ cantu tibiæ constat: discipulus et amatus Marsyæ, qui genere fuit Satyrus, auditor vero et filius Hyagnidis. Vixit Olympus ante bellum Trojanum, a quo et mons in Mysia nomen accepit.

Onesimus, Cyprius vel Spartanus, historicus et sophista temporibus Constantini imp. Scripsit « statuum Divisiones: Artem judicalem ad Apsidem; De arte contradicendi; Progymnasmata, « Declamationes, encomia » et alia plurima.

Onesicritus, Xenophonte tanto inferior habendus, quanto exemplum archetypo.

Onetor, Contra hunc Demosthenes scripsit Orationes de judicio, ἐξούλις, sive de vi. Fuit autem unum ex choragis, cujus etiam Isocrates in Oratione de retributione mentionem facit.

Onosander, philosophus Ploticus, scripsit *Tactica*, sive De acie instruenda; « De strategematis; Commentarios in libros Platonis; De republ. »

Ophelio, comicus, ex cujus fabulis sunt teste Athenæo, Δευκαλιών, Καλλιμαχός, Κένταυρος, Σάτυροι, Μοῦσαι, Μονότροποι. Meminit illius libro secundo Dipnosophist.

Ὁ ἐφήμερος, o brevis ævi homo. Ita Socrates apud Aristoph. in *Nubibus* ad Strepsiadem. Quod ipse animus ad res divinas intentum haberet, vel quia Socrates Sileno similis esse dicebatur; simus enim et calvus erat; apud Pindarum quippe Silenus ad Olympum: Ὁ τάλας, ἐφήμερος, νήπιε, βάζεις χρηματὰ μοι διακομπεύων: « O miser, mortalis, stulte, « verbis magnificis opes tuas mihi jactas.

Oppianus, Cilix ex Coryco civitate, grammaticus et poeta epicus, qui vixit sub M. Antonino (Caracalla) imp. Scripsit *Haliutica* (de piscatione) libros V; *Cynegetica* (de venatione) libros IV; *Ixœutica* (de aucupio) libros II. Cum autem Poemata ejus apud imp. lecta fuissent, is pro singulis versibus aureum staterem sive nomisma ipsi donavit, isa ut pro omnibus versibus viginti millia nominatum acciperet.

Ὄψαρτυκῆ, ars culinaria. Artemidorus, pseudo-Aristophanius, voces ad artem culinariam pertinentes collegit.

Ὀργῶν. Herodotus, conspicatus Thucydidem quasi instinctu quodam Numinis lacrymantem (cum Herodotum historias suas legentem, audisset), ad patrem Thucydidis dixit: « Beatum te duco, Olore, optimæ proles causa. Filius enim tuus animum habet, disciplinarum cupidum. »

Oribasius, Sardianus, familiaris amicus Juliani Parabati, a quo CPolis quæstor est constitutus.

A Scripsit Ἠρὰς τοὺς ἀπορούντας τὴν ἡμέραν, « medicos dubitantes, libros IX; Ad Ἰουλίαν, « libros LXXII; Epitomea eorum, I; « Eustathium, filium. Item De regibus, I; « bus. »

Origenes, qui et Adamantius, vir dicitur subactus in omni genere disciplina, et monii Saccæ, philosophi, de cæcis vitæ plura affert Suidas ex Eusebii libro VI, et Cedreno: narratque inter alia, Ab precibus Scripturaram sacram explicatis annos et librorum scripsisse ad sex milia et octo eorum multitudinem, dictam *Serapionum*.

Orion, Thebanus, Ægyptius, scripsit *Sententiarum*, seu, Ἀπολογία, Floridiorum, imp. Theodosii Junioris *Orion*, Alexandrinus, grammaticus, Ἰστορίας, « Atticorum vocabulorum Catalogus, « De Etymologia; Encomium Adrianæ.

Orpheus ex Lebethris Thraciæ oriunda thra civitas Pieriis vicina, (Æagri et Cæagæ) vero, quintus ab Atlante, et aliorum filiarum ejus. Vixit undecim sætibus ante bellum Trojanum, ipsumque Lini discipulum, et novem sætates vixisse. Alii undecim, Τριακμοῦς, qui ab aliis Ionis tragici dicitur. In his etiam fuerunt illa quæ dicitur.

Ὁσίου, Κλήσεις (an κλήσεις.) κοσμοποιῶν, Ἱεροῦς λόγους, *Sacros Sermones* libros, vero dicuntur esse *Theogneti*, Theogneti.

Cercopi, Pythagoreo, tribuunt: *Onomacritum* referunt; *Τελετὰς*, hanc dem Onomacriti esse dicuntur. In *De lapidum sculptura* qui Ὀγδοήκοντα.

bitur. Σωτήρια. Hæc Timoclis, Syracusini, Milesii, esse dicuntur. *Κρατῆρες*, tribuuntur. Θρονισμοὺς μητρώους, *Uterque gnæ matris deorum et Bacchica*, quæ *Saxo* esse dicuntur. *Descensum ad inferos*, f.

Herodici Perinthii esse fertur; *Pephan* etiam Zopyro tribuuntur, ab aliis Brontini *μαστικόν*, versibus heroicis MCC; *Ἀπολογία*, Ἀμοκοπιαν, Θρηπολικόν sive *Librum de rebus*

Ὄσθητικὰ ἢ ὠσσοπικὰ, *De divinatione* versibus heroicis; *Καταζωστικόν*, *Hymanicum et Physica*, quæ Brontini esse dicuntur.

Orpheus, Ciconeus, vel Arcas ex Bisalium civitate, poeta epicus. Fuit et hic ante Homerum sætibus Trojano bello antiquior. Scripsit *Epigrammata*, *Hymnos*.

Orpheus, Odrysius, poeta epicus, quædam Dionysius ne existisse quidem dicit. Nulla poemata quædam ei tribuuntur.

Orpheus, Crotoniates, poeta epicus, quem Ptolemy tyranno familiarem fuisse Asclepiades Grammaticorum sexto tradit. Scripsit *Saxo* *Argonautica* et alia quædam.

Orpheus, Camarinæns, poeta epicus, quædam dicunt *Descensum ad Inferos*.

is, rex Thracum, cujus tempore Amazo- A
gas sibi tributarios fecere.

re Judicum Judæorum, post sublato
asium regnum, Orphens clarus fuit, vir
simus et multorum mysteriorum peritis-
lujus etiam feruntur Περὶ θεογονίας λόγοι
is ex Jo. Matala et Cedreno Περὶ θεογονίας),
is inter alia et hæc dicit : ætherem princi-
o conditum fuisse, et ab utraque ætheris
isse chaos, etc.

si lyra.

Alexandrinus, grammaticus, qui CPoli do-
ripsit « De vocalibus ancipitibus ; Quomodo
ia sint efferenda ; Solutiones propositionum
iani ; Πίνακα τῶν ταυτοῦ, Indicem Operum
m ; De encliticis particulis ; Orthographiam B
αλφabeticῶ ; De diphthongo ; Orthographiam
diphthongi contra Phyrnichum, ordinc alpha-
 ; Florilegium sententiarum.

næ. Sic olim apud Persas magi vocabantur,
roastri successerunt.

ν μάλλον. Sceptici sive Pyrrhonii, sectarum
m decreta evertentes, nullum ipsi dogma
t, etc.

ν πρὸς τὸν Διόνυσον. Cum Epigenes Sicyonius
liam in Bacchum fecisset, hoc acclamarunt :

id Bacchum. Vel potius : olim certabant car-
ns, in Bacchum scriptis, quæ ex Satyrica
untur. Postea vero tragœdias scribere aggressi
limad fabulas et historias deflexerunt, nullam
i mentionem amplius facientes. Sic Chamæ- C
n libro De Thespide. Thætetus vero, in libro
verbio refert, Parrhasium, certantem, Co-
i cum aliis pictoribus, pinxisse Bacchum pul-
imum, et Corinthios videntes æmulorum
i exclamasse : *Quid ad Bacchum ?*

δὲν ἐν αἰλίνοις, *Ne inter apia quidem.* In eos qui ne-
cipium quidem rei assecuti sunt ; sumpta trans-
ne ab iis qui in hortos ingrediuntur, ad extre-
autem hortorum partes (περικλήπους), quas apio
uta conserere solebant Græci, non perveniunt.
ὕδατος' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέχομαι. In computationi-
us Athenienses olim carmen cantabant, quod
abatur *Harmodium* in Harmodium et Aristogito-
n, qui Pisistratidarum tyrannidem everterant,
us initium : Φίλατε Ἀρμόδιε, οὗτι που τέθνη- D
 : (94). Erant et alia ejuscemodi carmina. quo-
m unum *Admeti* vocabatur, alterum *Lamponis*.
ifra in Πάροινας.)

ὄχι ἐκομπαλάου, « non utebar verbis tumidis, »
Æschylus.

ὄχι ἔνδον. Ridet Aristophanes Euripidem, ut
λλογοποιῶν, etc., animas ab corporibus distinxit
iore Homero. Homerus enim cum dixisset : Πο-
ὰς δ' ἰθὺμίου, φύγας, « Multas animas fortes heroum

« ad orcum demisit, *subjungit* : Ἀποὺς δ' ἰλώρικ
« τῶχεν, Ipsou yero prædam fecit canum.

ὄτιδες *Utides* et *Soritzæ* : Paralogismi quidam
ita appellati.

ὄ χροῖ. Æschylus de Alcibiade : Μὴ ἀνατρέφειν
φρόνημα ἔχοντα' « Ne virum callidum in civitate alas,
« si vero alueris, ne eum irrites, sed blanditiis de-
« mulceas. » Euripides suasit, non recipiendum in
urbem leonis catulum. Bacchus ad hæc (apud Aris-
toph.) : Difficulus sententiam fero, uter melius
dixerit. Nam σοφῶς Æschylus, Euripides σοφῶς.

P

Pacatus, Minucius idem dictus, et Irenæus, Alex-
andrinus, grammaticus, scripsit « De Alexandrino-
« rum dialecto, *sive* De Græcismo libros VII, ordine
« alphabetico ; De proprietatibus Atticæ et Doricæ B
« dtalecti ; De atticismo » et alia multa. (Supra, in
Irenæus.)

Pæanes duo arant, unus ἑνοάλιος sive Marti,
sub initium prælii vel ante pugnam, alter post victo-
riam Apollini. *Pæanismus* carmen, quod canitur
ab iis qui a malis quibusdam liberati sunt.

Palæphatus, Atheniensis, poeta epicus, Actæi et
Bionis F., vel, ut alii, Joclis et Metaniræ, vel Mer-
curii. Vixit secundum quosdam post Phemonoem,
secundum alios, ante eam. Scripsit Κοσμοποιῶν,
Poema de opificio mundi, versibus quinque mille ;
« Apollinis et Dianæ Nativitatem, *versibus MMM* ;
« Veneris et Cupidinis voces et sermones » versibus
quinque mille ; « Minervæ et Neptuni con-
« tentionem, *versibus mille* ; Latonæ comam.

Palæphatus, Parius vel Prienensis, qui vixit
tempore Artaxeris. Scripsit *Incredibilium libros V*,
quos quidam Palæphato Atheniensi tribuunt. Sed
et iste de eodem argumento scripsit.

Palæphatus, Abydenus, historicus. Scripsit « Cy-
« priaca, Deliaca, Attica et Arabica. » Vixit sub
Alexandro Macedone, et Aristotelis philosophi deli-
ciæ fuit, ut auctor est Philo 'Εν τῷ στοιχείῳ τοῦ
περὶ παραδόξου ἱστορίας βιβλίου α' ; et Theodorus,
Iliensis, libro III Troicorum.

Palæphatus, Ægyptius aut Atheniensis, gram-
maticus, scripsit Theologiam Ægyptiacam, fabulo-
sorum librum I ; fabulose dictorum Solutiones ;
Argumenta in Simonidem ; Res Trojanas, quod
opus alii Pario Palæphato tribuunt. Scripsit et
Historiam propriam, *ἱστορίαν ἰδίων*.

Palamedes, Eleates, grammaticus, scripsit de
comica et tragica dictione : Ὀνομοποιῶν, sive
Nomenclatorem ; Commentarium in poetam. Pin-
darum.

Palamedes, Nauplii et Climenes F., Argivus, poeta
epicus, et consobrinus regis Agamemnonis, non
minus acutus philosophus, quam poeta ingeniosus.
Idem inventor litterarum ζ, π, φ, χ, itemque cal-
culorum, et tesserarum, et ἀλφῶ, et mensurarum ac

(94) Φίλατε, etc., hic est quintus versus scolii,
Anthol Græcam poeticam (Baruthi, 1792, 8), quod

Calistrato tribui solet. V. quæ notavi ad pag. 90
sq. HARL.

ponderum. Poemata ejus Agamemnonis posteri ex invidia aboleverunt, Existimo et poetam Homerum, quod eadem invidia laboraret, nullam ejus mentionem fecisse. Carmina Palamedis propter invidiam ab Homero abolita sunt, etc.

Palladius, Palamedii F., Methonæus, sophista, qui vixit sub Constantino imp Scripsit « De Romano- rum festis, Disputationes; Orationes *diversas*, ut « Olympiacam, Panegyricam, Judiciales.

Pamphile, Epidauria, sapiens, filia Soteridis, cujus esse dicuntur commentarii, qui Pamphilæ nomine feruntur (ut auctor est Dionysius libro xxx Historiæ musicæ), vel Socratidis, mariti ejus. Scripsit « Commentarios historicos libris XXXIII; « Epitomen Clesiam libris III; Epitomas historia- rum, aliorumque librorum quamplurimas; Περὶ ἀμφισβητήσεων, *De controversiis; De re Venerea*; et aliis multis.

Pamphilus, Amphipolita, vel Sicyoniensis, vel Nico- polita. philosophus cognomento Φιλοπράγματος. Scripsit *Imagines* [herbarum (h5)] ordine alphabe- tico; «Artem grammaticam; De pictura et picto- ribus illustribus; De re rustica libris III.

Pamphilus, grammaticus, Aristarcheus, scripsit *Pratum* sive variarum rerum Collectanea; *De glos- sis sive vocabulis libris XCV*, a littera Ejusque ad Ω. Nam ab A usque ad Δ Zopyrion composuerat; *In Nicandri loca ab aliis explicata*, et quæ vocantur Ὀπίσθια (96) sive *De serpentibus; Artem criticam* et alia plura grammatica.

Pamphylus, qui in conviviis versus semper lo- quebatur, ut refert Athedæus in Dipnosoph. lib. 1, pag. 4.

Pamphilus, demagogus Athenis, etc.

Pamprius, qui apud Zenonem (imp.) multum potuit, natus Thebis, urbe Ægypti, ingenio ad omnia apto præditus, poeta et ad poesim aptus, cum Athenas venisset, a civitate delectus grammat- ico, multos ibi docuit annos. Simulque sub ma- gno Proclo eruditus est in omnibus reconditæ sa- pientiæ partibus. Hinc nulli secundum videri volens cum omnibus philosophis, excepto Proclo, contende- bat, Plutarchum etiam, Hierii F., Atheniensem, et Hermiam, Alexandrinum, rhetorem, doctrinæ gloria superare studebat. Cum autem a calumnia- toribus apud Theagenem, illius loci civem, delatus, et gravius quam magistrum deceret, exagitatus fuisset, Byzantium venit: ubi in urbe in qua omnes Christiani essent, Græca sua religione, quam non dissimulat, opinionem attulit nominibus, se alia quoque arcana (magica) doctrina esse præditum. Itaque Illius eum poema quoddam recitantem, cum audisset, commendatum sibi habuit et stipen- dium ipsi dedit partim de suo, partim de publico.

(95) Voc. *herbarum* additum est de Lambecii con- jectura, at fallaci, uti jam supra adnotare memini. Atque Kusterus in not. 7 et 8, tom III, p. 14, probabilius existimat, opus Pamphili *De iconibus* ejus- dem fuisse argumenti, de quo scripti sunt duo

Deinde invidi, persuadentes Zenoni quod cum Hillo vaticinaretur adver- sam, effecerunt ut relegaretur. Hinc Mysiæ venit, mox ad Hillum in Isaacur, etc. Hillus iste cum esset litteris volebat virorum eruditorum de annis ad audire: cumque ex multorum qui ad disputationibus et dissensu orationem stare appareret, Marsus, grammatis- tor, ex Pane Ægypti oriundus, oratione diu meditatam eleganter recitavit, ignarus inter ignaros, ut Plato dixit, suadere potest quam doctus, Marsi a quocitate deceptus Hillus eumeruditione CPoleos doctoribus esse existimavit, cunia ex publico ipsi tributa, τὸς μουσειᾶ, κατ' ἐκλογὴν ἐπέλεσε παρὰ scholas frequentarent, cum delectu δὲ Πάν. Ex Æsopi, *anagnostæ*, libro de pra in Ἴχθυς.

Panætius, Rhodius, Senior, philosophus rimus, cujus plurimi libri philosophici: runtur.

Panætius, Junior, Nicagora F., Rheticus philosophus Stoicus, Diogenis discipulus. Scipionis Africani, post Polybium, Obiit Athenis.

Pancratius, sophista, scripsit *com- Minuciam artem rhetoricam*.

Pancratius. Hujus feruntur *Opera* varios artis culinariæ *modos tradit*: pore Leonis Senioris, usque ad *Lex*

Πανδελειῶν γνώμας. *Pandelei-* fuit, litium amans, idemque sophista et unus erat ex illis, qui circa *judicia* sabantur. Meminit ejus Cratinus in *Com-*

Panolbius, poeta. Scripsit *diversa*: *Ad Ætherium*, morbo defunctum; *Ad Dorothæum*, præsidem et comitem; *Epitaphium Hypætiæ*, filiiæ.

Πάντα δὲ τῶ. Aiunt. Stesicorum Catana sepultum fuisse ad portas, quæ ab eo *Stes-* vocantur, ipso monumento *octo columnas* et octo item gradus et angulos octo. Alii *ta-* Aletem, cum Corinthios in *unam civitate* culo jussus coegisset, cives in octo tribus *be-* m in octo partes distribuisse.

Panyasis, Polyarchi F., Ilalicarnasensis, *pro-* rum interpres et poeta epicus, qui *poesia* *ec-* ctam in usum revocavit. Duris Samium *fuisse* dit, Dioclis filium; Herodotus *patrem* Alii non Lyxum, Aerododti *patrum*; sed Dry-

Philostrati *Περὶ εἰκόνων* libri, *hodie ad huc* *tes*. HARL.

(96) Sic ex emendatione Kusteri, tom III, not. 4, pro vulgata lect. Ὀμνη. HARL.

matrem, Panyasidis aiunt sororem fuisse. A natus est Olympiade LXXVIII. Secundum quior fuit et tempore belli Persici vixit, Lygdamide, tertio Halicarnassi tyranno. tas alter ei post Homerum locus tribuitur: n alios vero post Hesiodum etiam et Anti- Scripsit Ἰπρακλειάδα. De rebus gestis ibros XIV, versibus circiter 9000. Ἰωνικά, et Neleo, coloniisque Ionicis, carmine pen- versibus circiter 7000.

utius, urbis cujusdam in superiori The- iscopus, vir Deo charus, et miraculis incly- :persecutionis tempore oculus effossus fuit, :perator (Constantinus) frequenter arcesse- lumque ejus deosculabatur. Cum autem s in synodo (Nicæna) visum esset, ut, qui- in sacrum ordinem allecti essent, episcopi, :ri, diaconi et subdiaconi abstinerent a con- :xoribus, quas cum laici essent matrimonii iaverant, surgens vociferatus est, non esse ndum grave hoc jugum clericis et sacerdo- onorabiles esse nuptias, etc. (Ex Socratis, ap. 11, Hist. eccles.)

us, Alexandrinus, philosophus, qui sub imp- sio seniore vixit, quo tempore etiam floruit philosophus, qui Ptolemæi Canonem scri- ri ejus sunt Χωρογραφία οἰκουμένης, « Cho- phia totius orbis; Commentarius in quatuor : magnæ Syntaxis Ptolemæi; Descriptio flu- um, qui sunt in Libya; Interpretationes niorum.»

ισχυρί, series versuum, quorum primæ lit- omen vel sententiam aliquam component ides, Porticus, etc., e Laertii V. 92 seq.

ov ab Alexandro, Paride, dictus locus, qui Amander. Illuc a patre Priamo, missus Paris, o felici præditus et per triginta commoratus ibi in omni Græcorum sapientia eruditus fuit.

Orationem in Veneris laudem, qua Minervæ et Junoni prætulit. Hymnum etiam in eam ce- qui cestus dicitur. Hanc belli (Trojani) causam : scribunt ob raptam apud Spartanos Hele- etc.

menides, Pyretis F., Eleates, philosophus, di- lus Xenophanis, Colophonii, vel, ut Theophra- testatur, Anaximandri, Milesii. Ipsius succes- : fuere Empedocles philosophus et medicus, et D Eleates. Scripsit Physiologiam versibus hexa- is, et alia quædam oratione soluta, quorum o meminit.

ποινός. Vide supra, οὐδέποτε ἔγω.

rrhasius, Evenoris F. et discipulus, genere :sius, pictor.

rthenius, Heraclidis et Eudoræ, vel, ut Her- :pus ait, Thetæ F., Nicæensis aut Myrleanus, iacorum et variorum carminum poeta. Hic a :ta captus est, Romanis cum Mithridate bellum :ntibus. Postea dimissus est propter doctrinam, :xit usque ad Tiberium Cæsarem. Scripsit

A Elegias in Venerem: Aretes, uxoris, epicedium; Aretes encomium tribus libris, et alia multa. Vide Kusteri notam 3, tom. III, pag. 52, ubi de alio quodam Parthenio, Phocæensi, quædam attulit.

Parthenius, Chius, poeta epicus, filius Thestoris, qui cognominatus fuit Chaos., Ab Homero genus duxit. Scripsit De Thestore, patre suo, item Meta- morphoses.

Pases, ingenio molli et effeminato, sed qui arte magica omnes superavit, adeo ut incantationibus suis efficeret, ut cænæ sumptuosæ conspicerentur et prætereauonnulli, qui ad mensam ministrarent, eademque omnia rursus evanescerent. Habuit et semiobolum, ex mina ἐκ μνάς (Portus ἐκ μαγεία.) ab ipso factum, qui cum ab ipso datus esset ven- dentibus, a quibus aliquid emere volebat, apud ipsum rursus inveniebatur, si voluisset. Meminit ejus et Apion, grammaticus, ἐν τῷ Ἐπι Μάγου in libro De Mago.

Patricius floruit sub Joviano imp., fuitque Lydus, qui phænomenorum cælestium et signorum occur- rentium conector erat acutissimus.

Pattæcion, vir qui questus erat calumniis alios vexare, et adolescentes integræ famæ et existima- tionis lacessere. Idem a comicis perstringitur, ut fur et parietum perfossor, etc.

Paulus, Ægineta, medicus, qui De re medicaplus libros scripsit.

Paulus, Tyrius, rhetor, æqualis Philonis, Byblii, ad Hadrianum missus legatus, Tyrum metropolin effecit. Scripsit Artem rhetoricam progymnasmata et Declamationes.

Paulus, philosophus, scripsit introductionem astrologiæ sive apotelesmatica.

Paulus Germinus, sophista, qui scripsit, «Lysiæ esse duos illos libros, qui de dono Iphicratis cir- cumferuntur.» Item commentarios in reliquis Lysiæ orationes.

Paulus, Ægyptius, Lycopolita, sophista, filius Besarionis, qui et Didymus dicitur, natus sub Constantino imp., scripsit ὑπόμνημα.

Paulus, Manentis æqualis, Samosatensis, Antio- chiæ magnæ episcopus, qui Dominum nudum esse hominem, blasphemæ dixit, et ut in unoquoque pro- phetarum, sic etiam in ipso divinum verbum habi- tasse, etc.

Paulus. Hic cum Chrysantho Novatianæ Ecclesiæ præfuit, qui prius quidem doctor litterarum Lati- narum fuerat, deinde relicto instituto grammatico ad vitam monasticam transiit et talis fuit, quales monachos in solitudine degentes esse oportere Evagrius scribit, etc. (Ex Socratis hist. eccles. vii, 17.)

Paulolas, Phalaridis tyranni et Eritheæ uxoris ejus F.

Pausanias Lacon, historicus. Scripsit «De Helle- sponto, Laconica, Chronica, De Amphictyonibus, «De festis Laconicis.

Pausanias Cæsariensis, sophista, æqualis Aristi-

dis, cujus Philostratus in *Vitis sophistarum*, ut oratoris inepti, meminit. Scripsit «*Desyntaxi* librum; «*Problematum* librum unum, » et alia. (Plura in Kusteri nota 5, ad h. l. III, pag. 62.)

Pauson, pictor. Æsculapius Pausonem et Irum et quemvis alium pauperem sanaverit. Proverbium: *Pausone pauperior*.

Paxamus, vir doctus, scripsit *De arte culinaria*, ordine alphabetico; «*Bœotia* libris duobus; *Dodecatechnum* sive de schematis Venereis; *De arte tinctoria* libros duos; *De re rustica* libros duos. » Πένταθλος. *Quinquentio* dictus est Democritus, Abderites: callebat enim physica, mathematica et disciplinas liberales, omniumque artium peritus erat. Hujus est dictum: Λόγος ἔργου σκιά, *Oratio umbra actionum*.

Pepli, qui Panathenæis majoribus, Minervæ in pompa ferebatur, apud oratores et comicos mentio. In eo depictus erat Enceladus, unus e gigantibus, quem Minerva occidit. Athenienses, cum victoriam reportassent, peplum Minervæ fecerunt, et in eo depinxerunt viros, qui se strenue in bello gessissent.

Periander, Cypseli F., Corinthius, unus ex VII sapientibus (97), qui vixit Olympiade XXXIII. Scripsit *Præcepta de vita humana, versibus* 2000. Acceptum a patre regnum in tyrannidem vertit, etc. In ejus mortem epigramma (Laertii).

Μήποτε λυπήθη σε τὸ μὴ σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ
Τέρπειο πᾶσιν ἁμῶς, οἷσι δίδωσι θεός.
Καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Ἡερίανδρος ἀπίσθη,
Οὐδέκεν οὐκ ἔτυχεν πρῆξιός, ἧς ἔθελεν.

*Ne te contristet, si non optata sequantur,
Sed placeant, dederit quæ tibi cumque Deus.
Nam sapiens mærore perit Periander acerbo
Extinctus, quod non, quæ voluit, valuit.*

Pericles, Xanthippi imperatoris Atheniensium et Agaristes F., et auditor Anaxagoræ Clazomenii, orator et demagogus, qui primus scriptam orationem habuit in judicio, cum illi, qui ipsum antecesserant, ex tempore dixissent. Uxorem duxit Aspasiam, Milesiam, et ex ea filios suscepit, Xanthippum et Paralum, quem contra instituta patria sic nominavit, herois indito nomine, quod (Athenis) non licebat, etc.

Περικλέας. Supra, Μάνρος.

Persæ. *Magia* et *astrologia* a *Magusæis* primum inventa fuit. Persæ ab indigenis vocantur *Magog*. Et *Magusæi* iidem sunt.

Persæus, Citieus, philosophus Stoicus, qui etiam Dorotheus cognominatus fuit. Vixit temporibus Antigoni Gonathæ, filius Demetrii, discipulus et alumnus Zenonis philosophi. Scripsit *Historiam*.

(97) Suidas hanc particulam descripsit ex Nic. Damasceno, qui tamen de Periandro hæc in fine notarat: «*Sunt, qui hunc unum e septem sapientibus fuisse opinantur, falsæ tamen.*» ΗΑΛΙ.

(98) At non de Menippo, sed de Menedemo a

Perses, Ascræus, poeta epicus, hæc frater.

Petosiris, Ægyptius, philosophus, scripsit «*ratione Græci et Ægyptii deorum cultus*» «*dum esse præceperint; Astrologum et libris excerpta; «*De mysteriis Ægyptiorum*»*

Petrus, magister, rhetor et historicus, tentus ad Chosroen missus singulari gravitate et constantia feroces et superbos Barbaros mitigavit. Scripsit *Historias*, item *Περὶ καταστάσεως, De statu reip.* (Idem est, qui sub Justiniano vixisse et ærarium condidit ex Procopio scribit.)

Petrus Mongus, Alexandriae episcopus, fervidus ((διάκονος.) Euphemius vero, orthodoxam fidem magno studio defendens. Φακᾶς. Supra, Dioscorides.

Phædon, Eleus philosophus, Socratis auctor sectæ Eliacæ, quæ postea a Mægaretiensi, dicta est Eretriaca. Ab Iudæis Athenis venditum lenoni. Alcibiades, Socrate, redemit, ex quo tempore periclitatus cœpit. Dialogi ejus sunt: Ζώπυρος, Μένειος, Ἀντιμαχος ἢ πρεσβύτερος, Νικίας, Ζυγὰς, διάδης, Κριτόλαος.

Φαιδρίδης. Supra, in *Æsopus*.

Phæax, orator, dicendi adeo peritus, capitis accusatus et in ipso facinore fuisset, judicium tamen eluderet. Μεγαphanes.

Φαιός. Menippus (98), Cynicus, indutus, Ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα, dicens se ab inferis venisse ut homines observaret, et cum eo rursus descendens, nihil illic degentibus ea renuntiaret. Πυθαγόρας, quam balteus puniceus cingebat, arcadicus capiti impositus, cui intertextæ decem στοιχεῖα (99) sive signa zodiaci, præterea tragici, barba ingens et baculus fraxineus.

Phalaris Agrigentinus, totius Siciliae tyrannus Olympiade LII. Scripsit *Epistolas proreptiles*. Ælianus ait, Apollinem et Jovem in Phalaridi vitam per biennium prorogasse.

D Charitonem et Melanippum clementer tractavit. Phallophori, Ithyphalli, et Autocabdali, musicorum. Autocabdali coronam hederaceam stabant: Ithyphalli larvas ebriorum et variis coloribus distinctas, tunicamque talis Phallophori cortice bybli faciem velabant, dera violisque coronati. (Ex Athenæo, III, pag. 622.)

Diogene Laertio IV, n. 402 (unde Suidas hanc titulum mutuam sumpsit), ea referri, adnotat in tom. III, pag. 589, not. 3. Hæc (99) Vide *ἡ ἀπὸ στοιχείων, quæ notantur in Suidæ ronymum, De scriptoribus eccles. cap. 4.*

in Orphicis introducit et Ericapæus, A
ri not. 10, tom. III, pag. 577.

sive Phœnias, Eresius, philosophus
cus, Aristotelis discipulus. Vixit Olym-
, et postea sub Alexandro Macedone. —
er Phœnias, dux exercitus.

idamatus a Sapphone, non illa poetria,
a quadam, quæ frustrata spe sua de
upe se præcipitavit.

ei, separati, quod se ab aliis distingue-
ura et accurata legis observatione. Scribis
istituta, continentia, vita conjugii ex-
Exactiores etiam, admirandi Essæi. Cæ-
ulus Pharisæicam vivendi rationem ut
sectatum se testatur. (Philipp. III, 5.)
ant Pharisæi in exiguis tabulis vel in spinis
rupulis, ne per somnium polluerentur.
idem fatum et astronomia magni fiebant.
rates, Atheniensis comicus, qui Alexandro
itionibus bellicis comes fuit, Fabulas do-
I, in his Περάλυ.

cydes, Babis F., ex Syro, insularum Cyclad-
a, prope Delum, Syrius. Vixit tempore
s, regis Lydorum et VII sapientum æqualis
tus circa XLV Olympiadem. Ferunt, Pytha-
ib eo institutum fuisse, ipsum vero non
e præceptorem, sed proprio se exercuisse
comparatis sibi arcanis Phœnicum libris,
ενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Quidam

, eum oratione prosa primum scribere in-
e, quod alii ad Cadmum referunt. Primus
nimarum ex corpore in aliud corpus migra-
docuisse fertur. Sectatus est Thaletis opi-
C. Obit morbo pediculari. Omnia, quæ
hæc sunt: Ἐπίταμιχος ἦτοι Θεοκρασία ἢ
α, ἔτι δὲ Θεογονία), libris decem deorum
tionem et successionem continens.

ecydes, Lerijs, historicus, natus paulo ante
Olympiadem. Scripsit de Lero; de Iphigenia,
chi festis et alia.
lias, statuarius, qui statuam eburneam Mi-
fecit. Pericles vero. sumptibus in eam rem
dis a populo præfectus, quinquaginta talenta
in rem suam, et, ne rationes redderet, bellum
vit, etc.

lagrius, Lycius, Macrensis, ut repetitur apud
ratorem. Sed ut ipse Philagrius scribit ad I)
monem in epistola de jecore indurato, fuerit
s medicus Epirota, discipulus Naumachii, post
ri tempora, qui Thessalonice ut plurimum
a medicam exercuit. Composuit libros medi-
XX, si singulos numeres, aliaque opera non
a. Item Commentarium in Hippocratem.

ileas, qui Andocidem sacrilegii accusavit.
ilemon, Syracusanus, Damonis F., comicus

novæ comædiæ, qui floruit regnante Alexandro,
paulo ante Menandrum. Scripsit comædias circiter
XC, et vixit annos XCIV; quidam annos CL. tri-
buunt. Exstinctus est immoderato risu. Bello (1)
inter Athenienses et Antigonum flagrante, in Pi-
ræo degens Philemon per somnium vidit novem
puellas, domo sua exeuntes. Somno solutus nar-
ravit puero somnium: et reliqua dramatis, quod
cæperat, absolvit. Postea involvens se vestibus
stragulis, quiete jacuit et mox mortuus est repertus,
« Aderant igitur, Epicure, Philemoni novem Musæ,
« et cum fatale illud et ultimum iter ingressurus
« esset, ab illo digressæ sunt. Diis enim nefas vi-
« dere mortuos, quamvis sibi charissimos, ne as-
« pectum polluant, morientium exhalationibus. Tu
« vero, stulte, ais, eos ne curare quidem res nos-
« tras. » Ælianus libro De Providentia.

Philemon junior, et ipse comicus, filius Phile-
monis comici, qui docuit fabulas LIV.

Philepsius, cujus ut hominis callidi meminerunt
comici antiquæ comediæ, et quod inter concio-
nandum populo fabellas narrare solebat, idem
jocorum amans et φιλοκαίμων, ut innuit Demos-
thenes Oratione contra Timocratem.

Philetærus, Atheniensis, comicus, fitius Aristo-
phanis, comici. Fabulæ ejus XXI, ex quibus sunt
hæ: Ἀχιλλεύς, Κορινθιαστής, Φίλαυλος, Κέφαλος,
Τηρέος, Ἀντύλλος, Οἰνοπίων (Nicostrato tributa ab
alijs); tum Ἀταλάντη et Λαμπαδοφόροι.

Philetas, Cous, Telephi F., clarus Philippi et
Alexandri tempore, grammaticus, criticus. Hic cum
in inveniendō sophismate, quod *pseudomenum* vo-
catur, elaboraret, extenuato corpore obiit. Fuit
præceptor Ptolemæi secundi, scripsitque *Epigram-
mata, elegias* et alia.

Philippicus Bardones, Justiniano imp. interfecto,
visus est inhoneste et segniter imperium admi-
nistrare. Et Patres œcumenico concilio (CPol. a.
680) congregatos, anathemati subjecit, divinitus
ab illis decretas duas in Servatore voluntates et
actiones non admittens, adjuutores nactus Joannem,
tunc urbis (CPoleos) summum pontificem, et Ger-
manum, Cyzici metropolitanum, et alios sacerdo-
tes et senatores plurimos.

Philippides, Atheniensis, comicus novæ comæ-
diæ, filius Philoclis, vixit Olympiade CXI, docuit
fabulas XLIV.

Philippus, Amphipolites, historicus, scripsit
Rhodiaca libris XIX, argumenti valde obsceni:
Coiaca libris II, *Thasiaca* libris II, et alia.

Philippus, Sophista, qui scripsit *De spiritibus*,
Herodianum secutus, secundum ordinem littera-
rum: item *De synalæpha*.

Philippus, comicus, ex cujus dramatis sunt
Κωδωνιασταί, teste Athenæo [sed, notante Kustero,

) Hæc, quæ deinceps ex Æliano Suidas af-
de altero Philemone intelligenda sunt, non de
qui risu est emortuus. (Philemonis, comici,

dramata recenset et duo alios Philemonas, alterum
Ταρσησέμ, alterum grammaticum, distinguit Ku-
ster ad h. l. not. 9, pag. 599 seq. tom. III.

apud Athenæum hodie nusquam *Codoniastæ* Philippi laudatur. Adde supra, vol. II, pag. 480.]

Philiscus, comicus, ex cujus dramatibus sunt 'Αδωνις, Διὸς γοναί, Θεμιστοκλής, Ὀλυμπός, Πανὸς γοναί, Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης γοναί, γοναί Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος.

Philiscus, Corcyraeus, Philotæ F., tragicus et sacerdos Bacchi, qui sub Ptolomæo Philadelpho vixit. Ab hoc *Philiscium* metrum appellatum est, quod illo frequenter uteretur. Est autem ex secundo tragicorum ordine, qui, septem numero, *pleias* sunt appellati. Tragœdiæ ejus LXII. *Fabric.* Kusterus, tom. III, pag. 602, not. 7, cum Vossio malit Φιλίσκος sed vide supra ad vol. II, pag. 313, not. yy. *Harl.*

Philiscus, Aegineta, qui Alexandrum Macedonem litteras docuit, auditor Diogenis Cynici, vel, secundum Hermippum, Stilponis. Scripsit Dialogos, ex quibus est *Codrus*. Athenas profectus urbis illius visendæ gratia, cum audisset Diogenem, philosophari cœpit. Pater igitur fratrem ad illum arcesendum misit, sed et ille philosophiæ amore captus est. Deinde pater, utriusque reducendi gratia eo profectus, et ipse philosophari cœpit. Discipulus Diogenis fuit etiam Phocion, ὁ χρηστός, sive *bonus* cognomento. Sepultus est Diogenes Corinthi, cane in ejus monumento inciso. Sinopenses etiam statua illum honoraverunt et epigrammate: Γηράσκει καὶ χιλκός, etc., ex Laertii VI, 78. [V. supra, vol. II, pag. 314.]

Philiscus, Milesius, orator Isocratis oratoris, auditor qui prius tibicen admirabilis fuit. Unde Isocratas eum vocavit ἀλοτρόπτην, *tibiarum perforatorem*. Scripta ejus sunt: *Oratio Milesiaca*; *Amphictyonica*; *Ars rhetorica libris II*; *Isocratis Ἀπόφασις*.

Philiscus vel Philistus, Syracusanus, historicus, qui Dionysii, Siciliæ tyranni, cognatus fuit et in navali pugna, Carthaginensibus commissa, obiit. Eveni, elegiaci poetæ, discipulus. Scripsit Σικελικά, *Sicula*, quo opere continentur res variæ, a Siculis adversus Græcos gestæ. Item *Genealogiam*, *De Phœnicia*, et alia quædam *De insula Sicilia*. (Vide infra, Philistus.)

Philistion, Prusaensis, vel, ut Philo ait, Sardinus, comicus, qui obiit tempore Socratis. Scripsit comœdias βιολογικάς sive mimicas. Extinctus est risu immoderato. Ex fabulis ejus sunt Μισοψηχιστάι. Scripsit Φιλόγελων sive *Risus amantem*, quod opus ab aliis ad (Hermiam) Curiensem refertur (2). Vulgo tamen Nicaensis potius dicitur, ut testatur Epigradma:

Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
Γέλῳ κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων.

*Mortalium qui vitam lacrymabilem
Nicaenus risu temperat Philistion.*

Philistus, Naucratica, vel Syracusius, Archonidæ

A F., discipulus Eveni, primus historiae oratoriam artem scriptæ, auctor. *Comœdiae rhetoricæ, Egyptiaca libris III*, *libris XI*, *Adversus Tricaranum oratione, De Dionysio tyranno, libris VI*, *De summa Theologia libris III*, *Conciones et alia*. Item *De Libya et Syria*.

Φιλλεῖδαι, Phillidæ, familia Atheniensium solebat Cereris et Proserpine mysteras initiabat Eleusine.

Philo Biblius, grammaticus, qui, tempora Neronis, diu vitam produxit testatur. Severum Erennium (3) consensu se annum agente LXXVIII, Olympi Scripsit Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς; *comparandis et deligendis libris, libris I bibus, et claris viris, quos unaquæque bro XXX de imperio Hadriani*, sub vixit Philo, et alia. Erennius cognovit Philo, ut ipse testatur.

Philo, Judæus, natus Alexandria, earum philosophiam sectatus, ad summam nem pervenit, omnesque disciplinas Græcas eas que encyclicas vocantur, quam aliter perdidit. Uberitate et copia dicendi Phlo pressit, etc. (ex Sophronio, interpreti De script. eccles., et Eusebii II, 4, et c.)

Philo, Carpathius, scripsit *Comœdia Canticum canticorum*.

Philochorus, Cygni F., Atheniensis: uxorem habuit Arcestratam. Vixit Eratosthenis, quem senem adolescentem ex insidiis, delatus apud Antigonum mæo studeret. Scripsit Ἀρθίδος, *Artemidem, De Atheniensium rebus gestis, rebus usque ad Antiochum θεὸν, libro divinatione libris IV*; *De sacrificiis libris I*; *De Salaminis origine*; *Epigrammata De Atheniensium certaminibus libris II*; *τῶν Ἀθηναίων ἀρχόντων, De archontibus libris I*; *sium, a Socratide (Olymp. Cl. 3), ad Apollonium (Olymp. CXV, 2) Olympiades, libris II*; *De Demonis Atticam Historiam*; *Epitomen libris I*; *De Atticæ; Epitomen operum Dionysii de templis*; *De Sophoclis fabulis libris V*; *De Alcmane*; *De Atheniensium mysteris*; *De nem heroidum, sive Pythagorearum (fabulis) Δηλιακά, sive De insula Delo, libris II*; *De De lustrationibus*; *De symbolis sive signis*.

Philocles, Polypithis F., Atheniensis, tragicus post Euripidem vixit et Κολή, *Bilis cognomen* est et Ἀλμίων, *salsus*, propter amarulentiam. Scripsit Tragœdias centum, e quarum numero sunt Ἑριγόνη, Ναύπλιος, Οἰδίπους, Οἰνός, Πηνελόπη, Φιλοκτήτης. Æschyli, tragici, filius, ipse capite prominente et acuminato

(2) V. supra, vol. II, pag. 480. *HARL.*

(3) Hic sub Hadriano clarus fuit. Vide supra, in *Hermippo, Bergtio*.

lium habuit Morsimum, tragicum, ex A
est Assydamas, tragicus, et ex isto Phi-
r, belli dux. [Conf. Kusteri not. 5 et 6,
ag. 604.]

des Atheniensis, comicus antiquus, qui
fuit. Ex comædiis ejus sunt Κόθορνοι,
Φιλῆταιρος. Alias Philonides, quem per-
ristoph. in « Pluto » et de quo prover-
παιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελίτιως.

æmen institutus a Cleando, Mantinensi,
ospite. Postea adolescentiam ingressus
n ac Demophanem (4) sectari cœpit, ge-
gapolitanus, tyrannorum odio patria pro-
Arcesilai, philosophi, convictu tunc uten-
in evertendo Nicocle, Sicyoniorum tyran-
um opera sua adjuverunt (ex Polybio).

sophus (5), qui Platonis leges in XII libros
decimum tertium enim ipse addidisse fer-
cratis et ipsius Platonis auditor, qui con-
ioni rerum cœlestium vocavit. Vixit tempore
i Macedonis, et hæc scripsit: « De solis et
intervallo; De diis libros II; De tempore;
bulis; De libertate; De ira; De retributio-
e Locris Opuntii; De voluptate; De amore;
micis et amicitia; De descriptione; » Περί τοῦ
« De Platone; De eclipsi et magnitudine
et lunæ et terræ; De fulguribus; De pla-
; Arithmetica; De numeris fecundis, » Περί
δύων κριθῶν « Opticorum libros II; Enop-
i libros II; » Κυκλιακά, « De circulis; » Με-
c, « Medietates, » et alia.

ostratus primus, Lemnius, Veri F., pater se-
Philostrati, sophista qui artem oratoriam
sus est Athenis, vixitque sub Nerone. Scripsit
« Orationes panegyricas » et « IV Orationes
siniacas; Declamationes; Quæstiones rhe-
cas; Loca, unde argumenta rhetorica depromi
sunt; De nomine adversus Antipatrum, so-
stam; De tragœdia libros III; Gymnasticum »
« De exercitiis eorum, qui Olympiæ certant; »
νομικόν, « De dignoscendis lapillis » sive gem-
« Proteum; Canem sive sophistam; Nero-
n spectatorem; Tragœdias XLIII; Comœdias
V. » Itemque alia plurima et memoratu digna.
ilostratus Philostrati, qui et Verus dictus est,
nii sophistæ F. et ipse alter sophista, qui pri-
i Athenis, deinde Romæ artem oratoriam docuit
Severo imp. usque ad Philippum. Scripsit « De-
mationes, Epistolas amatorias, Imagines » si-
Descriptiones libris IV; Disputationes; Ca-
as » sive « De fistula; Apollonii Tyanei Vitam
ris XIII; Forum; » Ἡρωικόν, « Heroicum;
tas sophistarum libris IV; Epigrammata, » et
quædam.

hilostratus, filius Nerviani, qui Philostrati se-

) Idem infra apud Suidam minus bene vocan-
« Ecdelus » et « Megalophanes, » Arcesilai,
iæ, discipuli.

) Anonymum hunc philosophum esse Philip-
n, Opuntium, Platonis discipulum, docet Kus-
tom. III, p. 610, not. 1. HARL.

cundi frater erat, Lemnius et ipse sophista docuit
Athenis, obiit et sepultus est in insula Lemno.
Auditor et gener secundi Philostrati, scripsit:
« Imagines; Orationem de Troja; Paraphrasim
« clypei Homeriti; Declamationes V. » Quidam
etiam « Vitas Sophistarum » ipsi tribuunt.

Φλοτιμότεραι Κλεοφώντος. « Ambitiosiores Cleo-
« phonte, in cujus labris strepit Threicia hirun-
« do. » Deridet illum (Aristophanes), ut Thracem,
quod ex Thrassa natus esset, etc. In hunc, qui
erat demagogus, etiam exstat fabula Platonis, quæ
ipsius nomine inscribitur, *Cleophon*.

Philoxenus, Euletidæ F., Cytherius, lyricus, scri-
psit *Dithyrambos* XXIV, et carmine lyrico *Genealo-
giam Æacidarum*, obiitque Ephesi. Cytheriis per
B Lacedæmonios in servitutum redactis, emptus est
ab Agesylo quodam, et Myrmecis nomen ei impos-
situm. Post Agesyli mortem redemptus, et litteris
institutus est a Melanippide, lyrico. Callistratus
vero, Heracleæ Ponticæ natus esse, scribit Phi-
loxenus postquam latomias Dionysii, tyranni, eva-
sisset (Suid. in Ἄναξη et Εἰς λατομίας), Tarentum
Italiæ se contulit. Hinc rogatus per litteras a Dio-
nysio, ut rediret, nihil rescripsit, sed littera O (6)
identidem tabellæ inscripta significavit, se invi-
tationem repudiare. Hinc proverbium Φιλοξένου
γραμμάτων.

Philoxenus, Alexandrinus, grammaticus, Romæ
docuit: scripsit « De verbis monosyllabis; De no-
« tis criticis in Iliade; De verbis in » μι « desi-
C « nentibus; De diptasis; De Syracusanorum
« dialecto; De Hellenismo libros IV; De conjuga-
« tionibus; De glossis libros V; De glossis Home-
« ricis; De Laconum dialecto; De dialecto Ionica, »
et reliquis.

Philoxenus, Leucadius, gulo et parasitus, V. Kus-
ter ad tom. II, pag. 606.

Philyllius, Atheniensis, comicus antiquæ comæ-
diæ, ex cujus fabulis sunt: Αἰγέως, Αῦγη, Ἄντεια,
Δωδεκῆτη (nomen hoc meretricis), Ἑρακλῆς, Πλό-
ντρια ἢ Ναυσικάα, Πόλις (Pollaci et Athenæo Πόλις,
plurali numero), Φρεωρύχος, Ἀταλάντης, Ἑλένη.

Φιλόρινος Κινησίας, Cinesias poeta dithyrambi-
cus fuit, qui φιλόρινος dictus fuit (non ob levita-
tem, vel pallorem, ut Suidas, sed quod tiliaceis
D tabulis propter gracilitatem se soleret fasciare, ut
rectus incederet, quemadmodum ex Athenæi XII,
pag. 551, Kusterus recte notavit).

Φλέδων. Timon, Antisthenes, philosophum,
carpens ob scriptorum multitudinem, Παντοφουῆ
φλέδωνα, « Omnivarium nugatorem » appellat.

Phlegon, Trallianus, libertus Augusti Cæsaris,
vel, ut alii, historicus, scripsit *Olympiadas libris*
XVI. Continent autem res, ubique terrarum gestas,

(6) Nempe τὸ ο μικρὸν apud vetustissimos Græ-
cos pro οὐ diphthongo scribi solebat, et vim ha-
bebat negandi. V. Kusteri, not. 10, vol. III, p.
606 sq. et Villosion Indic. ad Anecdota Gr. tom.
II, p. 300, litt. O. HARL.

Plura deinde refert Suidas, quæ Platonem hausisse ex libris sacris, vel ab Ægyptiis didicisse affirmat.

Plato, Atheniensis, comicus temporibus Aristophanis, Phrynichi, Eupolidis et Pherecratis. Fabulæ ejus XLVIII, e quibus, Ἄδωνις, Αἱ ἀφ' ἱερῶν, Γρόπες, Δαίδαλος, Ἐορταί, Ἑλλάς ἢ Νῆσοι, Εὐρώπη, Ζεὺς κακόμενος, Ἴω, Κλεοφῶν, Λάτος, Λάκωνες ἢ ποιηταί, Μίτοιχοι, Μύρμηκες, Μαμμάκυθος, Μενέλειος, Νίκαί, Νύξ μακρὰ, Ξάνται ἢ Κέρκωπες, Περιαλγής, Ποιητής, Παισανδρος, Πρεσβεί, Παιδίων, Σοφισταί, Συμμαχία, Σκύθαι, Σύρφαξ, Ὑπέρβολος, Φάων. Genere dicendi usus est perspicuo et claro, ut ait Athenæus in Dipnosophist. Ejus etiam sunt Ἀνδροφόνος, Συνεξπατῶν et Πανηγυρισταί aliæque plures.

Plotinus, Lycopolita, philosophus, discipulus Ammonii, qui antea erat σακκοφόρος sive bajulus, magister Amelii, quem Porphyrius audivit (10), ut Porphyrium Jamblichus, et hunc Sopater. Jam senex sub Gallieno ad annum ejus septimum vixit scripsitque libros LIV, qui in sex Enneades dividuntur. Usus est corpore imbecillo ex morbo sacro. Scripsit etiam alia.

Plutarchus, Chæronensis, Bœotius, vixit Trajani imp. temporibus et ante. Trajanus dignitate consulari eum ornavit, edixitque, ne quis magistratum in Illyrio sine ejus consensu quidquam faceret. Scripsit multa.

Plutarchus, Nestorii F. Atheniensis, philosophus, magister Syriani, præceptoris Procli, Lycii, qui scholæ philosophiæ Athenis præfuit, et successorem habuit Marinum. Scripsit multa.

Polemon, Philostrati vel F., Atheniensis, philosophus, discipulus Xenocratis, qui fuit Platoni successor. Academiæ et ipse præfuit, et cum antea luxuriæ deditissimum fuisset, philosophari postea cœpit. Multos scripsit libros, sed quorum nullus exstat. Delectabatur præcipue Homero et Sophocle, utrumque pari sapientia præditum esse dicens; unde Homerum Sophoclem epicum, Sophoclem vero Homerum tragicum appellabat.

Polemon, Evegeti F., Iliensis, ex vico Glycicia, donatus civitate ab Atheniensibus, ideoque Hælladicus ascriptus: periegetes et historicus. Vixit tempore Ptolemæi Epiphanis. Sed Asclepiades, Myrleanus, auctor est, eum æqualem fuisse Aristophanis, grammatici, et Panætium, Rhodium, etiam audivisse (11). Scripsit Descriptionem Ilii, libris III; Origines urbium, quæ sunt in Phocide, et de earum cognatione cum Atheniensibus; Origines urbium Ponticarum; De urbibus Laconicis, et alia plurima.

(10) Porphyrium non fuisse discipulum Amelii, sed hujus condiscipulum, Kuster tom. III, p. 433, in not. 9, ex Holstenio late demonstravit. HARL.

(11) Sed vide Jonsium De scriptor. hist. philos. lib. II, cap. 13. HARL.

(12) Kuster cum Jonsio. De script. hist. phil. III, cap. 7, propter temporis rationem, cum Musonius

In his et Κοσμικὴν περιήγησιν, ἢ ἢ sive *Geographiam*.

Polemon, ex Laodicea ad Lycum et sophista, qui Smyrnæ docuit, Aristarchi magister. Vixit tempore Trajani et discipulus Timocratis, philosophi, et Pontica oriundi et Scopeliani sophistæ. ætatis LVI, cum se ipse in sepulcrum et inedia necem sibi conscivisset, quæ morbo vexaretur. Quamobrem cognatibus lugentibus dixit: « Date mihi aliud » illud migrabo. » Medicis quoque cruciantibus, dixit: « Quam citissime Polemidinas excidite.

Polemon Junior, sophista, Commodi Polles, Ægiensis (ex Ægis, urbe Magnesium et Smyrnæ), philosophus. Scripsit ordine alphabetico Συμβολικά, ex quibus futura conjiciuntur, libros II; Πικά, Auguria (ex avis) libris VIII; Περὶ τῆς καθ' Ὀμηρον οἰωνοαυσιχίας Homericis; De Tyrrenorum Ἱατροσυμβολικά, Conjecturas medicas; Λάπτου, De pico Martio; Ἱερὸν λόγον, sacram; Κατοικιδίων, De signis domus; unum; Θεραπευτικόν, De venatione; De antipathiis; De fulminibus et eorum; Ἐνόδον οἰωνοισμα, De ratione captandis rebus, quæ alicui in via occurrunt, et portans alicui occurrat, id significat. Ὠνιστικόν.

Pollio (Πολίων), Asinius, Trallianus philosophus, Romæ eloquentiam propeo Magno, Timageni in schola suæ chori Ἀτθίδα, sive opus « De rebus Athenis » redegit, scripsitque « Dicta et facta » Musonii, philosophi; Epitome Georgicorum libris II; adversus Aristoteles animalibus libris X; De civili bello Carthaginiensis et Pompeii.

Pollio Valerius, Alexandrinus philosophus sub Adriano vixit. Hujus filius Diodorus philosophus scripsit Enarrationem « locorum difficultium » apud oratores reperitur. Valerius Collectionem vocabulorum Atticorum, ordine alphabetico, et alia quædam philosophica.

Pollio, grammaticus, scripsit Ἱστορίων γράμμα ἀμπαρνομένων, « De erratis, quæ in scripturis committuntur.

Pollux (Πολυδεύκης), Naucratica, sophista, quidam aiunt Arduenna Phœnicie ortum, apud Athenis sub Commodio imp. et

sub Nerone floruisse, censet, « Dicta et facta » Musonii pertinere ad Pollionem. Confer tamen supra, ad vol III, p. 566. Item inquirere jubet, quis sit Pollio, quem de Ctesia et Herodoti scripsisse memoret Porphyrius apud Eusebium, De præp. evang. lib. I, cap. p. 467. HARL.

is LVIII. Scripsit *Onomasticum*, quod est **A** (Πολομνήστια) propter obscenitatem perstringuntur a comicis. Conf. Kusteri not. § in tom. III, pag. 176.

Polyzelus, comicus, cujus dramata sunt: *Νίκτης*, *Δημοτυνδάρειος*, *Μουσαῶ γοναί*, *Διονύσου γοναί*, *Ἀφροδίτης γοναί*.

Porphyrius, petulanti et maledica lingua Christianos insectatus, proprio nomine dictus est *βασιλεύς*, (*Malchus*), ex Tyro Phœniciae oriundus, philosophus, discipulus Amelii, Plotino magistro usi, Jamblici magister, vixit Aureliani temporibus, et vitam produxit usque ad Diocletianum imp. Audivit et Longinum, criticum. Scripsit libros quam plurimos, philosophicos, rhetoricos et grammaticos: « De divinis nominibus librum; De principiis, « duos; de materia, sex; de anima adversus Boethum, quinque; De abstinentia ab animatis libros « IV. De se ipso cognoscendo, *Περὶ τοῦ γνῶθι σεαυτόν*, « libros IV; De incorporeis; Unam esse Platonis et « Aristotelis sectam, libros; In Julianum Chaldaicum; « Philosophicam historiam, libros IV; *Contra Christianos* libros XV; De Homericâ philosophia; *Adversus Aristotelem*, qui animam entelechiam esse « statuit; *Φιλολόγου ἱστορίας*, *Historiæ philologicæ* « libros; De genere, specie, differentia, proprio et accidente; De Nili fontibus secundum Pindarum; De « utilitate, quam reges ex Homero possunt percipere « libros X; *Miscellanearum quæstionum* libros VII, « In Thucydidis Proœmium; *Adversus Aristidem* libros VII; In Minuciani artem » et alia plurima, præcipue astronomica, inter quæ et *Ἐλεγκτικὴν ἀστρονομουμένων*, « introductionem in res astronomicas « libros III; *itemque* *Dubia grammatica.* »

Agrigentius, orator, vel potius antiquo-istarum unus, Licymnii magister. Scripsit *Logium Græcorum et Barbarorum*, qui ad bellum gesserunt » et quem exitum quisquam habuerit. Quidam tamen opus hos *Dabunt*; « *Navium catalogum*; *De vocabulis.* » **Ænus**, Sardianus, sophista, sub primo Cæsaribus, Macedo, rhetor. Scripsit « *De Theactitorum libros III,* » et alia.

Ænius, Luci F., ex Megalopoli Arcadiæ, Sci-Africani præceptor et Panætii philosophi is, tempore Ptolemæi Evergetis. Hic copiosam « *Historiam Romanam* libris XL » scripsit, a Cleomenis Spartani ad Perseum Philippi acedonum successionem res a Romanis gestas et adnectens. Polybii *Historiam* continuavit Ionius, Olbiopolita, sophista. Strabo quoque, æcensis, scripsit *Historiam* inde incipientem Polybus desinit, libris XLIII.

Polycarpus Joannis evangelistæ, theologi, audientis Buccoli, primi Smyrnæorum episcopi yrio pro Christo consummatus est sub Marco nino. *Epistolam* scripsit *ad Philippenses*, πάνυ ἀσκήν omnino admirabilem, et *Ad magnam ysiam Arecopagitam, et ad alias Ecclesias*. Hic quasdam super die Paschatis quæstiones, impu- nio Pio, et Ecclesiam Romanam episcopatum ante Aniceto, Romam venit, ubi multos, qui Marcionis et Valentini doctrinæ crediderant, ad rem revocavit. Marcioni obviam forte facto et anti: *Agnosce nos, Polycarpe*, respondit: Γνω- νωστε, « *Agnosco te primogenitum diaboli filium.* » **Polycrates**, Atheniensis, orator valde eloquens, post Anytum et Melitum orationes contra Sotem scripsit.

Polyeuctus, comicus, cujus drama *Ἡνίοχος* me- ratur Athenæo. Fuit et ætate nostra (13) Po- euctus, etc. Supra in *Ἡνίοχος*.

Polygnotus, pictor, Thasius, Aglaophontis filius discipulus, quem Athenienses civitate donarunt, lquod porticum pacilem gratis pinxisset, vel ob cturas in Thesaurio et Anaceo.

Polymnesti, Colophonii, citharædi, carmina

Posidippus, Cassandrensis, Cynisci F., comicus, qui tertio anno post Menandri obitum fabulas docere cœpit. Dramata ejus sunt ad XXX.

Posidonius, Apameensis, Syrus aut Rhodius, philosophus Stoicus, cognomine *Athleta*, Scholam habuit Rhodi, discipulus et successor Panætii. Venit Romam sub M. Marcello. Scripsit multa.

Posidonius, Alexandrinus, philosophus Stoicus. Zenobis Citiei discipulus. Scripsit *Historiam*, incipientem, ubi desinit Polybius, *Libris LII*. *Historia* ad bellum Cyrenaicum et Ptolemæum. *Historia* « *clamationes* rhetoricas; In *Demostheum* *Historia* « *menta.* » Sed hæc puto, potius esse *Posidippi*.

Posidippus, Olbiopolita, sophista et *historicus*. Scripsit « *De Oceana* et rebus, quæ in eo sunt: *De* « *regione*, quæ Tyrica vocatur; *Atticas* *historias* *Libris* « *IV*; *Libyco* libris IX, » et alia quædam.

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* *ολύμνα* *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

Postumius, Romanus, *Capua* oriundus, *Historia* « *scripsit* *Παλαμίδων* « *ολύμνα* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

(13) *Statem* Luciani intellige, qui in hunc Po- euctum, sophistam, scripsit suam *Pseudologista* « *ἱστορίας* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

sq. FABR. Confer supra ad voc. *Historia* « *scripsit* « *pra,* in *Ὀλωνιστικῆν*. »

multis præclaris instructus scientiis ad seram ætatem vixit. Hic se poterat usurpare illud Heracliti (apud Julianum, orat. 6, pag. 185): Ἐμαυτὸν ἐδίδου σαμῆν, *Me ipsum quæsiui*. Diversas a *Posthumio*, consule Romano, novo hominæ, sed superbo, etc.

Potamon, Alexandrinus, philosophus, vixit ante Augustum et illius tempore, Ejus est « In Platonis de rep. Commentarius.

Potamon, Mitilenæus, Lesbionactis F., rhetor, Romæ sub Tiberia imp. eloquentiam professus. Hunc, in patriam aliquando redeuntem, imperator talibus litteris instruxit: « Potamonem, Lesbionactis F., si quis injuria afficere ausus fuerit, videat, an mecum bellum gerere possit. *Scriptis*, De Alexandro Macedone; Fines Samiorum; Bruti encomium; Cæsaris encomium; De perfecto oratore. »

Potone, Platonis, philosophi, soror.

Pratinas, Pyrrhonidæ vel Eucomii F. Phliasius, poeta tragicus, qui cum Æschylo et Chæriilo certavit Olympiade LXX, et primus *Satyros* scripsit. Illo fabulas docente, tabulata, in quibus spectatores stabant, ceciderunt, unde Athenienses theatrum extruxerunt. Fabulas edidit L, quarum XXXII satyricæ. Semel vicit.

Ἰπτάδεις. Philosophi, qui cum Areobindo in Persiam iverunt legati, fuerunt isti: Damascius Syrus, Simplicius Cilix, Eulalius (Agathæ codices *Eulamius*) Phryx, Priscianus Lydus, Hermias et Diogenes, Phœnices, Isidorus Gazæus. Hi omnes domum redierunt, barbari hospitalitate valere jussa. Sed in pace Romanorum cum Persis, cautum est, ut viris illis secure vivere liceret, nec contra animi sententiam ab avita (De diis), opinione esset recedendum.

Priscus, Panites, sophista, Theodosii Jun. temporibus scripsit « *Historiam Byzantinam* et *De Attila* libros VIII; *item* *Declamationes* rhetoricas et *Epistolas*.

Proæresius, Pancratii F., ex Cæsarea Cappadociæ sophista, qui Antiochiæ Ulpianum audivit. Athenis docuit paulo ante Libanium, maximis a Constantino honoribus ornatus. Scripsit *Declamationes rhetoricas*. Vixit et sub Juliano Libanii temporibus, et Julianus, ut Proæresio ægre faceret, Libanium vehementer coluit. (Supra, in Labanio.)

Προκτεφαλος. Supra in Philocle.

Proclus, Mallotes, Cilix, philosophus Stoicus **D** Scripsit « *Commentarium* in Diogenis sophismata; et *Adversus Epicurum*.

Proclus alter, Mallotes, philosophus et ipse Stoicus.

Proclus, Proculeius, Themisonis F., Laodicæ Syriæ sacerdos sive hierophanta, Scripsit « *Theologiam*; In *Pandoræ* *Fabulam*, quæ est apud Hesiodum; In *Nicomachi* *Isagogen* arithmeticæ, » et alia quædam *geometrica*.

Proclus Lycius, dissipulus Syriani et auditor Plutarchi philosophi, Nestorii F., Platonicus philosophus, qui philosophicæ scholæ Athenis præfuit,

A *habuitque discipulum et successorem* Neapolitanum. Scripsit permulta philologica: « *Commentarium* in *Isocrate*. In *Hesiodi opera* et *dies*; De *christianis*. III; *Περὶ ἀγωγῆς*, De *disciplina* Theophrasti; In *Remp. Platonis* libros IV; In *Orphicam*; *Συμφωνίας* sive *Consensum* Orphicæ et *Platonis*; In *Oracula* libros X; De *divinis Argumenta* XVIII contra *Christianos*. Exclus ille, qui secundus a *Porphyrio* in *petulantem* linguam in *Christianos* versus hunc *Joannes Philoponus* scripsit, *Argumenta* ejus XVIII admirabili dextere, eumque vel in *Græcis* disciplinis, quæ se jactabat, indoctum et exiguo judicio ostendit. Scripsit etiam *Proclus* **B** *Librum de matre deorum*, quem si quis sumat, ex eo intelliget philosophum κατωχῆς. non absque *divino afflatu* illius theologiam in *lucem* protraxerit, res non amplius turbentur lamentabiles (in *sacris* illis) audiuntur.

Proclus, imperatoris *Justini* quæstus, qui nullam legem scripsit, etc.

Procopius illustris, Cæsariensis, rhetor et sophista. Scripsit *Historiam* sive *Bellisarii* bella et res Romæ et in: Vixit tempore *Justiniani* imp. fuit notarius et comes, omnibusque bellis a se descriptis, ipse interfuit. Scripsit, qui prioribus additus est *notus* **C** *in* *scribitur*, continens vituperationes *in* *sectationes* *Justiniani* imp. et *Theodosii* ejus, itemque *Bellisarii* et uxoris

Procopius. In templo sancti *marci* in *Chelone*, statua cujusdam eunacti cujus pectore inscriptum erat: « *Quisquam* loco moverit, *laqueo* pereat, etc.

Prodicus Ceius, ex insulo *Ceo* et oriundus, philosophus *physicus* et *sophisticus* *Democriti* *Abderitæ*, et *Georgii* *Protagoræ*, *Abderitæ*. *Athenis* hausta *cruciatu* est velut qui *juvenes* corrumpere.

Πρόκλητος, *anticipatio* scilicet *antecepti* rei *cognitio*. *Chrysippus* naturalium *quæstionum* libro XII, tria dicit esse *criteria*, *sensuum* *tionem* et *anticipationem*. *Epicurus* vero præcavit esse *memoriam* ejus, quod *exstrinsecta* apparuit, etc.

Prometheus *judicium* *Judaicorum* *temporibus* *Græcos* celebris fuit, qui primus *invenit* *grammaticam* et *philosophiam*. *Idem* *homines* *finis* quod *rudes* *sapientiam* docuit. *Tunc* *floruit* *Prometheus*, qui *musicam* *invenit*; et *Atlas*, qui *Astronomiam* *interpretaretur*, *cælum* *gestans* *dictus*. *Porro* *Argus*, qui *orbium* *reperantiam* *multos* *oculos* *habere* *fingeretur*. *Tunc* *fuit* *Sibylla* *Fatidica*, *regnante* *apud* *Egypti* *raone*, cui *cognomen* *Taracho*, et *Athenis* *Co-*

« sive *biformis* dictus est ob corporis ma-
 em, vel quod ex *Ægypto* oriundus venisset
 am, vel quod contra promiscuum concubi-
 m tulisset de virginibus, uni viro collo-
 hoc *Cecrops* fecit, qui ab *Ægyptiis* genus
 non ignoraret leges quas *Vulcanus*, regio-
 s rex, tulerat. Ipse *Athenis* regnavit annos
 ginta.

mus, tибicen, cujus proluxam barbam per-
 it comici.

πτετα, alia spiritalis, alia diabolica: nam et
 iones diabolorum prophetiæ dicuntur; alia
 is, vel artificiosa, quæ inter has est media;
 ique communis et popularis. Ac spiritalis
 i præcipue est sanctorum: Dei autem dis-
 one participes ejus quoque interdum sunt
 i tales non sunt, ut *Pharao*, *Balaam* et *Cai-*
Diabolica ad solos diabolorum cultores per-
 ejus generis sunt, qui ex inspectione farinæ
 lei divinant, et *Pythia*, ex quercu oracula
 s, et *Dodontea*, sacrificula, et aruspices et
 atores signorum et sternutationum et ominum
 minum et murium et mustelarum et ligni
 antis et tinnitus aurium et palpitationum cor-
 et nominum; itemque, qui umbras mortuo-
 vocant, et ex astris, aquis et aliis infinitis
 i prædicunt. Nam divinatio ex somnis et apud
 videm in usu est, sed per afflatum divinum
 ivinatio naturalis est animalium brutorum.
 idines enim et grues et formicæ imminentem
 estatem præsentiant, itemque echini et alcyo-
 naturæ munere. Divinatio vero, quæ arte con-
 st medicorum, consiliariorum et gubernatorum
 t veræ prophetiæ proprium est, linguam præ-
 ministram gratiæ Spiritus.

ptagoras *Abderites*, *Artemonis* vel *Mæandri* F.
 am Teium fuisse scripserunt. Primum fuit ba-
 s; sed *Democritum* cum audisset, doctrinæ
 us amore, philosophiæ operam dedit et elo-
 tiæ, primusque cognominatus est *sophista*.
 a contentiosum dicendi genus primus invenit,
 entum minarum mercedem a discipulis exegit.
 os ἔμμισθος, *Sermo mercenarius* ideo cognomi-
 us. Magister fuit *Isocratis* oratoris. Idem primus
 tionem divisit in partes quatuor, εὐχολήν, ἐρώτη-
 ν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Alii post eum in septem,
 γησιν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν, εἰσαγγελίαν
), εὐχολήν, κλήσιν. *Alcidas* quatuor formas
 tionis ponit, φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν, προσ-
 φρεσιν. *Protagoræ* libri ab *Atheniensibus* cre-
 ti sunt, quod aliquando sic exorsus esset: Περὶ
 ὧν οὐκ ἔχω εἰδέναι, οὔτε ὡς εἰσιν, οὔτε ὡς οὐκ
 εἰ, De diis scire non possum utrum sint, an vero
 n sint. *Platone*, philosopho, et antiquior, fuitque
 agister prædici, *Ceii*, et multorum aliorum.

A *Protagenes*. *Xanthius* ex *Lycia*, pictoria arte ce-
 lebris, qui *Bacchum*, Διδόνυσον (*Leopardus*, XVI, 2,
 emendatt. ex *Plutarchi* *Demetrio*, pag. 898, legit (15)
 Ἰάδύσσον,) *Rhodi* pinxit, opus incomparabile, quod
 admiratus est *Demetrius*, *Poliorcetes*, cum *Rhodium*
 per biennium obsideret, adductis mille amplius
 navibus et plus quam 55,000 armatorum. Scripsit
Protagenes • De arte pictoria et figuris libros II. »

Ptolemæus, *Cytherius*, poeta epicus. Scripsit
 • De psalavantha, » quam herbam esse dicit mira
 vi præditam.

Claudius Ptolemæus, *Alexandrinus*, philosophus,
 tempore *Marci* imp. Scripsit • tres libros mechani-
 « cos; De ortu et significationibus stellarum iner-
 « rantium; *Planisphærium*; *Canonem expeditum*;
B « *Magnum opus a tronomicum* » sive *Syntaxis*, et alia.

Ptolemæus *Pindarion*, *Alexandrius*, grammati-
 cus, *Oroandri* F., discipulus *Aristarchi*. Scripsit
 « *Homerorum exemplorum*, Ἰσοδοῦ γράμματα libros III
 « De *Homerico* characterē; *Adversus Neothalidem*
 « de dictione; De *Utide* *Homerico*; De *asteropæo*
 « apud *Homerum*, » et alia.

Ptolemæus, grammaticus, Ἐπιθέτης dictus, quod
Aristarchum sequeretur. Auditor fuit *Hellanici*,
 grammatici, qui audiverat *Agatoclem*, discipulum
Zenodoti *Ephesii*. Scripsit Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου
 πληγῶν, « De plagis apud *Homerum*; *Commenta-*
 « rium in *Odysseam*. »

Ptolemæus, *Aristonici* grammatici pater, et ipse
 grammaticus, qui ambo *Romæ* artem grammaticam
 C professi sunt. Scripsit Ὁμοίως εἰρημμένα τοῖς Τρα-
 γικοῖς « De iis quæ similiter dicta sunt a tragicis; In
 « *Homerum* libros quinquaginta; Τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ
 « ξένως ἱστορημένα. De iis quæ *Homerum* mira et
 « peregrina traduntur; De *Musis* et *Nereidibus*. »

Ptolemæus, *Hephæstionis* F., cognomine *Χέννος*,
Alexandrinus, grammaticus clarus sub *Traiano* et
Adriano, imp. Scripsit *De historia paradoxa* sive
 mirabili; *Sphingem*, drama historicum; *Ἀνθόμηρον*
 sive « *Poema* *Homeriæ* mulum *Rhapsodiæ* XXIV. »
 et alia quædam.

Ptolemæus, *Ascalaonites*, grammaticus, qui *Romæ*
 docuit. Scripsit « *Homerica* *Prosodia* *De Hel-*
 « lenismo, sive De recta loquendi ratione libros XV;
 « De metris; De *Aristarchea* *Odysseæ* correctione;
D « De differentia vocabulorum; item alia grammatica. »

Pulcheria, *Arcadii* filia, nondum annos XV nata
 imperium optime administravit, fratremque *Theo-*
 dosium erudiit, et pietate erga Deum accurate in-
 stituit multasque instruxit ecclesias. *Nestorius* *Pul-*
 cheriæ invisus erat, criminabatur enim eam apud
Paulinum Magistrum. Sorores ejus *Arcadia* et *Ma-*
 rina. *Theodosius* sæpe, libellis non lectis nomen
 suum subscribebat. Itaque *Pulcheria* ipsi subjecit

(14) Suid. infra in πυθμῆν, ἐπαγγελίαν. Laertius
 abet ἐπαγγελίαν.

(15) Confer *Franciscum Junium*, in artificum

Catalogo, pag. 184 seq.; et *Kuster* ad *Suidam*
 socum tom. III, pag. 218, not. 2.

libellum, quo conjugem, Eudoxiam, donari sibi **A** *men Pythium*. Hinc ποδαλις, quæ vocant.

Πύθιον. Templum Apollinis, Athenarum conditum, in quo tripodas ponebant, in choro Thargelia vicerant.

Python, Bysantinus, orator, qui, expulsus, in Macedoniam abiit, ibique prodicionem impulit, etc. V. Kusteri pag. 237.

Q.

Quadratus, Romanus, historicus. Scripsit dialecto historiam Romanam libris XIII inscripsit **Χιλιαετηρίδα**, quod complectitur mille annorum a Roma condita ad Augustum, **Mammææ F.**

Quirinus, sophista, qui *Lingua prætorum* vocabatur, cujus cura ab imperatore erat.

R

Rhadamanti iudicium de iis quorum iustitia. **Rhadamanti** iusjurandum, quod ἀμόναι, et **Lampon**. Conf. Kusteri pag. 249.

Rhamnus de sapientibus clarisque. **Rhamnus** enim erat populus Atticæ, in quo floruit, orator celebris, quem multi miræ proverbium usui vitæ reliquerunt, ut **Rhamnusii** vocarentur. **Rhamnusia** *Μη* quam fecit **Phidias** et **Erectheus** matris, quæ **Nemis** vocabatur et illo in loco recondita. **Phidias Agoracrito**, Paro, cui permisit nomen suum inscribere; ut **Phidias** *το* Jovis inscripsit **Παντάρχης καλός**.

Pantarces, **Argivus**, formosus ipsius **Παριάς**. **Rharus** **Cereram**, errantem, nam quærentem, hospitio excepit, pro quo **Ceres** **Triptoleum**, **Celei F.**, **Rhari** nepotem, culturam docuit, eique currum alatorum dedit, quo vectus terram peragravit, et agrum homines docuit.

Rhapsodi dicebantur, qui carmina theatris recitabant, quod **ῥάβδος** sive virgæ, quibus hoc facerent. Est etiam **ῥάψωδος** nomen simpliciter loqui et recitare.

Rheginos **Xenarchus**, **Sophonis** mimographus, ut timidos in comædiis suis **perstrinxit**, a **Θύρα** tyranno, ad hoc inductus. Unde proverbium est **Ῥηγίνου δειλότερος**, **Rheginus** timidior, qui supra modum timidi sunt.

Rheginus, grammaticus, scripsit librum quætitur **Polymnemon**.

Ῥηρίαρχος, qui oracula dicit, ut est **Asclepiades** **Asclepiades** libro sexto **Ῥητιῶν** **δομημένων**, qui omnium optime novorum dicere.

Ῥήτωρ. Multis decretis tantum est, in sua ars oratoria adhiberetur, si quis **σεβαστήριον** de re, quæ ad privatam ipsius fortunam doceret.

Pyrrhon, **Plistarchi F.** **Eleus**, philosophus tempore **Philippi** **Macedonis**, **Olympiade** **CI** et ultra. Primum quidem pictor fuit, postea animus ad philosophiam applicans audivit **Brysonem**, **Clinomachi** discipulum, deinde **Anaxarchum**, discipulum **Metrodori**, **Chii**, cujus magister fuit **Democritus**, **Abderita**. Statuit, nihil esse natura honestam et turpe, sed omnia moribus et lege.

Pyrrhon, **Phliasius**, **Timarchi F.**, discipulus **Timonis**, philosophi.

Pyrrhonii philosophi, qui **Pyrrhonis** sectam amplectebantur, dicti etiam **aporetici**, **septici**, **ephectici**, **zetetici**, etc. **Scepticos** primus auctor fuit **Homerus**, qui nihil certi de rebus pronuntiat. **Septem** etiam sapientes fuere **Sceptici**, quorum est dictum: *Ne quid nimis*; **Archilochus** quoque, cum ait: **Τοῖος ἀνθρώποις νοῦς γίνεταί θνητοῖς, ὅκοιην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει**. Et **Euripides** (*Supplicibus*): **Τί δὲ τα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηγήμεθα Ἀρῶμέν τε τοιαῦθ', τυγχάνεις θέλων**.

Pythagoras, **Samius**, revera **Tyrrhenus**, **Mnesarchi**, sculptoris annulorum, filius, qui cum patre **Samum** adolescens ex **Tyrrhenia** migravit, ubi **Pherecydem** **Syrium**, deinde **Hermodamantem** audivit, **Creophyli** nepotem, hinc **Abaridem**, **Hyperboreum** et **Zaretem**, **Magum**. Apud **Ægyptios** etiam et **Chaldæos** disciplinis institutus rediit **Samum**, quam cum **Polycratis** tyrannide teneri vidisset, **Crotonem** in **Italiam** abiit, aperta que ibi schola quingentos et amplius discipulos habuit. Fratres ei duo: natu major **Eunomus**, medius **Tyrrhenus**. **Servus** **Zamolxis**, cui **Getæ**, ut **Saturno**, immolant. **Uxorem** duxit **Theanonem**, **Brontini**, **Crotoniatæ**, filiam, ex qua filios duos suscepit, **Telaugem** et **Damonem**, vel ut alii, **Mnesarchum**: filiam quoque, **Mylam**, sive, ut alii, **Arignotem**. Scripsit **Pythagoras** tres tantum libros, **Παιδευτικόν**, **Πολιτικόν**, et tertium, qui **Lysidis** **Tarentini** est potius, ejus discipuli, qui **Thebis**, quo fugerat, **Epaminondam** instituit. Quidam *aurea carmina* quoque illi tribuunt. (Plurima deinde de **Pythagora** ejusque morte, philosophia ac symbolis refert **Suidas**, qui etiam videndus in **Ἡδῆ**.)

Pytheas, **Atheniensis**, orator, **milothri**, sive **pirinarii** filius, scripsit *Conciones et Orationes forenses* et alia quædam; non adnumeratus autem est (decem) oratoribus, ut homo audax et dissolutus, qui **Athenis** ob æs alienum ex carcere effugit in **Macedoniam**, ac postea rediit.

Πυθιάς βοή, vox cum cantu tibie conjuncta *Car-*

), **Benaus**, ex Bena, Cretæ urbe, vel, **A** el, ut alii, ex Ithome Messenes civitate. **I**um fuit palæstræ custos et ærvus: postea **I**stitutus grammaticus evasit, æqualis nis. Scripsit "Ἐμμετρα ποιήματα (16); *em* libris XIV.

ou, Tarentinus, comicus, auctor hilario, sive phylacographiæ. Figuli filius, sub **o** primo vixit. Fabulæ ejus tragicæ et **XXVIII**. (Conf. Kuster p. 260, not. 8.)

Ephesius, medicus, qui cum Critone sub **floruit**. Scripsit libros plurimos, ex quibus « De ratione victus libri V; De victu navin; De medicamentis vulnerum; De valne articulorum; De sicubus; De veteri **æa**; De lacte; De vino; De melle. »

is Rufus, tempore Scipionis vixit, in expe- **is** bellicis ei comes, et res, tunc gestas, **andavit**, fuitque tunc temporis tribunus **ut** Appianus in Romana Historia testatur. **is** Abderitica dialecto significat *figuram*. **sterea** vocibus, non Græcis, Democritus, **es**, usus est, ut τροπή dixit *situm*, et **is**, *ordinem*.

S

ius Bacchus dictus a clamore orgia cele- **m**. Nam Barbaris *βάκχαι* est *σεβάειν*, et **appellant** *σεβάειν*. Etiam *βάβοι* loca, **consecrata**, et Bacchi sacerdotes, **Mnaseas**, **isis**, **Sabaxium** ait esse Bacchi filium. **n** *Σάβοι*.)

is, sophista, qui vixit sub Adriano, Cæsare. **t** Introductionem et argumentum materiæ **ationum** libris IV, Commentarium in **Thun**, **Acusilaum** et alios. Item alias quasdam **liones**. (Frater ejus **Sergius** infra, *Σίργιος*.)

is, poeta tragicus; et **Sacæ**, gens Thracica. **ius, philosophus Alexandrinus**, cognomento **ex Christiano factus est gentilis**, ut ait Por- **s**.

stius, sophista, scripsit commentarium in **athenem**, Herodotum et alia.

stius, Mopseates, medicus, scripsit de medi- **sub** Tiberio, imp.

stius, Basilidis, Syri et Theodæ, Emesenæ, **enis Alexandriam cum Isidoro venit**. Eloquen- **ceptis** ab *Eunoio*, sophista, **Emesæ** tunc **D** **ate, eruditus**, publicas Demosthenis orationes **s** edidit, et orationes scripsit non inferiores **ostrum quoque eivem** (Damascii verba sunt), **slam**, Kunii sodalem octo libros Historiæ **ydids edidisse aiebat**, nihil tamen auditu **im dicere potuisse**. **Nonnum** etiam aiunt sexies **n** Demosthenem edidisse, sed tamen ne os **am aperire potuisse**, ut aliquam orationem

) Quod omnia poemata sint Ἐμμετρα, Kuster, **III**, pag. 239, alterutrum vocabulum esse su- **acacæum existimat**. **Touy** vero in emendatio- **is** in Suidam, vol. II, pag. 135, melius corrigit

commodam haberet. Salustius dicebat, philosophia **hominibus non esse facile**, sed potius impossibile, **Heracliti more insectator vulgi** et derisor salsus. **Idem virtutem quintam vocabat** veram opinionem de **diis**, quæ interdum inesse videtur etiam improbis- **simis**. Philosophabatur cynico more, etc.

Salustius, præfectus prætorio sub Juliano, etc.

Σαμίων δῆμος πολυγῆματος dictus ab Aristo- **phane** in Babyloniis, vel, quod Samii, a tyrannide **ad** incitas redacti, ob civium penuriam servis jus ci- **vilitatis ascripserunt**, ut Aristoteles tradit in Samio- **rum rep.**, vel, quod apud Samios XXIV, litteræ **primum inventæ a Calistrato**, ut Andron in tripode **ait**. Archinus vero Athenæi F. archonte Euclide **Atheniensibus persuasit**, ut Ionum litteris uteren- **tur**. Aristophanes autem comædiam *Babylonios* do- **cuit** per Callistratum annis (XX) ante Euclidem sub **archonte**, Eucle. De eo autem, qui rem istam **Atheniensibus persuasit**, scribit Theopompus. Alii **causam asserunt**, quod Athenienses Samios, in **bello captos**, stigmatibus nocturnis notarent, Samii vero **Athenienses samæna**, quod est navigium bireme a **Polycrate**, Samiorum tyranno, primam fabricatum, **ut ait Lysimachus libro secundo Nostorum, sive De** **reditu**.

Sanchoniathon, Tyrius, philosophus, qui belli **Trojani tempore vixit scripsitque** *De Hermetis Phy-* **siologia**, quæ (in linguam Græcam) translata est; **Antiqua Tyriorum instituta** lingua Phœnicium: **Theologia Egyptiacam**, et alia.

Sandon, Hellanici F., philosophus. Scripsit *Argu-* **menta in Orpheum**, librum unum.

Sannyrion, Atheniensis, comicus. Ejus dramata: **Γέλως**, **Δανάη**, **Ἰώ**, **ψυχασταί**, ut Athenæus in **Dipnosophistis**.

Sappho, Simonis filia, vel Eunomini (*al.* Eumeni) **vel Eirigyi vel Ecryti, vel Semi, vel Camonis, vel** **Etarchi, vel denique Scamandronymis, patris, et** **Clides, matris**. Lesbica, Eresæ oriunda et Lyrica. **Vixit Olympiade XLII**, quo tempore floruerunt **Al-** **cæus, Stesichorus Pittacus**. Fratres ejus **Larychus**. **Charaxus, Eurigius**. Nupsit **Cercolæ**, ditissimo viro **ex Andro, unde nata ipsi fuit filia, Clis**. Amicæ **fuertunt** **Atthis, Telesippa, Megara**: discipulæ **Ana-** **gora Milesia, Congyla Colophonica, Bunica Salami-** **nia**. Scripsit « Carminum Lyricorum libros IX, » et **prima plectrum invenit**. Scripsit et « Epigrammata, **« Elegias, Iambos, Monodias. »**

Sappho, Lesbica, Mytilenæsa, psaltria, de qua supra, **in Phaon**.

Sarapion, Aelius rhetor, Alexandrinus. Scripsit **« De vitiis declamationum; »** **Ἀρπύριων, sive Auscul-** **« tationum libros VII; Panegyricum in Adrianum,** **« imp; Consultationes ad Alexandrinos; Rectene**

Ἐμμετρῶν οἰήματα. Sed criticum hic agere aut Tou- **pi animadversiones repetere nec libet nec vacat**. **HARL.**

« Plato Homerum e Rep. sua ablegarit, » et alia multa. Item « Artem oratoriam. »

Sarapion solum fere Orpheum habebat et legebat : subinde Isidorum de quæstionibus occurrentibus interrogans, virum summa theologiæ scientia instructum, quem solum familiarem norat et admittebat, nec ullum alium suarum facultatum, duorum aut trium librorum, inter quos erat Orphei poesis, dignum iudicabat, putans se in illo perperxisse vitam illam Saturniam, poetarum fabulis celebratam. Nam ille quidem poetarum scriptis celebratus Chiron in Saturnii et Jovii regni confinio potius constitit, unde biformis esse traditur. Eodem tempore vir alius Alexandria venit, ex tota diametro, vel magis etiam, si sic dicere fas est, quam ex diametro a Serapione distans : nam hic quidem Saturnius aut Jovius fuit, ille vero Typhonius, et Typhone versutior bellua. Nullus enim eorum, qui nunc vivunt, hominum ignorat, quo animo et qua fortuna fuerit Pamprepius.

Σαράπιος. Alcæus Pittacum vocavit Σαράποδα, χειροπόδην, γαύρικα, φύσκωνα, γάστρωνα, ζοφοδοπίδα et ἀγασύραστον. (Ex Laertii lib. 1, c. 81.)

Scindapsus, instrumentum musicum. De Zenone, Citieo (Timon) : Ὁ δὲ ἔβρι γύργαθος αὐτοῦ μικρὸς ἰὼν· νῦν δ' εἶχεν ἐλάσσοντα σκινδαψοῖο, « habebat, minorem scindapso, » etc.

Σκίφη. Crantor, philosophus, poetæ cujusdam versus σκίφης plenos esse dixit.

Σκίρταλος. Diogenes, Sinopensis, jam senex, a Scirtalo, pirata captus est.

Σκληρᾶς αἰδοῦ δασμόν, tributum duræ vatis, Sphingis, hoc est difficile (apud Sophoclem OEdipo tyranno).

Σκολιά, carmina convivalia. Σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν ἀυλημάτων. Melitus iste fuit poeta tragicus, qui Socratem accusavit. Perstringitur a comicis, ut poesi frigidus et moribus improbus præditus. Carica vero, carmina lyrica lugubria.

Σκολιόν, carmen paucorum versuum. Timocreon, Rhodius, poeta epicus (17), tale scoliolum contra divitias scripsit, cujus initium est, Ὅρελες ὦ τυφλὲ πλοῦτε, etc. « O cæcæ divitiæ, utinam nec in terra, nec in mari, nec in continente unquam visæ fuissetis, sed in Tartaro et Acheronte habitaretis vos « enim omnium malorum inter homines causa estis. » His simile est decretum, a Pericle scriptum, quo Megarenses foro, mari, continente arcebantur.

Σκολιόν. Tyrannion scripsit Commentarium de metro obliquo (Περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου), quod ei propositum fuit a C. Cæsare.

Scopas, Ætolorum prætor, frustratus principatu, cujus maxime causa leges scribere ausus fuerat, Alexandriam cogitabat, ratus sese illius urbis opi-

bus inopiam suam atque immensam civitatem facile expleturum. Sed erat inest-

Scopelianus, Clazomenius, sophista, Nerva vixit et Smyrnæ eloquentiam docuit. Nicetæ, æqualis Apollonii, Tyaneensis, etiam epistolas Apollonii scripsit.

Σκούθης. Anacharsis fuit Scythæ, sed natus, et ideo δὲ γλωσσος dnarum peritorum, qui Scythis leges tulit.

Scylax, Cariandensis, ex Carianda, Cræate, prope Halicarnassum, mathematicus, Scythes. Scripsit periplus locorum extra Herculis ; de Heraclide, Mylassorum reperiendum ; Ἀτυγραφήν adversus Polyriam.

Scytale, epistola Laconica. Ligna erant lita et oblonga, quorum alterum Lacedæmoni retinebant ; alterum tradebant ut ab bellum emittebant, et quoties ei aliquid dare volebant, albo loro lignum involverunt, eo mandatum scribebant, deinde lorum per id tabellario tradebant asportandum. De ἔν τοις ἱερὶ νομίμων, in opere De moribus tutis refert, feneratores dividere scytalas testibus præsentibus, et in utraque contractum scribere, et alteram quidem testibus dare, alteram sibi reservare. Scytala et alio modo, ut Aristoteles in Mærep. scribit.

Secundus, Atheniensis, sophista vocatus est Plinius. Epiurus (18) ligneus vocabatur, ut fabri filius, fuit. sophistæ, magister. Scripsit « Declamatorias. »

Seleucus, Alexandrinus, grammaticus natus Homericus, qui Romæ eloquentia Scripsit Commentarios in totum per totum « De synonymorum differentia. De iisque duntur, De proverbii apud Alexandriam « De diis libros centum, » item alia Miscellanea [etiam Glossas aliaque, de quibus Kusteri, not. 6, tom. III, pag. 297.]

Seleucus, Emesenus, grammaticus, Ἀσπαρευτικά « Piscatoria, versibus hexametris « IV (19) ; In Lyricis Commentarium, Partibus « libros II. » Inveni et alium Seleucum his addit sed qui nullos scripserat libros.

Sellius sive Sillius, qui et Homerus dictus grammaticus ante Menandrum. (Supra in Boetio)

Semus. Eleus, grammaticus, scripsit « Eleus « libros VIII, Periodos libris II, De Paro libro « De Pergamo librum I, de Pœanibus, in quibus genera musicorum recenset, auctocabalos, phallos, phallophoros, etc. (Supra in Phallophallophoro ubi autocabdali legitur, non autocabali.)

(17) Infra, apud Suidam rectius, medicus.

(18) De hac lectione v. Kusteri, not. 7, tom. III, pag. 295. HARL.

(19) At, notante Kustero l. c. id opus Althei tribuit Seleuco Tarsensi. HARL.

Ælius, Atheniensis, grammaticus, scripsit *Tomem operis Philonis De urbibus et quibus singulis clari fuerint, libros III*; *Epitomen notariorum Philoxeni in Homerum*, » lib. I. **Zeugmatensis**, Aphthonii F. a causicidis, lecti fuerunt, genus ducens, præfectus et torio et consularis et patricius. Scripsit *in sophistam Sabinum fratrem suum, unum librum pro causicidis Adversus Ari-*

λοθαί, falso se jactare, dictum ab **Æschio** F., qui pauper divitem se falso jactabat. *ἄλλους glorioso* vocant, et *gloriarı αλλίζειν*. **Julianus**, Damascenus, unus ex primarii generis, **Auxentii Callinie** F., ortus ex Romanis, **Alexandriam** incolere. Poetica, oratoria et utilia Romani peritia instructus etiam in **Philosophia** instituendum se **Proclo** dare volebat, **Procto**, qui patronum causarum malebat, id profectus. Sed patre defuncto, **Athenas**, ubi **Procto**, profectus somniavit, montis cacumini, in vehiculo, se insidere et montem ipsum instar agitare. Hinc fato et voluntate ad accedere et magistratum genere quam **Philosophiam** beatumque otium sectari maluit. Cum in odium incidisset **Ardaburii**, magni illius **is F.**, multa ab ille passus est sanctissimus et modum religionis Græcæ cultor. **Isocrateas** orationes copiosiores et de rep. agentes mihi **proferre** auit, non artificioso illo et sophistico, sed **antiquo** et philosophico more. Idem **Julianum**, **matrem meam** (20) natu minorem sic ad eloquentium studium inflammavit, ut eum et poetas et ceteros oratores ediscere juberet. Et alios quidem **ut** utcunque probabat, at **Callimachum** in **as sumens**, **Afrum** hunc poetam nunquam non **it**. Quin lectione ejus adeo offendebatur, inter **ut** librum ejus conspueret. Huic **Zeno** imp. **imam** a se dignitatem pollicitus est, si **Christus** fieri vellet: et ipse nobis epistolam, polliciones illas continentem, sed nihil apud se **licientem**, recitavit. **Arcadium** etiam. **Larism**, per epistolam objurgavit. Nam **Severianus**, **epistolis** scribendis acer et cordatus erat.

Severus, **Σειθρος**, sophista Romanus sub **Anmio**, imp. fuit **Alexandriam** vero profectus in **philosophico** vitam transegit, variorum librorum copia abunde instructus. Viros autem doctrina estantes, si quisquam alius, ad se facile pertrahere noverat.

Severus (imperator) nec humanarum nec divinarum rerum quidquam impervestigatum ut relinere, vel occultissima perscrutatus est. Et ideo ros omnes, qui aliquid arcani habebant, et oscunque reperire potuit, ex omnibus adytis

extulit, et in Alexandri monumento conclusit, ut nec illius corpus quisquam amplius cerneret, nec res in illis scriptas legeret.

Severus, **Σευθρος**. Hic post infelicem illum **Eutychem** exstitit, et cum **Antiochiæ** thronum malis artibus occupasset, **Manentis** et **Apollinaris** et **Eutythis** hæresim stabilire conabatur. Ex ecclesia itaque pulsus in **Alexandrinus**, populum levem, turbinis et procellæ instar incidit. Cum autem hic quoque alia procella ipsi et populo restasset, omnia confudit et perturbavit. **Julianus** enim quidam **Halicarnassensis**, **Asiæ** episcopus, eos dissipavit. Confer supra, in **Juliano**.

Sextus, **Chæronensis**, **Plutarchi** sororis filius, philosophus, qui fuit **M. Antonini Cæsaris** temporibus, **Herodoti**, **Philadelphæ**, discipulus sectæque **Pyrrhoniæ** addictus (21). Hic apud imperatorem in tanto honore erat, ut una cum eo jus diceret. Scripsit *Ethica*, itemque *Sceptica* libris X. Post **Commodi** mortem quidam se **Sixtum** dicere ausus est, facultatesque et dignitatem ejus sibi vindicare, qui a multis sæpe interrogatus scite respondit. Sed cum pertinax nonnulla ad eruditionem Græcam, cujus ille rudis erat, pertinentia ex eo quæreret, longe a scopo aberravit, cum, quid diceretur, ne intelligere quidem posset. Adeo natura quidem vultum ei similem habebat, cæterisque in rebus arte eum referebat, doctrina vero eadem excultus non erat.

Sextus, **Afer** (22), philosophus, scripsit *Sceptica* sive *Pyrrhonia* libris X.

Sibylla Delphica, quam etiam *Dianam* appellarunt. Vixit ante bellum **Trojanum**, scripsit oracula versibus.

Sibyllæ Chaldææ pater **Berosus**, mater **Erymanthe**.

Sibylla, **Apollinis** et **Lamiæ** F., vel **Aristocratis** et **Hydoles**, vel **Crinagoræ**, vel, ut **Hermippus**, **Theodori**, **Erythræa**, nata in loco **Erithrarum**, qui vocabatur **Batti**, nunc condita illic urbe, **Erythræa**. Quidam **Siculam** tradunt, alii **Sardianam**, **Gerge-thiam**, **Rhodium**, **Libyssam**, **Lucanam**, vel **Samiam** denique. Fuit post captam urbem **Trojam** annis **CCCCCLXXXIII**. Conscripsit libros istos: *Ἐπεὶ καλµῶν De palpitationibus: Μῆλη, Carmina; Χρησµοίς, Oracula*. Eadem etiam prima triquetrum genus **D** **lyræ** fertur invenisse.

Sibylla, **Helissa**, scripsit versibus vaticinia et oracula.

Sibylla Colophonia, quæ vocata fuit *Lampusa*, a **Calchante** oriunda. Ipsa quoque scripsit vaticinia et oracula versibus, et alia.

Sibylla Thessala, dicta etiam *Manto*, quæ a **Tiresia** genus duxit.

Sibylla Phrygia, a quibusdam vocata *Sarbis*, ab

(20) Damascii verba sunt.

(21) Hunc **Sextum**, ἀδελφιδουῦς Πλουτάρχου a **Plutarcho** dictum, non eumdem esse (uti quidam opinabantur), cum **Sexto Pyrrhonio** sive **Empirico**,

Kuster (tom. III, pag. 299), argumentis usus **Jonsii**, III, cap. 12, **Histor. philosoph.** late demonstravit. **HARL.**

(22) Hic est **Sextus Empiricus**. **HARL.**

aliis *Cassandra*, ab aliis *Taraxandra*, et ipsa scripsit oracula.

Sibylla Cumana et Sibylla Thesprotica. Et hæc oracula scripserunt.

Sibylla Chaldæa, sive Hebræa aut Persica, proprio nomine *Sambethe*, a beatissimo Noe genus ducens. Hæc prædixit, quæ Alexandro Macedoni contigisse dicuntur, ejus meminit Nicanor, qui Vitam Alexandri scripsit. Eadem de Domino Christo ejusque adventu, Numinis instinctu, plurima prædixit. Cum hæc et reliquæ Sibyllæ consentiunt, nisi ut hujus sint XXIV libri de quavis gente et regione prædictiones continentes. Quod autem versus ejus imperfecti et luxati inveniantur, non est ipsius vatis culpa, sed scribarum, qui vel orationis celeritatem scribendo assequi non potuerunt, vel etiam indocti et grammatices imperiti fuerunt. Cum afflatu enim et eorum quæ dicta erant, memoria simul desinebat. Et hæc causa est quare et versus imperfecti reperiantur, et sententia claudicans, sive sapientissimo Dei consilio hoc factum fuerit, ne a multis iisque indignis oracula ejus cognoscerentur, sive longam tempus, uti multorum aliorum, ita etiam hujus rei causa fuerit. Præterea et obscuritas eorum quæ a Sibylla dicebantur, et crebra librorum ejus descriptio, nihil mirum est si et sensus et metri confusionem pepererint.

Sibyllæ diversis et locis et temporibus fuerunt decem. Prima, Chaldæa, quæ et Persica, proprio nomine *Sambethe* dicta. Secunda, Libyca. Tertia, Delphica, Delphis nata. Quarta, Italica, quæ in Italiæ urbe, Cimmeria (nata est). Quinta, Erythrea, quæ ante bellum Trojanum vaticinata fuit. Sexta, Samia, proprio nomine *Phyto* dicta, de qua scripsit Eratosthenes. Septima, Cumana, quæ et *Amalthea*, et *Hierophile* dicta fuit. Octava, Hellespontia, nata in vico Marmisso, prope oppidulum Gergythium (quæ loca olim finibus regionis Trojanæ comprehensa fuerant), temporibus Solonis et Cyri. Nona, Phrygia. Decima, Tiburtia, Albanæa dicta. Aiunt autem, Sibyllam, Cumanam, novem oraculorum suorum libros attulisse ad Tarquinium Priscum, tunc Romanorum regem : quos cum ille repudiasset, duo ex illis cremasse. (Conf. tamen Lactant. De falsa relig. lib. 1, cap. 6, § 7 sqq.)

Sibylla vox est Romana, quam si interpreteris, *vatem* significat. Sibyllæ igitur, ut multi scripserunt, diversis locis et temporibus decem fuerunt. — Σιβυλλίᾳ, oraculorum amore et desiderio tenetur, vel delirat et vaticinari cupit ; vel oracula somniat ; vel superbit, etc.

Σιδώντιος sive Σιδώριος, Theodectæ Phaselitæ lector et servus, qui primus e servis, artem oratoriam professus est. Scripsit *Artem rhetoricam*.

Σιδηραταν φυγήν, *ferrum animum* sive *inexorabilem*. — Glaucus quidam, Samius, ferruminatio-

(23) Hæc non ad Simmiam sed ad Simonidem, iambographum antiquissimum, Amorginum, spe-

ciem primus invenit ; et proverbialibus iis quæ facile conficiuntur.

Silvanus, philosophus, qui cætera quæ erant et sanctus, sed moribus simpliciter.

Σιλλῶντις, « labiis distortis aliquem » (μυλλῶντις) inter deridendum vocat. « enim est minus, vel falsum dictum » qui sillos scribit, dicitur sillographus.

Timon, Phliasius, philosophus Pyrrhæ.

Simmias, Rhodius, grammaticus. Scripsit libros III ; Variorum Poematum. Ab initio fuit Samius (23), postea venit in insulam, Amorgum, mitterentur, et nix illius dux a Samiis eo missus fuit, urbes in Amorgo condidit, Minoam, Arcesimeam. Vixit annos 406, post bellum. Secundum quosdam primus *leu* diversa alia. Item *Origines Samiorum*.

Simmias, Thebanus, philosophus, Ciceronis cratis. Scripsit *De sapientia*, *De amicitate*, *De musica*, *De eo quod optandum*, *De cura animæ*, et item alia.

Simocætes, cognomen Theophylacti.

Simonides, Leoprepis F., Julietis, et in insule, civitate, lyricus, Stesichoro cognominatur *Melicertes* propter suam

artem memoriæ invenit, itemque litterarum duplices et tertium sonum lyra. Vixit quamvis alii eum ad Olymp. LXII, referunt, extendit usque ad Olympiadem LXII.

« Stetit LXXXIX, attigit. Dorica dial-

« Cambysis et Darii » descripsit. Item « Xerxis, et Prælium navale ad Artemis-

licis. Ad hæc scripsit « *Threnos*, *Encomia*, *Pænes*, *Tragædias*, et alia. Hæc quis alius, memoriæ pollebat : ei vero-

Apollonius, qui ut plurimum quidem vero mente versabat ; et cum centesimum

annum ageret, memoriæ firmitate ipsam dem superabat. Idem etiam *Hymnum in De-*

canebat, in quo dicit omnia a tempore ortum ipsum vero tempus beneficio memoriæ esse et immortale esse. Hic primus carmen

scripsisse dicitur. Habebat enim duas *ar-*

gratiarum vacuum, alteram (*zæruedia*) plenam. Ejus dictum : Ἀνάγκη οὐδέ θεοὶ μάχονται, etc.

Simonides, Cæius, prioris ex *Blia nepos*, mine Melicertes, vixit ante bellum Pelopon-

sium. Scripsit « Genealogiam *libros III*. »

« tionum *libros III*.

Simonides, Magnesius, Sipyli P. poeta, qui vixit temporibus Antiochi Magni Scripsit res gestas, pugnamque cum Galatis, in qua tu-

tus ejus per elephantos profligatus fuit.

Simonides, Carystius vel Eretriensis, poeta

ctant. Confer Allatium, De Simonibus, pag. 2 seq.

sit Græcorum conventum in Aulidem; **A** um libros II, De Iphigenia unum.

des. Hic imp. Joviani temporibus vixit, et us clarissimus fuit.

des, Crinei F. Amorginus, iamborum scripsit elegiarum libros II. Item iambos. em ipse, annis 490, post bellum Trajanum. m quosdam hic primum iambos scripsit. ulo antea, de Simmia, Rhodio, dicta.)

, sophista, qui publicam pecuniam inter Simon et Theodorus et Cleonymus perjuri

icius, philosophus.

is Neapoli, urbe Palæstinæ, oriundus, so- discipulus Andromachi, qui per aliquod Athenis docuit, scripsit *Progymnasmata*, **B** nationes.

sius, Novatianorum, episcopus, etc. (ex VI, 22 Hist. et alia de Sisinnio narratio neno lib. viii, cap. 1.)

Θογς. In tabellis nomina eorum qui in jus ur, inscribi solebant, *Aspasia et dominus*, raritus ejus.

tes, Sophronisci, statuarii, et Phænaretæ, cis, F., primum statuarius fuit: aiunt enim vestitas Athenis ejus fuisse opus. Deinde phatus est, audito Anaxagora, Clazomenio,

Damone, hinc Archelao. Aristoxenus ait a audivisse Archelaum, etc. Ingressus viri- atem, ad Amphipolin et Potidæam militavit belium. Duas habuit uxores, Xanthippen, e

mprocles natus est, et Myrtonem, Aristidis liam, ex qua Sophroniscus et Menedamus, nrenus. Vixit tempore belli Peloponnesiaci, dem natus Olympiade LXXVII. Vixit an-

XXX; obiitque imprudentia vel potius ia Atheniensium, coactus bibere cicutam: o in *Apollinem et Dianam* et *Æsopea Fabula* alio scripto relicto, quam, ut quidam volunt, us scripta. Philosophos effecit: Platonem,

relicto Lyceo, traduxit scholam in suburbium, Academia vocatur (ejusque sectatores Acade- dicti usque ad Aristotelem. Is enim in quodam o ante urbem sito ludum litterarium aperuit, et οὐ κατ' αὐτὸν πεripατοῦ a *peripato* sive loco

nbulationis, qui in illo horto erat, suos disci- us vocabit Peripateticos); Aristippum item, **D** Cy- sum, auctorem scholæ sectæque Cyrenaicæ; edonem, Eleum, a quo secta Eliaca, postea a edemo, Eretrie docente, dicta Eretrica. — Ex

Pyrrho prodit: Antisthenem, qui Cynicam tam condidit; Euclidem, Megarenssem, a quo garica, quæ eadem a Clinomacho, Euclidis di- pulo, dicta Dialectica; Xenophontem, Grylli F., chinem, Lysaniam, Sphettium; Cebetem, The- num; Glaucum, Atheniensem; Brysonem. Hera-

otam, qui contentiosam dialecticam introduxit a cum Eucline, Clinomachus auxit: cumque illos sectatores habuisset, desiit in Zenone,

discipulus: Samblich, interseptus a Constantia

Citio, qui Stoicam scholam instituit, vixitque Olympiade CXXV. Alii Brysonem non Socratis, sed Euclidis auditorem scribunt fuisse. Brysonem au- divit Pyrrho, a quo Pyrrhonii. — Præterea disci- pulos habuit Socrates: Alcibiadem, Critobulum,

Xenomedem, Apollodorum, Critiam, Athenienses; tum Critonem, Simonem, Eumarem Phliasium; Simmiam, Thebanum; Terpsionem, Megaricum; Evenum, Chærephontem. Theodorus etiam, cogno- mento Atheus, Socratem audivit, docensque omnia esse indifferentia, sectam Theodorean instituit.

Eam philosophiæ partem, quæ est de moribus et virtutibus, præcipue coluit Socrates, et jam senex cithara ludere didicit apud Cononem, et derisus a quibusdam dixit illud Solonis: 'Οφίμαθς μᾶλλον ἢ ἀμαθς *Præstat sero, quam nunquam discere*. Hic

dæmonium quoddam secum familiariter colloqui dicebat. Primus Aristophanes Nubibus scriptis ipsum perstrinxit, ut corruptentem juvenes, et atheum ipsum vocavit, quod per canem et plata- num juraret. Postea Anytus et Melitus eum accu- sarunt et reum peregere. In æstimatione vero pœnæ Socrates se meruisse dixit, ut victus in Prytæneo publice sibi præberetur. Illi vero capitis eum con- demnarunt. In vinculis diu fuit, donec navis sacra, Θρωρς, Delo rediret. Critone suadente fugam noluit fugere dixitque leges non oportere violari. Hausta hinc circuta voti recordatus, *Immolate*, inquit, *Æsculapio*. Quidam, Cyrsas nomine, genere Chius,

Athenas venit cum Socrate conversaturus, cui dormienti juxta sepulcrum Socratis, in somnis ille visus est et cum eo collocutus. — Socrates ab Aristophane Melius vocatur, id est atheus, quia Diagoras, Melius, infamis erat ut deorum osor et hostis. Diagoras ille initio pius erat, postea de- positio fraudatus, ad impietatem prolapsus est et deos esse negavit. Quare Athenienses indignati Melium malis affecerunt. — Fuit et Aristagoras, Melius poeta dithyrambicus, qui quod mysteria Eleusinia evulgasset, valde impius judicatus est. Ab illo tempore comici Melios ut impios per- strinxere.

Solon, Execestidæ F., Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII, vel LVI. Insidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam secessit, et urbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accipisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *Leges* Atheniensibus, quas vocant *Azonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptæ; item Poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur; *Præcepta morum*, itidem versibus elegiacis, et alia. Fuit unus illorum qui vii sapientes dicuntur. Ejus est: *Ne quid nimis*, et: *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium et astus ad- versus Cirrhæos. (Ex Pausaniæ Phœicis, p. 684.)

Sopater, Apamensis, sophista et philosophus, discipulus: Samblich, interseptus a Constantia

Solon, Execestidæ F., Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII, vel LVI. Insidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam secessit, et urbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accipisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *Leges* Atheniensibus, quas vocant *Azonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptæ; item Poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur; *Præcepta morum*, itidem versibus elegiacis, et alia. Fuit unus illorum qui vii sapientes dicuntur. Ejus est: *Ne quid nimis*, et: *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium et astus ad- versus Cirrhæos. (Ex Pausaniæ Phœicis, p. 684.)

Sopater, Apamensis, sophista et philosophus, discipulus: Samblich, interseptus a Constantia

Solon, Execestidæ F., Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII, vel LVI. Insidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam secessit, et urbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accipisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *Leges* Atheniensibus, quas vocant *Azonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptæ; item Poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur; *Præcepta morum*, itidem versibus elegiacis, et alia. Fuit unus illorum qui vii sapientes dicuntur. Ejus est: *Ne quid nimis*, et: *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium et astus ad- versus Cirrhæos. (Ex Pausaniæ Phœicis, p. 684.)

Sopater, Apamensis, sophista et philosophus, discipulus: Samblich, interseptus a Constantia

Solon, Execestidæ F., Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII, vel LVI. Insidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam secessit, et urbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accipisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *Leges* Atheniensibus, quas vocant *Azonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptæ; item Poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur; *Præcepta morum*, itidem versibus elegiacis, et alia. Fuit unus illorum qui vii sapientes dicuntur. Ejus est: *Ne quid nimis*, et: *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium et astus ad- versus Cirrhæos. (Ex Pausaniæ Phœicis, p. 684.)

Sopater, Apamensis, sophista et philosophus, discipulus: Samblich, interseptus a Constantia

Solon, Execestidæ F., Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII, vel LVI. Insidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam secessit, et urbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accipisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *Leges* Atheniensibus, quas vocant *Azonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptæ; item Poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur; *Præcepta morum*, itidem versibus elegiacis, et alia. Fuit unus illorum qui vii sapientes dicuntur. Ejus est: *Ne quid nimis*, et: *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium et astus ad- versus Cirrhæos. (Ex Pausaniæ Phœicis, p. 684.)

Sopater, Apamensis, sophista et philosophus, discipulus: Samblich, interseptus a Constantia

Solon, Execestidæ F., Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII, vel LVI. Insidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam secessit, et urbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accipisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *Leges* Atheniensibus, quas vocant *Azonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptæ; item Poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur; *Præcepta morum*, itidem versibus elegiacis, et alia. Fuit unus illorum qui vii sapientes dicuntur. Ejus est: *Ne quid nimis*, et: *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium et astus ad- versus Cirrhæos. (Ex Pausaniæ Phœicis, p. 684.)

idem factus omnibus, ne non amplius religioni A
 gratissimum addictum esse: ante enim familiariter co-
 natus fuerat. Scripsit *De Providentia*, itemque *De his*
qui immerito sunt felices vel infelices. Constantinus
 Soperum dum intererat, non recte fecit; nemo
 enim coactus sit bonus, sed ex amore.

Sopater, comicus. Ex fabulis ejus sunt *Τραγῆδοι*,
Φρονητικῆ, *Ζῆλον* & *Κύναι*, *Κυρῆς*, *Βίβλος*,
Ὀπίστης, *Φασί*, ut Athenæus in *Dipsosopistiis*.

Sopater. Parodas quem a comico male distin-
 guit Suidas: cujus drama *βασί*: Athenæo memo-
 ratar. V. Stanley, ad *Æschyli Ceph.* v. 294.

Sopater, Apameensis, vel potius Alexandrinus,
 sophista. Scripsit plurimorum librorum *Epitomas*.
 Quidam etiam *Ἐπιτομὴν τῶν ἱστοριῶν*, excerptis
 historica de quibus Photius cod. CLXI., hujus
 esse aiunt.

Sophilus Sicyonius aut Thebanus, comicus me-
 dia comædia. Ejus fabule sunt *Κισσοφῶν*, *Φιλαρ-
 γος*, *Τυλῆρος*; & *Ἄλλα*, et *Ἀγλία*, ut ait Athenæus.
 Item *Χορῶν*, *Παρρησιαστής*.

Sophistas vocabant omnes, quotquot litteris
 eruditi erant: etiam σοφῶν musicam, et sophistas
 musices peritos, etiam tibicines. Plato, comicus,
 in sophistis Bachylidem poetam, Opuntium sophi-
 stam appellat. Aristophanes hoc nomen tribuit
 artis cujuscunque peritis. Deinde sophista est ille,
 qui ex falsa ostentatione sapientiæ questum facere
 novit.

Sophocles, Sophili Colonasi F., Atheniensis, tra-
 gicus, natus Olymp. LXXIII, ita ut annis XVII
 Socrate antiquior sit. Hic primus tribus histrioni-
 bus usus est et tritagonista sive tertiarum partium C
 actore. Primum etiam chorum quindecim juvenum
 introduxit, cum antea duodecim tantum essent.
 Idem dictus apis, propter orationis suavitatem:
 primum etiam singulis fabulis certare cœpit, non
 tetralogia. Scripsit *Elegiam* et *Pœnias* et *Orationem*
 de choro, de quo cum Thespide et Chœrito conten-
 debat. Filii ejus fuere Jophon, Leosthenea, Ariston,
 Stephanus, Meneclides. Obiit post Euripidem, cum
 esset annorum XC. Docuit fabulas CXVIII, vel
 etiam multo plures, ut tradunt alii. Vicit vicies
 quater. (Conf. Kusteri notas tom. III, pag. 349
 sqq.)

Sophocles, Aristonis F., senioris Sophoclis nepos
 Atheniensis, tragicus, qui docuit dramata XL, vel D
 ut alii, XI. Vicit septies. Idem et elegias scripsit.
 Apollonius (Tyaneus) castitate Sophoclem supera-
 vit, qui senex demum amores tanquam furiosum
 et sævum dominum effugisse se dicebat. Apollo-
 nium libidinis ne Euphrates quidem arguit, quam-
 vis falsas litteras adversus eum commentus sit,
 inimicus illi, quod Euphratem, pecuniæ causa fa-
 cientem omnia, deridens monuisset, ne pergeret
 σοφίαν καπηλεύειν, *cauponari sapientiam*.

Sophocles, Atheniensis, tragicus e-
 antiquo illo Sophocle penitus distin-
 guendum tragicorum. Fabula ejus su-
Σοφῆς incantator, incantationem per-
λυσι, 5. Oraculum:

*Σοφῆς Σοφονλής, σοφῆτος ἢ Κρό-
 Ἀνδρῶν δὲ πικρῶν Σοφῆτος οὐκ*

Sophron, Syracusanus. Agathocles et
 hedis F. qui vixit temporibus Ierxi et
 Scripsit *Mimos* viriles et *Mimos* mulieb-
 soluta et dialecto Dorica, quos Platone-
 phum, semper lectitasse servat, ad
 etiam iis indormiret.

Sophron, comicus (male tanquam
 priore Suidas commemorat): Ex *τραγῆ-
 δῶν*, teste Athenæo in *Dipsosopistiis*.

Soranus, Menandri et Phœbes F., Epi-
 dæus, qui Alexandriæ commoratus est
 artem medicam exercuit sub Trajan:
 impp. librosque plurimos et pulcherrima
 suit.

Soranus, Ephesius, medicus junior. q
 « De morbis muliebribus libros IV; Med:
 « et sectas et opera libris X, » et alia dicitur
 piodotus, philosophus, artis medicæ per-
 lum recentiorum medicorum magi boe:
 Jacobum; ex antiquioribus vero post E-
 Soranum Cilicem, cognomento *Μαλλο-*

Σωσίωνα. Contra Sextum Africæ
 Origenes, ejusque argumenta reli-
 librum Susannæ impugnavit.

Sosibius, Laco, grammaticus, ὁ
 Ἐπιλοταῖος (24) vocantur. (Scripsit
 bus et hoc tradit, esse quoddam *κλα-
 quop Dicelistarum et Mimelorum*
Μιμηλῶν proprium sit. De *Mimis* anti-
 nia, *Ἐπι τῶν Μιμηλῶν ἐν Δακτυλοῖς*
καλειῶν, et alia.

Sosiphanes, Sosiclis F., tragicus, dor-
 LXXIII, vicit septies. Est et ipse ex se-
 qui Pleias sunt appellati. Vixit sub extrema
 Philippi vel Alexandri Macedonis. Obiit (tra-
 CXI vel CXIV.

Sositheus, Syracusanus aut Atheniensis, v
 tinus Alexandrinus ex Alexandria Troica, an-
 pleiade, æmulus Homeri, tragici, filii Myrsæ, By-
 tinæ, qui floruit Olympiade CLXIV, Scripsit
 mata et alia prosa oratione.

Sotades, Byzantinus, philosophus, ut tradit
 stocles libro VI de philosophia.

Sotades, Atheniensis, comicus medio
 die.

Sotades, Cretensis, Maronita, *βαρμυροποιός* s
 monio vexatus, iamborum scriptor. Scripsit *πικρῶν*
 augas sive *κινάδου*, Ionica lingua, unde *κινά-*

(24) Qui difficiles questiones propositas dissolvunt.

abantur. Hoc poematis genere usi sunt A
nder Ætulus, Pyrrhus Milesius, Theo-
charidas et Xenarchus. Sunt ejus car-
ma, veluti « Ad inferos descensus; In
Belostichen; Amazon » et alia. Item
κ et Παρραλτρούμενος, ut ait Athenæus
phistis (25).

Atheniensis, philosophus, qui *Librum*
scripsit.

is, Asites (26), heroicus poeta, qui fuit
iano. Scripsit « Encomium Diocletiani :
sive Bacchica libris IV; De Panthea Ba-
De Ariadne; Vitam Apollonii Tyanei;
nsive Alexandriacum. » Est autem Alexan-
nis Historia, cum Thebas cepit. Item alia.
s, grammaticus, maritus Pamphilæ (supra B
la, Socratidas), cui etiam historias attri-
psit « Orthographiam; Quæstiones Home-
ommentarium in Menandrum; De me-
comœdia; In Euripidem. »

as, Epidaurius, pater Pamphilæ, cui li-
Commentariorum inscripsit, ut ait Dio-
ro XXX Historiæ musicæ.

ypus, Eurymedontis F. Platonis ex sorore,
repos, auditor et in Academia successor.
mpiade CVIII, Scripsit plurima, præcipue
nica. Fuit ingenio austero, maximeque

. Pila lusit Aristonicus Carystius, Ale-
regis, in ludo pilæ collusor. Pilæ inven-
Alcioni filia, attribuit.

δς, « caprarum et ovium excrementa. »
poeta fuit, cujus filios parvæ staturæ Aris-
perstringit, ut ὀρυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύ-
χηστὰς, ναννοφεῖς, σφυράδων ἀποκλισματα,
ίφας, etc. Xenocles, Carcini filius, multas
insolitas machinas ad percellendos specta-
i fabulis suis introduxisse dicitur, Plato
ἰκαμήχων appellat. Deos enim ascendentes
ndentes imitabatur.

harus, Heracleotes, poeta tragicus, cujus
sunt Ἡρακλειώμενος, Ἡρακλῆς, Σειμήλη κεραι-
). Hinc ut Barbarus et Phryx a comicis per-
ur.

alus, medicus apud Athenienses. Aristo-
: Ἄπιθε πρός τοῦ Σπιτάλου, « Abi ad Spit-
a. Tu vero guttam pacis unam instilla mihi »
mum istum æreum aut argenteum, quales
l medici.

idon, Trimithantis, in Cypro civitatis, epi-
; multa mira fecit et concilio Nicæno inter-
confer Socratem, lib. 1 Hist. c. 12).

Male (ait Kuster ad h. I. tom. III, p. 357.
nim, Ἐγκλεισµ. et Παρραλτρ. pertinent ad
em, comicum, ut expresse docet Athenæus,
II, p. 293, et lib. IX, p. 368. Conf. supra,
pag. 495, sq. HALL.

Στάσιμον, genus carminis, quod saltores stantes
canebant.

Σταυρός. In septentrionali parte fori collocata est
cruz, instar illius, quam Constantinus magnus in
cælo vidit, auro obducta, habensque in apicibus ro-
tunda mala. Ibidem filiorum ejus statuæ auratæ
conspiciebantur. Sub Theodosio magno, imp. cum
gentilium templa everterentur, in Serapidis templo
inventæ sunt hieroglyphicæ litteræ, crucis figuram
habentes. Quas cum illi, qui ex gentilibus Chri-
stiani facti fuerant, conspexissent, dixerunt, *Crucem*
apud litterarum hieroglyphicarum peritos signifi-
care vitam futuram.

Stesichorus, Euphorbi vel Euphemi, vel Euclidis,
vel Hesiodi F., ex Himera, urbe Sicilia, Himeræus,
Alii Maturia, Italiæ civitate, ortum tradunt. Alii
Pallantio. Arcadiæ urbe, profugum, Catanam mi-
grasse ibique obiisse et sepultum ante portam, quæ
ab eo Stesichorea dicta fuerit. Junior Alemane, ly-
rico, natus est Olympiade XXXVII. Olympiade
LVI. Fratrem habuit Mamertinum, geometriæ per-
ritum, et Helianaetem, legislatorem. Fuit autem ly-
ricus, ejusque *Poemata*, Dorica dialecto scripta, sunt
libris XXVI. Dicitur scripta *vituperations Helenæ*
visum amisisse, deinde in somnis monitus, propter
palimodiam visum recepisse. Cum primum *Tisias*
vocaretur, accepit nomen *Stesichori*, διὰ τὸ στήναι
χορὸν, quod primus chorum instituerit, cum cantu
citharæ conjunctum.

Stilpo, Megarensis, philosophus, qui fuit sub Pto-
lemæo primo discipulus pasiclis, Thebani, qui au-
dierat fratrem, Cratetem, et Dioclidem, Megarenses;
is vero Euclidem, discipulum Platonis. Præfuit
Megaricæ scholæ, et dialogos scripsit non paucio-
res viginti.

Στοὰ, *porticus*, in qua Stoici, Στωῖκοι, qui antea
Zenonii, Athenis docebant. Hæc appellabatur antea
κισσιανάκτιος, deinde a Polygnoti pictura dicta est
ποικίλη. In illa inambulans Zeno, Citieus, disse-
rebat. Sub XXX tyrannis autem mille quadringenti
cives ibi interfecti sunt.

Strabo, Amasenus, philosophus et geographus,
(Infra, Strato.)

Strato, comicus mediæ comœdiæ. Ex ejus jabu-
lis erat φοῖνιξ.

Strato, Lampsacenus, philosophus, Theophrasti
discipulus et successor, filius Arcesitai vel Arcesii,
cognomine Physicus, quod præ cæteris omnibus
physicæ contemplationi deditus esset; magister
Ptolemæi Philadelphi, multos libros scripsit.

Strato, Amasenus, philosophus, qui vixit sub
Tiberio, Cæsare. Scripsit *geographiæ* libros VII.
(Imo Strabo, libros XVII.)

Strattis, Atheniensis, tragicus. Ejus fabulæ sunt:

(26) Rectius Oasites, ortus ex urbe Ὀασίς, quæ
vulgo dicebatur, Ἰασίς, Lydiæ. V. Steph. By-
zant. v. Ἰασίς, et Kuster ad Suid. III, pag. 357.
HALL.

'Αρραμολογία, 'Αρμολογία, 'Αρμολογία sive 'Αρραμολογία... Τετάρτη, Καλλικλῆς, Κρυφία, Αρραμολογία, Μονόλογος, Μύθος, Τραγῆδος, Φαίνομα, Φαντασία, Κρίσιμος, Εὐνομας, Βασιλική, καὶ ἄλλα Ἀλεξανδρῶν ἢ Διποσοφιστῶν.

Στασίος, Ἰνδακτα, qui celeberrimum illud monasterium... Fuit olim Ecclesia Cathedralis, postea mutata in monasterium. Idem Staῖος princeps eodem archangelo, Michaelis, Nocolae, venerabilis in pacem et versus heresi locutus :

Στασίος Ἰνδακτα ὄνομα Ἰδακτα, μαγιστῆρος ἐστὶ τοῦ κείνου, εὐνομας ἄριστος. Ἰδὸν Ἰνδακτῆος ἰβίδων.

Στασίος Στασίος ἄρ. Lactus Tranquillus, grammaticus Romanus.

Στασίος, στωικός, γενεῆ Ἰσαυρῶν, Lachiaris ἐκγονῆτος ὁνομαζόμενος, qui annos amplius triginta aetate omnium neque irarum libros legere et ad tempus has litteras animam adiacere, tamen labore inopia et laetitia quibus se ipse in balneis publicis et stibilibus a quibus magistri erigunt. Laqueum in venam Aethiopicam urbe evasit sophista, Lachiaris generis non multo inferior. Nam scio, et Lachiaris σοφιστῆς ἄριστης. Diligentia magis, quam modestia. Eius enim irrationes legi, e quibus valde mirabilis nihil, sed ingenium tantum visus est. Effudit namque eius referentat verum, ad studia quidem admodum, sed vix pollicari et tali, qui virtutem periret, et hinc erit, qui philosophas potius quam stobias vicaretur. Nam aboqui Lachares non fuit Ἰδακτῆος, qui verum amissum etiam C... is beatissim receptis. Ex Damascio.

Στασίος ἀποπρονομητῶν, ἀπὸ Ἐπιχάρμου. Στασίος ἰβὶδων, ἢ ἑσποτικῶν. Et proverbium : Στασίος περὶ πλάτανον, in eos qui superbo gradu incedunt ; Στασίος Ἰνδακτῶν, praecipue ille Mindyridas, etc.

Στασίος, ἢ ἀδύναμις ἀσπέρου, hoc est, φαυλοτέρως ἢ ἀδύναμις τερσῆρι. Zenoni, Citico, oraculum consulenti, quo pacto beatam vitam degere posset : deus respondit : Εἰ κορυφοῖστος τοῦ κεφαλῆς. Si φαυλοτέρως ἢ ἀδύναμις τερσῆρι, id est, cum scriptis et libris antiquorum.

Στασίος, mirabilis ille vir qui vulgo dicitur Stylis. De hoc cum Aegypti monachi audivissent eum in columnam stare, rem insolitam damnantes ipse enim in primis hoc fecerat, eum ex caeta suo excluderunt. Postea vero, cognita viri illius vita et animi modestia, rursus eum in caetum suum receperunt. Ad hunc Marcianus imp. hominis privati habitu vitam tenuit.

Στασίος ἰβὶδων. Hoc Rhapsodi accinere solebant ut οὐκ ἀναρῶν, 'Αλλ' ἔτι, χαίρα. Hac enim et commemorata apud veteres poetas obvia.

Στασίος, Pentapoli Thebaidis, quae in Libya sita

27) Sali Suidas, cum Origenes auctore Epiphanius. Στασίος, nam Στασιότιος vocatus fuisset, nomen Suster ad h. l. tom. III, p. 408. HANL.

A est, sicut in philosophia... ordine numerisoli Soma libri : mathematico et philosophico. Tomo... gno, et Oraculum pentapoli... strati. Nam Euzonoma... mirabilis de Pentapoli, pro... nico ; alioque plurimum et... praeterea Epistolas, quae per... pretio habentur.

Στασίος ἰβὶδων... multos libros contempnent I.

Στασίος, Syra 28 apud Romanos... Syriacos, Alexandrinos, iulianiciasi scholae et Diatribas... qui fuit ipseus successore. Scripsit... rum Commentariorum ubi VI. in... libros IV ; In Orphi Theophrasti... chem, Et τὰ Ἰσίδων... de diis Homericis ; Commentaria... et Platonis ; De oraculis, libris I... enarrationes. Isidorus, p... ait, omnia veterum scripta accurate non desinebat ; sed post Platonem... Jamblichi amicis ac comitibus... dabat, quorum optimum esse... suum Syriacum, Procli magistrum... quod quidem ad verae scientiae... neat, contemnendum esse censet.

T

Tαβλα tabula. Nomen Iusae, or... magna cum sapientia invenit, ut... haberet, quo tempus falleret. In... mundus terrestris. Duodecim... circulus zodiacus. Fritillus et in... septem stellae planetarum ; turric... caeli, ex quo multa bona et mala... duntur.

Tα τριπόδος, ex tripode dict... rissimus. Cum Aristoclea, quae erat... buisse frater dicitur, et oracula... eam edidisset, ut vera adnotasse... Tyraeo, Philostratus : Non erat copios... neque ironice loquentem quisquam... coram auditoribus se jactantem, sed... tripode, novi aiebat, et videtur mihi.

Tα τριπόδος. Apollo vaticinans utitur... propter tria rerum tempora. Homerus, (... τὰ τριπόδος τὰ τ' ἱερῶματα, ἐπὶ τ' ἱερῶν. Quae... praesentia et futura et praeterita. Apollini tripod... cessit, a piscatoribus oblatum primum... sed, cum hi illum repudiarent, datus fuit... velut sapientissimo, cui dare oraculum... Tα ἱερῶν ἀμαζῶν καὶ ἰβὶδων, Ex plaustris... ria. Athenis in festo Choum, qui comessatum... plaustris vel obvios diceris et convitiis...

(28) Videtur Suidas male scripsisse Στασίος, Sacra.

m in Lenæis postea faciebant. Mulieres **A** **im, plastro** vectæ, cum Eleusinem **agna mysteria**, in via se mutuis convi-
abantur. Alexandrini olim animarum **m faciebant.** Certis enim diebus homines **acti, quibus hoc ipsum munus manda-**
per totam urbem ibant, et stantes, ubi
ad domum subsistentes, ubicunqve pla-
plastro loquebantur, non falsa convicia
sed vera crimina exprobrantes, etc.
οσπίου, ad cribrum dicta, de illis, qui
m et tripodem aut aurum vaticinantur.
ίκου, supra, Nannacus.
ω, supra Isæus.

ων. Supra, Σαμίων.

is. Hic sub Juliano Parabate martyrio
a cum Theodulo), ut narrat Suid. in

ίγος, Bacchus, quod illis qui dithyrambo
hos præmio daretur. Alii Aristarchum
nt, putantem, taurum illis fuisse præmium.
anes Cratinum dixit τυροφάγον, vel ut
um, vel ut vini amantem, adeoque Bac-
el quod mater Cratini sacris Bacchi μούχο-
set initiata, etc.

is, Berytius, philosophus Platonicus, qui
Antonino Pio. Scripsit « De differentia
atum Platonis et Aristotelis ; De corporibus
orporeis rebus, » et alia plurima.

ges (genitivo Τηλαυγούς), Samius, Pytha-
agni filius et discipulus, magister Empedo-
ipsit De Tetracty, sive Quaternione libros IV-
onus primus artem divinandi invenit, e. g.
cto mustela vel serpens apparuerit, hoc vel
gnificat. Supra, in Ολωιστικῆ.

obus, Pergamenus, grammaticus, scripsit
res grammaticum scire oporteat ; De figu-
retoricis apud Homerum libros II ; De ser-
is Attici constructione libros V ; De Homericâ
orica ; De Homeri et Platonis consensu ;
iæ eruditionis ποικίλης φιλομαθίας libros II ;
gicorum et comicorum Vitas. Βιβλιακῆς
ειρίας, De notitia librorum libros III, » in
as docet, qui libri sunt comparatu digni. Item
nerum solum ex antiquis puro sermone Græ-
uti ; Descriptionem Pergami ; De Augustali
gamenno libros II ; De dicasteriis Atheniensium ;
Atheniensium legibus et moribus ; De Pergami
ibus libros V ; De usu, » sive de nominibus ves-
et aliarum rerum, quibus utimur. « ordine
phabetico ; De Ulyssis errore ; Ocytociō, sive
llectio epithetorum, eidem rei convenientium,
expeditam dictionis copiam parandam, libris X. »
lesilla, poetria. Huic statua posita est, ad
as pedes libri jacent, galea vero capiti ejus im-
ita est. Nam cum Lacedæmonii, interfectis iis
in templum confugerant, Argivorum ad urbem
sendam irent, Telesilla mulieres armavit et ho-
jus obviam processit. Quod conspicati Lacedæ-

monii retrocesserunt, turpe ducentes cum mulie-
ribus pugnare. Sic completum est oraculum, etc.

Telestes, comicus. Hujus dramata Ἀργῶ et Ἀσ-
κλαπιδός, ut testatur Athenæus, XIV Dipnosoph.

De Telmessia vulpererum Thebanarum scriptores
copiose tradiderunt, ut Aristodemus, etc. Fabula
desumpta ex Cyclo epico.

Telmissus, urbs Lyciæ, a Telmisso, filio Apollini
et unius filiarum Antenoris, quam prodigiorum
interpretem τερατοσόφον fecit, ut auctor Diohyisius
ἐν Κτίσει sive Originibus.

Τέλος. Solon, præsentem Cræsi fortunam con-
temnens, jussit eum totius vitæ finem exspectare,
etc.

Aristo, Chius, τέλος, finem, esse dixit, indifferen-
ter se habere ad ea quæ inter virtutem et vitium
media sunt, nec vel minimum in alteratram partem
ab hisce moveri ; sed in omnibus rebus æquali esse
animo. Sapientem enim similem esse ἀγαθῶ ὄπο-
κρητῆ, idoneam personam in scena agentem.

Terpander, Arnæus, aut vero ex Lesbi civitate,
Antissa, vel Cumanus. Alii ab Hesiodo, ab Homero
alii genus eum aiunt duxisse, fuisseque filium Boei,
qui filius Phocæi, nepos Eurypfontis, Homeri pro-
nepos exstiterit. Lyricus ille lyram primus septem
chordis instruxit, et lyricos nomos primus scripsit,
quamvis quidam ad Philammonem hoc referant.

Tetractys. Pythagorei omnem numerum vocabant
quaternionem. Omnis enim numerus completur
denario ; denarius vero ex quaternis componitur.
Magni etiam faciebant quaternarium ob quaternas
lunæ formas, etc.

Tetralogia. Secundum tragicam tetralogiam Plato
dialogos edidit. Tragici enim quaternis fabulis
certabant, Dionysiis, Lenæis, Parthenæis, Chytris,
quarum quarta erat satyrica. Dialogi Platonis om-
nes LVI, in singulis inscriptio duplex, una a no-
mine, altera a re. In tetralogia prima familiam
ducit Eutyphron, sive de sanctitate, dialogus πε-
ρισεπτός, sive explorandi causa institutus. Secun-
dus, Apologia Socratis, qui est moralis. Tertius,
Criton, sive de eo quod est faciendum, itidem mor-
ralis. Quartus, Phædon, sive de anima, qui et ipse
moralis est. De secunda tetralogia et sequentibus
habetur in libro Diogenis Laertii De vitis philo-
sophorum.

D Tetrametri carminis inventor fuit Aristophanes
poeta.

Teucer, Cyzicenus, qui scripsit « De aurifera ter-
ra ; De Byzantio ; Mithridaticarum rerum libros V ;
De Tyro libros V ; De rebus Arabicis libros V ;
« Judaicam Historiam libris VI ; Adolescentum
« Cyzicenorū Exercitationem libris III. » et alia.

Thales, Examii et Cleobulina F. Milesius, vel,
ut Herodoto videtur, Phœnix, natus ante Cræsum
olymp. XXXV, secundum Phlegontem vero jam
claruit olympiade VII. Versibus hexametris scripsit
De meteoris ; De æquinoctio, et alia multa. Obi-
senex, a turba elisus et æstu resolutus cum γυρ

cum certamen spectaret. Primus sapiens appellatus est, et primus animam dixit immortalem, et eclipses et æquinoctia deprehendit. Apophtegmata ejus sunt plurima, ut celebratum illud: *Nosce te ipsum*. Nam illud: *Sponde, et presto est noxa*, Chilonis est potius, qui illud sibi vindicavit, itemque illud: *Ne quid nimis*. Thales, philosophus physicus, eclipsin prædixit sub Dario (Medo sive Astyge. V. Kusteri not. 2, tom. II, pag. 163). Aristophanes Thaletem vocat ἠθροσκον ἕκρον τὴν ἀπρονομίαν. Θάλης habet θάλητος, at θαλίς, θαλοῦ. Dicitur et θαλίης ut Ἐρμείας.

Thaletas (29), Cretensis aut Illyrius, lyricus, antiquior Homero. scripsit carmina.

Thaletas, Cnossius rhapsodus, scripsit poemata quædam mythica.

Thamyris, vel Thamyras, Thrax, ex Hedonis, urbe Brincorum, Philammonis et Arsiuoes F. epicus ante Homerum octavus, secundum alios quintus. Alii Odrysium fuisse dicunt. Hic Thamyris, quod Musas contumelia affecisset, ab illis excæcatus est. Exstat (30) ejus *Theologia* versibus fere ter mille hexametris comprehensa. Primus puerum adamavit Hymenæum. Calliopes et Magnetis F. Alii Rhadamanthum aiunt adamatam a Tallone, Cretensi, vel Chrysiptum, Pelopis F. a Laio. Alii Italos primos hoc ob militiæ necessitatem invenisse. Sed primus Jupiter Ganymedem adamavit. Proverbium: *Thamyris insanit*, de iis qui industria et certo consilio quædam stulte facere videntur, in Ἄμωριε.

Theætetus. Atheniensis, astrologus, philosophus, discipulus Socratis, docuit Heracleæ. Primus scripsit de quinque corporibus solidis (31) τὰ πέντε κλειόμενα στερεά, vixitque post bellum Peloponnesiacum.

Theætetus, ex Heraclea Pontica, auditor Platonis.

Theagenes, archon Atheniensium, multum pecuniæ in doctores et medicos et alia patriæ commoda impendit. Eum Marinus, dignam philosopho gravitatem retinens, observabat, colebat, et palam præstolabatur et domum deducebat et convenientem honorem ei habebat, qualis viro principi urbis et fortasse totius reip. Romanæ debebatur, erat enim unus ex Romanis patribus et senatus Palatini primus, etc.

Theatinis et Eschinis opes: de pauperibus, qui se divites jactant. Sunt et alii duo Theagenes unus, qui de Homero scripsit, et alter, qui propter molliam vitam deridebatur. Vocatus est κωμῶς, fumus, quia, cum multa pollicere se non præstabat. Idem timidus, et Hecates simul arum colebat, quod consulebat quocumque iret. Inde proverbium: *Theagenis Hecatæum*. De Eschino supra in Σειλλήθησι.

Theano, Metapontina, vel Tauria, Pythagorea, filia Leophronis, uxor Carysti, vel Crotonis, vel

29 Quod Strabo lib. x. pag. 482, antiquissimum nunc lyricum vocat Θαλίς, hoc nomen etiam Suidæ sic restituendum putat. A. S. in supra citato. HALL.

A Brontini, Pythagorei. Scripsit *de virtute ad Hippodamum, Turbulentia muliebres et Apophtegmata Pythagorei*.

Theano, Cretensis, pater et uxor magni Pythagorei et Mnesarchum et Myam et alios aiunt fuisse uxorem Brontini. Scripsit *Commentarios philo-*

ta, et poema quoddam epica. Θεμιστεύων, oracula edere, quæ ante Apollinem oracula consulerent. De Apollonio, Philostratus, lib. καὶ τὰ λεγόμενα ἔχων, ἐκ τῶν κειμένων.

Themistius, philosophus, quædam Juliani Apostatæ, a quo constitutus CPolis. Scripsit = Aristotelis animæ = nis paraphrasin libris VIII; *Paraphrasin = corum libris II*; *Apocticorum = anima libris VII*. In hoc opere quodam profert de scopo et inscripsit = sin Categoriarum, libro uno. *Themistocles, etc.*, scripsit *Excelsum et excelsum animum ubique*.

Themistogenes, Syracusanus, *de Expeditionem, quæ inter Xenophontem exstat, et alia quædam de patre Xenophontem longam notam 7, de illa quædam Themistogenes, an Xenophon scripsit, in tom. II, pag. 171; adde supra.*

Theocrines, sycophanta, quem Pericles pro Ctesiphonte.

Theocritus, Chius, orator, discipulus Isocratici. Scripsit *Charius idemque cum Theopompo historico, certam Historiam Lilyra, et Epistolæ admirabiles*.

Theocritus alter, Praxagoræ et aliorum ut alii, Simmichi, Syracusanus, etc. et deinde Syracenas migrasse. Scripsit *Bucolica, Dorica dialecto* Quidam etiam = Prætidus, Elpidas. Hymnos, Heroica = epicedia, Elegias, Iambos et Epigrammata. Sciendum est fuisse carminum bucolicorum, hunc Theocritum, Moschum Sicyonium Smyrnæum, ex quodam opere Phlosa vocabatur, oriundum.

Theodectes, Aristandri F. Phaselæ, qui ad scribendas tragedias se contulit, Platonis, Isocratis et Aristotelis. *De Theodectis* Naucratis et Isocrates Apollonienses. Theopompus olymp. CIII. funebres Mausoli laudem habuerunt, Artemisæ et aliorum. Atque ea, quam docuit, tragedia non applausu victoriam ei peperit. Alii dicunt Theopompum primas tulisse. *Dramata docuit quædam*

(30) Vix de Suidæ temporibus hoc tractatum. (31) Ha sunt pyramis, cubus, octaedrum, tetraedrum, icosaedrum.

at Athenis ætatis anno XLI, patre ipsius A
erstitute. Scripsit etiam *Artem rhetoricam*
et alia quædam oratione soluta.

tes, superioris filius, orator, scripsit
in Alexandri, Epirotæ; Historicos com-
os; Instituta barbarica; *Artem oratoriam*
I, » et alios quosdam Commentarios.

ricus, Afer (rex Gothorum et Itolorum),
habebat orthodoxum, quem valde dilige-
bat. Hic existimans se Theodorico gram-
m, ab homousia fide deficiens, Arii sen-
equi cœpit. Theodericus autem, hoc co-
inam tam charum statim capite plecten-
vit, dicens: « Si Deo fidem non servasti, quo-
cram conscientiam erga hominem serva-

ritus, nomen proprium; Θεοδώρητος, do-

rus, Byzantinus, sophista, qui a Platone
λοος est vocatus: scripsit *Contra Thrasybu-
tra Andocidem* et alia quædam.

rus, atheus cognomento, qui Zenonem,
Brysonem et Pyrrhonem ephecticum audi-
nnia indifferenter esse statuens sectam
eam condidit. Hic multa scripsit ad sectam
sectantia, et alia quædam. Idem ad Hippar-
ratetis uxorem, dixit (ex Euripidis Bacchis),
ἡ τὰς πρὸς ἱστοῦς ἐκλιπούσα κερκίδα, « quæ
apud telas relictis pallium gestat. »

lorus, Gadarenus, sophista, servili natus
magister Tiberii Cæsaris. Deinde de pro-
sophistica Romæ cum Polemone et Anti-
rtavit. Sub Adriano imp. filium ejus se-
ri fieri contigit. Scripsit « libros III De iis
a vocibus quæruntur; De historia librum
; De thesi, unum; De dialectorum simili-
e et demonstratione libros II; De republica,
; De Cœlesyria, unum; De facultate orato-
num, » et alia.

dorus, poeta, qui versibus varia scripsit et
patram carmen.

dorus, lector Magnæ Ecclesiæ CPol. Scripsit
am ecclesiasticam a Constantini temporibus,
ad Justiniani imperium.

odorus, qui post Apollinarem Laodicæ in
(episcopum) exstitit et Mopsuestiæ in Cilicia
patum adeptus est. Hic Apollinari ex diame-
ntrarius est, etc.

odosius, philosophus, scripsit « Sphærica libris
Commentarium in Theudæ capita; De diebus
ctibus libros II, Commentarium in Archimedis
ιδιον; Descriptiones ædium libris III; Sceptica
ita; Astrologica: De habitationibus. » Versi-

2) Videtur legendum εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολόγον
σημα, non εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολόγον. De se-
scriptis quæ in parvo Alexandrinorum Astro-
comprehendebantur, dixi libro III, cap. 5,
seq. (ed. vet. sed cap. 18, tom. IV, p. 16 sq.
nov.)

3) Huic Theoni putat Kuster, in notat 5 ad h. I.

bus *De vere* scripsit, et alia diversa. Erat autem
Tripolitanus.

S. Theodosius, cœnobiarcha, vixit sub Anastasio
Dicoro, hæretico.

Theodulus, sub Juliano Apostata, martyr (cum
Tatiano et Macedonio, ut dixit Suidas in Ἀμίχιος).

Theogiton Demostheni, quem Dinarchus et alii
Theogenem appellant.

Theognetus, comicus, ex cujus fabulis sunt Φάσμα
sive Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος, ut Athe-
næus in Dymnosophist.

Theognis, Megarensis ex Megaris, Siciliæ civi-
tate, natus olympiade LIX. Scripsit Elegiam in
Syracusanos, in obsidione servatos; Sententias
versibus elegiacis ad versuum MMDCCC ad Cyr-
num, amasium suum; Gnomologiam elegiacam;
præcepta moralia; eaque omnia versibus scripta.
His tamen turpia quædam et puerorum amores et
alia, quæ virtutis amantes aversantur, immista
sunt.

Theognis, poeta tragicus valde frigidus, ideo
dictus Νίξ, unus e XXX tyrannis.

Theon, Alexandrinus, philosophus Stoicus, qui
sub Augusto post Arium vixit. Scripsit « *Commen-
tarium in Apollodori Introductionem physiolo-
gicam, itemque Artis rhetoricæ libros III.* »

Theo, Smyrnæus, philosophus.

Theon, ex Antiochia, quæ sita est in Daphne,
philosophus Stoicus, scripsit *Apologiam Socratis*.

Theon, e Museo (n. Alexandrino). Ægyptius
philosophus, eodem tempore vixit quo Pappus,
philosophus, qui et ipse Alexandrinus fuit, sub
Theodosio Majore. Scripsit « *Mathematica, Arithme-
tica; De auspiciis et voce corvorum; De ortu cani-
culæ; De Nili ascensu; In Ptolemæi expeditum
« Canonem, et Commentarium in parvum astrola-
bium » (32).*

Theon Ælius, Alexandrinus, sophista, scripsit
« *Artem rethoricam; Progymnasmata; Commen-
tarium in Xenophontem, Isocratem et Demos-
thenem; Argumenta rhetorica; Quæstiones de
« structura orationis, » et alia plura (33).*

Theon Valerius, sophista, scripsit *Commenta-
rium in Andocidem*.

Theon, Gymnasii, sophistæ, F., Sidonius sophi-
sta, in patria docuit, et sub imp. Constantino
consul et præfectus fuit.

Theon, sophista rhetor (Σοφιστής λόγων ῥητορι-
κῶν), a S. Marcella, si originem longius repetas,
si proximam et genus paternum, ab Ecdicio, ma-
gistro, oriundus. Scripsit *Artem rhetoricam* homo
non ille quidem admodum ingeniosus et acutus,

(vol. II. p. 182) attribuenda esse scholia in Arati
phænomena et diosemeia, quæ hodie exstant;
eumdemque esse existimat, quem inter vet. enar-
ratores Apollonii Rhodii recenset schol. Aristoph.
ad *Nubes*. Quæ de singulis jam suis locis adnotata
sunt, hic repetere nolumus. HARL.

sed discendi cupidus et laboris supra modum amans. Quamobrem brevi temporis spatio maximam eruditionem sibi comparavit, et tam antiquarum rerum quam recentium scientiam animo complexus est. (E Damascio.)

Theophilus, comicus. Ex ejus fabulis sunt Ἰατρὸς, Ἐπίδαυρος, Παγκράτεια (Athenæo Παγκρατισταῆς), Βοιωτία, Προϊτίδες, Νεοπτύλεμος.

Theophilus, imp., Michaelis Amorræi F., Michaelis pater, Copronymi hæresim (n. uconomachiam) amplexus, ipsoque nulla in re melior. Cum igitur eadem amentia, quæ Manichæum et Arium olim, animum ejus invasisset, persecutionem et ipse contra Ecclesiam cœpit instituere, alter Nectanebo, adiutorem nactus Joannem, patriarcham, vel potius Mantiarcham, aut Dæmoniarcham, novum revera Apollonius aut Balaam nostri temporis, lecanomantem. Ab hoc etiam litteras edoctus, homo varius et sceleratus, etc.

Theophilus. Hic ex India reversus Antiochiæ vixit, et ecclesiam quidem nullam assignatam habuit; sed quasi communis quidam fuit (doctor et episcopus), quem imperator omni honore et observantia coleret. Erat ille quædam quasi apostolorum imago, quem Thalassius non exiguo tempore cum illo versatus, et in hujusmodi rebus mendacii minime suspectus, ait, Judæam quamdam feminam mortuam ad vitam revocasse.

Theophrastus, Melanti, fullonis, vel Leonis F. Eressius, auditor Aristotelis, et successor scholæ Peripateticæ, ab eo, Chalcidem migrante, relictæ. Hic ante vocatus est Tyrtamus; sed ob divinam eloquentiam ab Aristotele Euphrastus dictus est, et postea Theophrastus, sicut Plato διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος propter amplam dicendi copiam Plato fuit vocatus, cum antea Aristocles vocaretur. Discipulos habuit plures quam bis mille; amasius ejus fuit Nicomachus, Aristotelis F.; a Cassandro, Antipatri F. in honore habitus est. Decessit assidua scriptione fatigatus, cum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. Scripta ejus sunt plurima, in his « Analyticorum priorum III, « Posteriorum VII; Analysis syllogismorum; Analyticorum Epitome. Ἀντιγμένων τόπων sive Loci reducti; De lapidibus; De plantis; De metallis; « De odoribus; Characteres » et alia.

Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος, ἕως ἐπόνει μὲν, ἄπηρος ἦν δέμας, εἰτ' ἀνεθείς κάθ'αυε πηρομελής.

*Integer ecre valet Theophrastus, dum labor urget.
Laxatus studio solvitur et moritur.*

Theophylactus, sophista, cui cognomen erat Simocatta,

Theopompus, Chius, orator, Damasistrati F. vixit tempore interregni Atheniensium, olympiade XCIII, quando et ephorus, Iscoralis auditor, floruit. Scripsit pariter ac ephorus epitomen *Historiarum Herodoti libros II; Philippica libris LXXII; Historias Græcas*, quæ libris XI constant, et inde narrationem ordiuntur, ubi Thucydides et Xeno-

phon desinunt, et complectuntur a post bellum Peloponnesiacum, et cætera et alia plurima.

Theopompus, Theodectis sive Atheniensis, comicus, edidit fabulas antiquæ comediæ poeta secundum scripsitque plures alias fabulas, etc.

Θεώρηκα. Arcesilaus, philosophus tardus et oscitans, ἐν δὲ τῇ τίμῃ sed artis tamen probe peritus. Hic da geometriam in hos involasse. Falsum (Pearsonio et Kustero ad h. l. tom. I not. 5, animadvertentibus) compilavit, tribuit, quæ apud Laertium, lib. IV, hic locus excerptus est, ab Arcesilao geometra, dicuntur. **HAÆRES.**

Theoris, fatidica, ob impietatis crimine morte. Demosthenes contra Aristogoranos Θεωροί, qui ad oraculum mittebantur rerum divinarum custodes et curam enim curam significat.

Θεός. Philo, cum verba Θεός ἐκδοσθε, retur, summæ Trinitatis notionem statuunt Deum esse animal immortale præditum, perfectum, intelligens, bene malum non cadit, curam gerens mundum quæ in mundo sunt, non tamen bene præditum; Opificem hujus universi Patrem omnium; partemque ejus partem variis nominibus pro diversis appellari.

C Θεός ἡ ἀναλογία. Colebatur Athenis eique templum erat, ut tradit Ister.

Theramenes, Atheniensis orator, discipulus, cognominatus *cothurnus*. *clamaciones rhetoricas*, et alia quædam Therapeutæ. Philo in libro De vita scripsit de ascetis Hebræorum, etc.

Theseus, historicus, scripsit « Virorum » Vitas libris V, *Corinthiacorum libris* I opere de Isthmicorum ludorum institutionibus.

Θέσις, secundum Aristotelem est pars alicujus viri, in philosophia clari. sive Veluti, utrum omnia continuo fluant, gignantur, et nihil unquam sit, secundum unum; vel utrum id quod est unum, sit et

D bile, ut Parmenidi videtur; vel utrum motum an non, ut Zenoni visum; vel utrum sensibile sit, an non, ut placet Chrysippo; et utrum tradicere liceat, an non, ut Antistheni propositum. Opponitur id, quod θέσις est et quod est in natura. Etiam rhetorica problemata quidam vocant; Aristoteles hypotheses.

Thesmothetæ, magistratus Athenis, viri novem archontibus. Hos leges quotannis coram docet Æschines contra Ctesiphontem.

Thespis, ex Icario, Atticæ populo, tragicomicus sextus ab Epigene Sicyonio, primo tractatus alii secundum ab eo faciunt, alii primum tractatus

armant. Hic primum cerussa facie illita
egit, deinde faciem andrachna in docen-
s texit; postea larvarum lintearum usum
it. Docuit fabulas olympiade LXI, et inter
s ejus commemorantur Ἄθλα Ἡελίου ἡ
Ἰερῆς, Ἡῆροι, Ἡενθεύς.

s. citharædus, de quo Aristoph.

dides, Olori F. Atheniensis, filium ha-
otheum. Maternum genus a Miltiade duce,
n ab Oloro, Thracum rege duxit, Antiphon-
pulus, clarus circa olympiadem LXXXVII.
Peloponnesiorum et Atheniensium bellum.

er adhuc Herodotum, olympiæ historias
itantem, eum audivisset quasi numinis
instinctu lacrymari cæpit. Herodotus igitur
atulus est de filii indole. (Supra in ὄργῳ-
e eum judicium suum fefellit. Hic Thu-
artium præcepta probe callebat, et ele-
orationis, accurata rerum notitia, artibus
toris consiliisque excellebat, et in argu-
panegyricis. Solet a genere feminino ad
m transire, ut: Τρέπονται εἰς Μακεδονίαν
(pro ἐφ' ἡμετέρ.)

tiomantes. Athenienses ad urbem, Thurium
adam decem viros miserunt, inter quos fuit
n. vates, qui urbis condendæ rationem et
n alios doceret.

α, ex thyino ligno confecta. Sub Zenone,
n Cypro inventæ sunt reliquiæ Barnabæ,
li, qui Paulo fuit peregrationis comes. Hujus
hæ pectori impositum erat Evangelium sem-
m Matthæum, thyina habens folia. (Conf.
ri not. 2, tom. II, pag. 240.)

rius, Octavii filius, Romanorum imp. homo
lis, versutus, etc. (Attamen litteras amabat.
pism. *Justi Ehrhardti* commentat. De Claudii
ii Neronis in litterarum studia meritis, Co-
1733, 8.)

επινομίτης. Supra, Crates, Thebanus.

erius, philosophus et sophista, scripsit « De
mis orationis libros III; De commutatione; De
oria; De dispositione et compositione orationis;
civilis orationis mutatione; De demonstrativis;
ationibus; De præfationibus et Proæmiis; De
yumentis; De Demosthene et Xenophonte; De
rodoto et Thucydide. »

ομαλικοί. Histriones scenici.

imachidas, Rhodius, cænas, sive Δείπνων ἀνα-
ρὰς scripsit carmine heroico *libris XI*. Et Nu-
nius Ὀψαρτυκῶν, sive, *De ratione cibos con-*
idi libros, composuit et Mastreas (Μητρέας apud
enæum I, pag. 5). Pitænus, et Hegemon, Tha-
s, cognomine Φακί, sive *Lens*, et Artemidorus,
udo Aristophanuis, qui *culinaria vocabula* colle-
et Philoxenus, Claudii F. (apud Athenæum
ακάδος) a quo etiam Philoxeniæ placentæ non
n habent.

Timæus, historicus, Ephorum vehementer inse-
tus est, duobus ipse peccatis obnoxius, tum

A quod alios acerbè criminetur ob ea, quibus ipse
constringitur, tum quod animo corrupto fuerit et
improbas sententias libris suis inseruerit. Quod si
Callisthenes merito pœnas pendit, quod Alexan-
dram in deorum numerum referre voluit, quid
meruit Timæus qui Timoleontem μεῖζω ποιεῖ τῶν
ἐπιφανεστάτων θεῶν, supra splendidissimos deos
extollit, etc. Scripsit *De Syria ejusque urbibus, et*
regibus libros III.

Timæus, Locrus, philosophus Pythagoreus.
Scripsit *Mathematica: De natura; De Pythagoræ*
vita.

Timæus, Andromachi F., Tauromenites, Philisci,
Milesii, discipulus, multus in aliis reprehenden-
dis, unde dictus est Ἐπιτίμμιος, etiam Γρασολλέ-
κτρια, quod quævis sine delectu in scripta referret.
Scripsit *Italica et Sicula libris VIII; Græca et Si-*
cula; Collectionem argumentorum rhetoricorum, li-
bro LXVIII; Olympionicas, sive Χρονικὰ Πραξι-
δια, Acta chronica. Hic Timæus, qui anteriorum
historiæ scriptorum errores acerbissime castigavit,
fuit quidem in cæteris historiæ partibus studiosis-
simus veri, sed in quinque libris postremis, quibus
res Agathoclis complexus est, tyrannum illum, a
quo in exilium pulsus fuerat, omnibus conviciis
onerat, hominemque ignavissimum fuisse affirmat,
illum Syracusanorum victorem, quorum tamen
fortitudinem omnibus effert paginis, etc.

Timagenes. regii argentarii F., Alexandrinus,
rhetor; vel, ut quidam, Ægyptius, qui sub Pom-
peio Magno Romam a Gabinio captivus ductus, et
a Fausto, Syllæ F., redemptus Romæ eloquentiam
docuit, cum sub ipso Pompeio, tum post ipsum
sub Cæsare Augusto et postea, eodem, quo Cæci-
lius, tempore. Cum autem ob dicendi libertatem
schola excidisset, in prædio Tusculano vitam trans-
egit. Obiit Dabani post cœnam, cum vellet vo-
mere, σφηωθεῖς, cibo exitum non inveniēte suf-
focatus. Multos libros scripsit.

Timagenes, historicus, totius maris periplum
scripsit *libris V*.

Timagenes, sive Timogenes, Milesius, historicus
et rhetor, scripsit *De Heraclea Pontica et claris*
ejus viris libros quinque. Item *Epistolas*.

Timarchus, Arizeli F., prodigus et cinædus, quem
Æschines rerum peregit, etc.

D Timasion, adolescens Ægyptius, quem Apollo-
nius, Tyaneus, cum moneret ut secum philosopha-
retur: O dii, inquit, qualem me dicam? Nam
malus quidem non sum, bonum vero utrum me
existimari oporteat nescio, etc. (ex Philostrato,
lib. vi De vita Apoll. cap. 2.

Timesitheus, tragicus, ejus dramata sunt, Δαναί,
δες β', Ἐκτορος λύτρα, Ἰπρακλῆς, Ἰξίων, Καπανεύς,
Μέμνων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναί, Ἑλένης ἀπαίτη-
σις, Ὀρέστης, Μυλάδης, Κάστρω καὶ Πολυδεύκης.

Timocles, Atheniensis, comicus. Ex ejus fabulis
sunt: Δημοσάτωροι, Κένταυρος, Καύνιοι, "

λαί, Ἐπιγαυρέακος, Φιλοδικαστής, Πύκτης. Memorat Athenæus in libris Dipnosophistarum.

Timocles alter, et ipse comicus ex cujus fabulis ut testis idem Athenæus, sunt Διονυσίουσται, Ηολυπράγματων, Ἰκάριοι, Δῆλος, Ἀθήη Διονύσιος, Κονίσταλος, Πορφύρα (quæ aliis Xenarchi esse videtur,) Ἴρωες, Δρακόντιον, Νέκτιρα (meretricis hoc nomen), Ὀρίστης, Μαραθώνιοι. Sunt et aliæ quædam. [Sed Meursins, in Bibl. Attica et Suidas, ad h. l. vol. III, pag. 473, censent Suidam male hunc posteriorem fecisse diversum a priore, cum idem sit comicus.]

Timocreon, Rhodius, comicus et ipse veteris comœdiæ. Huic inimicitia intercesserunt cum Simonide Melico et Themistocle Atheniensi, in quem etiam carmine (δὲ ἑμμελοῦς τινος ποιήματος) vituperationem contexit. Scripsit vero comœdiam in Themistoclem et Simonidem, aliaque.

Timolaus, Larissæus, Macedo, rhetor, Anaximenes Lampasceni discipulus, qui cum ingenio poetico esset præditus, singulis Iliadis versibus singulos versus interseruit, et id opus Τρωϊκὸν inscripsit, hoc modo :

Μῆνιν αἶδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Ἦν ἔθετο Χρῦσου κεχολωμένους εἴνεκα κόρης,
Οὐλομένην, ἧ μύρτ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
Μαρναμένοις, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνκτος,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐαφεν,
Ἐκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρὶ.
Scripsit et alia quædam.

Timon, misanthropus, philosophus, qui sectam omnem aversabatur, ut invisus omnibus (ab Aristophane in Lysistrata) perstringitur. Hunc Neanthes ait, cum de pyro silvestri cecidisset, claudum factum esse : cumque medicum nollet admittere, putredine consumptum fuisse. Post mortem autem ejus, sepulcrum, in quo conditus erat, juxta viam fluctibus marinis a reliqua terræ parte divisum et inaccessum factum esse.

Timon, Phiasius, et ipse philosophus, qui scripsit *Sillos*, hoc est vituperationes philosophorum, libris III.

Timotheus, Atheniensis, comicus mediæ comœdiæ. Ex ejus fabulis sunt : Πύκτης, Παρακαταθήκη, Μεταβαλλόμενος ἢ Μεταφερόμενος. Est etiam Κυνάριον. Timothei comœdia, teste Athenæo in Dipnosophistis, (lib. VI, p. 243.)

Timotheus, Thersandri, vel Neomysi, vel Philopolidis F., lyricus, qui decimam et undecimam chordam (lyræ) addidit, et antiquam musicam ad molliorem modum traduxit. Fuit autem temporibus Euripidis, tragici, quibus et Philippus Macedo regnabat. Obiit ætatis anno XCVII. Scripsit versibus nomos musicos XIX, proœmia XXXVI; Dianam; Diascevas VIII; Encomium; Persas sive Nauplium; Phinidas; Laertem; dithyrambos XVIII; hymnos XXI, et alia quædam. Alexander musicorum audiendorum, si quisquam alius, cupidus fuit, Timotheum enim, tibicinem, aiunt, cum aliquando Minervæ δρθρον νόμον tibia caneret, Alexandrum adeo commovisse, ut inter audiendum ad arma

A prosiliret; Timotheum inter debere carmina rega. Ex tunc nuntiis, erat ab Alexandro asteri not. tom. III, pag. 571.

Timotheus, Gazæus, grammaticus Anastasii, imp. in quædam vectigali publico quod carysiorum Scripsit etiam versibus de anima et feris quæ sunt apud hæc, et quasque Africa alit; itemque et de serpentibus libros IV.

Τιβύριμυλλος. Consueverunt in gratia patrias herbarum vocantur renaicum, tithymalus Lacizæ.

Τίτλος. Titulus a capite dicitur habet titulos LXVIII, capita CCLXXVIII, XLVIII, capita CCXXXVI; Lucas, capita CCCXLVIII; Joannes, uti ta CCXXXII. Et πλάζουσα, titulus tabella.

Titus, Romanorum imp. Vespasianus virtutis genere ornatus, ut ab antiquis τρυφή, amor et delicia generis habebatur. Nam et eloquentissimus erat et bene moderatissimus. Et Latine lingua nistrandis publicis negotiis usatus; et tragœdias Græce composuit. Imperator Hierosolymis coronas, a legatis finitæ gentium missas, repudiavit, se ea fecisse, sed Deo, Judæis et commodavisse, etc.

C Τὸ Δίωνος γρῶ. Dion, Alexandrinus celebris, cum a quibusdam adversariis Topsisii, luctatoris, maledictis prosciis respondit, atque in ædes suas recundia præ se ferens adolescenti quidam dixit. Γρῶ, sordes unguium.

Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας. Hesiodes imperator qui provecæ admodum sunt senectutis epigramma :

Χαῖρε, δις ἡδύσας καὶ δις τέρουσας
Ἡσιόδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχουσας.

Salve bis juvenis, salve bis nae sepulcrum.
Mensura humani, o Hesiode, ingenium.

Τοῖς Ἰπποκράτους υἱέσιν εἴξει. Hippocrati medicis, filios perstringunt comici, ut spurcis moribus. Eorum nomina: Telesphomphon, Pericles.

Τὸν Κολοφῶνα ἐπιθεῖς, Colophonem et alio oim civitates Ionie in concilium, quod Patum dicebatur, de communibus negotiis deliberare convenire solebant. Quod si igitur suffragia paria, Colophonii calculum impari addidit cæteros vincebat, etc.

Τὼν εἰς τὴν οὐρέταν. Aiunt, Scythas, citatos, in promptu habere pharetram: aliter diem illum absque molestis transegerint, calcem album in pharetram conjicere; si secus, dicitur. Cum igitur aliquis moreretur, prolatis pharetris

rabant, et pluribus albis repertis felicem A ad functum. Hinc dies albus pro felici. Aristotelis Topica inscribitur opus, quod traduntur, quibus instructi de qualibet re probabiliter argumentari possumus. Hæsent librum primum non, Topicum, sed πων ante locos, inscribendum esse, etc. Laborum primus inventor Apollodorus, s F., grammaticus. (Supra Apollodorus.) s; patricius. Hic sub Justiniano, rhinotuit, Chronicumque breve ac præstantissύνοτομον πάνυ θαυμάσιον scripsit. Erat istianissimus et maxime orthodoxus.

ius, Tranquillus, grammaticus Romanus, De Græcorum ludis librum I; De Romano-ctaculis et ludis libros II; De anno Romano I; de notis, quarum usus est in libris Περί τοῖς βιβλίοις σημείων librum I; De Ciceronis orum I, in quo contradicit Dydimō; De nominis propriis et formis vestium et calceorum, et orum quibus quis vestitur; Περί δυσφημιών De verbis mali ominis, sive De maledictis, et quodque. De Roma ejusque institutis et moribus II; Συγγενικὸν Καισάρων, Familiam Cæi, quod opus continet eorum Vitas et successus a Julio usque ad Domitianum «libris VIII; ma illustrium virorum Romanorum. »

Στρεσιχόρου, tria Stesichori, id est Strophen, ophen, Epodon. Tota enim Stesichoris poetica Et hominem prorsus imperitumingere volentes eum ne tria quidem Stesichori dicebant.

onanius, Macedoniani F. ex causidici prætorio, gentilis et impius, a Christiano-ide prorsus alienus, idemque adulator et im-; qui Justiniano, cujus erat quæstor, con-ersuadere, eum non moriturum, sed in cælum translatum iri. Ingenii acie valet apicem eruditionis attigerat, ita ut nullum s suæ mortalium hac laude superiorem habesed legum nundinationi erat deditus, et in exili avaritia, quam splendore summæ eruditionobscurabat.

ibonianus, Sidetes, ex caussidicis præfectorumtorio, et ipse vir multifariæ eruditionis. Scri-versibus « Commentarium in Ptolemæi Canom; Concentum mundani et harmonici diathema-; Εἰς τὸν πολιτεύοντα καὶ διέποντα, In gubernan- et administrantem; In planetarum domicilia et r singulis domicilium hoc vel illud attributum sit, e XXIV pedibus metricis rhythmicis; Metaphra- n Homerici navium catalogi; Dialogum Macedo- nium sive De felicitate; Vitam Theodoti, philoso- phi, libris III; Orationem consularem; prosaice, n Justinianum, imp. Orationem de Regno, in eum- lem; De mensium permutatione, » versibus.

Tribunus. Hic tempore Chosrois vixit, genere læstinus, vir eruditus et arte medica nulli secun- is; singulari idem moderatione et pietate in

Deum præditus. A Justiniano impetravit Chosroes, ut apud se uno anno manere illum sineret. Illo elapso jussit petere a se quidquid vellet. Ille nihil aliud, quam captivorum aliquot Romanorum postulavit libertatem, quibus alios ter mille Chosroes addidit.

Triphyllius, episcopus, discipulus Spyridonis, Cyprii, thaumaturgi, cujus miracula litteris mandavit. Multa enim fecit Spyridon, ut in Vita ejus versibus iambicis scripta traditur, quæ quærenda sunt, ut valde utilia.

Τριταγωνιστής. Æstichenem multis in locis perstringit Demosthenes ut histrionem tragicum vilissimum in tertio ordine eum numerans. Primus Sophocles usus est tribus histrionibus et tritagonista. (Supra in Sophocle.)

Troilus, sophista, qui CPoli docuit. Scripsit « Orationes civiles; Epistolarum libros VII. »

Τρόμητος. Demosthenes Æschinem inter alia dicteria vocat etiam γρμμματοκόφωνα et filium cujusdem Trometis, litteratoris, sive primorum elementorum doctoris.

Τρόπατα. Antiqui Attici circumflectunt in penultima, τροπαίων, recentiores in antepenultima accuunt, τροπαίον. Antiqua vero lingua Attica est illa, cujus principes fuere Eupolis, Cratinus, Aristophanes, Thucydides; Nova vero, cujus Menander et alii.

Τροφώνιος. Καὶ Τροφωνίου κατὰ τῆς πατρίδος. Lebadia (in Macedonia) fuit oraculum, quod a descensu dictum καταβάσιον. Erant vero ibi fauces quædam, quæ tantum extremas pedum hominis partes capere poterant. Deum igitur consulturi, per certos prius dies servata castitate, et sacro habitu ornati ambabus manibus mellittas sive placentas, melle conspersas, tenentes, ad fauces illas sedebant, et repente sub terram abripiabantur. Trophonius autem fuit Eresini filius, fratris Agamedis, etc.

Τρυγοκωμῳδία, sic dicta, quod victores præmium acciperent τὴν τρύγα, hoc est, vivum novum; vel, quod olim, cum larvæ nondum inventæ essent, τρυγί, fæcibus ora perungerent

Τρυγοδαίμονες. Veluti Cacodæmones dicti (comici veteris comædiæ,) quod obsceni essent et impii et cavillandi studio tolos se dederent.

Tryphiodorus, Ægyptius, grammaticus, et poeta heroicus. Scripsit « Marethonica; Ilii excidium; « De Hippodamia; Odysseam littera (Σ) parentem » Poema de laboribus Ulyssis, et iis quæ fabulæ de illo tradunt.

Tryphod, Ammonii F., Alexandrinus, grammaticus et poeta, qui vixit Augusti temporibus et ante. Scripsit « De pleonasmō dialectorum, quæ sunt in « Æolica lingua, libros XII; De dialectis, quæ sunt « apud Homerum et Simonidem et Pindarum et Ale- « manem aliosque lyricos; De Hellenismo (Περὶ « τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου) et dialecto Argivorum, « Himerogorum, Rheginorum, Doriensium et Sy- « racusorum; De inflexionum analogiæ

sed discendi cupidus et laboris supra modum amans. Quamobrem brevi temporis spatio maximam eruditionem sibi comparavit, et tam antiquarum rerum quam recentium scientiam animo complexus est. (E Damascio.)

Theophilus, comicus. Ex ejus fabulis sunt Ἰατρὸς, Ἐπίδουρος, Παγκράτεια (Athenæo Παγκρατιαστῆς), Βοιωτία, Προϊτίδες, Νεοπτόλεμος.

Theophilus, imp., Michaelis Amorræi F., Michaelis pater, Copronymi hæresim (n. uconomachiam) amplexus, ipsoque nulla in re melior. Cum igitur eadem amentia, quæ Manichæum et Arium olim, animum ejus invasisset, persecutionem et ipse contra Ecclesiam cœpit instituere, alter Nectanebo, adiutorem nactus Joannem, patriarcham, vel potius Mantiarحام, aut Dæmoniarحام, novum revera Apollonius aut Balaam nostri temporis, lecanomantem. Ab hoc etiam litteras edoctus, homo varius et sceleratus, etc.

Theophilus. Hic ex India reversus Antiochiæ vixit, et ecclesiam quidem nullam assignatam habuit; sed quasi communis quidam fuit (doctor et episcopus), quem imperator omni honore et observantia coleret. Erat ille quædam quasi apostolorum imago, quem Thalassius non exiguo tempore cum illo versatus, et in hujusmodi rebus mendacii minime suspectus, ait, Judæam quamdam feminam mortuam ad vitam revocasse.

Theophrastus, Melanti, fullonis, vel Leonis F. Eressius, auditor Aristotelis, et successor scholæ Peripateticæ, ab eo, Chalcidem migrante, relictæ. Hic ante vocatus est Tyrtamus; sed ob divinam eloquentiam ab Aristotele Euphrastus dictus est, et postea Theophrastus, sicut Plato διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλῆτος propter amplam dicendi copiam Plato fuit vocatus, cum antea Aristocles vocaretur. Discipulos habuit plures quam bis mille; amasius ejus fuit Nicomachus, Aristotelis F.; a Cassandro, Antipatri F. in honore habitus est. Decessit assidua scriptione fatigatus, cum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. Scripta ejus sunt plurima, in his « Analyticorum priorum III, « Posteriorum VII; Analysis syllogismorum; Analyticorum Epitome. Ἀνγμένων τόπων sive Loci reducti; De lapidibus; De plantis; De metallis; « De odoribus; Characteres » et alia.

Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος, ἕως ἐπὶ νῦν μὲν, ἀπὴρος ἦν δὲμας, εἴτ' ἀνεθείς κάθανε πηρομελής.

*Integer ecce valet Theophrastus, dum labor urget.
Lazatus studio solvitur et moritur.*

Theophylactus, sophista, cui cognomen erat Simocatta,

Theopompus, Chius, orator, Damasistrati F. vixit tempore interregni Atheniensium, olympiade XCIII, quando et ephorus, Iscoratis auditor, floruit. Scripsit pariter ac ephorus epitomen *Historiarum Herodoti libros II; Philippica libris LXXII; Historias Græcas*, quæ libris XI constant, et inde narrationem ordiuntur, ubi Thucydides et Xeno-

phon desinunt, et complectuntur ea quæ gesta sunt post bellum Peloponnesiacum, et cætera. Scripsit et alia plurima.

Theopompus, Theodectis sive Theodori filius, Atheniensis, comicus, edidit fabulas XXII; fuitque antiquæ comædiæ poeta secundum Aristophanem; scripsitque plures alias fabulas, etc.

Θεώρηκα. Arcesilaus, philosophus, erat natum tardus et oscitans, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ θεωρητικός sed artis tamen probe peritus. Hic dixit hianti viâ geometriam in hos involasse. *FABA*. Enimvero (Pearsonio et Kustero ad h. l. tom. II, pag. 10, not. 5, animadvertentibus) compilerator Arcesilao tribuit, quæ apud *Laetium*, lib. IV, n. 32; ubi hic locus excerptus est, ab Arcesilao de *Hippone* geometra, dicuntur. *HARLES*.

Theoris, fatidica, ob impietatis crimen multa morte. Demosthenes contra Aristogitonem.

Θεωροί, qui ad oraculum mittebantur, et omnium rerum divinarum custodes et curatores; ἐν enim *curam* significat.

Θεός. Philo, cum verba Θεός Κύριος interpretetur, summæ Trinitatis notionem habuit. Græci statuunt Deum esse animal immortale, ratione præditum, perfectum, intelligens, beatum, in quo malum non cadit, curam gerens mundi et omnium quæ in mundo sunt, non tamen humanæ ratione præditum; Opificem hujus universi et unigenitum Patrem omnium; partemque ejus per omnia præstantem variis nominibus pro diversis facultatibus appellari.

Θεός ἡ ἀνάθετα. Colebatur Athenis *Imp.* et, eique templum erat, ut tradit *Ister libro III*.

Theramenes, Atheniensis orator, *Prodicus* Cui, discipulus, cognominatus *cothurnæ*. Scripsit *declamationes rhetoricas*, et alia quædam.

Therapeutæ. Philo in libro *De vita contemplativa* scripsit de ascetis Hebræorum, etc.

Theseus, historicus, scripsit « *Virorum illustrium* » in quo opere de Isthmicorum ludorum institutione agit.

Θέσις, secundum Aristotelem est *paradoxa opinio* alicujus viri, in philosophia clari, sive *problema*. Veluti, utrum omnia continuo fluant, et semper gignantur, et nihil unquam sit, secundum Heraclitum; vel utrum id quod est unum, sit et immutabile, ut Parmenidi videtur; vel utrum *motus* sit an non, ut Zenoni visum; vel utrum *sanitas* bonus sit, an non, ut placet Chrysippo; et utrum *contradicere* liceat, an non, ut Antistheni probatur. Opponitur id, quod *θεσις* est et quod *εἰσις* vocatur. Etiam rhetorica *problemata* quidam *theses* vocant; Aristoteles hypotheses.

Thesmothetæ, magistratus Athenis, *viri sex*, et novem archontibus. Hos *leges quotannis* correctas docet *Aeschines* contra Ctesiphontem.

Thespis, exleario, Atticæ populo, *tragicus*, et cimus secundum ab Epigene Sicyonio, *primo tragicus* alii secundum ab eo faciunt, alii *primum tragicum*

fuisse affirmant. Hic primum cerussa facie illita tragœdias egit, deinde faciem andrachna in docendis fabulis textit; postea larvarum lintearium usum introduxit. Docuit fabulas olympiade LXI, et inter tragœdias ejus commemorantur Ἄθλα Ἡελίου ἢ Φορβᾶς, Ἰερῆς, Ἡΐθεοι, Ἡερθεύς.

Thespiis, citharædus, de quo Aristoph.

Thucydides, Olori F. Atheniensis, filium habuit Timotheum. Maternum genus a Miltiade duce, paternum ab Oloro, Thracum rege duxit, Antiphontis discipulus, clarus circa olympiadem LXXXVII. Scripsit *Peloponnesiorum et Atheniensium bellum*. Hic puer adhuc Herodotum, olympiæ historias suas recitantes, eum audivisset quasi numinis alicujus instinctu lacrymari cœpit. Herodotus igitur patri gratulatus est de filii indole. (Supra in ὀργῶσιν), nec eum judicium suum fefellit. Hic Thucydides artium præcepta probe callebat, et elegantia orationis, accurata rerum notitia, artibus imperatorii consiliisque exercebat, et in argumentis panegyricis. Solet a genere feminino ad neutrum transire, ut: Τρέπονται εἰς Μακεδονίαν ἐφ' ὅπερ (pro ἐφ' ἤνπερ.)

Thuriomantes. Athenienses ad urbem, Thurium condendam decem viros miserunt, inter quos fuit Lampon, vates, qui urbis condendæ rationem et modum alios doceret.

Θύια, ex thyino ligno confecta. Sub Zenone, imp. in Cypro inventæ sunt reliquiæ Barnabæ, apostoli, qui Paulo fuit peregrinationis comes. Hujus Barnabæ pectori impositum erat Evangelium secundum Matthæum, thyina habens folia. (Conf. Custeri not. 2, tom. II, pag. 210.)

Tiberius, Octavii filius, Romanorum imp. homo crudelis, versutus, etc. (Attamen litteras amabat. V. Sigism. Justi Ehrhardti commentat. De Claudii Tiberii Neronis in litterarum studia meritis, Coburgi 1733, 8.)

Θυραπνοίκτης. Supra, Crates, Thebanus.

Tiberius, philosophus et sophista, scripsit « De formis orationis libros III; De commutatione; De historia; De dispositione et compositione orationis; De civilis orationis mutatione; De demonstrativis; De orationibus; De præfationibus et Proæmiis; De argumentis; De Demosthene et Xenophonte; De Herodoto et Thucydide. »

Θυραμικοί. Histriones scenici.

Timachidas, Rhodius, cœnas, sive Δελτινων ἀναγρῶς scripsit carmine heroico *libris XI*. Et Numenius Ὀψαρτυτικῶν, sive, *De ratione cibos concludendi libros*, composuit et Mastreas (Μητρεάς apud Athenæum I, pag. 5). Pitanæus, et Hegemon, Thasius, cognomine Φακί, sive *Lens*, et Artemidorus, Pseudo Aristophanius, qui *culinaria vocabula* collegit, et Philoxenus, Claudii F. (apud Athenæum Λευκίδος) a quo etiam Philoxeniæ placentæ nomen habent.

Timæus, historicus, Ephorum vehementer insectatus est, duobus ipse peccatis obnoxius, tum

quod alios acerbe criminetur ob ea, quibus ipse constringitur, tum quod animo corrupto fuerit et improbas sententias libris suis inseruerit. Quod si Callisthenes merito pœnas pendit, quod Alexandrum in deorum numerum referre voluit, quid meruit Timæus qui Timoleontem μεῖζω ποιεῖ τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν, supra splendidissimos deos extollit, etc. Scripsit *De Syria ejusque urbibus, et regibus libros III*.

Timæus, Locrus, philosophus Pythagoreus. Scripsit *Mathematica: De natura; De Pythagoræ vita*.

Timæus, Andromachi F., Tauromenites, Philisci, Milesii, discipulus, multus in aliis reprehendendis, unde dictus est Ἐπιτίμαιος, etiam Γρασοῦλλεκτηρία, quod quævis sine delectu in scripta referret. Scripsit *Italica et Sicula libris VIII; Græca et Sicula; Collectionem argumentorum rhetoricorum, libros LXVIII; Olympionicas, sive Χρονικὰ Πραξίδια, Acta chronica*. Hic Timæus, qui anteriorum historiæ scriptorum errores acerbissime castigavit, fuit quidem in cæteris historiæ partibus studiosissimus veri, sed in quinque libris postremis, quibus res Agathoclis complexus est, tyrannum illum, a quo in exsilium pulsus fuerat, omnibus conviciis onerat, hominemque ignavissimum fuisse affirmat, illum Syracusanorum victorem, quorum tamen fortitudinem omnibus effert paginis, etc.

Timagenes. regii argentarii F., Alexandrinus, rhetor; vel, ut quidam, Ægyptius, qui sub Pompeio Magno Romam a Gabinio captivus ductus, et a Fausto, Syllæ F., redemptus Romæ eloquentiam docuit, cum sub ipso Pompeio, tum post ipsum sub Cæsare Augusto et postea, eodem, quo Cæcilius, tempore. Cum autem ob dicendi libertatem schola excidisset, in prædio Tusculano vitam transigit. Obiit Dabani post cœnam, cum vellet vomere, σφρνωθῆς, cibo exitum non inveniende suffocatus. Multos libros scripsit.

Timagenes, historicus, *totius maris periplum* scripsit *libris V*.

Timagenes, sive Timogenes, Milesius, historicus et rhetor, scripsit *De Heraclea Pontica et claris ejus viris libros quinque*. Item *Epistolas*.

Timarchus, Arizeli F., prodigus et cinædus, quem Æschines rerum peregit, etc.

Timasion, adolescens Ægyptius, quem Apollonius, Tyaneus, cum moneret ut secum philosopharetur: O dii, inquit, qualem me dicam? Nam malus quidem non sum, bonum vero utrum me existimari oporteat nescio, etc. (ex Philostrato, lib. VI De vita Apoll. cap. 2.)

Timesitheus, tragicus, ejus dramata sunt, Δαναί, δες β', Ἐκτορος λύτρα, Ἰρακλής, Ἰζίων, Καπανεύς, Μέμωνων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναί, Ἐλένης ἀπατησεις, Ὀρέστης, Πυλίδης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Timocles, Atheniensis, comicus. Ex ejus fabulis sunt: Δημοσάτυροι, Κένταυροι, Καόνιοι, Ἐπιστο-

λαί, Ἐπιγαιρέκακος, Φιλοδικαστής, Πύκτης. Memorat Athenæus in libris Dipnosophistarum.

Timocles alter, et ipse comicus ex cujus fabulis ut testis idem Athenæus, svnt Διονυσιάζουσαι, Ηολυπράγμων, Ἰκάρτιοι, Δῆλος, Λήθη Διονύσος, Κονίσσλος, Πορφύρα (quæ aliis Xenarchi esse videtur,) Ἴπρωες, Δρακόντιον, Νέκυρα (meretricis hoc nomen), Ὀρέστης, Μαραθῶνιοι. Sunt et aliæ quædam. [Sed Meursins, in Bibl. Attica et Suidas, ad h. l. vol. III, pag. 475, censent Suidam male hunc posteriorem fecisse diversum a priore, cum idem sit comicus.]

Timocreon, Rhodius, comicus et ipse veteris comœdiæ. Huic inimicitia intercesserunt cum Simonide Melico et Themistocle Atheniensi, in quem etiam carmine (δὲ ἔμμελοῦς τινοσ ποιήματος) vituperationem contexit. Scripsit vero comœdiam in Themistoclem et Simonidem, aliaque.

Timolaus, Larissæus, Macedo, rhetor, Anaximenes Lampsaceni discipulus, qui cum ingenio poetico esset præditus, singulis Iliadis versibus singulos versus interseruit, et id opus Τρωϊκὸν inscripsit, hoc modo :

Μῆνιν ἄειδε, θεῖα, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Ἦν ἔθετο Χρῆστος κεχολωμένος εἵνεκα κόρυτος,
Ὀβλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
Μαρναμένους, ὄτε Τρωσῖν ἄτερ πολέμιζον ἄνκτος,
Ἡλλάς δ' ἰφθίμουσ ψυχὰς αἰδὶ προΐαψεν,
Ἔκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρὶ.
Scripsit et alia quædam.

Timon, misanthropus, philosophus, qui sectam omnem aversabatur, ut invisus omnibus (ab Aristophane in Lysistrata) perstringitur. Hunc Neanthes ait, cum de pyro silvestri cecidisset, claudum factum esse : cumque medicum nollet admittere, putredine consumptum fuisse. Post mortem autem ejus, sepulcrum, in quo conditus erat, juxta viam fluctibus marinis a reliqua terræ parte divisum et inaccessum factum esse.

Timon, Phliasius, et ipse philosophus, qui scripsit *Sillos*, hoc est vituperationes philosophorum, in libris III.

Timotheus. Atheniensis, comicus mediæ comœdiæ. Ex ejus fabulis sunt : Πύκτης, Παρακαταθήκη, Μεταβαλλόμενος ἢ Μεταφερόμενος. Est etiam Κυνάριον. Timothei comœdia, teste Athenæo in Dipnosophistis, (lib. VI, p. 243.)

Timotheus, Thersandri, vel Neomysi, vel Philopolidis F., lyricus, qui decimam et undecimam chordam (lyræ) addidit, et antiquam musicam ad molliorem modum traduxit. Fuit autem temporibus Euripidis, tragici, quibus et Philippus Macedo regnabat. Obiit ætatis anno XCVII. Scripsit versibus nomos musicos XIX, præmia XXXVI ; Dianam ; Diascevas VIII ; Encomium ; Persas sive Nauplium ; Phinidas ; Laertem ; dithyrambos XVIII ; hymnos XXI, et alia quædam. Alexander musicorum audiendorum, si quisquam alius, cupidus fuit, Timotheum enim, tibicinem, aiunt, cum aliquando Minervæ δῆριον νόμον tibia caneret, Alexandrum adeo commovisse, ut inter audiendum ad arma

prosiliret ; Timotheum autem dixisse, talia debere carmina regia. Hic tunc, missis ceteris nuntiis, erat ab Alexandro arcessitus. (Conf. Fsteri not. tom. III, pag. 474 sqq.)

Timotheus, Gazæus, grammaticus, temporibus Anastasii, imp. in quem etiam tragœdiam frontivectigali publico. quod chrysargyrum appellabatur. Scripsit etiam versibus de animalibus quadrupedibus et feris quæ sunt apud Indos, Arabes et Ægyptos, quasque Africa alit ; itemque de avibus peregrinis et de serpentibus libros IV.

Τιθύμαλλος. Consueverunt medici ostentant gratia patrias herbarum nominare, v. g. laterenaicum, tithymalus Laconicus, etc.

Τίτλος. Titulus a capite differt. Nam Mattæus habet titulos LXVIII, capita CCCLV ; Marcus, titulos XLVIII, capita CCXXXVI ; Lucas, titulos LXXXI, capita CCCXLVIII ; Joannes, titulos XVIII, capita CCXXXII. Et τιτλάριον, titularium, pugilæ tabella.

Titus. Romanorum imp. Vespasiani F., viræ virtutis genere ornatus, ut ab omnibus Ἐρωτικῆς τρυφῆς, amor et delicia generis humani vocatur. Nam et eloquentissimus erat, et bellicosissimus, moderatissimus. Et Latina lingua quidem in administrandis publicis negotiis usus est, poemata et tragœdias Græce composuit. Expugnatis athenis Hierosolymis coronas, a legatis finitimarum Palestinæ gentium missas, repudiavit, professus esse ea fecisse, sed Deo, Judæis infense, ræ commodavisse, etc.

Τὸ Δίλωνος γρό. Dion, Alexandrinus, philosophus celeberrimus, cum a quibusdam adversariis Topsyii, luctatoris, maledictis proscinderetur, nihil respondit, atque in ædes suas reverens nihil incundia præ se ferens adolescenti (Topsyii) quidem dixit. Γρό, sordes unguium.

Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας. Hesiodæ senectus, de qua qui provecus admodum sunt senectutis. Pindari epigramma :

Χαῖρε, δις τῆθῆσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσαι,
Ἡσιόδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίας.

Salve bis juvenis, salve bis nacle sepulcrum, Mensura humani, o Hesiodæ, ingenii.

Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις. Hippocratis (loci medici,) filios perstringunt comici, ut indoctos et spurcis moribus. Eerum nomina : Telesippus, Demophon, Pericles.

Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθεε, Colophonem adde. Duodecim civitates Ionie in concilium, quod Panionium dicebatur, de communibus negotiis deliberare convenire solebant. Quod si igitur suffragia essent paria, Colophonii calculum imparem addebant, quæ cæteros vincebat, etc.

Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν. Aiunt, Scythas, cubitum ituros, in promptu habere pharetram : atque si diem illum absque molestis transegerint, calculum album in pharetram conjicere ; si secus, nigrum. Cum igitur aliquis moreretur, prolatis pharetis, ab

culos numerabant, et pluribus albis repertis felicem A
prædicabant d. functum. Hinc dies albus pro felici.

Τόπος. Aristotelis Topica inscribitur opus, quod
oci in illis traduntur, quibus instructi de qualibet
re proposita probabiliter argumentari possumus.
Quidam censent librum primum non, Topicum, sed
Πρὸ τῶν τόπων ante locos, inscribendum esse, etc.

Tragiamborum primus inventor Apollodorus,
Asclepiadis F., grammaticus. (Supra Apollodorus.)

Trajanus, patricius. Hic sub Justiniano, rhinot-
meto, floruit, Chronicumque breve ac præstantis-
simum Σύνοτον πᾶν θαυμάσιον scripsit. Erat
idem Christianissimus et maxime orthodoxus.

Suetonius, Tranquillus, grammaticus Romanus,
scripsit « De Græcorum ludis librum I; De Romano-
rum spectaculis et ludis libros II; De anno Romano
« librum I; de notis, quarum usus est in libris Περὶ
« τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημειῶν librum I; De Ciceronis
« Rep. librum I, in quo contradicit Dydimus; De nomi-
« nibus propriis et formis vestium et calceorum, et
« reliquorum quibus quis vestitur; Περὶ δυσφημῶν
« λέξεων De verbis mali ominis, sive De maledictis, et
« horum quodque. De Roma ejusque institutis et mo-
« ribus libros II; Συγγενικὸν Καισάρων, Familiam Cæ-
« sarum, « quod opus continet eorum Vitas et suc-
« cessiones a Julio usque ad Domitianum « libris VIII;
« Stemma illustrium virorum Romanorum. »

Τρία Στησιχόρου, tria Stesichori, id est Strophen,
Antistrophen, Epodon. Tota enim Stesichoris poe-
sis est epodica Et hominem prorsus imperitum
perstringere volentes eum ne tria quidem Stesichori C
nosse dicebant.

Tribonianus, Macedoniani F. ex causidicis præ-
fectorum prætorio, gentilis et impius, a Christiano-
rum fide prorsus alienus, idemque adulator et im-
postor, qui Justiniano, cujus erat quæstor, cona-
batur persuadere, eum non moriturum, sed
vivum in cælum translatum iri. Ingenii acie vale-
bat et apicem eruditionis attigerat, ita ut nullum
ætatis suæ mortalium hac laude superiorem habe-
ret. Sed legum nundinationi erat deditus, et inex-
plebili avaritia, quam splendore summæ eruditi-
onis obscurabat.

Tribonianus, Sidetes, ex caussidicis præfectorum
prætorio, et ipse vir multifariæ eruditionis. Scri-
psit versibus « Commentarium in Ptolemæi Cano-
« nem; Concertum mundani et harmonici diathema-
« tis; Εἰς τὸν πολιτεύοντα καὶ διέποντα, In gubernan-
« tem et administrantem; In planetarum domicilia et
« cur singulis domicilium hoc vel illud attributum sit,
« De XXIV pedibus metricis rhythmicis; Metaphra-
« sin Homerici navium catalogi; Dialogum Macedo-
« nium sive De felicitate; Vitam Theodoti, philoso-
« phi, libris III; Orationem consularem; prosaice,
« in Justinianum, imp. Orationem de Regno, in cum-
« dem; De mensium permutatione, » versibus.

Tribunus. Hic tempore Chosrois vixit, genere
Palaestinus, vir eruditus et arte medica nulli secun-
dus; singulari idem moderatione et pietate in

Deum præditus. A Justiniano impetravit Chosroes,
ut apud se uno anno manere illum sineret. Illo
elapso jussit petere a se quidquid vellet. Ille nihil
aliud, quam captivorum aliquot Romanorum pos-
tulavit libertatem, quibus alios ter mille Chos-
roes addidit.

Triphyllius, episcopus, discipulus Spyridonis,
Cyprii, thaumaturgi, cujus miracula litteris man-
davit. Multa enim fecit Spyridon, ut in Vita ejus
versibus iambicis scripta traditur, quæ quærenda
sunt, ut valde utilia.

Τριταγωνιστής. Æstichenem multis in locis per-
stringit Demosthenes ut histrionem tragicum vilis-
simum in tertio ordine eum numerans. Primus
Sophocles usus est tribus histrionibus et tritago-
nista. (Supra in Sophocle.)

Troilus, sophista, qui CPoli docuit. Scripsit
« Orationes civiles; Epistolarum libros VII. »

Τρόμητος. Demosthenes Æschinem inter alia
dicteria vocat etiam γραμματοκόφωνα et filium
cujusdem Trometis, litteratoris, sive primorum
elementorum doctoris.

Τρόπαια. Antiqui Attici circumflectunt in penul-
tima, τροπαῖον, recentiores in antepenultima ac-
cuunt, τροπαίων. Antiqua vero lingua Attica est
illa, cujus principes fuere Eupolis, Cratinus, Aris-
tophanes, Thucydides; Nova vero, cujus Menander
et alii.

Τροφώνιος. Καὶ Τροφωνίου κατὰ τῆς παλίνια.
Lebadiæ (in Macedonia) fuit oraculum, quod a de-
scensu dictum κατάδασιον. Erant vero ibi fauces
quædam, quæ tantum extremas pedum hominis
partes capere poterant. Deum igitur consultari, per
certos prius dies servata castitate, et sacro habitu
ornati ambabus manibus melittas sive placentas,
melle conspersas, tenentes, ad fauces illas sede-
bant, et repente sub terram abripiabantur. Tropho-
nius autem fuit Eresini filius, fratris Agamedis, etc.

Τρυχωμφοδία, sic dicta, quod victores præmium
acciperent τὴν τρύχα, hoc est, vivum novum; vel,
quod olim, cum larvæ nondum inventæ essent,
τρυγί, fœcibus ora perungerent

Τρυχοδαίμονες. Veluti Cacodæmones dicti (comici
veteris comædiæ,) quod obsceni essent et impii et
cavillandi studio totos se dederent.

Tryphiodorus, Ægyptius, grammaticus, et poeta
heroicus. Scripsit « Marethonica; Ilii excidium;
« De Hippodamia; Odysseam littera (Σ) parentem »
Poema de laboribus Ulyssis, et iis quæ fabulæ de
illo tradunt.

Tryphod, Ammonii F., Alexandrinus, grammati-
cus et poeta, qui vixit Augusti temporibus et ante.
Scripsit « De pleonasmo dialectorum, quæ sunt in
« Æolica lingua, libros XII; De dialectis, quæ sunt
« apud Homerum et Simonidem et Pindarum et Ale-
« manem aliosque lyricos; De Hellenismo (Ἡερὶ
« τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου) et dialecto Argivorum,
« Himerogorum, Reginorum, Doriensium et Sy-
« racusorum; De inflexionum analogia librum »

« De recti casus analogia ; De nominibus comparativis librum I ; De monosyllaborum analogia ; « De nominum characteribus librum I ; De verborum gravitonorum analogia, librum I ; De verbis encliticis, infinitivis, imperativis, optativis, denique omnibus ; De orthographia et iis quæ in ea quærentur ; De spiritibus et tropis ; » et alia quæ enumerat Kuster. in nota 3, tom. III, p. 513.

Tyrannio, Epicratidis et Lindiæ, Alexandrinæ, F., Amisenus, qui Corymbi nuncupabatur. Vixit sub Pompeio Magno et ante, discipulos cum aliorum, tum etiam Hæstiei, Amiseni, a quo etiam Tyrannio dictus est, quod condiscipulos exagitaret, cum antea Theophrastus diceretur. Postea etiam Dionysium, Thracem, Rhodi audiit æmulusque fuit Demetrii Erythræi. Idem Romam captivus a Lucullo ductus est, cum Mithridatem, Ponticarum gentium regem, ille debellasset. Romæ vere clarus et dives factus, librorum etiam ultra triginta millia sibi comparavit. Senex obiit, podagra confectus, olymp. CXX, anno tertio. FABR. Kuster in nota 1, t. III, p. 518, primum notat, numeros esse manifesto vitiatos, quia diu post illam olympiadem Pompeius et Lucullus, sub quo Tyrannio vixit, floruisissent. Hinc corrigit 'Ὀλυμπιάδι ρπ', id est olymp. CLXXX. Deinde observat hunc Tyrannionem scripsisse Περὶ τοῦ σχολιοῦ μέτρου, ὃ προὔτεθη αὐτῷ ὑπὸ Γαίου Καίσαρος, teste scholiasta Aristophanis ad Ranas, v. 1337. Num verohic Tyrannio, an alter sit, cujus mentio exstat apud scholiastam Nicandri, eruditus inquirere jubet. Adde supra in Catalogo grammaticorum Græcorum h. v. HARL.

Tyrannio junior, Phœnix, Artemidori F., discipulus Tyrannionis senioris, unde etiam nomen tulit, cum antea Diocles vocaretur. Captum bello inter Antonium et Cæsarem, Dymantes quidam, Cæsaris libertus, redemit. Postea Terentiæ, Ciceronis uxori, donatus est, a qua manumissus, Romæ docuit et libros scripsit LXVIII, ex quibus sunt : *De Homericâ prosodia ; De partibus orationis*, in quo dicit nomina propria esse individua, ἄτομα εἶνα: τὰ ἄρρητα ὀνόματα, appellativa vero, primitiva ; et participialia, derivativa ; *De lingua Romana*, eam a Græca oriundam esse. « Antigenis dialectus Romana ; Recentiores poetarum ab Homero dissentire ; « Enarrationem partitionis Tyrannionis (*senioris*) ; « Correctionem Homericam ; Orthographiam.

Tyrannio, Messenus, philosophus. Scripsit libros III, *De auguriis*. Exstant et alii ejus libri utiles.

Tyrannus, sophista, scripsit « De statibus causarum et divisione orationis, libros X. »

Tyrtæus, Archimbroli F., Lacon aut Milesius, poeta elegiacus et tibicen, quem ferunt carminum suorum cantu Lacedæmonios ad prælium incitasse, et sic affectisse, ut bello contra Messenios victoria potirentur. Est autem antiquissimus, æqualis septem illorum, qui sapientes vocantur, aut etiam antiquior. Floruit olympiade XXXV. Scripsit *Remp. Lacedæmonis*, et *Præcepta vitæ* versibus elegiacis,

itemque Μέλῃ πολεμιστήρια, *Carmina bellica*, V. Lacedæmonii juraverant, se vel Messenios tutos, vel mortem appetituros. Cum autem Tyrtæum, poetam, hominem claudum ab iis perperunt, qui ad virtutem eos cohortando, anno Messenam cepit : quam Lacedæmonii æquarunt, et captivos inter Helotas retulerunt.

U

Ulpianus, Emesenus, sophista. Scripsit « tria, Emesa ; De Heliopoli ; De Bosphoro » plurimis. Progymnasmata : *Artem rhetoricæ*.

Ulpianus, Antiochenus Syrus, sophista, quæ Emesæ docuit temporibus imp. Constantini scripsit orationes, declamationes, disputationes, λόγους, μελέτας, διαλέξεις, et alia quædam Ulpianum Kuster in tom. II, pag. 733, esse opinatur Commentariorum in Demosthenem adhuc exstant.]

Ulpianus, GaZæus.

Ulpianus, frater Isidori, philosophi, optimo præditus ad mathematicas scientias : nomen ejus Athenis celebre fuit. Et Syrus admirans ejus ingenium, multis narravit ipsi claven adeo intricatam et artificiosam offerri potuisse, quam non facile aperire sed in reliqua philosophia nihil memorabile edidisse. Juvenis et cælebs de vita decessit suæ bonitatis laude apud homines relicta. (Ex Damascio.)

Uranus, Syrus, CPoli oberrabat, artesque medicam, qui cum ex Aristotele nullum perfecte nosset, inani vanitione turgebat. Hic cum Areobindus Persas profectus est, etc. (Ex Agathia.)

V

Valentinianus, imp. Rom. Christianus, quem Christum ejusdem cum Patre naturæ esse sententiam tamen diverso cultui deditos nulla re veniens autem, Ariana infectus labe, multos in ecclesium pepulit, quo tempore Ecclesiæ Romanæ Liberius præfuit, Alexandrinæ Athanasius, CPoli Eudoxius, Ariana impietatis magister, etc.

Valens, Romanorum imp. episcopus in exilium misit et presbyteros et monachos, Tatiano Alexandrinam Ecclesiam regente, multosque Christianos ex cruciavit, et quosdam etiam igni tradidit. Hæc autem omnia post Athanasii obitum Orthodoxi ex CPoli legationem ad Valentem mediam miserunt, viros ex ordine sacro XXXI. quorum principes erant Theodorus, Curbaeus, Menedemus, quos universos cum ipsa nave succendi jussit, quæ Dacibyza usque cum pervenisset ibi dissoluta est. Hujus tempore Lucius Ariana Ecclesiam (Alexandrinam) tanquam lupus invasit Petro Romam fugiente, talique edidit facinorosa qualia ne in gentilium quidem persecutionibus pertrata fuerunt. Nam tria hominum millia emissit, quos viros pios in deserto trucidarent et dissiparent.

Varus, Laodicensis, sophista, Polemonis et aliam æqualis.

Vestinus, Julius sophista, scripsit « Compendium Pamphili glossarum libris IV, Voces selectas, ex Demosthene, Thucydide, Isæo, Isocrate, Thrasymæno et aliis oratoribus collectas. »

X

Xanthus, Candaulis F., Lydus, Sardonius, qui exiit eo tempore, quo Sardes captæ fuerunt. Scripsit *Lydiacorum* libros IV, in quorum secundo narat, Gygem, Lydorum regem, mulieres castrasse, et iis semper ætate et forma florentibus uteretur. dem refert, Alcimum quemdam in illa regione regnasse, hominem religiosissimum et clementissimum, cujus tempore et alta pace et opibus (Lydia) floruerit, etc.

Xenarchus, comicus, ex ejus fabulis est Βουκαλίων, teste Athenæo, II; Dipnosophist. (34) nec non Περφώρα, Σκόθι, Δίδυμοι, Πένταθλοι, Πριάπος, Ὕπνος, Στρατιώτης.

Xenocrates, Agathonis vel Agathanoris F., Chalcedonius, discipulus et successor Platonis, post Speusippum, quem excepit Polemon, et hunc Cranor. Hic missa sibi ab Alexandro Macedona triginta talenta ad eum remisit, dicens, regem, non philosophum indigere pecunia. Scripsit *De Platonis Republica*. Celebratur ejus temperantia et castitas. Hic (imo alius, ut suspicor), scripsit Οἰκοσκοπικὸν οἰώνισμα. Vide supra in Οἰωνιστικῇ.

Xenophanes elegia quædam, etc. (de Pythagora ex Laertii VIII, 36 sqq.)

Xenophon, Grylli F. Atheniensis, philosophus Socraticus, qui primus Vitas philosophorum (35) scripsit et Ἀπομνημονεύματα, sive dicta factaque memorabilia. Filios ex Philesia suscepit Gryllum et Diodorum, qui etiam Dioscuri vocati fuerunt. Ipse vero *Attica Apis* cognominatus est. Condiscipulus Platonis fuit, floruitque olymp. XCVIII. Scripsit libros supra XL, e quorum numero sunt hi: « De « institutione Cyri libri VIII; De expeditione Cyri « libri VII; Rerum Græcarum libri VII; Convivium » et alia multa. Militavit contra Persas, cum Cyro profectus adversus Artaxerxem, fratrem, etc.

Xenophon, Antiochenus, historicus, Scripsit *Babylonica*, quod est opus amatorium.

Xenophon, Ephesius, historicus, scripsit *Ephesiaca*, sive libros decem de amoribus Abrocomi et Anthiæ, et *De urbe Ephesiorum*, atque alia.

Xenophon, Cyprius, historicus, scripsit *Cypriaca*, quod opus itidem est historia amatorii argumenti, agens de Cynica, Myrrha et Adonide.

Z

Zaleucus, Locrus, Thurius, Pythagoreus philoso-

phus et legislator, qui pro patria pugnans obiit. Hic ante fuit servus et pastor; disciplinis autem institutus suis civibus tulit leges, inter quas et hæc fuit, ut mulieres ingenuæ cum domesticis et una pedis sequa, candidis vestibus indutæ incederent, aliæ (peretrices) ἀνθηναῖς, versicoloribus.

Zamolxis, Pythagoræ servus, ut Herodotus libro quarto, Scytha, qui reversus in patriam docuit, animam esse immortalem. Mnaseas vero refert, apud Getas coli Saturnum, vocarique Zamolxin. Hellenicus in Νομίμοις, sive *Institutis barbaricis*, ait fuisse quemdam Græcum, qui Getis, in Thracia degentibus, τελετάς, initia demonstraverit, dixeritque, neque se moriturum, neque suos sectatores; sed omnia bona habituros. His dictis domicilium subterraneum exstruxit, deinde ex Thracum oculis et conspectu se repente proripiens in hoc se abdidit; Getæ vero ipsum desiderarunt. Quarto anno post rursus apparuit, et Thraces omnia ipsi crediderunt. Aiunt quidam, Zamolxim servisse Pythagoræ, Samio, Mnesarchi filio, et libertate donatum, ista commentum fuisse. Terizi vero et Crobyzi credunt, animarum immortalitatem, et mortuos ad Zamolxin ire tradunt, quem rediturum esse aiunt, idque semper verum esse putant. Quamobrem sacrificant et convivantur, quasi defunctus sit rediturus.

Zeno, Teleutagoræ F., Eleates, philosophus, unus de illis qui accesserunt ad Pythagoræ et Democriti tempora; vixit enim LXXVIII olympiade. Discipulus Xenophanis aut Parmenidis. Scripsit Ἐριδας, *Contentiones*; *Enarrationem Emptdoctis*; *Adversus philosophos de natura*. Hunc aiunt inventorem fuisse dialecticæ, ut Empedoclem rhetoricæ. Sed cum Nearchum, vel (ut alii tradunt) Diomedontem, Eleæ tyrannum, evertere vellet, captus est. Interrogatus autem ab ipso, linguam præmorsam ac resectam expuit in tyrannum. Et in mortarium coniectus tundendo contritus est. Differunt Eleates (ab Elea (Italiæ) et Elaites (ab Elæa Asiæ in Æolia.)

Zeno, Musæi F., Sidonius, philosophus Stoicus (36), discipulus Diodori Croni, magister Zenonis, Citiei, scripsit *Apologiam Socratis et Sidoniaca*.

Zeno, Mnaseæ, vel Demii F. Citieus, ex Citio Cypri civitate, philosophus, Stoicæ sectæ auctor (supra, in Στοά): discipulus Crateris Cynici, deinde Polemonis Atheniensis. Obiit anno ætatis XC, subinde de cibo aliquid detrahens, donec præ virium infirmitate tandem periret. Oraculum de vitæ genere consulenti, etc. (supra in συγγρωτικῆς.) Phœnix cognominatus est, quod Phœnices illius oppiduli incolæ fuerint. Floruit sub Antigono Gonata olymp. CXX. Et proverbium, *Zenone conti-*

(34) Kuster ad vol. II, pag. 643, n. 1, existimat, quod hodie illius fabulæ, Βουκαλίων, nulla apud Athenæum lib. II, fiat mentio, nec ipse Athenæi liber II, integer ad nos pervenisset, locum illum, in quo Athenæus fabulæ *Bucalionis* mentionem fecisset, hodie intercidisse. HARL.

(35) Sed vide Tonsium, De vitis script. hist. lib. 1, cap. 7, qui Suidam hic de philos. crasse contendit. HARL.

(36) Menagius ad Laertium VII, 35, legit philosophus ἐριστικός.

nenlior, Ζήνωνος ἑγκρατίστερος. Hic novæ philosophiæ fuit auctor. Revera enim omnes specie vultus et gravitate et profecto etiam μακαρότητι, beatitate (apud Laertium VII, 28, μακροβιότητι longævitate, superavit.) Obiit expers morborum et optima semper valetudine utens.

Zeno, Dioscoridæ F., Tarsensis, vel, ut alii tradunt, Sidonius, philosophus, discipulus Chrysippi, Tarsensis, philosophi Stoici et successor.

Zino, Citieus, rhetor, an philosophus, incertum. Scripsit « De statibus causarum ; De figuris ; Com-
« mentarium in Xenophontem, in Lysiam, in De-
« mosthenem ; De argumentis oratoriis.

Zeno, Alexandrinus, Judæus, sed cum Judæorum genti nuntium publice remisisset, ut apud ipsos receptum est more, per ipsorum synagogam die Sab-
bati asinum album traduxit. Hic Zeno natura qui-
dem æquus et bonus, sed in eloquentia et disciplinis
tardior, semper discere cupiens et rogitans, sed
omnia propemodum ignorans, etc.

Zeno, alius, Procli æqualis, genere Pergame-
nus, et ipse natura ad discendum tardiore, bonus
tamen et moribus compositis. Uter vero ipsorum
Sallustio causam a Proclo dissidendi præbuerit,
dicere non possum.

Zenobius, sophista, qui Romæ docuit sub Adria-
no Cæsare. Scripsit « Compendium proverbiorum
« Didymi et Tharrhæi, libris III (37). *Item Græce*
« Interpretationem historiarum Sallustii, *historici*
« Romani et ipsius bellorum ; Genethiacum in
« Adrianum Cæsarem, » et alia.

Zenodotus, Alexandrinus, grammaticus ὁ ἐν
ἄστει vocatus. Scripsit, « Adversus ea quæ Aristar-
« chus ut spuria in Homero rejecit ; Adversus Pla-
« tonem de diis ; De Homericæ consuetudine ; So-
« lutiones Homericarum dubitationum ; In Hesiodi
« Theogoniam, » et alia multa.

Zenodotus, Ephesius, poeta epicus et gram-
maticus, Philetæ discipulus. Vixit sub Ptolemæo
primo et primus fuit Homeri corrector. (V. Kus-
teri not. I, tom. II, pag. 8.) Idem Alexandrinis
præfuit bibliothecis et Ptolemæi liberos instituit.

Zeuxippus, Christodorus, haroicus poeta, scri-
psit Ecphrasin statuarum Zeuxippi. (Libro v An-

thologiæ epigrammatum Græcorum obvia-
Kuster. not. 6, l. c. p. 8.)

Zeuxis, quem Aristoteles Isocratis tempore
fuisse tradit, in Veneris templo Cupidi-
pulcherrimum rosis coronatum, pinxit.

Ζῆσαι δῖς, bis vixisse et revixisse dicuntur
lem, Tyndareum et Glaucum : quidam etiam
pup.

Zoilus ex Amphipoli, Macedaniæ civitas,
olim vocabatur Ἐννέξ ὄδοι, sive novem
minatus Homeromastix, quod Homerum
ret, quapropter Olympiæ cives, ipsum
de Scironiis saxis præcipitarunt. Fuit
philosophus. Scripsit et quædam grammat.

« Contra Homeri poesin libris IX ; His-
« Thegonia usque ad Philippi mortem ; lib-
« De Amphipoli. *Item* Contra Isocratem, etc.
« aliaque plurima, in quibus fuit et Homeri
« ratio. »

Zonæus scripsit *amatorias epistolas*, et
pila. Circumferuntur et aliæ ejus *epistola*
canæ ; sed ab ipsius stylo recedunt.

Zoroastres, Persomedus, cæteros astron-
sapiencia superans et primus auctor Ma-
nominis, apud ipsos recepti. Fuit annis quatuor
ante bellum Trojanum. Circumferuntur ejus
« quatuor de natura ; de pretiosis lapillis, etc.
« dictiones stellarum ; apotelesmaticorum lib-

Zoroastres, astronomus sub Nino, rege
rum, qui optavit, ut igne cælesti cœlesti
monutique Assyrios, ut cineres suos
sic enim fore ut regno nunquam excideret
etiam nunc (38) apud ipsos observatur

Zoromasdres, Chaldæus sapiens, etc.
matica et physica.

Zosimus, Alexandrinus, philosophus, etc.
Chymeutica ad Theosebiam, sororem, idque
ordine alphabetico scriptum, libris XVIII
stat. A quibusdam id inscribitur χερσόμετα. *Item*
Vitam Platonis.

Zosimus, Gazæus vel Ascalonites, sophista
temporibus imp. Anastasii. Scripsit « *lexicon*
« toricum, et commentarium in Demosthenem
« Lysiam. »

quam Zoroastreos, quos memorat libris *tunc* ap-
Græcos superfuisse.

(37) V. Kuster. not. 7, tom. II, pag. 7. H.

(38) Non magis verum hoc fuit Suidæ ætate,

INDEX SCRIPTORUM

A SUIDA LAUDATORUM, NONNULLIS LOCIS KUSTERIANO PLENIOR

A
Acasius, sophista. v. Αἰθάνιος.
Acacii, Cæsareæ episcopi, liber de orthodoxa fide.
Ἰοβνιανός.
Achæus.

D
Ἐν Ἰριδι. v. Βοῦς ἑβδομος.
Ἐν τῷ Φιλοκλήτῃ. v. Ἐλελεῦ.
Acusilai scripta supposititia. Ἐκαταῖος Ἰσρα-
σαι.
Ælianus. v. Ἀβληχρόν. Ἀβραῖς. Ἀγεται. Ἀπιδ.

- Ἄγριος. Ἄδωρα. Ἄδρὸν. Ἀετιδεῖς Ἀθλητῆς. **A**
 Ἀκκιζόμενος. Ἀκμή. Καλεῖ. *iterum*. Ἀκόλα-
 στος. Ἀλῆται. Ἀλοῶ. Ἀμαχον. Ἀμφισθητεῖν.
 Ἀναβολή, etc.
ianus ἐν τῷ Περὶ προνοίας. v. Ἀβασάνιστος.
 Ὀργεῶνας. Σεμνά. Φιλήμων. *Idem* opus Περὶ
 θείων ἐναργειῶν. v. Ἀνεμάζατο, ἐν τῷ Περὶ
 ποικίλης ἀφηγήσεως. v. Ἀσίλγεια. Δῶς Κάκη.
 Φιλιωθίντες.
igma, vir non vir, avem non avem, etc. v. αἶνος.
 chines. v. Ἀζήτητον. Ἀποβλεπόμενοι. Ἀσέλ-
 γεια. Αὐλεία θ. Ἀφοσιούμεθα. Ἐκκλητεύειν.
 Ἐξάγιστος. Ἐξαγώνιος. Ζηλοτυτεῖν. Θίμενος.
 Κίβζα. Λοιδία. Οἴκημα. Περὶπολος. Ταμύναι.
 τῇ Ἀπολογία. v. Ἰκετηρία.
 τῷ κατὰ Κτησιφώντος. v. Ἄμα. Ἀναγεῖς. Ἀν-
 τιγραφεῖς. Ἐναγεῖς. διὰ τ. Ἐπιλαχῶν. **B**
 Ἰγμονία δικ. Θεωρικὰ χρ. Θεσμοθέται. Ἰσαι ψ.φ.
 Κεφάλαιον. Κεφάλαια. Μαργίτης. Ὀμηρεούνα-
 τας. Παραβάλοιο. Παραγγελία. Πατρώων.
 Πήληξ. Προστρόπιον. Πρωτάνεις. Φιλουργός.
 τῷ Περὶ Παραπρσιθείας. v. Νικαία. Ὀλοσχοίνφ.
 Ὅτι ξένους. Προστασία. Πυθάνεσθαι. Στρα-
 τεῖα ἐν τοῖς.
 v. τῷ κατὰ Τιμάρχου. v. Ἀγρίους. Ἀρχαῖον.
 Δαῦρο. Ξηραλοφείν. Παρῆρσία. Προφερεῖς.
 Φιμοί.
 Eschinis, Socratici, dialogus Axiochus. v. Ἀξί-
 χος.
 Eschylus. v. Ἀμειμητωρ. Ἀναξ. Ἀποφώλιοι.
 Δίκαιοι. Δοκιμάσας. Δίμους. Ἐνθ' οὔτε. Θανα-
 τῶν. Κάλαϊς. Κάλλη. Κάπηλος. Λεωργός. Μίτ- **C**
 οἰκοί. Ὀρθήν. Ὀρον. Πάγκοινος. Πλέκος. Πυ-
 ραύστου. Ὑμνεῖν.
 Ἐγαμέμνονι. v. Ἄγαρροι. Τρις ἕξ.
 Εὐμένισι. v. Εὐμενίδες.
 Ἐν Ἰδωνοῖς. v. Ἀγίλζειν. Ἡδωνίς. Μουσόμενα-
 τας.
 Ἐν Ἰφιγενείᾳ. v. Κυδάζεται.
 Ἐν Μυρμιδόσι. v. Ἀδδέλυκτα. Ἀποίμωξον.
 Τριέμβολον.
 Ἐν Μυσοῖς. v. Ὀργεῶνες.
 Ξαντρίαις. v. Οκτώπουν.
 Ἐν Ψυχαγωγοῖς. v. Σταθερόν.
 Eschylus ab Aristophane dictus v. ἀξύστατος. v.
 Ἀξύστατον.
 Esopus. v. Ἀναδιῶναι.
 Esopus, Mithridatis anagnostes, ejus liber de He-
 lena. v. Ἰχθύς et Πάν.
 Aetius v. Δύξέντιος.
 Agaelytus.
 ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι v. Κυψελιδιδῶν.
 Agathias. v. Ἄ α. Ἀγερωχία. Ἀδήλητος. Ἀλιγέρ-
 νης. Ἀλόειν. Ἀμηγήτη. Ἀμφιγνοεῖ. Ἀμφι-
 θιατρον Ἀνεκτά. Ἀντίξοον. Ἀνωπεῖ. Ἀπό-
 μοιρα. Ἀποπορευτέα. Ἀπώνατο. Ἀτγμελία.
 Αὐτοβοεῖ. Ἀφειδήσας. Βωμολόγος. Βρηνθύεσθαι.
 Γαῦρον. Διαθησιόντας. Ἐλοιδοροῦμέθα. Ἐμ-
 βολον. Ἐνυλλάγηδην. Ἐν χρῶ. Ἐπικερτομοῦσι·
 Ἐπίκλημά. Ἐπίκληρος νόμος. Εὐκτόν. Ἐφε-
 τρίς. Ἰθαγενής. Κατωκίρα. Κωκυτός. Κυμα-
 τωγή. Λειποταξίου. Μεταμαθεῖν. Μετώρα.
 Μισθαρνεῖν. Οἰκογενής. Οὐπερ. Παλιμβολία.
 Παλιώεις. Πάταγος. Περιόντας. Περιωπή.
 Προτροπάδην. Πυβῆλγαις. Σεσαγμένην. Σπα-
 λῶνες. Συγκροταῖ. Συφεός. Τολμητίας. Φασκό-
 λιον. Φρενήρης. Χῆται. Χοσρόης.
 Ἐν Ἐπιγράμματι. v. Μέγας βασι.
 Agapetus. Γενέθλιος.
 Agarius. v. Γέσιος.
 Agathinus, medicus. v. Ἀρχιγένης.
 Agathoclis, Atracii, Ἀλιευτικά. v. Κικέλιος.
 Agresphon.
 Ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων. v. Ἀπολλώνιος ἕτερος.
 Alcæus. v. Ἀλαζών. Ἀρῆτιος. Βληχρόν. Θεράπναι.
 Θυμός ἐπταθ. Ηιτυζήν. Σκυθικαί. Τετόφωμαι.
 Χρήματ' ἀνήρ. Χρήματα.
 Ἐν τῷ Κωμωδοτραγωδῶν. v. Ἀδθαγαία.
 Alcidas. v. Πρωταγόρας. Ηυθμήν.
 Aleman. v. Χθονία. Ψιλεύς. Ἐλατήρ.
 Alexander, Ætolus. v. Φλύακις. Ἄρατος.
 Alexander, Aphrodisiensis. v. Διεφοδικός.
 Alexander, Polyhistor. v. Μωσώ. Ὀλγῆν.
 Alexandrides.
 Ἐλένη. v. Ἀβέλτερος.
 Πεισάνδρῳ. v. Ἄροπαγίτης.
 Alexis. v. Ἀνλαμβάνειν. Ἀνθρακιά. Ἄπια. Ἐκ-
 κόψαι. Ἐπιλησμάτατον. Ἰσχυρισκος. Ὀφθαλ-
 μὸν ἐπ. Προσέκοφεν. Σινώπη. Σπουδάξω. Τρί-
 πος. Φιλοτησία. Ψυχικός.
 Ἄθριδι, v. Μᾶλλον μ.
 Πεζονίκη. v. Μᾶλλον μ.
 Amerias. v. Διακόσιον.
 Amipsias. v. Ἄκοπος. Ἀναβιδῶμαι. Ἀνήκει. Ἀν-
 ἴστη. Λύκις.
 Μοιχοῖς. v. Ἀναψυχῆναι. Ἀνεψγεισεν. Καδδα-
 λών.
 Ammonius. v. Ἐσχάρα.
 Ammonius, Hermiæ F. v. Αἰδεσία.
 Amphis. v. Νεανισκεύεται.
 Anacharsis, Scythia, philosophus, qui ancoram et
 rotam figlinam invenit, et Cræsi vixit, tempo-
 ribus. v. Ἄγκυραν.
 Anacreon. v. Ἐρμαῖος. Θωρήξασθαι. Μυσάχνη.
 Τὰ Ταντάλου.
D Anagallis, Corcyræa grammatica. v. Ὀρχησις.
 Anastasius, Silentarius, postea imperator, Euty-
 chis opinionioni adhærens. v. Φατρία.
 Anaxagoras. v. Ἀποκαρτερήσαντα.
 Anaxandrides. v. Νεκτάριον.
 Anaxilas. v. Ἀντίκρισις. Ψηλαφίζει.
 Ὀραις. v. Μᾶλλον μ.
 Anaximenes.
 Ἐν α' τῶν φιλιππικῶν. v. Πεζάτερος.
 Ἐν ζ' τῶν περὶ Φίλιππον. v. Μάστειρα.
 Andocides. v. Ἀναμαχίου. Ἀνωρθιασμένον. Ἀρετή.
 Ἐπεσχήψατο. Ἐταιρεῖς. Λογιστά. **Μ**
 Σκάνδιξ.

Andron.
 'Εν Τρίποδι. v. Σαμίων δ.
 Androtion. v. Ηουφόνια. Συγγραφείς.
 'Εν ἔκτῳ 'Ατθίδος v. Νεώσι.
 Anpiceris. v. Ἀρίστιππος.
 Anonymus.
 'Εν τῇ μακρυρίᾳ τῶν Ἀγίων διαμυρίων. v. Ἀσφαλείᾳ.
 'Εν β' Φιλοσοφουμένων. v. Ἐμποδῶν. (Hierocles apud Apost. VIII. 20.)
 'Εκ τοῦ βίου τοῦ Χρυσοστόμου. v. Κυριόσσου.
 Antagoras, Rhodius, v. Ἄρατος.
 Antigonus, Carystius. v. Ὤτοθλαδίας.
 Antimachus. v. Ἀδράστεια. Ἀνατυπῶσαι. Πῶρος. Πάθος. Σταθερόν. Ταλαίπωρος.
 'Εν τῇ Λυδῇ γενεᾷ. v. Ὀργεῶνες.
 Antiochus, philosophus. v. Λούκουλλος.
 Antipater, Theodori, athei, discipulus. v. Ἀρίστιππος.
 Antiphanes. v. Ἄλουργιαῖον. Ἀμαρτυρήτους. Ἀποδίκειν. Τρίτῳ καὶ τ. Ὑπέρχολος.
 Ἀγροίκαις. v. Ραγδαίους.
 Εὐθυδίκῳ. v. Πενιτευσόμενος.
 Λευκαδίου. v. Ἀνάρτιστος.
 Antiphanes, junior. v. Ἀβίος. Ἀδιάστκτον. Ἀεισετώ. Ἀκαρ. Ἀκροᾶσθαι. Ἄμα. Ἀναγνωσκομένου. Ἀνήκει. Ἀξιοί. Ἄοπτα. Ἀπαθῆ. Ἀπεγένετο. Ἀποδιδόμενοι. Ἀποκρίθητι. Ἀπολαύειν. Ἀποτειχίζων. Ἄττα. Αὐλιζέται. Ἀχαριστεῖν. Βάσανος. Δεκατευτάς. Διάθεσις. iterum, Διάστασις. Διετείνοντο. Δυσάνισος. Εὐβιον. Ἐμποδῶν. Ἐν βραχεῖ. Ἐπαγγελία. Ἐπαλλάξεις. Ἐπεσκήψατο. Ἐρμαῖος. Εὐθυωρόν. Εὐόφθαλμον. Ἡμιολισμός. Ἰκετεύω. Καταλαβεῖν. Μοχθηρός. Ὀκνῶ. Ηατρώων. Προσφορά. Συνήγορος. Τελεσθῆναι. Τέως. Φηλώματα. Φορίνη. Χρημάτων.
 'Εν τῷ περὶ Ἀληθείας. v. Ἄγοι. Αδέητος. Δεήσεις. Ἀεισετώ.
 'Εν Ἀληθείας β', v. Γρυσταίνεν. Διάθεσις.
 'Εν τῇ Ἀπολογία τῆς Δωροδοκίας. v. Τέως.
 'Εν τῇ Ἀπολογία τοῦ Μύρου. v. Ἄττα.
 'Εν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ Δικαιογένοῦς κλήρου. v. Τέως.
 'Εν τῇ πρὸς Δημοσθένην γραφῇ. v. Κελέοντες.
 'Εν τῇ πρὸς τὴν Καλλίου Ἐνδειξιν Ἀπολογία. v. Μοιροδοκῆσαι.
 'Εν τῷ περὶ Μεταστάσεως. v. Στασιώτης.
 'Εν τῷ πρὸς Νικοκλέα. v. Στεφάνη.
 'Εν τῷ περὶ Ὁμονοίας. v. Ἀνδρία. Ἰνα. Θεαιδέστατος. Θωπεία. Σχιὰποδες.
 'Εν τῇ Παρανόμων Κατηγορίᾳ. v. Δεῦρο.
 'Εν τῇ Πολιτικῷ. v. Εὐσάμβουλος.
 'Ε τῷ περὶ Προνοίας. v. Ἀναβῆσθαι. (Sed ibi lege, περὶ Ὁμονοίας.
 'Εν Προσιμίαις. v. Αἰσθῆσθαι. Μοχθηρός. Ἄμα.
 'Εν τῷ Σαμοθρακικῷ λόγῳ. v. Σαμοθράκη.
 'Εν τῷ ὑπὲρ τοῦ Σαμοθρακῶν φόρου. v. Ἀπόταξις.

A Antonius, monachus. v. Ἄμους.
 Apellas, Ponticus. v. Ρωζώπιδος.
 Arphtonii filii, Sabinus, sophista, et dicitur. v. Σέργιος.
 Arpion. Σπιλάδες. Σφάραγον. Τρίλινα.
 'Εν Ἐπιγράμματι. v. Ἀγύρτης.
 'Εν τῷ περὶ Μάγου. v. Πάσης.
 Apollodorus, v. Ἀμφιφῶνες. Ἀνάπνονος. Κύβος. Κόρβεις. Κύρδος. Ἄρτος. Ὄσφύς. Ράξαι. Ταυροκόλαν. Φρόνη. Ἔορτή.
 'Εν τῷ περὶ τῶν Ἀθῆνῶν Ἐταρῶν στρατῆ.
 'Εν ἔκτῳ περὶ Ἐπιγράμμου. v. Καρδίτιος.
 'Εν τῷ περὶ τῶν Ἐταρῶν. v. Νάνιον.
B Apollodorus, Carystius.
 Ἀποκαρτεροῦσι. v. Σπουδίζω.
 Ἀπολιπούση. v. Ἐγκομδῶσασθαι.
 Apollodorus, Cyrenæus. v. Ἀντικρος. Βέλιος.
 Apollonius. v. Αἰσπη, Μετά. Ἰδρωταία.
 Apollonius, Archibii. v. Ἀπίων.
 Apollonius Tyanæus. v. Ἀναξαγόρας γοργίης.
 Apollonius, Rhodius. v. Μαρσίας ἐν τῇ λισθῆναι.
 'Εν Ἀργοναύταις. v. Λυγκίας.
 Apollophanes. v. Ἀδελφείδος. Ἰστωπιάς.
 Apostolus. v. Κακία. Κακοθήεια. Καπάρι. Καταλαλιά. Κατανυγῶ. Νόμος. Ἐκ τῆς φ. Ὀφῶνια. Παρέδωκε. Παρισυμῆς. Πολλὰς ἐπιτρ. Πονηρία. Πουαίρομαι. Ὑπερφόανος. Ὑπερπιάζω. Φθόνος. Φόσις. Φηλάξω.
C Arripanus. v. Ἀλλαξάμενος. Ἀλιπτοῦσι. Ἄλωνεῦόμενος. Ἀναλαμδάνεν. Ἀπασιῶν. Ἀποφράδες. Ἀρέστη. Ἀφαύστως. Ἀψιμαχία. Βλάστηκος. Διέφερον. Δικαιούν. Δοξοκοπία. Ἐδοκίμαζεν. Ἐθελοκάκως. Ἐκπερ. Ἐνσπονδος. Ἐντελεῖς. Ἐκαρπίσταθισμα. Ἐστὶ μέγρ. Εὐζωνοι. Εὐσεβείας. Ἰδιόζενος. Ἰέντες. Ἰλαρός. Θεσηροῦς. Κρούχον. Κώθων. Λιπαιμεῖ. Λυπρόν. Μεθεῖν. Νεαλής. Νεργόδριγες. Οἱ, παραστροῖ. Ὤσατο. Πάρεσις. Παρήγγειλον. Πιθανοῦς. Πιμαλή. Πιμπη. Προθήδας. Πρόριζα. Προσίσταθαι. Ρουτα. Συνήδομαι. Συνίστωρ. Σύφαξ. Τετρίθαι. Ἰππος. Ὑφίσταται. Χρηματίζει. Ψαπαρόν.
D Apsines, Gadareus. v. Φρόντων.
 Aquila. v. Ἐκουσιάζομαι. Κνίζον.
 Araros. v. Ἐωθός. filius Aristophanis: v. Ἀριστοφ.
 Ὑμεναίφ. Ἀναθεΐναι.
 Aratus. v. Γυρίνοι. Χειμῶν ὄρνιθ.
 Archias, Alexandrinus, grammaticus. v. Ἐκδιδίτος.
 Archilochus. v. Ἄ. ἄ. Ἰσμαρικὸς οἶκος. Κέουμ.

καταπροξεται. Iterum. Κόφωνες. Μυδαλίαις. **A**
 Μυκάγνη. Ξενία. Παλίνσχιος. Πυρρώνειοι. Σκην-
 δάλητρα. Τήνελλα. Φειψάμ.
 ippus. v. Διαβάλλεται. Έωθός.
 itas in Τιμαχίδας.
 e. v. Άρίστιππος.
 iagoras. v. Χίλων.
 ζμιακζύθφ. v. Άνθών.
 starchus. v. Δερμιστής. Δέρτρον. Ή δ' ες.
 Όνου πόκι. Όξυθυμία. Πράμιος. Ταυροφά-
 γος. Ταχυδίμονας. Demetrii Ixionis et Dicæar-
 chi, Lacedæmonii, magister. v. Δημήτριος.
 Δικαίαρχος. Aristophanis, Byz. discipulus.
 Έρατοσθένης.
 stias.
 ύκλωπι. v. Άπόλετας.
 steus, poeta, qui Pisandro sua supposuit v.
 Πείσανδρος.
 istides. v. Είς κόρακας. Άνδριανός.
 istippus, Cyrenæus. v. Δισχίνης.
 istis. v. Έρατοσθένης.
 isto, Chius. v. Τέλος
 istocles.
 Έν τφ ς' περί Φιλοσοφίας. v. Σωτάδας.
 istodemus, Eleus, Thebanarum rerum scriptor,
 v. Έλληνοδίκαι. Τελμισία. Χρήματ' άνήρ. (add.
 ad voc, Aristoph, grammat. notata.)
 ristomenes.
 Έν Βοηθοίς. v. Ψαμμακισιογράφρα.
 ristonicus. v. Άκοστώσιαις.
 ristophanes. v. Ά α. Άβελτερώτατος. Άδύσσοις.
 Άγαθών. Άγίζων. Άγκύρισμα. Άγλιθες. Άγο-
 ράζω. Άγορα. ος νοός. Άγώνισμα. Άγριοποιόν.
 Άγροικος όργήν. Άδαξήσαι. Άδεκατέτους.
 Άελπτον. Άέρονηχεις. etc.
 έν Άμφίραρφ. v. Άχηνία. Τοϋ, Τοϋτο κ. Φλέων.
 Φρονώνδας.
 ιολοσικωνι. v. Άγοράσιαι.
 αναγύρφ. v. Άμφιανακτίειν. Άπλήγιος. Άρ-
 χαιοί. Ξυνέννοφε. Όδοϋ παρούσης. Όρθοπλήξ.
 Παρκαλούμαι.
 Ανταγωνισταίς. v. Άλις.
 Άχρνεϋσιν. v. Άγορανομίας. Άνθηρά. etc.
 Βαούλωνιοις. v. Ροθιάζουσι. Σκμίων δ. Σιμός.
 Βατράχοις. v. Άδύσσοις. Άγνώτα. etc.
 Γεωργοίς. v. Άτρέα. Τοίς Ήποκράτους.
 Γήρα. v. Σπλεγγίς.
 Δι.δάλφ. v. Εύρύδατος πον. Όνου σκιά. Ύπηνέ-
 μια.
 Διταλειϋσι. v. Άναλίσκειν. Άνάστατοι. Διγέα.
 Άρχαίους. Σεΐται. Στλεγγίς. Τροπίας. Χαρί-
 σιον.
 Διναλί. v. Αργύρειος. Αταλαίπωρον. Αϋλιος.
 Κλειταγόρα. Αυγκέως. Τοϋ. Τοϋτο κ. Χύτραις
 Ίδρ.
 Ερήνη. v. Άγγίλι. Άνάπιστοι. Άναρρηχάσθαι.

Γλίσχρον. Δημιουργοί. Δίρειν. Όγκύλλεσθαι.
 Άρακιάσας.
 Έρωσι. v. Άμφορεαφόρους.
 Θεσμοφοριαζούσιαις. v. Άλγησις. Άλφάνει. etc.
 Θεσμοφοριαζούσιαις β'. v. Λακωνίζω. Λύκος έχα-
 νεν.
 Ήπεϋσιν. v. Άλιτήριος. Άρίβαλλος, etc. Κεν-
 ταύρφ. v. Πρόδικον.
 Κωκάλφ. v. Όδε. Πώμαλα.
 Δημνίαις. v. Άπεχρόητατο. Ό νϋν θερμοί. Χρή-
 Ψαμμακισιογράφρα.
 Αυσιστρατη. v. Έξεπιώκατον. Κεκιωδωνισμένος.
 Κωρηται. Κόνα δ. Λέκιθος. Λόχημ. Λόχος. Λυ-
 κόποδες. Μελανίωνος. Όσιον χ. Πακτοϋν. Πάτη
 τέχνη.
 Νεφέλις. v. Άγρεία. αιδή. Άθηνάων δυσβ.
 etc.
 Νήσοις. v. Διαθήκην διαδ. Έξέχειν τόν ή. Ξυνέν-
 νοφε.
 Ολάσι. v. Εδαθλος. Ήα.
 Όρνισι. v. Άγορανομίας. Άγχιστεία. etc.
 Πλούτφ. v. Άγοράειν. Άγύριος. etc.
 Πολυιδφ. v. Άνάριστος. Έρημον έμβλ.
 Έν Προαγώνι. v. Σταθερόν.
 Σφηξίν. v. Άπορυστήσις. Άτηρότατον. Έγγαστρι-
 μυθος. Έμφερέττατος. Έξέχειν τόν ήλ. Έφόλιαις.
 Όροφή. Παραβολή πραγμ. Σοϋ.
 Ταχηνιστις. v. Άπατκαρίζειν. Άποχρώτως.
 Άφύα. Θωπεϋει. Παραιφοροϋσιν. Πρόδικον.
 Τρυφάλητι. v. Τοίς Ήποκράτους. Τών τριών.
 Φοινίσσαις. v. Άκαλήφη.
C
 Aristophanes, grammaticus. v. Μπαχαλίσματα.
 Προκώνια. Eratosthenis discipulus. Έρατοσθέ-
 νης. Aristarchi præceptor. v. Άρισταρχος.
 Έν β' Θεβαϊκών. v. Όμολώτιος. (39) Ύης.
 Pseudoristophanius. Άρτεμίδωρος. Τιμαχίδας.
 Aristophon.
 Πυθαγοριετῆ. v. Πυθαγόρα τὰ σ. in fin.
 Aristoteles. v. Αοξότατα. Άνάλογον. Άνταπιχειρείν.
 Άντιπελαργειν. Άντιστρόφος. Άντιτυπήται.
 Άχάνη. Βλάκα. Βουλεύσεως. Δατΐσθαι. Δεκα-
 τεϋειν. Διάθεσις. Δωδωναίον. Δυσκολαίνει. Αΐ-
 τησις. Έκ περιουσίας. Έναντία. Έντευξις. Έξ
 ύποθέσεως. Έπιτήμησις. Είς κόρακας. Ίσόκιω-
 λον. Θέσις. Κατασκευάζειν. Κεραλισμός. Κι-
 νησις. Κοτίνω στερ. Αήμα. Αίθος. Μασταλίαις.
 Μετριοπαθείν. Μορών. Νάννος. Νόμοι. Όλί-
 κρανον. Όσφρις. Όσθαλμός. ως έπος είπ.
 Περυσία. Πνευματικόν. Πόθεν. Σωφροσύνη.
 Ταμίαι. αρχή τις. Τενίδιος ξ. Τό μαηλιακόν.
 Τροφή. Τριπέρις. Ύπέγει. Φαντασία. Φαίδν. Φαι-
 νικία. Φυσικός λ. Ψυχή.
 Έν τῆ Άθηνάων πολιτείαι. v. Κωθεσις. Δυκόπο-
 δες. Παρίστασις. Παρίπολος. Πρόεδροι. Σιτος.
 Στρατεία έν τοίς. Ύπερ τὰ Καλλικρ.

(39) Sed ibi legere jubet Aristodemi nomen Dor-
 vill. in novis misc. obs. III, pag. 139, assentiente

Vatken. ad Emrip. Phœniss. schol. vers. 1120.
 Harl.

- 'Εν τῇ 'Αποδεικτικῇ. v. 'Επιστήμη. δι. φησ. 'Εν Α **'Αττικιστοί, v. Ναυκραρική.**
 Διδασκαλίαις. v. 'Οδου σκία.
 'Εν τῷ περὶ Δικαιοσύνης. v. Εὐρύδατος. πον.
 'Εν τοῖς περὶ Ζῶων. v. 'Ακαλήφη. 'Αλκυονίδες.
 Κεστρεῖς. Κοβαλία. Ψαθάρων.
 'Εν 'Ηθικοῖς. v. 'Ανθρωπος. Τὸ προσηγ.
 Κατηγορίαι. v. 'Αἴτιος.
 'Εν τῇ κοινῇ τῶν Θεταλῶν πολιτείᾳ. v. Τετρα-
 χία.
 'Εν τῇ 'Ιθακησίων πολιτείᾳ. v. Σκυτάλη.
 'Εν Κυμαίων πολιτείᾳ. v. Τύραννος.
 'Εν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. 'Ανακτες.
**Magicus Antisthenis, Aristoteli a quibusdam tri-
 butus. v. 'Αντισθένης.**
 'Εν τοῖς κατὰ τὰ Φυσικὰ. v. 'Επιστήμη. δι. φ.
 'Εν τῇ Μηλιέων πολιτείᾳ. v. Τῶν φιλότων.
 'Εν τῷ περὶ μνήμης καὶ ὕπνου καὶ καθ' ὕπνου
 μνηστικῆς. v. Μνήμη.
 'Εν τοῖς περὶ Πολιτείας. v. 'Εσχατιῶν. Πάρ-
 εδρος.
 'Εν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. v. Σαμίων δ'.
 'Εν Συρακουσίων πολιτείᾳ. v. Καλλικύριοι.
 'Εν τοῖς Τόποις. v. Εὐνους. Εὐψυχος. 'Ομολογία.
 Προαίρεσις. Ταυτόν. Ὑπόληψις.
 Εν β' τῶν Τοπικῶν. v. Χαλεπώτατον.
 'Εν ταῖς πρὸς Φίλιππον 'Επιστολαῖς. v. 'Οτι
 ξένους.
 'Εν τοῖς Φυσικοῖς. v. Εἶδησις.
 'Εν τῷ περὶ Ψυχῆς. v. 'Αγαθοῦ δαίμ.
Aristoxenus. v. Σκολιόν.
Arnuphis, Aegyptius. v. 'Ιουλιανὸς ὁ Περγαμηνός.
Arrianus. v. 'Αλέξανδρος. Βουλυτός. 'Επαινήτης.
 'Επιφρασθεῖς. Φαύλη ναῦς.
Arlemidorus. v. Τευτάζειν.
Asclepiades.
 'Εν τῷ ἔκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν. v. 'Ορ-
 φεὺς Κροτ.
 'Εν ε' Τραγωδουμένων. v. 'Ρησίαρχος.
**Alius Asclepiades, junior. v. Γενέθλιος, 'Ηρασκος
 Athenæus.**
 'Εν Δειπνοσοφισταῖς. v. 'Ασιτώλυμος. 'Αρχέδι-
 κος. Διοκλῆς. 'Επιγένης. 'Επίλυκος. 'Επίνικος.
 'Εριφος. Εὐάγγελος. Εὐθυκλῆς. Εὐσχημος. Εὐ-
 φρων. 'Ηγήμων. 'Ηγήσιππος. Θεόγνητος. Καρ-
 κίνος. Λύσιππος. Μνησίμαχος. Ναῖς. Νικόστρα-
 τος. Νωγαλέων. Ξέναρχος. 'Ωσελίων. Πάμφιλος,
 οὗτος. Πλάτων. 'Αθ. Πολύευκτος. 'Ρώμη. Σαν- **D**
 νυρίων. Σώπατρος, Κωμ. Σώπατρος, παρ
 Σωτάδης. Σώφιλος. Σώφρων, κ. Στράτις,
 Τελέστης. Τηλεκλείδης. Τιμόθεος 'Αθ. Τιμο-
 κλῆς ἔτ. Φίλιππος, Κωμ. Φόρμος. Συρ. Φοι-
 κίδης. Χαρήμων.
 'Εν τῷ β' τῶν Δειπνων. v. Βράβηλα.
 'Εν γ'. v. Δαμοξενος. Δεξιράτης.
 'Εν δ'. v. Διδώωρος, καὶ αὐτ.
 'Εν ια'. v. Δαμόξενος.
 'Εν ιβ'. v. Διδώωρος, καὶ αὐτ.
**Athenodorus, Arati pater, et alius, frater. v.
 'Αρατος.**
- B**
- Babrius. v. 'Αμῶν. 'Ανωθεν. 'Ασμα. 'Ηρ
 Γέρανος. Δάπτω. 'Εκατοσι. 'Εκφορ.
 ρεία. Εὐλαί. 'Ηῶν. 'Ηρα Καμυρία
 κίας. Κωλιώτης. Κωμῆται. Κωτίλλω. Λ.
 Νεβρείην. Νεβρός. Νέμεσις. 'Ονεί.
 μναῖος. Πανθοῖον. Πετάβρα. Πήγρον.
 Πυβρίασις. Σωμίκους. Σπῆλυξ. Σ.
 Ταναγραῖοι, Τιττυβίζεταί. Τριγῶς. Φ.
 Φριξότριχα. Vide etiam infra *Fabulae*.
Bacchylides. v. Εἶδωλον.
Basilius. v. Γέσιος.
Basilius. v. 'Εχενής. Κταδυναστεῖς. Σαπτα
Basilli M. laudatio funebris. v. 'Αδαρις.
Baton. v. Πυθαγόρας. 'Επίσιος.
Bion, philosphus. v. 'Αγκῶν.
Bion, tragicus, Aeschylus F. v. Αισχύλος.
Botrys, v. Δημοχάρης.
Brysonis, Achæi discipulus v. Κρίτης.**
- C**
- Caddus, historicus. v. Χσιρτζω. (Sed ibi
 dum est Κάνδιδος.)**
Cælius, Alex. Aegæi F. v. 'Αλέξανδρος.
Callias. v. 'Αράχνη. 'Ελλεβορίων. Κάλι
 'Αράχνη.
Callimachus. v. 'Α. ἄ. 'Αδμολία. 'Ακίτι
 'Αμυθρησαι. 'Απεστώ. 'Αποδράμα. Ι.
 ατος. 'Αράχνη. 'Απαστοί. 'Αστρα. Ι.
 Γέντα. Δανά. Δεινόν. Δύη. 'Ερα. Ι.
 'Εκότησιν. 'Ελελεύ. 'Επικαινίς. 'Επί.
 Είκαλια. 'Ιππια. Κατηναρισμάς. Ι.
 Κωλωνάων. Κόροιβος. Κτίς. Κωμ.
 Λα. Μαραθῶν. Μή. Νωσάμενος. η. π. α.
 Μεριδέξιος. Περιπηχύναντες. Πωρ.
 μῆτον. Πρώ. Ποη. Σέβας. Σιμπί.
 Τάλις. Ψύδος.
 'Εν τῷ περὶ τῶν 'Αγώνων. v. 'Ακίτι.
 'Εν Βαρβαρικοῖς Νομίμοις. v. Φάσλος.
 'Εν 'Εκάλῃ. v. 'Αρμοῖ που. Δ'θ' ἔφατ. Ι.
 Κωλιάς. Κωμῆται. Μύωψ. Νι. με. τ. Ι.
 Vide et 'Εκάλῃ. 'Επζύλια.
 'Εν τοῖς 'Επιγραμματικοῖς. v. 'Υμίς ε' Μ.
 'Εν Ὑμιόδοις. e. Διθυραμβοδιδάκταλοι.
**Callimachi discipulus, Aristophanes, grammaticus
 v. 'Αριστοφάνης. In Callimachum scripsit Δι-
 ages. In ejus epigrammata 'Αρχίσιος.**
Callinicus, sophista. v. Γενέθλιος.
Callisthenes. v. 'Αναγκαῖον. 'Αναρῆθα. 'Ανώω
 Βόθωνος.
 'Εν β' Περσικῶν. v. Σαρδαναπάλους.
Callistratus. v. 'Απλᾶς ἐπιφυλιδα. 'Η γλῶσσα
 'Ισοκράτης. 'Αμύκλα. Μείων. 'Ορῶν. Σί.
 χιον. Φιλόξενος. Εὐλήτ.
 'Εν τῷ περὶ 'Αθηναίων. v. 'Ερμαί.
Candidus, historicus. Vide supra Caddus.
Cantharus.
 Θηρεῖ. v. 'Αθηναῖος.

us. v. Δῆμιον.

us, rhetor. v. Ἐπιτίμια.

sodorus.

εἰζός. v. Ὀνος ἔεται.

us, Pythagoreus. v. Ὀρφεύς.

mon, philosophus, Neronis præceptor. v.

Ἀλέξανδρος, Αἰγαῖος.

mon.

τίτη. v. Ὡς οὐχ ὑπάρχων.

oleon.

τῶ περι Θέσπιδος. v. Οὐδὲν πρὸς τὸν Δ.

τῶ περι Σατύρων. v. Ἀπώλεσας. Ἀρίστιος

ζύκλ.

ix, historicus. v. Ὀμηρος.

mides. v. Ἄδην.

nides.

ρωσι. v. Ἄγνος.

rsippus. v. Κέρκωπες. Τιμωροῦντος. Χάρμος.

θείσις. Ἀθήναιος.

ν τῶ περι Καλοῦ καὶ Ἡδυνῆς. v. Λασταυροκάκ-
καθον.

ν τῶ ἐβ' τῶν φυσικῶν λόγων. v. Πρόληψις.

ν τῶ περι χρησμῶν. v. Νεοττός.

rysostomus. v. Βδελυγμία. Διαπεφώνηκεν. Κατα-
νυγῶ.

Ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ τῆς πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς.
v. Λόγια.

nesias, poeta dithyrambicus. v. Κατατιλῆ.

earchus. v. Ἐπὲρ τὰ Καλλιμάχους.

Ἐν τῶ περι Οἴνων. v. Νεοττός.

earchus, Solensis. v. Χάρμος. Ἀθήναιος.

lemens. v. Ζάλην. Ἦρας δὲ δ. Χαλιμβολος.

lémentis, Stromatei liber. v. Λέντιος μοναχός.

lilemus. v. Ἀπεδα Ἠπέδισον. Πύκνη. Ἰγς.

litarchus. v. Σαρδόνιος.

litodemus. v. Ἐπὶ πηλλοῖσι.

lranor, philosophus. v. Θέσις. Σέφη.

lratelus. v. Νευτοδίαι.

Ἐν ἐνακτῶ τῶν Ψηφισμάτων. v. Νύμφαιον.

Crates. v. Ἀλκμάν Ἀνεβίω. Ἀψάλακτος. Γυπαρίσις.

Διπύλλαισι. Διπυλλάττεσθαι. Παραύσια. Προ-

κόνια. Σαρπηδόνα

Ἐν τῶ περι Ἀθήνησι Θεσιῶν, v. Εἰρεσιώνη. Κυ-
νήσιος.

Ἐν Γείτοσι. v. Ἦς διὰ β.

Ἦρωσι. v. Ἀθήνα.

Παιδεία. v. Ἄλλο ἕτερον.

Τόλιμος. v. Ὀνος ἐν μελ.

Crates, Aristarchi, grammatici, æmulus. v. Ἀρί-
σταρχος.

Crates, Thebanus, v. Ἀναξαγόρας. Ἀπολλώνιος.

Cratinus. v. Ἀνάκτων. Ἀνανεοσθαι. Ἀναπίπτειν.

Ἀνεπερούτα. Ἀνθρωπος λυπησάλ. Ἀνοργαί.

Ἄριος λυεῖν. Ἀπαλλάξας. Ἀποκαῖσθαι. Ἀπο-

ρεῖν. Βαδίζ. Πῶσον. Δραπέτης. Ἀγγλῆ. Ἀξ

οὔρκια. Ἐγκυτῆσαι. Ἐξέδισι. Ἐπτηνήκις.

Ἐπισημάτων. Ἐσπερον. Κλίσθίνους. Κονῶς.

Ἄφρη θ. Μισήτην. Ναξιοურγῆς. Ὀλόφωνος.

Ἐ τὴν Παιδικά. Πολύμηστος. Ἠρόσιγχε.

A Ῥύδην, Ῥύγγος. Σφακελίζοντες. Ἰπούλα γ.

Ψαμμακοσιογάργα. Ψύρα.

Ἐν Ἀρχιδόχοις. v. Διὸς ψῆφος.

Βουκόλοις. v. Ἀνθρακάς. Ἀνεσίαν. Ἀποκτιν-
νύναι.

Δηλιάσι. v. Ῥαζεῖν.

Διδασκαλίας. v. Ἀναρύπτειν.

Διονυσιαλεξάνδρῳ. v. Ἀνεπάγγελτος, Ἄνησις.

Δραπέτισι. v. Ἄμαρτεῖν. Ἀνεικάσασθε. Ἀποπά-
τημα. Κυδηλίσαι. Ὀνος ἔεται. Ὡδε.

Ἐρωσι. v. Ἀνεκός.

Θρήτταις. v. Ὀκτώπουν.

Μαλθακοῖς. v. Κυλλοῦ π.

Ἐν Νεμείσει. v. Χαίρις, κιθ.

Νόμοις. v. Ἀλώπηξ. Ἀποστοματίζειν. Χρή.

Ὀδοσσεῦσι. v. Ἄθυρμα.

B Πανόπτταις. v. Κηκείδιος. Παιδικά.

Πυθαγοριζούση. v. Ξενοφάνης.

Πυλαία. v. Εὐερόν. Τὸ παρὸν ἔ.

Πυλαίοις. v. Ἀμύνασθαι.

Πυτινή. v. Ἀράχνη. Ἀφέλεια. Δεσμώτης. Δωδε-
κάκρουνον.

Σερίφοις. v. Ἄμοργοί. (Σερίφοις.) Σταθερόν.
Τελεικῆσαι.

Τροφωνίῳ. v. Ἄψεσθαι.

Χείρωσι. v. Οὐρανία αἶξ. Πανδέλετους. Ῥαδα-
μάνθους.

Ῥωρίς. v. Μαρίλη. Παιδικά. Πυροβράγης. Ταῦτα
πράσων.

Creon.

Ἐν α' Ῥητορικῶν. v. Ἐγκεκορδυλημένος. Νιδάριον.
Φακίολιον.

C Criton.

Ἐν Γετικαῖς. v. Ἄρτι, τοῦ ἄρτι. Βοιωτικῆς. Γεσι.
Δεισδαίμονια. Ἐνεμημένων. Καθιστάμενος.

Crobylus. v. Ὀσφοργία. Τιμαχ'δας. Ῥόδ.

Ctesias.

Ἐν Περιπέλω Ἀσίας. v. Σιαῖποδες.

Cyclus ericus. v. Γευμισία.

Cyprius poeta. v. Οἶνος ἄνομ.

Cyrillus Magnus. Ex eo prolucius locus contra spr-
dones et eunuchos adducitur. v. Σπάδιον.

D

Daduchus. v. Γενέθλιος.

Damageti, Heracleotæ, epitomen scripsit Demo-
sthenes, Thrac. v. Δημοσθ.

D Damascius, v. Ἀγαθοεργία. Ἀγγίνοια.

Ἀγγίσκοπος. Ἀθροκτος. Ἀθότους. Ἀπέριον.

Ἀκροκτῆς. Ἀκρόπολις. Ἀμύχανον. Ἀνθρωπος.

τὸ προσηγ. Ἀπῆγεν. Ἀπόπειρα. Ἄττι. Ἀφέ-

λεια. Βλακῆεται. Γελασιῶ Διολόγιον. Δομνί-

νος. Δῶρος, Αἰδοῖος. Ἐναγίς. Ἐνδόμουχος. Ἐπ'

ἐλάχιστον. Ἐπιτίθησι. Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρ.

Ἐρμῆιον. Ἐρως τὸ πρ. Εὐμοῖρια. Ἐδῶλον.

Ἐναίχοντο. Ἰδιώτης. Θοῖνη. Κάβρων. Ὅσιον

χωρ. Ὡτα. Πηρίσταθαι. Πίνος. Πηλοδάρων.

Προσπορεύθῃ. Προύσοιτο. Προγυγῆται. Ῥητορ-

κή. Ῥοθμίξει. Σκιά δνειρόν. Στοιχεῖται. Συρ-

σας. Συριανός. Τάττοσα. Τικμήρ.

Τοῦτο δὲ τὸ ἄρθρον ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ

- γωνος. Φιλία. Φιλοπονία. Χαιοεντίξεις, Χρημα-
τισμός.
- Εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν. v. Γρηγόριος. Ἰφι-
κράτιδες.
- Daniel. v. Θούρας.
- David. v. Ἄδυσον, Ἄγιασμα. Ἄκανθα. Ἄκηθια.
Ἄλλοτρίως. Ἄμωμος. Ἄνθομολογησόμεθα. Ἄξι-
ωμα. Ἄπολύων. Ἄποσκορακίζει. Ἄσεβῶν. Ἄσ-
κός ἐν πάχην. Ἄτεκνία. Ἄφρων. Βασάν. Βίβλοι
θεοῦ. Βραχίων. Γαττήρ. Γραμματείας. Διτθού-
λιον. Διαθήκη. Διακενής. Διαλογή. Διεξόδους.
Διέσταιεν. Δυνάστην. Αἰών. Αἴτημα. Ἐγαθή-
ται. Ἐκστασις. Ἐνεκότου. Ἐξάπινα. Ἐπαι-
νεῖσθε. Ἐπεστήριξαν. Ἐρμηκῆ. Ἐτυρώθη.
Εὐθέως. Εὐρίψ. Εἰκῶν. Εἰσβολή. Ἡμέρα
δυνάμειος. Ἡμέρα πον. Θεός. Δαβ. Θραύσις.
Κασσία. Κατανυγίς. Κατάπαυσις. Κατέβραξας. **B**
Κατεύθουνεν. Κέδροι. Κεκράξομαι. Κέρας ἰσχ.
Κισσῶ. Κλῆρος. Κωτίλλη. Κωφῆς. Κρίματα.
Κρύφιοι. Λάκκος, Λητός. Λόγια. Λυτρωτής.
Μάνα. Μετοχή. Μῆ καταπραῦνης. Μονογενῆ.
Μονόκερας. Οἶνος. Ὀνόματα. Οὐκ ἐξελεύση.
Οὐ τοι ἀντί. Ὠδίνες. Παραζήλου. Παραστήσομαι.
Παῖδες. Περιβόλιον. Πραότης. Προαναξίωμαι.
Προσῆλυτος. Πρόσωπον. Πρωί. Πυκάζουσι. Πύ-
λαι δ. Σελήνη. Σκότος. Σοφός. Στέαρ. Συντέ-
λαια. Συστροφή. Σχοινία. Τάνις. Τίς, ἀντί τ.
Τὸ ἀντάλλαγμα. Τρίψις. Τροχός Δαβ. Ἰδωρ
διαπ. Ἰπελάδομεν. Ἰπνος ἐπὶ θ. Ἰπσοκέ-
λισον. Ἰσσωπος. Γιόι θεοῦ. Ἰψος. Ἰψοῦτε.
Φημί. Φώς. Φρέαρ, Χεῖρα. Χοῦς θαν. Χρῖσις. **C**
Χρῖσμα. Ψεύδος. Ψόα.
- Demagoras. v. Αλκυονίδες.
- Demetrianus, criticus et mathematicus Ravennas.
v. Ἀσπίσιος.
- Demetrius. v. Ἀκῆ. Ἰσαῖος.
- Demetrius, Phalereus.
Ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας. v. Παράστασις.
Ἐν γ' Νομοθεσίας. v. Σκαφηφόροι.
- Demetrius, Erepisus. v. Ἀδράστεια.
- Democlitus. περὶ πυρῶν. v. Κλεόζενος.
- Democritus, Abderita. v. Ἄ δ. Ἀναγκαῖον. Ἄπολ-
λώνιος. Εὐεστώ. Εἰμαρμένην. Πένταθλος.
Περὶ τῶν ἐν Ἄδου. v. Τριτογένεια.
- Democritus, historicus. v. Ἰούδας.
- Demon. v. Δαδωναῖον. Ἡ δεῖ χελώνης. Ἡ φάνου θ'.
Ὅνος ἄγων. Σαρδώνιος γ. Φοινίκων σ. **D**
- Ἐν τῇ Ἀθίδι. v. Τριτοπάτορες.
Ἐν τῇ περὶ Θυσῶν. v. Προκῶνια.
- Demophon. v. Δορύχτιον.
- Demosthenes. v. Ἀγραφίου. Ἀειλογία. Ἀκριτος.
Ἀλαβαστοθήκας. Δλογία. Ἀμφισθετεῖν. Ἀμ-
φοτερόπλου. Ἀνασκευασμένοι. Ἀνήκει. Ἀν-
ήρηκεν. Ἀντέχει. Ἀντικαταλλαττόμενος. Ἀξιον.
οἱ ῥήτ. Ἀξιον. Ἐπὶ τοῦ δ. Ἀπαγε. Ἀπαλ-
λάξας. Ἀπεγνωκώς. Ἀπέλθη. Ἀπετιμῆσατο.
Ἀπογνοῦς. Ἀποκίρυκτον. Ἀποκρίθητι. Ἀπο-
λογίζω. Ἀπόμισθος. Ἀποψηφίζονται. Ἀπο-
ψηφισθέντα. Ἀποδούλευτον. Ἄττις. Ἄφεις.
Γεβρότιν. Γραμματοκόφων. Γραμα-
νῶν. Δεῦρο. Λημοτευόμενος. Λημο-
κερημένον. Λιχαριστονία. Λιχαρι-
σῶν. Λοκιμασθεῖς. Ἐγκράτεια. Ἐξο-
ῶν. Ἐξοπρίμιζον. Ἐξόριστον. Ἐξούλι-
ῶν. Ἐυλοκρασία. Ἐπαγγελία. Ἐπαρτα-
σας. Ἰππαρχος, τύρ. Θίμενος. Θελα-
οῦρ. Καθελών. Κακώσεως. Κατῆ-
κλίσαις. Ὀνήτωρ. Ὀνου σκιά. Ὀρεῖ-
μῶς. Πόα. Πώμαλα. Προβόλις. Πύ-
προπίνει. Ρήτωρ. Σημεια. Ση-
τάλαντον. Τραγικός π. Τρόμητος. Φι-
κίων. Φοινικίδα, Χάρακx. Χερνίδα. **D**
δύο.
- Ἐν τῇ Ἀγνίου κλήρου. v. Πρόκλησις.
- Ἐν τῇ περὶ τῶν Ἀδελφῶν. v. Αὐσιμα-
ἀτελειῶν.
- Ἐν τῇ κατὰ Αἰσχίνου. v. Ἀποκρίθη-
της, Ἀθην. Ἐσπαθάτο. Ἡράκλειος. **E**
νων. Μύριοι ἐν μ. Νεῦσι. Ὅτι ἐν-
βαλλομένους. Προβούλευμα. Προβί-
κλητος.
- Ἐν τῇ κατὰ Ἀνδρότιωος. v. Ἀνέ-
γραφεύς. Ἀπογραφῆ. Ἐξητάσθης. **E**
μενος.
- Ἐν τῇ πρὸς. Ἀπατούριον. v. Ἐγ-
νιον.
- Ἐν τῇ κατὰ Ἀφόδου. v. Ἐκκα-
Συμμορία.
- Ἐν τῇ πρὸς Ἀφοβον. v. Ἰπὸ μάης.
- Ἐν τῇ κατὰ Ἀριστογείτωνος. v. Ἐπι-
δρυτι. Βουλεύσεως. Γνώσις. Ἐπι-
δειξις. Εἶδος. Ἐναί. Ἐνη. Θεωρῆ-
ἔγγος. Πληρωτής. Φάρμακος.
- Ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοκράτους. v. Ἐπι-
ἄξονες. Ἀπεσχοίνισε. Ἀποσχο-
σθαι. Ἐθνος οὐ μ. Ἐεν. Θεσμός. Ἐκα-
Ὁ κάτωθεν νόμ. Ὅτι οἱ ἀλόγεις. Ὁμο-
σσαι. Πενέσται. Σκῆψις. Φαῦλος. **E**
Ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλῆν καὶ τὸν Λῆμον Ἐπι-
v. Ἐργολάβος.
- Ἐν τῇ πρὸς Λιόδωρον. v. Συνετιμῆθι. (Ἐπι-
Ἐν τῇ πρὸς Λιονυσόδωρον.)
- Ἐν τῇ κατὰ Λιονυσόδωρου. v. Τίως.
- Ἐν τῇ Ἐπιταφίῳ. Αἰγείδα.
- Ἐν τῇ περὶ Ἐπιτριραρχήματος. v. Ἐπι-
Ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην. v. Γαμλία. **E**
Κρίσις.
- Ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην Ἐφέσι. v. Πόρος.
- Ἐν τῇ κατ' Εὐέργου. v. Πρὸ τῆ πολί-
Ἐν τῇ κατὰ Θεοκρίνου. v. Ἐνεκάζοντες. Ἐν-
πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀποκοδομεις. Χλιδος.
- Ἐν τῇ κατὰ Κόνωνος. v. Αὐτολάκωθοι. Ἐν-
Λίθος. Μελίτη. Φαῦλον. τὸ ἀπλ.
- Ἐν τῇ ὑπὲρ Κτησιφώντος. v. Ἀπομῆτις.
Ἀποστολάς. Ἀρτεμισίος. Βασκαίω. Ἐπι-
Ἐκ περιουσίας. Ἐπαιρόμενος. Ἐπαρτα-
Ἐπιχάρης. Εὐοί. Ἡγεμῶν συμμ. Ἡγί-
Ἡκρωτηριασμένος. Θεμισων. Θεορῆτων. **E**

νης, Λαρυγγίζειν. Λεύκη. Λόγου. τ. Μουνο- **A**
 ι. Μύρτης. Μυρτώνιον. Νεβρίζων. Νέων.
 κίσκω. Όνομάζων. Ούκ επί τῆς αὐτῆς. Πα-
 σημος. Πιζελθεῖν. Περίλλος. Πομπείας. Πορ-
 δός. Προβαλλομένους. Σάβοι. Σιμός. Σίμυλος.
 ρεπτούς. Φρεάριος. (Vide etiam paulo infe-
 us, Έν τῷ περὶ Στεφάνου. Est enim eadem
 αἰτιο.)
 τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφῆν. ν. Πεν-
 κιστή.
 τῷ κατὰ Λεπτινίου. ν. Άνταπειτῆσαι.
 τῷ πρὸς Λεπτινήν. ν. Όρα δῆ.
 τῷ κατὰ Μειδίου. ν. Άμα. Άστράβῃ. Βιαιών.
 υλλαβεῖν. Οἶον. Πεντηκοστή. Προβαλλομένους.
 ὑτά. Σπουδάζω. Τίμημα.
 τῷ κατὰ Νεαίρας. ν. Άποκτεφασμένον. Άττι- **B**
 ισμός. Έκφυλλοφορῆσαι. Κυνέας. Ό κάτωθεν
 . Πωλοῦσι.
 τῷ κατὰ Νικοστράτου. ν. Άρχαῖον.
 τῷ πρὸς Νικόστρατον. ν. Περιστοίχων.
 τῷ κατὰ Όλυμπιοδώρου. ν. Άνθυπωμοσία.
 ἔπεικασε.
 τῷ κατὰ Όνήτορος β'. ν. Άποτιμηταί. Προ-
 τασία.
 τῷ περὶ Όνόμητος. ν. Πινάκια. Σεσημα-
 μένω.
 τῷ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῆ. ν. Έπι
 θρασύλλω. Κεγχρεών. Μαρώνεια. Ηρακατα-
 ἰολή.
 τῷ περὶ Παρπρεσείας. ν. Άστάθμητος.
 Ασυνητέωτατον. Άττα. Δρυμός, Έπικράτης. **C**
 Αθην. Εισιτήρια. Όρατε. Πυθάνεσθαι. Τέως
 ὑποκοριζόμενοι,
 τῷ ὑπὲρ Ρητόρων λόγῳ. ν. Άμα.
 τῷ περὶ τῆς Ροθίων ἐλευθερίας. ν. Άρτεμι-
 σία.
 ν τῷ κατὰ Σπουδίου. ν. Νέμεια.
 ν τῷ πρὸς Σπουδιαν. ν. Σκηνή.
 ἰν τῷ περὶ Στεφάνου. ν. Άμα. Άναφοράν. Έξ-
 ητάσθης. Καλαμίτης. Καταφευδομαρτυρησάμε-
 νος. Κατηγορίας. Κίναδος. εἶδ. Παραπεπτωκώς.
 Σύλας. Τρίμημα, ὁ τετρ. Φάρμακος. (Vide etiam
 supra, Έν τῷ ὑπὲρ Κτησιφώντος. Est enim
 eadem oratio).
 ἔν τῷ περὶ τῶν Συμμάχων. ν. Τίμημα.
 ἔν τῷ περὶ Συμμοριῶν. ν. Κληροῦχοι. Κοινωνι-
 κόν. Ό κάτωθεν. Συμμορία. Τέως. **D**
 ἔν τῷ περὶ Συντάξεως. ν. Όπισθόδομος. Παρου-
 σία.
 ἔν τῷ πρὸς Τιμόθεον. ν. Άποστησάμενον. Λυ-
 κουργίς.
 ἔν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. ν. Έτερόφθαλμος.
 Ήων. Ίερομηνίαι. Ναυκρακικά. Όσιον. Πο-
 δοκάκη. Προστιμήματα. Φαῦλον. εἶρ. Φιλέ-
 ψιος.
 ἔν τῷ πρὸς Φαίνιππον. Άπηλοσημένος. Άπό-
 φασίς.
 ἔν τοῖς Φιλιππηκίς. ν. Άγνωνμόνω. Άρχαῖος.
 Άντα. Άτιμος. Βάραθρον. Δυσωπούμζαι

Έθνος. οὐ μ. Έπικηρυκεία. Έφορμεῖν. Έχι-
 νος. Ήλικία. Καταβολή. Κατάγειν. τὰ π. Μαλ-
 κίωμεν. Μάστειρα. Μεθώνη. Μελίγη. Δημ. Με-
 νέλαος. Μετοίκιον. Μορῶν. Ξενικόν. Συλλαβεῖν.
 Όκνω. Όλιγωρήσῃτε. Όνου σκιά. Παγάς. Πάρ-
 αλος. Πεζίτερος. Περὶ τῆς ἐν Δ. Περιστοι-
 χίζεται. Πινάκια. Πολιτεία. Πολύστρατος. Προ-
 βόλω. Προπούλαιο. Προτιμῶν. Πρυτανεύοντα.
 Στρατηγός. Σύμβολα. τὰς σ. Σύνταξις. ἀντι τ.
 Τέως. Τοὺς χωρὶς. Έπάγουσιν. Φύλαρχος.
 ἔν τῷ α' Φιλιππηκίων. ν. Άποστολάς.
 ἔν τῷ β' Φιλιππ. ν. Δεκέρχαι.
 ἔν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος. ν. Προβησμίας.
 Demosthenes ab Atheniensibus traditus Antipatro
 cum aliis oratoribus, Hyperido, Hymersō, Ly-
 curgo, Polyencto, Ephialte, Thrasybulo, Cha-
 rete, Charidemo, Diotimo, Patrocio, Cassan-
 dro. ν. Άντίπατρος.
 Demonstratus. ν. Δημοποίητα. Χάραξ. ἀρσ.
 Dexippus. ν. Άπό δῆ. Έπιμάλλον. Εὐθαρσῶς. Πα-
 ραπολύ. Παραχρήμα. Πατασσοση. Ρωμαίων
 ἀρχή. Σεμόν.
 Θεσαυρῶ. ν. Κυρκαῖος.
 Diagori, athei, ἀποπυργίζοντες λόγος. ν. Άποπυργ.
 Dicæarchus.
 ἔν τῷ περὶ Μουσικῶν Άγώνων. ν. Σκολιόν.
 Didymus. ν. Άλδεις. Άνθηρα. Γαμήλια. Έλευθέ-
 ριος. Έξένισεν. Θρία. Κυψελιδῶν. Λυκιουργεῖς.
 Όξυθύμια. Όβρόν. Όσιον. Ό τάν. Παρασκή-
 νια. Πέλανος. Περὶ τῆς ἐν Δ. Περιστοίχων. Πο-
 δοκάκη. Πολύστρατος. Πωλοῦσι. Προκώνια
 Πρόπεμπα. Προστασία. Τευτάζειν. Τοὺς ἐταί-
 ρους. Φάρμακος.
 Didymus audivit Appion. ν. Άπίων. multa contra
 Jubam scripsit ν. Ίόδας.
 Didymus, Monachus, ν. Άμοῦς.
 Dinarchus. ν. Άγραφίου. Άνάγεσθαι. Άνάλλον.
 Άντέχει. Άντιβοληθέντος. Άπήχεια. Άπο-
 γνούς. Άποπεφασμένον. Άποστέξαντα. Άπότα-
 φος. Άρχαιρεσιάζειν. Βουλαία. Βουλεόσειως.
 Βουλεία. Γόργυρα. Διάμετρος. Έξούλης ὄν.
 Εὐκνδρία. Θεογέτων. Κλιμάζει. Λαμπάδιον.
 Λογισταί, Μοχθηρός. Όκημα. Όμοερκίς.
 Όχεῖον. Παλιναίρετος. Παραφρυκτωρεῖν. Έπό-
 λογον. Έποφόνια. Φασίς. Χρυσοχοεῖον.
 ἔν τῷ κατὰ Άγασικλέους. ν. Σκαφηφόροι.
 ἔν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου Ίσηγορίσ. ν. Κλιμακίξει.
 ἔν τῷ κατὰ Άρχιστράτου. ν. Άποφνιζόνται.
 ἔν τῷ κατὰ Καλλίστου. ν. Έπονομύοντες.
 ἔν τῷ κατὰ Λεωχάρους. ν. Δεῦρο.
 ἔν τῷ κατὰ Λυκούργου. ν. Καταλεσίμων.
 ἔν τῷ κατὰ Μενάχμου. ν. Πραγματεία.
 ἔν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. ν. Αἰγίσιον.
 ἔν τῷ κατὰ Πολυεύκτου Άποφάσει. ν. Παραγγε-
 λία.
 ἔν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἔν-
 δεῖξει. ν. Παλιναίρετος.
 ἔν τῷ κατὰ Πυθίου. ν. Άπρότων. Καλλίας.
 πιερ. Καταδεδέσθαι.

- 'Εν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. Ἰπὸ γῆν εἰκ.
 Κυβήρηνικῶ. v. Περίστασιν.
 'Ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους. v. Πυθάνεσθαι.
 'Εν τῷ κατὰ Φορμίου. v. Πληνδηνόμενον.
Dinolochus. v. Ἰς ὑπὸ ῥόπ.
Diocles.
 Βάκχῃ. v. Κακὰ κ.
Diocles Μουσικὰ γεγραφώς, pater Alcidadantis
 Eleatæ, philosophi v. Ἀλικιδάμας.
Diodorus. v. Ἀντικατέστησαν. Γάλα. 'Εντείνας
 ἐαυτόν. Ἐξακριβωθέντες. Κλίμακας. Λυσιστελής.
 Πατριανεῖς. Στεγανόν. Σύλλας. ὄν. κ. Συνεῖχεν.
 Ἰπποστάς. Χαλάσω. Χρῶμα. τοῦτο.
 'Εν τῷ περὶ Σταθμῶν. v. Τάλαντον ὡς φ.
Diodotus. v. Δηλίου κολ.
Diogenianus. v. Ἀεισιτώ.
Diogenes, cynicus. v. Ἀναξιμένης. Ἀντισθένης.
 Ἀρίστιππος. Εὐπάρυφα.
Diogenes Laertius.
 Περὶ βίων φιλοσόφων. v. Τετραλογία.
Dion. v. Δρομοκήρυκας. Ἐπιστάτης, θηλ. Ἐσάλευον.
 Ἡνδρώθησαν. Μάρκος βρα. Ἰπεξέσχεν.
 'Εν Ῥωμαῖκοῖς. v. Βίαις. Δοξασίας. Ἐδημώθη.
 Ἐδικαιώθησαν. Ἐνθυμιζόμενοι. Ἡγαλλεν. Ὡς
 ἐπίπταν. Ῥαπτῶνῃ. Στάδιον.
 'Εν β' τῆς δευτέρας Συντάξεως. v. Οὐδὲ Πρακλ.
Dionysius. v. Ἀγύρηνα. Ἀντιφάνης, Ἀρτίστομος.
 Βασιλεύς.
 Θραξί. v. Πέλαγον.
 'Εν κτίσει. v. Πραξιδικῆ. Τελμισσιῖς.
 'Εν τῇ λ' τῆς Μουσικῆς ἱστορίας. v. Παμφίλη.
 Σωτηρίδας. Ἐπίδ.
 'Εν Ῥωμαῖκοῖς. v. Νέπετος.
 Ταξιάρχαις. v. φορμίων,
 'Εν χρονικοῖς. v. Εὐριπίδης, τραγ.
Dionysius, Arcopagita. v. Μοναχός.
Dionysius Holicarnassensis. v. Περιπνιήσει. Πλεο-
 νεξία.
**Dionysii lambi discipulus, Aristophanes, gramma-
 ticus.** v. Ἀριστοφ.
Dionysius, Milesius. v. Ἀδριανός. Ἐκαταῖος.
Diophantes. v. Ἰππατία.
Dioscorides. v. Πράσον κακ.
 'Εν τοῖς περὶ Νομίμων. v. Σκυτάλη.
 'Εν τοῖς περὶ Ὁμηρῶν Νόμοις. v. Ὁμηρος.
Diotimus.
 Ἡρακλέους ἄθλοισι. v. Εὐρύδατος πον.
Diphilus. v. Καραδοκεῖ. v. Νεοττόν. Πόρκος. Φιμοί.
 'Εν Ἀμάστριδι. v. Ἀθηναίς. Πολιτικοκοπεῖν.
 'Εν τοῖς Ἐναγίσμασι. v. Ψωλόν.
 Πολυπράγμονι. v. Ῥαυδαίους.
Domnus Judæus. v. Γέτιος.
Duris. v. Ὡ τὸ ἱερὸν π. Πανύσιος. Λυγκεύς.
 'Εν τοῖς περὶ Ἀγαθολέας. v. Κύρδατος. πον.
 'Εν τῷ περὶ Ἀγώνων. v. Σελίνου στ.
 'Εν β' Λιβυκῶν. v. Αἰμία.

A

'Απολλωνιος. Ἀθηναιος, ejus versus. v. 1

Epigramma in Acronem. Ἄκρον.

Entæon. v. Εἴς. (Sed ibi legendum est, E-
rion.)

Eraphroditus. v, Νῶροφ.

Ephialtes.

'Εν Φιλιππικῶ. v. Ὁ κάτωθεν v.

Ephorus. v. Δούλων π. Ἐπὶ τὰ Μανράβου
ρύδατος, πονηρός. Καινός. Κωμμαίς
θίδαί.Ericharmus. v. Ἀμάμυξ. Ἀναδεδρά-
μειν. Ἀφ' ἱερᾶς.

'Εν πέντε κριτῶν γ. Κόνδυλον. Νῆρι. 0.

Πρόχειρος. Ῥέξαι. Ῥησαρχος. Ἰε
Συδαριτικαῖς. Τὰ Ταντάλου τ. Τύλι
νατος.

B

'Αμόκω. v. Ἐγκομβώσασθαι. Κυδάξαι.

'Εν Κωμμασταῖς, ἧ Ἡραίστω. v. Ἡραῖ
Epicurus. v. Γύννης.'Εν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενίᾳ Ἐπιστολῶν.
θια.

Epicus clycus. v. Τελμισσία.

Erigenes, Scyonius, tragicus. Οὐδὲν πρὸς
σον.Epigrammata ex Anthologia edita v. Ἰπ-
μιος. Ἄβρος. Ἄγανον. Ἄει δὴ κ. κ.
plurimius in locis.

Epigrammata ex Anthologia inedita v. 1

'Αγέμιος. Ἀγρεῖφνα. Ἀγροῖται. Ἰπ.

'Αήσαστος. Ἀητής. Ἀθώπειτον. Ἄκω
μυκτα. Ἀκτιν. Ἀκοστήσας. Ἀλίκα κ.'Αμυγδαλή. Ἀμφίδορον. Ἀμπίλο
λαφή. Ἀμφίξουν. Ἀνειρώσω. Ἄκα κ.
χεσθαι. Ἀπεκράνιξε. Ἀπεμάρτα κ.'Αρης. Ἀρίδες. Ἀρθροπίδα. Ἰπ. Ἰπ.
δαί. Ἀστεμφία. Ἀτιμπίων. Ἰπ.'Αφρίδεν. Ἀχαίνη. Βήμβαξ. Βικαῖ Ἰ-
τινα. Βλαύτη. Βολίς. Βοτηρικῆ. Βοτῆ κ.μολγός. Βούτης. Βουφάγος. Βουφῆ κ.
χάνδης. Βουχίλου. Βραχυφρεγγίτης. Ἰπ.Βροτολογίος. Βύσσινον. Γαλλίω. Γαμφί κ.
γίδας. Γενιά. Λεώλοφον. Γομφιόδοκ. Ἰπ.Δαρετίου. Δαί. Δαιδάλεον. Δαίτα. Ἰπ.
Δωδεκάδωρα. Δυσηγής. Αἴλιον. Αἰπὸ κ.σεν. Ἐγκονέουσα. Ἐνδουτά. Ἐνεακ. Ἰπ.
θίων. Ἐξαιτον. Ἐπεισοδίων. Ἐρατῆ κ.'Εριβρύχων. Ἐρμῶναξ. Ἐντήριος. Ἰπ.
Εὐδίνητα. Εὐρώταν. Εὐσπειρή. Ἐφί κ.εσθαί. Εἰνοσίφυλλον. Εἴσατο. Ἰπ. Ἰπ.
σον. Ἡθα. Ἰαχίματα. Ἰλήκοι. Ἰπ.'Ἰξύν. Ἰτους. Θαλάμη. Θαλαμηκόλος. Ἰπ.
ριζ. Θεοφορία. Θέριστρον. Θεσμονίω. Ἰπ.πιδόν. Θηκτόν. Θίσιος. Θρινάξ. Θωάκ. Ἰπ.
σος. Κάσιον. Κατῆλυσιν. Κωσία. Ἰπ.Κεκρόφαλον. Κελαδοῦσιν. Κεμάς. Ἰπ.
κον. Κνημοί. Κνήστις. Κνήζων. Κόλι. Ἰπ.δος. Κορυβαντείων. Κωνοφροί. Ἰπ.
Κράντορες. Κρήναι. Κυβελιστοί. Κωκ κ.

βαλα. Κυνοῦχος. Κόπελλον. Λαβυρινθίος κ.

D

C

E

Elephantine. v. Ἀστυάνασσα.

Empedocles. v. Πλιος. De eodem. v. Ἀμόκλα.

αρόν. Αθύρον. Αλάγγημα. Αέτης. Ααίλαψ. Α
 Λεάντειραν. Λεχών. Λεϊκνον. Λιβίδα. Λικμαία.
 Λιτός. Λοξή. Λωδητήρα. Λώπιον. Λωτός. Λυ-
 πρή. Λυσσανε. Μαλθακόν. Μαιμώσα. Μελάμ-
 βωλος. Μνιαρόν. Λυκήσαντος. Μύξα. Μύωψ.
 Νάρδος. Νάβρηξ. Νεοθηγεϊ. Ξάνειν. Όγδοή-
 κοντα Οίνοπέπαντοι. Όλιγαύλαξ. Όλιγηροσίτ.
 Όλίγον. Όληπ. Όνομαστός. Όργυιά. Όρεία.
 ίτεγ. Όρειχαλκος. Όσίη. Όλεσιβλος. Πάμβαξ.
 Ηέλεκος. Πελώριος. Πέπτο. Περδών. Πετάλοισ.
 Πεφορυγμένον. Πήρα. Πιήεντα. Πιληθίεντα.
 Πιλήσει. Πίτυς. Ποδώνες. Πολυζάκος.
 Πολυγλεύκου. Ποπάδες. Πρωών. Πρήνες. Πρω-
 νες. Πτύγμα. Ποιφύσω. Ρίνη. Ριπήξ. Ρόμ-
 βος. Ρῶπες. Ρωπικά. Ρυτήρα. Ρύτορα.
 Σάγαρις. Σαμύθα. Σελίς. Σκίπανον. Σμήνη. Β
 Σπέλυγγες. Σπόγγος. Στέρφος. Στρεπτός. Στρέ-
 βιλος. Συγχίδα. Τά 'κ κόκκου. Τανυμήκεες.
 Τετρανθίντα. Τηθύς. Τηλοπίτευς. Τορόνη.
 Τριγέρων. Τρύπανα. Τρυτοδόκη. Τύμπανον.
 Τύμπανος. Υπίριση. Υποθυμίδιον. Υστι-
 νος. Φαδισίδαρων. Φάρσος. Φάτγανον. Φελλός.
 Φυγοδέμνιος. Φύζα. Φύρδην. Χαράδρα. Χαριερ-
 γά. Χεριφυρέα. Χροός. Ψαφαρή. Ψαιστά. Ψαί-
 στορα. Ψήκτρα.

Μοσχεύων. Μυρίελικτας. Οιδούσαν, Οισύναι.
 Όσνράκου π. Πρακινούνται. Παραστάται.
 Παιδία. Ηρόβολος. Ρύμα. Ρύμη. Σιρομάτης.
 Σταθερόν. Στίατα. Συντεκμηράμενος. Υπαί-
 θριον. Χαριεστέρους. Χρῆμα. Ψιλός

Eunarii, Sardiani, Chronographia citatur in v.
 Ρουφίνος.

Eunomius. v. Αέτιος. Αύξέντιος.
 Euphemius patriarcha Cpol. v. Φατρία.
 Euphorion, tragicus, Aeschyti F. v. Αισχύλος.
 Euphorion. v. Ατάρμυκτον. Εύωροι. Κάθηξ. Περι-
 σοριώσθαι.

'Εν Απολλοδώρω. v. Ό κάτωθεν v.

Euphranor. v. Απίων.
 Euphronidis discipulus Aristophanes, grammati-
 cus. v. Αριστω.

Euphronius. v. Κηρύλεις. Μέτων. Παραξοροῦσιν
 Δειτρίφης. Διδώωρος.

Eupolis. v. Αδραμύτειον. Αθηναίων δυσβ. Αλλά
 γάρ Αναγχιππαίν. Αναβρύει. Ανειπλήκτος
 Αποκαθεύδουσιν. Βασιλεύς. Βαστάσας. Γεβρύον.
 Έγκαφος. Εὔ ἔχειν στ. Σητρείον. Κατάστασις,
 Κομμουῦσθαι. Κυλλός. Μυσάγνη. Παιδικά Ηίόσ-
 ισχε. Σαπρόν. Ταμίαι, άρ. Τορόνη. Τοίς Ίππο-
 κράτους. Γώδεις. Χωλός. Ψαμμυκοσιογάρ-
 γαρα. Ψῶζα.

Λίξι. v. Αρμυγή. Τάγυρι. Χρή.

Αυτολύκω. v. Αναφλασποί. Ανεικάς. Φασιανοί. Φι-
 τύσαι.

Βάπταις. v. Ατρώφερος.
 Δήμοις. v. Αγήλαι. Αναβλυστωνήσαι. Αντιμά-
 χου κατ. Αργύρειος. Νεανισκεύεται.

Κόλαξι v Λαφυγμός.
 Μαρυκά. v. Αμφορεαφόρους. Μικροῦ τοῦ δδ.
 Ψῶζα.

Πόλεσι. v. Ανειφγεισαν. Ανήβρησεν. Απλήγιος
 Απώμοτον.

Σφιγξί. v. Νεανισκεύεται.

Ταξίτρχαις. v. Αλφάνει. Όνος άκροῦται. Όδα
 Χρυσογίνοι. v. Αποπάτημα (Χρυσῶ γίνοι)

Όμιλλα. Τοῦ Διός. Ψαμμυκοσιογάργαρα.

Euripides. v. Αγαλμα. Αλλήλων. Αλωτόν. Ανά-
 τυξίς. Ανδραποδιζω. Ανειλθβικν. Απάγου
 Αραιτο. Αρίστιππος; Σωκρ. Βέβηλος. Δυσπά-
 λαιστος. Έγεῦσαντο. Εύριπίδειον. Εΐση. Ηπει-
 ρος. Ιή. Ιννοί. Κερδοάτης. Αίθων χ. Λογισμός.
 Λόβις. Παλαιγενές. Πενθερά. Πλεϊν. πλ. Ηυβ-
 ρώνιοι. Ραχιζειν Τρις ΐξ. Φήμη.

Αίγει. v. Λεκατεύειν.
 Αιόλω Κλήρας. Έρω.

Αλκήστιδι. v. Κλεπτης. Ούχι μάλλον.
 Αλκμήνη. v. Ταῦτα μὲν πρός ά.

Ανδρομάχη. v. Μη τὸν έμόν.
 Ανδρομεδῶ. v. Αλοχος. Εΐση.

Αντιόπη. v. Νόσον ἔχειν
 Βάχχαις. v. Αργαλέον.

Βελλεροφόντη. v. Οίμοι. σχ.
 Έκάθη. v. Χαλάσω.

Έρεχθεϊ. v. Ανάστατοι. Βοῦς ῥ

iphanius, sophista. v. Απολλινάριος.

istola Artaxerxis, regis Persarum, ad Hystanem,
 Hellesponti praefectum. v. Ίπποκράτης.

ritimides, Cyrenæus. v. Αριστιππος.

ratosthenes. v. Η δ' δς.
 in libro ix, v. Ρουκο.

Scriptis de Sybilla Samia. v. Σίβυλλαι γεγόν.
 iaias. v. Διαφανή.

hnicographus. v. Νακώνη; Ναξίς. οί έτυμολόγοι
 v. Νῶροψ.

vagrius. v. Μακάριος
 ubulus. v. Απορόρησία. Χαίρειν. Χρυσοχοεϊν. ver-
 sus de vino. v. Ηίνος

'Εν Δαμαλίq. v. Ασκός.
 Διονύσω. v. Κωφότερος κ

Καμπύλωνι. v. Ανίσκιάς. Μανέρως. Περιμανως.

Lucius. ό Κρησιμολόγος. v. Α ά
 Ludemus. v. Φρυώνοντας.

'Εν τῷ περί Λέξεων Ρητορικῶν v. Εύγενίστα-
 ρον κ.

Ludoxus, Cnidius. v. Αισχίνης. Κρίτων.
 Eudoxius. v. Αύξέντιος.

Euetes, comicus, v. Έπαφρόδιτος
 Eugenator. v. Φιλάγγριος.

Eugiton. v. Αΐωπος Σ.

Eunapius. v. Αμειλικτον. Ανεστηκώς. Ανηρέθιζε.
 Ανήψιν. Απαγορεύειν. Απεστάται. Αποτραχη-
 λίζοντας. Ατάσθαλα. Ατέμμητρον Βαλάντιον.
 Διάμετρος. Διενεγκειν. Διτηχνίλζετο. Διουσημία.
 Δράμα. Έγκύκλιον. Έκμαλές. Έλλανοδίκαι.
 Έπισόδιον. Εύτρόπιος ό εύν. Ζεύγμα. Εισ-
 πομπή. Εισρησασθαι. Ίλη. Θέσις. Κτηχάξει.
 Καρικόν θ. Κατακταίνειν. Κωνσταντίνος ό μ.
 Μακρῶ. Μεγαλοπρεπής. Μελεδώνος. Μικροῦ

- 'Ἰπολύτωφ. v. Nūn δή. Ζεμνόν.
 Λικυμίνωφ. v. Εἴδεα. (Λυκιμνίωφ.) v. Φαῦλον.
 Μελεάγωφ. v. Nūn δή.
 Μήδεα. v. "Α. ἄ. Μισῶ. Σεμνόν.
 Οἰνεΐ. v. Ἡρακλείων.
 Ὅρεστη. v. Πέλανος.
 Πειρίθωφ. v. Πόλος.
 Σισύφωφ. v. Χαΐρου.
 Ὑψιπύλῃ. v. Δωδεκαμήχανος.
 Φοῖνιξ memoratur in v. Ἀναγυράσιος.
 Φρόξωφ. v. Τίς οἶδεν.
 Eurycles, vates. v. Εγγαστρίμυθος.
 Eusebius, rhetor, Casilonis F. Alexandri, rhetoris, frater. v. Ἀλεξανδρός.
 Eusebius Pamphili. v. Ἀγαπητός (†). Ἰησοῦς. Ὀριγίνης, ὁ καὶ Ἄδ.
 Eusthathius, Sebastianus, Macedonianæ sectæ princeps. v. Ἀττικὸς Βασιλείος.
 Euxenides, comicus. v. Ἐπιχαρμος.
 Euthycles.
 Ἐν Ἀταλάντῃ. v. Βοῦς Ἰδομοχος.
 Ezechiel, propheta. v. Λέβιτης.
 F
 Fabulæ. v. Ἄδεν Ἀκηδής. Ἄνεως. Ἄρκος. Αἰκινίη. Αἰώρα. Ἡπειδανός. Καρχαρόδουος. Λάγος. Λίβουσα ὄρνιξ. Δίς. Λόφος. Νίος. Πελειάδης, Πορφύρει, Σισύρα. Σκῶλος. Στυφελισμός. Ταυτί μὲν ἐκ. Φηλοῦν. Ψαφαρη. Vide etiam supra Babrius.
 Favorinus, Gallus. v. Ἀδριανός.
 Francis hastæ ἄγγωνες. v. Ἄγγωνες.
 G.
 Galenus. v. Ἐφορος.
 Ἐν τοῖς Ἀπλοῖς. v. Φαίδων.
 Glossographi. v. Ἀντικρυς. Ὀνελάτῃ.
 Georgiæ, Leontini, mentio. v. Ἀντιφῶν, discipulus Alcidas. v. Ἀλικιδάμας.
 Gregorius, Nyssenus.
 Ἐν τῇ Κοσμογενεῖα. v. Τυχαία.
 Gregorius, theologus.
 Ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον Ἐπιταφίω. v. Ἄδαρις. (vid. Theologus).
 H
 Hecatæus, Milesius. Ἀδελφεός. Μοιχίδιον. Νῶλα.
 Ἐν τοῖς περὶ Ἰπομνημάτων. v. Ἀλκυονίδες.
 Hegesander.
 Hegesias, pisithanatus. v. Ἀριστικπος.
 Helicon, Cyzicenus, in Αἰσχίνης.
 Heliconius. v. Ἀπικων, Ἀρξίανός, Νικομ.
 Heliiodorus. v. Σπιλάδες. Τρίγληνα.
 Heliiodorus, Periegetes.
 Περὶ τῆς Ἀθῆνησιν Ἀκροπόλεως. v. Προπόλαια.
 Ἐν α' περὶ Ἀκροπόλεως. v. Νίκη Ἄθ.
 Heliiodorus, Hermiæ F. v. Αἰδεσία.
 Hellanicus. v. Ἀμφίσματῃ. Ἀνδοκίδης. Ἀνεβρίχωντο. Νισσαία.
 (†) Eusebius pro Philostorgio.
- A
 Ἐν α' Ἀτθίδος. Ἄρειος πάγος. Ἐν v. Μουσαλία. Σταφανηφόρος.
 Ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς Νόμοις. v. Ζιμάρις.
 Heracleon. v. Τσυτάζειν.
 Heraclides, Lycius. v. Νικήτης.
 Heraclides, Ponticus. v. Ἐμπεδοκίμωφ. παρασιχίς.
 Heraclides, Tarenensis. v. Ἀμπεδοκίμωφ.
 Heraclitus. v. Ἀγγιβατεῖν. Ἀμφοδότης. Ἰσθμῆτος. Ποστούμος. Ῥωμ. θέσις.
 Heraiscus. v. Γέσιος.
 Hermippus (Berytius, historicus). v. Ἄδωμοσθένης Ἄθην. Σίβουλλα.
 Ἐν β' τῶν διαπρεκάντων ἐν παιδείῃ. Ἰστρος.
 B
 Hermippus (comicus). v. Δειλοκομπίης. φίδης. Ἰππαγωγεύς.
 Ἄθηνῶς γοναίς. v. Ἀνθέων Π δ' ἐκ Ἄρτοπωλλοῖσι. v. Ἀγγηλαί.
 Δημόταϊς. v. Λεπτολογίφ. Οὐ φρονίς. Εὐρώπη. v. Ῥαζεῖν.
 Μοίραϊς. v. Ἰακχος ὕμν.
 Herodis, Attici, discipulus, Adrianus. v. Herodianus. v. Ἄαπτος. Ἐντερόνα. Ἐρινοί. Ματιολοιχός. Παῖς Φαρμακός.
 Ἐν Ἐπιμερισμοῖς. v. Καταπρόξεια.
 Ἐν Ὀμηρικῇ Προσφιδίφ. v. Μενίτη. Τῆν καθόλου Herodiani in comæ. v. Aristodemus. v. Ἀριστοδότης.
 C
 Herodicus, Perinthius. v. Ὀρφεύς.
 Herodotus. v. Ἀγή. Ἀγηλατεῖν. Ἰτακωρος. Ἄδην. Ἀεβπέκοντες. Ἀκωκία. Εἰς τὸν βίον Ὀμήρου. v. Χρήμη.
 De Herodoto vide etiam in Χοίριμωφ. v. Alius Herodotus, Democriti frater. v. Herodotus, Olophixius, de Nymphis et v. Ὀλόφωξίς.
 Hesiodus. v. Ἀγαλαμ. Αἶνος. Ἄλκ. Ἄλκων Βλωμός. Δαίτας. Διανήσαι. Δίος. Αἰδώς. Ἐλεδόνη. Ἐπάχωναι. Ἐπαίτη. Ζυγομαχεῖν. Ἡμίσεια. Ἰάνα. Κομιδή. Κυθέρεια. Κυνοκράλα. Μαχλοσύνη. Μελλίτη. Μέτρησον Νίον. Ὀπλή. Ὀσφ. πλέον. Ὀρακίσιος Πηγεῖς. Ὀνιτοί. Πρόφωρα. Πυγοστόλος. Τίνι. Τοῖς ὀρθῶς.
 Ἐν γ' Καταλόγου. v. Τηρ γῆν οἶκ.
 Hierocles. v. Διαλέγοιντο. Διότι. Ἐμπεδοκίμουσι.
 Ἐν α' Φιλοσοφουμένων. v. Ἐμπεδοκίμων.
 Hieronymus.
 Ἐν τῷ περὶ Τραγωδοποιῶν. Ἀναγυράσιος. Φαροδόμησεν.
 Hippias, sophista. v. Τύραννος.
 Hippobotus. v. Αἴρισις.

crates. v. Ἄ δ. Ἄχαι. Δάρτρον. Ἐμβόλιμος. Ἰβός. Κέδμητα. Ποσιπτερίδας.
 idromum audivit Aspasius, Ravennas, sophi-
 . Ἄσπασιος.
 olytus, v. Ἄκαιρος.
 onax. v. Ἄρβον. Βιάντος. Βούπαλος. Ἐρμίας,
 εὖν. Μυσάγνη. Χαραδριός. Χειιδόνων.
 erus v. Ἄ δ. Ἄβιος. Ἄβληχρόν. Ἄγάματα.
 Ἀγανιφον. etc.
 Ἰλαίδι. v. Ἄκρον. e Corinno argumentum poe-
 natis sui sumpsit. v. Κόρινος.
 Ὀδυσσεΐα. v. Ἄκρον. Ἄλα. Νένακτο. Νηλιτής.
 nes. v. Ἀστρονομία.
 rchius. v. Λέων βασιλεύς.
 rides. v. Ἀγορασαί. Ἀκμαζει. Ἀκμή. Ἀλκι-
 μαχος. Ἀλφιτεΐς. Ἀμφισθητεΐν. Ἄνδρα. Ἄνε-
 πόπτευτον. Ἄνετον. Ἄντίλει. Ἄρτεμισιος. B
 Ἀφαίρεμα. Ἀφάντες τὴν ὕπ'. Ἀφείς. Ἀφύαι.
 Βασκντος. Βουλεύσεως. Διάθεις. Ἐλευθέριος.
 Εὐημερίσαντος. Ζυγομαχεΐ. Θίσθη. Θριπήδε-
 ττον. Κακώσεως. Καταχειροτονίαν. Κερυν-
 νούσι. Κομιστικά. Κώδια. Μοιχίδιον. Ναύκλη-
 ρος. Νέμειν πρ. Νικάνωρ. Νοθεία. Ὀβολοστατεΐ.
 Ὀζυθύμια. Ὀρθήν. Ποδοστράβη. Πωλάς. Πωλη-
 τήριον. Ρόθιον. Σύνταξις. ἀντὶ τ. Τριακάς.
 Ἰποστησάμενος. Φιλοτησία. Φρονημητισθῆναι.
 Χεΐρα.
 τῆ κατά Ἀντιθέτου. v. Σκεῦος.
 τῆ πρὸς Ἀριστογείτονα. v. Ἄπειψηφισατο.
 Ὅσιον.
 τῆ κατ' Αὐτοκλέους. v. Μηλόδιος.
 τῆ κατά Δημάδου. v. Λιτὴ πόλις τῆς Μ. Ὀξυ-
 θύμια. Παρῆται.
 τῆ κατά Δημαράτου. v. Θριπηδέστατον,
 τῆ κατά Δημοσθένους. v. Ἄρισταίος. Κατα-
 τομή. Νικάνωρ. Τρεῖς. Παραγραφή. οὐ μ.
 τῆ Κυθνιακῆ. v. Θαβράλειον.
 τῆ κατά Πασικλέους. v. Συμμορία.
 τῆ κατὰ Πατροκλέους. v. Αὐλαία. Νεμέας.
 Παράβυστον. Φορβαντεΐον.
 τῆ πρὸς Τίμανδρον. v. Μαιδάριον.
 τῆ κατὰ Πολυεύκτου. v. Ἄγορᾶς. Ἄνασυντάξας.
 μορία.
 J.
 iblichus. v. Ἄβρα. Ἀκόλαστος. Ἀναγκαία. Ἀπραγ-
 μόνως. Διακιδωνίω. Ἐμπεδοτύμος. Ζηλοτυπία.
 Ἰῆθ. ἀντὶ τ. Ἡκιστα. Συμφήσας. Συχναΐς. D
 Τελαμών. Τελώνης. Ἰπεξέπεμφεν.
 cus. v. Ἄμπάκλημα. Ἰθύκειον ῥῆσ. Μήτοι. Σεί-
 ριον. Χῶς. καί.
 nes. v. Διῆγς.
 nes, evangelista. v. Βηθανία.
 nes, magnus ecclesiae diaconus et logotheta
 generalis. v. Ἀρτέμιος. Γενικός.
 . v. Ἐτραχηλίσαν. Κόμη. Συντέλεια. Ψελλίφ.
 as. v. Βλήτυρι.
 Ἐν β' Φθορᾶς Λέξεως. v. Σκομβρίσαι.
 n, Chius. v. Αἰθυραμβουδιδάσκαλοι. Ἰμαΐς. ὦ Μ.
 Ἄθῆναιος.

Josephus. v. Ἀδάτκνος. Ἄδαια. Ἄθροίζει. Ἄκρα-
 σίας. Ἀκρότομος. Ἄλαζονεία. Ἄμφορεύς. Ἄνε-
 επικλήτως. Ἄπαξ. Ἄπεραιδομαι. Ἄποδίων.
 Ἄπολαβόντες. Ἄποσημῆνασθαι. Ἄποσυγού-
 ντες. Αὐτόθεν. Ἄχθηδών. Γυμνοπαίδεια. Δεξιός.
 εὖν. Δῆφηλα. Διασκεδανύουσι. Διεργάζεται.
 Δικαιοῦν. Ἐκχειρία. Εμέλλησεν. Εμχωνί-
 ται. Ἐμπαροινούντες. Ἐνδείκνυμι. Ἐνράσσει.
 Ἐξαλλομένους. Ἐξόν. Ἐπικατέσεια. Ἐπικλά-
 σας. Ἐπορθαλμίας. Ἐρύψε. Ἐσπάρασσε.
 Ἐσχεδίαζον. Ἐτεχνίτευε. Εὐκλεια. Ἰησοῦς.
 Ἰούστος. Ἰσχυρός. Θαλόπομοι. Θάμνος. Θεια-
 σμοί. Καθεῖτο. Καταμησάμενος. Κατασχεδιάσω.
 Κατέδει. Κατωμαδόν. Μετίωρος. Μήδαβα. Μοΐρα.
 Νάκος. Νεμισθηθείς. Νένακτο. Νεφθαλίται. Ὀρ-
 φανός. Πάμβορον. Παρβολή. Παραφυλάσσων.
 Παρθεῖνος. Πεπλημένη. Περισταμένος. Πολε-
 μίζειν. Προαλιαντας. Προσελήφισαν. Προσ-
 κληδονιζόμενος. Ρόθιον. σ. Ροΐζος. Ρύσια.
 Σάγη. Σταθερόν. Στάγει. Στιβαρόν. Στρατηγιῆν.
 Στύπη. Τεθεικότες. Τραχηλίζων. Ἰσπληξ.
 Φάκελλον. Φθῆναι. Φοινικίδα. Φυλέτης. Χαλκι-
 δίτις. Χρῆμα. χρ. Ψυχρός.
 Ἐν Ἀρχαιολογίᾳ. v. Νόμβα.
 Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Μακκαβαίων. v. Ἐθνοπάκτου.
 Isæus. v. Ἄγενής. Ἄγοι. Ἄειλογία. Ἄλουργοπω-
 λική. Ἄμαζόνειον. Ἄμιπποι. Ἄναγινωσκομέ-
 νου. Ἄναγκαῖον. Ἄναδικάσασθαι. Ἄντεπιτί-
 θησι. Ἄπολαύειν. Ἄπφορᾶν. Ἄφείς. Ἄφροσιού-
 μεθα. Βόθυνος. Βουλεύσεως. Γενῆται. Διαγο-
 ρεύων. Διαμεμετρημένη. Αισθέσθαι. Ἐδικιά-
 σασθαι. Ἐκπληθυσάσθαι. Ἐμποδών. Ἐνεσκευα-
 σμένην. Ἐπισημαίνεσθαι. Εἰσαγγαλία. Εἴσως.
 Κατωκοδόμησε. Κηρυκεΐα. Κλητῆρος. Νοθεία.
 Ὄμοῦ. Ὀργεῶνας. Ὀρον. Ὅσιον. Παλίνσκιος.
 Παρεγγύησε. Πατρώων. Προσεποίησαντο. Τίλ-
 ματα. Φασκάλιον. Φελλά. Χίλιοι. Χρῆσται δύο.
 Ψευδοκλησία.
 Ἐν τῆ πρὸς Ἀνσίβιον. v. Τέως. (Sed ibi scriben-
 dum est, Λυσίδιον.)
 Ἐν τῆ πρὸς Ἀπολλόδωρον. v. Ἄπεργασάμενος.
 Ἐν τῆ πρὸς Ἀριστογείτονα. v. Διάθεις.
 Ἐν τῆ πρὸς Διοκλέους ὕβρεως. v. Καταδικασά-
 μενος. Τριπτήρα.
 Ἐν τῆ πρὸς Δωρόθεον. v. Ἐπιτήθη. Ὄμοῦ. ἐγ-
 γύς.
 Ἐν τῆ κατ' Ἐλπηγόρα καὶ Δημοφάνους, v. Μετ-
 οίκιον.
 Ἐν τῆ πρὸς Ἐρμωνν. v. Ἄνάκιον.
 Ἐν τῆ περὶ Εὐκλείδου. (leg. πρὸς Εὐκλείδην) v.
 Τρικέφαλος.
 Ἐν τῆ ὑπὲρ Εὐμβοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει.
 v. Ἐμποδών.
 Ἐν τῆ πρὸς Καλλικράτην. v. Ὄμοῦ. ἐγγύς.
 Ἐν τῆ κατὰ Καλλιφῶντος. v. Ἐπιτρίτις.
 Ἐν τῆ πρὸς Λυσίδιον. v. Ἐπίδικος. Τέως.
 Ἐν τῆ πρὸς Μενεκρατην. v. Περιόικιον.
 Ἐν τῆ ὑπὲρ τῆς Μνησαίου θυγατρὸς. v. Ἀπορώ-
 τατος.

- πρὸς Ὀργεῶνας. v. Ὀργεῶνας.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἱσοστασίου. v. Κλητῆρες.
 Ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλία. v. Μείων.
 Isidorus. v. Ἀρχηγός. Ἰωάννης Ἀντιοχ. Κατανογῶ.
 Σπουδῆ.
 Isocrates. v. Ἀγωνίῳ. Ἀγωνιῶ. Ἀδελφείος. Ἀναί-
 ρεθείς. Ἀπαριθμησόμενος. Δύθιεντης. Διάθεσις.
 Διευκαριφησάμεθα. Ἐπιστ.μαίνεσθαι. Ἡλινδη-
 μένον. Ἡπειρον. Θεράπειναι. Καινός. Προῦργου.
 Συγγραφεῖς. Συνέπεσε. Φαῦλον εἶρ. Φιλουργός.
 Λυσίας.
 Ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως. v. Ὀνήτωρ. Περιστατοί.
 Ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ. v. Ἐπιθέτους.
 Ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ. v. Μασσαλία.
 Ἐν Βουσίριδι. v. Λογισμός. Παρρησίας.
 Ἐν τῷ πρὸς Εἰδοθέαν. v. Χιάζειν.
 Ἐν τῷ περὶ τῆς Εἰρηνης. v. Κακῶς εἶδ. Φυλῆ. Ἰσ.
 Ἐν Ἐλένης ἐγκωμίῳ. v. Διάθεσις.
 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. v. Ἀντίθεσις. Ἀπολελοιπότες.
 Ἐν τῷ Μηνηγυρικῷ. v. Ἀπολελοιπότες. Ἀρχαίος.
 Ἐπίσταθμος. Κληροῦλοι. Κυρεῖον στρ. Παρα-
 γραφή. Παράκλησις. Πολιτεία. Ηραττομένους.
 Ἐν παραινέσειν. v. Ξυλλαθεῖν.
 Ἐν τραπεζιτικῷ. v. Σκηνῆ.
 Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σοφιστῶν. v. Μεσεγγυοῦνται.
 Isocratis discipulus, Androtion. v. Ἀνδροτίων.
 Ister. v. Θεός. Σοφ. Λαμπάδιος. Τριτόμηνης. Φάρ-
 μακος.
 Ἐν γ' τῶν Ἀτάκτων. v. Ταυροκόλαν.
 Ἐν τοῖς Ἀττικοῖς. v. Ἀμόν. Περιστίαρχος.
 Ἐν α' Ἀττικῶν. v. Τιτανίδα.
 Ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Μελοποῖς. v. Φρόνις.
 Ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀθιδῶν. v. Ἐπενεγκεῖν.
 Ἐν β' τῆς Συναγωγῆς. v. Ὀμολώιος.
 Juba. Vide supra Iobas.
 Julianus. v. Ἀπόνοια. Οὐδὲ γρύ. Χρῆμα. Ψυχίδιον.
 Julianus ἐν Ἐπιστολῇ. v. Ἀμφίων. Ἡρόδοτος. Λ.
 Μουσώνιος. Κκπ.
 Ἐν τοῖς Κρονίοις. v. Ἐμπεδοτίμος. Ἰουλιανός, δ
 Παρ.
 Julianus reprehensus. v. Ἀκάτιος. Λιδάνιος.
 Juliani, parabatā, epistola ad Porphyrium, de in-
 quirenda bibliotheca Georgii. v. Ἐπιστολή.
 Julianus, Chaldaeus. v. Ἀρνούφις.
 Juliani, rhetoris, discipulus, Alexander, Calilonis
 F. v. Ἀλέξανδρος.
 Julius, Africanus. v. Ἰουδίθ.
 Ixion.
 Ἐν ταῖς Λέξεσιν. v. Λαισποδιάσθαι.
 L.
 Lacydes. v. Βασταχθείν.
 Leagoras. v. Ἀἰθῆ.
 Leonidis, Byzantini, halioutica. v. Κικίλιος.
 Libanius. v. Ἀκρυσία. Βασκαίνω. Ἠκίστα. Ὀδύ-
 ρομοι.
 Livius. v. Λούκουλλος. Σύλλας. Κορνοῦτος.
 Logothetes (Simeon Metaphrastes).
 Ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ. v. Ἄβαξι.
 Ἀναίμονες. Ἰπαγορεῦσαι.
- A** Ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Θύρσου μαρτυρίῳ. v. κ
 πέλτης.
 Ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ Καλλικελαῶ. v. κ
 Ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου Λουκιῶ. v. κ
 Θεῦσι.
 Ἐν τῷ τοῦ δόσιου Μαρτίλλου βίῳ. v. Ἄλλα
 Ad hunc Logotheten etiam referenda loca:
 quae habet Suidas. v. Ἄν' ἄμφοιν.
 Longinus. v. Αἰωνοάριος. Ἰζουάριος. Φύριος.
 Lucianus. v. Ἐπιτίμιον. Κολυτεύς. Μοῦσι-
 κοινόν κ.
 Μυσίας ἐγκωμίῳ. v. Ἐλέφαντα.
 Τίμωνι. v. Παιδοτρίβας.
 Lycon. v. Ἐπιχαρμος.
 Lycophron. v. Ἐκπωκιῶ. Νίδων. Νηρίης. Ἰσ.
 Τόργος. Φλυδοῦμενος. Χάλυβας.
- B** Lycurgus, Lacedaemonius. v. Ἀπονεμαρτί-
 Lycurgus, orator. v. Ἀγραφίου. Δηλιαστῆς.
 σθεις. Αἰγίς. Ἐκτόμπτος. Ἐσχαρῆς.
 την. Νεῦρια. Παράκλησις. Τραπῆ.
 Χιλιοθόντα. Ψευδῆς ἐγγ.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέιτονος. v. Μητρώον.
 Ἐν τῷ κατ' Ἀδοκλέους. v. Μηλόδοτος.
 Ἐν τῷ περὶ Διοικησεως. v. Ἐπιμαρτί-
 Ὀχεῖν. Σερίον.
 Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰερσίας. v. Νία. Πυλ.
 Συσσημαίνεσθαι.
 Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰερωσύνης. v. Προχαρῆς.
 Ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. Ἐμποδία. Ἰσ.
 ἦκ. Ὀρκάνη.
 Ἐν τῷ περὶ Μαντείων. v. Καυχῆ.
 Ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. v. Πρακῆ. Ἰσ.
 νια. Πυναψίδιον.
 Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. Περικλῆ. Ἰσ.
 ibi legendum est, κατὰ Λεωκράτους.)
- C** Lycus, Neapolita. v. Πύθω.
 Lycus, Rheginus. v. Λάρινοι.
 Lysias. v. Ἀδοκίμαστος. Ἄερκτον. Ἀκάλ-
 γεσθαι. Ἀξίων. Ἀξιοῖ. Ἀπῆχια. Ἀπῆ-
 Απολαχίην. Ἀποπεφασμένον. Ἀρχαίος.
 Ἀρκεῦσαι. Αὐθέντης. Ἀβλία θ. Ἀρσις.
 τεῖσθα. Δένα. Δερμιστής. Διαδόσις. Διῆχ-
 καιώσις. Ἀδέσασθαι. Ἐγγειον. Ἐκδοῦναι.
 Ἐλεοκόπος. Ἐμπεδοκλέους. Ἐπιτίμιον. Ἰσ.
 θέτους. Ἐπιτορκήσαντα. Ἐπιτίμιον. Ἐπιτι-
 Ἡλικία. Θεμιστεύειν. Θηλαζέιν. Κάθετος. Ἰσ.
 σεως. Καρκίνος. Κατάστασις. Κίος. Ἀγῆ-
 Λευκῆ ἀκτῆ. Μεταπύργιον. Μορλαί. Νάξ. Ἰσ.
 θεια. Ὀβολοστατεῖ. Οἶος. ἀντί τ. Οἶος ἢ. Ἰσ.
 γεῶν. Οὐσία φανερά. Παραφρακτωρῶν.
 Πεδίκα. Περιφοριῶσθαι. Πεφασμένος. Πικ-
 ριάσας. Πλημμυεῖν. Πλινθίον. Πία. Ἰσ.
 στρτος. Πυελίδα. Σηκός. Τίμημα. Τελ-
 Φάρμακος. Φάσις. Φασκάλιον. Φρυγί-
 ματιστής. Χρημάτων.
- D** Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. Αἰσθήσει.
 Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον. v. Παλαιόν.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδοκίδου ἀσθεσίας. v. Ρόστρον.
 Ἐν τῷ πρὸς Ἀσύδαρον Ἐπιστολῇ. v. Πάμωλι.

τῶ περι τοῦ Βατράχου φόνου. v. Φηγοῦσιον. A
 τῶ πρὸς Γλαύκωνα. v. Προῦκειτο.
 τῶ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. Καρ-
 ποῦ δ.
 τῶ περι τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὄβολου.
 v. Ἀνάπηρον.
 τῶ περι τῆς Ἐπιγένοῦς διαθήκης. v. Ἀνάρ-
 γυρος.
 v. Ἐπιστολῆ. v. ὑπὸ μάλης. Φαῦλον εἶρ.
 v. τῶ κατ' Εὐθυδικου. v. Ἄμφιδίας
 v. τῶ περι αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὑβρις.
 ἡ μ.
 v. τῶ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀπόμισθος.
 v. τῶ πρὸς Κλεινίαν. v. Ὑπὸ μάλης.
 v. τῶ πρὸς Κτησιφῶντα. v. Συγκομιδῆ. Ἀπει-
 πατο.
 v. τῶ πρὸς Λυσίβιον. v. Ἐπίδικος. (Issai, non
 Lysiae.) B
 v. τῶ κατὰ Λυσίου. v. Γωνία.
 v. τῶ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῆ. v. Ὀμοῦ.
 ἔγγυς.
 v. τῶ πρὸς Μιξιδάμου γραφῆν. v. Μουσαῖος. π.
 v. τῶ πρὸς Ναυσίαν περι τοῦ τύπου. v. Λιθουρ-
 γική.
 v. τῶ κατὰ Νικίου. v. Πτώματα ἔλ.
 v. τῶ πρὸς Ξενοφῶντα. v. Συγκομιδῆ.
 v. τῶ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ. v. Ἐπὶ καλᾶμῃ
 ἀροῦν.
 v. τῶ κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν. v. Ἄξιον. οἱ ῥήτ.
 v. τῶ πρὸς Τίμωνα. v. Ἀσχηματισμῶς.
 v. τῶ πρὸς Τιμωνίδην. v. Διάθεσις.
 v. τῶ ὑπὲρ Φερνίκου. v. Οὐσία φανερά.
 ysimachus.
 v. τῶ β' Νόντως. v. Σαμαίνη, et Σαμίων ὁ δ'.
 M.
 Iacedonius, consul. v. Ἀγαθίας.
 Iagister, Coproegnius. v. Ἀνώγειων.
 Iagnes. v. Λυδοί.
 v. Ἐν Πιτακίδι, v. Nün δη.
 Malachias. v. Ἀββᾶ. Μεμουζλωμένα.
 Malchus. v. Ἀμαξιτόν. Ἐπετίμα. Λέπρα. Λέων
 βασι. Σύνταξις. Ὑπολαβῶν.
 Marathonius CPol. v. Ἐλευσίος.
 Marcellinus. v. Ἀπύλαυσι. Ἀπολαβεῖν.
 Marcus Antoninus. v. Ἀκινόσπουδον. Ἀκέραιον, ἐκ
 τ. Ἀνακλητικόν. Εὐλυτος. Εὐμάρεια. Ὀρθός.
 Πρασινοός. D
 Marinus. v. Ἀρχή. ἡ μέν.
 Maximus. v. Συγγραφεύς.
 Medius, medicus. v. Ἐρασιστρατος.
 Megaclides ἐν τοῖς περι Ὀμήρου. v. Ἀθηναίος.
 Melanthis. v. Γρυπταίνειν. Ἐγρυπς.
 Menander, medicus. v. Λεσχίδης.
 Menander, comicus. v. Ἀγρίους Ἀδράστεια. Ἀνα-
 πετώ. Ἀνατρέχω. Ἀπακταρίζειν. Ἀπέφηνεν.
 Ἀποσοθεῖ. Ἀρτικροτεῖσθαι. Ἀσκαλαβώτης.
 Ἀσχος. Βαθός. Βουκόρυκον. Δημιουργοί. Διαρ-
 τήσι. Ἐκκορηθείς. Ἐξαλλάξει. Ἐσχάτως.
 Εὐρωτιῶν. Εὐτελής. Εἰς ἀγοράν. Πράκλεις.

Ἴσα βαίνων. Κόπτω. Κόρημα. Μετοίκιον. Ναί
 μὰ τό, ὁμοῦ ἔγγυς. Ὀρον. Ὀρος. Οὐ μετόν.
 Πατάγημα. Παίσωμεν. Πλύνεται. Πράγματα.
 Προστάτης. Σαθρωθῆναι. Σπαλίωνες. Συκοφαν-
 τεῖν. Τῶν τριῶν κ. Τρικορυσία. Ὑπάρχων. Φά-
 σις. Φιλοσοφεῖν. ἀντί τ. Φρυάττεσθαι. Φυλή
 Χλωρόν. Ψεῦσον. Vide et Λυγκεύς.

Ἐν Ἀδελφοῖς. v. Κοινὰ τὰ τ.
 Ἄλιεῖ. v. Ἀντάλλαγον. Φηλοῦν.
 Ἀνατιθεμένη. v. Ἀληθέστερα. Ἀράβιος ἄγγελος.
 Ἄνδρις. v. Νεοτόν.
 Ἄνδρῶν. v. Λάμια. Φίλιος.
 Ἐν Ἀπαγγελομένῳ. v. εἰς τὸ δέον.
 Ἐν Ἀπίστῳ. v. Ἄβρα.
 Αὐλητριδί. v. Δωδωναῖον.
 Ἀφροδισίῳ. v. Ἀλήθεια. Ἀναθέσθαι.
 Δαιταλεῖσι. v. Ἀπέδραν.
 Δακτυλίῳ. v. Ὑπηνέμια. ὡς ἡ.
 Δημιουργῶ. v. Δημιουργοί.
 Δις ἔξαπατιῶντι. v. Ἀπόστα. Ζάκορος.
 Λυσκόλῳ. v. Πανικῶ δ.
 Εγγχειριδίῳ. v. Σωρυκαῖος.
 Ἐπιτρέπουσι. v. Ματρωλλεῖον.
 Ἐττίρας. v. Ἀναπετώ.
 Ἐφείῳ. v. Ἐνδου.
 Ἐρωσι. v. Ἀναλυθῆναι.
 Θαῖδι. v. Κίγκλος.
 Θησαυρῶ. v. Κανθάρου μ.
 Κανηφόρῳ. v. Ἀντάλλαγον. Ἀποκριθῆτι.
 Καρίῳ. v. Ἀλύσιον.
 Καταψευδομένῳ. v. Τὸν ἀφ' ἱερᾶς.
 Κεκυράλῳ. v. Ἀδυρτάκη. Αἴρειν. καὶ τὸ π.
 Λευκαδίξ. v. Ζάκορος.
 Μίθη. v. Ἄλλο, ἕτερον.
 Μεσηνίξ. v. Ἀράβιος ἄγγελος. Ἴσσα. Φύλλα.
 Μισουμένῳ. v. Ἀποκναίνειν. Ἀπαμφρίσαντες.
 Μισουμέναις. v. Λακωνικαὶ κλ.
 Μισογύνη. v. Παράστασις.
 Ναυκλήρῳ. v. Ναξιογυρῆς.
 Ὀλυθίξ. v. Φέρειν.
 Ἐν τοῖς περι Ὀμήρου. v. Ἀθηναίος.
 Ὀμοπατρίοις. v. Ἀλφάνει.
 Πιτιδίῳ. v. Ἀπόστα. Ἀλεξιφάρμακα.
 Ἐν Περινθίξ. v. Ἀδέλτερος. Ἀνίφον. Πομπείας.
 Ρακίζομίγη. v. Ἀμφορεσφόρους. Ἀνέσκακα.
 Μυόχοδον.

Σικωνίῳ. v. Ἄβρα. Ἀγχαροί. Κακὴ μὲν ο
 Συναριστώσαις. v. Ἀγαπησμός. Αἴρειν. καὶ τὸ.
 Συερώση. v. Ἀναπετώ. Ὡ μέλες.
 Τίθη. v. Αἰτήσασθαι.
 Ὑδρίξ. v. Ἀνορωρυγμένον.
 Ὑμνίδι. v. Αἰτήσασθαι. Αἰτούμενος.
 Ὑποβολιμίξ, ἡ Ἀγροίκῳ. v. Πέμπειν.
 Χαλκιδονίῳ. v. Λιτυέρσης.
 Χαλκίδι. v. Πέμπτη φθ.
 Χίρξ. v. Ἀνάδοχον.
 Ψευδρακλεῖ. v. Ἄβρα. Καρκίνου ποιήμ.
 Ψοφοδεῖ. v. Ὀ...

Menandri, cog

lexis. v. Ἀλέξει.

- Menander, Aristarchi, grammatici, discipulus. v. A** Πανδάρφ. v. Κοιμίσι, Nicophron.
 'Εροτοσθένης.
- Menander, historicus. v. 'Αβέλτερος. 'Ανίκαυλον.**
 'Ανάριστος. 'Ανάβροπον. 'Απειάφρευον. 'Απ' ἰχθρῶν π. 'Ατρακτον Δ'σιος. 'Εμβροθῆ νοῦν. 'Επεθείαξ. 'Επιδουπῆσαι. Εὐψυχος. Θεήλατος. Θρᾶκας. Κώλ. Οὐ μέλον αὐτῶ. Πάνακτος. Περιπίττουσι. Τζυχοσδρῶ. Φιλεριστῆσαι. Χάρακα.
- Meneclæ. v. Λιζόνιον. (Ubi, ἐν τῷ Γλωσσοκόμφ.)**
 'Εν τῷ περὶ 'Αθηναίων. v. 'Ερμαῖ. Κεραμεικός.
- Menecrates, Ephesius, grammaticus. v. 'Αρπτος**
- Menippus, cynicus. v. Φαίος.**
- Mesapii cervum vocant βρέndon. v. Βρεντήσιον.**
- Metagenes. v. Ξενοσκοπεῖν. Συγκόψαι.**
 Θουριοπέρασις. v. Τίς τρόπος.
- Michael Syncellus encomio in Dionysium. v. Λιο- B**
 νύσιος.
- Minucianus. v. Γενέθλιος.**
- Mnaseas v. Σάβοι. Ὑμεῖς, ὦ Μεγ.**
 'Εν τῷ περὶ Εὐρώπης. v. Πραξιδίκη.
- Mnaseas, Patarensis.**
 'Εν τῷ Περὶ Πλῆ. v. Πύθου Χελιδ.
- Mnaseas, Aristarchi discipulus. v. 'Ερατοσθένης.**
- Morsimus, tragicus. v. 'Αστυδάμας.**
- Moses. v. 'Αββᾶ. 'Οσιότης.**
 'Εν Δευτερονομίῳ. v. Διακούω.
- Moso fœmina Hebræa, cujus sit σύγγραμμα ὁ παρ**
 'Εβραίοις νόμος, si fides Alexandro, polyhistori in libris v De Roma. v. 'Αλέξανδρος.
- Musæus. v. Μελίτη.**
- Musonius. v. 'Επεισόδιον.**
- Myes. v. 'Ιππος.**
- Mylus, comicus. v. 'Επίχαρμος.**
- Myrtilus. v. Λήμιον.**
- Mythologi. v. Σερῆνες.**
- N.**
- Nausiphanes Democriteus. v. 'Επίκουρος.**
- Neanthes. v. 'Αποβῶνας.**
- Nearchus. v. 'Αλέξανδρος, ὁ φιλ.**
- Neoclides. v. Νάννος.**
- Nicæna Synodus. v. 'Αρσινός.**
- Nicander. v. Εὐρόβητος, πον. Τριπτήρα.**
 'Εν α' Αἰτωλικῶν. v. Τιτανίδα.
 Εἰς τὸ 'Αντιφάρμακον. v. Δερκευεος.
- Nicander, Alexandrinus.**
 'Εν τῷ περὶ τῶν 'Αριστοτέλους μαθητῶν. v. Αἰσχυρίων
- Nicanor, qui vitam Alexandri scripsit. v. Σίβυλλα**
 Χαλδ.
- Nicetas, martyr. v. 'Αθανάριχος.**
- Niceas, Eleates. v. 'Ορφεύς.**
 Οἰνοποιῶ. v. 'Αμφίας.
- Nicolaus Damascenus. v. 'Ωμή τις εἶναι. de ejus**
 patre, Antipatro et fratre, Ptolemæo. v. 'Αντίπατρος.
- Nicomachus, medicus. v. 'Αριστοτέλης.**
- Nicon, geometra et architectus, Galeni pater. v.**
 Γαληνός.
- Nicophon. v. Ὑποπίνειν.**
- Πανδάρφ. v. Κοιμίσι, Nicophron.**
 'Αφροδίτης γοναῖς v. 'Αράλην. Σέρφος.
- Nicostratus v. 'Αδράστεια. Ταξίμαντιδον.**
- Nicoteles, philosophus, Anniceridis frater.**
 νίκερις.
- Numenii filius Alexander sophista. v. Αἰξ**
 Numenii. Heracleotæ, halieutica. v. Καπύλας
- Nymphodorus. v. Αἰγίς.**
- O.**
- Olympicus ὁ ψεκάς. v. 'Αντίμαχος.**
- Onomacritus a quibusdam oracula scripturatur. v. 'Ορφεύς.**
- Oppianus, Κικίλιος.**
 'Εν ε' τῶν 'Αλειτουργικῶν. v. 'Ασφάλιος.
- Oraculum Sybaritas perituros, quum homines fecissent quam deos. v. 'Αμορῆς. Li moniis datum v. Διειρωνόζεντοι. Aliud ὁ ligneo v. ἀνεῖλε. Zenoni, Cittico, oriturum, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. γυπτία. Calondæ v. 'Αρχιλόχος. Αἰτῶν. talos. Alia Αὐγουστος. Βάκις. Χρησμοσπιπος. Κροῖσος, Διογένης. Δόρυ κρησικύνοςαργας. 'Ιουλιανός. Λεωκόριον. Νε ἐκπεσῶν. 'Επζμινώνδας. Εὐγενέστατος. Ελ. Εὐλαχα. Εὐτόκιος. Φορμίων. Οἰδίππος. Ερ δατώ. 'Ροδίων Χρησμός. Ὑμεῖς δ' ὦ ἐ Σδλων. Συγχρωτίζεσθαι. Ταῦτά σοι. Ἰωσὶς Τοιοιτονί. Τόνον. Τράγος. Τυρ ταῖς**
- Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ιου- νός.**
- C Fragmentum ex quadam ejus epistola. v. και' Ἀδ.**
 'Ωριγένης, Λεωνίδ.
- Orion. v. 'Αβλεμέως. Πόρκος.**
- Orpheus. v. Φανης.**
 'Εν Δικτυῖ v. 'Ιππος Νισ.
 Φυσικῶ. v. Τριτοπατορες.
- Fragmentum Orphei habes v. 'Ορφεύς. ἐν Exegetici in Orpheum auctor. Τριτοπατορες.**
- P.**
- Palæphatus.**
 'Εν τῷ ζ' τῶν Τρωϊκῶν. v. Μακροκέφαλοι.
- Pamphilus, Platonis discipulus. v. 'Επίκορος.**
- Panyasis. v. Ο'νος ὦν. Discipulus ejus, Antimachus Colophonius. v. 'Αντιμαχος.**
- D Pancratis, Arcadis, halieutica, v. Κικίλιος.**
- Parabate, philosophus. v. Αννίκαρις.**
- Parmenides. v. Μακαρων νῆσοι. 'Ας λιν. ὅτι.**
 Anaximenes, Parmenidis discipulus. v. ἰεξιμένης. Empedocles. 'Εμπεδ.
- Parthenii, Nicænsis, metamorphoses. v. Νίκα**
- Pasicles. v. Κρατης.**
- Paulus, apostolus. v. 'Αγαπη. Ασκός ἐν περὶ τῶ Θεοῦ. Κεφάλαιον.**
- Paulus, astrologus. v. 'Ιουστινιανός ῥινόγμ.**
- Paulus, Antiochiæ episcop. a quo Pauliani v. Νης.**
- Paulus Silentarius. v. 'Αγαθίας.**

Ἐκφράσαι τῆς ἁγίας Σοφίας. v. Ἦρανος **A**
 anias. v. Πύνδαξ. eum audivit Aspasius, Ra-
 iennas, sophista. v. Ἀσπασίος.
 inus, Milesius. v. Ὀρφεύς.
 nder. v. Ἀμφρακτιζέιν.
 aris. v. Ἀδριανός, σοφ.
 ias, Egesius. v. Κύρδεις. αἱ τ.
 iodemus. v. Ἐπὶ Παλλαδίω.
 τῆ πίμπη Ἀθηίδι. v. Παρθένοι.
 ἔκτω. v. Τριτοπάτορος. Χαλκεία.
 ecrates. v. Ἀγοράς, ὥρας, Ἄδωνια. Ἄλοάνω-
 μυστί. Αναθίειν. Ἀνασπῆ. Ἀναψηφίσασθαι. Δή-
 ιρχοί. Καρκίνος. Κίλικων.
 Κορίαννοι. Κύνα δ. Ῥυπαίνω. Συγνία. Τευτά-
 ζειν. Τραύξανα. Φοβερός.
 γροίος. v. Ἄπια. (Ἄγροίς), Χαίρις, κίθ.
 ἵτομόλοις. v. Ἀκαλήφη. Πασσυδεῖ. Στραγακί-
 δες.
 ρασσί. v. Ἀθηναίος, Ἀρτήρ.
 ουλοδιδασκάλω. v. Ἀναψηφίσασθαι.
 πνῦ. v. Ἀπίδρην.
 στῦ. v. Ἄξιος, ὁ εὐωνος.
 ἰοριάννοις. v. Ἀνόδοντον. Ἀνυδρεύσασθαι. (Κο-
 ριαννοῖ) Τοῦ. Τοῦτο κ. Ὑσκαυμῶν.
 ἰραπτεάλοις. v. Ἄγυιαί. Ἀνεψέγεισαν. Ἄπαρτεῖ.
 Ἄπερρέ. Νωτοπλῆγα. Περιβρῶν. Φίλιος.
 ἰήροις. v. Χρή.
 ἰυρμηκανθρώποις. v. Ἀρῆται. Ἀρτίως. Αἰγίς.
 κατ. Τεθολωμένος.
 Πετάλη. v. Αἴρειν, καὶ τὸ πρ.
 ἰυραννίδι. v. Ἀράχνη. Συκωαῖσι.
 isydes. v. Θουωρός. Ἔκκατιον.
 ilænis. v. Ἀστυάσσα. Ἐμμοχάνης.
 ilagrius.
 Ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολῇ. v. Φιλάγριος.
 ilanias. v. Θερμπούλαι.
 ilæas. v. Βόσποροι.
 ilæmo. v. Ἀσχολος. Εὐμενίδες. Τριτημόριον.
 Νεμομίνοις. v. Ἀποστοματιζέιν.
 Νυκτί. v. Τηνάλλως.
 Παγκρατιαστῆ. v. Πρὸ. ἀντί τοῦ α'.
 Ηττύρι. v. Ἀθηναίος.
 hiletærus, comicus, Aristophanis, comici, F. v.
 Ἄριστοφ.
 Μελεάγρω. v. Ἀμπαλίνωρος.
 hiletas, Ephesius. v. Βάικις.
 hilinus. v. Θεωρινὰ χρ.
 hilippides. v. Μακρὸν π. Ψωμοκόλακας.
 hilippus. v. Ἀποσιμῶσαι.
 Comicus, Aristophanis, comici, F. v. Ἄριστοφ.
 hilistus. v. Ἀποθήκη. Νόουμνα.
 Philo. v. Ἀγαλματοφοροῦμενος. Βίος. Δύναμις. Θεός.
 Φίλων. Θεραπειταί.
 Ἐν τῷ ἐν στοιχείω περὶ τῆς Παραδόξου Ἱστορίας.
 Παλαίφατος, Ἄδουδ
 Ἐν τῷ Πολιτικῷ Βίῳ. v. Ἀβραάμ.
 Philochorus. v. Ἀδύνατοι. Ἄλκυονίδες. Ἄλῳα.
 Ἀνιόπτειτον. Βούχετα. Γενῆται. Ἐρμης, ὁ
 πρὸς Εὐρίπιδης Μνήσ. Θέμιν. Κανηφόροι. Κα-

τατομή. Λίθος. Αὐκαῖον. Ὀῦθεν. Ὀμογλάκτας.
 Ὀργεῶνες. Περιστοίχων. Πομπεία. Πρὸς τῇ πυ-
 λίδι. Σεισάχθεια. Συγγραφίς. Συμμορία. Τε-
 τράδι. Τρικέφαλος. Τριτοπάτορες. Φυλῆ. Χύ-
 τροί. πολ.

Ἐν β' Ἀθηίδος. v. Κοβαλία Σκίρον.

Ἐν γ' περὶ Μαντικῆς. v. Ἐγγαστρίμυθος.

Ἐν Τετραπόλει. v. Τιτανίδα.

Philocles, tragicus. v. Ἀστυδάμας.

Philolaus. v. Ἰπώνοια.

Philostorgius. v. Ἀπολλινάριος. Βασίλειος. Φλέγων.

Philostratus. v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Διάγειν. Ἐρ-
 μογένης. Καλάβροφ. Καταψήσας. Κατεγλωτ-
 τισμένων. Κώμος. Λεπτολογία. Πυθαγόρας Σι-
 μός. Σοφιστής. κομ. Ἰποταίνει. Φοιτῆ. Φρόν-
 των.

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανεύος. v. Κράτης

Ἐν Βίοις τῶν Σοφιστῶν. v. Ἡρώδης. Ἰούλιος, Παυ-
 σανίας. Κασ. Ἰπέρρων.

Philotimus Euripideus. Ejus tragœdia Ἰξίων. v.
 Δημήτρος.

Philoxenus. v. Εθυσας. Θερετανελός. στρεπταί-
 γλαν.

Philoxenus, musicus. v. Ἀντιγενίδης.

Phyllillus. v. Ἄλω.

Αἰγεῖ. v. Ἀνάφιτον.

Phoclydes. v. Ἀκπιτέων. Χρήσται.

Phormus, Syracusanus, comediæ repertor v.
 Ἐπικαρμος.

Photius, patriarcha. v. Ὀρεία. contra Leontium,
 Antiochenum Λεόντιος.

C Phrynichus. v. Ἀθηναίος. Ἀθύρωτον. Ἄνοις. Από-
 λωτον. Ψόθος

Μονοτρόφω. v. Μίτων. Παρτένοι. Ἰπαρακοντί-
 ζεις.

Μούσαις. v. Καδίσκος.

Μύσαις. v. Τευτάζειν.

Phrynichus, comicus, ut frigidus, perstringitur. v.
 Λύκις.

Phylarchus. v. λευκή ἡμ. Τιάρα.

Phyllis, musicus. v. Σκολιόν.

Phyton, (al. Φοίτων.) v. Αἰσχίνης.

Pindarus v. Ἀγάματτα. Ἀμαχος. Ἄνελκις. Ἄν-
 ὄπαρκτον. Ἀμάργνη. Βάσανος. Βασίλειος. Βληχρον
 Δαμασίφων. Αἰθήρ. Ἐπέτειον. Ἐῶδων. Εἰκός.
 Ἰπρας δὲ, δισμ. Ἰοστέφανοι. Ἰσχύων. Θαλαπνότερον
 Κάτωθε. Κατακάρα. Λυγκίως. Μεγάνορος. Ὡ
 ῥήμερε. Σχάσον. Τὸ Ἰσιοδειον. Φθόνος. Φῶτα.
 Χρήμ.

Ἐν Διθυράμβοις. v. Παλιναίρετος.

Ἐν Σχολῇ. v. Ἀθηναίος. (Sed ibi scribendum,
 ἐν Σκολιοῖς.)

Pisaner. v. Ἀγάθυρσοι.

D Pisides. v. Ἀγωγόν. Ἄμματα. Ἄνεκτά. Ἄντλια.
 Ἀπορρήξει. Ἀπόσπονδον. Ἀτρήμητος. Ἀχει-
 ρος. Βάχχος. Βόουσι, Λιγαντιῆ. Διόπτρα. Δι-
 πλόη. Δύναμις Αἰετός. Ἐγγειον Ἐγγυον. Ἐμ-
 βριθῆ. Ἐμπίς. Ἐνυλον. Ἐνθουσιώσας. Ἐπαί-
 κτης Ἐπίδοσις. Ἐπιστάτης. Ἐζλαδθησις. Εἰ

- εὐτικόν. Ἐν. Πρακτεία λίθος. Κακῶν π. Κατ- A
ηχῶν. Κίβδηλον. Λειτουργία. Λησταί. Μαιεύε-
ται. Μόχθος. Νεοσπαδα. Νεῦρα μ. Νυμφίος.
Ξένος. Ὀγκος. Οἶστρος. Οἰσιῶσαι. Παράβα-
σις. Παραφωνοῦσι. Πῶρος. ἀπ'. Προσώχθησα.
Σταγειρίτης. Συμφορά. Σύριγγ. Σύρω. Σφύζει·
Ταυτότης. Τέλιμα. Τελωνεῖον. Τόνον. Τρόπος.
Τύχη. συντ. Ὑπερλεῦσεις. Ὑποψία. Φθόη.
Χρῶμα. Ψῆφος μέλ. (Omnia hæc fragmenta
Pisidis deprompta esse existimamus ex poemate
ejus de bello Persico, quod hodie intercidit.)
Pittacus. v. Πιττακτεῖον.
Plato, comicus. v. Ἀναβίωναι. Αἴσωπος. ὁ τῶν μ.
Ἐπικράτης. Κρίος ἀσελγ. Μειλιτωμένον. Πλει-
στηριάσας. Σποργίλος. Σχονίον. Φασιανοί.
Ἄδωνισι. v. Ἀφοδεῦσαι. Ὑπέρου π.
Ἑλλάδι. v. Φάλαγγ. θηλ.
Ἐορταίς. v. Δεινόν. Διῆτρήφης. Ὀμοφαξ.
Κλεοφώντι. v. Φιλοτιμότεραι.
Μενελάω. v. Τί οὐκ ἀπ.
Ξάνταις. v. Τευτάζειν.
Παιδαρίω. v. Παράβασιν.
Πεισάνδρω. v. Ἀρεππαγίτης.
Προῦσαι. v. Ἀπίσχαζεν.
Σοφισταίς. v. Σοφιστής. κομ.
Ἐν Ἡύρφακι. v. Τελέας.
Ὑπερβόλω. v. Εὔερον.
Ἐν Φάωνι. v. Ἀτηρότατον. Γλυκὸς ἀγκῶν.
Plato, philosophus. v. Ἀβουλεῖν. Ἄγνος. Ἄγνωμ-
νος. Ἄδικία. Ἀθάνατος. Ἄλλ' ἢ. ἀντί. Ἄλογα.
τί μ. Ἀμαθίστερος. Ἀμαθία. Ἀναθέσθαι. Ἀνα- C
πλήτας. Ἄνδραποδώδεις. Ἀνευφήμησε. Ἀντι-
λέγειν. Ἀντίληψις. Ἀζῶν. Ἀπιστεῖν. Ἀπλό-
της. Ἀποθρέεις. Ἀποκήρυκτον. Ἀπ' ὄνου.
Ἀποβρίθην. Ἀρα. Ἀρῶτον. Ἀρνούμενη. Ἀρ-
χάιος. Ἀρχίας. Ἀρκτησις. Ἀντέχνοισ. Βαρβαρίζ-
ει. Βδέλλεται. Δεινῆς ἀνάγκης. Διωλύγιος.
Ἐγγαστρίμυθος. Ἐγλιξάμη. Ἐμποδῶν. Ἐπεχε.
Ἐρως. Εἰμαρμένην. Εἴξασι. Ἰδίας. Θεόδωρος.
Βυζ. Κέκη. Κατεύχεσθαι. Κίνησις. Λήθη. Λυό-
μενος. Μισρά κ. Οἶνος ὦν. Ὀδε. Ὀρα. Παμ-
πρίπιος, οὔτος. Παρμενίδης. Περὶ πόδα. Πόρ-
κος. Προσίπαισι. Πῦρ ἐπὶ π. Σοφίαν. Συηνία.
Τέραμνον. Τομόν. Ὑπωπιζῶ. Φαῦλον. Φαῦλος,
εὐτ. Φαίον. Φευκτέον. Φορά. Χθίς. Χωλός. Χρυ-
σοχοῖον. Ψαθαρόν. Ψυχή. Vide et in Δόγματα. D
Platonis epigramma. v. Ἰππίας Ἀθ. j
Ἐν Ἀλικιδιάδῃ. v. Ὀρτυγογόπος.
Ἐν Γοργίᾳ. v. Διὰ μέσου. Ἐγκράτεια. Δυγιζόμε-
νος. Νέος ἐστὶ.
Πλάτων ἐν Ν. Τὸ παρὸν ἐ. Ἀρίστων.
Εὐθύφρονι. v. Χρή.
Θεαιτήτῃ. v. Ἀμβλίσκουσιν. Ἀναλαμβάνειν.
Ἄνεμος. Ἀποστοματίζειν. Ἐπιδαξιαλευθέρως.
Ὡ μέλες. Ὀργασμένος. Τηνάλλως. Ἰεϊκόν.
Ἰπνηνέμια. Χρυσῆν σειρήν. Βδέλλεται.
Ἐν Ἰππία. v. Ζῶμεν,
Κρατύλω. v. Ἐπὲρ τὰ ἔσθ.
Νόμοις. v. Ἀθύρειν. Ἄπει. Ἀρύτεσθαι Ἐπιώ-

B

- φατο. Ἐπωβέλαι. Κατασεύζειν. Λί-
δη. Πλάτων ἐν Ν. Τελμησαί. Ἰππικόν.
Ἐν δ'. v. Ὀργεῶνες.
Ἐν ζ'. v. Ἀναθολώσαι. Δεῦρ' εἰ.
Ἐν ια'. v. Κίβδηλον.
Ἐν ιβ'. v. Ψαλίδα.
Παρμενίδης. v. Ἀρίστων.
Πολιτεία. v. Δῶρα. Θεούς. Μινωρίζω. Πι-
σόμεθα. Τρίτου κρ. Τροφή. Χυτρία.
Ἐν α'. v. Ἰμμεῖν.
Ἐν β'. v. Ἡρας δέ. Κατατείνας. Μαρτόρα.
Ἐν γ'. v. Ἐρίω στεφ. Σπουδάζω. Τροφή.
Ἐν δ'. v. Ἠλίκα. Φαῦλον.
Ἐν ε'. v. Ἄθυμος.
Ἐν θ'. v. Βομβοῦσιν.
Ἐν ι'. v. Ζέλην. Περιγεγρόμενοι. Φι-
Χθονία.]
Βολιτικῶ. v. Ἀπίσθη. Μεταποιεῖται.
Ἐν Πρωταγόρῃ. v. Ἀδειμαντος. Ἡρόκλ.
Ἐν τῷ Σοφιστῇ. v. Δόξα. Κηρύλος.
Συμπόσιος. v. Ἀγάθων. Ἀθήναιος.
Ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογία. v. Ἀντιραϊκ-
Ἐν Τιμαίῳ. v. Ἀρουχοί. Ἐγκόρτια Ζέ-
λαντουμένην. Τευτάζειν. Φυσικός. Ἀρίστα.
Ἐν Φαίδρω. v. Ἐξέντη. Κυφαλίδων. Πι-
Σταθερόν. Τυφῶν.
Ἐν τῷ Φαίδρῳ. v. Εἰδησις. Νουκ. Ὀρτυκ-
Παρουσία. Πλάτων ἐν Ν. Φαῦλον. Ἀρίστα.
Plotinus. v. Ἐπακτόν. Ἡδόμενος. Εἰς·
Ὀμοίωσις. Φυσικός λόγος.
Plutarchus. v. Ἀνανεοῦσθαι. Ἐργάται
Κάλλιππος. Μαικήνας. Νεῦρα. Ὡς ἔλε-
Σύλλας, ὄν κ. Τοῦ σελίνου. Ὑπερα-
Ἐν Παράλληλοις. v. Δόγματα.
Poeta (Homerus), v. Ἀπομαγαλά τισι
Κυλλός. Πόρκος. Προϊκός.
Poeta Cyprius. v. Οἶνος ὦν.
Polemo. v. Ἄρτος. ὁ ψ. Ἐνη παρ. Ἠλέση. Πι-
Νισ. Μωρότερος Νηάλιος. Τελμησαί.
Ἐν τοῖς πρὸς Ἄδαϊον, καὶ Ἀντίγονον. v. Ἀρ-
Polybius. v. Ἀγάρθωσα. Ἀγωγή. Ἀγωνία. Ἐ-
σοῦσιν. Ἀθεσίαν. Ἀκέρατος. Ἀκόλοθος. Ἐ-
πολις. Ἀλαζονεῖα. Ἀλακή. Ἀλογία ἐπὶ ἰ-
γιστία. Ἀναδέξασθαι. Ἰεγ. Ἀναζωγία. Ἀν-
ραϊς. Ἀνάστασις. Ἀνατάσεις. Ἀνατί. Ἀν-
νότητον. Ἀνεπιστήμαντον. Ἀνεπιστάμενος.
Ἀνήνυτον. Ἀννίδας. Ἀνθρωπίνως. Ἀντι-
θέντη. Ἀναστικώτερα. Ἀξιομίνου. Ἀπείρη-
τας. Ἀπαξίωσιν. Ἀπαρραγίλωτος. Ἀπίδα-
Ἀπλευσιν. Ἀπίστησιν. Ἰεγ. Ἀπρησίτω.
Ἀπλῶς. Ἀπόκλητοι. Ἀπολεγόμενος. Ἀπίη-
σμός. Ἀποξυστροῦνται. Ἀπόστασις. Ἀποσπί-
σας. Ἰεγ. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. Ἀποσφάκ-
Ἀπροθέτως. Ἀρατος. Αὐλαία. Αὐτάρακα. Ἀ-
παθῶς. Αὐτοτελής. Ἀφυής. Βάρος. Βαρυνόμε-
Βασανίζει. Βουκάρας. Βῶλις. Γεφυροῖων. Ἐ-
ψίδων. Δεδοξοποιημένον. Δεισδαιμονία. Δι-
γωγικός. Δημοκοπεῖν. Δημοκρατία. Δημω-
ρης. Διαβιασόμενος. Διάληψις. Δίαρμα. Δι-

ρις. Διασχών. Διατατικώτερον. Δισκουασμένην. Διεψευσμένοι. Δικαιοδοσία. Δυεῖν. Δυσποτμότερον. Αἴνελας. Αἴρε δακτυλον. Ἐξυγοστατεῖτο. Ἐθελοντήν. Ἐκδιχη. Ἐκκλιούσα. Ἐκλαβεῖν. Ἐκπλαγείς. Ἐκτενώς. Ἐκφανεστάτας. Ἐκχειρός. Ἐμφασις. Ἐναύειν. Ἐνέπασε. Ἐνεργόν. Ἐξ ἀκεραίου. Ἐξάλλος. Ἐξάισια. Ἐφεριθεύονται. Ἐξοδία. Ἐξοῖνος. Ἐπισημήναμεν. Ἐπιθάθρα. Ἐπιβολή. Ἐπιγενήματα. Ἐπικάθηται. Ἐπί κεφαλαίος. Ἐπίνοιον. Ἐπίπνοια. Ἐπισημήνασθαι. Ἐπιστας. Ἐπιδός. Ἐργαστήριον. Ἐργαστικός. Ἐργολάθος. Ἐρύκειν. Ἐσωματοποιεῖ. Ἐσπούδαζον. Ἐσχεδίαζον. Εὐδοκουμένην. Εὐθήτης. Εὐρεσιλόγος. Εὐφυῶ. Ἐφαμμα. Ἐφῶ. Ἐφκοβολαῖν. Ἐρμόσαντο. Ζηλοτυκία. Ζώγρια λαβ. Ἰππαφίστων. Ἰσηγορεῖ. Θεατρίζω. Θέρεια. Θυμομαχοῦντες. Καθήκοντα. Καθικόμενοι. Κανθήλιος. Καταβολή. Κατακαλῶν. Κατάλυσις. Κκαταπορευθέντων. Κατηχίσων. Καταψήσας. Καταινέσαντες. Κατίσχων. Κατοιμώξας. Καχεξία. Κεραία. Κλεύθενος. Κομιδή. Κόνουος. Κύβος. Κυρία. Λαίπεςθαι. Λιταῖς. Μεγαλομερία. Μεθοδικῶς. Μερίτης. Μνησικακεῖν. Μοναρχία. Μύωψ. Νεαλῆς. Νοῦν ἔχειν. Νῶλα. Ὀρθή. Ὀρθήν. Ὀρμητήριον. Οὐριος. Οὐχ οἶον. Ὀχλου. Παλίγκυρτος. Παραβόλιος. Πραπροδίζειν. Παρρατετολημάχους. Περικοπή. Περιπαθῶς. Περισπῆν. Περιστασις. Περιφρασσις. Πλαδαρόν. Πολλά κενά. Πόπλιος. Πραξικοπησας. Πράξις. Προδότας. Πρόθεσις. Προσαγγελία. Προσανέχων. Πρὸς Κρήτα. Προσάεσόντων. Πρόστιμα. Πρὸς τρόπων. Προύργιατερον. Πρόχειρος. Πατρίνη. Ραβδοῦχοι. Ραδιέστερον. Ραδιουργός. Ραθυμειν. Ρῦμα. Σάιδυκες. Σιτομετρεῖν. Σκεῦος. Σωματοποιῆσαι. Σπουδάξω. Στακτή. Στέρξω. Στρατηγία. Συνοουσία. Συντάξας. Σύνταξις. Συστασις. Συστήσας. Τελεσιουργήσας. Τενάγη. Τέτρα. Τληπόλιμος. Τροχάζειν. Τύχη συντ. Ὑπερῆραν. Ὑποκρίνεσθαι. Φατί. φέρτρον. Φειδίας. Φυλάκεια. Χάρμα. Χειρισμόν. Χόρδευς. Χορηγία. Ψυχαγωγεῖ. Ψυχομαχοῦντες.

Polyzelus.

Λημοτυνδάρει. v. Τῶν τριῶν κακῶν.

Porphyrius. v. Ἀμώμοιος. Γοργίας. Ἐμπεδοκλῆς.

Ἐντελίγεια. Ἡσίοδος. Σάκας. Φερεκύδης Ἄθην.

Ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων v. Ἄνδροκλειδῆς.

Ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ. v. Ἐμπεδοκλῆς. Ὀμηρος. Σωκράτης. Σωφρ.

Posidippus. v. Ἀνήλιος. Ἀπηλιώτης. Ἐπηλυς. Προσέκοψε.

Δημόταις. v. Νεανισκεύεται.

Posidonius, Anniceridis, philosophi celebris, discipulus. v. Ἀννίκερις.

Posidonii, Corinthii, halieutica. v. Κικίλιος.

Praxidamas. v. Χιτζεῖν.

Praxilla Adonis. v. Ἰθιδάξω.

Praxion.

Ἐν β' Μεγαρικῶν. v. Σκίρον.

A Priscus. v. Ἄδαρις. Ἀμοιβαία. Χάρυβδις.

Procopius. v. Ἀγγίστροφοι. Ἀκμή καλεῖ. Ἀμαρτάδας. Ἀνάγεσθαι. Ἀναδούμενος. Ἀνάρτησις. Ἀπόνοια. Ἀποπορεία. Ἀρετῶ. Ἀτρακτον. Γράφειν εἰς τάχος. Δάρας. Δίον. τὸ πρ. Δειμαίνει. Διήνεγκν. Ἐγγυῆσασθαι. Ἐκστατήν. Ἐνηγεν. Ἐν παραβύστῳ. Ἐξερόωγυῖα. Ἐπενεγκῶν. Ἐπει οἱ. Ἐπιβύσαντες. Ἐπίδοξος. Ἐπισικῶς. Ἐπικόμος. Ἐπωμῖς. Ἐφρίππειον. Ζώγρια. Ἰξίου. Θυμέλη. Κολωνός. Λορδουμένη. Λούτρον. Μαγγανεία. Μύλη. Μυώνων. Ὀμαλῆς. Ὀνίους. Ὀρα. καιρός. Παράλαγου. Παρψοδόμενος. Ηισός. Ρωχμός. Σχορπιαίνεσθαι. Σύνταξις.

Procopii, Cæsarcensis. historia ab Agathia continuata. v. Ἀγαθίας.

B Prodicus. v. Βρενθύεσθαι. ejus liber, Πορῶ. v. Ὀραι.

Propheta. v. Κκκία. διών. Πατάξει. Σινιάσαι. Τιμιουλκῶν. Ὑπερῆρατος. Ψυχικός.

Protagoras. v. Πυθμήν.

Proxenus. v. Λαρινοῖ.

Prusaensium lingua vernacula. v. Λεβιτανάριον.

Psellus. v. Γιώργος. Δέστρου. Ἠγήτορες.

Ptolemæus Pephæstionis. v. Ἐπαφρόδιτος.

Ptolemæus, Nicolai, Damasceni, frater. v. Ἀντίπατρος.

Pythagoras. v. Ὀνειρόπληκτον. Ἀπολλώνιος. Ἐμπεδοκλῆς. Ἐμπεδοτίμος.

Pythagoricorum symbolorum interpretatio. v. Ἀναξίμανδρος.

C Pythagorei. v. Ἀριθμῶ. Νοῦς.

Pythias, historicus. v. Λεσχίδης.

R

Rhetores. v. Μνημεῖον. Μοχθηρός. Παλαιόν. Παράστασις. Παρρησία. Πατρώων. Παιδάριον. Πεδίκα. Πλεονεξία. Πολιτεία. Πρίστιος. Προῦκαιο. Ὑποτροχίζεσθαι.

Rhodi a quibusdam tributus Antisthenis magici. v. Ἀντισθένης.

Rintho. v. Ἀγλευκίς.

S

Sallustius. v. Ἀθηνόδωρος, Μαρκελλίνος.

Salomon. v. Βδέλλα. Ἐκλεκτός.

Sappho. v. Ἀηδών. Ἀμάμουξις. Ἀναδενδράδα. Ραδῶπιδος.

C Scammon.

Ἐν β' τῶν Εὐρημάτων. v. Φοινικία.

Scylax.

Ejus περίπλους laudatur. v. Ὑπὸ γῆν οἶκ.

Seleucus.

Ἐν τῷ Ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος. Ἀξόνων. v. Ὀργεῶνες.

Seleuci, Tarsensis, halientica. v. Κικίλιος.

Semus, Delius. v. Ἡράμνιος.

Sibyllina oracula. v. Αἰθέρνος. ex illis surrepta capita Phocylidis. v. Φωκυλίδης.

Silenus.

Ἐν β' τῶν περὶ Στρακουσῶν. Σαρδῶν

- Simocatta. v. Αποκναίειν. Βομβηί. Γέλως πλατός. Α
Διούτοος. Έγκύκλιος. Έσθήβρησεν. Θρόλλος.
Παράλυσαι. Περιωπή. Περιπολών. Έπερώη.
- Simon. v. Ηιττάκειον.
Ejus 'Iπποίτρικόν laudatur. v. Γρήλλη.
- Simonides. v. 'Αμόνασθι. 'Οπλή. Περιαιγειρόμε-
νοι. Σαρδώνιος. Συμφορά.
'Εν Πεντάθλοις. v. 'Αλυκονίδες.
Epigramma in Acronem, Simonidi tributum. "Α-
κρων.
- Socrates. v. 'Απίστω.
'Εν Έκκλησιαστικῇ 'Ιστορίᾳ. v. 'Ακίσιος. Κυνή-
ειος.
- Solon. v. 'Επιμενίδης. 'Ιππίας.
'Εν 'Αξοσι. v. Σίτος.
'Εν Νόμοις. v. 'Αποινα.
- Sophocles. v. 'Α ε. 'Αγάματα. 'Αγνώμονες. 'Αγω-
νάρχαι. 'Αγυιάν. 'Αδάματος, etc.
'Εν 'Αντι Λοκρῶν. v. Σπολάς. Τσοούτον.
'Εν 'Αντι Μαστιγοφόρων. v. Γνώμη. Παρά.
Αίχμαλώτοις. v. 'Υπό παντί. (Αίχμαλώτισι) v.
Φυλον.
- 'Εν 'Αντιγόνη. v. Τάλις.
Δανάη. v. Πείρα.
'Ηλέκτρα. v. 'Ανετα. Αίμα. 'Εμασχαλίσθη. 'Εξί-
νισα. 'Ιασιας. Στόμαργος, Φίλος.
'Ηριγόνη. v. Τοπαζειν.
Θησαί. v. 'Ομπιον.
'Ινάχω. v. 'Αράχνη.
'Εν 'Ιριγενείᾳ. v. Πανθηρά.
'Ιχνευταίς. v. 'Ρικνοῦσθαι.
Κηδαλίωνι. v. Λευκή στ. 'Ονου σια.
Κολχίσι. v. 'Ανθυπουργήσαι.
Κολχίσι. v. 'Ανθυπουργήσαι.
Κωμικοίς. v. Πέρδικος.
Νίπτροις. v. Παρουσία. λ.
Ολινομάχ. v. Διέξοδοι. Αθήω. λ.
Ποιμέσι. v. Θρηνεῖν. Ξανῶ.
Τραχινίαις. v. 'Ογκος.
Τριπτολίμψ. v. 'Απεκλιξίπτο. Ηεριβάδην. Πλήξ.
'Εν Τρωίλῳ. v. 'Εμασχαλίσθη.
Τυπτανισταίς. v. Δρίκκυλος.
'Εν Τυροῖ. v. Ταυροφάγον.
'Εν Φαίδρα. v. Χαλάτψ.
Φιλοκτήτη. v. 'Αφαντον. Νευροσπαδής.
- Sophoclis castitas, v. 'Απολλώνιος.
- Sophon. v. 'Αποκαχέσαντες. 'Αποκηδήσαντες. Ξυθ-
λην. Γῆ. Ψαμμακοπιογάργαρα.
'Ακαστριας. v. Κάπηλος. έ.
'Ανδρείοις. v. Πωλάς.
- Sosibius. Lacon. v. Δικηλιστών.
- Sosicrates. v. 'Αμφίας.
'Εν Κρητικοῖς. v. Δούλων π.
- Soterichus. v. Βασσαρικιά.
- Speusippus.
'Εν τῷ αβ' τῶν 'Ομοιοτήτων. v. Πηνίον ζ.
- Speusippi, philosophi, poema in Cassandri nup-
tias. v. 'Ασχίνης.
- Stephanus, comicus, Alexidis, comici, F. v. 'Αλε-
ξίς. Antiphanis F. 'Αντιφάνης.
- Stesichorus. v. 'Αρίδωλλος. Καθάλων. Εύλιον.
Stilpon. v. Μεγαρίσι.
- Strabo. v. 'Αβυδών. Λούκουλλος.
- Stratilis. v. 'Απεμυθήσω, Δυστόμοι.
'Εν 'Αταλάνταις. v. Διαφροφόροι.
'Εν 'Αταλάντη. v. Σκῶρ.
Μακεδόσι. v. Τοπειον.
'Εν Πολιτείᾳ. v. Οὐ λίνον.
Ποταμοῖς. v. Αἶνον λ.
- Suetonius, vid. infra Tranquillus.
- Symmachus. v. 'Αμαξίς. 'Εκοῦσια. Θεβρί-
ον (ζων. Νιττάριον. Οἰνοπίκας.
- Syncellus (Michael). v. Διονύσιος δ' 'Αριε.
Synesius. v. 'Ρινολαβίς.
- Synesii, Lydi Philadelphiensis, filius, Andr-
v. 'Ανδροκλεῖδης.
- B Synesii frater, Hierax. v. Αἰδέσια.
Syrus Scripturæ interpres. v. Σειρήνας.

T

- Telaugis discipulus, Empedocles. v. Ξυπ-
Teleclides. v. 'Ανηρωτίζεν. 'Ακατίσαι. Τι
παρά κ. Τευτίζειν. Τύλα.
'Αμφικτύοσι. v. Αὐτίτην. Κατά χειρὸς. Σκ.
'Ησιόδω. v. Οὐδαμη.
Πρυτάνεσι. v. 'Ραγδαίους.
Terpander. v. 'Ορθιον νόμον.
Terpsion. v. "Η δει χ.
Thagenides. v. Μή νόμισον.
Thalassius. v. Θεοφίλος.
Theastetus. v. 'Υδωρ δὲ π.

C

- 'Εν τῷ περὶ Παρομιίας. v. Οὐδὲν κτλ.
Thebaicorum scriptor anonymus. v. Ξυπ
Themistocles, interpres oraculi, scripsit qua-
tur. v. 'Ανεῖλε.
Theo, grammaticus. v. 'Απίων.
Theocles. v. 'Ελεγερίειν.
Theocritus. v. 'Αδύ. 'Α πίτυς. Βράβηλα. Ξυ
'Ιπτιθήτης. Κοιλιδιῶν. Κυλοιδιῶν. Σαφίον κ
Τήνα. Ψυθούρζαι.
Theodoretus. v. 'Ασκός ἐν πάχνῳ.
Theodorus. Rhodiorum strategus, ἐν τῷ ἐπιση-
μασι. v. Πανικῶ δειματι.
Theodorus, anagnosta.
'Εν τῇ 'Εκκλησιαστικῇ 'Ιστορίᾳ. v. Διόδορος κ.

- Theodorus, Iliensis.
'Εν β' Τρωϊκῶν. v. Η' λαίφατος 'Αβυθ.
Theodorus, Reithi presbyter. v. Μάνης.
Theodorus, atheus, mox Deus. v. 'Αρίστηκος.
Theodosius, cænobiarcha. v. 'Αναστάσιος.
Theodotus (lege Theodotio) v. Κνίζων.
Thelogus. v. 'Αγνωμόνας. 'Αγόνων. 'Αίτι-
'Ακούω. 'Αλεῖπται. 'Αντιλογος. 'Απυθίοντα
'Απραγματών. 'Απήνητα. 'Ασκαυον. 'Αστικ-
Διανόγεια. Αἰρεῖς. Μεγαλομαρία. Μίλιον. Ξυ
καίρος. 'Οριγένης, δ' και 'Αδ. Παρόδοκος. Α-
ρίγρη. Περιδέξιος. Πηδαλιουχέιν. Σχίσις. Φο-
τίμως. Χθές. Ψίχας. (Vide etiam supra Sym-
rius theologus.
'Εν τῷ, τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι. v. 'Αντίοχος.

τὴν Συνακτῆριον. v. Περίγρα.
 phrasius. v. Ἀρχὴ ἄνδρα. Δίοςμος. Ἰσοτελής.
 καταχειρότονιαν. Κύτταρος. Νάννος. Ὀλο-
 γχολών. Ὀσφραντικόν. Παρμενίδης. Ῥίς θυμ-
 ογέροντες. Ἵποφόνια. Φλέων. Ψινάδες.
 ιθῆκαι τῶν ἐξ Ἐλευσίνος. Ὀργεῶνων. Ὀρ-
 γεῶνας.

τοῖς πρώτοις Καιροῖς. v. Ἀρχὴ Σκυρία.
 τῆ περι Καίρων β'. v. Κυψελιδῶν.
 τῆ περι βασιλείας Κυπρίων. v. Τιάρα.
 τοῖς περι τῶν Νόμων. v. Ἀρδήτης. Κατὰ τὴν
 ἀγοράν.

v. ἐγ' τῶν Νόμων. v. Ὅτι οἱ ἄλλοι. Συστο-
 μώτερον.

v. ἐ' Νόμων. v. Φάρμακος.

v. ἐς Μόμων. v. Ἐμφρατέοι.

v. ζ' Φυσικῶν. v. Ἀκαλήφη. (imo potius Φυ-
 τικῶν.)

v. ζ' περι Φυτῶν. v. Μελίτη.

ορομπυς, comicus. v. Καταπλήξ.

ius drama, Βατύλη. v. Νιττάριον.

ἄδουχάρι. v. Καταχύσματα.

ησεῖ. v. Ἀδουράκη.

καπηλίσαι. v. Ἀτθίς.

Παμφίλη. v. Ῥαχίζαι.

v. Σειρήσι. v. Περιβαλα.

ορομπυς, historicus. v. Ἄνεχε. Ἀνθήλιος. Αὐ-
 τοβοσί. Κιλικισμός. Λοπάς. Λυκεῖον. Μάσωλος.
 Ὀμηρον. Σκιραφειον. Σπουδάξω. Vide imprī-
 mis. v. Ἐφορος.

Liber XXXI. Τί ἐστὶ τό.

Ἐν τῇ Ἐπιτομῇ Ἡροδότου. v. Σπουδάξω.

Ἐν Φιλικπικοῖς. v. Βάκις. Δούλων πόλις Κάθα-
 ραις γυν. Λόγον ἔχειν. Πονηρόπολις. Φορμίλων.

Ἐν β'. v. Φρουρήσεις. Χύτροι.

ab Theopompi nomine editus liber ab Anaximene
 contra Athenienses et Lacedaemonios. in ἄνα-
 ξιμένης. Ἀριστοκλέους.

Theosebius. v. Ἐπίκτητος. Ἰεροκλῆς.

Thucydides. v. Ἄγος. Ἀδραμύτειον. Ἀδύνατα
 εἶναι. Ἀθήναιον. Ἀκρυρκεῖ. Ἀκροτελεύτιον.
 Ἄλη. etc.

Πρώτη. v. Ἀναπίπτειν. Ἀντιλογιῶν. Ἀποφυχεῖν.

Ἀργυροῦν. Διαβάλλειν.

Τρίτη. v. Ἀνταπειτῆσαι.

Τετάρτη. v. Ἀνταπειτῆσαι.

Πέμπτη. v. Ἀγών. Ἀνανεοῦσθαι.

Ἐξόδομη. v. Ἀποστοματίζειν.

Thugenes vel Thugenides.

Ἐν Δικασταῖς. v. Γριαχθῆναι.

A Timæus. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀριστοτέλης. Δαιτρός.
 Δημοχάρης. Καλλικύριος. Κοινὰ τὰ τ. Ὁ τὸ
 ἱερὸν π. Σαρδόνιος. γ. polybii de eo iudicium.
 v. Δεισιδαμονία.

Timarchus, Rhodius. v. Ἀργάς. (Sed ibi legen-
 dum, Τιμυχίδας.)

Timocles, Syracusanus. v. Ὀρφεύς.

Timocreon, Rhodius.

Ejus scoliū in divitiis. v. Σκολιόν.

Timon. v. Φλέδων. Σκινδαφός.

Tragicorum pleias. v. Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Λυκό-
 φρων. Ὀμηρος Ἀνδρομάχου. Σωσίθεος. Σωσι-
 κλῆς. Σοφοκλῆς. Φίλισκος.

Tranquillus. v. Ἀσσία.

Tribonianus. v. Ἀγαθίας.

B Tuscianus, Phryx. v. Ἀκάκιος Λιδάτιος.
 V.

Varro. v. Ἐγκατέσκηψαν.

Virgilius. v. Λίβερνος.

Vita S. Euthymii. v. Ἄν' ἄμφοῖν.

X.

Xanthus.

Ἐν β' τῶν Λουδιακῶν. v. Ξάνθος.

Xenagoras. v. Κέρωπας.

Xenarchus, comicus. v. Ῥηγίνους.

Xenophanes. v. Ξίσιστα.

Xenophon. v. Ἀγαθά. Ἀγαθῶ τινι. Ἀγκράτος. etc.
 Ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. v. Δυσωποῦμαι. Πρό-
 δικον.

Ἰέρων. v. Ἀγλευκίς.

C Ἐν Κόρου Ἀναβάσει. v. Ἀνώγειον. Ἐκλώπευον.
 Καρπαῖα. Κατασκευάζειν. Μελίτη. Δημ. Ξυθ-
 λην. Χιών.

Ἐν Κόρου Παιδεία. v. Πιθνοός.

Ἐν τῇ Λακωνίων πολιτείᾳ v. Μορῶν.

Ἐν τῇ Οἰκονομικῇ. v. Ἀγλευκίς.

Ἐν Συμποσίῳ. v. Σπουδάξω.

Z

Zeno (Eleates). v. Θέσις. Ἐλέα.

Zeno Cittieus. v. Αἰγυπτία Ἄνεις. Καθῆκον.

Ὀρμή.

Zenodotus. v. Δαιτή.

Zenodoti discipulus, Aristophanes grammaticus. v.
 Ἀριστοφ.

Zoili, Amphipolitæ orationibus usus Demosthenes.
 v. Δημοσθένης.

D Zopyrus. v. Ψιθυριστοῦ.

Zopyrus. Heraclotes. v. Ὀρφεύς.

Zoroaster. v. Ἀστρονομία.

INDEX SCRIPTORUM

A viris doctis in Suida, ubi loca ille non nominatis auctoribus ascribit, investigatorum, repetitus ex
 editione Küsteri.

Elíanus. v. Κῆτος. Κιγγλός. Τίφρα.

Elíanus Tacticus. v. Ἐξελιγμῶν. Λοξὴ φάλαγξ.

Μεταβολή. Παρμενιδολή. Περιπασμός.

Æschines. v. Φρονώνδας.

Agathias. v. Ἀκροπόλις. Ἀνδράρον. Ἀνδρό-
 σατο. Ἀφελές. Γεγαννυμνος. Γηραιός. Ἐγ-

Ἐμπληκτοί. Καθιστώσι. Καθιστώτων. Κιγκλιδάριοι. Κώμυθα. Μελακτιάς. Ναρσός. Οὐράνιος. Πρέσβεις. Προέμβολα. Προξείρεσις. Σταγειρίτης. Σχολαίτερον. Τολυπέειν. Τομίας. Ὑπεκίρωσις. Φοράδην. Χοσρόης.

Alexander, Aphrodisiensis. v. Ἀκριδής. Ἀναγκαῖον. Ἄνθρωπος τὸ πρ. Ἀντικείμενα. Ἀντιστρόφους. Ἀπλῶ λόγῳ. Ἀποκήρυκτον. Γυμνασία. Διαλεκτική. Αἰρετόν. Ἐγκράτεια διάθ. Ἐγκράτεια σωφρ. Ἐκ περιουσίας. Ἐνδοξα. Ἐνθύμημα. Ἐντευξίς. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπαγωγή. (pag. 784.) Ἐπιπόλαια. Ἐπιστήμη καὶ α.σθ. Ἐπιτήμησις, Ἐρως οὐδ. Ἐρώτης. Ἐξοξός. Εὐδαίμονια. Εὐξία. Εὔνους. Εὐψυα. Εὐψυχος. Θεωρία αἰρ. Θίσις κατ' Ἄριστ. Κάλλος συμμ. Κυρίως. Λευκόν. Μῆξις. Νεμεσητικός. Ὁμολογία. Ὁμόνυμα. Ὀργή. Πάθος. Παράδειγμα. Ηριουσία. Πίστις ἀδ. Πίστις δι. Πολυπραγμοσύνη. Πρᾶξις. Πραότης ἀοργ. Προαίρεσις. Συλλογισμός. Συνοχή. Ταυτόν. Τόπος. Τριγγός, Φίλος ἔτ. Φθόνος πᾶθ. Φόδος. φυγ. Φορά. Φράμα. Χαρά. Χρῆσις.

Anonymus in Vita Aristotelis. v. Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικ.

Anonymus in Vita Pythagoræ apud Photium. v. Ἄγγιους. Ἄνθρωπος αὐτός. Ἀριθμῶ. Εἰμαρμένη. Μνήμη. Ὄξυτης. Ὀψις. Πυθαγόρα τὰ σύμβ. (pag. 236.) Τετιακτός.

Antoninus (Marens). v. Ἀεί. τούτου. Ἀποθανεῖν. Ἀσχολός. Ἀψικάρδιος. Ἀψικωρός. Γράσος. Δαίμων. Εὐνακλήτως. Θεραπεία. Ὠστικώς. Περιλαλοῦσιν. Προσοχῆ. Στόλιον. Συμβαίνοντα.

Apollonius, Rhodius. v. Κατουλάς.

Arrianus. v. Ἄδην. Ἀνάστασις. Ἄννιβας. Ἀσδροβδας. Καρχ. Ἀχιλλεῖος εὐχῆ. Γέμω. Δακτύλιος. Δεισιδαιμονία. Διετίθη. Ἐπικύδης. Ἐταῖρα. Εὐψυχία. Εὐψυχός. Καταπέλτης. Κάτων. Μάρκος Μάλλ. Μασσανάσης, ὁ τῶν Νομ. Περσεὺς Μακ. Σύφαξ.

Aristophanes.

Acharnensisibus. v. Ἄλλ' ἔστιν ἡμ. Ἀμπεχόμενος. Ἄνδρα Τιθ. Ἀπεμορξάμην. Ἀποροῦντι. Γλίσχρος. Γραφή. Διαλλαγή. Δαπεινώμεν. Διόπτης. Ἐναπομόρξεται. Ἐνή. Ἐξέρασατε, εἰ μὴ κατένιψε. Ἴνα μὴ σε βᾶψω. Ἰσχυῖν. Ἰτρία. Θρυαλλίς. Κατάρδων. Κατατεμῶ. Κλεῖε πηκτά. Λάρκος. Λεκάνια. Αἰτραπεῖ. Μεγαρικά. Νεώρια. Νουμηνία. Ὀξουσιν. Ὅσα. Οὐδέποτε ἔγω. Οὐκ ἔνδον. Οὐρία βίπ. Ὅσ' ἔγω μ. Παλλαδίων. Παλαμᾶσθαι. Παρακεκομμένος. Πάρνοψ. Περιδου. Ηότου. Πραγμάτων. Σκάνδιξ. Σκοροδοίσις. D Σπυρίδιόν. Συμφορά. Σῦς. Ταραξικάρδιον. Τίς ἀμφιχαλκ. Ὑπὲρ ἐπιξ. Ὑς. Φελλά. Φεψίλῳ. Φιλτάτιον. Φοινικίδα. Χειμῶν ὄρν. Χοιρίων. Ψόφου. Ψυχροῦ.

Auidius. v. Ἀλφειός. Ἀμάθητος. Ἀμαρυγάς. Ἀναβολάς. Δεκατέθειν. Διεμέρισαν. Δουλος ὢν. Ἐκιδάσας. Ἐξφυκδοῦμηται. Ἡκεῖ. Θεαγένους χρήματα. Καλλίας περ. Κατὰ χειρός. Κόψυχος. Κρόθη. Λάμπων. Λήκυβον. Λῦσον. Μά γῆν. Μή μοι π. Μῶπά μοι δοκ. Νυμφίου βίον. Ὅνος ὄρνις. Ὀρέστης. Ὀρνις. Ὀσμῆ. Οὐδὲν δὲ οἶον. Οὐδὲν ἔστ' ἄμ. Οὐκ ἐπίσταμι. Οὐκ ὑπ' ἄλλων. Πετσάνδρου. Πηνίχ' ἔστιν. Μλῆκτρον. Πολιόν. Πῶς δοκεῖς. Πραγματοδότης.

Α Μυτιναῖα. Σέρφος. Σκυτάλι' ἔσ. Τετ. Γμαῖς μ. Ὑφαντοδόνητον. Φύλακται. Φρυγίλος. Φρύξ μηδ. Χαράδριος Χθόνια. Ecclesiazusis. v. Ἀγύριος. Ἀγχοσα. Ἄν. Ἄντεχειροτόνησιν. Ἄωρια. Ἄτομαζον. Ἄδς. Δευτεριάζειν. Δημοτικά. Ἐκείνου. Ἐνός. Ἐξολισθη. Ἐξόν. Ἐπίκλιτρον. Ἐ. Ἰστω. Κατωνάκης. Κεκοιμένος Κνῆμ. Μίλος. Μῦρα. Νουβυστικόν. Οὐδὲν πρ. Ὑ. τὰλ. Παμπησιαν. Παραβλέπουσα. Παραπ. Παραγορδιεῖς. Παρερπούστα. Παρείρητον. Πλειόνων. Προσπίκτουσαι. Πρωί. Σ. τὸ ταμ. Συμβαλεῖν. Τί τοῦτό σοι τ. Τόλμα. Ὑπαποτρέχειν. Ὑποδείξις, Φορμίσιας. Ἐ. Χοῶ.

B Equitibus. v. Ἀντίσιος. Ἀντιφρίξεν. Ἀπεψιάμην. Ἄφες. Βριμήσαο. Δασαπύ. Διασιών. Δωροδοκεῖν. Ἐγγανών. Ἐμοῖ ἐ. Ἐξολών. Ἐφ' ἔνδεκα. εἰ μὲν οὖν. Ἐλθε. ἔδεν. Θρήττε. Κομᾶ. Κώδιον. Κράμβη. Ἐνοκοπίσω. Λεπτή τις. Λούτρον. Λουδομῆ. γνης. Μᾶζα. Μέτοιχοι. Νάπυ. Νών. Νῆ γ. λίαν. Οἶνον π. Ὀνουχίζεται. Ὅπασα. Ὅκ. Ὀὐ χείρον. Πεντεσυρίγγῳ ἐξέλω. Περιθ. Ἐ. Περικόμενα. Πλατυγίξαι. Πλεῖστα. Περὶ ὄδια. Πρῶτα στοιχ. Πυκνός. Σίξον. Σικ. δωριστί. Τὸ μὲν νόημα. Τυφώς. Ὑπαπ. Φυκός. Φροντίς. Χεσειῶ.

Lysistrata. v. Ἄλλ' ἔμοδ. Ἄλουκα ἔσ. Ἄπερῶντα. Ἄπορῶνας. Αὐτόθεο. Ἐ. Γρυκτόν. Γυναίκασις. Δέλιτα. Διαλλάττει. Ἐμένης. Αἰεῖ. Ἐν μύστου γλ. Ἐξία. Ἐξῆθη. Ἐξῆθη. Ἐπιγλωττήσομαι. Ἐπ. Ἐπυρήσις. Εἰρημένον. Ἰγῆ. Ἰσπ. Κόπη. Κόλιξ βροπ. Λαμπιτώ. Λόχη βίον. Μήλα. Μουσατήνηται. Οἶω. Ὀροφή. Οὐκ ἔστι. ἠθρ. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. Οὐκ ἔστι. ἠθρ. Ὅτε σὺν πανωλ. Ὡ σπερμ. Πακίφ. γνία. Πλεκοῦν. Σάκος. Σφριγῶν. Τεῖρος. Το. Τοροποιεῖν. Τρικουρσία. Τυρόκησις. Φοκ. ἠ. ρήσω. Χένριδος. Ψῆτα. Ψῆφος κρ. Ψηροπία.

Nubidibus. v. Ἄδειν κελ. Ἀεροβατεῖν. Ἄδ. Ἄτιμάχου καταπ. Ἄπιστω. Ἀτίχως. Βλαπ. μας. Γνώμα. Γνώση. Λέον. Διοσίην. Ἐμπί. Ἰὼ κλάετε. Κρίνεσι. Λεπτολογία. Μανίον. Μῆ. κλέους. Μεταπήδα. Νεφέλας. Οὐκ ἂν ἐπὶ ὄσ. νόμηκεσ. Παρακαταβολή. Παράνοια. Παρ. Πεντοτάλαντος. Πηδᾶν. Πολλάς ἐπιπρ. Πάλλη. Σωκράτης, Σωκρ. Ταχύς. Τετρίγων. Τηλαπ. Τῆς μωρίας. Ὑπέρονον. Φιλίε γὰρ πω. Φί. ρον. Χαίνωσιν. Χαιρεφῶν. Χολῶσι. Χροῖ. Ἐ. καταπ.

Race. v. Ἄλλ' εἴ τις ὄμ. Ἀνγλία. Ἄρεα. Ἄλ. Ἐλεῖμνον. Ἐμποδών. Κόρημα. Ἄφους. Μορ. Νῦν τοῦ' ἐκ. Οἶον τὸ θαυμ. Οὐκ ἔστι παρ. ἔ. κ. κελόν, ὦ ἦός. Παρέτραγον. Περιζώσαστο. Πη. Ἐπί. Ἐπί. Σαμοθρῆκη, Σεβαρά. Φύλλος ἔ. Φο. κών. Χάρισι. Χρυσίς.

Rhulo. v. Ἄλλ' οὐκ ἔνεστι. Ἐκᾶτη. Ἐ. ἄλλ.

ἄνωτα τῶ κ. Ἦσαν. Θάσιος. Κόλιε βροπ. Οἱμοι ἄ. Οὐ γὰρ πείσεις. Οὐκ ἔστι συκοφ. Ὡς ἄ. Τοῦν τετραδί. Ποθεῖς. Συλλήθδην. Συνεκπο-
Φρακᾶ ν.

v. Ἀναπαυαν. Ἀχθοφόρον. Βρίθος. Γορ-
ς Τίθρ. Δημαγωγεῖ. Διαύλειον. Αἰόλαν. Ἐγψδα.
ᾶ μὲν. ἔξίστασθαι. Ὡς ἀπόλοιτο. Κατατιλᾶ.
ταῦτ' ἔχ. Κωδωνοφλαροπώλους. Λεώκριτος.
κ. Μαχιμος. Μεγαίνετος. Μῆ τὸν ἑμόν. Μικρο-
εῖρας. Μωροί. Οἰδοῦσαν. Οἶδ', οἶδα. Οὐ δῆπου μ'
Οὐκ ἔστιν ἔς. Οὐκ ἔχω φράσαι. Οὐχ οἶδ' εἰμί.
ἀπόλοιτο, Περικλῆς εἶτ. Πινακηδόν. Πιλασία
πηκτα. Πονηροίς. Ποῦ σχήσειν. Πυβρίχαις. Ῥό-
α. Σαφα. Σκολία. Σκόμος. Σμιλεύματα. Συγχο-
ᾶ. Ταῦτα μὲν πρ. Τῆν γῆν. Τίς εἰς ἀναπ. Τίς δ'
ν. Τοῖα Στυγός. Τυφών. Φεῦ. Φιλοτιμότεραι.
κίον. Χαρων.

Ἰestorphoriazusis. v. Ἀγρεία. Ἄλλ' οὐ γάρ ἐστι.
ταυγεῖς. Ἄρσενι. Ἀῦτη μὲν ἦ μ. Ἐγκυκλον.
εις. Κηδεστής. Κομφόν. Κοικύλλεις. Κοινολο-
ᾶ. Λέων. Μελανοσυρμαῖον. Μύρμηξ. Παλαμήδης.
ἰτη. Πορίμφ. Πόσθιον. Πυραμοῦς. Σμίλη. Τερη-
ι. Τεχναζεν. Τεχνασμασι. Τί οὖν ἔτι. Τορεῦαι.
ἔξεν. Χαλαρα. Ψιλός.

Vespris. v. Ἀντιμωσώμενοι. Ἀνατρητοῦς. Ἀν-
ῖνη. Ἀῦτη γε χρ. Διεκαρμάτισ. Δοθιῖνι. Ἀΐσως,
ὁ τῶν μ. Ἐκκαλαμπται. Ἐλαλόγοι. Ἐξ ὄφους
ιη. Ἰν' εἰδῆς. Ἰννοί. Θαψίνη. Θεσμοθετής. Θυμόν
ᾶ. Καταπροῖζεται. Καχρῶν. Κλητήρα. Κλητήρ.
κνου πολ. Λαχανα. Μισόδημος. Οὐδὲ χαιρῶ. Ὡς
ἔως. Παροινικώτατος. Περιπεφθεῖς. Προσκαύσσα.
υτανεῖν. Τά διδ. Πυρίνω. Συλοποκτιᾶν. Σκίβ-
ν. Σορός. Στίλη. Στυφεδανός. Ταῦτα ληρ. Τωθα-
ιν. Τροφαλῆς. Τί ταῦτα ληρ. Τυφεδανός. Φυστη-
ιχα. Χαριναδης. Χελώνας. Χελύνη. Χοιρίναι. Χο-
βλιψ.

Artianus. v. Ἀλέξανδρος ὁ φιλ. Ἐνυαλιος. Ἡφαι-
τίων. Ὡςος.

Artemidorus. v. Ἀγκών. Ἀκέφαλος. Ἀλληγορία.
Ἰναθσις. Ἰναγαῖον. Ἰνδρεία. Ἰρπαστόν. Ἰσα-
ινθος. Βλανειομφαλους. Γαλῆ. Γαρρος. Γενεα. Γνα-
αλοί. Δακτύλιος. Διόνυσος. Δρακων τὸ θηρ. Αἴγας.
ἰδοῖον. Ἔθος. Ελέφαντος. Ἐνύπνιον. Ἐφεστρίς.
Εφθθος, κιλ. Ἰερὰ νόσος. Θύλακες. Κλίβανος.
ἰορώνη. Κῶμα. Λοχαῖοι. Μελιταῖον κυν. Μορμυρω-
τός. Νεμωψῖν. Ὀνειρον ἐνυπν. Ὀνειρος. Πεπρᾶσθαι.
Ἰλόνεται. Πυργίσκοι. Σιδηροῦς ἄνθρ. Τοιχεῖα. D
Σφαίριζω. Τέρψιμα. Τίβαννα. Τριβακα. Τοίχαρχος
Γύλη. Ἰπτιος. Φοῖνιξ. Ψῆφος. Ψῆφ. καλ.

Astrampychus. v. Ἀλώπηξ. Ἀνῆραις. Ἀνθραξι.
Ἄτρα βλ. Βόας θεωρ. Βορβοροταραξισ. Βρονταί.
Βούσια. Γελών. Γέροντα. Γυμνῶσ καθ. Δένδρεῖ.
Ἐκκλησίαις. Ἐσθεῖν. Ἴππους μελ. Θάλατταν ἰδ.

Θανών καθ' ἕπν. Θρίδακας. Καθ' ἕπνους. Κεκλω-
σμένα. Κόπρω καθ. Δαγῆ πειν. Λάκωφ. Λύκος κεχ'
Μάχην. Μητρί πλακ. Μιξιονίδης. Μῦς δ' αὖ φαν.
Νεκρούς ὄρ. Νενησμένα. Οἶνος κεν. Ὄσμη. Οὔρανο-
βίμονος. Ὀψεις. πατ. Ὡκ κρατ. Πάσσαλος. Πρή-
θων, post v. Παχῆς. Παῖδας κρατ. Περιστερὰς. Κα-
λὸν πέτεσθαι, post v. Πέττουσα. Πέτρζ καθ. Πηγῆ
διαυγ. Πινόη. Πόδας. Πόλον. Ῥάβδος. Σελήνη. Στα-
φυλή. Στολήν. Στόλος. Σῦκον. Σφήκις φαν. Τείχει
καθ. Τρίχας. Τρώγων. Τυφλὸν φ. Ἰδωρ βλ. Ἰγνος
ἐπὶ θ. Φιλεῖν. Χεῖρα. Χιών φαν. Χιτῶν βραγ. Χρυσὸν
κρ.

Athenæus. v. Ἀθηναῖος. Ἀκμήματα. Ἀλθρηφιάς.
Ἀνακῆσθαι. Ἀναλαμβάνειν. Ἀναπίπτειν. Ἀνθεια.
Ἀπίκιος. Ἀπουρα σῖτα. Ἀοιδός. Ἀφῶα. Βρέλειν.
Βρύτια. Δακτυλῆθρα. Δαίς. Δαιτή. Δειπνοσοφισταί.
B Ἐφουπιάζω. Ἐπιστεφῆς. Ἐπιτραπεζώματα. Καλ-
λιφάνης. Καρίδας. Καταιονοῦσι. Κατίσειε. Κιντού-
ροις. Κωθωνοῖσι. Ματρίας. Μέθη. Μενεκράτης Συρ.
Οἶνος ὄνομ. Ὀμηρος. (pag. 683.) Ὀρχησις. Ὀ-
στρεα. Ὀψοφαγία. Πάμπριλος οὔτος. Πασχίμενοι. Πε-
ριγλωτῆς. Πίθυλλος. Πραμῖνος οἶνος. Πυλαδης.
Σημός. Τελετή. Τελλίας. Τιμαχίδας. Φαλλοφόροι.
Φιλόζενος, λευκ. λάρμος συρ. Χορείαν.

Basiliius Magnus. v. Ἀποστολική πολιτ. Ἐξ οὔ.

Chrysostomus. v. Ἀββᾶ. Ἀπρόσιτον. Ἀφοσιού-
μεθα. Βδύλυγμα ἐρ. Δουλεία. Ἐνδεδιχισμός. Μωρία
διὰ χρ. Συγκατάβασις. Τελώνης ἄλλ.

Codinus. Multa sunt apud Suidam loca, quæ apud
Codinum de Originibus CPolitanis totidem præne
verbis leguntur. Ea autem non ex ipso Codino, ut
pote scriptore recentiore, Lexici hujus compilator
sumpsit; sed ex eodem auctore (2), ex quo et Co-
dinus. Loca autem sunt sequentia. v. Ἀδριαθνήη.
Ἄρκαδία. Ἀεραβατικός. Αὔγουστος ὁ Κ. Ἀφρο-
δίτη. Βασιλική ὅτι ἐν τ. Βηρίνη. Γῆ. Δημήτηρ.
Ἐλένη. Ἐρμηῖν. Ἔστια. Ἡρα. Ἰανουάριος. Ἰου-
στινιανός οὔτ. κτ. Κυνήγιον. Μάμας. Μανία. Μη-
νᾶς. Μίλιον. Παλατινόν. Πρίανος τὸ ἄγ. Προκόπιος
ὅτι ἐν τ. Σέλευκος οὔτ. Σταυρός ἐπὶ τὸ β. μήλη τοῦ
φ. Τριβουνίλον. Φόρος,

Constantini, porphyrogenetæ, Collectanea, sive
Excerpta historica. Loca inde deprompta ad suos
quæque auctores, veluti Polybium, Diodorum, Nic.
Damascenum, etc. retulimus.

Cyrillus, Alexandrinus. v. Ἐρμηῖς, ὁ τρισμ.

Cyrillus, Hierosolymitanus. v. Ὀλυμπιάς.

Damascius. v. Ἀθηνώδωρος, στ. pag. 73. Ἀλη-
θινὸς ἔρωσ. Ἀμῆχανον. Ἀμμωνιανὸς γρ. Ἀμφι-
λαφῆ. Ἀναλκίς. Ἀπαστος. Ἀρποκράς. Ἀρασθαι.
Ἀσκληπιόδοτος. Ἄρτυτος. Ἀφεδρείας. Γέσιος. Γρη-
γόριος ἄδ. Δαιμονία. Διαγκωνισμένος. Διαθίτης.
Δίειν. Δώριος αὐλ. Ἐνδεέστερος. Ἐπίκτητος.

antiquitates vindicare voluit in diss. inserta t. VII
Hist. criticæ Massonianæ pag. 247 sq. et recusa
Lugd. Bat. in triade dissertationum A. 1717, 8.,
admodum incerta esse ac lubrica, probat laudatus
Bandurius præf. ad tom. I, rumismatum impera-
tor. Paris, 1718, fol.

(2) Hunc auctorem anonymum Antiquitatum
CPolitanarum trecentis et quinquaginta annis Co-
dino antiquiorem primus e codice regis Christi-
anissimi A. 1714 vulgavit Anselmus Bandurius, et
dixi volum VI, pag. 549 sq. vet. ed Casimiri vero
Oudinii argumenta, quibus Michaeli Psello illas

'Ερμαῖον. 'Ερμείας οὐτος. 'Ερως τὸ πρ. Εὐθύλωτ-
τος. Εὐλόφως. Εὐμοῖρα. Εὐπίθιος. Εὐρετής.
Εἶδος. 'Ηλιξ ἤλ. 'Ηραϊσκος. 'Ιφικράτιδες. Θεαγί-
νης. Θώπες. Κατακωχή. Κατανωτίσασθαι. Μαρῖνος.
Μισοπράγμων. Μῶμος. 'Ολύμπος. Οὐλιανός. 'Οτα
κατεαγότα. Παμπρέπιος. Πλάτων ὁ φιλ. Πολυήκοος.
Σαλούστιος οὗτ. Σεθηριανός, ἀπὸ δαμ. Σουπηνιανός.
Σωρανός ἐφ. Τὰ ὦτα. Τελεσιουργόν. 'Τποκορίζεται.
Φῶτα. Φυλάκια. Χωρὶς τὰ Μουσῶν. Ψυχή.

Monendus hic est Lector, plura apud Suidam
loca occurrere, quæ ex Damascio deprompta esse,
et stylus et argumentum facile persuadeant: sed
nos ea tantum hic notavimus, quæ et apud Pho-
tium in Excerptis ex Damascio leguntur, et proinde
Damascii esse certo constat.

Diodorus, Siculus. v. 'Αναγωγή. 'Αναλεξιμένος.
'Ανέσιον. 'Αντέχει. Βάρος περὶ πολ. Βλανων. Γάζα.
Δημήτριος, φανοστρ. Διτροπή. 'Επιφύομενος. Εὐ-
κκιριάν. 'Ιδιον. 'Ιδιωτ. Κζλλίας, ὁ συρ. Προδείκταις.
Συβαριτικαῖς. Τίμαιος, ἀνδρ. 'Υπερπετεῖς.

Diogenes, Laertius. v. 'Αγαθόν. 'Αγὴ δῖτα 'Αγ-
κῶν. 'Αδιαφορία. 'Αδύνατα. 'Ακαδημία. 'Ακίβδηλον.
'Ακρων. 'Αμπωτις. 'Αμφιβολία. 'Αναγκαῖον. 'Αναμ-
μα. 'Αξιόπιστος. 'Αξιωμα. 'Απαθῆ. 'Απνους. 'Απο-
γραφή. 'Αρετή. 'Αρρώστημα. 'Αρχή. ἀρχ. 'Ατυφία.
Αὔεις. Αὐλητρίς. Βάρος περὶ πολ. Βασιλεία. Βαστα-
χθιῆ. Βίαντος. Βροντή. Γαλαξίας. Γραμμή. Γυμ-
νοβόρρυπαροι. Δασμολογῶ. Δίμονα. Δέλτος. Δεσμὰ
τῆς ψυχ. Δελξεις. Δηλίου κολ. Διαικόμησις. Διαλε-
κτική. Διάλογος. Διέξοδοι. Δοξάσαι. Δουλοὶ πάντες.
Δώριος. ονομα κ. Δῖρσεις ἤ λ. 'Εγκλισιν. 'Εγκράτεια
διάθ. 'Ελευθερος. 'Επαγωγή. 'Επεχε. 'Επιθυμία.
'Επιστήμη. ὅτι φησ. 'Επιφάνεια. 'Εσπερος. Εὐ διά-
γειν. Εὐλογοῖν. Εὐπάθεια. Εὐσίβεια. Εἶση. Εἶδια.
'Ἰδονή. 'Ηκιστα. Ζήνων, μνασ. Ζῶναι. 'Ιρις. Νέ-
φους ὄγρ. 'Ισχυρογνώμων. 'Ιύγξ. Θεόδωρος, ὁ
ἐπίκλ. Θεός. Θεώρημα. Θέρος ἐστίν. Θέσεις. Θεῖους
τε εἶναι. Θωρός. Καθῆναι. Καθήκον. Καθηππά-
ζεσθαι. Κακία. Καλὸν πρᾶγμα. Κίνωπος. Κάππα-
ρις. Κατηγόρημα. Κεραυνός. Κομηται. Κόσμος οἱ
στ. Κοτύλη. Κρόμμυα. Κύκλι. Κυνισμός. Λει-
πανδρεῖν. Λήκθον. Λόγος. Λογοτόπος. Λύπη. Μά-
γοι. Μᾶλλον, μᾶλλ. Μεγαλοδωρία. Μεγαρίσαι. Μέτ-
οικοι. Νούς. ὄνοῦς π. Ξενοφάνης. 'Οζωτά. 'Ομοιο-
μέρεια. 'Ονησίκριτος. 'Οντα. 'Ορμη. 'Ορος. 'Οστάναι.
Οὐδὲν μᾶλλον. Οὐρανός. 'Οτοβλαδίας. 'Οχος, φιλ.
Πάθη δύο. Πάθος. Πάν. Παραγραμματίζων. Παρα-
στιχίς. Πάχνη. Πένταθλος. Πιήναντα. Πολιτικήν.
Πολιτισμός. Πρήστηρ. Πρόληψις. Προύνικος. Πρω-
ταγόρας. Πυθαγόρας. Πυθαγόρα τὰ σ. Πυθμήν. Πυ-
ρίβια. Πυρρῶναιοι. 'Ρομβοστωμυλήθρα. 'Ροίαιες.
Σαράπους. Σεισμός. Σημαῖον. Σκιμαλλίω. Σκίση.
Σολοικισμός. Σοφία καὶ σοφ. Στιγμή. Στοιχτοί. Στοι-
χεῖον. Συγγνώμη. Σύμβολον. Τεθεωρημένη. Τέλος.
Τετραλογία. Τιμῶμαι. Τρικύλιστος. Τρόπος. Τρο-
χιλίας. Τυφών. 'Υτέος. 'Υπνος τὸν ὑπν. 'Υποβολή.
'Υποτελις. 'Υπόλυτος, Φαντασία. Φαιός. Φημι.
Φθινόπωρον. Φλιδών. Φλοῖός. Φόδος. Φυσικός λόγος.

A Φύσις ἐστίν. Χάλαζα. Χαιμών. Χροί ἔκκ. Χρῶσιππος.

Dion Cassius. v. 'Αγῆλειον. 'Αδισθητ. 'Α-
'Αμβλύνω. 'Αμυσσι. 'Αναρεθείς. 'Αναστρα-
γωνιστής. 'Αντίοχος ὁ αὐτ. 'Ανατολή
(pag. 234.) 'Απαλγούντες. Βυζάντιον. Δε-
Δεκ. Δίκροτα. 'Εναγισμοί. 'Ενίρως. 'Ε-
θειάζουσα. Καθήρει. Καίρια. Κλαύδιος. Κ-
λαμπάδια. Λάρναξ. Μάρκελλος, συρ. Λ-
βασ. Μήθ' ὑπὸ νεότ. Σεδῆρος, σοφ. Ιξ-
Σπόρος. 'Υπεξέσχεν.

Dionysius, Halicarnass. v. 'Αριστόδημος
ρίων ἀρχή. 'Ατεγκτος. Αὐτάρχεια. Αἰγυπ-
λαίτ. Διαρτώμενος. 'Εκτεττωκία. Εἰκο-
Μάρκιος, συρ. Παραιτησόμενος. Πάλι-
Ποστόμιος ὑπατος. Πύρρος οὗτ. Τελευ-
μιούεται. Τεκμαιρόμενος. Τρόχη. 'Υπ-
Χορταῖος.

Epigrammata anthologiae inedita. Videt
praeidentem scriptorum a Suida laudat
v. Epigrammata.

Eusebius. v. 'Ωριγένης. Πλάτων ἐν κρ.
Gregorius, Nazianzenus. v. Διεργω.
Harpocratio passim.

Herodianus. v. 'Αμάστης. Καθοσιόμενος ἰ-
θίος. Σεδῆρος. ὅτι Σεβ.

Herodotus. v. 'Αλισθεῖον. 'Αναρκαῖς. ὁ
οσιούμεθα. Βάττος. Γύγης. Δάτις οὐκ εἶ-
Δημοκρίδης. Διφάσια. Δουλοσύνη. Ἐξο-
'Εξιστορήσαντες. 'Επελέξαντο. Ἐπὶ τ-
πρῶμνῃν. Εὐλαί. Θεμισών. Κατωκία ἰ-
Κῦρος. Μιλτιάδης. Μνωμένη. Πολοκία
'Ομηρος. (pag. 684 seq.) Περιηγητικὸν
μάκτεον. Φωκαῖων.

Hesiodus. v. 'Αλλοτε μητρυιή. Ἀπὸ κρ.
ἀγ. Νήπιος. Τένθαις.

Hesychius, Milesius. v. Ξάνθος. Σωματικὸν
τάμων μυτλ. Φαίδων.

Homerus. v. 'Αλωάς. 'Αμφί. Βάλλω. Δῖ-
διος. Δοιοί. Αἰτίζων. 'Εανῶ. 'Ελόση. Ἐπὶ
λαρβείταο. Εὔτε. 'Ιδίειν. "Ἴνα τοῦτω κάλλειν"
Κάτων. Καιροσίων. Κέρα ἀγλαί. Λάϊον. Λα-
δεῖα. Μετα. Νηπενθές. 'Ολέθρου. 'Ονειρ. Παι-
Παραβλύπες. Παρακλίνασαι. Παραιτησόμενος ὑ-
Σαμου ὄλ. Χαλκίος. Χειῖρ.

Iamblichus. v. Διαιπερίως.

Interpres LXX Veteris Test. v. 'Αβῶς. ἰ-
ἐξεται. 'Απελακτισιν. 'Αποκαθιστῶν. Ἀρῶν. Δι-
Διεις. 'Εξωλόθρευσας. 'Επιστήρξας. Ἐπι-
'Εσκαλλεν. 'Ἰδοσαν. Καδδης. Κατασκευαῖα. Κῆ-
Λυμῖνοιμαι. Λύω. Μη ἀποσκορακίσης. 'Ογδοῖ. Ου-
λυζέτω. Οὐκ ἂν ἀρῶς. Οὐ τοι. Παραστῆσαι. Π-
φρυγμένα. Πιανάτω. Πολεμῶ. Πρόβλημα. Πρω-
ψης. Προφυλακή. Πτέρνα. Πύρρῶσον. Συνίση
μουλκῶν.

Joannes, Antiochenus. v. 'Αδριανός. μετ
'Αλέξανδρος ὁ μαμμ. 'Αναστάσιος 'Ρωμ. βστ. ἄν-
νῖνος βασι. 'Απετρώτο. 'Αποχρησάμενος. Αἰγυπ-
βασι. Βεσπασιανός. Βιτέλλιος. Γάιος 'Ρωμ. Γε-
τα

ιαυτῷ βασιλ. Δέκιος. Διοκλητιανός. Δομετιανός. Αίρενός. Αίρενός. Έρχοβίος. Έρακλῆς Ἄλκ. το. Ἰοβιανός. Ἰουλιανός ὁ ὕπ. Θεοδόσιος Καθοσίων. Κόμοδος. Κύντιος Κικ Αούκιος. Λυπρά. Μαξιμίνος. Μάρκος βασιλ. Νεοχμός. Νεῦτι ν. Ὄθων. Ὁρμαθός. Οὐαλεντινιανός. Πανάλωμα. Πομπήτιος Ρωμ. Σαούλ βασιλ. Σεβήρος Σερούχ. Στινέβοια. Σολομών. Στέρξω. Τὰ πλεί- ἄξια. Ταρκύνος Σούπ. Τιβέριος βασιλ. Τίτος Τραϊανός. Ἰπατοί. Ἰποστησάμενος. Φάμωσσα. λος. Χημεία.

omendus est Lector, omnia hæc loca Joannis, iocheni deprompta esse ex collectaneis historicis stantini imperatoris, ab Henr. Valensio editis. Joannes, grammaticus, vulgo Philoponus di- s. v. Ἄκούσι. Ἀνάμνησις. Ἀντιτυπήσαι. Ἄδρα- Ἄποδειξις. Ἀρμονίαν. Ἀρχή ποιητ. Ἀξή. λησις. Γλῶττα. Διάθεσις. Διαφανές. Διηγή. Δί- ος. Δόξα. Δύναμις. Δισθήσεις. Ἐπιστήμη ὅτι. Ζωή παρατ. Ἐξή. Ἐπίθεσις. Ἐχώ. Ἰδιον τοῦτο. Ἰκτεριῶν. Θυμός. Κίνησις. Κογχύλη. Κόσμος ἐξ οὐρ. Κοίναί ἔνοιαι. Μέγα καὶ μικρόν. Μέγε- ἰ. Μεταβολή. Μίταιος. Μήλης ἔντεθ. Μήνιγξ. σος. Νοῦς. Ὁ νοῦς π. Ὁξὺ καὶ β. Ὁρατόν. Ὁσα- αντικόν. Ὁφθαλμός. Πάθος. Πνεύμον. Πῦρ. Ρίς. υθμός. Σάρδοι λίθοι. Τεκμήριον. Τέλος. Τροφή. αντόσια. Φάρυγξ. Φαίον. Φωνήν. Φῶς. Φυσικός ὄρος. Φυτικά. Χρῶμα. Ψόφος.

Josephus. v. Ἀδάσκανος. Ἄδερ. Ἄδεια. Ἄδο- ἰται. Ἀκάνης. Ἄννος. Ἄρετή, ἀνδ. Ἀφιλότιμος. υκάνη. Γεδεών. Γιωρτός. Δελεάζοντες. Ἐκλειπία. ἔστομισμάτων. Ἐξώλης. Ἐσσαίοι. Εὐνοίας. Εὐ- ραξία. Ἠλικες. Ἰεζάβελ. Ἰεροδοῦς οὐτ. Ἰλαροίς. ἰάννης βασιλ. Ἰερ. Ἰώσηπος Ἰουδ. Θανατῶν. Καθ- φίεντο. Κατανομιστεύσας. Κορβανᾶς. Κριός. Με- ἔτη. Μωσῆς. Ναβουῶας. Ὀζάν. Ὀζίας. Ὀχοζίας. ἰτροδόλον. Προτομή. Πτολεμαῖος ὁ βασιλ. Ρήξας. Ἐημάται. Σικάριοι. Τάλαντον. Τίτος βασιλ. Τρακ- ἰων. Φινείας. Φρουροί.

Isidorus, Pelusiota. v. Διοπετίς. Ἔως. Ἐν το- τούτῳ. Παράδειγμα. Σάββατον ἀργ. Σωφροσύνη λεγ.

Julianus, imperator. v. Ἀκλήτων. Ἀντισθένης. Γελοῖος. Δίσωπος ὁ τῶν μ. Εἰς τέφραν γρ. Ἰρά- κλειτος ὄν. κ. Καταγρήσας. Κωνσταντινούπολις. Μαγνητῶν κακά. Μυρμηκίδην. Σαρδαναπάλους. Τυτάρων. Φειδίτας.

Laertius. Vide Diogenes.
Marcellus in Vita Thucydidis. v. Ἰκρίον. Θουκυ- δίδης.

Marcus Antoninus. Vide supra Antoninus.

Marinus in Vita Procli. v. Ἠγμένος. Ἠρων. Λεω- νᾶ. Μητρεμακά. Ὀλυμπιόδωρος. Πρόκλος ὁ λόχ.

Menander, historicus. v. Ἀπεφλαύριζε. Ἀποκα- ἰστην. Ἐκμαγείον. Ἐκμαλθακῶσαι. Ἐφοινίττετο. Νεκυία. Σειρά. Ἐδροστάσιον. Ἰποτυφούσης.

Nicander. v. Ἰπκοί.

Nicophorus v. Ἀδάμ. (pag. 47.) Μαργαρίται.

Nicolaus, Damascenus. v. Ἀκαστος. Ἀλυάττης.

Ἄπετρώετο. Ἀρβάκης βασιλ. Ἀταλάντη. Ἰππομένης Κροῖσος Αὐδ. Λυκάων. Λυκούργω τῷ νομ. Μάγνης, ἀνὴρ σμ. Μόξος. Περλιάνδρος ὁ Κυψ. Σαρδαναπάλος Ἄσσ. Ἰπογραφομένοις.

Omnia hæc loca Nicolai, Damasceni, ex colle- ctaneis historicis Constantini, Porphyrogen. ab Henrico Valesio editis. deprompta sunt.

Nilus, eremita. v. Οὐ κατασχών.

Nonnus in orationes stelitenticas Gregor. Na- zianz. v. Μαγεία. Μίθρου. Οἰωνιστικὴν. Στήλη καὶ στηλιτ. Τάνταλος. Φαλλοί.

Œcumenius. v. Ἀλαζονεία. Περιτομή. Σαβδάτου. Palladius de Brachmanibus. v. Βραχμᾶνες.

Paulus, Ægineta. v. Ἀβρότονον. Ἀγαρικόν. Ἄλι- μον. Ἀλθαία. ἄλδη. Ἀλαίνη. Ἀναγαλλίς. Ἀνάγυρος. Ἄνδράχνη. Ἀνεμώνη. Παρωνυχία. Πόλιον. Πτέρις. Πύρεθρον. Σαγαπηνόν. Στρατιώτης βοτ. Φόρβιον εἶδ. Χάλακνος.

Pausanias. v. Ἄγις. Ἀναξίμνης. Ἄννιδας. Γλαῦ- κος Καρ. Ἐπαμινώνδας. Εὐθύμος. Ἰππόμαχος. Κλειτόμαχος. Λεοντίσκος. Μίλων. Πιλίνθος. Πολυ- δάμας. Σόλων τοῦτ. Σώστρατος, σικ. Ταϊνία. Φρό- νημα. Χειρονομεῖν.

Philoponus. Vide supra Joannes, grammaticus.

Philo, Judæus. v. Σεμνείον.

Philostorgius. v. Ἀγαπητός.

Philostratus. v. Ἀγαμαί. Ἀγείρει. Ἀδάμας. Ἀκρο- θίνια. Ἀναβαλλόμενος. Ἀναξαγόρας. Ἀνελέγτος. Ἄπενιαυτίσαι. Ἄπασπούδαζεν. Ἀπήχθη. Ἀσβα- μαῖον. Ἄτρυκτος, Βαλαντιοτόμος. Βάσσης καρ. Γάγ- γης. Δάμις. Διάγειν. Διθύραμβος. Αἰσχίνης, ὁ τοῦ λυς. Ἔθνος. Ἐλεύθερος. Ἐμπεδοκλῆς τὸν ἀκρ. Εὐθύδημος. Εὐξενος. Ἐφθός. Ἐφίναί. Ἡρακλείδης ὁ Λόκ. Πχῶ καὶ τ. Ἰσαίου τοῦ ῥήτ. Θαυμασταί. Θεμιστεύσαντος. Κάμπτω. Κῶδιον. Κωμάσαι. Κῶδι- ον βεῦμα. Λεπτολογία. Λυγίζειν. Μάρκος ὁ καὶ Ἄντ. Μελετώμενοι. Νικήτης Ὁθόνη. Οἶνον π. Πε- ριβαλλόμενος. Περιεβάλλοντο. Πῶρος βασιλ. Σιμωνίδης. Σκωπτόλαι. Σοφοκλῆς, ἀρίστ. Τάδ' ἐκ τοῦ τρ. Ταυ- τάλου κήπ. Τιμασίων. Ἰπέρφρων ἐγ. Χαίρειν πρόσρ.

Photius in Bibliotheca, v. Ἀγχίνοια. Ἀγχί- σπορος. Pindarus. v. Σύτο. Pisides (Georgius.). v. Εὐφρόνη, ἡ νύξ. Ἐχίνος. Polybius. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀγωνιώ. Ἀθεσίαν. Ἄθλητάς. Ἀκέραιος. Ἀλογοιστία. Ἀλφειός. Ἀμετά- κλητον. Ἀνάληψις. Ἀνάριστος. Ἀνασώσων. Ἀνε- σθυμιατό. Ἀνέμων στάς. Ἄνθρωπος, τὸ τῶν ἀνθρ. Ἄνοδια. Ἀντίγονος. Ἀντιόχος ὁ βασιλ. Ἀντιπαρά- κλησις. Ἀντιπερίσκασμα. Ἀπαντῶν. Ἀπεπίστευον. Ἀπήνη. Ἀποδοκιμάσας. Ἀπόκλητοι. Ἀπολέμητον. Ἀπολλωνιάς ἀττ. Ἀποσκευή. Ἀποστομοῦν. Ἀπό- τριψις. Ἀπραγούτων. Ἀρίσταινος. Ἀριστοκράτης. Ἀριστόνικος. Ἀριστοτέλης τιμ. Ἀρμολόμενος. Ἀρχίλας, οὗτος βουλ. Ἀσθρούδας, ὁ Καρχ. Ἄτταλος βασιλ. Αὐλαία. Αὐλος ποστ. Αὐλώνες. Αὐτοκαθῶς. Ἀφρουρήτους. Ἀψίκορος. Βάνουος. Βαρυδα'..... Βοτρουσταγή. Γόργος. Δαψίδων. Δαιτρός

Photius in Bibliotheca, v. Ἀγχίνοια. Ἀγχί- σπορος.

Pindarus. v. Σύτο.

Pisides (Georgius.). v. Εὐφρόνη, ἡ νύξ. Ἐχίνος.

Polybius. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀγωνιώ. Ἀθεσίαν.

Ἄθλητάς. Ἀκέραιος. Ἀλογοιστία. Ἀλφειός. Ἀμετά- κλητον. Ἀνάληψις. Ἀνάριστος. Ἀνασώσων. Ἀνε- σθυμιατό. Ἀνέμων στάς. Ἄνθρωπος, τὸ τῶν ἀνθρ. Ἄνοδια. Ἀντίγονος. Ἀντιόχος ὁ βασιλ. Ἀντιπαρά- κλησις. Ἀντιπερίσκασμα. Ἀπαντῶν. Ἀπεπίστευον. Ἀπήνη. Ἀποδοκιμάσας. Ἀπόκλητοι. Ἀπολέμητον. Ἀπολλωνιάς ἀττ. Ἀποσκευή. Ἀποστομοῦν. Ἀπό- τριψις. Ἀπραγούτων. Ἀρίσταινος. Ἀριστοκράτης. Ἀριστόνικος. Ἀριστοτέλης τιμ. Ἀρμολόμενος. Ἀρχίλας, οὗτος βουλ. Ἀσθρούδας, ὁ Καρχ. Ἄτταλος βασιλ. Αὐλαία. Αὐλος ποστ. Αὐλώνες. Αὐτοκαθῶς. Ἀφρουρήτους. Ἀψίκορος. Βάνουος. Βαρυδα'..... Βοτρουσταγή. Γόργος. Δαψίδων. Δαιτρός

oliastes Thucydidis. v. 'Ακηρυκταί. 'Αχροτε-
 ιν. 'Αδρίστος. 'Απαλλάξειν. 'Απαλήσαντας.
 θου. 'Αποσταλεύσας. 'Αραντες. Διαγνώμη. Διαλα-
 ιαι. Δείκπλοι. Δίφερον, 'Εβαρύνετο. 'Εθελο-
 νος. 'Εκδεια. 'Ελπίσας. 'Επίδαμνος. 'Επίνειον.
 βητοίς. 'Επωτίδες. 'Εποικος. Εύθους και εύθ.
 ι. Καλῶς ἀντί τ. Κταδύσαντες. Καταλύσαι.
 ρόνησιν. Κρωδύλος. Λαία. Μαυλίας. Μεταχει-
 Μετωύρους. Μέτωπον τῆς νεώς. Ναυάγιον,
 ρών. Ξυμφοράν. 'Ομωγέτας δαίμ. 'Ανευον. Παρὰ
 θεσε. Ηιαϊάνας. Πελοιδόν. Περινεως Περιπλεϊν.
 ι κταάφρ. Πολυτελής. προσκόπους. Πρύμναν
 ευμαχαία. Φρυκτοί. Χαλκίοικος. Ψιλοί.
 ποσαίτα (Theophylactus), v. 'Αγχιθυρος. 'Αναν-
 στος. 'Ανάπηρον. 'Ανδραποδιζω. 'Απεπόνου.
 ρηκα. 'Απόκοιτος. 'Απόμαχος. 'Αποσκευαζό-
 ι. 'Αποσχεδιάζειν. 'Αποχειροτονηθῆναι. Αύραν.
 ς πλατύς. Δυσθανατώντα. 'Εγκύλιος. 'Εξάντη-
 νος. 'Επισάλων. 'Επιστολείς. 'Ερεδοδιφώντες.
 ωμα. Εισομοπ. Εισφρήσασθαι. Κάταυχμον.
 ιούραι. Κληρονομῶ. Κομεντιόλος. Κραιπαλαῖν.
 ψφ. Λεωνίδης. Λειποταξίου. Μαυρίκος. Μα-
 Μετριοπαθεῖν. Μοναχός. Μονουχιλί. Μορμο-
 ια. Ναί μὰ τόν. Οιδήματα. 'Οξυκαθῶς. 'Ορ-
 ι. Παραδραβεύοντα. Περιπτύσσεται. Πλανήτης.
 ιρ. Σκηπτός. Σκρίβων. Συνέριθος. Ταλκντεύει.
 λοι. Φάραξ. Χαγάνος. Χελώνη. Χλομάρων.
 scialis historia eccles. v. 'Αέτιος. (pag. 61).
 νιος 'Αμοῦς. 'Απολλινάριος οὔτ. (p. 281).
 ανοί. 'Αβρήσιος. 'Αττικός. 'Εκηδόλιος. 'Εξεφω-
 ρς. Εὐνόμιος. Μακάριος. Μακεδόνιος. Μαζέντιος.
 ρς. Μαρκιανός οὔτος ἐπί Οὐάλ. Ναυάτος. Παῦ-
 οὔτος μετὰ χρ. Παφνούτιος. Πολύχουας. Σισίνιος.
 ρίδων.
 rhocles. v. 'Αγηλατεῖν. 'Αγκών. "Αγριος. "Αζη-
 'Αεικῶς. 'Αηδών. 'Αημα. 'Ακερδής. 'Ακμαίος.
 ρς νυκτός. 'Ακροφαλείς. "Αλλα δ' ἄλλ. "Αλλά
 'Αλλά ταῦτα μὲν. 'Αλλ' ἔστ' ἄληθ. "Αλημα.
 τηροῦ. 'Αλωτῶν. 'Αμοιρῆσαι. 'Αμφίδρομον.
 ρίσταται. 'Αναγνος. 'Αναλικς. 'Αναξία. 'Ανεπί-
 τος. 'Ανετε. 'Ανειμέναι. 'Ανήκεστον. 'Ανήνυτον.
 α. 'Ανόνητα. 'Αντυγες. 'Αξίωμα. 'Απερίτροπος.
 οπτον. 'Απωτέρω. 'Αραῖος. 'Αρ' ἔστιν. "Αρχων.
 ακτί. Αὔθις. 'Ασδοσπλαγχνος. Βάρος περι
 . Βάσις. Βιοστερη. Βουνόμον. Γελαστής. Γένος.
 σσαν. Γνωτός. Δέδοικα. Δεννάζων. Δεινόν. Δει-
 πανούργος. Δημιουργός. Διεπειραιώθη. Δωρητόν.
 μοις. Δύσθεον. Δυσπινῆ. Δι' αί. Διεικτά. Διπό-
 κία. 'Εγχος. 'Εθελύθη. 'Εκτιμος. 'Εκτόπιος.
 ῖρον. 'Εμμηνα. 'Εμπολιν. 'Εντροφος. 'Εξαι-
 νιν. 'Εξέπραξεν. 'Εξέγρη. 'Εξ' οἶων. 'Επισκοπών.
 ἴστω. 'Επιστροφῆς. 'Ερινύων. Εὔσοια. 'Εφή.
 ἔγγυον. 'Εχθρῶν. 'Εγόμην. "Εδη. "Ελαυεν. 'Ην-
 μένον. 'Ικτιρς. 'Ιώ σκότος. 'Ιρος. 'Ισασι. Θά-
 α. Θίγειν. Θυμός ἐπαθ. Κακῶθρους. Καπνοῦ σκ.
 ῖρια. Κατάστεψον. Κεδνός. Κενεόν. Κεραυνοί.
 ρδος. Κομίζεται. Κούφη. Λάας. Λαμπτήρες. Λα-
 ις. Λέγειν σὺ δειν. Αὔγδην. Αὔμα. Μεθάρμοσον.
 λου Μῆθ' οἷς ἔχγ. Μνήστις. Μυσίων. Μύχος. Ναυ-

Α αγίων. Νέμω. Νηλίπους. Ξενία. Ξυναλλαγή. Ξυραῖ.
 Οἰκονομῶ. Οἰκωρῶς. Οἶμος τῶ μὲν νοσ. Οἶος. Οἶχνώ.
 Οἶχων', ὄλ. 'Ονειδίζω. 'Οργάνειας. 'Ορειδάτης. 'Οττω-
 βον. 'Οτμ γάρ. Οὔ. τοπ. ἐπ. Οὐδ' ἔργμ μ. Οὐρανία
 ἀστρ. Οὐρίος. 'Ορόν. Οὔτιδες. "Ω δύσμορε. "Ω Ζεῦ. "Φ
 μή ἔστι τ. "Ωμοκρατής. "Ως οὐκ ἀρκέσοι. "Ωφειεν.
 Πάγκοιτος. Πάθαι. Παλαιός. Παλαιστής. Πάνθουτα.
 Παραγάγης. Πελαιάδες. Πέραςις. Περιπτυχῆς. Πε-
 ριττά. Περισκελές. Περσεφόνη. Πέσημα. Περσασμέ-
 νου. Ηλαγάς. Πλάθειν. Πληθύουσιν. Πολλά τοι σμ.
 Πολλὰ δ' ἀπ'. Πόλις δ' ὁμοῦ. Πολύζηλος. Πωλικῆς.
 Πράγος. Πράκτορα. Πρισηθείς. Πρόθυμος. Προξένει.
 Πρόπας στόλος. Πρόσεδρος. Προσηγορος. Πρὸς νῦν
 σε μητρ. Προστάτης. Πρόστητ' ἀναγκ. Προσφορά.
 Πρόσχημα. Ηοικιλωδός. 'Ριπάς. 'Ρῦμα. 'Ρύσια.
 Β Σειραιός. Σημαίνει. Σκληρῶς ἀοιδ. Σπεύδειν. Στέγει.
 Στόμαργος. Στόμωσις. Συμπράκτωρ. Σύννομοι. Ταρ-
 βεῖ. Τάρβη. Τέκεια. Τερμια. Τί γάρ με λυπ. Τί δῆτ'
 ἂν ἀλγ. Τλήμων, Τὸ γάρ ἔσλ. Τὸ καλῶς ἔχον. Το-
 σοῦτον. Τῶ τοῦτο συμδ. Τῶ τοι. Τρανές. Τρέφε-
 σθαι. Τοῖς τεκοῦσι. Τυφλός. Τύχη. 'Υβρις φω-
 'Υγιές. 'Υλακτεῖ. 'Υμνήσεις. 'Υπερδριθές. 'Υπέρ-
 οπτα. 'Υποταίει. 'Υψηλοτέρως. Φάος. Φήμη. Φλαῦ-
 ρον. Φλέγων. Φλογιστόν. Φόδας. Φοβερά. Φορά. Φρά-
 σας. Φρονῶ. Χάρις. Χειρίζω. Χθονοσιτεῖ. Χωρίς
 τὸ, τ' εἶπ. Χρόνος γάρ εὐμ. Ψιλός.
 Sophronius. v. Βασίλειος, Καισ. Γρηγόγιος. Ναζ.
 Γρηγόριος, ὁ και Θεόδ. Δάμασος, 'Επιφάνιος. Εὐσε-
 βιος ὁ Παμφ. 'Ιουστίνος. φιλ. 'Ιούστος Τιβερ. 'Ιώ-
 σηπος. 'Ιουδ. Μεθόδιος. 'Ωριγένης. Πολύκαρπος.
 Φίλων 'Ιουδ.
 C Sozomenus, v. 'Αττικός, ἐπ. Ναυατιανοί.
 Stephanus, Byzantius. v. 'Αβιλα. 'Απτερα, Βισαλ-
 τία. Γύαρος. Αἶανη. 'Ιταλία. Ναύπακτος. Ναυπλία.
 Νεάνδρεια. Νεοκαισάρεια. Νέπετος. Νινθή. Νισσαία.
 Νουκρία. Νύνακρς. Νῦροφ. 'Ολόωξις.
 Syncellus (Michael.) v. 'Ανέκαθεν. Διονύσιος ὁ
 'Αρ. (pag. 507).
 Synesius. v. 'Ανθρωπος οὐκ ἔχ. 'Αποθησκοντας.
 'Αποσμιλεύουσι. Βάλλων Σωκρ. Βόστρυχος. Διονυσίω
 σκαμμ. Δώριος αὐλήσις. 'Εξάγιτος. 'Επηλυά-
 ζονται. 'Εφετός. 'Ιστίον σαπρόν. Θεωρία τέλ. Οη-
 λυδρίας. Θιασώτης. Θυνοσκοπῶν. Κατομόσαι. Κῆρας.
 Κομῆται. Κόσμηι. Κότους δαίμ. Λακιδέας. Νέμεσις.
 Οἶσθα. 'Οργια. Οὔ τοπ. ἐπ. Μανδέκται. Περιπλεῖο-
 νος. Πολιτικῆν ἀρ. Πιόρρω δ. Πρὸς λύραν ἄδειν.
 D Προτέλειον. 'Υπνομαχῶ. 'Υπὸ πῆχυν. Φιλοσοφίας
 ἕρ. Φθάσειε.
 Theocritus. v. Χαλεπὸν χορ.
 Teodoretus. v. 'Αδυσσον καλ. 'Αλέξανδρος 'Αν-
 τιοχ. 'Ανθομολογησόμεθα. 'Αντάλλαγμα. 'Ασκός ἐν
 πᾶχη. 'Ατεκνία. 'Αφρων. Βελεφεγῶρ. Βίβλοι Θεοῦ.
 Βραχίων. Γαστήρ. Διεξόδους, ὕδ. Δικαιώματα.
 Δυνάστην. 'Εκστασις. 'Εκτετιναγμένων. 'Εντός.
 'Εως οἱ ἀντ. 'Επὶ χειρῶν ἀρ. Εὐθέως. Εὐλεγῆσαι.
 Εὐρίζων. Εἶδωλον. 'Πμέρα πονηρά. Θρασις. Θεοὺς
 τοὺς τ. Θεοὶ οἱ κ. Θησαυροὶ ἀνέμων. Θλίψις. Θύραι
 οὐρανοῦ. Κέρας. ἰσγ. Κληρος. Κληροί. Κνίζων. Κόλ-
 πος. Κοιλάδα κλ. Κοιλάδα σκ. Κί' Δακ-

- κος. Αίθης. Αθηνός. Αντροπής. Μακίριος. ὁ ἐν ἀγ. Α
 Μάρνος, Ἀρεθ. Μεμοαλωμένα. Μεταμελήθη. Μονό-
 κερως. Μύρον ἐκί κεφ. Νεφροί. Νόμος τρία σμ.
 Νόμος πολ. Ὁδοποιίτην. Παραζήλοσ. Περιβόλαιον.
 Ποσκαλώς. Πραότης ἐκί θ. Προσβλυτον. Πιέρινα.
 Πύλαι δικ. Σελήνη. Σχότος. Σοφός. Ὁ θηρεκ. Σπακτῆ
 καὶ κασ. Στέαρ. Στήριγμα. Σχοίνισμα. Τροχός.
 Ὑδωρ ἀντιλ. Ὑποπόδιον. Ὑσσωκος. Ἰοί θιοῦ.
 Ὑψοῦτε.
 Theodorus lector. v. Θεωδέρηος ὁ Ἀερ.
 Theodorus Raithon de Incarnat. Domini. v.
 Ἀποκλιναρίου οὔτ. Εὐτυχῆς οὔτος. Θεόδωρος οὔτ.
 Νεστόριος. Παῦλος οὔτος ἐγ. Σευῆρος. Ταρξίας.
 Theophylactus. v. Κεφάλαιον. Τεχνητόν.
 Thucydides. v. Ἀποκρότη. Δημιουργός. Ἑλληνο-
 ταμίαι. Ἐνέρσει. Νόσον ἔχυν. Ξηγγραφείς. Ὀμαί-
 χμια. Πλῶ χρῆσ. Φίρειν. B

INDICES VOLUMINIS

INDEX NOMINUM

SANCTORUM OMNIUM, QUI IN TRIBUS MENOLOGII PARTIBUS CONTINENTUR

Ordine Alphabetico dispositus.

Prior numerus partem Menologii, alter paginam significat quae numeris grandioribus tentius representatur.

A

- Abacue, parte II, pag. 5.
 Abarorum et Persarum caedes, III, 195.
 Abdas episc., et mart., III, 37.
 Abdas episc. et mart., cum 28 sociis, III, 101.
 Abdias mart., I, 17.
 Abdias propheta, I, 198.
 Abdjesus episc. et mart., III, 101.
 Abercius episc. Hierapolis, I, 133.
 Abibus diac. et mart. Alexandriae, I, 21.
 Abibus diac. et mart. Edessæ, I, 135.
 Abibus diac. et mart., II, 6.
 Abraham patriarcha, II, 35.
 Abramius presb. et monachus, I, 150.
 Abramius episc. et mart., II, 161.
 Abudimus mart., III, 168.
 Acacius confess., III, 34.
 Acacius mart. in Cappadocia, III, 87.
 Acacius mart. Prusæ, III, 105.
 Acacius mart. Mileti, III, 185.
 Acacius mart. Ptolemaide, III, 206.
 Acepimas episc. et mart., I, 163.
 Achias propheta, II, 91.
 Achillius episc. Lariassæ, III, 92.
 Acindynus, Pegasus, et socii, I, 161.
 Acindynus, Zoticus, et socii, III, 62.
 Acindynus, Agathonicus, et socii, III, 211.
 Acustinus, Sosis, et socius, I, 53.
 Aadauctus mart., I, 87.
 Adrianus mart. Corinthi, III, 59.
 Adrianus, et Natalia, III, 220.
 Adriannus pater Probi, et Metrophanis, III, 220.
 Adrianus, et Eubulus, II, 157.
 Aecateria virg. et mart., I, 213.
 Aeliesius, et Apphianus, III, 40.
 Aemilianus mart., III, 172.
 Aemilianus episc. Cyzici, III, 196.
 Aetherius episc. Chersonæ, III, 9.
 Africanus mart. cum sociis, III, 50.
 Agabus propheta, III, 50.
 Agape, Elpis, et Pistis, I, 45.
 Agape, Irene, et Chionia, II, 52.
 Agape, Irene, et Chionia, III, 41.
 Agapetus paps, III, 60.
 Agapitus episc. Sinai, II, 200.
 Agapius filius Eustathii, I, 55.
 Agapius, Atticus, et socii, I, 162.
 Agapius, Timolaus et socii, III, 16.
 Agapius, Timotheus, et Thecla, III, 209.
 Agapius, Pictus et socii, III, 210.
 Agatha virgo, et mart., II, 162.
 Agathangelus mart., II, 134.
 Agatho papa, II, 206.
 Agathoclia mart., I, 46.
 Agathodorus, et socii, I, 116.
 Agathodorus episc. Chersonæ, III, 9.
 Agathonica mart., I, 116.
 Agathonicus mart., III, 211.
 Agathopus mart. in Creta, II, 54.
 Agathopodes lector et martyr, III, 43.
 Aggæus propheta, I, 19.
 Agnes virgo, et mart., I, 1.
 Atthalas diac. et mart., I, 22.
 Athalas mart., II, 22.
 Alexander, Alphaeus, et socii, I, 74.
 Alexander episc. et mart., I, 74.
 Alexander mart. Temboce, I, 211.
 Alexander martyr in Tana, I, 211.
 Alexander mart. Pydae, III, 14.
 Alexander papa, III, 18.
 Alexander miles, III, 96.
 Alexander mart. Edessæ, III, 101.
 Alexander, et Antonia, III, 12.
 Alexander mart. Alexandriae, I, 159.
 Alexander mart., in Pamphylia, I, 190.
 Alexandra imperatrix, III, 64.
 Alexandra mart. Ancyra, III, 17.
 Alexandri duo mart. Caesarea, III, 17.
 Alexander vir Dei, III, 18.
 Alphaeus, Alexander, et socii, I, 74.
 Alphaeus mart. in Sicilia, III, 10.
 Alypius Stylita, I, 214.
 Ambrosius episc. Mediolani, II, 1.
 Amianus mart., I, 18.
 Ammon diac. et mart., I, 6.
 Amos propheta, III, 136.
 Amphias, et socii, I, 206.
 Amphilocheus episc. Iconii, I, 17.
 Amphias ex 70 discipulis, I, 155.
 Amun Aegyptius, I, 24.

ex 70 discipulis, I, 79.
 mart., II, 3.
 presb. et mart., II, 139.
 virgo et mart. Romæ, I,
 virgo et mart., II, 49.
 Basilissa, III, 57.
 Persa mart., II, 130. Ejus-
 reliquiarum translatio, *ibid.*
 Sinaïta, III, 64.
 sicut duo discipuli Maximi con-
 III, 201.
 patriarcha CP., III, 150.
 et socii mart., I, 216.
 apostolus, I, 221. Ejusdem
 memoratio, III, 146.
 et socii mart., III, 99.
 Hierosolymitanus, episc.
 III, 152.
 dux militum, III, 208.
 nicus, Probus, et Tarachus, I,
 nicus, et Athanasia, III, 3.
 nicus, et Jovia, III, 103, 186.
 us mart., III, 11.
 podistus mart., I, 161.
 orum Synaxis, I, 174.
 tus, et Photus mart., III, 201.
 mater B. V. Mariæ, I, 25, et
 179.
 Theodota, et Glyceria, I, 134.
 Thecla, et socii mart., I, 202.
 prophetissa, II, 156.
 ntatio B. V. Mariæ, III, 27.
 nus episc. Nicomediæ, I, 9.
 nus, Leontius, et socii mart.,
 24.
 usa filia Constantini Caballini
 III, 69.
 usa virgo, III, 183.
 usa, et Athanasius, III, 212.
 chus medicus et mart., III, 168.
 pas episc. Pergami, III, 51.
 pater, et socii mart., III, 77.
 nina mart. Nicææ, III, 2, 131.
 nina, et Alexander, III, 128.
 ninus unus ex pueris Ephesi,
 137.
 ninus mart. Cæsares, I, 186.
 ninus mart. Apamæ, I, 177.
 ninus martyr. Alexandriæ, III,
 3.
 ninus mart. Ancyra, I, 171.
 ninus magnus, abbas, II, 114.
 ninus patriarcha CP., II, 182.
 ninus mart. Nicopoli in Arme-
 a, III, 161.
 sia mart., II, 68.
 thonius mart., I, 161.
 thinaris episc. et mart., III, 178.
 llo ex 70 discipulis, II, 17.
 llo mart., III, 66.
 lonius, Philemon, et socii mart.,
 29.
 lonius mart. Iconii, III, 160.
 lonius, et Eugenius mart., III,
 8.
 stolorum XII commemoratio,
 I, 146.
 aritio crucis in Hierusal., III, 87.
 ianus et Aedesius mart., III, 40.
 eus diac. et mart., II, 22.
 mila, et Priscilla, II, 185.
 mila, Valerianus, et socii mart.,
 122.
 milina, et Rufinus mart., III, 47.
 milina mart. Bybli, III, 132.
 radius, Joannes, et Xenophon,
 I, 138.
 radius episc. Trimethuntis in Cy-
 ro, III, 8.
 rangelorum Synaxis, I, 174.
 rippus discipulos Pauli apostoli,
 206.
 radion minus, III, 59.
 rathas, et socii Homeritæ mart., I,
 39.
 rus mart., II, 40.

Ariadne mart., I, 50.
 Arion episc. Cypri, II, 170.
 Aristarchus ex 70 discipulis, III, 57.
 Aristion episc. Alexandriæ, et mart.,
 I, 11.
 Aristobulus ex 70 discipulis, III, 17.
 Aristocles presb. in Cypro, III, 140.
 Arrianus mart., II, 30.
 Arsenius abbas, III, 88.
 Artemas mart. Cyzici, III, 77.
 Artemius mart., I, 130.
 Artemon episc. Seleuciæ, III, 24.
 Artemon presb. et mart., III, 52.
 Ascalon mart., III, 107.
 Asclepiodota mart., I, 41.
 Asterius mart. in Cilicia cum sociis,
 I, 151.
 Asterius mart. Edessæ, III, 106.
 Astius episc. Dyrachii, III, 155.
 Athanasia, et Andronicus, III, 3.
 Athanasius commentariensis, II, 83.
 Athanasius confessor, II, 100.
 Athanasius, II, 107.
 Athanasius patriarcha Alexandriæ,
 II, 116, et III, 81.
 Athanasius confessor, II, 207.
 Athanasius lector, et mart., III, 140.
 Athanasius episc. Tarsi, et mart.,
 III, 212.
 Athenodorus monachus, et mart.,
 II, 14.
 Athenogenes episc. Sebastes, III,
 171.
 Atticus mart., I, 162.
 Auctus mart., I, 173.
 Authonomus episc., et mart., I, 32.
 Auxentius mart., II, 26.
 Auxentius monachus, II, 188.
 Auxibius episc. Soliorum in Cypro,
 II, 198.
 Aza leaurus mart., I, 197.
 Aza diac. et mart., III, 56.
 Azarias, Ananias, et Misael, II, 36.
 Azates eunuchus, III, 55.

B

Babæa, et Thuthael mart., I, 18.
 Babæa, et Sarbelus mart., II, 143.
 Babylas patriarcha Antiochiæ, I, 12.
 Bacchus, et Sergius mart., I, 99.
 Bacchus junior, qui et Gelasius,
 mart., II, 38.
 Bachtisoes, et Isaacius mart., III, 100.
 Badimus archimandrita mart., III, 48.
 Baptismus D. N. Jesu Christi, II, 86.
 Barachisius mart., III, 33.
 Barbara virg. et mart., II, 10.
 Baripsabbas monachus, I, 27.
 Barlaam mart., I, 193.
 Barnabas apostolus, III, 130.
 Barsimæus episc. Edessæ, et mart.,
 II, 145.
 Bartholomæus apostolus, III, 130.
 Ejusdem commemoratio, III, 146.
 Basileus episc. Chersonesi, et mart.,
 III, 9.
 Basileus episc. Amasæ, III, 72.
 Basilides mart., in Creta, II, 54.
 Basilides, Bassus, et socii mart., II,
 123.
 Basiliscus mart. cum Eutropio, et
 Cleonico, III, 4.
 Basiliscus mart. Comanæ, III, 108.
 Basilissa mart. Nicomediæ, I, 10.
 Basilissa, et Callinicus mart., III, 29.
 Basilissa, et Anastasia mart. III, 57.
 Basilus mart. cum Stephano ju-
 niore, I, 217.
 Basilus magnus, episc. Cæsares,
 II, 75.
 Basilus mart. Ancyra, II, 77.
 Basilus, et Procopius, II, 215.
 Basilus presbyt. et mart. Ancyra,
 III, 25.
 Basilus episc. Pari, III, 53.
 Bassa, et filii martyres Edessæ, III,
 210.
 Bassianus Syrus abbas, I, 108.

Bassus, Eusebius, et socii mart., II,
 123.
 Batas mart., III, 80.
 Belesippus mart., II, 115.
 Bendimianus monachus, II, 153.
 Benedictus abbas, III, 23.
 Benedictus mart., III, 99.
 Benjaminus diac. et mart., III, 37.
 Beryllus episc. Catanæ, III, 24.
 Bethlehemitæ pueri, II, 66.
 Bignor mart., III, 160.
 Blasius episc. Sebastes, et mart., II,
 179.
 Boethazat cunuchus mart., I, 202.
 Bonifacius mart., II, 45.
 Bucolus episc. Smyrnæ, II, 167.

C

Cæcilia virg. et mart. I, 207.
 Cædes puerorum Bethlehem, II, 66.
 Cædes Persarum et Abarorum, III,
 195.
 Cædes Hagarenorum, III, 204.
 Cæsar ex LXX discipulis, II, 17.
 Callinicus, et Basilissa mart., III, 29.
 Callinicus mart., III, 111.
 Callinicus mart. Gangris, III, 135.
 Calliopi mart., III, 46.
 Callisthene cum Aducto patre, I, 87.
 Callistratus mart., I, 72.
 Candidus mart. II, 122.
 Canides confes., III, 129.
 Capeton episc. Chersonæ, et mart.,
 III, 9.
 Capius episc. Chersonæ, et martyr.,
 II, 50.
 Capitolina mart., I, 147.
 Carpus episc. et mart., I, 116.
 Carpus ex LXX, III, 114.
 Carterius mart. Sebaste, I, 162.
 Carterius mart., I, 168.
 Casina mart., I, 171.
 Catenarum Petri apostoli adoratio,
 II, 111.
 Catharina v. et m., I, 213.
 Celsus, et Nazarius, I, 118.
 Celsus, et Julianus, III, 118.
 Censorinus mart., II, 144.
 Cephas ex LXX, II, 17.
 Ceryra mart., III, 73.
 Chæremon mart., I, 91.
 Chalcedonense concilium, III, 169.
 Charalampo mart., III, 119.
 Charalampo mart., II, 178.
 Charitas mart., I, 45.
 Charitina mart., I, 96.
 Charitina mart., II, 110.
 Chariton abbas, I, 73.
 Chariton diac. et mart. II, 133.
 Chionia mart., II, 52.
 Chionia mart., III, 41.
 Christina, et socii mart., III, 119.
 Christina mart. Tyri, III, 179.
 Christophorus diac. et mart., II, 133.
 Christophorus mart., sub Dioc.,
 III, 63.
 Christophorus mart., sub Decio,
 III, 89.
 Chrysanthus, et Daria mart., I, 122.
 Chryse mart., II, 144.
 Chrysogonus mart., II, 51.
 Cinis de cælo lapsus, I, 170.
 Circumcisio D. N. Jesu Christi, II, 73.
 Claudia mart., III, 104.
 Claudianus, Victorin., et socii mart.,
 II, 148.
 Claudianus, Papias, et socii mart.,
 II, 158.
 Claudius, Asterius, et socii mart., I,
 151.
 Claudius, Lucillianus, et socii mart.
 II, 123.
 Clemens papa, et mart., I, 210.
 Clemens episc. Ancyra, et mart.,
 II, 13.
 Cleonico, III, 11.
 Codrus, III, 30.
 Codrus, III, 30.

- Codratus mart. cum Isaacio, III, 66.
 Codratus, et socii mart., III, 11.
 Codratus mart. Ptolemaide, III, 206.
 Coelestinus papa, III, 48.
 Colluthus mart., III, 105.
 Conceptio Joannis Baptistæ, I, 63.
 Conceptio B. V. Mariæ, II, 15.
 Concilium Nicænum, III, 117. Alterum adversus Iconomachos, I, 112.
 Concilium Chalcædonense, III, 160.
 Concilium Constantinop. sub Mensa, III, 181.
 Conon Isaacus mart. III, 6.
 Conon Hortulanus mart. III, 6.
 Constantinopolis natalis, III, 93.
 Constantinus unus ex pueris Ephesi, I, 137.
 Constantinus imp., III, 108.
 Constantinus patriarc. CP., III, 199.
 Copres mart., III, 159.
 Cornelius centurio, I, 129.
 Cornutus presb. et mart., I, 33.
 Cosmas et Damian. Arabes, I, 124.
 Cosmas et Damianus filii Theodotæ, I, 137.
 Cosmas et Damianus mart. Romæ, III, 147.
 Cosmas episc. Chalcedonis, III, 61.
 Crescens mart. Corinthi, III, 11.
 Crescens mart. Myræ, III, 52.
 Crescens, Paulus, et Dioscorides, III, 116.
 Crescens ex LXX, III, 186.
 Cronides commentariensis, III, 29.
 Crucis Exaltatio, I, 37. Apparitio, III, 87.
 Cydeus presb. et mart., III, 163.
 Cyprianus, et Justina, I, 84.
 Cyprianus mart., Corinthi, III, 11.
 Cyprilla vidua, et mart., III, 154.
 Cyra, et Marana, II, 218.
 Cyria mart., III, 125.
 Cyriaca mart., III, 106.
 Cyriacus anachoreta, I, 75.
 Cyriacus patriarcha Hierusalem, I, 148.
 Cyriacus Theodulus, et socii, III, 80.
 Cyriacus martyr. cum Antiocho, III, 168.
 Cyricus, et Juditta, III, 167.
 Cyriena, et Juliana, I, 159.
 Cyrillus patriarcha Alexandriæ, II, 116, et III, 143.
 Cyrillus patriarcha Hierusal., III, 20.
 Cyrillus diac. et mart., III, 33.
 Cyrillus episc. Cretæ, et mart., III, 133.
 Cyrinus mart. III, 92.
 Cyrus, et Joannes mart., II, 147, et III, 145.
- D**
- Dadas mart., III, 75. Ejusdem reliquiarum inventio, III, 191.
 Dalmatus abbas, III, 192.
 Damianus, et Cosmas Arabes, I, 124.
 Damianus, et Cosmas filii Theodotæ, I, 137.
 Damianus et Cosmas Romæ, III, 147.
 Danax lector mart., II, 113.
 Daniel Stylita, II, 23.
 Daniel propheta, II, 37.
 Daniel mart., II, 193.
 Daniel mart. Nicopoli, III, 161.
 Dapius presb. et mart., I, 201.
 Daria, et Chrysanthus, I, 122.
 Dasius mart., Nicomedis, I, 131.
 Dasius mart., Dorostoli, I, 199.
 Dauctus mart., II, 178.
 David monachus, III, 144.
 Decollatio Joannis Baptistæ, III, 224.
 Demetrius martyr., Thessalonice, I, 143.
 Demetrius mart. apud Dabudenum, I, 190.
 Demetrianus diac., III, 140.
 Desiderius, Festus, et socii, I, 52.
 Didymus, et Diodorus mart., I, 29.
 Didymus, et Theodora mart., III, 145.
- Diodorus, et Didymus mart., I, 29.
 Diodorus, Victorinus, et socii mart., II, 148.
 Diodorus Papias, et socii m. II, 158.
 Diomedes medicus mart., III, 205.
 Dionysius, et Socrates mart., I, 58.
 Dionysius Areopagita episc. Athenarum, I, 86.
 Dionysius patriarcha Alexandrinus, I, 90.
 Dionysius unus ex pueris Ephesi, I, 137.
 Dionysius mart. Corinthi, III, 11.
 Dionysii duo mart. Cæsareæ, III, 16.
 Dionysius, et socii mart., III, 99.
 Dionysius, Lucilianus, et socii mart. III, 123.
 Dioscorides mart., III, 94.
 Dioscorides, Crescens, et Paulus mart., III, 116.
 Dius abbas, III, 173.
 Dometius Persa mart., I, 93, et III, 8, 26, 194.
 Domitianus episc. Melitæ, II, 93.
 Donna mart., II, 63.
 Domnica, II, 95.
 Domnina mart., I, 115.
 Domnina, II, 219.
 Dominus mart., I, 83.
 Dominus, et socii mart., I, 168.
 Dominus, et Philemon, III, 28.
 Dorotheus episc. Tyri, I, 105.
 Dorotheus mart., I, 168.
 Dorotheus mart., cum sociis, II, 65.
 Dorymedon mart., I, 51.
 Dulas mart., III, 134.
- E**
- Eboras mart., I, 185.
 Elaspippus mart., II, 115.
 Eleazarus cum Machabæis, III, 189.
 Eleutherius episc. Illyrici, II, 31.
 Eleutherius cubicularius, III, 193.
 Eleutherius mart., III, 53.
 Elias, Promus, et Areus mart., II, 40.
 Elias mart., cum Hieremia, et sociis, II, 193.
 Elias propheta, III, 175.
 Elisabet thaumaturga, III, 70.
 Elisæus propheta, III, 132.
 Eliphephorus mart., I, 161.
 Elpidius episc. Chersonæ, et mart., III, 9.
 Elpis, Agape, et Pistis, I, 45.
 Epænetus ex LXX, III, 186.
 Epaphroditus ex LXX, II, 17.
 Ephræm Syrus, II, 141.
 Ephræm episc. Chersonæ, et mart., III, 9.
 Epicharis mart., I, 71.
 Epimachus mart., I, 152.
 Epimachus, et Gordianus mart., III, 90.
 Epiphanius episc. Cypri, III, 94.
 Episteme, et Galaction mart., I, 167.
 Erasmus mart., III, 192.
 Erastus ex LXX, I, 179.
 Eroteis, et Capitolina, I, 147.
 Esaias. Vide Isaias.
 Evarestus mart., II, 54.
 Eubulus, et Adrianus, II, 157.
 Eubulus, et Julianus, III, 8.
 Eudocia Samaritana, III, 1.
 Eudocius junior, III, 187.
 Eudoxius comes mart., I, 20.
 Eudoxius, Atticus, et socii mart., I, 162.
 Eugenia v. et mart., II, 55.
 Eugenius mart., cum Eustratio, et sociis, II, 26.
 Eugenius, et Macarius mart., II, 44.
 Eugenius, Valerianus, et socii mart., II, 122.
 Eugenius episc. Chersonæ, et mart., II, 9.
 Eugenius mart., III, 178.
 Eugraphus mart., II, 20.
 Evlasmus mart., II, 164.
 Eulampia mart., 107.
- Eulampius mart., I, 17.
 Eulogius patriarcha Alex., Eulogius mart., III, 5.
 Eumenius episc. Gertra.
 Eumenianus mart., II, 3.
 Evodes mart., II, 13.
 Euphemie miracula, I.
 Eoplus mart., III, 20.
 Euphrasia mart. Nicomedis.
 Euphrasia mart., III, 11.
 Euphrasia mart., cum sociis, 104.
 Euphrosina, que et Simeon.
 Euphrosina, ejusque pueri, I, 191.
 Euporus mart., II, 54.
 Eupraxia virgo, III, 120.
 Euprepicus mart., I, 131.
 Eupychius mart., I, 31.
 Eupychius mart. Cassianiano, III, 46.
 Eusechemon episc. Lazice.
 Eusebia, cognomento Ima.
 Eusebius mart. discipulo Areopagite, I, 91.
 Eusebius, Bassus, et socii, 123.
 Eusebius, et socii mart., I.
 Eusebius mart. Corycæ.
 Eusebius mart., III, 119.
 Eusebius episc. Samoste.
 Eusignius mart., III, 191.
 Eustathius mart., cum sociis, I, 55.
 Eustathius episc. Bithyæ.
 Eustathius mart. Ancyre.
 Eustathius patriarcha Lazice, 214.
 Eustochius presb. et mart. I.
 Eustratius mart., II, 2.
 Euthymius abbas, II, 12.
 Eutropia mart., I, 131.
 Eutropius mart., III, 1.
 Eutyches mart., III, 7.
 Eutychanus mart., III, 2.
 Eutychnus mart., cum sociis, 52.
 Eutychnus mart., II, 2.
 Eutychnus patriarcha J. C. a.
 Eutychnus discipulo Ambrosii, III, 217.
 Exaltatio S. Crucis, I, 1.
 Ezechiel propheta, III, 9.
- F**
- Fantinus monachus, III, 2.
 Fausta mart. Cyziri, II, 114.
 Fausta presb. et mart., I, 21.
 Faustus diac. et mart., I, 21.
 Faustus episc., II, 168.
 Faustus monac., III, 192.
 Febronia v. et mart., III, 112.
 Felicitas, et Perpetua, II, 21, 15.
 Felix mart., III, 156.
 Festus mart., I, 52.
 Fides mart., I, 45.
 Flavianus patriarcha CP., II, 11.
 Florentius mart., I, 117.
 Florus episc. Amivi, II, 29.
 Florus mart., III, 297.
- G**
- Gaiana mart., I, 77.
 Gaianus mart., III, 111.
 Gaius mart., I, 131.
 Gaius ex LXX, I, 168.
 Galaction mart., I, 167.
 Gelasius. Vide Bacchus junior.
 Gelasius mart., II, 54.
 Gemellus mart., II, 21.
 Geminianus, et Lucia mart., I.
 Gennadius patriarcha CP., III, 2.
 Georgius mart., in Bulgaria, II, 21.
 Georgius episc. Milylene, III, 110.
 Georgius episc. Antiochia, I, 102.
 Georgius patriarcha Antiochia, I, 62.
 Georgius mart., III, 68.
 Georgius Limnæta, III, 214.

- simus** anachoreta, III, 4.
nanus mart., I, 186.
nanus patriarcha CP., III, 95.
nanus mart., III, 157.
vasius et Protasius, I, 118.
seria mart., I, 134.
seria mart. Heracleæ, III, 95.
serius mart., II, 65.
induch mart., III, 164.
dianus mart., I, 35.
dianus, et Epimachus martyr., I, 90.
dius mart., II, 79.
gonius mart., II, 65.
hi mart., III, 27.
gorius episc. Armeniæ, I, 76.
gorius Thaumaturgus episc. Neocesariæ, I, 194.
gorius Decapolita, I, 203.
gorius episc. Agrigenti, I, 209.
gorii duo cum Stephano juniore, I, 217.
gorius episc. Nyssæ, II, 92.
gorius theologus episc. Naziansi, I, 136.
gorius episc. Constantiæ in Cypro, III, 6.
gorius papa, III, 13.
rias, et Samonas, I, 185.
- H**
- bacus** propheta, II, 5.
adrianus. Vide Adrianus.
arenorum cædes, III, 204.
lena Augusta, III, 168.
lli mart., I, 35.
lias mart., I, 53.
liconius mart., III, 115.
liodorus mart., I, 74.
liodorus episc. et mart., III, 49.
liadius laicus mart., II, 88.
liadius episc. et mart., III, 116.
eracius miles mart., I, 134.
eracius, et socii mart., III, 99.
ermas ex LXX, I, 166.
ermias mart. Comana, III, 119.
ermias mart. cum Isaura, III, 156.
ermias mart., III, 208.
ermione filia Philippi apost., I, 14.
ermippus presb. et mart., III, 182.
ermocrates presb. et mart., III, 182.
ermogenes mart., I, 20.
ermolaus presb. et mart., III, 162.
ermylus mart., II, 101.
erodion ex LXX, III, 32.
esperas mart., III, 80.
esychius mart. Melitinae, I, 172.
esychius asceta, III, 6.
esychius presb. Hierosol., III, 33.
esychius mart. Antiochiæ, III, 91.
esychius anachoreta, III, 91.
esychius mart. Dyrrachii, III, 157.
ieremias mart., II, 193.
ieremias propheta, III, 79.
ieron mart., I, 172.
ierotheus episc., I, 92.
ilarion abbas, I, 132.
ilarion abbas monaster. Peleceles, III, 33.
ilarius thaumaturgus, III, 84.
ilarius mart., III, 163.
ippolytus papa, et mart., II, 144.
ippolytus mart., III, 199.
iosius episc. Cordubæ, III, 222.
iacanthus mart. in Phrygia, III, 149.
iacanthus mart., Cæsares, III, 151.
iacanthus mart. Amastride, III, 172.
ypatius episc. Gangrorum, I, 187.
ypatius mart., III, 123.
ypatus mart. Tripoli, III, 136.
- I**
- ignatius** patriarcha CP., I, 138.
ignatius patriarcha Antiochiæ, II, 43.
Ejusd. reliquiarum translatio, II, 142.
indes mart., II, 63.
indictionis initium, I, 3.
innas mart., II, 124.
invento capitis Joannis Baptistæ, II, 209.
invento reliquiarum Cyri, et Joannis, III, 145. Dadæ mart., III, 191.
Stephani protom., *ibid.*
irais mart., I, 64.
irenarchus mart., I, 218.
irene, Agape, et Chionia, II, 52, et III, 41.
irene mart., III, 58.
irene mart. a Timotheo baptizata, III, 85.
irene Augusta, III, 195.
irenæus episc. Sirmii, et mart., III, 215.
irenæus episc. Lugduni. et mart., III, 216.
isaac patriarcha, II, 35.
isaacius episc. et mart., I, 201.
isaacius presb. et mart., I, 201.
isaacius mart., III, 66.
isaacius, et Bachtisoes mart., III, 100.
isaacius monachus, III, 119.
isaacius cum Fausto, et Dalmato, III, 192.
isaacius episc. Cypri, I, 56.
isaias mart., II, 193.
isaias propheta, III, 89.
isaurus diac. et mart., III, 156.
isidorus Pelusiota, II, 160.
isidorus mart., III, 98.
ismael mart., III, 136.
- J**
- ja** mart., I, 30, et III, 192.
Jacob patriarcha, II, 35.
Jacobus Alphæi apost., I, 106, et III, 146.
Jacobus asceta, I, 109.
Jacobus frater Domini, episc. Hierusal. et apost., I, 135, et III, 77.
Jacobus presb. et mart., I, 160.
Jacobus apost. Zebedæi filius, I, 191, et III, 146.
Jacobus intercius mart., I, 215.
Jacobus junior episc., III, 23.
Jacobus presb. et mart., III, 56.
Jamblicus ex 7 pueris Ephesi, I, 137.
Jannarius episc. Beneventi, et mart., I, 52.
Jason discipulus Pauli apost., III, 73.
Jeremias. Vide Hieremias.
Jesus Christi Domini nostri Nativitas, II, 56. Fuga in Egyptum, II, 59. Circumcisio, II, 73. Baptismus, II, 86. Occursus, seu Præsentatio in templum, II, 154. Transfiguratio, III, 194.
Joachim pater B. V. Mariæ, I, 25.
Joannes jejunator, patriarcha CP., I, 8.
Joannis Baptistæ conceptio, I, 63. Synaxis, II, 87. Capitis inventio, II, 209. Nativitas, III, 141. Decollatio, III, 224.
Joannis apostoli et Evangelistæ translatio, I, 70. Commemoratio ob sanctum Manna, III, 88. Commemoratio cum XII apost., III, 146.
Joannes ex 7 pueris Ephesi, I, 137.
Joannes Chozebita, 149.
Joannes episc. et mart., I, 160.
Joannes eleemosynarius, patriarcha Alexandriæ, I, 183.
Joannis Chrysostomi exsilium, I, 184. Reliquiarum translatio, II, 140.
Joannes episc. et mart., I, 201.
Joannes mart., I, 217.
Joannes Damascenus, I, 219.
Joannes episc. Coloniæ, et monachus, II, 16.
Joannes Calybita, II, 109.
Joannes, et Cyrus mart., II, 147. Inventio reliquiarum eorumdem, III, 145.
Joannes episc. Polyboti, II, 187.
Joannes in Rufiniana, III, 16.
Joannes Climacus, III, 36.
Joannes patriarcha Hierosol., III, 37.
Joannes discipulus Gregorii Decapolitæ, III, 61.
Joannes comes mart., III, 111.
Joannes Psychaita, III, 112.
- Joannes** episc. Gothorum, III, 143.
Joannes, et Simeon Salus, III, 175.
Joannes Palæolaurita, III, 183.
Joannes episc. Chalcedonis, III, 186.
Joannes miles mart., III, 186.
Joannes patriarcha CP., III, 219.
Joannicus abbas, I, 164.
Job justus, III, 85.
Jodad propheta, III, 37.
Joel propheta, I, 128.
Jonas propheta, I, 61.
Jonas confessor, I, 62.
Jonas et Barachisius mart., III, 83.
Jose mart., III, 21.
Joseph presb. et mart., I, 163.
Joseph episc. et mart., I, 200.
Joseph sponus B. V. Mariæ, ab Angelo monitus, I, 58. Fugit in Egyptum, II, 59.
Joseph canonum scriptor, III, 42.
Joseph episc. Tesselonicæ, III, 167.
Josue filius Nave, I, 5.
Judas apost., III, 109.
Judas apost. qui et Thaddæus, III, 137. Ejusdem commemoratio, III, 146.
Julia v. et m., III, 104.
Juliana, et Cyriæna mart. I, 159.
Juliana mart. Nicomedæ, II, 49.
Juliana mart. Ptolemaide, III, 5, et 206.
Julianus mart., cum sociis, I, 13.
Julianus presb. et mart., I, 36.
Julianus medicus mart. Emesæ, II, 163.
Julianus mart., II, 16.
Julianus et Ebulus mart., III, 8 et 9.
Julianus mart. in Cilicia, III, 17.
Julianus, et Celtius mart., III, 138.
Julianus, et socii mart., III, 199.
Julitta, et Cyricus mart., III, 167.
Julitta mart., Cæsares, III, 167.
Junia, et Andronicus, III, 103.
Junilla mart., II, 115.
Justus mart., III, 166.
Justina, et Cyprianus mart., I, 84.
Justinus philosophus, et mart., III, 121 et 122.
Juvenalis patriarcha Hierosol., III, 149.
Juventinus mart., I, 103.
- L**
- Lampadus** Irenopolitanus, III, 152.
Laurentius archidiaconus et mart., III, 199.
Laurus mart., III, 207.
Leo mart. in Bulgaria, II, 132.
Leo papa, II, 201.
Leo episc. Catanæ, II, 205.
Leomenes mart. in Creta, II, 54.
Leonides mart., III, 58.
Leontius mart. cum Cosma et Damiano, I, 124.
Leontius mart. Tripoli, III, 136.
Leontius mart. Nicopoli, III, 161.
Leontius mart. in Pamphylia, III, 190.
Leucius mart., II, 28.
Liberius papa, III, 221.
Linus papa, I, 166.
Longinus centurio, I, 121.
Lucas evangelista, I, 125.
Lucas diac. Emesæ, et mart., II, 165.
Lucia vidua, et Gemnianus, I, 47.
Lucia v. et mart., II, 27.
Lucia mart., III, 152.
Lucia virgo in Campania, III, 155.
Lucianus mart., I, 35.
Lucianus, et Antiochus mart., I, 119.
Lucianus, et Peregrinus m., III, 157.
Lucillianus mart., III, 123.
Lucius mart., III, 211.
Lycarion monach., et mart., II, 174.
Lydia mart., III, 29.
- M**
- m**, I, 44.
m, II, 121.
m, II, 121.

Machabæi martyres, III, 189.
 Macrina soror Basilii Magni, III, 174.
 Macrobius mart., I, 35.
 Magnus mart., III, 77.
 Magorum adoratio, II, 57.
 Major mart., II, 192.
 Malachias propheta, II, 80.
 Mamas mart., I, 7.
 Mamelehta mart., I, 95.
 Manetho v. et mart., I, 186.
 Manoel episc. et mart., II, 132.
 Manuel mart., III, 30.
 Manuel mart. cum Sabele, et Ismaele, III, 136.
 Marana et Cyra, II, 218.
 Marcellus abbas Acemeta, II, 67.
 Marcia mart., III, 125.
 Marcianus et Martyrius notarii, I, 141.
 Marcianus presb., II, 94.
 Marcianus episc. Sicilia, II, 177.
 Marcianus mart., III, 125.
 Marcianus, et Nicander, III, 126.
 Marcianus mart. Iconii, III, 162.
 Marcus, Alphæus, et socii mart., I, 74.
 Marcus, Soterichus, et Valentina, I, 144.
 Marci duo, et Stephanus, I, 205.
 Marcus abbas, III, 5.
 Marcus episc. Arethuse, III, 33, 35.
 Marcus evangelista, III, 70.
 Marcus, et Mocianus mart., III, 150.
 Mardarius mart., II, 26.
 Mariæ Delparæ Nativitas, I, 24. Presentatio ad templum, I, 204. Conceptio, II, 15. Fuga in Ægyptum, II, 59. Annuntiatio, III, 27. Depositiio vestis ejus in Blachernis, III, 148. Dormitio, seu Assumptio, III, 203. Depositiio zonis, III, 225.
 Maria, et Martha sorores mart., II, 174.
 Maria, quæ et Mariona, II, 183.
 Maria Magdalena, III, 176.
 Maria Patricia, III, 499.
 Marianna soror Philippi apostoli, II, 197.
 Marina mart., III, 171.
 Marinus senator, mart., I, 32.
 Marinus, seu Maria, II, 183.
 Marinus mart., III, 19.
 Marinus mart., Anazarbi, III, 196.
 Martha et Maria sorores, II, 174.
 Martha mater Simeonis Stylite, III, 183.
 Martinianus ex pueris Ephesi, I, 137.
 Martinianus monach., II, 184.
 Martinus pag. s., I, 42.
 Martinus episc., I, 182.
 Martinus episcop. Arethuse. Vide Marcus.
Martyres plurimi.
 Quadraginta virgines cum Ammone diacon., I, 6.
 Tres pueri cum Babyla, I, 12.
 Tredecim cum Fausto presb., I, 21.
 Novem millia cum Ja, I, 30.
 Centum ex Ægypto, et Palestina, I, 53.
 Centum octoginta quatuor cum Calistrato, I, 72.
 Septuaginta viri, et 32 mulieres, I, 77.
 Triginta sex monachi, I, 81.
 Duo discipuli Dionysii Areopagite, I, 86.
 Centum viginti cum Sadoth episc., I, 126.
 Septem pueri Ephesi, I, 137.
 Homerites in Arabia, I, 139.
 Sex cum Varo, I, 142.
 Septies mille cum matre Saporis regis, I, 161.
 Tres virgines cum Domino, I, 168.
 Triginta dum cum Hierone, I, 172.
 Infans cum Romano, I, 196.
 Tres virgines in Perside, I, 202.
 Plurimi in Perside cum Boethazat,

I, 202.
 Plurimi cum Stephano juniore, I, 217.
 Protectores cum Arriano, II, 39.
 Mulieres cum Anastasia, II, 49.
 Filii sanctæ Theodotæ, II, 53.
 Decem martyres in Creta, II, 54.
 Mater, et propinqui Egeuziæ, II, 55.
 Viginthi mille martyres Nicomedie, II, 64. Alii plures, qui ex iis reliqui fuerunt, II, 65.
 Pueri Bethlehem, II, 66.
 Monachi Montis Sinai, II, 102, 103.
 Monachi 31, in Raitho, II, 104.
 Plures in Bulgaria, II, 132.
 Plures cum Agathangelo, II, 134.
 Septem milites cum Anania, et Petro, II, 139.
 Tres mille Nicomedie, II, 168.
 Tres mulieres cum Cbaralambo, et sociis, II, 178.
 Plures Martyropoli, II, 195.
 Centum viginthi octo cum Sadoth episc., II, 203.
 Quadraginta duo Amorii capti, et in Syria cæsi, III, 7.
 Septem in Cherroueso, III, 9.
 Quadraginta Sebaste, III, 16.
 Septem mulieres Amisi, III, 20.
 Monachi sancti Sabæ, III, 21.
 Centum nonaginta novem cum Nicone, III, 25.
 Triginta quinque Cæsareæ in Palestina, III, 26.
 Plures in Gothia, III, 27.
 Plures Gazæ, III, 36.
 Triginta octo in Cappadocia, III, 36.
 Plures in Perside, III, 37.
 Centum et quinquaginta in Perside, III, 45.
 Ducenti cum Rufino, III, 47.
 Plures in Perside cum Heliodoro episc., III, 49.
 Quadraginta in Africa, III, 50.
 Centum quinquaginta in Perside cum Simeone episc., III, 54.
 Mille in Perside, III, 55.
 Septem Corcyræ, III, 74.
 Novem Cyzici, III, 77.
 Viginthi octo in Perside cum Abda episc., III, 101.
 Octo virg. cum Theodoto, III, 101.
 Plures cum Philetæro, III, 106.
 Ducenti quinquaginta milites cum Meletio, III, 171.
 Plures in Ægypto cum Sarapione episc., III, 111.
 Plures Nicomedie, III, 119.
 Plures cum Juliano, et Celtio, III, 138.
 Plures monachi in Ægypto, III, 161.
 Quadraginta quinque Nicopoli in Armenia, III, 161.
 Plures in Bulgaria, III, 178.
 Triginta septem Philippopoli in Thracia, III, 210.
 —
 Martyrius, et Marcianus notarii, I, 141.
 Maruthas episc. Mesopotamiæ, II, 195.
 Matriona, I, 175.
 Matriona Thessalonice, III, 32.
 Matriona mart., III, 104.
 Matthæus apost. et evangelista, I, 192.
 Ejusdem commemoratio, III, 146.
 Matthias apost., III, 198.
 Maura et Timotheus, III, 81.
 Mauricius mart., III, 161.
 Mauricius, III, 183.
 Maximianus patriarcha CP., III, 65.
 Maximilianus ex pueris Ephesi, I, 137.
 Maximus, et socii mart., I, 41.
 Maximus et Juveninus, I, 103.
 Maximus, Evilasius et Fausta mart., II, 164.
 Maximus et Theodotus mart., II, 202.
 Maximus martem. sociis, III, 75.

Maximus mart., III, 2.
 Maximus confessor, III, 29.
 Melania Romana, II, 71.
 Melasippus mart., I, 171.
 Meletius episc. Cyri, I, 54.
 Meletius dux militum, III, 2.
 Meletius patriarcha Antiochie, 214.
 Melitina mart., I, 44.
 Memnon thesmatargus, II, 2.
 Menader, III, 103.
 Menas mart. Cotyre, I, 144.
 Menas mart. cum socia, II, 2.
 Menas patriarcha CP., III, 29.
 Menignus mart., III, 18.
 Menodora mart., I, 28.
 Mentius mart., III, 112.
 Meortius, II, 99.
 Mercurius mart., I, 212.
 Methodius patriarcha CP., 2.
 Methodius episc. Patrum.
 Metrodora mart., I, 29.
 Metrophanes patriarcha CP., 2.
 Michæas propheta, I, 85.
 Michaelis archang. miracula Chonas, I, 19. Synaxis.
 Michael abbas, et mart.
 Michael episc. Synadon.
 Miles episc. et mart., I, 11.
 Misael, Anania, et Azaria.
 Mocianus et Marcus mart.
 Mocius lector Emese, et a. 165.
 Mocius presb. et mart., II, 2.
 Monachi montis sisci, II, 1 et 103.
 Monachi in Baitho, II, 104.
 Monachi S. Sabæ mart., 2.
 Moyses propheta, I, 11.
 Moyses Æthiops monach., I, 2.
 Mydonius mart., II, 8.
 Myron episc. Crete, d. m. 197.
 Myron presb. et mart., 25.
 Myrope mart., III, 16.

N

Nahum propheta, II, 1.
 Narses. Vide Nersus.
 Natalia, et Adrianus, II, 2.
 Natalis Constantinopolitani, 2.
 Nathanael ap. oct., III, 2.
 Nativitas B. V. Marie, 1.
 Nativitas D. N. Jesu Christ., 2.
 Nativitas S. Joannis Baptistæ, 141.
 Nazarius, et Celsus, I, 114.
 Neon, Nicon, et socii mart., I, 1.
 Neon, Claudius, et socii mart., I, 1.
 Neon, et socii mart. Corcyræ, II, 5.
 Neonilla mart., II, 116.
 Neophytus mart., II, 126.
 Nersas episc. et mart., I, 166.
 Nestor mart., Thessalonice, I, 12.
 Nestor mart. Pergæ, II, 218, et 219.
 Nestor pater Cononis Isauri, III, 2.
 Nestor episc. Trimethandis in Cypro, III, 8.
 Nicæna synodus prima, III, 117.
 Nicæna synodus adversus Iovinianum, I, 112.
 Nicander mart. cum sociis, I, 172.
 Nicander mart., III, 16.
 Nicander ex LXX discipulis, III, 2.
 Nicander, et Marcellus, III, 127.
 126.
 Nicanor ex VII diaconis, III, 15.
 Nicephorus, et socii mart., I, 11.
 Nicephorus, Victorinus, et socii mart., II, 148.
 Nicephorus mart., II, 174.
 Nicephorus abbas monasterii Melitensis, III, 84.
 Nicephorus patriarcha CP., III, 2.
 Nicetas mart. in Colchia, I, 38.
 Nicetas confessor, I, 98, et III, 11.
 Nicolaus episc. Myra, II, 12.
 Nicon, Neon, et socii mart., I, 11.

episc. Tauromenii, et mart.,
5.
litianus mart., I, 162.
et socii mart., I, 53.
odora mart., I, 28.

O

us D. N. Jesu Christi, II, 154.
us mart. cum sociis, I, 13.
us episc. et mart., III, 83.
us episc. Aneorum, et mart.,
18.
us ex LXX, I, 179.
us vidua, III, 180.
us discipulus Pauli apostoli,
90.
us mart., III, 92.
us monachus, et mart., III,

horus ex LXX, II, 17.
horus mart., III, 170.
rius anachoreta, III, 131.
ab. et mart., III, 213.
us mart., III, 142.
us presb. et mart., III, 213.
us mart., I, 178.
us, Eustratius, et socii mart.,
6.
ropheta, I, 123.

P

mius abbas, III, 86.
tilus, et socii mart., I, 168.
rius mart., II, 193.
rius mart., III, 113.
rius episc. Tauromenii, et
socii, II, 177.
phius mart., II, 112.
phemon mart., III, 183.
phius mart., III, 213.
phius mart., I, 38, et III, 18.
phius mart., in Perside, I, 185.
phius mart., I, 68.
phius, ejusque filia Euphro-
dia, II, 191.
phius mart., III, 157.
phius, Victorinus, et socii mart.,
48.
phius, Diodorus, et socii mart., II,
18.
phius diac. et mart., I, 116.
phius ex VII diaconis, III, 3.
phius episc. Lampiaci, II, 169.
phius rates mart., III, 68.
phius monachus, II, 18.
phius nuthius mart., III, 159.
phius episc. Prusæ, et mart., III,

bas ex LXX, I, 166.
bas mart., III, 123.
bas us mart., III, 99.
bas simplex, I, 89.
bas patriarcha CP., I, 169.
bas primus eremita, II, 108.
bas, Paupirius, et Theodotion
t., II, 135.
bas mart., II, 193.
bas mart. Ptolemaide, III, 5, et
III, 116.
bas episc. Prusæ, III, 8.
bas mart. Corinthi, III, 11.
bas, et socii mart., III, 99.
bas, Crescens, et Dioscorides,
116.
bas, Lucillianus, et socii mart.,
123.
bas apostolus, III, 145 et 146.
bas, et socii Ægyptii mart., III,
116.
bas cacus episc. Synadorum, III, 97.
bas lypus mart., III, 47.
bas rius mart., II, 135.
bas, Acindynus, et socii mart.,
61.
bas ia Tarsensis mart., I, 100.
bas ia Antiochena mart., I, 101.
bas ia, III, 128.
bas ia olim meretrix, I, 102.
bas, et socii mart., I, 53.

Peregrinus mart. cum Isauro, III,
456.
Peregrinus mart. cum Luciano, III,
457.
Perpetua et Felicitas mart., II, 155,
et III, 15.
Persarum, et Abarorum cædes, III,
195.
Petrus episc. Capitoleorum, I, 88.
Petrus episc. Alexandriæ, et mart.,
I, 211.
Petrus, Andreas et Stephanus, I,
216.
Petrus mart. Nicomediæ, II, 65.
Petrus mart. Eleutheropoli, II, 96.
Petrus apostolus. Ejus cateorum
adoratio, II, 111. Festum cum
Paulo apostolo, III, 145. Comme-
moratio cum XII apostolis, III, 146.
Petrus custos carceris, II, 139.
Petrus episc. Argivorum, III, 82.
Petrus, et socii mart., III, 99.
Petrus monachus, III, 148.
Phaina mart., III, 104.
Phasic mart., III, 85.
Phebronis mart., III, 142.
Pherbuta mart., III, 44.
Philadelphus mart., II, 175.
Philadelphus cum Alphæo, III, 92.
Philagrus episc. discipulus Petri
apostoli, II, 177.
Philaretus eleemosynarius, II, 4.
Philemon, et Archipus, I, 206.
Philemon, Apollonius, et socii
mart., II, 29.
Philemon episc. Gazæ, II, 189.
Philemon, et Domnus mart., III, 28.
Philemon mart. Cyzici, III, 77.
Philetærus mart., III, 106.
Philetus senator mart., III, 29.
Philippa mater Theodori, I, 57.
Philippus ex VII diaconis, I, 111.
Philippus apostolus ex XII, I, 188.
Ejus commemoratio, III, 146.
Philippus pater Eugenii, II, 55.
Philippus mart., III, 206.
Philogonius patriarcha Antiochiæ,
II, 48.
Philologus ex LXX, I, 166.
Philomenus mart., I, 220.
Philonilla mart., I, 140.
Philotheus mart., I, 168.
Phocas episc. Sinopes, et mart., I,
60, et III, 177. Ejus miraculum,
III, 156.
Photides mart., III, 21.
Photina Samaritana, III, 21.
Photius mart., III, 201.
Pionas mart., II, 124.
Pionius presb. et mart., III, 121.
Piste mart., I, 45.
Pistus mart., III, 210.
Plato mart., I, 195.
Polyænus mart., III, 105.
Polyænus, et socii, III, 208.
Polycarpus episc. Smyrnæ, et mart.,
II, 208.
Polycarpus mart., III, 40.
Polyeuctus mart. Cæsareæ, II, 42.
Polyeuctus mart. Melitine, II, 89.
Polyxena, et Xanthippa, I, 65.
Pompeius mart., III, 157.
Pœmen anachoreta, 221.
Porphyrius mart., I, 43.
Porphyrius minus, I, 165.
Porphyrius mart. Magnesiæ, II, 178.
Porphyrius mart., II, 194.
Porphyrius episc. Gazæ, II, 213, et
III, 3.
Porphyrius, et Onesiphorus mart.,
III, 170.
Præsentatio B. V. Mariæ ad tem-
plum, I, 204.
Præsentatio Domini ad templum,
II, 154.
Princippatus mart., III, 211.
Priscilla, et Aquila, II, 185.
Priscus mart., I, 59.

Probus mart., I, 113.
Prochorus ex VII diaconis, III, 185.
Proclus mart. cum sociis, I, 52.
Proclus patriarcha CP., I, 140.
Proclus, et Hilarius mart., III, 163.
Procopius et Basileus, II, 215.
Procopius mart., III, 158.
Promus mart., II, 40.
Protasius mart., I, 118.
Publia diaconissa, I, 104.
Publius mart., III, 72.
Pudes ex LXX, III, 57.
Pulcheria Augusta, III, 195.
Pulvis de cælo lapsus, I, 170.

Q

Quadragesima mart. Sebaste, III, 10.
Quadratus episc. Magnesiæ, I, 58.
Quartus ex LXX, I, 179.
Quintilianus mart., III, 75.
Quintus thaumaturgus, III, 3.

R

Reucatus mart. cum Satyro, II, 155,
et III, 15.
Rhegius episc. Scopulorum, II, 210.
Rhoion ex LXX, I, 179.
Rimas mart., II, 124.
Ripsimia mart., I, 77.
Romanus scriptor Contaciorum, I, 82.
Romanus mart., Antiochiæ, I, 198.
Romanus diac. mart. Cæsareæ, III,
18.
Romanus mart. cum sociis, III, 119.
Romulus mart. Melitine, I, 29.
Romulus mart. Cæsareæ, III, 16.
Rufinus diac. et mart., III, 47.
Rufus mart., III, 77.

S

Sabas abbas, II, 11.
Sabas Gothus mart., III, 56.
Sabas dux militum, III, 71.
Sabbatius mart., I, 51.
Sabel mart., III, 136.
Sabinus episc., I, 120.
Sabinus, et socii mart., II, 144.
Sabinus mart., III, 14.
Sabiue, et socii mart., III, 213.
Saborius episc. et mart., I, 201.
Sadoch episc. et mart., II, 203.
Sadoch episc. et mart. qui et Sa-
doch, I, 126.
Samonas mart., I, 185.
Sampson Xenodochus, III, 144.
Samuel mart., II, 193.
Samuel propheta, III, 209.
Sanctus mart., III, 182.
Saracenorum cædes, III, 204. Vide
Hagarenorum.
Sarapion, Victorinus, et socii mart.,
II, 148.
Sarapion episc. et mart., III, 111.
Sarbelus mart., II, 143.
Sasannes mart., I, 202.
Saturnilus mart. cum Satyro, III, 15.
Saturnilus mart., cum Peregrino,
III, 157.
Saturninus mart. in Creta, II, 54.
Saturninus, qui et Saturnilus, cum
Satyro, II, 155.
Saturninus mart. Coreyræ, III, 74.
Satyrus mart. cum Saturnino, II,
155, et III, 15.
Sebastianus martyr. cum Photina,
III, 21.
Sebastianus mart. Coreyræ, III, 73.
Seboos diac. et mart., I, 185.
Secundus, Saturninus, et socii m.,
II, 155.
Seleucus mart., II, 193.
Serapion. Vide Sarapion.
Serapion mart., III, 165.
Serapion, et socii mart., III, 208.
Sergius, et Bacchus mart., I, 99.
Severianus mart., I, 23.
Severus mart., III, 62.
Severus, et socii
m.

- Severus, et socii mart., III, 210.
 Silas ex LXX, III, 186.
 Silvanus, et socii mart., I, 168.
 Silvanus episc. Emesæ, et mart., II, 165.
 Silvanus episc. Gazæ, et m. III, 83.
 Silvanus, et Bianor mart., III, 160.
 Silvanus ex LXX, III, 186.
 Silvanus, Sabinus, et Pantherius, III, 213.
 Silvester papa, II, 78.
 Simeon Stylita, I, 4.
 Simeon episc. Hierusalem, et mart., I, 48.
 Simeon senex, et Anna prophetissa, II, 156.
 Simeon episc. Persidis, et mart., III, 54.
 Simeon Stylita in monte Admirabili, III, 110.
 Simeon salus, III, 175.
 Simeon cognomento Judas apostolus, III, 76.
 Simeon Zelotes apostolus, III, 92.
 Ejusdem commemoratio, III, 146.
 Sisinius episc. Cyzici, et mart., I, 208.
 Sisoës abbas, III, 154.
 Socrates mart., I, 57.
 Socrates presb. et mart., I, 136.
 Solochon mart., III, 103.
 Solomonis mater Machabæorum, III, 189.
 Sophia mart. cum filiabus, I, 45.
 Sophonia propheta, II, 8.
 Sophronius episc. Constantiæ in Cypro, II, 19.
 Sophronius episc., II, 204.
 Sophronius patriarcha Hierusalem, III, 12.
 Sosipater ex LXX, I, 179, et III, 73.
 Socius mart., I, 52.
 Sosthenus ex LXX, II, 17.
 Soterichus mart., I, 144.
 Sozon mart., I, 22.
 Speusippus mart., II, 115.
 Spiridion episc. Trimethuntis in Cypro, II, 24.
 Stachys ex LXX, I, 155.
 Stephanis cum Victore mart., I, 180.
 Stephanus, et Marcus mart., I, 205.
 Stephanus Junior cum Petro, et Andrea, I, 217.
 Stephanus alter cum eodem, I, 217.
 Stephanus protomartyr, et archidiaconus, II, 60. Ejus reliquiarum inventio, III, 191.
 Stephanus conditor cœnobii Chenolai, II, 106.
 Stephanus conditor nosocomii Armatii, II, 214.
 Stephanus confessor, III, 31.
 Stephanus patriarcha CP., III, 114 et 219.
 Stephanus comes mart., III, 111.
 Stephanus papa, et mart., III, 190.
 Straton mart., III, 206.
 Stratonicus mart. cum Hermilo, II, 101.
 Stratonicus mart., Ptolemaide III, 5 et 206.
 Styracius mart., I, 162.
 Susanna diaconissa, et mart., I, 54.
 Susanna in Leucate, III, 178.
 Syncretica virgo, II, 84.
 Synetus lector, et mart., II, 25.
 Synodus. Vide Concilium.
- T
- Tarachus mart., I, 143.
 Tarsisus patriarcha CP., II, 212.
 Tatiana mart., II, 98.
 Tatianus mart., III, 217.
 Taurion mart., I, 173.
 Tecusa mart., III, 104.
 Terentius mart., III, 50.
 Terræ motus Constantinopoli sub Theodosio magno, I, 67. Sub Leone Isauro, I, 146. Sub Theodosio juniore, II, 137.
 Tertius ex LXX, I, 179.
 Thaddæus apostolus, qui et Judas, III, 137.
 Thaleleus monachus, II, 217.
 Thaleleus mart., III, 106.
 Thallus mart., III, 18.
 Thaumasius mart., III, 77.
 Thea mart., III, 169.
 Thecla protomartyr, I, 66.
 Thecla, Anna, et socii mart., I, 202.
 Thecla, Agapius, et Timotheus mart., III, 209.
 Theoctistus mart., II, 90.
 Theodora Alexandrina, I, 31.
 Theodora Augusta, II, 181.
 Theodora, et Didymus mart., III, 115.
 Theodoretus presb. Antiochiæ, III, 3.
 Theodorus mart. cum Oceano, et sociis, I, 13.
 Theodorus Alexandrinus mart., I, 34.
 Theodorus mart. Pergæ, I, 57.
 Theodorus Studita, I, 181.
 Theodorus episc. Alexandriæ, et mart., II, 7.
 Theodorus Grapta, II, 61.
 Theodorus patriarcha CP., II, 62.
 Theodorus dux militum in Euchaitis, II, 172, et III, 127.
 Theodorus tyro, II, 196.
 Theodorus Trichinas, III, 63.
 Theodorus Sicomela episc. Anastasiop., III, 67.
 Theodorus sanctificatus abbas, III, 99.
 Theodorus mart. cum Serapione, III, 111.
 Theodorus episc. Cyrenes, et mart., III, 152.
 Theodosia vir. et mart. Tyri, III, 41 et 118.
 Theodosia martyr. Constantinopoli, III, 173.
 Theodosius Cœnobiarcha, II, 97.
 Theodosius monachus Antiochiæ, II, 173.
 Theodosius mart., III, 30.
 Theodosius monachus, III, 197.
 Theodota, Anna, et Glyceria, I, 134.
 Theodota cum Socrate presb., I, 136.
 Theodota mart. cum filiis, II, 53.
 Theodota, et Theopemptus, II, 7.
 Theodota virg. et mart., III, 104.
 Theodota, et Theodotus mart., III, 151.
 Theodotion mart., II, 138.
 Theodotus, Maximus, et Asclepiodote mart., I, 41.
 Theodotus episc. Cyninæ in Cypro, II, 119, et III, 3.
 Theodotus, et maximus mart., II, 202.
 Theodotus mart., Cyzici, III, 77.
 Theodotus u. art. cum octo virginibus, III, 104.
 Theodotus mart., Ancyræ, III, 126.
 Theodotus, et Theodota mart., III, 151.
 Theodula mart., II, 118.
 Theodulus monachus in Cypro, II, 9.
 Theodulus mart. in Creta, II, 54.
 Theodulus monachus montis Sinai, II, 105.
 Theodulus lector, et mart., III, 43.
 Theodulus m. cum Hespero, III, 80.
 Theodulus mart. Tripoli cum Leontio, III, 136.
 Theogenes episc. Parii, et mart., II, 81.
 Theogenes mart. cum sociis, III, 210.
 Theoguides mart. Cyzici, III, 77.
 Theonas mart., II, 82.
 Theorilla mart., I, 151.
 Theopemptus, et Theodota mart., II, 76.
 Theopemptus, et Thomas mart., II, 82.
 Theophanes confessor, III, 43.
 Theophano Augusta, II.
 Theophilus confessor, I.
 Theophilus mart. Nicæ.
 Theophilus dia. et m.
 Theophilus junior mart.
 Theophilus, Tropæus III, 177.
 Theophilactus episcop. III, 9.
 Theopista mart., I, 31.
 Theopistus mart., I, 31.
 Theoprepus mart., III, 2.
 Theotimus mart., I, 197.
 Therapon episc. Cypri.
 Therapon presb. et car.
 Thessalonica mart., I, 173.
 Thomas apostolus, I, 77.
 memoratio, III, 146.
 Thomas patriarcha CP., I.
 Thomas monachus in m. III, 157.
 Thuthael mart., I, 18.
 Thyrsus, et Leucius mart.
 Tiburtius, et Valens 207.
 Timolaus mart., III, 16.
 Timou ex VII diaconia.
 Timotheus, Theotimus, et I, 168.
 Timotheus dia. et mart.
 Timotheus discipulus Pa. II, 128.
 Timotheus, et Maura m.
 Timotheus episc. Præ. III, 129.
 Timotheus mart. Gazæ.
 Titus discipulus Pauli.
 Tobias mart., I, 162.
 Transfiguratio D. N. III, 194.
 Translatio Joannis apoc. gelistæ, I, 70.
 Translatio reliquiarum Ancyræ, III, 126.
 Theodori duci militum.
 Cyri, et Joannis, III, 4.
 Maximi confessoris.
 Tribimæus mart., I, 3.
 Troadius, III, 3.
 Trophymus, Dormantius mart., I, 51.
 Trophimus, et Thallus.
 Trophimus ex LXX, I, 1.
 Trophimus, Theophilus, et III, 177.
 Tryphena mart., II, 149.
 Tryphon mart., II, 141.
 Turbo notarius mart., II, 15.
 Tychicus ex LXX, II, 17.
 Tychon episc. Trimethuntis pro, III, 133.
- U
- Urbanus ex LXX discipulis, I.
 Ursicinus mart., III, 204.
- V
- Valens, Pamphili, et socii II, 193.
 Valentina, Marcus, et Soterius I, 144.
 Valentina, Thea, et socii, III, 1.
 Valentinus, et Pasiscatus mart., 68.
 Valeria, Cyria, et Marcia mart., III.
 Valerianus, Zoticus, et socii I, 35.
 Valerianus et Tiburtius mart., III.
 Valerianus, Candida, et socii II, 122.
 Varus, et socii mart., I, 111.
 Victor mart., I, 180.
 Victor, Victorina, et socii II, 148.
 Victor mart. cum Pholina, III.
 Victor, Acindynus, et socii III, 62.
 Victorinus, Victor, et socii 148.

centius mart. Ancyræ, I, 18)
centius diac. et mart., II, 129.
tis mart. Corcyræ, III, 75.
alia mart. Ravennæ, III, 178.

X

Xanthippa, et Polyzena, I, 65.
Xophon, et socii, II, 138.
Xystus papa, et mart., III, 199.

Z

Zacharias pater Joannis Baptistæ,
16.

Zacharias propheta, II, 171.
Zensis, et Philonilla, I, 110.

Zenas mart., III, 140.

Zeno mart. Nicomedisæ cum sociis,
II, 65.

Zeno mart. cum Victore, Acindyno,
et sociis, III, 62.

Zeno, et Zenas mart., III, 140.

Zeno, Agathonicus, et socii mart.,
III, 214.

Zenobia mart., I, 154.

Zenobius episc. et mart., I, 154.

Zoe, Hesperus, et filii mart., III, 80.

Zosimus, Nicon, et socii mart., I, 74.

Zosimus monachus, et mart. in Ci-
licia, II, 83.

Zosimus episc. Syracusæ, II, 127.

Zosimus miles mart., III, 137.

Zoticus, Lucianus et socii mart. 35.

Zoticus, Dasius, et Gaius m., I, 131.

Zoticus mart. in Creta, II, 51.

Zoticus, Victor, Acindynus, et so-
cii mart., III, 62.

Zoticus, Agathonicus, et socii mart.,
III, 211.

INDEX

RERUM, NOMINUM ET VERBORUM,

CUM SINGULORUM TUM JUNCTORUM,

MAXIME MEMORABILIMUM :

em scriptorum plerorumque qui in Leonis Diaconi libris et Nicephori Phocæ Velitatione
bellica illustrantur, notantur, emendantur aut defenduntur.

A

A privativum perperam a librariis positum pro *av*, 238.

'Αβελτερία, 13 not., 45. 'Αβελτέρως, 13 not. 'Αβελτη-
τα pro ἀβελτερία crebro in codd. et vetustis edd. oc-
currit, *ibid.* Harduini error in hac voce, *ibid.*

ad Abgarum. Edessæ toparcham, Thaddæus aposto-
lus a Servatore missus, 70.

'Αβιωτων τὸν βίον τιθέναι, 119.

Abramitarum monasterium, quod idem Achirophæ-
on vocant, 47.

τῆ 'Αβρότητι opponitur ἡ ἐπιστροφή apud rhetores
ræcos, 135 not.

Abucara. *Vide* Theodorus Abucara.

Abulhasan Ali Seif-eddaula, Hamdani ben Hamdun
nepos. *Vide* Chambanus.

Abulpharajii errores in chronologia, 31 not.

Abydus. Per Abydum in Asiam elapsus Leo Phocas
major, domesticus scholarum, res novas molitur, 124.

Abydum ducibus a se missis præoccupare conatur Ni-
cephorus Phocas, 44. Abydi episcopus Stephanus sedi-
tionis Leonis Phocæ obsecundat, 114. Excepta Abydo,

Asiæ loca omnia sibi subjungit Bardas Phocas iterum
rebellis, 173. Juxta idem oppidum prælium decreto-
rium inter Basilium II imp. et Bardam Phocam, 174.

Prope Abydum sepultus Bardas Phocas, 175, 1. Aby-
dus a Sclero rebellis captus, 170.

Accentus et circumflexi vel in codd. mendosissime
scriptis perraro alieno loco collocati, 11 not., 156 not.

Accipere apud grammaticos Latinos idem quod λα-
τάναι apud Græcos, 4 not.

Acclamations exercitus post orationem a Nicephoro
Phoca in castris ante Chandacem habita, 13.

Accusativus et dativus confusi, 90.

Achillem Scytham esse vult Arrianus, ut ait Leo Dia-
conus, 150. Idem e Scythia in Thessalliam transmigravit,
ibid. Achilleum templum in Leuce insula, 150.

Achmetis locus in Onirocriticis male versus 194 not.

Achod Schabin rex Armeniæ, ad eumque Joann. Tzi-
miscæ laureatæ memorabiles de expeditione Syriaca,
165 not.

Acta S. Bonifacii emendata, 175 not. Auctor Acto-
rum SS. Philæ et Philoromi exscripsit Historiam marty-
rom, cujus fragmentum servavit Eusebius, 16 not.

Acuphium quid genus teli, 89.

* Numeri paginas editionis Bonnensis representant quas typis crassioribus expressimus : notas, ut moris est
nostri, textui subjecimus, eas in hoc indice sub paginarum numero ad quas spectant comprehendentes. —
Vocabulis, quæ in Lexico Schneideri (ed. 1805) desiderantur, Hasius V. C. asteriscus apposuit ; cruce
vocas, quæ a Schneidero pro dubiis habitæ Byzantinorum scriptorum auctoritate commendantur.

Adana a Nicephoro Phoca expugnata, 52. De eadem
urbe multa habet Ducangius ad Ann. Comnen., ut idem
de Mopsestia, tunc Mamistra appellata. In Adanensem
agrum irrupit Nicephorus Phocas major, 242. Utrum
Adata, Adada an Adana scribendum, 250 not.

'Αδελφός. Ejus loco quæ alia vocabula adhibet Leo
Diaconus, XIX.

'Αδιάσιστος, 37 not.

Adjectiva communia a librariis sæpe in adjectiva trium
terminationum mutata, 30 not. Adjectivum pro adverbio
positum, 106.

'Αδνουμιάζω, *recenseo exercitum*, 40 not., 187.

Adrianopolis a quo condita et instaurata, 130. Eo
commeatum confert Joannes Tzimisces, expeditionis
Russicæ cause, 126. Eiusdem urbis archiepiscopus Ni-
colaus Joanni Tzimisicæ morienti adest, 178. Adriano-
polis et Arcadiopolis a Xylandro confusæ, 109 not.

per Adriaticum mare Romana classis in Siciliam
transit, 66.

in Ædes Basilii præsidis stella delabitur, 172.

ex Ægypto Arabes per Ciliciam fines Romanorum
invadebant, 196.

Æmi juga per fines Bulgaricæ protendantur, 62. Circa
Æmum montem Probatii civitas et Scopelus, 133 not.

De eodem monte locus T. Livit. 67 not. Æmi montis
convales oratorie descriptæ a Theophylacto Simocatta,
19 not.

Afrorum regi Nicetas patricius captus a Saracenis
transmissus, 67. *Vide quoque* Carthaginenses.

In Africam minator Nicephorus Phocas se cum exer-
citu transmittere velle, 76. In Africa exaratus Cod. Re-
gus, 67 not.

Agamemnonis filius Orestes Adrianopolis conditor, 130.

Agapes, Chionæ et Irenæ ecclesia suburbana ad Thes-
salonicam, 175 not.

Agathias Locus Suidæ de Agathias illustratus, 165
not. Agathias locus emendatus, 4 not. Eum imitator
Leo Diaconus XX. *Vide* not. ad p. 10, 16, 17, 18, 20,
21, 24, 25, 31, 36, 37, 49, 52, 54, 56, 59, 62, 66, 81, 85,
93, 109, 117, 119, 129, 132, 135, 143, 147, 151, 153, 158,
166, 174.

Agilitas mira Joannis Tzimisicæ in exercitatione
campestri, 96.

'Αγκυραν τὴν ἐσχάτην προΐναι, proverbium, 118.

'Αγνωμονίατος fortasse vertendum *ingratisimus*,

hoc est beneficiorum maxime immemor, 88.
 Ἀγωγή, *vide ratio, vitæ institutum*, apud scriptores Christianos, 164 not. Ἀγωγή et ἀναγωγή inter se permutata, *ibid.*
 Ἀγωνίζεσθαι et ναγαγωνίζεσθαι confusa, 23.
 Ἀγμάτων ἄνδρες, phrasis a Leone frequentata, 36 not.
 Ἀισθωνται legendum pro ἔσονται, 198.
 Αἰφνιδισμός, *vis subita*, 224, (Verbum αἰφνιδιάζειν habet Ducang. Glossar., I, 37. C.)
 Αἰχμαλωτέω pro ἀχμαλωτίζω, 61.
 pro Αἰχμάλωτος quas alias voces usurpet Leo Diaconus, 53 not.
 pro ἀκούω quæ verba usurpet Leo Diaconus XIV.
 Ἀκρι et ἀκριτικά θέματα quid sint proprie, 186, 188. Ἀκριται *limitanei homines*, 190.
 Ἀκρατος, 43 not.
 Τὸ ἀκρον ἐφετόν, *summum, quod expetendum est a piis* : quod non intellexit Matthæus Raderus, 18 not.
 Ἀκρόπολις Cplii, 146.
 Alacas. *Vide* Joannes Alacas.
 Alapis cæduntur legati Bulgarorum, 62.
 Alemanni (Nicolai) error in interpretanda voce ταξειδάρης, 64 not.
 ad Alepum Nicephorus Phocas prælium committit cum Chambdan exercitu, 30 not. Fortasse ad Chalum s. Kowak amniculum. *ibid.* Alepo urbe potitur Nicephorus Phocas, *ibid.* Quo mense circa Alepum copiæ Arabum congregari solebant, 196.
 Alexander Magnus Jovis Ammonis filius vult nominari, 81.
 Alexander imp. Constantinopolitanus post mortem Leonis VI Philosophi, 123.
 Alexander rhetor castigatus, 175 not.
 Alim Chambdani filio fines Romanos invadente, quid egerit dux Lycandi, 243.
 Ἀλλοίωσις, 4.
 Ἄλλος et ἄλλο confusa, 39. ἄλλων et ὄλων, 32, 39. Fortasse ἄλλους et ἄλλως, 37.
 Atoidea, nimirum Otus et Ephialtes, 80.
 Ἀλυσιδωταί, Scytharum loricæ, 108.
 Ἄλχαννα, herba *henne*. Sic enim legendum pro χάλχαννα, 9 not.
 ex Amano monte torrentes in lacum Antiochensem labentes, ad quos fortasse præliatum fuit iuter Chambdanum et Nicephorum Phocam, 30 not. In Amano prælia Romanorum XXIII.
 Ἀμάξις vehi consueverunt mulieres Bulgarorum, 80.
 Amasæam relegatur a Joanne Tzimisce Bardas, Leonis Curopalatæ filius, 96. Inde aufugiens Bardas res novas molitur, 112, 113.
 Amida. *Vide* Emet.
 Amira duces Saracenorum, 203, 217, 228, 229.
 Ammonis filius nominari vult Alexander Magnus, 81.
 Ἀμνηστία Bardæ Phocæ rebeli a Barda Sclero oblata, 118. Ἀμνηστειάν pollicetur Joannes Tzimiscus imp. Bardæ Phocæ rebeli, 115.
 Amœnitas riparum Caystri fluminis, 5.
 Amorio proximus Pancaleæ campus, ubi prælium inter Bardam Phocam et Bardam Sclerum, 170.
 Ampelas inter patronos munificos S. Nicephori Miletii episcopi, 113 not. *Vide quoque* Simeon Ampelas.
 Ἀμυντήρια, 1) arma tutoria, 2) dentes sive unci ferrei carnisficum, 16 not.
 Ἀμφιάσασθαι, 236.
 Ἄν perperam omissum, 43. Ἄν σίπειν perperam scriptum pro ἀπειπειν, 80.
 Anabarza a Nicephoro Phoca imper. expugnata, 52. ab Anacharside fortasse, secundum Leonem Diaconum, initiat Russi, 150.
 Anacoluta ipsi Leoni Diacono tribuenda, non libris, 154.
 Ἀναγκαῖον et ἀναγκαίων confusa, 60.
 Ἀναγωγή interdum pro *disciplina* sumi, ἀναγωγέος pro *educator*, sensu quoque physico, 164 not. ἀναγωγή et ἀγωγή permutata, *ibid.* ἀναγωγή καὶ ἀναστροφή conjuncta, *ibid.*
 Ἀνακεφαλαιωσάμενοι, 1. ἀνακεφαλαιωσάμενον s. ἀνακεφαλαιωσαμένους, 24.
 Ἀνάκτορον, *palatium*, ejusque synonyma apud Leonem, 85 not.
 Ἀνάλαμπις. Ejus auctoritates, 69 not.
 Ἀνάληψις τοῦ Χωτῆρος. *Vide* Ascensio. ἐκ τοῦ ἀναλόγου quid significet, 5 not.
 Ἀναλογικῶς, *per proportionem*, *ibid.*
 Ἀναλόγως, quo casu potissimum construat, *id* Ejus synonyma, *ibid.*
 Ἀναράται pro Ἄνωράται, suburbium Collis. 65.

Ἀνάστασις, et Ἀναστασία fortasse permutata.
 Ἀναστρέφειν, *commorari*, et διατρέφειν
 Pro ἀναστραφεῖς fortasse legendum ἀναστρέφει
 Ἀνετείχιζε et ἀνεχαίτιζε confusa, 26 not.
 in Anaticolorum thema Saracenorum (Cilicis) ruptio sub Leone Philosopho imper., 241. In themate Bardas Cæsar copiis Romanis præfatus Anaticolorum ducis, Tarsensibus irruptio gerendi ratio, 243. Anaticolorum celsura, 25.
 Ἀνατραφεῖς et ἀναστραφεῖς confusa, 131.
 Ἀναχαίτιζω verbum Demosthenicam, 2.
 Ἀνεχαίτιζε et ἀνετείχιζε confusa, *ibid.*
 ad Anchialum dira Græcorum strages, 124
 Ancillæ filii dicti Saraceni, 42.
 Andralestina patricius, consobrinus Bardæ hoc deficit, 120. Idem quomodo nominetur a Cedreno, *ibid.* not.
 ad Andrassum pugna a Julio Polluce accedens juxta celsuram in mente Tauro, Cylindrus vocatur.
 Ἄνδρες αἰμάτων locutio a Leone frequentata. Anecdota. *Vide* Inedita.
 Anemas ex protectoribus palatinis semovendus ad Dorystolum interfectus, 149. Ejus magis hoc deficit, 153. Percusso Sphendosthlabo prælians ipse *ibid.*
 Ἀνεπισφαλῶς. Ejus auctoritates, 80 not.
 Angelorum synaxis, 83.
 Angelus Vergetius calligraphus. *Vide* Cæsar Animadversio divina in percussores Nicephori imp., 91.
 Ἄνωνα quolibet mense custodibus limitibus 189. Ἄνωνα cara per biennium in imperio Romanorum
 Anni vitæ et imperii Nicephori Phocæ, 24.
 Ἀνοτάριος apud Photium mendose editus, 11.
 Montacutio, pro primo notario seu primicerio.
 Antecursores Græcorum a Russis fusi, 139.
 Ἀνθραξ lapis in media inauri Sphendosthlabi Antigus castrum, 122.
 Antiochia pulchritudine ædificiorum habet multitudinem inter urbes terræ locum tertium.
 Antiochia patriarcham Christophorum interfectum, 100. Contra Antiochiam expeditio Nicephori Phocæ, 70. Circa Antiochiam arces a Romanis expugnatae. Juxta in tumulo castellum ædificatur a Nicephoro Phoca, 74. Antiochia a Petro Burtza patricio expugnata, 81 not. Ejus expugnationem Elmacinus refert ad expeditionem Syriacam Joanne Phoca, 165 not. Ad Antiochiam recuperanda urbem meditantur Arabes, 103. Antiochenum urbem solebat Lycandi dux. Alim Chambdan urbem fines ingressus, 243. Quo mense circa Antiochiam copiæ congregabantur, 196. Antiochena vitæ armis, ad preces se convertunt, 82.
 Antiochus (S.) a Godefrido Tilmanno perperam redditus, 172 not.
 Ἀντιστροφή apud rhetores Græcos idem quod ἀντιλογία, 135 not.
 Antonius II. Pachæ (*Vid.* Le Quien Orient. II, 256. C) patriarcha Cplitanus, 161.
 Ἀνοχὲ τοῦ πόλου, *poli fornix* secundum Emmonem.
 Aoristus a Leone Diacono loco imperfecti adhibitus, 143. Aoristus subjunctivi pro futuro XII, III. Letanus aoristi pro infinitivo futuri, 120. Contra infinitivo futuri pro infinitivo aoristi XV. Pro participio perperam Leo adhibet participium presentis, et omnino præsens pro aoristo, minus bene, 89.
 Arambas. *Vide* Marianus.
 Aramea a Joanne Tzimisce imperial. capta, 166.
 Ἀπαράμιλλος, *incomparabilis*, redditum Bulgaricæ archiepiscopo, 44 not.
 Ἀπαρόπιστος, *nondum armis destitutus*, 124.
 Ἀπάντων et ἀπαντώντων confusa XX.
 Ἀπεκδύομαι cui casui a plerisque jungitur, a Leone, 163 not.
 Ἀποβάλλοντες, 59.
 Ἀπογινώσκω et ἐπιγινώσκω confusa, 79.
 Ἀποκλείω et ἀποκλίω confusa, 13.
 Ἀποπτος significatio quadruplici usurpata.
 Ἀποπτος, σκοπιὰ et περιωπή junguntur ab eodem, *ibid.*
 Ἀποστειλῆν Apostolica verum ecclesia.
 Ἀποστειλῆν
 Ἀποστειλῆν

um dulces quæ nunc vocantur, in recessu portus
ant, 129.
Abes Cretenses, 6. Superbiunt ob cladem exercitui
stantini Gongylæ illatam, 17. De eorum excusationi-
maritimis ex Creta factis qui scriptores egerint, 12
seqq. Arabes Cretenses Nicephorum Pustilam op-
unt, 10. Galeæ et enses inter spolia ex illis relata,
Arabum in Asia sexaginta castella capta, 30. Contra
bes Tarsenses Nicephori Phocæ repeditio, 51. Ara-
Tarsensium priores ex Romanis relatæ victoriæ, 58.
um consuetudo in itinere faciendo, 202. Arabes
suesteni λευχέμονες, 55. Ab Arabibus in Sicilia Ma-
patricius ob imprudentiam victus, 66. Arabes in
rcitu Chambdani, 30 not. Arabes ad Antiochiam in
ia recuperandam expeditionem meditantur, 103. Ara-
dicti πιδίσκαχς ἔκγονοι, 112. Eorum modus sæc. x
adiendi fines Romanos, 205. Quo mense, 196. Contra
bes locus insidiarum qualis esse debet, 233. Ipsi nou-
dio, sed tabernaculis statuti tendunt, 255. Ἀρά-
v et ἀγάδων confusa, 18.
Arca castrum a Nicephoro Phoca expugnatum, 71.
Arcam sepulcralem Jo. Tzimisce imp. sibi pæparat
Servatoris ecclesie, a se ædificata, 177.
ad Arcadiopolim prælium inter Russos et Græcos,
9 not. Ubi sita Arcadiopolis, *ibid.*
Arcus cælestis animos Cplitanorum imbre perterris-
s confirmat, 69.
Arcthas ab Joanne Henteno perperam versus, 79 not.
Argentum et aurum a Chambdano fugiente sparsum,
Romanos insequentes moraretur, 23.
Aristo Pellæus Philocæum imitator, 57 not.
Aristotelis categoria nona, positionis, 19 not. Aristoteli-
ca vox εὐχέμερος a Mureti emendatione vindicatur,
36 not.
Armenii in exercitu Græco sæculo x militantes, 14.
xcubitoria militia non fideliter funguntur, 188. Armenii
t coloni a Nicephoro Phoca in Cretam insulam deducti,
8. Inter Armenios milites et plebem Constantinopolita-
nam pagna, 64. Armenia oriundus Joannes Tzimisce imp.
9. Ejus nomen quid significet lingua Armeniaca, 92. Ad
rmenis regem Achod Schabini Joannis Tzimisce imp.
itteræ memorabiles de expeditione Syriaca, 165 not.
n Armeniacæ provinciæ finibus prælians Petrus Phocas
n Laparæ ægro occidit, 169. Armenici scriptores et
eo Diaconus se mutuo supplent, 160 not.
in Arriano hodie non legimus quæ Leo Diaconus in
o ait legisse, 150 not. Ejusdem Arriani, in Periplus,
le patria Achillis sententia, 150.
Articulus perperam omissus, 44, 158. *Vide quoque* 'O.
Ascensionis festo a Nicephoro Phoca imp. pompa ex-
ra muros ad Pegam acta, 61.
Asia proconsularis postea Thema Thracensium, 12 not.
in Asiam elapsus per Abydum Leo Phocas major res
novas molitur, 124. Asiaticus exercitus, a Nicephoro
Phoca navibus impositus, in Arabes Cretenses dirigitur,
7. Asia servata per Leonis Phocæ de Chambdano victori-
am, 24. In Asiam transigrare Romanos, relicta Europa,
jubet Sphendosthlabus, 105. Asiaticæ copias per Helle-
spontum in Europam transfert Joannes Tzimisce imp.,
11. Asiam, rebellionem facta, vastat Bardas Phocas, 114.
Eam ingreditur Bardas Sclerus, a Joanne Tzimisce con-
tra Bardam Phocam rebellem missus, 117. Asiam per
quadriennium vastat Bardas Sclerus rebellis, 169. Eam
sibi subjungit Bardas Phocas, contra Basilium imp. reb-
bellis, 173.
Aspatharius mendose legit apud Photium Richardus
Montacutius, pro *protospatharius*, 176 not.
Astrologus fidem habet Leo Diaconus XXI, 168. Astrolo-
gus Nicephoro Phocæ imp. in palatio finem imminere
prædixit, 64.
Ἀσπαρνήχς, *occultus*: hujus vocis auctoritates, 112
not. Ἀσπαρνήχς adverbium, *ibid.*
τῶν Ἀσπαρνήχων synaxis, 83.
Athanasius (S.) emendatus, 104, 145, 175 not. Illustra-
tus, 101 not. Ejus loca complura male reddita a Mon-
tefalconio, 85 not., 147 not.
Athanasius (S.) confessor in monte Atho, Nicephoro
Phocæ familiaris, 32 not.
Athenagoræ interpretatio Latina emendata, 104 not.
Athus mons: S. Athanasii confessoris recessu nobili-
tatus, 32 not.
Ἀθῆναι, *conspicua*, 133. Ἀθῆναι et ἀθῆναι confusa,
109 et not.
Ἀθῆνῶν [τῶ] quot significationes difficiles habeat,
137 n.
v adverbialiter, *ibid.*
pro ἀτιμῶσθαι, 239.
o ad Romanum patricium divertit
imp., 177.
apit Bardas Sclerus rebellis, 170.

Atzypotheodorus caput Nicephori Phocæ abscisum
protectoris ejus tumultuantibus ostendit, 91.
Avarorum princeps ad Mauricium imp. legatos mit-
tit, 175 not.
Auctor Tacticorum laudat libros de obsidione tole-
randa, 245. In Occidente copias plurimum præfuit, 186.
Casus confundit XXIV. Scribit horridius atque præfac-
tius, *ibid.* *Vide quoque* Tactica.
Auctores quos imitatur Leo Diaconus XX.
Auditor apud grammaticos Latinos quid? 3 not.
Avitum juxta Gauges idem ac Phison, 130 not.
in aula imperatoriam Cpli convocatus senatus, 33.
Aula regia Bulgarorum Præsthalbæ muro firmo circum-
data, 136. In ea Russi, victi, acriter resistunt, 137.
Auri centenaria quindecim a Calocyre ad Russos perlata
63. Aurum et argentum a Chambdano fugiente sparsum,
ut Romanos insequentes moraretur, 23. Per Auream por-
tam Nicephorus Phocas imperator Cplim ingreditur, 48.
Ἀυτανέψιος scriptum in codice, non Ἀυτανεψίδς, 112.
Ἀυθημερὸν scribendum, non αὐθημερον, 172 not.
Autographus codex Nicetæ patricii in Bibliotheca
Regia, 67 not. Autographa epistola Græci, circa Dana-
prin legationem obeuntis, 175 not.
Ἀυτοκράτωρ et αὐτοκρατορικὸς synonyma, 6 not.
Vocabulum αὐτοκρατορία apud quos scriptores, *ibid.*
ἄυτὸς et ὁ αὐτὸς confusa, 172 not. Ἀὐτῶν et αὐτὸ confusa,
40. Ἀὐτῶν et αὐτῶν, 88. Ἀὐτὸν et αὐτῶν confusa, 145. Item
αὐτοῦς et ἐαυτὴν, 104 not. Fortasse αὐτὴν et αὐτῶν, 85.
Ἀὐτοφρονετής, 57. Auctoritates hujus vocis, *ibid.*, not.
'Αφ' sæpissime perperam scriptum pro ἀμφ' 153.
'Αφετήριος et ἐφετήριος confusa, 78 not. Ἀφετήριος
Tarsenses muros urbis firmant, 60.
'Αφίχτω, plusquamperfecto, pro ἀφίχτο, 87, 113.
'Αφίξιν et ἀξήσιν confusa, 139.
'Αφορίζεσθαι *minore excommunicatione plecti*, 90 not.
Variorum interpretum errores in hac voce, *ibid.*
'Αφορισμὸς quid proprie sit in disciplina ecclesiastica
Græca, 99 not. Hujus vocis vis peculiaris apud rhetores,
ibid. Ἀφοριστικῶς λέγειν quomodo interpretandum, *ibid.*
'Αχειροποίητων monasteriorum, item Abramitarum dic-
tum, 47.
'Αωρον τῆς νυκτὸς, 175.

B

B et μ sæpissime confusa in codd., 13, 151 not. Inter-
dum quoque β et x, 107.
Babylon a Semiramide septem mœnibus communita,
56. Ejusdem civitatis rex Nabuchodonosor statuum sibi
ponit, 81.
Bagdadum. *Vide* Ecbatana.
Balaneæ castellum in Phœnicia, 166.
Βάλανος et βάσανος confusa, 140 not.
Balforei error in versione Gelasii Cyzeni, 19 not.
Banduri non intellexit vocem Homericam ἐνώπιον 167
not. Quædam Leonis fragmenta scriptis suis inseruit
X, 12, 166 not.
ex baptisate susceptor Nicephorus Phocas libero-
rum Romani Junioris imp. et Theophanonis, 50.
Bardaetta locus ubi Bardæ Phocæ exercitus dilapsus
est, 122.
Bardas Parsacutenus magister feliciter pugnat contra
Bardam Sclerum rebellem, 170. *Vide quoque* Parsacuteni.
Bardas Phocas patricius, Nicephori imp. pater, sæpe
Saracenorum Ciliciensium victor, 185. Susceptor liber-
orum Theophanonis Augustæ, 50. Filio rebellante in
ecclesiam S. Sophiæ confugit, 46. Inde liberatus, 47.
A Nicephoro filio Cæsar creatur, 49. Præsens in admi-
sione legatorum Bulgaricorum, 61. Moritur annos am-
plius novaginta natus, 83. Ejus laus bellica, *ibid.* Fuit
avus Bardæ Phocæ illius, qui contra Joannem Tzimisce-
m et postea contra Basilium II rebellavit, 116. In re
militari magister anonymi, qui Nicephori imp. jussu
Tactica conscripsit, 185.
Bardas Phocas, Nicephori Phocæ filius, in exercita-
tione ludicra a patre ipsius Pleuse interfectus, 41.
(*Vid.* Ducang. *Famil. Byzant.*, 130.)
Bardas Phocas patricius, dux, Leonis Curopalate filius
(*Vid.* Ducang. *Famil. Byzant.*, 151). A Joanne Tzimisce
Amasiam relegatus, 96. Res novas molitur, 112. Quo
anno, *ibid.* not. Ejus invectiva in Joannem Tzimiscem,
116. Ejus sororem Constantinum patricium, Bardæ Scleri
frater, in matrimonium duxerat, 118. Ad eum rebellem
Bardæ Scleri epistola, *ibid.* Cui impotentius respondet,
119. Desertus a suis 120. In castellum confugit, 129.
Ab aliquo insequentium exagitatus, 125. Ejus, i-
stello obsessi, deditio, 125. In Pancalea campo
Bardam Sclerum prælians, male mulctatur, 170.

Basilium II imp. ingenti successu rebellat, 173. Ejus interitus, 174.

Bardas Sclerus, magister et dux Orientis, a Joanne Tzimisce cum exercitu ad fines Bulgariae mittitur, 107. Ejus soror, Maria, Joannis Tzimisce uxor, 117. Bardas Scleri in praedio virtus, 110. Bardas Sclerus Russos vincit, *ibid.* Adversus rebelles dirigitur, 117. Exploratores mittit in Bardas Phocas seditionis castra, 120. Ad eum transfugiunt Bardas Phocas assectae, *ibid.* Alios eorum, captivos factos, oculis privat, 122. Ipsum Bardam Phocam rebellem in deditionem accipit, 125. Russos in aula palatii Praesthlabensis resistentes fundit, 137. In praedio ad Dorystolum Russos a tergo invadit, 155. Ipse sub Basilio II imperium affectat, 169.

τὴν βασιλείαν dictum pro τὴν βασιλείον, 31 not.

ἡ Βασιλεύουσα, *regina urbium*, hoc est *Constantinopolis*, 15 not. Eodem sensu dicitur ἡ βασιλις, 30 not.

Basilium, vicus thematis Buccelliariorum, 31 not.

Basilium II Bulgaroctonus et Constantinus VIII, Romani junioris imp. filii, post patris mortem in palatio imprenantur, 31, 32 not., 94. A Polyeycho patriarcha defenduntur coram senatu, 33. Virgo ex regia stirpe Bulgarorum Basilio in matrimonium collocata, 79. (Unde supplendus Ducangius, qui de uxore hujus Basilii silere scriptores ait *Famil. Byzant.*, 144.) Trucidato Nicephoro Phoca, iterum una cum Joanne Tzimisce imperator renuntiat, 94. Sub Basilio imp. Bardas Scleri defectio, 169. Basilius II imp. tholum ecclesiae S. Sophiae, terrae motu dejectum, renovat, 175. Bardam Phocam rebellem ad Abydum decretorio praedio vincit, 174. Basilii imp. expeditiones in Bulgaria, 171. Prima ejus expeditio contra eosdem infelix XIII, 172. De eadem quae habet Cedrenus, 172 not. *Vide quoque* Filii Romani junioris et Constantinus VIII.

Basilium Notbus, Romani Lecapeni imp. ex concubina Bulgara filius, acri atque audaci ingenio, 94. Vernas habet ad ter mille, 47. Quos armat in Josephum Bringam, *ibid.* A Nicephoro Phoca proedrus creatur, 49. Conspirationis Joannem contra Nicephorum Phocam particeps, 94. Cubiculi praefectus, impetui nimio Joannis Tzimisce cives demerendi resistit, 97. Partii exercitus in expeditione Bulgarica praestat, 132. Longiadem et Drizen, regiones a Romanis recuperatas, invadit, 176. Ejus fortuna direpta, 172. Moritur XIII.

Basilium I Scamandrenus (*Vid.* Le Quien *Orient. Christ.*, 1, 256). A Joanne Tzimisce imp. patriarcha Cpleos creatus, 102. Ejus mores, 163. Apud Joannem Tzimisce imp. calumniatus, *ibid.* Ab eodem sede pellitur, *ibid.*

Basilium Caesarensis junior, scholiasta magnam partem ineditus S. Gregorii Nazianzeni, 99 not.

Basilium Caloensis, Leonis Diaconi pater XII, 5.

Basilium (S.) Nysseum exscribit Nicetas Heracleum metropolita, 22 not.

Bellum non tantum violento impetu quantum prudentia et calliditate promovetur, 20.

Βέρβρον, 202. Quid proprie significet, *ibid.*, not. Ejus contrarium est σάρα, *ibid.*

Berkelii versio Stephani Byzantini emendata, 172 not. Ejusdem error jocularis in eodem Stephano, 5 not.

Berrhoea a Bulgaria occupata, 175.

Beryti imago crucifixionis Dominicae reperta, 166.

Bibliotheca Coisliniana Montefalconii emendata, 116 not.

Bibliotheca Photii ab Andrea Schotto male versa, 176 not.

Βίγλαι, *excubiae*, XXV. Quo intervallo aliae ab aliis esse debeant, 187.

Bigotii error in versione Palladii, 120 not.

Bilii versio S. Gregorii Nazianzeni emendata, 15 not., 39 not. Ejusdem error in Vita S. Athanasii, 85 not.

Βίον ἀβίωτον τῆρεναι, 119.

quando Bipartito oportet hostes insequi, 235. ad Blachernensem aedem S. Mariae Virginis pompam agit Joannes Tzimisce imp., 129.

pro Βλεφάρδος scriptum φλεβάρδος, 88.

Βλώσις, lexicis ignoratum vocabulum prolatum ex commentario ms. Theophylacti Bulgarorum archiepiscopi in Psalmos, 162 not.

Βλυστάω, *eructo, fundo*, *ibid.* S. Joanni Chrysostomo vindicatum, *ibid.*

Boissonadus (Jo. Fr.) vir summus litterarum Graecarum rara cognitione praestans, 53 not.

Bonifacii (S.) Acta emendata, 175 not.

Borion vicus haud longe a Danapri flumine, 156 not.

Boris, Bulgarorum rex, Praesthlaba, a Romanis captus, 136. Inde e regno deductus Magistri dignitate ornatur, 158. Ipsius nomen quomodo scribitur a Scylitae et Georg. Cedreno, 135 not.

Borso urbs a Joanne Tzimisce imp. capta, 166. per Bosphorum catena ferrea a Nicephoro Phoca imp.

tensa, 78. Bosphoro clam trajecto Cplim ingredi Curpalates rebellis, 146. Eundem transi Bardus contra rebelles proficiscens, 117. Bosphore gressus Basilius II imp., Bardas Phocas rebellis: cae fundit et capit, 174. Bosphori sinus portus Cplii, 129. *Vide quoque* Cammerius Bosphorus.

Brevis statura Joannis Tzimisce, 92, 96.

Bringas. *Vide* Josephus Bringas.

Brodium Latinorum unde deducatur, 162 not. Buccelliariorum thema, ubi natus S. Nicephorus leuca, 63 not.

Bucoleon locus Cpl., 87.

Bulgaria olim Macedoniae portio, 163. Mirum in eam impedita ac saltatoria, 62. Tramites ex Thracia in eam agentes difficiles et perangusti, 138. Bulgariae traorum coloni, 103. Unde nomen traserint, *ibid.* Rus genti Bulgarorum olim praefectus, *ibid.* Byz. Justiniano II Rhinomete, iterum rerum potitus, *ibid.* obtinuit, 104. A Bulgariis Nicephorus I (Kopelidze generalis) imp. obruncatus, *ibid.*, 104 not. Apud tunc sacrificia humana, 149 not. Et religio gentis not. Bulgarorum rex Simeon bellum Graecis inter Leonem Phocam majorem, magistrum et deum scholarum Orientis a Zoe Augusta dictum, *ibid.* afficit, 124. In Bulgaros expeditio Nicephori Phoca, 62. Id bellum quo anno locandum, 54 not., 42 not.

Bulgariam invaderent, ad Russos Calocyrea missus, 63. Mercedemque pro hac re Sphendosthabo pollicetur Nicephorus Phocas, 101. Sphendosthabo suavis a Calocyre, 77. Ad Bulgaros legatos Nicephorus Phocas, 79. Bulgari xxx. M. hominum a Russis fusi, 78. Bulgari a Sphendosthabo duntaxat, non uno, victi, 78 not. Eorum dux Petrus et

hum comitalem incidens moritur, 78. Regna Sphendosthabo crudelitas, 105. Bulgari imperatori Phoca auxilium contra Russos, 81. Sphendosthabo sponas invisere se velle finxit Theophylactus, 86. Ut Bulgaria relicta, in suos se daret Sphendosthabo suadet Joannes Tzimisce, *ibid.* curia ecclesiae multae a Joanne Curcua vasata, *ibid.* rorum et Hunnorum multitudo in exercitu Russorum

Item in praedio Praesthlabensi Bulgari Russos contra Graecos, 137. Bulgarorum thesauri Praesthlaba aula regia aservati, 136. Ut e Bulgaria rediret Sphendosthabum hortatur Joannes Tzimisce, *ibid.*

Denique Russi victi spondent in pace cum Bulgaria, 153. Bulgaria pace facta Russos recepta, 157. Ex eadem regione Joannes Tzimisce et nobilem S. Mariae Virginis imaginem, 153. Rursum coronam in ecclesia S. Sophiae deponit, *ibid.*

Basilio II imperante Macedoniae populum, *ibid.* expeditiones Basilii imp. XVIII, 171. Cojus error ab illis concidit XVIII, 172. De eadem *ibid.* ratione Basilii imp. quae habet Cedrenus, 170 not. Bulgarorum gens inops atque impura, 62. Eorum rex Praesthlaba, 131. Bulgari Christianorum fidem eorum, 131. Eorum mulieres plaustris vehi consuevit, *ibid.* rorum archiepiscopi Theophylacti Commenianus in Psalms laudatus, 162 not. *Vide quoque* Nam.

Bullialdi lapsus in loco Michaelis Duca, 29 not. Burtza. *Vide* Michael Burtza.

Byzantini scriptores diminutiva pro primitivis composita pro simplicibus temere usurpant, 11 not. In ratione illustrari possunt XXII, 12. Eorum celeberrima communis de utilitate historiae, 3 not. Quotum *ibid.* adhuc inediti XXX. Ad Byzantinam historiam illustrandam egregie idoneos sanctorum Vitae, 176 not. Beryti Byzantinorum rudis Richardus Montacutus, *ibid.* epist. Photii, 176 not. Et Xylander, interpretus abard praclarus, 64 not.

C

Caesaris ad dignitatem Bardus Phocas a Nicephoro filio evectus, 49.

Caesarem versus iter ingrediuntur Nicephorus Phocas et Joannes Tzimisce, 40. In Caesariensi castris Nicephorus, imperator nuncupatus, sacra obit. In eadem civitatem occupat res novas moliens Bardus Phocas, 113.

Calc. *Vide* Chalusa.

Calceamenta ipsius rubra, nigra credit esse Bardus Phocas, 121.

Calceas. *Vide* Manuel Calceas.

Calocyres a Nicephoro Phoca imp. ad Russos missus, 63. Imperium affectat, 77. Plurimum potius quae Sphendosthabum, 79. Noctu Praesthlaba abducit, 131. Calocyres Delphinas, Bardas Phocas rebellis, *ibid.* castris

in respectu Cplii, 173. Captus in exercitu ag

ae, civitas Asiae proconsularis, ad Timolum mon-
 . Prope fontem Caystri annis XVII. Patria Leo-
 conum, 5.
 onymum in insulam deportatur Leo Curopalates,
 ratione patefacta, 147.
 veli Arabum quomodo intercipi possint, 210.
 ipsi patens ante Præsthlabam in Bulgaria, 133.
 dia expugnata a Nicephoro Phoca, 26. De ejus
 natione fragmentum ineditum Julii Pollucis, 28
Vide Chaadax.)
 dida Romanæ acta quid sint, 175 not.
 es, in proverbio, ipsi pecudes dilaniantes, 74.
 martus emendatus, 135 not.
 atacuzenus. *Vide* Joannes Cantacuzenus.
 itale facinus rebellio contra imperatores, 116.
 Cappadocia subsistens Nicephorus copias contra
 expeditionem Tarsensem, 51. Ibidem hibernat Ni-
 rus Phocas imp. post priorem obsidionem Tarsi, 34.
 idem Bardas Phocas. Cæsarea elapsus, res novas
 ur 113. Ibidem Bardas Cæsar copias Romanis præ-
 , 185. Cappadociæ ducis, Saracenis Tarsensibus
 pentibus, belli gerendi ratio, 243. Cappadociæ
 ctus Constantinus Meleinus sæpe rem contra Sara-
 feliciter gessit, 185. Cappadocia et Cilicia jugis
 . disterminantur, 250. Cappadocia olim Troglodytæ
 35. Ex Cappadocia orti gemini monstrosi, 165, 2.
 ptivi Romani ab Afrorum rege Nicephoro Phocæ
 sei, 76. Captivos in rogis interfectorum jugulant
 i, 149. Captivi quando in numero hostium du-
 i, 244.
 pita rusticorum Græcorum sæc. x (ut videtur) nuda,
 Capita Arabum cæsurum in saccos condita, 14. Pro
 illis nummus argenteus persolutus, *ibid.* Eadem tor-
 tis in oppidum conjecta, Nicephori Phocæ jussu, 15.
 rbnnculus in media insauri Sphendosthlabi, 157.
 rthaginitis regio arida Ecbatanis præterditur, 162.
 rthaginienses ad Antiochiam in Syria recuperandam
 ditioem meditantur, 103. Carthaginiensium rex
 am patricium, captivum, Nicephoro Phocæ imp.
 titit, 76. *Vide quoque* Afri.
 r viam Caridi e Cilicia in fines Romanos se recipit
 phorus Phocas major, 242.
 stella plus viginti Nicephorus imp. post priorem
 fionem Tarsi capit, 52. A castello Galatico catena
 a per Bosporum ad Centesarium turrim tensa, 78.
 strorum Romanorum ante Dorystolum descriptio,
 1. Ad castra Saracenorum quomodo noctu sit acce-
 um, 219, et quomodo sint oppugnanda, 211.
 talogus niss. Græcorum Bibliothecæ Regiæ sup-
 s, 65 not., 67 not.
 aphraclii equites in exercitu Nicephori Phocæ, 59.
 roque cornu locantur, 140. Hos Romanorum cata-
 ctos duces Russorum præcipue timent, 151.
 tegoria nona Aristotelis, quænam sit, 19 not.
 tens ponderosissima per Bosporum tensa contra
 orum impetum, 78.
 ystrus flumen, 5. Propter ejus fontem sita est Caloe,
 i Diaconi patria, *ibid.* Effluit in sinum Ephesium,
 . Ejus nomen quomodo Græcè scribatur, 5 not.
 drenus. *Vide* Georgius Cedrenus.
 rbianus tractus, 5. Scriptores qui de eo egerint,
 , not.
 tellarum montibus ortus Europam intersecat Ister
 is, 130.
 tenaria auri quindecim a Calocyre ad Russos
 ta, 63. Quanti valuerint, secundum Schloezeram,
 .
 tenarius, turris in littore Bospori, 79.
 Centurias divisi Romanorum milites tempore Ni-
 rori Phocæ, 194, 1.
 Centurionem Græcum dicto imp. non obedientem
 adversum, 58.
 Chalce ecclesiam Servatoris instaurat Joannes
 nices imp., 129. In qua posthac solemniter preces
 , 128, et mortuus sepelitur, 178.
 alcondylas. *Vide* Laonicus Chalcondylas.
 haldaæ limitibus Bardas, Leonis Curopalates filius,
 une Timisce Amasian in exilium mittitur, 96, 8.
 ales S. Kowaik sæn Caic, agrum Berrhoensem ri-
 amniculus. ubi pugna inter Nicephorum Phocam
 ambdanum commissa, 30 not.
 alylon. *Vide* Alepnum et Halepensis.
 ambdanus s. Chambdan, aliter Self-eddanla sive
 hasan Ali, Hamdani ben Hamdun nepos dictus, Sa-
 vorum circa Ciliciam princeps, homo acer ac diligens,
 ellum Romanis infert, 17. Ingentibus copiis Asiam
 it, 19. Ejus ingenium et mores, 16. Ejus nomen
 modis a Græcis scribatur, 17 not. Leo Phocas, Ni-

cephori frater, domesticus Occidentis contra illum missus
 18. Chambdanus quo habitu et cultu iter fecerit in
 agmine, 22. Equa vectus tum magnitudine tum pernici-
 tate conspicua, *ibid.* Ejus exercitus a Leone Phoca fun-
 ditus deletur, *ibid.* Ipse ægre elabitur, *ibid.* De eodem
 prælio ad Cylindrum inter Chambdanum et Leonem Pho-
 cam fragmentum ineditum, 24 not. Chambdanus ter a
 via recta discedere coactus et fugatus, 191. In eum et
 Tarsenses expeditionem molitur. Nicephorus Phocas,
 36. Chambdanum iterum fundit, 30 not. Chambdani exer-
 citus quibus e gentibus fuerit compositus, *ibid.* Cham-
 dani et Cilicum opes Romanis formidandæ, 184. Ejus filio
 Alim Romanos fines invadente, quid egerit dux Lycandi,
 243.

Chandax, oppidum Crætæ insulæ, et natura et arte
 munitum, 11. Munitiones habet ex aggere pilis sullis
 et caprinis concreto, *ibid.* Fosseque duplici circumda-
 tur, *ibid.* A Nicephoro Phoca obsessum, 8. Et circum-
 vallatum, 11. Cur adeo opibus refertum, 27. Oppidani
 Græcos denuo adorientes per tempus aliquid repel-
 lunt, 25. Eorum muri a Romanis suffossi subsidunt,
 26. Et vi expugnantur, 27. Chandacenses piraticis excu-
 sionibus et atrociniis dediti, 27. *Vide quoque* Candia.
 a Chazaris emissi coloni Bulgari, 103.

Chersonem relegatur Justinianus II Rhinotmetes, 104.
 Cherson a Russis occupata, 175. Quo anno, 175 not.

Chersonesi Tauricæ historia per sæc. xi parum cognita
 175 not. De rebus ibi gestis fragmenta, *ibid.* Chersonesus
 Taurica a barbaris vastata, *ibid.* Pagis ad p. desertis fac-
 tis sæc. x, aut xi, *ibid.* In Chersoneso Taurica Græci
 animo ab imp. Cplitanis alieni, *ibid.* Barbaris sponte
 se dedunt, *ibid.* *Vide quoque* Cimmerius Bosporus.

Chionæ, Irenæ et Agapæ ecclesia suburbana ad
 Thessalonicam, 175 not.

Chium in insulam amandat Bardam Phocam deditum
 Joannes imp. 126.

Christi, Servatoris et Dei nostri, effigies in sudario
 expressa, Abgaroque regi missa, 70. Ejusdem Servato-
 ris sandalia in castro Mempetæ inventa, 166.

Christiana a religione alieni Russi circa luita sæc.
 x, 144 not. Bulgari Christianam fidem colentes, 79.

Christophorus Antiochiæ patriarcha a Saracenis in-
 terfectus, 100.

Chronicon paschale emendatum, 175 not.

Chronographiæ Michaelis Pselli editio a Combesisio
 effecta IX. *Vide quoque* infra *INSTRUMENTA* quibus
 in notis conficiendis usi sumus.

in Chronologia falluntur Cedrenus et Elmælinus, 175
 not.

Chrysopoli, e regione Cplis, Nicephorus Phocas, fra-
 tris Bardæ Phocæ rebellantis dux, castra habet, 173.

Chrysostomus. *Vide* S. Joannes Chrysostomus.

Chrysotriclinium conclave in palatio Cplitano, 90.

Ciborium nobile S. Demetrii Thessalonice, 175 not.

Voce *ciborium* quid proprie denotetur, *ibid.*

Cilicia dextrorsum relicta, Syriam invadit Nicephorus
 Phocas, 70. Ciliciæ fines montibus silvisque impediti,
 22, 4. Ipsa et Cappadocia Tauri jugis disterminantur,
 250. Nihilominus Ciliciensium agrum invadere solebat
 Lycandi dux, Alim Chambdani filio Romanos fines in-
 gressus, 243. Ciliciensium Saracenorum irruptio in thema
 Anaticorum, imperante Leone Philosopho, 241. Ibi
 Saraceni quo mense ad invadendos Romanorum fines
 congregabantur, 196. Eorum exercitus sæpe in clisuris
 fusi, 191, 21. Cilicum et Chambdani opes Romanis
 formidandæ, 184.

ut Cimmerium ad Bosporum redeat Sphendosthlabo
 suadet Joannes Tzimisceus imp. 103. Sed deinde, bello
 flagrante, reditum eo Russis intercludere vult, 129.
 Jamque ante ad Cimmerium Bosporum ægrem cum de-
 cem naviculis ex Græca expeditione reversus erat In-
 gor, 106. *Vide quoque* Chersonesus Taurica.

Cinere pluit Cpli, 69.

Cinnamus. *Vide* Joannes Cinnamus.

Circensibus in ludis Cplitanis territi, 63.

Circumflexus a librario perperam positus pro acuto,
 84. Circumflexi et accentus in codd. perraro alieno
 loco collocati, 107, 18, 11 not. Circumflexa verba secun-
 dum conjugationis formatam ut circumflexa tertis, 239, 80.

Clades Adanensium in prælio cum Nicephoro Phoca
 majore, 242, copiarum Chambdani, a Leone Phoca de-
 letarum, 22, 21. Cretensium, oppido Chandace vi ex-
 pugnate, 26.

Classis Græcorum ad littus Siciliæ stans a Saracenis
 pleraque capta, 67. Classis Nicephori Phocæ in Syria re-
 flantibus ventis rejecta, 71. Classis recognitio a Joanne
 Tzimisce in portu Cplitano facta, 129. Eiusdem
 sis in conspectum Dorystoli adventus, 144. Clu-
 goris in Ponto igne Græco comburunt Romar

Clava ferrea Theodorus Lalaco in prælio contra Russos utitur, 144.
 Claudiopolis in Galatia terræ motu aversa, 68.
 Claves palatii Cplitanæ in cera impressæ, 146.
 Clemata castrum in Chersoneso Taurica, 175 not.
 Clematensis ultro se dedunt, *ibid.*
 S. Clemens Alexandrinus emendatus, 29 not. Philonem interdum exscribit, 120 not.
 Clementia Joannis Tzimisce imp., 114.
 Clericus libello tradito Nicephorum imp. de cæde imminente monet, 86. Cleri decretum. *Vide* Tômoc.
 Clisuræ limitaneæ per Orientem sæc. x, quæ, 250.
 Ibi clisura in Tauro monte Cylindrus vocata, 24 not.
 De clisurarum occupatione, hostibus se recipientibus, 250. Multa habet auctor Tacticorum Nicephori, 246.
 Clytæmnestra ab Oreste filio occisa, 130.
 Super Coccino coactili humi strato cubat Nicephorus Phocas, 83.
 Codex Bibliothecæ Regiæ propria manu Nicetæ patricii exaratus, *ibid.* Idque in Africa, *ibid.* Codex Regius, 1111, bonæ notæ, Theodori Abucaræ opere complectens, 15 not. Codex Regius, 1712. Leonis Diaconi historiam continens, unde et a quo in Bibliothecam Regiam sit illatus, XXII. Quæ in eo contineantur, *ibid.* Quæ in eo sint librarii menda, *ibid.* Codices Regii, Tactica Nicephori Phocæ exhibentes, XXIII. Codex Sangermanensis Scylitzæ item bonæ notæ, 17 not. In Codice Vaticano 163 et 29 servata Julii Pollucis Historia, XXIII. Codex a Græco aliquo notis autographis de legatione et administratione ipsius complectens, 175 not. Locus codicis Justiniani explicatus, 116 not. In codd. sæpe scribitur *μυριαδων* et *χιλιαδων*, *περισπωμένως*, 156 not. Omninoque sunt codices magna auctoritate, si de accentuum sede eos consulas, *ibid.*
 Codicilli imperiales, ad varia munera nominationes continentes, 117.
 ex Cœlesyria quo mense Arabes fines Romanorum invadebant. In cœlum ascendere conati Aloei filii, 80.
 Colstiniana Bibliotheca Montefalconii emendata, 116 not.
 Colloquium inter Sphendosthlabum et Joannem Tzimiscem imp., 156.
 Coloniae Armeniæ et Græcæ in Cretam insulam receptam deducit Nicephorus Phocas, 28. Coloniae episcopus Theodorus s. Joanne Tzimisce patriarcha Antiochiæ constitutus, 100.
 Columna in Eutropiano vi fluctuata eversa, 176. Columnæ ignes per plagam septentrionalem conspectæ, 175.
 Gomanorum (cod. Χουνάδων) coloni Bulgari, 103.
 Combeflæi merita in historiam ecclesiasticam et Byzantinam XIII. Instituerat editionem Leonis Diaconi et Chronographiæ Michaelis Pselli, *ibid.* Item edere volebat narrationem integram de miraculis S. Demetrii, 175 not. Combeflæius quando et ubi sit vita functus XV. Plerumque incompertus est et asper in oratione Latina, *ibid.* Oscitanter Leonem Diaconum vertit, 77 not. Confudii ἴππων, et ὕπνων, 153 not. κλαιστὰς et κλεινάς, 66 not. δλων et άλλων, 32 not. Alibi quoque lapsus est in vertendo Leone Diacono. *Vide* not. ad pag. 56, 132, 145. Et in interpretando Martyrio SS. Eustathii, Theopistes ac liberorum, 171 not. Item errores commisit in numeris, 72 not. Ejus versio Leonis Diaconi et Pselli, quando evanuit, XV.
 Cometes Constantio VII Porphyrogenneta imp. nato et mortuo visus, 5. Item imperante Joanne Tzimisce, 168.
 Comitalem in morbum incidens Petrus Bulgariæ princeps moritur, 78.
 Commentarius magnam partem ineditus S. Basilii Cæsariensis junioris, in S. Gregorium Nazianzenum, 99 not. Item ineditus Theophylacti Bulgarorum archiepiscopi in Psal. 99, 162 not.
 Concilium collectio Regia maxima edita ab Harduino (Parisii, 1713, fol.), emendata in textu Græco. *Vide* not. ad pag. 4, 15, 29, 36, 38, 104, 164, 175. In versione Latina. *Vide* not. ad pag. 4, 6, 13, 36, 39, 79, 85, 99, 104, 116, 165, 172. Nonnisi concilio generali patriarcha Cplitanus sede pelli potest, 163.
 Conditions pacis confectæ inter Russos et Romanos, 155 SS. Confessorum ecclesia Edessæ 70.
 Congiara a Joanne Tzimisce imp. Cplitanis data, 159.
 Coniunctivus aoristi a scriptoribus præcipitatæ Grammaticæ pro futuro adhibitus XX, 27. Ita, ut hoc utar, ad Aristoph. Plut. vers. 518. ἔξε[ι] exponitur λάβης, et 533. ἔξε[ι] λάβη. Hemsters. utrobique perperam legit λούβης et λούβης, hasque voces vult in Meursii Ducangique Glossaria Græcobarbara referri. *Vide quoque* virum im-

mortalem Coraïum Μόρων Αλωαίτων σαρπηρῆ. 234, B, 92 A, 236 C, 333 B, ubi pro γενέτρ, ἔξ[ε] τ. λ. nabes γένρ, εἴπω, λάβης κ. τ. λ. ex quibus junctiva aoristi, præfixa particula εἰ, Græcoque futura sua formassæ, θά εἴπω, θά εἴλω, crededo. Offendi item scriptores quosdam consuetudine dimedii sævi tritos, in quos librarii passim pro minuis ipsis usitato, conjunctivum illum aoristi exerunt. Id verbi gratia in S. Ebrhami operibus merabiliter accidit: utque notum locum et melius in sermone de secundo adventu, III. 98 F. ἔξ[ε] ἔχη] τὸν φραγμὸν τοῦτον, οὐκ εἰσέλθη τὸ ἐξ[ε] τῶν δ δισάβλοος codices antiqui necari omnes: οὐκ ἐμδύσεται.

Conjuratio Joannis Tzimisce contra Nicephorum 87.

Constantinopolis laudes et opes, 43. Constantinus redire dicebatur Romanus Lecapenus, ad imperium vadendum, 124. Contra Cplim expeditio iacta, 106. Ibi in circo triumphus actus a Leone Phocæ Cpli plebs, seditiosa facta, asseclas Josephi imp fugam convertit, 46. Eo redit Nicephorus Phocas Tarso capta, 61. Constantinopolitanæ decuriones in circo exterriti, 63. Inter eos et milites Armeniæ, 61. Constantinopolitani Nicephorum Phocæ ex Syria reducem splendide recipiunt, 74. Cplis noscomium leprosororum instaurat Joannes Tzimisce imp., 99. Cpli hibernans conglariis plebs: rat Joannes Tzimisce imp., 127. Cpli in portis tritermes lustrat Joannes Tzimisce imp., 129. Cpli portas se castra collocare vellematur Sphendosthlabo, 106. Cpli proficiscitur Joannes Tzimisce imp. in doathlabo bellum illaturus, 145. Ad arcem, que urbem clam ingreditur Leo Curopalates rebella Cpli monialis S. Theodorum vidit secundum aetate 154. Cplim redit triumphum de Russis apud Nicephorus Tzimisce, imp., 158. Et postea de Saracenis, et ægrotus redit Joannes Tzimisce, imp., 171. In prospectu castra habet Bardas Phocas rebellis, 171. In res multæ terræ motu dejectæ, 173. Cplianis res a Sardiæ obsidione Basilii II, imp., 171. Cplianis tatis suburbium Honorata, 65. Cplitanæ plebs pueri tumultus et expilationes, 94. Spectaculorum rei militaris ignora, 63.

Constantinus Magnus imp. Dorystoli castris: pultus in ecclesia Apostolorum Constantinianæ sub Constantino Pogonatorum Mœsia a Belgis castrata, 103.

Constantinus IV Copronymus, et postea Constantinus V Irenæ Aug. filius, imp., Bulgam a quæ regione vincunt, 104.

Constantinus VII Porphyrogennetus imp. Joannis Philosphi filius, 5. Eo puero Zoe Augusta imperatrix, 123. Eo nascente et moriente cometes, 123. Quo anno mortuus, 5. Expeditionem militum contra Arabes Cretenses, 6. Eo imperante bis Chamidanos a terra discedere coactus et fugatus, 191. Ejus filiam Theodorum in matrimonium ducit Joannes Tzimisce imp., 171. Cplianis in scriptis ejus explicata, 116 not. Continuator ejus versus, 156 not. Emendatus, 12 not.

Constantinus VIII et Basilii II post mortem Leonis junioris imperatores renuntiati, 425, 63. Petrique imperio succedunt, 31, 9, 94. *Vide quoque* Basilii I. Constantinus Gongyles classi a Constantino Porphyrogenneto imp., contra Arabes Cretenses missam præfata, 7. Male rem gerit, *ibid.*

Constantinus Manasses emendatus, 34 not. Constantinus Molesinus, Cappadociæ præfectus, imperem feliciter contra Saracenos gessit, 163. Ejus vitam quot modis scribatur, 185 not.

Constantinus patricius, Bardæ Scleri frater, uxorem Bardæ Phocæ in matrimonium duxerat, 118. Præfatus bene rem gerit, 140. De ejus viribus ac fortitudinis narrationes diversæ, 110 not.

Continuator Theophanis lapsus in anno expeditionis Nicephori Phocæ adversus Cretenses, 7 not. Continuatur apud Latinos quo sensu, 135 not.

Convicia a Saracenis Mopsuëtenis Nicephori Phocæ imp. facta, 53.

Corderii error in vertendo loco Origenis, 33 not. Corroa imperialis Nicephori Phocæ capiti impressa, 48. Coronam Bulgarorum in ecclesia S. Sophiæ imp. nit Joannes Tzimisce imp., 158.

Cosmas Indicolpeustus explicatus, 115, 164 not.

Cotagrorum coloni Bulgari, 164.
 Cretæ insulæ ager opimus et herbidosus, 9. Eo Nicephorus Phocas cum exercitu appellii, 7. In Cretam rursus ad Nicephorum Phocam ibi hibernantem, intra menses

nasterii S. Pauli in monte Latro, 16 not. Creta a Romanis recepta, 27. Ejus opes in triumpho ari Phocæ expositæ, 28. Post Cretam receptam libras auri S. Athanasio confessori mittit Nisus Phocæ, ad monasterium in monte Athodum, 32 not.

4. Saraceni vaticiniis artibusque magicis ad-4. Latrociniiis late maria infestant, 12. Cretenses inertes, *ibid.* Eorum exercitus ad xi milia hominum a Nicephoro Phocæ cæsus, 14. Cretenses conturpctu caputem ex Nicephori Phocæ machinis in conjecturam, 15. Fortiter resistunt Romanis optibus, *ibid.* Cretensis mulier indacore agit erga orum Phocam, 25. A sagittario Græco confixa ped. Cretenses, ruina murorum suffossorum exhibilominis fortiter resistunt, 26. Vi expugnantur, De Cretico bello qui scriptores egerint, 16 not. sium amiras Curupas, 28 not. Ejus filius Aue- morem Russum in prælio interficit, 149.

ia. Vide Chersonesus Taurica.

atoris Crucifixio depicta, Beryti reperta, 166.

lelitas Sphendosthlabi in Bulgaros, 139.

ii error in versione Manuelis Malaxi, 99 not.

is signum a Constantino M. in celo visum, 138.

loco vexilli exercitui Græcorum prælata, 8, 128.

e aureas et gemmatas, a Tarsensibus olim captas, o occupato, recuperat Nicephorus Phocæ imp., 61.

iculi præfectus creatur Basilius nothus a Joanne sce rerum polito, 94.

icum examina a S. Jacobo Persis Nisibim Zadorien- imissa, 162.

iculi acti a Romanis contra Mopsuestiam, 52.

reas. Vide Romanus Curcus.

rdi in exercitu Chambdani militantes, 30 not. Gel- timque in exercitibus Arabum, *ibid.*

ropalata declaratur Leo Phocæ a Nicephoro fra- 49. Vide quoque Leo Phocæ.

rrum equis albis junctum Joanni Tzimisæ imp. offerunt Cplitani, 158.

rupas Cretensium amiras, 28 not.

daus flumen perlucidum, Tarsum mediam inter- na, 51. Pontibus tribus jungitur, *ibid.* Ab accolis ax vocatur, 242.

indrum (ad) prælium inter Leonem Phocam et mbdanum, de eodemque fragmentum m., 25 not.

relium ab aliis ad Andrassum factum dicitur, *ibid.*

mbala pulsata in exercitu Romano, 133.

rpariso ob altitudinem similis cometa, 168.

rillus Scythopolitanus emendatus, 165 not.

D

icici scribit miles, sub dispositione virorum illu- m præfectorum per Illyricum, 175 not.

amasus Joanni Tzimisæ imp. stipendiaria facta, 147 not.

icapis glacierum fragmentis linitres transmitten- n infestans, 175 not. Adeo frigore constrictus, ut lamina in eo tanquam in campis fiant, *ibid.* Circa laprim frigus intolerabile, *ibid.*

ou Δαουβὰ regis ad Tanrum montem, 215.

ativus singularis et genitivus pluralis confusi, 143.

avidi assentitur Leo Diaconus in explicatione cau- num motuum, 68. Davidicum psalmum noctu itat Bardas Phocæ, 120.

le et cæ confusa 29, 196. Δè fortasse perperam scri- m pro δὴ, 100. Δè ἐφοίτα pro διεφοίτα, 434, 5. Δέ fortasse legendum, pro δ' ἐτι, 155.

ly perperam omissem, 43 δὴ ἀλύοντι, cujus vice udose legitur διαλύοντι, 10.

ecursione militari in Circo Cplitani territi, 63.

electio solis maxima, 72.

let et δειν confusa a librariis, 125.

35. Deipara patrona exercituum Romanorum, 256.

te ejus imagiem quieti se tradit Nicephorus Pho- a, 86. In Deiparæ ecclesia palatina Nicephorus Pho- tegulam Edessenam consecrat, 71. Eiusdem tem- tum magnificum in suburbio Pegæ, 64. Deipara, juve- x Nicephori inter gladios percussorum, 88.

δ δειπνός genere masculino, a quo usurpatum, 134 not.

Delaræ complura loca Origenis male interpretatus u, 147 not.

Delemite in exercitu Chambdani militantes, 30 not.

de oriundi, *ibid.* Dilimnites dicti apud Agathiam et eophylactum Simocatam, *ibid.*

Delphinas. Vide Calocyres Delphinus.

3. Demetrii festum celebratum, 175. Quando, 175 not.

us ciborium nobile Thessalonice, *ibid.* De ejus mira-

culis narratio Joanni archiepiscopo Thessalonice vulgo tributa, *ibid.*

Deportatio cui verbo Græco proprie respondeat, 147 not.

Desperatio causa defensionis audacissimæ, 16.

Δευτέρα ημέρα quid, 46 not.

Δεξιωσις apud scriptores sequioris ætatis sæpe eru- las valere, 141 not. Jungit voci φιλοτησία, *ibid.*

Diaconi officio fungens Leo Diaconus in expeditione Basili II imp. adversus Bulgaros, 173.

pro ἐπει Διέγω fortasse legendum ἐπειδὴ ἔγω, 202.

Διὰ δὴμα τὸ βασιλικὸν capiti Nicephori Phocæ imposi- tum, 48.

Διαλαμβάνω, cingo, 51 not.

Διαλλάττειν et διαφυλάττειν confusa, 157 not.

Διαλύοντι fort. prave scriptum pro δὴ ἀλύοντι, 10.

pro Διασκευάζω Plutarchus mira adhibet verbum ἐνοσενάζομαι, 131.

Διασκηνησάμενος: pro quo tamen fortasse legendum διασκηνησάμενος, 141 not.

Διοσκοπέω et διασκορπίζω confusa, 209.

Διαφύω de die illucescente, 40. Διαφύω et διαφαίνω confusa, 93.

Διαφύρειν τινι apud scriptores Christianos proprium esse alicui, 172 not. Quam multi interpretes hoc non viderint, *ibid.* Oi διαφέροντες, propinquus, *ibid.*

Διεφοίτα et δὴ ἐφοίτα, 50 not.

Διαφυλάττειν et διαλλάττειν confusa, 157 not.

Διαφυνέω, extremum spiritum emitto, pereō, 10 not.

Eruditorum hominum in hac voce errores coarguuntur, *ibid.* Eodem sensu occurrit in Vita m. S. Nicephori episcopi Mileti, de obitu Nicephori imp. τοῦ ἀποδεδωκό- τος αὐτὰ βασιλέως διαπεφωνηκότος: et paulo inferius, eadem Vita, de jumento præceptis dato nuntiatur, τῷ κρημνῷ τὸ ζῶον διαπεφωνηθέναι. De ejusdem verbi significatione altera vide *ibid.*

Diei divisio apud Græcos sæc. X, in horas duodecim, 249.

Δυστάω similesque formæ potius adhibentur a Græcis mediæ ævi quam διέστημι, 186 not.

Δικαστηρίω βασιλικῷ damnatus et sede pulsus Ba- silius patriarcha, 163.

Δικάζεσθαι et γυμνάζεσθαι confusa, XXV.

Dilimnites. Vide Delamites.

Diluvium alterum videre crediderunt Cplitani, imbre ingenti defluente, 69.

Dinea in Bulgaria a Joanne Tzimisæ imp. capta, 139.

Διὸ et δις confusa, 191.

in Dionysii Alexandrini ad Basilidem epistola error Frontonis Ducæ, 4 not.

Dionysius Halicarnassensis illustratus. Vide not. ad pag. 16, 79, 99. Ejus locus ad Hudsonem minus (ut videtur) intellectus, 57 not.

Διορύττειν τεύχρον, de perforatoribus parietum, 11 not.

Dipotamum venit Bardas Sclerus, contra Bardam Phocam rebellem missus, 120.

Domesticus scholarum Leo Phocas major contra Si- meonem Bulgarorum regem mittitur, 173. Δομέστικον τῶν σχολῶν vocant Græci præfectum copiarum per Orientem, 7. Nicephorus Phocæ magnus domesticus, *ibid.* Item Joannes Tzimisæ a Nicephoro Phocæ do- mesticus Orientis ac magister creatus, 49. Domestici tituli περιφανείας et ἐνδοξότητος concessi, 38.

Δόξαν αὐτῷ, participium absolutum, non intellec- tum a Richardo Montacutio, 176 not.

Δορατισμός phalangis hastis horrentis in prælio Græcorum contra Arabes Cretenses, 8.

Dorothei (S.) abbatis et Dosithei, ejus discipuli, Vita m., 116 not.

Dorylaeum convocat copias Bardas Sclerus, contra rebelles profectus, 117.

Dorystolum oppidum munitum Bulgariae, 78. A Con- stantino Magno conditum, 138. Item Dristra vocatum, 140. Ejus alterum latus Ister alluit, 144. Orthographia hujus nominis, 138 not. In Dorystoli oppido Bulgari fugati concluduntur, 78. Ibi cum copiis moratur Sphen- dosthlabus, 134. Ad Dorystolum prælium primum inter Russos et Græcos, 140. Quando commissum, 128 not. Eo compelluntur Russi a Græcis, 141. Secundum prælium, 143. Tertium, 144. Quartum, 147. Quintum, 148. Sextum et decretorium, 152. Ad Dorystolum pax confecta inter Russos et Græcos, 156. Dorystolum a

Joanne Tzimisce imp. Theodoropolis nuncupatum, 158. *Vide quoque* Dristra.

Δουκάτορες (vid. Ducang. Glossar. Græc. I, 225, D) XXV.

Dristra oppidi orthographia varia, 10 not. *Vide quoque* Dorystolum.

Drizeu regionem a Romanis recuperatam invadit Basilus præses, 176. Varia orthographia hujus nominis, 176 not.

Δρόμορες. Sic vocant Græci tiremes igniferas, 7. Drungarius τῶν πλωίων Romanus Lecapenus in expeditione contra Bulgaros, 123. Drungarius classis erat Leo patricius, cum Leonis Curopalatae conspirationem restingueret, 147. Drungarium τοῦ πλωίου, a Nicephoro Phoca creatum, exauctorat Joannes Tzimisces, 95. Item drungarium vigiliis, *ibid.*

Frontonis Ducæ error in versione Epistolæ Dionysii Alexandrini, 4 not.

Ducangius fragmenta Leonis Diaconi scriptis suis inseruit XXII. Leonem exscripsit, 89 not. Non tamen voce levibus mendis, 48 not. Ejus error in exponenda voce σπηρα, 140 not. Et fortasse in exponenda voce παρπαράτος, 197 not. Ducangius non semper diligens exscriptor, 166 not.

Ducas. *Vide* Michael Ducas.

Dux provinciæ antiquo jure Romano judex in causis militaribus, 240. Dux non debet primus aufugere ex prælio, 231.

E

Ἐάν ab auctore Tacticorum Nicephori cum indicativo constructum, 222.

Ἐαυτῆν et αὐτοῦς confusa, 104 not.

Echatanis Saracenorum regia et thesauri, 162. Eo confugere coactus Bardas Sclerus, 170.

Ecclesiæ SS. Agapæ, Chionæ, Irenæ et Matronæ ad Thessalonicam, 175 not. In ecclesia Apostolorum sepulti Constantinus M. et Nicephorus Phocas, 91. Ad ecclesiam S. Mariæ in Blachernis pompam agit Joannes Tzimisces imp., 129. Ad ecclesiam in Chalca preces facturus accedit Joannes Tzimisces imp., 128. Eam instauratam ampliat, *ibid.* Eo deponit imaginem crucifixionis, Beryti repertam, 166. Et capillos S. Joannis Baptistæ, *ibid.* Ibi arcam sepulcralem sibi præparat, 177. In eademque sepelitur, 178. Ecclesia nobilissima S. Demetrii Thessalonicæ, 175 not. Pharo argenteo collustrata, *ibid.* Ecclesia S. Mariæ Virginis in Blachernis (conf. Ducang. *Cplii Christ.* IV, 83 D. et Nott. ad Zonar., 103 A; item tractatum ms. Bibl. Reg. hoc titulo: περὶ Νικήφορον τοῦ ἀνακτοῦ, καὶ ὅπως παρ' αὐτοῦ ἀνεκομίσθη τὸ ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς εὐκάνου βύσαν αἶμα θεῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.) 71. In ea Joannes Tzimisces imp. deponit sandalia Servatoris in suburbio Pegæ, 64. Prope ecclesiam S. Phocæ Cplim clam ingreditur Leo Phocas rebellis, 146. In ecclesiam S. Sophiæ, audita fratris necis, se ipsum conjicit Leo Curopalatas, 95. Ibidem solemniter preces facit Joannes Tzimisces imp., 129. Eoque deponit coronam Bulgarorum, 158. Hemisphærii in ecclesia S. Sophiæ ampla descriptio, 176 not. Ecclesiæ multæ in Bulgaria a Joanne Curcua vastatæ, 148. *Vide quoque* S. Sophia.

ex Eden profuere dicitur Ister amnis, 129. Et Ephraates, 161.

Ἐγγυμπω proprie de apibus aculeum figentibus, 143 not.

Ἐμῶν et ἡμετέρων confusa, 39.

καθ' ἡμᾶς οἱ apud Patres, *nostri*, h. e. Christiani, 104 not. ἢ καθ' ἡμᾶς ἡπειρος quid, *ibid.*

Ἐθῆν perperam scriptum pro ἔθει, 30.

Ἐτ' et οἱ permutata, 464, 30. Ἐτ' πως ἀλλὰ phrasia Leonis familiaris, 68.

Ἐκαιολογία, *vaniloquentia gentilium*, quæ proprie εκαιομυθία dicitur, 68 not.

pro Εἶμι quæ alia verba usurpat Leo Diaconus XXI.

Ἄσων ἐστὶ quomodo interpretandum, 39 not. Ἐτ'η perperam omisium in loco concilii Lateranensis, 4 not. quid Ew quid interduum significet, *ibid.* Εἶναι et εἶη confusa, *ibid.* ἦτω pro ἦτο, 76.

pro Εἰς perperam ἐν usurpatum ab auctore Tacticorum Nicephori XXIV. Εἰς omisium, 24 not.

pro Εὐσεργεσθαι scribendum videtur προσεργεσθαι, 219

Ἐκείνου et ἐκείνου confusa, 104 not.

Ἐκλειψίς solis maxima, 72.

Ἐκπληροῦτο perperam scriptam pro ἐκπληροῦτο, 69.

Ἐκπληροῦτες quomodo Latine rediret.

Ἐλεπολεῖς a Græcis in Creta ante Chandou fabricatæ, 16. Ἐλέπολις Leonis Diaconoides, 25.

Ἐλεπόλεσι non vult aggredi Antiochiam Phocas, 70. Contra Ἐλεπόλεσι morus Arca casæ deiecit, 71. Ἐλεπόλεσι exercitum in itinere eiusque Sardiniam oppugnat Basilus II imp., 111.

Ἐλληγνικός λόγος, *persuasio gentilis*, 104 not.

Ἐλλημενίστιν lege ἠλλημενίστιν, 4.

Elmacinus expugnationem Antiochia perferi ad expeditionem Syriacam Tzimisce ibi quoque fallitur in computatione temporis.

Ἐλυτρον s. involucrem corporis et ardeat fames efficit, 60.

Ἐμδαθῶν, 1.) *mergo me*, invidiose: *L. sum allegoricum sacra Scriptura*, 12 not.

Emet munitionem et nobile oppidum, 111. Tzimisces imp. captum, 162.

cum Emiris Arabum finitimis amicitia, 196. *Vide quoque* Amiras.

Emmaute in Palæstina gemini portæ.

Ἐμψορις ναυτιν in expeditione Bulgarus Romanus Lecapenus, 123. Easdem instrui jubet Joannes Tzimisces, 126. *Vide* sis et Tirremes.

Ἐμῶν. *Vide* Ἐγῶ.

Ἐν præpositio perperam pro εἰς, 129.

Ἐν et ἐκ confusa, 129.

Ἐνδοξότητος titulus imagi domestici Eudymionis somnus, in proverbio, 11.

Ἐνιχα idem quod ἔγνη, 200 not.

Ἐνον (sic) et ἔμενον confusa, 8.

Ἐνοκαταζωμα: explanatio significatio hujus verbi, 238.

Ἐνταγιστρατος quid, 216 not.

Ἐντόνιον, 16 not.

Ἐνετόπως fortasse scribendum pro ἐνετόπως, 167 not.

Ἐπαγω et ἐξάγω confusa, 58. Ἐπαγω exercitum admoventibus, 56 not. De significationibus hujus verbi v. Hemerophan Plutum, 58.

Ἐπαρσεσθαι νίκης, 67.

Ἐπαλλήλοισι fortasse positum pro ἐπ' αὐτοῖς, 193. *Vide* loco laudatum a Ducang. Glossar. I, 61.

Ἐπάρχων Ῥώμης auct scriptores dicitur est Romanus imperator, sed Romæ antistes, 144.

Ἐπεὶ et ἐπὶ confusa, 49, 51, 144.

Ἐπειδὴ ἔγνων et ἐπὶ δὲ ἔγνων fortasse coactæ, 2.

Ἐπεξέλασις, 22 not.

Ἐπήλυδες καὶ ἰθαγενεῖς, 56 not.

Ephesi sinus, 5. In eum Caystrus effluit. *ibid.*

Ἐφιστρῖς, *stratum equestre, sella*, quod videtur interpretes, 29 not.

Ἐφοτός a quorundam emendatione videtur explicatur per ὄρεκτός, *ibid.* Frequentat a timo martyre, *ibid.*

Ἐφωτός, *cupide*, Polybio restitutum, 78 not.

Ἐπιπλιών et ἐπ' ἵππων confusa, 143.

Ἐπιστλω similisque formæ potius adhibetur Græcis mediis sævi quam ἐπιστήμη, 186 not.

S. Ephraim Syrus emendatus, 21 not. Quam ob causam belli mala a numine imantur, 68 not.

Ἐρωμίλους s. ἐρωμαλοῦς fortasse legendus ἐρ' ὄμαλοῦς, 187. Ἐρωμάλος, 221.

Ἐπὶ et ἐπὶ confusa, 29, 51, 144. Ἐπὶ φησὶ πονηρὸν ὑφίστασθαι quomodo interpretandum, 155 not. Pro ἐπ' ὄμαλοῦς videtur legendus ἐρωμάλος, 187. Ἐπὶ verbis venientia junctum, addito casu, 187 not.

Ἐπιγινώσκω et ἀπογινώσκω confusa, 71.

Ἐπικαρτέρω, 29 not.

ἰκλῆν, 49 not. Voces ejus loco a Leone Diacono
eri solitæ, *ibid.*
νοσπάζω et ἐκινύσσω confusa, 91.
σκήψεις fortasse vertendum *interdicta*, 85.
Ἰσοκοπος, per siglum scriptum, perperam lectum
toribus, 45 not.
σπήμη ἡ ἀποκτος apud S. Justinum Martyrem
it, 57 not.
πιστῆρας, per ordines, 15 not.
Ἰστρεφον et ἐπίστρεφον confusa, 37.
phanus (S.) illustratus, 140 not. Emendatus, 156
jus locus emendatus in libro Adversus hæreses,
Ejus libellus De mensuris et ponderibus a li-
bri admodum depravatus, *ibid.*
Ἰστολα Bardæ Scleri ad Bardam Phocam rebellem,
ardæque responsum impotentius, 119. Epistola
cujusdam, sæc. xi, circa Danaprim iter facientis,
t Joannis Tzimiscæ imp. ad Bardam Phocam re-
l, 115. Josephi Bringæ ad Joannem Tzimiscem, 38.
læ Photii a Richardo Montacutio interprete multis
ou intellectæ, 176 not. Epistolion monachi ad Ni-
rum Phocam imp., 83. Clerici palatini, quo
dorus de cæde imminente monetur, 86.
Ἰστοροφάδην 22. Quid significet apud Leonem,
it.
Ἰστοροφῆ apud rhetores, 1.) *robur dictionis*, 2), id
dicitur *conversio ad extremum*, 135 not. In tor-
s bellicia quid sit, *ibid.*
Ἰστοροφῆ Nicéphori Phocæ, auctore Joanne Meli-
metropolitæ, 89 not.
Ἰστοροφῆ apud rhetores Græcos idem quod ἀντι-Ἰστοροφῆ
τροφῆ, 135 not.
Ἰστοροφῆ insolenter dictum a Leone pro ἐπιχροφῆ,
it.
Ἰστοροφῆ, vocabulum Homericum cuius loco Leo
nus legit ὀπρωφῆ, 35 not.
Ἰστοροφῆ ad collum usque nive merguntur in regionibus
Danaprim, 175 not. Equa Chambdani tum magni-
tum pernicitate conspicua, 22. Equo candido
isque et tapetis purpureis ornato vectus Nice-
s, cum Cplim imp. intraret, 48. Equestris pugnæ
nullum habent Russi, 143.
Ἰστοροφῆ Roterodami lapsus in versione S. Joannis
ostomi, 39 not., 115 not.
Ἰστοροφῆ Ἰεροβλύθου a S. Nicephoro Mileti epis-
conditum, 98 not.
Ἰστοροφῆ verbum iteratum librarios in errorem impu-
it.
Ἰστοροφῆ, 47 not.
Ἰστοροφῆ et ἐπειρωφῆ æque usurpata, 47 not.
Ἰστοροφῆ Nicéphorum Phocam imp. tradito epistolio
piratione monet, 83. Prasinacius eremita ad
a Silicione, prædicens futura, 65 not.
Ἰστοροφῆ, *mercatorius*, 16 not. Ἰστοροφῆ pro
τροφῆ Theodoro Iconiensi restitutum, *ibid.*
Ἰστοροφῆ, avis fabulosa, 438, 8.
Ἰστοροφῆ. Vide Nicéphorus Eroticus.
Ἰστοροφῆ pro domo usurpata, 146 not.
Ἰστοροφῆ, *stationes interiores*, 225. Vide quoque Ex-
Ἰστοροφῆ pro eo perperam scriptum Ἰστοροφῆ, 24.
Ἰστοροφῆ et ἐπέρων confusa, 231. Ἰστοροφῆ et ἐταίροις,
δ' Ἰστοροφῆ fortasse legendum δὲ τι, 155.
Ἰστοροφῆologicum Magnum emendatum, 4 not.
Ἰστοροφῆ resti (S.), qui sæc. x, sub Theodora Augusta flo-
Vita mæ., 135 not. Vide quoque Inedita.
Ἰστοροφῆ, 58 not.
Ἰστοροφῆ, in edit. minus bene *Euchaitarum*:
e id oppidum Helenoponti Græce accuratius vel τὰ
Ἰστοροφῆ scribitur, neutro plurali, vel feminino singulari,
Ἰστοροφῆ, vid. La Quien *Oriental. Chr.* I, 533 A), episco-
Ἰστοροφῆ Nicéphori Phocæ litteras Cplim perfert,
Josepho Bringæ in custodiam conditur, 45. A Ni-
ro Phoca orator mittitur ad Bulgaros, 79.
Ἰστοροφῆ aliquando scribitur Ἰστοροφῆ, 406, 19.
Ἰστοροφῆ perperam omissum a librariis, 9 not.
Ἰστοροφῆ Constantinus Gongyles patricius, 7. Et Po-
tus patriarcha Cplitanus, 32. In eunuchos Joannis
iscæ inveciva, 39. Vide quoque Spado.
Ἰστοροφῆ, *felix exitus, prosperitas*, 83 not.
Ἰστοροφῆ, non *tolte patens, brevis*: ejus auc-

toritates entis idoneæ, 13 not. Quam notionem habet
apud Gigentium Tephrensem, *ibid.*

Euphrates annis ex Eden manare dicitur, 161. Agrum
Chanziti et terram Saracenorum disterminat, 250.

Europa cedere jubet Romanos Sphendosthiabus, 105.
In Europam ingrediuntur Bardas Sclerus et Petrus patri-
cicus, a Joanne Tzimisce Aug. contra Russos missi,
108. Eodemque transfert Asiaticas copias Joannes Tzi-
mises imp., 111. In Europam trajectus Leonis Phocæ,
contra Joannem Tzimiscem conspirantis, ad nihilum
recidit, 114. In Europam vocat, ad bellum Russicum
conficiendum, Bardam Sclerum Joannes imp., 126. Eo-
demque trajice conatur Bardas Phocas rebellis, 174.
Europæis copiis qui præerat in imperio Græco, domes-
ticus Occidentis vocabatur, 13. Europam intersecat Ister
amnis, 130.

Eusebius Pamphili, episcopus Cæsariensis, emenda-
tus, 4 not., 129 not. Ejus loci in Comment. in Psalmos
male a Moutefalconio redditi, 4 not., 10 not.

Eustratius ad verbum exscribit S. Gregorium Nyse-
um, 56 not.

Εὐθεσιῶν et θεσιῶν confusa, 4 not.

Εὐτροπιασμένως et εὐπροπιασμένως confusa, 42 not.

in Eutropiano columna vi fluctum eversa, 176. Eu-
troprii portus ampla descriptio, 176 not.

in Euxinum pontum infinit Ister amnis, 130. Vide
quoque Pontus.

Εὐφωδῆ scribendum pro ἀφωδῆ, 238.

Εὐχέλμερος apud Aristotelem a Mureti emendatione
vindictatum, 166 not.

Εὐχλῆν λαμβάνειν, quid, 197.

Εὐωτος et εὐδοτος confusa, 58.

Ἐξ perperam scriptum pro εἶναι, 117.

Ἐξαίματος καὶ καταβελῆς, 155.

Ἐξακώων variæ ejus significationes apud scholias-
tas 4 not.

Ἐξαπλοῦσθαι eleganter dictum de radiis lucis, 40 not.

Excæcatio simulata Leonis Curopalatæ, 145. Excæca-
tio vera ejusdem et Nicéphori filii, 147. Vide quoque
Oculus.

Excommunicationis majoris et minoris in Ecclesia
Græca quæ differentia, 99 not.

Excubiæ, quo intervallo aliæ ab aliis esse debeant,
187. Vide quoque Ἐσώδιγλα et Ἐξώδιγλα.

Exercerentur copiæ Romanæ a Nicéphoro Phoca imp.
Russorum invasionem verentes, 78. Et a Barda Sclero
contra rebelles profecto, 147.

Exercitationes militum Romanorum sub Nicéphoro
Phoca imp., 50. In exercitatione campestri mira agili-
tas Joannis Tzimiscæ, 96. Qui eandem militibus Roma-
nis injungit, 114. Eaque instituit scholas palatinas, 127.

Exercitum ei habes contra Saracenos v vel vi mille
equitum, plurimum non indigebis, 230. Potesque fere ho-
stes a fronte aggredi, 238. Sed jam exercitus ad tria milia
numero pro magno habetur, 227. Fuitque, secundum
Leonem Diaconum, plus quadragerentorum millium num-
ero in expeditione altera Tarsensi Nicéphori Phocæ 57.

Ejus ordo admirabilis in prælio ad Tarsum, 19. In exer-
citiis Romanorum sæc. x erant turmarum, 196, 200.
Tempore Nicéphori Phocæ, 195. Et teutoria collocaban-
tur, 210. Exercitus a Græcis mediæ ævi φωσσάτων dic-
tus, 196. Exercitus Sphendosthiabi ad sexaginta milia
hominum, 139. Victus, pace facta, a Græcis frumen-
tum accipit, 156.

Ἐξίς opponitur τῇ προχειρίσει apud philosophos,
101 not.

Ἐξοκίω perperam pro ἐξολισθῆω s. ἐξολισθῆω,
137.

Expeditio Nicéphori Phocæ in Bulgaros, 62. Expeditio
Syriaca Joannis Tzimiscæ imp., 160.

Ἐπιλάτορες. Vide Ἐκσπηλάτορες.

Ἐξώδιγλα, *vigilia* s. *stationes exteriores*, 202, 225.
Vide quoque Excubiæ et Ducang. Glossar., I, 200 A.

Ἐχομενοι et ἐρχόμενοι permutata, 165 not.

Ezechielis (S.) vaticinium de Russis, 150.

F

Fabricius male vertit vocem παραδρομή, 181 not. A
Saxio accusatur, XV.

Fames gravis per triennium in imperio Romano, 103.
Vide quoque Inedita.

Favilla pluit Cplim, 69.

Feria quinta maxima, ad memoriam Cænæ a Domi-
Jesu institutæ, 134.

osolymsæ muris $\nu\sigma\tau\delta\upsilon\upsilon$ $\epsilon\phi\omega\varsigma$ tributum, 56 not. Ii-
titudine incredibili, 56.
era capta a Romanis duce Manuele patricio, 66.
nialricorum locus illustratus, 40 not.
 $\tau\omicron\mu\pi\omega\upsilon\delta\upsilon\upsilon\tau\epsilon\varsigma$ quo modo vertendum apud Theo-
ctum Simocattam, 176. Vide quoque *infra* sub lit-

Historia utilitate loci communes scriptorum By-
zorum, 3 et not. Historia inedita de regno Joan-
nismiscæ, 426. Historia item inedita de rebus tem-
Nicephori I imp. cognomine Logothetæ gestis,
i. Historia Chersonesi Tauricæ per sæc. xi pa-
ognita, 175 not. Ad historiam Byzantinam illu-
m egregie idoneæ sanctorum Vitæ, *ibid.*
rerum imitatur Leo Diaconus XX, 60, 62, 88, 90,
, 108, 262. Vide etiam not. ad pag. 35, 55, 83,

orata, suburbium Constantinopolis, 65.
eclesia S. Georgii Horioti olim depositus Codex
s, 67 not.

leonis minus recte vertit locum Josephi, 57 not.
titi error in vertendo Origene, 5.
ni cubat Basilius patriarcha, 164.
ni (vel certe gens sic a Græcis vocata) sæc. x
n trajicientes, 18. A Leone Phocas cæsi, 19. Hun-
n et Bulgarorum multitudo in exercitu Russico,

I

or post Sphendosthlahum primus auctoritate in
itu Russico, 149. Ab Aneia interfectus, *ibid.*
 $\nu\lambda$ νόσος quid, 178. Interdum nou *morbus comitia-*
d lepra, 99 not. $\iota\epsilon\pi\acute{o}\varsigma$ passim idem quod *magnus*,

atius Charzanas monachus, monasterio S. Pauli
onte Latro infestus, 16 not. Iter faciens obrunca-
ibid.

iferas trirèmes ad Cretæ insulæ custodiam relinquit
horus Phocas, 28. Aliasque contra Russos instrui-
Joannes Tzimisces imp., 126. Easque in portu Cpli
lustrat, 129. Igiferarum trirèmiu statio Cpli ubi,
arum in conspectum Dorystoli adventus, 144. Ibi
tam formidinem (secundum Leonem Diaconum)
is incusserat, 156. Utramque Istri ripam custodiunt
ziferas trirèmes adversus Bardam Phocam rebellem
uit Basilius II imp., 174. Vide quoque $\epsilon\mu\pi\omega\upsilon\tau\epsilon\varsigma$
is Græcus vel lapides in cinerem potest redigere.
Eo igni Romani classem Ingoris combusserunt,
igni crematur a prætore mulier cum filiola, ob Ni-
corum imp. lapidibus appetitum, 65.

o dispositione præfectorum per Illyricum viri
abiles scrinii Dacici, 175 not.
ber ingens Cpli, 69. Imber turbidus favilla mix-
39. Imber ad Dorystolum Russorum pugnantium
is infestat, 153.

mortalium cohors circa Joannem Tzimissem imp.,
Eumque in itinere antecedit, 132. Sinistrum cor-
asorum fundunt in prælio ad Præsthabam, 133.
pedimentorum hostilium aggressio semper Græcis
cessit, 208. Vide quoque $\tau\omicron\upsilon\lambda\delta\omicron\nu$.

perator renuntiatus Nicephorus Phocas ab exer-
40. Joannes Tzimisces a Basilio Notho, 94. Bardas
as item ab exercitu, contra Joannem Tzimissem,
Imperatorem Romanorum sese renuntiare jubet
on Bulgarorum rex, 123. Imperatores in libro de
ilitari numero plurimi appellati, 256. Imperatorum
tonium patriarcham munificentia, 164. Insignia
ratoria anno fulgentia, 134.

perfectum fort. a Leone pro aoristo positum, 47.
provisi impetus in bello quantum valeant, 21.
punitatem promittunt Bardæ Phocæ rebelli Joan-
nismiscæ imp., 115. Et Bardas sclerus dux, 118. Eam-
Bardas Phocas cum charitatibus suis obtinet, 125.
ubal numidi Mauricius imp., 129 not.

India terminos ditionis constituissent Græci, si dlu-
vixisset Nicephorus Phocas, 81. Per Indiam fluere
onem amnem perhibent nonnulli, 130.
dicia conjurationis adversus Nicephorum Phocam, 86
fuitivus futuri pro infinitivo præsentis vel aoristi,
3, 40, 88.

$\nu\delta\iota\chi\tau\omicron\varsigma$ æque frequenter dici atque $\iota\nu\delta\iota\chi\tau\omicron\nu$, 5 not.

glum $\iota\nu\delta$, perperam lægerunt pro λόγου, *ibid.*

doles Joannis Tzimisiscæ imp., 97.

ediz calamitates, 60.

ti scriptores *quibus ad illustrandam Leonis Diaconi*

Historiam usi sumus, quosque vel integre vel per fra-
gmenta in notas relinimus:

Basilius Cæsareensis, junior, auctor scholiarum in
S. Gregorium Nazianzenum, laudatus, 99.

elegia de terræ motu, Chandace in Creta facta. Vide
supra Candio.

fragmenta autographa epistolæ aut commentarii, in
cod. sæc. x reperta, de rebus in Chersoneso Taurica
gestis, 175.

Chronicon ineditum de rebus Byzant., 54.

vita Dorothei abbatis et Dositheï, ejus discipuli 116.
vita S. Evaresti, ubi complura de oppidis Thrac.æ
circa Hæmum montem, 133.

Epitaphium Nicephori Phocæ imp. auctore Joanne
Melitenensi, ex parte inedita Chronicæ Scylitzæ, 89.

fragmentum ex historia inedita de Vita et gestis Joan-
nis Tzimisiscæ imp., 32.

Julius Pollux: num ei recte tribuatur Chronicon a
Bianconio editum, 16. De hoc Chronico judicium, *ibid.*
Sub quo imp. in lucem prodierit, 31. Ejus historia histo-
riam Leonis Diaconi passim illustrat XXII. Ejus fragmen-
tum de expugnatione Candie, Nicephoriquæ Phocæ
triumpho subsecuto, 28 not. Aliud quemadmodum Ni-
cephorus Phocas a ducibus renuntiatus sit imperator,
40. Alia ejus fragmenta, 16, 24, 30, 32. Julius Pollux
Josephi cubicularii justitiam celebrat, *ibid.*

Michaelis Pselli libellus De opinionibus Græcorum
circa dæmones, 104.

fragmentum historiæ ineditæ de Nicephoro I logo-
theta imp., *ibid.*

tractatus ms. bibliothecæ Regiæ $\epsilon\pi\iota$ $\text{N}\tau\chi\phi\omicron\rho\upsilon\tau\omicron\upsilon$
 $\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\omicron\varsigma$, 71 not. Is autem est Nicephorus Phocas imp.

fragmenta ex Vita S. Nicephori, episcopi Mileti, ab
æquali scripta, 65 not., 98 not., 101 not. Auctor hujus
Vitæ Siculus fuit, 65.

Vita S. Pauli Latrensis, 16 not.

fragmentum de conversione Scythæ, circa initia
sæc. x in Græcia servientia, 149 not.

fragmentum tractatus de causis terræ motuum, 60.
Vita S. Thaddæi, 70 not.

Theophylacti, Bulgarorum archiepiscopi, Commem-
tarius in Psalmos, 163 not.

Finis fragmentum adhuc ineditorum.

apud Inferos, secundum Russorum opinionem, occi-
si in bello interfectores serviunt, 152.

Ingoris. patria Sphendosthlabi, infelix expeditio ad-
versus Cplim, 106. Ejus classis a Romanis in Ponto
combusta, 144. Ejus interitus luctuosus, 106.

INA. [h. e. *intulstris*] et INA. [h. e. *indictio*] confusa,
5 not.

Inscriptiones sæc. priorum post Chr. nat. in quibus
 $\delta\iota\alpha\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota$ significat *proprium est*, 172.

Inscriptio a Montefalconio in Palæographia Græca
relata tentatur, 5 not.

Insignia regia Bulgarorum, 158. Insignia imperato-
rum Romanorum, auro fulgentia, 134.

Interpretes esse non animadverterunt, quæ Latine
redderent, esse loca S. Scripturæ, 165 not. Eorum erro-
res in vertenda voce δ λόγος, *religio Christiana*, 104 n.

Invectiva Bardæ Phocæ rebellis in Joannem Tzimis-
sem imp., 116.

Iotacismi. Vide *infra* Iotacismi.

$\iota\pi\kappa\omicron\nu$ et $\acute{\iota}\pi\kappa\omicron\nu$ joculari errore confusa, 154. $\iota\pi\kappa\omega\nu$
et $\iota\pi\kappa\tau\omega\nu$, 214. Vide quoque *supra* in Hipp.

$\iota\pi\kappa\alpha\iota\alpha$ νεανική apud Nicephorum Phocam quid si-
gnificet, 137 not.

Irenæ, Chionæ et Agapes (SS.) ecclesia suburbana
ad Thessalonicam, 175 not.

Irenæ Augustæ filius Constantinus V vicit Bulgaros,
104.

$\iota\theta\alpha\gamma\epsilon\nu\eta\varsigma$, *indigena*, 14. $\iota\theta\alpha\gamma\epsilon\nu\epsilon\iota\varsigma$ και $\epsilon\pi\eta\lambda\lambda\omicron\delta\epsilon\varsigma$, 56 n.

Isidori Pelusioteæ locus ab Andrea Schotto handqua-
quam intellectus, 115 not.

$\iota\sigma\sigma\epsilon\delta\eta\varsigma$ pro $\iota\sigma\sigma\epsilon\delta\omicron\varsigma$, 11. Forma dubia, *ibid.* not

Ister amnis idem perhibetur esse ac Phison, 130. Ad
eum Bulgaros collocat Justinianus II Rhinotmedes, 104.

Ad Istrum appellunt Russi, Bulgariam invasuri, 78. Eo
missa classis Romana a Joanne Tzimisice imp., 129. Quæ
per Istrum evecta apparet ad Dorystolum, 144. Cujus
alterum latus Istro alluitur, *ibid.* In eodem amni lacten-
tes pueros et gallos gallinaceos suffocant Russi, 149. Ad
Istri ripam colloquium Inter Sphendosthlabum et Joan-
nem Tzimissem imp., 155. De rebus trans Istrum, sep-
tentrionem versus, gestis, 175 not. Ad septentrione
Istri dominans rex magno valebat exercitu sæc. x

xi, *ibid.*

Ἰστουργία βασιλική, 146.
 Itacismi in codice uude Leo est editus, velut αἰωρούμενος εἰς αἰωρούμενος permutata, 173 not. ἀνεξήληπτον et ἀνεξήλειπτον, 55. ἔθη perperam scriptum pro ἔθει, 30. δωσίαν (sic pro) δώσειν, 73. εἶτε pro ἦ τε, 79. ἐκθαλάσσεται pro ἐκθαλάσσετε, 34. ἐπιλύτης pro ἐπιλύτης, 147. ἐρόμενος pro αἰρούμενος, 126. ἔσται pro ἔς τε, 137. ἤδη pro ἤθει, 156. ἡστὶν pro εἰς τὴν, 155. εὐήκτως pro εὐεὐκτως, 79. ἡτερχόν pro ἑκτιρχόν, 25. ἦτω pro ἦτο, 76. ἰκέτις pro εἰ καὶ τις, 79. ἰσομιλίαν pro εἰς ὁμιλίαν, 156. καθέσθω scriptum pro καθῆστο, 146. κρημένη pro καθειμένη, 96. καὶ χρήμενοι pro κελρημένοι, 43. κατηγωνίζεσθαι pro κατηγωνίζεσθε, *ibid.* κονή, pro κονή 145. κριμνεῖσθαι pro κρημνοίς τε, 28. λυτῆς pro λεπτῆς, 80. σοὶ perperam scriptum pro σὺ, 53. συραγγώδης pro σφραγγώδης, 42. τῆς pro τίς, 154. ὑπίκονοι pro ὑπείκονοι, 60. ὑστερέα pro ὑστερά, 144. φαιρομένων pro φερομένων, 80.

J

Jacobus (S.) Persas Nisibim adorientes repellit, 162. Jaculatores in exercitu Romano, 245. Russi quoque in prælio utantur jaculis, 152.
 Joannes Cantacuzenus emendatus, 165 not. Ejus tempore tympanis utebantur Turcæ, 133 not. *Vide quoque* Cantacuzenus.
 Joannes Tzimiscea clarissima ortus prosapia, 99. Nicephorum Phocam genere attingit, 84. Cujus erat ex matre consobrinus, 38. Joannes Tzimiscea statura brevis, 59, 92. A pueritia in præliis versatus, 131. Ardens animo, 59. Ut ad res immanes tentandas audacissimus, 85. Idem Josephi Bringæ epistolam, contra Nicephorum Phocam scriptam, huic communicat, 24. Et adest Nicephoro cum imperator renuntiaretur, 40, et not. A Nicephoro Phoca imp. domesticus Orientalis ac magister creatur, 44, 49. In prælio ad Tarsum sinistram cornu ducit, 59. Pro eo exule deprecatur apud Nicephorum Phocam Theophano Augusta, 84. Joannes Tzimiscea sporta resti alligata in palatium attrahitur, 87. Ejus in Nicephorum perentem scelestæ acta, 88. Joannes Tzimiscea rerum potitur, 90. Imperator Romanorum renuntiat, 94. Ejus edictum de reprimenda plebe, *ibid.* Leonem Cyropalatem Nicephorumque ejus filium Methymnam relegat, 96. Vectigalium immunitatem dat Armeniorum themati, 100. Theophanem Augustam in Proten insulam relegat, 99. Coronatur, *ibid.* Basilium patriarcham creat, 102. Ad Sphendosthlabum legationem de pace destinat, 103. Ejus responsum ad renuntiata a Sphendosthlabo, 105. Bardam Sclerum magistrum cum exercitu ad fines Bulgaria mittit, 107. Mandata dat copiis Asiaticis, belli Russici causa in Europam translatis, 111. Leonis Phocæ conspirationem restinguit, 114. Ejus ad Bardam Phocam rebellem epistola, 115. Invectiva Bardæ Phocæ in Joannem imp., 119. Qui tamen Bardæ Phocæ impunitatem dat, 125. Joannes Tzimisceas imp. expeditionem contra Russos instruit, 126. Theodoram, Constantini Porphyrogeneti filiam, in matrimonium ducit, 127. Decesserat enim ejus uxor Maria antequam imperio potiretur, 84, 107. Fueratque hæc Maria ob pulchritudinem celebris, 117. Joannes imp. in portu Cypriano classem iustrat, 129. Adrianopolim cum copiis venit, 130. Quo anno, 128 not. Ejus ad duces oratio adhortatoria, de occasiombus in bello confectim amplectendis, 131. Joannes imp. Præsthlabam vi expugnat, 134. Borim, captum, principem Bulgarorum appellat, 136. Præsthlaba Dorysetolum cum exercitu movet, 138. Castra ad Dorysetolum communit, 143. Post primum prælium ad Dorysetolum exercitum victorem remunerat, 141. Ad Dorysetolum aciem Romanam inclinatam restituit, 153. Colloquium habet cum Sphendosthlabo, 156. De Russis triumphum agit Cypri, 158. Nemine resistente Syriam percurrit, 161. Quo anno, 160 not. expeditionem adversus Ecbatana meditat, 162. Ejus expeditio altera in Syriam, 165. Unde imaginem Servatoris Beryti inventam Cypri mittit, 166. Ejus litteræ laureatæ de eadem expeditione ad Achod Schabin, Armeniæ regem, 165 not. Joannes Tzimisceas imp. de significatione cometæ astrologos consultit, 168. Ei venenum præbetur, 177. Joannes Tzimisceas imp. moritur, 178. Ejus etas cum obiret, 178. Quando imperaverit, 178 not. Ejus species ac forma, 96. Mores, 178. Laudes, 37. Virtutes et vitia, 97. Joannes imp. bona, quæ privatus habuerat, distribuerat pauperibus, 99. Erat pacis amans, 156. In præliis auxilium S. Theodori invocare solebat, 154. Unde Tzimisceas cognominatus sit, 92. Quænam sit de etymologia nominis Tzimisceas sententia viri Arme-

niace docti Cirbiud 92 not. Post Joannis imp. mortem rebellionem calimitæ multæ in Joannes Alacas a Barda Sclero speculatus, Ruseos missus, 109. Quot modis scribatur *epi*, 109 not.
 ante S. Joannis Baptistæ imaginem quæ in Nicephorus Aug., 86. Sancti Joannis Baptistæ in castro Mompertze reperti, 166.
 Joannes (S.) Chrysostomus studiosus Hierosolym., 15 not. Frequentat vocem γερωννάκις, in versione lapsus Erasmus Roterodamus, 111. In Joanni Clouano fortasse innotuerunt Leonis imp. 148 not.
 Joannes (S.) Climacus illustratus, 99 not.
 Joannes Circeus magister imperite res actas, 126. In prælio a Russis interficitur, 146.
 Joannis (S.) Damasceni opinio de aqua *etc.*, 63 not.
 Joannes, Melitenæ metropolita, aucler Nicephorum Phocam, 89 not. Quando vivit, 90.
 Joannes Philoponus emendatus, 147 not.
 Joannes a Sancto Andrea lapsus in tentoria S. Marci, 156 not.
 Joannes Scyllita Leonem Diaconum *etc.* *Vide Præterea* not. ad pag., 34, 60, 86, 100, 121, 136, 137, 149. Emendatur, 98. *Epistola* quoque fontibus haurit, non ex Leone imp., 135 not. Ejus Historia perquam utilis ad textum Leonis Diaconi, XXIII. Scyllitæ editionis optimæ notæ, 17 not., 29 not.
 Joanni, archiepiscopo Thersaloniæ, vitiæ narratio De miraculis S. Demetrii, 135 not. Actor illius esse non possit, *ibid.*
 Joannopolim appellat Joannes Tzimisceas thelabum a se instauratum, 138.
 Flavius Josephus emendatus, 29 not.
 Josephus Bringas, cubicularius, spado, present in aula, 31. Inimicus Nicephoro Phocæ insidias struit, 32. Studiis venatus in Nicephoro cum invitus cedit, 34. Eum in oriente copiis præfecisse, 36. Contra duces Romani acerbe ferunt, 40. Ha Josephi Nicephorum Phocam insidiis petit, 43. In quibus pinguos officios exutos in exilium pellit, 45. In Tzimisceas, ut Nicephorum comprehenderet, Nicephori Phocæ pro concione in castra *etc.* Ad eum Nicephori Phocæ epistola, 45. *Sed* Nicephoro Cyprii petenti resistit, 45. *Atque* præcipue a Basilio notho frungitur, *et* in ecclesiam S. Sophiæ confectus, *et* in subditos a Julio Polluce (ut vulgo *etc.*) obrata, 32 not. Nec minus scelerata et *etc.*
 Judæorum dementia in occidendo Servatoris alicujus scelus in Servatoris imaginem Beryti, 167. In Judæa Hierosolymæ muri ultra *etc.*
 Julii mensis initio Nicephorus Phocæ imperat, 40.
 Julius Pollux. *Vide* Inedita.
 Jurejurando se obstringit Nicephorus Phocæ, *etc.* se nihil novi moliturum, 34. Quod *etc.* Polyeucto datum, parvi posthac estimat, *et* sub Justiniano Magno terræ motus, 178 not. In nianei Codicis locus emendatus, 116 not.
 Justinianus II Rhinotmetes imp. Chersonesum *etc.* tus, 104.
 Justinus (S.) Martyr illustratus, 104 not. A Langio perperam versus, 57 not.

K

K et β confusa, 107.
 Καρσούν locus ad Taurum montem, 215.
 Καθαρός et καθαίρειν, quid proprie descriptores ecclesiasticos, 85 not. Καθαίρειν a lioretica veterum significare videtur, parte *etc.* *decussas, ibid.*
 Καθαρητικά, scr. γράμματα, quid, 85 not. *Et* quorumdam in hac voce, *ibid.*
 Καθαρητικώς, 85 not.
 Καθ' ὅστω similesque formæ potius adhibentur Græcis mediæ ævi quam καθίστημι, 186 not.
 Καθοπιμένο, 27 not.
 Kai et γὰ a librariis confusa, 208. Kai et γὰ Kai (ut credendum est) et σὺν, 244. Kai et γὰ not. Kai ταύτων perperam scriptum pro καὶ τῶν. 206. xxi ὡς et ὡς Kai permutata, 41.

ανωτομεν fortasse mutandum in καρποτομεν, 189.
 κατά καιρόν, 1. *opportune*, 2. *singulis tempo-ribus*, 163
 errores interpretum in vertenda in hac locutione, *ibid.*
 κατά et κατά confusa, 175 not.
 καταπραγία apud Græcos triplici significatione, qua
 unam duplaxat lexicographi exposuerunt, 171 n. p.
 n. *precipiam deoulet peccatum interioris*, *ibid.*
 καταόππατος, 195.
 à Κελούδια locus ad Taurum montem, 250.
 λαμινια αθήλη. κόνις, τέφρα, 70 not.
 λαμνοβίγια quid, 188.
 λανσκια, *dona*, 196. Conf. Ducang. Glossar. I, 575.
 Licolaus Karamsin, ut poeta summus, ita historis
 iplor egregius XXX.
 (αρτερικός. 1.) *abstinens*, 2) *patiens*, 3) *intrepidus*,
mosus 29 not. Inde deductæ voces in Lexicis omisiss
 αρτερός et * καρτερόφυγος, *ibid.* De eodem voca-
 o ita habet Glossarium ms: Ούχ ό μηδέν έχων,
 α βουλόμενος κτάσθαι, καρτερικός, μη δυνάμενος
 λ' ό δυνάμενος μόν, μη βουλόμενος δέ.
 Καρτεροφυγία, 29 not.
 Κατά præpositio confusa cum καί, 175 not. Cum κακά,
 d. Cum κάτω, *ibid.* Cum μετά, *ibid.* κατά et καί τὰ πε-
 ρινάτα, 16 not. Præpositioni κατά subjectæ voces sæpe
 pravatæ, 104 not. κατά perperam coaluit cum voce
 quente, 135 not. Perperam diuisa a voce sequente,
 d. Post κατά genitivus et accusativus confusi, 104 not.
 τ' αὐτῶν legendum, pro καί ταύτόν, 206. κατά pro-
 miui personali juncta vim possessivi assumit, 104
 t. Ita ό καθ' ἡμᾶς, *nostris*, hoc est *Christiani*, *ibid.*
 καθ' ἡμᾶς λόγος apud scriptores ecclesiasticos re-
 io *Christiana*, *ibid.* Τό κατά τοὺς κληρονόμους quid
 ρισκεit, *ibid.* Κατά καιρόν significatione duplici, 165
 t. Errores interpretum in hac voce, *ibid.*
 * Καταγωνίεσθαι, quo casu construatur a Leone
 scoco, 104.
 * Καταθινόμεναι pro καταθινόμεναι, 12.
 * Καταισχυθηθέντες vox nihili, 175 not.
 Κατακλυσθὲν alterum se videre crediderunt! Cpli-
 ni imbre ingenti defluente, 69.
 Κητάκοποι έντες fortasse legendum pro κατακο-
 ντες, 192 et not.
 Καταλαμβάνω, *aduenio*, 251.
 Καταλήλους scribendum in loco S. Athanasii, non
 αλλήλους, 175 not.
 Καταμωμώμενοι fort καταμωκώμενοι, 56.
 * Κατασπαρίζω, *gladio concido*, 137. Ejus verbi auc-
 ritates, 140 not.
 Κατατέλλιον perperam scriptum pro κατέλλιον, 79.
 Κατασπαρίζω et κατασπαρίζω distinguenda, 138 not.
 Καταστρεφόμενοι apud Leonem Diaconom minus
 ene pro καταστρεψόμενοι, 61.
 * Κατάσφαλμα vox nihili, pro qua scribendum κατά
 φάσμα, 175 not.
 Κατρη:πωμένα Palladio restitutum, 47 not.
 * Κητογυράω, *communio*: auctoritates hujus verbi,
 59 not.
 Κητώω, *machinor, struo*, frequens apud Patres sæ-
 culi Theodosiani, 9 not.
 Κάτω et κατά confusa, 175 not.
 οι Κείμενοι, *vita sancti*, 149.
 Κέρκιτα, *circæ, circostationes* XXI, 5. (Vid. Ducang.
 Glo-sar. Græc. I, 639, B.)
 Κλεισοῦραι quid, 130 not. Unde dictæ, 130. Κλεισοῦραι
 Orientis, 136.
 Κλειστός videtur legisse Combefis. pro κλεινός, 66 n.
 Kobad, rex Persarum. *Vide* Cubades.
 Κοκκηθαής pro κοκκοθαής, 83.
 Κομέντον Russi, secundum Leonem Diaconom,
concilium sua lingua vocant, 150.
 Κόντοις prælongis Romani utebantur in prælio, 143.
 Κορὴνη ferrea in præliis adhibita, 145.
 Κοῦρσο, *impressio sublitera*, male versus ab inter-
 prete Arhmetis, 194 not.
 Κουφός et κωφός confusa, 55 not.
 Κρωίνον. Sic accentus hujus vocis ineulenter positus
 in cod. Leonis, 46.
 Κρωτήρ, circulus a fornice ecclesiarum dependens, mul-
 tis cereis vel lychnis instructus, *pharus, corona, vota*

(sic enim passim vocatur a mediis ævi scriptoribus),
 ein *Krouleuchter*, 176 not.

Κρημνός τε male scriptum sic : κρημνίσθαι, 28.

Κρίός. Sic Romani, secundum Leonem, τὴν ἐλέπολιν
 vocant, 25.

Philippus Krug, Academiæ imperial. Petropolitanae
 socius, etc., acris limatissimique iudicii in conciliandis
 scriptoribus Byzantinis, 28 not. Ejus merita in editio-
 nem Leonis, XVI. In chronologia Byzantinam, 7 not.
 In historiam Leonis, 28 not. Magnas utilitates præ-
 buit editori in constituendo atque illustrando textu
 Leonis Diaconi XXX, 86. Ejus perfecta rerum Slavica-
 rum cognitio XXX.

Kusterus emendatus in interpretatione Suidæ, 19
 not., 165 not.

Κύδρον perperam scriptum pro Κύδνον, 51.

Κυρία s. κυρία, *potestas, dominatio*, 79 not. Vocis τὸ
 κύριον vis minus nota, *ibid.*

Κυριακός quid significat apud Patres, 79 not.

Κυριότης sensus theologico quid, 79 not.

Κύρις pro κύριος, 185.

Κωφός et κουφός confusa, 55 not.

L

Λ et ν perperam confusa, 84.

Philippi Labbe error in edit. Michaelis Glycæ, 5 not.
 Lalaco. *Vide* Theodorus Lalaco.

Λαμβάνω quo sensu usurperat a scholasticis Græcis,
 4 not. Ἐλαβεν et ἔλαβεν confusa, 95. λάβης et λάβη
 scribendum, non λούβεις et λούβει, in editione Hem-
 sterhus Pluti Aristoph. ληφθέντες et λειφθέντες inter se
 permutata, 53 not.

Lambecius male reddit vocem παραδρομή, 181 n. Quæ-
 dam ex Tactis Nicephori mendose exscripsit, 185.

Lancea Judæus latus Servatoris in pictura percuit,
 167. Lanceis prælongis Romani utebantur in prælio, 143.

Joannis Langii errores in versione S. Justini mar-
 tyris, 57, 78, 104.

Laonicus Chalcondylas scriptor sententiosus, 80 not.
 In Laparæ agro prælians Petrus Phocas occiditur, 169.

Lapidum jaculatores in exercitu Romano, 190.

Largitiones in senatum ac proceres a Joanne Tzimisce
 imp. auctæ, 100. Ejusdem imp. morientis largitiones in
 pauperes et leprosos, 178.

in montem Latrum secedit S. Nicephorus, Mileti epi-
 scopus, 98 not. Monasterii S. Pauli in monte Latro abbas
 transmittit ad Nicephorum Phocam, in Creta insula hibe-
 rantem, 16 not. In Latro monte monasterium a
 monachis ob incursionem Mohametanorum relictum,
 12 not. *Vide quoque* (S.) Paulus in monte Latro.

Lauræ (S.) monasterium in monte Atho, quando
 conditum, 12 not.

Le Beau, scriptor quantumvis doctus, e versionibus
 Latinis scriptorum Byzantinorum potius quam ex ora-
 tione Græca pendet, 29 not., 156 not. Emendatur, 12
 not. Ejus error (ut videtur) in chronologia, 112 not.

Lecapenus. *Vide* Romanus Lecapenus.

non in Lecto se quieti dat Basilius patriarcha, sed
 humi, 164.

Legatio Joannis Tzimisce ad Sphendosthlabum Rus-
 sorum principem, 103. Hicque legatis responsum sus-
 perbum dat Sphendosthlabus, 105.

Λειφθέντες et ληφθέντες inter se permutata, 53 not.

Leo VI Philocephus imp. tabe consumptus, 122. Ejus
 Tactica laudantur, 241. Leone Philosopho et Alexandro
 imp. Scythæ a religione Christiana alieni, 149 not.

Leo Balantes primum ictum Nicephoro imp. infert, 87.
 A Joanne Tzimisce ut Nicephori Phocæ percussor de-
 signatur, 99.

Leo Diaconus historiæ scriptor: quæ constant de vita
 ejus XVII. Quando natus, *ibid.* Ejus pater, 5. Patria,
ibid. Commorator Cpli, litterarum perdiscendarum stu-
 dio, 65. Ibi delectionem solis maximam videt, 72. In
 Asia cernit gemellos monstrosos, 165. In exped. Basili-
 lii II adversus Bulgaros summum adit vitæ periculum,
 173. Cur ad historiam se contulerit, 4. Quid sibi pro-
 posuerit in ea scribenda, 5. Quo anno vulgaverit, XVIII.

Quos scriptores consecutus sit imitando Agathiam, XX.
Vide Agathias. Herodotum. *Vide* Herodotus. Homerum.
Vide Homerus. Nilum, 9 not. Fort. Priscum Sophistam,
 157 not. Procopium, 5 not. Alludit ad locum S. Pauli,
 sive potius ad locum Epimenidis, 12 not. Ipse vicissim
 exscribitur a Georgio Cedreno, Joannes Scylitzæ, Mi-
 chaele Glycæ, Zonara; fortasse ab Joanne Cinnamo. *Vide*
 sub proprio ipsorum nomine. Leonis Diaconi e'

Constitutione instituta XIII. Ejus liber sextus secorum a nos editus XVI. Leonis Diaconi historia ex historiis Joannis Polycii et Symeonis Logothetæ passim lucem accipit XIII. Quæ Leonis vitio dari possunt XXI. Anacoluta in oratione ejus, 154. Silet de obsidione Amidæ, a Temelico a 972 suscepta, 160 not. Nire cum dativo construit verbum *ἠπαρτήσατο*, 163 not. Vocem *εὐλόγητος* adhibet sensu peccari, 152 not. Ignorantia linguæ Græcæ *ῥος* notione patris adhibet, 119 not.

Leo Melissenus magister, Bardæ Phocæ rebellantis dux, Abydum obsidet, 173.

Leo patricius conspirationem Leonis Cæropalatae restinguit, 147.

Leo Pediasirus cum Joanne Tzimisce conspirat contra Nicephorum Phocam imp., 85.

Leo Phocas major, pater magnus Bardæ Phocæ (vid. Ducang. Famil. Byzant., 149 b.), domesticus scholarum, adversus Simeonem Bulgarorum regem mittitur, 123. Car res novas sit molitus, 124. A Romano Lecapeno oculis privatur, 122.

Leo Phocas, Nicephori Phocæ frater, domesticus Occidentis, 18. Contra Chambdanum missus, *ibid.* Quo anno. 13 not. Ejus ingenium ac virtus bellica, 18. Ejus oratio ad exercitum in exp. editione contra Chambdanum, 20. Qua mites a pugna in locis campestribus dehortatur, 21. Leo Phocas exercitum Chambdani insidias struit, 22. Eoque angustiari transitu impeditum, adortur, *ibid.* Leonis Phocæ contra Chambdanum prælium ad Cylindrum, 191 not. De eodem fragmentum ms., 24 not. Chambdanum fugatus, 22. De qua victoria Leo Phocas Cpli triumphat, 24. Leo Phocas Hunnos qui Istrum trajecterant, de improviso adortus, concidit, 19. Fratre imp. renouatio, clam Cpli elabitor, 45. A fratre magister et cæropalata declaratur, 49. Existit causa penuriae immanis Constantinopoli, 64. Leo Phocas post fratris necem sibi ipse deest, 95. A Joanne Tzimisce Methymnam relegatur, 96. Rebellioni filii, Bardæ Phocæ, obsecundat, 113. Eum, conspirationis convictum, oculis orbati jubet Joannes Tzimisce imp., 114. Leo Phocas iterum res novas molitur contra Joannem Tzimiscem imp., 145. Cplim intrat, *ibid.* Execratur, 147.

Ἀντὶ τῆς νόστου κοινώμενον, proverbium, 118.

Leontini capti a Romanis, duce Manuele patricio, 66. a Leontio imp. Justinianus II Rhinotmetes Chersonem relegatur, 104.

in Leprosos Joannis Tzimisce imp. humanitas, 99. De lepra locus memorabilis acronymy in Vita S. Joannis Chrysostomi. *Vide quoque* *Ἀλωδῶν*.

Michaeli Le Quien post Combessii mortem editio Leonis Psellique commissæ XIV.

in Lesbum insulam relegatur a Joanne Tzimisce Leo Phocas cæropalatae et Nicephorus patricius, filius ejus, 96, 114. Ibidem ambos oculis orbati jubet Joannes Tzimisce, 114. Inde evadit Leo Phocas, 145.

Leironne (Ant. Joann.), etc., præclara eruditione atque doctrina præstans philologus XXX.

in Leuce insula templum Achillis, 150 not.

Levaucklavii error in vertenda voce *ταξιδίου*, 64 not.

Levis armaturæ milites in exercitu Nicephori Phocæ, 57.

Λευχίμορες Arabes Mopsuesteni, 53.

vox *Ἀθανάσια* Cedreno restituta, 70 not.

Libanus mons asper ac maximus, 166. Transverso itinere a Nicephoro Phoca trajectus, 71. Et a Joanne Tzimisce imp., 166.

Liberorum Romani junioris imp. et Theophanonis susceptor e baptismata Nicephorus Phocas, 50. *Vide quoque* Basilium II Bulgaractonus.

Libri de obsidione toleranda, 246.

Λίθων νηγάδες eleganter dictum, 15 not.

Limitaneorum provinciarum duces quo pacto gerere se debeant, 186. In limite orientali imperii viæ in barbariem agentes impeditæ et difficiles, 256. Limitanei homines *acritæ* dicti, 190.

Lineæ integræ a describentibus omisæ, ob verbum idem vel simile, in lineis superioribus itemque in inferioribus occurrentes, 166 not.

Litteræ Nicephori Phocæ ad Polyentem patriarcham, Josephum cubicularium et senatum, 45. *Vide quoque* Epistola.

T. Livii locus de *Æmo* monte, 67 not.

Λωδῶν οἱ λελωθημένοι, *leprosi*, 99.

Locorum natura se tnetur Leo Phocas, cum Chambdano bellum gerens, 20. Locis variis nomina ex punitioibus hominum indita, 122. Loci communes: liberos animos turpes solere voluptates comminisci, 49. Armorum exitus non ex hominum voluntatibus, sed ex providentia

pendere, 235. Loci communes de inconstantia 9, 27, 31, 66, 89, 125. De utilitate historiarum Imperatoris boni esse, adversariorum loca videri huius suorum parcere, 73. Inedia calamitas 60. Pacis commoda, 156. Pactiones non ab illis qui primi ad arma eant, verum ab illis qui post datam alteris insidiantur, 43. *Vide quoque* *ὁ κατ' ἑμαῖς Ἀόγος* et ὁ *λόγος* simpliciter, et plures ecclesiasticos, *religio Christiane*, 114. Longiadem regionem, a Romanis recuperatilius præses invadit, 176.

Loricæ Scytharum hamis conserta, 188. Loricæ ipse Sphendosthiabus tectus, 153.

Λυδῆες et *Λυδῆαι*, voces nihili et corruptæ et *λύθη*, Hemsterhusius vult in Glossarium referri. *Vide* *λαμβάνω*.

in *Λοχαδὸν* Græcum, dicto imp. non ab animadversum, 58.

Ludis in theatro plebem munerat Joannes I. imp. Cpli hibernans, 127.

Luitprandus Ottonis Magni ad Nicephorum quando Cplim venerit, 68 not. Est dicar. Cplii testimonium de expeditione Syriaca Nicephori imp., 70 not. De defectuque solis anni 96, 2.

Lupus Proto-patha: ejus locus tentatus, Lycandus Tauri jugis a Cilicia dietermunturandi dux quid egerit, Alim Chambdani fines invadente, 343 *Ὡς τῆς Αὐσανῶν* scribitur, ὥστε *νατῆν αὐτῶν*, *ibid.*

M

M et β in codd. sæpiesime confusa 151: in voce *ἀβελτηρία*, 13.

Macedonia portio Bulgaria, 163. In Macedonia gari a Justiniano II Rhinotm. collocati, 104. Regna a Simeone, Bulgarorum rege, vastata, 123. Mæcchors in custodia palatina Cpli, 45. In Macedonia bernare jubet propter bellum Russicum episcopus Joannes Tzimisce imp. concitare eorum cas, 114. Macedoniam populantur Russi, 123.

gari, Basilio II imperante, 171.

ad Mæolidem paludem augeit Justinianus II notmetes, 104. Ibi oppidum Myrmecio, *Ant.* 150.

Magis artibus Cretenses iufames, 84.

Magistrorum dignitate ornatus Boris Bulgarorum 150. Inter magistros militat Bardas Sclerus, 11.

Malalas. *Vide* Joannes Malalas.

Maleinus. *Vide* Michael Maleinus.

Μάλλον perperam omisum, 61.

Manasses. *Vide* Constantinus Manasses.

Μανδύκιον, *mandatum*, quod ad duces vocatur, 223. Confer. Ducang. Glossar. I, 861. D.

Mandya sive pallio Michaelis Maleini monachi miens se legit Nicephorus Phocas, 63.

Manichæi creduntur Cretenses doctrinæ artis cas, 14.

Manuel Calecas emendatus, 175 not.

In versione Manuelis Malazi error Martini Crucis not.

Manuel Phocas, patricius, vir calens ingenii, a Nicephoro Phoca equestri militiæ in expeditione Siciliæ factus, 66. Primo bene re gesta, mox prælio perit, 67.

S. Marci Liturgia Alexandria illustrata, 97 not. Margaritis ornata inauris Sphendosthiabi, 157.

Maria (S.) Virgo exercituum Romanorum annuata et patrona, 205, 224, 256. Ad ejus ædem in Buceris pompam agit Joannes Tzimisce imp., 129. S. L. Virgo a moniali Cpli secundum quietem vis.

Ejus imaginem curru triumphali imponit Joannes Tzimisce imp., 153. In S. Mariæ Virginis ecclesia in latio Joannes Tzimisce imp. deponit sandalia Servris in Syria reperta, 166. S. Mariam Virginem invocat Joannes Tzimisce imp. 178. *Vide quoque* Ducang.

Maria, Joannis Tzimisce uxor, forma atque castitas celebris, 107, 117.

Maryandinorum provincia, posthac thema Buceriarum vocata, 65 not.

Marianus patricius Apambas cognominatus, 17 not. piis Italicis prefectus, 37. Pro Josepho Briogo gentem Italiae Nicephorum, 45. Vase in caput coniecto mortuus.

Marinerii error in interpretatione Theophylacti Bulgariae archiepiscopi, 172 not.

- vir illustr. Marino Marini, ab iutimo cubiculo
nami Pontificis etc., etc. singulari in editionem Leo-
officio XXVIII.
- Martyropolis. *Vide* Mipharcim.
- Mathematici, quas terræ motuum causas esse di-
ct. 68.
- Ματρικιον, *matricula*, 189.
- Ματρονᾶς (S.) ecclesia suburbana ad Thessalonicam,
3 not.
- per Maurianam viam in agrum Adonensem irrumpit
cephoruz Phocas major, 242.
- Mauricius imp. iucubat uimini, more antiquo, 129
1. Ad eum legatos mittit avarorum princeps, 175 not.
- Maurocastrum oppidum, versus quod iter sit Dana-
um trajicientibus, 175 not.
- Medicus ignis. *Vide* Ignis.
- Medicini bini frumenti, singulis in exercitu Russo
distributi, 156.
- Μεγαλαύχημα, μεγαλαύχησις, μεγαλαύχως, 106 n.
ἡ Μεγάλη πέμπτη, 134.
- Μήκοθεν, 202. Utrum μήκοθεν an μηκόθεν scriben-
tum, 202 not.
- Melitene non procul a Tauro monte sita, 215. Ejus
nomen Joannes, auctor epitaphii in Nicephorum Pho-
cam imp., 89 not. Quando vixerit, *ibid*.
- Μελλων et ἐμμελλον confusa, 15. Apud Hermogenem
vidit sit ὑποτάξεις ἀθρόου πρὸς τὸ μέλλον, 147 not.
- Mempetæ olim Hierapolis dicta, 71 not. A Nicephoro
hoca capta, 71. Et a Joanne Tzimisce, 165.
- Mendicorum habitu exploratores a Barda Sclero in
stra Bardæ Phocæ mittuntur, 120.
- in Menelaum Pandari perfidia, stella cadente præ-
enstrata, 172.
- Interpretum Menologii Græci error in voce σαθίζω,
0 not.
- Mensuratores Saracenorum quomodo opprimendi, 128.
Ἔμμενον et ἔνον confusa, 8.
- Mercaturæ causa Russi Cpli commeant, 156.
- Morcuriolus* quid, 16 not.
- Mesonocytes. *Vide* Theodosius Mesonocytes.
- Mesopotamica expeditio Joannis Tzimiscæ, quo an-
o suscepta sit, 160 not.
- Μέσως et μέσος confusa 48.
- Μετὰ et κατὰ sæpe permutata, 175 not.
- Μετακινήσαντος corruptum in μὴ κινήσαντος, 200.
- Μεταλαμβάνω quo senuz adhibeatur a scholiastis
Græcis, 4 not.
- Metalepsis in legenda Scriptura sacra quid, 102 not.
- Μεταλλάττειν τὴν ζωὴν active dici, et μεταλλάττεσθαι
τὸν βίον per medium, 6 not. μεταλλαχότες, *defuncti*, ib.
- Μεταμέλεια, μετάνοια et ἐπιστροφή fere synonyma
apud scriptores ecclesiasticos, 135 not.
- Methymiam in Lesbo insulam relegantur Leo Pho-
cas Curupalates et Nicephorus patricius, filius ejus, 96.
Inde evadit Leo Curupalates, 145.
- Meursius Tractatum de velitatione bellica perperam
attribuit Nicephoro Phocæ imperatori, XXIII.
- Michael Burtza a Petro patricio ad explorandum
missus, Antiochiam invadit, 81. Cum Joanne Tzimisce
Nicephori Phocæ imp. eadem machinatur, 85.
- Michael, cubicoli præfectus, ob negligentiam causa
existit cædis Nicephori Aug., 86.
- in Michæle Duca vertendo lapsus Bullialdi, 29 not.
- Michael Glycas emendatur. *Vide* not. ad pag. 5, 50,
71, 99. Exeribit Leonem Diaconum, 36 not.
- Michael Maleinus patricius, Nicephori Phocæ imp. pa-
truz, 83. Cappadocia dux, copiis cum Leone Phoc.
conjunctis contra Chambaunum proficitur, 24 nota
Ejus nomen quomodo Græce scribatur, 84 not.
- Michael patricius præpositus et protovestiarium Ni-
cephori Phocæ imp., 67 not.
- Michaelis Pselli Annales, prelo parati, XXX. Continen-
tur in Cod. Regio, 1712. Prope annorum centum memo-
riam complectuntur, XXXI. Eos vulgare statuerat
Combesius, XIV. Michaelis Pselli libellus Græce in-
editus De opinionibus Græcorum circa dæmones [an.
1838 a J. Fr. Boissouade editus], 104 not.
- Michael Rictor, magister et logotheta census publici,
collega Josephi cubicularii in procuratione imperii, 35 not.
- Michael Rhangabes, qui posthac imperavit, expedi-
tioni Nicephori imp. I contra Bulgaros interest, 104 n.
- Mipharcim oppidum in dedicationem accipit Joannes
Tzimiscæ imp., 161.
- Mileti episcopus S. Nicephorus ambigit cum pro-
curatoribus Eccl., 98 not. Iter facit ad Joannem Tzimis-
cero imp., *ibid*. *Vide quoque* Ιωάννη Σαυρόνα.
- Milites Romani a Nicephoro imp. varie exercitati, 50,
53. Eorum amor in Nicephorum, 44. Milites Romani in
honore habendi, 239. Qui contra interdum vapulabant
ab exactoribus, 239.
- Milia quinque (circiter) Sclavinorum Thessalonicam
aggrediuntur sæc. vi vergente, 175 not.
- Miraculum effectum in imagine Servatoris Beryti, 166.
- Misthen a Saracenis Cilicibus obsessa, 241. Or-
thographia hujus nominis, 241.
- Moamethe(a) creduntur Cretenæ accepisse scientiam
magicam, 24. Gladium Moamethis, in arce Palæstinæ ca-
ptum, regi Afrorum dono mittit Nicephorus Phocas, 76.
- Mœsiæ mentionem quando facit Leo diaconus, cur
turbetur, XVIII. Mœsia sub Constantino Pogonato a
Bulgaris occupata, 103. Quam eis concedit Justinianus
II Rhinotmetus, 104. In Mœsiæ angustiis Græci sæpe a
Bulgaris ad internecionem trucidati, 63. Mœsorum le-
gati tributum exigunt a Nicephoro Phoca imp., 61. De
Mœsia vastata intelligit Le Beau proverbium Μουσῶν
λελα, 12 not. *Vide quoque* Bulgaria.
- Monachus, ut aiunt, Nicephoro Phocæ imp. finem in
palatio imminere prædicit, 64. Alius monachus Ni-
ceph. Phoc. imp., tradita epistola, de conspiratione
prouet, 83. Monachus, super columnam in Eutropiano
ætatem degens, uicis mersus, 176.
- Μοναστηριῶν Ἐρεθίδιου et τοῦ Ἐηροῦ Χωραφίου a
S. Nicephoro, Mileti episcopo, condita, 97 not. In mo-
nasterio Pelamydum se abscondit Leo Curupalates, res
novas moliens, 145. Ejus monasterii nomen quomodo
Græce scribatur, 145 not. In monasterium ad Schman-
drum amandatur Basilus patriarcha, 163. Monaste-
rium Studii, unde Antonius patriarcha, 164.
- Μονάστρια, *Vide* Monialis.
- Μονέρια in classe Joannis Tzimiscæ, 129.
- Monialis visio Cpli, tempore prælii ad Dorystolum,
154 (*Vide* quæ ex hoc loco Leonis de eadem re hausit
Zonaras Anad. II, 215 D.)
- Μονόκουρσα, prædatoria agmina sine peditatu, 194
cum not.
- Monoxyla Russorum, 144 not.
- Monstra immania ac ira, quæ temporibus Leonis ob-
tigerunt, 4.
- Monstrosi gemini per Asiam visi, 165.
- Montacutius malus interpret Epistolarum Photii, 176
not. Rerum Byzantiorum atque sacrarum rudis, *ibid*.
Ab eo parum intellecti loci Eusebii, 103 not. Lapsus
fort. in loco S. Basilii, 120 not.
- Montefalconii error in versione S. Athanasii, 85 not.,
147 not. Montefalconius emendatus in bibliotheca Coisli-
niana, 116 not. In versione Co-mæ Indicopleustæ, 166
not. Ejus errores in Commentario Eusebii in Psalmos, 4
not., 16 not. In aliis locis Eusebii, 4 not., 104 not. Mon-
tefalconius confundit INA [h. e. *pitustris*] et INA [h. e.
Ἰνδοπτος] 402, 14. In Palæographia emendatur, 444, 14.
Ejus lapsus in versione Simeonis Metaphrastæ, 3 not.
- Montesquieu (comes de), Franciæ par, etc., XVII.
Ejus merita in editionem Leonis, *ibid*.
- Mopsuestia a Nicephoro Phoca obsessa, 52. Petita tor-
mentis missilibus, *ibid*. De hoc oppido, tunc Mamistra
appellato, multa habet Ducangius ad Ann. Comment.
379 C.
- Morellus (Fredericus) minus bene vertit locum Geor-
gii Pisidæ 57 not.
- Mors Bardæ Cæsaris. patris Nicephori, 83.
- Magister ὁ Μοσελλῆς præceptor S. Nicephori, Mi-
leti episcopi, 101 not.
- Motus urbani adversus Nicephorum Phocam imp. 64.
Μουχατζιτζῆς *brevis corpore* significat apud Græcos me-
dii sævi, 92. De hujus nominis etymologia quænam sit
opinio Cirkbiedi, viri Armeniaci docti, 92 not.
- Mulier ex plebe Cplitana lapides in Nicephorum
Phocam imp. conjicit, 65.
- Munitiones Chandacis civitatis, ex aggere pilis ca-
pitiæ et snillis concreto, 11. Munitiones castrorum
Romanorum ante Dorystolum, 142.
- Morus Chandacis oppidi firmus atque altissimus, 16.
Qua latitudine, 11. Ab ariete Romanorum disjicitur,
25. Et evertitur jussu Nicephori Phocæ, 27. Murorum
Cplitanorum specus, cuniculi, aqueductus, 45. Muri
Mopsuestiæ a Romanis suffossi, 52. Muri Tarsi dupli-
ces ac firmi, 51. Mœusia alta ac bona palatii Cplitani, a
Nicephoro Phoca extracta, 64. Muri Antiochiæ scalis
appositis ascensu, 82.
- Musica instrumenta, in exercitationibus decursibus-
que copiarum Romanarum adhibita, 36.
- Musonio (de) locus S. Justini martyris illuz
104 not.

*** Μυριάνθρωπος, μυριοκέφαλος, μυριομακάριστος, μυριονταπλάσιος, μυριοπαθής, μυριοπλασίων, μυριόπλαστος, μυριοπρόσωπος, μυριόσταχυς, μυριόστομος, μυριότροπος vocabula undecim in Lexica nonnulla relata, 156 not.

Μυριαδες adjective adhibitum, 56. Μυριαδῶν scribendum an μυριάδων, 156 not. Μυριαί μυριάδες perperam redditum, *ibid.*

† Μυριότης vocabulum hellenicum, 156 not.

Μυρμιεconi natum esse vult Achillem Arianus, secundum Leonem diaconum, 150.

Μυσῶν λελάν τιθῆναι, proverbium 114, 175 not. A Le Beau non intellectum, 12 not. *Vide quoque* Mœsia.

N

N et P confusa, 68.

Nabuchodonosor, rex B. bylonis, statuam sibi ponit, 88. Najaus Chambdani dux, 30 not.

Νάγμυ pro νόμω Hesychio restitutum, 56 not.

Ναρκάω, 33, 80, hæreo, *lubito, vereor* 88, 115, 33 not.

Ναστός adjectivi usus elegans, 56 not. Τὸ ναστὸν ὕψος murorum Hierosolymæ, 56.

Nasus amputatus centurioni Græco, dicto imp. non audienti, 58. Naso duci, loco proverbii, 40.

Navium igniferarum in conspectu Dorystoli adventus, 144. Naves frumentarias Cplim appellere prohibet Bardas Sclerus rebellis, 170. *Vide quoque* Galeæ, et Μονῆρια et Πυρφόροι τριήρεις.

Ναυτία, *nausea ex navigatione*, 12.

Nazaræi nomen Servatori a Judæis inditum, 167.

Νεανιχός quid significet apud Leonem, 137 not. Inde νεανιχὸν *animose factum, ibid.*

Nectarius patriarcha emendatus, 175 not.

Nemesis invida, 90. Potentissimo cuique adversatur 5.

Nestor Schoezeri emendatus, 131 not., 139 not.

Neutrum in adjectivis et participiis pro masculino positum, 42 not.

Νέων et νέων confusa, 44. Vocis νεώς prosodia in genitivo, 98 not.

Νεω-τερίτω, *res novas molior*, 115.

Nicæam capit Bardas Sclerus rebellis, 170.

Nicephorus I. Logotheta imp. a Bulgariis interfectus, 104. De eodem, fragmentum ineditum, 104 not.

Nicephorus Phocas, cum esset privatus, familiaris S. Athanasii confessoris, 32 not. Et a Theodoro, Colonæ episcopo, imperium prædicatur, 101. Ejus consobrinus Joannes Tzimisceas, 99. Nicephorus Phocas domesticus scholarum creatus 7, 56. Ejus innumeræ de Saracenis victoriæ, 185. A Romano juniore imp. cum exercitu adversus Arabes Cretenses mittitur, 7. Scalis s. ponticulis ad id allatis, milites exponens in Cretam prælians exscendit, 7. Cretenses prælio vincit ante Chandacem oppidum, 8. Castra pro oppido communil, *ibid.* Nicephorum Pastillam exploratum mittit, *ibid.* Cui abenti præcepta salutaria dat, 9. Ad exercitum orationem habet, 12. Ad xi. millia Arabum Cretensium montem insidentium concidit, 14. Ejus jussu capita hostium præcisa tormentis in Chandacem civitatem conjiciuntur, 15. Chandacem vi oppugnat, *ibid.* Repulsus, oppugnationem in obsidionem vertit, 16. Hiemat pro oppido, *ibid.* Ad eum abbas monasterii S. Pauli Latrensis transmittit, 16 not. Nicephorus Phocas, copias in agmen quadratum constituit, Chandacem civitatem denuo adoritur, 24. A muliere Cretensi incantamentis et dieteris appetitur, *ibid.* Chandacem vi expugnat, 27. Quo anno, 22 not. Ejus humanitas in Chandacenses, 28. In tumulo, Chandaci imminente, castellum jubet fieri, 28. In Cretam receptam colonias deducit Armeniacas et Græcas, *ibid.* Cplim redit, *ibid.*

Impetivisse, juxta Zonaram, a Romano II imp. revocatus, 28 not. Post Cretam receptam c. libras auri mittit S. Athanasio confessori, ad monasterium in monte Atho condendum, 32 not. Triumphum agit de Creta capta 28. De Candie expugnatione Nicephorie triumpho subsecuto fragmentum ineditum Julii Pollucis, 28 not. Nicephorus Phocas in Oriente mittitur contra Arabes, 29. Quo anno 421, 29 not. Ea expeditione Saracenorum castris plus ex capit, 30. Sub oppido Alep Chambdanum fundit, 30 not. Alepo potitur, *ibid.* Nuntiata morte Romani imp. Cplim revertitur, 32. De Saracenis victis triumphum agit, 32 not. In summo periculo versatur, 32. Queritur apud Polyenctum patriarcham de Josephi cubicularii insidiis, *ibid.* Laudatur oratione Polyencti patriarchæ, 34. Gratosusque est apud exercitum 32 et not. Scripto pollicetur, se quicumque seditionem adversus

imperatores moliturum, 35 not. A senatuque et patribus dux Asiae summo cum imperio produntior, 36. N. nam igitur expeditionem contra Saracenos suscipit, 37 not. Et in Cappadocia agens, 35. Contra Chambdanum Tarsenses bellum molitur, 36. De novis insidiis Juvæ Bringæ certior factus, 39. Cæsarem versus iter temptatur, 40. Imperator renuntiat, *ibid.* Quo anno et 430 not. De eadem re Julii Pollucis narratio fuit, 37 not. Nicephori ad exercitum oratio, 42. Ejus propositum, Josepho Bringa in exilium missi, 43. Nicephorus Cplim versus movet, 44. In palatium ad Herennium exercitum advenit, 46. Cplim per Auream portam occiditur, 48. De quo ingressu fragmentum ineditum Constantini Porphyrogeneti Ceremoniali ante Byzantinos, 433. Nicephorus Phocas Polyucto patriarcha interfecto, 48. In honorem Basilii notii dignitatem præstitit, 94.

Ejus protovestiarius Michael patricius, 67 et 68. Nicephorus imp. ipsius fautores ad magnas dignitates elevat, 49. In matrimonium ducit Theophaonem, Romanum Jewish imp. viduum, 49. Cujus pulchritudine mirabiliter captus, 85. Eique villas agrosque donat, 50. Duxitque conficere cogit episcopus, ne quid perire ecclesiasticum sine ejus nutu sibi permitteret 98. Ludos Cplii celebrat, 50. Expeditionem suscipit contra, Tarsenses, 51. Cum exercitu, quadragintorum millium numero, 56. Revertitur ab obsidione Tarsi recedit, 52. Adagiam et Anabazum expugnat, *ibid.* Item Mopsuestiam, 53. In Cappadocia hibernogitum redit, *ibid.* Dolet, se Tarsum prima occasione capere non potuisse, 55. Ejus expeditio contra Tarsum, 57. Ob clypei projectionem nasum militum amputari, 58. Agrum Tarsensem vastat, *ibid.* Praecipit Tarsenses, 59. Tarsum inedia ad deductionem committit, 60. Cplim redux ludis æquestribus muneribusque populum delectat, 61. Ejus invectiva in orationes Bulgarorum, 62. Expeditio in Bulgariam, *ibid.* Quo anno locanda, 62. Nicephorus Phocas imp. Sphendosthlo mercedem præmittit pro invadenda Bulgaria, 103. Appetens locum Ecclesiæ, 455, 98 not. Tributa nunquam antea exigita communiscitur, 64. In odium venit multitudine, 65. Ejus tranquillitas animi in motu plebis, 65. Desens advenat exercitum in Saracenos Syriam habitantes, 66. In expeditio, 70. Quando suscepta, 70 not. Edem occipit tegulam cum effigie Servatoris impressa inde Cplii deportat, 71. Arca castrum expugnat, *ibid.* Ejus oratio castris ante Antiochiam, 72. Prope Antiochiam castrum exstruit, 74. Cplii ob captivos liberatos gratias agere munim facit, 77. Oratores mittit ad Bulgarios, 78. Quæque contra Russorum impetum committit, 78. Cplii Bardæ Cæsaris patris mortui, ipse prosequitur, 81. Auxilium contra Russos implorant Bulgari, 81. Nicephorus Phocas imp. gloria, 74. Virtus apud omnes populos formidolosa, 76. Nicephorus si diutius vixisset, in Italia Græci terminos imperii constituissent 81. Nicephorus imp. Petrum patricium castris præficit 107. Codicillis a mortuis traditis de conspiratione monet, 83. Trucidatur, 84. Accusatur vitæ et imperii ejus, 89. Sepultus in Apostolorum ecclesiâ, 91. De eo, victimæ ritu jugulato, Bardas Phocas inventio, 116. Ejus epitaphium, auctore Joanne Metropolitano metropolitano, 89 not. In Nicephori percussorem una versio divina, 91. Nicephori Phocæ imp. species et figura, 48. Ingenium et indoles, 10, 36, 89. Virtus bellica, 12, 24, 44. Acumen in consiliis, 32, 79. Prudentia, 43. Admiratione, 67. Nicephorus Phocas imp. lentus, neque subito iracundiæ obnoxius, 61. Nunquam, ne in adversa sententia quidem, comessans visus est, 74. Cobabat in pantherina, 83. Mirifice colebat monachos, 49. Ejus severitas in disciplina militari, 57. Ipse operum militarium participes, 74. Voce sola hostes in fugam convertere potuisset, 89 not. Ejus vitia, 89. Nicephorus Phocas ipse quædam scriperat de velitatione bellica, 188. Mandata sectori anouym, ut librum Tacticorum componeret, 188. Ipse perperam attribuit Meursium libellum De velitatione bellica, XXIII. *Vide quoque* Taclica Nicephori imp.

Nicephorus Bardas patricius, Parsacutenus, una cum Barda Phoca res novas molitur, 112.

Nicephorus Blenmydes (ut vult Harlesies) auctus vitæ ms. S. Pauli Latrensis, 16 not.

Nicephorus Eroticus patricius, a Nicephoro Phocas imp. orator ad Bulgaros missus, 79.

Nicephori Gregoræ libri aliquot adhuc inediti, præparati XXX.

Nicephorus Hexacionites inter duces Nicephorus Phocam imperatorem renuntians, 40 not.

Nicephorus (S.) Mileti episcopus, discipulus magistri τοῦ Μοσέλλου, 101 not. Nicephoro Phocæ imp. equalis, 65 not. Semel atque iterum in aula profectus, 98 not. Ejus Vita inedita, *ibid.* Et venenum præ-

betur a Sachacio, *ibid.* Seecedit in montem Latrum, *ibid.* Inter ejus patronos munificos numerandus Ampelus, strenuus temporum illorum dux, 113 not. *Vide quoque supra* *LEXICIT* SCAPHIOKES.

Nicephorus Phocas major, Leonis philosophi imp. dux adversus Saracenos, 242. Per viam quæ Carydii vocatur in fines Romanos se recipit, *ibid.*

Nicephorus Pastilas a Nicephoro Phoca per Cretam insulam exploratum misus, 9. Dux Thracensium, *ibid.* Socordius rem gerit, *ibid.* Ab Arabibus trucidatur, 10.

Nicephorus patricius, Leonis Phocæ Curopalatæ filius, a Joanne Tzimisce Methyumem relegatur, 96. Conspiratoris convictum idem Tzimisces imp. oculis orbati jubet, 114. Sed Nicephorus una cum patre ex custodia Methymnensis elabatur, 145. Unaque cum patre re vera excæatur, 147. Idem (ut videtur) fratris Bardæ Phocæ rebellantis dux, castra habet in conspectu Cplis, 173. Captus custodiæ mandat, 174.

Nicetæ Chionatæ diei-nodi genus nimis ornatum atque floridum, XIX. Ejus lectio defensa contra Hieronymum Wollfium, 176 not. Nicetas Chionates parum intellectus ab Hieronymo Wollfio, 29 not.

Nicetas Ileracleæ metropolitæ exscribit S. Basilium Nyssenum, 22 not.

Nicetas notarius in Euphrate perit, 161.

Nicetas patricius epado, frater principis officii palatini (nempe Michaelis protovestiarii: conf. not. ad p. 67), 442. A Nicephoro Phoca cum classe in Siciliam mittitur, 65. Eum comitator S. Nicephorus Mileti episcopus, 65 not. Nicetas patricius (ad Taurominium fortasse) a Saracenis fusus, *ibid.* Captus Afromrum regi transmittitur, 67. Ab eodem Afromrum rege remittitur Nicephoro Phocæ imp. 76. Cum cæteris captivis Romanis Cplim revertitur, *ibid.* Erat litteratus sæpèque linguæ gnarus homo, 67 not. Ejus manu exaratus Codex in bibliotheca Regia, *ibid.* Vide litteraturam in utraque lingua peritissimum C. A. F. Fremion, *Du discours de S. Basile-Grand, traduit en français*, etc. Paris, 1819, in-8., pag. 158 A. (Hujus libri notas Latine versas edidimus ad calcem tomi III operum Basili Magni. Edit. Patæ.)

Nicolaus, Adrianopolis archiepiscopus, Joanni Tzimisce imp. morienti adest, 178.

Nicolaus patricius, a Joanne Tzimisce imp. contra Arabes in Orientem misus, 103.

Nicolaus Tornacius, *Vive* Tornacius.

Nicomediæ metropolitæ Stephanus astrologus, 169. Videtur non diversus ab illo quem Le Quien (*Or. Chr.* I, 594 B) a Basilio II imp. ad Sclerum rebellum legatum fuisse auctor est.

Nili (S.) locus expressens a Leone Diacono, 9 not.

Nili (S.) junioris Vita, vehementer utilis ad cognoscendum Apuliam sæc. ix statum, 59 not.

Nisibis a Joanne Tzimisce imp. occupata, 162.

Nix ingens in regionibus circa Dauaprii, 175 not. Cubitorum quatuor altitudine, *ibid.*

Nicéδας cum da sumiue orationis adhibitum, tum generatim de rebus pinguis ritu affatim accidentibus, 15 not.

Nominativus mascul. et genitivus femini in adjectivis confusi, 168. Nominativi absoluti perperam positi XXIV. Normanni versio Alexandri rhetoris emendata, 175 not. Nota: mææ ad Leonem Diaconum, quo consilio scriptæ, XXVIII.

Notarii in exercitu Romano, 161.

Numerus hostium, quo pacto eum æstimare possis, 195.

Nuptiæ Joannis Tzimisce imp. cum Theodora, Constantini Porphyrogeneti imp. filia, 127.

Νυκτίπαρος. *Vide* Præfectus vigilum.

Νὺν et νῦν confusa, 44.

O

Ὁ ἢ τὸ articulus. τῷ et τοῦ confusa, 48. Τὸν perperam omissum, 44. Τὸν et τῶν confusa, 8. 75. Τὸν δὲ et τῶν δὲ, 492, 24. Οἱ et εἰ, 104 not. Τὸν et τῆς, 96. Τους et τὰς 47. Τῆς τε et τῆς τε confusa, 39 not. Τῆν perperam omissum, 27. Τὰς et τοὺς confusa, 165. Τὸ et τόν, 59. Τὰ fortasse omissum, 163. (1) καὶ ἡμᾶς, *nos*, ejusque formulæ varius usus, 101 not. (2) καὶ ἡμᾶς λόγος apud scriptores ecclesiasticos, *religio Christiana, ibid.* Τὸ κατ' ἐκείνο καιροῦ, 241. Τὰ κατ' ἐμὲ locutio perperam versa, 104 not.

Obsidionum oppidi ut solvant Saraceni, quid faciendum, 247.

Occidentis partibus (in) plurimum præfuit copiis auctor Tacticorum Nicephori, 186.

Oculus maguus Deus, 33. Oculi fide digniores quam

auræ, 5. Oculis privare vult Josephus Bringas Nicephorum Phocam, 47. *Vide quoque* Excæcatio.

Œcumenicus patriarcha creatur Basilius solitarius, 102.

Œcumenicus Tricæ ep. emendatus, 175 not.

Œe'ion locus, ubi Leo Phocæ, Bardæ Cæsaris frater, oculis privatus est, 122.

Οἰκῆσαι et οἰκίσαι permutata, 175 not.

Οἰκοφύλακες s. *casorum custodes* in vicis Græcorum, 236.

Οἰστρηλαθεῖς perperam scriptum pro οἰστρηλατῆεις, 88.

Ὀκτωβρίου et ὀκτώ confusa, 166 not.

Oleum sacrum in magno reditu ecclesiasticis Græcis, 98 not.

Olympum montem (juxta) apud Romanum patricium devertitur Joannes Tzimisces imp., 177. In ejusdem montis verticibus vitam monasticam egerat Basilius patriarcha, 102.

Ὅλων et ἄλλων confusa, 32, 39. Ὅλων et ὀπλων, 256.

Omina duo Bardæ Phocæ facta, 121.

Ὁμολογεῖσθαι apud Dionysium Halicarnassensem quo modo explicandum, 16 not.

Ὁμολογητῶν (τῶν) templum Edessæ, 70.

Ὁνομα κύριον quid sit non intellexit Joannes Hentenius, 79 not.

Ὁπλή, *impressa unguarum vestigia*, 195.

Ὅποι παρικοί, 116.

Oppidum (in) ab hostibus obsessum quomodo perpendendum, 247. Oppida multa in finibus Romanorum tam munita, ut impugnetur non timeant, 242. Sicut oppidorum limitaveorum in Oriente Romano, 246.

Oppida plus decem in Chersoneso Taurica a Barbaris exiannita, 175 not.

Oratio Leonis Phocæ ad exercitum, in expeditione contra Chambadnum, 20. Conquestio Nicephori Phocæ apud Polyuctum patriarcham, de insidiis sibi ab Josepho Bringas structis, 33. Oratio Mariani patricii, cum ei a Josepho Bringas imperium offerretur, 37. Adhortatoria Joannis Tzimisce ad Nicephorum Phocam, 38. Oratio Nicephori Phocæ, ad imperium evecti, in castris ad Cæsaream, 42. Ejusdem in militem qui clypeum abjecerat, 57. Ejusdem in legatos Bulgarorum, 62. Ad exercitum in castris ante Autichiam, 72. Oratio Theopbanonis Augustæ pro Joanne Tzimisce exsule, 84. Invectiva Joannis Tzimisce in Nicephorum Phocam imp., 88. Joannis Tzimisce imp. ad senatum et episcopos, de Basilio patriarcha creanduo, 101. Invectiva Bardæ Phocæ rebellis, in Joannem Tzimisce imp., 116. Ejusdem ad suos, ipsam deserentes, 120. Ad aliquem ex hostibus insequentibus, ut suam fortunam veretur, 123. Oratio Joannis Tzimisce ad duces, de hæmo monte evestigio trajiciendo, 130. Oratio altera adhortatoria Joannis Tzimisce imp. ad duces, de occasionibus in bello avidè amplectendis, 131. Qualem orationem ante prælium adversus Saracenos dux Romanus ad suos habere possit, 251. *Vide quoque* Responsum.

Ὁρεκτόν et ἑρετόν apud Aristotelicos pene synonyma, 78 not.

Orestes Agamemnonis F. Adrianopolis conditor, 130.

Ὁρίτων (in ecclesia S. Georgii τοῦ) olim depositus codex Regius, 497, 67 not.

Orientis partibus (in) Saracenorum opes sub Basilio II imp. fractæ, 183. Ibi rebellio Bardæ Phocæ, 115.

Vide quoque Anatolicorum thema.

Origenis locus homin. in Jeremiam, perperam versus a Corderio et Hueto, 5 not. Locus Commentar. in S. Mattheum, item ab Hueto perperam versus, *ibid.* Arius locus, in quo lapsus Hueti, 4 not. Origenes emendatus in Prolegomenis Hexaplorum, 175 not. Origenes illustratus, 147 not.

Ὁρμητιαίος, *incitatus, rapidus*, 63 not.

Ὁρμητίας, *fervidus, incitatus*: ejus auctoritates, 63 not.

Orontem (ad) sita Antiochia, 100.

Orthodoxiæ festum quando celebrabatur Cplii, et quam ob rem, 102 not.

Ὅσον τὸ ἐπ' ἐκείνω, cujus vice mendose legitur ὅσον τῷ ἐπ' ἐκ. 39 not. (Ὅσον ἦκεν εἰς ἐμὲ et ὅσον εἶπε: male intellecta, *ibid.* Οὐδὲν ὅσον perperam redditum a Montefalconio apud S. Athanasium, 147 not. Errata interpretum in 1.) ὅσον οὐκ, 2.) ὅσον οὐδέπω, 3.) οὐδὲν ὅσον, *ibid.*

Ossa post Chambadani cladem perditæ post in loco pugnæ viae, 23. Ossium acervi ad Anchialum, claudis Romanorum monumenta, 174.

Ostiarus aliquis palatii Cplitani Leoni Curopala-
te rebelli favet, 146.

Otus et Ephialtes, in cœlum ascendere conantes, 80.
Οὐχίτ' ἐστὶ fortasse mutatum in οὐ μέτεστι, 45.

Τούτου et τούτου confusa, 3. Τουτί perperam scri-
ptum pro τουτουί, 58. Τούτων et τούτων, confusa, 14.
ταύτην et ταύτη, 184. Fortasse τούτο et τούτου, 172.
Confusio vocum τούτο et τούτω, 13. Ταῦτα et τάδε, 72.
Ταῦτα et τότε, 124 not.

Ὀφθαλμοὶ ὄτων πιστότεροι, sententia Herodoti, 5.
ὄφθαλμός ὁ μέγας pro Deo numine divino, 33.

Ὀλθος significacione *ripæ* a Leone Diacono usurpa-
tum XIX. Ut apud Sophoclem, Philoct. vere., 729.

Ὀχλαγωγία quomodo Latine vertendum, 197 not.

P

Pabulatores Romanorum a Bulgaris cæsi, 171.

Pachymeres. Vide Georgius Pachymeres.

Pagius fragmenta Leonis Diaconi Criticis suis inse-
ruit XVI. Leone Diacono usus est ad emendationem
rationis chronologicæ XVII, 160 not. Ejus error de
diuturnitate belli Russici, 128 not.

Παγνώω, *exauctor*, 37, 96.

Παθίσης ἔκγονοι dicti Saraceni, 12.

Πάθος fortasse male positum pro 78.

Palæographia. Vide supra Caudia.

Palæstina (ex) Arabes quo mense fines Romanorum
invadebant, 196. Eam a Phœnicia Libanus mons dis-
terminat, 166 Ibi mel et lac fluens, 76. In Palæstina
arce repertum Moamechis gladius, 76. Emmaunte in
Palæstina gemini monstruosi, 165 not. In Palæstinam
invasio Nicephori Phocæ, 70. Et Joannis Tzimiscæ
impr., 165.

Palamas. Vide Gregorius Palamas.

Palatium Cplii a Nicephoro Phoca imp. metu vaticini
communitum, 64. In eo ostiarus aliquis Leoni Cu-
ropalate rebelli favet, 146. In palatium deducitur a
populo ex triumpho Saracenicis Joannes Tzimiscas
imp., 163. Palatium consistorio damnatum et sede pul-
sus Basiliscus patriarcha, *ibid.* In palatina ecclesia S.
Mariæ Virginis deponit Joannes Tzimiscas imp. san-
dalia Servatoris in Syria reperta, 166.

Palladius explicatus, 120 not. Tentatus, 47 not. Apud
eum quid significet vox *σαράβαρ*, 9 not.

Pancalæm campo (in) contra Bardam Sclerum præ-
lians Bardas Phocas male mulctatur, 170.

Pandari in Menelaum perfidia, stella cadente præ-
monstrata, 17.

Pantherina pelle (in) cubat Nicephorus imp., 86.

Πάντως fortasse scribendum pro πάντας, 214.

Paphlagonia (ex) oriundus Josephus Bringas, 40.

Πάππον et πάππου confusa, 122.

Παρά et πᾶσα confusa, 185.

Παραβόλως, 1.) desperate, 2.) incaute 3.) summo
cum discrimine, 16 not.

Παραβολῆς αἰτίσεις (ἐκ) apud Dionysium Halicar-
nassensem, quid, 16 not.

Παραγγεῖν τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου, 4.

Paradiso (ex) manare dicitur Ister amnis, 129. Et
Euphrates, 161.

Παραδρομῆς πολέμου (περὶ) libellus non ab ipso Ni-
cephero Phoca imp. conscriptus XXIII. Παραδρομῆ apud
Tacticos Byzantinos quomodo Latine vertendum, 181 n.
Παραδῶσιν minus bene, pro παραδίδοναι, 60.

Παραλειθθέντας et παραληθθέντας inter se permu-
tata, 53 not.

Παραμονή et παραμένειν quid denotet apud Tacticos
Græcos, 181 not.

Παραστάσει et παρατάσει confusa, 192.

Παρασυρτάτος, 197. Quomodo interpretandum, *ibid.* n.

Παρεκκοντος (Phrases ἐκ τοῦ), κατὰ τὴν παραίτων et
παρέκκοι, 16 not. Ὅποι, 116.

Παρεξηγημένος quid sibi velit apud Leonem, 84 n.
Παρεξηλαύνω, a Plutarcho et Leone Diacono adhi-
bitum, 152 not.

Παριπαράτος, 316 not. Quid proprie denotet, *ibid.*
Fortasse minus bene exponitur a Ducangio, *ibid.*

Paracateni. Vide Theodorus Bardas et Nicephorus
Bardas.

Participia præsentis et aoristi a Leone perperam con-
fusa, 61. Participium absolutum δόξαν αὐτῶ non intel-
lectum apud Photium a Richardo Montacutio, 176 not.

Paecha a Græcis pompis ludisque celebratum, 132.

Veluti a Joanne Tzimisce imperatore Præsthibatæ, 132.

Paschalius, ex factione Josephi Bringæ, 43.

Pastilas. Vide Nicephorus Pastilas.

Pater Augusti appellatur Romanus Lecepepsa, 14.

Patriarcha Cplitanus nonnisi concilio generali non
quid pelli, 163.

Patriciatum (ad) nominationes in tomis s. *codicis* in
imperialibus, 117.

Patzinacæ Sphendosthibam trucidant, 157.

Pauli (S.) sive potius Epimenidis, dictum in *Creta*
ses, 12 not.

Paulus Alexandrinus male intellectus ab An-
tho Schoto, 101 not.

Pauli Latrensis (abbas monasterii S.) transmittit
Nicephorum Phocam in Creta insula hibernantem, 117.

Pauli in monte Latro discipulus, et fortasse nomen
fuit S. Simeon, a quo S. Nicephorum, *Mileti episcopus*
in monte Latrum recedentem, sacram vestem *ecce*
docemur ex hujus Nicephori vitæ. *Cod. Reg. 110.*
fol. 212 recto : Ὁ δὲ πρὸς τὸν θαυμαστὸν *ἐκ*
μῶν, ἀνδρα καλῶς ἐξηγημένον τὴν ἀρετὴν, καὶ
τῶν ποιμαντικῆς οὐκ ἀπειρον, μὲθυστὴν *ἐκ*
Παύλου, τοῦ θαύματι καὶ σημείοις *ἐκ*
ταχοῦ διαλαμφάντος καὶ παρ' αὐτοῦ τὸ θεῖον *ἐκ*
ἐρὸν ἐνδιδύσκειται σχῆμα.

Pax confecta inter Russos et Romanos, 155.

Πητε et την, juxta Harduinum confusa, 38 not.

Pecatum inferius quomodo dicitur Græce, 177
Pediasimus. Vide Leo Pediasimus.

Pegæ (ad) suburbium pompa, Ascensionis s. i.
Nicephoro Phoca imp. acta 64.

Pelamydum monasterio (in) se abscondit Leo Cu-
ropalates, res novas moliens, 145. Nominis hujus
sterii orthographia varia, 145 not.

Πελάτης, 117. Aggressor, 116 not. Eadem *verba*
apud Sophoclem, Philoctet, 676.

Pelle pantherina (in) cubabat Nicephorus Phoc
imp., 83.

Πέμπτη (ἡ μεγάλη), dies quo Servatus Deus
Cœnam instituit, 134.

Περαιοῦσθαι, transmittere fluvium s. mare, ad Ar-
thia, passivo duntaxat adhibetur, a Leone *per*
medio, 37 not.

Perfecti reduplicatio perperam omnia a *per*
ut ἐγγερισμένοι pro ἐγκεχειρισμένοι, 96.

Περὶ, cujus vice mendose legitur *περὶ* *9 not.*
ἔτι περὶ ταύτην legendum ἔτι *περ.* *9 not.*
Περὶ ψυχῆν et περὶ ψυχῆς confusa, 26.

Περιγίσιος non solum *quod circa terrenum* ad, sed *super*
generatim *terrenus, terrester*, sensu theologico 32 not.

Quibus substantivis apud Patres jungi solet, *ibid.*
* Περιγιότης, *viciniferræ*, 53 not.

Περίαχον, (τὸ) aer, 175 not.

Περίλειψθέντες, 134.

Περίμετρος male genere masculino, 122.

* Περιπῶ *circumfluo*, 51 not.

Περιοδεῶω, *curo*, quod non vidit Petavius, 140 not.

Περιορισμός, cui verbo Latino proprie respondet
147 not.

Περιπίπτω mire constructum cum accusativo, 78.

Periplo (in) Arrianus Achillem ait Scytham *scise*
150.

Περιοποῦντων fortasse perperam scriptum, *per*
πυροποῦντων, 241 et not.

Περιστοιχῶμαι et περιστοιχίζομαι verba nihili, 152 a.

* Περιστοιχῶ, *cingo, circumdo* : ejus auctoritates, *ibid.*

Περιωπή, σκοπιὰ et ἀποκτον junguntur oralotie, 52.

Perseæ, Nisibim adorientes, a S. Jacobo repulsi, 112.

Personæ tertium singularis et pluralis imperfecti *et*
inter se confusa, 15.

Petavii error in exponenda voce *περιοδεῶω*, 140 not.

Petrus (S.) patricius ad mortem a Bulgaris damna-
tus, 101 not.

Petrus Bulgarorum dux, in morbum comitalem r-
cideus moritur, 78.

Petrus Burtza patricius, spado, 81. A Nicephoro
Aug., castris prefectus, 107. A Joanne Tzimisce Aug
cum exercitu in fines Bulgarie mittitur, 108.

Petrus Phocas patricius in Laparæ agro contra Bar-
dam Sclerum prælians perit, 169.

Pharus argenteus, ecclesiam S. Demetrii Thessala-
cæ collustrans, 175 not.

hilippi filius Alexander Maguus, Ammonis filius nominari, 81.
 hilippopolii capti Sphendosthlabi crudeliter, 105.
 hilo delectatur voce *καχοπραγία*, 493. Apud eum 1 valeat vox *γνωσισμαχίαν*, 139 not.
 hitotheus, Euchaitorum [in editione minus bene legi- Euchaitarum : *siguende ea civitas Ilenenoponti res vel τὰ Εὐχάιτα scribitur, vocabulo neutro plurali, feminino singulari ἡ Εὐχάιτα* vide *Le Quien Orient.* ist., I, 544 C], episcopus, Nicephori Phocæ litteras im affert, 44. A Josepho Bringa in custodiam con- ar, 45. A Nicephoro Phoca imp. oratur mittitur ad Igaros, 79.
 hison amnis secundum quosdam idem ac Ister, undum alios idem ac Ganges, 129. Testante Aleimo ito, 130 not.
 Phocæ (prope S.) ecclesiam Cplim clam ingreditur o Phocas rebellis, 146.
 Phocas. Vide Bardas Phocas, Leo Phocas, Nicepho- s Phocas, Petrus Phocas, etc.
 Phocylides laudatus, 127 not.
 Phœnicia duplex, maritima et Libanensis, 68 not. Eam Palæstina Libanus mons disternit, 166. Ex Phœnicia abas quo mense fues Romanorum iuvadebant, 196. Photii Bibliotheca ab Andrea Schotto male versa, 6 not. Nec melius ejus Epistolæ a Richardo Montatio, *ibid.*
 Pili caprini et suilli adhibiti ad condensandas munio- nes Chandacisoppidi, 11.
 Πλαίσίου pro πλουδίου S Ephraimo Syro restitu- im, 24 not.
 Pleusens Bardam Phocam, Nicephori Phocæ filium, 1 exercitatione ludicra imprudenter interimat, 41.
 Xylandro perperam Pelusa vocatur, 41 not.
 Pliscuba in Bulgaria a Joanne Tzimisce imp. capta, 38. De eo oppido qui egerunt, 138 not.
 Πλουδίου et πλαισίου inter se permutata, 24 not.
 Pluralis et singularis perperam confusa, 87.
 Plusquamperfectum pro aoristo, 113.
 Plutarchus pro διασκέδῳ mire adhibet verbum *σκαπίζομαι*, 131 not.
 Poema malum Joannis Melitenensis, 89 not.
 Πολέμιος et πολεμικός confusa, 21 not.
 Πολέμιος et πολεμικός, 31. Πόλεμος non *bellum* sed *ugna* vertendum, 228. Vide Ducang. I, 1193 D.
 Πολυγέμων, 51 not. In Vita ms. quoque S. Nicephori episcopi M. eti. fol. 225 *recto* legitur : *πηγὴ πολυγέμων*.
 Polybii locus perperam, ut videtur, sollicitatus, 78 not.
 Polyuctus patriarcha Cplitanus bene sibi fidere, et cur, 32. Ejus oratio pro Nicephoro, coram senatu, 33. Imperium in Basilium et Constantinum, Romani impera- toris filios, transfert, 31. Ad eum epistola Nicephori Phocæ, 44. Coronat Nicephorum Phocam, 48. Eum- demque ecclesie arcet, 50. Ut item Joannem Tzimisce- m, 98. Ad Polyuctum adducit Joannes Tzimisceas imp. Theodorum, Coloniæ episcopum, patriarcham Antiochiæ designandum, 101. Polyuctus patriarcha moritur, *ibid.* Quando, 102 not.
 Pompea a Nicephoro Phoca imp. festo Ascensionis extra muros ad Pegam acta, 64.
 Πόνω perperam scriptum pro *πόρων*, 68.
 Pons in recessu portus Cplitani, 129. Pontes tres in- fra Tarsum, in Cydno amni, 51. Ad portem Cydni, quo Adaman itur, Nicephori Phocæ majoris castra, 242.
 Pontani lapsus in versione Theophylacti Simocattæ, 175 not.
 Ponto (in) classem Ingoris igne Græco comburunt Romani, 144. In eundem influit Ister amnis, 130. Pon- tum ducibus a se missis præoccupare conatur Nice- phorus Phocas, 44.
 Porphyrius De abstinentia emendatus, 4 not.
 Portam Auream (per) Nicephorus Phocas imp. Cplim ingreditur, 48.
 Portu Cplitano (in) triremes igniferas lustrat Joanes Tzimisceas imp., 129. Portus Eutropiani ampla des- criptio, 176 not. Portus Sophiæ in parte australi Cplæos, 83. Portus tutus Tripoli, 168.
 sub Præfectorem per Illyricum dispositione erant viri spectabiles Scripiæ Dacici, 175 not. Præfectum vigi- lum, a Nicephoro Phoca creatum, exauctorat Joanes Tzimisceas, 95.
 Prælium inter Nicephorum Phocam majorem et Sara- cenos Adanenses, 242. Inter Arabes Cretenses et Nice- phorum Phocam juniorem, Bardæ F., in insulam appel- lentem, 8. Prælium ad Cylindrum, inter Leonem Pho-

cam et Chambdanum, 22, 191 not. De eodem prælio frag- mentum ineditum, 24 not. Prælium ad Tarsum, inter Ni- cephorum Phocam imp. et Arabes, 59. Ad Arcadiopolim, inter Romanos sub Bardæ Sclero et Russos, 109. Præ- lium primum ad Dorystolum, 140. Quando factum, 128 not. Secundum, 143. Tertium, 144. Quartum, 147. Quin- tum, 148. Sextum et decretorium, 152. Prælium in Pan- caleæ campo inter Bardam Phocam et Bardam Sclerum, 170. Prælium prope castellum quomodo faciendum, 213.

Præpositiones a libris omisæ, 24 not. Voces præ- positioni κατὰ subjectæ sæpe depravatæ, 104 not.

Præsens participium perperam positum pro part. aoristi, 59, 61.

Præsidis dignitate decoratus a Nicephoro Phoca Ba- silius Nothus, 49, 94 ; isque præses Basilius parti exer- citus præest, in expeditione contra Sphendosthlabum, 132.

Præsidium a Nicephoro Phoca imp. Tarsu captæ impositum, 61.

Præsthlaba Bulgarorum regia, 131. Ibi aula regia muro firmo circumdata, 136. Eam civitatem subito impetu capi posse sperat Joannes Tzimisceas imp., 131. Ad Præsthlabam prælium inter Russos et Joannem Tzimisceam, 133. Præsthlabam instauratum Joannopo- lim appellat Joannes Tzimisceas imp., 138.

Prætor populi [vid. Ducangius Glossar. Græc. I, 1218 C.]. Cplii in mulierem maleficam animadvertit, 65. Prætorum populi, a Nicephoro Phoca creatum, exaucto- rat Joannes Tzimisceas, 95.

Prætoria cohors circa Joannem Tzimisceam imp. Im- mortalium dicta, 107.

Πραγματευταί, *mercatores*, 196.

Πρακτευταί et τρακτευταί confusa, 165 not.

Prasinacius, Sanctus in Sicilia æc. x, 65 not.

Priscus sophista emendatus, 157 not.

Πρό perperam omisum, 61. Πρό et πρός confusa, 166.

Προβάλομεν perperam scriptum pro προσεβάλομεν s. προβάλλομεν, 73.

Probatii, oppidi in Thracia, apud scriptores perrara mentii, 133 not.

Προβύσσω, cujus vice mendose legitur *προσβύσσω*, 151 not.

Processio. Vide Pompea.

Procopium Cæsariensem imitatur Leo Diaconus, 5 not.

S. Προδρόμου, h. e. S. Joannis Baptistæ, capilli re- perti in castro Mempelze, 166.

Προέδρου dignitate ornatus a Nicephoro Phoca Ba- silius Nothus, 94. Parti exercitus in expeditione contra Sphendosthlabum præest, 132. Vide quoque Præses.

Prælium. Vide Prælium.

Προεληθών et προσεληθών fortasse, confusa, 38.

Προθύμιος scriptum pro πρόθυμος, 22.

Προκαλείσθαι et προσκαλείσθαι confusa, 107.

* Προκατακρίνω, 12 not.

Πρόκενσας. Vide Pompea.

* Προοδέω, cum auctoritatibus hujus verbi, 22 not.

* Προσανωφερής, 190 not.

Προσαποτίω sensu peculiari, 98 not.

Προσαδέγετο perperam scriptum pro προσεδέγοντο,

87. Utrum Προσησαν scribendum sit, an προσήεσαν, ambigitur, 175 not.

Προσεληθών et προεληθών fortasse confusa, 38.

Προσπεμβαίνω. Hujus significatio *insulto, irrideo*, e Lexicis exsulans, 87 not.

* Προσπεπιθαίνω. Ejus auctoritates, 87 not. Quomodo

construat, *ibid.*

Προσέπω, verbum obsoletum, a Leone in præsentia adhibitum, XIX, 161.

Προστίθεναι depravatam in πρός τὸ θῆναι, 125.

Προστυπακούω quid significet apud grammaticos at- que Patres, 4 not.

* Προστυπακλώω, 7 not. Aliæ auctoritates hujus verbi, *ibid.*

Protea insulam (in) relegat Theophanonem Augus- tam Joannes Tzimisceas, 99. Eodem Leo Curopalates deportatur, secundum Cedrenum, 147 not.

Prototharii in provinciis Romanis, 240.

Προσπαθάρησιν apud Photium, cujus vice mendose legitur *Aspathariis*, 176 not.

Προτρέπομαι cum dativo construitur a Leone Dia- cono, 29 not. Προτρέπομαι et προστρέπομαι confusa, *ibid.*

Proverbia : προτίειν τὴν ἐσχάτην ἄγκυραν, 118.

Ostiarus aliquis palatii Cplitani Leoni Curopalatae rebellis favet, 146.
 Otus et Ephialtes, in caelum ascendere conantes, 80.
 Οὐκέτ' ἔστι fortasse mutatum in οὐ μέτεστι, 45.
 Τούτου et τούτων confusa, 3. Τουτί perperam scriptum pro τουτουί, 58. Τούτων et τούτων, confusa, 14.
 ταύτην et ταύτη, 184. Fortasse τούτο et τούτου, 172.
 Confusio vocum τούτο et τούτω, 13. Ταῦτα et τὰδε, 72.
 Ταῦτα εἰ τότε, 124 not.
 Ὀφθαλμοὶ ὄτων πιστότεροι, sententia Herodoti, 5.
 ὄφθαλμὸς ὁ μέγας pro Deo numineque divino, 33.
 Ὀλθος significatio *ripae* a Leone Diacono usurpatum XIX. Ut apud Sophoclem, Philoct. vers., 729.
 Ὀχλαγωγία quomodo Latine vertendum, 197 not.

P

Pabulatores Romanorum a Bulgaris caesi, 171.
 Pachymeres. Vide Georgius Pachymeres.
 Pagine fragmenta Leonis Diaconi Criticis suis inseruit XVI. Leone Diacono usus est ad emendationem rationis chronologicae XVII, 160 not. Ejus error de diurnitate belli Russici, 128 not.
 Παγανώ, *exaucloro*, 37, 96.
 Παίδισις ἔργοιοι dieti Saraceni, 12.
 Πάθος fortasse male positum pro 78.
 Palaeographia. Vide supra Candia.
 Palaestina (ex) Arabes quo mense fines Romanorum invadebant, 196. Eam a Phoenicia Libanus mons determinat, 166 ibi mel et lac fluens, 70. In Palaestina arce repertus Moamethis gladius, 76. Emmaunte in Palaestina gemini monstruosi, 165 not. In Palaestinam invasio Nicephori Phocae, 70. Et Joannis Tzimisceae imp., 165.
 Palamas. Vide Gregorius Palamas.
 Palatium Cpli a Nicephoro Phoca imp. metu vaticinii communitum, 64. In eo ostiarus aliquis Leoni Curopalatae rebellis favet, 146. In palatium deducitur a populo ex triumpho Saracenicis Joannes Tzimisceae imp., 163. Palatium consistorio damnatum et sede pulvis Basilii patriarcha, *ibid.* In palatina ecclesia S. Mariae Virginis deponit Joannes Tzimisceae imp. sandalia Servatoris in Syria reperta, 166.
 Palladius explicatus, 120 not. Tentatus, 47 not. Apud eum quid significet vox *σαράδαρα*, 9 not.
 Pancalae campo (in) contra Bardam Sclerum praelians Bardas Phocae male mulcitur, 170.
 Pandari in Menelaum perfidia, stella cadente praemonstrata, 17.
 Pantherina pelle (in) cubat Nicephorus imp., 86.
 Πάντως fortasse scribendum pro πάντας, 214.
 Paphlagonia (ex) oriundus Josephus Bringae, 40.
 Πάππος et πάππος confusa, 122.
 Παρά et πάσα confusa, 185.
 Παραδόλως, 1.) desperate, 2.) incaute 3.) summo cum discrimine, 16 not.
 Παραβολής αιτίσεις (ἐκ) apud Dionysium Halicarnassensem, quid, 16 not.
 Παράγειν τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου, 4.
 Paradiso (ex) manare dicitur Ister amnis, 129. Et Euphrates, 161.
 Παραδρομῆς πολέμου (περὶ) libellos non ab ipso Nicephoro Phoca imp. conscriptus XXIII. Παραδρομῆ apud Tacticos Byzantinos quomodo Latine vertendum, 181 n.
 Παραδῶσειν minus bene, pro παραδίδουσι, 60.
 Παραλειφθέντας et παραληφθέντας inter se permutata, 53 not.
 Παραμονὴ et παραμένειν quid denotet apud Tacti Graecos, 181 not.
 Παραστάσι et παρατάσει confusa, 192.
 Παρασυρτάτος, 197. Quomodo interpretandum, *ibid.*
 Παρείκοτος (Phrases ἐκ τοῦ), κατὰ τὴν παρεῖ παρεῖκοι ὄποι, 16 not. Ὅποι 116.
 Παραεξηλημένος quid sibi velit apud Leonem Hξηελαώνω, a Plutarcho et Leone Diacono bitum, 152 not.
 Παραππαράτος, 316 not. Quid proprie denotat minus bene exponitur a Ducangio, i.
 Parsacuteni. Vide Theodorus Bardas et N Bardae.
 Participia praesentis et aoristi a Leone perperata, 61. Participium absolutum δόξαν ζούτω lectum apud Photium a Richardo Montacuti

Pascha a Graecis pompis Indisque celebrata, 110.
 Veluti a Joanne Tzimisceae imperatore Prae...
 Paschalius, ex factione Josephi Bringae...
 Pastilas. Vide Nicephorus Pastilas.
 Pater Augusti appellatur Romanus...
 Patriarcha Cplitanus nonnisi concilio...
 quid pelli, 163.
 Patricianus (ad) nominationes imperatorum...
 imperialibus, 117.
 Patzinacae Sphendostblabum...
 Pauli (S.) sive potius Epimeni...
 ses, 12 not.
 Paulus Alexandrinus male Schoto, 101 not.
 Pauli Latrensis (abbas mon...
 Nicephorum Phocam, in Cre...
 Pauli in monte Latro dice...
 fut S. Simeon, a quo S. N...
 in montem Latrum sece...
 docemur ex hujus Nic...
 fol. 212 recto: Ὁ...
 μῶν, ἔνδρα καλῶς ἐ...
 λῶν ποιμαντικῆς οὐ...
 Παύλου, τοῦ θεόμασι...
 ταγοῦ διαλαμφαντος...
 ἱερὸν ἐνδιδούσκειται...
 Pax confecta int...
 Πηγε et την, juxta...
 Pecorum interi...
 Pediasimus. Vide...
 Pegae (ad) sub...
 Nicephoro Phoc...
 Pelamydum...
 palates, res n...
 sterii orthogra...
 Πελάτης, ...
 apud Sopho...
 Pelle par...
 imp., 83.
 Πέμπτη...
 Pennam...
 Περαι...
 thia, pas...
 medio...
 Perfe...
 ut ἐγγ...
 Περ...
 δεῖ...
 Περ...
 Η...
 gen...
 Qu...
 perferi, 64. In...
 millium viginti...
 at, 77. De Russis...
 os Bulgari imper...
 rum no. Gus contra Gre...
 tens, 103. Russi var...
 Macedonia infero...
 clero magistro, 103. In q...
 ne corporis, velle...
 tur, 110. In Russos expedit...
 Tzimisceae imp., 111. Quo...
 in patriam reditus difficilis, 112. Quo...
 vult Joannes Tzimisceae imp., 112. In...
 demum montis minime praecipit, 121...
 in Hunnorum et Bulgarum milib., 121...
 ar in praesidio a Praestablam, 133. Oppugn...
 r, sed frustra, defendunt, 136. Praestabli...
 am regiam se recipiant, 137. Un...
 and Dorystolium tormenta Romanorum...
 tur, 118. Eorum XV milia et quingenti inter...
 gna deaeretur ad Dorystolium, 138. In...
 ulum Romanos, 139. Russum bellum Ja...
 que quondam paraverit, 128 not. Russi...
 miro Maggo Chersonem occupant, 125. Quo...
 De Russis Ezechielis propheta vaticinat, 126...
 rum indole Leonis Diaconi sententia, 77. Eoru...
 ture, 133. Loricis hamatis tecti, 144. Russi...
 mati, 140. Securibus in praesidio stant, 141...
 obulatum habent, 150. In fuga scuta post se...
 ciunt, 149. Praeliandi ex equis usum...
 110. Adeo ut primum ad Dorystolium in equis...
 apparuerint, 143. Victi nunquam hostibus se ad...
 Capillos rufos habent, oculos blancos, 150. Gre...
 eris additi perhibentur a Leone Diacono, 143...
 humana faciunt, 147. Russorum laus bellica...
 opinio de illa qui in bello ab hostibus occidit...
 Russorum (ai de illis agitur in epistola...)

INDEX IN LEONEM DIACONUM.

Allos Alexander Meguus. Ammonis alios...
175 not. Russi...
Vide quoque...
Christi...
171. A Ba-
distans, tempore...
9 not.
contra Saracenos,
V. Saxius Caveum in-
notæ, 82. Scalas ad Præ-
joannes Tzimisce imp., 135.
rius amandatus Basilius pa-
in versione Apotelesmaticæ
mendatus, 132 et 139 in not.
Nicephoro Phoca imp. exercita-
ci, quo sensu adhibeant verba
ου, μεταλαμβάνω, 4 not. Multas alias
sensu peculiari, 10 not.
in Isidoro Pelusiota, 115 not. Ejus
eræ Photianæ mendis plena, 176 not.
a. 573 Avarorum imperio subjecti, 175
nursionibus obvius ager Thessaloni-
vi vergente. ibid. Thessalonicam ipsam
ibid.

Sclerus. Vide Bardas Sclerus.
Scopelus locus circa montem Hæmum, 133 not.
Scriuii Dacici miles, sub dispositione præfectorum
per Illyricum, 175 not.
Scriptorum Byzantinorum loci communes de utili-
tate historiarum, 3 not.
Scripturæ sacræ imitatio in Leone Diacono, 97, 99,
173. S. Scripturæ locus de Euphrate, ex pa-
tristia, 161.
nerfirma et ad pedes pertinentia,
utuntur in nive Græci, 175
90.
erant multitudo,
terrentur,
ngulari
08. Ipsi
9 not. E
jos, secu-
bello, auc-
M. in cælo
omanus patricius,
ngam, 46.
Hamdani ben Ham-
J.
em mœnibus communita,
silium et Constantinum, Ro-
imperium, 31. Studiosæ recit-
iterum reducem, 32, 34. Ad se-
æ epistola, 44. Ejus studium pro-
e Cpli mota, 47. In senatum proce-
a Joanne Tzimisce imp. aucta, 100.
ad senatum oratio de Basilio, patriar-
do, 101. Senatorii hominis virtutes, 33.
uagua vi aggressionum improvisarum
ata interpretes scribeudo imitatur Leo Dia-
ura Joannis Tzimiscæ imp. in ecclesia Chal-
Servatoris, 178.
ραγγώδης vox Leoni et Agathis adamata, 62 not.
erica vestis, in triumpho Saracenicò Joannis Tzimi-
scæ imp. translata, 163.
Servator ac Deus noster Christus τῆ μεγάλη πίμπτη S.
Cœnam instituit, 134. Ejus effigies in tegula Edessena,
70. Aute Servatoris et Deiparæ imagines quieti se tradit
Nicephorus imp., 86. In Servatoris ecclesia Chacensi, a
se ædificata, deponit Joannes Tzimisce imp. capillos S.
Joannis Baptistæ, 166. Eodemque deponit imaginem
crucifixionis Dominicæ, Beryti repertam, ibid., 20. Quæ
jam Beryti miracula ediderat, 167. In eadem Servatoris
ecclesia, a se ædificata, arcam sepulcrali sibi præparat
Joannes Tzimisce, 177. Ibiq; sepelitur, 178.
Sicilia vatibus et sanctis plena, 65 not. Eo appellitur
classis, a Nicephoro Phoca imp. expedita, 65. Sicilia
in aula aspera arboribusque vestita, 66.
Siglum quo ἐπισκοπος notatur, non intellectum ab
editoribus 15 not. Siglorum κατὰ et μετὰ in Codd. inde
a sæculo XII summa similitudo, 175 not.
Siivester de Sacy. Vide Sacy.
Simeon Ampelas, Bardæ Phocæ res novas molientis
assecla, 113. Postea ab eodem Barda deficit, 120. Vide
quoque Ampelas.
Simeon, Bulgarorum rex, bellum Græcis infert, 123.
Sub Zoe Augusta insperatam victoriam refert ex Ro-
mania, 124.
Simeonia Logothetæ Chronicon, maxima parte inedi-
tum, in codice Regio XXII. Historiarum Leonis Diaconi sæpe
illustrat XXVIII. Simeon Magister et Logotheta, clarus
astrologus sub Joanne Tzimisce imp., 169. Diversus
esse debet a Simeone Logotheta, a. 904 ad Saracenos
Cretenses legato. Confer Harles, Bibl. Græc. X, 181.
Simeon Metaphraasta illustratus, 147 not.
Simeon patricius et primus a secretis, Josephi cubi-
cularii collega in procuratore imperii, 35 not.
in loco de S. Simeone Stylita apud Photium jocula-
ris error Andræ Schotti, 176 not.
Sima cum gigante pugnavit, proverbium, 37.
Singularæ certamen ducis Scytharum et Petri patri-
cii, 107.
Singularis verbi, cum nomine plurali feminino, 117
Σχισμῶν et ἐνσχεζέουσι apud Josephum eadem
gnificatione, 131.

1478

βλον ἀδύνατον τῆθέσθαι, 119. Proverbium de canibus, qui ipsi pecudes dilaniant, 74. Alia proverbialia: Λέοντα νόσσειν κοιμώμενον, 118. Μυῶν λείαν τίθεσθαι, 75, 114, 175 not. Σκυθικὴ ἀπόνοια, 139. Σκυθῶν ῥήσεις 76. Ἐν τριδὲφ ἀπειλημένος, 102. Umbra et somnium hæc vita, 164.

Provinciarum limitanearum duces, quo pacto gerere se debeant, 186.

Προφητικῶς εἰπεῖν quomodo vertendum, 165 not. Non necessario indicat, afferi locum ex propheta, sed ex S. Scriptura generatim, *ibid.*

* Προφῆτασις, 32 not.

Προχειρῆσαι, quid proprie significet apud scriptores ecclesiasticos, 101 not.

Προχειρῆσαι scribendum, non προχειρῆσαι, 101 et not. Ejus vocis significatio duplex, *ibid.*

Πρόχειρον τῆς ἀπαγγελίας (τὸ), *obivus litteralisque sensus S. Scripturæ*, 101 not. Vox πρόχειρος passim perperam versa, *ibid.*

Πρωθεῖσθαι legendum apud Heronem, non πρωθεῖσθαι, 151 not.

Psalmum Davidicum noctu recitat Bardas Phocas, 121. In Psalmos commentarius ineditus Theophylacti, Bulgarorum archiepiscopi, 162 not.

Psellus. *Vide* Michael Psellus.

Ptolemæus emendatus, 53 not.

Pugna inter plebem Cplitanam et milites Armenios, 61. De pugna noctu inedita, 253. *Vide quoque* Praelium.

Πυρπολούντων et περιπολούντων confusa, 241 et not.

Πυρφόροι τριήρεις in classe a Constantino Porphyrogeneto imp. contra Arabes Creenses missa, 7. Item in classe Nicephori Phocæ, contra eosdem navigantis, *ibid.*

Πυρφόροι τριήρεις a Nicephoro Phoca ad custodiam Crætæ insulæ relicti, 28. Vocantur δρόμονες a Græcis, 7.

Πυρφόροι τριήρεις a Nicephoro Phoca imp. cum classe in Siciliam missæ, 65. Τὰς πυρφόρους τριήρεις in portu Cplitano instruat Joannes Tzimisce imp., 129. Ubi earum statio Cplii, 47. Πυρφόροι naves in classe Russorum, 108.

Pyramus amnis, Mopsuestiam præterlabens, 52.

Q

Raderi (Matthæi) error in versione Joannis Climaci, 78 not.

Ῥαχιά pro Ῥαχία s. Ῥάχης, 166.

Regia Saracenorum usque ad Leonis Diaconi tempora incursum hostilem nullum passa, 162.

Reskiana versio Dionysii Halicarnassensis emendata, 79 et 99 not. Reiskii error, Constantinum Porphyrogenetum interpretantis, 138 not. Ejusdemque error in reddenda voce ταχέδιον 64 not.

Ῥῆμα πονηρὸν ὑπὸ τὰς ἀβί (ἐπὶ ψεύδει) apud Photium quomodo vertendum, 176 not.

Eusebius Renaudot non ubique interpres diligens Gennadii patriarchæ, 101 not.

Ῥῆσις ἀπὸ Σκυθῶν, proverbium, 45.

Responsum superbum, a Sphendosthlabo legatis Romanorum datum, 105.

Rhetoricæ proprium esse eloquentiam, 5.

Rhodopes juxta Bulgariam protenduntur, 62.

Ῥόγας necesse est ut milites Romani plenas accipiant, 239. *Vide quoque* Largitiones.

Roma antiquior, Romanorum virtute constituta, 53.

Ῥώμη δ' ἐπαρχών apud scriptores Byzantios non est Romanus imperator, sed Romæ antistes, *pontifex*, 176 n.

Ῥωμῖους perperam omisum, 191.

Ῥωμαῖα, imperium Romanum, 192.

Romanopolim usque Euphrates usque agrum Chaniziti et regionem Saracenorum disternit, 250.

Romani senioris imp. filius, Basilicus Nothus, familiaris armat in Josephum Bringam, 46.

Romanus II junior, quo anno imperium capessiverit, 5. Ejus consilium de recuperanda Cræta, 6. Nicephorum Phocæ ex Cræta reducem magnifice accipit, 28. Eo imperante Chambdanus irruens ab itinere recto discedere coactus et fugatus, 191. Magnifice recipit Leonem Phocam, post victoriam ex Chambdano relatam, 24. Nicephorus Phocas ansceptor ex baptisate liberorum Romani junioris et Theophanosis, 50. Romanus junior subito decedit, 30. Moriens testamento cavet, ne Nicephorus Phocas a Domesticatu Orientis removeatur, 34. Suspicionis variæ de ejus morte, 31. Quo anno sit mortuus, 30 not., 40 not. Ejus mores, 6, 30. Ejus liberi imperatores renuntianti, 31, 32, not. 94. Iisdem virgines ex regia stirpe Bulgarorum in matrimonium collocatæ, 79.

Romanus Curcuas patricius inter duces, Nicephori Phocam imperatorem renuntiantes, 40 not.

Romanus Lecapenus, navibus igniferis præfectus contra Bulgaros mittitur, 123.

ad Romanum patricium sebastophorum decessit Joannes Tzimisce Imp., 177.

Romani igne Græco comburant classem Ingorsæ Ponto, 144. Vi in oppidum Chaudacem irruunt prælo. Romani exercitus alacritas, post orationem a Leo Phoca habitam, 21. Romani gladiis rem gerunt in prælio contra Chambdanum, 22. Eorum duces acerbe persequitur Josephum Bringam, apud quem, sibi præsesse, 40. Romani milites a Nicephoro Phoca exercitati, 56. Eorum alacritas, 29. Et amor erga Nicephorum Phocam, 44. Romanorum gloria ingens, si diutius vitam duxerunt Nicephorus Phocas, 90. Romani, Præsthlaba vi capta, nequam Russorum stragem edunt, 136. Eorum castra ad Dorystolum quomodo munita, 142. Romanis Democriti stipendiaria facta, 166. Romani veteres virtute habere omnes subegerunt, 140. Meminisse debent, se adversarios cunctos olim a mis subegisse, 132. Romani multam magnam virtute, sed pauci numero, 21. In honore habendi, 239. Utilia et splendida consilia Romani prælo, 21. Romanis formidandis Chambdani et Cilicæ, 184. A quibus ante Tarsi oppidum, sub Styrcia, 184 sunt, 61 not. Romanum imperium item a Balsare, 171. Quos pene nemo Romanorum in ipsa Borsara vicit, 104. Romanorum pedites sententi, 190. Romanis precis prælongia utebantur in prælio, 143. In coram erant erant lapidum jaculatores, 190. In Romanorum, 172. Romanis stella cadens sæpe cladis prænotantia, 172. Romanorum imperatore esse renuntiare jubet Simeon, Bulgarorum rex, 123. Item Calocyres Russis suadet, ut se imperatorem Romanorum faciant, 77. Romani imperatores, ut politii in ambonem Sanctæ Sophiæ ascendunt, a patriarcha coronantur, 98. *Vide quoque* Græci.

Romanoff (III comitis de) magnificenti in honore promovendi, 175 not. Ejusdem hortatu edito Leo Diaconi instituta XVI.

Ῥοπή et τροπή permutata, 115 not. Ῥοπή ἐπὶ Leonem Phocam in præliis adjuvare, 18. Ῥοπή, apud tres divina gratia, 115 not. *Punctum temporis*, *ibid.*

Rubra calcamenta, quæ sunt insignia supremæ potestatis, 41. Ab Joanne Tzimisce sumpta, 90. Leo Phocas nigra credit esse, 121.

Ruiliis lapsus in loco Hippiatricorum, 10 not.

Russi, vulgari Byzantinorum lingua Ῥῶς, a quibus Tauroscythæ dicti, 63. Eorum sub Ingore expulsi infelix adversus Cplim, 106. In Russorum classe igniferæ, *ibid.* Ad eos Calocyrae legatio, 63. Qui centenaria quindecim ad eos perferit, *ibid.* Russi leucis Istrum invecti, 144. LX millium vigentium Russorum numero Bulgariam invadunt, 77. De Russorum motibus, 144 not. Contra Russos Bulgari implorant Nicephori Phocæ auxilium, 81. Eorum motus contra Græcos, magis hos formidare percellens, 103. Russi vastationibus equorum detrimentum Macedonibus inferunt, 126. Eorum prælium cum Bartha Sclero magistro, 109. In quo Russi, subilis, magnitudine corporis excellens, ab ipso Bartha Sclero interficitur, 110. In Russos expeditionem mittitur Joannes Tzimisce imp., 111. Quo anno, 129 not. Russorum in patriam reditus difficilis, 157. Quomodo intercludere vult Joannes Tzimisce imp., 129. Romani agustas Hæmi montis minime præoccupant, 131. In coram exercitu Hunnorum et Bulgarorum multitudine, 165. Fugantur in prælio ad Præsthlabam, 133. Oppidumque hæter, sed frustra, defendunt, 136. Præsthlaba capta in aulam regiam se recipiunt, *ibid.* Ubi expugnantur, 137. Ad Dorystolum tormenta Romanorum coactum esse, 148. Eorum XV millia et quingenti interfecti in pugna decretoria ad Dorystolum, 155. Reditus Russorum mittitur Romani, *ibid.* Russicum bellum Joannis Tzimisce quandiu juraverit, 128 not. Russi imperatores, 170. In mirro Magno Chersonem occupant, 175. Quo anno, *ibid.* De Russis Ezechielis propheta vaticinium, 450. De eorum indole Leonis Diaconi sententia, 77. Eorum armatura, 133. Lorice hamati tecti, 144. Hastie et scutuli, 140. Securibus in prælio utuntur, 148. Amictus fibulatum habent, 150. In fuga scuta post humeros accipiunt, 149. Præliandi ex equis usum nullum habent, 140. Adeo ut primum ad Dorystolum in equis sedentes apparuerint, 143. Victi nunquam hostibus se desunt, 143. Capillos rufos habent, oculos glaucos, 150. Gentilibus rufis additi perhibentur a Leone Diacono, 149. Hæc humana faciunt, *ibid.* Russorum laus bellica, 140. Fere opinio de iis qui in bello ab hostibus occiduntur, 142. Russorum (si de illis agitur in epistola anonyma) 142.

t xi) æquitas et justitia in subditos, 175 not. Russi recaturæ causa Cplim commeant, 156. *Vide quoque ythæ.*

Ῥωμάκια quid denotent apud scriptores Christianos, 178 not.

Ῥῶς Sic Græci medio ævo Russos vulgari lingua nominabant, 63. Idem a scriptoribus Tauroscythis citi, *ibid.* *Vide quoque Russi.*

S

Sachacius, homo nequam, S. Nicephoro Mileti episcopo venenum præbet, 98 not.

Sacra Scriptura. *Vide Scriptura sacra.*

Sacrificia humana apud Bulgaros, 149 not. Et apud uenos, 149.

Sacy (Silvester de) etc. Ejus merita in edit. Leonis Iacobi XVI.

Sagmosellia, 226.

Saga, 253. Præsidium Saracenosum, 257. Quid proprie denotet, 202 not. Et opponitur βέρεδov, *ibid.*

Sanctorum vitæ egregie idoneæ ad illustrandam historiam Byzantinam, 175 not. Præsertim historiam æc. x et deinceps sequentium XXXI.

Sangermanensis codex Joannis Scylitzæ, optimæ uos, 17 et 29 not.

Sanguinem fundit Beryti pictura crucifixionis Domini, 167.

Σαράβρα apud Palladium quid, 9 not.

Saracenosum Cilicensium magna inuasio, imperante Leone Philosopho, 241. Idem sub Chambdano ingentibus copiis Asiam populantur, 20, 22. A Leone Phoca dolentur, 22. A Leone Phoca, post victoriam de Chambdano, Cplii per triumphum ducuntur, 24. Contra Saracenos Tarsenses Nicephori Phocæ expeditio, 51. Saraceni Tarsenses qua ratione bellum gerere soleant, 227. Veredum n eorum agminibus quid sit, 212. Saraceni Tarsenses arbe exeunt, necessarium vestitum solum secum efferentes, 60. Saraceni Mopsuesteni λευχιτιμοας, 53. Saraceni Siculi faustis principiis Manuelis patricii pertimescunt, 36. Mox illum vincunt et opprimunt, 67. In Saracenos Syriam habitantes denuo adornat exercitum Nicephorus Phocæ, 68. Saraceni in muris Antiochiæ dormientes oppressi, 82. Saraceni Christophorum Antiochiæ patriarcham interficiunt, 100. Ad Antiochiæ recuperandam expeditionem meditantur, 103. Contra eos Joannis Tzimisæ imp. expeditio, 160. Cui dona maxima Jeferunt, 163. Eorum potentia sub Basilio II imp. fracta, 183. Saracenosum æc. x modus invadendi fines Romanos, 203. Eorum duces amiræ, 217. Eorum prædatores singuli equos binos secum ducere solebant, 220. In illorum incursione subita quid agendum, 215. Saraceni per clivum descendentes oppugnantur, 257. Eorum summa vigilantia, 230. Qua hora diei aggrediendi, 237. Eorum castra quo pacto oppugnanda, 211. Ad ea quomodo sit noctu a cedendum, 219. Saracenosum camelis qua ratione intercipi possint, 210. Saracenosum regia et thesauri, Ecbatanis collocata, 162. Eo fugere cogitur Bardas Sclerus, 170. Saraceni dicti πιδόσκη έχγονοι, 12. Indicatores Christi Dei nostri, 224.

Sardica a Leone Diacono Tralitzæ vocata, 171. A Basilio II imp. frustra oppugnata, *ibid.*

Saturnus haud longe ab Aquario distans, tempore brumali, 175 not.

Σαῦρα χαλνιτις apud Nonnum, quid, 9 not.

Saxa manualia adhibita in pugna contra Saracenos, 255.

Saxii error in Onomastico, XV. Saxius Caveum injuria reprehendit, *ibid.*

Scalæ muris Antiochiæ admotæ, 82. Scalas ad Præstulabæ muros poni jubet Joannes Tzimisæ imp., 135.

Scamandri (ia) monasterium amandatus Basilius patriarcha, 163.

Schottii error in versione Apotelesmaticæ Pauli Alexandrini, 101 not.

Schlozeri Nestor emendatus, 132 et 139 in not.

Scholæ palatinæ a Nicephoro Phoca imp. exercitata, 50.

Scholiastæ Græci, quo sensu adhibeant verba ἐκκλῆσις, λαμβάνω, μεταλαμβάνω, 4 not. Multas alias voces usurpat sensu peculiari, 1 0 not.

Schotti error in Isidoro Pelusiota, 115 not. Ejus versio Bibliothecæ Photianæ mendis plena, 176 not.

Sclavini post a. 573 Avarorum imperio subjecti, 175 not. Eorum incursionibus obnoxius ager Thessalonicensis, æc. vi vergente, *ibid.* Thessalonicam ipsam adorantur, *ibid.*

Sclerus. *Vide Bardas Sclerus.*

Scopelus locus circa montem Hæmmum, 133 not.

Scrivi Dacici miles, sub dispositione præfectorum per Illyricum, 175 not.

Scriptorum Byzantinorum loci communes de utilitate historiæ, 3 not.

Scripturæ sacræ imitatio in Leone Diacono, 97, 99, 127, 165, 173. S. Scripturæ locus de Euphrate, ex paradiso manante, 161.

Scuta Russorum perfirma et ad pedes pertinentia, 133. Scutis pro cubilibus utuntur in nive Græci, 175 not. Eorum pedes scutati, 190.

Scylitzæ. *Vide Joannes Scylitzæ.*

Scytharum qui æc. x Istrum transierant multitudo, 19. Thraciam incurstantes a Petro patricio conteruntur, 107. Eorumque dux ab eodem Petro cortamine singulari tollitur, *ibid.* Eorum lorice hæmis consertæ, 108. Ipsi circa initia æc. x servorum loco in Græcia, 149 not. E Scythia oriundum esse vult Achillem Arriacos, secundum Leonem Diaconum, 150. In Scythico bello, auctore eodem, crucis signum a Constantino M. in cælo visum, 138.

Sebastophori dignitate decoratus Romanus patricius, 177.

Seditio Cpli contra Josephum Bringham, 46.

Seif eddaula s. Abulhasan Al., Hamdani ben Hamdan nepos. *Vide Chambaanus.*

Seleuciam (circa) elisuræ, 250.

Semiramide (s) Babylon septem mœnibus communita, 56.

Senatus Cplitanus in Basilium et Constantinum, Romani imp. filios, transfert imperium, 31. Studiose recipit Nicephorum ex Asia iterum reducem, 32, 34. Ad senatum Nicephori Phocæ epistola, 44. Ejus studium pro Nicephoro in seditione Cpli mota, 47. In senatum processus largitiones, a Joanne Tzimisæ imp. aucta, 100. Ejusdemque imp. ad senatum oratio de Basilio, patriarcha Cpleos creando, 101. Senatorii hominis virtutes, 33.

Sententia de iugua vi aggressionum improvisarum in bello, 21.

Septuaginta interpretes scribeundo imitatur Leo Diaconus, XX.

Sepultura Joannis Tzimisæ imp. in ecclesia Chalcensis Særvatoris, 178.

Σηραγγώδης vox Leoni et Agathie adamata, 62 not.

Serica vestis, in triumpho Saraceno Joannis Tzimisæ imp. translata, 163.

Servator ac Deus noster Christus ἐπὶ μεγάλη πέμπτη S. Cœnam instituit, 134. Ejus effigies in tegula Edessena, 70. Aute Særvatoris et Driparæ imagines quieti se tradit Nicephorus imp., 86. In Særvatoris ecclesia Chalcensis, a se ædificata, deponit Joannes Tzimisæ imp. capillos S. Joannis Baptistæ, 166. Eodemque deponit imaginem crucifixionis Dominicæ, B-ryti repertam, *ibid.* 20. Quæ jam Beryti miracula effecerat, 167. In eadem Særvatoris ecclesia, a se ædificata, arcam sepulchralem sibi præparat Joannes Tzimisæ, 177. Ibi que sepelitur, 178.

Sicilia vatibus et sanctis plena, 65 not. Eo appellitur classis, a Nicephoro Phoca imp. expedita, 65. Sicilia insula aspera arboribusque vestita, 66.

Sigilum quo ἐπίσκοπος notatur, non intellectum ab editoribus 15 not. Sigilorum χαρα et μετά in Codd. inde a sæculo xii summa similitudo, 175 not.

Siivester de Sacy. *Vide Sacy.*

Simeon Ampelas, Bardæ Phocæ res novas molientis assecla, 113. Postea ab eodem Bardas deficit, 120. *Vide quoque Ampelas.*

Simeon, Bulgarorum rex, bellum Græcis infert, 123. Sub Zoe Augusta insperatam victoriam refert ex Romanis, 124.

Simeonis Logothetæ Chronicon, maxima parte ineditum, in eod. Regio XXII. Historiam Leonis Diaconi sæpe illustrat XXVIII. Simeon Magister et Logotheta, clarus astrologus sub Joanne Tzimisæ imp., 169. Diversus esse debet a Simeone Logotheta, a. 904 ad Saracenos Cretenses legato. Confer Harles, Bibl. Græc. X, 181.

Simeon Metaphrasta illustratus, 147 not.

Simeon patricius et primus a secretis, Josephi cubicularii collega in procuratione imperii, 35 not.

in loco de S. Simeone Stylita apud Photium jocularis error Andræ Schottii, 176 not.

Simia cum gigante pugnaus, proverbium, 37.

Singulare certamen ducis Scytharum et Petri patricii, 107.

Singularis verbi, cum nomine plurali feminino, 117.

Σκωρω and ἐσκωρίζομαι apud Josephum eadem significacione, 131.

Εκιάς ἐδώλων οὐδὲν διαφέροντες Tarsenses obassii, 60. Vitam nostram esse οκίαν καὶ δυναμ, 160.
 Σκληρὰ ἐτ σκιερὰ confusa, 175 not.
 Ἐκοπία ἐτ ἀποπτον iunguntur ab oratoribus, 57 not.
 Ἐκοπὸν perperam scriptum pro κόπον, 195.
 Ἐλυθῶν ῥήσεις proverbium, 45, 75.
 Smaragdus in Gange flumine invenitur, 130.
 Solæcisini frequentes in libro Nicephori de Tacticis XXV, 184, 222, 247.
 Sophiæ portus, in parte australi Cplis, 83.
 Sophiæ templum (in S.) Nicephorus Phocas, Josephi Bringæ insidias veritus, se conjicit, 32. Eodem confugit Bardas Phocas magister, filio rebellante, 46. Et, hoc victore, Josephus Bringas, 47, 11. In S. Sophia Nicephorus Phocas a Polyucto patriarcha coronatur, 48. Eoque cruce Tarsi receptas deponit, 61. In Sanctam Sophiam, audita fratris nece, per fugit Leo Curopalates, 95. Ingressit Joannes Tzimisceus, ut a patriarcha ex more coronetur, 98. Preces ibi solemnes facit, 129. Eo, conspiratione patefacta, confugit Leo Curopalates cum Nicephoro filio, 147. Eamdem triumphans ingreditur Joannes Tzimisceus imp. 158. S. Sophiæ tholus superior, cum absida, terræ motu dejectus, 125. Hemisphærii in ecclesia S. Sophiæ ampla descriptio, 176 not. In eadem ecclesia ambonem ascendunt Romanorum imperatores rerum potiti, a patriarchaque coronantur, 98. Vide quoque Ecclesia.
 In loco de Sophronio apud Photium error Andræ Schotti, 176 not.
 Spado Joanni Tzimisceæ imp. venenum dicitur præbuisse, 777. Spado Basilinus Nothus, 94. Spado Nicetas patricius, classi in expeditione Sicula præfectus, 65. Nicolaus patricius a Joanne Tzimisce imp. contra Arabes in Orientem missus, 103. Petrus Burtza patricius, item spado, 81, 107.
 Σπαθία, ictus gladii, vox a Ducangio perperam exposita, 140 not. Pro ea male impressum σπαθίξ ἐτ σπαθίξ *ibid.*
 Σπαθισμός, percussio cum gladio, occurrit apud Achmetem, 140 not.
 Σπαθιστήρ quid sic proprie, 140.
 Species, statura ac forma Joannis Tzimisceæ, 96 Nicephori Phocæ, 48. Sphendosthlabi, 156
 Sphencelus, in exercitu Russico tertius post Sphendosthlabum, Russis Præsthlabam defendentibus præest, 135. Inde cum paucis elabitur, 138. In tertio prælio ad Dorystolum interficitur, 144. Ejus nomen quomodo scribatur a Græcis, 135 not.
 Sphendosthlabi pater labor, 144. Cum Sphendosthlabo Calocyres patricius, orator in Sythiam missus, amicitia jungitur, 77. Plurimumque apud eum potest, 79. Sphendosthlabus Bulgaros duobus præliis, non uno, vincit, 78 not. Crudelis erga victos, 105, 139. Ad eum oratores mittit Joannes Tzimisceus imperator, 103. Sphendosthlabus minatur, se ad portas Cplis castra collocare velle, 106. Post eum lemor primus auctoritate in exercitu Russico, 149. Sphendosthlabus, dum Præsthlaba a Romanis oppugnatur, cum exercitu moratur ad Dorystolum, 134. Eiterum pacis condiciones proponit Joannes Tzimisceus imp., 138. Ille, contra, exercitum ad ix millia hominum Dorystoli contrahit, 139. Orationem habet ad duces, 151. In pugna decretoria ad Dorystolum ab Anema gladio ictus, 152. Propemodum capitur, 155. In colloquium venit Joannis Tzimisceæ, 156. Interficitur a Putzinacis, 157. Ejus species ac forma, 156. Fortitudo et industria, 77. In prælio tonica hamis conserta tectus, 153. Ejus nomen, quam varie scribatur Græce, 103 not.
 Sphoracii regione (in) desidet Leo Phocas, rebellionem moliens, 146.
 Statura, forma ac species Joannis Tzimisceæ, 96. Erat nempe statura brevissimus, 92.
 Stauracius, Nicephori I, imp. filius, expeditioni contra Bulgaros interest, 104 not.
 Stellæ interdiu visæ, ob defectionem maximam solis, 72. Stella cadens, quid portendat, 172. Stella vaga in cælo, calamitatum prænuntia, 175.
 Stephanus, Abydi episcopus, seditioni Leonis Phocæ obsecundat, 114.
 Stephanus Byzantius emendatus, 104 not. Illustratus, 172 not. Ejus loci, parum a Berkelio intellecti, 5 not.
 Stephanus Nicomedis antiquus, astrologus, 169.
 Sterilitas terræ sub Basilio II imp., 176.
 Στόμα τῆς μαχαίρας διαδραμεῖν, 56.
 Στρατεία ἐτ στρατιά confusa, 62. Ex Studii monasterio Antonius fit patriarcha Cplis, 164.
 Stylitas perdurasse usque ad sæculum xii, 176 not.

Sub Styptiota Romani ante Tarsi oppidum fuerunt.
 Sudarium Abgaro regi a Servatore missum, 71.
 Suffossio murorum Chandacis civitatis, 25. Et Magesiæ, 52.
 Suidas illustratus, 19 et 165 not.
 Suiatoslav. Vide Sphendosthlabus.
 Συμμορίας ἐτ συμφορίας confusa, 28 not.
 Σύμπαν ἐτ τόμπαν confusa, 14.
 Σὺν barbæ constructum cum genitivo ab auctoritate Tacticorum Nicephori, XXV, 218, 244.
 Συνασπισμός Arabum Cretensium, expectantiam a petum Romanorum in pugna ad Chandacem, et Tarsisium in prælio ante ipsorum civitatem, 58. Pedum Russicorum, 133.
 Syucelli dignitate ornatos Antonius, antequam patriarcha fieret, 164.
 *Συνεφορέτω, ejusque auctoritates, 77 not.
 *Συνερεπῶν, 47 not.
 *Συνολάττω, vox, ut videtur, barbara, 143.
 Synodo episcoporum Joannes Tzimisceus imp. in Stephanum, sede Abydensi movendam, 111. *ὅσα* perpetua Cplis, 98.
 Συνορῶ, statuo, decerno, apud scriptores Græcitate, 116 not. Multorum interpretum error hoc verbo, *ibid.*
 Συντάσσασθαι idem quod *valedicere* : quod *ασπ* Xylander in Cedreno, 130.
 Σύντομον ἐτ Σύντονον confusa, 175.
 Syracusæ, receptæ a Græcis, duce Manuele patricio, 66.
 Syriam interiorem (in) urbe tradita, se recipiunt Tarsenses, 60. Nicephori Phocæ imp. expeditio in Syria, 68, 70. Quo anno suscepta, 70 not. Syria a Petro vastata, 81. Syriacæ expeditio Joannis Tzimisceus imp., 160. De qua exstant ipsius Tzimisceus litteræ ad regem Armenia, 165 not. Per Syriam locorum cogatio perfectis trapezitarum necessaria, 189.
 Σύριος (h. e. ex Syro insula) pro κύριος *ἡσ* Bouche restitutum, 79 not.
 Σύστημα perperam scriptum pro σύστημα, 199.
 Σφαρίζεσθαι a Leone Diacono insolenter dicitur pro devolvi, 135 not.
 Σχηματογραφία vox propria de siderum constitutionibus, 138 not.
 *Σχηματοργεῖν *figuro* ἐτ *σχηματοουργία*, *ἡσ* quibus auctoritatibus nitantur, *ibid.*
 Tabernacula statuta considunt Arabes, 22.
 Tacticorum (Auctor), Nicephoro Phocæ imp. Tarsensium, experientia eruditus in bello contra Saracenos, 184. Quis ipse vidit, exponit, 205. Saepè oppugnatio impedimentorum interluit, 208. Quo anno *σχημα* XXIII. Frequenter admittit solæcismos, 184, 247. *ἡσ* horride, XXIV, 21. Tactica Leonis Philocephali laudata, 241. Tactici libri, ab imp. Romano ed., 239. Apud tacticos Byzantinos quomodo *ταξείδω*, *ἡσ* line vertendum, 181 not. *Vide quoque* Auctor Tacticorum *Ταγὴ pabulum v. e. equorum*, 194. Conf. *Docum. Glossar. II*, 1522 B.
 Ταξείδιον ἐτ ταξείδαρχος ἡ. ταξείδαρχος quid valeat 64 et 129 not.
 Tapetes purpurei, in triumpho Cretico Nicephori Phocæ traducti, 28.
 Tarsus angustum oppidum, in planitie situm, 56. In pontibus tribus in Cydno amne, 51. Civium beatorum virtute atque numero præstans, 51. Ejus ager *σ* arboribusque lætus, 58. Tarsensium ex Romanis victoriae, *ibid.* Præsertim, Styptiota ante oppidum fuerunt, 61 not. In Tarsenses Saracenos expeditionem dicitur Nicephorus Phocas, 36. Tandem evasit, 51. Inde re infecta recedit, 52. Quam repulsam se *ἡσ* ægre fert, 53. Ejus altera expeditio in Tarsum, 57. Tarsenses ante ipsorum civitatem prælio vincit, 58. Tarsus quomodo munita, 51. Ad ultimam desperationem fame adacta, 60. Tarsenses Nicephoro se dedunt, *ἡσ* Quo anno, 56 not. Tarsensibus agrum Romanorum indigentibus, quoniam fuerit ducibus Anatolicorum et Cappadociæ belli gerendi ratio, 243. Tarsensium exercituum limitum prælectis in augustis non uno loco fuit, 1. Præsertim in provinciis Tarsu finitimis, Bardas Cretensis Romanis præfecto, 185. Tarsenses Saracenis ratione bellum gerere soleant, 227. In eorum agminibus veredum quid sit, 212. Tarsensium prædatorum consuetudo in itinere faciendo, 202.

αὐτίχοι ἢ τασίνια, 196. Nomen quod Armenii exitis indiderunt, 189.
 ctiana tentatus, 138 not.
 urica (in) Chersoneso castrum Clematum, 175 not.
 urominium captum a Romanis, duce Manuele p. 66. Juxta eandem fortasse urbem Romani fun-
 a Saracenis, 65 not.
 ποροσκύθων perperam scriptum pro Ταυροσκυθῶν,
Vide quoque Russi.
 uri juga Cilicium et Cappadociam determinat,
 ibi clisura, Cylindrus vocata, ubi Leo Phocas
 ubdanum fudit, 24 not.
 uri. *Vide Russi.*
 utologis multas apud Leonem Diaconum XX.
 γυαίς et τραγείς confusa, 213 not.
 γυδαίς, vox Agathlaus proprietatis, 26 not.
 ommissum, 12. Et fortasse quoque, 126. Tē for-
 transpositum, 185. Tē et δὲ confusa, 29.
 gula, effigiem Servatoris impressam habens, a Nice-
 Phoca Edessa Cplim missa, 71.
 γυλον. Ejus significatus varii, 11 not. Quo modo
 i debeat, *ibid.*
 menos oppidum in Creta, Chandaci imminens, 28.
 mpus quo Nicephorus Phocas imp. Cplim sit in-
 us, 48.
 ntoria in exercitu Romano, quando potissimum
 canda, 210.
 rminationibus (in) participiorum ον et γν confusa, 43
 rre motus sub Justiniano Magno, 176 not. Sub
 phoro Phoca, quo Claudiopolis eversa est, 68. Sub
 io II imp., 175. Terræ motuum causæ secundum
 μαθηματικούς, 68. De iisdem causis fragmentum
 68 not. Versus de terræ motu in civitate Chan-
 . *Vide Candia.*
 ktorum palatinorum corpus ad seditionem sollici-
 n, 147.
 addæus apostolus a Servatore ab Abgarum regem
 us, 70. Ejus vita ms. in cod. Regio, *ibid.* not.
 ομπίτων νιφάδας eleganter dictum a S. Joanne
 eostomo, 15 not.
 eodoram, Constantini Porphyrogeneti filiam, in
 imonium ducit Joannes Tzimisce, 127.
 eodoropolis nomen, Dorystolo a Joanne Tzimisce
 , inditum, 158.
 eodorus (S.) ad Dorystolum pro Romanis pugnasse
 tur, 154.
 eodorus Abucara emendatus, 15 not.
 eodorus Bardas patricius Parsacutenus, una cum
 a Phoca res novas molitur, 112.
 eodorus Colonis episcopus, a Joanne Tzimisce
 archa Antiochiæ constitutus, 100.
 eodorus Liceniensis emendatus, 16 not.
 eodorus Lalaco acriter pagnat ante Dorystolum,

 eodosius Mesonyctes primus in murum Præsth-
 emergit, 136.
 eon in Progymnasmatis emendatus, 36 not.
 eophanes tentatus, 175 not. Eisdem locus a Du-
 io perperam intellectus, 140 not. *Vide quoque*
 uator Theophaus.
 eophano Augusta obscuro loco nata, 31. Ejus summa
 ritudo, 49. Eam in matrimonium ducit Romanus II
 super morte suspecta habetur, 31. Ei rerum summa
 post obitum Romani junioris imp., *ibid.*, 32 not.
 Item uxorem ducit Nicephorus Phocas, 49. Ornatu-
 mperatorio atque latifundiis donat, 50. Ipsa pro
 ne Tzimisce exule deprecatur, 84. Obtinet, ut
 res Tzimisce exsul Cplim arcessatur, 85. Nisi Theonem
 aulam expulerit, negat Polyuctus patriarcha
 annem Tzimiscem coronare posse, 98. Qui ergo
 in Protan insulam relegat, 90.
 eophylactus Bulgaris archiepiscopus explicatus,
 not. Emendatus, 44 not. Ejus Commentarius inedi-
 t. Psalms, 103 not.
 eophylactus Simocatta emendatus, 129 not. Expli-
 , 176 not. Ejus narratio lucem accipit augetur
 t ex narratione de miraculis S. Demetrii, *ibid.* In
 catis genere dicendi quid vituperandum, XIX. Ora-
 deribit convalles umbras. Æmi montis, 62 not.
 esauri Bulgarorum Præsthlabæ in aula regia as-
 ti, 136.
 esaliam (in) transmigrat ex Scythia Achilles, 150.
 esalonica sub Mauritio imp. bis oppugnata, 175 n.
 archiepiscopo Joanni vulgo tribuitur narratio de
 ulis S. Demetrii, *ibid.* Thessalonica ciborium no-
 . Demetrii, *ibid.* Ecclesie suburbanae SS. Agapes,
 re, Irene et Matrone, *ibid.*

Thessalonica quando a Sclavinis tentata, 175 not.
 Thracensium thema, i. e. legio, laterculus, sub du-
 ctu Nicephori Pastilæ, 8. Iisdem Thracensibus præfec-
 tus Bardas Sclerus magister, 117. *Vide quoque*
 Θρακησίοι, sub littera Θ.
 Thracia post Justinianum II Rhinotmetum semper
 incurionibus Bulgarorum obnoxia, 114. Imprimis vas-
 tatur a Simeone, Bulgarorum rege, 123. Thraciam in-
 cursantes Scythæ a Petro patricio conterunt, 107.
 Ibidemque in Thracia hibernare jubet copias Asiaticas
 Joannes Tzimisce imp., 111.
 Tilmanni lapsus in versione S. Antiochi, 172 not.
 Tis perperam omissum, 36 not.
 Tomolus mons, 5. Ad ejus clivos sita est Caloe, Leo-
 nis Diaconi patria, *ibid.*
 Toluvon contra consuetudinem Atticam initio posita,
 171.
 Τοιοῦτος sæpe a Leone Diacono adhibitum pro οὗτος
 XX.
 Τολμήσας et τολμητίας fortasse confusa, 85.
 Τολμητίας et τολμήσας inter se permutata, 85 not.
 Τόμον de decretis ecclesiasticis, ab imperatore con-
 firmandis, abrogari postulat Polyuctus patriarcha, 98.
 Τομοι imperiales, ad varia munera nominationes con-
 tinentes, 117.
 Τόπος et τρόπος confusa, 36 not.
 Tormentis bellicis Tarsenses murum defundunt, 60.
 Alla Nicephorus Phocas colloct in maris Cplis, 78. Tor-
 mentis bellicis Romani oppugnant Præsthlabam, 135.
 Tormenta Romanorum concremare conantur Russi, 148.
 Tornicus (Nicolaus) patricius e factione Josephi
 Bringæ, 45.
 Τότα et ταῦτα confusa, 124 not.
 Τούλδον, *impedimenta*, 205. De iis submovendis, 226.
Vide quoque impedimenta.
 Τουρμάρχαι. *Vide Turmarchæ.*
 Τρακτευτα quid, 165 not.
 Tralitzæ. *Vide Sardica.*
 Trapezitæ qui, 106 not. Exploratum mittendi, 189.
 Τραγείς et ταγείς confusa, 213 cum not.
 Triaditza a Basilio II imp. oppugnata XVIII. *Vide*
quoque Sardica.
 Tributa a Græcis pendi Bulgaris solita, 61. Tributa
 nunquam antehac excogitata comminiscitur Nicephorus
 Phocas imp., 64.
 Trichetus du Fresne, homo historicus et antiquarius
 XXII.
 Trifariam divisis copiis contra Russos proficiscitur
 Bardas Sclerus, 109.
 Tripolis natura et arte multilissima, 168. A Nicephoro
 Phoca tentata, 71.
 Triremes Bardæ Scleri rebellis a Barda Parsacuteno
 magistro incensæ, 170.
 Triumphus Nicephori Phocæ de Creta capta, 28. De
 Saracenis Asiaticis, 32 not. Quo anno actus, 29 not. Ibi
 traducta præda de Saracenis relata, 32. Triumphus a
 Leone Phoca ob victoriam de Chambdano Cplim per
 circum actus, 24. Triumphum de Russis agit Joannes
 Tzimisce imp., 158. Et de Saracenis, 163.
 Troglodytæ, priscum nomen Cappadocum, 85.
 Troicis temporibus Pandari in Menelaum perfidia
 stella cadente præmonstrata, 172.
 Τροπή et βροπή permutata, 115 not.
 Τροπος et τόπος confusa, 36 not.
 Τρουπεῖν et τρουπήν confusa, 9.
 Turbo ad Dorystolum Russos pugnantes infestat, 158.
 Turcæ tympanis utebantur tempore Cantacuzeni
 imp., 133 not.
 Turmarchæ in exercitiis Romanis sæc. x, 196, 200,
 227. Turmarcha olim judex erat in causis suæ turmæ,
 240.
 Tydei instar Joannes Tzimisce corpore brevis, sed
 bello fortis, 59.
 Tympana pulsata in exercitu Romanorum sæc. x, 14,
 24, 133, 153. In exercitiis decursionibusque copiarum
 Romanarum adhibita, 36. Tympana in exercitu
 Turcarum, ætate Cantacuzeni imp., 133 not. Τύμπανα
 et σύμπαν confusa, 14.
 Typhlovivaria, locus ubi Bardas Sclerus captos asse-
 clas Bardæ Phocæ luminibus privavit, 122.
 Tyrannorum castrum, 122. Tyropæum vocatum a
 Cedreno, *ibid.* not.
 Tyropæum. *Vide proxime supra.*
 Tzimisce nomen, quomodo Græce scribatur, 37 not.

U

Utilitate (de) historiarum loci communes, 1 not.

V

Vallis profunda descriptio, 57.

Vallum a Nicephoro Phoca Chandaci urbi circumdatum, 11. In eo hostium capita, hastis praefixa, exponuntur, 15. Vallum castrorum Romanorum ante Dorystolum, quomodo factum, 142.

Vapores in gremio terrae conclusi causa terrae motuum, secundum mathematicos, 68.

Varamanes. Vide Baramanes.

Vastitas Asiae Minori a Chambano illata, 19.

Venenum, secundum quosdam, Romano imp. de gynaecio datum, 31. Et Joanni Tzimisce, 177.

Verba circumflexa conjugationis secundae formata ut verba circumflexa tertiae, 239. Verba in μ a Graecis medii aevi saepe mutantur in circumflexa secundae conjugationis, 186 not. Verba veniendi, cum $\epsilon\pi\iota$ composita, adjectivo casu personae, notione invasionis hostilis, 87 not.

Veredum quid sit, in Saracenorum Tarsensium agnitionibus, 212.

Vergetius calligraphus. Vide Candia.

Versus subabaurdi de terrae motu in civitate Chaudace. Vide Candia.

Via in patriam aperta et libera Saracenis relinquenda, 254.

Vitae sanctorum egregie idoneae ad illustrandam historiam Byzantinam, 175 not. Praesertim historiam saeculi x et proxime sequentium XXX.

Voluptatibus avidae inhiabat Joannes Tzimisce imp., 98.

W

Wladimirus Magnus, Russorum imperator, quo anno Chersonem occupavit, 175 not.

Wolffi (Hieronymi) error in interpretando loco Nicetae Choniatae, 29 et 175 not.

Woffus (Frid. Aug.) conqueritur de conditione lexicorum Graecorum, 57 not.

X

Χωραφίου, (monasterium τοῦ Σηροῦ) a S. Nicephoro, Mileti episcopo, conditum, 98 not. *Ejusdem monasterii nomen restitutum est Montefalconio Palaeogr.*, 49. B, ubi legitur τῆς μονῆς τοῦ Σηροῦ ἕψ' Ῥαφαῖου [sic], vertiturque, in monasterio Xiracho Raphii. *Ibidem, paulo post, pro Melitum scribe Miletum.*

Xylandri lapsus in vertendo Cedreno, 29, 41, 150 not. Ejus error jocularis in eadem versione, 70 not. Error in vertenda voce ταξιδιον, 64 not. Xylander scriptorum Byzantinorum interpres mediocris, 6 not. Rerumque Byzantinorum rudis, 64 not. Locum quoque Plutarchi fortasse minus recte interpretatus est, 24 not. Adrianopolim et Arcadiopolim confundit, 109 not.

Ξυλοκόντια legendum, an ξυλακόντια, 236.

Z

a Zamolxi fortasse, secundum Leonem Diaconum, initiatii Russi, 150.

Zimices. Vide Joannes Tzimisceos imp.

Zoe Augusta res Romanas difficulter administrat, 123. Zonaras passim exscribit Leonem Diaconum XXI, 30, 47, 106 not. Zonaras emendatus, 32, 45.

*Ὅσον ἦεν εἰς ἐμὰ vulgatius apud Patres quam ὅσον ἦεν ἐπ' ἐμὰ, 39 not.

*Ἡμερῶν perperam scriptum, pro τῶν μερῶν, 190.

*Ἡρεμα pro ἡρέμα, 82.

ὁ θεῖος Ἀδός, Christus, auctor τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου religionis Christianae, 104 not. θεῖων et εὐδαίων confusa, 4 not.

Θέματα a tagmatibus distinguuntur, 226. Θέματα ἀκριτικά quid sint apud Byzantinos, 186 not. Θεματικά κριτικά nullum jus habere debent in milites Romanos, 240. Vide quoque Thracensium themo.

Θεοτόκος, βοήθει, vox Nicephori imp. inter gladios percussorum, 88. Vide item Maria Virgo.

Θηρηία [si lectio sana] idem quod θήρα, venatio, 30. τὸ θηρηῖον, impedimenta, 132 et not.

Θρακηῖοι non sunt Thraeces, ut Le Beau perperam opinatus est, 12 not. Utrum Θρακηῖων scribendum, an Θρακησιῶν, 9.

*Ῥετιζῶ verbum Hellenisticum, a quibus Patribus, usurpatum, 69 not.

*Ῥέτιος, ρηνωσία, 69 not.

Ῥῆν legendum, pro ἀρῆν, 358.

*Ῥαλειφῶ eleganter de vaporibus, qui rigant atque humectant, 20 not.

*Ῥαναντιῶν legendum, pro δα' ἑναντιῶν, 24 not.

*Ῥαξιλάσις, 23 not.

*Ῥαρυάγῳ vox nihili, 38 not. *Ῥαρυάγῳ quae in construenda, *ibid.* *Ῥαρυάγῳ τινος apud S. Gregor. Nissenum usitatus quam Ῥαρυάγῳ τινος, *ibid.*

*Ῥαρυάγῳ a Leone invidiose usurpatum, et ab imprimis a Philone, bono senex, 28 not.

*Ῥαυγαί, 35. Vocabulum Homericum, ejus loco non edd. habent ἑκαχαι *ibid.* not. Unde usurpata de voce Leo Diaconus, XIX.

*Ῥαυδαίρεσις ἀθροῦν πρὸς τὸ μέλλον, quid ἀρῆν, 147 not.

*Ῥαυδοχάριοι, 200. Qui, 225.

*Ῥαυραφῆις in exercitu Romano, 161.

*Ῥαυλαμῆδῶν. *Ῥαυλαμῆδῶν et ὑπαυλαμῆδῶν καὶ ὅτι, 1 not.

*Ῥαυποισία: depravatam in ἐκπαυποισία, 170.

*Ῥαυποισία quid sit, 140 not.

*Ῥαυτοί inter tela, quibus Josephus Bringas Ῥαυτοί familiam armat, 47.

ἐπὶ ψευδασι βῆμα πονηρὸν Ῥαυτοῦσα: apud Ῥαυτοῦσα quomodo interpretandum, 175 not.

Ῥαυτῶν sequenti imperativo εἶα, ἀγε, 19 not. Ῥαυτῶν φέρει ἐπιπῆν non intellecta a Kastero, *ibid.* Confer. φέρων ἐπιπῆν αὐτῶν a Leone praepostere adhibita. Ῥαυτῶν fortasse a librario omissum, 84.

Ῥαυτολόγος epitheton S. Demetrii martyris, 17 not.

Ῥαυτολόγος significatione duplici adhibita, 12 et 125 not. Sic apud Ammianum Marcellinum Ῥαυτολόγος A (edit. poster. Valesii): *Reliqui vero cum circumspicit et suppellectile ad Syriacam civitatem Chababam missi sunt.* Confer de hac voce Ducangium ad loc. 77 B.

Ῥαυτοδῶς ε. Φοινωδῶς, 12 not.

pro Ῥαυτοῦ τῶν legendum Ῥαυτοῦ τῶν, et Ῥαυτοῦ τῶν viri summi Ph. Krug., 86.

Ῥαυτοῦ et Ῥαυτοῦ confusa, 63, et fortasse Ῥαυτοῦ et Ῥαυτοῦ, 237.

Ῥαυτολόγοι saepe verberabant milites Romanae et Φαυτοῦ, *globus militum* ad tutandam et castra, 198 not.

Ῥαυτοῦ interdum idem quod τὸ φαυτοῦ, 19 not.

Ῥαυτοῦ pro patre usurpatum a Leone, 118, 161 et Φαυτοῦ Saracenorum, 250.

Ῥαυτοῦ i. ἔλαγνα, herba hennae, 9 not.

Ῥαυτοῦ, 1) officina fabri ferrarii, 2) Ῥαυτοῦ not.

Ῥαυτοῦ σαβρα apud Nonum, quid, 171, ad 172.

Ῥαυτοῦ, *egritus*, 175 not. Ac fortasse et 1 phrasis sic interpretanda: *nos ibi agrum et castra caespitabamus.*

Ῥαυτο. Vide Alepum.

Composita cum voce Ῥαυτοῦ, in lexicis omnia: Ῥαυτοῦ, *Ῥαυτοῦ, *Ῥαυτοῦ, 9 not. Ῥαυτοῦ, nuntius minimus, *ibid.*

Ῥαυτοῦ potius scribendum quam Ῥαυτοῦ, 9 not.

Ῥαυτοῦ variae auctoritates hujus vocis, 2 et Confunditur cum Ῥαυτοῦ, *ibid.*

Ῥαυτοῦ agrum τοῦ Ῥαυτοῦ et r. glonem Saracenorum Ῥαυτοῦ annis determinat, 250.

Ῥαυτοῦ, *bruma*, 24 not.

Ῥαυτοῦ, pro Ῥαυτοῦ, 155. Ῥαυτοῦ Leonis Diaconi, pro Ῥαυτοῦ, 77, 156 not.

Ῥαυτοῦ scribendum esse potius quam Ῥαυτοῦ, 156 not.

*Ῥαυτοῦ, Ῥαυτοῦ, Ῥαυτοῦ, 156 not.

Ῥαυτοῦ, pro Ῥαυτοῦ, 120. Ῥαυτοῦ accusativo constructum, 184.

per Χρυσῆς πύλην Nicephorus Phocas imp. Ῥαυτοῦ ingreditur, 48.

Χρυσῆς et Christopolis permutata, 172 not.

*Χρυσῆς et Χρυσῆς, apud quos Ῥαυτοῦ occurrant, 162 not.

Χωραί, Χωρία, χωριταί, quid denotent apud Graecos, 188 not., 195.

Χωρος ὁ περιγῶς, *orbis terrarum*, apud Philonem Georgium Alexandrinum, S. Gregor. Nyssenum, 153 not.

ἐπὶ ψευδασι βῆμα πονηρὸν Ῥαυτοῦσα, quomodo interpretandum, 176 not.

Ῥαυτοῦ a. levis armaturae milites in exercitu Ῥαυτοῦ Phocae, 57.

Ῥαυτοῦ fortasse perperam positum pro Ῥαυτοῦ et Ῥαυτοῦ et Ῥαυτοῦ confusa, 26.

*Ῥαυτοῦ et καὶ εἰ καὶ εἰ confusa, 11. Adverbis in Ῥαυτοῦ perperam posita, loco adjectivorum in Ῥαυτοῦ, 53 not.

Ῥαυτοῦ fortasse scribendum Ῥαυτοῦ, *ibid.*

Ῥαυτοῦ ὡς ἀνθρώπων, 60.

INDEX EDITIONUM

SCRIPTORUM SIVE GENTILIUM SIVE CHRISTIANORUM,

Quibus C. B. HASTUS in notis scribendis præcipue usus est.

ACHILLES TATIUS De amoribus Clitophontis et Leucippes, cum notis Cl. Salmasii. Lugdun. Batav. 1640. 16.

ACHMETIS, F. Seirim, Oneiaocritica, cum Nicolai Rigaltii notis. Lutetiæ, 1603. 4.

ÆLIANI Varia historia, curante Gronovio. Lugdun. Batav. 1731. 4.

ÆSCHINIS Socratici Dialogi tres Græcæ. Tertium edidit Joh. Frider. Fischerus, Lipsiæ. 1786. 8.

AGAPETI diaconi Expositio capitum paræneticorum, græcæ et lat. ex recensione Mart. Hayneccii, in Eochiridio ethico edito Lipsiæ, 1600. 8.

ALCIPHRONIS Epistolæ, cum Stephani Bergleri commentario integro et notis I. A. Wagner. Lipsiæ, 1798. 8.

ALEXANDER monachus De inventione S. Crucis, Jacobo Gretsero interprete. Ingolstadii, 1620. 8.

AMMONIUS monachus De cæde monachorum Sinaitarum editus a F. Combefisio, una cum Vita SS. Zustachii et Theopistes uxoris, et eum Actis S. Phileæ, Petri Alexandrini, Theodotæ Nicenæ, Silvestri Romani, etc. Parisiis, 1660. 8.

AMPHILOCHI, episcopi Iconii, Oratio de occurso Domini, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

ANASTASII Sinaïtæ Quæstiones et responsiones Gentiano Herveto interprete. Ingolstadii, 1617. 4.

Ejusdem Hodegus, editus a Jacobo Gretsero. Ingolstadii, 1606. 4.

Ejusdem Homiliæ in Psalmum sextum, de sacra synaxi, in tomo III Lectionum antiquarum Henrici Canisii. Ingolstadii, 1603. 4.

Ejusdem liber De creatione hominis, editus a Joanne Tarino in sine Philocaliæ Origenis. Parisiis, 1615. 4.

ANDRÆ, archiepiscopi Hierosolymitani, Sermo in salutationem S. Mariæ Deiparæ, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

S. ANTOCHII Pandectes Scripturæ divinæ, ad Eustachium præpositum, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. I. Parisiis, 1624. Fol.

ANTONINI imp. De vita sua libri XII, eum notis Guil. Xylandri et Merioi Casauboni. Londini, 1643. 8.

ARETHÆ, Cæsaresæ episcopi, Explanations in Apocalypsim, ex interpretatione Joannis Hentenii. Lutetiæ Parisiorum, 1631. Fol.

ARISTRÆ Historia LXX interpretum, edit. Schar-dii. Basileæ, 1561. 8.

ARISTOTELIS Opera omnia græcæ et latine. etc. Guillelmus Du-Vallius tertio recognovit, etc. Parisiis. 1654. Fol.

ARSNII Doctrina et exhortatio, in Combefisii Bi-

bliothecæ Græcorum Patrum Auctario novissimo. Parisiis, 1672. Fol.

ARTEMIDORI Daldiani Oneirocritica, cum Nic. Rigaltii notis. Lutetiæ, 1603. 4.

ASTRAMPYCHI Somniorum interpretatio, ad calcem Artemidori, edit. Rigaltii. Lutetiæ, 1603. 4.

Vita S. Antonii, scripta a S. ATHANASIO, edita a Davide Hæschelio. Angustæ Vindelicorum 1611. 4.

ATHENÆUS De machinis, inter Mathematicos typis Regiis excusos. Parisiis, 1693. Fol.

ATHENAGORÆ Atheniensis, philosophi Christiani, Opera, ad calcem S. Justini martyris. Lutet. Paris. 1615. Fol.

Vita S. BACCHI, edita a Combefisio in Christi martyrum lecta Triade. Parisiis, 1666. 8.

S. BARNABÆ Epistola catholica, cum notis Hugonis Menardi. Parisiis, 1645. 4.

S. BASILII Magni Opera omnia quæ reperiri poterunt. Parisiis, sumptibus Claudii Morelli, 1618. Fol.

S. BASILII, Seleuciæ in Isauria episcopi, Opera omnia, ad calcem S. Gregorii Thaumaturgi. Parisiis, 1621. Fol.

BIBLIA Septuaginta Interpretum. Londini, 1653. 8, juxta editionem Romanam.

CEBETIS Tabula; edidit Josephus Simpson. Oxonii. 1738. 8.

CHARITONIS Aphrodisiensis De Chærea et Callirhoe amatoriarum narrationum libri VIII; publicavit I. P. d'Orville; editio altera. Lipsiæ, 1783. 8.

CHRYSIPPI, presbyteri Hierosolymitani, Homilia de S. Maria Deipara, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

Ἰωάννου τοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ τὰ εὐρισκόμενα, δι' ἐπιμελείας καὶ ἀναλωμάτων Ἐρδίκου τοῦ Σαβίλλου. Etonæ, in collegio Regali, 1612. Fol.

S. JOANNIS CHRYSOSTOMI Opera, ex edit. Frontonis Ducæi Burdigalensis. Parisiis, 1636. Fol.

S. JOANNIS CHRYSOSTOMI Homiliæ quatuor in Psalmos, et Interpretatio Danielis, interprete Joanne Cotelerio. Parisiis, 1661. 4.

Ejusdem De educandis liberis liber: accedunt ejusdem Orationes aliæ quinque, in Christi Nativitatem, in Sancta Lumina, in recens baptizatos, in Timores, et Post terræ motum: edita a Francisco Combefisio. Parisiis, 1656. 8.

CLEMENTIS Alexandrini Opera quæ exstant, græcæ et latine. Lutetiæ Parisiorum, typis Regiis, 1641. Fol.

S. CLEMENTIS Romani Epistola ad Corinthios, cum notis Patriicii Junii. Oxonii, 1633. 4.

Ejusdem De peregrinationibus S. Petri epitome, Parisiis; apud Turnebum, 1656. 4.

(*) Ejusmodi indices, quamvis a familiaribus quibusdam meis non nimium probatos, vix tamen abesse posse arbitror ab hoc genere scripturæ in gratiam Lexicographorum partim suscepto: quodque sæpe nitatur auctoritatibus labentis Græcæ atque inclinatis. Quas si quis ad trutinam revocare denuo velit, nō ille sine indice, qualis est huc conjectas (quo subsequentium etiam voll. lectores referre se poterunt), multum laboris et operæ volutandis libris frustra consumat necesse est. Præterea monemus, 1) Scriptores historię Byzantinæ sicuti laudentur (veluti Agathias, Anna Comnena, Cedrenus, Georgius Codinus, Nicetas Choniates, Theophylactus Simocatta, Zonaras, etc.) adeundas semper esse editiones Regiæ Corporis Byzantini; 2) Scriptores ineditos quibus usi sumus, inveniri supra in Indice primo, sub voce *Inedita*. C. B. HASIUS.

Ejusdem Constitutiones apostolicæ, græcæ. Venetiis, 1563. 4.

Collectio Regia maxima Conciliorum, seu acta Conciliorum, etc., græcæ et latine, studio Joannis Harduini. Parisiis, ex typographia Regia, 1715. Fol.

COSMÆ Indicoeleustæ Topographia Christiana, græcæ et latine, ex interpretatione et cum notis ac præfationibus D. Bernardi de Montfaucon. Parisiis, 1706. Fol.

S. CYRILLI, archiepiscopi Hierosolymorum, Oratio de occursum Domini, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

Ejusdem Cathecheses, opera I. Prevotii Burdegalsis. Parisiis, 1608. 4.

DEMOSTHENES inter oratores græcos Reiskii. Lipsiæ, 1770. 8.

LAERTII DIOGENIS de vitis philosophorum libri decem. Londini, apud Ratcliffe, 1664. Fol.

DIONYSII Halicarnassensis Opera omnia, cum annotat. Io. Jac. Reiske. Lipsiæ, 1774—1777. 8.

DIOSCORIDIS Opera edit. Saraceni, apud Wechel. 1598. Fol.

B. ΔΟΘΡΗΣ Expositiones et doctrinæ diversæ de vita recte et pie instituenda, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. I. Parisiis, 1624. Fol.

Vita S. ELLÆ, auctore anonymo, edita a Combesio in Christi martyrum lecta Triade. Parisiis, 1566. 8.

ΕΡΙΣΤΕΤΙ Opera editione I. Schweighæuseri. Lipsiæ, 1799. 8.

S. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ Opera omnia. Dionysius Petavius S. I. recensuit latine vertit, et animadversionibus illustravit. Parisiis, 1622. Fol.

EURIPIDES, ex editione Beckii. Lipsiæ, 1778. 4.

EUSEBII Pamphili Ecclesiasticæ historiæ libri decem, ex edit. Henrici Valeii, Parisiis, 1659. Fol.

Ejusdem De demonstratione evangelica libri decem. Parisiis, 1628. Fol. Accedunt ejusdem libri Contra Hieroclem et Contra Marcellum.

Ejusdem Præparatio evangelica. Fr. Vigerus recensuit. Parisiis, 1628. Fol.

Ejusdem Commentarii in psalmos, in Collectione nova Patrum D. Bernardi de Montfaucon. Parisiis, 1706. Fol.

EUSRATII presbyteri Constantinopolitani liber De operatione animarum post mortem, editus a Leone Allatio in libro de Purgatorio. Romæ, 1655. 8.

EUTHYMI monachi Confutatio Ismealitarum, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ scholastici Historia ecclesiastica. Henricus Valeiius græca emendavit, latine vertit et annotationibus illustravit. Parisiis, 1673. Fol.

GELASII Cyziceni Historiæ concilii Nicæni, in tomo I Actorum Concilii. edit. Harduin. Parisiis, ex typographia Regia, 1715. Fol.

GEORGI archiepiscopi Alexandrini Vita S. Joannis Chrysostomi, in tomo VIII Operum S. Chrysostomi editionis Anglicanæ. Etonæ, 1612. Fol.

GEORGI Pisidæ Exameron [sic] seu mundi opificium, poema. Item Senarii de vanitate humana, græcæ et latine per Fed. Morellum. Parisiis, 1784. 4.

S. GERMANI, archiepiscopi Constantinopolitani, Orationes, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

GREGENTII, archiepiscopi Tephrensensis, Disputatio cum Herbano Judæo, Nicolæo Gulonio interprete. Lutet. Paris. 1586. 8.

S. GREGORII Neocæsariensis, cognomento Thaumaturgi, Opera omnia. Parisiis, apud Sebastianum Cramoisy, 1615. Fol.

GREGORII presbyteri Vita S. Gregorii Nazianzeni, in fronte Opp. S. Gregorii editionis Billianæ. Parisiis, 1609. Fol.

ADRIANI Isagoge sacrarum Scripturarum, edita a Davide Hæschelio. Augustæ Vindelicæ. 1602. 4.

Collectio Regia maxima Conciliorum, seu acta Conciliorum, etc., græcæ et latine, studio Joannis Harduini. Parisiis, ex typographia Regia, 1715. Fol.

HELIODORI Æthiopicorum libri decem, cum I. Joannis Bourdelotii. Paris. 1619. 8.

ΗΡΗΘΕΣΤΙΟΝΙΣ Thebani Apotelesmatica, Astrologici Joachimi Camerarii. Norimbergæ 1532. 4.

HERMETIS Trismegisti Iatromathematica, astrologici Joachimi Camerarii. Norimbergæ 1532. 4.

HERMILÆ philosophi gentilium philoſophiarum larisio, ad calcem S. Justinii martyris. Lutet. Paris. 1615. Fol.

HERODIANI Historiarum libri octo, curate Philo Guilielmo Irmisch. Lipsiæ, 1789. 8.

HERODOTI Historiarum libri novem, ex edit. Wesselingii. Amstelodani, 1763. Fol.

HERONIS Belopoetica, cum versione et notis Jo. nardii Baldi, inter Mechanicos typis Regiæ Parisiis, 1693. Fol.

ΗΕΡΥΧΙΟΥ presbyteri Sermo de temporaria tute, in Bibliotheca Patrum græco-latina Parisiis, 1624. Fol.

HIMENII sophistæ quæ reperiri potuerunt. Gottlieb Wernsdorffus. Cottingæ, 1790. 8.

HIPPOLYTUS De Antichristo, ex editione Martini Gudii. Parisiis, 1661. 8.

HORAPOLLINIS Hieroglyphica, cum notis Jacobi Merceri et Davidis Hæschelii. Augustæ Vindelicæ, 1595. 4.

HYPERECHII presbyteri Adhortatio ad monachos in Combesii Bibliothecæ græcorum Patrum Latino novissimo. Parisiis, 1672. Fol.

JAMBLICHIUS in arithmeticon Nicomachi Commentarij interprete Samuele Tennulio. Arnhemii, 1611. Fol.

IGNATIUS Epistolæ, cum notis Isaci Vossii. Amstelodami, 1646. 4.

JOANNIS a S. Andrea Liturgia S. Marci Alexandrini, in Eusebii Renaudot Collectione liturgiarum Orientalium. Parisiis, 1715. 4. Interdum legitur 269. D.) usus sum edit. prioris, instituit a Joanne a S. Andrea, Parisiis, 1583. 8.

JOANNIS Climaci Opera, interprete Michæle dero, Parisiis, 1633. Fol.

JOANNES Jejunator De penitentia, et Joannes Zonachus De eadem, editi a Joanne Morino in libri De penitentia. Parisiis, 1631. Fol.

JOANNIS Moschi Pratum spirituale, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

JOANNES Philopponus De creatione mundi, interprete Balthasare Corderio. Viennæ Austriacæ, 1630. 4.

FL. JOSEPHI Opera quæ exstant. Colonia Albiensium; excudebat Petrus de la Roulers, 1611. Fol.

S. ISIDORI Pelusiotæ Epistolarum mille ducentarum libri tres, etc. Parisiis, 1685. Fol. In usu quarto autem et quinto usus sum editionis illius.

S. ISIDORI Pelusiotæ De interpretatione divinarum Scripturarum Epistolarum libri V. Parisiis, aemptis Ægidii Morelli, 1638. Fol.

S. JUSTINI philosophi et martyris Opera. Lutet. Parisiorum, typis Regiis, apud Claudium Morellum, 1615. Fol.

LEONTII Byzantini Sectarum historia, sive de actis scholæ, græcæ et latine editæ a Leonclario, ex legatione Manuelis Comneni ad Armenios. 1577. Fol.

LONGI Pastoralium de Daphnide et Chloæ libri cum notis Gothofredi Jungermann. Hanoæ, 1605. A.

LUCIANI Opera, ex editione Joannis Frederici Reitzii. Amstelodami. 1743. 4. Ubique numerus tertius indicat versum s. lineam paginæ. Sed quando tertio littera majuscula conspicitur, quædam in locis in editione Benedicti duobus comit. Salazar. 1619. 8.

YCOFHRONIS Alexandra, ex editione H. G. Reichard Lipsiæ, 1787. 8.

MACARII Ægyptii Homiliæ spirituales quinquaginta, editæ studio Zachariæ Palthonii. Francofurti, 14. 8.

Liturgia S. MARCI Alexandrini, in Eusebii Renaudii Collectione liturgiarum Orientalium, Parisiis, 15. 4. *Interdum quoque usus sum editi*, Joannis Andrea, Parisiis, 1583. 8.

MARCI eremitæ Opera quæ exstant omnia, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. I. Parisiis, 24. Fol.

MEMORIOLOGIUM Græcorum, jussu Basilii Imp. græce editum, nunc primum græce et latine prodit editio et opera Annibalis Tit. S. Clementis presbyteri card. Albani. Urbini, 1726. Fol.

METHODII Convivium decem virginum, edit. Leonis Allatii. Romæ, 1656. 8.

NUMESIUS De natura hominis, ex editione Nicæsi lebodii. Antwerpæ, apud Plantinum, 1555. 8.

Catena græcorum Patrum in Job, collectore. Nicæta, Heracleæ metropolitæ, græce nunc primum lucem edita et latine versa, opera et studio Patricii Junii. Londini, 1637. Fol.

NICETÆ Paphlagonis Vita S. Hiacinthi et Eustachii, edita a F. Combes. Parisiis, 1666. 8.

Vita S. Patris nostri Ignatii archiepiscopi Cypriani, auctore NICETA cognomento Paphlagonæ, in Tomo V. Actorum Concilii. edit. Herdun. Parisiis, ex typographia Regia, 1714. Fol. pag. 943. — 1010.

NICOMACHI Geraseni Arithmetica libri duo, apud Christianum Wechelum. Parisiis, 1538. 4.

S. NILI Epistolæ, op. et studio Petri Possini. Parisiis, ex typographia Regia, 1657. 4.

Ejusdem **Capita de octo vitiis**, in Combesii Auctario Patrum novissimo. Parisiis, 1672. Fol.

Ejusdem **Capita pænetica**, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

Vita S. NILII junioris, s. Rossanensis Calabri, cum versione Joann. Matthæi Caryophili. Romæ, 1624. 4.

NONNUS medicus De omnium particularium morborum curatione, edit. Hieremiæ Martii. Argentorati, 1568. 8.

OLYMPIODORI Commentarii in Ecclesiasten et in Canticum Canticorum, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1724. Fol.

ONOANDRI Strategicus, ex editione Nicolai Rigaltii. Lutetiæ, 1599. 4.

ORIGENES in Jeremiam editus sub nomine Cyrilli a P. Corderio. Antwerpæ, 1648. 8.

Idem **Contra Celsum**, interprete Sigismundo Gelenio Cantabrigiæ, 1658. 4.

Ejusdem **Exegetica**, seu Commentaria in S. Scripturas, græce et latine, studio et labore Petri Danielis Huetii. Rothomagi, 1668. Fol.

PALLADI De vita S. Chrysostomi dialogus, græce et latine cura et studio Emerici Bigotii. Lutetiæ Parisiorum, 1680. 4.

Ejusdem **Historia Lausiaca**, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol. *Interdum, sed rarius, usus sum editione Meursii*, Lugduni Batav. 1616. 4.

Idem **De Bragmanibus**, interprete Eduardo Besæo. Londini. 1665. 4.

PANTALONIS, diaconi magnæ ecclesiæ, Sermo de sanctis luminibus in bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

PAULI Alexandrini Isagoge apotelesmatica, cum versione Andreæ Schatonie. Witebergæ, 1586. 4.

PETRI Siculi Historia Manichæorum, edita per Matthæum Raderum, e societate Jesu. Ingolstadii, 1604. 4.

PHALARIDIS Epistolæ græce et latine. Thoma Naogeorgo interprete. Basileæ, apud Oporinum, 1558. 8.

PHILO Bysantius De telorum constructione, inter Mathematicos veteres. Parisiis, ex typographia Regia, 1693. Fol.

PHILONIS Judæi Opera : exodebat Petrus de la Rouiere. Coloniae Allobrogum, 1613. Fol.

PHILOTHEI patriarchæ Constantinopolitani, Laudatio trium pontificum, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

PHOTII patriarchæ ad episcopum Aquileiensem epistola, in bibliothecæ græcorum Patrum Auctario novissimo a Combesio edito. Parisiis, 1672. Fol.

Ejusdem Bibliotheca, latine reddita scholisque illustrata ab Andrea Schotto. Rothomagi, 1653. Fol.

PINDARI Carmina : iterum curavit Chr. Gottl. Heyne. Cottingæ, 1798. 8.

PLUTARCHI Opera, Guillelmo Xylandro interprete. Francofurti, in officina Aubriorum, 1620. Fol.

POLYBI Historiarum quidquid superest. Recensuit, digessit, illustravit Joann. Shweighæuser. Lipsiæ 1789. 8.

Vita S. Epiphani, scripta a Polybio Rhinocorurorum episcopo in tomo II. Opp. S. Epiphani edit. Petav. Parisiis, 1622. Fol.

POPHYRII Opera, græco-latine. Cantabrigiæ, 1665. 8.

Ejusdem **Vita Plotini**, initio Operum philosophicorum Plotini. Basileæ, 1580. Fol.

PROCLI Lycii Hypotyposis astronomicarum positionum, græce apud Joannem Walderum. Basileæ, 1540. 4.

Ejusdem **Paraphrasis in Ptolemæi libros iv De siderum affectionibus**, interprete Leone Allatio. Lugduni Batav. 1635. 8.

Balthasar Corderii **Expositio Patrum Græcorum in Psalms**, ex vestustissimis Codicibus concinnata, græce et latine, ex versione ejusdem Balth. Corderii Antwerpæ, 1643. et 1646. Fol.

Cl. PTOLEMÆI Tetrabiblos, græce et latine, libri iv. Melanchthone interprete. Ejusdem Carpus, ex versione Javiani Pontani. Basileæ, per Joannem Oporinum [sine nota anni]. 8.

Ejusdem **Geographia**, græce Basileæ apud Frobenium, 1533. 8.

SAMONÆ, archiepiscopi Gazæ, cum Achmede Saraceno disceptatio, in Ducæi Auctario Bibliothecæ Patrum. tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

SCHNEIDERI Kritisches Griechisch-Deutsches Wörterbuch, Zweite Auflage, lena und Leipzig, 1805. 4.

SEVERIANI, Gabalorum episcopi, Oratio in S. Crucem, edita a Combesio ad calcem S. Chrysostomi De educandis liberis. Parisiis, 1656. 8.

Ejusdem **Orationes sex in creationem mundi**, in tomo VII operum S. Joannis Chrysostomi. Etonæ, 1612. Fol.

SEXTI Empirici Opera, a Fabrico edita. Lipsiæ, 1748. Fol.

Simeonis Metaphrastæ Vita SS. Joannis et Lucæ, edita Oxoniæ, 1597. 42.

STEPHANI Byzantini Gentilia per epitomen, De urbibus inscripta, quæ restituit, supplevit ac latina versione illustravit Abramus Berkelius. Lugduni Batavorum, 1694. Fol.

STRABONIS libri xvii, ex editione Almeloveeni. Amstelodami, 1707. Fol.

SUIDÆ Lexicon ex editione Kusteri. Cantabrigiæ. 1705. Fol.

SYNESII Epistolæ, Thoma Naogeorgo interprete. Basileæ, per Joannem Oporinum, 1558. 8.

TATIANI Assyrii Oratio ad Græcos, quod nihil eorum estudiorum, quibus Græci gloriantur, apud ipsos natum, sed omnia a barbaris inventa sint: ad calcem S. Justinii martyris, Lutet. Paris. 1615. Fol.

THALASSII abbatis Centuriæ de charitate et continentia, in Bibliotheca Patrum græco-latina, tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

THEMISTOCLIS Epistolæ, interprete Joann. Matthæo Caryophilo. Romæ, 1626. 4.

THEODORETI Opera, etc... edit. I. A. Næsselt. Ha^l Sax. 1771. 8.

THEODORETI episcopi Cyri Historia ecclesiæ

Henricus Valesius græca emendavit, latine vertit et annotationibus illustravit. Parisiis, 1673. Fol.

THEODORI Abucaræ Opuscula, ad calcem Hodegi Anastasii Sinaitæ edita ab Jacobo Gretsero. Ingolstadtii. 1606. 4.

THEODORUS Studita De inventione capitis S. Joannis Prodrumi, in calce libri *Ducangiani*: *Traité historique du chef de S. Jean Baptiste, et par occasion, des autres reliques du même saint.* Paris, 1665. 4.

THEODOTI Epitome adorationis Orientalis, ad calcem S. Clementis Alexandrini edit. Paris. 1641. Fol.

Τὰ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ τῆς ἀριθμητικῆς edita Parisiis, apud Christianum Wechelium, 1543. 4.

THEOPHANIS Ceramei, archiepiscopi Tauromenci-tani, Homiliæ in Evangelia dominicalia et festa totius anni, græce et latine studio Francisci Scorsii. Lutetiæ Parisiorum, 1644. Fol.

THEOPHANIS archiepiscopi Nicæni opera omnia, interprete Gonsalvo Ponce de Leon. Romæ. 1590. 8.

THEOPHILI patriarchæ Antiocheni Contra Christianæ religionis calumniatores ad Antolycum libri tres, ad calcem S. Justini martyris. Lutet. Paris. 1615. Fol.

THEOPHRASTUS De historia plantarum, edit. Stap. Amstelodam. 1644. Fol.

THEOPHYLACTI archiepiscopi Bulgariae Epistole edit. Joannis Meursii. in Opp. Joann. ex recentis Joann. Lami vol. VIII. Florentiæ, 1746. Fol.

THEOPHILANI Orthodoxi Disputatio cum catholicis Armentorum, edita cum latina versione Io. Leu-clavii. Basil. 1578. 8.

TIMOTHEI, presbyteri Hierosolymitani, De Simeone propheta oratio, in bibliotheca Patrum græco-latina. tom. II. Parisii, 1624. Fol.

TIRI Bostrorum episcopi, Expositio in Evangelium Lucæ, in Bibliotheca Patrum græco-latina. tom. II. Parisiis, 1624. Fol.

Fragmenta ex Anthologia VERTII VALENTIS, in Astrologiis Camerarii. Norimbergæ. 1532. 4.

ZACHARIE Hierosolymorum patriarchæ, De Persica captivitate ex Perside epistola, edita a Combefatio ad calcem Chrysostomi De educandis liberis Parisiis, 1656. 8.

Vita S. Benedicij, a S. Gregorio Magno latina conscripta, et a ZACHARIA Papa Romano in græcæ linguam translata. Ingolstadtii, ex typographæ Adami Sartorii, 1602. 8.

INDEX AUCTORUM

AB GEORGIDE MONACHO IN GNOMOLOGIO LAUDATORUM.

Revocatur Lector ad numeros typis crassioribus expressos.

Æschylus, pag. 85.
 Æsopus, 10, 17, 28, 36, 41, 47, 48.
 Amphilocus, 38.
 Androcydes, 113.]
 Antiphanes, 125.
 Aphthonius, 54, 85.
 Arist..., 81, 97.
 Aristippus, 86.
 Aristoteles, 9, 53, 91.
 Athanasius, 19.
 Babrius, 2, 17, 31, 43, 48, 58, 67, 90.
 Basilus, 1, 13, 15, 23, 30, 31, 39, 46, 48, 59, 65, 66, 81, 87, 96.
 Biblia, 10, 14, 16, 19, 22, 23, 31, 35, 46, 47, 52, 53, 55, 56, 61, 70, 71, 72, 78, 74, 77, 79, 81, 85, 93, 95, 96, 98, 99, 101, 107.
 Choricus, 96.
 Cyrillus, 18, 70, 85, 97.
 Democrates, 93.
 Democritus, 24, 41, 94, 106.
 Demoxenus, 97.
 Diadochus, 46, 83, 67, 93, 101.
 Eusebius, 108.
 Evagrius, 31, 41, 60, 78, 79.
 Galenus, 91, 93.
 Gennadius, 54, 69, 82.
 Georgius, 18, 42.
 Georgius Pisides, 8.
 Gregorius Nazianz., 5, 8, 23, 33, 37, 44, 54, 55, 57, 61, 62, 67, 77, 86, 89, 91, 93, 96, 99.
 Gregorius Nyssen., 34.

Heliodorus, 16, 75, 84.
 Hippocrates, 45, 49, 74.
 Homerus, 114.
 Iezechiel, 37.
 Isocrates, 17, 25, 33, 39, 51, 59, 62, 63, 74, 83.
 Joannes; Jo. monachus; Jo. Syrus; Jo. Damascenus, 36, 38, 39, 61, 81, 89, 91, 92, 93, 94, 95, 98, 102.
 Joannes Chrysostomus, 6, 15, 28, 36, 32, 42, 45, 41, 54, 63, 75, 80, 85, 88, 96, 98, 107.
 Joannes Climacus, 7, 20, 34, 57, 79, 84, 94.
 Josephus, 89.
 Justinus, 69.
 Lucianus, 22, 91.
 Macedo, 96.
 Marcus, 60, 73, 75.
 Menander, 11, 16.
 Nicostratus, 114.
 Nilus, 18, 97.
 Olympiodorus, 90.
 Philo, 17, 34, 47, 59, 79, 84.
 Phocylides, 97.
 Photius, 23.
 Plato, 3, 37, 81, 104.
 Plutarchus, 94.
 Proclus, 18.
 Pythagoras, 41, 95.
 Sextus, 18, 37, 43, 47, 60, 70, 71, 78, 82, 91, 92, 94, 100, 107.
 Theognis, 22, 67.
 Theophylactus, 35, 52.

ORDO RERUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

NOLOGIUM GRÆCORUM BASILII IMP. JUSSU EDITUM.

edicto XIII. Pontifici maximo, nuncupatio.	9
ectori typographus.	9
estimonia virorum illustrium de Menologio Basilii	14
eratoris.	14
ARS PRIMA. — A mense Septembri ad Novembrem	19
ARS SECUNDA. — A mense Decembri ad Februam.	186
ARS TERTIA. — A mense Martio ad Augustum.	331
NOVELLÆ CONSTITUTIONES BASILII IMP.	614
— De struendis ecclesiis, et religiosis domibus.	614
I. — Bulla aurea Venetorum mercatoribus libertates	615
cedens.	615
III. — Ut monasteria sint, quæ ultra octo vel decem	618
onachos habeant, siquidem sufficientem his terram po-	618
seant.	618
IV. — De præscriptione XL annorum.	618
V. — De archiepiscopatu Bulgaris.	631
LEO DIACONUS CALOENSIS.	
<i>Præfatio C. B. Hassii, Instituti Franciæ Socii.</i>	635
LEONIS DIACONI HISTORIÆ LIBRI DECEM.	635
LIBER PRIMUS.	635
Caput primum. — Laus historiæ. Leonis Diaconi	635
tenus et patriæ.	635
Cap. II. — Romanus, Constantino mortuo, imperium	635
instituit. Constantinus Gongyles male pugnât in Creta.	635
636	636
Cap. III. — Nicephori Phocæ expeditio Cretica. Ni-	636
cephorus Pastiles in medium insulam emittitur.	636
637	637
Cap. IV. — A Saracenis cæditur.	637
637	637
Cap. V. — Candia circumvallata.	637
637	637
Cap. VI. — Nicephori Phocæ ad exercitum oratio.	637
637	637
Cap. VII. — Saraceni, qui suis auxilio venerant, ma-	637
gna clade fugantur.	637
637	637
Cap. VIII. — Candia frustra oppugnata.	637
637	637
Cap. IX. — Nicephorus in Creta hibernat.	637
637	637
LIBER SECUNDUS.	637
637	637
Caput primum. — Bellum Ciliciense.	637
637	637
Cap. II. — Leo Phocas, Hunnis in Europa victis, in	637
Ciliciam contra Saracenos mittitur.	637
637	637
Cap. III, IV. — Ejus oratio ad exercitum.	637
637	637
Cap. V. — Chambdanis clades et fuga. Leonis Phocæ	637
triumphus.	637
637	637
Cap. VI, VII. — Nicephorus Phocas Candiam ite-	637
rum oppugnatum ad motus machinis expugnat.	637
637	637
Cap. VIII. — Creta subacta, novum oppidum Teme-	637
nos conditur. Nicephori triumphus.	637
637	637
Cap. IX. — Ejusdem expeditio in Asiam. Sexaginta	637
Saracenorum castella capta.	637
637	637
Cap. X. — Romani imperatoris mors. Basilii et	637
Constantinus filii, ejus infantes cum matre Theophano	637
imperium suscipiunt.	637
637	637
Cap. XI, XII. — Nicephorus victor ex Asia redux, evi-	637
tatis Josephi cubicularii insidiis, Polyucto patriarcha	637
auctore, prætor Asiæ a senatu renuntiatur.	637
637	637
LIBER TERTIUS.	637
637	637
Caput primum. — Nicephori bellum contra Tarsen-	637
ses. Josephus rursus illi insidiatur.	637
637	637
Cap. II. — Marianus et Joannem Tzimissem litteris	637
contra eum sollicitat.	637
637	637
Cap. III. — Contra Tzimisces Nicephorum ad defe-	637
ctionem hortatur.	637
637	637
Cap. IV. — Nicephorus Cæsares ab exercitu impera-	637
tor salutatur.	637
637	637
Cap. V. — Oratio ejus ad exercitum.	637
637	637
Cap. VI. — Nicephorus Constantinopolin ire parat,	637
Joannem Tzimissem domesticum Orientis creat.	637
637	637
Cap. VII. — Josephus frustra urbem obtinere cona-	637
tur, intestinis moribus ortis, ad fugam compellitur.	637
637	637
Cap. VIII. — Nicephorus urbem ingressus coronatur.	637
637	637
Corporis et animi ejus descriptio. Cognatos et amicos	637
suos summis ornat honoribus.	637
637	637
Cap. IX. — Nicephorus Theophano in matrimonium	637
ducit. Polyuctus patriarcha eum ecclesia arceat, sed	637
mox in gratiam cum eo redit.	637
637	637

CAP. X. — Insequenti vere Nicephorus contra Sara-
cenos ducit exercitum. — Tarsos frustra tentata, Alia
hostium castella recipit. 734

CAP. XI. — Mopsuestia diu obsessa vi expugnatur.
Nicephorus in Cappadociam hibernat. 735
LIBER QUARTUS. 739

Caput primum. — Nicephorus novam expeditionem
contra Tarsenses molitur. 739

CAP. II. — Severitas ejus in disciplina militari. 742

CAP. III. — Prælium ad Tarsum. 746

CAP. IV. — Urbe in deditioem recepta, Byzantium
revertitur. 747

CAP. V. — Legatio Bulgarorum belli Bulgarici causa.
750

CAP. VI. — Russi contra Bulgaros excitantur. Nice-
phorus insidias veritus propter odium vulgi regiam
suam communit. 751

CAP. VII. — Motus urbani, quibus Leo Diaconus in-
terfuit. Expeditio Siciliensis. 754

CAP. VIII. — Infelix ejus eventus. 758

CAP. IX. — Terræ motus Claudiopoli, ingens imber
Constantinopoli factus. 759

CAP. X. — Nicephori expeditio Syriaca: Antiochia
frustra tentata. Edessa recepta. Arca vi expugnata. 762

CAP. XI. — Defectio solis. Castello prope Antiochiam
exstructo, Nicephorus in urbem redit. 766

LIBER QUINTUS. 767

Caput primum. — Nicephorus captos in Sicilia Ro-
manos a Saracenis exposcit. Calocyres imperium af-
fectat. 767

CAP. II. — A quo excitati Russi Bulgariam invadunt.
771

771

CAP. III. — Nicephorus legatos mittit ad Bulgaros. 774

774

CAP. IV. — Antiochia vi expugnata. 778

778

CAP. V. — Imperator funesto vaticinio commotus.

Bardas, Nicephori pater, moritur. Theophano insidias
struit adversus conjugem. 779

779

CAP. VI. — Joannes Tzimisces in urbem accessit.

Conjuratio ad eadem imperatoris perpetranda. 782

782

CAP. VII. — Nicephorus crudeliter occisus. 786

786

CAP. VIII. — Ejus ingenium et indoles. 787

787

CAP. IX. — Joannes Tzimisces rerum potitur. Nice-
phori corpus in regio sepulcro conditur. 790

790

LIBER SEXTUS. 791

791

Caput primum. — Joannes Tzimisces a Basilio No-
tho imperator renuntiatus. 791

791

CAP. II. — Leo Cnropalates, Nicephori frater, Methy-
monam relegatus. 794

794

CAP. III. — Joannis Tzimisces forma et statura, vir-
tutes et vitia. 795

795

CAP. IV. — Polyuctus eum ab aditu S. Sophiæ ar-
cet; mox imperatis defunctum coronat. 798

798

CAP. V. — Joannes bona, quæ privatus possederat,
pauperibus distribuit. 802

802

CAP. VI. — Theodorus Coloniensis patriarcha Antio-
chiæ constitutus. Polyucti mors. 803

803

CAP. VII. — Basilii patriarchæ creatio. 806

806

CAP. VIII. — Legatio ad Sphendoselabum, Russorum
principem. 810

810

CAP. IX. — Bulgarorum origines. 814

814

CAP. X. — Sphendoselabi responsum et minæ. 814

814

CAP. XI. — Bardas Scleri et Petri Patricii expeditio
contra Russos. 815

815

CAP. XII. — Joannes Alacas speculatorem mittitur.
Bardas et Petrus cum Russis confingunt. 816

816

CAP. XIII. — Bardas Scleri insignis virtus. Fuga Rus-
sorum. 817

817

LIBER SEPTIMUS. 822

822

Caput primum. — Bardas, Leonis Phocæ filii, cæditur.
822

822

CAP. II. — Joannes, supplicis susceptis de cognatione
ejus ad ipsum litteras mittit. 822

822

CAP. III. — Bardas Scleris adveniens cæditur. 822

822

CAP. IV. — Ejus opuscula ad Bardas ducuntur. 822

822

perbe respondet. 822

822

CAP. V. — Bardas dux a suis destituitur. 822

822

Cap. I. — De expeditione contra Arabes... 858

Cap. II. — De expeditione contra Arabes... 859

Cap. III. — De expeditione contra Arabes... 860

Cap. IV. — De expeditione contra Arabes... 861

Cap. V. — De expeditione contra Arabes... 862

Cap. VI. — De expeditione contra Arabes... 863

Cap. VII. — De expeditione contra Arabes... 864

Cap. VIII. — De expeditione contra Arabes... 865

Cap. IX. — De expeditione contra Arabes... 866

Cap. X. — De expeditione contra Arabes... 867

Cap. XI. — De expeditione contra Arabes... 868

Cap. XII. — De expeditione contra Arabes... 869

Cap. XIII. — De expeditione contra Arabes... 870

Cap. XIV. — De expeditione contra Arabes... 871

Cap. XV. — De expeditione contra Arabes... 872

Cap. XVI. — De expeditione contra Arabes... 873

Cap. XVII. — De expeditione contra Arabes... 874

Cap. XVIII. — De expeditione contra Arabes... 875

Cap. XIX. — De expeditione contra Arabes... 876

Cap. XX. — De expeditione contra Arabes... 877

Cap. XXI. — De expeditione contra Arabes... 878

Cap. XXII. — De expeditione contra Arabes... 879

Cap. XXIII. — De expeditione contra Arabes... 880

Cap. XXIV. — De expeditione contra Arabes... 881

Cap. XXV. — De expeditione contra Arabes... 882

Cap. XXVI. — De expeditione contra Arabes... 883

Cap. XXVII. — De expeditione contra Arabes... 884

Cap. XXVIII. — De expeditione contra Arabes... 885

Cap. XXIX. — De expeditione contra Arabes... 886

Cap. XXX. — De expeditione contra Arabes... 887

Cap. XXXI. — De expeditione contra Arabes... 888

Cap. XXXII. — De expeditione contra Arabes... 889

Cap. XXXIII. — De expeditione contra Arabes... 890

Cap. XXXIV. — De expeditione contra Arabes... 891

Cap. XXXV. — De expeditione contra Arabes... 892

Cap. XXXVI. — De expeditione contra Arabes... 893

Cap. XXXVII. — De expeditione contra Arabes... 894

Cap. XXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 895

Cap. XXXIX. — De expeditione contra Arabes... 896

Cap. XL. — De expeditione contra Arabes... 897

Cap. XLI. — De expeditione contra Arabes... 898

Cap. XLII. — De expeditione contra Arabes... 899

Cap. XLIII. — De expeditione contra Arabes... 900

Cap. XLIV. — De expeditione contra Arabes... 901

Cap. XLV. — De expeditione contra Arabes... 902

Cap. XLVI. — De expeditione contra Arabes... 903

Cap. XLVII. — De expeditione contra Arabes... 904

Cap. XLVIII. — De expeditione contra Arabes... 905

Cap. XLIX. — De expeditione contra Arabes... 906

Cap. L. — De expeditione contra Arabes... 907

Cap. LI. — De expeditione contra Arabes... 908

Cap. LII. — De expeditione contra Arabes... 909

Cap. LIII. — De expeditione contra Arabes... 910

Cap. LIV. — De expeditione contra Arabes... 911

Cap. LV. — De expeditione contra Arabes... 912

Cap. LVI. — De expeditione contra Arabes... 913

Cap. LVII. — De expeditione contra Arabes... 914

Cap. LVIII. — De expeditione contra Arabes... 915

Cap. LIX. — De expeditione contra Arabes... 916

Cap. LX. — De expeditione contra Arabes... 917

Cap. LXI. — De expeditione contra Arabes... 918

Cap. LXII. — De expeditione contra Arabes... 919

Cap. LXIII. — De expeditione contra Arabes... 920

Cap. LXIV. — De expeditione contra Arabes... 921

Cap. LXV. — De expeditione contra Arabes... 922

Cap. LXVI. — De expeditione contra Arabes... 923

Cap. LXVII. — De expeditione contra Arabes... 924

Cap. LXVIII. — De expeditione contra Arabes... 925

Cap. LXIX. — De expeditione contra Arabes... 926

Cap. LXX. — De expeditione contra Arabes... 927

Cap. LXXI. — De expeditione contra Arabes... 928

Cap. LXXII. — De expeditione contra Arabes... 929

Cap. LXXIII. — De expeditione contra Arabes... 930

Cap. LXXIV. — De expeditione contra Arabes... 931

Cap. LXXV. — De expeditione contra Arabes... 932

Cap. LXXVI. — De expeditione contra Arabes... 933

Cap. LXXVII. — De expeditione contra Arabes... 934

Cap. LXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 935

Cap. LXXIX. — De expeditione contra Arabes... 936

Cap. LXXX. — De expeditione contra Arabes... 937

Cap. LXXXI. — De expeditione contra Arabes... 938

Cap. LXXXII. — De expeditione contra Arabes... 939

Cap. LXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 940

Cap. LXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 941

Cap. LXXXV. — De expeditione contra Arabes... 942

Cap. LXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 943

Cap. LXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 944

Cap. LXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 945

Cap. LXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 946

Cap. LXXXX. — De expeditione contra Arabes... 947

Cap. LXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 948

Cap. LXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 949

Cap. LXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 950

Cap. LXXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 951

Cap. LXXXXV. — De expeditione contra Arabes... 952

Cap. LXXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 953

Cap. LXXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 954

Cap. LXXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 955

Cap. LXXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 956

Cap. LXXXXX. — De expeditione contra Arabes... 957

Cap. LXXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 958

Cap. LXXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 959

Cap. LXXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 960

Cap. LXXXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 961

Cap. LXXXXXV. — De expeditione contra Arabes... 962

Cap. LXXXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 963

Cap. LXXXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 964

Cap. LXXXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 965

Cap. LXXXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 966

Cap. LXXXXXX. — De expeditione contra Arabes... 967

Cap. LXXXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 968

Cap. LXXXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 969

Cap. LXXXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 970

Cap. LXXXXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 971

Cap. LXXXXXXV. — De expeditione contra Arabes... 972

Cap. LXXXXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 973

Cap. LXXXXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 974

Cap. LXXXXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 975

Cap. LXXXXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 976

Cap. LXXXXXXX. — De expeditione contra Arabes... 977

Cap. LXXXXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 978

Cap. LXXXXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 979

Cap. LXXXXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 980

Cap. LXXXXXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 981

Cap. LXXXXXXXV. — De expeditione contra Arabes... 982

Cap. LXXXXXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 983

Cap. LXXXXXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 984

Cap. LXXXXXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 985

Cap. LXXXXXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 986

Cap. LXXXXXXXX. — De expeditione contra Arabes... 987

Cap. LXXXXXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 988

Cap. LXXXXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 989

Cap. LXXXXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 990

Cap. LXXXXXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 991

Cap. LXXXXXXXV. — De expeditione contra Arabes... 992

Cap. LXXXXXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 993

Cap. LXXXXXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 994

Cap. LXXXXXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 995

Cap. LXXXXXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 996

Cap. LXXXXXXXX. — De expeditione contra Arabes... 997

Cap. LXXXXXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 998

Cap. LXXXXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 999

Cap. LXXXXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 1000

Cap. V. — De expeditione contra Arabes... 999

Cap. VI. — De expeditione contra Arabes... 1000

Cap. VII. — De expeditione contra Arabes... 1001

Cap. VIII. — De expeditione contra Arabes... 1002

Cap. IX. — De expeditione contra Arabes... 1003

Cap. X. — De expeditione contra Arabes... 1004

Cap. XI. — De expeditione contra Arabes... 1005

Cap. XII. — De expeditione contra Arabes... 1006

Cap. XIII. — De expeditione contra Arabes... 1007

Cap. XIV. — De expeditione contra Arabes... 1008

Cap. XV. — De expeditione contra Arabes... 1009

Cap. XVI. — De expeditione contra Arabes... 1010

Cap. XVII. — De expeditione contra Arabes... 1011

Cap. XVIII. — De expeditione contra Arabes... 1012

Cap. XIX. — De expeditione contra Arabes... 1013

Cap. XX. — De expeditione contra Arabes... 1014

Cap. XXI. — De expeditione contra Arabes... 1015

Cap. XXII. — De expeditione contra Arabes... 1016

Cap. XXIII. — De expeditione contra Arabes... 1017

Cap. XXIV. — De expeditione contra Arabes... 1018

Cap. XXV. — De expeditione contra Arabes... 1019

Cap. XXVI. — De expeditione contra Arabes... 1020

Cap. XXVII. — De expeditione contra Arabes... 1021

Cap. XXVIII. — De expeditione contra Arabes... 1022

Cap. XXIX. — De expeditione contra Arabes... 1023

Cap. XXX. — De expeditione contra Arabes... 1024

Cap. XXXI. — De expeditione contra Arabes... 1025

Cap. XXXII. — De expeditione contra Arabes... 1026

Cap. XXXIII. — De expeditione contra Arabes... 1027

Cap. XXXIV. — De expeditione contra Arabes... 1028

Cap. XXXV. — De expeditione contra Arabes... 1029

Cap. XXXVI. — De expeditione contra Arabes... 1030

Cap. XXXVII. — De expeditione contra Arabes... 1031

Cap. XXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 1032

Cap. XXXIX. — De expeditione contra Arabes... 1033

Cap. XL. — De expeditione contra Arabes... 1034

Cap. XLI. — De expeditione contra Arabes... 1035

Cap. XLII. — De expeditione contra Arabes... 1036

Cap. XLIII. — De expeditione contra Arabes... 1037

Cap. XLIV. — De expeditione contra Arabes... 1038

Cap. XLV. — De expeditione contra Arabes... 1039

Cap. XLVI. — De expeditione contra Arabes... 1040

Cap. XLVII. — De expeditione contra Arabes... 1041

Cap. XLVIII. — De expeditione contra Arabes... 1042

Cap. XLIX. — De expeditione contra Arabes... 1043

Cap. L. — De expeditione contra Arabes... 1044

Cap. LI. — De expeditione contra Arabes... 1045

Cap. LII. — De expeditione contra Arabes... 1046

Cap. LIII. — De expeditione contra Arabes... 1047

Cap. LIV. — De expeditione contra Arabes... 1048

Cap. LV. — De expeditione contra Arabes... 1049

Cap. LVI. — De expeditione contra Arabes... 1050

Cap. LVII. — De expeditione contra Arabes... 1051

Cap. LVIII. — De expeditione contra Arabes... 1052

Cap. LIX. — De expeditione contra Arabes... 1053

Cap. LX. — De expeditione contra Arabes... 1054

Cap. LXI. — De expeditione contra Arabes... 1055

Cap. LXII. — De expeditione contra Arabes... 1056

Cap. LXIII. — De expeditione contra Arabes... 1057

Cap. LXIV. — De expeditione contra Arabes... 1058

Cap. LXV. — De expeditione contra Arabes... 1059

Cap. LXVI. — De expeditione contra Arabes... 1060

Cap. LXVII. — De expeditione contra Arabes... 1061

Cap. LXVIII. — De expeditione contra Arabes... 1062

Cap. LXIX. — De expeditione contra Arabes... 1063

Cap. LXX. — De expeditione contra Arabes... 1064

Cap. LXXI. — De expeditione contra Arabes... 1065

Cap. LXXII. — De expeditione contra Arabes... 1066

Cap. LXXIII. — De expeditione contra Arabes... 1067

Cap. LXXIV. — De expeditione contra Arabes... 1068

Cap. LXXV. — De expeditione contra Arabes... 1069

Cap. LXXVI. — De expeditione contra Arabes... 1070

Cap. LXXVII. — De expeditione contra Arabes... 1071

Cap. LXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 1072

Cap. LXXIX. — De expeditione contra Arabes... 1073

Cap. LXXX. — De expeditione contra Arabes... 1074

Cap. LXXXI. — De expeditione contra Arabes... 1075

Cap. LXXXII. — De expeditione contra Arabes... 1076

Cap. LXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 1077

Cap. LXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 1078

Cap. LXXXV. — De expeditione contra Arabes... 1079

Cap. LXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 1080

Cap. LXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 1081

Cap. LXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 1082

Cap. LXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 1083

Cap. LXXXX. — De expeditione contra Arabes... 1084

Cap. LXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 1085

Cap. LXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 1086

Cap. LXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 1087

Cap. LXXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 1088

Cap. LXXXXV. — De expeditione contra Arabes... 1089

Cap. LXXXXVI. — De expeditione contra Arabes... 1090

Cap. LXXXXVII. — De expeditione contra Arabes... 1091

Cap. LXXXXVIII. — De expeditione contra Arabes... 1092

Cap. LXXXXIX. — De expeditione contra Arabes... 1093

Cap. LXXXXX. — De expeditione contra Arabes... 1094

Cap. LXXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 1095

Cap. LXXXXXX. — De expeditione contra Arabes... 1096

Cap. LXXXXXXI. — De expeditione contra Arabes... 1097

Cap. LXXXXXXII. — De expeditione contra Arabes... 1098

Cap. LXXXXXXIII. — De expeditione contra Arabes... 1099

Cap. LXXXXXXIV. — De expeditione contra Arabes... 1100

EXERPTA EX HISTORIIS ARABICIS... 1101

EXERPTA EX HISTORIIS SYRIACIS... 1102

I. — Excerptum ex Gregorii Abolpiani... 1103

II. — Ex Abulphodii Annales... 1104

III. — Ex Cosmographi Annales... 1105

Notitia... 1106

Fragmenta ex Hippolyti Thebani Syntagma... 1107

GEORGIDES MONACHUS... 1108

Editorum adnotatio... 1109

GNOMOLOGIUM... 1110

IGNATIUS DIACONUS... 1111

Drama de primi parentis lapsu... 1112

Carmen ejusdem in Paulum suum discipulum... 1113

Iambi ejusdem secundum alphabetum... 1114

NILUS... 1115

Versus alphabetici... 1116

CHRISTOPHORUS PROTOSECRETIS... 1117

Exhortatio ad Judaeos... 1118

MICHAEL HAMARTOLUS... 1119

Epistola ad Tyri episcopum... 1120

ANONYMUS... 1121

Versus ex parte animae dolentis... 1122

SUIDAS... 1123

Notitia... 1124

Index qui Lexico Suida praemittitur... 1125

Scriptores de quibus Suidas... 1126

Scriptores a Suida citati... 1127

Scriptores quos Suidas excerptis non nominatis... 1128

INDICES VOLUMINIS... 1129

Index nominum sanctorum qui in tribus... 1130

partibus continentur... 1131

Index rerum et verborum memorabilium ad... 1132

riam Leonis Diaconi... 1133

Index scriptoribus quibus in notis... 1134

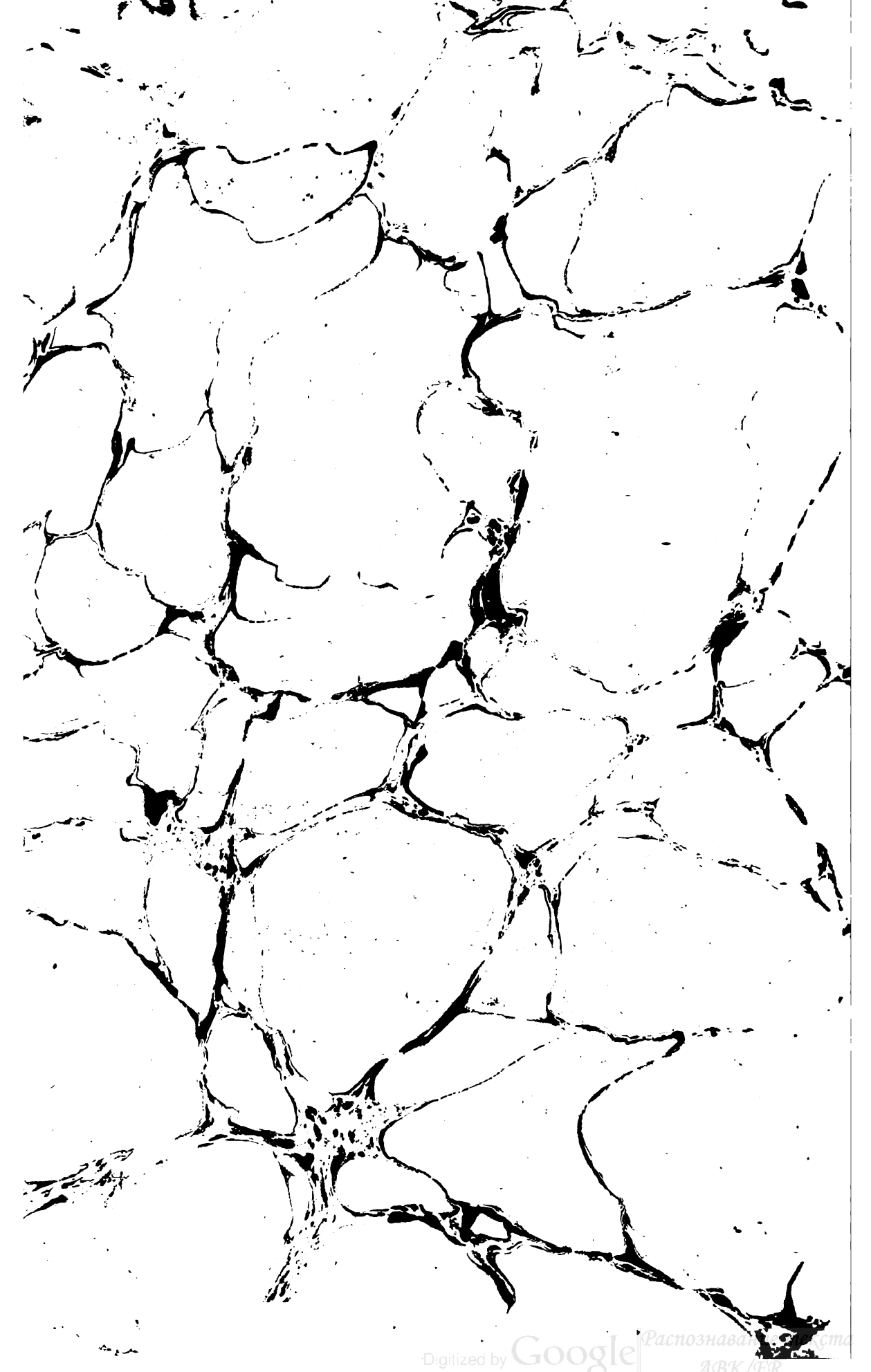
scribendis... 1135

est C. B. Hasius... 1136

Index auctorum ab Georgide monacho in... 1137

glo laudatorum... 1138

P4 0160 V.117

DATE DUE

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
STANFORD, CALIFORNIA
94305

Это цифровая копия книги, хранящейся для потомков на библиотечных полках, прежде чем ее отсканировали сотрудники компании Google в рамках проекта, цель которого - сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских прав на эту книгу истек, и она перешла в свободный доступ. Книга переходит в свободный доступ, если на нее не были поданы авторские права или срок действия авторских прав истек. Переход книги в свободный доступ в разных странах осуществляется по-разному. Книги, перешедшие в свободный доступ, это наш ключ к прошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все пометки, примечания и другие записи, существующие в оригинальном издании, как минимум о том долгом пути, который книга прошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использования

Компания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы перевести книги, перешедшие в свободный доступ, в цифровой формат и сделать их широкодоступными. Книги, перешедшие в свободный доступ, принадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые действия, предотвращающие коммерческое использование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас о следующем.

- Не используйте файлы в коммерческих целях.
Мы разработали программу Поиск книг Google для всех пользователей, поэтому используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- Не отправляйте автоматические запросы.
Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного перевода, оптического распознавания символов или других областей, где доступ к большому количеству текста может оказаться полезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем использовать материалы, перешедшие в свободный доступ.
- Не удаляйте атрибуты Google.
В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он позволяет пользователям узнать об этом проекте и помогает им найти дополнительные материалы при помощи программы Поиск книг Google. Не удаляйте его.
- Делайте это законно.
Независимо от того, что Вы используете, не забудьте проверить законность своих действий, за которые Вы несете полную ответственность. Не думайте, что если книга перешла в свободный доступ в США, то ее на этом основании могут использовать читатели из других стран. Условия для перехода книги в свободный доступ в разных странах различны, поэтому нет единых правил, позволяющих определить, можно ли в определенном случае использовать определенную книгу. Не думайте, что если книга появилась в Поиске книг Google, то ее можно использовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских прав может быть очень серьезным.

О программе Поиск книг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне доступной и полезной. Программа Поиск книг Google помогает пользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый поиск по этой книге можно выполнить на странице <http://books.google.com/>

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>